Holy Bible

Aionian Edition®

Esperanto London Bible

Holy Bible Aionian Edition ®
Esperanto London Bible

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: eBible.org
Source version: 4/18/2025
Source copyright: Public Domain
Ludvic Lazarus Zamenhof, British and Foreign Bible Society, 1910, 1926
ISBN: 978-1-67814-338-1

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Antaŭparolo

Esperanto at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Esperanto at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Enhavtabelo

MALNOVA TESTAMENTO

Genezo 1
Eliro 37
Levidoj 67
Nombroj 89
Readmono 119
Josuo 145
Juĝistoj 163
Rut 181
1 Samuel 184
2 Samuel 208
1 Reĝoj 228
2 Reĝoj 251
1 Kroniko 273
2 Kroniko 293
Ezra 318
Neĥemja 325
Ester 336
Ijob 342
Psalmaro 360
Sentencoj 403
Predikanto 418
Alt Kanto 424
Jesaja 427
Jeremia 461
Plorkanto 501
Jeĥezkel 505
Daniel 542
Hoŝea 553
Joel 558
Amos 560
Obadja 564
Jona 565
Miĥa 567
Naĥum 570
Ĥabakuk 572
Cefanja 574
Ĥagaj 576
Zeĥarja 578
Malaĥi 584

NOVA TESTAMENTO

Mateo 589
Marko 612
Luko 626
Johano 650
Agoj 668
Romanoj 691
1 Korintanoj 700
2 Korintanoj 709
Galatoj 715
Efesanoj 718
Filipianoj 721
Koloseanoj 724
1 Tesalonikanoj 726
2 Tesalonikanoj 728
1 Timoteo 730
2 Timoteo 733
Tito 735
Filemon 737
Hebroj 738
Jakobo 745
1 Petro 748
2 Petro 751
1 Johano 753
2 Johano 756
3 Johano 757
Judas 758
Apokalipso 759

APENDICO

Gvidilo por Legantoj
Glosaro
Mapoj
Destino
Ilustraĵoj, Doré

MALNOVA TESTAMENTO

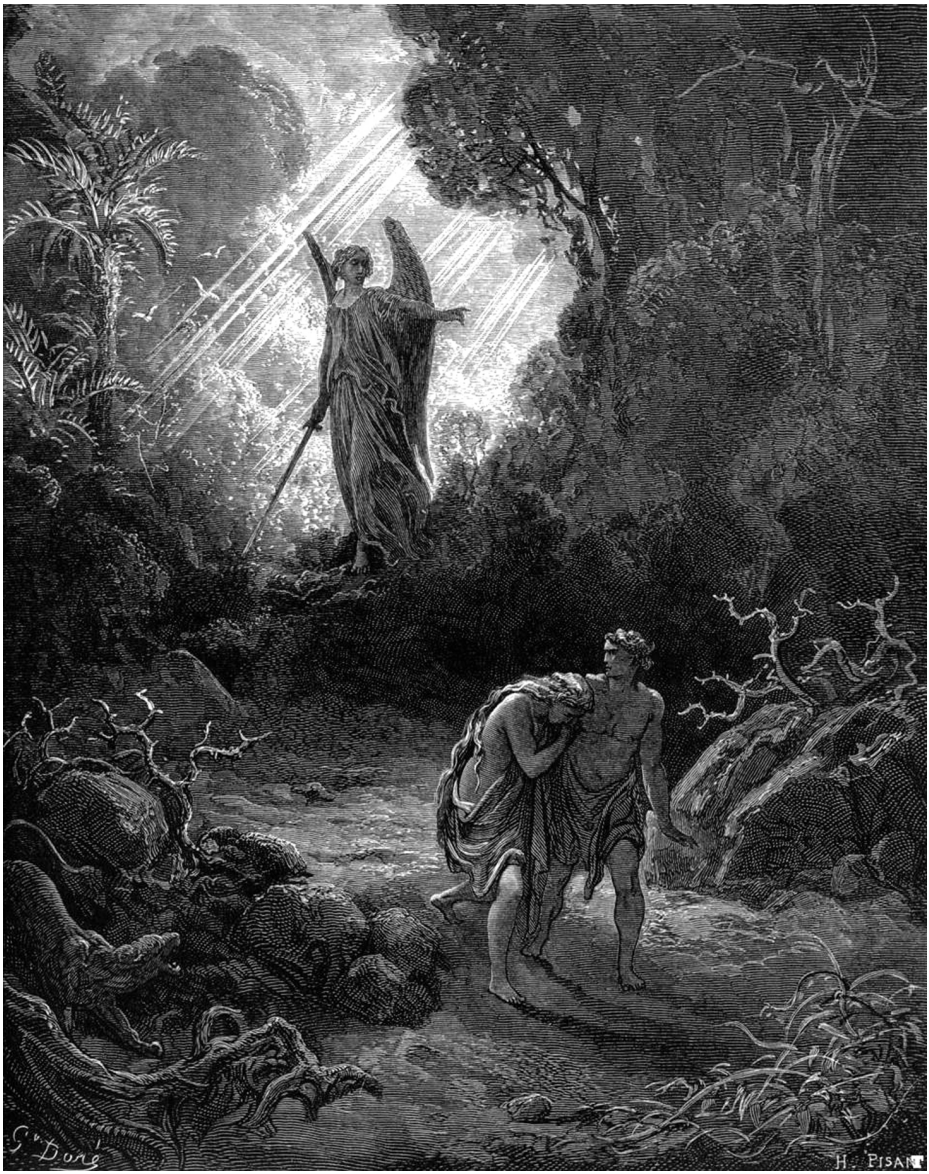

Kaj Li elpelis Adamon, kaj lokis antaŭ la Edena ĝardeno la kerubon kaj la turniĝantan flaman glavon, por gardi la vojon al la arbo de vivo.

Genezo 3:24

Genezo

1 En la komenco Dio kreis la ĉielon kaj la teron.
2 Kaj la tero estis senforma kaj dezerta, kaj
mallumo estis super la abismo; kaj la spirito de
Dio ŝvebis super la akvo. **3** Kaj Dio diris: Estu
lumo; kaj fariĝis lumo. **4** Kaj Dio vidis la lumon,
ke ĝi estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de
la mallumo. **5** Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj
la mallumon Li nomis Nokto. Kaj estis vespero,
kaj estis mateno, unu tago. **6** Kaj Dio diris: Estu
firmaĵo inter la akvo, kaj ĝi apartigu akvon de
akvo. **7** Kaj Dio kreis la firmaĵon, kaj apartigis
la akvon, kiu estas sub la firmaĵo, de la akvo,
kiu estas super la firmaĵo; kaj fariĝis tiel. **8** Kaj
Dio nomis la firmaĵon Ĉielo. Kaj estis vespero,
kaj estis mateno, la dua tago. **9** Kaj Dio diris:
Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj
aperu la sekaĵo; kaj fariĝis tiel. **10** Kaj Dio nomis
la sekaĵon Tero, kaj la kolektiĝojn de la akvo Li
nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. **11**
Kaj Dio diris: Kreskigu la tero verdaĵon, herbon,
kiu naskas semon, fruktarbon, kiu donas laŭ sia
speco frukton, kies semo estas en ĝi mem, sur
la tero; kaj fariĝis tiel. **12** Kaj la tero elkreskigis
verdaĵon, herbon, kiu naskas semon laŭ sia speco,
kaj arbon, kiu donas frukton, kies semo estas en
ĝi mem laŭ sia speco. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas
bona. **13** Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la
tria tago. **14** Kaj Dio diris: Estu lumaĵoj en la ĉiela
firmaĵo, por apartigi la tagon de la nokto, kaj ili
prezentu signojn, tempojn, tagojn, kaj jarojn; **15**
kaj ili estu lumaĵoj en la ĉiela firmaĵo, por lumi
super la tero; kaj fariĝis tiel. **16** Kaj Dio faris la du
grandajn lumaĵojn: la pli grandan lumaĵon, por
regi la tagon, kaj la malpli grandan lumaĵon, por
regi la nokton, kaj la stelojn. **17** Kaj Dio starigis
ilin sur la ĉiela firmaĵo, por ke ili lumu sur la
teron, **18** kaj por ke ili regu la tagon kaj la nokton
kaj faru diferencon inter la lumo kaj la mallumo.
Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. **19** Kaj estis vespero,
kaj estis mateno, la kvara tago. **20** Kaj Dio diris: La
akvo aperigu moviĝantaĵojn, vivajn estaĵojn, kaj
birdoj ekflugu super la tero, sub la ĉiela firmaĵo.
21 Kaj Dio kreis la grandajn balenojn, kaj ĉiujn
vivajn estaĵojn moviĝantajn, kiujn aperigis la
akvo, laŭ ilia speco, kaj ĉiujn flugilhavajn birdojn
laŭ ilia speco. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. **22**
Kaj Dio ilin benis, dirante: Fruktu kaj multiĝu,
kaj plenigu la akvon en la maroj, kaj la birdoj
multiĝu sur la tero. **23** Kaj estis vespero, kaj estis
mateno, la kvina tago. **24** Kaj Dio diris: La tero
aperigu vivajn estaĵojn, laŭ ilia speco, brutojn kaj
rampaĵojn kaj surterajn bestojn, laŭ ilia speco; kaj
fariĝis tiel. **25** Kaj Dio kreis la bestojn de la tero,
laŭ ilia speco, kaj la brutojn, laŭ ilia speco, kaj
ĉiujn rampaĵojn de la tero, laŭ ilia speco. Kaj Dio
vidis, ke ĝi estas bona. **26** Kaj Dio diris: Ni kreu
homon laŭ Nia bildo, similan al Ni; kaj ili regu
super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la
ĉielo kaj super la brutoj, kaj super ĉiuj rampaĵoj,
kiuj rampas sur la tero. **27** Kaj Dio kreis la homon
laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; en
formo de viro kaj virino Li kreis ilin. **28** Kaj Dio
benis ilin, kaj Dio diris al ili: Fruktu kaj multiĝu,
kaj plenigu la teron kaj submetu ĝin al vi, kaj
regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj
de la ĉielo, kaj super ĉiuj bestoj, kiuj moviĝas
sur la tero. **29** Kaj Dio diris: Jen Mi donis al vi
ĉiujn herbojn, kiuj semas semon, kiuj troviĝas
sur la tuta tero, kaj ĉiujn arbojn, kiuj havas en si
arban frukton, kiu semas semon; tio estu por vi
manĝaĵo. **30** Kaj al ĉiuj bestoj de la tero kaj al ĉiuj
birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj rampaĵoj sur la tero,
kiuj havas en si vivan animon, la tutan verdan
herbaĵon kiel manĝaĵon. Kaj fariĝis tiel. **31** Kaj Dio
rigardis ĉion, kion Li kreis, kaj vidis, ke ĝi estas
tre bona. Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la
sesa tago.

2 Kaj estis finitaj la ĉielo kaj la tero kaj ĉiuj iliaj
apartenaĵoj. **2** Kaj Dio finis en la sepa tago
Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la
sepa tago de la tuta laboro, kiun Li faris. **3** Kaj
Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar
en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li faris
kreante. **4** Tia estas la naskiĝo de la ĉielo kaj la
tero, kiam ili estis kreitaj, kiam Dio la Eternulo
faris la teron kaj la ĉielon. **5** Kaj nenia kampa
arbetaĵo ankoraŭ estis sur la tero, kaj nenia kampa
herbo ankoraŭ kreskis, ĉar Dio la Eternulo ne
pluvigis sur la teron, kaj ne ekzistis homo, por
prilabori la teron. **6** Sed nebulo leviĝadis de la
tero kaj donadis malsekecon al la tuta supraĵo
de la tero. **7** Kaj Dio la Eternulo kreis la homon
el polvo de la tero, kaj Li enblovis en lian nazon
spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva animo. **8**
Kaj Dio la Eternulo plantis ĝardenon en Eden en la
Oriento, kaj Li metis tien la homon, kiun Li kreis.
9 Kaj Dio la Eternulo elkreskigis el la tero ĉiun
arbon ĉarman por la vido kaj bonan por la manĝo,
kaj la arbon de vivo en la mezo de la ĝardeno, kaj
la arbon de sciado pri bono kaj malbono. **10** Kaj
rivero eliras el Eden, por akvoprovizi la ĝardenon,
kaj de tie ĝi dividiĝas kaj fariĝas kvar ĉefpartoj.
11 La nomo de unu estas Piŝon; ĝi estas tiu, kiu
ĉirkaŭas la tutan landon Ĥavila, kie estas la oro.

12 Kaj la oro de tiu lando estas bona; tie troviĝas
bedelio kaj la ŝtono onikso. 13 Kaj la nomo de la
dua rivero estas Giĥon; ĝi estas tiu, kiu ĉirkaŭas la
tutan landon Etiopujo. 14 Kaj la nomo de la tria
rivero estas Ĥidekel; ĝi estas tiu, kiu fluas antaŭ
Asirio. Kaj la kvara rivero estas Eŭfrato. 15 Kaj
Dio la Eternulo prenis la homon kaj enloĝigis lin
en la ĝardeno Edena, por ke li prilaboradu ĝin
kaj gardu ĝin. 16 Kaj Dio la Eternulo ordonis al
la homo, dirante: De ĉiu arbo de la ĝardeno vi
manĝu; 17 sed de la arbo de sciado pri bono kaj
malbono vi ne manĝu, ĉar en la tago, en kiu vi
manĝos de ĝi, vi mortos. 18 Kaj Dio la Eternulo
diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi
kreos al li helpanton similan al li. 19 Kaj Dio la
Eternulo kreis el la tero ĉiujn bestojn de la kampo
kaj ĉiujn birdojn de la ĉielo, kaj venigis ilin al la
homo, por vidi, kiel li nomos ilin; kaj kiel la homo
nomis ĉiun vivan estaĵon, tiel restis ĝia nomo. 20
Kaj la homo donis nomojn al ĉiuj brutoj kaj al la
birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj bestoj de la kampo;
sed por la homo ne troviĝis helpanto simila al li.
21 Kaj Dio la Eternulo faligis profundan dormon
sur la homon, kaj ĉi tiu endormiĝis; kaj Li prenis
unu el liaj ripoj kaj fermis la lokon per karno. 22
Kaj Dio la Eternulo konstruis el la ripo, kiun Li
prenis de la homo, virinon, kaj Li venigis ŝin al
la homo. 23 Kaj la homo diris: Jen nun ŝi estas
osto el miaj ostoj kaj karno el mia karno; ŝi estu
nomata Virino, ĉar el Viro ŝi estas prenita. 24 Tial
viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj
aliĝos al sia edzino, kaj ili estos unu karno. 25 Kaj
ili ambaŭ estis nudaj, la homo kaj lia edzino, kaj
ili ne hontis.

3 Kaj la serpento estis pli ruza, ol ĉiuj kampaj
bestoj, kiujn kreis Dio la Eternulo. Kaj ĝi diris al
la virino: Ĉu Dio diris, ke vi ne manĝu de ĉiuj arboj
de la ĝardeno? 2 Kaj la virino diris al la serpento:
La fruktojn de la arboj de la ĝardeno ni povas
manĝi; 3 sed pri la fruktoj de la arbo, kiu estas en
la mezo de la ĝardeno, Dio diris: Ne manĝu ion
de ili kaj ne tuŝu ilin, por ke vi ne mortu. 4 Kaj
la serpento diris al la virino: Ne, vi ne mortos;
5 sed Dio scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos
ion de ili, malfermiĝos viaj okuloj kaj vi estos kiel
Dio, vi scios bonon kaj malbonon. 6 Kaj la virino
vidis, ke la arbo estas bona por manĝi kaj ĝi estas
ĉarma por la okuloj, kaj la arbo estas dezirinda
por saĝiĝi; kaj ŝi prenis de ĝiaj fruktoj, kaj ŝi
manĝis, kaj ŝi donis kune ankaŭ al sia edzo, kaj li
manĝis. 7 Kaj malfermiĝis la okuloj de ili ambaŭ,
kaj ili sciiĝis, ke ili estas nudaj; kaj ili kunkudris
foliojn de figarbo kaj faris al si zonaĵojn. 8 Kaj
ili aŭdis la voĉon de Dio la Eternulo, kiu marŝis
en la ĝardeno dum la malvarmeto de la tago; kaj
Adam kaj lia edzino kaŝiĝis de Dio la Eternulo
inter la arboj de la ĝardeno. 9 Kaj Dio la Eternulo
vokis Adamon, kaj diris al li: Kie vi estas? 10 Kaj
tiu diris: Vian voĉon mi aŭdis en la ĝardeno, kaj
mi ektimis, ĉar mi estas nuda; kaj mi kaŝis min.
11 Kaj Dio diris: Kiu diris al vi, ke vi estas nuda?
ĉu vi ne manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis
al vi, ke vi ne manĝu de ĝi? 12 Kaj Adam diris:
La edzino, kiun Vi donis al mi kiel kunulinon, ŝi
donis al mi de la arbo, kaj mi manĝis. 13 Kaj Dio
la Eternulo diris al la virino: Kial vi tion faris?
Kaj la virino diris: La serpento tromplogis min,
kaj mi manĝis. 14 Kaj Dio la Eternulo diris al la
serpento: Ĉar vi tion faris, tial estu malbenita
inter ĉiuj brutoj kaj inter ĉiuj bestoj de la kampo;
sur via ventro vi irados kaj teron vi manĝados
dum via tuta vivo. 15 Kaj Mi metos malamikecon
inter vi kaj la virino kaj inter via idaro kaj ŝia
idaro; ĝi frapados vian kapon, kaj vi pikados ĝian
kalkanon. 16 Al la virino Li diris: Mi multigos
viajn suferojn dum via gravedeco; en doloro vi
naskados infanojn; kaj al via viro vi vin tiros, kaj
li regos super vi. 17 Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi
obeis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la
arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante, ke vi ne
manĝu de ĝi, tial malbenita estu la tero pro vi;
kun suferoj vi manĝados de ĝi dum via tuta vivo.
18 Kaj dornojn kaj pikaĵojn ĝi kreskigos por vi, kaj
vi manĝados herbojn de la kampo. 19 En la ŝvito
de via vizaĝo vi manĝados panon, ĝis vi revenos
en la teron, el kiu vi estas prenita; ĉar vi estas
polvo kaj refariĝos polvo. 20 Kaj Adam donis al sia
edzino la nomon Eva, ĉar ŝi estis patrino de ĉiuj
vivantoj. 21 Kaj Dio la Eternulo faris por Adam kaj
por lia edzino vestojn el felo, kaj Li vestis ilin. 22
Kaj Dio la Eternulo diris: Jen Adam fariĝis kiel unu
el Ni, sciante bonon kaj malbonon; nun eble li
etendos sian manon kaj prenos ankaŭ de la arbo
de vivo kaj manĝos kaj vivos eterne. 23 Kaj Dio
la Eternulo eligis lin el la Edena ĝardeno, por ke
li prilaboradu la teron, el kiu li estis prenita. 24
Kaj Li elpelis Adamon, kaj lokis antaŭ la Edena
ĝardeno la kerubon kaj la turniĝantan flaman
glavon, por gardi la vojon al la arbo de vivo.

4 Kaj Adam ekkonis Evan, sian edzinon, kaj ŝi
gravediĝis, kaj ŝi naskis Kainon; kaj ŝi diris: Mi
akiris homon de la Eternulo. 2 Kaj plue ŝi naskis
lian fraton Habel. Kaj Habel fariĝis ŝafpaŝtisto,
kaj Kain fariĝis terlaboristo. 3 Kaj post ia tempo
fariĝis, ke Kain alportis el la fruktoj de la tero

donacoferon al la Eternulo. 4 Kaj Habel ankaŭ
alportis el la unuenaskitoj de siaj ŝafoj kaj el ilia
graso. Kaj la Eternulo atentis Habelon kaj lian
donacoferon; 5 sed Kainon kaj lian donacoferon
Li ne atentis. Kaj Kain tre ekkoleris, kaj lia vizaĝo
kliniĝis. 6 Kaj la Eternulo diris al Kain: Kial vi
koleras? kaj kial kliniĝis via vizaĝo? 7 Ja se vi agos
bone, vi estos forta; sed se vi agos malbone, la
peko kuŝos ĉe la pordo, kaj vin ĝi aspiros, sed vi
regu super ĝi. 8 Kaj Kain parolis kun sia frato
Habel; kaj kiam ili estis sur la kampo, Kain leviĝis
kontraŭ sian fraton Habel kaj mortigis lin. 9 Kaj
la Eternulo diris al Kain: Kie estas via frato Habel?
Kaj tiu diris: Mi ne scias; ĉu mi estas gardisto
de mia frato? 10 Kaj Li diris: Kion vi faris? la
voĉo de la sango de via frato krias al Mi de la
tero. 11 Kaj nun estu malbenita de sur la tero, kiu
malfermis sian buŝon, por preni la sangon de via
frato el via mano. 12 Kiam vi prilaboros la teron,
ĝi ne plu donos al vi sian forton; vaganto kaj
forkuranto vi estos sur la tero. 13 Kaj Kain diris al
la Eternulo: Pli granda estas mia puno, ol kiom mi
povos elporti. 14 Jen Vi forpelas min hodiaŭ de
sur la tero, kaj mi devas min kaŝi de antaŭ Via
vizaĝo, kaj mi estos vaganto kaj forkuranto sur
la tero, kaj iu ajn, kiu min renkontos, mortigos
min. 15 Kaj la Eternulo diris al li: Sciu, ke al iu,
kiu mortigos Kainon, estos venĝite sepoble. Kaj la
Eternulo faris sur Kain signon, ke ne mortigu lin
iu, kiu lin renkontos. 16 Kaj Kain foriris de antaŭ
la Eternulo, kaj loĝiĝis en la lando Nod, oriente
de Eden. 17 Kaj Kain ekkonis sian edzinon, kaj ŝi
gravediĝis, kaj ŝi naskis Ĥanoĥon. Kaj li konstruis
urbon, kaj li donis al la urbo nomon laŭ la nomo
de sia filo: Ĥanoĥ. 18 Kaj al Ĥanoĥ naskiĝis Irad,
kaj al Irad naskiĝis Meĥujael, kaj al Meĥujael
naskiĝis Metuŝael, kaj al Metuŝael naskiĝis Lemeĥ.
19 Kaj Lemeĥ prenis al si du edzinojn: unu havis la
nomon Ada, kaj la dua havis la nomon Cila. 20 Kaj
Ada naskis Jabalon; li estis la patro de tiuj, kiuj
loĝas en tendoj kaj paŝtas brutojn. 21 Kaj la nomo
de lia frato estis Jubal; li estis la patro de ĉiuj,
kiuj ludas harpon kaj fluton. 22 Cila ankaŭ naskis
Tubal-Kainon, forĝanton de diversaj majstraĵoj el
kupro kaj fero. Kaj la fratino de Tubal-Kain estis
Naama. 23 Kaj Lemeĥ diris al siaj edzinoj Ada kaj
Cila: Aŭskultu mian voĉon, edzinoj de Lemeĥ,
Atentu mian parolon! Ĉar viron mi mortigis por
vundo al mi Kaj junulon por tubero al mi; 24 Se
sepoble estos venĝite por Kain, Por Lemeĥ estos
sepdek-sepoble. 25 Kaj denove Adam ekkonis sian
edzinon, kaj ŝi naskis filon, kaj donis al li la nomon
Set: Ĉar Dio metis al mi alian semon anstataŭ
Habel, kiun mortigis Kain. 26 Kaj al Set ankaŭ
naskiĝis filo, kaj li donis al li la nomon Enoŝ. Tiam
oni komencis alvokadi la nomon de la Eternulo.

5 Jen estas la libro de naskoj de Adam. Kiam Dio
kreis la homon, Li faris lin laŭ la bildo de Dio;
2 kiel viron kaj virinon Li kreis ilin, kaj Li benis
ilin kaj donis al ili la nomon Homo en la tago de
ilia naskiĝo. 3 Kaj Adam vivis cent tridek jarojn,
kaj al li naskiĝis filo laŭ lia bildo kaj simileco, kaj
li donis al li la nomon Set. 4 Kaj Adam vivis, post
kiam naskiĝis al li Set, okcent jarojn, kaj naskiĝis
al li filoj kaj filinoj. 5 Kaj la tuta vivo, kiun travivis
Adam, estis naŭcent tridek jaroj, kaj li mortis. 6
Kaj Set vivis cent kvin jarojn, kaj naskiĝis al li
Enoŝ. 7 Kaj Set vivis, post kiam naskiĝis al li Enoŝ,
okcent sep jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
8 Kaj la tuta vivo de Set estis naŭcent dek du jaroj,
kaj li mortis. 9 Kaj Enoŝ vivis naŭdek jarojn, kaj
naskiĝis al li Kenan. 10 Kaj Enoŝ vivis, post kiam
naskiĝis al li Kenan, okcent dek kvin jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 11 Kaj la tuta vivo
de Enoŝ estis naŭcent kvin jaroj, kaj li mortis.
12 Kaj Kenan vivis sepdek jarojn, kaj naskiĝis
al li Mahalalel. 13 Kaj Kenan vivis, post kiam
naskiĝis al li Mahalalel, okcent kvardek jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 14 Kaj la tuta vivo de
Kenan estis naŭcent dek jaroj, kaj li mortis. 15 Kaj
Mahalalel vivis sesdek kvin jarojn, kaj naskiĝis al
li Jared. 16 Kaj Mahalalel vivis, post kiam naskiĝis
al li Jared, okcent tridek jarojn, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj. 17 Kaj la tuta vivo de Mahalalel
estis okcent naŭdek kvin jaroj, kaj li mortis. 18 Kaj
Jared vivis cent sesdek du jarojn, kaj naskiĝis al li
Ĥanoĥ. 19 Kaj Jared vivis, post kiam naskiĝis al li
Ĥanoĥ, okcent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 20 Kaj la tuta vivo de Jared estis naŭcent
sesdek du jaroj, kaj li mortis. 21 Kaj Ĥanoĥ vivis
sesdek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Metuŝelaĥ.
22 Kaj Ĥanoĥ iradis kun Dio, post kiam naskiĝis
al li Metuŝelaĥ, tricent jarojn, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj. 23 Kaj la tuta vivo de Ĥanoĥ estis
tricent sesdek kvin jaroj. 24 Kaj Ĥanoĥ iradis kun
Dio; kaj li malaperis, ĉar Dio lin prenis. 25 Kaj
Metuŝelaĥ vivis cent okdek sep jarojn, kaj naskiĝis
al li Lemeĥ. 26 Kaj Metuŝelaĥ vivis, post kiam
naskiĝis al li Lemeĥ, sepcent okdek du jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 27 Kaj la tuta vivo de
Metuŝelaĥ estis naŭcent sesdek naŭ jaroj, kaj li
mortis. 28 Kaj Lemeĥ vivis cent okdek du jarojn,
kaj naskiĝis al li filo. 29 Kaj li donis al li la nomon
Noa, dirante: Ĉi tiu konsolos nin en niaj faroj kaj
en la laboroj de niaj manoj sur la tero, kiun la

Eternulo malbenis. 30 Kaj Lemeĥ vivis, post kiam
naskiĝis al li Noa, kvincent naŭdek kvin jarojn,
kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 31 Kaj la tuta vivo
de Lemeĥ estis sepcent sepdek sep jaroj, kaj li
mortis. 32 Kaj Noa havis la aĝon de kvincent jaroj,
kaj al Noa naskiĝis Ŝem, Ĥam, kaj Jafet.

6 Kaj kiam la homoj komencis multiĝi sur la
tero kaj al ili naskiĝis filinoj, 2 tiam la filoj
de Dio vidis la filinojn de la homoj, ke ili estas
belaj; kaj ili prenis al si edzinojn el ĉiuj, kiujn
ili elektis. 3 Kaj la Eternulo diris: Ne regos Mia
spirito inter la homoj eterne, pro iliaj pekoj, ĉar
ili estas karno; ilia vivo estu cent dudek jaroj. 4
Gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, eĉ post
kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de la homoj
kaj ĉi tiuj naskis al ili. Tio estis la fortuloj, tre
famaj de plej antikva tempo. 5 Kaj la Eternulo
vidis, ke granda estas la malboneco de la homoj
sur la tero kaj ke ĉiuj pensoj kaj intencoj de iliaj
koroj estas nur malbono en ĉiu tempo; 6 tiam la
Eternulo pentis, ke Li kreis la homon sur la tero,
kaj Li afliktiĝis en Sia koro. 7 Kaj la Eternulo diris:
Mi ekstermos de sur la tero la homon, kiun Mi
kreis, de la homo ĝis la brutoj, ĝis la rampaĵoj,
kaj ĝis la birdoj de la ĉielo; ĉar Mi pentas, ke Mi
ilin kreis. 8 Sed Noa akiris plaĉon en la okuloj de
la Eternulo. 9 Jen estas la historio de Noa: Noa
estis homo virta kaj senmakula en sia generacio;
kun Dio Noa iradis. 10 Kaj naskiĝis al Noa tri filoj:
Ŝem, Ĥam, kaj Jafet. 11 Kaj la tero malvirtiĝis
antaŭ Dio, kaj la tero pleniĝis de maljustaĵoj. 12
Kaj Dio vidis la teron, ke ĝi malvirtiĝis, ĉar ĉiu
karno malvirtigis sian vojon sur la tero. 13 Kaj Dio
diris al Noa: La fino de ĉiu karno venis antaŭ Min,
ĉar la tero pleniĝis de maljustaĵoj per ili, kaj jen
Mi pereigos ilin kun la tero. 14 Faru al vi arkeon
el ligno gofera; apartaĵojn faru en la arkeo, kaj
ŝmiru ĝin per peĉo interne kaj ekstere. 15 Kaj faru
ĝin tiamaniere: tricent ulnoj estu la longo de la
arkeo, kvindek ulnoj ĝia larĝo, kaj tridek ulnoj ĝia
alto. 16 Fenestron faru en la arkeo, supre, kun
la alto de unu ulno, kaj la pordon de la arkeo
vi faros en la flanko; malsupran spacon, duan
spacon, kaj trian spacon faru en ĝi. 17 Kaj jen Mi
venigos akvan diluvon sur la teron, por ekstermi
ĉiun karnon, kiu havas en si spiriton de vivo sub
la ĉielo; ĉio, kio estas sur la tero, pereos. 18 Kaj Mi
starigos Mian interligon kun vi; kaj vi eniros en la
arkeon, vi kaj viaj filoj kaj via edzino kaj la edzinoj
de viaj filoj kune kun vi. 19 Kaj el ĉiuj vivaĵoj,
el ĉiu karno, enkonduku po unu paro el ĉiuj en
la arkeon, ke ili restu vivaj kun vi; virbesto kaj
virinbesto ili estu. 20 El la birdoj laŭ iliaj specoj,
kaj el la brutoj laŭ iliaj specoj, el ĉiuj rampaĵoj
de la tero laŭ iliaj specoj, po paro el ĉiuj eniru
kun vi, por resti vivaj. 21 Kaj vi prenu al vi el ĉiuj
manĝaĵoj, kiuj estas manĝataj, kaj kolektu al vi;
kaj ĝi estu por vi kaj por ili por manĝi. 22 Kaj Noa
tion faris; ĉion, kiel Dio al li ordonis, tiel li faris.

7 Kaj la Eternulo diris al Noa: Eniru vi kaj via
tuta familio en la arkeon, ĉar vin Mi vidis, ke vi
estas virtulo antaŭ Mi en ĉi tiu generacio. 2 El ĉiuj
brutoj puraj prenu al vi po sep paroj, virbestojn
kaj iliajn inojn; kaj el la brutoj, kiuj ne estas
puraj, po du, virbeston kaj ĝian inon. 3 Ankaŭ
el la birdoj de la ĉielo po sep paroj, virbestojn
kaj virinbestojn, por ke semo restu sur la tuta
tero. 4 Ĉar post sep tagoj Mi pluvigos sur la teron
dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj Mi
ekstermos de sur la tero ĉiujn ekzistaĵojn, kiujn
Mi kreis. 5 Kaj Noa faris ĉion, kion la Eternulo
al li ordonis. 6 Kaj Noa havis la aĝon de sescent
jaroj, kiam la akva diluvo venis sur la teron. 7 Kaj
eniris Noa kaj liaj filoj kaj lia edzino kaj la edzinoj
de liaj filoj kune kun li en la arkeon, pro la akvo
de la diluvo. 8 El la brutoj puraj, kaj el la brutoj,
kiuj ne estas puraj, kaj el la birdoj, kaj el ĉiuj
rampaĵoj sur la tero, 9 po unu paro venis al Noa
en la arkeon, virbesto kaj ino, kiel Dio ordonis al
Noa. 10 Kaj kiam pasis la sep tagoj, la diluva akvo
venis sur la teron. 11 En la sescenta jaro de la vivo
de Noa, en la dua monato, en la dek-sepa tago
de la monato, en tiu tago disfendiĝis ĉiuj fontoj
de la granda abismo kaj la aperturoj de la ĉielo
malfermiĝis. 12 Kaj estis pluvo sur la tero dum
kvardek tagoj kaj kvardek noktoj. 13 Ĝuste en tiu
tago eniris en la arkeon Noa, kaj Ŝem kaj Ĥam
kaj Jafet, la filoj de Noa, kaj la edzino de Noa, kaj
la tri edzinoj de liaj filoj kune kun ili; 14 ili, kaj
ĉiuj bestoj laŭ siaj specoj, kaj ĉiuj brutoj laŭ siaj
specoj, kaj ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero,
laŭ siaj specoj, kaj ĉiuj flugaĵoj laŭ siaj specoj, ĉiuj
birdoj, ĉiuj flugilhavantoj. 15 Kaj eniris al Noa
en la arkeon po du el ĉiu karno, kiu havas en si
spiriton de vivo. 16 Kaj la venintoj, virbesto kaj
ino el ĉiu karno, eniris, kiel ordonis al ili Dio; kaj
la Eternulo fermis post ili. 17 Kaj estis diluvo dum
kvardek tagoj sur la tero; kaj multiĝis la akvo kaj
levis la arkeon, kaj ĝi estis alte super la tero. 18
Kaj la akvo fortiĝis sur la tero, kaj la arkeo naĝis
sur la supraĵo de la akvo. 19 Kaj la akvo treege
fortiĝis kaj tre multiĝis sur la tero; kaj kovriĝis
ĉiuj altaj montoj, kiuj estas sub la ĉielo. 20 Dek
kvin ulnojn pli alte leviĝis la akvo kaj kovris la
montojn. 21 Kaj pereis ĉiu karno, kiu moviĝas
sur la tero, la birdoj kaj la brutoj kaj la bestoj,

kaj ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero, kaj ĉiuj
homoj. 22 Ĉio, kio havis en si spiriton de vivo,
el ĉio, kio estis sur la seka tero, mortis. 23 Kaj
ekstermiĝis ĉiuj ekzistaĵoj, kiuj estis sur la tero,
de homo ĝis brutoj kaj rampaĵoj kaj birdoj de la
ĉielo; ili ekstermiĝis de sur la tero; kaj restis nur
Noa kaj kio estis kun li en la arkeo. 24 Kaj la akvo
okupis la teron dum cent kvindek tagoj.

8 Kaj Dio rememoris Noan, kaj ĉiujn bestojn kaj
ĉiujn brutojn, kiuj estis kun li en la arkeo;
kaj Dio venigis venton sur la teron, kaj la akvo
kvietiĝis. 2 Kaj fermiĝis la fontoj de la abismo
kaj la aperturoj de la ĉielo, kaj ĉesiĝis la pluvo
el la ĉielo. 3 Kaj iom post iom reforiĝis la akvo
de sur la tero, kaj la akvo komencis malmultiĝi
post la paso de cent kvindek tagoj. 4 Kaj la arkeo
haltis en la sepa monato, en la dek-sepa tago de
la monato, sur la montoj Ararat. 5 Kaj la akvo
konstante malpliiĝadis ĝis la deka monato; en
la unua tago de la deka monato montriĝis la
suproj de la montoj. 6 Kaj post kvardek tagoj Noa
malfermis la fenestron de la arkeo, kiun li faris. 7
Kaj li ellasis korvon, kaj ĝi elflugis, forflugadis
kaj revenadis, ĝis forsekiĝis la akvo sur la tero.
8 Kaj li ellasis de si kolombon, por vidi, ĉu jam
malfortiĝis la akvo sur la tero. 9 Sed la kolombo
ne trovis ripozejon por siaj piedoj, kaj ĝi revenis
al li en la arkeon, ĉar akvo estis sur la supraĵo de
la tuta tero. Kaj li etendis sian manon kaj prenis
la kolombon kaj envenigis ĝin al si en la arkeon.
10 Kaj li atendis ankoraŭ aliajn sep tagojn, kaj
li denove ellasis la kolombon el la arkeo. 11 Kaj
revenis al li la kolombo en tempo vespera, kaj jen
ĝi havis en sia buŝo deŝiritan folion de olivarbo;
kaj Noa konvinkiĝis, ke la akvo malfortiĝis sur la
tero. 12 Kaj li atendis ankoraŭ aliajn sep tagojn,
kaj li ellasis la kolombon, kaj ĉi tiu jam ne plu
revenis al li. 13 Kaj en la sescent-unua jaro, en la
unua tago de la unua monato, forsekiĝis la akvo
sur la tero; kaj Noa malfermis la tegmenton de la
arkeo, kaj li vidis, ke sekiĝis la supraĵo de la tero.
14 Kaj en la dua monato, en la dudek-sepa tago de
la monato, la tero elsekiĝis. 15 Kaj Dio diris al Noa
jene: 16 Eliru el la arkeo, vi kaj via edzino kaj viaj
filoj kaj la edzinoj de viaj filoj kune kun vi; 17 ĉiujn
bestojn, kiuj estas kun vi, el ĉiu karno, el la birdoj
kaj brutoj, kaj el ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la
tero, elirigu kune kun vi; kaj ili moviĝu sur la tero
kaj fruktu kaj multiĝu sur la tero. 18 Kaj eliris Noa
kaj liaj filoj kaj lia edzino kaj la edzinoj de liaj
filoj kune kun li. 19 Ĉiuj bestoj, ĉiuj rampaĵoj, kaj
ĉiuj birdoj, ĉio, kio moviĝas sur la tero, laŭ siaj
familioj, eliris el la arkeo. 20 Kaj Noa konstruis
altaron al la Eternulo, kaj li prenis el ĉiuj puraj
brutoj kaj el ĉiuj puraj birdoj kaj oferis bruloferojn
sur la altaro. 21 Kaj la Eternulo flaris la agrablan
odoron, kaj la Eternulo diris en Sia koro: Mi ne
plu malbenos la teron pro la homo, ĉar la penso
de la homa koro estas malbona jam de lia juneco;
kaj Mi ne batos plu ĉion vivantan, kiel Mi faris. 22
De nun tiel longe, kiel la tero ekzistos, semado
kaj rikoltado, malvarmo kaj varmo, somero kaj
vintro, tago kaj nokto ne ĉesiĝos.

9 Kaj Dio benis Noan kaj liajn filojn, kaj diris al
ili: Fruktu kaj multiĝu, kaj plenigu la teron. 2
Kaj ili timu vin kaj tremu antaŭ vi, ĉiuj bestoj de
la tero kaj ĉiuj birdoj de la ĉielo, ĉio, kio moviĝas
sur la tero, kaj ĉiuj fiŝoj de la maro; en viajn
manojn ili estas transdonitaj. 3 Ĉio, kio moviĝas
kaj vivas, servu al vi kiel manĝaĵo; kiel verdan
herbon, Mi donis al vi ĉion. 4 Nur karnon kune
kun ĝia animo, la sango, ne manĝu. 5 Ankaŭ vian
sangon kaj animon Mi repostulos, el la manoj de
ĉiuj bestoj Mi ĝin repostulos, kaj el la manoj de
homo, el la manoj de ĉiu homo pro lia frato Mi
repostulos la animon de homo. 6 Se iu verŝos
sangon de homo, lia sango ankaŭ estos verŝita de
homo; ĉar laŭ la bildo de Dio estas farita la homo.
7 Kaj vi fruktu kaj multiĝu, moviĝadu sur la tero
kaj multiĝu sur ĝi. 8 Kaj Dio diris al Noa kaj al
liaj filoj kune kun li jene: 9 Jen Mi starigas Mian
interligon kun vi kaj kun via idaro post vi; 10 kaj
kun ĉiu viva ekzistaĵo, kiu estas kun vi, el birdoj,
el brutoj, kaj el ĉiuj bestoj de la tero kun vi, el
ĉiuj, kiuj eliris el la arkeo, kun ĉiuj bestoj de la
tero. 11 Kaj Mi starigas Mian interligon kun vi, ke
ne ekstermiĝos plu ĉiu karno per akvo de diluvo,
kaj ne estos plu diluvo, por pereigi la teron. 12 Kaj
Dio diris: Ĉi tio estas la signo de la interligo, kiun
Mi metas inter Mi kaj inter vi kaj inter ĉiu viva
ekzistaĵo, kiu estas kun vi, por eternaj generacioj:
13 Mian arkon Mi metas en la nubon, kaj ĝi estu
signo de la interligo inter Mi kaj la tero. 14 Kaj
kiam Mi venigos nubon super la teron, montriĝos
la arko en la nubo; 15 kaj Mi rememoros Mian
interligon, kiu ekzistas inter Mi kaj vi kaj ĉiu viva
ekzistaĵo el ĉiu karno, kaj la akvo ne fariĝos plu
diluvo, por pereigi ĉiun karnon. 16 Kaj la arko
estos en la nubo; kaj Mi ĝin vidos, por memori pri
la eterna interligo inter Dio kaj ĉiu viva ekzistaĵo
el ĉiu karno, kiu estas sur la tero. 17 Kaj Dio diris
al Noa: Ĉi tio estas la signo de la interligo, kiun
Mi starigis inter Mi kaj ĉiu karno, kiu estas sur la
tero. 18 Kaj la filoj de Noa, kiuj eliris el la arkeo,
estis: Ŝem, Ĥam, kaj Jafet; kaj Ĥam estis la patro

de Kanaan. 19 Tio estis la tri filoj de Noa; kaj
de ili diskreskis la tuta loĝantaro de la tero. 20
Kaj Noa komencis terkultivan laboron kaj plantis
vinberĝardenon. 21 Kaj li trinkis el la vino kaj
ebriiĝis, kaj nudiĝis en sia tendo. 22 Kaj Ĥam, la
patro de Kanaan, vidis la nudecon de sia patro,
kaj li diris tion al siaj du fratoj ekstere. 23 Kaj
Ŝem kaj Jafet prenis la veston kaj metis ĝin sur
siajn ŝultrojn, kaj iris dorsdirekte kaj kovris la
nudecon de sia patro; kaj iliaj vizaĝoj estis turnitaj
malantaŭen, kaj la nudecon de sia patro ili ne
vidis. 24 Kaj Noa vekiĝis de sia ebrieco, kaj li
sciiĝis, kiel agis kun li lia pli juna filo. 25 Kaj li
diris: Malbenita estu Kanaan; Sklavo de sklavoj li
estu ĉe siaj fratoj. 26 Glorata estu la Eternulo, la
Dio de Ŝem; Kaj Kanaan estu sklavo al ili; 27 Dio
disvastigu Jafeton, Kaj li loĝu en la tendoj de Ŝem,
Kaj Kanaan estu sklavo al ili. 28 Kaj Noa vivis post
la diluvo tricent kvindek jarojn. 29 Kaj la tuta vivo
de Noa estis naŭcent kvindek jaroj, kaj li mortis.

10 Jen estas la generaciaro de la filoj de Noa:
Ŝem, Ĥam, kaj Jafet. Kaj naskiĝis al ili filoj
post la diluvo. 2 La filoj de Jafet: Gomer kaj
Magog kaj Madaj kaj Javan kaj Tubal kaj Meŝeĥ
kaj Tiras. 3 Kaj la filoj de Gomer: Aŝkenaz kaj
Rifat kaj Togarma. 4 Kaj la filoj de Javan: Eliŝa kaj
Tarŝiŝ, Kitim kaj Dodanim. 5 De ĉi tiuj dissemiĝis
la insuloj da popoloj en siaj landoj, ĉiu laŭ sia
lingvo, laŭ siaj gentoj kaj nacioj. 6 Kaj la filoj
de Ĥam: Kuŝ kaj Micraim kaj Put kaj Kanaan.
7 Kaj la filoj de Kuŝ: Seba kaj Ĥavila kaj Sabta
kaj Raama kaj Sabteĥa; kaj la filoj de Raama;
Ŝeba kaj Dedan. 8 Kaj Kuŝ naskigis Nimrodon,
kiu komencis esti potenca sur la tero. 9 Li estis
potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo; tial oni diras:
Kiel Nimrod, potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo. 10
Kaj la komenco de lia regno estis Babel kaj Ereĥ
kaj Akad kaj Kalne en la lando Ŝinar. 11 El ĉi tiu
lando li eliris en Asirion kaj konstruis la urbojn
Nineve kaj Reĥobot kaj Kalaĥ, 12 kaj Resen inter
Nineve kaj Kalaĥ (ĝi estis la granda urbo). 13 Kaj
Micraim naskigis la Ludidojn kaj la Anamidojn
kaj la Lehabidojn kaj la Naftuĥidojn 14 kaj la
Patrusidojn kaj la Kasluĥidojn (de kiuj devenis
la Filiŝtoj) kaj la Kaftoridojn. 15 Kaj de Kanaan
naskiĝis Cidon, lia unuenaskito, kaj Ĥet, 16 kaj la
Jebusidoj kaj la Amoridoj kaj la Girgaŝidoj 17 kaj
la Ĥividoj kaj la Arkidoj kaj la Sinidoj 18 kaj la
Arvadidoj kaj la Cemaridoj kaj la Ĥamatidoj; kaj
poste la gentoj Kanaanaj disiĝis. 19 Kaj la limoj de
la Kanaanidoj estis de Cidon ĝis Gerar kaj Gaza, ĝis
Sodom kaj Gomora, Adma kaj Ceboim ĝis Laŝa. 20
Tio estas la filoj de Ĥam laŭ siaj gentoj kaj lingvoj,
en siaj landoj kaj nacioj. 21 Naskiĝis infanoj ankaŭ
al Ŝem, la patro de ĉiuj Eberidoj, pli maljuna frato
de Jafet. 22 La filoj de Ŝem: Elam kaj Aŝur kaj
Arpaĥŝad kaj Lud kaj Aram. 23 Kaj la filoj de Aram:
Uc kaj Ĥul kaj Geter kaj Maŝ. 24 Kaj al Arpaĥŝad
naskiĝis Ŝelaĥ, kaj al Ŝelaĥ naskiĝis Eber. 25 Kaj al
Eber naskiĝis du filoj: la nomo de unu estis Peleg,
ĉar dum lia vivo dividiĝis la tero; kaj la nomo de
lia frato estis Joktan. 26 Kaj al Joktan naskiĝis
Almodad kaj Ŝelef kaj Ĥacarmavet kaj Jeraĥ 27 kaj
Hadoram kaj Uzal kaj Dikla 28 kaj Obal kaj Abimael
kaj Ŝeba 29 kaj Ofir kaj Ĥavila kaj Jobab. Ĉiuj ĉi
tiuj estis filoj de Joktan. 30 Kaj ilia loĝloko estis
de Meŝa ĝis Sefar, la orienta monto. 31 Tio estas
la filoj de Ŝem laŭ siaj gentoj kaj lingvoj, en siaj
landoj, laŭ siaj nacioj. 32 Tio estas la gentoj de la
filoj de Noa, laŭ siaj generacioj, en siaj nacioj; kaj
de ili disiĝis la popoloj sur la tero post la diluvo.

11 Sur la tuta tero estis unu lingvo kaj unu
parolmaniero. 2 Kaj kiam ili ekiris de la
oriento, ili trovis valon en la lando Ŝinar kaj tie
ekloĝis. 3 Kaj ili diris unu al alia: Venu, ni faru
brikojn kaj ni brulpretigu ilin per fajro. Kaj la
brikoj fariĝis por ili ŝtonoj, kaj la bitumo fariĝis
por ili kalko. 4 Kaj ili diris: Venu, ni konstruu al
ni urbon, kaj turon, kies supro atingos la ĉielon,
kaj ni akiru al ni gloron, antaŭ ol ni disiĝos
sur la supraĵo de la tuta tero. 5 Kaj la Eternulo
malleviĝis, por vidi la urbon kaj la turon, kiujn
konstruis la homidoj. 6 Kaj la Eternulo diris:
Jen estas unu popolo, kaj unu lingvon ili ĉiuj
havas; kaj jen, kion ili komencis fari, kaj ili ne
estos malhelpataj en ĉio, kion ili decidis fari. 7
Ni malleviĝu do, kaj Ni konfuzu tie ilian lingvon,
por ke unu ne komprenu la parolon de alia. 8
Kaj la Eternulo disigis ilin de tie sur la supraĵon
de la tuta tero, kaj ili ĉesis konstrui la urbon. 9
Tial oni donis al ĝi la nomon Babel, ĉar tie la
Eternulo konfuzis la lingvon de la tuta tero kaj
de tie la Eternulo disigis ilin sur la supraĵon de
la tuta tero. 10 Jen estas la generaciaro de Ŝem:
Ŝem havis la aĝon de cent jaroj, kaj naskiĝis al li
Arpaĥŝad, du jarojn post la diluvo. 11 Kaj Ŝem
vivis post la naskiĝo de Arpaĥŝad kvincent jarojn,
kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 12 Kaj Arpaĥŝad
vivis tridek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Ŝelaĥ.
13 Kaj Arpaĥŝad vivis post la naskiĝo de Ŝelaĥ
kvarcent tri jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
14 Kaj Ŝelaĥ vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis al li
Eber. 15 Kaj Ŝelaĥ vivis post la naskiĝo de Eber
kvarcent tri jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
16 Kaj Eber vivis tridek kvar jarojn, kaj naskiĝis al
li Peleg. 17 Kaj Eber vivis post la naskiĝo de Peleg

kvarcent tridek jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 18 Kaj Peleg vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis
al li Reu. 19 Kaj Peleg vivis post la naskiĝo de Reu
ducent naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
20 Kaj Reu vivis tridek du jarojn, kaj naskiĝis al li
Serug. 21 Kaj Reu vivis post la naskiĝo de Serug
ducent sep jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
22 Kaj Serug vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis al li
Naĥor. 23 Kaj Serug vivis post la naskiĝo de Naĥor
ducent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 24
Kaj Naĥor vivis dudek naŭ jarojn, kaj naskiĝis al
li Teraĥ. 25 Kaj Naĥor vivis post la naskiĝo de
Teraĥ cent dek naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li filoj
kaj filinoj. 26 Kaj Teraĥ vivis sepdek jarojn, kaj
naskiĝis al li Abram, Naĥor, kaj Haran. 27 Kaj jen
estas la generaciaro de Teraĥ: al Teraĥ naskiĝis
Abram, Naĥor, kaj Haran; kaj al Haran naskiĝis
Lot. 28 Kaj Haran mortis antaŭ sia patro Teraĥ
en sia lando de naskiĝo, en Ur la Ĥaldea. 29 Kaj
Abram kaj Naĥor prenis al si edzinojn; la nomo de
la edzino de Abram estis Saraj, kaj la nomo de la
edzino de Naĥor estis Milka, filino de Haran, kiu
estis la patro de Milka kaj la patro de Jiska. 30 Kaj
Saraj estis senfrukta kaj ne havis infanon. 31 Kaj
Teraĥ prenis sian filon Abram kaj sian nepon Lot,
filo de Haran, kaj sian bofilinon Saraj, edzino de
lia filo Abram; kaj ili eliris kune el Ur la Ĥaldea,
por iri en la landon Kanaanan; kaj ili venis ĝis
Ĥaran kaj enloĝiĝis tie. 32 Kaj Teraĥ atingis la
aĝon de ducent kvin jaroj, kaj Teraĥ mortis en
Ĥaran.

12 Kaj la Eternulo diris al Abram: Iru el via
lando, el inter via parencaro, kaj el la domo
de via patro, al la lando, kiun Mi montros al vi. 2
Kaj Mi faros vin granda popolo, kaj Mi benos vin
kaj grandigos vian nomon, kaj vi estos beno. 3 Kaj
Mi benos viajn benantojn, kaj viajn malbenantojn
Mi malbenos, kaj beniĝos per vi ĉiuj gentoj de
la tero. 4 Kaj Abram iris, kiel la Eternulo diris al
li, kaj kun li iris Lot. Kaj Abram havis la aĝon de
sepdek kvin jaroj, kiam li eliris el Ĥaran. 5 Kaj
Abram prenis sian edzinon Saraj kaj sian nevon
Lot, kaj ilian tutan havon, kiun ili akiris, kaj la
homojn, kiujn ili akiris en Ĥaran; kaj ili eliris, por
iri al la lando Kanaana; kaj ili venis en la landon
Kanaanan. 6 Kaj Abram trapasis la landon ĝis la
loko Ŝeĥem, ĝis la kverko More; kaj la Kanaanidoj
tiam loĝis en la lando. 7 Kaj la Eternulo aperis
al Abram, kaj diris: Al via idaro Mi donos ĉi tiun
teron. Kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo,
kiu aperis al li. 8 Kaj de tie li transloĝiĝis al la
monto, kiu estas oriente de Bet-El, kaj aranĝis sian
tendon tiamaniere, ke Bet-El estis okcidente kaj Aj
oriente; kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo
kaj preĝadis al la Eternulo. 9 Kaj Abram iris pluen,
ĉiam pluen al sudo. 10 Kaj estis malsato en la
lando. Kaj Abram malsupreniris Egiptujon, por
tie loĝi kelktempe, ĉar malfacila estis la malsato
en la lando. 11 Kaj kiam li estis jam proksime
de Egiptujo, li diris al sia edzino Saraj: Mi scias
ja, ke vi estas virino belaspekta; 12 kaj kiam la
Egiptoj vin vidos, ili diros: Tio estas lia edzino; kaj
ili mortigos min, kaj vin ili lasos viva. 13 Diru do,
ke vi estas mia fratino, por ke al mi estu bone
pro vi kaj por ke mia animo restu viva pro vi.
14 Kaj kiam Abram venis Egiptujon, la Egiptoj
vidis, ke la virino estas tre bela; 15 kaj vidis ŝin
la eminentuloj de Faraono, kaj ili laŭdis ŝin al
Faraono; kaj oni prenis la virinon en la domon de
Faraono. 16 Kaj al Abram estis bone pro ŝi, kaj li
havis ŝafojn kaj bovojn kaj azenojn kaj sklavojn
kaj sklavinojn kaj azeninojn kaj kamelojn. 17 Kaj
la Eternulo punis per grandaj suferoj Faraonon
kaj lian domon pro Saraj, la edzino de Abram.
18 Kaj Faraono alvokis Abramon, kaj diris: Kion
vi faris al mi? kial vi ne diris al mi, ke ŝi estas
via edzino? 19 kial vi diris: Ŝi estas mia fratino?
Kaj mi prenis ŝin al mi kiel edzinon. Kaj nun jen
estas via edzino; prenu kaj foriru. 20 Kaj Faraono
ordonis pri li al homoj, kaj ili forkondukis lin kaj
lian edzinon kaj lian tutan havon.

13 Kaj Abram supreniris el Egiptujo, li kaj lia
edzino, kaj ĉio, kio estis kun li, kaj kun li
ankaŭ Lot, direktante sin al sudo. 2 Kaj Abram
estis tre riĉa je brutoj, arĝento, kaj oro. 3 Kaj li
daŭrigis sian migradon de sudo ĝis Bet-El, ĝis la
loko, kie antaŭe estis lia tendo inter Bet-El kaj Aj,
4 al la loko de la altaro, kiun li tie faris antaŭe;
kaj Abram tie preĝis al la Eternulo. 5 Kaj ankaŭ
Lot, kiu iris kun Abram, havis ŝafojn kaj bovojn
kaj tendojn. 6 Kaj ne sufiĉis por ili la tero, ke
ili loĝu kune, ĉar ilia havo estis granda kaj ili
ne povis loĝi kune. 7 Kaj estis malpaco inter la
paŝtistoj de la brutaro de Abram kaj la paŝtistoj de
la brutaro de Lot; kaj la Kanaanidoj kaj Perizidoj
tiam loĝis en la lando. 8 Kaj Abram diris al Lot:
Ne estu malpaco inter mi kaj vi kaj inter miaj
paŝtistoj kaj viaj paŝtistoj, ĉar ni estas fratoj. 9 La
tuta tero estas ja antaŭ vi; apartiĝu do de mi: se
vi iros maldekstren, mi iros dekstren; se vi iros
dekstren, mi iros maldekstren. 10 Kaj Lot levis
siajn okulojn kaj vidis, ke la tuta ĉirkaŭaĵo de
Jordan, antaŭ ol la Eternulo pereigis Sodomon kaj
Gomoran, tuta estas akvumata kiel ĝardeno de
la Eternulo, kiel la lando Egipta, ĝis Coar. 11 Kaj
Lot elektis al si la tutan ĉirkaŭaĵon de Jordan; kaj

Lot ekiris orienten; kaj ili apartiĝis unu de la alia:
12 Abram enloĝiĝis en la lando Kanaana, kaj Lot
enloĝiĝis en la urboj de la ĉirkaŭaĵo kaj starigis
siajn tendojn ĝis Sodom. 13 Kaj la loĝantoj de
Sodom estis malbonaj kaj tre pekaj kontraŭ la
Eternulo. 14 Kaj la Eternulo diris al Abram, post
kiam Lot apartiĝis de li: Levu viajn okulojn, kaj
rigardu de la loko, sur kiu vi nun estas, norden kaj
suden kaj orienten kaj okcidenten; 15 ĉar la tutan
teron, kiun vi vidas, Mi donos al vi kaj al via idaro
por eterne. 16 Kaj Mi faros vian idaron kiel polvo
de la tero; se iu povos kalkuli la polvon de la tero,
li kalkulos ankaŭ vian idaron. 17 Leviĝu, trairu
la landon laŭlonge kaj laŭlarĝe, ĉar al vi Mi ĝin
donos. 18 Kaj Abram forprenis sian tendon, kaj
iris kaj ekloĝis en la arbareto Mamre, kiu estas en
Ĥebron; kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo.

14 Kaj estis en la tempo de Amrafel, reĝo de
Ŝinar, Arjoĥ, reĝo de Elasar, Kedorlaomer,
reĝo de Elam, kaj Tidal, reĝo de Gojim; 2 ili
faris militon kontraŭ Bera, reĝo de Sodom, kaj
Birŝa, reĝo de Gomora, Ŝinab, reĝo de Adma, kaj
Ŝemeber, reĝo de Ceboim, kaj la reĝo de Bela,
kiu estas Coar. 3 Ĉiuj ĉi tiuj kunvenis en la valo
Sidim, kiu nun estas la Sala Maro. 4 Dek du
jarojn ili servis al Kedorlaomer, kaj en la dek-
tria ili ribeliĝis. 5 Kaj en la dek-kvara jaro venis
Kedorlaomer, kaj la reĝoj, kiuj estis kun li, kaj
ili venkobatis la Rafaidojn en Aŝterot-Karnaim,
kaj la Zuzidojn en Ham, kaj la Emidojn en Ŝave-
Kirjataim, 6 kaj la Ĥoridojn sur ilia monto Seir ĝis
El-Paran, kiu estas ĉe la dezerto. 7 Kaj ili reiris kaj
venis al En-Miŝpat, kiu estas Kadeŝ, kaj venkobatis
la tutan kampon de la Amalekidoj, kaj ankaŭ la
Amoridojn, kiuj loĝis en Ĥacacon-Tamar. 8 Kaj
eliris la reĝo de Sodom kaj la reĝo de Gomora
kaj la reĝo de Adma kaj la reĝo de Ceboim, kaj
la reĝo de Bela, kiu estas Coar, kaj komencis
batalon kontraŭ ili en la valo Sidim, 9 kontraŭ
Kedorlaomer, reĝo de Elam, kaj Tidal, reĝo de
Gojim, kaj Amrafel, reĝo de Ŝinar, kaj Arjoĥ, reĝo
de Elasar; kvar reĝoj kontraŭ kvin. 10 Kaj en la valo
Sidim estis multe da bitumaj kavoj; kaj la reĝoj de
Sodom kaj Gomora forkuris kaj falis tien, kaj la
restintoj kuris sur la monton. 11 Kaj ili prenis la
tutan havon de Sodom kaj Gomora kaj ilian tutan
manĝeblaĵon, kaj foriris. 12 Ili prenis Loton, la
nevon de Abram, kaj lian havon, ĉar li loĝis en
Sodom, kaj ili foriris. 13 Kaj venis forsaviĝinto kaj
diris al Abram la Hebreo, kiu loĝis en la arbareto
de Mamre la Amorido, frato de Eŝkol kaj frato
de Aner, kiuj estis en interligo kun Abram. 14
Kaj Abram aŭdis, ke lia frato estas kaptita, kaj
li elkondukis siajn ekzercitojn, naskitajn en lia
domo, tricent dek ok, kaj persekutis ĝis Dan. 15
Kaj li dividis sin kontraŭ ili en la nokto, li kaj liaj
domanoj, kaj venkobatis ilin, kaj persekutis ilin
ĝis Ĥoba, kiu estas maldekstre de Damasko. 16
Kaj li revenigis la tutan havon, kaj ankaŭ sian
fraton Lot kaj lian havon li revenigis, kaj ankaŭ la
virinojn kaj la popolon. 17 Kaj la reĝo de Sodom
eliris al li renkonte, kiam li revenis, venkinte
Kedorlaomeron kaj la reĝojn, kiuj estis kun li,
en la valon Ŝave, kiu estas Valo de la Reĝo. 18
Kaj Melkicedek, reĝo de Salem, elportis panon
kaj vinon. Li estis pastro de Dio Plejsupra. 19 Kaj
li benis lin kaj diris: Benata estu Abram de Dio
Plejsupra, la Kreinto de la ĉielo kaj la tero; 20 kaj
benata estu Dio Plejsupra, kiu transdonis viajn
malamikojn en viajn manojn. Kaj Abram donis al
li dekonaĵon el ĉio. 21 Kaj la reĝo de Sodom diris al
Abram: Donu al mi la homojn, kaj la havon prenu
al vi. 22 Kaj Abram diris al la reĝo de Sodom: Mi
levas mian manon al la Eternulo, Dio Plejsupra, la
Kreinto de la ĉielo kaj la tero, 23 ke eĉ fadenon aŭ
rimenon de ŝuo mi ne prenos el ĉio, kio apartenas
al vi, por ke vi ne diru: Mi riĉigis Abramon; 24
escepto estos nur tio, kion manĝis la junuloj, kaj
la parto de la homoj, kiuj iris kun mi: Aner, Eŝkol,
kaj Mamre; ili prenu sian parton.

15 Post tiuj fariĝoj la Eternulo diris al Abram en
vizio jene: Ne timu, Abram, Mi estas via ŝildo;
via rekompenco estas tre granda. 2 Kaj Abram
diris: Ho Eternulo, mia Sinjoro, kion Vi donos al
mi? mi vagas ja seninfane, kaj la administranto
de mia domo estas Eliezer el Damasko. 3 Kaj
Abram diris: Al mi Vi ne donis ja idaron, kaj jen
mia domano estos mia heredanto. 4 Kaj tiam
la Eternulo diris al li jene: Ĉi tiu ne estos via
heredanto; nur tiu, kiu eliros el via internaĵo,
estos via heredanto. 5 Kaj Li elirigis lin eksteren,
kaj diris: Rigardu al la ĉielo kaj kalkulu la stelojn,
se vi povas ilin kalkuli. Kaj Li diris al li: Tiel estos
via idaro. 6 Kaj li kredis al la Eternulo; kaj tio
estis kalkulita al li kiel virto. 7 Kaj Li diris al li: Mi
estas la Eternulo, kiu elirigis vin el Ur la Ĥaldea,
por doni al vi ĉi tiun landon kiel posedaĵon. 8
Kaj li diris: Ho Eternulo, mia Sinjoro, per kio mi
povas scii, ke mi ĝin posedos? 9 Kaj Li diris al
li: Prenu por Mi bovinon trijaran kaj kaprinon
trijaran kaj ŝafon trijaran kaj turton kaj junan
kolombon. 10 Kaj li alportis al Li ĉion ĉi tion,
kaj Li distranĉis ilin laŭ la mezo kaj metis ĉiujn
partojn unu kontraŭ la alia, sed la birdojn Li ne
distranĉis. 11 Kaj la rabobirdoj malleviĝis sur la

kadavrojn, sed Abram ilin forpelis. 12 Ĉe la subiro
de la suno profunda dormo falis sur Abramon;
kaj jen timego pro la granda mallumo atakis lin.
13 Kaj Li diris al Abram: Sciu, ke via idaro estos
fremduloj en lando, kiu ne apartenos al ili; kaj
oni sklavigos kaj turmentos ilin dum kvarcent
jaroj. 14 Tamen la popolon, ĉe kiu ili estos sklavoj,
Mi juĝos; kaj poste ili eliros kun granda havo. 15
Kaj vi foriros al viaj prapatroj en paco; vi estos
entombigita en bona maljuneco. 16 Kaj en la
kvara generacio ili revenos ĉi tien; ĉar la krimoj
de la Amoridoj ankoraŭ ne atingis plenecon. 17
Kiam la suno subiris kaj fariĝis mallumo, subite
forna fumo kaj fajra flamo trakuris inter tiuj
distranĉitaĵoj. 18 En tiu tago la Eternulo faris
interligon kun Abram, dirante: Al via idaro Mi
donos ĉi tiun landon, de la rivero de Egiptujo ĝis
la granda rivero, la rivero Eŭfrato: 19 la Kenidojn
kaj la Kenizidojn kaj la Kadmonidojn 20 kaj la
Ĥetidojn kaj la Perizidojn kaj la Rafaidojn 21 kaj la
Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj la Girgaŝidojn
kaj la Jebusidojn.

16 Kaj Saraj, la edzino de Abram, ne naskis al
li; sed ŝi havis sklavinon, Egiptinon, kies
nomo estis Hagar. 2 Kaj Saraj diris al Abram: Jen
la Eternulo ŝlosis min, ke mi ne nasku; eniru do
al mia sklavino, eble mi havos infanojn per ŝi.
Kaj Abram obeis la voĉon de Saraj. 3 Kaj Saraj, la
edzino de Abram, prenis Hagaron la Egiptinon,
sian sklavinon, kiam pasis dek jaroj de la tempo,
kiam Abram ekloĝis en la lando Kanaana, kaj ŝi
donis ŝin al sia edzo Abram kiel edzinon. 4 Kaj li
venis al Hagar, kaj ŝi gravediĝis. Kaj ŝi vidis, ke ŝi
gravediĝis, kaj tiam ŝia sinjorino senvaloriĝis en
ŝiaj okuloj. 5 Kaj Saraj diris al Abram: Vi estas
maljusta kontraŭ mi; mi donis mian sklavinon en
viajn brakojn, sed kiam ŝi vidis, ke ŝi gravediĝis,
mi senvaloriĝis en ŝiaj okuloj; la Eternulo juĝu
inter mi kaj vi. 6 Kaj Abram diris al Saraj: Jen via
sklavino estas en viaj manoj, faru kun ŝi ĉion, kio
plaĉas al vi. Kaj Saraj komencis premi ŝin, kaj ŝi
forkuris. 7 Kaj trovis ŝin anĝelo de la Eternulo ĉe
akva fonto en la dezerto, ĉe la fonto sur la vojo
al Ŝur. 8 Kaj li diris: Hagar, sklavino de Saraj, de
kie vi venas kaj kien vi iras? Kaj ŝi diris: De Saraj,
mia sinjorino, mi forkuras. 9 Kaj la anĝelo de
la Eternulo diris al ŝi: Reiru al via sinjorino, kaj
humiliĝu sub ŝiaj manoj. 10 Kaj la anĝelo de la
Eternulo diris al ŝi: Mi multigos vian idaron tiel,
ke pro multeco oni ne povos ĝin kalkuli. 11 Kaj
la anĝelo de la Eternulo diris al ŝi: Jen vi estas
graveda, kaj vi naskos filon; kaj vi donos al li la
nomon Iŝmael, ĉar la Eternulo aŭdis vian suferon.
12 Kaj li estos homo sovaĝa; lia mano estos kontraŭ
ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj kontraŭ li, kaj li loĝos
antaŭ ĉiuj siaj fratoj. 13 Kaj la Eternulon, kiu
parolis al ŝi, ŝi nomis: Dio-kiu-min-vidis; ĉar ŝi
diris: Ĉi tie mi vidis Tiun, kiu min vidas; kaj ĉu mi
poste vivas? 14 Tial oni nomis tiun puton puto de
la Vivanto-Vidanto; ĝi estas inter Kadeŝ kaj Bered.
15 Kaj Hagar naskis al Abram filon; kaj Abram
donis al sia filo, kiun naskis Hagar, la nomon
Iŝmael. 16 Kaj Abram havis la aĝon de okdek ses
jaroj, kiam Hagar naskis Iŝmaelon al Abram.

17 Kiam Abram havis la aĝon de naŭdek naŭ
jaroj, aperis la Eternulo al Abram, kaj diris
al li: Mi estas Dio la Plejpotenca; iradu antaŭ Mi
kaj estu senpeka. 2 Kaj Mi faros Mian interligon
inter Mi kaj vi, kaj Mi multigos vin tre forte. 3
Kaj Abram ĵetis sin vizaĝaltere, kaj Dio parolis
al li, dirante: 4 Jen estas Mia interligo kun vi: vi
estos patro de multe da popoloj. 5 Kaj via nomo
ne estos plu Abram, sed via nomo estos Abraham,
ĉar Mi faris vin patro de multe da popoloj. 6 Kaj
Mi fruktigos vin tre multe, kaj Mi devenigos de vi
popolojn, kaj reĝoj devenos de vi. 7 Kaj Mi starigos
Mian interligon inter Mi kaj vi kaj via idaro post
vi en iliaj generacioj, eternan interligon, ke Mi
estos Dio por vi kaj por via idaro post vi. 8 Kaj
Mi donos al vi kaj al via idaro post vi la landon,
en kiu vi loĝas kiel fremdulo, la tutan landon
Kanaanan, por eterna posedaĵo, kaj Mi estos Dio
por ili. 9 Kaj Dio diris al Abraham: Kaj vi gardu
Mian interligon, vi kaj via idaro post vi en iliaj
generacioj. 10 Jen estas Mia interligo, kiun vi
devas gardi inter Mi kaj vi kaj via idaro post vi:
ĉiu virseksulo ĉe vi estu cirkumcidata. 11 Kaj
cirkumcidu la karnon de via prepucio, kaj tio estu
signo de interligo inter Mi kaj vi. 12 Kaj en la
aĝo de ok tagoj estu cirkumcidata ĉe vi en viaj
generacioj ĉiu virseksulo naskita en la domo aŭ
aĉetita per mono ĉe iu aligentulo, kiu ne estas el
via idaro. 13 Cirkumcidata estu ĉiu naskita en via
domo aŭ aĉetita per via mono, kaj Mia interligo
estu sur via karno kiel interligo eterna. 14 Kaj se
estos prepucihava virseksulo, kiu ne cirkumcidos
la karnon de sia prepucio, tiu animo ekstermiĝos
el sia popolo: Mian interligon ĝi rompis. 15 Kaj
Dio diris al Abraham: Vian edzinon Saraj ne nomu
Saraj, sed ŝia nomo estu Sara. 16 Kaj Mi benos
ŝin, kaj Mi donos de ŝi al vi filon; kaj Mi benos
ŝin, kaj de ŝi devenos popoloj, reĝoj de popoloj
devenos de ŝi. 17 Kaj Abraham ĵetis sin vizaĝaltere,
kaj ekridis, kaj diris en sia koro: Ĉu de homo
centjara fariĝos nasko, kaj ĉu Sara la naŭdekjara

naskos? 18 Kaj Abraham diris al Dio: Ho, ke Iŝmael
vivu antaŭ Vi! 19 Kaj Dio diris: Efektive Sara, via
edzino, naskos al vi filon, kaj vi donos al li la
nomon Isaak; kaj Mi starigos Mian interligon kun
li kiel interligon eternan por lia idaro post li. 20
Ankaŭ pri Iŝmael Mi aŭdis vin: jen Mi benis lin,
kaj Mi fruktigos lin kaj Mi multigos lin tre forte;
dek du princoj naskiĝos de li, kaj Mi devenigos
de li grandan popolon. 21 Sed Mian interligon
Mi starigos kun Isaak, kiun naskos al vi Sara en
ĉi tiu tempo en la venonta jaro. 22 Kaj Li ĉesis
paroli kun li, kaj Dio leviĝis for de Abraham. 23
Kaj Abraham prenis sian filon Iŝmael kaj ĉiujn
naskitajn en lia domo kaj ĉiujn aĉetitajn per lia
mono, ĉiun virseksulon el la homoj de la domo
de Abraham, kaj li cirkumcidis la karnon de ilia
prepucio en tiu sama tago, kiel diris al li Dio. 24
Kaj Abraham havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj,
kiam li cirkumcidis la karnon de sia prepucio. 25
Kaj lia filo Iŝmael havis la aĝon de dek tri jaroj,
kiam la karno de lia prepucio estis cirkumcidita.
26 En tiu sama tago estis cirkumciditaj Abraham
kaj lia filo Iŝmael; 27 kaj ĉiuj liaj domanoj, kiuj
naskiĝis en la domo aŭ estis aĉetitaj per mono ĉe
aligentulo, estis cirkumciditaj kune kun li.

18 Kaj aperis al li la Eternulo en la arbareto
Mamre, kiam li sidis ĉe la pordo de la tendo
dum la varmego de la tago. 2 Kiam li levis siajn
okulojn, li vidis, ke jen tri viroj staras antaŭ li.
Ekvidinte, li kuris al ili renkonte de la pordo
de la tendo kaj kliniĝis antaŭ ili ĝis la tero. 3
Kaj li diris: Mia sinjoro! se mi trovis plaĉon en
viaj okuloj, ne pasu preter vian sklavon. 4 Oni
alportos iom da akvo, kaj vi lavu viajn piedojn
kaj ripozu sub la arbo. 5 Kaj mi alportos pecon
da pano, por ke vi fortigu viajn korojn; poste vi
foriros; ĉar por tio vi pasis preter via sklavo. Kaj
ili diris: Faru tiel, kiel vi diris. 6 Kaj Abraham
rapidis en la tendon al Sara, kaj diris: Rapide
prenu tri mezurojn da plej bona faruno, knedu,
kaj faru kukojn. 7 Kaj ankaŭ al la bovoj Abraham
kuris, kaj li prenis bovidon delikatan kaj bonan
kaj donis al la junulo, kaj tiu rapide pretigis ĝin. 8
Kaj li prenis buteron kaj lakton kaj la pretigitan
bovidon kaj metis antaŭ ilin, kaj li staris apud
ili sub la arbo, kaj ili manĝis. 9 Kaj ili diris al li:
Kie estas Sara, via edzino? Kaj li respondis: Jen
ŝi estas en la tendo. 10 Kaj Li diris: Mi revenos
al vi en la sama jartempo, kaj tiam estos filo ĉe
Sara, via edzino. Kaj Sara aŭskultis ĉe la pordo de
la tendo, kiu estis malantaŭ Li. 11 Kaj Abraham
kaj Sara estis maljunuloj de profunda aĝo; ĉe
Sara ĉesiĝis la virinaj ordinaraĵoj. 12 Kaj Sara
ekridis interne, dirante: Ĉu kiam mi kadukiĝis, mi
havus ankoraŭ volupton? kaj mia sinjoro estas
ja maljuna! 13 Kaj la Eternulo diris al Abraham:
Kial do Sara ridas, dirante: Ĉu efektive mi naskos,
kiam mi maljuniĝis? 14 Ĉu por la Eternulo io estas
malfacila? en la difinita tempo Mi revenos al vi
en la venonta jaro, kaj Sara havos filon. 15 Sed
Sara malkonfesis, dirante: Mi ne ridis; ĉar ŝi timis.
Sed Li diris: Ne, vi ridis. 16 Kaj leviĝis de tie la
viroj kaj direktiĝis al Sodom: kaj Abraham iris
kun ili, por akompani ilin. 17 Kaj la Eternulo diris:
Ĉu mi kaŝos antaŭ Abraham, kion Mi faras? 18
Abraham fariĝos ja popolo granda kaj potenca,
kaj per li beniĝos ĉiuj popoloj de la tero. 19 Ĉar
Mi lin elektis, por ke li ordonu al siaj filoj kaj
al sia domo post si, ke ili observu la vojon de la
Eternulo, agante virte kaj juste; por ke la Eternulo
plenumu pri Abraham, kion Li diris pri li. 20 Kaj la
Eternulo diris: Ĉar la kriado de Sodom kaj Gomora
estas granda kaj ilia pekado estas tre peza, 21
tial Mi malsupreniros, kaj rigardos, ĉu ili plene
agas tiel, kiel estas la kriado, kiu venis al Mi, aŭ
ne; Mi sciiĝos. 22 Kaj la viroj turniĝis de tie kaj
iris al Sodom; kaj Abraham staris ankoraŭ antaŭ
la Eternulo. 23 Kaj Abraham alproksimiĝis, kaj
diris: Ĉu Vi ankaŭ pereigos virtulon kune kun
malvirtulo? 24 Eble ekzistas kvindek virtuloj en
la urbo: ĉu Vi tiam pereigos kaj ne indulgos la
lokon pro la kvindek virtuloj, kiuj estas en ĝi? 25
Ne decas por Vi agi tiamaniere, ke Vi mortigu
virtulon kune kun malvirtulo, ke virtulo estu kiel
malvirtulo; ne decas por Vi, ke la Juĝanto de la
tuta tero agu maljuste. 26 Kaj la Eternulo diris: Se
Mi trovos en Sodom kvindek virtulojn en la urbo,
Mi indulgos la tutan lokon pro ili. 27 Kaj Abraham
respondis, dirante: Jen mi ekkuraĝis paroli al mia
Sinjoro, kvankam mi estas polvo kaj cindro; 28
eble al la kvindeko da virtuloj mankos kvin: ĉu Vi
pereigos pro la kvin la tutan urbon? Kaj Li diris:
Mi ne pereigos, se Mi trovos tie kvardek kvin.
29 Kaj li plue parolis al Li kaj diris: Eble troviĝos
tie kvardek? Kaj Li diris: Mi ne faros tion pro la
kvardek. 30 Kaj li diris: Ne koleru, mia Sinjoro, ke
mi parolos plue: eble troviĝos tie tridek? Kaj Li
diris: Mi ne faros, se Mi trovos tie tridek. 31 Kaj li
diris: Jen mi ekkuraĝis paroli al mia Sinjoro: eble
troviĝos dudek? Kaj Li diris: Mi ne pereigos pro la
dudek. 32 Kaj li diris: Ne koleru, mia Sinjoro, ke
mi parolos ankoraŭ nur unu fojon: eble troviĝos
tie dek? Kaj Li diris: Mi ne pereigos pro la dek. 33
Kaj la Eternulo foriris, kiam Li ĉesis paroli kun
Abraham; kaj Abraham reiris al sia loko.

19 Kaj la du anĝeloj venis Sodomon vespere,
kaj Lot tiam sidis ĉe la pordego de Sodom.
Kiam Lot ilin ekvidis, li leviĝis renkonte al ili kaj
kliniĝis vizaĝaltere. **2** Kaj li diris: Mi petas vin,
sinjoroj, envenu en la domon de via sklavo kaj
pasigu la nokton kaj lavu viajn piedojn, kaj vi
leviĝos matene kaj iros vian vojon. Kaj ili diris:
Ne, ni pasigos la nokton sur la strato. **3** Kaj li tre
petegis ilin, kaj ili direktis sin al li kaj envenis en
lian domon; kaj li faris al ili festenon, kaj li bakis
macojn, kaj ili manĝis. **4** Antaŭ ol ili kuŝiĝis, la
homoj de la urbo, la homoj de Sodom, ĉirkaŭis
la domon, de la junuloj ĝis la maljunuloj, la tuta
popolo, de ĉiuj finoj. **5** Kaj ili vokis Loton, kaj
diris al li: Kie estas la viroj, kiuj venis al vi dum la
nokto? elirigu ilin al ni, por ke ni ilin ekkonu. **6**
Kaj Lot eliris al ili antaŭ la sojlon, kaj la pordon li
ŝlosis post si. **7** Kaj li diris: Ho, miaj fratoj, ne agu
malbone! **8** Jen mi havas du filinojn, kiuj ankoraŭ
ne ekkonis viron; mi elirigos ilin al vi, kaj faru
kun ili, kion vi deziras; nur al tiuj viroj nenion
faru, ĉar por tio ili venis sub la ombron de mia
tegmento. **9** Sed ili diris: Iru for! Kaj ili diris plue:
Vi venis ĉi tien kiel fremdulo, kaj vi volas juĝi!
nun ni pli malbone agos kun vi, ol kun ili. Kaj
ili tre insiste postulis de la viro, de Lot, kaj ili
aliris, por elrompi la pordon. **10** Tiam tiuj viroj
etendis siajn manojn kaj envenigis Loton al si en
la domon, kaj la pordon ili ŝlosis; **11** kaj la homojn,
kiuj estis antaŭ la sojlo de la domo, ili frapis per
blindeco, de la malgrandaj ĝis la grandaj, tiel ke
tiuj laciĝis, serĉante la pordon. **12** Kaj la viroj
diris al Lot: Kiun vi havas ĉi tie? bofilon, aŭ viajn
filojn aŭ viajn filinojn, aŭ ĉiun ajn, kiun vi havas
en la urbo, elirigu ilin el ĉi tiu loko; **13** ĉar ni
ekstermos ĉi tiun lokon, ĉar granda fariĝis ilia
kriado antaŭ la Eternulo, kaj la Eternulo sendis
nin, por ĝin pereigi. **14** Kaj Lot eliris, kaj parolis
kun siaj bofiloj, prenontaj liajn filinojn, kaj diris:
Leviĝu, eliru el ĉi tiu loko, ĉar la Eternulo pereigos
la urbon. Sed liaj bofiloj rigardis lin kiel ŝercanton.
15 Kiam leviĝis la matenruĝo, la anĝeloj rapidigis
Loton, dirante: Leviĝu, prenu vian edzinon kaj
ambaŭ viajn filinojn, kiuj ĉi tie troviĝas, por ke vi
ne pereu pro la krimeco de la urbo. **16** Sed ĉar
li malrapidis, tial la viroj kaptis lian manon kaj
la manon de lia edzino kaj la manojn de liaj du
filinoj, pro kompato de la Eternulo al li, kaj ili
elirigis lin kaj metis lin ekster la urbon. **17** Kaj
kiam ili elkondukis lin eksteren, ili diris al li: Savu
vin pro via animo; ne rigardu malantaŭen kaj
haltu nenie en la tuta ĉirkaŭaĵo; sur la monton
savu vin, por ke vi ne pereu. **18** Kaj Lot diris al ili:
Ho, ne, mia Sinjoro! **19** Jen Via sklavo plaĉis al Vi,
kaj granda estas la favorkoreco, kiun Vi montris
al mi, konservante la vivon al mia animo; sed
mi ne povas savi min sur la monton, ĉar povus
trafi min malfeliĉo kaj mi mortus. **20** Jen ĉi tiu
urbo estas sufiĉe proksima, por kuri tien, kaj ĝi
estas malgranda; mi savos min tien; ĝi estas ja
malgranda; kaj mia animo restos viva. **21** Kaj Li
diris al li: Jen Mi komplezos al vi ankaŭ en ĉi tiu
afero, kaj Mi ne renversos la urbon, pri kiu vi
parolis. **22** Rapide savu vin tien, ĉar Mi nenion
povas fari, ĝis vi venos tien. Tial tiu urbo ricevis
la nomon Coar. **23** La suno leviĝis super la teron,
kiam Lot venis Coaron. **24** Kaj la Eternulo pluvigis
sur Sodomon kaj Gomoran sulfuron kaj fajron
de la Eternulo el la ĉielo. **25** Kaj Li ruinigis tiujn
urbojn kaj la tutan ĉirkaŭaĵon kaj ĉiujn loĝantojn
de la urboj kaj la kreskaĵojn de la tero. **26** Kaj lia
edzino ekrigardis malantaŭen, kaj ŝi fariĝis kolono
el salo. **27** Kaj matene Abraham leviĝis kaj iris
al la loko, kie li estis starinta antaŭ la Eternulo;
28 kaj li ekrigardis en la direkto al Sodom kaj
Gomora kaj al la tuta lando de la ĉirkaŭaĵo, kaj li
vidis, ke jen fumo leviĝas de la tero kiel fumo el
forno. **29** Kaj kiam Dio estis pereiganta la urbojn
de la ĉirkaŭaĵo, Li rememoris pri Abraham, kaj Li
elirigis Loton el la mezo de la ruinigado, kiam Li
estis ruiniganta la urbojn, en kiuj loĝis Lot. **30**
Kaj Lot eliris el Coar kaj ekloĝis sur la monto,
kaj liaj du filinoj kun li; ĉar li timis loĝi en Coar.
Kaj li loĝis en kaverno, li kaj liaj du filinoj. **31**
Kaj la pli maljuna diris al la pli juna: Nia patro
estas maljuna, kaj en la lando ne ekzistas viro, kiu
envenus al ni laŭ la moro de la tuta tero; **32** tial
ni ebriigu nian patron per vino, kaj ni kuŝu kun
li, por ke ni aperigu de nia patro idaron. **33** Kaj
ili ebriigis sian patron per vino en tiu nokto; kaj
venis la pli maljuna kaj kuŝis kun sia patro; kaj li
ne sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam ŝi leviĝis. **34** La
morgaŭan tagon la pli maljuna diris al la pli juna:
Jen mi kuŝis hieraŭ kun mia patro; ni ebriigu lin
per vino ankaŭ en ĉi tiu nokto, kaj vi venu, kuŝu
kun li, por ke ni aperigu de nia patro idaron. **35**
Kaj ili ankaŭ en ĉi tiu nokto ebriigis sian patron
per vino; kaj la pli juna iris kaj kuŝis kun li; kaj li
ne sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam ŝi leviĝis. **36** Kaj
ambaŭ filinoj de Lot gravediĝis de sia patro. **37**
Kaj la pli maljuna naskis filon, kaj ŝi donis al li la
nomon Moab; li estas la prapatro de la Moabidoj
ĝis nun. **38** Kaj la pli juna ankaŭ naskis filon, kaj ŝi
donis al li la nomon Ben-Ami; li estas la prapatro
de la Amonidoj ĝis nun.

20 Kaj Abraham ekmigris de tie al la lando
suda, kaj li ekloĝis inter Kadeŝ kaj Ŝur; kaj
li loĝis kiel fremdulo en Gerar. **2** Kaj Abraham
diris pri sia edzino Sara: Ŝi estas mia fratino. Kaj
Abimeleĥ, reĝo de Gerar, sendis kaj prenis Saran.
3 Kaj Dio venis al Abimeleĥ nokte en la sonĝo, kaj
diris al li: Vi mortos pro la virino, kiun vi prenis,
ĉar ŝi estas edzino de edzo. **4** Sed Abimeleĥ ne
alproksimiĝis al ŝi, kaj li diris: Mia Sinjoro! ĉu vi
mortigos ankaŭ senkulpan popolon? **5** Li diris
ja al mi: Ŝi estas mia fratino; kaj ŝi ankaŭ diris
al mi: Li estas mia frato. En senkulpeco de mia
koro kaj en pureco de miaj manoj mi faris tion.
6 Kaj Dio diris al li en la sonĝo: Mi ankaŭ scias,
ke en senkulpeco de via koro vi tion faris, kaj
tial Mi detenis vin, ke vi ne peku kontraŭ Mi,
tial Mi ne lasis, ke vi kuntuŝiĝu kun ŝi. **7** Kaj nun
redonu la edzinon al la edzo, ĉar li estas profeto,
kaj li preĝos pri vi, kaj vi restos viva; sed se vi ne
redonos, tiam sciu, ke vi mortos, vi kaj ĉiuj viaj.
8 Kaj Abimeleĥ leviĝis frue matene, kaj li vokis
ĉiujn siajn sklavojn kaj rakontis ĉion ĉi tion al iliaj
oreloj; kaj la homoj tre ektimis. **9** Kaj Abimeleĥ
vokis Abrahamon, kaj diris al li: Kion vi faris al
ni? kaj per kio mi pekis antaŭ vi, ke vi venigis
sur min kaj sur mian regnon grandan pekon?
aferojn, kiuj ne estas farataj, vi faris kontraŭ mi.
10 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Kion vi vidis,
kiam vi faris tiun aferon? **11** Kaj Abraham diris:
Mi pensis, ke ne ekzistas timo antaŭ Dio en ĉi tiu
loko, kaj ke oni mortigos min pro mia edzino.
12 Kaj efektive ŝi estas mia fratino, filino de mia
patro, nur ne filino de mia patrino; kaj ŝi fariĝis
mia edzino. **13** Kaj kiam Dio elmigrigis min el la
domo de mia patro, mi diris al ŝi: Faru al mi ĉi
tiun komplezon, en kian ajn lokon ni venos, diru
pri mi: Li estas mia frato. **14** Kaj Abimeleĥ prenis
ŝafojn kaj bovojn kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj
donis al Abraham, kaj li redonis al li lian edzinon
Sara. **15** Kaj Abimeleĥ diris: Jen mia lando estas
antaŭ vi; kie plaĉas al vi, tie loĝiĝu. **16** Kaj al Sara
li diris: Jen mi donis mil arĝentajn monerojn al via
frato; tio estu al vi kovro por la okuloj antaŭ ĉiuj,
kiuj estas kun vi, kaj antaŭ ĉiuj vi estas pravigita.
17 Kaj Abraham ekpreĝis al Dio; kaj Dio sanigis
Abimeleĥon kaj lian edzinon kaj liajn sklavinojn,
kaj ili komencis naski. **18** Ĉar la Eternulo estis
ŝlosinta ĉiujn uterojn en la domo de Abimeleĥ
pro Sara, la edzino de Abraham.

21 Kaj la Eternulo rememoris Saran, kiel Li diris,
kaj la Eternulo faris al Sara, kiel Li parolis. **2**
Kaj Sara gravediĝis kaj naskis al Abraham filon
en lia maljuneco, en la difinita tempo, pri kiu
Dio al li diris. **3** Kaj Abraham donis al sia filo,
kiu naskiĝis al li, kiun naskis al li Sara, la nomon
Isaak. **4** Kaj Abraham cirkumcidis sian filon Isaak,
kiam tiu havis la aĝon de ok tagoj, kiel ordonis al
li Dio. **5** Kaj Abraham havis la aĝon de cent jaroj,
kiam naskiĝis al li lia filo Isaak. **6** Kaj Sara diris:
Ridindaĵon faris al mi Dio; ĉiu, kiu aŭdos, ridos
pri mi. **7** Kaj ŝi diris: Kiu dirus al Abraham, ke
Sara mamnutros infanojn? ĉar mi naskis filon en
lia maljuneco. **8** Kaj la infano kreskis, kaj ĝi estis
demamigita, kaj Abraham faris grandan festenon
en la tago, en kiu Isaak estis demamigita. **9** Kaj
Sara vidis, ke la filo de Hagar la Egiptino, kiun ĉi
tiu naskis al Abraham, mokas. **10** Kaj ŝi diris al
Abraham: Forpelu ĉi tiun sklavinon kaj ŝian filon;
ĉar la filo de ĉi tiu sklavino ne heredos kun mia
filo, kun Isaak. **11** Kaj la afero forte malplaĉis al
Abraham pro lia filo. **12** Kaj Dio diris al Abraham:
Ĝi ne malplaĉu al vi pro la knabo kaj pro via
sklavino; pri ĉio, kion diros al vi Sara, obeu ŝian
voĉon; ĉar per Isaak oni nomos vian idaron. **13**
Sed ankaŭ el la filo de la sklavino Mi kreskigos
popolon, ĉar li estas via semo. **14** Kaj Abraham
leviĝis frue matene, kaj prenis panon kaj felsakon
kun akvo kaj donis al Hagar, metante ĝin sur ŝian
ŝultron, ankaŭ la infanon, kaj foririgis ŝin; kaj ŝi
iris, kaj ŝi erarvagis en la dezerto Beer-Ŝeba. **15**
Kaj konsumiĝis la akvo de la felsako, kaj ŝi ĵetis
la infanon sub unu el la arbetaĵoj. **16** Kaj ŝi iris
kaj sidiĝis kontraŭe, en la malproksimeco de pafo
el pafarko; ĉar ŝi diris: Mi ne povas rigardi la
morton de la infano. Kaj ŝi sidiĝis kontraŭe, kaj ŝi
komencis laŭte plori. **17** Kaj Dio aŭdis la voĉon
de la knabo; kaj anĝelo de Dio vokis Hagaron el
la ĉielo, kaj diris al ŝi: Kio estas al vi, Hagar? ne
timu, ĉar Dio aŭdis la voĉon de la knabo el la loko,
kie li estas. **18** Leviĝu, prenu la knabon kaj tenu
lin per via mano, ĉar grandan popolon Mi faros
el li. **19** Kaj Dio malfermis ŝiajn okulojn, kaj ŝi
ekvidis puton kun akvo, kaj ŝi iris kaj plenigis la
felsakon per akvo kaj trinkigis la knabon. **20** Kaj
Dio estis kun la knabo, kaj li grandiĝis kaj loĝis
en la dezerto kaj fariĝis arkpafisto. **21** Kaj li loĝis
en la dezerto Paran; kaj lia patrino prenis al li
edzinon el la lando Egipta. **22** Kaj en tiu tempo
Abimeleĥ kaj lia militestro Piĥol diris al Abraham
jene: Dio estas kun vi en ĉio, kion vi faras; **23** nun
ĵuru do al mi per Dio, ke vi ne agos malfidele
kun mi, nek kun mia filo, nek kun mia nepo; ke
tiel same favorkore, kiel mi agis kun vi, vi agos
kun mi, kaj kun la lando, en kiu vi loĝas kiel
fremdulo. **24** Kaj Abraham diris: Mi ĵuras. **25** Kaj
Abraham riproĉis Abimeleĥon pro la akva puto,

kiun perforte forprenis la sklavoj de Abimeleĥ. 26
Kaj Abimeleĥ diris: Mi ne scias, kiu faris tion, kaj
ankaŭ vi ne diris al mi; mi eĉ ne aŭdis pri tio ĝis
hodiaŭ. 27 Kaj Abraham prenis ŝafojn kaj bovojn
kaj donis al Abimeleĥ, kaj ili ambaŭ starigis inter
si interligon. 28 Kaj Abraham starigis sep ŝafidojn
aparte. 29 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Por kio
estas tiuj sep ŝafidoj, kiujn vi starigis aparte? 30
Kaj tiu diris: Sep ŝafidojn prenu el mia mano, por
ke ili estu por mi atesto, ke mi elfosis tiun puton.
31 Tial tiu loko havas la nomon Beer-Ŝeba, ĉar tie
ili ambaŭ ĵuris. 32 Kaj ili starigis interligon en
Beer-Ŝeba. Kaj Abimeleĥ kaj lia militestro Piĥol
leviĝis kaj reiris en la landon de la Filiŝtoj. 33
Kaj Abraham plantis tamariskon en Beer-Ŝeba,
kaj preĝis tie al la Eternulo, la Dio eterna. 34 Kaj
Abraham loĝis en la lando de la Filiŝtoj longan
tempon.

22 Post tiuj okazintaĵoj Dio provis Abrahamon,
kaj diris al li: Abraham! Kaj tiu respondis:
Jen mi estas. 2 Kaj Li diris: Prenu vian filon,
vian solan, kiun vi amas, Isaakon, kaj iru en la
landon Morija, kaj oferu lin tie kiel bruloferon
sur unu el la montoj, kiun Mi montros al vi. 3
Kaj Abraham leviĝis frue matene kaj selis sian
azenon kaj prenis siajn du junulojn kun si kaj sian
filon Isaak; kaj li fendis lignon por brulofero, kaj
leviĝis kaj iris al tiu loko, pri kiu diris al li Dio. 4
En la tria tago Abraham levis siajn okulojn kaj
ekvidis la lokon de malproksime. 5 Kaj Abraham
diris al siaj junuloj: Restu ĉi tie kun la azeno, kaj
mi kun la knabo iros tien, kaj ni adorkliniĝos kaj
revenos al vi. 6 Kaj Abraham prenis la lignon por
la brulofero kaj metis ĝin sur sian filon Isaak, kaj
li prenis en sian manon la fajron kaj la tranĉilon;
kaj ili iris ambaŭ kune. 7 Kaj Isaak diris al sia
patro Abraham: Mia patro! Kaj tiu respondis: Jen
mi estas, mia filo. Kaj li diris: Jen estas la fajro kaj
la ligno, sed kie estas la ŝafo por la brulofero? 8
Kaj Abraham diris: Dio antaŭvidos al Si la ŝafon
por la brulofero, mia filo. Kaj ili iris ambaŭ kune.
9 Kaj ili venis al la loko, pri kiu diris al li Dio; kaj
Abraham konstruis tie la altaron kaj surmetis
la lignon, kaj ligis sian filon Isaak kaj metis lin
sur la altaron super la ligno. 10 Kaj Abraham
etendis sian manon kaj prenis la tranĉilon, por
buĉi sian filon. 11 Kaj ekvokis al li anĝelo de la
Eternulo el la ĉielo, kaj diris: Abraham, Abraham!
Kaj li respondis: Jen mi estas. 12 Kaj Tiu diris:
Ne etendu vian manon sur la knabon, kaj faru
al li nenion; ĉar nun Mi scias, ke vi timas Dion
kaj vi ne indulgis pro Mi vian filon, la solan. 13
Kaj Abraham levis siajn okulojn, kaj vidis, ke jen
virŝafo malantaŭe implikiĝis per la kornoj en la
arbetaĵoj. Kaj Abraham iris kaj prenis la virŝafon,
kaj oferis ĝin kiel bruloferon anstataŭ sia filo.
14 Kaj Abraham donis al tiu loko la nomon: La
Eternulo Vidas; tial oni ankoraŭ nun diras: Sur
la monto, kie la Eternulo aperas. 15 Kaj denove
anĝelo de la Eternulo vokis al Abraham el la ĉielo,
16 kaj diris: Mi ĵuras per Mi, diras la Eternulo, ke
ĉar vi faris tiun aferon kaj ne indulgis vian filon,
la solan; 17 tial Mi benos vin kaj Mi multigos vian
idaron simile al la steloj de la ĉielo kaj al la sablo
sur la bordo de la maro; kaj via idaro posedos
la pordegojn de siaj malamikoj. 18 Kaj beniĝos
per via idaro ĉiuj popoloj de la tero, pro tio, ke
vi obeis Mian voĉon. 19 Kaj Abraham revenis al
siaj junuloj, kaj ili leviĝis kaj iris kune al Beer-
Ŝeba; kaj Abraham loĝis en Beer-Ŝeba. 20 Post tiuj
okazintaĵoj oni sciigis al Abraham, dirante: Jen
ankaŭ Milka naskis infanojn al via frato Naĥor:
21 la unuenaskiton Uc, kaj lian fraton Buz, kaj
Kemuelon, la patron de Aram; 22 kaj Kesedon kaj
Ĥazon kaj Pildaŝon kaj Jidlafon kaj Betuelon. 23
Kaj de Betuel naskiĝis Rebeka. Ĉi tiujn ok naskis
Milka al Naĥor, la frato de Abraham. 24 Kaj lia
kromvirino, nome Reuma, ankaŭ naskis: Tebaĥon
kaj Gaĥamon kaj Taĥaŝon kaj Maaĥan.

23 Kaj la vivo de Sara estis cent dudek sep jaroj;
tiom estis la jaroj de la vivo de Sara. 2 Kaj
Sara mortis en Kirjat-Arba, kiu estas Ĥebron, en
la lando Kanaana. Kaj Abraham venis, por funebri
pri Sara kaj plori pri ŝi. 3 Kaj Abraham leviĝis for
de sia mortintino, kaj diris al la filoj de Ĥet jene:
4 Fremdulo kaj pasloĝanto mi estas ĉe vi; donu al
mi posedotan lokon por tombo inter vi, por ke
mi enterigu mian mortintinon, kiu estas antaŭ
mi. 5 Kaj la filoj de Ĥet respondis al Abraham,
dirante al li: 6 Aŭskultu nin, nia sinjoro! vi estas
princo de Dio inter ni; en la plej elektitaj niaj
tomboj enterigu vian mortintinon; neniu el ni
rifuzos al vi sian tomblokon, por enterigi vian
mortintinon. 7 Kaj Abraham leviĝis, kaj profunde
kliniĝis antaŭ la popolo de la lando, antaŭ la filoj
de Ĥet. 8 Kaj li diris al ili jene: Se plaĉas al vi, ke
mi enterigu mian mortintinon, kiu estas antaŭ
mi, tiam aŭskultu min kaj petu por mi Efronon,
la filon de Coĥar, 9 ke li donu al mi la duoblan
kavernon, kiun li havas en la fino de sia kampo;
por plena sumo da mono li donu ĝin al mi inter
vi por tomba posedaĵo. 10 Kaj Efron sidis inter
la filoj de Ĥet, kaj respondis Efron la Ĥetido al
Abraham aŭdeble por la filoj de Ĥet, antaŭ ĉiuj,
kiuj venis en la pordegon de lia urbo, dirante:
11 Ne, mia sinjoro, aŭskultu min! la kampon mi

donas al vi, kaj la kavernon, kiu estas sur ĝi, al vi
mi donas, antaŭ la okuloj de la filoj de mia popolo
mi donas ĝin al vi; enterigu vian mortintinon. 12
Kaj Abraham profunde kliniĝis antaŭ la popolo
de la lando. 13 Kaj li diris al Efron aŭdeble por la
popolo de la lando jene: Mi petas, aŭskultu min:
mi donas monon por la kampo; prenu de mi, kaj
mi enterigos tie mian mortintinon. 14 Kaj Efron
respondis al Abraham, dirante al li: 15 Mia sinjoro,
aŭskultu min: la tero valoras kvarcent siklojn;
sed kio ĝi estas inter mi kaj vi? enterigu vian
mortintinon. 16 Kaj Abraham aŭskultis Efronon,
kaj Abraham pesis al Efron la monon, pri kiu
li parolis aŭdeble por la filoj de Ĥet, kvarcent
siklojn da arĝento, uzata en la komerco. 17 Kaj
la kampo de Efron kun la duobla kaverno, kiu
estis antaŭ Mamre, la kampo kaj la kaverno sur ĝi
kaj ĉiuj arboj sur la kampo, inter ĉiuj ĝiaj limoj
ĉirkaŭe, fariĝis 18 posedaĵo de Abraham antaŭ la
okuloj de la filoj de Ĥet, de ĉiuj, kiuj venis en la
pordegon de lia urbo. 19 Kaj post tio Abraham
enterigis sian edzinon Sara en la duobla kaverno
de la kampo, antaŭ Mamre, kiu estas Ĥebron, en
la lando Kanaana. 20 Kaj la kampo kaj la kaverno
sur ĝi fariĝis tomba posedaĵo de Abraham, kiun li
akiris de la filoj de Ĥet.

24 Kaj Abraham estis maljuna kaj en profunda
aĝo. Kaj la Eternulo benis Abrahamon en ĉio.
2 Kaj Abraham diris al sia sklavo, la administranto
de lia domo, kiu regis ĉion, kio apartenis al li:
Metu vian manon sub mian femuron; 3 kaj mi
ĵurigas vin per la Eternulo, la Dio de la ĉielo kaj la
Dio de la tero, ke vi ne prenos edzinon por mia filo
el la filinoj de la Kanaanidoj, inter kiuj mi loĝas; 4
sed en mian landon kaj en mian patrujon vi iros
kaj vi prenos edzinon por mia filo Isaak. 5 Kaj la
sklavo diris al li: Eble la virino ne volos iri kun mi
en ĉi tiun landon; ĉu mi tiam devas revenigi vian
filon en la landon, el kiu vi eliris? 6 Kaj Abraham
diris al li: Gardu vin, ne revenigu mian filon tien.
7 La Eternulo, la Dio de la ĉielo, kiu prenis min el
la domo de mia patro kaj el mia patrujo, kaj diris
al mi kaj ĵuris al mi, dirante: Al via idaro Mi donos
ĉi tiun landon — Li sendos Sian anĝelon antaŭ vi,
kaj vi prenos edzinon por mia filo el tie. 8 Kaj se
la virino ne volos iri kun vi, tiam vi fariĝos libera
de ĉi tiu mia ĵuro; nur mian filon ne revenigu
tien. 9 Kaj la sklavo metis sian manon sub la
femuron de sia sinjoro Abraham kaj ĵuris al li pri
tiu afero. 10 Kaj la sklavo prenis dek kamelojn el
la kameloj de sia sinjoro, kaj li iris; kaj ĉiaj bonaĵoj
de lia sinjoro estis en liaj manoj. Kaj li leviĝis kaj
iris Mezopotamion, al la urbo Naĥor. 11 Kaj li
genuigis la kamelojn ekstere de la urbo, ĉe puto
kun akvo, en vespera tempo, en la tempo, kiam
eliras la virinoj, por ĉerpi akvon. 12 Kaj li diris: Ho
Eternulo, Dio de mia sinjoro Abraham, sukcesigu
min hodiaŭ kaj faru favorkoraĵon al mia sinjoro
Abraham. 13 Jen mi staras apud la fonto da akvo,
kaj la filinoj de la urbanoj eliras, por ĉerpi akvon;
14 kaj la junulinon, al kiu mi diros: Volu klini vian
kruĉon, ke mi trinku, kaj ŝi diros: Trinku, kaj mi
trinkigos ankaŭ viajn kamelojn — ŝin Vi destinis
por Via sklavo Isaak; kaj per tio mi sciiĝos, ke Vi
faris favorkoraĵon al mia sinjoro. 15 Kaj antaŭ ol li
finis paroli, jen eliras Rebeka, kiu estis naskita al
Betuel, la filo de Milka, edzino de Naĥor, frato de
Abraham; kaj ŝia kruĉo estis sur ŝia ŝultro. 16 Kaj
la junulino estis tre belaspekta, virgulino, kiun
ankoraŭ ne ekkonis viro. Kaj ŝi malsupreniris al la
fonto kaj plenigis sian kruĉon kaj iris supren. 17
Kaj la sklavo kuris al ŝi renkonte, kaj diris: Volu
lasi min trinki iom da akvo el via kruĉo. 18 Kaj ŝi
diris: Trinku, mia sinjoro; kaj ŝi rapide mallevis la
kruĉon sur sian manon, kaj ŝi donis al li trinki.
19 Kaj kiam ŝi sufiĉe lin trinkigis, ŝi diris: Ankaŭ
por viaj kameloj mi ĉerpos, ĝis ili finos trinki. 20
Kaj rapide ŝi elverŝis el sia kruĉo en la trinkujon,
kaj kuris denove al la puto, por ĉerpi por ĉiuj liaj
kameloj. 21 Kaj la viro admiris ŝin silente, por
konvinkiĝi, ĉu la Eternulo prosperigis lian vojon
aŭ ne. 22 Kaj kiam la kameloj ĉesis trinki, tiam la
viro prenis oran ringon, havantan la pezon de
duono de siklo, kaj du braceletojn por ŝiaj manoj,
havantajn la pezon de dek sikloj da oro. 23 Kaj li
diris: Kies filino vi estas? volu diri al mi; ĉu en la
domo de via patro estas loko por ni, por tradormi
la nokton? 24 Kaj ŝi diris al li: Mi estas filino de
Betuel, filo de Milka, kiun ŝi naskis al Naĥor. 25
Kaj ŝi diris al li: Ankaŭ da pajlo kaj da furaĝo ni
havas multe, kaj ankaŭ lokon, por ke vi tradormu
la nokton. 26 Kaj la viro kliniĝis kaj faris adoron al
la Eternulo. 27 Kaj li diris: Glorata estu la Eternulo,
la Dio de mia sinjoro Abraham, kiu ne lasis sen
Sia favorkoreco kaj vereco mian sinjoron. Per la
vojo, kiun mi iris, la Eternulo alkondukis min al la
domo de la frato de mia sinjoro. 28 Kaj la junulino
kuris, kaj rakontis tiujn aferojn en la domo de
sia patrino. 29 Kaj Rebeka havis fraton, kiu estis
nomata Laban. Kaj Laban kuris al la viro eksteren,
al la fonto. 30 Kaj kiam li vidis la ringon kaj la
braceletojn sur la manoj de sia fratino, kaj kiam li
aŭdis la vortojn de sia fratino Rebeka, kiu diris:
Tiel parolis kun mi tiu viro — tiam li iris al la viro,
kaj jen tiu staras ĉe la kameloj apud la fonto. 31
Kaj li diris: Venu, benita de la Eternulo; kial vi

staras ekstere? mi pretigis la domon kaj ankaŭ
lokon por la kameloj. 32 Kaj li venigis la viron
en la domon, kaj malligis la kamelojn, kaj donis
pajlon kaj furaĝon al la kameloj, kaj akvon por
lavi liajn piedojn, kaj la piedojn de la homoj, kiuj
estis kun li. 33 Kaj estis metita antaŭ li manĝo;
sed li diris: Mi ne manĝos, antaŭ ol mi diros
mian aferon. Kaj tiu diris: Parolu. 34 Kaj li diris:
Sklavo de Abraham mi estas. 35 Kaj la Eternulo
forte benis mian sinjoron, kaj li fariĝis granda;
kaj Li donis al li ŝafojn kaj bovojn kaj arĝenton
kaj oron kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj kamelojn
kaj azenojn. 36 Kaj Sara, la edzino de mia sinjoro,
naskis filon al mia sinjoro, kiam ŝi maljuniĝis; kaj
li donis al li ĉion, kion li havis. 37 Kaj mia sinjoro
ĵurigis min, dirante: Ne prenu edzinon por mia
filo el la filinoj de la Kanaanidoj, en kies lando
mi loĝas. 38 Nur al la domo de mia patro iru kaj
al mia familio, kaj prenu edzinon por mia filo.
39 Kaj mi diris al mia sinjoro: Eble la virino ne
volos iri kun mi? 40 Kaj li diris al mi: La Eternulo,
antaŭ kiu mi iradis, sendos Sian anĝelon kun vi
kaj sukcesigos vian vojon; kaj vi prenos edzinon
por mia filo el mia familio kaj el la domo de mia
patro. 41 Tiam vi estos libera de mia ĵuro, kiam vi
venos al mia familio; kaj se ili ne donos al vi, vi
estos libera de mia ĵuro. 42 Kaj mi venis hodiaŭ al
la fonto, kaj mi diris: Eternulo, Dio de mia sinjoro
Abraham! ho, se Vi volus sukcesigi mian vojon,
kiun mi nun iras! 43 Jen mi staras apud la fonto
da akvo; la virgulino, kiu eliros, por ĉerpi, kaj al
kiu mi diros: Lasu min trinki iom da akvo el via
kruĉo, 44 kaj kiu diros al mi: Trinku vi, kaj ankaŭ
por viaj kameloj mi ĉerpos — tio estas la virino,
kiun la Eternulo destinis por la filo de mia sinjoro.
45 Antaŭ ol mi finis paroli en mia koro, jen Rebeka
eliras, kaj ŝia kruĉo estas sur ŝia ŝultro; kaj ŝi
malsupreniris al la fonto kaj ĉerpis. Kaj mi diris al
ŝi: Volu trinkigi min. 46 Kaj rapide ŝi deprenis sian
kruĉon de la ŝultro, kaj diris: Trinku, kaj ankaŭ
viajn kamelojn mi trinkigos. Kaj mi trinkis, kaj
ankaŭ la kamelojn ŝi trinkigis. 47 Kaj mi demandis
ŝin, kaj mi diris: Kies filino vi estas? Kaj ŝi diris:
Filino de Betuel, filo de Naĥor, kiun naskis al li
Milka. Kaj mi metis la ringon sur ŝian nazon kaj la
braceletojn sur ŝiajn manojn. 48 Kaj mi kliniĝis
kaj faris adoron al la Eternulo, kaj mi gloris la
Eternulon, la Dion de mia sinjoro Abraham, kiu
kondukis min per ĝusta vojo, por ke mi prenu la
filinon de la frato de mia sinjoro por lia filo. 49
Kaj nun se vi volas fari favorkoraĵon kaj ĝustaĵon
al mia sinjoro, diru al mi; kaj se ne, vi ankaŭ diru
al mi, kaj mi turnos min dekstren aŭ maldekstren.
50 Tiam respondis Laban kaj Betuel, kaj diris: De
la Eternulo venis ĉi tiu afero; ni ne povas diri al
vi ion malbonan aŭ bonan. 51 Jen Rebeka estas
antaŭ vi; prenu ŝin kaj iru, kaj ŝi estu edzino al la
filo de via sinjoro, kiel diris la Eternulo. 52 Kaj
kiam la sklavo de Abraham aŭdis iliajn vortojn, li
kliniĝis ĝis la tero al la Eternulo. 53 Kaj la sklavo
elprenis arĝentaĵojn kaj oraĵojn kaj vestojn kaj
donis al Rebeka; kaj donacojn li donis al ŝia frato
kaj al ŝia patrino. 54 Kaj manĝis kaj trinkis li kaj
la homoj, kiuj estis kun li, kaj ili tradormis tie la
nokton. Kaj kiam ili leviĝis matene, li diris: Lasu
min for al mia sinjoro. 55 Tiam ŝia frato kaj ŝia
patrino diris: La junulino restu kun ni almenaŭ
dek tagojn, poste vi iros. 56 Kaj li diris al ili: Ne
retenu min, ĉar la Eternulo sukcesigis mian vojon.
Lasu min for, kaj mi iros al mia sinjoro. 57 Kaj
ili diris: Ni vokos la junulinon, kaj ni demandos,
kion ŝi diros. 58 Kaj ili alvokis Rebekan, kaj diris
al ŝi: Ĉu vi iros kun ĉi tiu viro? Kaj ŝi diris: Mi iros.
59 Kaj ili forsendis sian fratinon Rebeka kaj ŝian
nutrintinon kaj la sklavon de Abraham kaj liajn
homojn. 60 Kaj ili benis Rebekan, kaj diris al ŝi: Nia
fratino! miloj da miloj elkresku el vi, kaj via idaro
posedu la pordegojn de siaj malamikoj. 61 Kaj
leviĝis Rebeka kaj ŝiaj servistinoj kaj sidiĝis sur
la kameloj, kaj ili iris post tiu viro; kaj la sklavo
prenis Rebekan kaj foriris. 62 Kaj Isaak venis de
la vojo, kiu kondukas al la puto de la Vivanto-
Vidanto; li loĝis en la suda lando. 63 Kaj Isaak
eliris, por mediti sur la kampo, kiam komenciĝis
vespero; kaj li levis siajn okulojn kaj vidis, ke jen
venas kameloj. 64 Kaj Rebeka levis siajn okulojn,
kaj ŝi ekvidis Isaakon kaj desaltis de la kamelo. 65
Kaj ŝi diris al la sklavo: Kiu estas tiu viro, kiu iras
sur la kampo renkonte al ni? Kaj la sklavo diris:
Tio estas mia sinjoro. Kaj ŝi prenis la kovrotukon
kaj kovris sin. 66 Kaj la sklavo rakontis al Isaak
ĉion, kion li faris. 67 Kaj Isaak enkondukis ŝin
en la tendon de sia patrino Sara; kaj li prenis
Rebekan, kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj li ekamis ŝin.
Kaj Isaak konsoliĝis pri sia patrino.

25 Kaj Abraham prenis alian edzinon, kiu estis
nomata Ketura. 2 Kaj ŝi naskis al li Zimranon
kaj Jokŝanon kaj Medanon kaj Midjanon kaj
Jiŝbakon kaj Ŝuaĥon. 3 Kaj de Jokŝan naskiĝis Ŝeba
kaj Dedan. Kaj la filoj de Dedan estis la Aŝuridoj,
Letuŝidoj, kaj Leumidoj. 4 Kaj la filoj de Midjan
estis Efa kaj Efer kaj Ĥanoĥ kaj Abida kaj Eldaa.
Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Ketura. 5 Kaj Abraham
fordonis ĉion, kion li havis, al Isaak. 6 Kaj al la filoj
de siaj kromvirinoj Abraham donis donacojn, kaj
foririgis ilin de sia filo Isaak, ankoraŭ dum sia vivo,

orienten, en landon orientan. 7 Kaj la nombro de
la jaroj de vivo de Abraham, kiujn li travivis, estis
cent sepdek kvin jaroj. 8 Kaj Abraham konsumiĝis
kaj mortis en bona maljuneco, profundaĝa kaj
sata de vivo, kaj li alkolektiĝis al sia popolo. 9
Kaj enterigis lin liaj filoj Isaak kaj Iŝmael en la
duobla kaverno, kiu troviĝas antaŭ Mamre, sur la
kampo de Efron, filo de Coĥar, la Ĥetido. 10 Sur la
kampo, kiun aĉetis Abraham de la filoj de Ĥet, tie
estas enterigitaj Abraham kaj lia edzino Sara. 11
Kaj post la morto de Abraham Dio benis lian filon
Isaak. Kaj Isaak loĝis ĉe la puto de la Vivanto-
Vidanto. 12 Kaj jen estas la generaciaro de Iŝmael,
filo de Abraham, kiun Hagar, la Egiptino, sklavino
de Sara, naskis al Abraham; 13 kaj jen estas la
nomoj de la filoj de Iŝmael, laŭ iliaj nomoj kaj
generacioj: Nebajot, la unuenaskita de Iŝmael, kaj
Kedar kaj Adbeel kaj Mibsam 14 kaj Miŝma kaj
Duma kaj Masa, 15 Ĥadad kaj Tema, Jetur, Nafiŝ,
kaj Kedma. 16 Tio estas la filoj de Iŝmael, kaj tio
estas iliaj nomoj en iliaj vilaĝoj kaj tendaroj, dek
du princoj super siaj gentoj. 17 Kaj la daŭro de
la vivo de Iŝmael estis cent tridek sep jaroj; kaj
li konsumiĝis kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia
popolo. 18 Kaj ili loĝis de Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas
antaŭ Egiptujo, sur la vojo al Asirio. Antaŭ ĉiuj siaj
fratoj li loĝis. 19 Kaj jen estas la generaciaro de
Isaak, filo de Abraham: de Abraham naskiĝis Isaak.
20 Kaj Isaak havis la aĝon de kvardek jaroj, kiam li
prenis kiel edzinon Rebekan, filinon de Betuel
la Siriano, el Mezopotamio, fratinon de Laban
la Siriano. 21 Kaj Isaak preĝis al la Eternulo pri
sia edzino, ĉar ŝi estis senfrukta; kaj la Eternulo
cedis al lia preĝo, kaj lia edzino Rebeka gravediĝis.
22 Kaj la infanoj interpuŝiĝis en ŝia interno, kaj
ŝi diris: Se estas tiel, por kio do mi gravediĝis?
Kaj ŝi iris, por demandi la Eternulon. 23 Kaj la
Eternulo diris al ŝi: Du popoloj estas en via ventro,
Kaj du gentoj disapartiĝos el via interno; Kaj unu
popolo estos pli forta ol la dua, Kaj la pli granda
servos la malpli grandan. 24 Kaj kiam venis la
tempo, ke ŝi nasku, tiam montriĝis, ke ĝemeloj
estas en ŝia ventro. 25 Kaj la unua eliris ruĝa, li
estis tuta kiel harkovrita felo; kaj oni donis al li la
nomon Esav. 26 Kaj poste eliris lia frato, tenante
per la mano la kalkanon de Esav; kaj oni donis
al li la nomon Jakob. Kaj Isaak havis la aĝon de
sesdek jaroj, kiam ili naskiĝis. 27 Kaj la knaboj
grandiĝis; kaj Esav fariĝis lerta ĉasisto, kampisto,
kaj Jakob fariĝis homo kvieta, sidanta en la tendo.
28 Kaj Isaak amis Esavon, ĉar li manĝadis lian
ĉasaĵon; sed Rebeka amis Jakobon. 29 Kaj Jakob
kuiris kuiraĵon; kaj Esav venis de la kampo kaj
estis laca. 30 Kaj Esav diris al Jakob: Donu al mi
manĝi de ĉi tiu ruĝa kuiraĵo, ĉar mi estas laca.
Tial oni donis al li la nomon Edom. 31 Kaj Jakob
diris: Vendu al mi hodiaŭ vian unuenaskitecon.
32 Kaj Esav diris: Jen mi tuj mortos; por kio do mi
bezonas la unuenaskitecon? 33 Kaj Jakob diris:
Ĵuru al mi hodiaŭ; kaj tiu ĵuris al li kaj vendis sian
unuenaskitecon al Jakob. 34 Kaj Jakob donis al
Esav panon kaj kuiraĵon el lentoj, kaj li manĝis kaj
trinkis, kaj leviĝis kaj foriris. Kaj Esav malŝatis la
unuenaskitecon.

26 Estis malsato en la lando, krom la antaŭa
malsato, kiu estis en la tempo de Abraham.
Kaj Isaak iris al Abimeleĥ, la reĝo de la Filiŝtoj, en
Gerar. 2 Kaj la Eternulo aperis al li, kaj diris: Ne iru
Egiptujon, loĝu en la lando, pri kiu Mi diros al vi.
3 Vivu kiel fremdulo en ĉi tiu lando, kaj Mi estos
kun vi, kaj Mi benos vin; ĉar al vi kaj al via idaro
Mi donos ĉiujn ĉi tiujn landojn, kaj Mi plenumos
la ĵuron, kiun Mi ĵuris al via patro Abraham. 4
Kaj Mi multigos vian idaron simile al la steloj de
la ĉielo, kaj Mi donos al via idaro ĉiujn ĉi tiujn
landojn, kaj beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj de
la tero; 5 pro tio, ke Abraham obeis Mian voĉon,
kaj plenumadis Miajn aranĝojn, Miajn leĝojn, kaj
Miajn instruojn. 6 Kaj Isaak ekloĝis en Gerar. 7
Kaj kiam la homoj de tiu loko demandis pri lia
edzino, li diris: Ŝi estas mia fratino; ĉar li timis
diri: Mia edzino; por ke la homoj de la loko ne
mortigu lin pro Rebeka, ĉar ŝi estis belaspekta. 8
Unu fojon, kiam li estis tie jam de longa tempo,
Abimeleĥ, la reĝo de la Filiŝtoj, rigardis tra la
fenestro, kaj vidis, ke Isaak amuziĝas kun sia
edzino Rebeka. 9 Tiam Abimeleĥ vokis Isaakon,
kaj diris: Jen, ŝi estas ja via edzino; kial do vi diris:
Ŝi estas mia fratino? Kaj Isaak diris al li: Ĉar mi
pensis, ke eble mi mortos pro ŝi. 10 Kaj Abimeleĥ
diris: Kion do vi faris al ni! preskaŭ jam kuŝiĝis
unu el la popolo kun via edzino, kaj vi venigus
sur nin krimon. 11 Kaj Abimeleĥ faris ordonon
al la tuta popolo jene: Kiu tuŝos ĉi tiun viron aŭ
lian edzinon, tiu mortos. 12 Kaj Isaak semis en
tiu lando, kaj havis en tiu jaro centoble-mezuran
rikolton; kaj la Eternulo lin benis. 13 Kaj tiu homo
grandiĝis kaj ĉiam pli kaj pli grandiĝadis, ĝis li
fariĝis tre granda. 14 Kaj li havis tre multe da
brutoj malgrandaj kaj brutoj grandaj kaj grandan
servistaron; kaj la Filiŝtoj enviis lin. 15 Kaj ĉiujn
putojn, kiujn elfosis la sklavoj de lia patro en la
tempo de lia patro Abraham, la Filiŝtoj ŝtopis kaj
plenigis ilin per tero. 16 Tiam Abimeleĥ diris al
Isaak: Foriru de ni, ĉar vi fariĝis multe pli forta
ol ni. 17 Kaj Isaak foriris de tie kaj aranĝis siajn

tendojn en la valo de Gerar, kaj tie li ekloĝis. **18** Kaj Isaak denove elfosis la akvoputojn, kiujn oni elfosis en la tempo de lia patro Abraham kaj la Filiŝtoj ŝtopis post la morto de Abraham; kaj li donis al ili tiujn samajn nomojn, kiujn donis al ili lia patro. **19** Kaj la sklavoj de Isaak fosis en la valo kaj trovis tie puton kun freŝa akvo. **20** Kaj disputis la paŝtistoj de Gerar kun la paŝtistoj de Isaak, dirante: Al ni apartenas la akvo. Kaj oni donis al la puto la nomon Esek, ĉar oni disputis pri ĝi. **21** Kaj ili elfosis alian puton, kaj ankaŭ pri ĝi ili disputis; kaj oni donis al ĝi la nomon Sitna. **22** Kaj ili foriĝis de tie kaj elfosis alian puton, kaj pri ĝi oni ne disputis. Kaj li donis al ĝi la nomon Reĥobot, dirante: Nun la Eternulo donis al ni vastan lokon, kaj ni multiĝos sur la tero. **23** Kaj de tie li formigris al Beer-Ŝeba. **24** Kaj aperis al li la Eternulo en tiu nokto, kaj diris: Mi estas la Dio de via patro Abraham; ne timu, ĉar Mi estas kun vi, kaj Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron pro Abraham, Mia servanto. **25** Kaj li konstruis tie altaron kaj preĝis al la Eternulo. Kaj li aranĝis tie sian tendon, kaj la sklavoj de Isaak elfosis tie puton. **26** Kaj Abimeleĥ iris al li el Gerar, kaj ankaŭ lia amiko Aĥuzat kaj lia militestro Piĥol. **27** Kaj Isaak diris al ili: Por kio vi venis al mi? vi min ja malamas kaj forpelis min de vi. **28** Kaj ili diris: Ni vidis, ke la Eternulo estas kun vi; tial ni diris: Estu ĵuro inter ni, inter ni kaj vi, kaj ni faru interligon kun vi, **29** ke vi ne faru al ni malbonon, kiel ni vin ne tuŝis kaj kiel ni faris al vi nur bonon kaj lasis vin foriri en paco; vi estas nun benito de la Eternulo. **30** Kaj li faris por ili festenon, kaj ili manĝis kaj trinkis. **31** Kaj ili leviĝis frue matene kaj ĵuris al si reciproke. Kaj Isaak lasis ilin foriri, kaj ili foriris de li en paco. **32** Kaj en tiu tago venis la sklavoj de Isaak, kaj raportis al li pri la puto, kiun ili elfosis, kaj diris al li: Ni trovis akvon. **33** Kaj li donis al ĝi la nomon Ŝiba; pro tio la nomo de la urbo estas Beer-Ŝeba ĝis hodiaŭ. **34** Kiam Esav havis la aĝon de kvardek jaroj, li prenis kiel edzinojn Jehuditon, filinon de Beeri la Ĥetido, kaj Basmaton, filinon de Elon la Ĥetido. **35** Kaj ili multe ĉagrenis Isaakon kaj Rebekan.

27 Kiam Isaak maljuniĝis kaj la vidado de liaj okuloj malakriĝis, li vokis Esavon, sian pli maljunan filon, kaj diris al li: Mia filo! Kaj tiu diris al li: Jen mi estas. **2** Kaj li diris: Jen mi maljuniĝis; mi ne scias, kiam mi mortos; **3** prenu do nun viajn armilojn, vian sagujon kaj vian pafarkon, kaj iru sur la kampon kaj ĉasu por mi ĉasaĵon; **4** kaj faru por mi bongustan manĝaĵon, kian mi amas, kaj alportu al mi, kaj mi ĝin manĝos, por ke mia animo vin benu, antaŭ ol mi mortos. **5** Sed Rebeka aŭdis, kiam Isaak parolis al sia filo Esav. Kaj Esav iris sur la kampon, por ĉasi ĉasaĵon kaj alporti. **6** Kaj Rebeka diris al sia filo Jakob jene: Mi aŭdis, ke via patro diris al via frato Esav jene: **7** Alportu al mi ĉasaĵon kaj faru por mi bongustan manĝaĵon, kaj mi manĝos, kaj mi benos vin antaŭ la Eternulo antaŭ mia morto. **8** Kaj nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon, kion mi ordonas al vi: **9** iru al la brutaro kaj alportu al mi de tie du bonajn kapridojn, kaj mi faros el ili bongustan manĝaĵon por via patro, kian li amas; **10** kaj vi alportos al via patro, kaj li manĝos, por ke li benu vin antaŭ sia morto. **11** Kaj Jakob diris al sia patrino Rebeka: Mia frato Esav estas ja homo harkovrita, kaj mi estas homo glata; **12** eble mia patro min palpos, tiam mi estos en liaj okuloj kiel trompanto, kaj mi venigos sur min malbenon, sed ne benon. **13** Kaj lia patrino diris al li: Sur mi estu tiu malbeno, mia filo; nur aŭskultu mian voĉon kaj iru, alportu al mi. **14** Kaj li iris kaj prenis kaj alportis al sia patrino, kaj lia patrino faris bongustan manĝaĵon, kian amis lia patro. **15** Kaj Rebeka prenis la luksajn vestojn de sia pli maljuna filo Esav, kiujn ŝi havis ĉe si en la domo, kaj ŝi vestis sian pli junan filon Jakob; **16** kaj per la feloj de la kapridoj ŝi vestis liajn manojn kaj la glataĵon de lia kolo. **17** Kaj ŝi donis la bongustan manĝaĵon kaj la panon, kiujn ŝi pretigis, en la manon de sia filo Jakob. **18** Kaj li venis al sia patro, kaj diris: Mia patro! Kaj tiu diris: Jen mi estas; kiu vi estas, mia filo? **19** Kaj Jakob diris al sia patro: Mi estas Esav, via unuenaskito; mi faris, kiel vi diris al mi; volu leviĝi, sidiĝu, kaj manĝu mian ĉasaĵon, por ke via animo min benu. **20** Kaj Isaak diris al sia filo: Kiamaniere vi tiel rapide trovis, mia filo? Kaj tiu diris: Ĉar la Eternulo, via Dio, sendis al mi renkonte. **21** Kaj Isaak diris al Jakob: Alproksimiĝu, kaj mi vin palpos, mia filo, ĉu tio estas vi, mia filo Esav, aŭ ne. **22** Kaj Jakob alproksimiĝis al sia patro Isaak, kaj tiu lin palpis, kaj diris: La voĉo estas voĉo de Jakob, sed la manoj estas manoj de Esav. **23** Kaj li ne rekonis lin, ĉar liaj manoj estis kiel la manoj de lia frato Esav, harkovritaj; kaj li benis lin. **24** Kaj li diris: Ĉu tio estas vi, mia filo Esav? Kaj tiu diris: Mi. **25** Kaj li diris: Alŝovu al mi, kaj mi manĝos la ĉasaĵon de mia filo, por ke mia animo vin benu. Kaj li alŝovis al li, kaj tiu manĝis; kaj li alportis al li vinon, kaj tiu trinkis. **26** Kaj lia patro Isaak diris al li: Alproksimiĝu kaj kisu min, mia filo. **27** Kaj li alproksimiĝis kaj kisis lin, kaj tiu flaris la odoron de liaj vestoj, kaj li benis lin, kaj diris: Vidu, la odoro de mia filo Estas kiel la odoro de

kampo, kiun la Eternulo benis; 28 Dio donu al vi
roson ĉielan Kaj grason de la tero Kaj multe da
greno kaj mosto. 29 Popoloj vin servu, Kaj gentoj
kliniĝu antaŭ vi; Estu sinjoro super viaj fratoj,
Kaj kliniĝu antaŭ vi la filoj de via patrino; Viaj
malbenantoj estu malbenataj, Kaj viaj benantoj
estu benataj. 30 Kaj kiam Isaak finis beni Jakobon
kaj apenaŭ Jakob eliris de antaŭ sia patro Isaak,
lia frato Esav venis de sia ĉasado. 31 Kaj ankaŭ li
faris bongustan manĝaĵon kaj alportis al sia patro,
kaj diris al sia patro: Leviĝu, mia patro, kaj manĝu
la ĉasaĵon de via filo, por ke via animo min benu.
32 Kaj lia patro Isaak diris al li: Kiu vi estas? Kaj li
diris: Mi estas via unuenaskita filo Esav. 33 Tiam
Isaak ektremis per tre granda tremo, kaj diris:
Kiu do estas tiu, kiu ĉasis ĉasaĵon kaj alportis al
mi, kaj mi manĝis de ĉio, antaŭ ol vi venis, kaj
mi benis lin? kaj li restos ja benita! 34 Kiam Esav
aŭdis la vortojn de sia patro, li ekkriis per tre
granda kaj maldolĉa krio, kaj diris al sia patro:
Benu ankaŭ min, ho mia patro! 35 Kaj tiu diris:
Via frato venis kun ruzo kaj prenis vian benon.
36 Kaj li diris: Ĝuste do lia nomo estas Jakob, ĉar
li submetis al mi la piedon jam du fojojn; mian
unuenaskitecon li prenis, kaj jen li nun prenis
mian benon! Kaj li diris: Ĉu vi ne rezervis por mi
benon? 37 Kaj Isaak respondis kaj diris al Esav:
Jen mi faris lin sinjoro super vi, kaj ĉiujn liajn
fratojn mi donis al li kiel servantojn, kaj grenon
kaj moston mi havigis al li; kion do mi faros por
vi, mia filo? 38 Kaj Esav diris al sia patro: Ĉu ĝi
estas la sola beno, kiun vi havas? benu ankaŭ
min, ho mia patro! Kaj Esav ekploris per laŭta
voĉo. 39 Kaj lia patro Isaak respondis kaj diris
al li: Jen la graso de la tero estu en via loko de
loĝado Kaj la ĉiela roso de supre; 40 Kaj per via
glavo vi vivos, kaj vian fraton vi servos; Sed kiam
vi kontraŭbatalos, Vi deĵetos lian jugon de via
kolo. 41 Kaj Esav ekmalamis Jakobon pro la beno,
per kiu benis lin lia patro; kaj Esav diris en sia
koro: Baldaŭ venos la tagoj de funebro pro mia
patro, tiam mi mortigos mian fraton Jakob. 42
Kaj oni raportis al Rebeka la vortojn de ŝia pli
maljuna filo Esav; tiam ŝi sendis kaj vokis sian
pli junan filon Jakob, kaj diris al li: Jen via frato
Esav minacas mortigi vin; 43 tial nun, mia filo,
aŭskultu mian voĉon; kaj leviĝu, forkuru al mia
frato Laban en Ĥaran; 44 kaj loĝu ĉe li kelkan
tempon, ĝis kvietiĝos la furiozo de via frato; 45
ĝis la kolero de via frato deturniĝos de vi, kaj li
forgesos, kion vi faris al li. Tiam mi sendos kaj
prenos vin de tie. Kial mi perdu vin ambaŭ en
unu tago? 46 Kaj Rebeka diris al Isaak: Tedis al mi
la vivo pro la Ĥetidinoj; se Jakob prenos edzinon
el ĉi tiuj Ĥetidinoj, el la filinoj de la lando, tiam
por kio mi vivu?

28 Tiam Isaak alvokis Jakobon kaj benis lin, kaj
ordonis al li, dirante: Ne prenu edzinon el la
filinoj Kanaanaj. 2 Leviĝu, iru Mezopotamion, al la
domo de Betuel, la patro de via patrino, kaj prenu
al vi el tie edzinon el la filinoj de Laban, la frato
de via patrino. 3 Kaj Dio la Plejpotenca benu vin
kaj fruktigu vin kaj multigu vin, kaj kreskigu el vi
amason da popoloj. 4 Kaj Li donu al vi la benon
de Abraham, al vi kaj al via idaro kune kun vi,
por ke vi heredu la landon de via fremdeloĝado,
kiun Dio donis al Abraham. 5 Kaj Isaak forsendis
Jakobon, kaj tiu iris Mezopotamion, al Laban, la
filo de Betuel la Siriano, frato de Rebeka, patrino
de Jakob kaj Esav. 6 Kiam Esav vidis, ke Isaak benis
Jakobon kaj sendis lin en Mezopotamion, por ke
li prenu al si el tie edzinon, kaj ke, benante lin,
li ordonis al li, dirante: Ne prenu edzinon el la
filinoj Kanaanaj; 7 kaj ke Jakob obeis sian patron
kaj sian patrinon kaj iris Mezopotamion: 8 tiam
Esav vidis, ke ne plaĉas la filinoj Kanaanaj al lia
patro Isaak. 9 Kaj Esav iris al Iŝmael kaj prenis al
si Maĥalaton, filinon de Iŝmael, filo de Abraham,
fratinon de Nebajot, kiel edzinon krom siaj aliaj
edzinoj. 10 Kaj Jakob eliris el Beer-Ŝeba kaj iris en
la direkto al Ĥaran. 11 Li venis al iu loko kaj restis
tie, por pasigi la nokton, ĉar la suno subiris. Kaj li
prenis unu el la ŝtonoj de tiu loko kaj metis ĝin
sub sian kapon kaj kuŝiĝis en tiu loko. 12 Kaj li
sonĝis: jen ŝtuparo staras sur la tero, kaj ĝia supro
atingas la ĉielon, kaj jen anĝeloj de Dio iras sur
ĝi supren kaj malsupren. 13 Kaj jen la Eternulo
staras sur ĝi, kaj diras: Mi estas la Eternulo, la
Dio de via patro Abraham kaj la Dio de Isaak; la
teron, sur kiu vi kuŝas, Mi donos al vi kaj al via
idaro. 14 Kaj via idaro estos kiel la polvo de la
tero, kaj vi disvastiĝos okcidenten kaj orienten
kaj norden kaj suden, kaj beniĝos per vi kaj per
via idaro ĉiuj gentoj de la tero. 15 Kaj Mi estas
kun vi, kaj Mi gardos vin ĉie, kien vi iros, kaj Mi
revenigos vin sur ĉi tiun teron; ĉar Mi ne forlasos
vin, ĝis Mi estos farinta tion, kion Mi diris al vi.
16 Kaj Jakob vekiĝis el sia dormo, kaj li diris: Vere,
la Eternulo estas en ĉi tiu loko, kaj mi ne sciis.
17 Kaj li ektimis, kaj diris: Kiel timinda estas ĉi
tiu loko! ĝi estas nenio alia ol domo de Dio, kaj
ĉi tie estas la pordego de la ĉielo. 18 Kaj Jakob
leviĝis frue matene, kaj prenis la ŝtonon, kiun li
estis metinta sub sian kapon, kaj starigis ĝin kiel
monumenton, kaj verŝis oleon sur ĝian supron.

19 Kaj li donis al tiu loko la nomon Bet-El; sed
antaŭe la nomo de la urbo estis Luz. 20 Kaj Jakob
faris sanktan promeson, dirante: Se Dio estos
kun mi, kaj gardos min sur ĉi tiu vojo, kiun mi
iras, kaj donos al mi panon por manĝi kaj veston
por porti sur mi, 21 kaj mi revenos en paco al
la domo de mia patro, kaj la Eternulo estos por
mi Dio: 22 tiam ĉi tiu ŝtono, kiun mi starigis kiel
monumenton, estos domo de Dio, kaj de ĉio, kion
Vi donos al mi, mi oferos al Vi dekonon.

29 Kaj Jakob levis siajn piedojn kaj iris al la
lando de la orientanoj. 2 Kaj li vidis: jen
estas puto sur la kampo, kaj tri gregoj da ŝafoj
kuŝas apud ĝi; ĉar el tiu puto oni trinkigadis la
gregojn; kaj granda ŝtono estis sur la aperturo
de la puto. 3 Kaj kiam tie kunvenis ĉiuj gregoj,
tiam oni deruladis la ŝtonon de sur la aperturo
kaj trinkigadis la ŝafojn kaj denove remetadis
la ŝtonon sur ĝian lokon, sur la aperturon de la
puto. 4 Kaj Jakob diris al ili: Fratoj miaj, ke kie
vi estas? Kaj ili diris: Ni estas el Ĥaran. 5 Kaj li
diris al ili: Ĉu vi konas Labanon, filon de Naĥor?
Kaj ili diris: Ni konas. 6 Kaj li diris al ili: Ĉu li
bone fartas? Kaj ili diris: Li fartas bone, kaj jen
lia filino Raĥel venas kun la ŝafoj. 7 Kaj li diris:
De la tago restas ja ankoraŭ multe, ankoraŭ ne
estas la tempo, por kolekti la gregojn; trinkigu la
ŝafojn kaj iru, paŝtu. 8 Kaj ili diris: Ni ne povas,
ĝis kolektiĝos ĉiuj gregoj kaj oni derulos la ŝtonon
de sur la aperturo de la puto kaj ni trinkigos la
ŝafojn. 9 Dum li ankoraŭ parolis kun ili, venis
Raĥel kun la ŝafoj de sia patro, ĉar ŝi paŝtis ilin.
10 Kaj kiam Jakob ekvidis Raĥelon, la filinon de
Laban, frato de lia patrino, kaj la ŝafojn de Laban,
frato de lia patrino, tiam Jakob alproksimiĝis,
derulis la ŝtonon de sur la aperturo de la puto, kaj
trinkigis la ŝafojn de Laban, la frato de lia patrino.
11 Kaj Jakob kisis Raĥelon kaj laŭte ekploris. 12
Kaj Jakob diris al Raĥel, ke li estas parenco de ŝia
patro kaj filo de Rebeka. Kaj ŝi kuris kaj diris al
sia patro. 13 Kaj kiam Laban aŭdis la sciigon pri
Jakob, filo de lia fratino, li kuris al li renkonte
kaj ĉirkaŭprenis lin kaj kisis lin kaj venigis lin
en sian domon. Kaj tiu rakontis al Laban ĉion.
14 Kaj Laban diris al li: Vi estas ja mia osto kaj
mia karno! Kaj li loĝis ĉe li tutan monaton. 15 Kaj
Laban diris al Jakob: Ĉu pro tio, ke vi estas mia
parenco, vi devas servi min senpage? diru al mi,
kion mi devas pagi al vi? 16 Sed Laban havis du
filinojn; la nomo de la pli maljuna estis Lea, kaj la
nomo de la pli juna estis Raĥel. 17 La okuloj de
Lea estis malsanaj, sed Raĥel estis belforma kaj
belvizaĝa. 18 Kaj Jakob ekamis Raĥelon, kaj diris:
Mi servos vin sep jarojn pro Raĥel, via pli juna
filino. 19 Tiam Laban diris: Pli bone estas, ke mi
donu ŝin al vi, ol ke mi donu ŝin al alia viro; loĝu
ĉe mi. 20 Kaj Jakob servis pro Raĥel sep jarojn,
kaj ili estis en liaj okuloj kiel kelke da tagoj, ĉar li
amis ŝin. 21 Kaj Jakob diris al Laban: Donu mian
edzinon, ĉar finiĝis mia tempo, kaj mi envenos al
ŝi. 22 Kaj Laban kunvenigis ĉiujn homojn de tiu
loko kaj faris festenon. 23 Sed vespere li prenis
sian filinon Lea kaj enirigis ŝin al li; kaj tiu envenis
al ŝi. 24 Kaj Laban donis sian sklavinon Zilpa al
Lea kiel sklavinon. 25 Sed matene montriĝis, ke
tio estas Lea. Tiam li diris al Laban: Kion do vi
faris al mi! ĉu ne pro Raĥel mi servis vin? kial
do vi min trompis? 26 Tiam Laban diris: En nia
loko ne estas moro, ke oni donu la pli junan antaŭ
ol la pli maljunan. 27 Pasigu semajnon kun ĉi
tiu, tiam mi donos al vi ankaŭ tiun, pro servo,
kiun vi servos ĉe mi ankoraŭ aliajn sep jarojn. 28
Kaj Jakob faris tiel kaj pasigis semajnon kun ĉi
tiu. Kaj Laban donis al li sian filinon Raĥel kiel
edzinon. 29 Kaj Laban donis al sia filino Raĥel
sian sklavinon Bilha kiel sklavinon. 30 Kaj Jakob
envenis ankaŭ al Raĥel, kaj li amis Raĥelon pli ol
Lean, kaj li servis ĉe li ankoraŭ aliajn sep jarojn.
31 Kiam la Eternulo vidis, ke Lea estas malamata,
Li malŝlosis ŝian uteron; sed Raĥel estis senfrukta.
32 Kaj Lea gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis
al li la nomon Ruben, ĉar ŝi diris: La Eternulo vidis
mian mizeron, kaj nun mia edzo min amos. 33
Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon. Kaj ŝi
diris: La Eternulo aŭdis, ke mi estas malamata,
tial Li donis al mi ankaŭ ĉi tiun; kaj ŝi donis al
li la nomon Simeon. 34 Kaj ŝi denove gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: La nunan fojon mia
edzo aliĝos al mi, ĉar mi naskis al li tri filojn; tial
al li estis donita la nomo Levi. 35 Kaj ŝi denove
gravediĝis kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: Nun mi
dankos la Eternulon; tial ŝi donis al li la nomon
Jehuda. Kaj ŝi ĉesis naski.

30 Kiam Raĥel vidis, ke ŝi ne naskas al Jakob,
ŝi enviis sian fratinon, kaj ŝi diris al Jakob:
Donu al mi infanojn, ĉar alie mi mortos. 2 Kaj
Jakob forte ekkoleris Raĥelon, kaj li diris: Ĉu
mi anstataŭas Dion, kiu rifuzis al vi frukton de
ventro? 3 Kaj ŝi diris: Jen estas mia sklavino Bilha;
envenu al ŝi, ke ŝi nasku sur miaj genuoj kaj ke mi
ankaŭ ricevu filojn per ŝi. 4 Kaj ŝi donis al li sian
sklavinon Bilha kiel edzinon, kaj Jakob envenis
al ŝi. 5 Kaj Bilha gravediĝis kaj naskis al Jakob
filon. 6 Kaj Raĥel diris: Dio min juĝis kaj aŭdis

mian voĉon kaj donis al mi filon; tial ŝi donis
al li la nomon Dan. 7 Kaj Bilha, la sklavino de
Raĥel, denove gravediĝis kaj naskis duan filon al
Jakob. 8 Tiam Raĥel diris: Per Dia lukto mi luktis
kun mia fratino, kaj mi venkis; kaj ŝi donis al li
la nomon Naftali. 9 Kiam Lea vidis, ke ŝi ĉesis
naski, ŝi prenis sian sklavinon Zilpa kaj donis ŝin
al Jakob kiel edzinon. 10 Kaj Zilpa, la sklavino de
Lea, naskis al Jakob filon. 11 Kaj Lea diris: Venis
feliĉo! kaj ŝi donis al li la nomon Gad. 12 Kaj Zilpa,
la sklavino de Lea, naskis duan filon al Jakob. 13
Kaj Lea diris: Por mia bono; ĉar la virinoj diros,
ke estas al mi bone. Kaj ŝi donis al li la nomon
Aŝer. 14 Ruben iris en la tempo de rikoltado de
tritiko kaj trovis mandragorojn sur la kampo, kaj
li alportis ilin al sia patrino Lea. Kaj Raĥel diris
al Lea: Donu al mi el la mandragoroj de via filo.
15 Sed tiu diris al ŝi: Ĉu ne sufiĉas al vi, ke vi
prenis mian edzon, kaj vi volas preni ankaŭ la
mandragorojn de mia filo? Tiam Raĥel diris: Nu, li
kuŝu kun vi ĉi tiun nokton por la mandragoroj de
via filo. 16 Kiam Jakob venis de la kampo vespere,
Lea eliris al li renkonte, kaj diris: Al mi venu, ĉar
mi aĉetis vin per la mandragoroj de mia filo. Kaj
li kuŝis kun ŝi en tiu nokto. 17 Kaj Dio aŭdis Lean,
kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al Jakob kvinan filon.
18 Kaj Lea diris: Dio donis al mi rekompencon por
tio, ke mi donis mian sklavinon al mia edzo; kaj
ŝi donis al li la nomon Isaĥar. 19 Kaj Lea denove
gravediĝis kaj naskis sesan filon al Jakob. 20 Kaj
Lea diris: Havigis al mi Dio bonan havon; nun mia
edzo loĝos ĉe mi, ĉar mi naskis al li ses filojn. Kaj
ŝi donis al li la nomon Zebulun. 21 Kaj poste ŝi
naskis filinon, kaj ŝi donis al ŝi la nomon Dina.
22 Kaj Dio rememoris Raĥelon, kaj Dio elaŭdis
ŝin kaj malŝlosis ŝian uteron. 23 Kaj ŝi gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: Dio forprenis mian
malhonoron. 24 Kaj ŝi donis al li la nomon Jozef,
dirante: La Eternulo aldonos al mi alian filon. 25
Kiam Raĥel naskis Jozefon, Jakob diris al Laban:
Forliberigu min, kaj mi iros al mia loko kaj al mia
lando. 26 Donu miajn edzinojn kaj miajn infanojn,
pro kiuj mi servis vin, kaj mi iros; ĉar vi konas
la servon, per kiu mi vin servis. 27 Kaj Laban
diris al li: Ho, se mi povus akiri vian favoron! mi
spertis, ke la Eternulo benis min pro vi. 28 Kaj
li diris: Difinu, kian rekompencon mi ŝuldas al
vi, kaj mi donos. 29 Kaj tiu diris al li: Vi scias,
kiel mi servis vin kaj kia fariĝis via brutaro ĉe
mi; 30 ĉar malmulte vi havis antaŭ mi, sed nun
ĝi multe vastiĝis; kaj la Eternulo benis vin post
mia veno; kaj nun kiam mi laboros ankaŭ por
mia domo? 31 Kaj Laban diris: Kion mi donu al
vi? Kaj Jakob diris: Donu al mi nenion; sed se
vi faros al mi jenon, tiam mi denove paŝtos kaj
gardos viajn ŝafojn: 32 mi pasos hodiaŭ tra via tuta
ŝafaro; apartigu el ĝi ĉiun ŝafon mikskoloran kaj
makulitan kaj ĉiun bruton nigran inter la ŝafoj,
kaj makulitan kaj mikskoloran inter la kaproj; kaj
ili estu mia rekompenco. 33 Kaj respondos por mi
mia justeco en la morgaŭa tago, kiam vi venos
vidi mian rekompencon; ĉiu el la kaproj, kiu ne
estos mikskolora aŭ makulita, kaj ĉiu el la ŝafoj,
kiu ne estos nigra, estu rigardata kiel ŝtelita de
mi. 34 Kaj Laban diris: Ĝi estu, kiel vi diris. 35
Kaj li apartigis en tiu tago la virkaprojn striitajn
kaj makulitajn kaj ĉiujn kaprinojn mikskolorajn
kaj makulitajn, ĉiujn, kiuj havis sur si iom da
blankaĵo, kaj ĉiujn nigrajn ŝafojn; kaj li transdonis
ilin en la manojn de siaj filoj. 36 Kaj li faris
interspacon de tritaga irado inter si kaj Jakob.
Kaj Jakob paŝtis la restintajn ŝafojn de Laban. 37
Kaj Jakob prenis al si bastonojn el verdaj poploj,
migdalarboj, kaj platanarboj, kaj senŝeligis sur ili
blankajn striojn tiamaniere, ke la blankaĵo sur la
bastonoj elmontriĝis. 38 Kaj li metis la skrapitajn
bastonojn antaŭ la ŝafoj en la akvotrinkigajn
kanalojn, al kiuj la ŝafoj venadis por trinki, kaj ili
gravediĝadis, kiam ili venadis trinki. 39 Kaj la ŝafoj
gravediĝis super la bastonoj, kaj ili naskis ŝafidojn
striitajn, mikskolorajn, kaj makulitajn. 40 Kaj la
ŝafidojn Jakob apartigis, kaj li turnis la vizaĝojn
de la brutoj kontraŭ la striitajn kaj kontraŭ la
nigrajn brutojn de Laban; sed siajn brutarojn li
apartigis kaj ne almiksis ilin al la brutoj de Laban.
41 Ĉiufoje, kiam pasiiĝis brutoj fortaj, Jakob metis
la bastonojn en la kanalojn antaŭ la okuloj de la
brutoj, por ke ili pasiiĝu antaŭ la bastonoj; 42
sed kiam la brutoj estis malfortaj, li ne metis.
Tiamaniere la malfortaj fariĝis apartenaĵo de
Laban, kaj la fortaj fariĝis apartenaĵo de Jakob.
43 Kaj tiu homo fariĝis eksterordinare riĉa, kaj li
havis multe da brutoj kaj sklavinojn kaj sklavojn
kaj kamelojn kaj azenojn.

31 Li aŭdis, ke la filoj de Laban parolis jene:
Jakob forprenis la tutan havon de nia patro,
kaj el la havo de nia patro li akiris la tutan
riĉecon. 2 Kaj Jakob vidis laŭ la vizaĝo de Laban,
ke li ne estas rilate al li tia, kia li estis hieraŭ
kaj antaŭhieraŭ. 3 Kaj la Eternulo diris al Jakob:
Reiru en la landon de viaj patroj kaj en vian
naskiĝlandon, kaj Mi estos kun vi. 4 Tiam Jakob
sendis kaj vokis Raĥelon kaj Lean sur la kampon
al sia brutaro; 5 kaj li diris al ili: Mi vidas laŭ la
vizaĝo de via patro, ke li ne estas rilate al mi tia,

kia li estis hieraŭ kaj antaŭhieraŭ; sed la Dio de
mia patro estis kun mi. 6 Vi scias, ke per ĉiuj
miaj fortoj mi servis vian patron. 7 Sed via patro
trompis min kaj dekfoje ŝanĝis mian laborpagon;
tamen Dio ne lasis lin fari al mi malbonon. 8 Kiam
li diris: Mikskoloraj estu via rekompenco — ĉiuj
brutoj naskis idojn mikskolorajn; kaj kiam li diris:
Striitaj estu via rekompenco — ĉiuj brutoj naskis
striitajn. 9 Tiamaniere Dio forprenis la brutojn de
via patro kaj donis al mi. 10 En la tempo, kiam la
brutoj pasiiĝis, mi levis miajn okulojn kaj vidis en
sonĝo, ke la virbestoj, kiuj leviĝis sur la brutojn,
estas striitaj, mikskoloraj, kaj makulitaj. 11 Kaj
anĝelo de Dio diris al mi en la sonĝo: Jakob! kaj
mi diris: Jen mi estas. 12 Kaj li diris: Levu viajn
okulojn kaj vidu: ĉiuj virbestoj, kiuj leviĝis sur la
brutojn, estas striitaj, mikskoloraj, kaj makulitaj,
ĉar Mi vidis ĉion, kion Laban faras al vi. 13 Mi
estas la Dio el Bet-El, kie vi verŝis oleon sur la
monumenton kaj kie vi faris sanktan promeson
al Mi. Nun leviĝu, eliru el ĉi tiu lando kaj reiru
en la landon de via naskiĝo. 14 Kaj Raĥel kaj
Lea respondis kaj diris al li: Ĉu ni havas ankoraŭ
parton kaj heredon en la domo de nia patro? 15
Li rigardas ja nin kiel fremdulinojn; ĉar li vendis
nin kaj eĉ formanĝis nian monon. 16 Ĉar la tuta
riĉo, kiun Dio forprenis de nia patro, apartenas
al ni kaj al niaj infanoj. Kaj nun ĉion, kion Dio
al vi diris, faru. 17 Jakob leviĝis, kaj metis siajn
infanojn kaj siajn edzinojn sur la kamelojn. 18
Kaj li forkondukis sian tutan brutaron kaj sian
tutan havon, kiun li akiris, sian propraĵon, kiun li
akiris en Mezopotamio, por iri al sia patro Isaak
en la landon Kanaanan. 19 Laban estis foririnta,
por tondi siajn ŝafojn; tiam Raĥel ŝtelis la domajn
diojn de sia patro. 20 Jakob trompis la atenton de
Laban la Siriano, ne dirante al li, ke li forkuras. 21
Kaj li rapide foriris kune kun ĉio, kion li havis.
Kaj li transpasis la Riveron kaj direktiĝis al la
monto Gilead. 22 Oni diris al Laban en la tria
tago, ke Jakob forkuris. 23 Tiam li prenis kun si
siajn fratojn, kaj kuris post li distancon de sep
tagoj kaj kuratingis lin sur la monto Gilead. 24
Tiam Dio aperis al Laban la Siriano nokte en la
sonĝo, kaj diris al li: Gardu vin, ke vi ne parolu
kun Jakob bone nek malbone. 25 Laban kuratingis
Jakobon. Jakob starigis sian tendon sur la monto,
kaj Laban aranĝis siajn fratojn ankaŭ sur la monto
Gilead. 26 Kaj Laban diris al Jakob: Kion vi faris?
vi trompis min kaj forkondukis miajn filinojn
kvazaŭ militkaptitojn! 27 Kial vi forkuris sekrete
kaj kaŝe de mi, kaj ne diris al mi? Mi foririgus
vin en gajeco kaj kun kantoj, kun tamburino kaj
harpo. 28 Vi eĉ ne lasis min kisi miajn infanojn
kaj filinojn! malsaĝe vi agis. 29 Mi havas forton en
mia mano, por fari al vi malbonon; sed la Dio de
via patro hieraŭ diris al mi jene: Gardu vin, ke vi
ne parolu kun Jakob bone aŭ malbone. 30 Kaj se
vi nun foriris, ĉar vi forte deziris esti en la domo
de via patro, kial do vi ŝtelis miajn diojn? 31 Tiam
Jakob respondis kaj diris al Laban: Mi timis; mi
pensis, ke eble vi forrabos de mi viajn filinojn. 32
Sed tiu, ĉe kiu vi trovos viajn diojn, mortu. En la
ĉeesto de niaj parencoj serĉu ĉe mi tion, kio estas
via, kaj prenu al vi. Jakob ne sciis, ke Raĥel ilin
ŝtelis. 33 Tiam Laban eniris en la tendon de Jakob
kaj en la tendon de Lea kaj en la tendon de la du
sklavinoj, kaj li ne trovis. Kaj li eliris el la tendo
de Lea kaj eniris en la tendon de Raĥel. 34 Sed
Raĥel prenis la domajn diojn kaj metis ilin sub la
selon de la kamelo kaj sidiĝis sur ili. Kaj Laban
palpe esploris la tutan tendon kaj ne trovis. 35
Kaj ŝi diris al sia patro: Mia sinjoro ne koleru,
ke mi ne povas stariĝi antaŭ vi, ĉar mi havas la
virinan ordinaraĵon. Kaj li serĉis kaj ne trovis la
domajn diojn. 36 Kaj Jakob ekkoleris kaj disputis
kun Laban. Kaj Jakob diris al Laban: Kia estas mia
kulpo, kia estas mia peko, ke vi persekutas min?
37 Vi trapalpis ĉiujn miajn apartenaĵojn; kion vi
trovis el la apartenaĵoj de via domo? elmetu ĉi tie
antaŭ miaj parencoj kaj viaj, kaj ili juĝu inter ni
ambaŭ. 38 Jam dudek jarojn mi estas ĉe vi; viaj
ŝafoj kaj kaproj ne estis seninfanaj; la virŝafojn
el via brutaro mi ne manĝis; 39 kion sovaĝaj
bestoj disŝiris, tion mi ne alportis al vi: ĝi estis
mia malprofito; de mi vi postulis ĉion, kio estis
ŝtelita en tago aŭ ŝtelita en nokto; 40 dum la tago
min konsumis la varmego, kaj dum la nokto la
malvarmo; kaj dormo kuris for de miaj okuloj. 41
Tiaj estis la dudek jaroj, dum kiuj mi servis vin
en via domo, dek kvar jarojn pro viaj du filinoj
kaj ses jarojn pro viaj brutoj; kaj vi ŝanĝis mian
laborpagon dekfoje. 42 Se ne estus kun mi la
Dio de mia patro, la Dio de Abraham kaj Timo
de Isaak, vi nun foririgus min kun nenio. Mian
mizeron kaj la laboron de miaj manoj vidis Dio
kaj ĝustigis vin hieraŭ. 43 Tiam Laban respondis
kaj diris al Jakob: La filinoj estas miaj filinoj, kaj la
infanoj estas miaj infanoj, kaj la brutoj estas miaj
brutoj, kaj ĉio, kion vi vidas, estas mia; sed kion
mi povas fari hodiaŭ al miaj filinoj, kaj al iliaj
infanoj, kiujn ili naskis? 44 Nun ni faru interligon,
mi kaj vi, kaj ĝi estu atesto inter mi kaj vi. 45
Tiam Jakob prenis ŝtonon kaj starigis ĝin kiel
memorsignon. 46 Kaj Jakob diris al siaj parencoj:
Kolektu ŝtonojn. Kaj ili prenis ŝtonojn kaj faris

monteton; kaj ili manĝis tie sur la monteto. 47
Kaj Laban donis al ĝi la nomon Jegar-Sahaduta,
sed Jakob donis al ĝi la nomon Galeed. 48 Laban
diris: Ĉi tiu monteto estu nun atesto inter mi
kaj vi; tial ĝi ricevis la nomon Galeed; 49 ankaŭ
la nomon Micpa; ĉar li diris: Dio observu inter
mi kaj vi, kiam ni malaperos unu de la alia. 50
Se vi agos malbone kontraŭ miaj filinoj kaj se vi
prenos aliajn edzinojn krom miaj filinoj, tiam, se
neniu estos ĉe ni, vidu, ke Dio estas atestanto
inter mi kaj vi. 51 Kaj Laban diris al Jakob: Jen
estas ĉi tiu monteto, kaj jen estas la memorsigno,
kiun mi starigis inter mi kaj vi; 52 atesto estu ĉi
tiu monteto, kaj atesto estu la memorsigno, ke
mi ne transiros al vi trans ĉi tiun monteton kaj
vi ne transiros al mi trans ĉi tiun monteton kaj
trans la memorsignon por malbono. 53 La Dio de
Abraham kaj la Dio de Naĥor juĝu inter ni, la Dio
de ilia patro. Kaj Jakob ĵuris al li per la Timo de sia
patro Isaak. 54 Kaj Jakob oferbuĉis oferon sur la
monto, kaj li invitis siajn parencojn manĝi panon;
kaj ili manĝis panon kaj tradormis la nokton sur
la monto. 55 Laban leviĝis frue matene kaj kisis
siajn infanojn kaj siajn filinojn kaj benis ilin, kaj
foriris; kaj Laban reiris al sia loko.

32 Kaj Jakob iris sian vojon. Kaj renkontiĝis kun
li anĝeloj de Dio. 2 Kaj Jakob diris, kiam li
ilin vidis: Tio estas militistaro de Dio; kaj li donis
al tiu loko la nomon Maĥanaim. 3 Jakob sendis
antaŭ si senditojn al sia frato Esav, en la landon
Seir, en la regionon de Edom. 4 Kaj li ordonis al ili
jene: Tiele diru al mia sinjoro Esav: Jen kion diris
via sklavo Jakob: Mi loĝis ĉe Laban kaj restis tie
ĝis nun. 5 Mi havas bovojn kaj azenojn, ŝafojn
kaj sklavojn kaj sklavinojn; kaj mi sendas, por
sciigi mian sinjoron, por ke mi akiru vian favoron.
6 Kaj la senditoj revenis al Jakob, kaj diris: Ni
venis al via frato Esav; li iras renkonte al vi, kaj
kvarcent homoj iras kune kun li. 7 Tiam Jakob
tre ektimis kaj afliktiĝis. Kaj li dividis la homojn,
kiuj estis kun li, kaj la ŝafojn kaj la bovojn kaj
la kamelojn, en du taĉmentojn; 8 kaj li diris: Se
Esav venos al unu taĉmento kaj venkobatos ĝin,
tiam la restinta taĉmento sin savos. 9 Kaj Jakob
diris: Dio de mia patro Abraham kaj Dio de mia
patro Isaak, Eternulo, kiu diris al mi: Reiru en
vian landon kaj en vian naskiĝlokon, kaj Mi faros
al vi bonon; 10 mi estas tro malgranda por ĉiuj
favorkoraĵoj kaj por la tuta bonaĵo, kiun Vi faris al
Via sklavo; ĉar kun mia bastono mi transiris ĉi
tiun Jordanon, kaj nun mi havas du taĉmentojn.
11 Savu min de la mano de mia frato, de la mano
de Esav; ĉar mi timas lin, ke li eble venos kaj
mortigos ĉe mi patrinon kun la infanoj. 12 Vi
diris ja: Mi faros al vi bonon, kaj Mi faros vian
idaron tia, kia estas la apudmara sablo, kiun oni
ne povas kalkuli pro multegeco. 13 Kaj li pasigis
tie la nokton. Kaj li prenis el tio, kion li havis sub
la mano, donacon por sia frato Esav: 14 ducent
kaprinojn kaj dudek virkaprojn, ducent ŝafinojn
kaj dudek virŝafojn, 15 tridek mamnutrantajn
kamelojn kun iliaj idoj, kvardek bovinojn kaj dek
virbovojn, dudek azeninojn kaj dek azenidojn.
16 Kaj li transdonis en la manojn de siaj sklavoj
ĉiun gregon aparte, kaj li diris al siaj sklavoj: Iru
antaŭ mi kaj lasu liberan interspacon inter unu
grego kaj alia. 17 Kaj al la unua li ordonis jene: Se
vin renkontos mia frato Esav, kaj demandos vin:
Kies vi estas? kaj kien vi iras? kaj al kiu apartenas
tio, kio estas antaŭ vi? 18 tiam diru: Al via sklavo
Jakob; ĝi estas donaco, sendata al mia sinjoro
Esav, kaj jen li ankaŭ mem estas post ni. 19 Kaj li
ordonis ankaŭ al la dua, ankaŭ al la tria, ankaŭ al
ĉiuj, kiuj iris post la gregoj, dirante: Tiamaniere
parolu al Esav, kiam vi lin renkontos. 20 Kaj diru:
Jen ankaŭ via sklavo Jakob iras post ni. Ĉar li
pensis: Mi pardonemigos lin per la donaco, kiu
iras antaŭ mi, kaj poste mi vidos lian vizaĝon;
eble li akceptos min favore. 21 Kaj la donaco
pasis antaŭ li; sed li pasigis tiun nokton en la
tendaro. 22 Kaj li leviĝis en tiu nokto, kaj prenis
siajn du edzinojn kaj siajn du sklavinojn kaj siajn
dek unu infanojn, kaj transpasis la vadejon de
Jabok. 23 Kaj li prenis ilin kaj transirigis ilin trans
la riveron, kaj transigis tion, kion li havis. 24 Kaj
Jakob restis sola. Kaj iu luktis kun li ĝis la apero de
la matenruĝo. 25 Vidinte, ke li ne povas lin venki,
tiu tuŝis la artikon de lia femuro; kaj la femuro de
Jakob elartikiĝis, dum li luktis kun tiu. 26 Kaj tiu
diris: Forliberigu min, ĉar leviĝis la matenruĝo.
Sed li diris: Mi ne forliberigos vin, antaŭ ol vi min
benos. 27 Kaj tiu diris al li: Kia estas via nomo?
Kaj li respondis: Jakob. 28 Tiam tiu diris: Ne Jakob
estu de nun via nomo, sed Izrael; ĉar vi luktis
kun Dio kaj kun homoj, kaj vi venkis. 29 Kaj Jakob
demandis, dirante: Diru vian nomon. Sed tiu diris:
Por kio vi demandas mian nomon? Kaj li benis lin
tie. 30 Kaj Jakob donis al tiu loko la nomon Penuel,
dirante: Ĉar mi vidis Dion vizaĝon kontraŭ vizaĝo,
kaj mia animo saviĝis. 31 La suno leviĝis antaŭ
li, kiam li trapasis Penuelon; kaj li lamis per sia
femuro. 32 Tial la Izraelidoj ne manĝas ĝis la nuna
tempo la tendenon, kiu estas sur la artiko de la
femuro, ĉar tiu tuŝis la femuran artikon de Jakob
ĉe la tendeno.

33 Jakob levis siajn okulojn, kaj vidis, ke jen
venas Esav kaj kun li kvarcent homoj. Tiam
li dividis la infanojn de Lea kaj de Raĥel kaj de
la du sklavinoj. **2** Kaj li starigis la sklavinojn kaj
iliajn infanojn antaŭe, Lean kun ŝiaj infanoj poste,
kaj Raĥelon kun Jozef en la fino. **3** Kaj li mem
pasis preter ilin, kaj kliniĝis ĝis la tero sep fojojn,
antaŭ ol li atingis sian fraton. **4** Sed Esav kuris al li
renkonte kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj ĵetis sin sur lian
kolon kaj kisis lin; kaj ili ploris. **5** Esav levis siajn
okulojn kaj ekvidis la virinojn kaj la infanojn, kaj
diris: Kiuj estas ĉe vi ĉi tiuj? Jakob respondis: La
infanoj, kiujn Dio favore donis al via sklavo. **6**
Tiam alproksimiĝis la sklavinoj, ili kaj iliaj infanoj,
kaj profunde kliniĝis. **7** Poste alproksimiĝis ankaŭ
Lea kaj ŝiaj infanoj kaj kliniĝis; fine alproksimiĝis
Jozef kaj Raĥel kaj kliniĝis. **8** Tiam Esav diris:
Kio estas tiu tuta taĉmento, kiun mi renkontis?
Kaj Jakob respondis: Por akiri la favoron de mia
sinjoro. **9** Sed Esav diris: Mi havas multe, mia
frato; kio apartenas al vi, tio restu ĉe vi. **10** Kaj
Jakob diris: Ho ne! se mi akiris vian favoron, prenu
mian donacon el mia mano; ĉar mi vidis vian
vizaĝon, kvazaŭ mi vidus la vizaĝon de Dio, kaj vi
montriĝis favora al mi. **11** Prenu mian benon, kiu
estas alportita al vi; ĉar Dio favore donis al mi
kaj mi havas ĉion. Kaj li insistis, kaj tiu prenis. **12**
Kaj Esav diris: Ni leviĝu kaj iru, kaj mi iros apud
vi. **13** Sed Jakob diris al li: Mia sinjoro scias, ke la
infanoj estas malfortaj, kaj la ŝafoj kaj bovoj ĉe mi
estas tro junaj; se oni pelos ilin dum unu tago,
la brutaro mortos. **14** Mia sinjoro iru antaŭ sia
sklavo, kaj mi kondukos malrapide, kiel iros la
brutoj, kiuj estas antaŭ mi, kaj kiel iros la infanoj,
ĝis mi venos al mia sinjoro en Seir. **15** Tiam Esav
diris: Mi restigos ĉe vi iujn el la homoj, kiuj estas
kun mi. Sed Jakob diris: Por kio? lasu min nur
posedi la favoron de mia sinjoro. **16** Kaj en tiu tago
Esav returne foriris sian vojon al Seir. **17** Kaj Jakob
ekiris al Sukot kaj konstruis al si domon, kaj por
siaj brutoj li faris kabanojn; tial la loko ricevis la
nomon Sukot. **18** Veninte el Mezopotamio, Jakob
alvenis bonstate en la urbo de Ŝeĥem, kiu estas
en la lando Kanaana; kaj li starigis sian tendaron
antaŭ la urbo. **19** Kaj la kampoparton, sur kiu li
starigis sian tendon, li aĉetis el la manoj de la filoj
de Ĥamor, la patro de Ŝeĥem, por cent kesitoj. **20**
Kaj li starigis tie altaron, kaj li nomis ĝin El, la Dio
de Izrael.

34 Dina, la filino de Lea, kiun ŝi naskis al Jakob,
eliris, por vidi la filinojn de la lando. **2** Kaj
vidis ŝin Ŝeĥem, filo de Ĥamor la Ĥivido, princo
de la lando, kaj li prenis ŝin kaj kuŝis kun ŝi kaj
faris al ŝi perfortaĵon. **3** Kaj algluiĝis lia animo al
Dina, la filino de Jakob, kaj li ekamis la junulinon
kaj parolis al la koro de la junulino. **4** Kaj Ŝeĥem
diris al sia patro Ĥamor jene: Prenu por mi ĉi
tiun knabinon kiel edzinon. **5** Jakob aŭdis, ke li
senhonorigis lian filinon Dina; sed liaj filoj estis
kun liaj brutoj sur la kampo, tial Jakob silentis
ĝis ilia veno. **6** Kaj Ĥamor, la patro de Ŝeĥem,
eliris al Jakob, por paroli kun li. **7** Sed la filoj
de Jakob venis de la kampo. Kiam ili aŭdis, la
viroj ĉagreniĝis kaj forte koleriĝis, ke li faris
malnoblaĵon en Izrael, kuŝinte kun la filino de
Jakob, kio ne devis esti farata. **8** Ĥamor ekparolis
al ili, dirante: Ŝeĥem, mia filo, deziregas per sia
animo vian filinon; donu ŝin al li kiel edzinon. **9**
Kaj boparenciĝu kun ni: viajn filinojn donu al ni,
kaj niajn filinojn prenu al vi. **10** Kaj loĝu kun ni,
kaj la lando estos antaŭ vi; loĝu kaj faru negocojn
kaj akiru posedaĵojn en ĝi. **11** Kaj Ŝeĥem diris al
ŝia patro kaj al ŝiaj fratoj: Estu favoraj al mi; kaj
kion vi diros al mi, mi donos. **12** Postulu de mi
tre grandan doton kaj donacojn, kaj mi donos,
kion vi diros al mi; nur donu al mi la junulinon
kiel edzinon. **13** Kaj la filoj de Jakob respondis al
Ŝeĥem kaj al lia patro Ĥamor ruze, kaj parolis tiel
pro tio, ke li senhonorigis ilian fratinon Dina; **14**
kaj ili diris al ili: Ni ne povas fari tion kaj doni
nian fratinon al viro, kiu ne estas cirkumcidita;
ĉar tio estus por ni hontindaĵo. **15** Nur tiam ni
donos al vi nian konsenton, se vi estos kiel ni
kaj cirkumcidos ĉe vi ĉiun virseksulon. **16** Tiam
ni donos niajn filinojn al vi kaj viajn filinojn ni
prenos al ni, kaj ni loĝos kun vi, kaj ni estos unu
popolo. **17** Sed se vi ne konsentos lasi cirkumcidi
vin, tiam ni prenos nian filinon kaj foriros. **18**
Ilia parolo plaĉis al Ĥamor, kaj al Ŝeĥem, la filo
de Ĥamor. **19** Kaj la junulo ne prokrastis fari la
aferon, ĉar li deziris la filinon de Jakob; kaj li
estis la plej honorata inter ĉiuj domanoj de sia
patro. **20** Kaj Ĥamor kaj lia filo Ŝeĥem venis al la
pordego de sia urbo, kaj ekparolis al la loĝantoj
de sia urbo, dirante: **21** Tiuj homoj estas pacaj
kun ni; tial ili loĝu en la lando kaj faru en ĝi
negocojn; la lando estas ja grandspaca por ili.
Iliajn filinojn ni prenu al ni kiel edzinojn, kaj niajn
filinojn ni donu al ili. **22** Sed nur en tia okazo tiuj
homoj konsentas loĝi kun ni kaj esti unu popolo,
se ni cirkumcidos ĉe ni ĉiun virseksulon, kiel ili
estas cirkumciditaj. **23** Ilia akiritaĵo kaj havaĵo kaj
ĉiuj iliaj brutoj fariĝos ja niaj, se ni nur donos
al ili nian konsenton kaj ili loĝos kun ni. **24** Kaj
obeis al Ĥamor kaj al lia filo Ŝeĥem ĉiuj elirantaj
el la pordego de lia urbo; kaj cirkumcidiĝis ĉiuj

virseksuloj, ĉiuj elirantaj el la pordego de lia urbo.
25 En la tria tago, kiam ili estis malsanaj, du filoj
de Jakob, Simeon kaj Levi, fratoj de Dina, prenis
ĉiu sian glavon kaj venis sentime en la urbon
kaj mortigis ĉiujn virseksulojn. 26 Kaj Ĥamoron
kaj lian filon Ŝeĥem ili mortigis per glavo, kaj
prenis Dinan el la domo de Ŝeĥem kaj eliris. 27 La
filoj de Jakob venis al la mortigitoj, kaj prirabis la
urbon pro tio, ke ili senhonorigis ilian fratinon. 28
Iliajn ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj iliajn azenojn, kaj
ĉion, kio estis en la urbo, kaj tion, kio estis sur la
kampo, ili prenis. 29 Kaj ilian tutan riĉon kaj ĉiujn
iliajn infanojn kaj iliajn edzinojn ili malliberigis,
kaj rabis ĉion, kio estis en la domoj. 30 Tiam
Jakob diris al Simeon kaj al Levi: Vi afliktis min
kaj faris min malaminda por la loĝantoj de la
lando, por la Kanaanidoj kaj Perizidoj. Mi havas ja
malmulte da homoj; kiam ili kolektiĝos kontraŭ
mi kaj venkobatos min, tiam estos ekstermita mi
kaj mia domo. 31 Sed ili diris: Ĉu estas permesite
agi kun nia fratino kiel kun publikulino?

35 Kaj Dio diris al Jakob: Leviĝu, iru al Bet-El
kaj loĝu tie; kaj faru tie altaron al Dio, kiu
aperis al vi, kiam vi kuris de via frato Esav. 2 Tiam
Jakob diris al sia domanaro, kaj al ĉiuj, kiuj estis
kun li: Forigu la fremdajn diojn, kiuj estas inter vi,
kaj puriĝu kaj ŝanĝu viajn vestojn. 3 Kaj ni leviĝu,
kaj ni iru al Bet-El; kaj mi faros tie altaron al Dio,
kiu atentis min en la tago de mia mizero, kaj estis
kun mi sur la vojo, kiun mi iris. 4 Kaj ili donis
al Jakob ĉiujn fremdajn diojn, kiuj estis en iliaj
manoj, kaj la ringojn, kiuj estis en iliaj oreloj; kaj
Jakob enfosis ilin sub la kverko, kiu estis apud
Ŝeĥem. 5 Kaj ili ekiris. Kaj timo de Dio venis sur
la urbojn, kiuj estis ĉirkaŭ ili, kaj ili ne persekutis
la filojn de Jakob. 6 Jakob venis al la urbo Luz,
kiu estas en la lando Kanaana kaj havas ankaŭ
la nomon Bet-El, li kaj ĉiuj homoj, kiuj estis kun
li. 7 Kaj li konstruis tie altaron, kaj donis al la
loko la nomon El-Bet-El; ĉar tie aperis al li Dio,
kiam li kuris de sia frato. 8 Tiam mortis Debora,
la mamnutrintino de Rebeka, kaj oni ŝin enterigis
apud Bet-El, sub la kverko. Kaj tiu loko ricevis la
nomon Alon-Baĥut. 9 Kaj denove Dio aperis al
Jakob, kiam li revenis el Mezopotamio, kaj benis
lin. 10 Kaj Dio diris al li: Via nomo estas Jakob;
tamen ne plue estu nomata Jakob, sed Izrael estu
via nomo. Kaj Li donis al li la nomon Izrael. 11 Kaj
Dio diris al li: Mi estas Dio la Plejpotenca; fruktu
kaj multiĝu; popolo kaj popolaro fariĝos el vi, kaj
reĝoj eliros el via lumbo. 12 Kaj la landon, kiun
Mi donis al Abraham kaj al Isaak, Mi donos al vi,
kaj al via idaro post vi Mi donos la landon. 13
Kaj Dio forleviĝis de li sur la loko, kie Li parolis
kun li. 14 Jakob starigis monumenton sur la loko,
kie Li parolis kun li, monumenton ŝtonan; kaj
li verŝis sur ĝin verŝoferon kaj verŝis sur ĝin
oleon. 15 Kaj al la loko, kie Dio parolis kun li,
Jakob donis la nomon Bet-El. 16 Kaj ili forlasis Bet-
Elon. Kiam restis ankoraŭ negranda interspaco,
por veni al Efrata, Raĥel naskis, kaj ŝia akuŝiĝo
estis malfacila. 17 Dum ŝia akuŝiĝa suferado la
akuŝistino diris al ŝi: Ne timu, ĉar ankaŭ ĉi tiu
ĉe vi estas filo. 18 Dum la elirado de ŝia animo,
ĉar ŝi estis mortanta, ŝi donis al li la nomon Ben-
Oni; sed lia patro donis al li la nomon Benjamen.
19 Kaj Raĥel mortis, kaj oni enterigis ŝin sur la
vojo al Efrata, kiu estas Bet-Leĥem. 20 Kaj Jakob
starigis monumenton super ŝia tombo. Tio estas
la tomba monumento de Raĥel ĝis la nuna tago.
21 Kaj Izrael formigris, kaj starigis sian tendon
transe de la turo Eder. 22 En la tempo, kiam Izrael
loĝis en tiu lando, Ruben iris kaj kuŝis kun Bilha,
la kromvirino de lia patro. Kaj pri tio aŭdis Izrael.
La filoj de Jakob estis dek du: 23 la filoj de Lea:
Ruben, la unuenaskito de Jakob, kaj Simeon kaj
Levi kaj Jehuda kaj Isaĥar kaj Zebulun; 24 la filoj
de Raĥel: Jozef kaj Benjamen; 25 kaj la filoj de
Bilha, sklavino de Raĥel: Dan kaj Naftali; 26 kaj
la filoj de Zilpa, sklavino de Lea: Gad kaj Aŝer.
Tio estas la filoj de Jakob, kiuj naskiĝis al li en
Mezopotamio. 27 Kaj Jakob venis al sia patro Isaak
en Mamre, al Kirjat-Arba (tio estas Ĥebron), kie
vivis fremdule Abraham kaj Isaak. 28 Isaak havis la
aĝon de cent okdek jaroj. 29 Kaj Isaak konsumiĝis
kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo, estante
maljuna kaj sata de vivo. Kaj lin enterigis liaj filoj
Esav kaj Jakob.

36 Jen estas la generaciaro de Esav, kiu ankaŭ
estas Edom. 2 Esav prenis siajn edzinojn el la
Kanaanidinoj: Adan, filinon de Elon la Ĥetido, kaj
Oholibaman, filinon de Ana, filino de Cibeon la
Ĥivido, 3 kaj Basmaton, filinon de Iŝmael, fratinon
de Nebajot. 4 Kaj Ada naskis al Esav Elifazon, kaj
Basmat naskis Reuelon. 5 Kaj Oholibama naskis
Jeuŝon kaj Jalamon kaj Koraĥon. Tio estas la filoj
de Esav, kiuj naskiĝis al li en la lando Kanaana.
6 Kaj Esav prenis siajn edzinojn kaj siajn filojn
kaj siajn filinojn kaj ĉiujn siajn domanojn kaj
sian havon kaj ĉiujn siajn brutojn kaj sian tutan
akiritaĵon, kiun li akiris en la lando Kanaana; kaj
foriris en alian landon, for de sia frato Jakob. 7
Ĉar ilia havo estis tiel granda, ke ili ne povis loĝi
kune; kaj la lando, en kiu ili vivis fremdule, ne
povis teni ilin pro la grandeco de iliaj brutaroj.
8 Kaj Esav ekloĝis sur la monto Seir; Esav estas

ankaŭ Edom. 9 Kaj jen estas la generaciaro de
Esav, la patro de la Edomidoj, sur la monto Seir: 10
jen estas la nomoj de la filoj de Esav: Elifaz, filo de
Ada, edzino de Esav; Reuel, filo de Basmat, edzino
de Esav. 11 Kaj la filoj de Elifaz estis: Teman, Omar,
Cefo kaj Gatam kaj Kenaz. 12 Kaj Timna estis
kromvirino de Elifaz, filo de Esav, kaj ŝi naskis al
Elifaz Amalekon. Tio estas la filoj de Ada, edzino
de Esav. 13 Kaj jen estas la filoj de Reuel: Naĥat
kaj Zeraĥ, Ŝama kaj Miza. Tio estas la filoj de
Basmat, edzino de Esav. 14 Kaj jen estas la filoj de
Oholibama, filino de Ana, filino de Cibeon, edzino
de Esav: ŝi naskis al Esav Jeuŝon kaj Jalamon kaj
Koraĥon. 15 Jen estas la ĉefoj de la filoj de Esav: la
filoj de Elifaz, unuenaskito de Esav: ĉefo Teman,
ĉefo Omar, ĉefo Cefo, ĉefo Kenaz, 16 ĉefo Koraĥ,
ĉefo Gatam, ĉefo Amalek. Tio estas la ĉefoj de
Elifaz en la lando de Edom. Tio estas la filoj de
Ada. 17 Kaj jen estas la filoj de Reuel, filo de Esav:
ĉefo Naĥat, ĉefo Zeraĥ, ĉefo Ŝama, ĉefo Miza. Tio
estas la ĉefoj de Reuel en la lando de Edom. Tio
estas la filoj de Basmat, edzino de Esav. 18 Kaj jen
estas la filoj de Oholibama, edzino de Esav: ĉefo
Jeuŝ, ĉefo Jalam, ĉefo Koraĥ. Tio estas la ĉefoj
de Oholibama, filino de Ana, edzino de Esav. 19
Tio estas la filoj de Esav, kaj tio estas iliaj ĉefoj.
Tio estas Edom. 20 Jen estas la filoj de Seir la
Ĥorido, kiuj loĝis en la lando: Lotan kaj Ŝobal kaj
Cibeon kaj Ana 21 kaj Diŝon kaj Ecer kaj Diŝan.
Tio estas la ĉefoj de la Ĥoridoj, filoj de Seir, en la
lando de Edom. 22 La filoj de Lotan estis: Ĥori kaj
Hemam; kaj la fratino de Lotan estis Timna. 23 Kaj
jen estas la filoj de Ŝobal: Alvan kaj Manaĥat kaj
Ebal, Ŝefo kaj Onam. 24 Kaj jen estas la infanoj de
Cibeon: Aja kaj Ana. Tio estas tiu Ana, kiu trovis
la varmajn akvojn en la dezerto, kiam li paŝtis la
azenojn de sia patro Cibeon. 25 Kaj jen estas la
infanoj de Ana: Diŝon, kaj Oholibama, filino de
Ana. 26 Kaj jen estas la filoj de Diŝon: Ĥemdan kaj
Eŝban kaj Jitran kaj Keran. 27 Jen estas la filoj de
Ecer: Bilhan kaj Zaavan kaj Akan. 28 Jen estas la
filoj de Diŝan: Uc kaj Aran. 29 Jen estas la ĉefoj de
la Ĥoridoj: ĉefo Lotan, ĉefo Ŝobal, ĉefo Cibeon,
ĉefo Ana, 30 ĉefo Diŝon, ĉefo Ecer, ĉefo Diŝan. Tio
estas la ĉefoj de la Ĥoridoj, laŭ la ordo de ilia
ĉefeco en la lando Seir. 31 Kaj jen estas la reĝoj,
kiuj reĝis en la lando de Edom, antaŭ ol aperis
reĝoj ĉe la Izraelidoj: 32 En Edom reĝis Bela, filo
de Beor, kaj la nomo de lia urbo estis Dinhaba. 33
Kiam Bela mortis, ekreĝis anstataŭ li Jobab, filo
de Zeraĥ el Bocra. 34 Kiam mortis Jobab, ekreĝis
anstataŭ li Ĥuŝam el la lando de la Temananoj. 35
Kiam mortis Ĥuŝam, ekreĝis anstataŭ li Hadad,
filo de Bedad, kiu venkobatis la Midjanidojn sur
la kampo de Moab; kaj la nomo de lia urbo estis
Avit. 36 Kiam mortis Hadad, ekreĝis anstataŭ li
Samla el Masreka. 37 Kiam mortis Samla, ekreĝis
anstataŭ li Ŝaul el Reĥobot ĉe la Rivero. 38 Kiam
mortis Ŝaul, ekreĝis anstataŭ li Baal-Ĥanan, filo
de Aĥbor. 39 Kiam mortis Baal-Ĥanan, filo de
Aĥbor, ekreĝis anstataŭ li Hadar; la nomo de lia
urbo estis Pau, kaj la nomo de lia edzino estis
Mehetabel, filino de Matred, filino de Me-Zahab.
40 Kaj jen estas la nomoj de la ĉefoj de Esav, laŭ
iliaj gentoj, lokoj, kaj nomoj: ĉefo Timna, ĉefo
Alva, ĉefo Jetet, 41 ĉefo Oholibama, ĉefo Ela, ĉefo
Pinon, 42 ĉefo Kenaz, ĉefo Teman, ĉefo Mibcar,
43 ĉefo Magdiel, ĉefo Iram. Tio estas la ĉefoj de
Edom, kiel ili loĝis en la lando, posedata de ili.
Esav estis la patro de la Edomidoj.

37 Jakob loĝis en la lando, en kiu lia patro loĝis
fremdule, en la lando Kanaana. 2 Jen estas
la generaciaro de Jakob. Jozef, havante la aĝon
de dek sep jaroj, paŝtis kune kun siaj fratoj la
brutaron; li estis knabo kune kun la filoj de Bilha
kaj la filoj de Zilpa, la edzinoj de lia patro; kaj
malbonajn famojn pri ili Jozef raportadis al ilia
patro. 3 Kaj Izrael amis Jozefon pli ol ĉiujn siajn
filojn, ĉar li estis por li filo naskita en maljuneco;
kaj li faris al li mikskoloran veston. 4 Ĉar la
fratoj vidis, ke lin ilia patro amas pli ol ĉiujn liajn
fratojn, tial ili malamis lin kaj ne povis paroli kun
li pace. 5 Jozef havis sonĝon, kaj li rakontis ĝin al
siaj fratoj; tiam ili ekmalamis lin ankoraŭ pli. 6 Li
diris al ili: Aŭskultu la sonĝon, kiun mi sonĝis: 7
ni ligis garbojn meze de la kampo; kaj jen mia
garbo stariĝis kaj restis starante, kaj viaj garboj
ĝin ĉirkaŭis kaj profunde kliniĝis antaŭ mia garbo.
8 Tiam liaj fratoj diris al li: Ĉu vi estos reĝo super
ni? aŭ ĉu vi regos super ni? Kaj ili ankoraŭ pli
ekmalamis lin pro liaj sonĝoj kaj pro liaj vortoj. 9
Kaj li sonĝis ankoraŭ alian sonĝon kaj rakontis
ĝin al siaj fratoj, kaj diris: Mi sonĝis ankoraŭ unu
sonĝon: jen la suno kaj la luno kaj dek unu steloj
kliniĝas antaŭ mi. 10 Kaj li rakontis al sia patro
kaj al siaj fratoj; kaj lia patro faris al li riproĉon,
kaj diris al li: Kion vi volas kun tiu sonĝo, kiun vi
sonĝis? ĉu mi kaj via patrino kaj viaj fratoj venos,
por kliniĝi antaŭ vi ĝis la tero? 11 Kaj liaj fratoj
lin enviis, sed lia patro konservis en la memoro la
aferon. 12 Liaj fratoj iris paŝti la ŝafojn de sia patro
en Ŝeĥem. 13 Kaj Izrael diris al Jozef: Viaj fratoj
paŝtas ja en Ŝeĥem; venu do, mi sendos vin al ili.
Kaj tiu respondis al li: Jen mi estas. 14 Kaj Izrael
diris al li: Iru, rigardu, kiel fartas viaj fratoj kaj

kiel fartas la ŝafoj, kaj alportu al mi respondon.
Kaj li forsendis lin el la valo de Ĥebron, kaj tiu
venis Ŝeĥemon. 15 Kaj iu viro trovis lin, kaj vidis,
ke li erarvagas sur la kampo; kaj la viro demandis
lin: Kion vi serĉas? 16 Kaj li diris: Miajn fratojn
mi serĉas; diru al mi, kie ili paŝtas. 17 Kaj la viro
diris: Ili foriris de ĉi tie; ĉar mi aŭdis, ke ili diris:
Ni iru al Dotan. Kaj Jozef iris serĉi siajn fratojn,
kaj trovis ilin en Dotan. 18 Kaj ili ekvidis lin de
malproksime; kaj antaŭ ol li alproksimiĝis al ili,
naskiĝis en ili la malbona intenco mortigi lin. 19
Kaj ili diris unu al alia: Jen tiu sonĝisto venas; 20
nun ni iru kaj mortigu lin, kaj ni ĵetu lin en unu el
la putoj, kaj ni diru, ke sovaĝa besto lin formanĝis;
kaj ni vidos, kio fariĝos el liaj sonĝoj. 21 Sed tion
aŭdis Ruben kaj savis lin el iliaj manoj, kaj diris:
Ni ne mortigu lin. 22 Kaj Ruben diris al ili: Ne
verŝu sangon; ĵetu lin en ĉi tiun puton, kiu estas
en la dezerto, sed manon ne metu sur lin. Ĉar li
intencis savi lin el iliaj manoj kaj revenigi lin al
sia patro. 23 Kaj kiam Jozef venis al siaj fratoj, ili
deprenis de li lian veston, la mikskoloran veston,
kiu estis sur li; 24 kaj ili prenis lin kaj ĵetis lin en
la puton; sed la puto estis malplena, akvo ne estis
en ĝi. 25 Kiam ili sidiĝis, por manĝi panon, ili
levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke jen karavano
da Iŝmaelidoj venas el Gilead, kaj iliaj kameloj
portas aromaĵojn kaj balzamon kaj mirhon; ili iras,
direktante sin al Egiptujo. 26 Kaj Jehuda diris al
siaj fratoj: Kian profiton ni havos, se ni mortigos
nian fraton kaj kaŝos lian sangon? 27 Venu, ni
vendos lin al la Iŝmaelidoj, por ke nia mano ne
metiĝu sur lin; ĉar li estas nia frato, nia karno.
Kaj liaj fratoj akceptis lian proponon. 28 Kaj kiam
la Midjanidoj, la komercistoj, preteriris, ili eltiris
kaj levis Jozefon el la puto kaj vendis Jozefon al la
Iŝmaelidoj por dudek arĝentaj moneroj; kaj tiuj
forkondukis Jozefon al Egiptujo. 29 Kiam Ruben
revenis al la puto, li vidis, ke Jozef ne estas en la
puto. Kaj li disŝiris siajn vestojn. 30 Kaj li reiris al
siaj fratoj, kaj diris: La knabo forestas, kaj kien mi
nun iros? 31 Kaj ili prenis la veston de Jozef kaj
buĉis kapron kaj trempis la veston en la sango. 32
Kaj ili sendis la mikskoloran veston kaj venigis ĝin
al sia patro, kaj dirigis: Ĉi tion ni trovis; rigardu,
ĉu ĝi estas la vesto de via filo aŭ ne. 33 Kaj li
rekonis ĝin, kaj diris: Ĝi estas la vesto de mia filo!
sovaĝa besto lin formanĝis! disŝirita estas Jozef!
34 Kaj Jakob disŝiris siajn vestojn kaj metis sakaĵon
ĉirkaŭ sian lumbon kaj funebris pri sia filo multe
da tagoj. 35 Kaj ĉiuj liaj filoj kaj filinoj penis
konsoli lin, sed li ne volis konsoliĝi, kaj diris: En
funebro mi iros en Ŝeolon al mia filo. Tiel ploris
pri li lia patro. (Sheol h7585) 36 Sed la Midjanidoj
vendis lin en Egiptujo al Potifar, kortegano de
Faraono, estro de la korpogardistoj.

38 En tiu tempo Jehuda apartiĝis for de siaj
fratoj, kaj ekloĝis apud iu Adulamano, kiu
estis nomata Ĥira. 2 Kaj Jehuda vidis tie filinon
de iu Kanaanido, nomata Ŝua, kaj li prenis ŝin
kaj envenis al ŝi. 3 Kaj ŝi gravediĝis kaj naskis
filon; kaj li donis al li la nomon Er. 4 Kaj ŝi denove
gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la
nomon Onan. 5 Kaj ankoraŭ plue ŝi naskis filon,
kaj donis al li la nomon Ŝela. Sed Jehuda estis en
Kezib, kiam ŝi naskis tiun. 6 Kaj Jehuda prenis
edzinon por sia unuenaskito Er, kaj ŝia nomo estis
Tamar. 7 Sed Er, la unuenaskito de Jehuda, estis
malbona antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj la
Eternulo lin mortigis. 8 Tiam Jehuda diris al Onan:
Envenu al la edzino de via frato, kaj boedziĝu
kun ŝi kaj naskigu idaron al via frato. 9 Sed Onan
sciis, ke ne por li estos la idaro; tial, envenante
al la edzino de sia frato, li elverŝadis la semon
sur la teron, por ne doni idaron al sia frato. 10
Kaj malplaĉis al la Eternulo tio, kion li faris, kaj
Li mortigis ankaŭ lin. 11 Tiam Jehuda diris al sia
bofilino Tamar: Restu kiel vidvino en la domo
de via patro, ĝis grandiĝos mia filo Ŝela. Ĉar li
timis, ke eble li ankaŭ mortos, kiel liaj fratoj. Kaj
Tamar iris kaj ekloĝis en la domo de sia patro. 12
Pasis multe da tempo, kaj mortis la filino de Ŝua,
la edzino de Jehuda. Kiam Jehuda konsoliĝis, li
iris Timnan, al la tondantoj de liaj ŝafoj, li kaj lia
amiko, Ĥira la Adulamano. 13 Kaj oni sciigis al
Tamar, dirante: Jen via bopatro iras Timnan, por
tondi siajn ŝafojn. 14 Tiam ŝi demetis de si siajn
vestojn de vidvineco kaj kovris sin per kovrotuko
kaj vualis sin, kaj sidiĝis apud la pordo de Enaim,
kiu troviĝas sur la vojo al Timna. Ĉar ŝi vidis,
ke Ŝela grandiĝis kaj ŝi ne estas donita al li kiel
edzino. 15 Kaj Jehuda ŝin vidis, kaj li pensis, ke ŝi
estas publikulino, ĉar ŝi kovris sian vizaĝon. 16
Kaj li turnis sin al ŝi ĉe la vojo, kaj diris: Lasu min
enveni al vi. Ĉar li ne sciis, ke tio estas lia bofilino.
Kaj ŝi diris: Kion vi donos al mi, se vi envenos al
mi? 17 Kaj li diris: Mi sendos al vi kapron el la
brutaro. Sed ŝi diris: Donu al mi garantiaĵon, ĝis vi
sendos. 18 Kaj li diris: Kian garantiaĵon mi donu
al vi? Ŝi diris: Vian sigelilon kaj vian ŝnureton,
kaj vian bastonon, kiu estas en via mano. Kaj li
donis al ŝi kaj envenis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis de
li. 19 Kaj ŝi leviĝis kaj iris, kaj formetis de si sian
kovrotukon kaj surmetis sur sin siajn vestojn de
vidvineco. 20 Kaj Jehuda sendis la kapron per sia

amiko la Adulamano, por preni la garantiaĵon el
la manoj de la virino; sed li ŝin ne trovis. 21 Kaj
li demandis la homojn de ŝia loko, dirante: Kie
estas la publikulino, kiu sidis en Enaim ĉe la vojo?
Kaj ili diris: Ĉi tie ne estis publikulino. 22 Kaj li
revenis al Jehuda, kaj diris: Mi ŝin ne trovis, kaj
ankaŭ la homoj de la loko diris, ke tie ne estis
publikulino. 23 Tiam Jehuda diris: Ŝi prenu ĝin al
si, por ke ni ne estu mokataj; mi sendis ja ĉi tiun
kapron, sed vi ŝin ne trovis. 24 Post la paso de
tri monatoj oni sciigis al Jehuda, dirante: Tamar,
via bofilino, malĉastiĝis, kaj ŝi eĉ gravediĝis de
malĉasteco. Tiam Jehuda diris: Elkonduku ŝin, kaj
oni ŝin brulmortigu. 25 Kiam oni ŝin kondukis, ŝi
sendis, ke oni diru al ŝia bopatro: Mi gravediĝis de
la viro, al kiu apartenas ĉi tio. Kaj ŝi diris: Rekonu,
al kiu apartenas la sigelilo kaj la ŝnuretoj kaj ĉi
tiu bastono. 26 Kaj Jehuda rekonis, kaj li diris: Ŝi
estas pli prava ol mi, ĉar mi ne donis ŝin al mia
filo Ŝela. Kaj li ŝin ne plue konis. 27 Kiam ŝi devis
naski, montriĝis, ke ĝemeloj estas en ŝia ventro.
28 Kaj kiam ŝi estis naskanta, elŝoviĝis la mano de
unu infano; kaj la akuŝistino prenis kaj alligis al
la mano ruĝan fadenon, dirante: Ĉi tiu eliris la
unua. 29 Sed kiam li retiris sian manon, eliris lia
frato. Kaj ŝi diris: Kial vi faris por vi traŝiron? Kaj
oni donis al li la nomon Perec. 30 Poste eliris lia
frato, kiu havis sur sia mano la ruĝan fadenon.
Kaj oni donis al li la nomon Zeraĥ.

39 Jozef estis forkondukita en Egiptujon, kaj
lin aĉetis Potifar, kortegano de Faraono,
estro de la korpogardistoj, Egipto, el la manoj
de la Iŝmaelidoj, kiuj venigis lin tien. 2 Kaj la
Eternulo estis kun Jozef, kaj li estis sukcesulo;
kaj li estis en la domo de sia sinjoro, la Egipto. 3
Kaj lia sinjoro vidis, ke la Eternulo estas kun li,
kaj ke ĉion, kion li faras, la Eternulo sukcesigas
en lia mano. 4 Kaj Jozef akiris lian favoron kaj
servis lin; kaj li estrigis lin super sia domo, kaj
transdonis en liajn manojn ĉion, kion li havis. 5
Kaj de tiu tempo, kiam li estrigis lin super sia
domo, kaj super ĉio, kion li havis, la Eternulo
benis la domon de la Egipto pro Jozef, kaj la beno
de la Eternulo estis super ĉio, kion li havis, en la
domo kaj sur la kampo. 6 Kaj li lasis ĉion, kion li
havis, en la manoj de Jozef, kaj li sciis pri nenio,
krom nur pri la pano, kiun li manĝis. Kaj Jozef
estis gracia kaj bela. 7 Post kelka tempo la edzino
de lia sinjoro ĵetis siajn rigardojn sur Jozefon,
kaj diris: Kuŝiĝu kun mi. 8 Sed li rifuzis, kaj li
diris al la edzino de sia sinjoro: Jen, mia sinjoro
kontrolas ĉe mi nenion en la domo, kaj ĉion, kion
li havas, li transdonis en miajn manojn; 9 neniu
en ĉi tiu domo estas pli granda ol mi, kaj li retenis
de mi nenion, krom vi, ĉar vi estas lia edzino.
Kiel do mi faros ĉi tiun grandan malbonagon kaj
pekos antaŭ Dio? 10 Dum ŝi paroladis al Jozef
ĉiutage kaj li ne volis obei ŝin kaj kuŝiĝi kun ŝi
kaj esti kun ŝi, 11 okazis unu tagon, ke li venis en
la domon, por fari sian laboron, kaj neniu el la
domanoj estis en la domo; 12 tiam ŝi kaptis lin je
lia vesto, dirante: Kuŝiĝu kun mi. Sed li lasis sian
veston en ŝiaj manoj kaj forkuris for el la domo.
13 Kaj kiam ŝi vidis, ke li lasis sian veston en ŝia
mano kaj forkuris el la domo, 14 ŝi vokis siajn
domanojn, kaj diris al ili: Rigardu, li venigis al
ni Hebreon, por moki nin; ĉi tiu venis al mi, por
kuŝiĝi kun mi; sed mi ekkriis per laŭta voĉo; 15
kaj kiam li aŭdis, ke mi ekkriis per laŭta voĉo,
li lasis sian veston ĉe mi kaj forkuris for el la
domo. 16 Kaj ŝi kuŝigis lian veston apud si, ĝis lia
sinjoro venis en sian domon. 17 Kaj ŝi rakontis al
li tion saman, dirante: La sklavo, la Hebreo, kiun
vi venigis al ni, venis al mi, por petoli kun mi;
18 sed kiam mi laŭte ekkriis, li lasis sian veston
ĉe mi kaj elkuris el la domo. 19 Kiam lia sinjoro
aŭdis la vortojn de sia edzino, kiujn ŝi diris al li,
parolante: Tiel agis kun mi via sklavo — tiam li
forte ekkoleris. 20 Kaj la sinjoro de Jozef prenis lin
kaj fordonis lin en malliberejon, en la lokon, kie la
malliberuloj de la reĝo estis tenataj; kaj li estis tie
en la malliberejo. 21 Kaj la Eternulo estis kun Jozef
kaj estis favorkora al li kaj havigis al li la favoron
de la estro de la malliberejo. 22 Kaj la estro de la
malliberejo transdonis en la manojn de Jozef ĉiujn
malliberulojn, kiuj estis en la malliberejo; kaj ĉio,
kion ili tie faris, estis farata sub lia kontrolo. 23 La
estro de la malliberejo rigardis nenion, kio estis
sub lia disponado, ĉar la Eternulo estis kun li; kaj
ĉion, kion li faris, la Eternulo sukcesigis.

40 Post tiuj okazintaĵoj la vinisto de la reĝo
de Egiptujo kaj la bakisto kulpiĝis antaŭ
sia sinjoro, la reĝo de Egiptujo. 2 Kaj Faraono
koleriĝis kontraŭ siaj du korteganoj, kontraŭ la
vinistestro kaj kontraŭ la bakistestro. 3 Kaj li
metis ilin sub gardon en la domon de la estro
de la korpogardistoj, en la malliberejon, en la
lokon, kie Jozef estis malliberigita. 4 Kaj la estro
de la korpogardistoj destinis por ili Jozefon, kaj
li servis ilin. Kaj ili restis kelkan tempon en
la malliberejo. 5 Kaj ambaŭ sonĝis sonĝon, ĉiu
sian apartan sonĝon en la sama nokto, ĉiu kun
aparta signifo de la sonĝo, la vinisto kaj la bakisto
de la reĝo de Egiptujo, kiuj estis tenataj en la
malliberejo. 6 Kiam Jozef venis al ili matene, li

vidis, ke ili estas ĉagrenitaj. 7 Kaj li demandis
la korteganojn de Faraono, kiuj estis kun li en
malliberejo en la domo de lia sinjoro, dirante:
Kial viaj vizaĝoj estas ĉagrenitaj hodiaŭ? 8 Kaj ili
diris al li: Ni sonĝis sonĝon, sed estas ĉi tie neniu,
kiu ĝin signifoklarigus. Kaj Jozef diris al ili: La
signifoklarigoj apartenas ja al Dio; tamen rakontu
al mi. 9 Tiam la vinistestro rakontis sian sonĝon
al Jozef, kaj diris al li: En mia sonĝo mi vidis antaŭ
mi vinbertrunkon; 10 la trunko havis tri branĉojn;
apenaŭ ĝi ekfloris, tuj aperis sur ĝi beraroj kun
maturaj beroj; 11 kaj la pokalo de Faraono estis
en mia mano; kaj mi prenis la berojn, kaj mi
elpremis ilin en la pokalon de Faraono, kaj mi
donis la pokalon en la manon de Faraono. 12 Kaj
Jozef diris al li: Jen estas ĝia signifoklarigo: la tri
branĉoj estas tri tagoj; 13 post tri tagoj Faraono
levos vian kapon kaj redonos al vi vian oficon, kaj
vi donos la pokalon de Faraono en lian manon laŭ
la maniero de antaŭe, kiam vi estis lia vinisto. 14
Sed memoru min, kiam estos bone al vi, kaj faru
al mi favorkoraĵon kaj memorigu pri mi Faraonon
kaj elirigu min el ĉi tiu domo. 15 Ĉar oni ŝtelis min
el la lando de la Hebreoj, kaj ankaŭ ĉi tie mi faris
nenion, pro kio oni metis min en la malliberejon.
16 Kiam la bakistestro vidis, ke la signifoklarigo
estas bona, li diris al Jozef: Mi ankaŭ havis sonĝon;
jen tri blankaj korboj estis sur mia kapo; 17 kaj
en la supra korbo estis ĉiaspecaj manĝaĵoj de
Faraono, bakitaĵoj, kaj la birdoj manĝis ilin el
la korbo sur mia kapo. 18 Kaj Jozef respondis,
dirante: Jen estas ĝia signifoklarigo: la tri korboj
estas tri tagoj; 19 post tri tagoj Faraono deprenos
de vi vian kapon kaj pendigos vin sur arbo, kaj la
birdoj formanĝos de vi vian karnon. 20 En la tria
tago, tago de naskiĝo de Faraono, li faris festenon
por ĉiuj siaj servantoj; kaj li venigis la vinistestron
kaj la bakistestron en la mezon de siaj servantoj.
21 Kaj li redonis al la vinistestro lian oficon, kaj tiu
donis la pokalon en la manon de Faraono; 22 sed
la bakistestron li pendigis, kiel sonĝoklarigis al ili
Jozef. 23 Kaj la vinistestro ne rememoris Jozefon,
sed forgesis lin.

41 Post du jaroj Faraono havis sonĝon, ke jen
li staras apud la Rivero. 2 Kaj jen el la
Rivero eliras sep bovinoj belaspektaj kaj grasaj,
kaj ili paŝtiĝas en la kanejo. 3 Kaj jen sep aliaj
bovinoj eliras post ili el la Rivero, malbelaspektaj
kaj malgrasaj, kaj ili stariĝas apud tiuj bovinoj
sur la bordo de la Rivero. 4 Kaj la bovinoj
malbelaspektaj kaj malgrasaj formanĝis la sep
bovinojn belaspektajn kaj grasajn. Kaj Faraono
vekiĝis. 5 Kaj li endormiĝis kaj denove havis
sonĝon: jen sep spikoj leviĝas sur unu spiktrunko,
dikaj kaj bonaj. 6 Sed jen sep spikoj, maldikaj kaj
bruligitaj de la orienta vento, elkreskas post ili. 7
Kaj la maldikaj spikoj englutis la sep spikojn dikajn
kaj plenajn. Kaj Faraono vekiĝis, kaj vidis, ke tio
estis sonĝo. 8 En la mateno lia spirito afliktiĝis; kaj
li sendis kaj vokigis ĉiujn sorĉistojn de Egiptujo
kaj ĉiujn ĝiajn saĝulojn, kaj Faraono rakontis al
ili sian sonĝon; sed neniu povis signifoklarigi
ĝin al Faraono. 9 Tiam la vinistestro ekparolis al
Faraono, dirante: Miajn pekojn mi rememoras
hodiaŭ. 10 Faraono koleris siajn sklavojn, kaj
metis min en malliberejon en la domon de la
estro de la korpogardistoj, min kaj la bakistestron.
11 Kaj ni sonĝis sonĝon en unu nokto, mi kaj li;
ĉiu havis sonĝon kun aparta signifo. 12 Kaj tie
estis kun ni Hebrea junulo, sklavo de la estro
de la korpogardistoj; kaj ni rakontis al li, kaj
li signifoklarigis al ni niajn sonĝojn, al ĉiu li
klarigis laŭ lia sonĝo. 13 Kaj kiel li klarigis al ni,
tiel fariĝis: min oni revenigis al mia ofico, kaj
lin oni pendigis. 14 Tiam Faraono sendis alvoki
Jozefon; kaj oni rapide eligis lin el la malliberejo,
kaj li sin razis kaj ŝanĝis siajn vestojn kaj venis
al Faraono. 15 Kaj Faraono diris al Jozef: Mi
sonĝis sonĝon, kaj neniu povas ĝin klarigi; sed
pri vi mi aŭdis, ke kiam vi aŭdas sonĝon, vi tuj
ĝin klarigas. 16 Kaj Jozef respondis al Faraono,
dirante: Ĝi ne dependas de mi; Dio respondos
bonon al Faraono. 17 Kaj Faraono diris al Jozef: Mi
sonĝis, ke jen mi staras sur la bordo de la Rivero;
18 kaj jen el la Rivero eliris sep bovinoj grasaj
kaj belaspektaj kaj paŝtiĝis en la kanejo; 19 sed
jen sep aliaj bovinoj eliris post ili, maldikaj, tre
malbonaspektaj kaj malgrasaj; tiajn malbelajn,
kiel ili, mi ne vidis en la tuta Egipta lando; 20 kaj
la malgrasaj kaj malbelaj bovinoj formanĝis la
sep antaŭajn grasajn bovinojn; 21 kaj tiuj eniĝis
en ilian internon, sed oni ne povis rimarki, ke
ili eniĝis en ilian internon, kaj ilia aspekto estis
tiel maldika, kiel antaŭe. Kaj mi vekiĝis. 22 Kaj mi
vidis en sonĝo: jen sep spikoj elkreskis sur unu
spiktrunko, plenaj kaj bonaj; 23 sed jen sep spikoj,
maldikaj, malgrasaj, kaj bruligitaj de la orienta
vento, elkreskis post ili; 24 kaj la malgrasaj spikoj
englutis la sep bonajn spikojn. Kaj mi rakontis
al la sorĉistoj, sed neniu klarigis al mi. 25 Tiam
Jozef diris al Faraono: La sonĝo de Faraono estas
unu; kion Dio estas faronta, Li diris al Faraono.
26 La sep bonaj bovinoj estas sep jaroj, kaj la sep
bonaj spikoj estas sep jaroj; ĝi estas unu sonĝo.
27 Kaj la sep bovinoj malgrasaj kaj malbelaj, kiuj

eliris post ili, estas sep jaroj; kaj la sep spikoj,
malplenaj kaj bruligitaj de la orienta vento, estos
sep jaroj de malsato. 28 Tio estas, pri kio mi diris
al Faraono, ke kion Dio estas faronta, Li montris
al Faraono. 29 Jen venos sep jaroj de granda
abundeco en la tuta Egipta lando. 30 Sed venos
sep jaroj de malsato post ili; kaj forgesiĝos la
tuta abundeco en la Egipta lando, kaj la malsato
konsumos la teron. 31 Kaj ne restos postesigno
de la abundeco en la lando, pro tiu malsato, kiu
venos poste, ĉar ĝi estos tre malfacila. 32 Kaj se la
sonĝo dufoje ripetiĝis al Faraono, tio montras,
ke la afero estas firme decidita de Dio, kaj Dio
rapidos plenumi tion. 33 Kaj nun Faraono elserĉu
homon kompetentan kaj saĝan kaj estrigu lin
super la Egipta lando; 34 Faraono ordonu, ke
li starigu observistojn en la lando kaj prenadu
kvinonon de ĉiuj produktoj de la Egipta tero dum
la sep jaroj de abundeco. 35 Kaj oni kolektu la
tutan manĝaĵon de tiuj venontaj bonaj jaroj, kaj
oni amasigu manĝeblan grenon en la urboj sub la
disponon de Faraono, kaj oni ĝin konservu. 36
Kaj tiu manĝaĵo estos provizo por la lando por
la sep jaroj de malsato, kiuj estos en la Egipta
lando, por ke la lando ne pereu de malsato. 37 Kaj
tio plaĉis al Faraono kaj al ĉiuj liaj servantoj. 38
Kaj Faraono diris al siaj servantoj: Ĉu ni povus
trovi tian homon, kiel li, en kiu estas la spirito de
Dio? 39 Kaj Faraono diris al Jozef: Ĉar Dio sciigis
al vi ĉion ĉi tion, ne ekzistas kompetentulo kaj
saĝulo tia, kiel vi. 40 Vi estos super mia domo,
kaj viajn vortojn obeos mia tuta popolo; nur per
la trono mi estos pli alta ol vi. 41 Kaj Faraono
diris al Jozef: Vidu, mi estrigis vin super la tuta
Egipta lando. 42 Kaj Faraono deprenis sian ringon
de sia mano kaj metis ĝin sur la manon de Jozef;
kaj li vestis lin per bisinaj vestoj kaj metis oran
ĉenon sur lian kolon. 43 Kaj li veturigis lin sur
sia dua ĉaro; kaj oni kriis antaŭ li: Genuiĝu! Kaj
li estrigis lin super la tuta Egipta lando. 44 Kaj
Faraono diris al Jozef: Mi estas Faraono; sed sen
via ordono neniu levos sian manon aŭ sian piedon
en la tuta Egipta lando. 45 Kaj Faraono donis
al Jozef la nomon Cafnat-Paneaĥ, kaj li donis
al li kiel edzinon Asnaton, filinon de Poti-Fera,
pastro el On. Kaj Jozef komencis veturadon tra
la Egipta lando. 46 Jozef havis la aĝon de tridek
jaroj, kiam li stariĝis antaŭ Faraono, la reĝo de
Egiptujo. Kaj Jozef foriris de Faraono kaj trapasis
la tutan Egiptan landon. 47 Kaj la tero alportis
en la sep jaroj de abundeco grandegajn amasojn
da greno. 48 Kaj li kolektis la tutan grenon de
la sep jaroj, kiuj estis en la Egipta lando, kaj li
metis la grenon en la urbojn; la grenon de ĉiuj
kampoj, kiuj estis ĉirkaŭ iu urbo, li metis en ĝin.
49 Kaj Jozef kolektis tre multe da greno, kiel la
marborda sablo, ĝis li ĉesis kalkuli, ĉar oni ne
plu povis kalkuli. 50 Antaŭ ol venis la jaroj de
malsato, al Jozef naskiĝis du filoj, kiujn naskis al li
Asnat, filino de Poti-Fera, pastro el On. 51 Kaj al la
unuenaskito Jozef donis la nomon Manase, ĉar, li
diris, Dio forgesigis al mi ĉiujn miajn suferojn kaj
la tutan domon de mia patro. 52 Kaj al la dua li
donis la nomon Efraim, ĉar, li diris, Dio faris min
fruktoporta en la lando de mia suferado. 53 Kaj
finiĝis la sep jaroj de abundeco, kiuj estis en la
Egipta lando. 54 Kaj komenciĝis la sep jaroj de
malsato, kiel diris Jozef; kaj estis malsato en ĉiuj
landoj, sed en la tuta lando Egipta estis pano. 55
Kiam la tuta Egipta lando eksuferis malsaton, la
popolo kriis al Faraono pri pano; tiam Faraono
diris al ĉiuj Egiptoj: Iru al Jozef, kaj kion li diros al
vi, tion faru. 56 La malsato estis en la tuta lando.
Jozef malfermis ĉiujn grenejojn, kaj vendadis al
la Egiptoj. Kaj la malsato estis tre granda en la
Egipta lando. 57 Kaj el ĉiuj landoj oni venadis
Egiptujon, por aĉeti de Jozef, ĉar la malsato estis
tre granda en ĉiuj landoj.

42 Kiam Jakob sciiĝis, ke oni vendas grenon
en Egiptujo, li diris al siaj filoj: Kion vi
rigardas? 2 Kaj li diris: Mi aŭdis, ke oni vendas
grenon en Egiptujo; veturu do tien kaj aĉetu por
ni tie grenon, por ke ni vivu kaj ne mortu. 3 Kaj
forveturis dek fratoj de Jozef, por aĉeti grenon en
Egiptujo. 4 Sed Benjamenon, la fraton de Jozef,
Jakob ne sendis kun liaj fratoj; ĉar li timis, ke eble
lin trafos malfeliĉo. 5 Kaj la filoj de Izrael venis,
por aĉeti grenon, kune kun aliaj venintoj; ĉar estis
malsato en la lando Kanaana. 6 Kaj Jozef estis la
estro super la lando, kaj li estis la vendanto de
la greno por la tuta popolo de la lando. Kaj la
fratoj de Jozef venis kaj kliniĝis al li vizaĝaltere. 7
Kiam Jozef ekvidis siajn fratojn, li rekonis ilin;
sed li ŝajnigis sin fremda al ili kaj parolis kun ili
malafable, kaj diris al ili: El kie vi venis? Kaj ili
diris: El la lando Kanaana, por aĉeti manĝaĵon. 8
Jozef rekonis siajn fratojn, sed ili lin ne rekonis. 9
Kaj Jozef rememoris la sonĝojn, kiujn li sonĝis
pri ili. Kaj li diris al ili: Vi estas spionoj: vi venis,
por vidi la malfortajn lokojn de la lando. 10 Kaj
ili diris al li: Ne, mia sinjoro! viaj sklavoj venis,
por aĉeti manĝaĵon. 11 Ni ĉiuj estas filoj de unu
homo; ni estas honestaj; viaj sklavoj neniam estis
spionoj. 12 Sed li diris al ili: Ne, vi venis, por vidi
la malfortajn lokojn de la lando. 13 Ili diris: Ni,
viaj sklavoj, estas dek du fratoj, filoj de unu homo

en la lando Kanaana; la plej juna estas nun kun
nia patro, kaj unu malaperis. 14 Kaj Jozef diris al
ili: Estas tio, kion mi diris al vi, vi estas spionoj.
15 Per tio mi vin elprovos: mi ĵuras per la vivo
de Faraono, ke vi foriros el ĉi tie nur tiam, kiam
venos ĉi tien via plej juna frato. 16 Sendu unu
el vi, ke li alkonduku vian fraton; sed vi estos
malliberigitaj, kaj oni esploros viajn vortojn, ĉu vi
diris la veron; se ne, tiam mi ĵuras per la vivo de
Faraono, ke vi estas spionoj. 17 Kaj li metis ilin
sub gardon por la daŭro de tri tagoj. 18 Kaj Jozef
diris al ili en la tria tago: Tion faru, kaj vi restos
vivaj, ĉar mi havas timon antaŭ Dio. 19 Se vi
estas homoj honestaj, tiam unu el viaj fratoj restu
malliberigita en la domo, en kiu oni vin gardas,
kaj vi iru kaj forportu hejmen la grenon, kiun vi
aĉetis kontraŭ la malsato. 20 Sed vian plej junan
fraton venigu al mi, por ke pruviĝu la vereco de
viaj vortoj kaj por ke vi ne mortu. Kaj ili faris tiel.
21 Kaj ili diris unu al alia: Vere ni estas kulpaj pro
nia frato; ĉar ni vidis la suferadon de lia animo,
kiam li petegis nin, sed ni ne aŭskultis; por tio
venis sur nin ĉi tiu sufero. 22 Kaj Ruben respondis
al ili, dirante: Mi diris ja al vi: Ne peku rilate
la infanon; sed vi ne obeis; nun lia sango estas
repostulata. 23 Kaj ili ne sciis, ke Jozef komprenas;
ĉar inter ili estis tradukanto. 24 Kaj li deturnis
sin de ili kaj ekploris; poste li denove returnis sin
al ili kaj parolis kun ili, kaj li prenis el inter ili
Simeonon kaj ligis lin antaŭ iliaj okuloj. 25 Kaj
Jozef ordonis plenigi iliajn sakojn per greno kaj
redoni ilian monon al ĉiu en lian sakon kaj doni
al ili manĝaĵon por la vojo. Tiel oni faris al ili. 26
Kaj ili metis sian grenon sur siajn azenojn kaj
foriris. 27 Kaj unu el ili malfermis sian sakon, por
doni furaĝon al sia azeno dum la nokta halto, kaj
li ekvidis sian monon, kiu estis en la aperturo de
lia sako. 28 Kaj li diris al siaj fratoj: Mia mono
estas redonita; jen ĝi estas en mia sako. Tiam
konsterniĝis iliaj koroj, kaj kun tremo ili diris
unuj al la aliaj: Kial Dio faris tion al ni? 29 Kiam ili
venis al sia patro Jakob en la landon Kanaanan, ili
rakontis al li ĉion, kio okazis al ili, dirante: 30 La
homo, kiu estas sinjoro super tiu lando, parolis
kun ni malafable, kaj diris, ke ni estas spionoj
en la lando. 31 Kaj ni diris al li: Ni estas homoj
honestaj, ni neniam estis spionoj; 32 ni estas dek
du fratoj, filoj de nia patro; unu malaperis, kaj
la plej juna estas nun kun nia patro en la lando
Kanaana. 33 Tiam diris al ni la homo, kiu estas
sinjoro super la lando: Per tio mi konvinkiĝos,
ke vi estas homoj honestaj: unu el viaj fratoj
lasu ĉe mi, kaj la necesan grenon por via hejmo
prenu kaj iru; 34 kaj venigu al mi vian plej junan
fraton; tiam mi scios, ke vi ne estas spionoj, ke
vi estas honestaj homoj; vian fraton mi redonos
al vi, kaj vi povos negoci en la lando. 35 Kiam
ili malplenigis siajn sakojn, montriĝis, ke ĉiu el
ili havas sian ligaĵon da mono en sia sako. Kaj
ili vidis siajn ligaĵojn da mono, ili kaj ilia patro,
kaj ili timiĝis. 36 Kaj ilia patro Jakob diris al ili:
Vi min seninfanigis; Jozef forestas, kaj Simeon
forestas, kaj Benjamenon vi volas forpreni! sur
min ĉio falis! 37 Tiam Ruben diris al sia patro jene:
Miajn du filojn mortigu, se mi ne revenigos lin
al vi; donu lin en mian manon, kaj mi revenigos
lin al vi. 38 Sed li diris: Mia filo ne iros kun vi;
ĉar lia frato mortis, kaj li sola restis. Se lin trafos
malfeliĉo sur la vojo, kiun vi iros, tiam vi enirigos
miajn grizajn harojn kun malĝojo en Ŝeolon. (Sheol
h7585)

43 La malsato estis tre premanta en la lando. 2
Kiam ili formanĝis la grenon, kiun ili venigis
el Egiptujo, ilia patro diris al ili: Iru denove kaj
aĉetu por ni iom da pano. 3 Tiam Jehuda diris al
li jene: Tiu homo tre severe diris al ni: Ne aperu
antaŭ mi, se via frato ne estos kun vi. 4 Se vi
sendos nian fraton kun ni, tiam ni iros kaj aĉetos
por vi panon; 5 sed se vi ne sendos, tiam ni ne
iros; ĉar tiu homo diris al ni: Ne aperu antaŭ mi,
se via frato ne estos kun vi. 6 Kaj Izrael diris: Kial
vi faris al mi tian malbonon, kaj diris al la homo,
ke vi havas ankoraŭ fraton? 7 Kaj ili diris: La
homo severe demandis pri ni kaj pri nia familio,
dirante: Ĉu via patro ankoraŭ vivas? ĉu vi havas
fraton? Kaj ni respondis al li tiujn demandojn.
Ĉu ni povis scii, ke li diros: Venigu vian fraton?
8 Kaj Jehuda diris al sia patro Izrael: Sendu la
knabon kun mi, tiam ni leviĝos kaj iros, por ke
ni vivu kaj ne mortu, ni kaj vi kaj niaj infanoj. 9
Mi garantios por li, el miaj manoj vi lin postulos.
Se mi ne revenigos lin al vi kaj ne starigos antaŭ
via vizaĝo, tiam mi estos kulpa antaŭ vi dum la
tuta vivo. 10 Se ni ne prokrastus, ni jam du fojojn
estus revenintaj. 11 Tiam diris al ili ilia patro
Izrael: Se estas tiel, tiam faru jene: prenu el la
plej bonaj fruktoj de la lando en viajn vazojn, kaj
alportu al la homo donacon: iom da balzamo kaj
iom da mielo, aromaĵon kaj mirhon, pistakojn kaj
migdalojn. 12 Kaj da mono prenu duoblan sumon
en viajn manojn, kaj la monon, kiu estis metita
returne en la aperturojn de viaj sakoj, redonu per
viaj manoj: eble okazis eraro. 13 Kaj vian fraton
prenu, kaj leviĝu kaj iru returne al tiu homo. 14
Kaj Dio la Plejpotenca akirigu al vi kompaton de
tiu homo, ke li resendu kun vi vian alian fraton

kaj Benjamenon; sed mi, se mi seninfaniĝis, mi
restu seninfana. 15 Kaj la homoj prenis tiujn
donacojn, kaj da mono ili prenis duoblan sumon
en siajn manojn, kaj ankaŭ Benjamenon; kaj ili
leviĝis kaj iris Egiptujon kaj stariĝis antaŭ Jozef.
16 Kiam Jozef vidis kun ili Benjamenon, li diris al
la estro de sia domo: Enkonduku tiujn homojn
en la domon, kaj buĉu bruton kaj pretigu; ĉar
kun mi manĝos tiuj homoj hodiaŭ tagmeze. 17
Kaj la homo faris, kiel diris Jozef, kaj la homo
enkondukis tiujn homojn en la domon de Jozef. 18
Kaj tiuj homoj ektimis, kiam oni enkondukis ilin
en la domon de Jozef, kaj ili diris: Pro la mono,
kiu antaŭe estis metita returne en niajn sakojn,
oni enkondukis nin, por ĵeti sur nin kalumnion
kaj ataki nin, kaj preni nin kiel sklavojn kune kun
niaj azenoj. 19 Kaj ili aliris al la homo, kiu estis
estro super la domo de Jozef, kaj ekparolis al li ĉe
la pordo de la domo. 20 Kaj ili diris: Pardonu, nia
sinjoro! ni estis venintaj, por aĉeti panon; 21 sed
kiam ni venis al la noktohaltejo kaj ni malfermis
niajn sakojn, ni ekvidis, ke la mono de ĉiu el ni
estas en la aperturo de lia sako, nia mono laŭ ĝia
plena pezo; tial ni ĝin realportis per niaj manoj.
22 Kaj alian monon ni alportis per niaj manoj, por
aĉeti panon. Ni ne scias, kiu metis nian monon
en niajn sakojn. 23 Kaj li diris: Estu trankvilaj,
ne timu. Via Dio kaj la Dio de via patro donis
al vi trezoron en viajn sakojn; vian monon mi
ricevis. Kaj li elkondukis al ili Simeonon. 24 Kaj
tiu homo enkondukis ilin en la domon de Jozef
kaj donis akvon, kaj ili lavis siajn piedojn; kaj li
donis manĝon al iliaj azenoj. 25 Kaj ili pretigis
la donacojn por la veno de Jozef tagmeze; ĉar
ili aŭdis, ke tie ili manĝos panon. 26 Kaj Jozef
venis hejmen; kaj ili alportis al li en la domon la
donacojn, kiujn ili havis en la manoj, kaj kliniĝis
al li ĝis la tero. 27 Kaj li demandis ilin pri ilia farto,
kaj diris: Ĉu bone fartas via maljuna patro, pri kiu
vi diris al mi? ĉu li vivas ankoraŭ? 28 Kaj ili diris:
Via sklavo nia patro fartas bone; li vivas ankoraŭ.
Kaj ili kliniĝis kaj ĵetis sin antaŭ li sur la teron. 29
Kaj li levis siajn okulojn, kaj ekvidis sian fraton
Benjamen, la filon de lia patrino, kaj li diris: Ĉu
tio estas via plej juna frato, pri kiu vi diris al mi?
Kaj li diris: Dio vin favoru, mia filo. 30 Kaj Jozef
forrapidis, ĉar ekflamis lia interno pro lia frato
kaj li volis plori. Kaj li eniris en internan ĉambron
kaj ploris tie. 31 Sed li lavis sian vizaĝon kaj eliris,
kaj tenis sin forte, kaj diris: Surtabligu panon! 32
Kaj oni surtabligis por li aparte, kaj por ili aparte,
kaj por la Egiptoj, kiuj manĝis kun li, aparte; ĉar
la Egiptoj ne povas manĝi panon kun Hebreoj: tio
estas abomenindaĵo por ili. 33 Kaj ili sidiĝis antaŭ
li, pli maljuna laŭ sia maljuneco kaj pli juna laŭ
sia juneco; kaj la homoj miris unu antaŭ alia. 34
Kaj oni portis al ili manĝaĵon de lia tablo; sed la
porcio de Benjamen estis kvinoble pli granda, ol
la porcioj de ĉiuj. Kaj ili trinkis kaj ebriiĝis kun li.

44 Kaj Jozef ordonis al la estro de sia domo
jene: Plenigu la sakojn de tiuj homoj per
greno tiom, kiom ili nur povas porti, kaj metu la
monon de ĉiu en la aperturon de lia sako; 2 kaj
mian pokalon, la arĝentan pokalon, metu en la
aperturon de la sako de la plej juna, kune kun
la mono por lia greno. Kaj tiu faris, kiel Jozef
diris. 3 Kiam eklumis la mateno, oni forsendis la
homojn, ilin kaj iliajn azenojn. 4 Kiam ili eliris el
la urbo kaj ankoraŭ ne estis malproksime, Jozef
diris al la estro de sia domo: Leviĝu, kuru post
tiuj homoj, kaj kiam vi atingos ilin, diru al ili:
Kial vi pagis malbonon por bono? 5 Ĝi estas ja
tiu pokalo, el kiu trinkas mia sinjoro, kaj li ankaŭ
aŭguras sur ĝi! vi agis malbone! 6 Kaj li kuratingis
ilin kaj diris al ili tiujn vortojn. 7 Kaj ili diris
al li: Kial mia sinjoro parolas tiajn vortojn? Dio
gardu viajn sklavojn de farado de tia afero! 8 Jen
la monon, kiun ni trovis en la aperturoj de niaj
sakoj, ni realportis al vi el la lando Kanaana; kiel
do ni ŝtelus el la domo de via sinjoro arĝenton aŭ
oron? 9 Tiu el viaj sklavoj, ĉe kiu oni ĝin trovos,
mortu, kaj ankaŭ ni fariĝu sklavoj al mia sinjoro.
10 Kaj li diris: Ĝi estu laŭ viaj vortoj: tiu, ĉe kiu ĝi
troviĝos, estu mia sklavo, sed vi estos senkulpaj.
11 Kaj rapide ĉiu el ili mallevis sian sakon sur
la teron, kaj ĉiu malfermis sian sakon. 12 Kaj li
serĉis; de la plej maljuna li komencis, kaj per la
plej juna li finis. Kaj la pokalo troviĝis en la sako
de Benjamen. 13 Tiam ili disŝiris siajn vestojn, kaj
ĉiu metis la ŝarĝon sur sian azenon, kaj ili reiris
en la urbon. 14 Kaj Jehuda kaj liaj fratoj venis en
la domon de Jozef, kiu estis ankoraŭ tie, kaj ili
ĵetis sin antaŭ li sur la teron. 15 Kaj Jozef diris
al ili: Kian aferon vi faris! ĉu vi ne scias, ke tia
homo, kiel mi, facile divenos? 16 Tiam Jehuda
diris: Kion ni diru al mia sinjoro? kion ni parolu
kaj per kio ni nin pravigu? Dio trovis la pekon de
viaj sklavoj! jen ni estas sklavoj al mia sinjoro, ni
kaj ankaŭ tiu, en kies manoj troviĝis la pokalo. 17
Sed li diris: Dio min gardu de tia faro! la homo, en
kies mano troviĝis la pokalo, estos sklavo al mi,
sed vi iru en paco al via patro. 18 Tiam Jehuda
aliris al li, kaj diris: Permesu, mia sinjoro, ke via
sklavo diru vorton en la orelojn de mia sinjoro,
kaj ne koleriĝu kontraŭ via sklavo, ĉar vi estas kiel
Faraono. 19 Mia sinjoro demandis siajn sklavojn,

dirante: Ĉu vi havas patron aŭ fraton? 20 Kaj ni
diris al mia sinjoro: Ni havas maljunan patron, kaj
malgrandan knabon, naskitan en lia maljuneco;
kaj lia frato mortis, kaj li restis sola de sia patrino,
kaj lia patro lin amas. 21 Tiam vi diris al viaj
sklavoj: Venigu lin al mi, ke mi lin rigardu. 22
Sed ni diris al mia sinjoro: La knabo ne povas
forlasi sian patron; ĉar se li forlasos sian patron,
tiu mortos. 23 Tiam vi diris al viaj sklavoj: Se ne
venos kun vi via plej juna frato, tiam ne aperu
plu antaŭ mia vizaĝo. 24 Kaj kiam ni venis al via
sklavo nia patro, ni diris al li la vortojn de mia
sinjoro. 25 Nia patro diris: Reiru, aĉetu por ni iom
da greno. 26 Sed ni diris: Ni ne povas iri; se estos
kun ni nia plej juna frato, tiam ni iros; ĉar ni ne
povas aperi antaŭ la vizaĝo de tiu homo, se nia
plej juna frato ne estos kun ni. 27 Tiam via sklavo
nia patro diris al ni: Vi scias, ke mia edzino naskis
al mi du; 28 sed unu foriris de mi, kaj mi diris:
Li estas disŝirita; kaj mi ne vidis lin ĝis nun; 29
se vi ankaŭ ĉi tiun prenos de mi kaj lin trafos
malfeliĉo, tiam vi enirigos miajn grizajn harojn
kun malĝojo en Ŝeolon. (Sheol h7585) 30 Kaj nun se
mi venos al via sklavo mia patro kaj ne estos kun
ni la knabo, al kies animo estas alligita lia animo,
31 tiam, ekvidinte, ke la knabo forestas, li mortos;
kaj viaj sklavoj enirigos la grizajn harojn de via
sklavo nia patro kun malĝojo en Ŝeolon. (Sheol
h7585) 32 Ĉar mi, via sklavo, garantiis por la knabo
antaŭ mia patro, dirante: Se mi ne revenigos lin
al vi, mi estos kulpa antaŭ mia patro por ĉiam. 33
Tial mi, via sklavo, restu anstataŭ la knabo kiel
sklavo ĉe mia sinjoro, sed la knabo iru kun siaj
fratoj. 34 Ĉar kiel mi iros al mia patro, se la knabo
ne estos kun mi? mi tiam vidus la malfeliĉon, kiu
trafos mian patron.

45 Tiam Jozef ne povis plu sin deteni antaŭ
ĉiuj, kiuj staris ĉirkaŭ li, kaj li ekkriis: Elirigu
ĉiujn for de mi. Kaj neniu restis ĉe li, kiam Jozef
rekonigis sin al siaj fratoj. 2 Kaj li laŭte ekploris,
kaj aŭdis la Egiptoj, kaj aŭdis la domo de Faraono.
3 Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Mi estas Jozef; ĉu
mia patro vivas ankoraŭ? Sed liaj fratoj ne povis
respondi al li, ĉar ili konfuziĝis antaŭ li. 4 Kaj Jozef
diris al siaj fratoj: Aliru do al mi. Kaj ili aliris. Kaj
li diris: Mi estas Jozef, via frato, kiun vi vendis en
Egiptujon. 5 Sed nun ne afliktiĝu, kaj ne bedaŭru,
ke vi vendis min ĉi tien; ĉar por la savo de via
vivo Dio sendis min antaŭ vi. 6 Ĉar nun jam du
jarojn daŭras la malsato en la lando, sed ankoraŭ
dum kvin jaroj ne estos plugado nek rikoltado. 7
Kaj Dio sendis min antaŭ vi, por vin restigi sur la
tero kaj por konservi vian vivon per granda savo.
8 Sciu do, ne vi sendis min ĉi tien, sed Dio; kaj Li
faris min patro al Faraono, kaj sinjoro super lia
tuta domo, kaj reganto super la tuta Egipta lando.
9 Iru rapide al mia patro, kaj diru al li: Tiele diris
via filo Jozef: Dio faris min sinjoro super la tuta
Egiptujo; venu al mi, ne prokrastu. 10 Vi loĝos en
la lando Goŝen, kaj vi estos proksime de mi, vi
kaj viaj filoj kaj la filoj de viaj filoj, kaj viaj ŝafoj
kaj viaj bovoj, kaj ĉio, kion vi havas. 11 Kaj mi
nutros vin tie, ĉar ankoraŭ kvin jarojn daŭros
la malsato; por ke ne mizeriĝu vi kaj via domo,
kaj ĉio, kion vi havas. 12 Kaj jen viaj okuloj nun
vidas, kaj ankaŭ la okuloj de mia frato Benjamen,
ke mia buŝo parolas al vi. 13 Kaj rakontu al mia
patro pri mia tuta gloro en Egiptujo, kaj ĉion,
kion vi vidis; kaj rapide venigu mian patron ĉi
tien. 14 Kaj li ĵetis sin sur la kolon de sia frato
Benjamen kaj ploris, kaj Benjamen ploris sur lia
kolo. 15 Kaj li kisis ĉiujn siajn fratojn kaj ploris
super ili. Poste liaj fratoj ekparolis kun li. 16 Kaj la
famo venis en la domon de Faraono, ke venis la
fratoj de Jozef. Kaj tio plaĉis al Faraono kaj al liaj
servantoj. 17 Kaj Faraono diris al Jozef: Diru al
viaj fratoj: Faru tion, ŝarĝu viajn brutojn kaj iru
en la landon Kanaanan; 18 kaj prenu vian patron
kaj viajn familiojn, kaj venu al mi; mi donos al
vi ĉion bonan en la Egipta lando, kaj vi manĝos
la grasaĵon de la lando. 19 Kaj ordonu al ili jene:
Prenu al vi el la Egipta lando veturilojn por viaj
infanoj kaj virinoj, kaj kunprenu vian patron kaj
venu. 20 Kaj ne tro zorgu pri viaj aĵoj; ĉar ĉio
bona en la Egipta lando estas al via dispono. 21
Kaj la filoj de Izrael faris tiel. Kaj Jozef donis al ili
veturilojn laŭ la ordono de Faraono, kaj li donis al
ili provizojn por la vojo. 22 Al ĉiuj li donis novajn
vestojn, sed al Benjamen li donis tricent arĝentajn
monerojn kaj kvin novajn vestojn. 23 Kaj por sia
patro li sendis dek azenojn, ŝarĝitajn per bonaĵo
el Egiptujo, kaj dek azeninojn, ŝarĝitajn per greno,
pano, kaj manĝaĵo por lia patro por la vojo. 24 Kaj
li forsendis siajn fratojn, kaj ili iris. Kaj li diris
al ili: Ne malpacu dum la vojo. 25 Kaj ili eliris el
Egiptujo kaj venis en la landon Kanaanan al sia
patro Jakob. 26 Kaj ili sciigis al li, dirante: Jozef
vivas ankoraŭ, kaj li regas nun super la tuta Egipta
lando. Kaj lia koro konfuziĝis, ĉar li ne kredis al
ili. 27 Kaj ili rediris al li ĉiujn vortojn de Jozef,
kiujn li diris al ili; kaj li vidis la veturilojn, kiujn
Jozef sendis, por veturigi lin, kaj tiam la spirito
de ilia patro Jakob reviviĝis. 28 Kaj Izrael diris:
Sufiĉas, ke mia filo Jozef ankoraŭ vivas: mi iros
kaj vidos lin, antaŭ ol mi mortos.

46 Izrael ekiris kun ĉio, kion li havis, kaj li venis
en Beer-Ŝeban, kaj li alportis oferojn al la Dio
de sia patro Isaak. **2** Kaj Dio diris al Izrael en nokta
vizio: Jakob! Jakob! Kaj tiu diris: Jen mi estas. **3**
Kaj Li diris: Mi estas Dio, la Dio de via patro. Ne
timu iri Egiptujon, ĉar Mi tie faros vin granda
popolo. **4** Mi iros kun vi Egiptujon, kaj Mi ankaŭ
revenigos vin; kaj Jozef metos sian manon sur
viajn okulojn. **5** Kaj Jakob leviĝis el Beer-Ŝeba; kaj
la filoj de Izrael ekveturigis sian patron Jakob kaj
siajn infanojn kaj siajn edzinojn sur la veturiloj,
kiujn sendis Faraono, por alveturigi lin. **6** Kaj ili
prenis siajn brutojn, kaj sian havon, kiun ili akiris
en la lando Kanaana, kaj venis Egiptujon, Jakob
kaj lia tuta idaro kun li. **7** Siajn filojn kaj nepojn,
siajn filinojn kaj nepinojn, kaj sian tutan idaron li
venigis kun si en Egiptujon. **8** Jen estas la nomoj
de la filoj de Izrael, kiuj venis Egiptujon: Jakob
kaj liaj filoj. La unuenaskito de Jabob, Ruben. **9**
Kaj la filoj de Ruben: Ĥanoĥ kaj Palu kaj Ĥecron
kaj Karmi. **10** Kaj la filoj de Simeon: Jemuel kaj
Jamin kaj Ohad kaj Jaĥin kaj Coĥar, kaj Ŝaul, filo
de Kanaanidino. **11** Kaj la filoj de Levi: Gerŝon,
Kehat, kaj Merari. **12** Kaj la filoj de Jehuda: Er
kaj Onan kaj Ŝela kaj Perec kaj Zeraĥ; sed Er kaj
Onan mortis en la lando Kanaana. Kaj la filoj de
Perec estis: Ĥecron kaj Ĥamul. **13** Kaj la filoj de
Isaĥar: Tola kaj Puva kaj Job kaj Ŝimron. **14** Kaj
la filoj de Zebulun: Sered kaj Elon kaj Jaĥleel. **15**
Tio estas la filoj de Lea, kiujn ŝi naskis al Jakob
en Mezopotamio, kaj lia filino Dina. La nombro
de ĉiuj animoj de liaj filoj kaj filinoj estis tridek
tri. **16** Kaj la filoj de Gad: Cifjon kaj Ĥagi, Ŝuni kaj
Ecbon, Eri kaj Arod kaj Areli. **17** Kaj la filoj de
Aŝer: Jimna kaj Jiŝva kaj Jiŝvi kaj Beria, kaj Seraĥ,
ilia fratino; kaj la filoj de Beria: Ĥeber kaj Malkiel.
18 Tio estas la filoj de Zilpa, kiun Laban donis al
sia filino Lea; kaj ŝi naskis ilin al Jakob, dek ses
animojn. **19** La filoj de Raĥel, edzino de Jakob:
Jozef kaj Benjamen. **20** Kaj al Jozef en la lando
Egipta naskiĝis Manase kaj Efraim, kiujn naskis al
li Asnat, filino de Poti-Fera, pastro el On. **21** Kaj la
filoj de Benjamen: Bela kaj Beĥer kaj Aŝbel, Gera
kaj Naaman, Eĥi kaj Roŝ, Mupim kaj Ĥupim kaj
Ard. **22** Tio estas la filoj de Raĥel, kiuj naskiĝis al
Jakob, kune dek kvar animoj. **23** Kaj la filoj de Dan:
Ĥuŝim. **24** Kaj la filoj de Naftali: Jaĥceel kaj Guni
kaj Jecer kaj Ŝilem. **25** Tio estas la filoj de Bilha,
kiun donis Laban al sia filino Raĥel; ŝi naskis ilin
al Jakob, kune sep animojn. **26** La nombro de ĉiuj
animoj, kiuj venis kun Jakob en Egiptujon, kiuj
eliris el lia lumbo, krom la edzinoj de la filoj de
Jakob, estis sesdek ses. **27** Kaj la filoj de Jozef,
kiuj naskiĝis al li en Egiptujo, estis du animoj. La
nombro de ĉiuj animoj de la domo de Jakob, kiuj
venis Egiptujon, estis sepdek. **28** Jehudan li sendis
antaŭ si al Jozef, por ke li informu lin antaŭe pri
Goŝen. Kaj ili venis en la landon Goŝen. **29** Kaj
Jozef jungis sian ĉaron kaj veturis renkonte al sia
patro Izrael en la landon Goŝen. Kaj kiam li ekvidis
lin, li ĵetis sin sur lian kolon kaj longe ploris sur
lia kolo. **30** Kaj Izrael diris al Jozef: Nun mi volonte
mortos, vidinte vian vizaĝon, ĉar vi vivas ankoraŭ.
31 Kaj Jozef diris al siaj fratoj kaj al la domo de sia
patro: Mi iros kaj rakontos al Faraono, kaj diros
al li: Miaj fratoj kaj la domo de mia patro, kiuj
estis en la lando Kanaana, venis al mi; **32** kaj tiuj
homoj estas paŝtistoj, ĉar ili estas brutedukistoj;
kaj siajn malgrandajn kaj grandajn brutojn, kaj
ĉion, kion ili havas, ili kunportis. **33** Kaj se Faraono
vin alvokos, kaj diros: Kio estas via okupo? **34**
tiam diru: Viaj sklavoj estis brutedukistoj de nia
juneco ĝis nun, kiel ni, tiel ankaŭ niaj patroj; por
ke vi enloĝiĝu en la lando Goŝen; ĉar ĉiu paŝtisto
estas abomenindaĵo por la Egiptoj.

47 Jozef venis kaj sciigis al Faraono, kaj diris:
Mia patro kaj miaj fratoj kaj iliaj malgrandaj
kaj grandaj brutoj, kaj ĉio, kio apartenas al ili,
venis el la lando Kanaana, kaj nun ili estas en la
lando Goŝen. **2** Kaj el inter siaj fratoj li prenis
kvin homojn kaj starigis ilin antaŭ Faraono. **3**
Kaj Faraono diris al liaj fratoj: Kio estas via
okupo? Kaj ili diris al Faraono: Viaj sklavoj estas
brutedukistoj, kiel ni, tiel ankaŭ niaj patroj. **4**
Kaj ili diris al Faraono: Ni venis, por loĝi en la
lando; ĉar ne ekzistas paŝtaĵo por la brutoj de
viaj sklavoj, ĉar forta estas la malsato en la lando
Kanaana; permesu do, ke viaj sklavoj loĝu en la
lando Goŝen. **5** Tiam Faraono diris al Jozef jene:
Via patro kaj viaj fratoj venis al vi; **6** la lando
Egipta estas antaŭ vi; en la plej bona loko de la
lando loĝigu vian patron kaj viajn fratojn; ili loĝu
en la lando Goŝen; kaj se vi scias, ke estas inter ili
kapablaj homoj, faru ilin administrantoj de miaj
brutoj. **7** Kaj Jozef enkondukis sian patron Jakob
kaj starigis lin antaŭ Faraono; kaj Jakob benis
Faraonon. **8** Faraono diris al Jakob: Kian aĝon vi
havas? **9** Kaj Jakob diris al Faraono: La nombro de
la jaroj de mia migrado estas cent tridek jaroj;
malmultaj kaj malbonaj estis la jaroj de mia vivo,
kaj ili ne atingis la nombron de la jaroj de la vivo
de miaj patroj dum ilia migrado. **10** Kaj Jakob
benis Faraonon kaj foriris de Faraono. **11** Kaj Jozef
enloĝigis sian patron kaj siajn fratojn, kaj donis
al ili posedaĵon en la Egipta lando, en la lando

Rameses, kiel Faraono ordonis. 12 Kaj Jozef havigis
panon al sia patro kaj al siaj fratoj kaj al la tuta
domo de sia patro, laŭ la nombro de la infanoj. 13
Ne estis pano sur la tuta tero, ĉar la malsato estis
tre forta; kaj senfortiĝis de la malsato la lando
Egipta kaj la lando Kanaana. 14 Kaj Jozef kolektis
la tutan monon, kiu troviĝis en la lando Egipta
kaj en la lando Kanaana, pro la greno, kiun oni
aĉetadis; kaj Jozef enportis la tutan monon en la
domon de Faraono. 15 Kiam ne estis plu mono
en la lando Egipta kaj en la lando Kanaana, ĉiuj
Egiptoj venis al Jozef, kaj diris: Donu al ni panon;
kial ni mortu antaŭ vi pro tio, ke ni jam ne havas
monon? 16 Tiam Jozef diris: Donu viajn brutojn;
kaj mi donos al vi panon pro viaj brutoj, se vi
jam ne havas monon. 17 Kaj ili alkondukis siajn
brutojn al Jozef; kaj Jozef donis al ili panon pro
ĉevaloj, ŝafoj, bovoj, kaj azenoj, kaj li provizadis al
ili panon pro ĉiuj iliaj brutoj en tiu jaro. 18 Kiam
finiĝis tiu jaro, ili venis al li en la dua jaro, kaj
diris al li: Ni ne kaŝos antaŭ nia sinjoro, ke monon
ni jam ne havas, kaj la brutoj estas ĉe nia sinjoro;
nenio restis antaŭ nia sinjoro krom niaj korpoj
kaj nia tero; 19 kial ni pereu antaŭ viaj okuloj,
ni kaj nia tero? aĉetu nin kaj nian teron pro la
pano, kaj ni kaj nia tero estu sklavoj al Faraono;
kaj donu semon, por ke ni vivu kaj ne mortu kaj
la tero ne dezertiĝu. 20 Kaj Jozef aĉetis la tutan
Egiptan teron por Faraono; ĉar la Egiptoj vendis
ĉiu sian kampon, ĉar forte premis ilin la malsato.
Kaj la tero fariĝis propraĵo de Faraono. 21 Kaj la
popolon li transirigis en la urbojn, de unu fino de
Egiptujo ĝis la alia. 22 Nur la teron de la pastroj li
ne aĉetis; ĉar la pastroj havis parton, difinitan de
Faraono, kaj ili manĝadis sian parton, kiun donis
al ili Faraono, tial ili ne vendis sian teron. 23 Kaj
Jozef diris al la popolo: Jen mi aĉetis vin hodiaŭ
kaj vian teron por Faraono; jen mi donas al vi
semon, kaj prisemu la teron. 24 Kaj kiam vi havos
rikolton, vi donos kvinonon al Faraono, kaj kvar
partoj apartenos al vi, por prisemi la kampon kaj
por manĝi, por vi, por ĉio, kio estas en viaj domoj,
kaj por viaj infanoj. 25 Kaj ili diris: Vi konservis
nian vivon; ni akiru favoron de nia sinjoro, kaj
ni estu sklavoj al Faraono. 26 Kaj Jozef faris ĝin
leĝo ĝis la hodiaŭa tago: de la tero Egipta kvinono
de la produktoj apartenas al Faraono. Nur la tero
de la pastroj ne fariĝis propraĵo de Faraono. 27
Kaj Izrael ekloĝis en la lando Egipta, en la lando
Goŝen; kaj ili posedis ĝin kaj fruktis kaj multiĝis
forte. 28 Kaj Jakob vivis en la lando Egipta dek
sep jarojn. Kaj la daŭro de la vivo de Jakob estis
cent kvardek sep jaroj. 29 Kiam alproksimiĝis la
tempo, kiam Izrael devis morti, li alvokis sian
filon Jozef, kaj diris al li: Se mi akiris vian favoron,
metu vian manon sub mian femuron kaj faru al
mi favorkoraĵon kaj fidelaĵon, ne enterigu min
en Egiptujo; 30 sed mi kuŝu kun miaj patroj;
elportu min el Egiptujo kaj entombigu min en
ilia tombujo. Kaj tiu diris: Mi faros, kiel vi diris.
31 Kaj li diris: Ĵuru al mi. Kaj tiu ĵuris. Kaj Izrael
adorkliniĝis sur la kapa parto de la lito.

48 Post tiuj okazintaĵoj oni sciigis al Jozef: Jen,
via patro estas malsana. Kaj li prenis kun si
siajn du filojn, Manase kaj Efraim. 2 Kaj oni sciigis
al Jakob, dirante: Jen via filo Jozef venas al vi. Tiam
Izrael streĉis siajn fortojn kaj sidiĝis sur la lito. 3
Kaj Jakob diris al Jozef: Dio la Plejpotenca aperis
al mi en Luz, en la lando Kanaana, kaj benis min.
4 Kaj Li diris al mi: Mi fruktigos vin kaj multigos
vin kaj faros vin amaso da popoloj, kaj Mi donos
ĉi tiun landon al via idaro post vi kiel eternan
posedaĵon. 5 Kaj nun viaj du filoj, kiuj naskiĝis al
vi en la lando Egipta antaŭ mia alveno al vi en
Egiptujon, estas miaj; Efraim kaj Manase estu al
mi, kiel Ruben kaj Simeon. 6 Sed viaj infanoj, kiuj
naskiĝos al vi post ili, estu viaj; per la nomo de siaj
fratoj ili estos nomataj en sia hereda parto. 7 Kiam
mi venis el Mezopotamio, mortis ĉe mi Raĥel en la
lando Kanaana, dum la vojo, kiam restis ankoraŭ
iom da tero ĝis Efrata; kaj mi enterigis ŝin tie
sur la vojo al Efrata, kiu estas nomata ankaŭ Bet-
Leĥem. 8 Kaj Izrael ekvidis la filojn de Jozef, kaj
diris: Kiuj estas ĉi tiuj? 9 Kaj Jozef diris al sia patro:
Ili estas miaj filoj, kiujn donis al mi Dio ĉi tie. Kaj
tiu diris: Alkonduku ilin al mi, kaj mi benos ilin.
10 La okuloj de Izrael malfortiĝis de maljuneco,
li ne povis bone vidi. Jozef alkondukis ilin al li,
kaj li kisis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin. 11 Kaj Izrael
diris al Jozef: Vidi vian vizaĝon mi ne esperis,
kaj jen Dio vidigis al mi eĉ vian idaron. 12 Kaj
Jozef forigis ilin de liaj genuoj, kaj kliniĝis antaŭ li
vizaĝaltere. 13 Kaj Jozef prenis ambaŭ, Efraimon
per sia dekstra mano, kontraŭ la maldekstra de
Izrael, kaj Manasen per sia maldekstra mano,
kontraŭ la dekstra de Izrael, kaj alkondukis ilin
al li. 14 Sed Izrael etendis sian dekstran manon
kaj metis ĝin sur la kapon de Efraim, kvankam
li estis la pli juna, kaj sian maldekstran sur la
kapon de Manase; li intence tiel faris per siaj
manoj, ĉar Manase estis la unuenaskito. 15 Kaj li
benis Jozefon, kaj diris: Dio, antaŭ kiu iradis miaj
patroj Abraham kaj Isaak, Dio, kiu paŝtis min de
mia naskiĝo ĝis la nuna tago, 16 la anĝelo, kiu
savis min de ĉia malbono — Li benu la knabojn;
oni nomu ilin per mia nomo kaj per la nomo

de miaj patroj Abraham kaj Isaak, kaj ili kresku
kaj multiĝu sur la tero. 17 Jozef vidis, ke lia
patro metis sian dekstran manon sur la kapon
de Efraim, kaj tio ne plaĉis al li; kaj li prenis la
manon de sia patro, por deturni ĝin de la kapo de
Efraim sur la kapon de Manase. 18 Kaj Jozef diris
al sia patro: Ne tiel, mia patro, ĉar ĉi tiu estas la
unuenaskito; metu vian dekstran manon sur lian
kapon. 19 Sed lia patro rifuzis, kaj diris: Mi scias,
mia filo, mi scias; li ankaŭ fariĝos popolo kaj li
ankaŭ fariĝos granda, sed lia pli juna frato estos
pli granda ol li, kaj lia idaro estos multenombra
inter la popoloj. 20 Kaj li benis ilin en tiu tago,
dirante: Per vi benados Izrael, dirante: Dio vin
faru kiel Efraim kaj Manase. Kaj li metis Efraimon
antaŭ Manase. 21 Kaj Izrael diris al Jozef: Jen mi
mortas; kaj Dio estos kun vi kaj revenigos vin en
la landon de viaj patroj. 22 Kaj mi donas al vi
unu pecon da lando preferece antaŭ viaj fratoj,
kiun mi prenis el la manoj de la Amoridoj per mia
glavo kaj pafarko.

49 Kaj Jakob alvokis siajn filojn, kaj diris:
Kolektiĝu, kaj mi sciigos al vi, kio fariĝos al
vi en la tempo venonta. 2 Kunvenu kaj aŭskultu,
filoj de Jakob, Kaj aŭskultu Izraelon, vian patron.
3 Ruben, vi estas mia unuenaskito, Mia forto
kaj komenco de mia vireco, Supro de digno kaj
supro de potenco; 4 Rapidema kiel akvo, vi ne
staros plej alte, Ĉar vi supreniris sur la liton de
via patro; Tiam vi malhonoris mian liton per la
supreniro. 5 Simeon kaj Levi, fratoj; Iloj kruelaj
estas viaj glavoj, 6 En ilian konsilon mia animo ne
iru, Al ilia kunveno ne aliĝu mia honoro; Ĉar en
sia kolero ili mortigis viron Kaj pro sia kaprico
ili kripligis bovon. 7 Malbenita estu ilia kolero,
ĉar ĝi estas forta, Kaj ilia furiozo, ĉar ĝi estas
kruela. Mi dividos ilin en Jakob, Kaj mi disĵetos
ilin en Izrael. 8 Jehuda, vin laŭdos viaj fratoj;
Via mano estas sur la nuko de viaj malamikoj;
Kliniĝos antaŭ vi la filoj de via patro. 9 Juna leono
estas Jehuda; De ĉasakiro, mia filo, vi leviĝis. Li
genuiĝis, kuŝiĝis kiel leono kaj kiel leonino; Kiu
lin levos? 10 Ne forpreniĝos sceptro de Jehuda,
Nek regbastono de inter liaj piedoj, Ĝis venos
paco Kaj al li humiliĝos la popoloj. 11 Li alligas al
la vinbertrunko sian azenidon Kaj al la delikata
vinberbranĉo la filon de sia azenino; Li lavas en
vino sian veston Kaj en sango de vinberoj sian
mantelon. 12 Liaj okuloj estas ruĝaj de vino Kaj la
dentoj blankaj de lakto. 13 Zebulun loĝos ĉe la
bordo de maro, Ĉe albordiĝejo de ŝipoj, Kaj lia
limo atingos Cidonon. 14 Isaĥar estas fortosta
azeno; Li kuŝos inter la baraĵoj. 15 Kaj li vidis, ke
ripozo estas bona Kaj la tero estas agrabla; Kaj li
klinis sian ŝultron por portado Kaj fariĝis laboristo
por tributo. 16 Dan juĝos sian popolon, Kiel unu
el la triboj de Izrael. 17 Dan estos serpento ĉe la
vojo, Cerasto ĉe la irejo, Mordanto de kalkano
de ĉevalo, Ke ĝia rajdanto falas malantaŭen. 18
Vian helpon mi esperas, ho Eternulo. 19 Gadon
premos amaso, Sed li repremos ĝin je la kalkano.
20 Ĉe Aŝer estas grasa lia pano, Kaj li liverados
frandaĵojn al reĝoj. 21 Naftali estas belkura cervo;
Li donas belajn parolojn. 22 Fruktoporta arbo estas
Jozef, Fruktoporta arbo super fonto; La branĉoj
etendiĝis super la muron. 23 Ĉagrenis lin pafistoj
Kaj pafis kaj malamikis kontraŭ li; 24 Sed forta
restis lia pafarko Kaj elastaj estas liaj brakoj, Per
la manoj de la Potenculo de Jakob, Per la Paŝtisto,
la Roko de Izrael. 25 La Dio de via patro donos al
vi helpon, La Plejpotenculo benos vin Per benoj
de la ĉielo supre, Per benoj de la abismo, kiu
kuŝas malsupre, Per benoj de la mamoj kaj de la
utero. 26 La benoj de via patro estas pli fortaj, Ol
la benoj de miaj gepatroj, Ĝis la limo de la eternaj
altaĵoj. Ili estu sur la kapo de Jozef Kaj sur la
verto de la elektito inter liaj fratoj. 27 Benjamen
estas lupo karnoŝira; Matene li manĝos ĉasakiron,
Kaj vespere li dividos rabaĵon. 28 Tio estas ĉiuj
dek du triboj de Izrael; kaj tio estas, kion diris
al ili ilia patro; kaj li benis ilin, ĉiun per aparta
beno li benis. 29 Kaj li ordonis al ili, kaj diris al
ili: Mi alkolektiĝas al mia popolo; enterigu min
apud miaj patroj en la kaverno, kiu troviĝas sur la
kampo de Efron la Ĥetido, 30 en la duobla kampa
kaverno, kiu troviĝas antaŭ Mamre en la lando
Kanaana kaj kiun Abraham aĉetis kune kun la
kampo de Efron la Ĥetido kiel tomban posedaĵon.
31 Tie oni enterigis Abrahamon kaj lian edzinon
Sara, tie oni enterigis Isaakon kaj lian edzinon
Rebeka, kaj tie mi enterigis Lean, 32 sur la kampo
kaj en la kaverno sur ĝi, kiuj estas aĉetitaj de el
la filoj de Ĥet. 33 Kaj Jakob finis la ordonadon al
siaj filoj, kaj li kunigis siajn piedojn sur la lito, kaj
mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.

50 Tiam Jozef ĵetis sin sur la vizaĝon de sia
patro, kaj ploris super li kaj kisis lin. 2 Kaj
Jozef ordonis al siaj servantoj kuracistoj, balzami
lian patron; kaj la kuracistoj balzamis Izraelon.
3 Kaj pasis super li kvardek tagoj; ĉar tiel longe
daŭras la tagoj de balzamado. Kaj la Egiptoj ploris
pri li sepdek tagojn. 4 Kiam pasis la tagoj de
lia priplorado, Jozef ekparolis al la domanoj de
Faraono, dirante: Se mi akiris vian favoron, diru
al Faraono jene: 5 Mia patro ĵurigis min, dirante:
Jen mi mortas; en mia tombo, kiun mi elfosis al

mi en la lando Kanaana, tie vi min enterigu. Nun
mi volus iri, enterigi mian patron, kaj reveni. **6**
Kaj Faraono diris: Iru kaj enterigu vian patron,
kiel li ĵurigis vin. **7** Kaj Jozef iris, por enterigi sian
patron; kaj kun li iris ĉiuj servantoj de Faraono,
la ĉefoj de lia domo kaj ĉiuj ĉefoj de la lando
Egipta, **8** kaj la tuta domo de Jozef, kaj liaj fratoj
kaj la domo de lia patro; nur siajn infanojn kaj
siajn malgrandajn kaj grandajn brutojn ili restigis
en la lando Goŝen. **9** Kun ili iris ankaŭ ĉaroj kaj
rajdantoj; kaj la anaro estis tre granda. **10** Ili venis
al la placo Atad, kiu estas transe de Jordan, kaj
ili faris tie grandan kaj fortan priploradon; kaj li
funebris pri sia patro dum sep tagoj. **11** Kiam la
loĝantoj de la lando Kanaana vidis la funebron
sur la placo Atad, ili diris: Ĝi estas granda funebro
ĉe la Egiptoj; tial la loko ricevis la nomon Abel-
Micraim. Ĝi estas transe de Jordan. **12** Kaj liaj
infanoj faris kun li, kiel li ordonis al ili. **13** Kaj
liaj filoj forportis lin en la landon Kanaanan, kaj
enterigis lin en la kampa duobla kaverno, kiun
Abraham aĉetis kune kun la kampo kiel tomban
posedaĵon de el Efron la Ĥetido, antaŭ Mamre. **14**
Kaj Jozef revenis Egiptujon, li kaj liaj fratoj, kaj
ĉiuj, kiuj iris kun li, por enterigi lian patron, post
kiam ili enterigis lian patron. **15** Kiam la fratoj
de Jozef vidis, ke ilia patro mortis, ili diris: Eble
Jozef ekmalamos nin, kaj repagos al ni pro la tuta
malbono, kiun ni faris al li? **16** Tial ili sendis al
Jozef, por diri al li: Via patro ordonis antaŭ sia
morto jene: **17** Tiel diru al Jozef: Mi petas vin,
pardonu la kulpon de viaj fratoj kaj ilian pekon,
ĉar ili faris al vi malbonon. Nun pardonu do la
kulpon de la sklavoj de la Dio de via patro. Kaj
Jozef ploris, kiam ili parolis al li. **18** Kaj iris liaj
fratoj mem kaj ĵetis sin teren antaŭ li, kaj diris:
Jen ni estas sklavoj al vi. **19** Sed Jozef diris al
ili: Ne timu; ĉar ĉu mi estas anstataŭ Dio? **20**
Vi intencis fari al mi malbonon; sed Dio aranĝis
de tio bonon, por fari tiel, kiel nun estas, por
konservi la vivon de multe da homoj. **21** Kaj nun
ne timu; mi nutros vin kaj viajn infanojn. Kaj li
konsolis ilin kaj parolis al ili kore. **22** Kaj Jozef
loĝis en Egiptujo, li kaj la domo de lia patro; kaj
Jozef vivis cent dek jarojn. **23** Kaj Jozef vidis ĉe
Efraim infanojn ĝis la tria generacio; ankaŭ la
infanoj de Maĥir, filo de Manase, naskiĝis sur la
genuoj de Jozef. **24** Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Mi
mortas, sed Dio rememoros vin, kaj elkondukos
vin el ĉi tiu lando en la landon, pri kiu Li ĵuris
al Abraham, Isaak, kaj Jakob. **25** Kaj Jozef ĵurigis
la filojn de Izrael, dirante: Kiam Dio rememoros
vin, tiam elportu miajn ostojn el ĉi tie. **26** Kaj
Jozef mortis en la aĝo de cent dek jaroj; kaj oni
balzamis lin kaj metis lin en ĉerkon en Egiptujo.

Eliro

1 Jen estas la nomoj de la filoj de Izrael, kiuj
venis Egiptujon kun Jakob; ĉiu venis kun siaj
domanoj: **2** Ruben, Simeon, Levi, kaj Jehuda; **3**
Isaĥar, Zebulun, kaj Benjamen; **4** Dan kaj Naftali,
Gad kaj Aŝer. **5** Kaj la nombro de ĉiuj animoj,
kiuj eliris el la lumbo de Jakob, estis sepdek; kaj
Jozef estis jam en Egiptujo. **6** Kaj mortis Jozef
kaj ĉiuj liaj fratoj kaj tiu tuta generacio. **7** Kaj
la Izraelidoj fruktis kaj diskreskis kaj multiĝis
kaj treege fortiĝis, kaj la lando pleniĝis de ili.
8 Aperis en Egiptujo nova reĝo, kiu ne konis
Jozefon. **9** Kaj li diris al sia popolo: Jen la popolo
de la Izraelidoj estas pli multenombra kaj pli
forta ol ni; **10** ni uzu do ruzon kontraŭ ĝi, por ke
ĝi ne multiĝu, ĉar se okazos milito, tiam ankaŭ
tiu popolo aliĝos al niaj malamikoj kaj militos
kontraŭ ni kaj foriros el la lando. **11** Kaj oni
metis super ilin laborestrojn, por premi ilin per
malfacilaj laboroj. Kaj ili konstruis por Faraono
provizejajn urbojn Pitom kaj Rameses. **12** Sed
ju pli oni premis ilin, des pli ili multiĝis kaj
kreskis; kaj la Izraelidoj fariĝis teruraĵo. **13** Kaj
la Egiptoj laborigis la Izraelidojn kruele. **14** Kaj
ili maldolĉigis al ili la vivon per malfacila laboro
super argilo kaj brikoj, kaj per ĉia laboro sur la
kampo, per ĉiaj laboroj, kiujn ili kruele metis sur
ilin. **15** Kaj la reĝo de Egiptujo parolis al la Hebreaj
akuŝistinoj, el kiuj unu estis nomata Ŝifra kaj la
dua estis nomata Pua. **16** Li diris: Kiam vi akuŝigos
la Hebreinojn, rigardu la kuŝejon; se estas filo,
mortigu lin, kaj se estas filino, lasu ŝin vivi. **17**
Sed la akuŝistinoj timis Dion, kaj ili ne faris, kiel
diris al ili la reĝo de Egiptujo; kaj ili lasis la vivon
al la virseksaj infanoj. **18** Kaj la reĝo de Egiptujo
alvokis la akuŝistinojn, kaj diris al ili: Kial vi tion
faras kaj lasas la vivon al la virseksaj infanoj? **19**
Tiam la akuŝistinoj diris al Faraono: Ne kiel la
Egiptaj virinoj estas la Hebreinoj; ili estas viglaj:
antaŭ ol venas al ili la akuŝistino, ili jam estas
naskintaj. **20** Kaj Dio faris bonon al la akuŝistinoj,
kaj la popolo multiĝis kaj tre fortiĝis. **21** Kaj ĉar la
akuŝistinoj timis Dion, Li konstruis al ili domojn.
22 Kaj Faraono ordonis al sia tuta popolo, dirante:
Ĉiun filon, kiu naskiĝis, ĵetu en la Riveron, kaj
ĉiun filinon lasu viva.

2 Kaj iris unu homo el la domo de Levi kaj prenis
edzinon Leviidinon. **2** Kaj la virino gravediĝis,
kaj naskis filon; kaj ŝi vidis, ke li estas bela, kaj ŝi
kaŝis lin dum tri monatoj. **3** Sed ŝi ne povis plu
kaŝi lin, tial ŝi prenis por li keston el kanoj kaj
ĉirkaŭŝmiris ĝin per asfalto kaj peĉo, kaj metis
tien la infanon kaj metis ĝin inter la kanojn sur
la bordo de la Rivero. **4** Kaj lia fratino stariĝis
malproksime, por sciiĝi, kio fariĝos kun li. **5** Kaj la
filino de Faraono malsupreniris, por lavi sin en la
Rivero, kaj ŝiaj servantinoj iradis sur la bordo de
la Rivero. Ŝi ekvidis la keston meze de la kanoj,
kaj ŝi sendis sian sklavinon, ke ŝi ĝin prenu. **6** Ŝi
malfermis, kaj ekvidis la infanon; ĝi estis knabeto,
kiu ploris. Kaj ŝi kompatis lin, kaj diris: Ĝi estas el
la Hebreaj infanoj. **7** Tiam lia fratino diris al la
filino de Faraono: Ĉu mi iru kaj voku al vi virinon
nutrantinon el la Hebreinoj, ke ŝi nutru por vi
la infanon? **8** Kaj la filino de Faraono diris al ŝi:
Iru. Kaj la knabino iris kaj vokis la patrinon de la
infano. **9** Kaj la filino de Faraono diris al ŝi: Prenu
ĉi tiun infanon kaj nutru ĝin por mi, kaj mi pagos
al vi. Kaj la virino prenis la infanon kaj nutris ĝin.
10 Kiam la infano grandiĝis, ŝi alportis lin al la
filino de Faraono, kaj li fariĝis filo por ŝi, kaj ŝi
donis al li la nomon Moseo, dirante: El la akvo
mi lin eltiris. **11** En la tempo, kiam Moseo estis
jam granda, li eliris al siaj fratoj kaj vidis iliajn
malfacilajn laborojn; kaj li vidis, ke Egipto batas
iun Hebreon el liaj fratoj. **12** Tiam li turnis sin
unuflanken kaj aliflanken, kaj vidinte, ke estas
neniu, mortigis la Egipton kaj kaŝis lin en la sablo.
13 Kaj li eliris en la sekvanta tago, kaj vidis, ke
du Hebreoj malpacas. Kaj li diris al la ofendanto:
Kial vi batas vian proksimulon? **14** Kaj tiu diris:
Kiu faris vin estro kaj juĝanto super ni? ĉu vi
intencas mortigi min, kiel vi mortigis la Egipton?
Tiam Moseo ektimis, kaj diris: Videble la afero
fariĝis sciata. **15** Kaj Faraono aŭdis pri tiu afero
kaj deziris mortigi Moseon. Sed Moseo forkuris
de Faraono kaj ekloĝis en la lando Midjana, kaj li
loĝis apud puto. **16** La pastro Midjana havis sep
filinojn. Kaj ili venis kaj ĉerpis akvon kaj plenigis
la trogojn, por trinkigi la ŝafojn de sia patro. **17**
Sed venis la paŝtistoj kaj forpelis ilin. Tiam Moseo
leviĝis kaj helpis ilin kaj trinkigis iliajn ŝafojn.
18 Kiam ili venis al sia patro Reuel, li diris: Kial
vi tiel baldaŭ venis hodiaŭ? **19** Kaj ili diris: Iu
Egipto savis nin el la manoj de la paŝtistoj, kaj li
eĉ ĉerpis por ni kaj trinkigis la ŝafojn. **20** Tiam li
diris al siaj filinoj: Kie do li estas? kial vi forlasis
tiun homon? voku lin, ke li manĝu panon. **21** Kaj
Moseo konsentis loĝi ĉe tiu homo; kaj tiu donis
sian filinon Cipora al Moseo. **22** Kaj ŝi naskis filon,
kaj li donis al li la nomon Gerŝom, ĉar li diris:
Fremdulo mi estis en lando fremda. **23** Post longa
tempo mortis la reĝo de Egiptujo. Kaj la Izraelidoj
ĝemis pro la laboroj kaj kriis, kaj ilia kriado pro la

laboroj venis supren al Dio. 24 Kaj Dio aŭdis ilian
ĝemadon, kaj Dio rememoris Sian interligon kun
Abraham, Isaak, kaj Jakob. 25 Kaj Dio rigardis la
Izraelidojn, kaj Dio rememoris ilin.

3 Moseo paŝtis la ŝafojn de Jitro, sia bopatro,
pastro Midjana. Kaj li forkondukis la ŝafojn en
malproksiman parton de la dezerto kaj venis al la
Dia monto Ĥoreb. 2 Kaj aperis al li anĝelo de la
Eternulo en flama fajro el la mezo de arbetaĵo. Kaj
li vidis, ke jen la arbetaĵo brulas en la fajro, kaj
tamen la arbetaĵo ne forbrulas. 3 Kaj Moseo diris:
Mi iros kaj rigardos tiun grandan fenomenon, kial
la arbetaĵo ne forbrulas. 4 La Eternulo vidis, ke li
iras, por rigardi, kaj Dio vokis al li el la mezo de la
arbetaĵo, kaj diris: Moseo, Moseo! Kaj tiu diris: Jen
mi estas. 5 Kaj Li diris: Ne alproksimiĝu ĉi tien;
deprenu viajn ŝuojn de viaj piedoj, ĉar la loko, sur
kiu vi staras, estas tero sankta. 6 Ankoraŭ Li diris:
Mi estas la Dio de via patro, la Dio de Abraham,
la Dio de Isaak, kaj la Dio de Jakob. Kaj Moseo
kovris sian vizaĝon, ĉar li timis rigardi Dion. 7
Kaj la Eternulo diris: Mi vidis la mizeron de Mia
popolo, kiu estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian
kriadon kaŭze de ĝiaj premantoj; Mi scias ĝiajn
suferojn. 8 Kaj Mi malsupreniris, por savi ĝin el
la manoj de la Egiptoj kaj elirigi ĝin el tiu lando
en landon bonan kaj vastan, en landon, en kiu
fluas lakto kaj mielo, sur la lokon de la Kanaanidoj
kaj la Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj
la Ĥividoj kaj la Jebusidoj. 9 Nun la krioj de la
Izraelidoj venis al Mi; kaj Mi vidis la turmentojn,
per kiuj la Egiptoj turmentas ilin. 10 Iru do,
Mi sendos vin al Faraono, kaj elkonduku Mian
popolon la Izraelidojn el Egiptujo. 11 Kaj Moseo
diris al Dio: Kiu mi estas, ke mi iru al Faraono kaj
mi elkonduku la Izraelidojn el Egiptujo? 12 Kaj Li
diris: Mi estos kun vi; kaj tio estu por vi signo, ke
Mi vin sendis: kiam vi estos elkondukinta Mian
popolon el Egiptujo, vi faros servon al Dio sur
ĉi tiu monto. 13 Kaj Moseo diris al Dio: Jen mi
venos al la Izraelidoj, kaj diros al ili: La Dio de viaj
patroj sendis min al vi; tiam ili diros al mi: Kia
estas Lia nomo? Kion mi diru al ili? 14 Kaj Dio
diris al Moseo: MI ESTAS, KIU ESTAS. Kaj Li diris:
Tiel diru al la Izraelidoj: La Estanto sendis min al
vi. 15 Kaj plue Dio diris al Moseo: Tiel diru al la
Izraelidoj: La Eternulo, la Dio de viaj patroj, la Dio
de Abraham, la Dio de Isaak, kaj la Dio de Jakob,
sendis min al vi. Tia estas Mia nomo por eterne,
kaj tia estas memoraĵo pri Mi por ĉiuj generacioj.
16 Iru, kaj kunvenigu la ĉefojn de Izrael, kaj diru
al ili: La Eternulo, la Dio de viaj patroj, aperis al
mi, la Dio de Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li
diris: Mi atentis vin, kaj tion, kio estas farita al vi
en Egiptujo. 17 Kaj Mi diris: Mi elirigos vin el la
mizero de Egiptujo en la landon de la Kanaanidoj
kaj la Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj
la Ĥividoj kaj la Jebusidoj, en landon, en kiu fluas
lakto kaj mielo. 18 Kaj ili aŭskultos vian voĉon,
kaj vi venos, vi kaj la ĉefoj de Izrael, al la reĝo de
Egiptujo, kaj vi diros al li: La Eternulo, la Dio de
la Hebreoj, vokis nin; lasu do nin iri vojon de tri
tagoj en la dezerton, por ke ni faru oferon al la
Eternulo, nia Dio. 19 Sed Mi scias, ke la reĝo de
Egiptujo ne permesos al vi iri, se ne devigos lin
forta mano. 20 Kaj Mi etendos Mian manon, kaj
Mi batos Egiptujon per ĉiuj Miaj mirakloj, kiujn
Mi faros meze de ĝi; kaj poste li lasos vin iri. 21
Kaj Mi donos al tiu popolo favoron de la Egiptoj;
kaj kiam vi iros, vi ne iros kun malplenaj manoj.
22 Ĉiu virino petos de sia najbarino kaj de sia
samdomanino vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn
kaj vestojn; kaj vi metos tion sur viajn filojn kaj
sur viajn filinojn, kaj vi senhavigos la Egiptojn.

4 Moseo respondis kaj diris: Sed se ili ne kredos
al mi kaj ne aŭskultos mian voĉon, kaj se ili
diros: Ne aperis al vi la Eternulo? 2 Kaj la Eternulo
diris al li: Kion vi tie havas en via mano? Kaj li
diris: Bastonon. 3 Kaj Li diris: Ĵetu ĝin sur la teron.
Kaj li ĵetis ĝin sur la teron, kaj ĝi fariĝis serpento;
kaj Moseo forkuris de ĝi. 4 Sed la Eternulo diris al
Moseo: Etendu vian manon, kaj kaptu ĝin je ĝia
vosto (kaj li etendis sian manon kaj kaptis ĝin, kaj
ĝi fariĝis bastono en lia mano), 5 por ke ili kredu,
ke aperis al vi la Eternulo, la Dio de iliaj patroj,
la Dio de Abraham, la Dio de Isaak, kaj la Dio de
Jakob. 6 Kaj la Eternulo diris al li plue: Metu vian
manon en vian sinon. Kaj li metis sian manon en
sian sinon; kaj kiam li elprenis ĝin, jen lia mano
estis leprokovrita kvazaŭ neĝo. 7 Kaj Li diris:
Remetu vian manon en vian sinon (kaj li remetis
sian manon en sian sinon; kaj kiam li elprenis ĝin
el sia sino, jen ĝi denove fariĝis kiel lia karno); 8
kaj se ili ne kredos al vi kaj ne aŭskultos la voĉon
de la unua signo, ili kredos al la voĉo de la alia
signo. 9 Kaj se ili ne kredos eĉ al ambaŭ tiuj signoj
kaj ne aŭskultos vian voĉon, tiam prenu akvon
el la Rivero kaj verŝu ĝin sur la sekan teron; kaj
tiam la akvo, kiun vi prenis el la Rivero, fariĝos
sango sur la seka tero. 10 Kaj Moseo diris al la
Eternulo: Ho, mia Sinjoro, mi ne estas elokventa,
nek de hieraŭ, nek de antaŭhieraŭ, nek de tiu
tempo, kiam Vi komencis paroli al Via sklavo; ĉar
mi havas nelertan buŝon kaj nelertan langon. 11
Kaj la Eternulo diris al li: Kiu faris buŝon al la
homo? aŭ kiu faras muta aŭ surda aŭ vidanta aŭ

blinda? ĉu ne Mi, la Eternulo? 12 Kaj nun iru, kaj
Mi estos kun via buŝo, kaj Mi instruos vin, kion
vi devas paroli. 13 Kaj li diris: Ho, mia Sinjoro,
sendu iun alian. 14 Tiam ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ Moseo, kaj Li diris: Mi scias
ja, ke via frato Aaron, la Levido, estas elokventa;
kaj jen li eĉ iras al vi renkonte, kaj kiam li vidos
vin, li ekĝojos en sia koro. 15 Kaj vi parolos al li
kaj metos la vortojn en lian buŝon; kaj Mi estos
kun via buŝo kaj kun lia buŝo, kaj Mi instruos vin,
kion vi devas fari. 16 Kaj li parolos por vi al la
popolo; kaj li estos via buŝo, kaj vi estos por li
anstataŭ Dio. 17 Kaj ĉi tiun bastonon prenu en
vian manon; per ĝi vi faros la signojn. 18 Moseo
iris kaj revenis al sia bopatro Jitro, kaj diris al li:
Mi volas iri kaj reveni al miaj fratoj, kiuj estas en
Egiptujo, kaj vidi, ĉu ili vivas ankoraŭ. Kaj Jitro
diris al Moseo: Iru en paco. 19 Kaj la Eternulo diris
al Moseo en Midjanujo: Iru, revenu Egiptujon;
ĉar mortis ĉiuj homoj, kiuj volis vin mortigi. 20
Tiam Moseo prenis sian edzinon kaj siajn filojn
kaj sidigis ilin sur azeno, kaj ekiris al la lando
Egipta. Kaj Moseo prenis la bastonon de Dio en
sian manon. 21 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Kiam vi revenos Egiptujon, tiam rigardu, ĉiujn
miraklojn, kiujn Mi donis en vian manon, faru
antaŭ Faraono. Sed Mi malmoligos lian koron,
kaj li ne permesos al la popolo foriri. 22 Kaj vi
diru al Faraono: Tiel diris la Eternulo: Mia filo
unuenaskita estas Izrael; 23 kaj Mi diras al vi:
Permesu, ke Mia filo iru kaj faru al Mi servon;
se vi ne permesos al li iri, tiam Mi mortigos
vian unuenaskitan filon. 24 Sur la vojo, en la
noktohaltejo, renkontis lin la Eternulo kaj volis
mortigi lin; 25 sed Cipora prenis akran ŝtonon, kaj
detranĉis la prepucion de sia filo kaj ektuŝis liajn
piedojn, kaj diris: Sanga fianĉo vi estas por mi. 26
Tiam Li forlasis lin. Kaj ŝi diris: Sanga fianĉo per
la cirkumcido. 27 Kaj la Eternulo diris al Aaron:
Iru renkonte al Moseo en la dezerton. Kaj li iris
kaj renkontis lin ĉe la monto de Dio, kaj kisis lin.
28 Kaj Moseo diris al Aaron ĉiujn vortojn de la
Eternulo, kiu sendis lin, kaj ĉiujn signojn, pri kiuj
Li ordonis al li. 29 Kaj iris Moseo kaj Aaron kaj
kunvenigis ĉiujn ĉefojn de la Izraelidoj. 30 Kaj
Aaron diris ĉiujn vortojn, kiujn la Eternulo diris
al Moseo, kaj li faris la signojn antaŭ la popolo. 31
Kaj la popolo kredis. Kaj ili aŭdis, ke la Eternulo
rememoris la Izraelidojn kaj vidis ilian mizeron,
kaj ili kliniĝis kaj faris adoron.

5 Poste venis Moseo kaj Aaron, kaj diris al
Faraono: Tiel diris la Eternulo, la Dio de Izrael:
Permesu, ke Mia popolo iru kaj faru al Mi feston
en la dezerto. 2 Sed Faraono diris: Kiu estas
la Eternulo, kies voĉon mi devas obei kaj lasi
Izraelon iri? mi ne konas la Eternulon, kaj al Izrael
mi ne permesos iri. 3 Kaj ili diris: La Dio de la
Hebreoj vokis nin; permesu, ke ni iru vojon de tri
tagoj en la dezerton kaj ni alportu oferon al la
Eternulo, nia Dio, por ke Li ne frapu nin per pesto
aŭ glavo. 4 Sed la reĝo de Egiptujo diris al ili: Kial
vi, Moseo kaj Aaron, fortiras la popolon de ĝiaj
laboroj? iru al viaj laboroj. 5 Kaj Faraono diris: Jen
multenombra estas nun la popolo de la lando, kaj
vi volas liberigi ilin de iliaj laboroj! 6 Kaj Faraono
ordonis en tiu tago al la voktoj de la popolo kaj al
ĝiaj kontrolistoj, dirante: 7 Ne donu plu pajlon
al la popolo por la farado de la brikoj, kiel ĝis
nun; ili mem iru kaj kolektu al si pajlon. 8 Sed la
nombron de la brikoj, kiun ili pretigas ĝis nun,
postulu de ili, ne malgrandigu ĝin; ĉar ili vagas
senlabore, tial ili krias: Ni iru kaj alportu oferon
al nia Dio. 9 Oni devas premi tiujn homojn per la
laboro, por ke ili estu okupitaj de ĝi kaj ne atentu
mensogajn vortojn. 10 Tiam eliris la voktoj de la
popolo kaj ĝiaj kontrolistoj, kaj diris al la popolo:
Tiel diras Faraono: Mi ne donos al vi pajlon; 11
iru mem, prenu al vi pajlon, kie vi trovos; sed
el via laboro nenio estos deprenata. 12 Tiam la
popolo disiĝis en la tuta lando Egipta, por kolekti
pecojn da pajlo. 13 Kaj la voktoj insistadis, dirante:
Pretigu vian ĉiutagan laboron, kiel tiam, kiam vi
havis pajlon. 14 Kaj la kontrolistojn Izraelidojn,
starigitajn super ili de la voktoj de Faraono, oni
batadis, dirante: Kial vi ne pretigis vian ordonitan
nombron da brikoj hieraŭ kaj hodiaŭ, kiel ĝis
nun? 15 La kontrolistoj Izraelidoj venis kaj kriis
al Faraono, dirante: Kial vi agas tiel kun viaj
sklavoj? 16 Pajlo ne estas donata al viaj sklavoj,
kaj brikojn oni ordonas al ni fari; kaj nun viaj
sklavoj estas batataj, kaj via popolo pekas. 17 Sed
li diris: Mallaboruloj vi estas, mallaboruloj, tial
vi diras: Ni iru, ni alportu oferon al la Eternulo.
18 Kaj nun iru, laboru, kaj pajlon oni ne donos
al vi, kaj la difinitan nombron da brikoj liveru.
19 Kaj la kontrolistoj Izraelidoj vidis, ke estas al
ili malbone, ĉar estas dirite: Ne malgrandigu la
ĉiutagan nombron de viaj brikoj. 20 Ili renkontis
Moseon kaj Aaronon, kiuj staris antaŭ ili, kiam
ili eliris de Faraono. 21 Kaj ili diris al tiuj: La
Eternulo rigardu vin, kaj juĝu vin por tio, ke vi
malbonodorigis nian odoron antaŭ Faraono kaj
antaŭ liaj servantoj, kaj donis glavon en iliajn
manojn, por mortigi nin. 22 Tiam Moseo turnis
sin al la Eternulo, kaj diris: Mia Sinjoro! kial Vi
faris malbonon al tiu popolo? kial Vi sendis min?

23 De tiu tempo, kiam mi venis al Faraono, por
paroli en Via nomo, li fariĝis pli malbona kontraŭ
tiu popolo, kaj Vi ne savis Vian popolon.

6 Sed la Eternulo diris al Moseo: Nun vi vidos,
kion Mi faros al Faraono; ĉar pro mano forta li
foririgos ilin kaj pro mano forta li elpelos ilin el
sia lando. 2 Kaj Dio ekparolis al Moseo kaj diris al
li: Mi estas la ETERNULO. 3 Mi aperis al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob kiel Dio la Plejpotenca, sed
Mian nomon ETERNULO Mi ne sciigis al ili. 4 Mi
starigis Mian interligon kun ili, ke Mi donos al ili
la landon Kanaanan, la landon de ilia migrado,
en kiu ili loĝis kiel fremduloj. 5 Kaj Mi aŭdis la
ĝemadon de la Izraelidoj, kiujn la Egiptoj premas
per laboroj, kaj Mi rememoris Mian interligon. 6
Tial diru al la Izraelidoj: Mi estas la Eternulo, kaj
Mi elirigos vin el sub la jugo de Egiptujo, kaj Mi
liberigos vin el ilia sklaveco, kaj Mi savos vin per
etendita brako kaj grandaj juĝoj. 7 Kaj Mi prenos
vin kiel Mian popolon, kaj Mi estos via Dio; kaj vi
scios, ke Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elirigas
vin el sub la jugo de Egiptujo. 8 Kaj Mi venigos
vin en la landon, pri kiu Mi, levinte Mian manon,
promesis, ke Mi donos ĝin al Abraham, al Isaak,
kaj al Jakob, kaj Mi donos ĝin al vi kiel posedaĵon,
Mi, la Eternulo. 9 Moseo parolis tiel al la Izraelidoj;
sed ili ne aŭskultis Moseon pro malforteco de
spirito kaj pro la malfacilaj laboroj. 10 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 11 Eniru,
diru al Faraono, la reĝo de Egiptujo, ke li ellasu la
Izraelidojn el sia lando. 12 Moseo ekparolis antaŭ
la Eternulo, dirante: Jen la Izraelidoj ne aŭskultas
min, kiel do min aŭskultos Faraono? kaj mi havas
nelertajn lipojn. 13 Sed la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, kaj donis al ili ordonojn por
la Izraelidoj, kaj por Faraono, reĝo de Egiptujo,
por elirigi la Izraelidojn el la lando Egipta. 14 Jen
estas la ĉefoj de iliaj familioj: la filoj de Ruben,
unuenaskito de Izrael: Ĥanoĥ kaj Palu, Ĥecron kaj
Karmi. Tio estas la familioj de Ruben. 15 Kaj la
filoj de Simeon: Jemuel kaj Jamin kaj Ohad kaj
Jaĥin kaj Coĥar, kaj Ŝaul, filo de Kanaanidino. Tio
estas la familioj de Simeon. 16 Kaj jen estas la
nomoj de la filoj de Levi laŭ ilia naskiĝo: Gerŝon
kaj Kehat kaj Merari. La daŭro de la vivo de Levi
estis cent tridek sep jaroj. 17 La filoj de Gerŝon:
Libni kaj Ŝimei, kun iliaj familioj. 18 Kaj la filoj
de Kehat: Amram kaj Jichar kaj Ĥebron kaj Uziel.
La daŭro de la vivo de Kehat estis cent tridek tri
jaroj. 19 Kaj la filoj de Merari: Maĥli kaj Muŝi.
Tio estas la familioj de Levi laŭ ilia naskiĝo. 20
Amram prenis al si sian onklinon Joĥebed kiel
edzinon, kaj ŝi naskis al li Aaronon kaj Moseon. La
daŭro de la vivo de Amram estis cent tridek sep
jaroj. 21 Kaj la filoj de Jichar: Koraĥ kaj Nefeg kaj
Ziĥri. 22 Kaj la filoj de Uziel: Miŝael kaj Elcafan
kaj Sitri. 23 Aaron prenis al si Eliŝeban, filinon de
Aminadab kaj fratinon de Naĥŝon, kiel edzinon,
kaj ŝi naskis al li Nadabon kaj Abihun, Eleazaron
kaj Itamaron. 24 Kaj la filoj de Koraĥ: Asir kaj
Elkana kaj Abiasaf. Tio estas la familioj de la
Koraĥidoj. 25 Eleazar, la filo de Aaron, prenis al si
edzinon el la filinoj de Putiel, kaj ŝi naskis al li
Pineĥason. Tio estas la ĉefoj de la Leviidoj laŭ iliaj
familioj. 26 Tio estas tiuj Aaron kaj Moseo, al kiuj
la Eternulo diris: Elirigu la Izraelidojn el la lando
Egipta laŭ iliaj taĉmentoj. 27 Tio estas ili, kiuj
parolis al Faraono, reĝo de Egiptujo, por elirigi la
Izraelidojn el Egiptujo; tio estas Moseo kaj Aaron.
28 En tiu tago, kiam la Eternulo parolis al Moseo
en la lando Egipta, 29 la Eternulo diris al Moseo
jene: Mi estas la Eternulo. Diru al Faraono, reĝo
de Egiptujo, ĉion, kion Mi diras al vi. 30 Kaj Moseo
diris antaŭ la Eternulo: Jen mi havas nelertajn
lipojn; kiel do Faraono min aŭskultos?

7 Sed la Eternulo diris al Moseo: Vidu, mi faris
vin dio por Faraono; kaj via frato Aaron estos
via profeto. 2 Vi parolos ĉion, kion Mi ordonos
al vi; kaj via frato Aaron parolos al Faraono, ke
li ellasu la Izraelidojn el sia lando. 3 Sed Mi
malmoligos la koron de Faraono, kaj Mi multigos
Miajn signojn kaj Miajn miraklojn en la lando
Egipta. 4 Kaj Faraono vin ne aŭskultos, kaj Mi
metos Mian manon sur Egiptujon, kaj Mi elirigos
Mian militistaron, Mian popolon, la Izraelidojn,
el la lando Egipta per grandaj juĝoj. 5 Kaj la
Egiptoj sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
etendos Mian manon super la Egiptojn kaj elirigos
la Izraelidojn el inter ili. 6 Kaj Moseo kaj Aaron
faris, kiel ordonis al ili la Eternulo; tiel ili faris.
7 Moseo havis la aĝon de okdek jaroj, kaj Aaron
havis la aĝon de okdek tri jaroj, kiam ili parolis al
Faraono. 8 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron, dirante: 9 Se Faraono diros al vi, ke vi faru
miraklon, tiam diru al Aaron: Prenu vian bastonon
kaj ĵetu ĝin antaŭ Faraonon; ĝi fariĝos serpento.
10 Moseo kaj Aaron venis al Faraono, kaj faris tiel,
kiel ordonis la Eternulo. Aaron ĵetis sian bastonon
antaŭ Faraonon kaj antaŭ liajn servantojn, kaj ĝi
fariĝis serpento. 11 Tiam ankaŭ Faraono alvokis la
saĝulojn kaj sorĉistojn; kaj ankaŭ ili, la Egiptaj
sorĉistoj, per siaj sorĉoj faris tiel. 12 Ĉiu el ili
ĵetis sian bastonon, kaj ili fariĝis serpentoj; sed la
bastono de Aaron englutis iliajn bastonojn. 13 Kaj
malmoliĝis la koro de Faraono, kaj li ne aŭskultis

ilin, kiel diris la Eternulo. 14 Tiam la Eternulo
diris al Moseo: Obstina estas la koro de Faraono, li
ne volas forliberigi la popolon. 15 Iru al Faraono
matene; li eliros al la akvo; stariĝu renkonte
al li sur la bordo de la rivero, kaj la bastonon,
kiu transformiĝis en serpenton, prenu en vian
manon. 16 Kaj diru al li: La Eternulo, Dio de la
Hebreoj, sendis min al vi, por diri: Permesu al Mia
popolo iri kaj fari al Mi servon en la dezerto; sed
jen vi ĝis nun ne obeis. 17 Tiel diris la Eternulo:
Per tio vi sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo: jen per
la bastono, kiu estas en mia mano, mi frapos la
akvon, kiu estas en la rivero, kaj ĝi transformiĝos
en sangon. 18 Kaj la fiŝoj, kiuj estas en la rivero,
mortos, kaj la rivero malbonodoros, kaj la Egiptoj
abomenos trinki akvon el la rivero. 19 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Diru al Aaron: Prenu vian
bastonon, kaj etendu vian manon super la akvojn
de la Egiptoj, super iliajn riverojn, super iliajn
torentojn kaj super iliajn lagojn kaj super ĉian
kolektiĝon de iliaj akvoj, kaj ili fariĝu sango; kaj
estu sango en la tuta lando Egipta, en la vazoj
lignaj kaj en la vazoj ŝtonaj. 20 Kaj Moseo kaj
Aaron faris tiel, kiel ordonis la Eternulo. Kaj li
levis la bastonon, kaj frapis la akvon, kiu estis en
la rivero, antaŭ la okuloj de Faraono kaj antaŭ
la okuloj de liaj servantoj; kaj la tuta akvo, kiu
estis en la rivero, transformiĝis en sangon. 21
Kaj la fiŝoj, kiuj estis en la rivero, mortis, kaj la
rivero fariĝis malbonodora, kaj la Egiptoj ne povis
trinki akvon el la rivero; kaj estis sango en la tuta
lando Egipta. 22 Sed tiel same faris la sorĉistoj de
Egiptujo per siaj sorĉoj. Kaj malmoliĝis la koro
de Faraono, kaj li ne aŭskultis ilin, kiel diris la
Eternulo. 23 Kaj Faraono turniĝis kaj eniris en
sian domon, kaj lia koro ne atentis eĉ tion. 24 Kaj
ĉiuj Egiptoj ekfosis ĉirkaŭ la rivero pro akvo por
trinki, ĉar ili ne povis trinki la akvon el la rivero.
25 Pasis sep tagoj, post kiam la Eternulo frapis la
riveron.

8 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono,
kaj diru al li: Tiel diris la Eternulo: Permesu al
Mia popolo iri, por ke ĝi faru servon al Mi. 2 Kaj se
vi ne volos permesi tion, jen Mi frapos vian tutan
regionon per ranoj; 3 kaj eksvarmos la rivero per
ranoj, kaj ili elrampos kaj venos en vian domon
kaj en vian dormoĉambron kaj sur vian liton kaj
en la domojn de viaj servantoj kaj de via popolo
kaj en viajn fornojn kaj en viajn pastujojn; 4 kaj
sur vin kaj sur vian popolon kaj sur ĉiujn viajn
servantojn rampos la ranoj. 5 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Diru al Aaron: Etendu vian manon kun
via bastono super la riverojn, super la torentojn,
kaj super la lagojn, kaj elirigu la ranojn sur la
landon Egiptan. 6 Kaj Aaron etendis sian manon
super la akvojn de Egiptujo, kaj la ranoj eliris kaj
kovris la landon Egiptan. 7 Tion saman faris la
sorĉistoj per siaj sorĉoj, kaj ili elirigis la ranojn sur
la landon Egiptan. 8 Tiam Faraono alvokis Moseon
kaj Aaronon, kaj diris: Preĝu al la Eternulo, ke Li
forigu la ranojn for de mi kaj de mia popolo; tiam
mi forliberigos la popolon, ke ĝi alportu oferon al
la Eternulo. 9 Kaj Moseo diris al Faraono: Ordonu
al mi, por kiu tempo mi devas preĝi pro vi kaj
pro viaj servantoj kaj pro via popolo, ke malaperu
la ranoj for de vi kaj el viaj domoj kaj nur en
la rivero ili restu. 10 Tiu diris: Por morgaŭ. Kaj
li diris: Ĝi estu, kiel vi diris, por ke vi sciu, ke
ekzistas neniu tia, kiel la Eternulo, nia Dio. 11
Kaj foriĝos la ranoj for de vi kaj de viaj domoj
kaj de viaj servantoj kaj de via popolo; nur en
la rivero ili restos. 12 Moseo kaj Aaron eliris for
de Faraono, kaj Moseo ekvokis al la Eternulo pri
la ranoj, kiujn li venigis sur Faraonon. 13 Kaj la
Eternulo faris laŭ la vortoj de Moseo; kaj mortis la
ranoj en la domoj, en la kortoj, kaj sur la kampoj.
14 Kaj oni kunŝovelis ilin en multajn amasojn, kaj
la lando malbonodoriĝis. 15 Sed kiam Faraono
vidis, ke fariĝis faciliĝo, li malmoligis sian koron
kaj ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo. 16 Tiam
la Eternulo diris al Moseo: Diru al Aaron: Etendu
vian bastonon, kaj frapu la polvon de la tero, kaj
el ĝi fariĝos pikmuŝoj en la tuta lando Egipta. 17
Ili faris tiel: Aaron etendis sian manon kun sia
bastono kaj frapis la polvon de la tero, kaj aperis
pikmuŝoj sur la homoj kaj la brutoj. La tuta polvo
de la tero fariĝis pikmuŝoj en la tuta lando Egipta.
18 Tiel faris la sorĉistoj per siaj sorĉoj, por elirigi
pikmuŝojn, sed ili ne povis. Kaj la pikmuŝoj estis
sur la homoj kaj sur la brutoj. 19 Tiam la sorĉistoj
diris al Faraono: Ĝi estas fingro de Dio. Sed la
koro de Faraono restis obstina, kaj li ne aŭskultis
ilin, kiel diris la Eternulo. 20 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Leviĝu frue matene, kaj stariĝu antaŭ
Faraono, kiam li iros al la akvo, kaj diru al li: Tiel
diris la Eternulo: Forliberigu Mian popolon, ke
ĝi faru servon al Mi. 21 Ĉar se vi ne forliberigos
Mian popolon, jen Mi venigos sur vin kaj sur
viajn servantojn kaj sur vian popolon kaj en viajn
domojn fiinsektojn; kaj pleniĝos de la fiinsektoj la
domoj de la Egiptoj, kaj ankaŭ la tero, sur kiu ili
estas. 22 Kaj Mi distingos en tiu tago la teron de
Goŝen, sur kiu troviĝas Mia popolo, ke tie ne estu
fiinsektoj; por ke vi sciiĝu, ke Mi estas la Eternulo
meze de la tero. 23 Kaj Mi faros apartigon inter
Mia popolo kaj via popolo; morgaŭ okazos tiu

signo. 24 Kaj la Eternulo faris tiel, kaj aperis
multego da fiinsektoj en la domo de Faraono kaj
en la domoj de liaj servantoj kaj en la tuta lando
Egipta; difektiĝis la tero kaŭze de la fiinsektoj. 25
Tiam Faraono alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj
diris: Iru, alportu oferon al via Dio en la lando. 26
Sed Moseo diris: Ne estas oportune fari tiel; ĉar
abomenindaĵo por la Egiptoj estus nia oferado al
la Eternulo, nia Dio; se oferadon abomenindan por
la Egiptoj ni faros antaŭ iliaj okuloj, ĉu ili tiam nin
ne ŝtonmortigos? 27 Vojon de tri tagoj ni iros en
la dezerton, kaj ni faros oferon al la Eternulo, nia
Dio, kiel Li diros al ni. 28 Tiam Faraono diris: Mi
forliberigos vin, kaj vi faros oferon al la Eternulo,
via Dio, en la dezerto; nur ne foriru malproksime;
preĝu pro mi. 29 Kaj Moseo diris: Jen mi foriras
de vi, kaj mi preĝos al la Eternulo, ke foriĝu la
fiinsektoj for de Faraono, de liaj servantoj, kaj de
lia popolo morgaŭ; sed Faraono ne plu trompu,
ne forliberigante la popolon, por fari oferon al la
Eternulo. 30 Moseo eliris for de Faraono kaj preĝis
al la Eternulo. 31 Kaj la Eternulo faris, kiel diris
Moseo, kaj forigis la fiinsektojn for de Faraono, de
liaj servantoj, kaj de lia popolo; ne restis eĉ unu.
32 Sed Faraono obstinigis sian koron ankaŭ ĉi tiun
fojon, kaj ne forliberigis la popolon.

9 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono,
kaj diru al li: Tiel diris la Eternulo, Dio de la
Hebreoj: Forliberigu Mian popolon, ke ĝi faru al
Mi servon. 2 Ĉar se vi ne volos forliberigi kaj vi
plue ilin retenos, 3 jen la mano de la Eternulo
estos sur viaj brutoj, kiuj estas sur la kampo, sur
la ĉevaloj, sur la azenoj, sur la kameloj, sur la
bovoj, kaj sur la ŝafoj; estos sur ili tre forta pesto.
4 Kaj la Eternulo faros apartigon inter la brutoj de
la Izraelidoj kaj la brutoj de la Egiptoj; kaj el ĉio,
kio apartenas al la Izraelidoj, mortos nenio. 5 Kaj
la Eternulo difinis tempon, dirante: Morgaŭ la
Eternulo faros tiun aferon en la lando. 6 Kaj la
Eternulo faris tion en la sekvanta tago, kaj mortis
ĉiuj brutoj de la Egiptoj, sed el la brutoj de la
Izraelidoj ne mortis eĉ unu. 7 Faraono sendis, kaj
oni vidis, ke el la brutoj de la Izraelidoj ne mortis
eĉ unu. Sed la koro de Faraono estis obstina, kaj li
ne forliberigis la popolon. 8 Tiam la Eternulo diris
al Moseo kaj al Aaron: Prenu al vi plenmanojn da
cindro el la forno, kaj Moseo ĵetu ĝin al la ĉielo
antaŭ la okuloj de Faraono. 9 Kaj ĝi fariĝos polvo
super la tuta lando Egipta, kaj sur la homoj kaj
sur la bestoj fariĝos el ĝi brulumaj abscesoj en la
tuta lando Egipta. 10 Kaj ili prenis cindron el la
forno kaj stariĝis antaŭ Faraono, kaj Moseo ĵetis
ĝin al la ĉielo, kaj aperis brulumaj abscesoj sur
la homoj kaj sur la bestoj. 11 Kaj la sorĉistoj ne
povis teni sin antaŭ Moseo pro la abscesoj, ĉar la
abscesoj estis sur la sorĉistoj kaj sur ĉiuj Egiptoj.
12 Sed la Eternulo obstinigis la koron de Faraono,
kaj li ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo al
Moseo. 13 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Leviĝu
frue matene kaj stariĝu antaŭ Faraono, kaj diru
al li: Tiel diris la Eternulo, Dio de la Hebreoj:
Forliberigu Mian popolon, ke ĝi faru al Mi servon.
14 Ĉar ĉi tiun fojon Mi sendos ĉiujn Miajn frapojn
en vian koron kaj sur viajn servantojn kaj sur
vian popolon, por ke vi sciu, ke ne ekzistas simila
al Mi sur la tuta tero. 15 Ĉar nun Mi etendus Mian
manon kaj batus vin kaj vian popolon per pesto,
kaj vi malaperus de la tero; 16 sed nur por tio Mi
vin konservis, ke Mi montru sur vi Mian forton,
kaj por ke oni rakontu pri Mia nomo sur la tuta
tero. 17 Ankoraŭ vi retenas Mian popolon, kaj ne
forliberigas ĝin. 18 Jen morgaŭ en ĉi tiu tempo Mi
pluvigos tre grandan hajlon, tian, ke simila al ĝi
ne estis en Egiptujo de post la tago de ĝia fondiĝo
ĝis nun. 19 Kaj nun sendu, kolektu viajn brutojn,
kaj ĉion, kion vi havas sur la kampo; sur ĉiun
homon kaj bruton, kiuj troviĝos sur la kampo kaj
ne kolektiĝos en la domon, falos la hajlo, kaj ili
mortos. 20 Kiu el la servantoj de Faraono timis la
vorton de la Eternulo, tiu rapide envenigis siajn
sklavojn kaj brutojn en la domojn; 21 sed kiu ne
atentis la vorton de la Eternulo, tiu lasis siajn
sklavojn kaj siajn brutojn sur la kampo. 22 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Etendu vian manon al la
ĉielo, kaj venos hajlo en la tuta lando Egipta, sur la
homojn kaj sur la brutojn kaj sur ĉiujn herbojn de
la kampo en la lando Egipta. 23 Kaj Moseo etendis
sian bastonon al la ĉielo; kaj la Eternulo aperigis
tondrojn kaj hajlon, kaj fajro iris sur la teron, kaj
la Eternulo pluvigis hajlon sur la landon Egiptan.
24 Kaj estis hajlo, kaj fajro ekflamadis meze de la
hajlo, en tiel forta grado, ke io simila neniam estis
en la tuta lando Egipta de post la tempo, kiam
en ĝi aperis popolo. 25 Kaj la hajlo batdifektis en
la tuta lando Egipta ĉion, kio estis sur la kampo;
homojn kaj brutojn kaj ĉiun herbon de la kampo
batdifektis la hajlo, kaj ĉiujn arbojn de la kampo
ĝi rompis. 26 Nur en la lando Goŝen, kie estis la
Izraelidoj, ne estis hajlo. 27 Tiam Faraono sendis,
kaj alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj diris al ili: Mi
pekis la nunan fojon; la Eternulo estas la pravulo,
mi kaj mia popolo estas la malpravuloj. 28 Preĝu
al la Eternulo, ke ĉesiĝu la tondroj de Dio kaj
la hajlo; tiam mi forliberigos vin, kaj vi ne plu
restos. 29 Kaj Moseo diris al li: Kiam mi eliros el la
urbo, mi etendos miajn manojn al la Eternulo; la

tondroj ĉesiĝos kaj la hajlo ne plu estos, por ke vi
sciiĝu, ke al la Eternulo apartenas la tero. 30 Sed
mi scias, ke vi kaj viaj servantoj ankoraŭ ne timas
Dion, la Eternulon. 31 La lino kaj la hordeo estis
batdifektitaj, ĉar la hordeo havis spikojn kaj la
lino havis burĝonojn; 32 sed la tritiko kaj la spelto
ne estis batdifektitaj, ĉar ili estis malfrusezonaj. 33
Moseo eliris de Faraono el la urbo kaj etendis siajn
manojn al la Eternulo; tiam ĉesiĝis la tondroj kaj
la hajlo, kaj pluvo ne plu verŝiĝis sur la teron. 34
Kiam Faraono vidis, ke ĉesiĝis la pluvo kaj la hajlo
kaj la tondroj, tiam li plue pekis kaj obstinigis sian
koron, li kaj liaj servantoj. 35 La koro de Faraono
restis obstina, kaj li ne forliberigis la Izraelidojn,
kiel diris la Eternulo per Moseo.

10 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono,
ĉar Mi obstinigis lian koron kaj la korojn
de liaj servantoj, por ke Mi faru ĉi tiujn Miajn
signojn inter ili; 2 kaj por ke vi rakontu al via filo
kaj al via nepo, kion Mi plenumis sur la Egiptoj,
kaj pri Miaj signoj, kiujn Mi faris inter ili; kaj por
ke vi sciu, ke Mi estas la Eternulo. 3 Moseo kaj
Aaron venis al Faraono, kaj diris al li: Tiel diris la
Eternulo, Dio de la Hebreoj: Ĝis kiam vi rifuzos
humiliĝi antaŭ Mi? forliberigu Mian popolon, ke
ĝi faru al Mi servon. 4 Ĉar se vi rifuzos forliberigi
Mian popolon, jen Mi venigos morgaŭ akridojn
en vian regionon; 5 kaj ili kovros la supraĵon de
la tero tiel, ke oni ne povos vidi la teron; kaj ili
formanĝos ĉion, kio restis ĉe vi savita kontraŭ
la hajlo, kaj ili ĉirkaŭmanĝos ĉiujn arbojn, kiuj
kreskas ĉe vi sur la kampo; 6 kaj ili plenigos viajn
domojn kaj la domojn de ĉiuj viaj servantoj kaj
la domojn de ĉiuj Egiptoj tiel, kiel ne vidis viaj
patroj kaj viaj prapatroj de post la tago, kiam ili
aperis sur la tero ĝis la nuna tago. Kaj li turniĝis
kaj eliris for de Faraono. 7 Tiam la servantoj de
Faraono diris al li: Ĝis kiam tiu homo estos por
ni suferilo? forliberigu tiujn homojn, por ke ili
faru servon al la Eternulo, ilia Dio; ĉu vi ankoraŭ
ne vidas, ke Egiptujo pereas? 8 Kaj oni revenigis
denove Moseon kaj Aaronon al Faraono, kaj ĉi
tiu diris al ili: Iru, faru servon al la Eternulo, via
Dio; sed kiuj estas la irontoj? 9 Tiam Moseo diris:
Kun niaj junuloj kaj maljunuloj ni iros, kun niaj
filoj kaj niaj filinoj, kun niaj ŝafoj kaj niaj bovoj
ni iros, ĉar ni havas feston de la Eternulo. 10
Kaj li diris al ili: Tiel la Eternulo estu kun vi, se
mi forliberigos vin kaj viajn infanojn! ĉu vi ne
havas ian malbonan intencon? 11 Ne; iru nur
la viroj kaj faru servon al la Eternulo, ĉar tion
vi petas. Kaj oni elpelis ilin for de Faraono. 12
Tiam la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian
manon super la landon Egiptan pro la akridoj,
ke ili venu sur la landon Egiptan, kaj formanĝu
ĉiujn herbojn de la tero, ĉion, kion restigis la
hajlo. 13 Kaj Moseo etendis sian bastonon super la
landon Egiptan, kaj la Eternulo direktis orientan
venton sur la landon dum tiu tuta tago kaj dum la
tuta nokto. Kiam fariĝis mateno, la orienta vento
alportis la akridojn. 14 Kaj la akridoj venis sur la
tutan landon Egiptan kaj sidiĝis en la tuta Egipta
regiono en tre granda amaso; antaŭ ili neniam
estis akridaro simila al ili, kaj poste neniam estos
tia. 15 Kaj ili kovris la tutan supraĵon de la tero, kaj
la tero fariĝis malluma; kaj ili formanĝis la tutan
herbon de la kampo, kaj ĉiujn arbajn fruktojn,
kiujn restigis la hajlo; kaj restis nenia verdaĵo
sur la arboj aŭ inter la herboj de la kampo en la
tuta lando Egipta. 16 Tiam Faraono rapide alvokis
Moseon kaj Aaronon, kaj diris: Mi pekis antaŭ
la Eternulo, via Dio, kaj antaŭ vi. 17 Sed nun
pardonu mian pekon nur ĉi tiun fojon, kaj preĝu
al la Eternulo, via Dio, ke Li forigu de mi nur ĉi
tiun morton. 18 Kaj li eliris for de Faraono kaj
preĝis al la Eternulo. 19 Kaj la Eternulo venigis de
la kontraŭa flanko venton okcidentan tre fortan,
kaj ĝi levis la akridojn kaj ĵetis ilin en la Ruĝan
Maron; ne restis eĉ unu akrido en la tuta Egipta
regiono. 20 Sed la Eternulo obstinigis la koron
de Faraono, kaj li ne forliberigis la Izraelidojn.
21 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian
manon al la ĉielo, kaj fariĝos mallumo en la lando
Egipta, palpebla mallumo. 22 Kaj Moseo etendis
sian manon al la ĉielo, kaj fariĝis densa mallumo
en la tuta lando Egipta dum tri tagoj. 23 Oni ne
vidis unu alian, kaj neniu leviĝis de sia loko dum
tri tagoj; sed ĉiuj Izraelidoj havis lumon en siaj
loĝejoj. 24 Tiam Faraono alvokis Moseon, kaj diris:
Iru, faru servon al la Eternulo; nur viaj ŝafoj kaj
viaj bovoj restu; ankaŭ viaj infanoj iru kun vi. 25
Sed Moseo diris: Vi devas ankaŭ doni en niajn
manojn oferojn kaj bruloferojn, kiujn ni alportos
al la Eternulo, nia Dio. 26 Ankaŭ niaj brutoj iros
kun ni, ne restos eĉ unu hufo; ĉar el ili ni prenos,
por fari servon al la Eternulo, nia Dio; kaj ni ne
scias, per kio ni devas servi al la Eternulo, ĝis ni
venos tien. 27 Kaj la Eternulo obstinigis la koron
de Faraono, kaj li ne volis forliberigi ilin. 28 Kaj
Faraono diris al li: Iru for de mi! gardu vin, ke vi
ne venu plu antaŭ mian vizaĝon; ĉar en la tago,
en kiu vi venos antaŭ mian vizaĝon, vi mortos. 29
Tiam Moseo diris: Tiel vi diris; mi ne venos do plu
antaŭ vian vizaĝon.

11 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ankoraŭ unu
punon Mi venigos sur Faraonon kaj sur
Egiptujon; post tio li forliberigos vin el ĉi tie;
kaj forliberigante, li tute elpelos vin el ĉi tie. **2**
Diru nun al la popolo, ke ili petu ĉiu viro de sia
proksimulo kaj ĉiu virino de sia proksimulino
vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn. **3** Kaj la Eternulo
donis al la popolo favoron ĉe la Egiptoj; kaj ankaŭ
Moseo estis tre granda homo en la lando Egipta,
en la okuloj de la servantoj de Faraono kaj en la
okuloj de la popolo. **4** Kaj Moseo diris: Tiel diris la
Eternulo: En la mezo de la nokto Mi iros internen
de Egiptujo. **5** Kaj mortos ĉiu unuenaskito en
la lando Egipta, de la unuenaskito de Faraono,
kiu sidas sur sia trono, ĝis la unuenaskito de la
sklavino, kiu sidas malantaŭ la muelejo; kaj ĉiu
unuenaskito el la brutoj. **6** Kaj estos granda kriado
en la tuta lando Egipta, tia, ke simila al ĝi neniam
estis kaj neniam plu estos. **7** Sed ĉe ĉiuj Izraelidoj
ne movos hundo sian langon, nek kontraŭ homon,
nek kontraŭ bruton; por ke vi sciu, kiel la Eternulo
faras apartigon inter la Egiptoj kaj la Izraelidoj.
8 Kaj venos ĉiuj viaj sklavoj al mi kaj terĵetiĝos
antaŭ mi, dirante: Eliru vi kaj la tuta popolo, kiu
vin sekvas. Post tio mi eliros. Kaj li eliris for de
Faraono kun granda kolero. **9** Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Faraono vin ne aŭskultos; por ke
multiĝu Miaj mirakloj en la lando Egipta. **10** Kaj
Moseo kaj Aaron faris ĉiujn tiujn miraklojn antaŭ
Faraono; sed la Eternulo obstinigis la koron de
Faraono, kaj li ne forliberigis la Izraelidojn el sia
lando.

12 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron en la lando Egipta, dirante: **2** Ĉi tiu
monato estu por vi komenco de la monatoj; la
unua ĝi estu por vi inter la monatoj de la jaro. **3**
Diru al la tuta komunumo de Izrael: En la deka
tago de ĉi tiu monato prenu al si ŝafidon ĉiu patro
de familio, po unu ŝafido por domo. **4** Kaj se en la
domo estas tro malmulte da personoj por tuta
ŝafido, tiam li prenu kune kun sia najbaro plej
proksima al lia domo; laŭ la nombro de la animoj,
laŭ la kvanto de manĝado de ĉiu, ili kalkulu sin
por la ŝafido. **5** La ŝafido estu sendifekta, virseksa,
havanta la aĝon de unu jaro; el la ŝafoj aŭ el la
kaproj vi povas preni. **6** Konservu ĝin ĝis la dek-
kvara tago de ĉi tiu monato; kaj la tuta komunumo
de Izrael buĉu ĝin en la komenco de vespero. **7**
Kaj ili prenu iom el la sango, kaj ŝmiru sur ambaŭ
fostoj kaj sur la supra sojlo de la domoj, en kiuj
ili ĝin manĝos. **8** Kaj ili manĝu la viandon en tiu
nokto, rostitan sur fajro; kaj macojn kun maldolĉaj
herboj ili manĝu. **9** Ne manĝu ĝin duonkrudan,
nek kuiritan en akvo, sed nur rostitan sur fajro
kun ĝiaj kapo, kruroj, kaj internaĵoj. **10** Ne restigu
iom el ĝi ĝis la mateno; kio restos el ĝi ĝis la
mateno, tion bruligu per fajro. **11** Kaj tiele manĝu
ĝin; via lumbo estu zonita, viaj ŝuoj sur viaj
piedoj, kaj via bastono en via mano; kaj manĝu
ĝin rapidante; ĝi estas Pasko de la Eternulo. **12**
Kaj Mi trairos la landon Egiptan en tiu nokto, kaj
Mi batos ĉiun unuenaskiton en la lando Egipta,
de la homoj ĝis la brutoj; kaj super ĉiuj dioj de
Egiptujo Mi faros juĝon, Mi, la Eternulo. **13** Kaj la
sango ĉe vi estos signo sur la domoj, en kiuj vi
troviĝas; kiam Mi vidos la sangon, Mi pasos preter
vi, kaj ne estos inter vi la eksterma puno, kiam
Mi batos la landon Egiptan. **14** Kaj tiu tago estu
por vi memoraĵo; kaj festu ĝin kiel feston de la
Eternulo en viaj generacioj, kiel leĝon por eterne
festu ĝin. **15** Dum sep tagoj manĝu macojn; en la
unua tago forigu la fermentaĵon el viaj domoj; ĉiu
kiu manĝos fermentaĵon de la unua tago ĝis la
sepa tago, ties animo estos ekstermita el Izrael. **16**
Kaj en la unua tago faru al vi sanktan kunvenon,
kaj en la sepa tago faru al vi sanktan kunvenon;
nenia laboro estu farata en tiuj tagoj; nur kio
estas necesa por manĝi por ĉiu, nur tio sola povas
esti farata de vi. **17** Kaj observu la ordonon pri la
macoj, ĉar ĝuste en tiu tago Mi elkondukis viajn
taĉmentojn el la lando Egipta; kaj observu tiun
tagon en viaj generacioj kiel leĝon eternan. **18**
De post la vespero de la dek-kvara tago de la
unua monato manĝu macojn ĝis la vespero de
la dudek-unua tago de la monato. **19** Dum sep
tagoj fermentaĵo ne troviĝu en viaj domoj; ĉar
kiu manĝos fermentaĵon, ties animo ekstermiĝos
el la komunumo de Izrael, ĉu li estas fremdulo,
aŭ ĉu li estas indiĝeno de la lando. **20** Nenion
fermentintan manĝu; en ĉiuj viaj loĝlokoj manĝu
macojn. **21** Moseo alvokis ĉiujn ĉefojn de Izrael,
kaj diris al ili: Elektu kaj prenu al vi ŝafidojn laŭ
viaj familioj, kaj buĉu la Paskon. **22** Kaj prenu
faskon da hisopo, kaj trempu ĝin en la sango, kiu
estos en la pelvo, kaj tuŝu la supran sojlon kaj
ambaŭ fostojn per la sango, kiu estos en la pelvo;
kaj neniu el vi eliru el la pordo de sia domo ĝis la
mateno. **23** Kaj la Eternulo trairos, por puni la
Egiptojn; kiam Li vidos la sangon sur la supra sojlo
kaj ambaŭ fostoj, tiam la Eternulo preterpasos
la pordon kaj ne permesos al la ekstermanto
veni en viajn domojn por puni. **24** Kaj observu ĉi
tion kiel leĝon por vi kaj por viaj filoj eterne. **25**
Kaj kiam vi venos en la landon, kiun la Eternulo
donos al vi, kiel Li diris, observu ĉi tiun servon.
26 Kaj kiam diros al vi viaj filoj: Kion signifas ĉi tiu

via servo? 27 tiam diru: Ĝi estas ofero de Pasko
al la Eternulo, kiu preterpasis la domojn de la
Izraelidoj en Egiptujo, kiam Li punis la Egiptojn,
sed niajn domojn savis. Kaj la popolo kliniĝis kaj
faris adoron. 28 Kaj la Izraelidoj iris, kaj faris, kiel
ordonis la Eternulo al Moseo kaj Aaron; tiel ili
faris. 29 Kiam venis la noktomezo, la Eternulo
batis ĉiujn unuenaskitojn en la lando Egipta, de la
unuenaskito de Faraono, sidanta sur sia trono,
ĝis la unuenaskito de malliberulo, sidanta en
malliberejo; kaj ĉiujn unuenaskitojn el la brutoj.
30 Tiam Faraono leviĝis en la nokto, li kaj ĉiuj liaj
servantoj kaj ĉiuj Egiptoj; kaj fariĝis granda kriado
en Egiptujo; ĉar ne estis domo, en kiu ne estis
mortinto. 31 Kaj li alvokis Moseon kaj Aaronon
en la nokto, kaj diris: Leviĝu, foriru el inter mia
popolo, vi kaj la Izraelidoj; kaj iru, faru servon al
la Eternulo, kiel vi diris. 32 Ankaŭ viajn ŝafojn
kaj viajn bovojn prenu, kiel vi diris, kaj iru; kaj
benu ankaŭ min. 33 Kaj la Egiptoj urĝis sur la
popolon, por pli rapide elirigi ilin el la lando; ĉar
ili diris: Ni ĉiuj mortos. 34 Kaj la popolo forportis
sian paston, antaŭ ol ĝi fermentis; iliaj pastujoj,
ligitaj en iliaj vestoj, estis sur iliaj ŝultroj. 35 Kaj la
Izraelidoj faris, kiel diris Moseo; kaj ili petis de
la Egiptoj vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj
vestojn. 36 Kaj la Eternulo favorigis al la popolo la
Egiptojn, kaj ĉi tiuj pruntedonis al ili; kaj ili multe
prenis de la Egiptoj. 37 Kaj la Izraelidoj ekiris el
Rameses al Sukot, en la nombro de ĉirkaŭ sescent
mil piedirantaj viroj, krom la infanoj. 38 Kaj ankaŭ
granda amaso da diversgentaj homoj eliris kun ili,
kaj da ŝafoj kaj bovoj tre granda brutaro. 39 Kaj
el la pasto, kiun ili elportis el Egiptujo, ili bakis
macajn platpanojn, ĉar ĝi ankoraŭ ne fermentis;
ĉar ili estis elpelitaj el Egiptujo kaj ne povis
prokrasti, kaj ili eĉ ne pretigis al si manĝaĵon.
40 La daŭro de la tempo, kiun la Izraelidoj loĝis
en Egiptujo, estis kvarcent tridek jaroj. 41 Kiam
finiĝis kvarcent tridek jaroj, ĝuste en la sama
tago, ĉiuj taĉmentoj de la Eternulo eliris el la
lando Egipta. 42 Ĝi estas nokto dediĉata al la
Eternulo, ĉar Li elkondukis ilin el la lando Egipta;
ĝi estas tiu nokto, kiu estas dediĉata al la Eternulo
de ĉiuj Izraelidoj en iliaj generacioj. 43 Kaj la
Eternulo diris al Moseo kaj Aaron: Ĉi tio estas
la leĝo pri la Pasko: neniu fremdulo manĝu ĝin.
44 Sed ĉiu sklavo, kiun iu aĉetis per mono, se
vi cirkumcidis lin, tiam li povas manĝi ĝin. 45
Pasloĝanto kaj dungito ne manĝu ĝin. 46 En unu
domo ĝi estu manĝata; ne elportu el la domo
iom el la viando eksteren, kaj oston en ĝi ne
rompu. 47 La tuta komunumo de Izrael faru ĝin.
48 Kaj se enloĝiĝos ĉe vi aligentulo kaj li volos fari
Paskon al la Eternulo, tiam cirkumcidu ĉe li ĉiujn
virseksulojn, kaj tiam li povas prepari sin, por
fari ĝin, kaj li estos kiel indiĝeno de la lando; sed
neniu ne cirkumcidita manĝu ĝin. 49 La sama leĝo
estu por la indiĝeno, kaj por la aligentulo, kiu
enloĝiĝis inter vi. 50 Kaj ĉiuj Izraelidoj faris, kiel
ordonis la Eternulo al Moseo kaj al Aaron; tiel ili
faris. 51 En tiu sama tago la Eternulo elkondukis la
Izraelidojn el la lando Egipta laŭ iliaj taĉmentoj.

13 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Dediĉu al Mi ĉiun unuenaskiton, kiu
malfermas ĉiun uteron inter la Izraelidoj, el la
homo kaj el la brutoj: al Mi li apartenas. 3 Kaj
Moseo diris al la popolo: Memoru ĉi tiun tagon,
en kiu vi eliris el Egiptujo, el la domo de sklaveco;
ĉar per forta mano la Eternulo elkondukis vin
el tie; kaj ne manĝu fermentaĵon. 4 Hodiaŭ vi
eliras, en la monato Abib. 5 Kaj kiam la Eternulo
venigos vin en la landon de la Kanaanidoj kaj
la Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Ĥividoj kaj la
Jebusidoj, pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, ke Li donos
al vi, en la landon, en kiu fluas lakto kaj mielo,
tiam servu ĉi tiun servon en ĉi tiu monato. 6
Dum sep tagoj manĝu macojn, kaj en la sepa tago
estu festo de la Eternulo. 7 Macoj estu manĝataj
dum la sep tagoj, kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentaĵo
kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentinta pasto, en la tuta
regiono, kiu apartenas al vi. 8 Kaj sciigu al via
filo en tiu tago, dirante: Ĝi estas pro tio, kion la
Eternulo faris al mi ĉe mia elirado el Egiptujo. 9
Kaj tio estu ĉe vi kiel signo sur via mano kaj kiel
memorigaĵo inter viaj okuloj, por ke la instruo
de la Eternulo estu en via buŝo; ĉar per forta
mano la Eternulo elkondukis vin el Egiptujo. 10
Plenumu ĉi tiun leĝon en ĝia tempo en ĉiu jaro.
11 Kaj kiam la Eternulo venigos vin en la landon
de la Kanaanidoj, kiel Li ĵuris al vi kaj al viaj
patroj, kaj donos ĝin al vi, 12 tiam transdonadu
ĉiun utermalferminton al la Eternulo, kaj ĉiun
unuenaskiton el la brutoj, virseksulon, al la
Eternulo. 13 Kaj ĉiun unuenaskiton el la azenoj
elaĉetu per ŝafido; kaj se vi ne elaĉetos, tiam
rompu al ĝi la kolon; kaj ĉiun homan unuenaskiton
inter viaj filoj elaĉetu. 14 Kaj kiam via filo morgaŭ
vin demandos, dirante: Kio tio estas? tiam diru
al li: Per forta mano la Eternulo elkondukis
nin el Egiptujo, el la domo de sklaveco; 15 kaj
kiam Faraono obstine rifuzis forliberigi nin, tiam
la Eternulo mortigis ĉiun unuenaskiton en la
lando Egipta, de la unuenaskito de homo ĝis
la unuenaskito de bruto; tial mi oferas al la

Eternulo ĉiun utermalfermintan virseksulon, kaj
ĉiun unuenaskiton el miaj filoj mi elaĉetas. 16
Kaj tio estu kiel signo sur via mano kaj kiel
memorigaĵo inter viaj okuloj; ĉar per forta mano
la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo. 17 Kiam
Faraono forliberigis la popolon, Dio ne irigis ilin
per la vojo de la lando Filiŝta, kiu estis proksima;
ĉar Dio diris: Eble la popolo pentos, kiam ĝi
ekvidos militon, kaj ĝi reiros Egiptujon. 18 Kaj Dio
kondukis la popolon ĉirkaŭire, per la vojo tra la
dezerto, al la Ruĝa Maro. Kaj armitaj la Izraelidoj
eliris el la lando Egipta. 19 Kaj Moseo prenis kun
si la ostojn de Jozef, ĉar tiu ĵurigis la Izraelidojn,
dirante: Kiam Dio rememoros vin, tiam elportu
miajn ostojn el ĉi tie kun vi. 20 Kaj ili elmoviĝis
el Sukot, kaj starigis sian tendaron en Etam, en
la fino de la dezerto. 21 Kaj la Eternulo iradis
antaŭ ili dum la tago en nuba kolono, por konduki
ilin laŭ la ĝusta vojo, kaj dum la nokto en kolono
fajra, por lumi al ili, ke ili povu iri tage kaj nokte.
22 Ne foriĝadis de antaŭ la popolo la nuba kolono
dum la tago nek la fajra kolono dum la nokto.

14 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Diru al la Izraelidoj, ke ili iru returne, kaj
starigu sian tendaron antaŭ Pi-Haĥirot, inter
Migdol kaj la maro, apud Baal-Cefon; tie ili stariĝu
tendare super la maro. 3 Faraono diros pri la
Izraelidoj: Ili perdis la vojon en la lando, la dezerto
ilin ŝlosis. 4 Kaj Mi obstinigos la koron de Faraono,
kaj li kuros post ili; kaj Mi gloriĝos per Faraono
kaj per lia tuta militistaro, kaj la Egiptoj sciiĝos,
ke Mi estas la Eternulo. Kaj ili faris tiel. 5 Kiam oni
diris al la reĝo de Egiptujo, ke la popolo forkuris,
tiam la koro de Faraono kaj de liaj servantoj
turniĝis kontraŭ la popolon, kaj ili diris: Kion ni
faris, forliberiginte la Izraelidojn de servado al
ni? 6 Kaj li jungis sian ĉaron kaj prenis kun si
sian popolon. 7 Kaj li prenis sescent plej bonajn
ĉarojn kaj ĉiujn ĉarojn de Egiptujo kaj la ĉefojn
de la tuta militistaro. 8 Kaj la Eternulo obstinigis
la koron de Faraono, la reĝo de Egiptujo, kaj li
postkuris la Izraelidojn; sed la Izraelidojn elirigis
mano alta. 9 La Egiptoj postkuris ilin, kaj ĉiuj
ĉevaloj kaj ĉaroj de Faraono kaj liaj rajdantoj kaj
lia militistaro atingis ilin, kiam ili staris tendare
super la maro, apud Pi-Haĥirot antaŭ Baal-Cefon.
10 Kiam Faraono alproksimiĝis, tiam la Izraelidoj
levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke jen la Egiptoj
iras post ili; kaj ili tre ektimis, kaj la Izraelidoj
ekkriis al la Eternulo. 11 Kaj ili diris al Moseo:
Ĉu ne ekzistis tomboj en Egiptujo, ke vi prenis
nin, por morti en la dezerto? kion vi faris al ni,
elkondukinte nin el Egiptujo? 12 Tion ni diris ja al
vi en Egiptujo: Lasu nin, kaj ni servu la Egiptojn;
ĉar pli bone estus por ni servi la Egiptojn, ol morti
en la dezerto. 13 Tiam Moseo diris al la popolo:
Ne timu; staru, kaj vidu la savon de la Eternulo,
kiun Li faros al vi hodiaŭ; ĉar la Egiptojn, kiujn
vi vidas hodiaŭ, vi eterne neniam plu vidos. 14
La Eternulo militos por vi, kaj vi silentu. 15 Kaj
la Eternulo diris al Moseo: Kion vi krias al Mi?
diru al la Izraelidoj, ke ili ekiru. 16 Kaj vi levu
vian bastonon kaj etendu vian manon super la
maron kaj disfendu ĝin, por ke la Izraelidoj iru tra
la mezo de la maro sur seka tero. 17 Kaj jen, Mi
obstinigos la korojn de la Egiptoj, kaj ili iros post
vi; kaj Mi gloriĝos per Faraono kaj per lia tuta
militistaro, per liaj ĉaroj kaj liaj rajdantoj. 18 Kaj
la Egiptoj sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, kiam
Mi gloriĝos per Faraono, per liaj ĉaroj kaj liaj
rajdantoj. 19 Kaj la Dia anĝelo, kiu iradis antaŭ la
tendaro de la Izraelidoj, formoviĝis kaj ekiris post
ili; kaj la nuba kolono formoviĝis de antaŭ ili kaj
stariĝis post ili; 20 kaj ĝi aperis inter la tendaro de
la Egiptoj kaj la tendaro de la Izraelidoj, kaj ĝi estis
nubo malluma, kaj lumis dum la nokto tiamaniere,
ke unuj al la aliaj ne povis alproksimiĝi dum la
tuta nokto. 21 Kaj Moseo etendis sian manon
super la maron; kaj la Eternulo pelis la maron per
forta orienta vento dum la tuta nokto kaj faris la
maron seka tero; kaj la akvo disfendiĝis. 22 Kaj la
Izraelidoj ekiris tra la mezo de la maro sur seka
tero, kaj la akvo estis por ili muro dekstre kaj
maldekstre. 23 Kaj la Egiptoj postkuris kaj venis
post ili, ĉiuj ĉevaloj de Faraono, liaj ĉaroj kaj liaj
rajdantoj, en la mezon de la maro. 24 Kiam venis
la matena gardotempo, la Eternulo ekrigardis la
tendaron de la Egiptoj el la fajra kaj nuba kolono,
kaj Li tumultigis la tendaron de la Egiptoj. 25 Kaj
Li depuŝis la radojn de iliaj ĉaroj kaj malrapidigis
ilian iradon. Tiam la Egiptoj diris: Ni forkuru
for de la Izraelidoj, ĉar la Eternulo militas por
ili kontraŭ la Egiptoj. 26 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Etendu vian manon super la maron, por
ke la akvo revenu sur la Egiptojn, sur iliajn ĉarojn
kaj iliajn rajdantojn. 27 Kaj Moseo etendis sian
manon super la maron, kaj la maro revenis en
la komenco de la mateno, sur sian lokon, kaj la
Egiptoj kuris renkonte al ĝi. Kaj la Eternulo ĵetis
la Egiptojn en la mezon de la maro. 28 Kaj la akvo
revenis, kaj kovris la ĉarojn kaj la rajdantojn de la
tuta militistaro de Faraono, kiu venis post ili en la
maron; ne restis el ili eĉ unu. 29 Sed la Izraelidoj
iris sur seka tero tra la mezo de la maro, kaj la
akvo estis por ili muro dekstre kaj maldekstre.

30 Kaj la Eternulo savis en tiu tago la Izraelidojn
el la mano de la Egiptoj; kaj la Izraelidoj vidis
la Egiptojn mortintaj sur la bordo de la maro.
31 Kaj la Izraelidoj vidis la grandan manon, kiun
la Eternulo aperigis sur la Egiptoj, kaj la popolo
ektimis la Eternulon kaj ekkredis al la Eternulo
kaj al Lia sklavo Moseo.

15 Tiam Moseo kaj la Izraelidoj kantis ĉi tiun
kanton al la Eternulo, kaj parolis jene: Mi
kantos al la Eternulo, ĉar Li alte leviĝis; Ĉevalon
kaj ĝian rajdanton Li ĵetis en la maron. 2 Mia
forto kaj glorkanto estas la Eternulo, Kaj Li estis
por mi savo. Li estas mia Dio, kaj mi Lin gloros, La
Dio de mia patro, kaj mi Lin altigos. 3 La Eternulo
estas viro de milito, Eternulo estas Lia nomo. 4
La ĉarojn de Faraono kaj lian militistaron Li ĵetis
en la maron; Kaj liaj elektitaj militestroj dronis
en la Ruĝa Maro. 5 Abismoj ilin kovris; Ili falis
en la profundojn kiel ŝtono. 6 Via dekstra mano,
ho Eternulo, estas glora per forto, Via dekstra
mano, ho Eternulo, disbatas malamikon. 7 Per Via
granda majesto Vi frakasas Viajn kontraŭulojn;
Vi sendas Vian koleron, kaj ĝi forbruligas ilin
kiel pajlon. 8 De Via kolera blovo montiĝis akvo,
Amasigite stariĝis fluaĵo, Densiĝis abismoj en
la mezo de la maro. 9 La malamiko diris: Mi
persekutos, Mi atingos, mi dividos militakiron;
Satiĝos de ili mia animo; Mi eltiros mian glavon,
ekstermos ilin mia mano. 10 Vi blovis per Via
spirito, kaj ilin kovris la maro; Kiel plumbo ili
iris al fundo en la akvo potenca. 11 Kiu estas
kiel Vi inter la dioj, ho Eternulo? Kiu estas kiel
Vi, majesta en sankteco, Timinda kaj laŭdinda,
faranta miraklojn? 12 Vi etendis Vian dekstran
manon, Kaj ilin englutis la tero. 13 Vi kondukis kun
Via favorkoreco tiun popolon, kiun Vi liberigis; Vi
kondukis ĝin per Via forto al Via sankta loĝejo.
14 Aŭdis popoloj kaj ektremis; Teruro atakis la
loĝantojn de Filiŝtujo. 15 Tiam ektimis la ĉefoj
de Edom; La potenculojn de Moab atakis tremo;
Perdis la kuraĝon ĉiuj loĝantoj de Kanaan. 16
Falas sur ilin timo kaj teruro pro la grandeco de
Via brako; Ili mutiĝas kiel ŝtono, ĝis pasas Via
popolo, ho Eternulo, Ĝis pasas la popolo, kiun Vi
akiris. 17 Vi venigos ilin, kaj plantos ilin Sur la
monto de Via heredo, Sur la loko, ho Eternulo,
kiun Vi faris Via sidejo, En la sanktejo, ho Sinjoro,
kiun pretigis Viaj manoj. 18 La Eternulo reĝos
ĉiam kaj eterne. 19 Ĉar la ĉevaloj de Faraono kun
liaj ĉaroj kaj rajdantoj eniĝis en la maron, kaj la
Eternulo turnis sur ilin la akvon de la maro; sed
la Izraelidoj iris sur seka tero tra la mezo de la
maro. 20 Mirjam, la profetino, fratino de Aaron,
prenis tamburinon en sian manon, kaj ĉiuj virinoj
eliris post ŝi kun tamburinoj kaj dancante. 21 Kaj
Mirjam antaŭkantis al ili: Kantu al la Eternulo, ĉar
Li alte leviĝis; Ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li ĵetis
en la maron. 22 Moseo ekkondukis la Izraelidojn
for de la Ruĝa Maro, kaj ili eliris al la dezerto
Ŝur; ili iris dum tri tagoj tra la dezerto kaj ne
trovis akvon. 23 Ili venis al Mara, sed ili ne povis
trinki la akvon en Mara, ĉar ĝi estis maldolĉa;
tial oni donis al la loko la nomon Mara. 24 Kaj
la popolo ekmurmuris kontraŭ Moseo, dirante:
Kiam ni trinkos? 25 Tiam li kriis al la Eternulo, kaj
la Eternulo montris al li arbon, kaj li ĵetis ĝin en
la akvon, kaj la akvo fariĝis dolĉa. Tie Li donis al
ili leĝon kaj juĝon, kaj tie Li ilin elprovis. 26 Kaj Li
diris: Se vi aŭskultados la voĉon de la Eternulo,
via Dio, kaj farados tion, kio plaĉas al Li, kaj vi
atentados Liajn ordonojn kaj observados ĉiujn
Liajn leĝojn, tiam Mi venigos sur vin neniun el
tiuj malsanoj, kiujn Mi venigis sur la Egiptojn; ĉar
Mi estas la Eternulo, via saniganto. 27 Kaj ili venis
al Elim; tie estis dek du fontoj de akvo, kaj sepdek
daktilpalmoj. Kaj ili starigis tie sian tendaron ĉe
la akvo.

16 Ili elmoviĝis el Elim, kaj la tuta komunumo
de la Izraelidoj venis en la dezerton Sin,
kiu troviĝas inter Elim kaj Sinaj, en la dek-
kvina tago de la dua monato, post sia eliro el
la lando Egipta. 2 Kaj la tuta komunumo de la
Izraelidoj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj Aaron
en la dezerto. 3 Kaj la Izraelidoj diris al ili: Ho,
ni dezirus morti per la mano de la Eternulo
en la lando Egipta, sidante super la potoj kun
viando, manĝante panon ĝissate! vi elkondukis
nin en ĉi tiun dezerton, por mortigi ĉi tiun tutan
komunumon per malsato. 4 Tiam la Eternulo diris
al Moseo: Jen Mi pluvigos por vi panon el la ĉielo;
kaj la popolo eliru kaj kolektu ĉiutage tiom, kiom
ĝi bezonas por la tago, por ke Mi esploru ĝin,
ĉu ĝi sekvos Mian leĝon aŭ ne. 5 Sed en la sesa
tago ili preparu tion, kion ili devas enporti, kaj
tiam estos duobla porcio kompare kun tio, kion ili
kolektas ĉiutage. 6 Kaj Moseo kaj Aaron diris al
ĉiuj Izraelidoj: Vespere vi sciiĝos, ke la Eternulo
elkondukis vin el la lando Egipta. 7 Kaj matene vi
vidos la gloron de la Eternulo; ĉar Li aŭdis vian
murmuradon kontraŭ la Eternulo. Sed kio estas ni,
ke vi murmuras kontraŭ ni? 8 Kaj Moseo diris: La
Eternulo donos al vi vespere viandon por manĝi
kaj matene panon por satiĝi; ĉar la Eternulo aŭdis
vian murmuradon, kiun vi murmuris kontraŭ
Li. Sed ni, kio ni estas? ne kontraŭ ni estas via

murmurado, sed kontraŭ la Eternulo. 9 Kaj Moseo
diris al Aaron: Diru al la tuta komunumo de la
Izraelidoj: Alproksimiĝu antaŭ la Eternulon, ĉar Li
aŭdis vian murmuradon. 10 Kaj dum Aaron estis
parolanta al la tuta komunumo de la Izraelidoj,
ili turniĝis al la dezerto, kaj jen la gloro de la
Eternulo aperis en nubo. 11 Kaj la Eternulo parolis
al Moseo, dirante: 12 Mi aŭdis la murmuradon de
la Izraelidoj; diru al ili jenon: En la komenco de la
vespero vi manĝos viandon, kaj matene vi satiĝos
per pano, kaj vi sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo,
via Dio. 13 Kiam venis la vespero, alflugis koturnoj
kaj kovris la tendaron, kaj matene estis tavolo da
roso ĉirkaŭ la tendaro. 14 Kiam la tavolo da roso
forleviĝis, tiam montriĝis, ke sur la supraĵo de la
dezerto kuŝas io delikata, senŝela, delikata kiel
prujno sur la tero. 15 Kiam la Izraelidoj ekvidis,
ili diris unuj al la aliaj: Kio ĝi estas? ĉar ili ne
sciis, kio ĝi estas. Kaj Moseo diris al ili: Ĝi estas la
pano, kiun la Eternulo donis al vi por manĝi. 16
Jen estas tio, kion ordonis la Eternulo: Kolektu
ĝin ĉiu en tia kvanto, kiom li bezonas por manĝi;
prenu po unu omero por ĉiu kapo, laŭ la nombro
de viaj animoj, kiujn ĉiu havas en sia tendo. 17
Kaj tiel faris la Izraelidoj, kaj ili kolektis, unu
pli, alia malpli. 18 Kaj oni mezuris per omero;
kaj kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj kiu
kolektis malpli, ne havis mankon; ĉiu kolektis
tiom, kiom li povis manĝi. 19 Kaj Moseo diris
al ili: Neniu restigu iom el ĝi ĝis la mateno. 20
Sed ili ne obeis Moseon, kaj kelkaj restigis iom
el ĝi ĝis la mateno; kaj aperis en ĝi vermoj, kaj
ĝi malbonodoriĝis; kaj Moseo ekkoleris ilin. 21
Ili kolektadis ĝin ĉiumatene, ĉiu tiom, kiom li
bezonis por manĝi; kaj kiam la suno fariĝis pli
varma, tio fandiĝadis. 22 Kiam venis la sesa tago,
ili kolektis duoble da pano, po du omeroj por
ĉiu; kaj ĉiuj ĉefoj de la komunumo venis kaj diris
tion al Moseo. 23 Kaj li diris al ili: Jen estas, kion
diris la Eternulo: ripozo de sankta sabato de la
Eternulo estas morgaŭ; kion vi estas bakontaj,
baku, kaj kion vi estas kuirontaj, kuiru; sed ĉion
superfluan formetu, por ke ĝi estu konservata ĝis
la mateno. 24 Kaj ili formetis ĝin ĝis la mateno,
kiel ordonis Moseo, kaj ĝi ne malbonodoriĝis, kaj
vermoj ne aperis en ĝi. 25 Kaj Moseo diris: Manĝu
ĝin hodiaŭ, ĉar hodiaŭ estas sabato de la Eternulo;
hodiaŭ vi ne trovos ĝin sur la kampo. 26 Dum ses
tagoj kolektu ĝin, sed la sepa tago estas sabato, en
tiu tago ĝi ne troviĝos. 27 En la sepa tago eliris
kelkaj el la popolo, por kolekti, sed ili ne trovis. 28
Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ĝis kiam vi rifuzos
observi Miajn ordonojn kaj Mian instruon? 29
Rigardu, la Eternulo donis al vi la sabaton, tial Li
donas al vi en la sesa tago panon por du tagoj;
restu ĉiu hejme, neniu eliru for de sia loko en
la sepa tago. 30 Kaj la popolo ripozis en la sepa
tago. 31 Kaj la domo de Izrael donis al ĝi la nomon
manao; ĝi estis kiel la semo de koriandro, blanka,
kaj ĝia gusto estis kiel blankpaneto kun mielo.
32 Kaj Moseo diris: Jen estas tio, kion ordonis
la Eternulo: Plenigu per ĝi omeron, ke ĝi estu
konservata en viaj generacioj, por ke oni vidu la
panon, kiun Mi manĝigis al vi en la dezerto, kiam
Mi elkondukis vin el la lando Egipta. 33 Kaj Moseo
diris al Aaron: Prenu unu vazon kaj enmetu tien
plenan omeron da manao kaj starigu ĝin antaŭ
la Eternulo, por ke ĝi estu konservata en viaj
generacioj. 34 Kiel la Eternulo ordonis al Moseo,
Aaron starigis ĝin antaŭ la Atesto, por konserviĝi.
35 Kaj la Izraelidoj manĝis la manaon dum kvardek
jaroj, ĝis ili venis en landon loĝeblan; la manaon
ili manĝis, ĝis ili venis al la limo de la lando
Kanaana. 36 Kaj omero estas dekono de efo.

17 La tuta komunumo de la Izraelidoj elmoviĝis
el la dezerto Sin laŭ siaj tagvojoj, kiel ordonis
la Eternulo; kaj ili starigis sian tendaron en
Refidim, kaj la popolo ne havis akvon por trinki. 2
Kaj la popolo malpacis kontraŭ Moseo, kaj ili diris:
Donu al ni akvon por trinki. Kaj Moseo diris al
ili: Kial vi malpacas kontraŭ mi? kial vi provas la
Eternulon? 3 Sed la popolo tie suferis pro manko
de akvo, kaj la popolo murmuris kontraŭ Moseo,
kaj diris: Kial vi elkondukis nin el Egiptujo, por
mortigi nin kaj niajn infanojn kaj niajn brutojn
per soifo? 4 Tiam Moseo kriis al la Eternulo,
dirante: Kion mi faros kun ĉi tiu popolo? baldaŭ
povas okazi, ke ili min ŝtonmortigos. 5 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Preteriru antaŭ la popolo,
kaj prenu kun vi kelkajn el la ĉefoj de Izrael, kaj
vian bastonon, per kiu vi frapis la riveron, prenu
en vian manon, kaj iru. 6 Jen Mi staros antaŭ vi tie
super roko sur Ĥoreb; kaj vi frapos la rokon, kaj
eliros el ĝi akvo, kaj la popolo trinkos. Kaj Moseo
faris tiel antaŭ la okuloj de la ĉefoj de Izrael. 7
Kaj li donis al tiu loko la nomon Masa kaj Meriba,
pro la malpaco de la Izraelidoj, kaj pro tio, ke
ili provis la Eternulon, dirante: Ĉu la Eternulo
estas inter ni, aŭ ne? 8 Venis la Amalekidoj, kaj
ekmilitis kontraŭ la Izraelidoj en Refidim. 9 Tiam
Moseo diris al Josuo: Elektu al ni virojn, kaj eliru,
batalu kontraŭ la Amalekidoj. Morgaŭ mi staros
sur supro de monteto, kaj la Dian bastonon mi
havos en mia mano. 10 Kaj Josuo faris, kiel diris al
li Moseo, kaj batalis kontraŭ la Amalekidoj; kaj
Moseo, Aaron, kaj Ĥur supreniris sur la supron de

la monteto. 11 Kaj ĉiufoje, kiam Moseo levis sian
manon, venkis Izrael; kaj kiam li mallevis sian
manon, venkis Amalek. 12 Sed la manoj de Moseo
estis pezaj; tial ili prenis ŝtonon kaj metis ĝin sub
lin, kaj li sidiĝis sur ĝi; kaj Aaron kaj Ĥur subtenis
liajn manojn, unu de unu flanko, la dua de la
dua flanko; kaj liaj manoj estis en ĝusta teniĝo
ĝis la subiro de la suno. 13 Kaj Josuo senfortigis
Amalekon kaj lian popolon per la glavo. 14 Kaj
la Eternulo diris al Moseo: Skribu ĉi tion por
memoro en libron kaj enmetu ĉi tion en la orelojn
de Josuo, ke Mi ekstermos la memoron pri Amalek
sub la ĉielo. 15 Moseo konstruis altaron, kaj donis
al ĝi la nomon: La Eternulo mia Standardo. 16
Ĉar li diris: Estas promesite per la altaro de la
Eternulo, ke la Eternulo militos kontraŭ Amalek
de generacio al generacio.

18 Jitro, la Midjana pastro, la bopatro de Moseo,
aŭdis ĉion, kion la Eternulo faris al Moseo
kaj al Sia popolo Izrael, ke la Eternulo elkondukis
Izraelon el Egiptujo. 2 Kaj Jitro, la bopatro de
Moseo, prenis Ciporan, la edzinon de Moseo, kiun
tiu forlasis; 3 kaj ŝiajn du filojn, el kiuj unu havis
la nomon Gerŝom; ĉar la patro diris: Mi estis
fremdulo en fremda lando; 4 kaj la dua havis la
nomon Eliezer, ĉar tiu diris: La Dio de mia patro
helpis min, kaj savis min kontraŭ la glavo de
Faraono. 5 Kaj Jitro, la bopatro de Moseo, kun liaj
filoj kaj lia edzino venis al Moseo en la dezerton,
kie li staris tendare ĉe la monto de Dio. 6 Kaj li
dirigis al Moseo: Mi, via bopatro Jitro, venas al
vi, kaj ankaŭ via edzino kaj ŝiaj du filoj kun ŝi.
7 Tiam Moseo eliris renkonte al sia bopatro kaj
profunde salutis lin kaj kisis lin, kaj ili demandis
sin reciproke pri la farto kaj eniris en la tendon.
8 Kaj Moseo rakontis al sia bopatro ĉion, kion
la Eternulo faris al Faraono kaj al la Egiptoj pro
Izrael, kaj ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj trafis ilin dum
la vojo kaj el kiuj la Eternulo ilin savis. 9 Jitro
ĝojis je la tuta bono, kiun la Eternulo faris al
Izrael, savinte lin el la mano de la Egiptoj. 10
Kaj Jitro diris: Benata estu la Eternulo, kiu savis
vin el la manoj de la Egiptoj kaj el la mano de
Faraono, kaj kiu savis la popolon el sub la mano
de la Egiptoj. 11 Nun mi scias, ke la Eternulo
estas pli granda ol ĉiuj dioj; ĝi estas pro tio, ke
tiuj malbonintencis kontraŭ ili. 12 Kaj Jitro, la
bopatro de Moseo, alportis al Dio bruloferon kaj
buĉoferojn; kaj Aaron kaj ĉiuj ĉefoj de Izrael venis,
por manĝi panon kun la bopatro de Moseo antaŭ
Dio. 13 La sekvantan tagon Moseo sidiĝis, por juĝi
la popolon; kaj la popolo staris antaŭ Moseo de
la mateno ĝis la vespero. 14 Kaj la bopatro de
Moseo vidis ĉion, kion li faras por la popolo, kaj
diris: Kio estas tio, kion vi faras al la popolo? kial
vi sola sidas kaj la tuta popolo staras antaŭ vi
de mateno ĝis vespero? 15 Tiam Moseo diris al
sia bopatro: La popolo venas al mi, por demandi
Dion. 16 Kiam fariĝas inter ili ia afero, ili venas al
mi; kaj mi juĝas inter unu kaj alia, kaj mi sciigas la
leĝojn de Dio kaj Liajn instruojn. 17 Sed la bopatro
de Moseo diris al li: Ne bona estas la afero, kiun
vi faras. 18 Senfortiĝos vi kaj ĉi tiu popolo, kiu
estas kun vi; ĉar la afero estas tro malfacila por
vi; vi ne povas plenumi ĝin sola. 19 Aŭskultu mian
voĉon, mi donos al vi konsilon, kaj Dio estos kun
vi. Vi estu por la popolo perulo antaŭ Dio, kaj
prezentu la aferojn al Dio. 20 Instruu al ili la leĝojn
kaj instruojn, kaj montru al ili la vojon, kiun ili
devas iri, kaj la farojn, kiujn ili devas fari. 21 Kaj
vi elserĉu inter la tuta popolo homojn bravajn,
timantajn Dion, homojn veramajn, neprofitamajn;
kaj starigu ilin super la popolo kiel milestrojn,
centestrojn, kvindekestrojn, kaj dekestrojn. 22 Kaj
ili juĝadu la popolon en ĉiu tempo; ĉiun grandan
aferon ili venigu al vi, sed ĉiun malgrandan aferon
juĝu ili; tiel fariĝos pli facile al vi, kaj ili portos kun
vi. 23 Se vi tion faros kaj Dio al vi ordonos, tiam
vi povos resti forta, kaj ankaŭ ĉi tiu tuta popolo
venos al sia loko en paco. 24 Moseo obeis la voĉon
de sia bopatro, kaj faris ĉion, kion tiu diris. 25 Kaj
Moseo elektis bravajn homojn inter la tuta Izrael,
kaj faris ilin estroj super la popolo, milestroj,
centestroj, kvindekestroj, kaj dekestroj. 26 Kaj
ili juĝadis la popolon en ĉiu tempo; malfacilan
aferon ili venigadis al Moseo, kaj ĉiun aferon
malgrandan juĝadis ili. 27 Kaj Moseo lasis sian
bopatron foriri, kaj tiu iris en sian landon.

19 En la tria monato post la eliro de la Izraelidoj
el la lando Egipta, en tiu tago ili venis en la
dezerton Sinaj. 2 Ili eliris el Refidim, kaj venis
en la dezerton Sinaj kaj starigis sian tendaron en
la dezerto; kaj Izrael stariĝis tie tendare antaŭ
la monto. 3 Kaj Moseo supreniris al Dio; kaj la
Eternulo vokis al li de la monto, dirante: Tiel diru
al la domo de Jakob kaj sciigu al la filoj de Izrael:
4 Vi vidis, kion Mi faris al la Egiptoj kaj kiel Mi
portis vin sur aglaj flugiloj kaj venigis vin al Mi. 5
Kaj nun se vi obeos Mian voĉon kaj observos Mian
interligon, vi estos Mia amata propraĵo inter ĉiuj
popoloj, ĉar al Mi apartenas la tuta tero. 6 Kaj vi
estos por Mi regno de pastroj kaj popolo sankta.
Tio estas la vortoj, kiujn vi diru al la Izraelidoj. 7
Moseo venis, kaj alvokis la ĉefojn de la popolo,

kaj prezentis al ili ĉiujn tiujn vortojn, pri kiuj
la Eternulo ordonis al li. 8 Kaj la tuta popolo
respondis kune kaj diris: Ĉion, kion la Eternulo
diris, ni faros. Kaj Moseo raportis la vortojn de
la popolo al la Eternulo. 9 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Jen Mi venos al vi en densa nubo, por
ke la popolo aŭdu, kiam Mi parolos kun vi, kaj
por ke ili kredu al vi eterne. Kaj Moseo sciigis
la vortojn de la popolo al la Eternulo. 10 Kaj
la Eternulo diris al Moseo: Iru al la popolo kaj
sanktigu ĝin hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj ili lavu siajn
vestojn. 11 Kaj ili estu pretaj por la tria tago, ĉar
en la tria tago la Eternulo malsupreniros antaŭ la
okuloj de la tuta popolo sur la monton Sinaj. 12
Kaj difinu limon por la popolo ĉirkaŭe, dirante:
Gardu vin, ke vi ne supreniru sur la monton nek
tuŝu ĝian bazon; ĉiu, kiu tuŝos la monton, estu
mortigita. 13 Mano lin ne tuŝu, sed per ŝtonoj li
estu mortigita, aŭ li estu pafmortigita; ĉu tio estos
bruto, ĉu tio estos homo, li ne vivu. Kiam eksonos
longa trumpetado, tiam ili povas supreniri sur
la monton. 14 Kaj Moseo malsupreniris de la
monto al la popolo kaj sanktigis la popolon, kaj
ili lavis siajn vestojn. 15 Kaj li diris al la popolo:
Estu pretaj por la tria tago; ne alproksimiĝu al
virino. 16 En la tria tago, tuj matene, komenciĝis
tondroj kaj fulmoj, kaj densa nubo estis super la
monto, kaj aŭdiĝis tre forta sonado de korno; kaj
ektremis la tuta popolo, kiu estis en la tendaro.
17 Kaj Moseo elirigis la popolon el la tendaro
renkonte al Dio, kaj ili stariĝis antaŭ la bazo de
la monto. 18 Kaj la monto Sinaj tuta fumiĝis
kaŭze de tio, ke la Eternulo malsupreniris sur
ĝin en fajro; kaj ĝia fumo leviĝadis kiel fumo
el forno, kaj la tuta monto forte tremis. 19 Kaj
la sonado de la korno fariĝadis ĉiam pli kaj pli
forta; Moseo paroladis, kaj Dio respondadis al li
per voĉo. 20 Kaj la Eternulo malsupreniris sur la
monton Sinaj, sur la supron de la monto; kaj la
Eternulo vokis Moseon sur la supron de la monto,
kaj Moseo supreniris. 21 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Iru malsupren, avertu la popolon, ke ili
ne translimiĝu perforte al la Eternulo, por vidi,
ĉar tiam multaj el ili falus. 22 Eĉ la pastroj, kiuj
alproksimiĝos al la Eternulo, sanktigu sin, por ke
la Eternulo ne frakasu ilin. 23 Kaj Moseo diris al
la Eternulo: La popolo ne povas supreniri sur la
monton Sinaj, ĉar Vi avertis nin, dirante: Faru
limon ĉirkaŭ la monto, kaj sanktigu ĝin. 24 Sed la
Eternulo diris al li: Iru malsupren, poste supreniru
vi kaj Aaron kun vi; sed la pastroj kaj la popolo ne
penu perforte supreniri al la Eternulo, por ke Li
ne frakasu ilin. 25 Kaj Moseo malsupreniris al la
popolo kaj diris tion al ili.

20 Kaj Dio diris ĉiujn sekvantajn vortojn: 2 Mi
estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco. 3
Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi. 4 Ne faru al
vi idolon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo
supre aŭ sur la tero malsupre aŭ en la akvo sub
la tero; 5 ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin;
ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu
la malbonagon de la patroj punas sur la idoj en
la tria kaj kvara generacioj ĉe Miaj malamantoj,
6 kaj kiu faras favorkoraĵon por miloj al Miaj
amantoj kaj al la plenumantoj de Miaj ordonoj.
7 Ne malbonuzu la nomon de la Eternulo, via
Dio; ĉar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu
malbonuzas Lian nomon. 8 Memoru pri la tago
sabata, ke vi tenu ĝin sankta. 9 Dum ses tagoj
laboru kaj faru ĉiujn viajn aferojn; 10 sed la sepa
tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru
nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino,
nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto,
nek via fremdulo, kiu estas inter viaj pordegoj; 11
ĉar dum ses tagoj la Eternulo kreis la ĉielon kaj la
teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, sed en la
sepa tago Li ripozis. Tial la Eternulo benis la tagon
sabatan kaj sanktigis ĝin. 12 Respektu vian patron
kaj vian patrinon, por ke longe daŭru via vivo sur
la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi. 13 Ne
mortigu. 14 Ne adultu. 15 Ne ŝtelu. 16 Ne parolu
kontraŭ via proksimulo malveran ateston. 17 Ne
deziru la domon de via proksimulo; ne deziru la
edzinon de via proksimulo, nek lian sklavon, nek
lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian azenon,
nek ion, kio apartenas al via proksimulo. 18 Kaj la
tuta popolo vidis la tondrojn kaj la fulmojn kaj
la sonadon de la korno kaj la fumiĝadon de la
monto; kaj la popolo vidis, kaj retiriĝis kun teruro
kaj stariĝis malproksime. 19 Kaj ili diris al Moseo:
Parolu vi kun ni, kaj ni aŭskultos, sed Dio ne
parolu kun ni, por ke ni ne mortu. 20 Kaj Moseo
diris al la popolo: Ne timu; ĉar por vin elprovi
venis Dio, kaj por ke la timo antaŭ Li estu antaŭ
via vizaĝo, por ke vi ne peku. 21 Kaj la popolo
staris malproksime; sed Moseo alproksimiĝis al la
mallumo, kie estis Dio. 22 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Tiel diru al la Izraelidoj: Vi vidis, kiel
Mi parolis kun vi el la ĉielo. 23 Ne faru antaŭ
Mi diojn arĝentajn, kaj diojn orajn ne faru al
vi. 24 Altaron el tero faru al Mi, kaj oferu sur
ĝi viajn bruloferojn kaj pacoferojn, viajn ŝafojn
kaj viajn bovojn; sur ĉiu loko, kie Mi memorigos
Mian nomon, Mi venos al vi kaj benos vin. 25 Kaj

se vi faros al Mi altaron el ŝtonoj, ne konstruu
ĝin el ŝtonoj hakitaj; ĉar se vi levos sur ĝin vian
hakilon, vi ĝin malsanktigos. 26 Kaj ne supreniru
per ŝtupoj al Mia altaro, por ke ne malkovriĝu via
nudeco antaŭ ĝi.

21 Kaj jen estas la juĝoj, kiujn vi proponos al ili:
2 Se vi aĉetos sklavon Hebreon, li servu dum
ses jaroj; sed en la sepa li eliru libera senpage. 3 Se
li venis sola, li eliru sola; se li estas edzigita, tiam
lia edzino eliru kune kun li. 4 Se lia sinjoro donis
al li edzinon kaj ŝi naskis al li filojn aŭ filinojn,
tiam la edzino kaj ŝiaj infanoj restu ĉe sia sinjoro,
kaj li eliru sola. 5 Sed se la sklavo diros: Mi amas
mian sinjoron, mian edzinon, kaj miajn infanojn,
mi ne volas liberiĝi; 6 tiam lia sinjoro alkonduku
lin antaŭ la potenculojn kaj starigu lin apud la
pordo aŭ apud la fosto, kaj lia sinjoro trapiku lian
orelon per aleno, kaj li estu lia sklavo por ĉiam. 7
Kaj se iu vendos sian filinon kiel sklavinon, ŝi ne
eliru kiel eliras la sklavoj. 8 Se ŝi ne plaĉas al sia
sinjoro, al kiu ŝi estis fordonita, tiam li donu al
ŝi la eblon elaĉetiĝi; al fremda popolo ŝin vendi
li ne havas la rajton, ĉar li kondutis ne honeste
kontraŭ ŝi. 9 Se iu transdonos ŝin al sia filo, li agu
kun ŝi laŭ la rajto de filinoj. 10 Se li prenos por
li alian edzinon, tiam nutraĵo, vestoj, kaj edzina
vivo ne devas esti rifuzataj al ŝi. 11 Kaj se tiujn tri
aferojn li ne faros por ŝi, tiam ŝi eliru senpage, sen
elaĉeto. 12 Se iu batos homon kaj tiu mortos, li
estu mortigita. 13 Sed se li ne agis malbonintence,
nur Dio puŝis tiun sub lian manon, Mi difinas
al vi lokon, kien li povas forkuri. 14 Sed se iu
intence mortigis sian proksimulon per ruzo, tiam
eĉ de Mia altaro forprenu lin, ke li mortu. 15 Kiu
batas sian patron aŭ sian patrinon, tiu devas esti
mortigita. 16 Kaj se iu ŝtelas homon por vendi
lin, aŭ oni trovas tiun en lia mano, li devas esti
mortigita. 17 Kiu malbenas sian patron aŭ sian
patrinon, tiu devas esti mortigita. 18 Se homoj
kverelos, kaj unu batos la alian per ŝtono aŭ per
pugno kaj tiu ne mortos, sed devos kuŝi en lito: 19
se li leviĝos kaj irados ekstere per apogilo, tiam
la batinto estu senkulpa; li nur kompensu al li
lian malliberigitecon kaj zorgu pri lia kuracado.
20 Se iu batos sian sklavon aŭ sian sklavinon per
bastono, kaj tiu mortos sub lia mano, tiam oni
devas lin puni; 21 sed se tiu restos viva dum unu aŭ
du tagoj, tiam oni ne devas lin puni; ĉar tio estas
lia mono. 22 Se viroj kverelos kaj frapos gravedan
virinon, kaj ŝi abortos, sed ne fariĝos malfeliĉo,
tiam oni punu lin per monpuno, kian metos sur
lin la edzo de la virino, kaj li pagu ĝin laŭ decido
de juĝantoj. 23 Sed se fariĝos malfeliĉo, tiam donu
animon pro animo, 24 okulon pro okulo, denton
pro dento, manon pro mano, piedon pro piedo, 25
bruldifekton pro bruldifekto, vundon pro vundo,
kontuzon pro kontuzo. 26 Kaj se iu batos okulon
de sia sklavo aŭ de sia sklavino kaj difektos ĝin,
tiam li forliberigu tiun kompense pro la okulo. 27
Kaj se li elbatos denton de sia sklavo aŭ denton
de sia sklavino, li forliberigu tiun kompense pro
la dento. 28 Se bovo kornobatos viron aŭ virinon
kaj tiu mortos, tiam oni ŝtonmortigu la bovon
kaj ĝia viando ne estu manĝata, sed la mastro de
la bovo restu senkulpa. 29 Sed se la bovo estis
kornobatema antaŭe kaj oni tion sciigis al ĝia
mastro kaj li ĝin ne gardis kaj ĝi mortigis viron
aŭ virinon, tiam la bovon oni ŝtonmortigu kaj
ĝian mastron oni mortigu. 30 Se oni metos sur
lin elaĉeton, tiam li donu pro sia animo tian
elaĉetan sumon, kia estos metita sur lin. 31 Se
filo aŭ filino estos kornobatita, oni agu kun li en
la sama maniero. 32 Se iun sklavon aŭ sklavinon
kornobatos la bovo, tiam tridek sikloj da mono
devas esti pagitaj al ties mastro kaj la bovo devas
esti ŝtonmortigita. 33 Se iu malfermos kavon,
aŭ elfosos kavon, kaj ne kovros ĝin, kaj falos
tien bovo aŭ azeno, 34 tiam la mastro de la kavo
devas kompensi per mono al ĝia mastro, kaj la
kadavro apartenu al li. 35 Se la bovo de iu homo
kornobatos bovon de lia proksimulo tiel, ke ĝi
mortos, tiam ili vendu la vivan bovon kaj dividu
inter si egalparte la monon pro ĝi, kaj ankaŭ la
kadavron ili dividu. 36 Sed se oni sciis, ke la bovo
estis kornobatema antaŭe, kaj ĝia mastro ĝin ne
gardis, tiam ili pagu bovon pro la bovo, kaj la
kadavro apartenu al li.

22 Se iu ŝtelos bovon aŭ ŝafon kaj buĉos ĝin
aŭ vendos ĝin, tiam li pagu kvin bovojn
pro la bovo kaj kvar ŝafojn pro la ŝafo. 2 Se iu
trovos ŝtelanton ĉe subfosado kaj batos lin kaj tiu
mortos, tiam oni ne juĝu lin pro la sango. 3 Sed
se lumis super li la suno, tiam oni juĝu lin pro la
sango. La ŝtelinto pagu kompenson; se li ne havas,
tiam oni lin vendu pro lia ŝtelo. 4 Se la ŝtelitaĵo,
ĉu ĝi estas bovo, ĉu azeno, ĉu ŝafo, estos trovita
en liaj manoj viva, tiam li kompensu duoble. 5 Se
iu difektos kampon aŭ vinberejon, lasante sian
bruton, ke ĝi difektu kampon de aliulo, tiam li
devas pagi per plejbonaĵo el sia kampo kaj per
plejbonaĵo el sia vinberejo. 6 Se eliros fajro kaj
trafos dornojn kaj ekstermos garbojn aŭ starantan
grenon aŭ kampon, tiam tiu kompensu, kiu kaŭzis
la brulon. 7 Se iu donos al sia proksimulo monon
aŭ uzataĵojn, por konservi, kaj ili estos ŝtelitaj el

la domo de tiu homo, tiam, se la ŝtelinto estos
trovita, li kompensu duoble. 8 Se la ŝtelinto ne
estos trovita, tiam la mastro de la domo venu
al la potenculoj, kaj ĵuru, ke li ne etendis sian
manon sur la apartenaĵon de sia proksimulo. 9
Pri ĉiu maljustaĵo, ĉu ĝi estos pri bovo, ĉu pri
azeno, ĉu pri ŝafo, ĉu pri vesto, pri ĉiu perditaĵo,
pri kiu iu diros, ke ĝi estas lia, la afero de ambaŭ
devas esti prezentita al la potenculoj; kiun la
potenculoj trovos kulpa, tiu kompensu duoble al
sia proksimulo. 10 Se iu donos al sia proksimulo
azenon aŭ bovon aŭ ŝafon aŭ alian bruton, por
konservi, kaj ĝi mortos aŭ estos difektita aŭ
forkaptita, kaj neniu tion vidos, 11 tiam ĵuro antaŭ
la Eternulo estu inter ili, ke li ne etendis sian
manon sur la apartenaĵon de sia proksimulo, kaj
ĝia mastro ĝin prenos kaj li ne kompensos. 12 Sed
se oni ĝin ŝtelos de li, tiam li devas kompensi al
ĝia mastro. 13 Se ĝi estos disŝirita, li prezentu
ateston, kaj la disŝiritaĵon li ne kompensos. 14
Se iu ĝin prenos prunte de sia proksimulo, kaj
ĝi estos difektita aŭ mortos dum foresto de sia
mastro, tiam li devas kompensi. 15 Se ĝia mastro
estis apud ĝi, tiam li ne devas kompensi. Se ĝi
estis dungita, li perdis sian dungomonon. 16 Se iu
forlogos virgulinon, kiu ne estas fianĉinigita, kaj
kuŝos kun ŝi, tiam li donu al ŝi doton kaj prenu ŝin
al si kiel edzinon. 17 Se ŝia patro ne volos doni ŝin
al li, tiam li pagu tiom da mono, kiom virgulinoj
ordinare ricevas dote. 18 Sorĉistinon ne lasu vivi.
19 Ĉiu, kiu kuŝis kun bruto, estu mortigita. 20
Kiu alportas oferojn al dioj, krom al la Eternulo
sole, tiu estu ekstermita. 21 Fremdulon ne ofendu,
nek premu lin; ĉar fremduloj vi estis en la lando
Egipta. 22 Vidvinon kaj orfon ne premu. 23 Se vi
ilin premos kaj ili krios al Mi, tiam Mi aŭdos ilian
krion; 24 kaj ekflamos Mia kolero, kaj Mi mortigos
vin per glavo, kaj viaj edzinoj estos vidvinoj kaj
viaj infanoj estos orfoj. 25 Se vi pruntedonos
monon al iu el Mia popolo, al iu malriĉulo apud
vi, ne estu por li premanto, ne metu sur lin
procentojn. 26 Se vi prenos de via proksimulo
veston kiel garantiaĵon, tiam antaŭ la subiro de
la suno redonu ĝin al li; 27 ĉar ĝi estas lia sola
kovro, ĝi estas la vesto por lia korpo; en kio li
dormos? kaj kiam li krios al Mi, Mi aŭdos, ĉar Mi
estas favorkora. 28 Potenculojn ne malbenu, kaj
estron de via popolo ne insultu. 29 Vian abundon
kaj sukon ne retenu; la unuenaskiton el viaj filoj
vi devas doni al Mi. 30 Tiel same agu kun via bovo
kaj via ŝafo; sep tagojn ĝi restu kun sia patrino, en
la oka tago donu ĝin al Mi. 31 Estu por Mi sanktaj
homoj; kaj viandon, disŝiritan sur la kampo, ne
manĝu; al hundo ĵetu ĝin.

23 Ne disvastigu malveran famon; ne kunigu
vian manon kun malvirtulo, por esti
atestanto de malbonago. 2 Ne sekvu la amason
por malbonaĵoj; kaj en juĝo ne kliniĝu al la opinio
de la plimulto, por dekliniĝi de la vero. 3 Ankaŭ
malriĉulon ne favoru en lia juĝa afero. 4 Se vi
renkontos bovon de via malamiko aŭ lian azenon
erarvagantan, rekonduku ĝin al li. 5 Se vi vidos,
ke azeno de via malamiko falis sub sia ŝarĝo,
ne forlasu ĝin, sed alportu helpon kune kun li.
6 Ne forklinu la rajton de via malriĉulo en lia
juĝa afero. 7 De mensogaĵo malproksimiĝu, kaj
senkulpulon kaj virtulon ne mortigu; ĉar Mi ne
pravigos maljustulon. 8 Donacojn ne akceptu; ĉar
donacoj blindigas vidantojn kaj malĝustigas la
aferojn de virtuloj. 9 Fremdulon ne premu; vi
konas ja la animon de fremdulo, ĉar fremduloj
vi estis en la lando Egipta. 10 Dum ses jaroj
prisemu vian teron kaj rikoltu ĝiajn produktaĵojn;
11 sed en la sepa jaro ripozigu ĝin kaj ne tuŝu
ĝin, por ke manĝu la malriĉuloj el via popolo,
kaj la restaĵon manĝu la bestoj de la kampo. Tiel
same agu kun via vinberejo kaj kun via olivarbejo.
12 Dum ses tagoj faru viajn laborojn, kaj en la
sepa tago festu, por ke ripozu via bovo kaj via
azeno kaj por ke refreŝiĝu la filo de via sklavino
kaj la fremdulo. 13 Kaj ĉion, kion Mi diris al vi,
observu; kaj la nomon de aliaj dioj ne citu, ĝi ne
estu aŭdata el via buŝo. 14 Tri fojojn festu al Mi
dum la jaro. 15 La feston de la macoj observu;
dum sep tagoj manĝu macojn, kiel Mi ordonis al
vi, en la difinita tempo en la monato Abib (ĉar en
tiu tempo vi eliris el Egiptujo); kaj oni ne aperu
antaŭ Mi kun malplenaj manoj; 16 ankaŭ la feston
de la rikolto de la unuaj fruktoj de via laboro, de
tio, kion vi semos sur la kampo; kaj la feston de
kolekto en la fino de la jaro, kiam vi kolektos viajn
laborfruktojn el la kampo. 17 Tri fojojn ĉiujare
aperu ĉiuj viaj virseksuloj antaŭ la Sinjoro, la
Eternulo. 18 Ne verŝu sur fermentaĵon la sangon
de Mia ofero; kaj la graso de Mia festofero ne
restu ĝis mateno. 19 La komencaĵon de la unuaj
fruktoj de via tero alportu en la domon de la
Eternulo, via Dio. Ne kuiru kapridon en la lakto
de ĝia patrino. 20 Jen Mi sendas anĝelon antaŭ
vi, por gardi vin sur la vojo, kaj por venigi vin al
la loko, kiun Mi pretigis. 21 Gardu vin antaŭ lia
vizaĝo kaj aŭskultu lian voĉon; ne incitu lin, ĉar li
ne pardonos vian pekon; ĉar Mia nomo estas en li.
22 Sed se vi aŭskultos lian voĉon, kaj faros ĉion,
kion Mi diros, tiam Mi malamikos kontraŭ viaj

malamikoj kaj premos viajn premantojn. 23 Kiam
Mia anĝelo iros antaŭ vi, kaj Mi venigos vin al la
Amoridoj, la Ĥetidoj, la Perizidoj, la Kanaanidoj,
la Ĥividoj, kaj la Jebusidoj, kaj Mi ilin ekstermos:
24 ne adoru iliajn diojn kaj ne servu ilin, kaj ne
agu kiel ili agas, sed frakasu ilin kaj detruu iliajn
statuojn. 25 Kaj servu la Eternulon, vian Dion, kaj
Li benos vian panon kaj vian akvon; kaj Mi forigos
malsanon el via mezo. 26 Ne estos seninfana nek
sennaska en via lando; la nombron de viaj tagoj
Mi faros plena. 27 Mian teruron Mi sendos antaŭ
vi, kaj Mi konfuzos ĉiun popolon, al kiu vi venos,
kaj ĉiujn viajn malamikojn Mi turnos al vi dorse.
28 Kaj Mi sendos krabrojn antaŭ vi, kaj ili forpelos
la Ĥividojn kaj la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn de
antaŭ vi. 29 Mi ne forpelos ilin de antaŭ vi en unu
jaro, por ke la tero ne fariĝu senhoma kaj por ke
ne multiĝu kontraŭ vi la bestoj de la kampo. 30
Iom post iom Mi forpelos ilin de antaŭ vi, ĝis vi
multiĝos kaj posedos la landon. 31 Kaj Mi faros
viajn limojn de la Ruĝa Maro ĝis la Maro Filiŝta,
kaj de la dezerto ĝis la Rivero; ĉar Mi transdonos
en viajn manojn la loĝantojn de la lando, kaj vi
forpelos ilin de antaŭ vi. 32 Ne faru interligon kun
ili nek kun iliaj dioj. 33 Ili ne loĝu en via lando,
por ke ili ne pekigu vin kontraŭ Mi; se vi servos
iliajn diojn, tio fariĝos kaptilo por vi.

24 Kaj al Moseo Li diris: Supreniru al la Eternulo,
vi kaj Aaron, Nadab kaj Abihu, kaj sepdek el
la ĉefoj de Izrael, kaj faru adoron de malproksime.
2 Kaj Moseo sola alproksimiĝu al la Eternulo; sed
ili ne alproksimiĝu, kaj la popolo ne supreniru
kun li. 3 Kaj Moseo venis kaj rakontis al la popolo
ĉiujn vortojn de la Eternulo kaj ĉiujn leĝojn. Kaj
la tuta popolo respondis per unu voĉo, kaj ili
diris: Ĉion, kion diris la Eternulo, ni faros. 4 Kaj
Moseo skribis ĉiujn vortojn de la Eternulo, kaj li
leviĝis frue matene kaj konstruis altaron sub la
monto kaj dek du kolonojn laŭ la dek du triboj
de Izrael. 5 Kaj li sendis junulojn el la Izraelidoj,
kaj ili alportis bruloferojn kaj buĉis pacoferojn
al la Eternulo, bovidojn. 6 Moseo prenis duonon
de la sango kaj enverŝis en pelvojn, kaj duonon
de la sango li ŝprucigis sur la altaron. 7 Kaj li
prenis la libron de la interligo kaj laŭtlegis ĝin al
la popolo, kaj ili diris: Ĉion, kion diris la Eternulo,
ni faros kaj obeos. 8 Kaj Moseo prenis la sangon
kaj ŝprucigis sur la popolon, kaj diris: Jen estas
sango de la interligo, kiun la Eternulo faris kun
vi pri ĉiuj tiuj vortoj. 9 Kaj supreniris Moseo kaj
Aaron, Nadab kaj Abihu, kaj sepdek el la ĉefoj de
Izrael. 10 Kaj ili vidis la Dion de Izrael; kaj sub Liaj
piedoj estis io, kiel faritaĵo el brilanta safiro, kaj
kiel la ĉielo mem, kiam ĝi estas klara. 11 Li ne
etendis Sian manon kontraŭ la ĉefojn de Izrael;
kaj ili vidis Dion, kaj manĝis kaj trinkis. 12 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Supreniru al Mi sur la
monton kaj estu tie; kaj Mi donos al vi ŝtonajn
tabelojn, kaj la instruon kaj ordonojn, kiujn Mi
skribis, por instrui ilin. 13 Kaj leviĝis Moseo kaj
lia servanto Josuo, kaj Moseo supreniris sur la
monton de Dio. 14 Kaj al la ĉefoj li diris: Restu
ĉi tie, ĝis ni revenos al vi; kaj jen Aaron kaj Ĥur
estas kun vi; kiu havas ian aferon, tiu venu al ili.
15 Kaj Moseo supreniris sur la monton, kaj nubo
kovris la monton. 16 Kaj la majesto de la Eternulo
loĝis sur la monto Sinaj, kaj la nubo ĝin kovris
dum ses tagoj; kaj Li vokis Moseon en la sepa
tago el interne de la nubo. 17 Kaj la aspekto de la
majesto de la Eternulo estis kiel fajro flamanta
sur la supro de la monto antaŭ la okuloj de la
Izraelidoj. 18 Kaj Moseo eniris en la mezon de la
nubo, kaj supreniris sur la monton; kaj Moseo
estis sur la monto dum kvardek tagoj kaj kvardek
noktoj.

25 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Diru al la Izraelidoj, ke ili alportu por Mi
oferdonon; de ĉiu homo, kies koro deziros doni,
prenu la oferdonon por Mi. 3 Kaj jen estas la
oferdono, kiun vi prenos de ili: oro kaj arĝento
kaj kupro, 4 kaj blua teksaĵo kaj purpura kaj ruĝa,
kaj bisino kaj kapra lano, 5 kaj virŝafaj feloj ruĝe
kolorigitaj kaj antilopaj feloj, kaj akacia ligno, 6
oleo por lumigado, aromaĵoj por la sankta oleo
kaj por la bonodoraj incensoj, 7 ŝtonoj oniksaj
kaj ŝtonoj enkadrigeblaj por la efodo kaj por la
surbrustaĵo. 8 Kaj ili faru por Mi sanktejon, por
ke Mi loĝu inter ili. 9 Laŭ ĉio, kiel Mi montros
al vi la bildon de la Loĝejo kaj la bildon de ĉiuj
ĝiaj objektoj, tiel faru. 10 Kaj ili faru keston el
akacia ligno; du ulnoj kaj duono estu ĝia longo,
kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo, kaj unu ulno
kaj duono ĝia alto. 11 Kaj tegu ĝin per pura oro,
interne kaj ekstere tegu ĝin, kaj faru sur ĝi oran
kronon ĉirkaŭe. 12 Kaj fandu por ĝi kvar orajn
ringojn, kaj alfortikigu ilin sur ĝiaj kvar anguloj:
du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du ringojn sur
ĝia alia flanko. 13 Kaj faru stangojn el akacia ligno
kaj tegu ilin per oro. 14 Kaj metu la stangojn en
la ringojn sur la flankoj de la kesto, por porti la
keston per ili. 15 En la ringoj de la kesto devas
esti la stangoj; ili ne estu prenataj for de ĝi. 16 Kaj
en la keston enmetu la Ateston, kiun Mi donos
al vi. 17 Kaj faru fermoplaton el pura oro; du
ulnoj kaj duono estu ĝia longo, kaj unu ulno kaj

duono ĝia larĝo. 18 Kaj faru du kerubojn el oro;
per forĝa laboro faru ilin ĉe la du randoj de la
fermoplato. 19 Faru unu kerubon ĉe unu flanko
kaj unu kerubon ĉe la alia flanko; elstarantaj el la
fermoplato faru la kerubojn, sur ĝiaj du flankoj.
20 Kaj la keruboj estu etendantaj siajn flugilojn
supren, kovrante per siaj flugiloj la fermoplaton,
kaj iliaj vizaĝoj estu unu kontraŭ la alia; al la
fermoplato estu turnitaj la vizaĝoj de la keruboj.
21 Kaj metu la fermoplaton sur la keston supre,
kaj en la keston metu la ateston, kiun Mi donos al
vi. 22 Kaj Mi aperados al vi tie, kaj Mi parolados
kun vi super la fermoplato, el inter la du keruboj,
kiuj estos super la kesto de atesto, pri ĉio, kion
Mi ordonos al vi por la Izraelidoj. 23 Kaj faru
tablon el akacia ligno; du ulnoj estu ĝia longo,
kaj unu ulno ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono
ĝia alto. 24 Kaj tegu ĝin per pura oro, kaj faru
al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 25 Kaj faru ĉirkaŭ ĝi
manlarĝan listelon, kaj faru oran kronon ĉirkaŭ la
listelo. 26 Kaj faru por ĝi kvar orajn ringojn, kaj
alfortikigu la ringojn en la kvar anguloj, ĉe ĝiaj
kvar piedoj. 27 Apud la listelo estu la ringoj, kiel
ingoj por stangoj, por porti la tablon. 28 Kaj faru
la stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin per oro,
ke per ili oni portu la tablon. 29 Kaj faru ĝiajn
pladojn kaj ĝiajn kulerojn, kaj ĝiajn kalikojn kaj
ĝiajn kruĉojn, per kiuj oni verŝos; el pura oro faru
ilin. 30 Kaj metu sur la tablon panon de propono
antaŭ Mi ĉiam. 31 Kaj faru kandelabron el pura
oro, per forĝa laboro estu farita la kandelabro; ĝia
trunko kaj ĝiaj branĉoj, ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj,
kaj ĝiaj floroj elstaru el ĝi. 32 Kaj ses branĉoj devas
elstari el ĝiaj flankoj: tri branĉoj de la kandelabro
el unu flanko, kaj tri branĉoj de la kandelabro el
la alia flanko; 33 tri migdalformaj kalikoj, kapeto,
kaj floro, sur unu branĉo, kaj tri migdalformaj
kalikoj, kapeto, kaj floro, sur la alia branĉo; tiel
sur la ses branĉoj, kiuj elstaras el la kandelabro.
34 Kaj sur la kandelabro estu kvar migdalformaj
kalikoj kun kapetoj kaj floroj. 35 Kaj kapeto sub
unu paro da branĉoj, kapeto sub la dua paro da
branĉoj, kaj kapeto sub la tria paro da branĉoj; tiel
por la ses branĉoj, kiuj elstaras el la kandelabro.
36 La kapetoj kaj branĉoj devas elstari el ĝi; ĉio
devas esti unu forĝita tutaĵo el pura oro. 37 Kaj
faru por ĝi sep lucernojn; kaj starigu sur ĝi ĝiajn
lucernojn, ke ili lumu sur ĝian antaŭan flankon.
38 Kaj ĝiaj preniloj kaj cindrujoj estu el pura oro.
39 El kikaro da pura oro oni faru ĝin kaj ĉiujn
tiujn apartenaĵojn. 40 Kaj rigardu kaj faru laŭ ilia
modelo, kiu estis montrita al vi sur la monto.

26 La tabernaklon faru el dek tapiŝoj el tordita
bisino, kaj el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo;
kerubojn artiste laboritajn faru sur ili. 2 La longo
de ĉiu tapiŝo estu dudek ok ulnoj, kaj la larĝo
de ĉiu tapiŝo estu kvar ulnoj; unu mezuro estu
por ĉiuj tapiŝoj. 3 Kvin tapiŝoj estu kunigitaj
unu kun la alia, kaj la kvin ceteraj tapiŝoj estu
ankaŭ kunigitaj unu kun la alia. 4 Kaj faru maŝojn
el blua teksaĵo sur la rando de unu tapiŝo, sur
la rando de la kuniĝo, kaj tiel same faru sur la
rando de la ekstrema tapiŝo, sur la dua rando de
kuniĝo. 5 Kvindek maŝojn faru sur unu tapiŝo, kaj
kvindek maŝojn faru sur la rando de tiu tapiŝo,
sur kiu estas la dua flanko de la kuniĝo; la maŝoj
devas esti reciproke aranĝitaj unu kontraŭ alia.
6 Kaj faru kvindek orajn hoketojn, kaj kunigu la
tapiŝojn unu kun la alia per la hoketoj, por ke la
tabernaklo fariĝu unu tutaĵo. 7 Kaj faru tapiŝojn
el kapra lano kiel kovron super la tabernaklo;
dek unu tiajn tapiŝojn faru. 8 La longo de ĉiu
tapiŝo estu tridek ulnoj, kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo
estu kvar ulnoj; unu mezuro estu por la dek unu
tapiŝoj. 9 Kaj kunigu kvin tapiŝojn aparte kaj
ses tapiŝojn aparte, kaj la sesan tapiŝon faldu
duige antaŭ la tabernaklo. 10 Kaj faru kvindek
maŝojn sur la rando de la ekstrema tapiŝo, sur
la rando de la kuniĝo, kaj kvindek maŝojn sur la
rando de la dua kuniĝa tapiŝo. 11 Kaj faru kvindek
kuprajn hoketojn, kaj metu la hoketojn en la
maŝojn, por ke vi kunigu la tendon kaj ĝi estu unu
tutaĵo. 12 Kaj el la superflua pendanta parto de la
tapiŝoj de la kovro, duono de la superflua tapiŝa
parto superpendu super la malantaŭa flanko de
la tabernaklo. 13 Kaj po unu ulno ĉiuflanke el la
superflua longo de la tapiŝoj superpendu super
ambaŭ flankoj de la tabernaklo, por kovri ĝin.
14 Kaj faru kovron por la tendo el ruĝaj virŝafaj
feloj kaj ankoraŭ kovron el antilopaj feloj supre.
15 Kaj faru starantajn tabulojn por la tabernaklo
el akacia ligno. 16 Dek ulnoj estu la longo de
ĉiu tabulo, kaj unu ulno kaj duono la larĝo de
ĉiu tabulo. 17 Du pivotoj estu ĉe ĉiu tabulo,
alĝustigitaj unu al la alia; tiel faru ĉe ĉiuj tabuloj
de la tabernaklo. 18 Kaj faru la tabulojn por la
tabernaklo: dudek tabuloj staru sur la flanko suda.
19 Kaj kvardek arĝentajn bazojn faru sub la dudek
tabuloj: du bazojn sub ĉiu tabulo, por ĝiaj du
pivotoj. 20 Kaj sur la dua flanko de la tabernaklo,
sur la flanko norda, estu dudek tabuloj, 21 kaj
kvardek arĝentaj bazoj por ili, po du bazoj sub
ĉiu tabulo. 22 Kaj sur la malantaŭa flanko de la
tabernaklo, okcidente, faru ses tabulojn. 23 Kaj du
tabulojn faru en la anguloj de la tabernaklo sur la

malantaŭa flanko. 24 Ili estu kunigitaj malsupre
kaj kunigitaj supre per unu ringo; tiel ĝi estu
kun ili ambaŭ; por ambaŭ anguloj ili estu. 25
Tiel estu ok tabuloj, kaj ĉe ili dek ses arĝentaj
bazoj, po du bazoj sub ĉiu tabulo. 26 Kaj faru
riglilojn el akacia ligno, kvin por la tabuloj de unu
flanko de la tabernaklo, 27 kaj kvin riglilojn por la
tabuloj de la dua flanko de la tabernaklo, kaj kvin
riglilojn por la tabuloj de la malantaŭa flanko de la
tabernaklo, okcidente. 28 Kaj la meza riglilo meze
de la tabuloj ŝoviĝu de unu fino ĝis la alia. 29 Kaj
la tabulojn tegu per oro, kaj iliajn ringojn, ingojn
por la rigliloj, faru el oro, kaj la riglilojn tegu per
oro. 30 Starigu la tabernaklon laŭ ĝia modelo,
kiu estis montrita al vi sur la monto. 31 Kaj faru
kurtenon el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino; artiste laboritaj keruboj estu faritaj
sur ĝi. 32 Kaj pendigu ĝin sur kvar akaciaj kolonoj,
tegitaj per oro kaj havantaj orajn hokojn kaj
arĝentajn bazojn. 33 Kaj pendigu la kurtenon sub
la hokoj, kaj enportu tien internen de la kurteno
la keston de atesto; kaj la kurteno faru por vi
apartigon inter la sanktejo kaj la plejsanktejo. 34
Kaj metu la fermoplaton sur la keston de atesto
en la plejsanktejo. 35 Kaj starigu la tablon ekster
la kurteno, kaj la kandelabron kontraŭ la tablo, en
la suda parto de la tabernaklo; la tablon starigu
en la norda parto. 36 Kaj faru kovrotukon por
la pordo de la tabernaklo, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino, kun brodaĵoj; 37
kaj faru por la kovrotuko kvin kolonojn el akacia
ligno, kaj tegu ilin per oro, kaj iliaj hoketoj estu el
oro; kaj fandu por ili kvin kuprajn bazojn.

27 Kaj faru la altaron el akacia ligno, havantan
la longon de kvin ulnoj kaj la larĝon de
kvin ulnoj; kvarangula estu la altaro; kaj ĝia alto
estu tri ulnoj. 2 Kaj faru ĝiajn kornojn sur ĝiaj
kvar anguloj; el ĝi elstaru ĝiaj kornoj; kaj tegu
ĝin per kupro. 3 Kaj faru por ĝi potojn por ĝia
cindro kaj ŝovelilojn kaj kalikojn kaj forkojn kaj
karbujojn; ĉiujn ĝiajn vazojn faru el kupro. 4
Kaj faru por ĝi kradon en formo de kupra reto,
kaj faru sur la reto kvar kuprajn ringojn sur ĝiaj
kvar anguloj. 5 Kaj metu ĝin sub la kornicon de
la altaro, malsupren, tiel, ke la reto atingu ĝis
la mezo de la altaro. 6 Kaj faru stangojn por la
altaro, stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin per
kupro. 7 Kaj metu ĝiajn stangojn en ringojn, tiel,
ke la stangoj estu ĉe ambaŭ flankoj de la altaro,
kiam oni ĝin portos. 8 Interne malplena faru ĝin
el tabuloj; kiel estis montrite al vi sur la monto,
tiel oni faru. 9 Kaj faru korton por la tabernaklo;
sur la flanko suda estu kurtenoj por la korto, el
tordita bisino; unu flanko havu la longon de cent
ulnoj; 10 kaj ĝiaj dudek kolonoj kaj iliaj dudek
bazoj estu el kupro; la hokoj de la kolonoj kaj iliaj
ligiloj estu el arĝento. 11 Tiel same ankaŭ sur la
norda flanko laŭlonge estu kurtenoj, havantaj la
longon de cent ulnoj; kaj dudek kolonoj, kaj por
ili dudek bazoj el kupro; la hokoj de la kolonoj
kaj iliaj ligiloj estu el arĝento. 12 Sed laŭlarĝe de
la korto, sur la flanko okcidenta, estu kurtenoj,
havantaj la longon de kvindek ulnoj; dek kolonoj,
kaj por ili dek bazoj. 13 Kaj laŭlarĝe de la korto,
sur la flanko orienta, estu kurtenoj, havantaj la
longon de kvindek ulnoj. 14 Kaj kurtenoj, havantaj
la longon de dek kvin ulnoj, estu por unu latero;
ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili tri bazoj. 15 Kaj por
la dua latero estu kurtenoj, havantaj la longon
de dek kvin ulnoj; ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili
tri bazoj. 16 Kaj por la pordego de la korto estu
kovrotuko, havanta la longon de dudek ulnoj,
el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino, kun brodaĵoj; kvar kolonoj, kaj por ili kvar
bazoj. 17 Ĉiuj kolonoj ĉirkaŭ la korto havu ligilojn
el arĝento, hokojn el arĝento, kaj bazojn el kupro.
18 La longo de la korto estu cent ulnoj, la larĝo ĉie
kvindek, kaj la alto kvin ulnoj; ĉio estu farita el
tordita bisino, kaj la bazoj estu el kupro. 19 Ĉiuj
vazoj de la tabernaklo, por ĉiuj servoj, kaj ĉiuj ĝiaj
najloj kaj ĉiuj najloj de la korto, estu el kupro.
20 Kaj vi ordonu al la Izraelidoj, ke ili alportu al
vi oleon olivan, puran, pistitan, por lumigado,
por ke lucerno brulu ĉiam. 21 En la tabernaklo
de kunveno, ekstere de la kurteno, kiu pendas
antaŭ la atesto, aranĝadu ĝin Aaron kaj liaj filoj
de vespero ĝis mateno antaŭ la Eternulo. Tio estu
eterna leĝo en la generacioj de la Izraelidoj.

28 Kaj vi alproksimigu al vi vian fraton Aaron
kaj liajn filojn kun li el inter la Izraelidoj,
por ke li estu Mia pastro: Aaron, kaj Nadab, Abihu,
Eleazar, kaj Itamar, la filoj de Aaron. 2 Kaj faru
sanktajn vestojn por via frato Aaron, por honoro
kaj ornamo. 3 Kaj diru al ĉiuj, kiuj havas saĝan
koron kaj kiujn Mi plenigis per spirito de saĝo, ke
ili faru por Aaron vestojn, por sanktigi lin, ke li
estu Mia pastro. 4 Kaj jen estas la vestoj, kiujn
ili devas fari: surbrustaĵo, efodo, tuniko, ĥitono
teksita, cidaro, kaj zono. Kaj ili faru sanktajn
vestojn por via frato Aaron kaj por liaj filoj,
ke li estu Mia pastro. 5 Kaj ili prenu oron, kaj
bluan, purpuran, kaj ruĝan teksaĵon, kaj bisinon.
6 Kaj ili faru la efodon el oro, el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino, en artista
maniero. 7 Du surŝultraĵojn kunigantajn ĝi havu
sur siaj du finoj, por ke ĝi estu ligita. 8 Kaj la

ĉirkaŭliganta zono sur ĝi estu la sama laboraĵo,
kiel ĝia kontinuaĵo, el oro, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino. 9 Kaj prenu du
oniksajn ŝtonojn, kaj gravuru sur ili la nomojn
de la filoj de Izrael: 10 ses el iliaj nomoj sur
unu ŝtono kaj la ses ceterajn nomojn sur la dua
ŝtono, laŭ la ordo de ilia naskiĝo. 11 Per laboro de
gravuristoj, kiel sigelila gravurado, gravurigu sur
la du ŝtonoj la nomojn de la filoj de Izrael; faru
ilin ĉirkaŭataj per kadretoj el oro. 12 Kaj metu
la du ŝtonojn sur la surŝultraĵojn de la efodo,
kiel ŝtonojn de memoro pri la filoj de Izrael;
kaj Aaron portu iliajn nomojn antaŭ la Eternulo
sur siaj du surŝultraĵoj por memoro. 13 Kaj faru
kadretojn el oro; 14 kaj du ĉenetojn el pura oro;
faru ilin kuniĝantaj per siaj finoj, plektitaj; kaj
alfortikigu la plektitajn ĉenetojn al la kadretoj. 15
Kaj faru juĝan surbrustaĵon per artista laboro;
simile al la laboro de la efodo faru ĝin; el oro,
el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino faru ĝin. 16 Kvarangula ĝi estu kaj duobla;
manstreĉo estu ĝia longo, kaj manstreĉo ĝia larĝo.
17 Kaj enmetu en ĝin enmetaĵon el ŝtonoj en
kvar vicoj. La ŝtonoj de vico: rubeno, topazo, kaj
smeraldo estu la unua vico; 18 kaj la dua vico:
hiacinto, safiro, kaj jaspiso; 19 kaj la tria vico:
ligurio, agato, kaj ametisto; 20 kaj la kvara vico:
krizolito, kaj onikso, kaj berilo. En oraj kadretoj
ili estu laŭ siaj vicoj. 21 Kaj la ŝtonoj estu laŭ
la nomoj de la filoj de Izrael; dek du, laŭ iliaj
nomoj, gravuritaj sigelile, ĉiu kun sia nomo, por
la dek du triboj. 22 Kaj faru al la surbrustaĵo
plektitajn ĉenetojn, kuniĝantajn per siaj finoj,
el pura oro. 23 Kaj faru por la surbrustaĵo du
orajn ringojn, kaj alfortikigu la du ringojn al la du
finoj de la surbrustaĵo. 24 Kaj metu la du orajn
plektitajn ĉenetojn en la du ringojn ĉe la finoj
de la surbrustaĵo. 25 Kaj la du finojn de la du
plektitaj ĉenetoj enfortikigu en la du kadretojn,
kaj alfortikigu ilin al la surŝultraĵoj de la efodo sur
la antaŭa flanko. 26 Kaj faru du orajn ringojn, kaj
alfortikigu ilin al la du aliaj finoj de la surbrustaĵo,
sur interna ĝia rando, direktita al la efodo. 27
Kaj faru du orajn ringojn, kaj alfortikigu ilin al
la du surŝultraĵoj de la efodo malsupre, sur la
antaŭa flanko, ĉe ĝia kuniĝo, super la zono de la
efodo. 28 Kaj oni alligu la surbrustaĵon per ĝiaj
ringoj al la ringoj de la efodo per laĉo el blua
ŝtofo, por ke ĝi estu super la zono de la efodo
kaj por ke la surbrustaĵo ne forŝoviĝu de sur la
efodo. 29 Kaj Aaron portu la nomojn de la filoj de
Izrael sur la juĝa surbrustaĵo sur sia koro, kiam li
eniros en la sanktejon, por ĉiama memoro antaŭ
la Eternulo. 30 Kaj metu sur la juĝan surbrustaĵon
la signojn de lumo kaj la signojn de justo, por ke
ili estu sur la koro de Aaron, kiam li eniros antaŭ
la Eternulon; kaj Aaron ĉiam portu la juĝon de la
filoj de Izrael sur sia koro antaŭ la Eternulo. 31 Kaj
faru la tunikon de la efodo tutan el blua teksaĵo.
32 La aperturo por la kapo estu en ĝia mezo;
ĉirkaŭ la aperturo estu teksita bordero, kiel ĉe
aperturo de ŝildo, por ke ĝi ne disŝiriĝu. 33 Sur ĝia
malsupra rando faru granatojn el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo, ĉirkaŭe sur ĝia malsupra rando,
kaj inter ili ĉirkaŭe orajn tintilojn. 34 Ora tintilo
kaj granato, ora tintilo kaj granato estu ĉirkaŭe
sur la malsupra rando de la tuniko. 35 Ĝi estu sur
Aaron dum lia servado; por ke oni aŭdu sonon
de li, kiam li eniros en la sanktejon antaŭ la
Eternulon kaj kiam li eliros, kaj por ke li ne mortu.
36 Kaj faru tabuleton el pura oro, kaj gravuru sur
ĝi en sigelila maniero: SANKTA AL LA ETERNULO.
37 Kaj alfortikigu ĝin per laĉo el blua ŝtofo, ke
ĝi estu sur la cidaro; sur la antaŭa flanko de la
cidaro ĝi devas esti. 38 Ĝi estu sur la frunto de
Aaron; kaj Aaron portados la pekon kontraŭ la
sanktaĵoj, kiujn sanktigos la Izraelidoj en ĉiuj siaj
sanktaj donoj; kaj ĝi estos sur lia frunto ĉiam, por
ke la Eternulo ilin favoru. 39 Kaj teksu la ĥitonon
el bisino, kaj faru la cidaron el bisino, kaj faru
broditan zonon. 40 Kaj por la filoj de Aaron faru
ĥitonojn, kaj faru por ili zonojn, kaj mitrojn faru
por ili, por honoro kaj ornamo. 41 Kaj vestu per
ili vian fraton Aaron kaj liajn filojn kune kun li;
kaj sanktoleu ilin kaj konsekru ilin kaj sanktigu
ilin, por ke ili estu pastroj al Mi. 42 Kaj faru por
ili linajn pantalonojn, por kovri la nudecon de
ilia karno; de la lumbo ĝis la femuroj ili estu. 43
Kaj ili estu sur Aaron kaj sur liaj filoj, kiam ili
eniros en la tabernaklon de kunveno, aŭ kiam ili
alproksimiĝos al la altaro, por servi en la sanktejo;
por ke ili ne faru pekon kaj ne mortu. Eterna leĝo
ĝi estu por li kaj por lia idaro post li.

29 Kaj jen estas tio, kion vi devas fari al ili, por
sanktigi ilin, ke ili estu pastroj al Mi: prenu
unu virbovidon kaj du virŝafojn sendifektajn; 2
kaj macan panon, kaj macajn kukojn, miksitajn
kun oleo, kaj macajn flanojn, ŝmiritajn per oleo;
el delikata tritika faruno faru ilin. 3 Kaj metu
ilin en unu korbon, kaj venigu ilin en la korbo,
kaj ankaŭ la bovidon kaj la du virŝafojn. 4 Kaj
Aaronon kaj liajn filojn alvenigu al la pordo de
la tabernaklo de kunveno, kaj lavu ilin per akvo.
5 Kaj prenu la vestojn, kaj metu sur Aaronon la
ĥitonon kaj la tunikon de la efodo kaj la efodon
kaj la surbrustaĵon, kaj zonu lin per la zono de

la efodo. 6 Kaj metu la cidaron sur lian kapon,
kaj metu la sanktan kronon sur la cidaron. 7 Kaj
prenu la oleon de sanktoleado, kaj verŝu sur lian
kapon kaj sanktoleu lin. 8 Kaj liajn filojn alvenigu,
kaj vestu ilin per la ĥitonoj. 9 Kaj zonu ilin per
zono, Aaronon kaj liajn filojn, kaj alligu sur ili
mitrojn, por ke al ili apartenu la pastreco laŭ
eterna leĝo; kaj konsekru Aaronon kaj liajn filojn.
10 Kaj alvenigu la bovidon antaŭ la tabernaklon
de kunveno, kaj Aaron kaj liaj filoj metu siajn
manojn sur la kapon de la bovido. 11 Kaj buĉu
la bovidon antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 12 Kaj prenu iom el la
sango de la bovido kaj metu per viaj fingroj sur la
kornojn de la altaro, kaj la tutan ceteran sangon
elverŝu ĉe la bazo de la altaro. 13 Kaj prenu la
tutan sebon, kiu kovras la internaĵon, kaj la reton
de la hepato, kaj la du renojn, kaj la sebon, kiu
estas sur ili, kaj incense bruligu ilin sur la altaro.
14 Kaj la karnon de la bovido kaj ĝian felon kaj
ĝian malpuraĵon forbruligu per fajro ekster la
tendaro; ĝi estas pekofero. 15 Kaj unu virŝafon
prenu, kaj Aaron kaj liaj filoj metu siajn manojn
sur la kapon de la virŝafo. 16 Kaj buĉu la virŝafon,
kaj prenu ĝian sangon kaj aspergu la altaron
ĉirkaŭe. 17 Kaj la virŝafon dishaku en partojn,
kaj lavu ĝian internaĵon kaj ĝiajn krurojn, kaj
metu ilin sur ĝiajn partojn kaj sur ĝian kapon. 18
Kaj forbruligu la tutan virŝafon sur la altaro; ĝi
estas brulofero por la Eternulo; agrabla odoraĵo,
fajrofero por la Eternulo ĝi estas. 19 Kaj prenu la
duan virŝafon, kaj Aaron kaj liaj filoj metu siajn
manojn sur la kapon de la virŝafo. 20 Kaj buĉu la
virŝafon, kaj prenu iom el ĝia sango kaj metu sur
la malsupran randon de la dekstra orelo de Aaron
kaj sur la malsupran randon de la dekstra orelo
de liaj filoj kaj sur la dikan fingron de ilia dekstra
mano kaj sur la dikan fingron de ilia dekstra
piedo; kaj aspergu per la sango la altaron ĉirkaŭe.
21 Kaj prenu el la sango, kiu estos sur la altaro,
kaj sanktan oleon, kaj aspergu Aaronon kaj liajn
vestojn kaj liajn filojn kaj la vestojn de liaj filoj
kune kun li; kaj sanktiĝos li kaj liaj vestoj kaj liaj
filoj kaj la vestoj de liaj filoj kune kun li. 22 Kaj
prenu de la virŝafo la sebon kaj la voston, kaj la
sebon, kiu kovras la internaĵon, kaj la reton de la
hepato, kaj la du renojn, kaj la sebon, kiu estas sur
ili, kaj la dekstran femuron, ĉar tio estas virŝafo
de konsekrado; 23 kaj unu bulon da pano kaj unu
kukon kun oleo kaj unu flanon, el la korbo kun
macoj, kiu staras antaŭ la Eternulo; 24 kaj metu
ĉion sur la manojn de Aaron kaj sur la manojn
de liaj filoj, kaj skuu tion kiel skuoferon antaŭ
la Eternulo. 25 Kaj prenu tion el iliaj manoj, kaj
forbruligu ĝin sur la altaro kune kun la brulofero,
kiel agrablan odoraĵon antaŭ la Eternulo; ĝi estas
fajrofero por la Eternulo. 26 Kaj prenu la brustaĵon
de la virŝafo de konsekrado de Aaron, kaj skuu ĝin
kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; kaj tio estos via
parto. 27 Kaj sanktigu la brustaĵon de skuado kaj
la femuron de levado, kiuj estis skuitaj kaj levitaj
el la virŝafo de konsekrado de Aaron kaj de liaj
filoj; 28 kaj tio estu por Aaron kaj por liaj filoj
porĉiama destinitaĵo de la Izraelidoj; ĉar ĝi estas
levofero, kaj levofero ĝi estu de la Izraelidoj, el
iliaj pacoferoj ilia levofero al la Eternulo. 29 Kaj
la sanktaj vestoj de Aaron estu por liaj filoj post
li, por ke ili estu sanktoleataj en ili kaj por ke ili
estu konsekrataj en ili. 30 Dum sep tagoj portu
ilin sur si tiu el liaj filoj, kiu estos pastro anstataŭ
li, kaj kiu venos en la tabernaklon de kunveno,
por servi en la sanktejo. 31 Kaj la virŝafon de
konsekrado prenu, kaj kuiru ĝian viandon sur
sankta loko. 32 Kaj Aaron kaj liaj filoj manĝu la
viandon de la virŝafo, kaj la panon, kiu estas en la
korbo, ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno.
33 Kaj ili tion manĝu, ĉar per tio ili puriĝis, por ke
ili estu konsekritaj kaj por ke ili estu sanktigitaj.
Laiko tion ne manĝu, ĉar tio estas sankta. 34 Se
el la viando de konsekrado kaj el la pano restos
iom ĝis la mateno, tiam forbruligu la restaĵon
per fajro; ĝi ne estu manĝata, ĉar ĝi estas sankta.
35 Kaj agu kun Aaron kaj kun liaj filoj tiel, kiel
Mi ĉion ordonis al vi; dum sep tagoj konsekru
ilin. 36 Kaj propekan bovidon oferu ĉiutage por
senpekiĝo; kaj senpekigu la altaron, oferante sur
ĝi, kaj oleu ĝin, por ĝin sanktigi. 37 Dum sep tagoj
senpekigu la altaron kaj sanktigu ĝin; kaj la altaro
fariĝu plejsanktaĵo; ĉio, kio ektuŝos la altaron,
fariĝos sankta. 38 Jen tio, kion vi metos sur la
altaron: du jaraĝajn ŝafidojn ĉiutage, ĉiam; 39 unu
ŝafidon oferu matene, kaj la duan ŝafidon oferu
ĉirkaŭ la vespero; 40 kaj por unu ŝafido dekonon
de efo da delikata faruno, miksita kun kvarono
de hino da elpistita oleo, kaj kvaronon de hino
da vino por verŝoferi. 41 La duan ŝafidon oferu
ĉirkaŭ la vespero; faru kun ĝi kiel kun la matena
donofero kaj verŝofero, ke ĝi estu agrabla odoraĵo,
fajrofero por la Eternulo, 42 ĉiama brulofero
en viaj generacioj ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno antaŭ la Eternulo, kie Mi aperados
antaŭ vi, por paroli tie kun vi. 43 Kaj Mi aperados
tie antaŭ la Izraelidoj, kaj la loko sanktiĝos per
Mia gloro. 44 Kaj Mi sanktigos la tabernaklon de
kunveno kaj la altaron; kaj Aaronon kaj liajn filojn
Mi sanktigos, por ke ili estu Miaj pastroj. 45 Kaj

Mi loĝos inter la Izraelidoj, kaj Mi estos por ili
Dio. 46 Kaj ili sciu, ke Mi estas la Eternulo, ilia
Dio, kiu elirigis ilin el la lando Egipta, por ke Mi
loĝu inter ili, Mi, la Eternulo, ilia Dio.

30 Kaj faru altaron, por fumigi incenson; el
akacia ligno faru ĝin. 2 Unu ulno estu ĝia
longo, kaj unu ulno ĝia larĝo; ĝi estu kvarangula;
kaj du ulnoj estu ĝia alto; kornoj elstaru el ĝi.
3 Kaj tegu ĝin per pura oro, ĝian supran platon
kaj ĝiajn flankojn ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj
faru al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 4 Kaj du orajn
ringojn faru al ĝi sub ĝia krono, sur ĝiaj du lateroj;
sur du flankoj faru ilin; kaj ili estu ingoj por
stangoj, per kiuj oni portu ĝin. 5 Kaj faru la
stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin per oro. 6
Kaj starigu ĝin antaŭ la kurteno, kiu estas antaŭ
la kesto de atesto, kontraŭ la fermoplato de la
kesto de atesto, kie Mi aperados al vi. 7 Kaj Aaron
incensadu sur ĝi aroman incenson; ĉiumatene,
kiam li ordigos la lucernojn, li incensu. 8 Kaj kiam
Aaron ekbruligos la lucernojn ĉirkaŭ vespero,
li incensu; ĝi estu ĉiama incensado antaŭ la
Eternulo en viaj generacioj. 9 Ne alportu sur ĝi
incenson alian, nek bruloferon nek donoferon, kaj
verŝoferon ne verŝu sur ĝin. 10 Kaj ĉiopardonan
oferon Aaron alportos sur ĝiaj kornoj unu fojon en
la jaro; el la sango de la ĉiopardona pekofero unu
fojon en jaro li alportu sur ĝi ĉiopardonan oferon
en viaj generacioj; tio estos plej granda sanktaĵo
antaŭ la Eternulo. 11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 12 Kiam vi kalkulos la kapojn de la
Izraelidoj, tiam ĉiu donu liberigan pagon por sia
animo al la Eternulo, kiam ili estos kalkulataj; kaj
tiam ne estos inter ili epidemio dum la kalkulado.
13 Jen kion devas doni ĉiu, kiu pasas la kalkulon:
duonon de siklo laŭ la grandeco de la sankta siklo
(siklo enhavas dudek gerojn); duono de siklo estu
oferdono por la Eternulo. 14 Ĉiu, kiu pasas la
kalkulon, de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, devas
doni la oferdonon al la Eternulo. 15 La riĉulo
ne donu pli kaj la malriĉulo ne donu malpli ol
duonon de siklo, donante la oferdonon por la
Eternulo, por liberigi viajn animojn. 16 Kaj prenu
la monon de la liberigo de la Izraelidoj kaj uzu
ĝin por la servado en la tabernaklo de kunveno,
kaj tio estos por la Izraelidoj kiel memorigaĵo
antaŭ la Eternulo, por liberigi viajn animojn. 17
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 18
Faru kupran lavujon kun kupra piedestalo, por
lavado; kaj starigu ĝin inter la tabernaklo de
kunveno kaj la altaro, kaj enverŝu tien akvon. 19
Kaj Aaron kaj liaj filoj lavu per ĝi siajn manojn
kaj piedojn: 20 kiam ili iros en la tabernaklon
de kunveno, ili lavu sin per akvo, por ke ili ne
mortu; aŭ kiam ili alproksimiĝos al la altaro, por
servi, por incensi fajroferon al la Eternulo, 21
ili lavu siajn manojn kaj piedojn, por ke ili ne
mortu; kaj tio estu por ili leĝo eterna, por li
kaj por lia idaro en iliaj generacioj. 22 Plue la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 23 Prenu
al vi plej bonajn aromaĵojn: da bonodora mirho
kvincent siklojn, kaj da aroma cinamo duonon de
tio, ducent kvindek, kaj da aroma kano ducent
kvindek, 24 kaj da kasio kvincent siklojn laŭ la
mezuro de la sankta siklo, kaj da olivoleo unu
hinon. 25 Kaj faru el tio oleon por sanktoleado,
kunmetitan ŝmiraĵon laŭ la arto de la ŝmiraĵisto; ĝi
estu oleo por sanktoleado. 26 Kaj sanktoleu per ĝi
la tabernaklon de kunveno kaj la keston de atesto,
27 kaj la tablon kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la
kandelabron kaj ĝiajn apartenaĵojn, kaj la altaron
de incensado, 28 kaj la altaron de bruloferoj kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la lavujon kaj ĝian
piedestalon. 29 Kaj sanktigu ilin, ke ili fariĝu
plejsanktaĵo; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, sanktiĝos. 30 Kaj
Aaronon kaj liajn filojn sanktoleu, kaj sanktigu
ilin, ke ili estu Miaj pastroj. 31 Kaj al la Izraelidoj
diru jene: Tio estu por Mi oleo de sanktoleado en
viaj generacioj. 32 Sur homan karnon ĝi ne estu
verŝata, kaj laŭ ĝia konsisto ne faru ion similan;
ĝi estas sankta, ĝi estu sankta por vi. 33 Se iu
konsistigos ion similan kaj ŝmiros per ĝi laikon,
li ekstermiĝu el sia popolo. 34 Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Prenu al vi aromaĵon: balzamon
kaj stakton kaj galbanon bonodoran kaj puran
olibanon, po egalaj partoj el ĉio; 35 kaj faru el tio
incensaĵon kunmetitan laŭ la arto de la ŝmiraĵisto,
bone frotmiksitan, puran, sanktan. 36 Kaj pistu el
tio subtilan pulvoron, kaj metu iom el ĝi antaŭ la
keston de atesto en la tabernaklo de kunveno, kie
Mi aperados al vi; plejsanktaĵo ĝi estu por vi. 37
Kaj laŭ la incensaĵo, kiun vi faros, ne faru al vi
alian similan; sankta ĝi estu al vi por la Eternulo.
38 Se iu faros ion similan, por odorigi per ĝi, li
ekstermiĝos el sia popolo.

31 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Jen, Mi vokis per la nomo Becalelon, filon
de Uri, filo de Ĥur, el la tribo de Jehuda; 3 kaj Mi
plenigis lin per Dia spirito, per saĝo kaj prudento
kaj scio kaj ĉia arto, 4 por pripensi ideojn, por
labori el oro kaj el arĝento kaj el kupro, 5 kaj por
ĉizi ŝtonojn por enkadrigo, kaj por ĉizi lignon,
por fari ĉian laboron. 6 Kaj jen Mi donis al li kiel
helpanton Oholiabon, filon de Aĥisamaĥ, el la
tribo de Dan; kaj en la koron de ĉiu kompetentulo
Mi enmetis saĝon, por ke ili faru ĉion, kion Mi

ordonis al vi: 7 la tabernaklon de kunveno kaj
la keston de atesto kaj la fermoplaton sur ĝi
kaj ĉiujn apartenaĵojn de la tabernaklo, 8 kaj
la tablon kaj ĝiajn apartenaĵojn kaj la puran
kandelabron kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la
altaron de incensado, 9 kaj la altaron de bruloferoj
kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la lavujon kaj
ĝian piedestalon, 10 kaj la oficajn vestojn kaj
la sanktajn vestojn por la pastro Aaron kaj la
pastrajn vestojn de liaj filoj, 11 kaj la sanktan
oleon kaj la aroman incensaĵon por la sanktejo;
ĉion konforme al tio, kiel Mi ordonis al vi, ili faros.
12 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 13
Diru al la Izraelidoj jene: Nepre observu Miajn
sabatojn; ĉar tio estas signo inter Mi kaj vi en viaj
generacioj, por ke vi sciu, ke Mi estas la Eternulo,
kiu vin sanktigas. 14 Kaj observu la sabaton, ĉar
ĝi estas sankta por vi; kiu ĝin malsanktigos, tiu
mortu; ĉar se iu faros en ĝi laboron, tiu animo
ekstermiĝu el la mezo de sia popolo. 15 Dum ses
tagoj oni faru laboron, sed la sepan tagon estas
sabato de ripozo, sankta por la Eternulo; ĉiu, kiu
faros laboron en la tago sabata, estu mortigita.
16 Kaj la Izraelidoj observu la sabaton, por fari
la sabaton en siaj generacioj eterna interligo. 17
Inter Mi kaj la Izraelidoj ĝi estu signo por ĉiam;
ĉar dum ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj
la teron, sed en la sepa tago Li ĉesis kaj ripozis.
18 Kaj, fininte paroli al li sur la monto Sinaj, la
Eternulo donis al Moseo du tabelojn de atesto,
tabelojn ŝtonajn, skribitajn per la fingro de Dio.

32 Kiam la popolo vidis, ke Moseo longe ne
malsuprenvenas de la monto, la popolo
kolektiĝis antaŭ Aaron, kaj diris al li: Leviĝu, faru
al ni diojn, kiuj irus antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, la
viro, kiu elkondukis nin el la lando Egipta, ni ne
scias, kio fariĝis kun li. 2 Tiam diris al ili Aaron:
Elprenu la orajn orelringojn, kiuj estas en la oreloj
de viaj edzinoj, de viaj filoj, kaj de viaj filinoj,
kaj alportu al mi. 3 Kaj la tuta popolo elprenis
la orajn orelringojn, kiuj estis en iliaj oreloj, kaj
alportis al Aaron. 4 Kaj li prenis tion el iliaj manoj
kaj formis ĝin per ĉizilo kaj faris el ĝi fanditan
bovidon. Kaj ili diris: Jen estas viaj dioj, ho Izrael,
kiuj elirigis vin el la lando Egipta. 5 Kiam Aaron
tion vidis, li konstruis altaron antaŭ ĝi; kaj Aaron
proklamis kaj diris: Morgaŭ estos festo de la
Eternulo. 6 Kaj ili leviĝis frue la sekvantan tagon
kaj oferis bruloferojn kaj alportis pacoferojn; kaj
la popolo sidiĝis, por manĝi kaj trinki, kaj ili
leviĝis, por ludi. 7 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Iru, iru malsupren; ĉar malvirtiĝis via popolo,
kiun vi elkondukis el la lando Egipta. 8 Rapide ili
forflankiĝis de la vojo, kiun Mi ordonis al ili; ili
faris al si fanditan bovidon kaj adorkliniĝis al ĝi
kaj alportis al ĝi oferojn, kaj diris: Jen estas viaj
dioj, ho Izrael, kiuj elirigis vin el la lando Egipta.
9 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Mi vidas ĉi tiun
popolon, ĝi estas popolo malmolnuka. 10 Lasu do
Min, kaj ekflamos Mia kolero kontraŭ ilin, kaj Mi
ilin ekstermos, kaj Mi faros vin granda popolo.
11 Sed Moseo ekpetegis la Eternulon, sian Dion,
kaj diris: Por kio, ho Eternulo, Via kolero estas
ekflamonta kontraŭ Vian popolon, kiun Vi elirigis
el la lando Egipta per granda forto kaj per potenca
mano? 12 Por kio la Egiptoj diru: Por malbono Li
elirigis ilin, por mortigi ilin en la montoj kaj por
ekstermi ilin de sur la tero? Forlasu Vian flaman
koleron kaj fordecidu la malbonon kontraŭ Via
popolo. 13 Rememoru Abrahamon, Isaakon, kaj
Izraelon, Viajn sklavojn, al kiuj Vi ĵuris per Vi, kaj
al kiuj Vi diris: Mi multigos vian semon kiel la
steloj de la ĉielo, kaj la tutan tiun landon, pri kiu
Mi parolis, Mi donos al viaj idoj, kaj ili posedos ĝin
eterne. 14 Kaj la Eternulo fordecidis la malbonon,
pri kiu Li diris, ke Li faros ĝin al Sia popolo. 15
Moseo sin returnis kaj malsupreniris de la monto,
kaj la du tabeloj de atesto estis en liaj manoj,
tabeloj, sur kiuj estis skribite ambaŭflanke; sur
unu flanko kaj sur la alia estis skribite sur ili. 16
Kaj la tabeloj estis faritaĵo de Dio, kaj la skribo
estis skribo de Dio, gravurita sur la tabeloj. 17 Kaj
Josuo aŭdis la bruon de la popolo ĝojkrianta, kaj li
diris al Moseo: Bruo de batalo estas en la tendaro.
18 Sed tiu diris: Tio ne estas kriado de venko, nek
kriado de malvenko, sed bruon de kantantoj mi
aŭdas. 19 Kiam li alproksimiĝis al la tendaro kaj
ekvidis la bovidon kaj la dancadon, tiam ekflamis
la kolero de Moseo, kaj li forĵetis el siaj manoj la
tabelojn kaj disrompis ilin sub la monto. 20 Kaj li
prenis la bovidon, kiun ili faris, kaj disbruligis ĝin
per fajro kaj disfrakasis ĝis pulvoreco kaj disŝutis
sur akvo kaj trinkigis ĝin al la Izraelidoj. 21 Kaj
Moseo diris al Aaron: Kion faris al vi ĉi tiu poplo,
ke vi venigis sur ĝin grandan pekon? 22 Kaj Aaron
diris: Ne ekflamu la kolero de mia sinjoro; vi scias,
ke la popolo havas inklinon al malbono; 23 ili diris
al mi: Faru al ni diojn, kiuj irus antaŭ ni; ĉar pri
tiu Moseo, la viro, kiu elkondukis nin el la lando
Egipta, ni ne scias, kio fariĝis kun li. 24 Kaj mi
diris al ili: Kiu havas oron, tiu deprenu ĝin; kaj ili
donis al mi, kaj mi ĵetis ĝin en fajron, kaj eliris
ĉi tiu bovido. 25 Ĉar Moseo vidis, ke la popolo
estas sendisciplina, ĉar Aaron sendisciplinigis
ĝin ĝis honto antaŭ la malamikoj, 26 tial Moseo
stariĝis ĉe la pordego de la tendaro, kaj diris:

Kiu estas partiano de la Eternulo, tiu venu al
mi. Kaj kolektiĝis al li ĉiuj idoj de Levi. 27 Kaj li
diris al ili: Tiel diris la Eternulo, la Dio de Izrael:
Metu ĉiu sian glavon sur sian femuron, trairu tien
kaj reen de pordego ĝis pordego tra la tendaro,
kaj ĉiu mortigu sian fraton, sian amikon, sian
proksimulon. 28 Kaj la idoj de Levi faris, kiel diris
Moseo; kaj estis mortigitaj el la popolo en tiu tago
ĉirkaŭ tri mil homoj. 29 Kaj Moseo diris: Konsekru
vin hodiaŭ al la Eternulo, ĉiu sur sia filo kaj sur
sia frato, por ke estu donata al vi hodiaŭ beno. 30
La sekvantan tagon Moseo diris al la popolo: Vi
pekis per granda peko; nun mi supreniros al la
Eternulo, eble mi akiros pardonon por via peko.
31 Kaj Moseo revenis al la Eternulo, kaj diris: Ho
ve! tiu popolo pekis per granda peko kaj faris al si
orajn diojn; 32 nun volu pardoni ilian pekon; kaj
se ne, tiam volu elstreki min el Via libro, kiun
Vi skribis. 33 Sed la Eternulo diris al Moseo; Kiu
ajn pekis antaŭ Mi, tiun Mi elstrekos el Mia libro.
34 Kaj nun iru, konduku la popolon tien, kien Mi
diris al vi. Jen Mia anĝelo iros antaŭ vi; kaj en la
tago de Mia rememorigado Mi rememorigos sur
ili ilian pekon. 35 Kaj la Eternulo frapis la popolon
pro tio, ke ili faris la bovidon, kiun faris Aaron.

33 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru, eliru el
ĉi tie, vi kaj la popolo, kiun vi elkondukis
el la lando Egipta, al la lando, pri kiu Mi ĵuris
al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al
via idaro Mi ĝin donos. 2 Kaj Mi sendos antaŭ
vi anĝelon, kaj Mi forpelos la Kanaanidojn, la
Amoridojn kaj la Ĥetidojn kaj la Perizidojn, la
Ĥividojn kaj la Jebusidojn. 3 Iru al lando, en
kiu fluas lakto kaj mielo. Mi ne iros meze de
vi; ĉar vi estas popolo malmolnuka, kaj Mi eble
ekstermus vin dum la vojo. 4 Kaj la popolo aŭdis
tiun malbonan sciigon, kaj ili ekfunebris, kaj
neniu metis sur sin siajn ornamaĵojn. 5 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Diru al la Izraelidoj:
Vi estas popolo malmolnuka; se Mi nur unu
momenton irus meze de vi, Mi vin ekstermus; nun
demetu de vi viajn ornamaĵojn, kaj Mi rigardos,
kion Mi faru kun vi. 6 Kaj la Izraelidoj demetis
de si siajn ornamaĵojn antaŭ la monto Ĥoreb.
7 Moseo prenis la tabernaklon, kaj starigis ĝin
ekster la tendaro, malproksime de la tendaro, kaj
nomis ĝin Tabernaklo de Kunveno; kaj ĉiu, kiu
volis peti la Eternulon, devis eliri al la tabernaklo
de kunveno, kiu estis ekstere de la tendaro.
8 Kaj kiam Moseo eliradis al la tabernaklo, la
tuta popolo leviĝadis, kaj ĉiu stariĝadis ĉe la
pordo de sia tendo kaj rigardadis post Moseo,
ĝis li eniris en la tabernaklon. 9 Kaj kiam Moseo
eniradis en la tabernaklon, malleviĝadis nuba
kolono kaj stariĝadis ĉe la pordo de la tabernaklo
kaj paroladis kun Moseo. 10 Kaj la tuta popolo
vidadis la nuban kolonon, kiu staris ĉe la pordo
de la tabernaklo; kaj la tuta popolo leviĝadis kaj
adorkliniĝadis ĉiu ĉe la pordo de sia tendo. 11 Kaj
la Eternulo paroladis kun Moseo vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, kiel parolas homo kun sia amiko. Kaj kiam
li reiradis en la tendaron, tiam lia servanto Josuo,
filo de Nun, junulo, ne foriĝadis el la tabernaklo.
12 Kaj Moseo diris al la Eternulo: Vidu, Vi diras al
mi: Konduku ĉi tiun popolon; kaj Vi ne sciigis al
mi, kiun Vi sendos kun mi, kvankam Vi diris: Mi
konas vin laŭ via nomo, kaj vi akiris Mian favoron.
13 Nun, se mi akiris Vian favoron, volu sciigi al
mi Vian vojon, por ke mi konu Vin, por akiri
Vian favoron; kaj vidu, ke ĉi tiu popolo estas Via
popolo. 14 Tiam Li diris: Mia vizaĝo iros antaŭe,
kaj Mi donos al vi ripozon. 15 Kaj li diris al Li: Se
Via vizaĝo ne iros, tiam ne forkonduku nin de ĉi
tie. 16 Per kio do montriĝos, ke mi kaj Via popolo
akiris Vian favoron? ĉu ne per tio, ke Vi irados
kun ni? tiam mi kaj Via popolo distingiĝos de ĉiu
popolo, kiu estas sur la tero. 17 Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Ankaŭ tion, kion vi diris, Mi faros;
ĉar vi akiris Mian favoron kaj Mi konas vin laŭ
via nomo. 18 Kaj li diris: Volu montri al mi Vian
gloron. 19 Kaj Li diris: Mi preterpasigos antaŭ vi
Mian tutan bonecon, kaj Mi alvokos la nomon
de la Eternulo antaŭ vi; kaj Mi favorkoros tiun,
kiun Mi favorkoros, kaj Mi kompatos tiun, kiun
Mi kompatos. 20 Kaj Li diris: Vi ne povas vidi
Mian vizaĝon, ĉar ne povas homo vidi Min kaj
resti viva. 21 Kaj la Eternulo diris: Jen estas loko
ĉe Mi; stariĝu sur la roko. 22 Kaj kiam preteriros
Mia gloro, Mi metos vin en fendon de la roko,
kaj Mi ŝirmos vin per Mia mano, ĝis Mi pasos.
23 Kaj kiam Mi formetos Mian manon, vi vidos
Mian malantaŭan flankon, sed Mia vizaĝo ne estos
videbla.

34 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Skulptu al
vi du ŝtonajn tabelojn kiel la unuaj; kaj
Mi skribos sur la tabeloj la vortojn, kiuj estis
sur la unuaj tabeloj, kiujn vi rompis. 2 Kaj estu
preta por la mateno, kaj supreniru matene sur
la monton Sinaj kaj stariĝu antaŭ Mi tie sur la
pinto de la monto. 3 Kaj neniu supreniru kun vi,
kaj ankaŭ neniu montriĝu sur la tuta monto; eĉ
ŝafo aŭ bovo ne paŝtiĝu antaŭ tiu monto. 4 Kaj
li skulptis du ŝtonajn tabelojn kiel la unuaj; kaj
Moseo leviĝis frue matene kaj supreniris sur la
monton Sinaj, kiel ordonis al li la Eternulo, kaj
li prenis en siajn manojn la du ŝtonajn tabelojn.

5 Kaj la Eternulo malleviĝis en nubo, kaj Moseo
stariĝis apud Li tie kaj alvokis la nomon de la
Eternulo. 6 Kaj la Eternulo pretériris antaŭ li,
kaj li ekkriis: Eternulo, Eternulo, Dio indulgema
kaj kompatema, multepacienca, favorkora, kaj
verema; 7 kiu konservas favorkorecon por miloj,
pardonas kulpon kaj krimon kaj pekon, sed antaŭ
kiu neniu estas senkulpa; kiu punas la kulpon
de patroj sur filoj kaj nepoj, en la tria kaj kvara
generacioj! 8 Kaj rapide Moseo kliniĝis ĝis la tero
kaj faris adoron. 9 Kaj li diris: Ho, se mi akiris
Vian favoron, mia Sinjoro, tiam mia Sinjoro volu
iri en nia mezo, ĉar tio estas popolo malmolnuka;
kaj pardonu niajn kulpojn kaj niajn pekojn kaj
faru nin Via posedaĵo. 10 Kaj Li diris: Jen Mi
faros interligon; antaŭ via tuta popolo Mi faros
miraklojn, kiuj neniam ekzistis sur la tuta tero
nek ĉe iuj gentoj; kaj la tuta popolo, en kies mezo
vi estas, vidos la faron de la Eternulo; ĉar terura
estos tio, kion Mi faros por vi. 11 Observu tion,
kion Mi ordonas al vi hodiaŭ. Jen Mi forpelas
antaŭ vi la Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj la
Ĥetidojn kaj la Perizidojn kaj la Ĥividojn kaj la
Jebusidojn. 12 Gardu vin, ke vi ne faru interligon
kun la loĝantoj de la lando, en kiun vi venos, por
ke tio ne fariĝu falilo inter vi; 13 sed iliajn altarojn
detruu kaj iliajn statuojn rompu kaj iliajn sanktajn
stangojn dishaku. 14 Ĉar vi ne devas adori alian
dion; ĉar la Eternulo, koleremulo estas Lia nomo,
estas Dio kolerema. 15 Ne faru interligon kun la
loĝantoj de la lando; ĉar, malĉastante kun siaj
dioj kaj alportante oferojn al siaj dioj, ili eble
vokos vin kaj vi manĝos de iliaj oferoj, 16 kaj vi
prenos iliajn filinojn por viaj filoj, kaj iliaj filinoj
malĉastos por siaj dioj kaj malĉastigos viajn filojn
por siaj dioj. 17 Diojn fanditajn ne faru al vi. 18 La
feston de macoj observu; dum sep tagoj manĝu
macojn, kiel Mi ordonis al vi, en la difinita tempo
de la monato Abib, ĉar en la monato Abib vi eliris
el Egiptujo. 19 Ĉio, kio malfermas unue la uteron,
apartenas al mi; ĉiu virseksulo el viaj brutoj,
kiu malfermas unue la uteron, bovo aŭ ŝafo. 20
Utermalferminton el azenoj elaĉetu per ŝafido:
kaj se vi ne elaĉetos, tiam rompu al ĝi la kolon.
La unuenaskiton el viaj filoj elaĉetu. Kaj oni ne
montriĝu antaŭ Mi kun malplenaj manoj. 21 Dum
ses tagoj laboru, kaj en la sepa tago ripozu; en la
tempo de la plugado kaj de la rikoltado ripozu. 22
Kaj feston de semajnoj faru al vi en la komenco
de la rikoltado de tritiko, kaj feston de kolektado
de fruktoj en la fino de la jaro. 23 Tri fojojn en la
jaro ĉiuj viaj virseksuloj aperu antaŭ la Sinjoro,
la Eternulo, Dio de Izrael. 24 Ĉar Mi forpelos
gentojn antaŭ vi kaj vastigos viajn limojn, kaj
neniu deziros havi vian landon, kiam vi iros, por
montriĝi antaŭ la Eternulo, via Dio, tri fojojn en la
jaro. 25 Ne buĉverŝu sur fermentintaĵon la sangon
de Mia ofero, kaj ne devas resti ĝis mateno la
ofero de la festo de Pasko. 26 La komencaĵon de la
unuaj produktoj de via tero alportu en la domon
de la Eternulo, via Dio. Ne kuiru kapridon en la
lakto de ĝia patrino. 27 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Skribu al vi ĉi tiujn vortojn, ĉar laŭ ĉi tiuj
vortoj Mi faris interligon kun vi kaj kun Izrael. 28
Kaj li estis tie kun la Eternulo kvardek tagojn kaj
kvardek noktojn; panon li ne manĝis kaj akvon li
ne trinkis; kaj li skribis sur la tabeloj la vortojn
de la interligo, la dek ordonojn. 29 Kiam Moseo
estis malsupreniranta de la monto Sinaj kaj la du
tabeloj de atesto estis en la manoj de Moseo dum
lia malsuprenirado de la monto, Moseo ne sciis,
ke la haŭto de lia vizaĝo lumradiis pro tio, ke li
parolis kun Li. 30 Kaj Aaron kaj ĉiuj Izraelidoj
ekvidis Moseon, kaj jen la haŭto de lia vizaĝo
lumradias; kaj ili timis alproksimiĝi al li. 31 Sed
Moseo vokis ilin, kaj returniĝis al li Aaron kaj
ĉiuj ĉefoj de la komunumo, kaj Moseo ekparolis
al ili. 32 Poste alproksimiĝis ĉiuj Izraelidoj; kaj
li ordonis al ili ĉion, kion diris al li la Eternulo
sur la monto Sinaj. 33 Kiam Moseo ĉesis paroli al
ili, li metis sur sian vizaĝon kovrotukon. 34 Kiam
Moseo venadis antaŭ la Eternulon, por paroli kun
Li, li formetadis la kovrotukon ĝis sia eliro; kaj
elirinte, li diradis al la Izraelidoj tion, kio estis
ordonita al li. 35 Kaj la Izraelidoj vidis, ke la haŭto
de la vizaĝo de Moseo lumradias; kaj tiam Moseo
denove metis la kovrotukon sur sian vizaĝon, ĝis
li eniris, por paroli kun Li.

35 Kaj Moseo kunvenigis la tutan komunumon
de la Izraelidoj, kaj diris al ili: Jen kion la
Eternulo ordonis al vi fari: 2 Dum ses tagoj faru
laboron, sed la sepa tago estu por vi sankta,
sabato de ripozo al la Eternulo; ĉiu, kiu faros
en ĝi laboron, estu mortigita. 3 Ne bruligu
fajron en ĉiuj viaj loĝejoj en la tago sabata. 4
Kaj Moseo ekparolis al la tuta komunumo de la
Izraelidoj, dirante: Jen kion ordonis la Eternulo:
5 Prenu inter vi oferdonon por la Eternulo: ĉiu
memvole alportu la oferdonon por la Eternulo:
oron kaj arĝenton kaj kupron, 6 kaj bluan teksaĵon
kaj purpuran kaj ruĝan, kaj bisinon kaj kapran
lanon, 7 kaj virŝafajn felojn ruĝe kolorigitajn,
kaj antilopajn felojn, kaj akacian lignon, 8 kaj
oleon por lumigado, kaj aromaĵojn por la sankta
oleo kaj por la bonodoraj incensoj, 9 kaj ŝtonojn
oniksajn kaj ŝtonojn enkadrigeblajn por la efodo

kaj por la surbrustaĵo. 10 Kaj ĉiu el vi, kiu estas
kompetentulo, venu kaj faru ĉion, kion ordonis la
Eternulo: 11 la tabernaklon kaj ĝian tendon kaj
ĝian kovron, ĝiajn hoketojn kaj ĝiajn tabulojn,
ĝiajn riglilojn, ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn bazojn; 12
la keston kaj ĝiajn stangojn, la fermoplaton kaj la
kurtenon; 13 la tablon kaj ĝiajn stangojn kaj ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn kaj la panojn de propono; 14 kaj
la kandelabron por lumigi kaj ĝiajn apartenaĵojn
kaj ĝiajn lucernojn kaj la oleon por lumigi; 15
kaj la altaron de incensado kaj ĝiajn stangojn
kaj la sanktan oleon kaj la bonodoran incenson
kaj la pordan kovrotukon antaŭ la pordo de la
tabernaklo; 16 la altaron de bruloferoj kaj ĝian
kupran kradon, ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, la lavujon kaj ĝian piedestalon; 17
la kurtenojn de la korto, ĝiajn kolonojn kaj bazojn
kaj la kovrotukon de la pordego de la korto; 18
la najlojn de la tabernaklo kaj la najlojn de la
korto kaj iliajn ŝnurojn; 19 la oficajn vestojn por
servado en la sanktejo, la sanktajn vestojn por
la pastro Aaron kaj la pastrajn vestojn de liaj
filoj. 20 Kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj
eliris de antaŭ Moseo. 21 Kaj venis ĉiuj homoj,
kiujn tiris la koro; kaj ĉiu, kiun inklinigis lia
spirito, alportis la oferdonon por la Eternulo, por
la aranĝo de la tabernaklo de kunveno kaj por
ĝia tuta servado kaj por la sanktaj vestoj. 22 Kaj
venis la viroj kaj la virinoj; ĉiuj, kiujn inklinigis la
koro, alportis bukojn kaj orelringojn kaj ringojn
kaj kolringojn, diversajn orajn objektojn; kaj ĉiu
alportis oran oferdonon al la Eternulo. 23 Kaj ĉiu,
ĉe kiu troviĝis blua teksaĵo, aŭ purpura, aŭ ruĝa,
aŭ bisino, aŭ kapra lano, aŭ ŝafaj feloj ruĝaj, aŭ
antilopaj feloj, alportis. 24 Ĉiu, kiu oferis arĝenton
aŭ kupron, alportis la oferdonon por la Eternulo;
kaj ĉiu, ĉe kiu troviĝis akacia ligno por ĉia bezono
de la servado, alportis ĝin. 25 Kaj ĉiu virino,
kiu havis ian kompetentecon, ŝpinis kaj alportis
ŝpinitan lanon bluan kaj purpuran kaj ruĝan kaj
bisinon. 26 Kaj ĉiuj virinoj, kiuj havis deziron
kaj kompetentecon, ŝpinis kapran lanon. 27 Kaj
la princoj alportis ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn
enkadrigeblajn por la efodo kaj por la surbrustaĵo,
28 kaj la aromaĵon kaj la oleon por lumigi kaj por
la sankta oleo kaj por la bonodoraj incensoj. 29 Ĉiu
viro kaj virino el la Izraelidoj, kiujn inklinigis ilia
koro alporti por ĉia laboro, kiun la Eternulo per
Moseo ordonis fari, alportis oferon al la Eternulo.
30 Kaj Moseo diris al la Izraelidoj: Jen, la Eternulo
vokis per la nomo Becalelon, filon de Uri, filo de
Ĥur, el la tribo de Jehuda; 31 kaj Li plenigis lin per
Dia spirito, per saĝo kaj prudento, kaj scio kaj per
ĉia arto, 32 por pripensi ideojn, por labori el oro
kaj el arĝento kaj el kupro, 33 kaj por ĉizi ŝtonojn
por enkadrigo, kaj por ĉizi lignon, por fari ĉian
artistan laboron. 34 Kaj Li donis al li la kapablon
instrui, al li kaj al Oholiab, filo de Aĥisamaĥ, el la
tribo de Dan. 35 Li plenigis ilin per kompetenteco
por farado de ĉia majstra laboro, por ĉia talenta
brodado sur teksaĵo blua kaj purpura kaj ruĝa
kaj sur bisino, por teksado de ĉia laboraĵo kaj
pripensado de ideoj.

36 Kaj laboros Becalel kaj Oholiab kaj ĉiuj
kompetentuloj, en kiujn la Eternulo enmetis
saĝon kaj prudenton, por ke ili sciu fari ĉiun
laboron por la servado en la sanktejo, laŭ ĉio, kion
ordonis la Eternulo. 2 Kaj Moseo alvokis Becalelon
kaj Oholiabon, kaj ĉiun kompetentulon, al kiu la
Eternulo enmetis saĝon en la koron, ĉiun, kiun
tiris lia koro entrepreni la laboron kaj fari ĝin. 3
Kaj ili prenis de Moseo ĉiujn oferdonojn, kiujn
alportis la Izraelidoj por la bezonoj de la servado
en la sanktejo, por ellabori ilin. Kaj tiuj alportadis
al li ankoraŭ plue oferdonojn ĉiumatene. 4 Kaj
venis ĉiuj saĝuloj, kiuj estis farantaj la tutan
laboron por la sanktejo, ĉiu venis de sia laboro,
kiun li faris. 5 Kaj ili diris al Moseo jene: La
popolo alportas pli multe, ol bezonas la laboroj,
kiujn la Eternulo ordonis fari. 6 Tiam Moseo
ordonis, kaj oni elkriis en la tendaro jene: Neniu
viro kaj neniu virino faru plue laboraĵon, por
oferdoni al la sanktejo. Kaj la popolo ĉesis alporti.
7 Kaj la alportitaĵo estis sufiĉa por la tuta farota
laboro, kaj eĉ superflua. 8 Kaj ĉiuj kompetentuloj
inter tiuj, kiuj estis farantaj la laboron por la
tabernaklo, faris dek tapiŝojn el tordita bisino
kaj el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo; kerubojn
artiste laboritajn ili faris sur ili. 9 La longo de ĉiu
tapiŝo estis dudek ok ulnoj, kaj la larĝo de ĉiu
tapiŝo estis kvar ulnoj; unu mezuro estis por ĉiuj
tapiŝoj. 10 Kaj li kunigis kvin tapiŝojn unu kun la
alia, kaj la kvin ceterajn ankaŭ unu kun la alia. 11
Kaj li faris maŝojn el blua teksaĵo sur la rando de
unu tapiŝo, sur la rando de la kuniĝo; tiel same li
faris sur la rando de la ekstrema tapiŝo, sur la
dua rando de kuniĝo. 12 Kvindek maŝojn li faris
sur unu tapiŝo, kaj kvindek maŝojn li faris sur la
rando de tiu tapiŝo, sur kiu estis la dua flanko
de la kuniĝo; la maŝoj estis reciproke aranĝitaj
unu kontraŭ alia. 13 Kaj li faris kvindek orajn
hoketojn, kaj li kunigis la tapiŝojn unu kun la
alia per la hoketoj; kaj la tabernaklo fariĝis unu
tutaĵo. 14 Kaj li faris tapiŝojn el kapra lano kiel
kovron super la tabernaklo; dek unu tiajn tapiŝojn

li faris. **15** La longo de ĉiu tapiŝo estis tridek ulnoj,
kaj kvar ulnoj estis la larĝo de ĉiu tapiŝo; unu
mezuro estis por la dek unu tapiŝoj. **16** Kaj li
kunigis kvin tapiŝojn aparte kaj la ceterajn ses
tapiŝojn aparte. **17** Kaj li faris kvindek maŝojn sur
la rando de la ekstrema tapiŝo, sur la rando de la
kuniĝo, kaj kvindek maŝojn li faris sur la rando
de la dua kuniĝa tapiŝo. **18** Kaj li faris kvindek
kuprajn hoketojn, por kunigi la tendon, por ke
ĝi estu unu tutaĵo. **19** Kaj li faris kovron por la
tendo el ruĝaj virŝafaj feloj kaj ankoraŭ kovron el
antilopaj feloj supre. **20** Kaj li faris la tabulojn por
la tabernaklo, starantajn, el akacia ligno. **21** Dek
ulnoj estis la longo de ĉiu tabulo, kaj unu ulno kaj
duono la larĝo de ĉiu tabulo. **22** Ĉiu tabulo havis
du pivotojn, alĝustigitajn unu al la alia; tiel li faris
ĉe ĉiuj tabuloj de la tabernaklo. **23** Kaj li faris la
tabulojn por la tabernaklo; dudek tabulojn sur
la flanko suda. **24** Kaj kvardek arĝentajn bazojn
li faris sub la dudek tabuloj, du bazojn sub ĉiu
tabulo, por ĝiaj du pivotoj. **25** Kaj sur la dua flanko
de la tabernaklo, sur la flanko norda, li faris dudek
tabulojn, **26** kaj kvardek arĝentajn bazojn por ili,
du bazojn sub ĉiu tabulo. **27** Kaj sur la malantaŭa
flanko de la tabernaklo, okcidente, li faris ses
tabulojn. **28** Kaj du tabulojn li faris en la anguloj
de la tabernaklo sur la malantaŭa flanko. **29** Kaj ili
estis kunigitaj malsupre kaj kunigitaj supre per
unu ringo; tiel li faris kun ambaŭ en la du anguloj.
30 Kaj estis ok tabuloj, kaj ĉe ili dek ses arĝentaj
bazoj, po du bazoj sub ĉiu tabulo. **31** Kaj li faris
riglilojn el akacia ligno: kvin por la tabuloj de
unu flanko de la tabernaklo, **32** kaj kvin riglilojn
por la tabuloj de la dua flanko de la tabernaklo,
kaj kvin riglilojn por la tabuloj de la malantaŭa
flanko de la tabernaklo, okcidente. **33** Kaj li faris
mezan riglilon, kiu ŝoviĝis meze de la tabuloj de
unu fino ĝis la alia. **34** Kaj la tabulojn li tegis
per oro, kaj iliajn ringojn, ingojn por la riglilo j,
li faris el oro, kaj la riglilojn li tegis per oro. **35**
Kaj li faris la kurtenon el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino; per artista laboro li
faris sur ĝi kerubojn. **36** Kaj li faris por ĝi kvar
kolonojn el akacia ligno, kaj li tegis ilin per oro,
kaj iliaj hoketoj estis el oro; kaj li fandis por ili
kvar arĝentajn bazojn. **37** Kaj li faris kovrotukon
por la pordo de la tabernaklo, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino, kun brodaĵoj;
38 kaj kvin kolonojn por ĝi kun iliaj hoketoj; kaj li
tegis iliajn kapojn kaj ligaĵojn per oro; kaj por ili
kvin kuprajn bazojn.

37 Kaj Becalel faris la keston el akacia ligno;
du ulnoj kaj duono estis ĝia longo, kaj unu
ulno kaj duono ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono
ĝia alto. **2** Kaj li tegis ĝin per pura oro interne
kaj ekstere, kaj li faris al ĝi oran kronon ĉirkaŭe.
3 Kaj li fandis por ĝi kvar orajn ringojn sur ĝiaj
kvar anguloj: du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du
ringojn sur ĝia alia flanko. **4** Kaj li faris stangojn
el akacia ligno kaj tegis ilin per oro. **5** Kaj li metis
la stangojn en la ringojn sur la flankoj de la kesto,
por porti la keston. **6** Kaj li faris fermoplaton el
pura oro; du ulnoj kaj duono estis ĝia longo, kaj
unu ulno kaj duono ĝia larĝo. **7** Kaj li faris du
kerubojn el oro; per forĝa laboro li faris ilin, sur
la du randoj de la fermoplato: **8** unu kerubon ĉe
unu flanko kaj la duan kerubon ĉe la dua flanko;
elstarantaj el la fermoplato li faris la kerubojn, sur
ĝiaj du flankoj. **9** Kaj la keruboj estis etendantaj
siajn flugilojn supren, kovrante per siaj flugiloj la
fermoplaton, kaj iliaj vizaĝoj estis unu kontraŭ la
alia; al la fermoplato estis turnitaj la vizaĝoj de la
keruboj. **10** Kaj li faris la tablon el akacia ligno; du
ulnoj estis ĝia longo, kaj unu ulno ĝia larĝo, kaj
unu ulno kaj duono ĝia alto. **11** Kaj li tegis ĝin per
pura oro, kaj li faris al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. **12**
Kaj li faris ĉirkaŭ ĝi manlarĝan listelon, kaj li faris
oran kronon ĉirkaŭ la listelo. **13** Kaj li fandis por
ĝi kvar orajn ringojn, kaj li alfortikigis la ringojn
sur la kvar anguloj, ĉe ĝiaj kvar piedoj. **14** Apud la
listelo estis la ringoj, kiel ingoj por la stangoj, por
porti la tablon. **15** Kaj li faris la stangojn el akacia
ligno, kaj li tegis ilin per oro, por porti la tablon.
16 Kaj ankaŭ la vazojn por la tablo, ĝiajn pladojn
kaj ĝiajn kulerojn, kaj ĝiajn kruĉojn kaj la kalikojn,
per kiuj oni verŝas, li faris el pura oro. **17** Kaj li
faris la kandelabron el pura oro, per forĝa laboro
li faris la kandelabron; ĝia trunko kaj ĝiaj branĉoj,
ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj, kaj ĝiaj floroj elstaris el
ĝi. **18** Kaj ses branĉoj elstaris el ĝiaj flankoj: tri
branĉoj de la kandelabro el unu flanko, kaj tri
branĉoj de la kandelabro el la dua flanko; **19** tri
migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj floro estis sur
unu branĉo, kaj tri migdalformaj kalikoj, kapeto,
kaj floro sur la dua branĉo; tiel estis sur la ses
branĉoj, kiuj elstaris el la kandelabro. **20** Kaj sur
la kandelabro estis kvar migdalformaj kalikoj kun
siaj kapetoj kaj floroj. **21** Kaj kapeto estis sub unu
paro da branĉoj, kaj kapeto sub la dua paro da
branĉoj, kaj kapeto sub la tria paro da branĉoj;
tiel estis ĉe la ses branĉoj, kiuj elstaris el ĝi. **22**
La kapetoj kaj branĉoj elstaris el ĝi; ĉio estis unu
forĝita tutaĵo el pura oro. **23** Kaj li faris ĝiajn sep
lucernojn kaj ĝiajn prenilojn kaj cindrujojn el
pura oro. **24** El kikaro da pura oro li faris ĝin kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn. **25** Kaj li faris la altaron

por la incensado el akacia ligno; unu ulno estis ĝia
longo, kaj unu ulno ĝia larĝo; kvarangula ĝi estis;
du ulnoj estis ĝia alto; el ĝi elstaris ĝiaj kornoj. 26
Kaj li tegis ĝin per pura oro, ĝian supran platon
kaj ĝiajn muretojn ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj li
faris al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 27 Kaj du orajn
ringojn li faris al ĝi sub ĝia krono, sur ĝiaj du
flankoj, kiel ingojn por stangoj, per kiuj oni portu
ĝin. 28 Kaj li faris la stangojn el akacia ligno kaj
tegis ilin per oro. 29 Kaj li faris la oleon por la
sanktoleado kaj la puran bonodoran incenson laŭ
la arto de ŝmiraĵisto.

38 Kaj li faris la altaron por la bruloferoj el
akacia ligno; kvin ulnoj estis ĝia longo, kaj
kvin ulnoj ĝia larĝo; kvarangula ĝi estis; kaj tri
ulnoj estis ĝia alto. 2 Kaj li faris ĝiajn kornojn sur
ĝiaj kvar anguloj; el ĝi elstaris ĝiaj kornoj; kaj li
tegis ĝin per kupro. 3 Kaj li faris ĉiujn vazojn de
la altaro; la potojn, la ŝovelilojn, la kalikojn, la
forkojn, la karbujojn; ĉiujn ĝiajn vazojn li faris
el kupro. 4 Kaj li faris por la altaro kradon en
formo de kupra reto, sub ĝia kornico, malsupre,
ĝis la mezo. 5 Kaj li fandis kvar ringojn en la kvar
anguloj de la kupra krado, ke ili estu ingoj por la
stangoj. 6 Kaj li faris la stangojn el akacia ligno kaj
tegis ilin per kupro. 7 Kaj li metis la stangojn en la
ringojn sur la flankoj de la altaro, por ke oni povu
porti ĝin per ili; li faris ĝin interne malplena,
el tabuloj. 8 Kaj li faris la lavujon el kupro kaj
ĝian piedestalon el kupro, el la speguloj de la
virinoj, kiuj kolektiĝis amase antaŭ la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 9 Kaj li faris la korton:
sur la flanko suda estis la kurtenoj de la korto
el tordita bisino, cent ulnoj, 10 kaj al ili dudek
kolonoj kun dudek kupraj bazoj; la hokoj de la
kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 11 Kaj
sur la norda flanko ankaŭ cent ulnoj, kaj al ili
dudek kolonoj kaj dudek kupraj bazoj; la hokoj de
la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 12 Kaj
sur la okcidenta flanko estis kurtenoj de kvindek
ulnoj, kaj al ili dek kolonoj kun dek bazoj; la hokoj
de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 13 Kaj
sur la orienta flanko kvindek ulnoj. 14 Kurtenoj de
dek kvin ulnoj sur unu latero, kaj al tio tri kolonoj
kun tri bazoj. 15 Kaj sur la dua latero, sur ambaŭ
flankoj de la pordego de la korto estis kurtenoj
po dek kvin ulnoj, kaj al ili po tri kolonoj kun tri
bazoj. 16 Ĉiuj kurtenoj de la korto ĉirkaŭe estis el
tordita bisino. 17 Kaj la bazoj de la kolonoj estis
el kupro, la hokoj de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj el
arĝento, kaj iliaj kapoj estis tegitaj per arĝento,
kaj ĉiuj kolonoj de la korto estis kunigitaj per
arĝentaj ligaĵoj. 18 Kaj la kovrotuko de la pordego
de la korto estis brodita laboraĵo el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino; kaj dudek
ulnoj estis ĝia longo, kaj kvin ulnoj ĝia larĝo, laŭ
la mezuro de la kurtenoj de la korto. 19 Kaj al ĝi
apartenis kvar kolonoj kun kvar kupraj bazoj; iliaj
hokoj estis el arĝento, iliaj kapoj estis tegitaj per
arĝento, kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 20 Kaj ĉiuj
najloj en la tabernaklo kaj en la korto ĉirkaŭe estis
el kupro. 21 Jen estas la kalkulo pri la tabernaklo,
la tabernaklo de atesto, kiu estis kalkulita laŭ la
ordono de Moseo, por la servo de la Levidoj, sub
la kontrolo de Itamar, filo de la pastro Aaron. 22
Kaj Becalel, filo de Uri, filo de Ĥur, el la tribo
de Jehuda, faris ĉion, kion ordonis la Eternulo al
Moseo; 23 kaj kun li Oholiab, filo de Aĥisamaĥ, el
la tribo de Dan, artista skulptisto, teksisto, kaj
brodisto sur blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj
sur bisino. 24 La tuta oro, kiu estis uzita por ĉiuj
laboroj de la sanktejo, la oro, kiu estis alportita
kiel oferdonoj, prezentis la kvanton de dudek naŭ
kikaroj kaj sepcent tridek sikloj laŭ la mezuro de
la sankta siklo. 25 Kaj la arĝento, akirita per la
kalkulado de la komunumo, prezentis la kvanton
de cent kikaroj kaj mil sepcent sepdek kvin sikloj
laŭ la sankta siklo: 26 po unu bek'o, tio estas po
duono de siklo laŭ la sankta siklo, por ĉiu kapo, de
ĉiuj, kiuj trapasis la kalkulon, kiuj havis la aĝon
de dudek jaroj kaj pli, de sescent tri mil kvincent
kvindek homoj. 27 Cent kikaroj da arĝento estis
uzitaj por elfandi la bazojn de la sanktejo kaj la
bazojn de la kurteno; cent bazoj el cent kikaroj, po
unu kikaro por bazo. 28 Kaj el mil sepcent sepdek
kvin sikloj estis faritaj hokoj por la kolonoj kaj
estis tegitaj iliaj kapoj kaj estis faritaj ligaĵoj inter
ili. 29 Kaj da oferdonita kupro estis sepdek kikaroj
kaj du mil kvarcent sikloj. 30 Kaj li faris el ĝi la
bazojn por la pordo de la tabernaklo de kunveno
kaj la kupran altaron kaj la kupran kradon por ĝi
kaj ĉiujn apartenaĵojn de la altaro, 31 kaj la bazojn
de la korto ĉirkaŭe kaj la bazojn de la pordego
de la korto kaj ĉiujn najlojn de la tabernaklo kaj
ĉiujn najlojn de la korto ĉirkaŭe.

39 Kaj el la blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo ili
faris la oficajn vestojn por la servado en
la sanktejo; kaj ili faris la sanktajn vestojn por
Aaron, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 2 Kaj ili
faris la efodon el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino. 3 Kaj ili batetendis
foliojn da oro kaj tranĉis ilin en formo de fadenoj,
por enteksi internen de la blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo kaj de la bisino per artista laboro. 4
Surŝultraĵojn kunigantajn ili faris al ĝi; sur siaj du
finoj ĝi estis ligita. 5 Kaj la ĉirkaŭliganta zono sur

ĝi estis kontinuaĵo de ĝi, la sama laboraĵo, el oro,
el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino; kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 6 Kaj ili
faris la oniksajn ŝtonojn, ĉirkaŭe enkadrigitajn
per oro, gravuritajn per sigelila gravurado laŭ
la nomoj de la filoj de Izrael. 7 Kaj li metis ilin
sur la surŝultraĵojn de la efodo, kiel ŝtonojn de
memoro pri la filoj de Izrael; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 8 Kaj ili faris la surbrustaĵon
per artista laboro, simile al la laboro de la efodo,
el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino. 9 Ĝi estis kvarangula; ili faris la
surbrustaĵon duobla; manstreĉo estis ĝia longo,
kaj manstreĉo ĝia larĝo; ĝi estis duobla. 10 Kaj
ili enmetis en ĝin kvar vicojn da ŝtonoj. La unua
vico estis: rubeno, topazo, kaj smeraldo; 11 kaj
la dua vico: hiacinto, safiro, kaj jaspiso; 12 kaj
la tria vico: ligurio, agato, kaj ametisto; 13 kaj
la kvara vico: krizolito, onikso, kaj berilo. Ĉiuj
vicoj estis en oraj kadretoj. 14 Kaj la ŝtonoj estis
laŭ la nomoj de la filoj de Izrael; dek du, laŭ iliaj
nomoj, gravuritaj sigelile, ĉiu kun sia nomo, por
la dek du triboj. 15 Kaj ili faris al la surbrustaĵo
plektitajn ĉenetojn, kuniĝantajn per siaj finoj, el
pura oro. 16 Kaj ili faris du orajn kadretojn kaj
du orajn ringojn, kaj alfortikigis la du ringojn
al la du finoj de la surbrustaĵo. 17 Kaj ili metis
la du orajn plektitajn ĉenetojn en la du ringojn
ĉe la finoj de la surbrustaĵo. 18 Kaj la du finojn
de la du plektitaj ĉenetoj ili alfortikigis al la du
kadretoj, kaj alfortikigis ilin al la surŝultraĵoj de
la efodo sur la antaŭa flanko. 19 Kaj ili faris du
orajn ringojn, kaj alfortikigis ilin al la du aliaj
finoj de la surbrustaĵo, sur ĝia rando interna,
direktita al la efodo. 20 Kaj ili faris du orajn
ringojn, kaj alfortikigis ilin al la du surŝultraĵoj
de la efodo malsupre, sur la antaŭa flanko, ĉe
ĝia kuniĝo, super la zono de la efodo. 21 Kaj ili
alligis la surbrustaĵon per ĝiaj ringoj al la ringoj
de la efodo per laĉo el blua ŝtofo, por ke ĝi estu
super la zono de la efodo kaj por ke la surbrustaĵo
ne forŝoviĝu de sur la efodo; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 22 Kaj li faris la tunikon por
la efodo, teksitan, tutan el blua teksaĵo. 23 Kaj
la aperturo de la tuniko estis en la mezo, kiel
aperturo de ŝildo; borderon havis la aperturo
ĉirkaŭe, por ke ĝi ne disŝiriĝu. 24 Kaj ili faris
sur la malsupra rando de la tuniko granatojn el
blua, purpura, kaj ruĝa ŝtofo, tordita. 25 Kaj ili
faris tintilojn el pura oro, kaj metis la tintilojn
mezen de la granatoj sur la malsupra rando de la
tuniko, ĉirkaŭe inter la granatoj; 26 tintilon kaj
granaton, tintilon kaj granaton sur la malsupra
rando de la tuniko, ĉirkaŭe, por la servado; kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 27 Kaj ili faris la
ĥitonon el bisino, teksitan, por Aaron kaj liaj
filoj, 28 kaj la cidaron el bisino, kaj la ornamajn
mitrojn el bisino, kaj la linajn pantalonojn el
tordita bisino, 29 kaj la zonon el tordita bisino
kaj el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, broditan;
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 30 Kaj ili faris
la tabuleton, la sanktan kronon, el pura oro, kaj
ili skribis sur ĝi skribon gravuritan: SANKTA AL
LA ETERNULO. 31 Kaj ili alfortikigis al ĝi laĉon
el blua ŝtofo, por alfortikigi al la cidaro supre;
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 32 Tiel finiĝis
la tuta laboro por la konstruaĵo de la tabernaklo
de kunveno. Kaj la Izraelidoj faris konforme al
ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo; tiel ili
faris. 33 Kaj ili alportis la konstruaĵon al Moseo, la
tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn: hokojn,
tabulojn, riglilojn, kolonojn, kaj bazojn; 34 kaj
la kovron el ruĝaj virŝafaj feloj kaj la kovron el
antilopaj feloj kaj la kurtenon; 35 la keston de
atesto kaj ĝiajn stangojn kaj la fermoplaton; 36
la tablon, ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la panon
de propono; 37 la puran kandelabron, ĝiajn
lucernojn, la lucernojn vice starantajn, ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, kaj la oleon por lumigado; 38 kaj la
oran altaron kaj la sanktan oleon kaj la bonodoran
incenson kaj la kovrotukon por la pordo de la
tabernaklo; 39 la kupran altaron kaj la kupran
kradon por ĝi, ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, la lavujon kaj ĝian piedestalon; 40 la
kurtenojn de la korto, ĝiajn kolonojn kaj bazojn,
la kovrotukon por la pordego de la korto, ĝiajn
ŝnurojn kaj najlojn, kaj ĉion, kio apartenas al
la servado en la konstruaĵo de la tabernaklo de
kunveno; 41 la oficajn vestojn por la servado en la
sanktejo, la sanktajn vestojn por la pastro Aaron
kaj la pastrajn vestojn por liaj filoj. 42 Konforme
al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo, tiel la
Izraelidoj faris la tutan laboron. 43 Kaj Moseo
vidis la tutan laboron, li vidis, ke ili faris ĝin tute
tiel, kiel la Eternulo ordonis; kaj Moseo benis ilin.

40 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 En la unua monato, en la unua tago de la
monato starigu la konstruaĵon de la tabernaklo
de kunveno. 3 Kaj metu tien la keston de atesto
kaj ŝirmu la keston per la kurteno. 4 Kaj enportu
la tablon kaj aranĝu sur ĝi ĝian aranĝotaĵon,
kaj enportu la kandelabron kaj ekbruligu ĝiajn
lucernojn. 5 Kaj starigu la oran altaron por la
incensado antaŭ la kesto de atesto, kaj pendigu
la kovrotukon ĉe la eniro de la tabernaklo. 6 Kaj
starigu la altaron de bruloferoj antaŭ la eniro

en la konstruaĵon de la tabernaklo de kunveno.
7 Kaj starigu la lavujon inter la tabernaklo de
kunveno kaj la altaro kaj enverŝu en ĝin akvon.
8 Kaj aranĝu la korton ĉirkaŭe, kaj pendigu la
kovrotukon ĉe la pordego de la korto. 9 Kaj prenu
la sanktan oleon, kaj sanktoleu la loĝejon, kaj
ĉion, kio estas en ĝi, kaj sanktigu ĝin kun ĉiuj ĝiaj
apartenaĵoj, por ke ĝi estu sankta. 10 Kaj sanktoleu
la altaron de bruloferoj kun ĉiuj ĝiaj apartenaĵoj,
kaj sanktigu la altaron, ke la altaro estu tre sankta.
11 Kaj sanktoleu la lavujon kaj ĝian piedestalon,
kaj sanktigu ĝin. 12 Kaj alkonduku Aaronon kaj
liajn filojn al la eniro de la tabernaklo de kunveno,
kaj lavu ilin per akvo. 13 Kaj vestu Aaronon per la
sanktaj vestoj kaj sanktoleu lin kaj sanktigu lin, ke
li estu Mia pastro. 14 Kaj liajn filojn alkonduku, kaj
vestu ilin per ĥitonoj. 15 Kaj sanktoleu ilin, kiel vi
sanktoleis ilian patron, ke ili estu Miaj pastroj; kaj
ilia sanktoleiteco estu por ili por eterna pastreco
en iliaj generacioj. 16 Kaj Moseo faris konforme
al ĉio, kion la Eternulo al li ordonis; tiel li faris.
17 En la unua monato de la dua jaro, en la unua
tago de la monato estis starigita la tabernaklo.
18 Kaj Moseo starigis la tabernaklon kaj metis
ĝiajn bazojn kaj starigis ĝiajn tabulojn kaj aranĝis
ĝiajn riglilojn kaj starigis ĝiajn kolonojn. 19 Kaj li
etendis tendon super la tabernaklo kaj metis la
kovron de la tendo sur ĝin supre, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 20 Kaj li prenis kaj metis la
ateston en la keston, kaj almetis la stangojn
al la kesto kaj surmetis la fermoplaton sur la
keston supre. 21 Kaj li envenigis la keston en la
tabernaklon, kaj pendigis la kurtenon kaj ŝirmis
la keston de atesto, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 22 Kaj li starigis la tablon en la tabernaklo
de kunveno, en la norda parto de la tabernaklo,
ekster la kurteno. 23 Kaj li aranĝis sur ĝi vicon da
panoj antaŭ la Eternulo, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 24 Kaj li starigis la kandelabron en la
tabernaklo de kunveno kontraŭ la tablo, en la
suda parto de la tabernaklo. 25 Kaj li ekbruligis
la lucernojn antaŭ la Eternulo, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 26 Kaj li starigis la oran altaron
en la tabernaklo de kunveno antaŭ la kurteno. 27
Kaj li bruligis sur ĝi bonodoran incenson, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 28 Kaj li pendigis la
kovrotukon ĉe la pordo de la tabernaklo. 29 Kaj
la altaron de bruloferoj li starigis ĉe la eniro de
la tabernaklo de kunveno, kaj li alportis sur ĝi
la bruloferon kaj la farunoferon, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 30 Kaj li starigis la lavujon
inter la tabernaklo de kunveno kaj la altaro, kaj
enverŝis tien akvon por sin lavi. 31 Kaj lavis per ĝi
Moseo kaj Aaron kaj liaj filoj siajn manojn kaj siajn
piedojn; 32 kiam ili eniradis en la tabernaklon de
kunveno kaj aliradis al la altaro, ili lavadis sin;
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 33 Kaj li aranĝis
la korton ĉirkaŭe de la tabernaklo kaj de la altaro,
kaj li pendigis la kovrotukon ĉe la pordego de la
korto. Tiamaniere Moseo finis la laboron. 34 Kaj
nubo kovris la tabernaklon de kunveno, kaj la
majesto de la Eternulo plenigis la tabernaklon. 35
Kaj Moseo ne povis eniri en la tabernaklon de
kunveno, ĉar kuŝis sur ĝi la nubo kaj la majesto de
la Eternulo plenigis la tabernaklon. 36 Kaj kiam la
nubo leviĝadis de sur la tabernaklo, la Izraelidoj
ekmarŝadis, por fari ĉiujn siajn marŝojn. 37 Sed se
la nubo ne leviĝis, ili ne ekmarŝis ĝis la tago de
ĝia leviĝo. 38 Ĉar nubo de la Eternulo estis super
la tabernaklo dum la tago, kaj fajro estis dum la
nokto super ĝi, antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj
en ĉiuj iliaj marŝoj.

Levidoj

1 La Eternulo vokis Moseon, kaj ekparolis al li
el la tabernaklo de kunveno, dirante: **2** Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Se iu el vi volas
alporti oferon al la Eternulo, el la brutoj, el la
bovoj, kaj el la ŝafoj alportu vian oferon. **3** Se lia
ofero estas brulofero el bovoj, li oferu virseksulon
sendifektan; al la pordo de la tabernaklo de
kunveno li alkonduku ĝin, por favorigi al si la
Eternulon. **4** Kaj li metu sian manon sur la
kapon de la brulofero, kaj li akiros favoron kaj
pekpardonon. **5** Kaj li buĉu la bovidon antaŭ la
Eternulo; kaj la filoj de Aaron, la pastroj, alportu la
sangon kaj aspergu per la sango ĉirkaŭe la altaron,
kiu estas ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno.
6 Kaj oni senfeligu la bruloferon kaj dishaku ĝin
en pecojn. **7** Kaj la filoj de la pastro Aaron metu
fajron sur la altaron kaj metu lignon sur la fajron.
8 Kaj la filoj de Aaron, la pastroj, metu la pecojn,
la kapon, kaj la grason, sur la lignon, kiu estas
sur la fajro sur la altaro. **9** Kaj la internaĵon
kaj la krurojn oni lavu per akvo; kaj la pastro
forbruligu ĉion sur la altaro kiel bruloferon; ĝi
estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo. **10**
Kaj se lia ofero estas el la malgrandaj brutoj, el
la ŝafoj aŭ el la kaproj, brulofero, li alportu ĝin
virseksan, sendifektan. **11** Kaj li buĉu ĝin sur la
norda flanko de la altaro antaŭ la Eternulo; kaj la
filoj de Aaron, la pastroj, aspergu per ĝia sango la
altaron ĉirkaŭe. **12** Kaj oni dishaku ĝin en pecojn,
apartiginte la kapon kaj la grason, kaj la pastro
metu ilin sur la lignon, kiu estas sur la fajro sur la
altaro. **13** Kaj la internaĵon kaj la krurojn oni lavu
per akvo; kaj la pastro ĉion alportu kaj forbruligu
sur la altaro kiel bruloferon; ĝi estas fajrofero,
agrabla odoraĵo al la Eternulo. **14** Kaj se el la birdoj
estas lia brulofero al la Eternulo, li alportu sian
oferon el turtoj aŭ el kolombidoj. **15** Kaj la pastro
alportu ĝin al la altaro kaj fortordu ĝian kapon
kaj forbruligu ĝin sur la altaro kaj elfluigu ĝian
sangon super la muro de la altaro. **16** Kaj ĝian
kropon kun ĝiaj plumoj li forigu kaj ĵetu ĝin apud
la altaron sur la orientan flankon en la cindrejon.
17 Kaj li disfendu ĝiajn flugilojn, sed ne derompu;
kaj la pastro forbruligu ĝin sur la altaro, sur la
ligno, kiu estas sur la fajro; ĝi estas brulofero,
fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo.

2 Se iu alportos farunoferon al la Eternulo, lia
ofero estu el delikata faruno, kaj li verŝu sur ĝin
oleon kaj metu sur ĝin olibanon. **2** Kaj li alportu
ĝin al la filoj de Aaron, la pastroj; kaj la pastro
prenu el ĝi plenmanon el la faruno kun la oleo
kaj kun la olibano, kaj li ekbruligu tiun parton
promemoran sur la altaro; ĝi estas fajrofero,
agrabla odoraĵo al la Eternulo. **3** Kaj la restaĵo
el la farunofero estu por Aaron kaj por liaj filoj;
plejsanktaĵo ĝi estas el la fajroferoj de la Eternulo.
4 Se vi alportos farunoferon el io, kio estas bakita
en forno, ĝi estu macokukoj el plej bona faruno,
miksitaj kun oleo, kaj macoflanoj, ŝmiritaj per
oleo. **5** Kaj se via ofero estos farunofero farita sur
pato, ĝi estu el delikata faruno, miksita kun oleo,
ne fermentinta. **6** Dispecigu ĝin kaj verŝu sur ĝin
oleon; ĝi estas farunofero. **7** Kaj se via ofero estos
farunofero el kaserolo, ĝi estu farita el delikata
faruno kun oleo. **8** Kaj alportu la farunoferon,
kiu estas farita el ĝi, al la Eternulo, kaj prezentu
ĝin al la pastro, kaj li alportu ĝin al la altaro. **9**
Kaj la pastro prenos el la farunofero la parton
promemoran kaj bruligos ĝin sur la altaro; ĝi estas
fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo. **10** Kaj la
restaĵo el la farunofero estu por Aaron kaj por
liaj filoj; ĝi estas plejsanktaĵo el la fajroferoj de la
Eternulo. **11** Nenia farunofero, kiun vi alportos
al la Eternulo, estu farita el fermentintaĵo; ĉar
nenion fermentintan kaj nenian mielon vi devas
bruligi kiel fajroferon al la Eternulo. **12** Kiel
oferon de unuaaĵoj vi povas alporti tion al la
Eternulo, sed sur la altaron ili ne venu kiel agrabla
odoraĵo. **13** Kaj ĉiun vian farunoferon salu per
salo, kaj ne estigu vian farunoferon sen salo de
interligo de via Dio; kun ĉiu via ofero alportu
salon. **14** Se vi alportos al la Eternulo farunoferon
el la unuaj terproduktaĵoj, tiam spikojn, rostitajn
sur fajro, grajnaĵon el freŝaj grajnoj alportu kiel
farunoferon el viaj unuaj terproduktaĵoj. **15** Kaj
verŝu sur ĝin oleon kaj metu sur ĝin olibanon;
ĝi estas farunofero. **16** Kaj la pastro bruligos la
promemoran parton el ĝia grajnaĵo kaj el ĝia
oleo kun ĝia tuta olibano, kiel fajroferon al la
Eternulo.

3 Se lia ofero estas pacofero, se li alportas el
la grandaj brutoj, ĉu ĝi estas virseksa, ĉu
virinseksa, sendifektan li alportu ĝin antaŭ la
Eternulon. **2** Kaj li metu sian manon sur la
kapon de sia ofero kaj buĉu ĝin ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno; kaj la filoj de Aaron, la
pastroj, aspergu per la sango la altaron ĉirkaŭe.
3 Kaj li alportu el la pacofero kiel fajroferon al
la Eternulo la sebon, kiu kovras la internaĵojn,
kaj la tutan sebon, kiu estas sur la internaĵoj, **4**
kaj ambaŭ renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili,
kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton sur la hepato,
kune kun la renoj li ĝin apartigu. **5** Kaj la filoj de

Aaron forbruligu tion sur la altaro, kune kun la
brulofero, kiu estas sur la ligno, sur la fajro; ĝi
estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo. **6**
Kaj se el la malgrandaj brutoj estas lia ofero, kiel
pacofero al la Eternulo, ĉu ĝi estas virseksa, ĉu
virinseksa, sendifektan li ĝin alportu. **7** Se ŝafidon
li alportas kiel sian oferon, li alportu ĝin antaŭ la
Eternulon; **8** kaj li metu sian manon sur la kapon
de sia ofero, kaj li buĉu ĝin antaŭ la tabernaklo
de kunveno; kaj la filoj de Aaron aspergu per
ĝia sango la altaron ĉirkaŭe. **9** Kaj li alportu el
la pacofero kiel fajroferon al la Eternulo ĝian
sebon, la tutan voston, detranĉitan ĉe la sakro,
kaj la sebon, kiu kovras la internaĵojn, kaj la tutan
sebon, kiu estas sur la internaĵoj, **10** kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas
ĉe la lumbo, kaj la reton sur la hepato, kune kun
la renoj li ĝin apartigu. **11** Kaj la pastro bruligu
tion sur la altaro; ĝi estas manĝaĵo, fajrofero al
la Eternulo. **12** Kaj se lia ofero estas kapro, li
alportu ĝin antaŭ la Eternulon. **13** Kaj li metu
sian manon sur ĝian kapon, kaj li buĉu ĝin antaŭ
la tabernaklo de kunveno; kaj la filoj de Aaron
aspergu per ĝia sango la altaron ĉirkaŭe. **14** Kaj li
alportu el ĝi ofere, kiel fajroferon al la Eternulo,
la sebon, kiu kovras la internaĵojn, kaj la tutan
sebon, kiu estas sur la internaĵoj, **15** kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas ĉe
la lumbo, kaj la reton sur la hepato, kune kun la
renoj li ĝin apartigu. **16** Kaj la pastro bruligu tion
sur la altaro; ĝi estas manĝaĵo, fajrofero, agrabla
odoraĵo; la tuta sebo estu por la Eternulo. **17** Ĝi
estu eterna leĝo por viaj generacioj en ĉiuj viaj
loĝlokoj; sebon kaj sangon neniam manĝu.

4 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: **2**
Diru al la Izraelidoj jene: Se iu pekos per eraro
kontraŭ la ordonoj de la Eternulo, malpermesantaj
fari diversajn aferojn, kaj li faros iun el ili; **3** se
pastro sanktoleita pekos, ĵetante kulpon sur la
popolon, tiam li alportu pro sia peko, kiun li pekis,
bovidon sendifektan al la Eternulo, kiel oferon
propekan. **4** Li venigu la bovidon al la pordo de la
tabernaklo de kunveno antaŭ la Eternulon, kaj
li metu sian manon sur la kapon de la bovido,
kaj li buĉu la bovidon antaŭ la Eternulo. **5** Kaj
la sanktoleita pastro prenu iom el la sango de
la bovido kaj enportu ĝin en la tabernaklon de
kunveno. **6** Kaj la pastro trempu sian fingron en
la sango, kaj aspergu per la sango sepfoje antaŭ la
Eternulo, antaŭ la kurteno de la sanktejo. **7** Kaj la
pastro metu iom el la sango sur la kornojn de la
altaro de bonodora incenso antaŭ la Eternulo en
la tabernaklo de kunveno, kaj la tutan ceteran
sangon de la bovido li elverŝu ĉe la bazo de la
altaro de bruloferoj, kiu estas ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno. **8** Kaj la tutan sebon de
la propeka bovido li forlevu el ĝi, la sebon, kiu
kovras la internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu estas
sur la internaĵoj, **9** kaj ambaŭ renojn, kaj la sebon,
kiu estas sur ili, kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton
sur la hepato, kune kun la renoj li ĝin apartigu, **10**
tiel same, kiel estas forlevata pacofero el bovo; kaj
la pastro bruligu tion sur la altaro de bruloferoj.
11 Kaj la felon de la bovido kaj ĝian tutan viandon
kun ĝia kapo kaj kruroj kaj ĝiajn internaĵojn kaj
malpuraĵon, **12** la tutan bovidon li elportu ekster
la tendaron sur puran lokon, kien oni ŝutas la
cindron, kaj li forbruligu tion sur ligno per fajro;
sur la cindrejo tio estu forbruligata. **13** Kaj se la
tuta komunumo de la Izraelidoj pekos per eraro
kaj la afero estos kaŝita antaŭ la okuloj de la
anaro, kaj ili faros iun el la agoj, kiujn la Eternulo
malpermesis, kaj ili fariĝos kulpaj; **14** kaj ili sciiĝos
pri la peko, kiun ili pekis: tiam la anaro alportu
bovidon kiel propekan oferon kaj venigu ĝin antaŭ
la tabernaklon de kunveno. **15** Kaj la plejaĝuloj de
la komunumo metu siajn manojn sur la kapon
de la bovido antaŭ la Eternulo, kaj oni buĉu la
bovidon antaŭ la Eternulo. **16** Kaj la sanktoleita
pastro enportu iom el la sango de la bovido en la
tabernaklon de kunveno. **17** Kaj la pastro trempu
sian fingron en la sango, kaj aspergu sep fojojn
antaŭ la Eternulo, antaŭ la kurteno. **18** Kaj iom
el la sango li metu sur la kornojn de la altaro,
kiu estas antaŭ la Eternulo en la tabernaklo de
kunveno, kaj la tutan ceteran sangon li elverŝu
ĉe la bazo de la altaro de bruloferoj, kiu estas
ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno. **19** Kaj
ĝian tutan sebon li forlevu el ĝi kaj bruligu sur la
altaro. **20** Kaj li faru kun la bovido; kiel li faris
kun la propeka bovido, tiel li faru kun ĝi; kaj
pekliberigos ilin la pastro, kaj estos pardonite al
ili. **21** Kaj li elportu la bovidon ekster la tendaron,
kaj forbruligu ĝin, kiel li forbruligis la unuan
bovidon; ĝi estas propeka ofero de la komunumo.
22 Se princo pekos, kaj per eraro faros iun el
la agoj, kiujn la Eternulo, lia Dio, malpermesis
fari, kaj li fariĝos kulpa; **23** kaj li sciiĝos pri sia
peko, kiun li pekis: tiam li alportu kiel sian oferon
virkapron sendifektan. **24** Kaj li metu sian manon
sur la kapon de la kapro, kaj buĉu ĝin sur la loko,
sur kiu estas buĉataj bruloferoj antaŭ la Eternulo;
ĝi estas propeka ofero. **25** Kaj la pastro prenos
iom el la sango de la propeka ofero per sia fingro,
kaj li metos ĝin sur la kornojn de la altaro de

bruloferoj, kaj la ceteran sangon li elverŝos ĉe la
bazo de la altaro de bruloferoj. 26 Kaj ĝian tutan
sebon li bruligos sur la altaro, kiel la sebon de
pacofero; kaj la pastro liberigos lin de lia peko, kaj
estos pardonite al li. 27 Se iu el la popolo per eraro
pekos, farante iun el la agoj, kiujn la Eternulo
malpermesis, kaj li fariĝos kulpa; 28 kaj li sciiĝos
pri sia peko, kiun li pekis: tiam li alportu kiel sian
oferon kaprinon sendifektan pro sia peko, kiun li
pekis. 29 Kaj li metu sian manon sur la kapon de la
propeka ofero, kaj li buĉu la propekan oferon sur
la loko de la bruloferoj. 30 Kaj la pastro prenos iom
el ĝia sango per sia fingro kaj metos sur la kornojn
de la altaro de bruloferoj, kaj la tutan ceteran
sangon li elverŝos ĉe la bazo de la altaro. 31 Kaj
ĝian tutan sebon li apartigos, kiel estas apartigata
la sebo de la pacoferoj, kaj la pastro bruligos ĝin
sur la altaro, kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo;
kaj la pastro pekliberigos lin, kaj estos pardonite
al li. 32 Se ŝafon li alportos kiel sian propekan
oferon, li alportu virinseksan, sendifektan. 33 Kaj
li metu sian manon sur la kapon de la propeka
ofero, kaj buĉu ĝin kiel propekan oferon sur la
loko, kie oni buĉas bruloferon. 34 Kaj la pastro
prenos per sia fingro iom el la sango de la propeka
ofero kaj metos ĝin sur la kornojn de la altaro
de bruloferoj, kaj ĝian tutan ceteran sangon li
elverŝos ĉe la bazo de la altaro. 35 Kaj ĝian tutan
sebon li apartigos, kiel estas apartigata la sebo de
la ŝafo el la pacoferoj, kaj la pastro bruligos ĝin
sur la altaro kun la fajroferoj al la Eternulo; kaj la
pastro liberigos lin de la peko, kiun li pekis, kaj
estos pardonite al li.

5 Se iu pekos per tio, ke li aŭdos ĵuron kaj estos
atestanto, aŭ ke li vidos aŭ scios, sed ne sciigos
kaj portos sur si la pekon; 2 aŭ se iu ektuŝos
ion malpuran, aŭ kadavraĵon de malpura besto,
aŭ kadavraĵon de malpura bruto, aŭ kadavraĵon
de malpura rampaĵo, kaj li tion ne scios, kaj
li malpuriĝos kaj kulpiĝos; 3 aŭ se iu ektuŝos
malpuraĵon de homo, kia ajn estus tiu malpuraĵo,
per kiu oni malpuriĝas, kaj li tion ne scios, kaj
poste li sciiĝos, kaj li estos kulpa; 4 aŭ se iu
per nesingarda buŝo ĵuros fari ion malbonan aŭ
bonan, kion ajn homo elesprimas per ĵuro, kaj
li tion ne rimarkos, kaj poste li sciiĝos, kaj li
estos kulpa pri io el tiuj aferoj: 5 se iu estos
kulpa pri io el tiuj aferoj, li faru konfeson pri tio,
kion li pekis; 6 kaj pro sia peko, kiun li pekis,
li alportu al la Eternulo kiel propekan oferon
inon el la malgrandaj brutoj, ŝafinon aŭ kaprinon;
kaj la pastro liberigos lin de lia peko. 7 Kaj se li
ne estos sufiĉe bonstata, por alporti ŝafinon, li
alportu pro sia peko, kiun li pekis, du turtojn aŭ
du kolombidojn al la Eternulo, unu kiel propekan
oferon, la duan kiel bruloferon. 8 Li alportu ilin
al la pastro, kaj ĉi tiu prezentos antaŭe tiun,
kiu estos propeka ofero, kaj li tordorompos ĝian
kapon ĉe la nuko, sed ne apartigos ĝin; 9 kaj
li aspergos per la sango de la propeka ofero la
muron de la altaro, kaj la restintan sangon li
elpremos ĉe la bazo de la altaro; tio estas propeka
ofero. 10 Kaj el la dua li faros bruloferon laŭ
la reguloj; kaj la pastro liberigos lin de la peko,
kiun li pekis, kaj estos pardonite al li. 11 Se li ne
estos sufiĉe bonstata, por alporti du turtojn aŭ
du kolombidojn, tiam li alportu kiel oferon pro
sia peko dekonon de efo da delikata faruno, kiel
propekan oferon; li ne verŝu sur ĝin oleon kaj
ne metu sur ĝin olibanon, ĉar ĝi estas propeka
ofero. 12 Kaj li alportu ĝin al la pastro, kaj la
pastro prenos el ĝi plenmanon kiel memorparton
kaj bruligos sur la altaro kun la fajroferoj al la
Eternulo; ĝi estas propeka ofero. 13 Kaj la pastro
liberigos lin de lia peko, kiun li pekis koncerne
iun el tiuj aferoj, kaj estos pardonite al li; la
restaĵo estu por la pastro, kiel farunofero. 14 Kaj
la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 15 Se iu
kulpiĝos, pekante per eraro kontraŭ la sanktaĵoj
de la Eternulo, tiam li alportu kiel prokulpan
oferon al la Eternulo virŝafon sendifektan el la
malgrandaj brutoj, havantan laŭ via taksado la
valoron de du sikloj, laŭ la sankta siklo; ĝi estu
prokulpa ofero. 16 Kaj pro la sanktaĵo, kontraŭ
kiu li pekis, li pagu, kaj li aldonu kvinonon de ĝia
valoro kaj donu tion al la pastro; kaj la pastro
pekliberigos lin per la prokulpa virŝafo, kaj estos
pardonite al li. 17 Kaj se iu pekos, farante iun el
tiuj aferoj, kiujn la Eternulo malpermesis, sed li
ne sciis kaj fariĝis kulpa, kaj li portos sur si sian
pekon: 18 tiam li alportu virŝafon sendifektan
el la malgrandaj brutoj, laŭ via taksado, kiel
kulpoferon al la pastro; kaj la pastro pekliberigos
lin koncerne lian eraron, kiun li faris ne sciante,
kaj estos pardonite al li. 19 Ĝi estas prokulpa
ofero; li kulpiĝis antaŭ la Eternulo.

6 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Se iu pekos kaj krimos antaŭ la Eternulo,
neante al sia proksimulo koncerne konfiditaĵon
aŭ deponitaĵon aŭ rabitaĵon, aŭ se li trompe
forprenos ion de sia proksimulo, 3 aŭ se li trovos
perditaĵon kaj neos tion, aŭ se li ĵuros mensoge
pri io, kion homo faras, kaj per tio pekas: 4 tiam,
se li pekis kaj kulpiĝis, li redonu la rabitaĵon,
kiun li rabis, aŭ tion, kion li trompe forprenis,

aŭ la deponitaĵon, kiu estis deponita ĉe li, aŭ
la perditaĵon, kiun li trovis; 5 aŭ ĉion, pri kio
li mensoge ĵuris, li repagu per ĝia plena valoro
kaj aldonu plie kvinonon de ĝi; al tiu, kies tio
estas, li donu ĝin en la tago, kiam li alportas sian
kulpoferon. 6 Kaj kiel sian kulpoferon li alportu al
la Eternulo sendifektan virŝafon el la malgrandaj
brutoj, laŭ via taksado, kiel kulpoferon, por la
pastro. 7 Kaj la pastro pekliberigos lin antaŭ la
Eternulo, kaj estos pardonite al li pri ĉio, kion
li faris kaj per kio li kulpiĝis. 8 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo, dirante: 9 Ordonu al Aaron
kaj al liaj filoj, dirante: Jen estas la leĝo pri la
brulofero: la brulofero restu sur la fajrujo sur la
altaro dum tuta nokto, ĝis la mateno, kaj la fajro
de la altaro restu brulanta sur ĝi. 10 Kaj la pastro
metu sur sin sian linan veston, kaj siajn linajn
pantalonojn li surmetu sur sian korpon, kaj li
deprenu la cindron, kiun la fajro elbruligis el la
brulofero sur la altaro, kaj li metu ĝin apud la
altaron. 11 Kaj li demetu siajn vestojn kaj metu
sur sin aliajn vestojn kaj elportu la cindron ekster
la tendaron sur puran lokon. 12 Kaj la fajro sur
la altaro restu brulanta sur ĝi kaj ne estingiĝu;
kaj la pastro bruligu sur ĝi lignon ĉiumatene, kaj
aranĝu sur ĝi la bruloferon kaj bruligu sur ĝi la
sebon de la pacoferoj. 13 Eterna fajro brulu sur la
altaro, ne estingiĝu. 14 Kaj jen estas la leĝo pri la
farunofero: la filoj de Aaron alportu ĝin antaŭ la
Eternulon sur la antaŭan parton de la altaro. 15
Kaj la pastro prenu el ĝi plenmanon el la delikata
faruno de la farunofero kaj el ĝia oleo, kaj la tutan
olibanon, kiu estas sur la farunofero, kaj li bruligu
sur la altaro kiel agrablan odoraĵon, memoraĵon al
la Eternulo. 16 Kaj la restaĵon el ĝi manĝu Aaron
kaj liaj filoj; senfermente ili ĝin manĝu sur sankta
loko, sur la korto de la tabernaklo de kunveno ili
ĝin manĝu. 17 Ĝi ne estu bakata fermentinte; kiel
ilian parton Mi donis ĝin el Miaj fajroferoj; ĝi estas
plejsanktaĵo, simile al pekofero kaj kulpofero. 18
Ĉiu virseksulo el la Aaronidoj povas ĝin manĝi
kiel eternan destinitaĵon en viaj generacioj el la
fajroferoj de la Eternulo; ĉiu, kiu ektuŝos ilin,
devos esti sankta. 19 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 20 Jen estas la ofero de Aaron kaj
liaj filoj, kiun ili alportos al la Eternulo en la tago
de sia sanktoleateco: dekono de efo da delikata
faruno kiel konstanta farunofero, unu duono
matene kaj la dua duono vespere. 21 Sur pato kun
oleo ĝi devas esti preparita; bone bakitan alportu
ĝin; en formo de dispecigita farunofero alportu
ĝin kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo. 22 Kaj la
pastro, kiu el liaj filoj estos sanktoleita anstataŭ
li, plenumos tion; ĝi estu eterna leĝo antaŭ la
Eternulo; ĝi tuta devas esti forbruligata. 23 Kaj
ĉiu farunofero de pastro estu forbruligata tuta; ĝi
ne estu manĝata. 24 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 25 Diru al Aaron kaj al liaj filoj
jene: Jen estas la leĝo pri la pekofero: sur tiu
loko, sur kiu estas buĉata la brulofero, oni buĉu la
pekoferon antaŭ la Eternulo; plejsanktaĵo ĝi estas.
26 La pastro, kiu plenumas la pekoferon, manĝu
ĝin; sur sankta loko ĝi estu manĝata, sur la korto
de la tabernaklo de kunveno. 27 Ĉiu, kiu ektuŝos
ĝian viandon, devas esti sankta; kaj se iu aspergos
per ĝia sango la veston, li lavu la aspergitan pecon
sur sankta loko. 28 Kaj la argilan vazon, en kiu ĝi
estis kuirita, oni disrompu; kaj se ĝi estis kuirita
en kupra vazo, oni purigu ĉi tiun kaj lavu ĝin per
akvo. 29 Ĉiu virseksulo el la pastroj povas ĝin
manĝi; ĝi estas plejsanktaĵo. 30 Sed ĉiu pekofero,
el kies sango oni enportos en la tabernaklon de
kunveno por pekliberigo en la sanktejo, ne estu
manĝata: per fajro oni ĝin forbruligu.

7 Kaj jen estas la leĝo pri la kulpofero:
plejsanktaĵo ĝi estas. 2 Sur la loko, sur kiu estas
buĉata la brulofero, oni buĉu la kulpoferon, kaj
per ĝia sango oni aspergu la altaron ĉirkaŭe. 3 Kaj
ĝian tutan sebon oni alportu el ĝi ofere, la voston,
kaj la sebon, kiu kovras la internaĵojn, 4 kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas
ĉe la lumbo, kaj la reton sur la hepato, kune kun
la renoj oni ĝin apartigu. 5 Kaj la pastro bruligu
ilin sur la altaro kiel fajroferon al la Eternulo;
ĝi estas kulpofero. 6 Ĉiu virseksulo el la pastroj
povas ĝin manĝi; sur sankta loko ĝi estu manĝata;
ĝi estas plejsanktaĵo. 7 Kiel por la pekofero, tiel
ankaŭ por la kulpofero estu la sama leĝo; al la
pastro, kiu pekliberigas per ĝi, al li ĝi apartenu. 8
Al la pastro, kiu plenumas ies bruloferon, al tiu
pastro apartenu la felo de la brulofero, kiun li
plenumis. 9 Kaj ĉiu farunofero, kiu estas bakita
en forno aŭ pretigita en kaserolo aŭ sur pato,
apartenu al la pastro, kiu prezentis ĝin. 10 Kaj ĉiu
farunofero, miksita kun oleo aŭ seka, apartenu al
ĉiuj Aaronidoj, al ĉiuj egale. 11 Kaj jen estas la leĝo
pri la pacofero, kiu estas alportata al la Eternulo:
12 se iu ĝin alportas kiel dankon, li alportu kun la
danka ofero nefermentintajn kukojn, miksitajn
kun oleo, kaj nefermentintajn flanojn, ŝmiritajn
per oleo, kaj el delikata faruno kukojn frititajn,
miksitajn kun oleo. 13 Kune kun kukoj el pano
fermentinta li alportu sian oferon, ĉe sia danka
pacofero. 14 Kaj li alportu unu el ili, el ĉiu ofero,
kiel oferdonon al la Eternulo; al la pastro, kiu
aspergas la sangon de la pacofero, ĝi apartenu. 15

Kaj la viando de la danka pacofero estu manĝata
en la tago de la oferado; oni ne devas restigi iom
el ĝi ĝis la mateno. 16 Sed se lia ofero estas sankta
promeso aŭ memvola ofero, ĝi estu manĝata en la
tago de la alportado de la ofero; kaj ankaŭ en la
sekvanta tago oni povas manĝi tion, kio restis el
ĝi. 17 Kaj kio restis el la viando de la ofero ĝis
la tria tago, tio estu forbruligata per fajro. 18 Se
iu manĝos el la viando de sia pacofero en la tria
tago, ĝi ne akiros plaĉon; kiu alportos ĝin, al tiu
ĝi ne estos kalkulata; ĝi estos abomenindaĵo, kaj
kiu ĝin manĝos, tiu havos pekon. 19 La viando,
kiu ektuŝis ion malpuran, ne estu manĝata, oni
ĝin forbruligu per fajro. La ceteran viandon
povas manĝi ĉiu purulo. 20 Se iu, havante sur
si malpuraĵon, manĝos viandon el la pacofero,
kiu estis destinita por la Eternulo, ties animo
ekstermiĝos el sia popolo. 21 Se iu ektuŝos ion
malpuran, ĉu malpuraĵon de homo, ĉu malpuran
beston, ĉu ian malpuran abomenindaĵon, kaj
manĝos el la viando de pacofero, kiu estis destinita
por la Eternulo, ties animo ekstermiĝos el sia
popolo. 22 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 23 Diru al la Izraelidoj jene: Sebon de
bovo kaj de ŝafo kaj de kapro neniam manĝu.
24 La sebon de kadavraĵo kaj la sebon de besto
disŝirita oni povas uzi por ĉia laboro, sed manĝi
ĝin vi ne devas. 25 Ĉar ĉiu, kiu manĝos sebon
de brutoj, el kiuj oni alportas fajroferon al la
Eternulo, la manĝinto ekstermiĝos el sia popolo.
26 Kaj nenian sangon manĝu en ĉiuj viaj loĝejoj,
nek el birdoj, nek el brutoj. 27 Ĉiu, kiu manĝos
ian sangon, ekstermiĝos el sia popolo. 28 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 29 Diru al
la Izraelidoj jene: Kiu alportas sian pacoferon al
la Eternulo, tiu alportu mem al la Eternulo tion,
kio apartenas el liaj pacoferoj; 30 propramane
li alportu la fajroferon al la Eternulo; la sebon
kune kun la brustaĵo li alportu; la brustaĵon, por
skui ĝin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo. 31 Kaj
la pastro bruligos la sebon sur la altaro, kaj la
brustaĵo estos por Aaron kaj por liaj filoj. 32
Kaj la dekstran femuron el viaj pacoferoj donu
kiel levoferon al la pastro. 33 Kiu el la Aaronidoj
alportas la sangon de la pacoferoj kaj la sebon, al
tiu apartenu la dekstra femuro kiel lia parto: 34 Ĉar
la brustaĵon-skuoferon kaj la femuron-levoferon
Mi prenis de la Izraelidoj el iliaj pacoferoj, kaj Mi
donis ilin al la pastro Aaron kaj al liaj filoj kiel
eternan destinitaĵon de la flanko de la Izraelidoj.
35 Tio estas la sankta parto de Aaron kaj la sankta
parto de liaj filoj el la fajroferoj de la Eternulo
de post la tago, en kiu ili estis aligitaj, por esti
pastroj al la Eternulo, 36 parto, kiun la Eternulo
ordonis doni al ili de la Izraelidoj en la tago, en
kiu Li sanktoleis ilin. Tio estas eterna leĝo en iliaj
generacioj. 37 Tio estas la leĝo pri la brulofero, pri
la farunofero, pri la pekofero, pri la kulpofero, pri
la ofero de konsekro, kaj pri la pacofero; 38 kiun la
Eternulo donis al Moseo sur la monto Sinaj, kiam
Li ordonis al la Izraelidoj en la dezerto Sinaja, ke
ili alportadu siajn oferojn al la Eternulo.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2
Prenu Aaronon kaj liajn filojn kune kun li kaj
la vestojn kaj la sanktan oleon kaj bovidon por
pekofero kaj du virŝafojn kaj korbon da macoj. 3
Kaj la tutan komunumon kunvenigu ĉe la eniro de
la tabernaklo de kunveno. 4 Kaj Moseo faris, kiel la
Eternulo al li ordonis; kaj la komunumo kolektiĝis
ĉe la eniro de la tabernaklo de kunveno. 5 Kaj
Moseo diris al la komunumo: Jen estas tio, kion
la Eternulo ordonis fari. 6 Kaj Moseo alvenigis
Aaronon kaj liajn filojn, kaj li lavis ilin per akvo. 7
Kaj li metis sur lin la ĥitonon kaj zonis lin per
zono kaj vestis lin per la tuniko kaj metis sur lin
la efodon kaj zonis lin per la zono de la efodo kaj
alfortikigis per ĝi la efodon sur li. 8 Kaj li metis
sur lin la surbrustaĵon, kaj sur la surbrustaĵon
la signojn de lumo kaj de justo. 9 Kaj li metis
la cidaron sur lian kapon, kaj sur la cidaron
sur la antaŭa flanko li metis la oran tabuleton,
la sanktan kronon, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 10 Kaj Moseo prenis la sanktan oleon, kaj
sanktoleis la tabernaklon, kaj ĉion, kio estis en ĝi,
kaj li sanktigis ilin. 11 Kaj li aspergis per tio la
altaron sep fojojn, kaj li sankteŝmiris la altaron
kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la lavujon kaj
ĝian piedestalon, por sanktigi ilin. 12 Kaj li verŝis
iom el la sankta oleo sur la kapon de Aaron, kaj li
ŝmiris lin, por sanktigi lin. 13 Kaj Moseo alvenigis
la filojn de Aaron kaj vestis ilin per ĥitonoj kaj
zonis ilin per zonoj kaj alligis sur ili mitrojn, kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 14 Kaj li alkondukis
la propekan bovidon, kaj Aaron kaj liaj filoj metis
siajn manojn sur la kapon de la propeka bovido.
15 Kaj Moseo ĝin buĉis, kaj li prenis iom el la
sango kaj metis per sia fingro sur la kornojn de la
altaro ĉirkaŭe kaj pekliberigis la altaron; kaj la
ceteran sangon li elverŝis ĉe la bazo de la altaro,
kaj sanktigis ĉi tiun, por pekliberigi ĝin. 16 Kaj li
prenis la tutan sebon, kiu estis sur la internaĵoj,
kaj la reton de la hepato, kaj ambaŭ renojn kaj
ilian sebon, kaj Moseo bruligis tion sur la altaro.
17 Kaj la bovidon kaj ĝian felon kaj ĝian karnon kaj
ĝian malpuraĵon li forbruligis per fajro ekster la
tendaro, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 18 Kaj

li alkondukis la virŝafon de brulofero; kaj Aaron
kaj liaj filoj metis siajn manojn sur la kapon de la
virŝafo. 19 Kaj Moseo ĝin buĉis, kaj aspergis per
la sango la altaron ĉirkaŭe. 20 Kaj la virŝafon li
dishakis en partojn, kaj Moseo ekbruligis la kapon
kaj la partojn kaj la grason. 21 La internaĵojn kaj
la krurojn li lavis per akvo; kaj Moseo forbruligis
la tutan ŝafon sur la altaro; ĝi estis brulofero por
agrabla odoraĵo, fajrofero al la Eternulo, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 22 Kaj li alkondukis
la duan virŝafon, la virŝafon de konsekrado; kaj
Aaron kaj liaj filoj metis siajn manojn sur la
kapon de la virŝafo. 23 Kaj li ĝin buĉis, kaj Moseo
prenis iom el ĝia sango kaj metis sur la malsupran
randon de la dekstra orelo de Aaron kaj sur la
dikan fingron de lia dekstra mano kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra piedo. 24 Kaj li alkondukis
la filojn de Aaron, kaj Moseo metis iom el la sango
sur la malsupran randon de ilia dekstra orelo
kaj sur la dikan fingron de ilia dekstra mano kaj
sur la dikan fingron de ilia dekstra piedo; kaj
Moseo aspergis per la sango la altaron ĉirkaŭe. 25
Kaj li prenis la sebon kaj la voston, kaj la tutan
sebon, kiu estis sur la internaĵoj, kaj la reton de la
hepato, kaj ambaŭ renojn kaj ilian sebon, kaj la
dekstran femuron. 26 Kaj el la korbo da macoj, kiu
estis antaŭ la Eternulo, li prenis unu macan kukon
kaj unu kukon kun oleo kaj unu flanon, kaj metis
ilin sur la sebojn kaj sur la dekstran femuron. 27
Kaj li metis ĉion ĉi tion sur la manojn de Aaron
kaj sur la manojn de liaj filoj, kaj li skuis tion
kiel skuoferon antaŭ la Eternulo. 28 Kaj Moseo
prenis tion for de iliaj manoj kaj ekbruligis sur la
altaro kune kun la brulofero: tio estis ofero de
konsekrado, por agrabla odoraĵo; ĝi estis fajrofero
al la Eternulo. 29 Kaj Moseo prenis la brustaĵon kaj
skuis ĝin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo: de la
ŝafo de konsekrado ĝi estis la destinita parto por
Moseo, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 30 Kaj
Moseo prenis iom el la sankta oleo, kaj el la sango,
kiu estis sur la altaro, kaj aspergis Aaronon, liajn
vestojn, liajn filojn, kaj la vestojn de liaj filoj kune
kun li; kaj li sanktigis Aaronon, liajn vestojn, liajn
filojn, kaj la vestojn de liaj filoj kune kun li. 31
Kaj Moseo diris al Aaron kaj al liaj filoj: Kuiru la
viandon ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno;
kaj tie manĝu ĝin, kaj ankaŭ la panon, kiu estas en
la korbo de konsekrado, kiel mi ordonis, dirante:
Aaron kaj liaj filoj ĝin manĝu. 32 Kaj la restaĵon el
la viando kaj el la pano forbruligu per fajro. 33 Kaj
for de la pordo de la tabernaklo de kunveno ne
foriru dum sep tagoj, ĝis la tago, en kiu finiĝos la
tempo de via konsekrado; ĉar sep tagojn daŭros
via konsekrado. 34 Kiel estis farite hodiaŭ, tiel la
Eternulo ordonis fari, por pekliberigi vin. 35 Kaj
ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno restu
tage kaj nokte dum sep tagoj, kaj vi observos la
servadon al la Eternulo, por ke vi ne mortu; ĉar
tiel estas ordonite al mi. 36 Kaj Aaron kaj liaj filoj
faris ĉion, kion la Eternulo ordonis per Moseo.

9 En la oka tago Moseo vokis Aaronon kaj liajn
filojn kaj la plejaĝulojn de Izrael. 2 Kaj li
diris al Aaron: Prenu al vi junan bovidon por
pekofero kaj virŝafon por brulofero, sendifektajn,
kaj alkonduku ilin antaŭ la Eternulon. 3 Kaj
al la Izraelidoj diru jene: Prenu virkapron por
propeka ofero, kaj bovidon kaj ŝafidon jaraĝajn,
sendifektajn, por brulofero, 4 kaj virbovon kaj
virŝafon por pacofero, por fari oferon antaŭ la
Eternulo, kaj farunoferon, miksitan kun oleo;
ĉar hodiaŭ la Eternulo aperos antaŭ vi. 5 Kaj
ili alportis tion, kion ordonis Moseo, antaŭ la
pordon de la tabernaklo de kunveno; kaj la tuta
komunumo alproksimiĝis kaj stariĝis antaŭ la
Eternulo. 6 Kaj Moseo diris: Jen estas tio, kion la
Eternulo ordonis; faru, kaj tiam aperos antaŭ vi la
majesto de la Eternulo. 7 Kaj Moseo diris al Aaron:
Aliru al la altaro, kaj faru vian pekoferon kaj vian
bruloferon kaj pekliberigu vin kaj la popolon,
kaj faru la oferon de la popolo kaj pekliberigu
ilin, kiel ordonis la Eternulo. 8 Kaj Aaron aliris
al la altaro, kaj buĉis la bovidon, kiu estis lia
propeka ofero. 9 Kaj la filoj de Aaron alportis
al li la sangon, kaj li trempis sian fingron en la
sango kaj ŝmiris la kornojn de la altaro, kaj la
ceteran sangon li elverŝis ĉe la bazo de la altaro.
10 Sed la sebon kaj la renojn kaj la reton de la
hepato de la pekofero li bruligis sur la altaro, kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 11 Kaj la karnon kaj
la felon li forbruligis per fajro ekster la tendaro.
12 Kaj li buĉis la bruloferon, kaj la filoj de Aaron
alportis al li la sangon, kaj li aspergis per ĝi la
altaron ĉirkaŭe. 13 Kaj la bruloferon ili alportis
al li dispecigitan kaj la kapon, kaj li bruligis tion
sur la altaro. 14 Kaj li lavis la internaĵojn kaj la
krurojn kaj bruligis tion kun la brulofero sur la
altaro. 15 Kaj li alportis la oferon de la popolo,
kaj li prenis la propekan kapron de la popolo, kaj
buĉis ĝin kaj faris el ĝi pekoferon kiel el la antaŭa.
16 Kaj li alportis la bruloferon kaj agis kun ĝi laŭ la
reguloj. 17 Kaj li alportis la farunoferon kaj prenis
el ĝi plenmanon kaj bruligis tion sur la altaro
krom la matena brulofero. 18 Kaj li buĉis la bovon
kaj la ŝafon kiel pacoferon de la popolo, kaj la filoj
de Aaron alportis al li la sangon, kaj li aspergis per
ĝi la altaron ĉirkaŭe; 19 kaj la sebojn de la bovo,

kaj el la ŝafo la voston kaj la kovrantan sebon
kaj la renojn kaj la reton de la hepato. 20 Kaj ili
metis la sebojn sur la brustaĵojn, kaj li ekbruligis
la sebojn sur la altaro. 21 Kaj la brustaĵojn kaj
la dekstran femuron Aaron skuis kiel skuoferon
antaŭ la Eternulo, kiel Moseo ordonis. 22 Kaj
Aaron levis siajn manojn al la popolo kaj benis
ĝin; kaj li malsupreniris, plenuminte la pekoferon
kaj la bruloferon kaj la pacoferon. 23 Kaj Moseo
kaj Aaron eniris en la tabernaklon de kunveno
kaj eliris kaj benis la popolon. Kaj montriĝis la
majesto de la Eternulo al la tuta popolo. 24 Kaj
eliris fajro el antaŭ la Eternulo kaj konsumis sur la
altaro la bruloferon kaj la sebon; kaj la tuta popolo
vidis, kaj ili ĝoje ekkriis kaj falis vizaĝaltere.

10 Kaj Nadab kaj Abihu, la filoj de Aaron, prenis
ĉiu sian incensujon kaj metis en ĝin fajron
kaj metis sur ĝin incenson kaj alportis antaŭ la
Eternulon fajron fremdan, pri kiu Li ne ordonis
al ili. 2 Tiam eliris fajro el antaŭ la Eternulo kaj
forbruligis ilin, kaj ili mortis antaŭ la Eternulo. 3
Kaj Moseo diris al Aaron: Jen pri ĉi tio parolis la
Eternulo, kiam Li diris: Per Miaj proksimuloj Mi
sanktiĝos kaj antaŭ la tuta popolo Mi majestiĝos.
Kaj Aaron silentis. 4 Kaj Moseo alvokis Miŝaelon
kaj Elcafanon, filojn de Uziel, onklo de Aaron,
kaj li diris al ili: Aliru, elportu viajn fratojn el la
sanktejo ekster la tendaron. 5 Kaj ili aliris kaj
elportis ilin en iliaj ĥitonoj ekster la tendaron, kiel
diris Moseo. 6 Kaj Moseo diris al Aaron kaj al liaj
filoj Eleazar kaj Itamar: Viajn kapojn ne nudigu
kaj viajn vestojn ne disŝiru, por ke vi ne mortu
kaj por ke Li ne koleru la tutan komunumon;
sed viaj fratoj, la tuta domo de Izrael, priploru
la brulon, kiun la Eternulo ekbruligis. 7 Kaj el la
pordo de la tabernaklo de kunveno ne eliru, por
ke vi ne mortu; ĉar la sankta oleo de la Eternulo
estas sur vi. Kaj ili agis laŭ la vortoj de Moseo.
8 Kaj la Eternulo ekparolis al Aaron, dirante: 9
Vinon kaj ebriigaĵon ne trinku, nek vi, nek viaj
filoj kun vi, kiam vi iras en la tabernaklon de
kunveno, por ke vi ne mortu. Tio estu eterna leĝo
en viaj generacioj. 10 Por ke vi diferencigu inter
sanktaĵo kaj ordinaraĵo kaj inter malpuraĵo kaj
puraĵo; 11 kaj por ke vi instruu al la Izraelidoj ĉiujn
leĝojn, kiujn eldiris al ili la Eternulo per Moseo.
12 Kaj Moseo diris al Aaron, kaj al Eleazar kaj al
Itamar, liaj restintaj filoj: Prenu la farunoferon,
kiu restis el la fajroferoj de la Eternulo, kaj manĝu
ĝin senfermente apud la altaro; ĉar ĝi estas
plejsanktaĵo. 13 Kaj manĝu ĝin sur sankta loko;
ĉar ĝi estas via destinitaĵo kaj la destinitaĵo de
viaj filoj el la fajroferoj de la Eternulo; ĉar tiel
estas ordonite al mi. 14 Kaj la brustaĵon de skuado
kaj la femuron de levado manĝu sur loko pura,
vi kaj viaj filoj kaj viaj filinoj kune kun vi; ĉar ili
estas donitaj kiel via destinitaĵo kaj destinitaĵo
de viaj filoj el la pacoferoj de la Izraelidoj. 15 La
femuron de levado kaj la brustaĵon de skuado ili
alportu kun la fajroferoj el la sebo, por skui tion
kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; kaj tio estu por
vi kaj por viaj filoj eterna destinitaĵo, kiel ordonis
la Eternulo. 16 Kaj la kapron propekan Moseo
serĉis, sed montriĝis, ke ĝi estas forbruligita. Tiam
li ekkoleris kontraŭ Eleazar kaj kontraŭ Itamar,
la restintaj filoj de Aaron, kaj li diris: 17 Kial
vi ne manĝis la pekoferon sur loko sankta? ĝi
estas ja plejsanktaĵo, kaj ĝi estas donita al vi, por
forporti la pekon de la komunumo, por pekliberigi
ilin antaŭ la Eternulo. 18 Jen ĝia sango ne estas
enportita en la internon de la sanktejo; vi devis
manĝi ĝin en la sanktejo, kiel estas ordonite al
mi. 19 Kaj Aaron diris al Moseo: Jen hodiaŭ ili
alportis sian pekoferon kaj sian bruloferon antaŭ
la Eternulon, kaj okazis al mi tia afero; se mi
manĝus hodiaŭ pekoferon, ĉu tio plaĉus al la
Eternulo? 20 Kaj Moseo tion aŭdis, kaj tio plaĉis al
li.

11 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron, dirante al ili: 2 Diru al la Izraelidoj
jene: Tio estas la bestoj, kiujn vi povas manĝi el
ĉiuj brutoj, kiuj estas sur la tero: 3 ĉiun bruton, kiu
havas disfenditajn hufojn kaj distranĉan sulkon sur
la hufoj kaj kiu remaĉas maĉitaĵon, vi povas manĝi.
4 Nur ĉi tiujn ne manĝu el la remaĉantaj maĉitaĵon
kaj el la havantaj disfenditajn hufojn: la kamelon,
ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon, sed disfenditajn hufojn
ĝi ne havas, malpura ĝi estas por vi; 5 kaj la
hirakon, ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon, sed disfenditajn
hufojn ĝi ne havas, malpura ĝi estas por vi; 6
kaj la leporon, ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon, sed
disfenditajn hufojn ĝi ne havas, malpura ĝi estas
por vi; 7 kaj la porkon, ĉar ĝi havas disfenditajn
hufojn kaj distranĉan sulkon sur la hufoj, sed ĝi
ne remaĉas maĉitaĵon, malpura ĝi estas por vi. 8
Ilian viandon ne manĝu kaj iliajn kadavrojn ne
tuŝu, malpuraj ili estas por vi. 9 Jenajn vi povas
manĝi el ĉiuj bestoj, kiuj estas en la akvo: ĉiujn,
kiuj havas naĝilojn kaj skvamojn en la akvo, en
la maroj, kaj en la riveroj, ilin vi povas manĝi.
10 Sed ĉiuj, kiuj ne havas naĝilojn kaj skvamojn,
en la maroj kaj en la riveroj, el ĉio, kio moviĝas
en la akvo, kaj el ĉiuj estaĵoj, kiuj vivas en la
akvo, ili estas abomenindaĵo por vi; 11 kaj ili estu
abomenindaĵo por vi, ilian viandon ne manĝu kaj

iliajn kadavrojn abomenu. 12 Ĉio en la akvo, kio ne
havas naĝilojn kaj skvamojn, estas abomenindaĵo
por vi. 13 Kaj ĉi tiujn abomenu inter la birdoj, ili
ne estu manĝataj, ili estas abomenindaĵoj: la aglon
kaj la gipaeton kaj la pandionon 14 kaj la milvon
kaj la falkon kun ĝia speco, 15 ĉiun korvon kun ĝia
speco, 16 kaj la struton kaj la strigon kaj la mevon
kaj la akcipitron kun ĝia speco 17 kaj la noktuon
kaj la mergulon kaj la ibison 18 kaj la cignon kaj la
pelikanon kaj la perknopteron 19 kaj la cikonion
kaj la ardeon kun ĝia speco kaj la upupon kaj la
vesperton. 20 Ĉio moviĝanta, kio havas flugilojn
kaj iras kvarpiede, estas abomenindaĵo por vi.
21 Nur tiujn vi povas manĝi el ĉiuj moviĝantoj,
kiuj havas flugilojn kaj iras kvarpiede: tiujn, kiuj
havas genuojn super la kruroj, por salti per ili
sur la tero. 22 La jenajn el ili vi povas manĝi: la
akridon kun ĝia speco kaj la cikadon kun ĝia speco
kaj la grilon kun ĝia speco kaj la lokuston kun
ĝia speco. 23 Sed ĉiu alia moviĝanto, kiu havas
flugilojn kaj kvar piedojn, estas abomenindaĵo
por vi. 24 Kaj per la jenaj vi fariĝos malpuraj;
ĉiu, kiu ektuŝos ilian kadavron, estos malpura
ĝis la vespero; 25 kaj ĉiu, kiu portos kadavraĵon
de ili, lavu siajn vestojn, kaj li estos malpura ĝis
la vespero: 26 ĉiu bruto, kiu havas disfenditajn
hufojn, sed ne havas distranĉan sulkon kaj ne
remaĉas maĉitaĵon, estas malpura por vi; ĉiu, kiu
ektuŝos ilin, estos malpura. 27 Kaj el ĉiuj bestoj
kvarpiedaj ĉiuj, kiuj iras sur siaj plandoj, estas
malpuraj por vi; ĉiu, kiu ektuŝos ilian kadavron,
estos malpura ĝis la vespero. 28 Kaj kiu portos
kadavraĵon de ili, lavu siajn vestojn, kaj li estos
malpura ĝis la vespero: malpuraj ili estas por
vi. 29 Kaj jen, kio estas malpura por vi inter la
rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero: la talpo kaj la
muso kaj la lacerto kun ĝia speco 30 kaj la geko
kaj la monitoro kaj la uromastiko kaj la skinko
kaj la ĥameleono. 31 Tiuj estas la malpuraj por vi
inter ĉiuj rampaĵoj; ĉiu, kiu ektuŝos ilin post ilia
morto, estos malpura ĝis la vespero. 32 Kaj ĉio,
sur kion falos io el ili malviva, estos malpura; ĉu
ĝi estos ia ligna vazo, ĉu vesto, ĉu felo, ĉu sako,
ĉu ia ilo, per kiu oni faras laboron — oni metu
ĝin en akvon, kaj ĝi estos malpura ĝis la vespero,
kaj tiam ĝi fariĝos pura. 33 Kaj se en ian argilan
vazon io el ili falos internen, tiam ĉio, kio estas
interne, fariĝos malpura; kaj la vazon rompu. 34
Ĉiu manĝaĵo, kiun oni manĝas, se ŝprucos sur ĝin
tia akvo, fariĝos malpura; kaj ĉiu trinkaĵo, kiun
oni trinkas, en tia vazo fariĝos malpura. 35 Kaj ĉio,
sur kion falos io el ilia kadavraĵo, fariĝos malpura;
se ĝi estos forno aŭ kaldrono, oni ĝin disrompu;
malpuraj ili estas kaj malpuraj ili estu por vi.
36 Nur fonto kaj puto kaj akvejoj restos puraj.
Kiu ektuŝos ilian kadavraĵon, fariĝos malpura. 37
Kaj se io el ilia kadavraĵo falos sur ian semeblan
semon, kiu estas semota, ĝi restos pura. 38 Sed
se estos verŝita akvo sur la semon kaj io el ilia
kadavraĵo falos sur ĝin, tiam ĝi estos malpura
por vi. 39 Kaj se mortos ia bruto el tiuj, kiujn
vi uzas por manĝi, tiam tiu, kiu ektuŝos ĝian
kadavron, estos malpura ĝis la vespero. 40 Kaj
tiu, kiu manĝos ion el ĝia kadavraĵo, lavu siajn
vestojn, kaj li estos malpura ĝis la vespero; kaj tiu,
kiu portos ĝian kadavron, lavu siajn vestojn, kaj
li estos malpura ĝis la vespero. 41 Ĉia rampaĵo,
kiu rampas sur la tero, estas abomenindaĵo, ĝi ne
estu manĝata. 42 Ĉio, kio rampas sur la ventro,
kaj ĉio, kio iras sur kvar piedoj aŭ sur pli da
piedoj, sed estas rampaĵo, kiu rampas sur la tero
— ilin ne manĝu, ĉar ili estas abomenindaĵo. 43
Ne abomenindigu viajn animojn per iaj bestoj
rampantaj, kaj ne malpuriĝu per ili, farante vin
mem malpuraj. 44 Ĉar Mi, la Eternulo, estas via
Dio; tial sanktigu vin kaj estu sanktaj, ĉar Mi estas
sankta; kaj ne malpurigu viajn animojn per ia
rampaĵo, kiu rampas sur la tero. 45 Ĉar Mi estas la
Eternulo, kiu elkondukis vin el la lando Egipta,
por esti Dio por vi; estu do sanktaj, ĉar Mi estas
sankta. 46 Tio estas la leĝo pri la brutoj kaj pri la
birdoj, kaj pri ĉiuj bestoj, moviĝantaj en la akvo,
kaj pri ĉiuj bestoj, kiuj rampas sur la tero, 47
por fari diferencon inter la malpuraĵo kaj puraĵo,
kaj inter la bestoj, kiujn oni povas manĝi, kaj la
bestoj, kiujn oni devas ne manĝi.

12 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2
Diru al la Izraelidoj jene: Se virino fruktigos
semon kaj naskos knabeton, tiam ŝi estos malpura
dum sep tagoj; kiel en la tagoj de sia monataĵa
suferado ŝi estos malpura. 3 Kaj en la oka tago oni
cirkumcidu la karnon de lia prepucio. 4 Tridek tri
tagojn ŝi restu en la sango de sia puriĝo; nenion
sanktan ŝi tuŝu kaj en la sanktejon ŝi ne venu,
ĝis finiĝos la tagoj de ŝia puriĝo. 5 Se ŝi naskos
knabineton, tiam ŝi estu malpura dum du semajnoj
kiel ĉe sia monataĵo, kaj sesdek ses tagojn ŝi restu
en la sango de sia puriĝo. 6 Kaj kiam finiĝos la
tagoj de ŝia puriĝo post filo aŭ filino, ŝi alportu
jaraĝan ŝafidon kiel bruloferon, kaj kolombidon aŭ
turton kiel pekoferon, al la pordo de la tabernaklo
de kunveno, al la pastro. 7 Kaj li tion alportos
antaŭ la Eternulon kaj pekliberigos ŝin, kaj ŝi
puriĝos de sia sangofluado. Tio estas la leĝo pri
naskintino, ĉu de knabo, ĉu de knabino. 8 Kaj se
ŝi ne estas sufiĉe bonstata, por alporti ŝafidon,

tiam ŝi prenu du turtojn aŭ du kolombidojn, unu
kiel bruloferon kaj la duan kiel pekoferon; kaj la
pastro pekliberigos ŝin, kaj ŝi puriĝos.

13 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron, dirante: **2** Se ĉe iu homo sur la haŭto
de lia korpo aperos ŝvelaĵo aŭ pustulo aŭ makulo
tiamaniere, ke sur la haŭto de lia korpo fariĝos
kvazaŭ infektaĵo de lepro, tiam oni alkonduku lin
al la pastro Aaron aŭ al unu el liaj filoj, la pastroj.
3 Kaj la pastro rigardos la infektaĵon sur la haŭto
de la korpo, kaj se li vidos, ke la haroj sur la
infektaĵo fariĝis blankaj kaj la infektaĵo aspektas
pli profunda ol la haŭto de lia korpo, tiam ĝi estas
infektaĵo de lepro; kaj la pastro ĝin pririgardos,
kaj deklaros, ke ĝi estas malpura. **4** Kaj se ĝi estos
blanka makulo sur la haŭto de lia korpo, sed ĝi
ne aspektos pli profunda ol la haŭto, kaj la haroj
sur ĝi ne fariĝis blankaj, tiam la pastro enŝlosu la
infektiton por sep tagoj. **5** Kaj la pastro rigardos
lin en la sepa tago, kaj se li vidos, ke la infektaĵo
restis en la antaŭa stato, kaj ke la infektaĵo ne
disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro enŝlosu lin
por pluaj sep tagoj. **6** Kaj la pastro rigardos lin en
la plua sepa tago, kaj se li vidos, ke la infektaĵo
fariĝis malpli rimarkebla kaj ĝi ne disvastiĝis sur
la haŭto, tiam la pastro deklaru lin pura: ĝi estas
likeno: li lavu siajn vestojn, kaj li estos pura. **7**
Sed se la likeno tre disvastiĝis sur la haŭto, post
kiam li montris sin al la pastro, ke tiu deklaru
lin pura, tiam li duan fojon devas sin montri al
la pastro. **8** Kaj se la pastro vidos, ke la likeno
disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro deklaros
lin malpura: ĝi estas lepro. **9** Se sur iu homo estos
infektaĵo de lepro, oni alkonduku lin al la pastro.
10 Kaj se la pastro vidos, ke estas blanka ŝvelaĵo
sur la haŭto kaj ke de ĝi la haroj fariĝis blankaj
kaj sur la ŝvelaĵo estas kruda karno, **11** tiam tio
estas malnova lepro sur la haŭto de lia korpo;
kaj la pastro deklaros lin malpura, ne enŝlosos
lin; ĉar li estas malpura. **12** Se la lepro disfloros
sur la haŭto kaj la lepro kovros la tutan haŭton
de la infektito, de lia kapo ĝis la piedoj, ĉion,
kion povas vidi la okuloj de la pastro; **13** kaj la
pastro vidos, ke la lepro kovris lian tutan korpon,
tiam li deklaros la infektaĵon pura: ĉio fariĝis
blanka, tial ĝi estas pura. **14** Sed en la tago, en kiu
montriĝos sur li kruda karno, li estos malpura. **15**
Kiam la pastro vidos la krudan karnon, li deklaros
lin malpura; la kruda karno estas malpura: ĝi
estas lepro. **16** Tamen se la kruda karno ŝanĝiĝos
kaj fariĝos blanka, tiam li venu al la pastro. **17**
Kaj kiam la pastro lin rigardos, kaj vidos, ke la
infektaĵo aliformiĝis en blankaĵon, tiam la pastro
deklaros la infektaĵon pura; li estos pura. **18** Kaj se
sur ies korpo estos absceso kaj resaniĝos, **19** kaj
sur la loko de la absceso estos blanka ŝvelaĵo aŭ
ruĝete-blanka makulo, tiam li devas sin montri al
la pastro. **20** Kaj la pastro rigardos, kaj se li vidos,
ke ĝi aspektas pli profunda ol la haŭto kaj ĝiaj
haroj fariĝis blankaj, tiam la pastro deklaros lin
malpura: ĝi estas infektaĵo de lepro, ĝi ekfloris en
la absceso. **21** Kaj se la pastro vidos, ke ne estas sur
ĝi blankaj haroj kaj ĝi ne estas pli profunda ol la
haŭto kaj ĝi estas ne tre rimarkebla, tiam la pastro
enŝlosos lin por sep tagoj. **22** Sed se ĝi disvastiĝos
sur la haŭto, tiam la pastro deklaros lin malpura:
tio estas infektaĵo. **23** Se la makulo restos sur
sia loko kaj ne disvastiĝos, ĝi estas brulumo de
absceso; kaj la pastro deklaros ĝin pura. **24** Aŭ se
sur la haŭto de lia korpo estos brulvundo kaj sur
la karno de la brulvundo aperos makulo ruĝete-
blanka aŭ blanka, **25** kaj la pastro ĝin rigardos, kaj
vidos, ke la haroj sur la makulo fariĝis blankaj kaj
ĝi aspektas pli profunda ol la haŭto, tiam ĝi estas
lepro, kiu ekfloris sur la brulvundo; kaj la pastro
deklaros ĝin malpura: ĝi estas infektaĵo de lepro.
26 Se la pastro vidos, ke sur la makulo ne estas
blankaj haroj kaj ĝi ne estas pli profunda ol la
haŭto kaj ĝi estas malmulte rimarkebla, tiam la
pastro enŝlosos lin por sep tagoj. **27** Kaj la pastro
lin rigardos en la sepa tago; se ĝi disvastiĝis sur
la haŭto, tiam la pastro deklaros lin malpura: ĝi
estas infektaĵo de lepro. **28** Sed se la makulo restis
sur sia loko kaj ne disvastiĝis sur la haŭto kaj
estas malmulte rimarkebla, tiam ĝi estas ŝvelaĵo
de la brulvundo; kaj la pastro deklaros lin pura,
ĉar ĝi estas brulumo de la brulvundo. **29** Se ĉe
viro aŭ ĉe virino estos infektaĵo sur la kapo aŭ sur
la barbo, **30** kaj la pastro rigardos la infektaĵon,
kaj vidos, ke ĝi aspektas pli profunda ol la haŭto
kaj sur ĝi estas haroj flavetaj kaj maldikaj, tiam
la pastro deklaros lin malpura: tio estas favo, tio
estas lepro de la kapo aŭ de la barbo. **31** Sed se
la pastro rigardos la infektaĵon de la favo, kaj
vidos, ke ĝi ne aspektas pli profunda ol la haŭto
kaj ne estas sur ĝi nigraj haroj, tiam la pastro
enŝlosos la favo-infektiton por sep tagoj. **32** Kaj la
pastro rigardos la infektiton en la sepa tago, kaj
se li vidos, ke la favo ne disvastiĝis kaj ne estas
sur ĝi flavetaj haroj kaj la favaĵo ne aspektas pli
profunda ol la haŭto, **33** tiam oni lin razu, sed
la favaĵon oni ne razu; kaj la pastro enŝlosos la
favulon denove por sep tagoj. **34** Kaj la pastro
rigardos la favulon en la sepa tago, kaj se li vidos,
ke la favo ne disvastiĝis sur la haŭto kaj ĝi ne

aspektas pli profunda ol la haŭto, tiam la pastro
deklaros lin pura; kaj li lavu siajn vestojn, kaj li
estos pura. 35 Sed se la favo disvastiĝos sur la
haŭto, post kiam li estis deklarita pura, 36 kaj la
pastro vidos, ke la favo disvastiĝis sur la haŭto,
tiam la pastro ne serĉu flavetajn harojn: li estas
malpura. 37 Sed se la favo haltis en sia stato kaj
nigraj haroj elkreskis sur ĝi, tiam la favo saniĝis;
li estas pura, kaj la pastro deklaros lin pura. 38
Se sur la haŭto de la korpo de iu viro aŭ virino
aperos makuloj, makuloj blankaj, 39 kaj la pastro
rigardos, kaj vidos, ke sur la haŭto de ilia korpo la
makuloj estas pale-blankaj, tiam ĝi estas likeno,
kiu ekfloris sur la haŭto; li estas pura. 40 Se ĉe iu
elfalis la haroj sur la kapo, li estas senharulo; li
estas pura. 41 Se lia kapo senhariĝas sur la antaŭa
parto, li estas kalvulo; li estas pura. 42 Sed se
sur la senharaĵo aŭ sur la kalvaĵo estos infektaĵo
blanke-ruĝeta, tiam ĝi estas lepro, kiu ekfloris sur
lia senharaĵo aŭ sur lia kalvaĵo. 43 Kaj la pastro lin
rigardos, kaj se li vidos, ke la ŝvelaĵo de la infektaĵo
estas blanke-ruĝeta sur lia senharaĵo aŭ sur lia
kalvaĵo, kiel aspektas lepro sur la haŭto de la
korpo, 44 tiam tio estas leprulo, li estas malpura;
la pastro deklaru lin malpura: sur lia kapo estas
lia infektaĵo. 45 Kaj la vestojn de la leprulo, sur
kiu estos tiu infektaĵo, oni devas disŝiri, kaj lia
kapo devas esti nekovrita, kaj ĝis la lipoj li devas
esti ĉirkaŭkovrita, kaj li devas kriadi: Malpura,
malpura! 46 La tutan tempon, dum la infektaĵo
estos sur li, li estu rigardata kiel malpura; malpura
li estas; li estu izolita, ekster la tendaro estu lia
loĝejo. 47 Kaj se estos infektaĵo de lepro sur vesto
lana aŭ sur vesto lina, 48 ĉu sur la fundamentaĵo,
ĉu sur la enteksitaĵo, el lino aŭ el lano, ĉu sur
felo, ĉu sur ia felaĵo, 49 kaj la infektaĵo estos
verdeta aŭ ruĝeta sur la vesto aŭ sur la felo, sur la
fundamentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur la felaĵo,
tiam ĝi estas infektaĵo de lepro, kaj oni devas
montri ĝin al la pastro. 50 Kaj la pastro pririgardos
la infektitaĵon kaj enŝlosos la infektitaĵon por
sep tagoj. 51 Kaj li rigardos la infektitaĵon en la
sepa tago; se li vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis
sur la vesto, aŭ sur la fundamentaĵo, aŭ sur la
enteksitaĵo, aŭ sur ia felaĵo, tiam la infektaĵo
estas lepro pereiga; ĝi estas malpura. 52 Kaj oni
forbruligu la veston aŭ la fundamentaĵon aŭ la
enteksitaĵon el lano aŭ el lino aŭ ĉian felaĵon, sur
kiu estos la infektaĵo; ĉar ĝi estas lepro pereiga,
per fajro oni devas ĝin forbruligi. 53 Sed se la
pastro vidos, ke la infektaĵo ne disvastiĝis sur la
vesto aŭ sur la fundamentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo
aŭ sur ia felaĵo, 54 tiam la pastro ordonos, ke oni
lavu tion, sur kio estas la infektaĵo, kaj li enŝlosos
ĝin denove por sep tagoj. 55 Kaj la pastro rigardos
la infektaĵon post la lavo, kaj se li vidos, ke la
infektaĵo ne ŝanĝis sian aspekton kaj la infektaĵo
ne disvastiĝis, tiam ĝi estas malpura, per fajro
oni ĝin forbruligu; ĝi estas penetriĝintaĵo sur la
antaŭa aŭ malantaŭa flanko. 56 Sed se la pastro
vidos, ke la infektaĵo fariĝis malpli rimarkebla
post la lavo, tiam li deŝiru ĝin de la vesto aŭ de la
felo aŭ de la fundamentaĵo aŭ de la enteksitaĵo.
57 Se ĝi denove aperos sur la vesto aŭ sur la
fundamentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur ia felaĵo,
tiam ĝi estas florantaĵo; per fajro oni forbruligu
tion, sur kio estas la infektaĵo. 58 Sed la veston
aŭ la fundamentaĵon aŭ la enteksitaĵon aŭ ĉian
felaĵon, de kiuj post la lavo foriĝos la infektaĵo,
oni lavu duan fojon, kaj ĝi estos pura. 59 Tio estas
la leĝo pri la infektaĵo de lepro sur vesto lana aŭ
lina, ĉu sur fundamentaĵo, ĉu sur enteksitaĵo, aŭ
sur ia felaĵo, por deklari ĝin pura aŭ malpura.

14 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Jen estas la leĝo pri la leprulo, en la tago,
kiam oni devos purigi lin: oni venigu lin al la
pastro; 3 kaj la pastro eliros ekster la tendaron, kaj
la pastro rigardos, kaj se li vidos, ke la infektaĵo
de la lepro saniĝis ĉe la leprulo, 4 tiam la pastro
ordonos preni por la purigoto du birdojn vivajn,
purajn, kaj cedran lignon kaj ruĝan ŝnureton
kaj hisopon. 5 Kaj la pastro ordonos buĉi unu
birdon super argila vazo, super fluakvo. 6 Kaj
la vivan birdon li prenos kaj ankaŭ la cedran
lignon kaj la ruĝan ŝnureton kaj la hisopon,
kaj li trempos ilin kune kun la viva birdo en la
sango de la birdo buĉita super la fluakvo. 7 Kaj li
aspergos la purigaton je la lepro sep fojojn, kaj
li deklaros lin pura, kaj li lasos la vivan birdon
forflugi sur la kampon. 8 Kaj la purigato lavos
siajn vestojn kaj forrazos ĉiujn siajn harojn kaj
banos sin en akvo, kaj li estos pura; kaj poste li
iros en la tendaron kaj restos ekster sia tendo
dum sep tagoj. 9 En la sepa tago li forrazos
ĉiujn siajn harojn, sian kapon kaj sian barbon
kaj la brovojn de siaj okuloj, ĉiujn siajn harojn
li forrazos, kaj li lavos siajn vestojn kaj banos
sian korpon en akvo, kaj li fariĝos pura. 10 Kaj
en la oka tago li prenos du ŝafidojn sendifektajn
kaj unu ŝafidinon sendifektan, jaraĝan, kaj tri
dekonojn de efo da delikata faruno, miksita kun
oleo, kiel farunoferon, kaj unu log'on da oleo.
11 Kaj la pastro puriganta starigos la homon
purigatan kaj ilin antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de
la tabernaklo de kunveno. 12 Kaj la pastro prenos
unu el la ŝafidoj kaj alportos ĝin kiel kulpoferon

kune kun la log'o da oleo, kaj skuos tion kiel
skuoferon antaŭ la Eternulo. 13 Kaj li buĉos la
ŝafidon sur la loko, sur kiu oni buĉas pekoferon
kaj bruloferon, sur la sankta loko; ĉar, kiel la
pekofero, la kulpofero apartenas al la pastro; ĝi
estas plejsanktaĵo. 14 Kaj la pastro prenos iom el
la sango de la kulpofero, kaj la pastro metos tion
sur la malsupran randon de la dekstra orelo de la
purigato kaj sur la dikan fingron de lia dekstra
mano kaj sur la dikan fingron de lia dekstra piedo.
15 Kaj la pastro prenos iom el la log'o da oleo
kaj verŝos sur sian maldekstran manplaton. 16
Kaj la pastro trempos sian dekstran fingron en
la oleo, kiu estos sur lia maldekstra manplato,
kaj li aspergos per la oleo de sia fingro sep fojojn
antaŭ la Eternulo. 17 Kaj el la restaĵo de la oleo,
kiu estos sur lia manplato, la pastro metos iom
sur la malsupran randon de la dekstra orelo de la
purigato kaj sur la dikan fingron de lia dekstra
mano kaj sur la dikan fingron de lia dekstra
piedo, sur la sangon de la kulpofero. 18 Kaj la
restaĵon de la oleo, kiu estos sur la manplato
de la pastro, ĉi tiu metos sur la kapon de la
purigato; kaj la pastro pekliberigos lin antaŭ la
Eternulo. 19 Kaj la pastro plenumos la pekoferon,
kaj li pekliberigos la purigaton koncerne lian
malpurecon, kaj poste li buĉos la bruloferon. 20 Kaj
la pastro metos la bruloferon kaj la farunoferon
sur la altaron; kaj la pastro pekliberigos lin, kaj
li estos pura. 21 Se li estas malriĉa kaj ne havas
sufiĉe da bonstato, tiam li prenu unu ŝafidon,
kiel pekoferon-skuataĵon, por pekliberiĝi, kaj unu
dekonon de efo da delikata faruno, miksita kun
oleo, kiel farunoferon, kaj log'on da oleo; 22
kaj du turtojn aŭ du kolombidojn, kiel lia stato
permesos, kaj unu el ili estos pekofero kaj la
dua estos brulofero. 23 Kaj li alportos ilin en
la oka tago de sia purigado al la pastro, al la
pordo de la tabernaklo de kunveno, antaŭ la
Eternulon. 24 Kaj la pastro prenos la ŝafidon de
la kulpofero kaj la log'on da oleo, kaj la pastro
skuos ilin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo. 25
Kaj li buĉos la ŝafidon de la kulpofero, kaj la
pastro prenos iom el la sango de la kulpofero kaj
metos ĝin sur la malsupran randon de la dekstra
orelo de la purigato kaj sur la dikan fingron de
lia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de lia
dekstra piedo. 26 Kaj el la oleo la pastro verŝos
sur sian maldekstran manplaton. 27 Kaj la pastro
aspergos per sia dekstra fingro, per la oleo, kiu
estos sur lia maldekstra manplato, sep fojojn
antaŭ la Eternulo. 28 Kaj la pastro metos iom el la
oleo, kiu estos sur lia manplato, sur la malsupran
randon de la dekstra orelo de la purigato kaj sur
la dikan fingron de lia dekstra mano kaj sur la
dikan fingron de lia dekstra piedo, sur la lokon
de la sango de la kulpofero. 29 Kaj la restaĵon de
la oleo, kiu estos sur la manplato de la pastro, li
metos sur la kapon de la purigato, por pekliberigi
lin antaŭ la Eternulo. 30 Kaj li faros el unu el
la turtoj aŭ el la kolombidoj, laŭ la grado de lia
bonstato, 31 kiom permesos lia bonstato — el unu
li faros pekoferon kaj el la dua li faros bruloferon
kune kun la farunofero; kaj la pastro pekliberigos
la purigaton antaŭ la Eternulo. 32 Tio estas la
leĝo pri persono, kiu havas infektaĵon de lepro
kaj kiu ne estas sufiĉe bonstata dum sia puriĝado.
33 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron,
dirante: 34 Kiam vi venos en la landon Kanaanan,
kiun Mi donas al vi kiel posedaĵon, kaj Mi ĵetus
infektaĵon de lepro sur iun domon en la lando,
kiun vi posedos, 35 tiam tiu, al kiu apartenas la
domo, devas veni, kaj diri al la pastro jene: Sur
mia domo aperis io simila al infektaĵo. 36 Tiam
la pastro ordonos, ke oni malplenigu la domon,
antaŭ ol venos la pastro, por rigardi la infektaĵon,
por ke ne malpuriĝu ĉio, kio estas en la domo;
kaj post tio eniros la pastro, por ĉirkaŭrigardi la
domon. 37 Kaj li rigardos la infektaĵon, kaj se li
vidos, ke estas infektaĵo sur la muroj de la domo,
kavetoj verdetaj aŭ ruĝetaj, kaj ili aspektas pli
profundaj ol la supraĵo de la muro, 38 tiam la
pastro eliros el la domo antaŭ la pordon de la
domo, kaj li ŝlosos la domon por sep tagoj. 39 Kaj
revenos la pastro en la sepa tago kaj rigardos; kaj
se li vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis sur la muroj
de la domo, 40 tiam la pastro ordonos, ke oni
elrompu la ŝtonojn, sur kiuj estas la infektaĵo, kaj
oni ĵetu ilin ekster la urbon, sur lokon malpuran.
41 Kaj la domon oni priskrapu interne ĉirkaŭe, kaj
la kalkaĵon, kiun oni deskrapis, oni ĵetu ekster
la urbon, sur lokon malpuran. 42 Kaj oni prenu
aliajn ŝtonojn kaj enmetu ilin sur la lokon de tiuj
ŝtonoj, kaj oni prenu alian kalkaĵon kaj kalku la
domon. 43 Se la infektaĵo reaperos kaj floros sur
la domo, post kiam oni elrompis la ŝtonojn kaj
ĉirkaŭskrapis la domon kaj kalkis, 44 kaj la pastro
venos, kaj vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis sur la
domo, tiam tio estas pereiga lepro sur la domo;
ĝi estas malpura. 45 Kaj oni detruu la domon,
ĝiajn ŝtonojn kaj lignon kaj la tutan kalkaĵon de la
domo, kaj oni elportu tion ekster la urbon, sur
lokon malpuran. 46 Kaj kiu eniros en la domon,
dum la tuta tempo, en kiu ĝi estos ŝlosita, tiu
estos malpura ĝis la vespero. 47 Kaj kiu dormis en
tiu domo, tiu lavu siajn vestojn; kaj kiu manĝis en

tiu domo, tiu lavu siajn vestojn. 48 Sed se la pastro
venos, kaj vidos, ke la infektaĵo ne disvastiĝis sur
la domo, post kiam oni kalkis la domon, tiam la
pastro deklaros la domon pura, ĉar la infektaĵo
saniĝis. 49 Tiam, por senpekigi la domon, li prenu
du birdojn kaj cedran lignon kaj ruĝan ŝnureton
kaj hisopon; 50 kaj li buĉu unu el la birdoj super
argila vazo, super fluakvo; 51 kaj li prenu la cedran
lignon kaj la hisopon kaj la ruĝan ŝnureton kaj
la vivan birdon, kaj li trempu ilin en la sango de
la birdo buĉita kaj en la fluakvo kaj aspergu la
domon sep fojojn. 52 Kaj li senpekigos la domon
per la sango de la birdo kaj per la fluakvo kaj
per la viva birdo kaj per la cedra ligno kaj per
la hisopo kaj per la ruĝa ŝnureto. 53 Kaj li lasos
la vivan birdon forflugi ekster la urbon, sur la
kampon; kaj li pekliberigos la domon, kaj ĝi estos
pura. 54 Tio estas la leĝo pri ĉiu infektaĵo de
lepro kaj pri favo, 55 kaj pri lepro sur vesto kaj
sur domo, 56 kaj pri ŝvelaĵo kaj pri likeno kaj pri
makulo; 57 por instrui, kiam oni devas deklari
malpura kaj kiam oni devas deklari pura. Tio estas
la leĝo pri la lepro.

15 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj, kaj
diru al ili: Ĉiu, kiu havos elfluon el sia korpo,
estos malpura pro sia elfluo. 3 Kaj tia estos lia
malpureco pro lia elfluo: kiam fluas el lia korpo
lia elfluo aŭ kiam ŝtopiĝis lia korpo per lia elfluo,
ĝi estas lia malpureco. 4 Ĉiu lito, sur kiu kuŝos tiu,
kiu havas elfluon, estos malpura; kaj ĉiu objekto,
sur kiu li sidos, estos malpura. 5 Kaj se iu ektuŝos
lian liton, li lavu siajn vestojn kaj banu sin en
akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 6 Kaj se
iu sidiĝos sur ia objekto, sur kiu sidis la elfluulo, li
lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 7 Kaj kiu ektuŝos la korpon
de la elfluulo, tiu lavu siajn vestojn kaj banu sin
en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 8 Se
la elfluulo kraĉos sur purulon, tiam ĉi tiu lavu
siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 9 Kaj ĉiu veturilo, sur kiu
veturis la elfluulo, estos malpura. 10 Kaj ĉiu, kiu
ektuŝos ion, kio estis sub tiu, estos malpura ĝis la
vespero; kaj kiu portos tion, tiu lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la
vespero. 11 Kaj ĉiu, kiun ektuŝos la elfluulo, ne
lavinte siajn manojn per akvo, lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la
vespero. 12 Kaj argilan vazon, kiun ektuŝos la
elfluulo, oni rompu; kaj ĉiun lignan vazon oni
lavu per akvo. 13 Kaj kiam la elfluulo puriĝos de
sia elfluo, tiam li kalkulu al si sep tagojn de post
la tago de sia puriĝo, kaj li lavu siajn vestojn kaj
banu sian korpon en fluakvo, kaj li estos pura. 14
Kaj en la oka tago li prenu al si du turtojn aŭ du
kolombidojn, kaj li venu antaŭ la Eternulon al la
pordo de la tabernaklo de kunveno kaj donu ilin
al la pastro. 15 Kaj la pastro oferfaros ilin, unu
kiel pekoferon kaj la duan kiel bruloferon; kaj la
pastro pekliberigos lin antaŭ la Eternulo koncerne
lian elfluon. 16 Se ĉe iu okazos elfluo de la semo,
tiam li banu en akvo sian tutan korpon, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 17 Kaj ĉiun veston kaj ĉiun
felon, sur kiun elverŝiĝis semo, oni lavu per akvo,
kaj ĝi estos malpura ĝis la vespero. 18 Kaj kiam
kun virino kuŝis viro kun elverŝo de semo, tiam
ili banu sin en akvo, kaj ili estos malpuraj ĝis la
vespero. 19 Kaj kiam virino havos elfluon, sango
fluos el ŝia korpo, tiam ŝi dum sep tagoj restu
en sia malpureco; kaj ĉiu, kiu ŝin ektuŝos, estos
malpura ĝis la vespero. 20 Kaj ĉio, sur kio ŝi kuŝos
dum sia malpureco, estos malpura; kaj ĉio, sur
kio ŝi sidos, estos malpura. 21 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos
ŝian liton, lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo,
kaj li estos malpura ĝis la vespero. 22 Kaj ĉiu, kiu
ektuŝos ian objekton, sur kiu ŝi sidis, lavu siajn
vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura
ĝis la vespero. 23 Kaj se io estos sur la lito, aŭ
sur objekto, sur kiu ŝi sidis, kaj iu tion ektuŝos,
tiam li estos malpura ĝis la vespero. 24 Kaj se viro
kuŝos kun ŝi kaj ŝia malpureco estos sur li, tiam
li estos malpura dum sep tagoj; kaj ĉiu kuŝejo,
sur kiu li kuŝos, estos malpura. 25 Se ĉe virino
fluos ŝia sango dum multaj tagoj ne en la tempo
de ŝia monataĵo, aŭ se ŝi havos elfluon krom sia
monataĵo, tiam dum la tuta tempo de elfluado de
ŝia malpuraĵo, simile kiel dum la tempo de ŝia
monataĵo, ŝi estos malpura. 26 Ĉiu kuŝejo, sur
kiu ŝi kuŝos dum la tuta tempo de sia elfluado,
estos kiel la kuŝejo dum ŝia monataĵo; kaj ĉiu
objekto, sur kiu ŝi sidos, estos malpura, simile al
la malpureco dum ŝia monataĵo. 27 Kaj ĉiu, kiu
ektuŝos ilin, estos malpura; li lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis
la vespero. 28 Kaj kiam ŝi puriĝos de sia elfluo,
tiam ŝi kalkulu al si sep tagojn, kaj poste ŝi estos
pura. 29 Kaj en la oka tago ŝi prenu al si du
turtojn aŭ du kolombidojn, kaj ŝi alportu ilin al la
pastro, al la pordo de la tabernaklo de kunveno.
30 Kaj la pastro oferfaros unu kiel pekoferon kaj la
duan kiel bruloferon; kaj la pastro pekliberigos
ŝin antaŭ la Eternulo koncerne la elfluon de
ŝia malpureco. 31 Tiel antaŭgardu la Izraelidojn
kontraŭ ilia malpureco, por ke ili ne mortu en sia
malpureco, malpurigante Mian loĝejon, kiu estas

inter ili. 32 Tio estas la leĝo pri la havanto de
elfluo, kaj pri tiu, kiu havas elverŝiĝon de semo,
per kio li fariĝas malpura; 33 kaj pri malsanulino
pro sia monataĵo; kaj pri havanto de elfluo, ĉu tio
estas viro, ĉu virino; kaj pri viro, kiu kuŝos kun
malpurulino.

16 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo post la
morto de la du filoj de Aaron, kiam ili venis
antaŭ la Eternulon kaj mortis. 2 Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Diru al via frato Aaron, ke li ne
en ĉiu tempo eniru en la sanktejon malantaŭ la
kurtenon, antaŭ la fermoplaton, kiu estas sur
la kesto, por ke li ne mortu; ĉar en nubo Mi
aperados super la fermoplato. 3 Kun jeno Aaron
venadu en la sanktejon: kun bovido por pekofero
kaj kun virŝafo por brulofero. 4 Sanktan linan
ĥitonon li surmetu sur sin, kaj linaj pantalonoj
estu sur lia korpo, kaj per lina zono li zonu sin,
kaj linan cidaron li havu sur la kapo: tio estas
sanktaj vestoj. Kaj li banu en akvo sian korpon kaj
surmetu ilin sur sin. 5 Kaj de la komunumo de la
Izraelidoj li prenu du kaprojn por pekofero kaj
unu virŝafon por brulofero. 6 Kaj Aaron alportos
sian bovidon de pekofero, kaj pekliberigos sin kaj
sian domon. 7 Kaj li prenos la du kaprojn, kaj
starigos ilin antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 8 Kaj Aaron faros lotojn
pri la du kaproj: unu loton por la Eternulo kaj la
duan loton por Azazel. 9 Kaj Aaron alportos la
kapron, sur kiun falis la loto por la Eternulo, kaj
li oferfaros ĝin kiel pekoferon. 10 Kaj la kapron,
sur kiun falis la loto por Azazel, li starigu vivan
antaŭ la Eternulo, por fari super ĝi pekliberigon
kaj forsendi ĝin al Azazel en la dezerton. 11 Kaj
Aaron alportos sian bovidon de pekofero, kaj
pekliberigos sin kaj sian domon, kaj buĉos sian
bovidon de pekofero. 12 Kaj li prenos plenan
incensujon da ardantaj karboj de la altaro, kiu
staras antaŭ la Eternulo, kaj plenajn plenmanojn
da bonodora pistita incenso, kaj li enportos tion
malantaŭ la kurtenon. 13 Kaj li metos la incenson
sur la fajron antaŭ la Eternulon, kaj nubo de la
incenso kovros la fermoplaton, kiu estas sur la
kesto de atesto, por ke li ne mortu. 14 Kaj li prenos
iom el la sango de la bovido kaj aspergos per sia
fingro la antaŭan parton de la fermoplato, kaj
antaŭ la fermoplato li aspergos sep fojojn per la
sango, kiu estos sur lia fingro. 15 Kaj li buĉos la
pekoferan kapron de la popolo, kaj li enportos
ĝian sangon malantaŭ la kurtenon, kaj agos kun
ĝia sango tiel same, kiel li agis kun la sango de la
bovido, kaj li aspergos per ĝi sur la fermoplaton
kaj antaŭ la fermoplato. 16 Kaj li pekliberigos la
sanktejon koncerne la malpuraĵojn de la Izraelidoj
kaj iliajn krimojn, en ĉiuj iliaj pekoj; kaj tiel li
agos kun la tabernaklo de kunveno, kiu estas
inter ili, meze de iliaj malpuraĵoj. 17 Neniu homo
estu en la tabernaklo de kunveno, kiam li eniros,
por pekliberigi la sanktejon, ĝis li eliros. Kaj
li pekliberigos sin kaj sian domon kaj la tutan
komunumon de Izrael. 18 Kaj li eliros al la altaro,
kiu estas antaŭ la Eternulo, kaj pekliberigos ĝin;
kaj li prenos iom el la sango de la bovido kaj el la
sango de la kapro, kaj metos ĝin sur la kornojn
de la altaro ĉirkaŭe. 19 Kaj li aspergos ĝin sep
fojojn per la sango, kiu estas sur lia fingro, kaj li
purigos ĝin kaj sanktigos ĝin de la malpuraĵoj de la
Izraelidoj. 20 Kiam li finos la pekliberigadon de la
sanktejo kaj de la tabernaklo de kunveno kaj de la
altaro, li alkondukos la vivan kapron; 21 kaj Aaron
metos siajn ambaŭ manojn sur la kapon de la viva
kapro kaj konfesos super ĝi ĉiujn malbonagojn
de la Izraelidoj kaj ĉiujn iliajn krimojn kaj ĉiujn
iliajn pekojn, kaj li metos ilin sur la kapon de la
kapro kaj forsendos ĝin per speciala homo en la
dezerton. 22 Kaj la kapro forportos sur si ĉiujn
iliajn malbonagojn en landon senkomunikiĝan;
kaj li foririgos la kapron en la dezerton. 23 Kaj
Aaron eniros en la tabernaklon de kunveno, kaj
demetos de si la linajn vestojn, kiujn li surmetis,
enirante en la sanktejon, kaj li restigos ilin tie. 24
Kaj li banos sian korpon en akvo sur sankta loko,
kaj li surmetos sur sin siajn vestojn, kaj eliros kaj
oferfaros sian bruloferon kaj la bruloferon de la
popolo, kaj li pekliberigos sin kaj la popolon. 25
Kaj la sebon de la pekofero li fumbruligu sur la
altaro. 26 Kaj tiu, kiu forkondukis la kapron por
Azazel, lavu siajn vestojn kaj banu sian korpon en
akvo, kaj poste li povas eniri en la tendaron. 27 Kaj
la propekan bovidon kaj la propekan kapron, kies
sango estis enportita, por pekliberigi la sanktejon,
oni elportu ekster la tendaron, kaj oni forbruligu
per fajro ilian felon kaj ilian karnon kaj ilian
malpuraĵon. 28 Kaj tiu, kiu forbruligis ilin, lavu
siajn vestojn kaj banu sian korpon en akvo, kaj
poste li povas eniri en la tendaron. 29 Kaj tio
estu por vi eterna leĝo: en la sepa monato, en la
deka tago de la monato, premu viajn animojn,
kaj faru nenian laboron, nek la indiĝeno, nek la
fremdulo, kiu loĝas inter vi. 30 Ĉar en tiu tago
oni vin pekliberigos, por purigi vin; de ĉiuj viaj
pekoj antaŭ la Eternulo vi fariĝos puraj. 31 Sabato
de plena ripozo ĝi estu por vi; kaj premu viajn
animojn; ĝi estu leĝo por eterne. 32 Pekliberigos
la pastro, kiu estas sanktoleita, kaj kiu estas
konsekrita, por pastri anstataŭ sia patro; kaj li

surmetos sur sin la linajn vestojn, la sanktajn
vestojn. 33 Kaj li pekliberigos la plej sanktan
sanktejon kaj la tabernaklon de kunveno, kaj
la altaron li pekliberigos; kaj la pastrojn kaj la
tutan popolon de la komunumo li pekliberigos.
34 Kaj tio estu por vi leĝo eterna: pekliberigi la
Izraelidojn koncerne iliajn pekojn unu fojon en
jaro. Kaj li faris, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al Aaron kaj al liaj filoj kaj al ĉiuj
Izraelidoj, kaj diru al ili: Jen estas tio, kion la
Eternulo ordonis: 3 Se iu el la domo de Izrael
buĉos bovon aŭ ŝafon aŭ kapron en la tendaro,
aŭ se li buĉos ĝin ekster la tendaro, 4 kaj ne
alkondukos ĝin al la pordo de la tabernaklo
de kunveno, por prezenti ĝin kiel oferon al la
Eternulo, antaŭ la loĝejo de la Eternulo, tiam tiu
homo estos kulpa pri sango: li verŝis sangon, kaj
tiu homo ekstermiĝos el inter sia popolo. 5 Por ke
la Izraelidoj alkondukadu siajn buĉotojn, kiujn
ili volas buĉi sur la kampo, kaj ili alkonduku ilin
antaŭ la Eternulon, al la pordo de la tabernaklo
de kunveno, al la pastro, kaj ili buĉu ilin kiel
pacoferojn al la Eternulo. 6 Kaj la pastro aspergos
per la sango la altaron de la Eternulo ĉe la pordo
de la tabernaklo de kunveno, kaj li fumbruligos
la sebon kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo. 7
Ili ne buĉu plu siajn oferbrutojn al la demonoj,
kiujn ili malĉaste adoras. Leĝo eterna tio estu por
ili en iliaj generacioj. 8 Kaj diru al ili: Se iu el la
domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas inter
ili, alportos bruloferon aŭ simplan oferon, 9 kaj
ne alkondukos ĝin al la pordo de la tabernaklo
de kunveno, por oferfari ĝin al la Eternulo, tiam
tiu homo ekstermiĝos el sia popolo. 10 Se iu el
la domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas
inter ili, manĝos ian sangon, tiam Mi turnos Mian
vizaĝon kontraŭ tiun, kiu manĝis la sangon, kaj
Mi ekstermos lin el inter lia popolo. 11 Ĉar la
animo de korpo estas en la sango; kaj Mi destinis
al vi ĉi tion por la altaro, por pekliberigi viajn
animojn, ĉar la sango pekliberigas per la animo.
12 Tial Mi diris al la Izraelidoj: Neniu el vi manĝu
sangon, kaj ankaŭ la fremdulo, kiu loĝas inter
vi, ne manĝu sangon. 13 Se iu el la Izraelidoj,
aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas inter ili, ĉaskaptos
beston aŭ birdon, kiun oni povas manĝi, tiam li
elfluigu ĝian sangon kaj kovru ĝin per polvo. 14
Ĉar la animo de ĉiu korpo estas ĝia sango, en ĝia
animo ĝi estas. Tial Mi diris al la Izraelidoj: La
sangon de ia korpo ne manĝu, ĉar la animo de
ĉiu korpo estas ĝia sango; ĉiu, kiu ĝin manĝos,
ekstermiĝos. 15 Kaj ĉiu, kiu manĝos mortintaĵon
aŭ disŝiritaĵon, ĉu li estas indiĝeno, ĉu fremdulo,
lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero, kaj poste li estos pura.
16 Sed se li ne lavos kaj sian korpon ne banos, li
portos sur si sian malbonagon.

18 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Mi
estas la Eternulo, via Dio. 3 Laŭ la agoj de la lando
Egipta, en kiu vi loĝis, ne agu; kaj laŭ la agoj de la
lando Kanaana, en kiun Mi venigas vin, ne agu; laŭ
iliaj leĝoj ne kondutu. 4 Miajn decidojn plenumu
kaj Miajn leĝojn observu, por konduti laŭ ili: Mi
estas la Eternulo, via Dio. 5 Kaj observu Miajn
leĝojn kaj Miajn decidojn, kiujn plenumante,
la homo vivas per ili: Mi estas la Eternulo. 6
Neniu alproksimiĝu al iu sia korpoparencino,
por malkovri nudecon: Mi estas la Eternulo. 7
La nudecon de via patro kaj la nudecon de via
patrino ne malkovru: ŝi estas via patrino, ne
malkovru ŝian nudecon. 8 La nudecon de via
patredzino ne malkovru: ĝi estas la nudeco de via
patro. 9 La nudecon de via fratino, filino de via
patro aŭ filino de via patrino, ĉu ŝi naskiĝis en la
domo, ĉu ŝi naskiĝis ekstere, ne malkovru ilian
nudecon. 10 La nudecon de filino de via filo aŭ de
filino de via filino, ne malkovru ilian nudecon;
ĉar tio estas via nudeco. 11 La nudecon de filino
de via patredzino, kiu naskiĝis de via patro, ŝi
estas via fratino, ne malkovru ŝian nudecon. 12 La
nudecon de fratino de via patro ne malkovru: ŝi
estas korpoparencino de via patro. 13 La nudecon
de fratino de via patrino ne malkovru; ĉar ŝi estas
korpoparencino de via patrino. 14 La nudecon de
frato de via patro ne malkovru, al lia edzino ne
alproksimiĝu: ŝi estas via onklino. 15 La nudecon
de via bofilino ne malkovru: ŝi estas edzino de via
filo, ne malkovru ŝian nudecon. 16 La nudecon
de edzino de via frato ne malkovru: ĝi estas
nudeco de via frato. 17 La nudecon de virino
kaj de ŝia filino ne malkovru: filinon de ŝia filo
kaj filinon de ŝia filino ne prenu, por malkovri
ilian nudecon: ili estas korpoparencinoj; tio estas
malĉasteco. 18 Kaj virinon kune kun ŝia fratino
ne prenu kiel konkurantinon, por malkovri ŝian
nudecon apud ŝi, dum ŝia vivo. 19 Kaj al virino
dum ŝia monata malpureco ne alproksimiĝu, por
malkovri ŝian nudecon. 20 Kaj kun la edzino de
via proksimulo ne kuŝu pro semo, malpuriĝante
kun ŝi. 21 Kaj el via idaro ne fordonu oferon al
Moleĥ, kaj ne malhonoru la nomon de via Dio: Mi
estas la Eternulo. 22 Kaj kun virseksulo ne kuŝu,
kiel oni kuŝas kun virino: tio estas abomenaĵo.

23 Kaj kun nenia bruto kuŝu, malpuriĝante per
ĝi; kaj virino ne stariĝu antaŭ bruto, por kuniĝi:
tio estas fiaĵo. 24 Ne malpuriĝu per ĉio ĉi tio;
ĉar per ĉio ĉi tio malpuriĝis la popoloj, kiujn Mi
forpelas de antaŭ vi. 25 Kaj malpuriĝis la tero, kaj
Mi postulas respondon pri ĝia malbonagado, kaj
la tero elĵetas siajn loĝantojn. 26 Sed vi observu
Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn, kaj ne faru iujn el
tiuj abomenaĵoj, nek la indiĝeno, nek la fremdulo,
kiu loĝas inter vi 27 (ĉar ĉiujn tiujn abomenaĵojn
faris la homoj de tiu tero, kiuj loĝis antaŭ vi, kaj
la tero malpuriĝis); 28 por ke la tero ne elĵetu
ankaŭ vin, kiam vi malpurigos ĝin, kiel ĝi elĵetis la
popolon, kiu estis antaŭ vi. 29 Ĉar se iu faros ion
el ĉiuj tiuj abomenaĵoj, la farantoj ekstermiĝos el
sia popolo. 30 Observu do Miajn ordonojn, por ke
vi ne agu laŭ la abomenindaj leĝoj, laŭ kiuj oni
agis antaŭ vi, kaj por ke vi ne malpuriĝu per ili:
Mi estas la Eternulo, via Dio.

19 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2
Parolu al la tuta komunumo de la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Sanktaj estu, ĉar sankta estas Mi, la
Eternulo, via Dio. 3 Ĉiu el vi timu sian patrinon
kaj sian patron, kaj Miajn sabatojn observu: Mi
estas la Eternulo, via Dio. 4 Ne turnu vin al
idoloj, kaj diojn fanditajn ne faru al vi: Mi estas la
Eternulo, via Dio. 5 Kaj kiam vi buĉos pacoferon
al la Eternulo, buĉu ĝin, por akiri plaĉon. 6 En
la tago de la oferado ĝi estu manĝata kaj en la
morgaŭa tago; sed tion, kio restis ĝis la tria tago,
oni forbruligu per fajro. 7 Sed se oni ĝin manĝos
en la tria tago, ĝi estos abomenaĵo, ĝi ne plaĉos. 8
Kaj ĝia manĝinto portos sur si sian malbonagon,
ĉar li malhonoris la sanktaĵon de la Eternulo; kaj
tiu animo ekstermiĝos el sia popolo. 9 Kaj kiam
vi rikoltos rikoltaĵon de via tero, ne rikoltu ĉion
ĝis la rando de via kampo, kaj la restaĵon de via
rikoltaĵo ne forkolektu. 10 Kaj vian vinberejon
ne tute senberigu, kaj la falintajn berojn en via
vinberejo ne forkolektu; por la malriĉulo kaj por
la fremdulo restigu ilin: Mi estas la Eternulo, via
Dio. 11 Ne ŝtelu, kaj ne mensogu, kaj ne trompu
unu alian. 12 Kaj ne ĵuru per Mia nomo mensoge,
malhonorante la nomon de via Dio: Mi estas la
Eternulo. 13 Ne premu vian proksimulon kaj ne
rabu; la pago por dungito ne noktorestu ĉe vi
ĝis mateno. 14 Ne malbenu surdulon, kaj antaŭ
blindulo ne kuŝigu falilon; timu vian Dion: Mi
estas la Eternulo. 15 Ne faru maljustaĵon en la
juĝado, ne estu partia por malriĉulo kaj ne estimu
potenculon; juste juĝu vian proksimulon. 16 Ne
disportu kalumniojn inter via popolo, ne staru
kontraŭ la sango de via proksimulo: Mi estas
la Eternulo. 17 Ne malamu vian fraton en via
koro; admonu vian proksimulon, por ke vi ne
portu sur vi pekon pro li. 18 Ne faru venĝon kaj
ne portu koleron kontraŭ la filoj de via popolo;
amu vian proksimulon kiel vin mem: Mi estas la
Eternulo. 19 Miajn leĝojn observu. Vian bruton
ne parigu miksospece, vian kampon ne prisemu
miksospece, kaj veston miksospecan el lano kaj
lino ne surmetu sur vin. 20 Se viro kuŝas kun
virino pro semo, kaj ŝi estas sklavino, ordonita
al viro, sed ankoraŭ ne elaĉetita aŭ ne ricevinta
liberecon, tiam devas esti enketo, sed ili ne mortu,
ĉar ŝi ne estis libera. 21 Li alportu pro sia kulpo al
la Eternulo antaŭ la pordon de la tabernaklo de
kunveno virŝafon kiel pekoferon. 22 Kaj la pastro
pekliberigos lin per la virŝafo de pekofero antaŭ
la Eternulo koncerne la pekon, kiun li pekis, kaj
pardonita estos al li la peko, kiun li pekis. 23
Kaj kiam vi venos en la landon kaj plantos ian
arbon manĝodonan, tiam rigardu ĝiajn fruktojn
kvazaŭ konsekritaj; dum tri jaroj ili estu por
vi kvazaŭ konsekritaj, ili ne estu manĝataj. 24
En la kvara jaro ĉiuj ĝiaj fruktoj estu sanktaj,
dankoferoj al la Eternulo. 25 Sed en la kvina jaro
vi povas manĝi ĝiajn fruktojn, kolektante por
vi ĝiajn produktaĵojn: Mi estas la Eternulo, via
Dio. 26 Ne manĝu kun sango; ne aŭguru kaj ne
antaŭdiru sorĉe. 27 Ne ĉirkaŭtondu la flankojn
de via kapo kaj ne fordifektu la flankojn de via
barbo. 28 Entranĉojn pro mortinto ne faru sur
via korpo kaj skribon enpikitan ne faru sur vi:
Mi estas la Eternulo. 29 Ne senhonorigu vian
filinon, prostituante ŝin; por ke la lando ne fariĝu
prostituista kaj por ke la lando ne pleniĝu de
malĉasteco. 30 Miajn sabatojn gardu kaj Mian
sanktejon respektu: Mi estas la Eternulo. 31 Ne
turnu vin al magiistoj nek al sorĉistoj, ne provu
malpuriĝi per ili: Mi estas la Eternulo, via Dio.
32 Antaŭ grizulo stariĝu, kaj respektu la vizaĝon
de maljunulo, kaj timu vian Dion: Mi estas la
Eternulo. 33 Kaj se ekloĝos ĉe vi fremdulo en via
lando, ne premu lin. 34 Kiel indiĝeno el inter
vi estu por vi la fremdulo, kiu ekloĝis ĉe vi, kaj
amu lin kiel vin mem, ĉar fremduloj vi estis en
la lando Egipta: Mi estas la Eternulo, via Dio. 35
Ne faru maljustaĵon en la juĝo, en la mezuro, en
la peso, en la amplekso. 36 Pesilo ĝusta, peziloj
ĝustaj, efo ĝusta, kaj hino ĝusta estu ĉe vi: Mi
estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la
lando Egipta. 37 Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn kaj
ĉiujn Miajn decidojn kaj plenumu ilin: Mi estas la
Eternulo.

20 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Al la Izraelidoj diru: Ĉiu el la Izraelidoj,
kaj el la fremduloj, kiuj loĝas inter la Izraelidoj,
kiu donos iun el siaj idoj al Moleĥ, mortu; la
popolo de la lando mortigu lin per ŝtonoj. **3** Mi
turnos Mian vizaĝon kontraŭ tiun homon, kaj
Mi ekstermos lin el inter lia popolo pro tio, ke
el siaj idoj li donis al Moleĥ, por malpurigi Mian
sanktejon kaj malhonori Mian sanktan nomon. **4**
Kaj se la popolo de la lando kovros siajn okulojn
for de tiu homo, kiam li donos iun el siaj idoj
al Moleĥ, kaj ne mortigos lin: **5** tiam Mi turnos
Mian vizaĝon kontraŭ tiun homon kaj kontraŭ
lian familion, kaj Mi ekstermos lin, kaj ĉiujn,
kiuj malĉastos, imitante lin en la malĉastado por
Moleĥ, el inter ilia popolo. **6** Kaj se iu animo sin
turnos al magiistoj kaj sorĉistoj, por malĉasti sub
ilia gvido, tiam Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ
tiun animon kaj ekstermos ĝin el inter ĝia popolo.
7 Sanktigu vin kaj estu sanktaj, ĉar Mi estas la
Eternulo, via Dio. **8** Kaj observu Miajn leĝojn kaj
plenumu ilin: Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas
vin. **9** Ĉiu, kiu malbenas sian patron aŭ sian
patrinon, estu mortigita: sian patron kaj sian
patrinon li malbenis, lia sango estu sur li. **10** Kaj
se iu adultis kun edzinigita virino, se iu adultis
kun la edzino de sia proksimulo, estu mortigitaj la
adultinto kaj la adultintino. **11** Kaj se iu kuŝis kun
la edzino de sia patro, li malkovris la nudecon
de sia patro; ambaŭ ili estu mortigitaj, ilia sango
estu sur ili. **12** Kaj se iu kuŝis kun sia bofilino, ili
ambaŭ estu mortigitaj: abomenaĵon ili faris, ilia
sango estu sur ili. **13** Kaj se iu kuŝis kun viro kiel
kun virino, abomenaĵon ili ambaŭ faris: ili estu
mortigitaj, ilia sango estu sur ili. **14** Kaj se iu prenis
virinon kaj ŝian patrinon, tio estas malĉastegeco:
per fajro oni forbruligu lin kaj ilin, por ke ne estu
malĉasteco inter vi. **15** Kaj se iu kuŝis kun bruto, li
estu mortigita, kaj ankaŭ la bruton mortigu. **16** Kaj
se virino alproksimiĝis al ia bruto, por sekskuniĝi
kun ĝi, tiam mortigu la virinon kaj la bruton: ili
estu mortigitaj, ilia sango estu sur ili. **17** Kaj se
iu prenis sian fratinon, filinon de sia patro aŭ
filinon de sia patrino, kaj li vidis ŝian nudecon
kaj ŝi vidis lian nudecon, tio estas maldecaĵo; kaj
ili devas esti ekstermitaj antaŭ la okuloj de sia
popolo: la nudecon de sia fratino li malkovris, li
portu sian pekon. **18** Kaj se iu kuŝis kun virino
dum ŝia malsano kaj malkovris ŝian nudecon, li
vidatigis ŝian elfluejon kaj ŝi malkovris la elfluejon
de sia sango: ili ambaŭ estu ekstermitaj el inter
sia popolo. **19** Kaj la nudecon de la fratino de via
patrino kaj de la fratino de via patro ne malkovru;
ĉar li nudigis sian korpoparencinon, ili portu
sian pekon. **20** Kaj se iu kuŝis kun sia onklino, li
malkovris la nudecon de sia onklo: ili portu sian
pekon, ili mortos seninfanaj. **21** Kaj se iu prenis
la edzinon de sia frato, tio estas malpuraĵo: la
nudecon de sia frato li malkovris, seninfanaj ili
estos. **22** Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn kaj ĉiujn
Miajn decidojn kaj plenumu ilin, por ke ne elĵetu
vin la lando, en kiun Mi kondukas vin, por tie
loĝi. **23** Kaj ne agu laŭ la leĝoj de la popolo, kiun
Mi forpelas de antaŭ vi, ĉar ĉion ĉi tion ili faris
kaj Mi ekabomenis ilin. **24** Kaj Mi diris al vi: Vi
heredos ilian landon, kaj Mi ĝin donos al vi, por
ke vi posedu ĝin, la landon, en kiu fluas lakto kaj
mielo. Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu distingis
vin el inter la popoloj. **25** Kaj faru diferencon inter
bruto pura kaj malpura kaj inter birdo malpura
kaj pura; kaj ne malpurigu viajn animojn per
bruto kaj per birdo, kaj per ĉio, kio moviĝas sur la
tero, kion Mi apartigis por vi, ke vi rigardu ilin
kiel malpurajn. **26** Kaj estu antaŭ Mi sanktaj, ĉar
sankta estas Mi, la Eternulo, kaj Mi apartigis vin
el inter la popoloj, por ke vi estu Miaj. **27** Kaj viro
aŭ virino, se ili estos magiistoj aŭ sorĉistoj, estu
mortigitaj; per ŝtonoj oni ilin mortigu, ilia sango
estu sur ili.

21 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Parolu al la
pastroj, la Aaronidoj, kaj diru al ili: Neniu
el ili malpurigu sin per mortinto en sia popolo;
2 krom nur per sia proksima parenco, per sia
patrino, per sia patro, per sia filo, per sia filino,
kaj per sia frato; **3** kaj per sia fratino-virgulino,
proksima al li, kiu ne estis edzinigita, per ŝi li
povas sin malpurigi. **4** Li ne malpurigu sin, kiel
estro en sia popolo, malsanktigante sin. **5** Ili ne
faru al si senharaĵon sur sia kapo, kaj la flankojn
de sia barbo ili ne razu, kaj sur sia korpo ili
ne faru entranĉojn. **6** Sanktaj ili estu antaŭ sia
Dio, kaj ili ne malsanktigu la nomon de sia Dio;
ĉar la fajroferojn al la Eternulo, la panon al sia
Dio ili alportas; tial ili estu sanktaj. **7** Virinon
malĉastan aŭ senhonorigitan ili ne prenu, kaj
virinon, forpuŝitan de sia edzo, ili ne prenu; ĉar
pastro estas sankta al sia Dio. **8** Tial tenu lin
sankte, ĉar la panon de via Dio li alportas; sankta
li estu por vi, ĉar sankta estas Mi, la Eternulo, kiu
sanktigas vin. **9** Se filino de pastro senhonoriĝis
per malĉastado, ŝi senhonorigas sian patron: oni
forbruligu ŝin per fajro. **10** La granda pastro inter
siaj fratoj, tiu, sur kies kapon estas verŝita la
sankta oleo, kaj kiu estas konsekrita, por porti la
vestojn, ne devas nudigi sian kapon nek disŝiri
siajn vestojn. **11** Kaj al neniu mortinto li venu; eĉ

per sia patro aŭ sia patrino li sin ne malpurigu. 12
Kaj el la sanktejo li ne eliru, kaj li ne malhonoru
la sanktejon de sia Dio; ĉar sanktigo per la sankta
oleo de lia Dio estas sur li: Mi estas la Eternulo. 13
Edzinon li prenu al si virgulinon. 14 Vidvinon,
forpuŝitinon, senhonorigitinon, aŭ malĉastulinon
li ne prenu, sed nur virgulinon el sia popolo li
prenu kiel edzinon. 15 Kaj li ne senhonorigu sian
semon en sia popolo, ĉar Mi estas la Eternulo,
kiu lin sanktigas. 16 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 17 Diru al Aaron jene: Se iu el via
idaro en iliaj generacioj havos ian kriplaĵon, li ne
alproksimiĝu, por alporti la panon de sia Dio. 18
Ĉar neniu, kiu havas ian kriplaĵon, alproksimiĝu:
nek blindulo, nek lamulo, nek platnazulo, nek
monstrulo, 19 nek homo, kiu havas rompitan
kruron aŭ rompitan brakon, 20 nek ĝibulo, nek
ftizulo, nek makulokululo, nek aknulo, nek favulo,
nek herniulo. 21 Neniu, kiu havas kriplaĵon el la
idaro de Aaron la patro, alproksimiĝu, por alporti
la fajroferojn de la Eternulo: li havas kriplaĵon,
tial li ne alproksimiĝu, por alporti la panon de sia
Dio. 22 La panon de sia Dio el la plejsanktaĵoj kaj
el la sanktaĵoj li povas manĝi. 23 Sed al la kurteno
li ne aliru kaj al la altaro li ne alproksimiĝu, ĉar li
havas kriplaĵon; por ke li ne malhonoru Miajn
sanktejojn, ĉar Mi, la Eternulo, ilin sanktigas. 24
Kaj Moseo tion diris al Aaron kaj al liaj filoj kaj al
ĉiuj Izraelidoj.

22 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Diru al Aaron kaj al liaj filoj, ke ili agu
singarde koncerne la sanktaĵojn de la Izraelidoj,
kaj ili ne malhonoru Mian sanktan nomon en tio,
kion ili konsekras al Mi: Mi estas la Eternulo. 3
Diru al ili: Se iu en viaj generacioj el via tuta idaro
aliros al la sanktaĵoj, kiujn la Izraelidoj konsekras
al la Eternulo, kaj li havos sur si malpuraĵon,
tiam tiu animo ekstermiĝos de antaŭ Mi: Mi estas
la Eternulo. 4 Se iu el la idaro de Aaron havos
lepron aŭ elfluon, tiu ne manĝu la sanktaĵojn,
ĝis li puriĝos. Kiu ektuŝis iun, kiu malpuriĝis per
mortinto, aŭ kiu havas elfluon de semo; 5 aŭ
kiu ektuŝis ian rampaĵon, per kiu li malpuriĝis,
aŭ iun homon, de kiu li malpuriĝis per ia lia
malpuraĵo; 6 tiu, ektuŝinte tion, estos malpura
ĝis la vespero, kaj li ne manĝu la sanktaĵojn,
antaŭ ol li estos lavinta sian korpon per akvo.
7 Post la subiro de la suno li fariĝos pura, kaj
tiam li povas manĝi la sanktaĵojn, ĉar tio estas
lia manĝaĵo. 8 Kadavraĵon kaj ion, kion disŝiris
bestoj, li ne manĝu, por ke li ne malpuriĝu per
tio: Mi estas la Eternulo. 9 Kaj ili observu Miajn
ordonojn, por ke ili ne portu sur si pekon kaj ne
mortu en ĝi, se ili tion malhonoros: Mi estas la
Eternulo, kiu ilin sanktigas. 10 Kaj neniu laiko
manĝu sanktaĵon; loĝanto ĉe pastro kaj ankaŭ
dungito ne manĝu sanktaĵon. 11 Se pastro aĉetis
homon per sia mono, tiu povas manĝi tion; kaj
tiuj, kiuj naskiĝis en lia domo, povas manĝi lian
panon. 12 Se filino de pastro edziniĝis kun viro
laika, ŝi ne manĝu el la levataj sanktaĵoj. 13 Sed
se filino de pastro fariĝis vidvino aŭ eksedzino
kaj ŝi ne havas infanojn, kaj ŝi revenis en la
domon de sia patro, kiel ŝi estis en sia juneco,
tiam ŝi povas manĝi la panon de sia patro; sed
neniu laiko devas ĝin manĝi. 14 Se iu manĝis
sanktaĵon per eraro, li aldonu al ĝi kvinonon de
la valoro kaj redonu al la pastro la sanktaĵon. 15
Ili ne malhonoru la sanktaĵojn de la Izraelidoj,
kiujn ili oferlevas al la Eternulo. 16 Kaj ili ne
ŝarĝu sur sin la kulpon de la krimo, manĝante
siajn sanktaĵojn; ĉar Mi estas la Eternulo, kiu ilin
sanktigas. 17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 18 Parolu al Aaron kaj al liaj filoj kaj al
ĉiuj Izraelidoj, kaj diru al ili: Se iu el la domo
de Izrael aŭ el la fremduloj inter Izrael alportas
sian oferon, ĉu ĝi estas promesitaĵo aŭ ĉu ĝi estas
ofero memvola, kiun ili alportas al la Eternulo
kiel bruloferon, 19 tiam, por ke vi akiru plaĉon, ĝi
devas esti sendifekta, virseksa, el grandaj brutoj,
el ŝafoj, aŭ el kaproj. 20 Neniun beston, kiu havas
difektaĵon, alportu, ĉar ĝi ne akirigos al vi plaĉon.
21 Kaj se iu alportas pacoferon al la Eternulo,
por plenumi promeson aŭ memvole, el grandaj
aŭ malgrandaj brutoj, ĝi estu sendifekta, por ke
ĝi plaĉu; nenia difekto estu sur ĝi. 22 Beston
blindan aŭ difektitan aŭ kriplan aŭ absceshavan
aŭ aknohavan aŭ favan ne alportu al la Eternulo;
kaj ne donu ilin kiel fajroferon sur la altaron de
la Eternulo. 23 Bovon aŭ ŝafon, kiu havas tro
longajn aŭ tro mallongajn membrojn, vi povas
alporti kiel oferon memvolan, sed kiel promesita
ofero ĝi ne akiros plaĉon. 24 Beston, kiu havas
testikon kunpremitan, disbatitan, deŝiritan, aŭ
fortranĉitan, ne alportu al la Eternulo, kaj en
via lando ne faru tion. 25 Kaj el la manoj de
alilandulo ne alportu tiajn kiel panon de via Dio;
ĉar kriplaĵo estas sur ili, difektaĵo estas sur ili: ili
ne akiros al vi plaĉon. 26 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 27 Kiam naskiĝos bovido aŭ
ŝafido aŭ kaprido, tiam ĝi restu dum sep tagoj
sub sia patrino, kaj de post la oka tago kaj plue ĝi
povas akiri plaĉon kiel fajrofero al la Eternulo. 28
Sed nek bovon, nek ŝafon buĉu kun ĝia ido en unu
tago. 29 Se vi alportas dankoferon al la Eternulo,

oferu ĝin tiel, ke ĝi akiru por vi plaĉon. 30 En
la sama tago oni devas ĝin manĝi; ne lasu iom
el ĝi ĝis la mateno: Mi estas la Eternulo. 31 Kaj
observu Miajn ordonojn kaj plenumu ilin: Mi estas
la Eternulo. 32 Kaj ne malhonoru Mian sanktan
nomon, kaj Mi estu sankta inter la Izraelidoj:
Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas vin, 33 kiu
elkondukis vin el la lando Egipta, por esti por vi
Dio. Mi estas la Eternulo.

23 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2
Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: La festoj
de la Eternulo, kiujn vi nomos sanktaj kunvenoj,
jen ili estas, Miaj festoj. 3 Dum ses tagoj faru
laboron; sed la sepan tagon estas sabato de ripozo,
sankta kunveno, nenian laboron faru; ĝi estu
sabato al la Eternulo en ĉiuj viaj loĝejoj. 4 Jen
estas la festoj de la Eternulo, sanktaj kunvenoj,
kiujn vi kunvokados en ilia tempo: 5 en la unua
monato, en la dek-kvara tago de la monato, ĉirkaŭ
la vespero, estas Pasko al la Eternulo. 6 Kaj en
la dek-kvina tago de tiu monato estas la festo
de macoj al la Eternulo; dum sep tagoj manĝu
macojn. 7 En la unua tago estu ĉe vi sankta
kunveno, faru nenian laboron. 8 Kaj alportadu
fajroferojn al la Eternulo dum sep tagoj; en la sepa
tago estu sankta kunveno, faru nenian laboron. 9
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 10
Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi
venos en la landon, kiun Mi donas al vi, kaj vi
rikoltos ĝian rikolton, tiam alportu al la pastro
la unuan garbon el via rikolto. 11 Kaj li skuos la
garbon antaŭ la Eternulo, por ke vi akiru plaĉon;
en la morgaŭa tago post la festo la pastro ĝin
skuos. 12 Kaj vi pretigu en la tago, kiam estos
skuata via garbo, sendifektan ŝafidon jaraĝan
kiel bruloferon al la Eternulo. 13 Kaj kun ĝi,
kiel farunoferon, du dekonojn de efo da delikata
faruno, miksita kun oleo, kiel fajroferon al la
Eternulo, kiel agrablan odoraĵon, kaj kun ĝi, kiel
verŝoferon, kvaronon de hino da vino. 14 Kaj
panon kaj rostitajn grajnojn kaj freŝajn grajnojn
ne manĝu ĝis tiu tago mem, en kiu vi alportos
la oferon al via Dio; ĝi estu eterna leĝo por viaj
generacioj en ĉiuj viaj loĝejoj. 15 Kaj kalkulu al
vi de post la morgaŭa tago post la festo, de post
la tago, en kiu vi alportis la garbon por skuado,
sep plenajn semajnojn. 16 Ĝis la morgaŭa tago
post la sepa semajno kalkulu kvindek tagojn, kaj
tiam vi alportos novan farunoferon al la Eternulo.
17 El viaj loĝejoj alportu du panojn de skuofero;
el du dekonoj de efo da delikata faruno ili estu;
fermente ili estu bakitaj; tio estos unuaj produktoj
por la Eternulo. 18 Kaj alportu kune kun la panoj
sep ŝafidojn sendifektajn jaraĝajn kaj unu bovidon
kaj du virŝafojn; ili estu brulofero al la Eternulo;
kaj kune kun ili farunoferon kaj verŝoferon,
fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo. 19
Pretigu ankaŭ unu kapron kiel pekoferon, kaj du
jaraĝajn ŝafidojn kiel pacoferon. 20 Kaj la pastro
skuu ilin kune kun la unuaproduktaj panoj kiel
skuoferon antaŭ la Eternulo, kun la du ŝafidoj;
ĝi estu sanktaĵo al la Eternulo por la pastro.
21 Kaj proklamu en tiu tago: sankta kunveno
estu ĉe vi, faru nenian laboron; tio estu eterna
leĝo en ĉiuj viaj loĝejoj en viaj generacioj. 22
Kaj kiam vi rikoltos la rikolton en via lando, ne
rikoltu ĉion ĝis la rando de via kampo dum via
rikoltado, kaj la postrestaĵon de via rikolto ne
kolektu; por la malriĉulo kaj por la fremdulo
lasu tion: Mi estas la Eternulo, via Dio. 23 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 24 Diru al
la Izraelidoj jene: En la sepa monato, en la unua
tago de la monato, estu ĉe vi festo, memorigado
per trumpetado, sankta kunveno. 25 Faru nenian
laboron; kaj alportu fajroferon al la Eternulo. 26
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 27
Sed en la deka tago de tiu sepa monato estu tago
de pekliberigo, sankta kunveno estu ĉe vi; kaj
humiligu vian animon kaj alportu fajroferon al la
Eternulo. 28 Kaj faru nenian laboron en tiu tago,
ĉar ĝi estas tago de pekliberigo, por pekliberigi
vin antaŭ la Eternulo, via Dio. 29 Ĉiu animo, kiu
ne humiligos sin en tiu tago, ekstermiĝos el inter
sia popolo. 30 Se iu animo faros ian laboron en
tiu tago, Mi ekstermos tiun animon el inter ĝia
popolo. 31 Faru nenian laboron; ĝi estu eterna
leĝo en viaj generacioj en ĉiuj viaj loĝejoj. 32
Granda sabato ĝi estu por vi; kaj humiligu viajn
animojn; vespere en la naŭa tago de la monato,
de vespero ĝis vespero festu vian sabaton. 33 Kaj
la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 34 Diru al
la Izraelidoj jene: Komencante de la dek-kvina
tago de tiu sepa monato estu festo de laŭboj dum
sep tagoj al la Eternulo. 35 En la unua tago estu
sankta kunveno, faru nenian laboron. 36 Dum sep
tagoj alportadu fajroferojn al la Eternulo; en la
oka tago estu ĉe vi sankta kunveno, kaj alportu
fajroferon al la Eternulo; ferma festo ĝi estas,
faru nenian laboron. 37 Tio estas la festoj de la
Eternulo, kiujn vi nomos sanktaj kunvenoj, por
alporti fajroferon al la Eternulo, bruloferon kaj
farunoferon, buĉoferon kaj verŝoferojn, ĉiun en
ĝia tago; 38 krom la sabatoj de la Eternulo kaj
krom viaj donoj kaj krom ĉiuj viaj promesoj, kaj
krom ĉiuj viaj memvolaj oferoj, kiujn vi donos al
la Eternulo. 39 Kaj en la dek-kvina tago de la sepa

monato, kiam vi kolektos la produktaĵon de la
tero, festu la feston de la Eternulo dum sep tagoj;
en la unua tago estu festo kaj en la oka tago estu
festo. 40 Kaj prenu al vi en la unua tago fruktojn
de belaj arboj, branĉojn de palmoj kaj branĉojn de
densaj arboj kaj de apudriveraj salikoj; kaj gajigu
vin antaŭ la Eternulo, via Dio, dum sep tagoj. 41
Kaj festu tiun feston de la Eternulo dum sep tagoj
en la jaro; eterna leĝo tio estu en viaj generacioj;
en la sepa monato festu ĝin. 42 En laŭboj loĝu
dum sep tagoj, ĉiu indiĝeno en Izrael loĝu en
laŭboj; 43 por ke sciu viaj generacioj, ke en laŭboj
Mi loĝigis la Izraelidojn, kiam Mi elkondukis ilin
el la lando Egipta: Mi estas la Eternulo, via Dio. 44
Kaj Moseo diris pri la festoj de la Eternulo al la
Izraelidoj.

24 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj, ke ili alportadu al
vi oleon olivan, puran, pistitan, por lumigado,
por ke lucerno brulu ĉiam. 3 Ekster la kurteno de
la atesto en la tabernaklo de kunveno Aaron ĝin
ĉiam aranĝadu de vespero ĝis mateno antaŭ la
Eternulo; tio estu eterna leĝo en viaj generacioj. 4
Sur la pure ora kandelabro li aranĝadu la lumojn
antaŭ la Eternulo ĉiam. 5 Kaj prenu delikatan
farunon kaj baku el ĝi dek du panojn; el du
dekonoj de efo estu ĉiu pano; 6 kaj aranĝu ilin
en du vicoj, po ses en vico, sur la pure ora tablo
antaŭ la Eternulo. 7 Kaj metu sur ĉiun vicon puran
olibanon, kaj tio estos ĉe la pano memorofero,
fajrofero al la Eternulo. 8 En ĉiu tago sabata
oni ĉiam aranĝu tion antaŭ la Eternulo; de la
Izraelidoj ĝi estu eterna interligo. 9 Kaj ĝi estu
por Aaron kaj por liaj filoj, kaj ili manĝu ĝin sur
sankta loko, ĉar tio estas plejsanktaĵo por li el la
fajroferoj de la Eternulo; tio estu eterna leĝo. 10
Kaj eliris iu filo de virino Izraelida kaj de viro
Egipta inter la Izraelidojn, kaj en la tendaro la filo
de la Izraelidino ekkverelis kun Izraelido; 11 kaj la
filo de la Izraelidino insultis la nomon de Dio kaj
blasfemis; kaj oni venigis lin al Moseo. La nomo de
lia patrino estis Ŝelomit, filino de Dibri el la tribo
de Dan. 12 Kaj oni metis lin en malliberejon, ĝis
oni ricevos precizan decidon de la Eternulo. 13 Kaj
la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 14 Elirigu
la blasfeminton ekster la tendaron; kaj ĉiuj, kiuj
aŭdis, metu siajn manojn sur lian kapon, kaj la
tuta komunumo mortigu lin per ŝtonoj. 15 Kaj al la
Izraelidoj diru jene: Ĉiu, kiu blasfemos sian Dion,
portos sian pekon. 16 Kiu insultas la nomon de la
Eternulo, tiu estu mortigita; per ŝtonoj mortigu
lin la tuta komunumo. Ĉu fremdulo, ĉu indiĝeno,
se li blasfemos la nomon de la Eternulo, estu
mortigita. 17 Se iu mortigos iun homon, oni lin
mortigu. 18 Kiu mortigos bruton, tiu pagu pro
ĝi: beston pro besto. 19 Se iu faris difekton al
sia proksimulo, oni faru al li tiel, kiel li faris: 20
rompon pro rompo, okulon pro okulo, denton
pro dento; kian difekton li faris al homo, tian
oni faru al li. 21 Kaj kiu mortigis bruton, pagu
pro ĝi; sed kiu mortigis homon, estu mortigita.
22 La sama juĝo estu ĉe vi ĉu por fremdulo, ĉu
por indiĝeno; ĉar Mi estas la Eternulo, via Dio. 23
Kaj Moseo diris al la Izraelidoj, kaj oni elirigis la
blasfeminton ekster la tendaron kaj mortigis lin
per ŝtonoj; kaj la Izraelidoj faris, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.

25 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo sur la
monto Sinaj, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon, kiun
Mi donas al vi, tiam la tero ripozu sabaton al la
Eternulo. 3 Dum ses jaroj prisemu vian kampon
kaj dum ses jaroj pritranĉu vian vinberĝardenon
kaj kolektu iliajn produktaĵojn; 4 sed en la sepa
jaro estu sabato de ripozo por la tero, sabato
al la Eternulo: vian kampon ne prisemu kaj
vian vinberĝardenon ne pritranĉu. 5 Kio mem
elkreskos post via rikolto, tion ne rikoltu, kaj
la vinberojn de viaj nepritranĉitaj branĉoj ne
deprenu: tio estu jaro de ripozo por la tero. 6 Kaj
la produktaĵoj de la sabata tero estu manĝaĵo por
vi ĉiuj: por vi, por via sklavo, por via sklavino, kaj
por via dungito kaj por via kunloĝanto, kiuj loĝas
ĉe vi. 7 Kaj por via bruto kaj por la bestoj, kiuj
estas sur via tero, ĉiuj ĝiaj produktaĵoj estu kiel
manĝaĵo. 8 Kaj kalkulu al vi sep sabatajn jarojn,
sep fojojn po sep jaroj, ke vi havu en la sep sabataj
jaroj kvardek naŭ jarojn. 9 Kaj proklamu per
trumpetado en la sepa monato, en la deka tago de
la monato; en la tago de pekliberigo trumpetu en
via tuta lando. 10 Kaj sanktigu la kvindekan jaron,
kaj proklamu liberecon en la lando por ĉiuj ĝiaj
loĝantoj: jubileo ĝi estu por vi; kaj revenu ĉiu al sia
posedaĵo, kaj ĉiu revenu al sia familio. 11 Jubileo
ĝi estu por vi, la kvindeka jaro; ne semu, kaj ne
rikoltu tion, kio mem elkreskis, kaj ne deprenu
la berojn de la nepritranĉitaj vinberbranĉoj. 12
Ĉar jubileo ĝi estas, sankta ĝi estu por vi; de
la kampo manĝu ĝiajn produktaĵojn. 13 En tiu
jubilea jaro ĉiu revenu al sia posedaĵo. 14 Kaj se vi
ion vendos al via proksimulo, aŭ se vi aĉetos el la
manoj de via proksimulo, unu ne malprofitigu
la alian. 15 Laŭ la kalkulo de la jaroj post la
jubileo aĉetu de via proksimulo; laŭ la kalkulo de
la jaroj de produktado li vendu al vi. 16 Laŭ la
multeco de la jaroj pligrandigu la prezon, kaj ju

pli malmultaj estas la jaroj, des pli malgrandigu la
prezon; ĉar la nombron de la rikoltoj li vendas al
vi. 17 Kaj ne malprofitigu unu la alian, kaj timu
vian Dion; ĉar Mi estas la Eternulo, via Dio. 18
Kaj plenumu Miajn leĝojn, kaj Miajn decidojn
observu kaj plenumu ilin, kaj tiam vi loĝos en la
lando sendanĝere. 19 Kaj la tero donados siajn
fruktojn, kaj vi manĝados ĝissate, kaj vi loĝos sur
ĝi sendanĝere. 20 Kaj se vi diros: Kion ni manĝos
en la sepa jaro, kiam ni ne semos kaj ne enkolektos
niajn produktaĵojn? 21 Mi sendos al vi Mian benon
en la sesa jaro, kaj ĝi alportos produktaĵojn por
tri jaroj. 22 Kaj vi semos en la oka jaro, sed vi
manĝos la produktaĵojn malnovajn ĝis la naŭa
jaro; ĝis venos la rikolto de ĝiaj produktaĵoj, vi
manĝos malnovajn. 23 Kaj la tero ne estu vendata
por ĉiam; ĉar al Mi apartenas la tero, ĉar vi estas
fremduloj kaj pasloĝantoj ĉe Mi. 24 Kaj sur la tuta
tero de via posedado permesu liberigon de la
tero. 25 Se via frato malriĉiĝos kaj vendos ion de
sia posedaĵo, sed venos reaĉetanto, lia proksima
parenco, tiam li povu reaĉeti la venditaĵon de sia
frato. 26 Kaj se iu ne trovos por si reaĉetanton,
sed li mem fariĝos sufiĉe bonstata, kaj havos tiom,
ke li povos reaĉeti, 27 tiam li kalkulu la jarojn de
la venditeco, kaj la restaĵojn li redonu al tiu, al kiu
li vendis; kaj li revenu al sia posedado. 28 Sed se li
ne havos sufiĉe, por redoni al li, tiam lia venditaĵo
restu en la manoj de la aĉetinto ĝis la jubilea
jaro; sed en la jubilea jaro ĝi foriru, kaj li revenu
al sia posedado. 29 Kaj se iu vendos loĝeblan
domon en urbo, kiun ĉirkaŭas muro, tiam ĝi estas
reaĉetebla ĝis la fino de jaro post ĝia vendo; en la
daŭro de jaro ĝi estas reaĉetebla. 30 Sed se ĝi ne
estos reaĉetita antaŭ la fino de tuta jaro, tiam la
domo, kiu estas en urbo ĉirkaŭita de muro, restas
por ĉiam ĉe ĝia aĉetinto en liaj generacioj; ĝi ne
foriras en jaro jubilea. 31 La domoj en la vilaĝoj
ne ĉirkaŭitaj de muro estu kalkulataj kiel kampo
da tero; oni povas ilin reaĉeti, kaj en jubilea jaro
ili foriras. 32 Koncerne la urbojn de la Levidoj, la
domojn en la urboj de ilia posedado, la Levidoj
ĉiam havas la rajton de reaĉeto. 33 Se iu elaĉetos
ion de la Levidoj, tiam la vendita domo aŭ la
urba posedaĵo foriras en la jubilea jaro; ĉar la
domoj en la urboj de la Levidoj estas ilia posedaĵo
inter la Izraelidoj. 34 Kaj la kampoj ĉirkaŭ iliaj
urboj ne estu vendataj, ĉar tio estas ilia porĉiama
posedaĵo. 35 Se via frato malriĉiĝos kaj lia brako
malfortiĝos apud vi, tiam subtenu lin; ĉu li estas
fremdulo, ĉu pasloĝanto, li vivu kun vi. 36 Ne
prenu de li procentojn nek alkreskon, kaj timu
vian Dion, ke via frato vivu kun vi. 37 Donante al
li monon, ne postulu de li procentojn, kaj donante
al li manĝaĵon, ne postulu ĝian pligrandigon.
38 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, por doni al vi la landon
Kanaanan, por esti via Dio. 39 Kiam malriĉiĝos
apud vi via frato kaj li estos vendita al vi, tiam ne
ŝarĝu lin per laborado sklava; 40 kiel dungito, kiel
pasloĝanto li estu ĉe vi; ĝis la jubilea jaro li servu
ĉe vi; 41 kaj tiam li foriru de vi, li mem kaj ankaŭ
liaj filoj kun li, kaj li revenu al sia familio kaj al
la posedaĵo de siaj patroj. 42 Ĉar ili estas Miaj
sklavoj, kiujn Mi elkondukis el la lando Egipta;
ili ne estu vendataj, kiel oni vendas sklavojn. 43
Ne regu ilin kun krueleco, kaj timu vian Dion. 44
Via sklavo kaj via sklavino, kiujn vi povas havi,
devas esti el la popoloj, kiuj estas ĉirkaŭ vi; el ili
aĉetu sklavon kaj sklavinon. 45 Ankaŭ el la idoj de
la pasloĝantoj, kiuj fremdule loĝas ĉe vi, el ili vi
povas aĉeti, kaj el iliaj familioj, kiuj estas ĉe vi
kaj kiuj naskiĝis en via lando; ili povas esti via
posedaĵo. 46 Kaj vi povas transdoni ilin herede al
viaj filoj post vi kiel porĉiaman posedaĵon; ilin
vi povas uzi kiel sklavojn, sed super viaj fratoj,
super Izraelidoj, ne regu unuj super aliaj kun
krueleco. 47 Kaj se fremdulo aŭ pasloĝanto ĉe vi
estos bonstata, kaj via frato malriĉiĝos antaŭ li
kaj vendos sin al la fremdulo aŭ pasloĝanto ĉe vi
aŭ al ido de familio de fremdulo: 48 post la vendo
restas al li rajto de elaĉeto; iu el liaj fratoj elaĉetu
lin. 49 Aŭ lia onklo, aŭ filo de lia onklo elaĉetu lin,
aŭ iu el lia parencaro, el lia familio elaĉetu lin; aŭ
se lia stato sufiĉos, li mem sin elaĉetos. 50 Kaj li
faru prikalkulon kun sia aĉetinto, de la jaro, en
kiu li sin vendis, ĝis la jaro jubilea; kaj la mono,
pro kiu li vendis sin, devas esti redonita laŭ la
nombro de la jaroj; kiel dungito li estu ĉe li. 51
Se restas ankoraŭ multe da jaroj, tiam proporcie
al ili li redonu elaĉeton pro si el la mono, pro
kiu li estis aĉetita. 52 Se restas malmulte da jaroj
ĝis la jubilea jaro, tiam li kalkulu tion al li kaj
proporcie al la jaroj li redonu pro si elaĉeton.
53 Kiel laŭjara dungito li estu ĉe li, kaj ĉi tiu ne
regu lin kruele antaŭ viaj okuloj. 54 Kaj se li ne
elaĉetiĝos tiamaniere, tiam li foriru en la jubilea
jaro, li kune kun siaj infanoj. 55 Ĉar Miaj sklavoj
estas la Izraelidoj; ili estas Miaj sklavoj, kiujn Mi
elkondukis el la lando Egipta: Mi estas la Eternulo,
via Dio.

26 Ne faru al vi idolojn, kaj figurojn kaj statuojn
ne starigu ĉe vi, kaj ŝtonojn kun bildoj
ne kuŝigu en via lando, por adorkliniĝi super
ili: ĉar Mi estas la Eternulo, via Dio. 2 Miajn

sabatojn observu, kaj Mian sanktejon respektegu:
Mi estas la Eternulo. 3 Se vi agos laŭ Miaj leĝoj
kaj observos Miajn ordonojn kaj plenumos ilin,
4 tiam Mi donos al vi pluvojn iliatempe, kaj la
tero donos siajn produktaĵojn, kaj la kampa arbo
donos siajn fruktojn. 5 Kaj la tempo de draŝado
daŭros ĉe vi ĝis la enkolektado de la vinberoj,
kaj la enkolektado de vinberoj daŭros ĝis la
semado, kaj vi manĝos vian panon sate kaj vi
loĝos sendanĝere en via lando. 6 Kaj Mi donos
pacon al via lando, kaj kiam vi kuŝos, neniu vin
timigos; kaj Mi forigos la malbonajn bestojn el
la lando, kaj glavo ne trapasos vian landon. 7
Kaj vi pelos viajn malamikojn, kaj ili falos antaŭ
vi de glavo. 8 Kaj kvin al vi pelos centon, kaj
cent el vi pelos dekmilon; kaj viaj malamikoj falos
antaŭ vi de glavo. 9 Kaj Mi turnos Min al vi kaj
kreskigos vin kaj multigos vin, kaj Mi fortikigos
Mian interligon kun vi. 10 Kaj vi manĝos grenon
malnovan pasintjaran, kaj vi elportos la malnovan
pro la nova. 11 Kaj Mi starigos Mian loĝejon inter
vi, kaj Mia animo vin ne abomenos. 12 Kaj Mi
iros inter vi, kaj Mi estos via Dio, kaj vi estos
Mia popolo. 13 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu
elkondukis vin el la lando Egipta, por ke vi ne estu
iliaj sklavoj; kaj Mi rompis la bastonojn de via jugo
kaj ekirigis vin kun levita kapo. 14 Sed se vi ne
obeos Min kaj ne faros ĉiujn ĉi tiujn ordonojn; 15
kaj se vi malestimos Miajn leĝojn kaj se via animo
abomenos Miajn decidojn, kaj vi ne plenumos
ĉiujn Miajn ordonojn, rompante Mian interligon:
16 tiam ankaŭ Mi faros al vi tion: Mi sendos sur vin
teruron, maldikiĝon, kaj febron, kiuj konsumas la
okulojn kaj senfortigas la animon; kaj vi semos
viajn semojn vane, ilin manĝos viaj malamikoj.
17 Kaj Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin, kaj
vi falos antaŭ viaj malamikoj, kaj regos vin viaj
malamantoj, kaj vi kuros, kiam neniu pelos vin.
18 Kaj se vi malgraŭ ĉi tio ne obeos Min, tiam Mi
sepoble pligrandigos la punon pro viaj pekoj. 19
Kaj Mi rompos vian fieran obstinecon, kaj Mi faros
vian ĉielon kiel fero kaj vian teron kiel kupro. 20
Kaj vane konsumiĝos via forto; via tero ne donos
siajn produktaĵojn, kaj la arboj de la tero ne donos
siajn fruktojn. 21 Kaj se vi malgraŭ tio spitos Min
kaj ne volos obei Min, tiam Mi aldonos sepoble da
frapoj laŭ viaj pekoj. 22 Kaj Mi venigos sur vin la
sovaĝajn bestojn, kaj ili formanĝos viajn infanojn
kaj ekstermos viajn brutojn kaj malmultigos vin
tiel, ke viaj vojoj dezertiĝos. 23 Se ankaŭ per tio vi
ne humiliĝos, sed plue agos kontraŭ Mi: 24 tiam
ankaŭ Mi agos kontraŭ vi, kaj Mi ankaŭ frapos
vin sepoble pro viaj pekoj. 25 Kaj Mi venigos sur
vin venĝan glavon, kiu venĝos pro la interligo;
kaj vi kolektiĝos en viaj urboj, kaj Mi sendos
peston en vian mezon, kaj vi estos fordonitaj en
la manojn de la malamiko. 26 Kiam Mi rompos al
vi la apogon de la pano, tiam dek virinoj bakos
vian panon en unu forno kaj redonos vian panon
pesante, kaj vi manĝos kaj ne satiĝos. 27 Kaj se
vi malgraŭ tio ne obeos Min, kaj spitos Min: 28
tiam Mi iros kontraŭ vin kolere, kaj Mi punos
vin sepoble pro viaj pekoj. 29 Kaj vi manĝos la
karnon de viaj filoj, kaj la karnon de viaj filinoj
vi manĝos. 30 Kaj Mi detruos viajn altaĵojn kaj
ruinigos viajn kolonojn de la suno, kaj Mi ĵetos
viajn kadavrojn sur la rompitaĵojn de viaj idoloj,
kaj Mia animo abomenos vin. 31 Kaj Mi faros el viaj
urboj dezerton, kaj Mi ruinigos viajn sanktejojn,
kaj Mi ne flaros viajn agrablajn odoraĵojn. 32
Kaj Mi dezertigos la teron, ke miregos pri ĝi
viaj malamikoj, kiuj ekloĝos sur ĝi. 33 Kaj vin
Mi disĵetos inter la popolojn, kaj Mi nudigos
post vi glavon; kaj via tero estos dezerta kaj viaj
urboj estos ruinigitaj. 34 Tiam la tero ricevos
kontentigon pri siaj sabatoj dum la tuta tempo de
sia dezerteco, kiam vi estos en la lando de viaj
malamikoj; tiam ripozos la tero kaj kontentigos
sin pri siaj sabatoj. 35 Dum la tuta tempo de
dezerteco ĝi ripozos, kiom ĝi ne ripozis en viaj
sabatoj, kiam vi loĝis sur ĝi. 36 Kaj al la restintoj
el vi Mi sendos timon en ilian koron en la lando
de iliaj malamikoj; kaj pelos ilin brueto de falanta
folio, kaj ili kuros, kiel oni kuras de glavo, kaj
ili falos, kiam neniu ilin persekutos. 37 Kaj ili
falos unu sur alian, kiel de glavo, dum neniu ilin
pelos; kaj vi ne havos forton por stari antaŭ viaj
malamikoj. 38 Kaj vi pereos inter la popoloj, kaj
formanĝos vin la lando de viaj malamikoj. 39 Kaj
la restintoj el vi senfortiĝos pro siaj pekoj en la
landoj de viaj malamikoj, kaj ankaŭ pro la pekoj
de siaj patroj ili senfortiĝos. 40 Tiam ili konfesos
sian kulpon kaj la kulpon de siaj patroj en la
malbonagoj, kiujn ili faris kontraŭ Mi kaj pri kio
ili spitis Min. 41 Ankaŭ Mi iris kontraŭ ilin kaj
envenigis ilin en la landon de iliaj malamikoj; kaj
se tiam humiliĝos ilia koro ne cirkumcidita kaj
se ili donos kontentigon pri siaj pekoj, 42 tiam
Mi rememoros Mian interligon kun Jakob, kaj
Mian interligon kun Isaak kaj Mian interligon
kun Abraham Mi rememoros, kaj la landon Mi
rememoros. 43 La lando estos forlasita de ili
kaj ricevos kontentigon pri siaj sabatoj, kiam ĝi
dezertiĝos post ili; kaj ili donos kontentigon pri
siaj kulpoj, ĉar ili malrespektis Miajn decidojn kaj
Miajn leĝojn ilia animo abomenis. 44 Kaj tamen,

kiam ili estos en la lando de siaj malamikoj, Mi
ne malestimos ilin, kaj ne abomenos ilin tiom,
por ekstermi ilin, por neniigi Mian interligon kun
ili; ĉar Mi estas la Eternulo, ilia Dio. 45 Kaj Mi
rememoros por ili la interligon kun la antaŭuloj,
kiujn Mi elkondukis el la lando Egipta antaŭ la
okuloj de la popoloj, por esti ilia Dio: Mi estas
la Eternulo. 46 Tio estas la leĝoj kaj decidoj kaj
instruoj, kiujn starigis la Eternulo inter Si kaj la
Izraelidoj sur la monto Sinaj per Moseo.

27 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Se iu
faros sanktan promeson dediĉi animon laŭ via
taksado al la Eternulo, 3 tiam via taksado devas
esti: pro virseksulo en la aĝo de dudek jaroj ĝis
sesdek jaroj via taksado estu kvindek sikloj da
arĝento laŭ la sankta siklo. 4 Kaj se tio estos
virino, tiam via taksado estu tridek sikloj. 5 Kaj se
tio estos aĝulo de kvin jaroj ĝis dudek jaroj, via
taksado estu pro viro dudek sikloj kaj pro virino
dek sikloj. 6 Se tio estos aĝulo de unu monato
ĝis kvin jaroj, tiam via taksado estu pro viro kvin
sikloj da arĝento kaj pro virino via taksado estu
tri sikloj da arĝento. 7 Kaj se en la aĝo de sesdek
jaroj kaj pli, tiam, se tio estos viro, via taksado
estu dek kvin sikloj kaj pro virino dek sikloj. 8
Kaj se li estas tro malriĉa por tia taksado, tiam
oni starigu lin antaŭ la pastro kaj la pastro taksu
lin: konforme al la bonhaveco de la promesinto
la pastro lin taksu. 9 Se tio estas bruto el tiaj,
kiajn oni ofere alportas al la Eternulo, tiam ĉio,
kio estas donita al la Eternulo, estu sankta. 10
Oni ne devas ĝin ŝanĝi nek anstataŭigi ĝin, bonan
per malbona aŭ malbonan per bona; se tamen iu
anstataŭigos bruton per bruto, tiam ĝi kaj ankaŭ
ĝia anstataŭigito fariĝu konsekrita. 11 Se tio estas
ia bruto malpura, el tiaj, kiajn oni ne alportas
ofere al la Eternulo, tiam oni starigu la bruton
antaŭ la pastro; 12 kaj la pastro taksos ĝin, ĉu ĝi
estas bona, ĉu malbona; kiel taksos la pastro, tiel
ĝi estu. 13 Se la promesinto volos ĝin elaĉeti, li
aldonu kvinonon al via takso. 14 Se iu dediĉos
sian domon kiel sanktaĵon al la Eternulo, tiam la
pastro ĝin taksu, ĉu ĝi estas bona, ĉu malbona;
kiel la pastro ĝin taksos, tiel ĝi restu. 15 Sed se la
dediĉinto volos elaĉeti sian domon, tiam li aldonu
kvinonon de la mono de via takso, kaj ĝi restos lia.
16 Se el sia posedata kampo iu dediĉos ion al la
Eternulo, tiam via taksado devas esti proporcia al
ĝia semitaĵo: pro semitaĵo en la kvanto de ĥomero
da hordeo estu la takso kvindek sikloj da arĝento.
17 Se de jubilea jaro li dediĉas sian kampon, tiam
la afero restu laŭ via taksado. 18 Sed se post la
jubilea jaro li dediĉos sian kampon, tiam la pastro
kalkulu al li la monon laŭ la jaroj, kiuj restas ĝis
la jubilea jaro, kaj tion oni deprenu de via takso.
19 Se la dediĉinto volos elaĉeti la kampon, tiam li
aldonu kvinonon de la mono laŭ via taksado, kaj
ĝi restos lia. 20 Sed se li ne elaĉetos la kampon
kaj la kampo estos vendita al alia homo, tiam
ĝi ne estos plu elaĉetebla. 21 Kaj tiu kampo,
kiam ĝi foriros en la jubilea jaro, estos konsekrita
al la Eternulo, kiel kampo priĵurita: ĝi fariĝos
posedaĵo de la pastro. 22 Kaj se iu dediĉos al la
Eternulo kampon, kiun li aĉetis kaj kiu ne estas
el la kampoj de lia hereda posedaĵo, 23 tiam la
pastro kalkulu al li la takson ĝis la jubilea jaro, kaj
li donu la takson en tiu tago, kiel konsekritaĵon al
la Eternulo. 24 En la jubilea jaro la kampo revenos
al tiu, de kiu oni ĝin aĉetis, al kiu apartenas
hereda posedado de tiu tero. 25 Ĉiu via taksado
estu laŭ la sankta siklo: el dudek geroj konsistu
la siklo. 26 Nur unuenaskiton, kiu el la brutoj
apartenas al la Eternulo pro sia unuenaskiteco,
neniu dediĉu: ĉu ĝi estas bovo, ĉu ĝi estas ŝafo,
ĝi apartenas al la Eternulo. 27 Se ĝi estas bruto
malpura, tiam oni devas elaĉeti ĝin laŭ via taksado
kaj aldoni al la valoro kvinonon; se ĝi ne estos
elaĉetita, oni vendu ĝin laŭ via taksado. 28 Nur
ĉio konsekrita, kion iu konsekris al la Eternulo,
el ĉio, kio apartenas al li, ĉu ĝi estas homo, ĉu
bruto, ĉu posedata kampo, ne estu vendata nek
elaĉetata. Ĉio konsekrita estas plejsanktaĵo de la
Eternulo. 29 Ĉiu konsekrita, kiu estos konsekrita
el la homoj, ne estu elaĉetita; li devas morti. 30
Ĉiu dekonaĵo el la tero, el la semitaĵo de la tero,
el la fruktoj de la arboj apartenas al la Eternulo;
ĝi estas sanktaĵo de la Eternulo. 31 Se iu volos
elaĉeti ion el sia dekonaĵo, li aldonu al la valoro
kvinonon. 32 Kaj ĉiu dekono el la bovoj kaj ŝafoj,
el ĉio, kio pasas sub la bastono de paŝtanto, la
deka estu konsekrita al la Eternulo. 33 Oni ne
devas esplori, ĉu ĝi estas bona aŭ malbona, kaj oni
ĝin devas ne anstataŭigi; se iu ĝin anstataŭigos,
tiam ĝi kaj ĝia anstataŭaĵo estu sanktaĵoj kaj ne
estu elaĉetataj. 34 Tio estas la ordonoj, kiujn la
Eternulo ordonis al Moseo por la Izraelidoj sur la
monto Sinaj.

Nombroj

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto
Sinaj en la tabernaklo de kunveno en la unua
tago de la dua monato de la dua jaro post ilia eliro
el la lando Egipta, dirante: **2** Prikalkulu la tutan
komunumon de la Izraelidoj laŭ iliaj familioj, laŭ
iliaj patrodomoj, laŭ la nombro de la nomoj de
ĉiuj virseksuloj laŭkape. **3** De la aĝuloj de dudek
jaroj kaj pli, ĉiujn, kiuj taŭgas por milito en Izrael,
prikalkulu ilin laŭ iliaj taĉmentoj, vi kaj Aaron. **4**
Kaj kun vi estu po unu homo el ĉiu tribo, homo,
kiu estas ĉefo en sia patrodomo. **5** Kaj jen estas la
nomoj de la viroj, kiuj staros kun vi: de Ruben
staru Elicur, filo de Ŝedeur; **6** de Simeon, Ŝelumiel,
filo de Curiŝadaj; **7** de Jehuda, Naĥŝon, filo de
Aminadab; **8** de Isaĥar, Netanel, filo de Cuar; **9**
de Zebulun, Eliab, filo de Ĥelon; **10** de la filoj
de Jozef: de Efraim, Eliŝama, filo de Amihud; de
Manase, Gamliel, filo de Pedacur; **11** de Benjamen,
Abidan, filo de Gideoni; **12** de Dan, Aĥiezer, filo
de Amiŝadaj; **13** de Aŝer, Pagiel, filo de Oĥran;
14 de Gad, Eljasaf, filo de Deuel; **15** de Naftali,
Aĥira, filo de Enan. **16** Tio estas la distingitoj el la
komunumo, la estroj de la triboj de siaj patroj,
la ĉefoj de la miloj de Izrael. **17** Kaj Moseo kaj
Aaron prenis tiujn virojn, cititajn laŭ iliaj nomoj.
18 Kaj la tutan komunumon ili kunvenigis en la
unua tago de la dua monato; kaj la kunvenintoj
legitimis sin laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombroj de la nomoj, de la aĝuloj de dudek
jaroj kaj pli, laŭkape, **19** kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. Kaj li prikalkulis ilin en la dezerto Sinaj. **20**
Kaj montriĝis, ke la filoj de Ruben, la unuenaskito
de Izrael, laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj
patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj laŭkape, ĉiuj
virseksuloj en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj
militkapablaj, **21** prezentis en la tribo de Ruben la
nombron de kvardek ses mil kvincent. **22** La filoj
de Simeon laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj
patrodomoj, kalkulitaj laŭ la nombro da nomoj
laŭkape, ĉiuj virseksuloj en la aĝo de dudek jaroj
kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **23** prezentis en la tribo
de Simeon la nombron de kvindek naŭ mil tricent.
24 La filoj de Gad laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj,
laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
25 prezentis en la tribo de Gad la nombron de
kvardek kvin mil sescent kvindek. **26** La filoj de
Jehuda laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj
patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de
dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **27** prezentis
en la tribo de Jehuda la nombron de sepdek kvar
mil sescent. **28** La filoj de Isaĥar laŭ sia deveno, laŭ
siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro
da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj
militkapablaj, **29** prezentis en la tribo de Isaĥar la
nombron de kvindek kvar mil kvarcent. **30** La filoj
de Zebulun laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ
siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **31**
prezentis en la tribo de Zebulun la nombron de
kvindek sep mil kvarcent. **32** La filoj de Jozef, la
filoj de Efraim laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj,
laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
33 prezentis en la tribo de Efraim la nombron de
kvardek mil kvincent. **34** La filoj de Manase laŭ sia
deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ
la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj
pli, ĉiuj militkapablaj, **35** prezentis en la tribo de
Manase la nombron de tridek du mil ducent. **36** La
filoj de Benjamen laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj,
laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **37**
prezentis en la tribo de Benjamen la nombron de
tridek kvin mil kvarcent. **38** La filoj de Dan laŭ
sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj
kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **39** prezentis en la tribo
de Dan la nombron de sesdek du mil sepcent. **40**
La filoj de Aŝer laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj,
laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
41 prezentis en la tribo de Aŝer la nombron de
kvardek unu mil kvincent. **42** La filoj de Naftali laŭ
sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj
kaj pli, ĉiuj militkapablaj, **43** prezentis en la tribo
de Naftali la nombron de kvindek tri mil kvarcent.
44 Tio estas la kalkulitoj, kiujn kalkulis Moseo kaj
Aaron kaj la princoj de Izrael, dek du homoj, po
unu el ĉiu patrodomo. **45** Kaj la nombro de ĉiuj
kalkulitoj el la Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj, en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj en
Izrael, **46** la nombro de ĉiuj kalkulitoj estis sescent
tri mil kvincent kvindek. **47** Sed la Levidoj laŭ sia
patrodomo ne estis kalkulitaj inter ili. **48** Ĉar la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: **49** Nur la
tribon de Levi ne prikalkulu, kaj ne metu ilian
nombron mezen de la Izraelidoj. **50** Sed vi komisiu
al la Levidoj la tabernaklon de atesto kaj ĉiujn
ĝiajn objektojn, kaj ĉion, kio apartenas al ĝi; ili
portadu la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn objektojn,
kaj ili priservu ĝin, kaj ĉirkaŭ la tabernaklo ili
starigu siajn tendojn. **51** Kaj kiam la tabernaklo

devos forlasi sian lokon, tiam la Levidoj ĝin levu;
kaj kiam la tabernaklo devos resti sur loko, tiam
la Levidoj ĝin starigu; sed se laiko alproksimiĝos,
li estu mortigita. 52 Kaj la Izraelidoj aranĝos sin
ĉiu en sia tendaro kaj ĉiu apud sia standardo,
laŭ siaj taĉmentoj. 53 Sed la Levidoj starigu siajn
tendojn ĉirkaŭ la tabernaklo de atesto, por ke ne
trafu kolero la komunumon de la Izraelidoj; kaj la
Levidoj plenumos la gardadon de la tabernaklo
de atesto. 54 Kaj tiel faris la Izraelidoj; konforme
al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo, tiel ili
faris.

2 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron,
dirante: 2 La Izraelidoj starigu siajn tendojn
ĉiu apud sia standardo, apud la signoj de sia
patrodomo; iom malproksime ĉirkaŭ la tabernaklo
de kunveno ili starigu siajn tendojn. 3 En la
antaŭa parto, oriente, staros tendare la standardo
de la tendaro de Jehuda, laŭ iliaj taĉmentoj; kaj
la princo de la Jehudaidoj estas Naĥŝon, filo de
Aminadab; 4 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj
estas sepdek kvar mil sescent. 5 Apude staru
la tribo de Isaĥar; kaj la princo de la Isaĥaridoj
estas Netanel, filo de Cuar; 6 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas kvindek kvar mil kvarcent.
7 Poste la tribo de Zebulun; kaj la princo de la
Zebulunidoj estas Eliab, filo de Ĥelon; 8 kaj lia
taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvindek sep
mil kvarcent. 9 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro
de Jehuda estas cent okdek ses mil kvarcent
laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu la unuaj. 10 La
standardo de la tendaro de Ruben estu sude, laŭ
iliaj taĉmentoj; kaj la princo de la Rubenidoj estas
Elicur, filo de Ŝedeur; 11 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas kvardek ses mil kvincent. 12
Apude staru la tribo de Simeon; kaj la princo de
la Simeonidoj estas Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj; 13
kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvindek
naŭ mil tricent. 14 Poste la tribo de Gad; kaj la
princo de la Gadidoj estas Eljasaf, filo de Deuel; 15
kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek
kvin mil sescent kvindek. 16 Ĉiuj kalkulitoj de
la tendaro de Ruben estas cent kvindek unu mil
kvarcent kvindek laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu
la duaj. 17 Poste elmoviĝu kun la tabernaklo de
kunveno la tendaro de la Levidoj inter la tendaroj;
kiel ili staros tendare, tiel ili elmoviĝu, ĉiu laŭ
sia loko kun siaj standardoj. 18 La standardo de
la tendaro de Efraim, laŭ iliaj taĉmentoj, estu
okcidente; kaj la princo de la Efraimidoj estas
Eliŝama, filo de Amihud; 19 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas kvardek mil kvincent. 20
Apude estu la tribo de Manase; kaj la princo de
la Manaseidoj estas Gamliel, filo de Pedacur; 21
kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas tridek du
mil ducent. 22 Poste la tribo de Benjamen; kaj
la princo de la Benjamenidoj estas Abidan, filo
de Gideoni; 23 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj
estas tridek kvin mil kvarcent. 24 Ĉiuj kalkulitoj
de la tendaro de Efraim estas cent ok mil cent
laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu la triaj. 25 La
standardo de la tendaro de Dan estu norde, laŭ
iliaj taĉmentoj; kaj la princo de la Danidoj estas
Aĥiezer, filo de Amiŝadaj; 26 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas sesdek du mil sepcent. 27
Apude staru tendare la tribo de Aŝer; kaj la princo
de la Aŝeridoj estas Pagiel, filo de Oĥran; 28 kaj lia
taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek unu
mil kvincent. 29 Poste la tribo de Naftali; kaj la
princo de la Naftaliidoj estas Aĥira, filo de Enan;
30 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvindek
tri mil kvarcent. 31 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro
de Dan estas cent kvindek sep mil sescent; ili
elmoviĝu la lastaj kun siaj standardoj. 32 Tio estas
la kalkulitoj de la Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj.
Ĉiuj kalkulitoj de la tendaroj, laŭ iliaj taĉmentoj,
estis sescent tri mil kvincent kvindek. 33 Sed la
Levidoj ne estis kalkulitaj inter la Izraelidoj; kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 34 Kaj la Izraelidoj
faris konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al
Moseo: tiel ili stariĝis tendare kun siaj standardoj,
kaj tiel ili elmoviĝadis, ĉiu laŭ sia familio, laŭ sia
patrodomo.

3 Kaj jen estas la genealogio de Aaron kaj Moseo
en tiu tempo, kiam la Eternulo parolis al Moseo
sur la monto Sinaj. 2 Jen estas la nomoj de la
filoj de Aaron: la unuenaskito Nadab, kaj Abihu,
Eleazar, kaj Itamar. 3 Tio estas la nomoj de la filoj
de Aaron, la pastroj sanktoleitaj, kiujn li konsekris
por pastri. 4 Sed Nadab kaj Abihu mortis antaŭ
la Eternulo, kiam ili oferalportis fremdan fajron
antaŭ la Eternulon en la dezerto Sinaj; kaj filojn
ili ne havis. Kaj pastris Eleazar kaj Itamar apud
Aaron ilia patro. 5 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 6 Alvenigu la tribon de Levi, kaj
starigu ĝin antaŭ la pastro Aaron, ke ili servu lin. 7
Kaj ili plenumu gardon koncerne lin kaj koncerne
la tutan komunumon antaŭ la tabernaklo de
kunveno, por servi la servojn de la tabernaklo. 8
Kaj ili gardu ĉiujn objektojn de la tabernaklo de
kunveno kaj la gardotaĵon de la Izraelidoj, por
servi la servojn de la tabernaklo. 9 Kaj donu la
Levidojn al Aaron kaj al liaj filoj; ili estu fordonitaj
al li el la Izraelidoj. 10 Kaj Aaronon kaj liajn filojn
oficialigu, ke ili plenumadu sian pastradon; se
laiko en tion enmiksiĝos, li estu mortigita. 11

Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 12
Jen Mi prenis la Levidojn el inter la Izraelidoj
anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj utermalfermintoj el la
Izraelidoj; la Levidoj estu do Miaj; 13 ĉar al Mi
apartenas ĉiuj unuenaskitoj; en la tago, en kiu Mi
batis ĉiujn unuenaskitojn en la lando Egipta, Mi
dediĉis al Mi ĉiujn unuenaskitojn en Izrael, de
homo ĝis bruto; Miaj ili estu: Mi estas la Eternulo.
14 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto
Sinaj, dirante: 15 Prikalkulu la Levidojn laŭ iliaj
patrodomoj, laŭ iliaj familioj; ĉiun virseksulon en
la aĝo de unu monato kaj pli prikalkulu. 16 Kaj
Moseo prikalkulis ilin laŭ la diro de la Eternulo,
kiel estis ordonite. 17 Kaj jenaj estis la filoj de Levi
laŭ iliaj nomoj: Gerŝon kaj Kehat kaj Merari. 18
Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Gerŝon laŭ iliaj
familioj: Libni kaj Ŝimei. 19 Kaj la filoj de Kehat laŭ
iliaj familioj: Amram kaj Jichar, Ĥebron kaj Uziel.
20 Kaj la filoj de Merari laŭ iliaj familioj: Maĥli
kaj Muŝi. Tio estas la familioj de Levi laŭ iliaj
patrodomoj. 21 De Gerŝon la familio de la Libniidoj
kaj la familio de la Ŝimeiidoj; tio estas la familioj
de la Gerŝonidoj. 22 Iliaj kalkulitoj laŭ la nombro
de ĉiuj virseksuloj en la aĝo de unu monato kaj pli
prezentas la nombron de sep mil kvincent. 23 La
familioj de la Gerŝonidoj devas havi siajn tendojn
malantaŭ la tabernaklo, okcidente. 24 Kaj la estro
de la patrodomo de la Gerŝonidoj estas Eljasaf, filo
de Lael. 25 Kaj sub la gardado de la Gerŝonidoj en
la tabernaklo de kunveno estas la tabernaklo, kaj
la tendo, ĝiaj kovriloj, kaj la kovrotuko de la pordo
de la tabernaklo de kunveno, 26 kaj la kurtenoj de
la korto, kaj la kovrotuko de la pordo de la korto,
kiu estas ĉirkaŭ la tabernaklo kaj ĉirkaŭ la altaro,
kaj la ŝnuroj kun ĉiuj aranĝaĵoj. 27 Kaj de Kehat
estas la familio de la Amramidoj kaj la familio de
la Jicharidoj kaj la familio de la Ĥebronidoj kaj la
familio de la Uzielidoj; tio estas la familioj de la
Kehatidoj. 28 Laŭ la nombro de ĉiuj virseksuloj
en la aĝo de unu monato kaj pli ili estas ok mil
sescent, plenumantaj gardadon de la sanktejo. 29
La familioj de la Kehatidoj devas havi siajn tendojn
flanke de la tabernaklo, sude. 30 Kaj la estro de la
patrodomo de la familioj de la Kehatidoj estas
Elcafan, filo de Uziel. 31 Kaj sub ilia gardado estu
la kesto kaj la tablo kaj la kandelabro kaj la altaroj,
kaj la sanktaj vazoj, per kiuj oni faras la servadon,
kaj la kurteno kaj ĉiuj ĝiaj apartenaĵoj. 32 Kaj la
estro de la estroj de la Levidoj estas Eleazar, filo
de la pastro Aaron; li kontrolas la plenumantojn
de la gardado de la sanktejo. 33 De Merari estas
la familio de la Maĥliidoj kaj la familio de la
Muŝiidoj; tio estas la familioj de Merari. 34 Kaj
iliaj kalkulitoj laŭ la nombro de ĉiuj virseksuloj
en la aĝo de unu monato kaj pli estas ses mil
ducent. 35 Kaj la estro de la patrodomo de la
familioj de Merari estas Curiel, filo de Abiĥail; ili
devas havi siajn tendojn flanke de la tabernaklo,
norde. 36 Kaj sub la kontrolo kaj gardado de la
filoj de Merari estas la tabuloj de la tabernaklo
kaj ĝiaj stangoj kaj ĝiaj kolonoj kaj ĝiaj bazoj kaj
ĉiuj ĝiaj vazoj kaj ĝia tuta aranĝaĵo, 37 kaj la
kolonoj de la korto ĉirkaŭe kaj iliaj bazoj kaj iliaj
najloj kaj iliaj ŝnuroj. 38 Kaj antaŭ la tabernaklo,
en la antaŭa parto de la tabernaklo de kunveno,
oriente, havos siajn tendojn Moseo kaj Aaron kaj
liaj filoj, plenumante la gardadon de la sanktejo,
por gardi la Izraelidojn; sed se laiko alproksimiĝos,
li estu mortigita. 39 Ĉiuj kalkulitaj Levidoj, kiujn
prikalkulis Moseo kaj Aaron laŭ la ordono de la
Eternulo, laŭ iliaj familioj, ĉiuj virseksuloj en la
aĝo de unu monato kaj pli, estis dudek du mil. 40
Kaj la Eternulo diris al Moseo: Prikalkulu ĉiujn
unuenaskitajn virseksulojn inter la Izraelidoj en
la aĝo de unu monato kaj pli, kaj faru registron de
iliaj nomoj. 41 Kaj prenu la Levidojn por Mi, kiu
estas la Eternulo, anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la
Izraelidoj, kaj la brutojn de la Levidoj anstataŭ ĉiuj
unuenaskitoj el la brutoj de la Izraelidoj. 42 Kaj
Moseo prikalkulis, kiel ordonis al li la Eternulo,
ĉiujn unuenaskitojn el la Izraelidoj. 43 Kaj estis
ĉiuj unuenaskitaj virseksuloj laŭ la nombro de
la nomoj en la aĝo de unu monato kaj pli laŭ
la kalkulo dudek du mil ducent sepdek tri. 44
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 45
Prenu la Levidojn anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la
Izraelidoj, kaj la brutojn de la Levidoj anstataŭ
iliaj brutoj, kaj la Levidoj apartenu al Mi: Mi estas
la Eternulo. 46 Kaj elaĉete pro la ducent sepdek
tri, kiuj estas superfluaj kompare kun la nombro
de la Levidoj el la unuenaskitoj el la Izraelidoj, 47
prenu po kvin sikloj pro ĉiu kapo, laŭ la sankta
siklo prenu, po dudek geroj en siklo; 48 kaj donu
la monon al Aaron kaj al liaj filoj, elaĉete pro
la superfluaj inter ili. 49 Kaj Moseo prenis la
monon de la elaĉeto de la superfluaj kompare kun
tiuj, kiuj estis elaĉetitaj per la Levidoj. 50 De la
unuenaskitoj de la Izraelidoj li prenis la monon,
mil tricent sesdek kvin siklojn laŭ la sankta siklo.
51 Kaj Moseo donis la monon de la elaĉetitoj al
Aaron kaj al liaj filoj, laŭ la diro de la Eternulo,
kiel ordonis la Eternulo al Moseo.

4 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron,
dirante: 2 Prikalkulu la filojn de Kehat el inter
la Levidoj laŭ iliaj familioj, laŭ iliaj patrodomoj,
3 en la aĝo de tridek jaroj kaj pli, ĝis la aĝo de

kvindek jaroj, ĉiujn kapablajn por servi, por fari
laboron en la tabernaklo de kunveno. 4 Tio estas
la servado de la Kehatidoj en la tabernaklo de
kunveno, en la plejsanktejo. 5 Aaron kaj liaj filoj
eniru, kiam la tendaro devos elmoviĝi, kaj ili
deprenu la kovrantan kurtenon kaj kovru per ĝi
la keston de atesto. 6 Kaj ili metu sur ĝin tegon el
antilopaj feloj, kaj ili sternu supre bluan tukon,
kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 7 Kaj sur la tablo
de la panoj de propono ili sternu bluan tukon,
kaj ili metu sur ĝin la pladojn kaj la kulerojn
kaj la tasojn kaj la pokalojn de la verŝoferoj; kaj
ĝia konstanta pano estu sur ĝi. 8 Kaj ili sternu
sur tio ruĝan tukon kaj kovru ĝin per tego el
antilopaj feloj, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 9 Kaj
ili prenu bluan tukon kaj kovru la kandelabron de
lumigado kaj ĝiajn lucernojn kaj ĝiajn prenilojn
kaj ĝiajn cindrujojn, kaj ĉiujn ĝiajn oleujojn, kiuj
estas uzataj ĉe ĝi. 10 Kaj ili metu ĝin kaj ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn en tegon el antilopaj feloj, kaj
ili metu tion sur portilon. 11 Kaj sur la ora altaro
ili sternu bluan tukon kaj tegu ĝin per tego el
antilopaj feloj, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 12
Kaj ili prenu ĉiujn objektojn de servado, per kiuj
oni servas en la sanktejo, kaj ili metu tion en
bluan tukon kaj tegu tion per tego el antilopaj
feloj kaj metu sur portilon. 13 Kaj ili purigu la
altaron de la cindro kaj sternu sur ĝi purpuran
tukon. 14 Kaj ili metu sur ĝin ĉiujn ĝiajn objektojn,
per kiuj oni servas sur ĝi, la karbujojn, la forkojn
kaj la ŝovelilojn kaj la kalikojn, ĉiujn objektojn de
la altaro, kaj ili sternu sur ĝi tegon el antilopaj
feloj, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 15 Kiam Aaron
kaj liaj filoj finos la kovradon de la sanktejo kaj
de ĉiuj objektoj de la sanktejo ĉe la elmoviĝo
de la tendaro, tiam venos la filoj de Kehat, por
porti; sed ili ne ektuŝu la sanktaĵon, por ke ili ne
mortu. Tio estas la portaĵo de la filoj de Kehat
ĉe la tabernaklo de kunveno. 16 Sub la gardado
de Eleazar, filo de la pastro Aaron, estas la oleo
por la lumigado kaj la bonodoraj incensoj kaj la
konstanta farunofero kaj la oleo de sanktigado,
la gardado de la tuta tabernaklo, kaj de ĉio, kio
estas en ĝi, de la sanktejo kaj de ĝiaj objektoj. 17
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron,
dirante: 18 Ne pereigu la tribon de la familioj
Kehatidaj inter la Levidoj; 19 sed tion faru al ili,
por ke ili vivu kaj ne mortu, kiam ili alproksimiĝos
al la plejsanktejo: Aaron kaj liaj filoj eniru kaj
starigu ilin ĉiun ĉe lia servo kaj ĉe lia portotaĵo;
20 sed ili ne aliru, por rigardi, kiel oni dismetas la
sanktaĵojn, por ke ili ne mortu. 21 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo, dirante: 22 Prikalkulu ankaŭ
la filojn de Gerŝon laŭ iliaj patrodomoj, laŭ iliaj
familioj. 23 De la havantaj la aĝon de tridek
jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek
jaroj kalkulu ilin, ĉiujn, kiuj estas kapablaj por la
servado, por plenumi laboron en la tabernaklo
de kunveno. 24 Tio estas la laboro de la familioj
Gerŝonidaj, por servi kaj por porti: 25 ili portu la
tapiŝojn de la tabernaklo, kaj la tabernaklon de
kunveno, ĝian kovrilon, kaj la tegon el la antilopaj
feloj, kiu estas super ĝi supre, kaj la kovrotukon
de la pordo de la tabernaklo de kunveno, 26
kaj la kurtenojn de la korto, kaj la kovrotukon
de la pordego de la korto, kiu estas ĉirkaŭ la
tabernaklo kaj ĉirkaŭ la altaro, kaj iliajn ŝnurojn
kaj ĉiujn iliajn servajn objektojn; kaj ĉion, kion
oni devas fari ĉe ili, ili faru. 27 Laŭ la ordono de
Aaron kaj de liaj filoj estu la tuta laborado de la
Gerŝonidoj, koncerne ĉian ilian portadon kaj ĉian
ilian laboradon; kaj metu sub ilian gardadon ĉion,
kion ili portas. 28 Tio estas la laboro de la familioj
de la Gerŝonidoj en la tabernaklo de kunveno;
kaj la kontrolon super ili havas Itamar, filo de la
pastro Aaron. 29 La filojn de Merari prikalkulu laŭ
iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo. 30 De la havantaj
la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj
la aĝon de kvindek jaroj prikalkulu ilin, ĉiujn
servokapablajn, por plenumi la laborojn de la
tabernaklo de kunveno. 31 Kaj jen estas la ofico de
ilia portado ĉe ilia tuta laborado en la tabernaklo
de kunveno: ili portu la tabulojn de la tabernaklo
kaj ĝiajn riglilojn kaj ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn
bazojn; 32 kaj la kolonojn de la korto ĉirkaŭe kaj
iliajn bazojn kaj la najlojn kaj la ŝnurojn kun ĉiuj
iliaj apartenaĵoj kaj kun ĉiuj iliaj servobjektoj; kaj
laŭnome prikalkulu ĉiujn objektojn, kiujn ili ofice
devas porti. 33 Tio estas la laboro de la familioj de
la Merariidoj ĉe ilia tuta laborado en la tabernaklo
de kunveno, sub la kontrolo de Itamar, filo de la
pastro Aaron. 34 Kaj Moseo kaj Aaron kaj la estroj
de la komunumo prikalkulis la Kehatidojn laŭ iliaj
familioj kaj laŭ ilia patrodomo, 35 de la havantaj
la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la
aĝon de kvindek jaroj, ĉiujn servokapablajn por
la laborado en la tabernaklo de kunveno. 36 Kaj
ilia kalkulita nombro laŭ iliaj familioj estis du
mil sepcent kvindek. 37 Tio estas la kalkulitoj
de la familioj Kehatidaj, de ĉiuj laborantoj en la
tabernaklo de kunveno, kiujn prikalkulis Moseo
kaj Aaron laŭ la diro de la Eternulo per Moseo.
38 Kaj la kalkulitoj de la filoj de Gerŝon laŭ iliaj
familioj kaj laŭ ilia patrodomo, 39 de la havantaj
la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la
aĝon de kvindek jaroj, ĉiuj servokapablaj por la

laborado en la tabernaklo de kunveno, 40 ilia
nombro laŭ iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo, estis
du mil sescent tridek. 41 Tio estas la kalkulitoj de
la familioj de la filoj de Gerŝon, de ĉiuj laborantoj
en la tabernaklo de kunveno, kiujn prikalkulis
Moseo kaj Aaron laŭ la ordono de la Eternulo.
42 Kaj la kalkulitoj de la familioj de la filoj de
Merari laŭ iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo, 43
de la havantaj la aĝon de tridek jaroj kaj pli
ĝis la havantaj la aĝon de kvindek jaroj, ĉiuj
servokapablaj por la laborado en la tabernaklo de
kunveno, 44 ilia nombro laŭ iliaj familioj estis tri
mil ducent. 45 Tio estas la kalkulitoj de la familioj
de la filoj de Merari, kiujn prikalkulis Moseo kaj
Aaron laŭ la diro de la Eternulo per Moseo. 46 Ĉiuj
kalkulitoj, kiujn prikalkulis Moseo kaj Aaron kaj la
estroj de Izrael, la Levidoj laŭ iliaj familioj kaj laŭ
ilia patrodomo, 47 de la havantaj la aĝon de tridek
jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek
jaroj, ĉiuj servokapablaj por plenumi laboron kaj
plenumi porton en la tabernaklo de kunveno, 48
ilia nombro estis ok mil kvincent okdek. 49 Laŭ la
diro de la Eternulo per Moseo ili estis kalkulitaj,
ĉiu laŭ sia laboro kaj portado, kalkulitaj, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo.

5 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj, ke ili elsendu el la
tendaro ĉiujn leprulojn, kaj ĉiujn, kiuj havas
elfluon, kaj ĉiujn, kiuj malpuriĝis de mortinto.
3 Kiel virojn, tiel ankaŭ virinojn elsendu, ekster
la tendaron elsendu ilin, por ke ili ne malpurigu
siajn tendarojn, inter kiuj Mi loĝas. 4 Kaj la
Izraelidoj faris tiel, kaj ili elsendis ilin ekster la
tendaron; kiel diris la Eternulo al Moseo, tiel
faris la Izraelidoj. 5 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 6 Diru al la Izraelidoj: Se viro
aŭ virino faros ian pekon kontraŭ homo, farante
per tio krimon kontraŭ la Eternulo, kaj tiu animo
kulpiĝos, 7 tiam ili konfesu sian pekon, kiun
ili faris, kaj ili kompensu sian kulpon plene kaj
aldonu ĝian kvinonon, kaj donu al tiu, kontraŭ kiu
ili kulpiĝis. 8 Sed se tiu homo ne havas parencon,
al kiu oni povus kompensi la kulpon, tiam la
kompenso de la kulpo apartenas al la Eternulo,
por la pastro, krom la virŝafo de pekliberigo, per
kiu li estos pekliberigita. 9 Kaj ĉiu oferdono el
ĉiuj sanktaĵoj de la Izraelidoj, kiujn ili alportas al
la pastro, apartenas al li. 10 Kaj ĉies sanktigitaĵo
al li apartenas. Se iu ion donas al la pastro, ĝi
apartenu al li. 11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 12 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili: Se ies edzino forflankiĝos kaj pekos kontraŭ
li, 13 kaj iu viro kuŝos kun ŝi sekskuniĝe, kaj tio
estos kaŝita antaŭ ŝia edzo, ĉar ŝi malpuriĝis kaŝe,
kaj ne estos atestanto pri ŝi kaj ŝi ne estos kaptita;
14 sed atakos lin spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian
edzinon, kiam ŝi estos malpuriĝinta, aŭ atakos lin
spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian edzinon, kiam ŝi
ne estos malpuriĝinta: 15 tiam la edzo alkonduku
sian edzinon al la pastro, kaj alportu pro ŝi kiel
oferon dekonon de efo da hordea faruno; li ne
verŝu sur ĝin oleon kaj ne metu sur ĝin olibanon,
ĉar tio estas farunofero de ĵaluzo, farunofero de
memorigo, memorigante pri malbonago. 16 Kaj la
pastro alproksimigos ŝin kaj starigos ŝin antaŭ la
Eternulo; 17 kaj la pastro prenos sanktan akvon
en argila vazo, kaj iom da tero, kiu estos sur la
planko de la tabernaklo, la pastro prenos kaj ĵetos
en la akvon. 18 Kaj la pastro starigos la virinon
antaŭ la Eternulo kaj disliberigos la harojn sur la
kapo de la virino kaj donos en ŝiajn manojn la
farunoferon de la memorigo, tiun farunoferon
de ĵaluzo, kaj en la mano de la pastro estos akvo
maldolĉa, malbeniga. 19 Kaj la pastro ŝin ĵurligos,
kaj diros al la virino: Se neniu viro kuŝis kun
vi kaj se vi ne forflankiĝis per malpuriĝo kun
alia viro anstataŭ via edzo, tiam restu sendifekta
de ĉi tiu maldolĉa malbeniga akvo; 20 sed se vi
forflankiĝis kun alia viro anstataŭ via edzo kaj se
vi malpuriĝis kaj iu viro kuŝis kun vi krom via
edzo — 21 la pastro ĵurligos la virinon per ĵuro de
malbeno, kaj la pastro diros al la virino: Tiam la
Eternulo fordonu vin al malbeno kaj al ĵuro inter
via popolo, farante vian femuron maldikiĝinta
kaj vian ventron ŝvelinta; 22 kaj ĉi tiu malbeniga
akvo eniru en viajn internaĵojn, por ke ŝvelu via
ventro kaj maldikiĝu via femuro. Kaj la virino
diros: Amen, amen! 23 Kaj la pastro enskribos
tiun ĵurligon en libro kaj lavos ĝin per la maldolĉa
akvo. 24 Kaj li trinkigos al la virino la maldolĉan
malbenigan akvon, kaj eniros en ŝin la malbeniga
akvo por maldolĉo. 25 Kaj la pastro prenos el la
mano de la virino la farunoferon de ĵaluzo, kaj li
skuos la farunoferon antaŭ la Eternulo kaj portos
ĝin al la altaro. 26 Kaj la pastro prenos plenmanon
el la farunofero, ĝian parton de memorigo, kaj
bruligos sur la altaro, kaj poste li trinkigos al la
virino la akvon. 27 Kaj kiam li estos trinkiginta
al ŝi la akvon, tiam, se ŝi malpuriĝis kaj pekis
kontraŭ sia edzo, eniros en ŝin la malbeniga akvo
por maldolĉo, kaj ŝvelos ŝia ventro kaj maldikiĝos
ŝia femuro; kaj la virino fariĝos malbeno inter
sia popolo. 28 Sed se la virino ne malpuriĝis kaj
ŝi estas pura, tiam ŝi restos sendifekta kaj povos
naski infanojn. 29 Tio estas la leĝo pri la ĵaluzo,
kiam virino forflankiĝos kun alia viro anstataŭ

sia edzo kaj malpuriĝos, 30 aŭ kiam viron atakos
spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian edzinon; tiam li
starigu la edzinon antaŭ la Eternulo, kaj la pastro
agu kun ŝi laŭ la tuta tiu leĝo. 31 Kaj la edzo estos
pura de kulpo, kaj la edzino portos sian pekon.

6 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Se
viro aŭ virino decidos fari sanktan promeson de
konsekriĝo, por konsekri sin al la Eternulo, 3
tiam li devas deteni sin de vino kaj de ebriigaĵo,
vinagron vinan kaj vinagron de ebriigaĵoj li ne
devas trinki, kaj nenian trinkaĵon el vinberoj li
devas trinki, kaj vinberojn freŝajn aŭ sekigitajn
li ne devas manĝi. 4 Dum la tuta tempo de sia
konsekriteco li devas manĝi nenion, kio estas
farita el vinberoj, de la kernoj ĝis la ŝelo. 5 Dum la
tuta tempo de la promesita konsekriteco razilo ne
devas ektuŝi lian kapon; ĝis la finiĝo de la tempo,
por kiu li konsekris sin al la Eternulo, li estas
sankta; li lasu libere kreski la harojn de sia kapo.
6 Dum la tuta tempo, por kiu li konsekris sin al la
Eternulo, li ne aliru al mortinta korpo. 7 Ne ĉe sia
patro, nek ĉe sia patrino, nek ĉe sia frato, nek ĉe
sia fratino li malpuriĝu, se ili mortis; ĉar konsekro
al lia Dio estas sur lia kapo. 8 Dum la tuta tempo
de sia konsekriteco li estas sankta al la Eternulo.
9 Kaj se iu mortos apud li subite, neatendite, kaj li
malpurigos sian konsekritan kapon, li pritondu
sian kapon en la tago de sia puriĝo, en la sepa
tago li ĝin pritondu; 10 kaj en la oka tago li
alportu du turtojn aŭ du kolombidojn al la pastro,
al la pordo de la tabernaklo de kunveno. 11 Kaj
la pastro faros el unu pekoferon kaj el la dua
bruloferon, kaj li pekliberigos lin de tio, kion
li pekis per la mortinta korpo, kaj li sanktigos
lian kapon en tiu tago. 12 Kaj li konsekros sin
al la Eternulo por la tempo de sia konsekriteco,
kaj li alportos jaraĝan ŝafidon kiel kulpoferon;
kaj la tempo antaŭa perdos sian valoron, ĉar
lia konsekriteco malpuriĝis. 13 Kaj jen estas la
leĝo pri la konsekrito: kiam finiĝos la tempo
de lia konsekriteco, oni venigu lin al la pordo
de la tabernaklo de kunveno; 14 kaj li alportu
kiel oferon al la Eternulo unu jaraĝan ŝafidon
sendifektan kiel bruloferon, kaj unu jaraĝan
ŝafidinon sendifektan kiel pekoferon, kaj unu
virŝafon sendifektan kiel pacoferon, 15 kaj korbon
da macoj el delikata faruno, kukojn miksitajn
kun oleo, kaj flanojn nefermentintajn, ŝmiritajn
per oleo, kaj ilian farunoferon kaj verŝoferon. 16
Kaj la pastro prezentos tion antaŭ la Eternulon
kaj faros lian pekoferon kaj lian bruloferon. 17
Kaj el la virŝafo li faros pacoferon al la Eternulo
kune kun la korbo da macoj, kaj la pastro faros
lian farunoferon kaj lian verŝoferon. 18 Kaj la
konsekrito pritondos ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno sian konsekritan kapon, kaj li prenos
la harojn de sia konsekrita kapo, kaj metos sur
la fajron, kiu estas sub la pacofero. 19 Kaj la
pastro prenos la kuiritan ŝultron de la virŝafo kaj
unu nefermentintan kukon el la korbo kaj unu
nefermentintan flanon, kaj li metos tion sur la
manon de la konsekrito, kiam tiu estos pritondinta
sian konsekritan kapon. 20 Kaj la pastro skuos
tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; sanktigita
ĝi estu por la pastro, krom la brustaĵo de skuado
kaj la femuro de levado. Poste la konsekrito povas
trinki vinon. 21 Tio estas la leĝo pri konsekrito,
kiu donis sanktan promeson; lia ofero apartenas
al la Eternulo pro lia konsekriteco, krom tio,
kion permesos al li lia bonhavo; konforme al sia
promeso, kiun li promesis, li faru, laŭ la leĝo pri
lia konsekriteco. 22 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 23 Diru al Aaron kaj al liaj filoj
jene: Tiamaniere benu la Izraelidojn; diru al ili: 24
La Eternulo vin benu kaj vin gardu; 25 La Eternulo
lumu al vi per Sia vizaĝo kaj favorkoru vin; 26
La Eternulo turnu Sian vizaĝon al vi kaj donu
al vi pacon. 27 Tiel ili metu Mian nomon sur la
Izraelidojn, kaj Mi ilin benos.

7 En la tago, kiam Moseo finis la starigadon de la
tabernaklo, kiam li sanktoleis ĝin kaj sanktigis
ĝin kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la altaron kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj sanktoleis ilin kaj
sanktigis ilin, 2 tiam alportis la estroj de Izrael, la
ĉefoj de siaj patrodomoj, tiuj estroj de la triboj,
tiuj, kiuj administris la kalkuladon — 3 ili alportis
siajn oferojn antaŭ la Eternulon, ses kovritajn
veturilojn kaj dek du bovojn, po unu veturilo de
du estroj kaj po unu bovo de ĉiu, kaj ili venigis tion
antaŭ la tabernaklon. 4 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 5 Prenu de ili, kaj tio estu por
la plenumado de la laboroj ĉe la tabernaklo de
kunveno; kaj donu tion al la Levidoj, al ĉiu laŭ
la speco de lia laborado. 6 Kaj Moseo prenis la
veturilojn kaj la bovojn kaj donis ilin al la Levidoj.
7 Du veturilojn kaj kvar bovojn li donis al la filoj
de Gerŝon laŭ la speco de ilia laborado; 8 kaj
kvar veturilojn kaj ok bovojn li donis al la filoj
de Merari laŭ la speco de ilia laborado, sub la
kontrolo de Itamar, filo de la pastro Aaron. 9
Sed al la filoj de Kehat li ne donis, ĉar ili havis
laboradon sanktan; sur la ŝultroj ili devis porti. 10
Kaj la estroj alportis oferojn por inaŭgura dono
de la altaro, en la tago, en kiu ĝi estis sanktoleita;
kaj la estroj alportis sian oferon antaŭ la altaron.

11 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Po unu estro
en tago ili alportu sian oferon por la inaŭguro
de la altaro. 12 En la unua tago la alportanto de
sia ofero estis Naĥŝon, filo de Aminadab, de la
tribo de Jehuda. 13 Kaj lia ofero estis: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu
arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun
oleo, por farunofero; 14 unu ora kulero deksikla,
plena de incenso; 15 unu bovido, unu virŝafo,
unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 16 unu kapro
por pekofero; 17 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Naĥŝon, filo de Aminadab. 18 En
la dua tago alportis Natanel, filo de Cuar, estro de
Isaĥar. 19 Li alportis sian oferon, kiu estis: unu
arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek
sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ
la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno,
miksita kun oleo, por farunofero; 20 unu ora
kulero deksikla, plena de incenso; 21 unu bovido,
unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 22
unu kapro por pekofero; 23 kaj por pacofero du
bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Netanel, filo de Cuar.
24 En la tria tago — la estro de la Zebulunidoj,
Eliab, filo de Ĥelon. 25 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu
arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun
oleo, por farunofero; 26 unu ora kulero deksikla,
plena de incenso; 27 unu bovido, unu virŝafo,
unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 28 unu kapro
por pekofero; 29 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Eliab, filo de Ĥelon. 30 En la kvara
tago — la estro de la Rubenidoj, Elicur, filo de
Ŝedeur. 31 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la
pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de
sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de
delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero;
32 unu ora kulero deksikla, plena de incenso; 33
unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por
brulofero; 34 unu kapro por pekofero; 35 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj,
kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Elicur,
filo de Ŝedeur. 36 En la kvina tago — la estro de
la Simeonidoj, Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj. 37 Lia
ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de
cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata
faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 38
unu ora kulero deksikla, plena de incenso; 39
unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por
brulofero; 40 unu kapro por pekofero; 41 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj,
kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Ŝelumiel,
filo de Curiŝadaj. 42 En la sesa tago — la estro de
la Gadidoj, Eljasaf, filo de Deuel. 43 Lia ofero: unu
arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek
sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ
la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno,
miksita kun oleo, por farunofero; 44 unu ora
kulero deksikla, plena de incenso; 45 unu bovido,
unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 46
unu kapro por pekofero; 47 kaj por pacofero du
bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Eljasaf, filo de Deuel.
48 En la sepa tago — la estro de la Efraimidoj,
Eliŝama, filo de Amihud. 49 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj,
unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta
siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 50 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 51 unu bovido, unu
virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 52 unu
kapro por pekofero; 53 kaj por pacofero du bovoj,
kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Eliŝama, filo de Amihud.
54 En la oka tago — la estro de la Manaseidoj,
Gamliel, filo de Pedacur. 55 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu
arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun
oleo, por farunofero; 56 unu ora kulero deksikla,
plena de incenso; 57 unu bovido, unu virŝafo,
unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 58 unu kapro
por pekofero; 59 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Gamliel, filo de Pedacur. 60
En la naŭa tago — la estro de la Benjamenidoj,
Abidan, filo de Gideoni. 61 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu
arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun
oleo, por farunofero; 62 unu ora kulero deksikla,
plena de incenso; 63 unu bovido, unu virŝafo,
unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 64 unu kapro
por pekofero; 65 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Abidan, filo de Gideoni. 66 En
la deka tago — la estro de la Danidoj, Aĥiezer,
filo de Amiŝadaj. 67 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta
kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por

farunofero; 68 unu ora kulero deksikla, plena de
incenso; 69 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa
ŝafido por brulofero; 70 unu kapro por pekofero;
71 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin
virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero
de Aĥiezer, filo de Amiŝadaj. 72 En la dek-unua
tago — la estro de la Aŝeridoj, Pagiel, filo de
Oĥran. 73 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la
pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de
sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de
delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero;
74 unu ora kulero deksikla, plena de incenso; 75
unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por
brulofero; 76 unu kapro por pekofero; 77 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj,
kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Pagiel,
filo de Oĥran. 78 En la dek-dua tago — la estro de
la Naftaliidoj, Aĥira, filo de Enan. 79 Lia ofero: unu
arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek
sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ
la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno,
miksita kun oleo, por farunofero; 80 unu ora
kulero deksikla, plena de incenso; 81 unu bovido,
unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 82
unu kapro por pekofero; 83 kaj por pacofero du
bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Aĥira, filo de Enan.
84 Tia estis la inaŭgura dono de la altaro, en la
tago, en kiu ĝi estis sanktoleita, de la estroj de
Izrael: dek du arĝentaj pladoj, dek du arĝentaj
kalikoj, dek du oraj kuleroj; 85 po cent tridek
sikloj da arĝento havis ĉiu plado, kaj po sepdek
ĉiu kaliko; la tuta arĝento de tiuj vazoj estis du
mil kvarcent sikloj laŭ la sankta siklo. 86 Da
oraj kuleroj plenaj de incenso estis dek du; po
dek sikloj havis ĉiu kulero, laŭ la sankta siklo; la
tuta oro de la kuleroj estis cent dudek sikloj. 87
Ĉiuj brutoj por brulofero estis: dek du bovidoj,
dek du virŝafoj, dek du jaraĝaj ŝafidoj, kaj al ili
farunoferoj; kaj dek du kaproj por pekofero. 88 Kaj
ĉiuj brutoj por pacofero estis: dudek kvar bovoj,
sesdek virŝafoj, sesdek virkaproj, sesdek jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la inaŭgura dono de la altaro,
post kiam ĝi estis sanktoleita. 89 Kaj kiam Moseo
eniris en la tabernaklon de kunveno, por paroli
kun Li, li aŭdis la Voĉon, parolantan al li de super
la fermoplato, kiu estas sur la kesto de atesto,
inter la du keruboj; kaj estis parolate al li.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2
Parolu al Aaron, kaj diru al li: Kiam vi ekbruligos
la lucernojn, tiam sur la antaŭan flankon de la
kandelabro lumu la sep lucernoj. 3 Kaj Aaron tiel
faris; sur la antaŭan flankon de la kandelabro li
lumigis la lucernojn, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 4 Kaj jen estas la aranĝo de la kandelabro:
forĝita el oro, de ĝia trunko ĝis ĝiaj floroj, forĝita
ĝi estis; laŭ la modelo, kiun montris la Eternulo
al Moseo, tiel li faris la kandelabron. 5 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 6 Prenu la
Levidojn el inter la Izraelidoj kaj purigu ilin. 7 Kaj
tiel agu kun ili, por purigi ilin: aspergu ilin per
akvo propeka, kaj ili prirazu sian tutan korpon
kaj lavu siajn vestojn kaj purigu sin. 8 Kaj ili
prenu bovidon kaj al ĝi farunoferon, delikatan
farunon, miksitan kun oleo, kaj duan bovidon
prenu por pekofero. 9 Kaj venigu la Levidojn
antaŭ la tabernaklon de kunveno, kaj kunvenigu la
tutan komunumon de la Izraelidoj. 10 Kaj alvenigu
la Levidojn antaŭ la Eternulon, kaj la Izraelidoj
metu siajn manojn sur la Levidojn. 11 Kaj Aaron
faru super la Levidoj skuon antaŭ la Eternulo
en la nomo de la Izraelidoj, por ke ili komencu
fari la servon al la Eternulo. 12 Kaj la Levidoj
metu siajn manojn sur la kapojn de la bovidoj, kaj
faru el unu pekoferon kaj el la dua bruloferon
al la Eternulo, por pekliberigi la Levidojn. 13 Kaj
starigu la Levidojn antaŭ Aaron kaj antaŭ liaj filoj,
kaj faru super ili skuon antaŭ la Eternulo. 14 Kaj
tiel apartigu la Levidojn el inter la Izraelidoj, kaj
la Levidoj apartenu al Mi. 15 Kaj post tio la Levidoj
eniros, por servi en la tabernaklo de kunveno,
kiam vi estos puriginta ilin kaj plenuminta super
ili la skuon. 16 Ĉar ili estas fordonitaj al Mi el
inter la Izraelidoj; anstataŭ ĉiuj utermalfermintoj
unuenaskitoj el ĉiuj Izraelidoj Mi prenis ilin por
Mi. 17 Ĉar al Mi apartenas ĉiuj unuenaskitoj de la
Izraelidoj, el la homoj kaj el la brutoj; en la tago,
en kiu Mi batis ĉiujn unuenaskitojn en la lando
Egipta, Mi sanktigis ilin por Mi. 18 Kaj Mi prenis
la Levidojn anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj inter la
Izraelidoj. 19 Kaj Mi fordonis la Levidojn al Aaron
kaj al liaj filoj el inter la Izraelidoj, por ke ili
faru servon pro la Izraelidoj en la tabernaklo de
kunveno kaj por pekliberigi la Izraelidojn; por
ke ne trafu la Izraelidojn frapo, se la Izraelidoj
alproksimiĝus al la sanktejo. 20 Kaj Moseo kaj
Aaron kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj agis
kun la Levidoj konforme al ĉio, kion la Eternulo
ordonis al Moseo pri la Levidoj; tiel agis kun ili la
Izraelidoj. 21 Kaj la Levidoj sin purigis kaj lavis
siajn vestojn, kaj Aaron faris super ili skuon antaŭ
la Eternulo, kaj Aaron pekliberigis ilin, por purigi
ilin. 22 Kaj post tio la Levidoj eniris, por plenumi
sian servon en la tabernaklo de kunveno antaŭ
Aaron kaj antaŭ liaj filoj; kiel la Eternulo ordonis

al Moseo pri la Levidoj, tiel oni agis kun ili. 23
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 24
Jen estas, kio koncernas la Levidojn: de la aĝo
de dudek kvin jaroj kaj pli ili devas eniri en sian
oficon pri la servado en la tabernaklo de kunveno.
25 Kaj de la aĝo de kvindek jaroj ili retiriĝos el la
ofico de la servado kaj ne servos plu. 26 Tiam ili
servos siajn fratojn en la tabernaklo de kunveno,
plenumante gardadon, sed ne farante servadon.
Tiel agu kun la Levidoj koncerne ilian oficon.

9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto
Sinaj en la dua jaro post ilia eliro el la lando
Egipta, en la unua monato, dirante: 2 La Izraelidoj
faru la Paskon en la difinita tempo. 3 En la dek-
kvara tago de ĉi tiu monato, ĉirkaŭ la vespero,
faru ĝin en ĝia tempo; laŭ ĉiuj ĝiaj leĝoj kaj laŭ
ĉiuj ĝiaj instrukcioj faru ĝin. 4 Kaj Moseo diris al
la Izraelidoj, ke ili faru la Paskon. 5 Kaj ili faris la
Paskon en la unua monato, en la dek-kvara tago
de la monato, ĉirkaŭ la vespero, en la dezerto
Sinaj; konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al
Moseo, tiel faris la Izraelidoj. 6 Sed estis homoj,
kiuj estis malpuraj pro ektuŝo de mortinta homo
kaj ne povis fari la Paskon en tiu tago; ili venis
antaŭ Moseon kaj Aaronon en tiu tago; 7 kaj tiuj
homoj diris al li: Ni estas malpuraj pro ektuŝo de
mortinta homo; kial ni estu esceptataj, ke ni ne
alportu la oferon al la Eternulo en ĝia tempo inter
la Izraelidoj? 8 Kaj Moseo diris al ili: Staru; mi
aŭskultos, kion la Eternulo ordonos koncerne vin.
9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 10
Parolu al la Izraelidoj, dirante: Se iu el vi aŭ el
viaj estontaj generacioj estos malpura pro ektuŝo
de mortinta homo, aŭ se iu estos en malproksima
vojiro, tamen li faru Paskon al la Eternulo. 11
En la dua monato, en la dek-kvara tago, ĉirkaŭ
la vespero ili faru ĝin; kun macoj kaj maldolĉaj
herboj ili ĝin manĝu. 12 Ili ne lasu iom el ĝi ĝis la
mateno, kaj oston ili ne rompu en ĝi; laŭ ĉiuj ritoj
de la Pasko ili faru ĝin. 13 Sed se iu estas pura kaj
ne troviĝas en vojiro kaj tamen ne faras la Paskon,
ties animo ekstermiĝos el inter sia popolo, ĉar
oferon al la Eternulo li ne alportis en ĝia tempo;
sian pekon portos tiu homo. 14 Kaj se loĝos ĉe
vi fremdulo, li ankaŭ faru Paskon al la Eternulo;
laŭ la rito de la Pasko kaj laŭ ĝia regularo li faru:
sama regularo estu por vi, kiel por la fremdulo,
tiel por la indiĝeno. 15 En la tago, en kiu estis
starigita la tabernaklo, nubo kovris la tabernaklon
super la tendo de atesto, kaj vespere estis super la
tabernaklo kvazaŭ aspekto de fajro ĝis la mateno.
16 Tiel estis ĉiam: nubo ĝin kovris, kaj fajra aspekto
en la nokto. 17 Kaj kiam leviĝadis la nubo de
super la tabernaklo, tuj poste elmoviĝadis la
Izraelidoj; kaj sur la loko, kie haltadis la nubo, tie
starigadis sian tendaron la Izraelidoj. 18 Laŭ la
ordono de la Eternulo la Izraelidoj elmoviĝadis,
kaj laŭ la ordono de la Eternulo ili starigadis sian
tendaron; dum la tuta tempo, kiam la nubo restis
super la tabernaklo, ili staradis tendare. 19 Kaj
se la nubo restadis super la tabernaklo longan
tempon, la Izraelidoj plenumadis la instrukcion de
la Eternulo kaj ne elmoviĝadis. 20 Iufoje la nubo
restadis kelke da tagoj super la tabernaklo, sed
ili laŭ la ordono de la Eternulo restadis tendare
kaj laŭ la ordono de la Eternulo elmoviĝadis. 21
Iufoje la nubo restadis de vespero ĝis mateno;
tiam, kiam la nubo leviĝis matene, ili elmoviĝadis;
iufoje tagon kaj nokton — kiam la nubo leviĝis, ili
elmoviĝadis. 22 Iufoje du tagojn aŭ monaton aŭ
pli longan tempon — kiel longe la nubo super la
tabernaklo restis super ĝi, la Izraelidoj restadis
tendare kaj ne elmoviĝadis; sed kiam ĝi leviĝis, ili
elmoviĝadis. 23 Laŭ la ordono de la Eternulo ili
restadis tendare, kaj laŭ la ordono de la Eternulo
ili elmoviĝadis; ili plenumadis la instrukcion de la
Eternulo, konforme al tio, kiel la Eternulo ordonis
per Moseo.

10 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Faru al vi du arĝentajn trumpetojn, forĝitaj
faru ilin; kaj ili servu al vi por kunvokado de la
komunumo kaj por elmoviĝado de la tendaroj. 3
Kiam oni simple trumpetos per ili, tiam kolektiĝu
al vi la tuta komunumo antaŭ la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 4 Kaj se oni trumpetos
per unu el ili, tiam kolektiĝu al vi la princoj,
la milestroj de Izrael. 5 Kaj kiam vi trumpetos
tambursone, tiam elmoviĝu la tendaroj, kiuj staras
oriente. 6 Kaj kiam vi trumpetos tambursone duan
fojon, tiam elmoviĝu la tendaroj, kiuj staras sude;
oni trumpetu tambursone, kiam ili devos elmoviĝi.
7 Sed kiam oni devas kunvenigi la komunumon,
tiam trumpetu simple, sed ne tambursone. 8
Kaj la filoj de Aaron, la pastroj, trumpetu per
la trumpetoj; tio estu por vi leĝo eterna en viaj
generacioj. 9 Kaj kiam vi komencos militon en via
lando kontraŭ malamiko, kiu premas vin, tiam
trumpetu tambursone per trumpetoj; kaj tiam
vi estos rememoritaj antaŭ la Eternulo, via Dio,
kaj vi estos helpitaj kontraŭ viaj malamikoj. 10
Kaj en la tago de via ĝojo kaj en viaj festoj kaj en
viaj novmonataj tagoj trumpetu per trumpetoj
ĉe viaj bruloferoj kaj ĉe viaj pacoferoj; kaj tio
estos memorigo pri vi antaŭ via Dio: Mi estas la
Eternulo, via Dio. 11 En la dua jaro, en la dua

monato, en la dudeka tago de la monato, leviĝis
la nubo de super la tabernaklo de atesto. 12 Kaj
elmoviĝis la Izraelidoj en sian vojiron el la dezerto
Sinaj, kaj la nubo haltis en la dezerto Paran. 13 Kaj
ili elmoviĝis la unuan fojon konforme al la ordono
de la Eternulo per Moseo. 14 Kaj unue elmoviĝis la
standardo de la tendaro de la Jehudaidoj laŭ iliaj
taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Naĥŝon,
filo de Aminadab. 15 Kaj super la taĉmento de la
tribo de la Isaĥaridoj estis Netanel, filo de Cuar. 16
Kaj super la taĉmento de la tribo de la Zebulunidoj
estis Eliab, filo de Ĥelon. 17 Kaj oni dismetis la
tabernaklon, kaj elmoviĝis la filoj de Gerŝon kaj la
filoj de Merari, portantaj la tabernaklon. 18 Kaj
elmoviĝis la standardo de la tendaro de Ruben laŭ
iliaj taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Elicur,
filo de Ŝedeur. 19 Kaj super la taĉmento de la tribo
de la Simeonidoj estis Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj.
20 Kaj super la taĉmento de la tribo de la Gadidoj
estis Eljasaf, filo de Deuel. 21 Kaj elmoviĝis la
Kehatidoj, portantaj la sanktaĵojn; sed oni starigis
la tabernaklon antaŭ ilia alveno. 22 Kaj elmoviĝis
la standardo de la tendaro de la Efraimidoj laŭ iliaj
taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Eliŝama,
filo de Amihud. 23 Kaj super la taĉmento de
la tribo de la Manaseidoj estis Gamliel, filo de
Pedacur. 24 Kaj super la taĉmento de la tribo de
la Benjamenidoj estis Abidan, filo de Gideoni.
25 Kaj elmoviĝis la standardo de la tendaro de
la Danidoj, la finulo de ĉiuj tendaroj, laŭ iliaj
taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Aĥiezer,
filo de Amiŝadaj. 26 Kaj super la taĉmento de la
tribo de la Aŝeridoj estis Pagiel, filo de Oĥran. 27
Kaj super la taĉmento de la tribo de la Naftaliidoj
estis Aĥira, filo de Enan. 28 Tiaj estis la marŝoj de
la Izraelidoj laŭ iliaj taĉmentoj. Kaj ili elmoviĝis.
29 Kaj Moseo diris al Ĥobab, filo de Reuel la
Midjanido, la bopatro de Moseo: Ni vojiras al tiu
loko, pri kiu la Eternulo diris: Ĝin Mi donos al
vi; iru kun ni, kaj ni faros al vi bonon, ĉar la
Eternulo promesis bonon al Izrael. 30 Sed tiu
diris al li: Mi ne iros, sed al mia lando kaj al mia
parencaro mi iros. 31 Kaj li diris: Ho, ne forlasu
nin; ĉar vi scias, kie ni povas starigi tendaron en
la dezerto, kaj vi estos por ni kiel okuloj; 32 se
vi iros kun ni, tiam la bonon, kiun la Eternulo
faros al ni, ni faros al vi. 33 Kaj ili ekvojiris for
de la monto de la Eternulo vojon de tri tagoj; kaj
la kesto de la interligo de la Eternulo iris antaŭ
ili la tritagan vojon, por esplori por ili lokon de
ripozo. 34 Kaj la nubo de la Eternulo estis super
ili dum la tago, kiam ili iris el la tendaro. 35 Kaj
ĉiufoje, kiam la kesto elmoviĝis, Moseo diradis:
Leviĝu, ho Eternulo, kaj disĵetiĝu Viaj malamikoj,
kaj forkuru Viaj malamantoj for de Via vizaĝo. 36
Kaj kiam ĝi haltis, li diradis: Revenu, ho Eternulo,
al la multegaj miloj de Izrael.

11 Kaj la popolo komencis murmuri pri sia
malfeliĉo al la oreloj de la Eternulo; kaj
kiam la Eternulo tion aŭdis, Lia kolero ekflamis;
kaj ekbrulis inter ili fajro de la Eternulo, kaj ĝi
komencis ekstermadon en la rando de la tendaro.
2 Tiam la popolo ekkriis al Moseo, kaj Moseo
preĝis al la Eternulo, kaj la fajro estingiĝis. 3
Kaj li donis al tiu loko la nomon Tabera, ĉar
brulis inter ili la fajro de la Eternulo. 4 Kaj la
aliĝinta popolamaso inter ili komencis aperigi
kapricojn; kaj ankaŭ la Izraelidoj ekploris, kaj
diris: Kiu manĝigos al ni viandon? 5 Ni memoras
la fiŝojn, kiujn ni manĝis en Egiptujo senpage, la
kukumojn kaj la melonojn kaj la poreojn kaj la
bulbojn kaj la ajlojn. 6 Kaj nun nia animo velkas;
estas nenio krom ĉi tiu manao antaŭ niaj okuloj.
7 Kaj la manao estis kiel semo de koriandro, kaj
ĝia aspekto estis kiel la aspekto de bedelio. 8 La
popolo disiradis kaj kolektadis kaj mueladis per
muelŝtonoj aŭ pistadis en pistujo, kaj kuiradis en
kaldrono kaj faradis el ĝi kukojn; kaj ĝia gusto
estis kiel la gusto de oleaj kukoj. 9 Kaj kiam la
roso faladis sur la tendaron en la nokto, tiam
faladis sur ĝin ankaŭ la manao. 10 Moseo aŭdis, ke
la popolo ploras en siaj familioj, ĉiu ĉe la pordo
de sia tendo; kaj forte ekflamis la kolero de la
Eternulo, kaj Moseon tio afliktis. 11 Kaj Moseo
diris al la Eternulo: Kial Vi faris malbonon al Via
sklavo? kaj kial mi ne plaĉis al Vi, ke Vi metis
la ŝarĝon de tiu tuta popolo sur min? 12 Ĉu mi
embriigis tiun tutan popolon? aŭ ĉu mi ĝin naskis,
ke Vi diris al mi: Portu ĝin sur via brusto, kiel
portas nutristino suĉinfanon, en la landon, pri kiu
Vi ĵuris al ĝiaj patroj? 13 Kie mi prenos viandon,
por doni al tiu tuta popolo? ĉar ili ploras antaŭ
mi, dirante: Donu al ni viandon por manĝi. 14
Ne povas mi sola porti tiun tutan popolon, ĉar ĝi
estas tro peza por mi. 15 Kaj se Vi tiel agas kun mi,
tiam mortigu min, se mi plaĉas al Vi, por ke mi ne
vidu mian malfeliĉon. 16 Tiam la Eternulo diris al
Moseo: Kolektu al Mi sepdek virojn el la plejaĝuloj
de Izrael, pri kiuj vi scias, ke ili estas la plejaĝuloj
de la popolo kaj ĝiaj gvidantoj, kaj prenu ilin al la
tabernaklo de kunveno, ke ili stariĝu tie kun vi.
17 Kaj Mi malleviĝos kaj parolos tie kun vi, kaj Mi
deprenos iom de la spirito, kiu estas sur vi, kaj Mi
metos sur ilin, por ke ili portu kun vi la ŝarĝon
de la popolo kaj por ke vi ne portu sola. 18 Kaj
al la popolo diru: Prepariĝu por morgaŭ, kaj vi

manĝos viandon; ĉar vi ploris al la oreloj de la
Eternulo, dirante: Kiu manĝigos al ni viandon?
bone estis al ni en Egiptujo — tial la Eternulo
donos al vi viandon, kaj vi manĝos. 19 Ne dum
unu tago vi manĝos, kaj ne dum du tagoj kaj ne
dum kvin tagoj kaj ne dum dek tagoj kaj ne dum
dudek tagoj; 20 sed dum tuta monato, ĝis ĝi eliros
tra viaj nazotruoj kaj fariĝos al vi abomenaĵo, pro
tio, ke vi malŝatis la Eternulon, kiu estas inter
vi, kaj vi ploris antaŭ Li, dirante: Por kio ni eliris
el Egiptujo? 21 Kaj Moseo diris: El sescent mil
piedirantoj konsistas la popolo, en kies mezo mi
estas; kaj Vi diras: Mi donos al ili viandon, ke ili
manĝos dum tuta monato! 22 Ĉu oni buĉu por ili
ŝafojn kaj bovojn, por ke sufiĉu por ili? aŭ ĉu ĉiujn
fiŝojn de la maro oni kolektu por ili, por ke sufiĉu
por ili? 23 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Ĉu la
brako de la Eternulo estas tro mallonga? nun vi
vidos, ĉu plenumiĝos al vi Mia vorto, aŭ ne. 24 Kaj
Moseo eliris, kaj transdiris al la popolo la vortojn
de la Eternulo; kaj li kolektis sepdek virojn el la
plejaĝuloj de la popolo, kaj li starigis ilin ĉirkaŭ
la tabernaklo. 25 Kaj la Eternulo malleviĝis en
nubo kaj parolis kun li, kaj Li deprenis iom de la
spirito, kiu estis sur li, kaj metis sur la sepdek
virojn plejaĝulojn. Kaj kiam haltis sur ili la spirito,
ili ekprofetis kaj ne ĉesis. 26 Sed restis du viroj
en la tendaro; la nomo de unu estis Eldad, kaj la
nomo de la dua estis Medad; kaj suriris sur ilin
la spirito — ĉar ili estis inter la enskribitaj, sed
ne eliris al la tabernaklo — kaj ili ekprofetis en
la tendaro. 27 Tiam kuris junulo kaj raportis al
Moseo, kaj diris: Eldad kaj Medad profetas en la
tendaro. 28 Kaj respondis Josuo, filo de Nun, kaj
servanto de Moseo detempe de lia juneco, kaj
diris: Mia sinjoro Moseo, malpermesu al ili. 29
Sed Moseo diris al li: Ĉu vi ĵaluzas pri mi? estus
dezirinde, ke la tuta popolo de la Eternulo fariĝu
profetoj, se la Eternulo metus Sian spiriton sur
ilin. 30 Kaj revenis Moseo en la tendaron, li kaj la
plejaĝuloj de Izrael. 31 Kaj vento elmoviĝis de la
Eternulo, kaj alportis de la maro koturnojn kaj
ĵetis ilin sur la tendaron, sur la spaco de unutaga
irado sur unu flanko kaj sur la spaco de unutaga
irado sur la dua flanko, ĉirkaŭ la tendaro kaj en
denseco de du ulnoj super la tero. 32 Kaj la popolo
staris tiun tutan tagon kaj la tutan nokton kaj la
tutan morgaŭan tagon kaj kolektis la koturnojn;
kiu kolektis plej malmulte, kolektis dek ĥomerojn;
kaj ili diskuŝigis ilin al si ĉirkaŭ la tendaro. 33
Kiam la viando estis ankoraŭ inter iliaj dentoj kaj
ankoraŭ ne estis konsumita, ekflamis kontraŭ la
popolo la kolero de la Eternulo, kaj la Eternulo
frapis la popolon per tre granda frapo. 34 Kaj oni
donis al tiu loko la nomon Kibrot-Hataava, ĉar
tie oni enterigis la homojn, kiuj kapricis. 35 De
Kibrot-Hataava la popolo ekvojiris al Ĥacerot kaj
restis en Ĥacerot.

12 Kaj ekparolis Mirjam kaj Aaron kontraŭ
Moseo pro la edzino Etiopino, kiun li prenis;
ĉar li prenis al si edzinon Etiopinon. 2 Kaj ili
diris: Ĉu nur kun Moseo parolis la Eternulo? Li
parolis ja ankaŭ kun ni. Kaj la Eternulo tion aŭdis.
3 Sed Moseo estis homo tre modesta, pli ol ĉiuj
homoj sur la tero. 4 Kaj subite diris la Eternulo al
Moseo kaj al Aaron kaj al Mirjam: Eliru vi tri al la
tabernaklo de kunveno. Kaj ili eliris ĉiuj tri. 5 Kaj
la Eternulo malleviĝis en nuba kolono kaj stariĝis
ĉe la pordo de la tabernaklo, kaj Li vokis Aaronon
kaj Mirjamon, kaj ili ambaŭ eliris. 6 Kaj Li diris:
Aŭskultu Miajn vortojn: se iu el vi estas profeto
de la Eternulo, Mi aperas al li en vizio, Mi parolas
kun li en sonĝo; 7 sed ne tiel estas kun Mia sklavo
Moseo: en Mia tuta domo li estas konfidato. 8
Buŝon kontraŭ buŝo Mi parolas kun li, kaj malkaŝe,
ne per enigmoj; kaj la bildon de la Eternulo li
vidas. Kial vi ne timis paroli kontraŭ Mia sklavo
Moseo? 9 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ ili, kaj Li foriris. 10 Kaj la nubo forturniĝis
de super la tabernaklo, kaj jen Mirjam kovriĝis per
lepro, kiel per neĝo. Kaj Aaron turniĝis al Mirjam,
kaj li ekvidis, ke ŝi estas lepra. 11 Kaj Aaron diris
al Moseo: Mi petas, mia sinjoro, ne kalkulu al ni
kiel pekon, ke ni agis malsaĝe kaj ke ni pekis; 12
ho, ŝi ne estu kiel malvivulo, ĉe kiu tuj post la
eliro el la ventro de sia patrino forkonsumiĝis
jam duono de la korpo. 13 Kaj Moseo ekkriis al la
Eternulo, dirante: Mi petas Vin, ho Dio, sanigu
ŝin. 14 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Se ŝia patro
estus kraĉinta sur ŝian vizaĝon, ĉu ŝi tiam ne
hontus sep tagojn? ŝi estu do enŝlosita dum sep
tagoj ekster la tendaro, kaj poste ŝi revenu. 15
Kaj Mirjam estis enŝlosita ekster la tendaro dum
sep tagoj; kaj la popolo ne elmoviĝis, ĝis Mirjam
revenis. 16 Poste la popolo ekvojiris de Ĥacerot
kaj haltis tendare en la dezerto Paran.

13 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Sendu virojn, ke ili esplorrigardu la landon
Kanaanan, kiun Mi donas al la Izraelidoj; po unu
viro el ĉiu tribo de iliaj patroj sendu, ĉiu estu
eminentulo inter ili. 3 Kaj Moseo sendis ilin el la
dezerto Paran laŭ la ordono de la Eternulo; ĉiuj
ili estis eminentuloj inter la Izraelidoj. 4 Kaj jen
estas iliaj nomoj: el la tribo de Ruben, Ŝamua, filo
de Zakur; 5 el la tribo de Simeon, Ŝafat, filo de

Ĥori; 6 el la tribo de Jehuda, Kaleb, filo de Jefune;
7 el la tribo de Isaĥar, Jigal, filo de Jozef; 8 el la
tribo de Efraim, Hoŝea, filo de Nun; 9 el la tribo
de Benjamen, Palti, filo de Rafu; 10 el la tribo
de Zebulun, Gadiel, filo de Sodi; 11 el la tribo de
Jozef, el la tribo de Manase, Gadi, filo de Susi; 12
el la tribo de Dan, Amiel, filo de Gemali; 13 el la
tribo de Aŝer, Setur, filo de Miĥael; 14 el la tribo
de Naftali, Naĥbi, filo de Vofsi; 15 el la tribo de
Gad, Geuel, filo de Maĥi. 16 Tio estas la nomoj de
la viroj, kiujn Moseo sendis, por esplorrigardi la
landon. Kaj Moseo donis al Hoŝea, filo de Nun,
la nomon Josuo. 17 Kaj Moseo sendis ilin, por
esplorrigardi la landon Kanaanan, kaj diris al ili:
Iru tien tra la Sudo kaj suriru sur la monton; 18
kaj rigardu la landon, kia ĝi estas; kaj la popolon,
kiu loĝas en ĝi, ĉu ĝi estas forta aŭ malforta, ĉu
ĝi estas malgrandnombra aŭ grandnombra; 19
kaj kia estas la tero, sur kiu ĝi sidas, ĉu ĝi estas
bona aŭ malbona; kaj kiaj estas la urboj, en kiuj ĝi
loĝas, ĉu en tendaroj aŭ en fortikaĵoj; 20 kaj kia
estas la tero, ĉu ĝi estas grasa aŭ malgrasa, ĉu
estas sur ĝi arboj aŭ ne estas; kaj estu kuraĝaj, kaj
prenu iom el la fruktoj de la lando. Kaj tiam estis
la tempo de maturiĝado de vinberoj. 21 Kaj ili iris
kaj esplorrigardis la landon de la dezerto Cin ĝis
Reĥob antaŭ Ĥamat. 22 Kaj ili iris tra la Sudo,
kaj venis ĝis Ĥebron, kie loĝis Aĥiman, Ŝeŝaj, kaj
Talmaj, idoj de Anak. (Ĥebron estis konstruita sep
jarojn antaŭ ol Coan de Egiptujo.) 23 Kaj ili venis
ĝis la valo Eŝkol, kaj ili detranĉis tie branĉon kun
unu peniko da vinberoj, kaj ili ekportis ĝin sur
stango duope; ankaŭ iom da granatoj kaj da figoj.
24 Al tiu loko oni donis la nomon Eŝkol, pro la
peniko da vinberoj, kiun detranĉis tie la Izraelidoj.
25 Kaj ili revenis post la esplorrigardo de la lando
post kvardek tagoj. 26 Kaj ili iris kaj venis al
Moseo kaj al Aaron kaj al la tuta komunumo de la
Izraelidoj en la dezerton Paran, en la lokon Kadeŝ,
kaj donis al ili raporton kaj al la tuta komunumo
kaj montris al ili la fruktojn de la lando. 27 Kaj ili
rakontis al li, kaj diris: Ni venis en la landon, en
kiun vi sendis nin, kaj efektive en ĝi fluas lakto kaj
mielo, kaj jen estas ĝiaj fruktoj; 28 sed forta estas
la popolo, kiu loĝas en la lando, kaj la urboj estas
fortikigitaj, tre grandaj; kaj ankaŭ la idojn de Anak
ni vidis tie. 29 Amalek loĝas en la suda parto de la
lando, kaj la Ĥetidoj kaj Jebusidoj kaj Amoridoj
loĝas sur la monto, kaj la Kanaanidoj loĝas apud
la maro kaj sur la bordo de Jordan. 30 Kaj Kaleb
trankviligis la popolon antaŭ Moseo, kaj diris: Ni
iros, kaj ni ekposedos ĝin, ĉar ni povas ĝin venki.
31 Sed la viroj, kiuj iris kun li, diris: Ni ne povas iri
al tiu popolo, ĉar ĝi estas pli forta ol ni. 32 Kaj pri
la lando, kiun ili esplorrigardis, ili disvastigis inter
la Izraelidoj malbonan famon, dirante: La lando,
kiun ni trapasis por esplorrigardi ĝin, estas lando,
kiu formanĝas siajn loĝantojn, kaj la tuta popolo,
kiun ni vidis en ĝi, estas homoj grandkreskaj; 33
kaj tie ni vidis la gigantojn, la idojn de Anak el la
gigantoj, kaj ni estis en niaj okuloj kiel lokustoj,
kaj tiaj ni estis ankaŭ en iliaj okuloj.

14 Tiam tumultiĝis la tuta komunumo kaj
ekkriis, kaj la popolo ploris en tiu nokto.
2 Kaj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj kontraŭ
Aaron ĉiuj Izraelidoj, kaj la tuta komunumo diris
al ili: Ho, se ni estus mortintaj en la lando Egipta,
aŭ se ni mortus en ĉi tiu dezerto! 3 Kaj por kio
la Eternulo irigas nin en tiun landon, por ke ni
falu de glavo? niaj edzinoj kaj infanoj fariĝos
militakiro. Ĉu ne estas pli bone, ke ni revenu
Egiptujon? 4 Kaj ili diris unu al alia: Ni starigu al
ni estron, kaj ni reiru Egiptujon. 5 Tiam Moseo
kaj Aaron ĵetiĝis vizaĝaltere antaŭ la tuta anaro
de la komunumo de la Izraelidoj. 6 Kaj Josuo,
filo de Nun, kaj Kaleb, filo de Jefune, el tiuj, kiuj
esplorrigardis la landon, disŝiris siajn vestojn, 7
kaj ili diris al la tuta komunumo de la Izraelidoj
jene: La lando, kiun ni trapasis, por esplorrigardi
ĝin, tiu lando estas tre, tre bona. 8 Se la Eternulo
estos favorkora al ni, Li venigos nin en tiun
landon kaj donos ĝin al ni, tiun landon, en kiu
fluas lakto kaj mielo. 9 Nur ne ribelu kontraŭ la
Eternulo, kaj ne timu la popolon de la lando, ĉar
nia manĝotaĵo ili estas; ilia ŝirmo foriĝis de ili,
kaj la Eternulo estas kun ni; ne timu ilin. 10 Kaj
la tuta komunumo diris, ke oni mortigu ilin per
ŝtonoj. Sed la majesto de la Eternulo aperis en la
tabernaklo de kunveno antaŭ ĉiuj Izraelidoj. 11
Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ĝis kiam incitados
Min ĉi tiu popolo? kaj ĝis kiam ĝi ne kredos al
Mi, malgraŭ ĉiuj pruvosignoj, kiujn Mi faris meze
de ĝi? 12 Mi frapos ĝin per pesto kaj ekstermos
ĝin, kaj Mi faros el vi popolon pli grandan kaj pli
fortan ol ĝi. 13 Sed Moseo diris al la Eternulo:
Aŭdos la Egiptoj, el inter kiuj Vi elkondukis ĉi
tiun popolon per Via forto, 14 kaj ili diros al la
loĝantoj de tiu lando, kiuj aŭdis, ke Vi, la Eternulo,
estas meze de ĉi tiu popolo, kaj ke Vi, la Eternulo,
montris Vin al ili okulon kontraŭ okulo, kaj ke Via
nubo staras super ili, kaj ke Vi iras antaŭ ili dum la
tago en nuba kolono kaj dum la nokto en kolono
fajra; 15 se Vi ekstermos ĉi tiun popolon kiel unu
homon, tiam la popoloj, kiuj aŭdis la famon pri
Vi, dirus: 16 Ĉar la Eternulo ne povis venigi ĉi tiun
popolon en la landon, pri kiu Li ĵuris al ili, tial

Li buĉis ilin en la dezerto. 17 Nun montriĝu do
granda la forto de mia Sinjoro, laŭ la parolo, kiun
Vi diris: 18 La Eternulo estas longepacienca kaj
multe favorkora; Li pardonas kulpon kaj krimon,
sed antaŭ Li neniu estas senkulpa; Li punas la
kulpon de patroj sur filoj kaj nepoj, en la tria
kaj kvara generacioj. 19 Ho, pardonu la kulpon
de ĉi tiu popolo laŭ Via granda favorkoreco kaj
kiel Vi pardonadis al ĉi tiu popolo de Egiptujo
ĝis nun. 20 Kaj la Eternulo diris: Mi pardonis
konforme al via diro; 21 sed kiel Mi vivas kaj kiel
de la gloro de la Eternulo estas plena la tuta tero,
22 ĉiuj homoj, kiuj vidis Mian gloron kaj Miajn
pruvosignojn, kiujn Mi faris en Egiptujo kaj en
la dezerto, kaj provis Min jam dek fojojn kaj ne
aŭskultis Mian voĉon, 23 ne vidos la landon, pri
kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, kaj ĉiuj, kiuj incitis Min,
ne vidos ĝin. 24 Sed Mian sklavon Kaleb, ĉar estis
en li spirito alia kaj li estis obeema al Mi, lin Mi
venigos en la landon, en kiun li iris, kaj lia idaro
heredos ĝin. 25 Sed la Amalekidoj kaj Kanaanidoj
loĝas en la valo; morgaŭ turnu vin kaj ekiru en la
dezerton sur la vojo al la Ruĝa Maro. 26 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante:
27 Ĝis kiam ĉi tiu malbona komunumo murmuros
kontraŭ Mi? la murmuradon de la Izraelidoj, kiun
ili murmuras kontraŭ Mi, Mi aŭdis. 28 Diru al ili:
Kiel Mi vivas, diras la Eternulo, kiel vi parolis al
Miaj oreloj, tiel Mi faros al vi: 29 en ĉi tiu dezerto
falos viaj kadavroj, kaj el ĉiuj viaj kalkulitoj, laŭ
via tuta kalkulo, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli,
kiuj murmuris kontraŭ Mi, 30 neniu venos en
la landon, pri kiu Mi levis Mian manon, ke Mi
loĝigos vin en ĝi, neniu krom Kaleb, filo de Jefune,
kaj Josuo, filo de Nun. 31 Viajn infanojn, pri kiuj
vi diris, ke ili fariĝos militakiro, Mi venigos tien,
kaj ili ekkonos la landon, kiun vi malŝatis. 32 Sed
vi — viaj kadavroj falos en ĉi tiu dezerto. 33 Kaj
viaj filoj estos paŝtistoj en la dezerto dum kvardek
jaroj, kaj portos vian malĉastecon, ĝis kiam viaj
kadavroj konsumiĝos en la dezerto. 34 Laŭ la
nombro de la tagoj, dum kiuj vi esplorrigardis
la landon, kvardek tagoj, po jaro pro ĉiu tago, vi
portos la punon pro via malbonago dum kvardek
jaroj, por ke vi ekkonu Mian malfavoron. 35 Mi,
la Eternulo, tion diris: tion Mi faros al tiu tuta
malbona komunumo, kiu ribelis kontraŭ Mi; en ĉi
tiu dezerto ili pereos kaj ĉi tie ili mortos. 36 Kaj
la viroj, kiujn Moseo sendis, por esplorrigardi la
landon, kaj kiuj revenis kaj murmurigis kontraŭ
li la tutan komunumon, disvastigante malbonan
famon pri la lando — 37 tiuj viroj, kiuj disvastigis
malbonan famon pri la lando, mortis de pesto
antaŭ la Eternulo. 38 Sed Josuo, filo de Nun, kaj
Kaleb, filo de Jefune, restis vivaj el tiuj viroj, kiuj
iris, por esplorrigardi la landon. 39 Kaj Moseo diris
tiujn vortojn al ĉiuj Izraelidoj, kaj la popolo tre
malĝojis. 40 Kaj ili leviĝis frumatene, kaj iris sur
la supron de la monto, dirante: Jen ni estas, kaj ni
iru sur la lokon, pri kiu parolis la Eternulo; ĉar ni
pekis. 41 Sed Moseo diris: Por kio vi kontraŭagas
al la vortoj de la Eternulo? tio ja ne sukcesos.
42 Ne iru, ĉar la Eternulo ne estas inter vi; kaj
ne estu frapataj antaŭ viaj malamikoj. 43 Ĉar la
Amalekidoj kaj la Kanaanidoj estas tie antaŭ vi,
kaj vi falos de glavo; ĉar pro tio, ke vi deturniĝis
de la Eternulo, la Eternulo ne estos kun vi. 44 Sed
ili obstinis, kaj iris sur la supron de la monto;
tamen la kesto de la interligo de la Eternulo kaj
Moseo ne eliris el la tendaro. 45 Kaj malsupreniris
la Amalekidoj kaj la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la
monto, kaj batis ilin kaj persekutis ilin ĝis Ĥorma.

15 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili:
Kiam vi venos en la landon de via loĝado, kiun
Mi donas al vi, 3 kaj vi faros fajroferon al la
Eternulo, bruloferon aŭ buĉoferon, plenumante
sanktan promeson aŭ farante memvolan oferon,
aŭ en viaj festoj, por fari agrablan odoraĵon al la
Eternulo el grandaj brutoj aŭ el malgrandaj: 4
tiam la oferdonanto devas alporti al la Eternulo
farunoferon el dekono de efo da delikata faruno,
miksita kun kvarono de hino da oleo; 5 kaj da
vino por verŝofero kvaronon de hino aldonu al
la brulofero aŭ al la buĉofero al ĉiu ŝafido. 6
Kaj ĉe ŝafo alportu farunoferon el du dekonoj
de efo da delikata faruno, miksita kun triono de
hino da oleo. 7 Kaj da vino por verŝofero trionon
de hino; alportu tion kiel agrablan odoraĵon al
la Eternulo. 8 Kaj se bovidon vi alportos kiel
bruloferon aŭ buĉoferon, por plenumi sanktan
promeson, aŭ kiel pacoferon al la Eternulo, 9
tiam kun la bovido oni devas alporti farunoferon
el tri dekonoj de efo da delikata faruno, miksita
kun duono de hino da oleo; 10 kaj da vino por
verŝofero alportu duonon de hino kiel fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo. 11 Tiel oni devas
fari ĉe ĉiu bovo aŭ ĉe ĉiu ŝafo aŭ ĉe brutido el
ŝafoj aŭ kaproj. 12 Laŭ la nombro de la oferoj,
kiujn vi faros, agu tiel ĉe ĉiu, laŭ ilia nombro.
13 Ĉiu indiĝeno faru tion tiamaniere, alportante
fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo. 14 Kaj
se loĝas inter vi fremdulo aŭ kiu ajn estas inter
vi en viaj generacioj, kaj li alportos fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo, tiam li faru
tiel, kiel vi faras. 15 Por la tuta komunumo

devas esti unu leĝo, por vi kaj por la fremdulo
inter vi; leĝo eterna en viaj generacioj, kiel por
vi, tiel ankaŭ por la fremdulo, estu antaŭ la
Eternulo. 16 Unu leĝo kaj unu rajto estu por vi,
kaj por la fremdulo, kiu loĝas kun vi. 17 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 18 Parolu al
la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi venos en la
landon, en kiun Mi vin kondukas, 19 kaj vi manĝos
la panon de tiu lando, tiam donu oferdonon al la
Eternulo. 20 Kiel unuaaĵon el via pasto alportu
oferdone kukon; kiel oferdonon el la grenejo,
tiel oferdonu ĝin. 21 El la unuaaĵoj de via pasto
donu al la Eternulo oferdonon en viaj generacioj.
22 Kaj se vi eraros, kaj ne plenumos ĉiujn tiujn
ordonojn, kiujn la Eternulo diris al Moseo, 23
ĉion, kion la Eternulo ordonis al vi per Moseo,
de la tago, en kiu la Eternulo ordonis, kaj plue,
en viaj generacioj; 24 tiam se pro neatento de la
komunumo estis farita la eraro, la tuta komunumo
alportu unu bovidon kiel bruloferon, kiel agrablan
odoraĵon al la Eternulo, kun ĝia farunofero kaj
ĝia verŝofero laŭ la regularo, kaj unu kapron
kiel pekoferon. 25 Kaj la pastro pekliberigos
la tutan komunumon de la Izraelidoj, kaj estos
pardonite al ili; ĉar tio estis eraro, kaj ili alportis
sian oferon, fajroferon al la Eternulo, kaj sian
pekoferon antaŭ la Eternulo pro sia peko. 26
Kaj estos pardonite al la tuta komunumo de la
Izraelidoj, kaj al la fremdulo, kiu loĝas inter ili;
ĉar la tuta popolo eraris. 27 Kaj se unu homo
pekos per eraro, tiam li alportu kaprinon jaraĝan
kiel pekoferon. 28 Kaj la pastro pekliberigos la
homon, kiu eraris, pekante per eraro antaŭ la
Eternulo; li pekliberigos lin, kaj estos pardonite
al li. 29 Kiel por la indiĝeno el la Izraelidoj, tiel
ankaŭ por la fremdulo, kiu loĝas inter ili, unu leĝo
estu por vi por tiu, kiu eraris. 30 Sed se iu faris
ion per mano malhumila, ĉu li estas indiĝeno, ĉu
fremdulo, li blasfemis kontraŭ la Eternulo; kaj
ekstermiĝos tiu homo el inter sia popolo; 31 ĉar
la vorton de la Eternulo li malestimis kaj Lian
ordonon li malobeis; ekstermiĝu tiu homo, lia
peko estas sur li. 32 Kiam la Izraelidoj estis en
la dezerto, ili trovis homon, kiu kolektis lignon
en tago sabata. 33 Kaj tiuj, kiuj trovis lin, kiam
li kolektis lignon, alkondukis lin al Moseo kaj al
Aaron kaj al la tuta komunumo. 34 Kaj oni metis
lin en gardejon, ĉar ne estis ankoraŭ klarigite,
kion oni devas fari al li. 35 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Tiu homo mortu; per ŝtonoj mortigu
lin la tuta komunumo ekster la tendaro. 36 Kaj la
tuta komunumo elkondukis lin ekster la tendaron
kaj mortigis lin per ŝtonoj, kaj li mortis; kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 37 Kaj la Eternulo diris
al Moseo jene: 38 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili, ke ili faru al si kvastojn sur la randoj de
siaj vestoj en siaj generacioj, kaj ili enmetu en
la kvaston de la rando fadenon bluan. 39 Kaj ĝi
estu por vi kvasto, kiun rigardante, vi rememoros
ĉiujn ordonojn de la Eternulo kaj plenumos ilin
kaj ne iros laŭ viaj koroj kaj viaj okuloj, kiujn
vi malĉaste sekvadas; 40 por ke vi memoru kaj
plenumu ĉiujn Miajn ordonojn kaj estu sanktaj
antaŭ via Dio. 41 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu
elkondukis vin el la lando Egipta, por ke Mi estu
via Dio. Mi estas la Eternulo, via Dio.

16 Kaj entreprenis Koraĥ, filo de Jichar, filo de
Kehat, ido de Levi, kaj Datan kaj Abiram,
filoj de Eliab, kaj On, filo de Pelet, idoj de Ruben, 2
kaj stariĝis antaŭ Moseo, kaj kun ili el la Izraelidoj
ducent kvindek viroj, estroj de la komunumo,
vokataj al la kunvenoj; homoj eminentaj; 3 kaj
ili kolektiĝis kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron,
kaj diris al ili: Sufiĉe por vi! la tuta komunumo,
ĉiuj estas ja sanktaj, kaj inter ili estas la Eternulo;
kial do vi estrigas vin super la komunumo de
la Eternulo? 4 Kaj Moseo tion aŭdis, kaj ĵetis
sin vizaĝaltere. 5 Kaj li ekparolis al Koraĥ kaj
al lia tuta anaro, dirante: Morgaŭ la Eternulo
montros, kiu estas Lia kaj kiu estas sankta, por ke
Li alproksimigu lin al Si; kaj kiun Li elektos, tiun
Li alproksimigos al Si. 6 Faru jenon: prenu al vi
incensujojn, Koraĥ kaj lia tuta anaro, 7 kaj metu
sur ilin fajron kaj metu sur ilin incenson antaŭ la
Eternulo morgaŭ; kaj kiun la Eternulo elektos,
tiu estos la sanktulo. Estas troe, ho Levidoj! 8
Kaj Moseo diris al Koraĥ: Aŭskultu do, idoj de
Levi: 9 ĉu ne sufiĉas al vi, ke la Dio de la Izraelidoj
distingis vin inter la komunumo de Izrael, por
alproksimigi vin al Si, por ke vi plenumu la servojn
en la tabernaklo de la Eternulo kaj por ke vi
staru antaŭ la komunumo, por servi al ĝi? 10
Kaj Li alproksimigos vin kaj ĉiujn viajn fratojn,
la idojn de Levi, kun vi; kaj nun vi postulas eĉ
pastrecon! 11 Tiamaniere vi kaj via tuta anaro
ekribelis kontraŭ la Eternulo; sed kio estas Aaron,
ke vi murmuras kontraŭ li? 12 Kaj Moseo sendis
voki Datanon kaj Abiramon, filojn de Eliab; sed ili
diris: Ni ne iros! 13 Ĉu ne sufiĉas, ke el lando, en
kiu fluas lakto kaj mielo, vi elirigis nin, por pereigi
nin en la dezerto? kaj vi volas ankoraŭ regi super
ni? 14 Ja ne en landon, en kiu fluas lakto kaj mielo,
vi venigis nin, kaj vi ne donis al ni posedaĵon el
kampoj kaj vinberĝardenoj! ĉu vi volas blindigi la
okulojn de ĉi tiuj homoj? ni ne iros. 15 Kaj tio tre
kolerigis Moseon, kaj li diris al la Eternulo: Ne

turnu Vin al ilia ofero; eĉ unu azenon mi ne prenis
de ili, kaj al neniu el ili mi faris ian malbonon. 16
Kaj Moseo diris al Koraĥ: Vi kaj via tuta anaro
estu antaŭ la Eternulo morgaŭ, vi kaj ili kaj Aaron.
17 Kaj prenu ĉiu sian incensujon kaj metu sur ĝin
incenson, kaj alportu antaŭ la Eternulon ĉiu sian
incensujon, ducent kvindek incensujojn; ankaŭ vi
kaj Aaron, ĉiu sian incensujon. 18 Kaj ili prenis
ĉiu sian incensujon kaj metis sur ĝin fajron kaj
ŝutis sur ĝin incenson, kaj ili stariĝis ĉe la pordo
de la tabernaklo de kunveno, ankaŭ Moseo kaj
Aaron. 19 Kaj kunvenigis kontraŭ ili Koraĥ la tutan
anaron ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno;
kaj montriĝis la majesto de la Eternulo al la tuta
komunumo. 20 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo
kaj al Aaron, dirante: 21 Apartiĝu de ĉi tiu anaro,
kaj Mi ekstermos ilin en momento. 22 Kaj ili ĵetis
sin vizaĝaltere, kaj diris: Ho Dio, Dio de la spiritoj
de ĉia karno! unu pekis, kaj Vi volas koleri la
tutan komunumon? 23 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 24 Diru al la komunumo jene:
Foriru de ĉirkaŭ la loĝejo de Koraĥ, Datan, kaj
Abiram. 25 Kaj Moseo leviĝis kaj iris al Datan
kaj Abiram, kaj post li iris la plejaĝuloj de Izrael.
26 Kaj li diris al la komunumo: Foriru do de la
tendoj de tiuj malbonaj homoj, kaj tuŝu nenion,
kio apartenas al ili, por ke vi ne pereu pro ĉiuj
iliaj pekoj. 27 Kaj ili foriris de ĉirkaŭ la loĝejo de
Koraĥ, Datan, kaj Abiram; sed Datan kaj Abiram
eliris, kaj staris ĉe la pordo de siaj tendoj kune
kun siaj edzinoj, filoj, kaj malgrandaj infanoj. 28
Kaj Moseo diris: Per tio vi ekscios, ke la Eternulo
sendis min, por fari ĉiujn tiujn aferojn, kaj ke
mi ne faris laŭ mia koro: 29 se per la ordinara
morto de ĉiuj homoj mortos ĉi tiuj, aŭ ilin trafos
la sorto, kiu povas trafi ĉiun homon, tiam ne la
Eternulo sendis min. 30 Sed se novan aperon kreos
la Eternulo, kaj la tero malfermos sian buŝon, kaj
englutos ilin, kaj ĉion, kio apartenas al ili, kaj ili
vivaj malsupreniros en Ŝeolon, tiam sciu, ke ĉi tiuj
homoj blasfemis kontraŭ la Eternulo. (Sheol h7585)
31 Apenaŭ li finis paroli ĉion tion, disfendiĝis la
tero, kiu estis sub ili; 32 kaj la tero malfermis sian
buŝon kaj englutis ilin kaj iliajn domojn kaj ĉiujn
homojn de Koraĥ kaj la tutan havon. 33 Kaj ili,
kaj ĉio, kio apartenis al ili, malsupreniris vivaj
en Ŝeolon, kaj fermiĝis super ili la tero, kaj ili
forpereis el inter la komunumo. (Sheol h7585) 34
Kaj ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis ĉirkaŭ ili, forkuris
ĉe ilia krio; ĉar ili diris: Ke nin ankaŭ la tero ne
englutu. 35 Kaj fajro eliris de la Eternulo, kaj
ĝi forbruligis tiujn ducent kvindek homojn, kiuj
alportis la incenson. 36 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 37 Diru al Eleazar, filo de la pastro
Aaron, ke li levu la incensujojn el la brulintaĵo,
sed la fajron disĵetu malproksimen; ĉar sanktiĝis
38 la incensujoj de tiuj, kiuj per sia vivo pagis pro
la peko; kaj oni faru el ili tavoletojn, por tegi la
altaron; ĉar oni alportis ilin antaŭ la Eternulon,
kaj ili sanktiĝis; kaj ili estu memoriga signo por
la Izraelidoj. 39 Kaj Eleazar, la pastro, prenis la
kuprajn incensujojn, kiujn alportis la bruligitaj,
kaj tavoligis ilin, por tegi la altaron 40 memorige
por la Izraelidoj, ke laiko, kiu ne estas el la idoj
de Aaron, ne alproksimiĝu, por incensi antaŭ
la Eternulo, por ke li ne fariĝu kiel Koraĥ kaj
lia anaro, kiel diris la Eternulo al li per Moseo.
41 Kaj en la sekvanta tago la tuta komunumo
de la Izraelidoj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj
kontraŭ Aaron, dirante: Vi mortigis la popolon de
la Eternulo. 42 Kaj kiam kolektiĝis la komunumo
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron, ili turniĝis
al la tabernaklo de kunveno; kaj jen kovris ĝin
la nubo kaj aperis la majesto de la Eternulo. 43
Kaj eniris Moseo kaj Aaron en la antaŭan parton
de la tabernaklo de kunveno. 44 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo, dirante: 45 Foriĝu el inter ĉi
tiu komunumo, kaj Mi pereigos ilin en momento.
Sed ili ĵetiĝis vizaĝaltere. 46 Kaj Moseo diris al
Aaron: Prenu vian incensujon kaj metu sur ĝin
fajron de la altaro kaj ŝutu sur ĝin incenson kaj
iru rapide al la komunumo kaj pekliberigu ĝin;
ĉar eliris kolero de antaŭ la Eternulo, komenciĝis
la frapado. 47 Tiam Aaron prenis, kiel diris Moseo,
kaj kuris en la mezon de la komunumo; kaj jen
komenciĝis jam la frapado en la popolo. Kaj li
metis la incenson kaj pekliberigis la popolon. 48
Li stariĝis inter la mortintoj kaj la vivantoj, kaj la
frapado ĉesiĝis. 49 Kaj la nombro de la mortintoj
de la frapado estis dek kvar mil sepcent, krom
tiuj, kiuj mortis pro Koraĥ. 50 Kaj Aaron revenis
al Moseo al la pordo de la tabernaklo de kunveno;
kaj la frapado ĉesiĝis.

17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Parolu al la Izraelidoj, kaj prenu de ili
po unu bastono de ĉiu tribo, de ĉiuj iliaj triboj
dek du bastonojn, kaj ĉies nomon skribu sur lia
bastono. 3 Sed la nomon de Aaron skribu sur
la bastono de Levi; ĉar unu bastono devas esti
de la estro de ilia tribo. 4 Kaj kuŝigu ilin en la
tabernaklo de kunveno antaŭ la kesto de atesto,
kie Mi aperas al vi. 5 Kaj kiun viron Mi elektos, ties
bastono ekfloros; kaj tiel Mi silentigos antaŭ Mi la
murmuradon de la Izraelidoj, kiun ili murmuras
kontraŭ vi. 6 Kaj Moseo parolis al la Izraelidoj,
kaj ĉiuj iliaj estroj donis al li po unu bastono de

ĉiu tribo, laŭ iliaj triboj dek du bastonojn; kaj
la bastono de Aaron estis inter iliaj bastonoj. 7
Kaj Moseo kuŝigis la bastonojn antaŭ la Eternulo
en la tabernaklo de atesto. 8 Kaj en la sekvanta
tago Moseo venis en la tabernaklon de atesto; kaj
jen ekfloris la bastono de Aaron de la domo de
Levi, kaj ĝi elirigis burĝonojn kaj donis florojn kaj
maturigis migdalojn. 9 Kaj Moseo elportis ĉiujn
bastonojn de antaŭ la Eternulo al ĉiuj Izraelidoj;
kaj ili vidis, kaj ĉiu prenis sian bastonon. 10 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Remetu la bastonon de
Aaron antaŭ la keston de atesto, por ke ĝi estu
gardata kiel memorsigno por la ribelemuloj, por
ke ĉesiĝu ilia murmurado kontraŭ Mi, kaj por ke ili
ne mortu. 11 Kaj Moseo faris tion; kiel la Eternulo
ordonis al li, tiel li faris. 12 Kaj la Izraelidoj diris
al Moseo: Jen ni mortas, ni pereas, ni ĉiuj pereas;
13 ĉiu, kiu alproksimiĝas al la tabernaklo de la
Eternulo, mortas; ĉu ni ĉiuj mortos?

18 Kaj la Eternulo diris al Aaron: Vi kaj viaj
filoj kaj la domo de via patro kune kun vi
portos sur vi la kulpon pri la tabernaklo, kaj vi
kaj viaj filoj kune kun vi portos la kulpon pri
via pastrado. 2 Ankaŭ viajn fratojn, la tribon
de Levi, la genton de via patro, alproksimigu al
vi; ili aliĝu al vi kaj servu vin; kaj vi kune kun
viaj filoj estos ĉe la tabernaklo de atesto. 3 Kaj
ili prizorgu la gardadon de vi kaj la gardadon
de la tuta tabernaklo; nur al la objektoj de la
sanktejo kaj al la altaro ili ne alproksimiĝu, por ke
ili ne mortu, kiel ili, tiel ankaŭ vi. 4 Ili aliĝu al
vi kaj plenumu la zorgadon pri la tabernaklo de
kunveno, koncerne ĉiujn servojn en la tabernaklo;
sed laiko ne alproksimiĝu al vi. 5 Kaj plenumu
la zorgadon pri la sanktejo kaj la zorgadon pri
la altaro, por ke ne estu plu kolero kontraŭ
la Izraelidoj. 6 Kaj Mi prenis viajn fratojn, la
Levidojn, el inter la Izraelidoj; donace al vi ili estas
donitaj por la Eternulo, por plenumi la servojn en
la tabernaklo de kunveno. 7 Kaj vi kune kun viaj
filoj plenumu vian pastradon en ĉio, kio koncernas
la altaron, kaj tion, kio estas malantaŭ la kurteno,
kaj servu; kiel donacon Mi donas al vi la servadon
de via pastrado; sed laiko, kiu alproksimiĝos, estu
mortigita. 8 Kaj la Eternulo diris al Aaron: Mi
donis al vi la zorgadon pri Miaj oferdonoj: ĉion,
kion konsekras la Izraelidoj, Mi donis al vi kaj al
viaj filoj, kiel sanktan apartenaĵon per leĝo eterna.
9 Jen kio apartenas al vi el la plejsanktaĵoj, el la
bruligataĵo: ĉiu ilia ofero, kiel ĉiu ilia farunofero,
tiel ankaŭ ĉiu ilia pekofero kaj ĉiu ilia kulpofero,
kiun ili donos al Mi, estas plejsanktaĵo por vi kaj
por viaj filoj. 10 Sur la plej sankta loko manĝu
tion; ĉiu virseksulo povas tion manĝi. Sankta
ĝi estu por vi. 11 Kaj jen kio apartenas al vi:
iliaj donacataj oferdonoj el ĉiuj skuoferoj de la
Izraelidoj; al vi Mi donis ilin kaj al viaj filoj kaj
al viaj filinoj kune kun vi, per leĝo eterna; ĉiu
pura en via domo povas tion manĝi. 12 Ĉion plej
bonan el oleo kaj ĉion plej bonan el mosto kaj
el greno, iliajn unuaaĵojn, kiujn ili donas al la
Eternulo, Mi fordonis al vi. 13 La unuaj produktoj
de ĉio, kio estas sur ilia tero, kiujn ili alportos al
la Eternulo, apartenas al vi; ĉiu pura en via domo
povas tion manĝi. 14 Ĉio, kio estas konsekrita en
Izrael, apartenas al vi. 15 Ĉiu utermalferminto el
ĉiuj vivaj estaĵoj, kiun ili alportas al la Eternulo,
kiel el homoj, tiel ankaŭ el brutoj, apartenas al vi;
tamen prenu elaĉeton pro unuenaskito el homoj,
kaj ankaŭ pro unuenaskito el malpuraj brutoj
prenu elaĉeton. 16 Ilia elaĉeto estas: post la aĝo
de unu monato prenu elaĉeton laŭ via takso, kvin
siklojn da arĝento laŭ la sankta siklo, kiu konsistas
el dudek geroj. 17 Nur pro unuenaskito el bovoj
aŭ pro unuenaskito el ŝafoj aŭ pro unuenaskito
el kaproj ne prenu elaĉeton: ili estas sanktaĵo;
per ilia sango aspergu la altaron, kaj ilian sebon
bruligu kiel fajroferon, agrablan odoraĵon al la
Eternulo. 18 Sed ilia viando apartenas al vi; kiel
la brustaĵo de skuofero kaj la dekstra femuro,
ĝi apartenas al vi. 19 Ĉiujn sanktajn oferdonojn,
kiujn alportas la Izraelidoj al la Eternulo, Mi donis
al vi kaj al viaj filoj kaj al viaj filinoj kune kun vi,
per leĝo eterna. Tio estas interligo de salo por
eterne antaŭ la Eternulo por vi kaj por via idaro
kune kun vi. 20 Kaj la Eternulo diris al Aaron: En
ilia tero vi ne havos heredaĵon, kaj parton vi ne
havos inter ili; Mi estas via parto kaj via heredaĵo
meze de la Izraelidoj. 21 Kaj al la filoj de Levi Mi
donis kiel heredaĵon dekonaĵon de ĉio en Izrael,
rekompence pro ilia servado, kiun ili faras, la
servado en la tabernaklo de kunveno. 22 Kaj la
Izraelidoj ne alproksimiĝu plu al la tabernaklo de
kunveno, por ke ili ne portu pekon kaj ne mortu.
23 Nur la Levidoj mem plenumu la servadon en
la tabernaklo de kunveno kaj portu sur si ilian
pekon; leĝo eterna tio estu en viaj generacioj; kaj
inter la Izraelidoj ili ne havos posedaĵon. 24 Ĉar
la dekonaĵon de la Izraelidoj, kiun ili alportos al
la Eternulo oferdone, Mi donis al la Levidoj kiel
posedaĵon; tial Mi diris al ili, ke inter la Izraelidoj
ili ne havu posedaĵon. 25 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 26 Al la Levidoj parolu, kaj diru
al ili: Kiam vi prenos de la Izraelidoj la dekonaĵon,
kiun Mi donas al vi de ili kiel posedaĵon, tiam levu
el ĝi oferdonon por la Eternulo, dekonaĵon el la

dekonaĵo. 27 Kaj estos kalkulata al vi via oferdono,
kiel greno el la garbejo kaj kiel abundaĵo el la
vinpremejo. 28 Tiamaniere vi ankaŭ alportos
oferdonon al la Eternulo el ĉiuj viaj dekonaĵoj,
kiujn vi prenos de la Izraelidoj; kaj vi donos el
ili la oferdonon, destinitan por la Eternulo, al la
pastro Aaron. 29 El ĉiuj ricevataj donacoj alportu
oferdonon al la Eternulo, el ĉio plej bona en ĝi
ĝian parton konsekritan. 30 Kaj diru al ili: Kiam vi
alportos el tio la plej bonan parton, tiam ĝi estos
kalkulata al la Levidoj kiel enspezo el la garbejo
kaj kiel enspezo el la vinpremejo. 31 Kaj vi povas
tion manĝi sur ĉiu loko, vi kaj via domo; ĉar tio
estas pago al vi pro via servado en la tabernaklo
de kunveno. 32 Kaj vi ne portos pri tio pekon,
kiam vi alportos la plej bonan parton el tio; kaj vi
ne malsanktigos la konsekritaĵon de la Izraelidoj,
kaj vi ne mortos.

19 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron, dirante: 2 Jen estas la instrukcio de la
leĝo, kiun la Eternulo starigis, dirante: Diru al la
Izraelidoj, ke ili venigu al vi bovinon ruĝan, sanan,
kiu ne havas difekton kaj sur kiun ne estis metita
jugo. 3 Kaj donu ĝin al Eleazar, la pastro, kaj li
elkonduku ĝin ekster la tendaron, kaj oni buĉu
ĝin antaŭ li. 4 Kaj Eleazar, la pastro, prenu iom el
ĝia sango per sia fingro kaj aspergu sep fojojn
per ĝia sango en la direkto al la antaŭa parto de
la tabernaklo de kunveno. 5 Kaj oni forbruligu
la bovinon antaŭ liaj okuloj: ĝian felon kaj ĝian
karnon kaj ĝian sangon kune kun ĝia sterko oni
forbruligu. 6 Kaj la pastro prenu cedran lignon kaj
hisopon kaj ruĝan lanon kaj ĵetu en la brulaĵon de
la bovino. 7 Kaj la pastro lavu siajn vestojn kaj
banu sian korpon en akvo, kaj poste li venu en
la tendaron, kaj la pastro restos malpura ĝis la
vespero. 8 Kaj tiu, kiu ĝin forbruligis, lavu siajn
vestojn per akvo kaj banu sian korpon en akvo,
kaj li restos malpura ĝis la vespero. 9 Kaj viro
pura kolektu la cindron de la bovino kaj metu ĝin
ekster la tendaro sur puran lokon, kaj ĝi estos
konservata por la komunumo de la Izraelidoj
por la akvo puriga: tio estas ofero propeka. 10
Kaj la kolektinto de la cindro de la bovino lavu
siajn vestojn, kaj li restos malpura ĝis la vespero.
Tio estos leĝo eterna por la Izraelidoj, kaj por la
fremduloj, kiuj loĝas inter ili. 11 Kiu ektuŝis la
kadavron de ia homo, tiu restos malpura dum
sep tagoj; 12 li senpekigos sin per ĝi en la tria
tago kaj en la sepa tago, kaj li fariĝos pura; kaj
se li ne senpekigos sin en la tria tago kaj en la
sepa tago, li ne fariĝos pura. 13 Ĉiu, kiu ektuŝis la
kadavron de homo, kiu mortis, kaj ne senpekigos
sin, tiu malpurigas la loĝejon de la Eternulo; kaj
tiu homo ekstermiĝos el inter Izrael; ĉar li ne
estas aspergita per puriga akvo, li estas malpura,
lia malpureco estas ankoraŭ sur li. 14 Jen estas
la leĝo: se homo mortis en tendo, tiam ĉiu, kiu
venas en la tendon, kaj ĉio, kio troviĝas en la
tendo, estos malpura dum sep tagoj. 15 Kaj ĉiu
nefermita vazo, sur kiu ne estas kovrilo kun
ŝnureto, estas malpura. 16 Kaj ĉiu, kiu ektuŝis sur
kampo glavmortigiton aŭ mortinton aŭ oston de
homo aŭ tombon, estos malpura dum sep tagoj.
17 Oni prenu por la malpurulo iom el la cindro
de la bruligita pekofero kaj verŝu sur ĝin akvon
vivan en vazon; 18 kaj viro pura prenu hisopon
kaj trempu ĝin en akvo, kaj aspergu la tendon kaj
ĉiujn vazojn, kaj la homojn, kiuj tie estis, kaj la
tuŝinton de la osto aŭ de la mortigito aŭ de la
mortinto aŭ de la tombo. 19 Kaj la purulo aspergu
la malpurulon en la tria tago kaj en la sepa tago
kaj senpekigu lin en la sepa tago; kaj li lavu siajn
vestojn kaj banu sin en akvo, kaj vespere li estos
pura. 20 Kaj se iu estos malpura kaj ne senpekigos
sin, tiu ekstermiĝos el inter la komunumo, ĉar
li malpurigis la sanktejon de la Eternulo: li ne
estas aspergita per puriga akvo, li estas malpura.
21 Kaj tio estu por vi leĝo eterna. Kaj tiu, kiu
aspergis per la puriga akvo, lavu siajn vestojn; kaj
la ektuŝinto de la puriga akvo estos malpura ĝis la
vespero. 22 Kaj ĉio, kion ektuŝos la malpurulo,
estos malpura; kaj la homo, kiu ektuŝis, estos
malpura ĝis la vespero.

20 Kaj venis la Izraelidoj, la tuta komunumo,
en la dezerton Cin en la unua monato; kaj la
popolo ekloĝis en Kadeŝ, kaj tie mortis Mirjam
kaj estis tie enterigita. 2 Kaj ne estis akvo por
la komunumo, kaj ili kolektiĝis kontraŭ Moseo
kaj Aaron. 3 Kaj la popolo malpacis kontraŭ
Moseo, kaj ili diris jene: Ho, kial ni ne mortis
tiam, kiam mortis niaj fratoj antaŭ la Eternulo! 4
Kaj kial vi venigis la komunumon de la Eternulo
en ĉi tiun dezerton, por ke ni mortu ĉi tie kune
kun niaj brutoj? 5 Kaj por kio vi elirigis nin el
Egiptujo, por venigi nin al ĉi tiu malbona loko,
kie oni ne povas semi, kie ne ekzistas figarboj
nek vinberoj nek granatoj, kaj kie ne ekzistas
akvo por trinki? 6 Tiam Moseo kaj Aaron iris de
antaŭ la komunumo al la pordo de la tabernaklo
de kunveno kaj ĵetiĝis vizaĝaltere, kaj la majesto
de la Eternulo aperis al ili. 7 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo, dirante: 8 Prenu la bastonon
kaj kunvenigu la komunumon, vi kaj via frato
Aaron, kaj parolu antaŭ iliaj okuloj al la roko, kaj
ĝi donos sian akvon; kaj vi elirigos por ili akvon el

la roko, kaj vi trinkigos la komunumon kaj ĝiajn
brutojn. 9 Kaj Moseo prenis la bastonon de antaŭ
la Eternulo, kiel Li ordonis al li. 10 Kaj Moseo kaj
Aaron kunvenigis la komunumon antaŭ la rokon,
kaj li diris al ili: Aŭskultu, ho ribeluloj, ĉu el ĉi tiu
roko ni elirigu por vi akvon? 11 Kaj Moseo levis
sian manon kaj frapis la rokon per sia bastono
du fojojn; kaj ekfluis multe da akvo, kaj trinkis la
komunumo kaj ĝiaj brutoj. 12 Tiam la Eternulo
diris al Moseo kaj al Aaron: Pro tio, ke vi ne kredis
je Mi, por montri Min sankta en la okuloj de la
Izraelidoj, tial vi ne venigos ĉi tiun komunumon
en la landon, kiun Mi donas al ili. 13 Tio estas la
Akvo de Malpaco, ĉe kiu la Izraelidoj malpacis
kontraŭ la Eternulo kaj per kiu Li montris Sin
sankta al ili. 14 Kaj Moseo sendis senditojn el
Kadeŝ al la reĝo de Edom, por diri: Tiel diras
via frato Izrael: Vi scias ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj
trafis nin; 15 niaj patroj foriris en Egiptujon,
kaj ni loĝis en Egiptujo longan tempon, kaj la
Egiptoj agis malbone kontraŭ ni kaj kontraŭ niaj
patroj; 16 kaj ni ekkriis al la Eternulo, kaj Li aŭdis
nian voĉon, kaj Li sendis anĝelon kaj elkondukis
nin el Egiptujo; kaj jen ni estas en Kadeŝ, urbo
ĉe la fino de viaj limoj; 17 permesu do al ni
trairi vian landon; ni ne iros tra kampo nek tra
vinberĝardeno, kaj ni ne trinkos akvon el la putoj;
laŭ la ĉefa publika vojo ni iros, ni ne flankiĝos
dekstren nek maldekstren, ĝis ni trapasos viajn
limojn. 18 Sed Edom diris al li: Vi ne trapasos min,
alie mi eliros kun glavo renkonte al vi. 19 Kaj la
Izraelidoj diris al li: Laŭ la granda vojo ni iros;
kaj se ni trinkos vian akvon, mi kaj miaj brutoj,
mi pagos pro ĝi; nenio pli, sole per miaj piedoj
mi trairos. 20 Sed li diris: Ne trairu. Kaj Edom
elpaŝis kontraŭ lin kun popolo multenombra kaj
kun mano forta. 21 Kaj Edom ne volis permesi al
Izrael trapasi liajn limojn; kaj Izrael iris flanke de
li. 22 Kaj ili elmoviĝis el Kadeŝ; kaj la Izraelidoj, la
tuta komunumo, venis al la monto Hor. 23 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron sur la
monto Hor, ĉe la limo de la lando Edoma, dirante:
24 Aaron alkolektiĝu al sia popolo; ĉar pro tio, ke
vi malobeis Mian ordonon ĉe la Akvo de Malpaco,
li ne venos en la landon, kiun Mi donas al la
Izraelidoj. 25 Prenu Aaronon, kaj Eleazaron, lian
filon, kaj suririgu ilin sur la monton Hor; 26 kaj
deprenu de Aaron liajn vestojn, kaj surmetu ilin
sur Eleazaron, lian filon; kaj Aaron alkolektiĝu al
sia popolo kaj mortu tie. 27 Kaj Moseo faris, kiel
ordonis la Eternulo; kaj ili suriris sur la monton
Hor antaŭ la okuloj de la tuta komunumo. 28
Kaj Moseo deprenis de Aaron liajn vestojn, kaj
surmetis ilin sur Eleazaron, lian filon. Kaj Aaron
mortis tie sur la supro de la monto. Kaj Moseo
kaj Eleazar malsupreniris de la monto. 29 Kaj la
tuta komunumo vidis, ke Aaron mortis, kaj la
tuta domo de Izrael priploris Aaronon dum tridek
tagoj.

21 Kaj la Kanaanido, la reĝo de Arad, kiu loĝis
en la Sudo, aŭdis, ke Izrael venas per la vojo
de Atarim; kaj li ekbatalis kontraŭ Izrael kaj kaptis
kelkajn kiel militkaptitojn. 2 Tiam Izrael faris
sanktan promeson al la Eternulo, kaj diris: Se Vi
donos ĉi tiun popolon en mian manon, tiam mi
detruos iliajn urbojn. 3 Kaj la Eternulo elaŭskultis
la voĉon de Izrael kaj fordonis la Kanaanidojn;
kaj oni pereigis ilin kaj iliajn urbojn kaj donis al
la loko la nomon Ĥorma. 4 Kaj ili elmoviĝis de
la monto Hor laŭ la vojo al la Ruĝa Maro, por
ĉirkaŭiri la landon de Edom. Kaj senkuraĝiĝis la
animo de la popolo sur la vojo. 5 Kaj la popolo
ekparolis kontraŭ Dio kaj kontraŭ Moseo: Kial
vi elkondukis nin el Egiptujo, por ke ni mortu
en la dezerto? ĉar ekzistas nek pano nek akvo,
kaj al nia animo naŭzas la mizera nutraĵo. 6
Tiam la Eternulo sendis sur la popolon venenajn
serpentojn, kaj ili mordis la popolon, kaj mortis
multe da homoj el Izrael. 7 Kaj la popolo venis al
Moseo, kaj diris: Ni pekis, parolante kontraŭ la
Eternulo kaj kontraŭ vi; preĝu al la Eternulo, ke Li
forigu de ni la serpentojn. Kaj Moseo preĝis pri la
popolo. 8 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Faru al
vi serpenton kupran kaj metu ĝin sur stangon;
kaj ĉiu mordita, kiu ekrigardos ĝin, restos viva. 9
Kaj Moseo faris kupran serpenton kaj metis ĝin
sur stangon; kaj se serpento mordis iun kaj ĉi
tiu ekrigardis la kupran serpenton, li restis viva.
10 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis, kaj starigis sian
tendaron en Obot. 11 Kaj ili elmoviĝis el Obot, kaj
starigis sian tendaron en Ije-Abarim en la dezerto,
kiu estas kontraŭ Moab, en la oriento. 12 De tie ili
elmoviĝis, kaj starigis sian tendaron en la valo
de Zared. 13 De tie ili elmoviĝis, kaj starigis sian
tendaron apud tiu parto de Arnon en la dezerto,
kiu estas ekster la limoj de la Amoridoj; ĉar Arnon
estas la limo de Moab, inter Moab kaj la Amoridoj.
14 Tial estas dirite en la Libro de la Militoj de la
Eternulo: Vaheb en Sufa, Kaj la valoj de Arnon,
15 Kaj la deklivo de la valoj, Kiu turniĝas al la
kolonio Ar Kaj apogiĝas al la limo de Moab. 16
Kaj de tie al Beer; tio estas tiu puto, pri kiu la
Eternulo diris al Moseo: Kunvenigu la popolon,
kaj Mi donos al ili akvon. 17 Tiam kantis Izrael ĉi
tiun kanton: Leviĝu, puto, ni kantu pri ĝi; 18 Puto,
kiun fosis princoj, Boris eminentuloj de la popolo,

Per la sceptro, per siaj bastonoj. Kaj el tiu dezerto
al Matana, 19 kaj el Matana al Naĥaliel, kaj el
Naĥaliel al Bamot, 20 kaj el Bamot al la valo, kiu
estas sur la kampo de Moab, ĉe la supro de Pisga,
kiu estas turnita al la dezerto. 21 Kaj Izrael sendis
senditojn al Siĥon, reĝo de la Amoridoj, por diri:
22 Mi dezirus trairi vian landon; ni ne devojiĝos
sur kampon aŭ en vinberĝardenon, ni ne trinkos
akvon el puto; laŭ la ĉefa publika vojo ni iros, ĝis
ni trapasos viajn limojn. 23 Sed Siĥon ne permesis
al Izrael trapasi liajn limojn; kaj Siĥon kolektis
sian tutan popolon kaj eliris kontraŭ Izraelon
en la dezerton kaj venis ĝis Jahac kaj ekbatalis
kontraŭ Izrael. 24 Kaj Izrael frapis lin per la glavo,
kaj ekposedis lian landon de Arnon ĝis Jabok, ĝis
la Amonidoj; ĉar forta estis la limo de la Amonidoj.
25 Kaj Izrael prenis ĉiujn tiujn urbojn; kaj Izrael
ekloĝis en ĉiuj urboj de la Amoridoj, en Ĥeŝbon
kaj en ĉiuj ĝiaj dependantaĵoj. 26 Ĉar Ĥeŝbon estis
la urbo de Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kaj li
militis kontraŭ la antaŭa reĝo de Moab kaj prenis
el lia mano lian tutan landon ĝis Arnon. 27 Tial
diras alegoriistoj: Iru Ĥeŝbonon; Konstruiĝu kaj
fortikiĝu la urbo de Siĥon. 28 Ĉar fajro eliris el
Ĥeŝbon, Flamo el la urbo de Siĥon; Ĝi formanĝis
Ar-Moabon, La mastrojn de la altaĵoj de Arnon. 29
Ve al vi, Moab! Vi pereis, ho popolo de Kemoŝ!
Li faris el siaj filoj forkurintojn Kaj el siaj filinoj
kaptitinojn De la reĝo de la Amoridoj Siĥon. 30 Ni
faligis ilin; pereis Ĥeŝbon ĝis Dibon; Kaj ni ruinigis
ilin ĝis Nofaĥ, Kiu estas apud Medba. 31 Kaj Izrael
loĝis en la lando de la Amoridoj. 32 Kaj Moseo
sendis, por esplorrigardi Jazeron, kaj ili militakiris
ĝiajn vilaĝojn, kaj forpelis la Amoridojn, kiuj tie
estis. 33 Kaj ili forturniĝis kaj ekiris laŭ la vojo al
Baŝan. Tiam eliris al ili renkonte Og, la reĝo de
Baŝan, li kaj lia tuta popolo, por batali ĉe Edrei. 34
Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ne timu lin, ĉar
en vian manon Mi fordonos lin kaj lian tutan
popolon kaj lian landon, kaj vi agos kun li, kiel vi
agis kun Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis
en Ĥeŝbon. 35 Kaj ili venkobatis lin kaj liajn filojn
kaj lian tutan popolon, ĝis neniu restis; kaj ili
ekposedis lian landon.

22 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis, kaj haltis tendare
en la stepoj de Moab, transe de Jordan,
kontraŭ Jeriĥo. 2 Balak, filo de Cipor, vidis ĉion,
kion Izrael faris al la Amoridoj. 3 Kaj Moab tre
timis tiun popolon, ĉar ĝi estis multenombra; kaj
Moab ektremis antaŭ la Izraelidoj. 4 Kaj Moab diris
al la ĉefoj de Midjan: Nun tiu popolo formanĝos
nian tutan ĉirkaŭaĵon, kiel bovo formanĝas la
herbon de la kampo. Kaj Balak, filo de Cipor,
estis reĝo de Moab en tiu tempo. 5 Kaj li sendis
senditojn al Bileam, filo de Beor, en Petoron, kiu
estis ĉe la Rivero, en la landon de sia popolo, por
voki lin, kaj diri: Jen popolo eliris el Egiptujo,
jen ĝi kovris la vizaĝon de la tero, kaj ĝi loĝas
kontraŭ mi. 6 Nun venu do, malbenu al mi tiun
popolon, ĉar ĝi estas pli forta ol mi; eble tiam mi
povos venkobati ĝin kaj elpeli ĝin el la lando; ĉar
mi scias, ke kiun vi benas, tiu estas benita, kaj
kiun vi malbenas, tiu estas malbenita. 7 Kaj iris la
plejaĝuloj de Moab kaj la plejaĝuloj de Midjan,
havante en siaj manoj la donacojn pro la sorĉado,
kaj ili venis al Bileam kaj diris al li la vortojn
de Balak. 8 Kaj li diris al ili: Tradormu ĉi tie la
nokton, kaj mi donos al vi respondon, konforme
al tio, kion diros al mi la Eternulo. Kaj la ĉefoj de
Moab restis ĉe Bileam. 9 Kaj Dio venis al Bileam,
kaj diris: Kiuj estas tiuj viroj ĉe vi? 10 Kaj Bileam
diris al Dio: Balak, filo de Cipor, reĝo de Moab,
sendis al mi, dirante: 11 Jen estas la popolo, kiu
eliris el Egiptujo, kaj ĝi kovris la vizaĝon de la
tero; venu do, malbenu ĝin al mi, eble tiam mi
povos batali kontraŭ ĝi kaj forpeli ĝin. 12 Tiam
Dio diris al Bileam: Ne iru kun ili; ne malbenu
la popolon, ĉar ĝi estas benita. 13 Kaj Bileam
leviĝis matene, kaj diris al la ĉefoj de Balak: Iru
en vian landon, ĉar la Eternulo ne volas permesi
al mi iri kun vi. 14 Kaj leviĝis la ĉefoj de Moab kaj
venis al Balak, kaj diris: Bileam ne volas iri kun ni.
15 Balak sendis plue ĉefojn, pli grandajn kaj pli
eminentajn ol tiuj. 16 Kaj ili venis al Bileam, kaj
diris al li: Tiel diris Balak, filo de Cipor: Ne rifuzu
do iri al mi; 17 ĉar mi tre honoros vin, kaj ĉion,
kion vi diros al mi, mi faros; venu do, malbenu
al mi tiun popolon. 18 Sed Bileam respondis kaj
diris al la servantoj de Balak: Eĉ se Balak donos al
mi sian plenan domon da arĝento kaj oro, mi ne
povas malobei la ordonon de la Eternulo, mia Dio,
farante ion malgrandan aŭ grandan. 19 Tamen
restu ĉi tie ankaŭ vi dum la nokto, kaj mi sciiĝos,
kion plue diros al mi la Eternulo. 20 Kaj Dio venis
al Bileam en la nokto, kaj diris al li: Se tiuj viroj
venis, por voki vin, leviĝu, iru kun ili, sed faru
nur tion, kion Mi diros al vi. 21 Kaj Bileam leviĝis
matene kaj selis sian azeninon kaj iris kun la ĉefoj
de Moab. 22 Kaj ekflamis la kolero de Dio pro tio,
ke li iris; kaj anĝelo de la Eternulo stariĝis sur la
vojo, por malhelpi lin. Li rajdis sur sia azenino, kaj
du liaj junuloj estis kun li. 23 Kaj la azenino ekvidis
la anĝelon de la Eternulo, starantan sur la vojo
kun elingigita glavo en la mano, kaj la azenino
forturniĝis de la vojo kaj iris sur la kampon; kaj
Bileam ekbatis la azeninon, por returni ĝin sur la

vojon. 24 Tiam la anĝelo de la Eternulo stariĝis
sur la vojeto inter vinberĝardenoj, kie estis barilo
sur unu flanko kaj barilo sur la dua flanko. 25 Kaj
la azenino ekvidis la anĝelon de la Eternulo, kaj
alpremis sin al la muro kaj alpremis la piedon
de Bileam al la muro; kaj li denove ĝin batis. 26
Kaj la anĝelo de la Eternulo denove forlasis sian
lokon, kaj stariĝis sur malvasta loko, kie oni ne
povas flankeniri dekstren, nek maldekstren. 27
Kiam la azenino ekvidis la anĝelon de la Eternulo,
ĝi kuŝiĝis sub Bileam. Kaj ekflamis la kolero de
Bileam, kaj li batis la azeninon per la bastono. 28
Tiam la Eternulo malŝlosis la buŝon de la azenino,
kaj ĝi diris al Bileam: Kion mi faris al vi, ke vi
batis min jam tri fojojn? 29 Kaj Bileam diris al la
azenino: Ĉar vi mokis min; se mi havus glavon en
mia mano, mi nun mortigus vin. 30 Kaj la azenino
diris al Bileam: Ĉu mi ne estas via azenino, sur kiu
vi rajdadis de longatempe ĝis la nuna tago? ĉu mi
kutimis tiel fari al vi? Kaj li diris: Ne. 31 Tiam la
Eternulo malkovris la okulojn de Bileam, kaj li
ekvidis la anĝelon de la Eternulo, starantan sur
la vojo kun elingigita glavo en sia mano; kaj li
kliniĝis, kaj ĵetiĝis vizaĝaltere. 32 Kaj la anĝelo de
la Eternulo diris al li: Kial vi batis vian azeninon
jam tri fojojn? jen Mi eliris, por malhelpi, ĉar
malbona estas via vojo antaŭ Mi. 33 La azenino
ekvidis Min, kaj forturniĝis antaŭ Mi jam tri
fojojn; se ĝi ne forturniĝus de Mi, tiam Mi vin
mortigus kaj ĝin Mi lasus vivi. 34 Tiam Bileam
diris al la anĝelo de la Eternulo: Mi pekis, ĉar mi
ne sciis, ke Vi staras kontraŭ mi sur la vojo; nun,
se tio ne plaĉas al Vi, mi iros returne. 35 Sed la
anĝelo de la Eternulo diris al Bileam: Iru kun la
viroj; sed nur tion, kion Mi diros al vi, vi diru.
Kaj Bileam iris kun la ĉefoj de Balak. 36 Kiam
Balak aŭdis, ke Bileam venis, li eliris renkonte al li
ĝis tiu Moaba urbo, kiu troviĝas ĉe la limo apud
Arnon, kiu estas ĉe la fino de la limo. 37 Kaj Balak
diris al Bileam: Mi sendis ja al vi, por voki vin;
kial do vi ne iris al mi? ĉu efektive mi ne povas
honori vin? 38 Sed Bileam diris al Balak: Jen mi
venis al vi; tamen ĉu mi povas ion diri al vi? kion
Dio enmetos en mian buŝon, tion mi diros. 39
Kaj Bileam iris kun Balak, kaj ili venis al Kirjat-
Ĥucot. 40 Kaj Balak buĉis bovojn kaj ŝafojn, kaj
sendis al Bileam, kaj al la ĉefoj, kiuj estis kun li.
41 En la sekvanta mateno Balak prenis Bileamon
kaj surkondukis lin sur la altaĵojn de Baal, kaj li
ekvidis de tie la finan parton de la popolo.

23 Kaj Bileam diris al Balak: Konstruu al mi ĉi
tie sep altarojn, kaj pretigu al mi ĉi tie sep
bovidojn kaj sep virŝafojn. 2 Kaj Balak faris, kiel
diris Bileam; kaj Balak kaj Bileam oferis po unu
bovido kaj po unu virŝafo sur ĉiu altaro. 3 Kaj
Bileam diris al Balak: Staru ĉe via brulofero, kaj
mi iros; eble la Eternulo venos al mi renkonte,
kaj kion Li montros al mi, tion mi diros al vi.
Kaj li iris sur la altaĵon. 4 Kaj Dio renkontiĝis al
Bileam, kaj ĉi tiu diris al Li: La sep altarojn mi
pretigis, kaj mi oferis po unu bovido kaj po unu
virŝafo sur ĉiu altaro. 5 Kaj la Eternulo enmetis
vorton en la buŝon de Bileam, kaj diris: Reiru al
Balak kaj parolu tiel. 6 Kaj li revenis al tiu, kaj
jen tiu staras ĉe sia brulofero, li kaj ĉiuj ĉefoj de
Moab. 7 Kaj li komencis sian inspiritaĵon, kaj diris:
El Aram venigis min Balak, Reĝo de Moab, el la
montoj orientaj: Venu, malbenu al mi Jakobon,
Kaj venu, malbondiru kontraŭ Izrael. 8 Kiel mi
tiun malbenos, kiun ne malbenas Dio? Kiel mi tiun
malbondiros, kiun ne malbondiras la Eternulo? 9
De la supro de rokoj mi vidas lin, Kaj de altaĵoj
mi rigardas lin; Jen la popolo loĝas aparte Kaj ne
estas kalkulata inter la nacioj. 10 Kiu kalkulis la
polvon de Jakob Kaj la nombron de kvarono de
Izrael? Mortu mia animo per la morto de justuloj,
Kaj mia fino estu simila al ilia! 11 Tiam Balak diris
al Bileam: Kion vi faris al mi? por malbeni miajn
malamikojn mi prenis vin, kaj jen vi ilin benas.
12 Kaj li respondis kaj diris: Ĉu ne tion, kion la
Eternulo metas en mian buŝon, mi devas precize
diri? 13 Kaj Balak diris al li: Venu do kun mi al
alia loko, de kiu vi ilin vidos; nur ilian parton vi
vidos, la tutan vi ilin ne vidos; kaj malbenu ilin al
mi de tie. 14 Kaj li prenis lin sur la kampon de
ĉirkaŭrigardantoj, sur la supron de Pisga, kaj li
konstruis sep altarojn kaj oferis po unu bovido kaj
unu virŝafo sur ĉiu altaro. 15 Kaj li diris al Balak:
Staru ĉi tie ĉe via brulofero, kaj mi iros renkonte
tien. 16 Kaj la Eternulo renkontiĝis al Bileam kaj
metis vorton en lian buŝon, kaj diris: Reiru al
Balak kaj parolu tiel. 17 Kaj li venis al li, kaj jen li
staras ĉe sia brulofero, kaj kun li la ĉefoj de Moab.
Kaj Balak diris al li: Kion parolis la Eternulo? 18
Kaj li komencis sian inspiritaĵon, kaj diris: Leviĝu,
Balak, kaj aŭskultu; Atentu min, filo de Cipor. 19
Dio ne estas homo, ke Li mensogus, Kaj ne homido,
ke Li pentus. Ĉu Li dirus kaj ne farus, Parolus kaj
ne plenumus? 20 Jen beno estas komisiita al mi;
Li benas, kaj mi ne povas tion ŝanĝi. 21 Li ne vidis
pekon ĉe Jakob, Kaj Li ne rimarkis malpiecon ĉe
Izrael; La Eternulo, lia Dio, estas kun li, Kaj reĝa
aklamado estas ĉe li. 22 Dio, kiu elkondukis ilin el
Egiptujo, Estas por ili kiel la forto de bubalo. 23
Ĉar ne ekzistas sorĉado en Jakob, Nek aŭgurado
en Izrael; Siatempe estas dirate al Jakob kaj al

Izrael, kion faras Dio. 24 Jen la popolo stariĝas
kiel leonino Kaj leviĝas kiel leono; Ĝi ne kuŝiĝos,
antaŭ ol ĝi manĝos rabakiron Kaj antaŭ ol ĝi
trinkos sangon de mortigitoj. 25 Kaj Balak diris al
Bileam: Nek per malbeno malbenu ilin, nek per
beno benu ilin. 26 Sed Bileam respondis kaj diris
al Balak: Ĉu mi ne diris al vi, ke ĉion, kion diros
la Eternulo, tion mi faros? 27 Kaj Balak diris al
Bileam: Venu, mi prenos vin sur alian lokon; eble
plaĉos al Dio, kaj vi malbenos ilin al mi de tie. 28
Kaj Balak prenis Bileamon sur la supron de Peor,
kiu estas turnita al la dezerto. 29 Kaj Bileam diris
al Balak: Konstruu al mi ĉi tie sep altarojn, kaj
pretigu al mi ĉi tie sep bovidojn kaj sep virŝafojn.
30 Kaj Balak faris, kiel diris Bileam, kaj oferis po
unu bovido kaj po unu virŝafo sur ĉiu altaro.

24 Ĉar Bileam vidis, ke al la Eternulo plaĉas
beni Izraelon, li ne iris, kiel antaŭe, por
aŭguri, sed li turnis sian vizaĝon al la dezerto. 2
Kaj Bileam levis siajn okulojn, kaj ekvidis Izraelon,
starantan laŭ siaj triboj; kaj la spirito de Dio venis
sur lin. 3 Kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj
diris: Parolas Bileam, filo de Beor, Kaj parolas
viro kun malfermita okulo; 4 Parolas tiu, kiu
aŭdas la vortojn de Dio, Kaj kiu vidas la vizion
de la Plejpotenculo; Li falas, sed malfermitaj
estas liaj okuloj. 5 Kiel belaj estas viaj tendoj,
ho Jakob, Viaj loĝejoj, ho Izrael! 6 Kiel valoj ili
etendiĝas, Kiel ĝardenoj apud rivero, Kiel arboj
aloaj, plantitaj de la Eternulo, Kiel cedroj apud
akvo. 7 Fluos akvo el liaj siteloj, Kaj lia semo
estos ĉe multaj akvoj; Superos Agagon lia reĝo,
Kaj altiĝos lia regno. 8 Dio, kiu elkondukis lin el
Egiptujo, Estas por li kiel la forto de bubalo; Li
formanĝas la popolojn, kiuj estas malamikaj al
li, Kaj iliajn ostojn li frakasas Kaj per siaj sagoj
disbatas. 9 Li genuiĝis, li kuŝiĝis, Kiel leono kaj
kiel leonino; Kiu lin levos? Viaj benantoj estas
benataj, Kaj viaj malbenantoj estas malbenataj. 10
Tiam ekflamis la kolero de Balak kontraŭ Bileam,
kaj li kunefrapis siajn manojn; kaj Balak diris al
Bileam: Por malbeni miajn malamikojn mi vokis
vin, kaj vi nun benis ilin jam tri fojojn! 11 Kaj nun
foriĝu sur vian lokon; mi intencis honori vin, sed
jen la Eternulo senigis vin je la honoro. 12 Kaj
Bileam diris al Balak: Ĉu eĉ al viaj senditoj, kiujn
vi sendis al mi, mi ne parolis jene: 13 Se Balak
eĉ donus al mi sian plenan domon da arĝento
kaj oro, mi ne povus malobei la ordonon de la
Eternulo, farante bonon aŭ malbonon laŭ mia
deziro? kion diros la Eternulo, tion mi diros. 14
Kaj nun mi iras al mia popolo; venu, mi sciigos
al vi, kion faros tiu popolo al via popolo en la
malproksima venonta tempo. 15 Kaj li ekparolis
sian inspiritaĵon, kaj diris: Parolas Bileam, filo de
Beor, Kaj parolas viro kun malfermita okulo; 16
Parolas tiu, kiu aŭdas la vortojn de Dio Kaj scias la
penson de la Plejaltulo, Kaj kiu vidas la vizion de
la Plejpotenculo; Li falas, sed malfermitaj estas
liaj okuloj. 17 Mi vidas lin, sed ne nun; Mi rigardas
lin, sed ne proksime. Eliros stelo el Jakob, Kaj
leviĝos sceptro el Izrael, Detruos la randojn de
Moab Kaj frakasos ĉiujn filojn de malordo. 18 Kaj
Edom estos submetito, Kaj Seir estos submetito
de siaj malamikoj; Sed Izrael havos venkon. 19
Kaj la reganto eliros el Jakob, Kaj li pereigos la
restintojn el la urbo. 20 Kaj li ekvidis Amalekon,
kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris: La unua
el la popoloj estis Amalek, Sed lia fino estos pereo.
21 Kaj li ekvidis la Kenidojn, kaj li ekparolis sian
inspiritaĵon, kaj diris: Fortika estas via loĝejo,
Kaj aranĝita sur roko estas via nesto; 22 Sed
ruinigita estos Kain, Baldaŭ Aŝur vin kaptos. 23
Kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris: Ve! kiu
vivos, kiam Dio tion faros? 24 Kaj venos ŝipoj de
la lando de la Kitidoj, Kaj ili humiligos Aŝuron kaj
humiligos Eberon; Sed ankaŭ ili pereos. 25 Kaj
Bileam leviĝis, kaj foriris kaj revenis al sia loko;
kaj ankaŭ Balak iris sian vojon.

25 Kaj Izrael loĝis en Ŝitim, kaj la popolo
komencis malĉastadi kun la filinoj de Moab.
2 Kaj ili invitadis la popolon al la oferoj de siaj dioj,
kaj la popolo manĝadis kaj kliniĝadis antaŭ iliaj
dioj. 3 Kaj Izrael aliĝis al Baal-Peor; kaj ekflamis
la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael. 4 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Prenu ĉiujn estrojn de
la popolo kaj pendigu ilin al la Eternulo kontraŭ
la suno, kaj deturniĝos de Izrael la furiozo de
la kolero de la Eternulo. 5 Kaj Moseo diris al la
juĝistoj de Izrael: Mortigu ĉiu siajn homojn, kiuj
aliĝis al Baal-Peor. 6 Kaj jen iu el la Izraelidoj
venis kaj alkondukis al siaj fratoj Midjanidinon
antaŭ la okuloj de Moseo kaj antaŭ la okuloj de
la tuta komunumo de Izrael, dum ili ploris ĉe la
pordo de la tabernaklo de kunveno. 7 Kiam tion
vidis Pineĥas, filo de Eleazar, la filo de la pastro
Aaron, li leviĝis el inter la komunumo kaj prenis
ponardegon en sian manon. 8 Kaj li iris post la
Izraelido en la dormejon, kaj trapikis ilin ambaŭ,
la Izraelidon kaj la virinon tra ŝia ventro; kaj tiam
ĉesiĝis la punfrapado de la Izraelidoj. 9 Kaj la
nombro de la mortintoj per la punfrapado estis
dudek kvar mil. 10 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 11 Pineĥas, filo de Eleazar, la filo
de la pastro Aaron, deturnis Mian koleregon de la
Izraelidoj, ĉar li fervoris pri Mi inter ili, kaj Mi

ne ekstermis la Izraelidojn en Mia severeco. 12
Tial diru: Jen Mi donas al li Mian interligon pri
paco; 13 kaj ĝi estu por li kaj por lia idaro post li
interligo de eterna pastreco, pro tio, ke li fervoris
pri sia Dio kaj pekliberigis la Izraelidojn. 14 La
nomo de la mortigita Izraelido, kiu estis mortigita
kune kun la Midjanidino, estis Zimri, filo de Salu,
ĉefo de patrodomo el la Simeonidoj; 15 kaj la
nomo de la mortigita Midjanidino estis Kozbi,
filino de Cur, estro de la anoj de patrodomo en
Midjan. 16 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 17 Estu malamikoj al la Midjanidoj kaj
batu ilin; 18 ĉar ili estas malamikoj al vi per sia
insido, kiun ili faris al vi per Peor, kaj per Kozbi,
la filino de la Midjana estro, ilia fratino mortigita
en la tago de la punfrapado pro Peor.

26 Kaj post la punfrapado la Eternulo ekparolis
al Moseo, kaj al Eleazar, filo de la pastro
Aaron, dirante: 2 Kalkulu la tutan komunumon de
la Izraelidoj en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, laŭ
iliaj patrodomoj, ĉiujn militkapablajn en Izrael. 3
Kaj ekparolis al ili Moseo kaj la pastro Eleazar sur
la stepoj de Moab apud la Jeriĥa Jordan, dirante:
4 Kalkulu la popolon en la aĝo de dudek jaroj kaj
pli, kiel la Eternulo ordonis al Moseo kaj al la
Izraelidoj, kiuj eliris el la lando Egipta. 5 Ruben,
la unuenaskito de Izrael. La filoj de Ruben: de
Ĥanoĥ, la familio de la Ĥanoĥidoj; de Palu, la
familio de la Paluidoj; 6 de Ĥecron, la familio de la
Ĥecronidoj; de Karmi, la familio de la Karmiidoj.
7 Tio estas la familioj de la Rubenidoj; kaj ilia
nombro estas kvardek tri mil sepcent tridek. 8
Kaj la filoj de Palu: Eliab. 9 Kaj la filoj de Eliab:
Nemuel kaj Datan kaj Abiram; tio estas tiuj Datan
kaj Abiram, eminentuloj de la komunumo, kiuj
ribelis kontraŭ Moseo kaj Aaron en la anaro de
Koraĥ, kiam ili ribelis kontraŭ la Eternulo 10 kaj
la tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kaj
Koraĥon ĉe la morto de la anaro, kiam la fajro
ekstermis la ducent kvindek homojn, kaj ili fariĝis
averto. 11 Sed la filoj de Koraĥ ne mortis. 12 La
filoj de Simeon laŭ iliaj familioj: de Nemuel, la
familio de la Nemuelidoj; de Jamin, la familio de
la Jaminidoj; de Jaĥin, la familio de la Jaĥinidoj;
13 de Zeraĥ, la familio de la Zeraĥidoj; de Ŝaul, la
familio de la Ŝaulidoj. 14 Tio estas la familioj de
la Simeonidoj, dudek du mil ducent. 15 La filoj
de Gad laŭ iliaj familioj: de Cefon, la familio de
la Cefonidoj; de Ĥagi, la familio de la Ĥagiidoj;
de Ŝuni, la familio de la Ŝuniidoj; 16 de Ozni,
la familio de la Ozniidoj; de Eri, la familio de la
Eriidoj; 17 de Arod, la familio de la Arodidoj; de
Areli, la familio de la Areliidoj. 18 Tio estas la
familioj de la Gadidoj, laŭ ilia nombro kvardek mil
kvincent. 19 La filoj de Jehuda: Er kaj Onan; sed Er
kaj Onan mortis en la lando Kanaana. 20 Kaj la filoj
de Jehuda laŭ iliaj familioj estis: de Ŝela, la familio
de la Ŝelaidoj; de Perec, la familio de la Perecidoj;
de Zeraĥ, la familio de la Zeraĥidoj. 21 Kaj la
filoj de Perec estis: de Ĥecron, la familio de la
Ĥecronidoj; de Ĥamul, la familio de la Ĥamulidoj.
22 Tio estas la familioj de Jehuda, laŭ ilia nombro
sepdek ses mil kvincent. 23 La filoj de Isaĥar laŭ
iliaj familioj: de Tola, la familio de la Tolaidoj; de
Puva, la familio de la Puvaidoj; 24 de Jaŝub, la
familio de la Jaŝubidoj; de Ŝimron, la familio de
la Ŝimronidoj. 25 Tio estas la familioj de Isaĥar,
laŭ ilia nombro sesdek kvar mil tricent. 26 La
filoj de Zebulun laŭ iliaj familioj: de Sered, la
familio de la Seredidoj; de Elon, la familio de la
Elonidoj; de Jaĥleel, la familio de la Jaĥleelidoj.
27 Tio estas la familioj de la Zebulunidoj, laŭ ilia
nombro sesdek mil kvincent. 28 La filoj de Jozef
laŭ iliaj familioj: Manase kaj Efraim. 29 La filoj
de Manase: de Maĥir, la familio de la Maĥiridoj;
kaj de Maĥir naskiĝis Gilead; de Gilead, la familio
de la Gileadidoj. 30 Jen estas la filoj de Gilead:
de Iezer, la familio de la Iezeridoj; de Ĥelek, la
familio de la Ĥelekidoj; 31 kaj de Asriel, la familio
de la Asrielidoj; kaj de Ŝeĥem, la familio de la
Ŝeĥemidoj; 32 kaj de Ŝemida, la familio de la
Ŝemidaidoj; kaj de Ĥefer, la familio de la Ĥeferidoj.
33 Kaj Celofĥad, filo de Ĥefer, ne havis filojn, sed
nur filinojn; kaj la nomoj de la filinoj de Celofĥad
estis: Maĥla kaj Noa kaj Ĥogla kaj Milka kaj Tirca.
34 Tio estas la familioj de Manase, laŭ ilia nombro
kvindek du mil sepcent. 35 Jen estas la filoj de
Efraim laŭ iliaj familioj: de Ŝutelaĥ, la familio de
la Ŝutelaĥidoj; de Beĥer, la familio de la Beĥeridoj;
de Taĥan, la familio de la Taĥanidoj. 36 Kaj jen
estas la filoj de Ŝutelaĥ: de Eran, la familio de
la Eranidoj. 37 Tio estas la familioj de la filoj de
Efraim, laŭ ilia nombro tridek du mil kvincent.
Tio estas la filoj de Jozef laŭ iliaj familioj. 38 La
filoj de Benjamen laŭ iliaj familioj: de Bela, la
familio de la Belaidoj; de Aŝbel, la familio de la
Aŝbelidoj; de Aĥiram, la familio de la Aĥiramidoj;
39 de Ŝefufam, la familio de la Ŝefufamidoj; de
Ĥufam la familio de la Ĥufamidoj. 40 Kaj la filoj de
Bela estis: Ard kaj Naaman; de Ard, la familio de la
Ardidoj; de Naaman, la familio de la Naamanidoj.
41 Tio estas la filoj de Benjamen laŭ iliaj familioj,
kaj ilia nombro estis kvardek kvin mil sescent.
42 Jen estas la filoj de Dan laŭ iliaj familioj: de
Ŝuĥam, la familio de la Ŝuĥamidoj. Tio estas la
familioj de Dan laŭ iliaj familioj. 43 Ĉiuj familioj

de la Ŝuĥamidoj prezentis la nombron de sesdek
kvar mil kvarcent. 44 La filoj de Aŝer laŭ iliaj
familioj: de Jimna, la familio de la Jimnaidoj; de
Jiŝvi, la familio de la Jiŝviidoj; de Beria, la familio
de la Beriaidoj. 45 De la filoj de Beria: de Ĥeber, la
familio de la Ĥeberidoj; de Malkiel, la familio de
la Malkielidoj. 46 Kaj la nomo de la filino de Aŝer
estis Seraĥ. 47 Tio estas la familioj de la filoj de
Aŝer, laŭ ilia nombro kvindek tri mil kvarcent. 48
La filoj de Naftali laŭ iliaj familioj: de Jaĥceel, la
familio de la Jaĥceelidoj; de Guni, la familio de la
Guniidoj; 49 de Jecer, la familio de la Jeceridoj; de
Ŝilem la familio de la Ŝilemidoj. 50 Tio estas la
familioj de Naftali laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro
estis kvardek kvin mil kvarcent. 51 Tia estis la
kalkulita nombro de la Izraelidoj: sescent unu
mil sepcent tridek. 52 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 53 Al tiuj estu dividita la tero
kiel posedaĵo laŭ la nombro de la nomoj. 54 Al la
plinombra donu pli grandan posedaĵon, kaj al la
malplinombra donu malpli grandan posedaĵon;
al ĉiu laŭ lia nombro estu donita lia posedaĵo.
55 Sed per loto oni dividu la teron; laŭ la nomo
de siaj patraj triboj ili ricevu posedaĵon. 56 Per
la loto oni dividu al ĉiu lian posedaĵon, kiel al
la plinombraj, tiel al la malplinombraj. 57 Kaj
jen estas la kalkulitoj de Levi laŭ iliaj familioj: de
Gerŝon, la familio de la Gerŝonidoj; de Kehat, la
familio de la Kehatidoj; de Merari, la familio de
la Merariidoj. 58 Jen estas la familioj de Levi: la
familio de la Libniidoj, la familio de la Ĥebronidoj,
la familio de la Maĥliidoj, la familio de la Muŝiidoj,
la familio de la Koraĥidoj. Kaj de Kehat naskiĝis
Amram. 59 Kaj la nomo de la edzino de Amram
estis Joĥebed, filino de Levi, kiu estis naskita al
Levi en Egiptujo; kaj ŝi naskis al Amram Aaronon
kaj Moseon kaj ilian fratinon Mirjam. 60 Kaj al
Aaron naskiĝis Nadab kaj Abihu kaj Eleazar kaj
Itamar. 61 Sed Nadab kaj Abihu mortis, kiam ili
alportis fremdan fajron antaŭ la Eternulon. 62 Kaj
la nombro de iliaj kalkulitoj estis dudek tri mil,
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de pli ol unu monato; ĉar
ili ne estis kalkulitaj kune kun la Izraelidoj, ĉar al
ili ne estis donita posedaĵo inter la Izraelidoj. 63
Tio estas la nombro, kiun kalkulis Moseo kaj la
pastro Eleazar, kiuj kalkulis la Izraelidojn sur la
stepoj de Moab ĉe la Jeriĥa Jordan. 64 Kaj inter
ili estis neniu el tiuj, kiujn kalkulis Moseo kaj la
pastro Aaron, kiam ili kalkulis la Izraelidojn en la
dezerto Sinaj. 65 Ĉar la Eternulo diris pri ili: Ili
mortos en la dezerto. Kaj restis el ili neniu, krom
Kaleb, filo de Jefune, kaj Josuo, filo de Nun.

27 Kaj aliris la filinoj de Celofĥad, filo de Ĥefer,
filo de Gilead, filo de Maĥir, filo de Manase,
el la familioj de Manase, filo de Jozef; kaj jen estas
la nomoj de liaj filinoj: Maĥla kaj Noa kaj Ĥogla
kaj Milka kaj Tirca; 2 kaj ili stariĝis antaŭ Moseo
kaj antaŭ la pastro Eleazar kaj antaŭ la estroj kaj
la tuta komunumo ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno, kaj diris: 3 Nia patro mortis en la
dezerto, kaj li ne estis inter la anaro, kiu ribelis
kontraŭ la Eternulo en la anaro de Koraĥ; sed pro
sia peko li mortis, kaj filojn li ne havis. 4 Kial
malaperu la nomo de nia patro el inter lia familio,
ĉar li ne havis filon? Donu al ni posedaĵon inter la
fratoj de nia patro. 5 Kaj Moseo prezentis ilian
aferon antaŭ la Eternulon. 6 Kaj la Eternulo diris al
Moseo jene: 7 Prave parolas la filinoj de Celofĥad;
efektive donu al ili heredan posedaĵon inter la
fratoj de ilia patro, kaj transirigu la posedaĵon
de ilia patro al ili. 8 Kaj al la Izraelidoj diru jene:
Se iu mortos, ne havante filon, tiam transirigu
lian posedaĵon al lia filino; 9 kaj se li ne havas
filinon, tiam donu lian posedaĵon al liaj fratoj;
10 kaj se li ne havas fratojn, donu lian posedaĵon
al la fratoj de lia patro; 11 kaj se lia patro ne
havas fratojn, donu lian posedaĵon al lia proksima
parenco el lia familio, ke li heredu ĝin. Kaj tio
estu por la Izraelidoj leĝa juro, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 12 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Supreniru sur ĉi tiun monton Abarim, kaj rigardu
la landon, kiun Mi donis al la Izraelidoj. 13 Kaj
kiam vi estos vidinta ĝin, vi alkolektiĝos al via
popolo, vi ankaŭ, kiel alkolektiĝis via frato Aaron;
14 ĉar vi malobeis Mian ordonon en la dezerto Cin,
dum la malpaco de la komunumo, ke vi montru
ĉe la akvo Mian sanktecon antaŭ iliaj okuloj — tiu
Akvo de Malpaco ĉe Kadeŝ en la dezerto Cin. 15
Kaj Moseo ekparolis al la Eternulo, dirante: 16 La
Eternulo, Dio de la spiritoj de ĉiu karno, starigu
super la komunumo viron, 17 kiu eliradus antaŭ
ili kaj kiu eniradus antaŭ ili kaj kiu elkondukadus
ilin kaj kiu enkondukadus ilin, por ke ne estu la
komunumo de la Eternulo kiel ŝafoj, kiuj ne havas
paŝtiston. 18 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Prenu
al vi Josuon, filon de Nun, viron, kiu havas en
si spiriton, kaj metu vian manon sur lin; 19 kaj
starigu lin antaŭ Eleazar, la pastro, kaj antaŭ la
tuta komunumo, kaj donu al li instrukciojn antaŭ
iliaj okuloj; 20 kaj metu sur lin parton de via
majesto, por ke aŭskultu lin la tuta komunumo
de la Izraelidoj. 21 Kaj li staru antaŭ la pastro
Eleazar kaj demandu lin pri decido per la signoj
de lumo antaŭ la Eternulo; laŭ lia vorto devas eliri
kaj laŭ lia vorto devas eniri li kaj ĉiuj Izraelidoj

kun li kaj la tuta komunumo. 22 Kaj Moseo faris,
kiel ordonis al li la Eternulo; kaj li prenis Josuon
kaj starigis lin antaŭ la pastro Eleazar kaj antaŭ
la tuta komunumo; 23 kaj li metis sur lin siajn
manojn kaj donis al li instrukciojn, kiel la Eternulo
parolis per Moseo.

28 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj kaj diru al ili: Mian
oferon, Mian panon, Miajn fajroferojn, Mian
agrablan odoraĵon observu, por alportadi al Mi
en ilia tempo. 3 Kaj diru al ili: Jen estas la
fajrofero, kiun vi devas alportadi al la Eternulo:
ŝafidojn jaraĝajn sendifektajn po du en ĉiu tago,
kiel konstantan bruloferon. 4 Unu ŝafidon oferu
matene, kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la
vespero; 5 kaj dekonon de efo da delikata faruno
kiel farunoferon, miksitan kun kvarono de hino da
elpistita oleo. 6 Tio estas la brulofero konstanta,
kia estis farata ĉe la monto Sinaj, kiel agrabla
odoraĵo, fajrofero al la Eternulo. 7 Kaj ĝia verŝofero
estu po kvarono de hino ĉe unu ŝafido; en la
sanktejo vi devas verŝi la vinon al la Eternulo.
8 Kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero;
kun tia farunofero, kiel matene, kaj kun tia
verŝofero faru fajroferon, agrablan odoraĵon al
la Eternulo. 9 Sed en la tago sabata du ŝafidojn
jaraĝajn sendifektajn kaj du dekonojn de efo da
delikata faruno kiel farunoferon, miksitan kun
oleo, kaj ĝian verŝoferon; 10 tio estas la brulofero
de ĉiu sabato, krom la konstanta brulofero kaj
ĝia verŝofero. 11 Kaj en viaj monatkomencoj
alportu bruloferon al la Eternulo: du bovidojn kaj
unu virŝafon, sep jaraĝajn sendifektajn ŝafidojn;
12 kaj tri dekonojn de efo da delikata faruno
kiel farunoferon, miksitan kun oleo, por ĉiu
bovido, kaj du dekonojn da delikata faruno kiel
farunoferon, miksitan kun oleo, por la unu virŝafo;
13 kaj po unu dekono da delikata faruno kiel
farunoferon, miksitan kun oleo, por ĉiu ŝafido;
tio estas brulofero, agrabla odoraĵo, fajrofero al
la Eternulo. 14 Kaj iliaj verŝoferoj estu: duono
de hino da vino por bovido, kaj triono de hino
por virŝafo, kaj kvarono de hino por ŝafido. Tio
estas ĉiumonata brulofero por ĉiuj monatoj de
la jaro. 15 Kaj unu virkapro, kiel pekofero al
la Eternulo, krom la konstanta brulofero, estu
oferata kune kun sia verŝofero. 16 Kaj en la
unua monato, en la dek-kvara tago de la monato,
estas Pasko al la Eternulo. 17 Kaj en la dek-kvina
tago de tiu monato estas festo; dum sep tagoj
oni manĝu macojn. 18 En la unua tago estas
sankta kunveno; faru nenian servan laboron; 19
kaj alportu fajroferon, bruloferon al la Eternulo:
du bovidojn kaj unu virŝafon kaj sep jaraĝajn
ŝafidojn; sendifektaj ili estu ĉe vi; 20 kaj kiel ilian
farunoferon alportu delikatan farunon, miksitan
kun oleo, tri dekonojn por bovido kaj du dekonojn
por la virŝafo; 21 po unu dekono alportu por
ĉiu el la sep ŝafidoj; 22 kaj unu virkapron, por
pekliberigi vin. 23 Krom la matena brulofero,
kiu estas konstanta brulofero, alportu tion. 24
Tiel faru en ĉiu el la sep tagoj; tio estas manĝaĵo,
fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo; krom la
konstanta brulofero oni tion alportu kune kun
ĝia verŝofero. 25 Kaj en la sepa tago estu ĉe vi
sankta kunveno; faru nenian servan laboron. 26
Kaj en la tago de la unuaj fruktoj, kiam vi alportos
novan farunoferon al la Eternulo en via festo de
semajnoj, estu ĉe vi sankta kunveno; faru nenian
servan laboron; 27 kaj alportu bruloferon, kiel
agrablan odoraĵon al la Eternulo: du bovidojn,
unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn; 28 kaj kiel
ilian farunoferon delikatan farunon, miksitan kun
oleo, tri dekonojn por ĉiu bovido, du dekonojn
por la unu virŝafo; 29 po unu dekono por ĉiu el la
sep ŝafidoj; 30 unu virkapron, por pekliberigi vin.
31 Krom la konstanta brulofero kaj ĝia verŝofero
alportu tion; sendifektaj ili estu ĉe vi kaj kun siaj
verŝoferoj.

29 Kaj en la sepa monato, en la unua tago
de la monato, estu ĉe vi sankta kunveno;
faru nenian servan laboron; tago de trumpetado
ĝi estu por vi. 2 Kaj alportu bruloferon, kiel
agrablan odoraĵon al la Eternulo: unu bovidon,
unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 3
kaj ilian farunoferon: delikatan farunon, miksitan
kun oleo, tri dekonojn por la bovido, du dekonojn
por la virŝafo; 4 kaj po unu dekono por ĉiu el la sep
ŝafidoj; 5 kaj unu virkapron, kiel pekoferon, por
pekliberigi vin; 6 krom la monata brulofero kaj
ĝia farunofero kaj la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero; kaj iliajn verŝoferojn laŭ ilia regularo;
kiel agrablan odoraĵon, fajroferon al la Eternulo.
7 Kaj en la deka tago de tiu sepa monato estu
ĉe vi sankta kunveno; kaj premu viajn animojn;
faru nenian laboron; 8 kaj alportu bruloferon
al la Eternulo, agrablan odoraĵon: unu bovidon,
unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn; sendifektaj
ili estu ĉe vi; 9 kaj ilian farunoferon: delikatan
farunon, miksitan kun oleo, tri dekonojn por
la bovido, du dekonojn por la unu virŝafo; 10
po unu dekono por ĉiu el la sep ŝafidoj; 11 unu
virkapron, kiel pekoferon, krom la pekofero de
pekliberigo kaj la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero kaj iliaj verŝoferoj. 12 Kaj en la dek-
kvina tago de la sepa monato estu ĉe vi sankta

kunveno; faru nenian servan laboron, kaj festu
feston al la Eternulo dum sep tagoj; 13 kaj alportu
bruloferon, fajroferon, agrablan odoraĵon al la
Eternulo: dek tri bovidojn, du virŝafojn, dek kvar
jaraĝajn ŝafidojn, sendifektaj ili estu; 14 kaj ilian
farunoferon: delikatan farunon, miksitan kun
oleo, po tri dekonoj por ĉiu el la dek tri bovidoj,
po du dekonoj por ĉiu el la du virŝafoj; 15 kaj po
unu dekono por ĉiu el la dek kvar ŝafidoj; 16 kaj
unu virkapron, kiel pekoferon, krom la konstanta
brulofero, ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero. 17
Kaj en la dua tago: dek du bovidojn, du virŝafojn,
dek kvar jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 18 kaj
ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia
nombro, laŭ la regularo; 19 kaj unu virkapron,
kiel pekoferon, krom la konstanta brulofero kaj
ĝia farunofero kaj iliaj verŝoferoj. 20 Kaj en
la tria tago: dek unu bovidojn, du virŝafojn,
dek kvar jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 21 kaj
ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia
nombro, laŭ la regularo; 22 kaj unu virkapron
pekoferan, krom la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero kaj ĝia verŝofero. 23 Kaj en la kvara
tago: dek bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 24 ilian farunoferon kaj
iliajn verŝoferojn por la bovidoj, por la virŝafoj,
kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regularo;
25 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta
brulofero, ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero. 26
Kaj en la kvina tago: naŭ bovidojn, du virŝafojn,
dek kvar jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 27 kaj
ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia
nombro, laŭ la regularo; 28 kaj unu virkapron
pekoferan, krom la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero kaj ĝia verŝofero. 29 Kaj en la sesa
tago: ok bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 30 kaj ilian farunoferon kaj
iliajn verŝoferojn por la bovidoj, por la virŝafoj,
kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regularo;
31 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta
brulofero, ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero. 32 Kaj
en la sepa tago: sep bovidojn, du virŝafojn, dek
kvar jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 33 kaj ilian
farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la bovidoj,
por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro,
laŭ la regularo; 34 kaj unu virkapron pekoferan,
krom la konstanta brulofero, ĝia farunofero, kaj
ĝia verŝofero. 35 En la oka tago estu ĉe vi sankta
kunveno; faru nenian servan laboron; 36 kaj
alportu bruloferon, fajroferon, agrablan odoraĵon
al la Eternulo; unu bovidon, unu virŝafon, sep
jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 37 ilian farunoferon
kaj iliajn verŝoferojn por la bovido, por la virŝafo,
kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regularo;
38 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta
brulofero kaj ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero.
39 Tion faru al la Eternulo en viaj festoj, krom
viaj sanktaj promesitaĵoj kaj viaj propravolaj
donacoj, viaj bruloferoj kaj viaj farunoferoj kaj
viaj verŝoferoj kaj viaj pacoferoj. 40 Kaj Moseo
raportis al la Izraelidoj konforme al ĉio, kion la
Eternulo ordonis al Moseo.

30 Kaj Moseo ekparolis al la tribestroj de
la Izraelidoj, dirante: Jen kion ordonis la
Eternulo: 2 Se iu faros sanktan promeson al la
Eternulo aŭ ĵuros ĵuron, ligante sian animon, li ne
rompu sian vorton, sed konforme al ĉio, kio eliris
el lia buŝo, li faru. 3 Kaj se virino faros sanktan
promeson al la Eternulo aŭ ligos sin en la domo
de sia patro, en sia juneco, 4 kaj ŝia patro aŭdos
ŝian promeson, kaj la ligon, kiun ŝi metas sur
sian animon, kaj ŝia patro silentos pri tio; tiam
valoras ĉiuj ŝiaj promesoj, kaj ĉiu ligo, kiun ŝi
metis sur sian animon, valoras. 5 Sed se ŝia patro
malpermesos al ŝi en la tago, kiam li aŭdis, tiam
ĉiuj ŝiaj promesoj kaj ĉiuj ŝiaj ligoj, per kiuj ŝi ligis
sian animon, ne valoras; kaj la Eternulo pardonos
al ŝi, ĉar ŝia patro malpermesis al ŝi. 6 Se ŝi fariĝos
edzino, kaj sur ŝi estos ŝiaj promesoj, aŭ vorto,
kiu elglitis el ŝia buŝo kaj ligis ŝian animon, 7 kaj
ŝia edzo aŭdos, kaj li silentos en la tago, kiam li
aŭdis; tiam valoras ŝiaj promesoj, kaj ŝiaj ligoj,
per kiuj ŝi ligis sian animon, valoras. 8 Sed se en
la tago, kiam ŝia edzo aŭdis, li malpermesas al ŝi,
tiam li neniigas ŝian promeson, kiu estas sur ŝi,
kaj tion, kio elglitis el ŝia buŝo kaj per kio ŝi ligis
sian animon; kaj la Eternulo pardonos al ŝi. 9 La
promeso de vidvino kaj de eksedzino, ĉio, per kio
ŝi ligis sian animon, valoras sur ŝi. 10 Se virino
en la domo de sia edzo faris sanktan promeson
aŭ per ĵuro metis ligon sur sian animon, 11 kaj
ŝia edzo aŭdis kaj silentis, ne malpermesis al ŝi;
tiam valoras ĉiuj ŝiaj promesoj, kaj ĉiu ligo, kiun
ŝi metis sur sian animon, valoras. 12 Sed se ŝia
edzo neniigis ilin en la tago, kiam li aŭdis; tiam
ĉio, kio eliris el ŝia buŝo, ŝiaj promesoj kaj la ligoj
de ŝia animo, ne valoras: ŝia edzo ilin neniigis; kaj
la Eternulo pardonos al ŝi. 13 Ĉiun promeson kaj
ĉiun ligiĝon per ĵuro fari premon al sia animo ŝia
edzo povas valorigi aŭ ŝia edzo povas neniigi. 14 Se
ŝia edzo silentis tagon por tago, tiam li valorigas
ĉiujn ŝiajn promesojn, aŭ ĉiujn ligiĝojn, kiuj estas
sur ŝi, li valorigas; ĉar li silentis en la tago, kiam li

aŭdis. 15 Kaj se li neniigis ilin, post kiam li aŭdis,
tiam li prenis sur sin ŝian kulpon. 16 Tio estas
la leĝoj, kiujn la Eternulo donis al Moseo pri la
rilatoj inter edzo kaj lia edzino, inter patro kaj lia
filino en ŝia juneco en la domo de ŝia patro.

31 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Faru venĝon pro la Izraelidoj sur la
Midjanidoj; kaj poste alkolektiĝu al via popolo. 3
Kaj Moseo ekparolis al la popolo, dirante: Armu
inter vi virojn por milito, ke ili iru kontraŭ Midjan,
por fari venĝon de la Eternulo sur Midjan. 4
Po mil el tribo, el ĉiuj triboj de Izrael, sendu en
militon. 5 Kaj oni eligis el la miloj de la Izraelidoj,
po mil el ĉiu tribo, dek du mil armitojn por
milito. 6 Kaj Moseo sendis ilin, po mil el tribo,
en militon, ilin kaj Pineĥason, filon de la pastro
Eleazar, en militon, kaj la sanktaj vazoj kaj alarmaj
trumpetoj estis en lia mano. 7 Kaj ili militis
kontraŭ Midjan, kiel la Eternulo ordonis al Moseo,
kaj ili mortigis ĉiujn virseksulojn. 8 Kaj la reĝojn
de Midjan ili mortigis inter la aliaj mortigitoj:
Evin, Rekemon, Curon, Ĥuron, kaj Reban, la kvin
reĝojn de Midjan, kaj Bileamon, filon de Beor,
ili mortigis per glavo. 9 Kaj la Izraelidoj prenis
en malliberecon la virinojn Midjanajn kaj iliajn
infanojn; kaj ĉiujn iliajn brutojn kaj ilian tutan
posedaĵon kaj havon ili rabis. 10 Kaj ĉiujn iliajn
urbojn en iliaj lokoj de loĝado kaj ĉiujn iliajn
kastelojn ili forbruligis per fajro. 11 Kaj ili prenis
la tutan kaptitaĵon kaj rabitaĵon, kiel la homojn,
tiel ankaŭ la brutojn. 12 Kaj ili venigis al Moseo
kaj al la pastro Eleazar kaj al la komunumo de
la Izraelidoj la kaptitojn kaj la prenitaĵon kaj la
rabitaĵon en la tendaron sur la stepoj de Moab
apud la Jeriĥa Jordan. 13 Kaj eliris Moseo kaj la
pastro Eleazar kaj ĉiuj estroj de la komunumo
renkonte al ili ekster la tendaron. 14 Kaj Moseo
ekkoleris kontraŭ la militestroj, la milestroj kaj
centestroj, kiuj venis el la milito. 15 Kaj Moseo
diris al ili: Vi lasis vivi ĉiujn virinojn! 16 Jen ili
estis ja por la Izraelidoj, laŭ la vortoj de Bileam,
instigo por deturniĝi de la Eternulo al Peor; kaj
pro tio estis ja la punfrapado en la komunumo de
la Eternulo. 17 Kaj nun mortigu ĉiun virseksan
infanon; kaj ĉiun virinon, kiu ekkonis viron sur
kuŝejo de viro, mortigu. 18 Sed ĉiun infanon
virinseksan, kiu ne ekkonis kuŝejon de viro, lasu
viva por vi. 19 Kaj vi restu ekster la tendaro dum
sep tagoj; ĉiu el vi kaj viaj kaptitoj, kiu mortigis
homon, kaj ĉiu, kiu ektuŝis mortigiton, pekpurigu
sin en la tria tago kaj en la sepa tago. 20 Kaj ĉiun
veston kaj ĉiun objekton el felo kaj ĉion faritan el
kapra lano kaj ĉiun lignan vazon pekpurigu. 21
Kaj la pastro Eleazar diris al la militistoj, kiuj iris
en la militon: Tio estas la leĝa instrukcio, kiun la
Eternulo ordonis al Moseo: 22 Nur oron, arĝenton,
kupron, feron, stanon, kaj plumbon, 23 ĉion, kio
povas iri en fajron, trairigu tra fajro, kaj ĝi estos
pura, tamen per puriga akvo oni ĝin pekpurigu;
ĉion, kio ne povas iri en fajron, trairigu tra akvo.
24 Kaj lavu viajn vestojn en la sepa tago kaj fariĝu
puraj, kaj poste vi povas veni en la tendaron. 25
Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 26
Kalkulu la kvanton de la prenita kaptitaĵo, kiel
de la homoj, tiel ankaŭ de la brutoj, vi kaj la
pastro Eleazar kaj la estroj de la familioj de la
komunumo. 27 Kaj dividu la prenitaĵon po duono
inter tiuj, kiuj partoprenis en la milito kaj iris
batali, kaj inter la tuta komunumo. 28 Kaj prenu
imposton por la Eternulo de la militistoj, kiuj iris
batali, po unu animo el kvincent, kiel el la homoj,
tiel el la bovoj kaj el la azenoj kaj el la ŝafoj. 29
Prenu tion el ilia duono, kaj donu al la pastro
Eleazar, kiel oferdonon por la Eternulo. 30 Kaj
el la duono, apartenanta al la Izraelidoj, prenu
po unu kaptito el kvindek, kiel el la homoj, tiel
ankaŭ el la bovoj, el la azenoj, kaj el la ŝafoj, el ĉiuj
brutoj, kaj donu ilin al la Levidoj, kiuj plenumas
la oficojn en la tabernaklo de la Eternulo. 31 Kaj
faris Moseo kaj la pastro Eleazar, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 32 Kaj la kvanto de la kaptitaĵo,
krom la rabitaĵo, kiun rabis la militistoj, estis:
da ŝafoj sescent sepdek kvin mil; 33 kaj da bovoj
sepdek du mil; 34 kaj da azenoj sesdek unu mil; 35
kaj da homoj, el virinoj, kiuj ne ekkonis kuŝejon
de viro, la nombro de ĉiuj estis tridek du mil. 36
La duono, la parto de tiuj, kiuj iris en la militon,
estis: da ŝafoj tricent tridek sep mil kvincent;
37 kaj la tributo por la Eternulo estis el la ŝafoj
sescent sepdek kvin; 38 kaj da bovoj estis tridek
ses mil, kaj el ili la tributo al la Eternulo sepdek
du; 39 kaj da azenoj estis tridek mil kvincent,
kaj el ili la tributo al la Eternulo sesdek unu;
40 kaj da homoj estis dek ses mil, kaj el ili la
tributo por la Eternulo tridek du animoj. 41 Kaj
Moseo donis la tributon, la oferdonon por la
Eternulo, al la pastro Eleazar, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 42 Kaj el la duono, apartenanta
al la Izraelidoj, kiun apartigis Moseo de la viroj,
kiuj militis 43 (kaj la duono, apartenanta al la
komunumo, estis: da ŝafoj tricent tridek sep mil
kvincent, 44 kaj da bovoj tridek ses mil, 45 kaj
da azenoj tridek mil kvincent, 46 kaj da homoj
dek ses mil) — 47 Kaj Moseo prenis el la duono,
apartenanta al la Izraelidoj, unu prenitaĵon el
kvindek, kiel el la homoj, tiel ankaŭ el la brutoj,

kaj li donis ilin al la Levidoj, kiuj plenumas
oficojn en la tabernaklo de la Eternulo, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 48 Kaj aliris al Moseo
la estroj de la miloj da militistoj, la milestroj kaj la
centestroj; 49 kaj ili diris al Moseo: Viaj servantoj
kalkulis la militistojn, kiuj estis komisiitaj al ni,
kaj mankas el ili neniu; 50 tial ni alportas oferon
al la Eternulo, kion ĉiu el ni trovis, orajn vazojn,
ĉenetojn, braceletojn, ringojn, orelornamojn, kaj
kolringojn, por pekliberigi niajn animojn antaŭ la
Eternulo. 51 Kaj Moseo kaj la pastro Eleazar prenis
de ili la oron en la formo de diversaj objektoj.
52 Kaj la kvanto de la tuta oro oferdona, kiun ili
oferdonis al la Eternulo, estis dek ses mil sepcent
kvindek sikloj de la milestroj kaj de la centestroj.
53 Ĉar la militistoj rabis ĉiu por si.) 54 Kaj Moseo
kaj la pastro Eleazar prenis la oron de la milestroj
kaj centestroj, kaj alportis ĝin en la tabernaklon
de kunveno, kiel memorigaĵon de la Izraelidoj
antaŭ la Eternulo.

32 La filoj de Ruben kaj la filoj de Gad havis tre
multe da brutaroj; kaj ili vidis, ke la lando
Jazer kaj la lando Gilead estas lokoj bonaj por
brutaroj. 2 Kaj venis la filoj de Gad kaj la filoj de
Ruben, kaj diris al Moseo kaj al la pastro Eleazar
kaj al la estroj de la komunumo jene: 3 Atarot kaj
Dibon kaj Jazer kaj Nimra kaj Ĥeŝbon kaj Eleale
kaj Sibma kaj Nebo kaj Beon — 4 tiu lando, kiun
la Eternulo venkobatis antaŭ la komunumo de
Izrael — estas lando bona por brutaroj, kaj viaj
servantoj havas brutarojn. 5 Kaj ili diris: Se vi
estas favoraj al ni, tiam tiu lando estu donata al
viaj servantoj kiel posedaĵo; ne irigu nin trans
Jordanon. 6 Kaj Moseo diris al la filoj de Gad kaj
al la filoj de Ruben: Ĉu viaj fratoj iru en la militon
kaj vi sidos ĉi tie? 7 Kaj kial vi deklinas la koron
de la Izraelidoj de la transiro en la landon, kiun
donas al ili la Eternulo? 8 Tiel agis viaj patroj,
kiam mi sendis ilin el Kadeŝ-Barnea, por rigardi
la landon. 9 Ili iris ĝis la valo Eŝkol kaj vidis la
landon, kaj deklinis la koron de la Izraelidoj, ke ili
ne iru en la landon, kiun donas al ili la Eternulo.
10 Kaj ekflamis en tiu tago la kolero de la Eternulo,
kaj Li ĵuris, dirante: 11 Tiuj homoj, kiuj eliris el
Egiptujo, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ne vidos
la landon, pri kiu Mi ĵuris al Abraham, al Isaak,
kaj al Jakob; ĉar ili ne sekvis Min; 12 krom Kaleb,
filo de Jefune, la Kenizido, kaj Josuo, filo de Nun,
ĉar ili sekvis Min. 13 Kaj ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li igis ilin vagadi
en la dezerto dum kvardek jaroj, ĝis mortis la
tuta generacio, kiu faris malbonon en la okuloj
de la Eternulo. 14 Kaj jen vi leviĝis anstataŭ viaj
patroj, nova generacio da pekuloj, por ankoraŭ
plifortigi la flaman koleron de la Eternulo kontraŭ
Izrael. 15 Se vi deturniĝos de Li, tiam Li denove
restigos ilin en la dezerto; kaj vi pereigos tiun
tutan popolon. 16 Kaj ili aliris al li, kaj diris:
Baraĵojn por ŝafoj ni konstruos ĉi tie por niaj
brutaroj kaj urbojn por niaj infanoj; 17 sed ni
mem rapidos armitaj antaŭ la Izraelidoj, ĝis ni
alkondukos ilin al iliaj lokoj; kaj niaj infanoj loĝos
en la fortikigitaj urboj pro la loĝantoj de la lando.
18 Ni ne revenos al niaj domoj, ĝis la Izraelidoj
ekposedos ĉiu sian posedaĵon. 19 Ni ne prenos
kun ili posedaĵon transe de Jordan kaj plue; ĉar ni
ricevos nian posedaĵon sur ĉi tiu orienta flanko
de Jordan. 20 Kaj Moseo diris al ili: Se vi tion
faros, se vi iros armitaj antaŭ la Eternulo en la
militon, 21 kaj ĉiu el vi armita transiros Jordanon
antaŭ la Eternulo, ĝis Li forpelos Siajn malamikojn
antaŭ Si, 22 kaj la lando estos militakirita antaŭ
la Eternulo, tiam vi poste revenos, kaj vi estos
senkulpaj antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Izrael, kaj ĉi
tiu lando estos via posedaĵo antaŭ la Eternulo.
23 Sed se vi ne agos tiel, tiam vi pekos antaŭ la
Eternulo, kaj vi suferos vian punon, kiu trafos
vin. 24 Konstruu al vi urbojn por viaj infanoj kaj
baraĵojn por viaj ŝafoj; kaj faru tion, kio eliris el
via buŝo. 25 Kaj la filoj de Gad kaj la filoj de Ruben
diris al Moseo jene: Viaj servantoj faros, kiel nia
sinjoro ordonas. 26 Niaj infanoj, niaj edzinoj, niaj
brutaroj, kaj ĉiuj niaj brutoj estos ĉi tie, en la
urboj de Gilead; 27 sed viaj servantoj, ĉiuj armitaj
militiste, iros antaŭ la Eternulo en la militon,
kiel nia sinjoro diras. 28 Kaj Moseo ordonis pri
ili al la pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de Nun,
kaj al la estroj de la triboj de la Izraelidoj; 29 kaj
Moseo diris al ili: Se la filoj de Gad kaj la filoj
de Ruben transiros kun vi Jordanon, ĉiuj armitaj
por la milito antaŭ la Eternulo, kaj la lando estos
militakirita antaŭ vi, tiam donu al ili la landon
Gilead kiel posedaĵon; 30 sed se ili ne transiros
kun vi armitaj, tiam ili ricevos posedaĵon inter
vi en la lando Kanaana. 31 Kaj la filoj de Gad
kaj la filoj de Ruben respondis, dirante: Kion la
Eternulo diris al viaj servantoj, tion ni faros. 32 Ni
transiros armitaj antaŭ la Eternulo en la landon
Kanaanan, kaj nia hereda posedaĵo estos sur ĉi tiu
flanko de Jordan. 33 Kaj Moseo donis al ili, al la
filoj de Gad kaj al la filoj de Ruben, kaj al duono
de la tribo de Manase, filo de Jozef, la regnon
de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kaj la regnon de
Og, reĝo de Baŝan, la landon kun ĝiaj urboj laŭ
la limoj de la urboj de la lando ĉirkaŭe. 34 Kaj
la filoj de Gad rekonstruis Dibonon kaj Ataroton

kaj Aroeron 35 kaj Atrot-Ŝofanon kaj Jazeron kaj
Jogbehan 36 kaj Bet-Nimran kaj Bet-Haranon,
fortikigitajn urbojn, kaj baraĵojn por ŝafoj. 37
Kaj la filoj de Ruben rekonstruis Ĥeŝbonon kaj
Elealen kaj Kirjataimon, 38 kaj Nebon kaj Baal-
Meonon, kies nomojn oni ŝanĝis, kaj Sibman; kaj
ili donis nomojn al la urboj, kiujn ili konstruis. 39
Kaj la filoj de Maĥir, filo de Manase, iris Gileadon
kaj militakiris ĝin, kaj forpelis la Amoridojn, kiuj
estis tie. 40 Kaj Moseo donis Gileadon al Maĥir,
filo de Manase, kaj tiu ekloĝis tie. 41 Kaj Jair, filo
de Manase, iris kaj militakiris iliajn vilaĝojn, kaj li
donis al ili la nomon Vilaĝoj de Jair. 42 Kaj Nobaĥ
iris kaj militakiris Kenaton kaj ĝiajn vilaĝojn, kaj
donis al ĝi la nomon Nobaĥ, laŭ sia nomo.

33 Jen estas la iroj de la Izraelidoj, per kiuj ili
eliris el la lando Egipta, laŭ siaj taĉmentoj,
sub la kondukado de Moseo kaj Aaron. 2 Kaj
Moseo priskribis iliajn lokojn de eliro, laŭ ilia
irado, konforme al la ordono de la Eternulo; kaj
jen estas ilia irado laŭ iliaj lokoj de eliro: 3 el
Rameses ili eliris en la unua monato, en la dek-
kvina tago de la unua monato; en la dua tago de
Pasko la Izraelidoj eliris kun forta mano antaŭ
la okuloj de la tuta Egiptujo. 4 Dume la Egiptoj
estis enterigantaj ĉiujn unuenaskitojn, kiujn la
Eternulo mortigis inter ili; kaj super iliaj dioj la
Eternulo faris juĝon. 5 Kaj la Izraelidoj eliris el
Rameses kaj haltis tendare en Sukot. 6 Kaj ili eliris
el Sukot, kaj haltis tendare en Etam, kiu estas ĉe
la rando de la dezerto. 7 Kaj ili eliris el Etam, kaj
turnis sin al Pi-Haĥirot, kiu estas kontraŭ Baal-
Cefon, kaj ili haltis tendare antaŭ Migdol. 8 Kaj ili
eliris el Pi-Haĥirot kaj transiris meze de la maro
en la dezerton, kaj ili iris tritagan vojon tra la
dezerto Etam kaj haltis tendare en Mara. 9 Kaj ili
eliris el Mara kaj venis Elimon; en Elim estis dek
du fontoj de akvo kaj sepdek daktilaj palmoj, kaj
ili haltis tie tendare. 10 Kaj ili eliris el Elim kaj
haltis tendare ĉe la Ruĝa Maro. 11 Kaj ili foriris de
la Ruĝa Maro kaj haltis tendare en la dezerto Sin.
12 Kaj ili foriris el la dezerto Sin kaj haltis tendare
en Dofka. 13 Kaj ili eliris el Dofka kaj haltis tendare
en Aluŝ. 14 Kaj ili eliris el Aluŝ kaj haltis tendare
en Refidim, kaj tie ne estis akvo por la popolo por
trinki. 15 Kaj ili eliris el Refidim kaj haltis en la
dezerto Sinaj. 16 Kaj ili eliris el la dezerto Sinaj kaj
haltis tendare en Kibrot-Hataava. 17 Kaj ili eliris
el Kibrot-Hataava kaj haltis tendare en Ĥacerot.
18 Kaj ili eliris el Ĥacerot kaj haltis tendare en
Ritma. 19 Kaj ili eliris el Ritma kaj haltis tendare
en Rimon-Perec. 20 Kaj ili eliris el Rimon-Perec
kaj haltis tendare en Libna. 21 Kaj ili eliris el Libna
kaj haltis tendare en Risa. 22 Kaj ili eliris el Risa
kaj haltis tendare en Kehelata. 23 Kaj ili eliris el
Kehelata kaj haltis tendare ĉe la monto Ŝefer. 24
Kaj ili foriris de la monto Ŝefer kaj haltis tendare
en Ĥarada. 25 Kaj ili eliris el Ĥarada kaj haltis
tendare en Makhelot. 26 Kaj ili eliris el Makhelot
kaj haltis tendare en Taĥat. 27 Kaj ili eliris el Taĥat
kaj haltis tendare en Teraĥ. 28 Kaj ili eliris el
Teraĥ kaj haltis tendare en Mitka. 29 Kaj ili eliris
el Mitka kaj haltis tendare en Ĥaŝmona. 30 Kaj ili
eliris el Ĥaŝmona kaj haltis tendare en Moserot.
31 Kaj ili eliris el Moserot kaj haltis tendare en
Bene-Jaakan. 32 Kaj ili eliris el Bene-Jaakan kaj
haltis tendare en Ĥor-Hagidgad. 33 Kaj ili eliris el
Ĥor-Hagidgad kaj haltis tendare en Jotbata. 34 Kaj
ili eliris el Jotbata kaj haltis tendare en Abrona. 35
Kaj ili eliris el Abrona kaj haltis tendare en Ecjon-
Geber. 36 Kaj ili eliris el Ecjon-Geber kaj haltis
tendare en la dezerto Cin (tio estas Kadeŝ). 37 Kaj
ili eliris el Kadeŝ, kaj haltis tendare ĉe la monto
Hor, ĉe la rando de la lando de Edom. 38 Kaj la
pastro Aaron supreniris sur la monton Hor laŭ la
ordono de la Eternulo, kaj mortis tie en la jaro
kvardeka post la eliro de la Izraelidoj el la lando
Egipta, en la kvina monato, en la unua tago de la
monato. 39 Kaj Aaron havis la aĝon de cent dudek
tri jaroj, kiam li mortis sur la monto Hor. 40 Kaj la
Kanaanido, la reĝo de Arad, kiu loĝis en la sudo
de la lando Kanaana, aŭdis, ke venas la Izraelidoj.
41 Kaj ili foriris de la monto Hor kaj haltis tendare
en Calmona. 42 Kaj ili eliris el Calmona kaj haltis
tendare en Punon. 43 Kaj ili eliris el Punon kaj
haltis tendare en Obot. 44 Kaj ili eliris el Obot,
kaj haltis tendare en Ije-Abarim, ĉe la limo de
Moab. 45 Kaj ili eliris el Ije-Abarim kaj haltis
tendare en Dibon-Gad. 46 Kaj ili eliris el Dibon-
Gad kaj haltis tendare en Almon-Diblataim. 47 Kaj
ili eliris el Almon-Diblataim, kaj haltis tendare ĉe
la montoj Abarim, antaŭ Nebo. 48 Kaj ili foriris de
la montoj Abarim, kaj haltis tendare en la stepoj
de Moab, ĉe la Jeriĥa Jordan. 49 Kaj ili aranĝis
sian tendaron ĉe Jordan, de Bet-Jeŝimot ĝis Abel-
Ŝitim, en la stepoj de Moab. 50 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo en la stepoj de Moab ĉe la
Jeriĥa Jordan, dirante: 51 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi transiros Jordanon en la
landon Kanaanan, 52 tiam forpelu de antaŭ vi
ĉiujn loĝantojn de la lando, kaj detruu ĉiujn iliajn
figurojn, kaj ĉiujn iliajn fanditajn bildojn detruu,
kaj ĉiujn iliajn altaĵojn ekstermu; 53 kaj ekposedu
la landon kaj ekloĝu en ĝi, ĉar al vi Mi donas la
landon, ke vi posedu ĝin. 54 Kaj dispartigu al vi la

landon per loto konforme al viaj familioj; al la
plinombra donu pli grandan posedaĵon, kaj al la
malplinombra donu malpli grandan posedaĵon;
kie al iu trafos la loto, tie estu lia posedaĵo; laŭ la
triboj de viaj patroj prenu al vi posedaĵojn. **55**
Sed se vi ne forpelos de antaŭ vi la loĝantojn de
la lando, tiam tiuj, kiujn vi restigos el ili, estos
dornoj por viaj okuloj kaj pikiloj por viaj flankoj,
kaj ili premos vin en la lando, en kiu vi loĝos. **56**
Kaj tiam tion, kion Mi intencis fari al ili, Mi faros
al vi.

34 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam
vi venos en la landon Kanaanan, tiu lando fariĝu
via posedaĵo, la lando Kanaana laŭ siaj limoj. **3** La
rando suda estu por vi de la dezerto Cin, apud
Edom, kaj la suda limo estu por vi de la fino de
la Sala Maro oriente; **4** kaj la suda limo turniĝos
ĉe vi al la altaĵo Akrabim kaj iros tra Cin, kaj
ĝiaj elstaraĵoj iros suden ĝis Kadeŝ-Barnea kaj
atingos ĝis Ĥacar-Adar kaj pasos tra Acmon; **5** kaj
de Acmon la limo turniĝos al la Egipta torento,
kaj ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la maro. **6** Kaj por
okcidenta limo estu por vi la Granda Maro kiel
limo; tio estos por vi la limo okcidenta. **7** Kaj tia
estu por vi la limo norda: de la Granda Maro vi
tiros ĝin al vi ĝis la monto Hor; **8** de la monto
Hor tiru ĝin ĝis Ĥamat, kaj la elstaraĵoj de la limo
iros al Cedad; **9** kaj la limo iros ĝis Zifron, kaj ĝiaj
elstaraĵoj iros ĝis Ĥacar-Enan; tio estu por vi la
limo norda. **10** Kaj la limon orientan vi tiros al
vi de Ĥacar-Enan ĝis Ŝefam; **11** de Ŝefam la limo
iros ĝis Ribla, orienten de Ain; poste la limo iros
malsupren kaj tuŝos la bordon de la maro Kineret
oriente; **12** kaj pluen la limo iros ĝis Jordan, kaj
ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la Sala Maro. Tia estos via
lando laŭ ĝiaj limoj ĉirkaŭe. **13** Kaj Moseo ordonis
al la Izraelidoj, dirante: Tio estas la lando, kiun
vi dividos inter vi per loto kaj kiun la Eternulo
ordonis doni al naŭ triboj kaj al duontribo; **14**
ĉar la tribo de la Rubenidoj laŭ iliaj patrodomoj,
kaj la tribo de la Gadidoj laŭ iliaj patrodomoj, kaj
duono de la tribo de la Manaseidoj prenis sian
parton; **15** la du triboj kaj la duontribo prenis sian
parton transe de la Jeriĥa Jordan, oriente, sur la
flanko de sunleviĝo. **16** Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: **17** Jen estas la nomoj de la
viroj, kiuj disdividos inter vi la landon: Eleazar, la
pastro, kaj Josuo, filo de Nun. **18** Kaj po unu estro
el ĉiu tribo prenu por la dividado de la lando. **19**
Kaj jen estas la nomoj de la viroj: por la tribo de
Jehuda, Kaleb, file de Jefune; **20** kaj por la tribo
de la Simeonidoj, Ŝemuel, filo de Amihud; **21** por
la tribo de Benjamen, Elidad, filo de Kislon; **22**
kaj por la tribo de la Danidoj, la estro Buki, filo
de Jogli; **23** por la filoj de Jozef: por la tribo de la
Manaseidoj, la estro Ĥaniel, filo de Efod, **24** kaj
por la tribo de la Efraimidoj, la estro Kemuel, filo
de Ŝiftan; **25** kaj por la tribo de la Zebulunidoj, la
estro Elicafan, filo de Parnaĥ; **26** kaj por la tribo
de la Isaĥaridoj, la estro Paltiel, filo de Azan; **27**
kaj por la tribo de la Aŝeridoj, la estro Aĥihud,
filo de Ŝelomi; **28** kaj por la tribo de la Naftaliidoj,
la estro Pedahel, filo de Amihud. **29** Tio estas
tiuj, al kiuj la Eternulo ordonis, ke ili disdonu la
posedaĵojn al la Izraelidoj en la lando Kanaana.

35 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la
stepoj de Moab ĉe la Jeriĥa Jordan, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj, ke ili donu al la Levidoj el
siaj posedaĵoj urbojn por loĝi; ankaŭ la kampojn
ĉirkaŭ tiuj urboj donu al la Levidoj. **3** Kaj la urboj
estos por ili por loĝi, kaj la kampoj estos por iliaj
brutoj kaj por ilia havo kaj por ĉiuj iliaj bezonoj
de la vivo. **4** Kaj la kampoj de tiuj urboj, kiujn
vi donos al la Levidoj, devas etendiĝi mil ulnojn
ekster la muroj de la urboj ĉirkaŭe. **5** Kaj mezuru
ekster la urbo sur la orienta flanko du mil ulnojn
kaj sur la suda flanko du mil ulnojn kaj sur la
okcidenta flanko du mil ulnojn kaj sur la norda
flanko du mil ulnojn, kaj la urbo estos en la mezo;
tiaj estu por ili la kampoj de la urboj. **6** Kaj el la
urboj, kiujn vi donos al la Levidoj, estos ses urboj
de rifuĝo, en kiujn vi al mortiginto permesos
forkuri; kaj krom tiuj donu kvardek du urbojn.
7 La nombro de ĉiuj urboj, kiujn vi devas doni
al la Levidoj, estas kvardek ok urboj kune kun
iliaj kampoj. **8** La urbojn, kiujn vi donos el la
posedaĵoj de la Izraelidoj, de la plimultaj prenu pli
multe kaj de la malplimultaj prenu malpli multe;
ĉiu konforme al sia posedaĵo, kiun li ricevos,
devas doni el siaj urboj al la Levidoj. **9** Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: **10** Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi transiros
Jordanon en la landon Kanaanan, **11** tiam elektu
al vi urbojn, kiuj estu ĉe vi urboj de rifuĝo, kien
povas forkuri mortiginto, kiu mortigis homon
senintence. **12** Kaj tiuj urboj estos ĉe vi rifuĝejo
kontraŭ venĝanto, por ke ne mortu la mortiginto,
antaŭ ol li staros antaŭ la komunumo por juĝo. **13**
Kaj el la urboj, kiujn vi donos, ses urboj de rifuĝo
estu ĉe vi. **14** Tri urbojn donu transe de Jordan
kaj tri urbojn donu en la lando Kanaana; urboj
de rifuĝo ili estu. **15** Por la Izraelidoj kaj por la
fremdulo kaj por la pasloĝanto inter ili estu tiuj
ses urboj por rifuĝo, por ke forkuru tien ĉiu, kiu
mortigis homon senintence. **16** Sed se per fera

objekto li batis lin kaj ĉi tiu mortis, tiam li estas
mortiginto; la mortiginton oni devas mortigi. 17
Kaj se li batis lin per mana ŝtono, de kiu oni povas
morti, kaj ĉi tiu mortis, tiam li estas mortiginto;
la mortiginton oni devas mortigi. 18 Aŭ se li
batis lin per mana objekto ligna, de kiu oni povas
morti, kaj ĉi tiu mortis, tiam li estas mortiginto; la
mortiginton oni devas mortigi. 19 La venĝanto de
la sango mem povas mortigi la mortiginton; kiam
li renkontos lin, li povas mortigi lin. 20 Se iu puŝis
iun pro malamo aŭ sin kaŝinte ĵetis ion sur lin kaj
ĉi tiu mortis, 21 aŭ se li malamike per sia mano
batis lin kaj ĉi tiu mortis, tiam oni devas mortigi
la batinton: li estas mortiginto; la venĝanto de
la sango povas mortigi la mortiginton, kiam li
renkontos lin. 22 Sed se per hazardo kaj ne pro
malamikeco li puŝis lin, aŭ se li ĵetis sur lin ian
objekton sen malbonintenco, 23 aŭ se ŝtonon, de
kiu oni povas morti, li ĵetis sur lin ne vidante,
kaj ĉi tiu mortis, sed li ne estis lia malamiko kaj
ne deziris al li malbonon: 24 tiam la komunumo
devas juĝi inter la batinto kaj la venĝanto de la
sango laŭ ĉi tiuj leĝoj; 25 kaj la komunumo devas
savi la mortiginton el la mano de la venĝanto
de la sango, kaj la komunumo revenigos lin en
lian urbon de rifuĝo, kien li forkuris; kaj li devas
loĝi tie ĝis la morto de la granda pastro, kiu estas
oleita per sankta oleo. 26 Sed se la mortiginto
eliris el la limoj de sia urbo de rifuĝo, kien li
forkuris, 27 kaj la venĝanto de la sango trovis
lin ekster la limoj de lia urbo de rifuĝo kaj la
venĝanto de la sango mortigis la mortiginton,
tiam li ne estas kulpa pri la sango; 28 ĉar en sia
urbo de rifuĝo li devas resti ĝis la morto de la
granda pastro, kaj post la morto de la granda
pastro la mortiginto povas reveni sur la teron de
sia posedaĵo. 29 Kaj tio estu por vi leĝa regulo en
viaj generacioj, en ĉiuj viaj lokoj de loĝado. 30
Ĉiun, kiu mortigis homon, tiun mortiginton oni
devas mortigi, se raportis pri li atestantoj; sed
unu atestanto ne sufiĉas, por kondamni homon
al morto. 31 Ne prenu elaĉeton pro animo de
mortiginto, kiu estas malbonagulo mortiginda;
oni devas lin mortigi. 32 Kaj ne prenu elaĉeton
pro homo, kiu forkuris en urbon de rifuĝo, ke li
povu reveni kaj loĝi sur sia tero antaŭ la morto
de la pastro. 33 Kaj ne malhonoru la teron, sur
kiu vi estos, ĉar sango malhonoras la teron, kaj
nur per la sango de tiu, kiu verŝis sangon, la tero
povas puriĝi de la sango, kiu estas verŝita sur ĝi.
34 Kaj ne malpurigu la landon, en kiu vi loĝas kaj
en kies mezo Mi restas; ĉar Mi, la Eternulo, restas
inter la Izraelidoj.

36 Kaj aliris la familiestroj de la familio de
Gilead, filo de Maĥir, filo de Manase, el la
familioj de la Jozefidoj, kaj ekparolis antaŭ Moseo
kaj antaŭ la eminentuloj, la familiestroj de la
Izraelidoj; 2 kaj ili diris: Al nia sinjoro la Eternulo
ordonis disdoni la teron kiel posedaĵon per loto al
la Izraelidoj, kaj al nia sinjoro la Eternulo ordonis
doni la parton de nia frato Celofĥad al liaj filinoj.
3 Sed se ili fariĝos edzinoj de iu el la filoj de alia
tribo de la Izraelidoj, tiam ilia posedaĵo estos
forprenita el la posedaĵo de niaj patroj, kaj aliĝos
al la posedaĵo de tiu tribo, al kiu ili ekapartenos,
kaj el nia lote ricevita posedaĵo ĝi estos forprenita.
4 Kaj kiam eĉ estos jubilea jaro ĉe la Izraelidoj, ilia
posedaĵo restos aligita al la posedaĵo de tiu tribo,
al kiu ili apartenos; kaj el la posedaĵo de la tribo
de niaj patroj ilia posedaĵo restos forprenita. 5
Tiam Moseo donis ordonon al la Izraelidoj laŭ la
instrukcio de la Eternulo, dirante: Prave parolas la
tribo de la Jozefidoj. 6 Jen kion ordonis la Eternulo
koncerne la filinojn de Celofĥad: Ili povas fariĝi
edzinoj de tiuj, kiuj plaĉos al ili, sed nur en familio
el la tribo de siaj patroj ili edziniĝu; 7 por ke
ne transiru hereda posedaĵo de la Izraelidoj el
unu tribo en alian tribon, ĉar ĉiu el la Izraelidoj
devas resti fortike ĉe la posedaĵo de la tribo de
liaj patroj. 8 Kaj ĉiu filino, kiu heredas posedaĵon
en la triboj de la Izraelidoj, devas edziniĝi kun iu
el la familioj de la tribo de ŝia patro, por ke la
Izraelidoj heredu ĉiu la posedaĵon de siaj patroj; 9
kaj por ke posedaĵo ne transiru el unu tribo en
alian tribon, sed ĉiu tribo de la Izraelidoj restu
fortike ĉe sia posedaĵo. 10 Kiel la Eternulo ordonis
al Moseo, tiel faris la filinoj de Celofĥad; 11 kaj
Maĥla, Tirca kaj Ĥogla kaj Milka kaj Noa, la filinoj
de Celofĥad, edziniĝis kun filoj de siaj onkloj. 12
En la familioj de la filoj de Manase, filo de Jozef,
ili edziniĝis, kaj ilia posedaĵo restis en la tribo de
la familio de ilia patro. 13 Tio estas la ordonoj
kaj la leĝoj, kiujn la Eternulo donis per Moseo
al la Izraelidoj en la stepoj de Moab, ĉe la Jeriĥa
Jordan.

Readmono

1 Jen estas la vortoj, kiujn diris Moseo al la
tuta Izrael transe de Jordan, en la dezerto,
en la stepo antaŭ Suf, inter Paran kaj Tofel kaj
Laban kaj Ĥacerot kaj Di-Zahab, **2** dek unu tagojn
malproksime de Ĥoreb, sur la vojo de la monto
Seir al Kadeŝ-Barnea. **3** Tio estis en la kvardeka
jaro, en la dek-unua monato, en la unua tago de la
monato, Moseo parolis al la Izraelidoj konforme
al ĉio, kion la Eternulo ordonis al li por ili. **4**
Post kiam li venkobatis Siĥonon, la reĝon de la
Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon, kaj Ogon, la reĝon
de Baŝan, kiu loĝis en Aŝtarot kaj en Edrei; **5**
transe de Jordan, en la lando de Moab, Moseo
komencis klarigi ĉi tiun instruon, kaj diris: **6** La
Eternulo, nia Dio, diris al ni sur Ĥoreb jene: Sufiĉe
vi loĝis sur ĉi tiu monto; **7** turniĝu kaj elmoviĝu,
kaj iru sur la monton de la Amoridoj kaj al ĉiuj
iliaj najbaroj en la stepo, sur la monto kaj en la
valo kaj en la sudo kaj sur la bordo de la maro, en
la landon de la Kanaanidoj kaj sur Lebanonon,
ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato. **8** Vidu, Mi
donas al vi la landon; iru kaj ekposedu la landon,
pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj, al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos ĝin al ili kaj al
ilia idaro post ili. **9** Kaj mi diris al vi en tiu tempo
jene: Mi ne povas sola porti vin; **10** la Eternulo,
via Dio, multigis vin, kaj jen vi estas nun multego,
kiel la steloj de la ĉielo. **11** La Eternulo, la Dio
de viaj patroj, multigu vin miloble kontraŭ via
nuna nombro, kaj Li benu vin, kiel Li diris al vi!
12 Kiel mi povus sola porti la penadon por vi kaj
vian ŝarĝon kaj viajn disputojn? **13** Elektu al vi
el viaj triboj virojn saĝajn kaj kompetentajn kaj
konatajn, kaj mi starigos ilin, kiel viajn estrojn. **14**
Kaj vi respondis al mi kaj diris: Bona estas la afero,
kiun vi proponis fari. **15** Tiam mi prenis la ĉefojn
de viaj triboj, virojn saĝajn kaj konatajn, kaj mi
faris ilin estroj super vi, milestroj kaj centestroj
kaj kvindekestroj kaj dekestroj kaj kontrolistoj
en viaj triboj. **16** Kaj mi ordonis al viaj juĝistoj
en tiu tempo, dirante: Aŭskultu viajn fratojn kaj
juĝu juste inter homo kaj lia frato kaj fremdulo.
17 Ne distingu vizaĝojn ĉe la juĝo; malgrandan kaj
grandan egale aŭskultu; timu neniun, ĉar la juĝo
estas afero de Dio; kaj aferon, kiu estos malfacila
por vi, venigu al mi, kaj mi ĝin aŭskultos. **18** Kaj
mi donis al vi ordonon en tiu tempo pri ĉio, kion
vi devas fari. **19** Kaj ni foriris de Ĥoreb, kaj trairis
tiun tutan grandan kaj teruran dezerton, kiun
vi vidis, sur la vojo al la monto de la Amoridoj,
kiel ordonis al ni la Eternulo, nia Dio; kaj ni venis
al Kadeŝ-Barnea. **20** Kaj mi diris al vi: Vi venis al
la monto de la Amoridoj, kiun la Eternulo, nia
Dio, donas al ni; **21** vidu, la Eternulo, via Dio,
donas al vi la landon; iru, ekposedu ĝin, kiel diris
al vi la Eternulo, la Dio de viaj patroj; ne timu
kaj ne tremu. **22** Sed vi ĉiuj aliris al mi, kaj diris:
Ni sendu antaŭ ni virojn, ke ili esploru por ni la
landon, kaj alportu al ni sciigon pri la vojo, per
kiu ni devas iri, kaj pri la urboj, al kiuj ni devas
veni. **23** Kaj tio plaĉis al mi, kaj mi prenis el vi dek
du virojn, po unu viro el tribo; **24** kaj ili iris kaj
supreniris sur la monton, kaj venis al la valo Eŝkol
kaj esplorrigardis ĝin. **25** Kaj ili prenis en siajn
manojn iom el la fruktoj de la lando kaj liveris al
ni, kaj alportis al ni sciigon, kaj diris: Bona estas
la lando, kiun la Eternulo, nia Dio, donas al ni. **26**
Sed vi ne volis iri, kaj vi malobeis la vortojn de
la Eternulo, via Dio; **27** kaj vi murmuris en viaj
tendoj, kaj diris: Pro la malamo de la Eternulo
kontraŭ ni, Li elkondukis nin el la lando Egipta,
por transdoni nin en la manon de la Amoridoj,
por ke ili ekstermu nin; **28** kien ni iru? Niaj fratoj
ektimigis nian koron, dirante: La popolo estas
pli granda kaj pli altkreska ol ni, la urboj estas
grandaj kaj fortikigitaj ĝis la ĉielo, kaj ankaŭ
Anakidojn ni tie vidis. **29** Kaj mi diris al vi: Ne
tremu kaj ne timu ilin; **30** la Eternulo via Dio, kiu
iras antaŭ vi, Li batalos por vi, simile al ĉio, kion
Li faris por vi en Egiptujo antaŭ viaj okuloj, **31** kaj
en la dezerto, kie, kiel vi vidis, la Eternulo, via
Dio, portis vin, kiel homo portas sian filon, sur la
tuta vojo, kiun vi iris, ĝis vi venis al ĉi tiu loko. **32**
Sed eĉ ĉe tio vi ne fidas la Eternulon, vian Dion,
33 kiu iras antaŭ vi sur la vojo, por serĉi por vi
lokon, kie vi povus halti tendare, nokte en fajro,
por montri al vi la vojon, kiun vi devas iri, kaj tage
en nubo. **34** Kaj la Eternulo aŭdis viajn vortojn,
kaj Li ekkoleris kaj ĵuris, dirante: **35** Neniu el ĉi
tiuj homoj, el ĉi tiu malbona generacio, vidos la
bonan landon, kiun Mi ĵuris doni al viaj patroj; **36**
nur Kaleb, filo de Jefune, vidos ĝin; kaj pro tio, ke
li sekvis la Eternulon, Mi donos al li kaj al liaj filoj
la landon, kiun li trairis. **37** Ankaŭ kontraŭ mi la
Eternulo ekkoleris pro vi, dirante: Vi ankaŭ ne
venos tien; **38** Josuo, filo de Nun, kiu staras antaŭ
vi, li venos tien; lin fortigu, ĉar li donos ĝin al
Izrael kiel posedaĵon. **39** Kaj viaj infanoj, pri kiuj vi
diris, ke ili fariĝos militakiraĵo, kaj viaj filoj, kiuj
nun ankoraŭ ne scias bonon nek malbonon, ili
venos tien, kaj al ili Mi donos ĝin, kaj ili ekposedos
ĝin. **40** Sed vi turniĝu, kaj iru en la dezerton en
la direkto al la Ruĝa Maro. **41** Kaj vi respondis
kaj diris al mi: Ni pekis antaŭ la Eternulo; ni iros

kaj batalos, konforme al ĉio, kion ordonis al ni la
Eternulo, nia Dio; kaj ĉiu el vi zonis sin per siaj
batililoj, kaj vi pretigis vin, por iri sur la monton.
42 Sed la Eternulo diris al mi: Diru al ili: Ne iru kaj
ne batalu, ĉar Mi ne estas inter vi; por ke vi ne
estu frapitaj de viaj malamikoj. 43 Kaj mi diris al
vi, sed vi ne aŭskultis; kaj vi malobeis la vortojn
de la Eternulo, kaj vi estis malhumilaj kaj iris sur
la monton. 44 Tiam eliris kontraŭ vin la Amoridoj,
kiuj loĝis sur tiu monto, kaj ili pelis vin tiel, kiel
faras la abeloj, kaj batis vin sur Seir ĝis Ĥorma. 45
Kaj vi revenis kaj ploris antaŭ la Eternulo; sed la
Eternulo ne aŭskultis vian voĉon kaj ne atentis
vin. 46 Kaj vi loĝis en Kadeŝ longan tempon, la
tempon, dum kiu vi loĝis.

2 Kaj ni turnis nin kaj elmoviĝis en la dezerton
en la direkto al la Ruĝa Maro, kiel la Eternulo
diris al mi; kaj ni ĉirkaŭiris la monton Seir dum
longa tempo. 2 Kaj la Eternulo diris al mi jene:
3 Sufiĉe vi ĉirkaŭiris ĉi tiun monton; turnu vin
norden; 4 kaj al la popolo donu tian ordonon:
Vi preteriros la limon de viaj fratoj la Esavidoj,
kiuj loĝas sur Seir, kaj ili timos vin; sed gardu
vin forte. 5 Ne komencu batalon kontraŭ ili, ĉar
Mi ne donos al vi el ilia lando eĉ larĝecon de
plando; ĉar al Esav Mi donis, kiel heredaĵon, la
monton Seir. 6 Manĝaĵon aĉetu de ili pro mono
kaj manĝu; kaj eĉ akvon aĉetu de ili pro mono
kaj trinku; 7 ĉar la Eternulo, via Dio, benis vin en
ĉiu faro de viaj manoj; Li gvidis vian iradon tra
ĉi tiu granda dezerto; jen jam kvardek jarojn la
Eternulo estas kun vi, kaj nenio mankis al vi. 8
Kaj ni pretériris flanke de niaj fratoj la Esavidoj,
kiuj loĝas sur Seir, flanke de la vojo stepa, de Elat
kaj de Ecjon-Geber. Kaj ni turnis nin kaj iris laŭ
la vojo al la dezerto de Moab. 9 Kaj la Eternulo
diris al mi: Ne faru malamikaĵon al Moab kaj ne
komencu militon kontraŭ ili, ĉar Mi ne donos al
vi heredaĵon el ilia lando; ĉar al la filoj de Lot Mi
donis Aron kiel heredan posedaĵon. 10 La Emidoj
antaŭe loĝis tie, popolo granda kaj grandnombra,
kaj altkreska kiel la Anakidoj. 11 Ankaŭ ilin oni
kalkulis inter la Rafaidoj, kiel la Anakidojn; kaj la
Moabidoj nomas ilin Emidoj. 12 Kaj sur Seir loĝis
antaŭe la Ĥoridoj; sed la Esavidoj forpelis ilin kaj
ekstermis ilin de antaŭ si kaj ekloĝis sur ilia loko,
kiel agis Izrael kun la lando de sia posedaĵo, kiun
la Eternulo donis al ili.) 13 Nun leviĝu kaj transiru
la valon Zared. Kaj ni transiris la valon Zared. 14
Kaj la tempo, dum kiu ni iris de Kadeŝ-Barnea, ĝis
ni transiris la valon Zared, estis tridek ok jaroj,
ĝis formortis el la tendaro la tuta generacio de
militistoj, kiel ĵuris al ili la Eternulo. 15 Kaj ankaŭ
la mano de la Eternulo estis sur ili, por ekstermi
ilin el inter la tendaro, ĝis ili ĉiuj formortis. 16 Kaj
kiam formortis ĉiuj militistoj el inter la popolo,
17 tiam la Eternulo ekparolis al mi, dirante: 18
Vi iras nun preter la limo de Moab, preter Ar,
19 kaj vi alproksimiĝas al la Amonidoj; ne faru
al ili malamikaĵon kaj ne batalu kontraŭ ili, ĉar
Mi ne donos al vi heredaĵon el la lando de la
Amonidoj; ĉar al la filoj de Lot Mi donis ĝin kiel
heredan posedaĵon. 20 Kiel landon de Rafaidoj oni
rigardas ankaŭ ĝin; Rafaidoj loĝis en ĝi antaŭe;
kaj la Amonidoj nomas ilin Zamzumoj; 21 tio estis
popolo granda kaj grandnombra, kaj altkreska kiel
la Anakidoj; sed la Eternulo ekstermis ilin antaŭ
ili, kaj ili forpelis ilin kaj ekloĝis sur ilia loko; 22
kiel Li faris por la Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir,
antaŭ kiuj Li ekstermis la Ĥoridojn, kaj ili forpelis
ilin kaj loĝis sur ilia loko ĝis la nuna tago. 23 Kaj
la Avidojn, kiuj loĝis en vilaĝoj ĝis Gaza, ekstermis
la Kaftoridoj, kiuj eliris el Kaftor, kaj ili ekloĝis
sur ilia loko.) 24 Leviĝu, elmoviĝu kaj transiru
la torenton Arnon; rigardu, Mi transdonas en
vian manon Siĥonon, la reĝon de Ĥeŝbon, la
Amoridon, kaj lian landon; komencu ekposedi kaj
militu kontraŭ li. 25 De la nuna tago Mi komencos
ĵetadi teruron kaj timon antaŭ vi sur la popolojn
sub la tuta ĉielo; tiuj, kiuj aŭdos la famon pri vi,
ektremos kaj ektimos antaŭ vi. 26 Kaj mi sendis
senditojn el la dezerto Kedemot al Siĥon, la reĝo
de Ĥeŝbon, kun vortoj de paco, dirante: 27 Mi
dezirus iri tra via lando; mi iros nur laŭ la vojo,
mi ne forflankiĝos dekstren nek maldekstren; 28
manĝaĵon vendu al mi pro mono, kaj mi manĝos,
kaj akvon donu al mi pro mono, kaj mi trinkos:
nur per miaj piedoj mi trairos — 29 kiel faris al mi
la Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir, kaj la Moabidoj,
kiuj loĝas en Ar — ĝis mi transiros Jordanon en la
landon, kiun la Eternulo, nia Dio, donas al ni. 30
Sed ne volis Siĥon, la reĝo de Ĥeŝbon, tralasi nin,
ĉar la Eternulo, via Dio, obstinigis lian spiriton
kaj malcedemigis lian koron, por transdoni lin en
vian manon, kiel nun. 31 Kaj la Eternulo diris al
mi: Rigardu, Mi komencas transdoni al vi Siĥonon
kaj lian landon; komencu posedpreni lian landon.
32 Kaj Siĥon eliris kontraŭ nin, li kaj lia tuta
popolo, por batalo apud Jahac. 33 Kaj transdonis
lin la Eternulo, nia Dio, al ni, kaj ni venkobatis lin
kaj liajn filojn kaj lian tutan popolon. 34 Kaj ni
militakiris en tiu tempo ĉiujn liajn urbojn, kaj ni
ekstermis en ĉiu urbo la virojn kaj la virinojn kaj
la infanojn, ni restigis neniun; 35 nur la brutojn
ni prenis al ni, kiel militakiraĵon, kaj la rabaĵon

el la urboj, kiujn ni militakiris. 36 De Aroer, kiu
estas sur la bordo de la torento Arnon, kaj la
urbo, kiu estas en la valo, ĝis Gilead ne estis urbo,
kiu povus kontraŭstari al ni: ĉion transdonis al
ni la Eternulo, nia Dio; 37 nur al la lando de la
Amonidoj vi ne alproksimiĝis, al la tuta bordo de
la torento Jabok, kaj al la urboj de la monto, kaj al
ĉio, pri kio malpermesis la Eternulo, nia Dio.

3 Kaj ni turnis nin kaj ekiris laŭ la vojo al Baŝan.
Kaj eliris kontraŭ nin Og, la reĝo de Baŝan, li
kaj lia tuta popolo, por batalo apud Edrei. 2 Kaj
la Eternulo diris al mi: Ne timu lin; ĉar en vian
manon Mi transdonis lin kaj lian tutan popolon
kaj lian landon, kaj vi faros al li, kiel vi faris al
Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon.
3 Kaj la Eternulo, nia Dio, transdonis en nian
manon ankaŭ Ogon, la reĝon de Baŝan, kaj lian
tutan popolon; kaj ni batis lin tiel, ke neniu restis
ĉe li. 4 Kaj ni militakiris tiam ĉiujn liajn urbojn; ne
estis urbo, kiun ni ne prenis de ili: sesdek urbojn,
la tutan distrikton de Argob, la regnon de Og la
Baŝana. 5 Ĉiuj tiuj urboj estis fortikigitaj per alta
muro, per pordegoj kaj rigliloj, krom la tre multaj
urboj ne fortikigitaj. 6 Kaj ni ekstermis ilin, kiel ni
faris al Siĥon, la reĝo de Ĥeŝbon, ni ekstermis en
ĉiu urbo la virojn, la virinojn, kaj la infanojn; 7 sed
ĉiujn brutojn kaj la rabaĵon el la urboj ni prenis al
ni, kiel militakiraĵon. 8 Kaj ni prenis tiam el la
manoj de la du reĝoj de la Amoridoj la landon, kiu
estas transe de Jordan, de la torento Arnon ĝis la
monto Ĥermon 9 la Cidonanoj nomas Ĥermonon
Sirjon, kaj la Amoridoj nomas ĝin Senir), 10 ĉiujn
urbojn sur la ebenaĵo, kaj la tutan Gileadon kaj
la tutan Baŝanon ĝis Salĥa kaj Edrei, urboj de la
regno de Og la Baŝana. 11 Ĉar nur Og, la reĝo
de Baŝan, estis restinta el la resto de la Rafaidoj.
Jen estas lia lito, fera lito, jen ĝi estas en Raba
de la Amonidoj: naŭ ulnoj estas ĝia longeco kaj
kvar ulnoj estas ĝia larĝeco, laŭ la ulnoj de viro.)
12 Kaj tiun landon ni ekposedis en tiu tempo:
de Aroer, kiu estas apud la torento Arnon, kaj
duonon de la monto Gilead kun ĝiaj urboj mi
donis al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj; 13 kaj la
ceteran parton de Gilead kaj la tutan Baŝanon, la
regnon de Og, mi donis al duono de la tribo de
Manase, la tutan distrikton de Argob. (La tutan
tiun Baŝanon oni nomas lando de Rafaidoj. 14 Jair,
filo de Manase, prenis la tutan distrikton de Argob
ĝis la limo de la Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj li
donis al Baŝan laŭ sia nomo la nomon Vilaĝoj de
Jair, tiel estas ĝis nun.) 15 Kaj al Maĥir mi donis
Gileadon. 16 Kaj al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj
mi donis de Gilead ĝis la torento Arnon, kun la
mezo de la valo por limo; ankaŭ ĝis la torento
Jabok, limo de la Amonidoj; 17 kaj la stepon,
kun Jordan por limo, de Kineret ĝis la maro de
la ebenaĵo, la Sala Maro, ĉe la bazo de Pisga en
la oriento. 18 Kaj mi faris al vi ordonon en tiu
tempo, dirante: La Eternulo, via Dio, donis al vi
ĉi tiun landon, por ke vi posedu ĝin; armitaj iru
antaŭ viaj fratoj la Izraelidoj, ĉiuj militkapablaj.
19 Nur viaj edzinoj kaj viaj infanoj kaj viaj brutaroj
— mi scias, ke vi havas grandnombrajn brutarojn
— restu en viaj urboj, kiujn mi donis al vi; 20
ĝis la Eternulo donos ripozon al viaj fratoj, kiel
al vi, kaj ili ankaŭ ekposedos la landon, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al ili transe de Jordan;
tiam vi reiros ĉiu al sia posedaĵo, kiun mi donis
al vi. 21 Kaj al Josuo mi ordonis en tiu tempo,
dirante: Viaj okuloj vidis ĉion, kion la Eternulo,
via Dio, faris al tiuj du reĝoj; tiel la Eternulo faros
al ĉiuj regnoj, kiujn vi trairos. 22 Ne timu ilin;
ĉar la Eternulo, via Dio, batalas por vi. 23 Kaj mi
preĝis al la Eternulo en tiu tempo, dirante: 24 Mia
Sinjoro, ho Eternulo! Vi komencis montradi al Via
servanto Vian grandecon kaj Vian fortan manon;
ĉar kie estas dio en la ĉielo aŭ sur la tero, kiu
povus fari simile al Viaj faroj kaj al Via potenco?
25 Mi dezirus transiri kaj vidi tiun bonan landon,
kiu estas transe de Jordan, tiun belan monton kaj
Lebanonon. 26 Sed la Eternulo ekkoleris kontraŭ
mi pro vi kaj ne aŭskultis min; kaj la Eternulo
diris al mi: Sufiĉe, ne parolu al Mi plu pri tio.
27 Supreniru sur la supron de Pisga, kaj direktu
viajn okulojn al okcidento kaj al nordo kaj al
sudo kaj al oriento kaj rigardu per viaj okuloj;
ĉar vi ne transiros ĉi tiun Jordanon. 28 Kaj donu
instrukciojn al Josuo kaj fortigu kaj kuraĝigu lin,
ĉar li transiros antaŭ ĉi tiu popolo, kaj li posedigos
al ili la landon, kiun vi vidos. 29 Kaj ni restis en la
valo, kontraŭ Bet-Peor.

4 Kaj nun, ho Izrael, aŭskultu la leĝojn kaj la
regulojn, kiujn mi instruas al vi, ke vi ilin
plenumu, por ke vi vivu kaj venu kaj heredu la
landon, kiun la Eternulo, la Dio de viaj patroj,
donas al vi. 2 Ne aldonu al tio, kion mi ordonas al
vi, kaj ne deprenu de ĝi; sed observu la ordonojn
de la Eternulo, via Dio, kiujn mi ordonas al vi. 3
Viaj okuloj vidis, kion la Eternulo faris pro Baal-
Peor; ĉar ĉiun homon, kiu sekvis Baal-Peoron, la
Eternulo, via Dio, ekstermis el inter vi; 4 sed vi,
kiuj restis aliĝintaj al la Eternulo, via Dio, vi ĉiuj
vivas hodiaŭ. 5 Rigardu, mi instruis al vi leĝojn
kaj regulojn, kiel ordonis al mi la Eternulo, mia
Dio, ke vi agu tiel en la lando, en kiun vi venas,

por ekposedi ĝin. 6 Kaj observu kaj plenumu ilin;
ĉar tio estas via saĝo kaj via prudento en la okuloj
de la popoloj, kiuj aŭdos pri ĉiuj ĉi tiuj leĝoj, kaj
diros: Efektive, popolo saĝa kaj prudenta estas
tiu granda popolo. 7 Ĉar kie estas granda popolo,
al kiu dioj estas tiel proksimaj, kiel la Eternulo,
nia Dio, ĉiufoje, kiam ni vokas al Li? 8 Kaj kie
estas granda popolo, kiu havas leĝojn kaj regulojn
justajn, kiel la tuta ĉi tiu instruo, kiun mi donas al
vi hodiaŭ? 9 Nur gardu vin kaj forte gardu vian
animon, ke vi ne forgesu la aferojn, kiujn vidis
viaj okuloj, kaj ke ili ne eliru el via koro dum via
tuta vivo; kaj rakontu al viaj filoj kaj al la filoj de
viaj filoj 10 pri la tago, en kiu vi staris antaŭ la
Eternulo, via Dio, ĉe Ĥoreb, kiam la Eternulo diris
al mi: Kunvenigu al Mi la popolon, kaj Mi aŭdigos
al ili Miajn vortojn, per kiuj ili lernos timi Min
dum la tuta tempo, kiun ili vivas sur la tero, kaj ili
lernigos siajn filojn. 11 Tiam vi alproksimiĝis kaj
stariĝis ĉe la bazo de la monto, kaj la monto brulis
per fajro ĝis la mezo de la ĉielo, en mallumo,
nubo, kaj nebulo. 12 Kaj la Eternulo parolis al vi el
meze de la fajro; la voĉon de la vortoj vi aŭdis,
sed figuron vi ne vidis, nur la voĉon. 13 Kaj Li
sciigis al vi Sian interligon, kiun Li ordonis al vi
plenumi, la dek ordonojn; kaj Li skribis ilin sur
du ŝtonaj tabeloj. 14 Kaj al mi la Eternulo en tiu
tempo ordonis instrui al vi la leĝojn kaj regulojn,
por ke vi plenumadu ilin en la lando, en kiun vi
iras, por ekposedi ĝin. 15 Gardu do bone viajn
animojn: ĉar vi vidis nenian figuron en tiu tago,
kiam la Eternulo parolis al vi sur Ĥoreb el meze
de la fajro; 16 vi do ne malĉastiĝu, kaj ne faru al vi
ian skulptaĵon, bildon de ia idolo, figuron de viro
aŭ virino, 17 figuron de ia bruto, kiu estas sur la
tero, figuron de ia flugilhava birdo, kiu flugas sub
la ĉielo, 18 figuron de io, kio rampas sur la tero,
figuron de ia fiŝo, kiu estas en akvo, malsupre de
la tero. 19 Kaj, levinte viajn okulojn al la ĉielo kaj
vidinte la sunon kaj la lunon kaj la stelojn kaj
la tutan armeon de la ĉielo, ne forlogiĝu, kaj ne
adorkliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin, kiujn la
Eternulo, via Dio, destinis por ĉiuj popoloj sub
la tuta ĉielo. 20 Kaj vin la Eternulo prenis, kaj
elkondukis vin el la fera forno, el Egiptujo, por ke
vi estu al Li popolo herede apartenanta, kiel nun.
21 Kaj la Eternulo ekkoleris min pro vi, kaj ĵuris,
ke mi ne transiros Jordanon, kaj mi ne venos en
la bonan landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas
al vi kiel posedaĵon; 22 ĉar mi mortos en ĉi tiu
lando, mi ne transiros Jordanon, sed vi transiros
kaj ekposedos tiun bonan landon. 23 Gardu vin,
ke vi ne forgesu la interligon de la Eternulo,
via Dio, kiun Li faris kun vi, kaj ke vi ne faru al
vi ian skulptaĵon, figuron de io, kiel ordonis al
vi la Eternulo, via Dio. 24 Ĉar la Eternulo, via
Dio, estas fajro konsumanta, Dio severa. 25 Se vi
naskos filojn kaj filojn de filoj, kaj, longe vivinte
sur la tero, vi malĉastiĝos kaj faros skulptitan
figuron de io kaj faros malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, via Dio, kolerigante Lin: 26 mi
atestigas al vi hodiaŭ la ĉielon kaj la teron, ke vi
rapide pereos de sur la tero, por kies ekposedo vi
transiras Jordanon; ne longe vi loĝos sur ĝi, sed
vi estos ekstermitaj. 27 Kaj la Eternulo dissemos
vin inter la popoloj, kaj vi restos en malgranda
nombro inter la popoloj, al kiuj la Eternulo vin
foririgos. 28 Kaj vi servos tie al dioj, kiuj estas
faritaĵo de homaj manoj, ligno kaj ŝtono, kiuj ne
vidas kaj ne aŭdas kaj ne manĝas kaj ne flaras. 29
Kaj vi serĉos el tie la Eternulon, vian Dion; kaj
vi trovos, se vi serĉos Lin per via tuta koro kaj
per via tuta animo. 30 Kiam vi estos en mizero
kaj kiam vin trafos ĉio ĉi tio en la malproksima
venonta tempo, tiam vi revenos al la Eternulo, via
Dio, kaj vi aŭskultos Lian voĉon; 31 ĉar la Eternulo,
via Dio, estas Dio kompatema; Li ne forlasos vin
nek pereigos vin, kaj ne forgesos la interligon kun
viaj patroj, pri kiu Li ĵuris al ili. 32 Ĉar demandu la
tempojn antaŭajn, kiuj estis antaŭ vi de post tiu
tago, en kiu la Eternulo kreis homon sur la tero,
kaj de unu rando de la ĉielo ĝis la alia rando: Ĉu
estis io, kiel ĉi tiu granda afero, aŭ ĉu oni aŭdis
pri io simila? 33 Ĉu aŭdis la popolo la voĉon de
Dio, parolantan el meze de fajro, kiel vi aŭdis, kaj
restis vivanta? 34 Aŭ ĉu provis ia dio iri kaj preni
al si unu popolon el inter alia popolo per provoj,
per signoj, kaj per mirakloj, kaj per milito kaj per
forta mano kaj per etendita brako kaj per grandaj
teruraĵoj, simile al ĉio, kion faris al vi la Eternulo,
via Dio, en Egiptujo, antaŭ viaj okuloj? 35 Al vi tio
estis montrita, por ke vi sciu, ke la Eternulo estas
Dio, ke ne ekzistas alia krom Li. 36 El la ĉielo Li
aŭdigis al vi Sian voĉon, por instrui vin, kaj sur la
tero Li montris al vi Sian grandan fajron, kaj Liajn
vortojn vi aŭdis el meze de la fajro. 37 Kaj ĉar
Li amis viajn patrojn, tial Li elektis ilian idaron
post ili, kaj elkondukis vin per Sia vizaĝo, per Sia
granda forto el Egiptujo, 38 por forpeli de antaŭ
vi popolojn, kiuj estas pli grandaj kaj pli fortaj ol
vi, por envenigi vin kaj doni al vi ilian landon kiel
posedaĵon, kiel nun. 39 Sciu do nun kaj enmetu
en vian koron, ke la Eternulo estas Dio en la ĉielo
supre kaj sur la tero malsupre; ne ekzistas alia.
40 Kaj observu Liajn leĝojn kaj Liajn ordonojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por ke estu bone

al vi kaj al viaj filoj post vi, kaj por ke vi longe
vivu sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi por ĉiam. 41 Tiam Moseo apartigis tri urbojn
transe de Jordan, sur la flanko de sunleviĝo, 42
por ke tien forkuru mortiginto, kiu mortigis sian
proksimulon senintence, ne estinte malamika al li
de antaŭe, kaj forkurinte al unu el tiuj urboj, li
restu viva: 43 Becer en la dezerto, sur la ebenaĵo,
por la Rubenidoj, kaj Ramot en Gilead por la
Gadidoj, kaj Golan en Baŝan por la Manaseidoj.
44 Kaj jen estas la instruo, kiun Moseo proponis
al la Izraelidoj; 45 jen estas la atestoj kaj la leĝoj
kaj la reguloj, kiujn Moseo eldiris al la Izraelidoj
post ilia eliro el Egiptujo, 46 transe de Jordan, en
la valo kontraŭ Bet-Peor, en la lando de Siĥon,
reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon kaj kiun
venkobatis Moseo kaj la Izraelidoj post sia eliro
el Egiptujo; 47 kaj ili ekposedis lian landon, kaj
la landon de Og, reĝo de Baŝan, la du reĝoj de la
Amoridoj, kiuj estis transe de Jordan, sur la flanko
de sunleviĝo, 48 de Aroer, kiu estas sur la bordo
de la torento Arnon, ĝis la monto Sion (kiu ankaŭ
nomiĝas Ĥermon); 49 kaj la tutan stepon transe
de Jordan oriente kaj ĝis la maro de la stepo ĉe la
bazo de Pisga.

5 Kaj Moseo kunvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris
al ili: Aŭskultu, ho Izrael, la leĝojn kaj la
regulojn, kiujn mi diras en viajn orelojn hodiaŭ,
kaj lernu ilin kaj observu plenumi ilin. 2 La
Eternulo, nia Dio, faris kun ni interligon sur
Ĥoreb. 3 Ne kun niaj patroj la Eternulo faris tiun
interligon, sed kun ni, kun ni, kiuj nun ĉi tie ĉiuj
vivas. 4 Vizaĝon kontraŭ vizaĝo la Eternulo parolis
kun vi sur la monto el meze de la fajro; 5 mi tiam
staris inter la Eternulo kaj vi, por transdiri al vi
la vorton de la Eternulo, ĉar vi timis la fajron
kaj ne supreniris sur la monton. Kaj Li diris: 6
Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta, el la domo de sklaveco. 7 Ne
ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi. 8 Ne faru al vi
idolon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo
supre aŭ sur la tero malsupre aŭ en la akvo sub
la tero; 9 ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin;
ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu
la malbonagon de la patroj punas sur la idoj en
la tria kaj kvara generacioj ĉe Miaj malamantoj,
10 kaj kiu faras favorkoraĵon por miloj al Miaj
amantoj kaj al la plenumantoj de Miaj ordonoj.
11 Ne malbonuzu la nomon de la Eternulo, via
Dio; ĉar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu
malbonuzas Lian nomon. 12 Observu la tagon
sabatan, ke vi tenu ĝin sankta, kiel ordonis al
vi la Eternulo, via Dio. 13 Dum ses tagoj laboru
kaj faru ĉiujn viajn aferojn; 14 sed la sepa tago
estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru nenian
laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek
via sklavo, nek via sklavino, nek via bovo, nek
via azeno, nek ia via bruto, nek via fremdulo, kiu
estas inter viaj pordegoj; por ke ripozu via sklavo
kaj via sklavino, kiel vi. 15 Kaj memoru, ke vi
estis sklavo en la lando Egipta, kaj la Eternulo, via
Dio, elkondukis vin el tie per mano forta kaj per
brako etendita; pro tio ordonis al vi la Eternulo,
via Dio, observi la tagon sabatan. 16 Respektu
vian patron kaj vian patrinon, kiel ordonis al vi la
Eternulo, via Dio; por ke longe daŭru via vivo, kaj
por ke estu al vi bone sur la tero, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi. 17 Ne mortigu. 18 Kaj ne
adultu. 19 Kaj ne ŝtelu. 20 Kaj ne parolu kontraŭ
via proksimulo malveran ateston. 21 Kaj ne deziru
la edzinon de via proksimulo; kaj ne deziru la
domon de via proksimulo, nek lian kampon, nek
lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon,
nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via
proksimulo. 22 Tiujn vortojn diris la Eternulo al
via tuta anaro sur la monto, el meze de la fajro,
nubo, kaj nebulo, per voĉo laŭta; kaj Li nenion plu
aldonis. Kaj Li skribis ilin sur du ŝtonaj tabeloj kaj
donis ilin al mi. 23 Kaj kiam vi aŭdis la voĉon el la
mallumo, dum la monto brulis per fajro, tiam vi
aliris al mi, ĉiuj viaj tribestroj kaj plejaĝuloj; 24
kaj vi diris: Jen la Eternulo, nia Dio, montris al ni
Sian majeston kaj Sian grandecon, kaj Lian voĉon
ni aŭdis el meze de la fajro; en tiu tago ni vidis, ke
parolas Dio al homo, kaj ĉi tiu restas vivanta. 25
Sed nun por kio ni mortu? nin ja formanĝos ĉi tiu
granda fajro; se ni plue aŭskultos la voĉon de la
Eternulo, nia Dio, ni mortos. 26 Ĉar kie ekzistas
ia karno, kiu aŭdis la voĉon de la vivanta Dio,
parolantan el meze de fajro, kiel ni, kaj restis
vivanta? 27 Alproksimiĝu vi, kaj aŭskultu ĉion,
kion diros la Eternulo, nia Dio; kaj vi transdiros
al ni ĉion, kion diros la Eternulo, nia Dio, kaj ni
aŭskultos kaj ni plenumos. 28 Kaj la Eternulo
aŭdis la voĉon de viaj vortoj, kiam vi parolis al
mi; kaj la Eternulo diris al mi: Mi aŭdis la voĉon
de la vortoj de ĉi tiu popolo, kiujn ili diris al vi;
bona estas ĉio, kion ili diris. 29 Ho, se ilia koro
restus ĉe ili tia, ke ili timu Min kaj observu ĉiujn
Miajn ordonojn ĉiutempe, por ke estu bone al ili
kaj al iliaj filoj eterne! 30 Iru, diru al ili: Reiru en
viajn tendojn. 31 Kaj vi ĉi tie restu kun Mi, kaj Mi
eldiros al vi ĉiujn ordonojn kaj leĝojn kaj regulojn,
kiujn vi instruos al ili, por ke ili plenumadu ilin
en la lando, kiun Mi donas al ili kiel posedaĵon.
32 Kaj observu, ke vi faru, kiel ordonis al vi la

Eternulo, via Dio; ne forflankiĝu dekstren, nek
maldekstren. 33 Laŭ tiu tuta vojo, kiun ordonis al
vi la Eternulo, via Dio, iradu, por ke vi vivu kaj
por ke estu bone al vi, kaj por ke longe daŭru via
restado en la lando, kiun vi ekposedos.

6 Kaj jen estas la ordonoj, la leĝoj, kaj la reguloj,
kiujn la Eternulo, via Dio, ordonis instrui al
vi, por ke vi plenumadu ilin en la lando, en kiun
vi transiras, por ekposedi ĝin; 2 por ke vi timu
la Eternulon, vian Dion, observante ĉiujn Liajn
leĝojn kaj Liajn ordonojn, kiujn mi ordonas al
vi, vi kaj via filo kaj la filo de via filo, dum via
tuta vivo, por ke vi longe vivu. 3 Aŭskultu do,
Izrael, kaj observu, ke vi plenumu, por ke estu al
vi bone, kaj por ke vi tre multiĝu, kiel diris al vi
la Eternulo, la Dio de viaj patroj, en la lando, en
kiu fluas lakto kaj mielo. 4 Aŭskultu, ho Izrael! la
Eternulo, nia Dio, la Eternulo estas unu sola. 5 Kaj
amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj
per via tuta animo kaj per via tuta forto. 6 Kaj ĉi
tiuj vortoj, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, estu
en via koro; 7 kaj ripetadu ilin al viaj infanoj, kaj
parolu pri ili, kiam vi sidas en via domo kaj kiam
vi iras sur vojo kaj kiam vi kuŝiĝas kaj kiam vi
leviĝas; 8 kaj alligu ilin kiel signon al via mano,
kaj ili estu kiel memorigaĵo inter viaj okuloj; 9 kaj
skribu ilin sur la fostoj de via domo kaj sur viaj
pordegoj. 10 Kaj kiam la Eternulo, via Dio, venigos
vin en la landon, pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, al
Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos al vi
grandajn kaj bonajn urbojn, kiujn vi ne konstruis,
11 kaj domojn plenajn de ĉia bonaĵo, kiujn vi ne
plenigis, kaj putojn, elhakitajn en ŝtono, kiujn
vi ne elhakis, vinberejojn kaj olivarbojn, kiujn
vi ne plantis; kaj vi manĝos kaj estos sata: 12
tiam gardu vin, ke vi ne forgesu la Eternulon, kiu
elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de
sklaveco. 13 La Eternulon, vian Dion, timu, kaj
al Li servu, kaj per Lia nomo ĵuru. 14 Ne sekvu
aliajn diojn el la dioj de la popoloj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi; 15 ĉar la Eternulo, via Dio inter vi,
estas Dio severa; povas ekflami la kolero de la
Eternulo, via Dio, kontraŭ vin, kaj Li ekstermos
vin de sur la tero. 16 Ne provu la Eternulon,
vian Dion, kiel vi provis Lin en Masa. 17 Precize
observu la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kaj
Liajn atestojn kaj Liajn leĝojn, kiujn Li ordonis al
vi. 18 Kaj faru juston kaj bonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, por ke estu bone al vi, kaj por ke
vi venu kaj ekposedu la bonan landon, pri kiu la
Eternulo ĵuris al viaj patroj; 19 por ke Li forpelu
ĉiujn viajn malamikojn antaŭ vi, kiel la Eternulo
diris. 20 Se via filo vin demandos morgaŭ: Kion
signifas la atestoj kaj leĝoj kaj reguloj, kiujn la
Eternulo, nia Dio, ordonis al vi? 21 tiam diru al
via filo: Ni estis sklavoj al Faraono en Egiptujo,
sed la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo per
forta mano; 22 kaj la Eternulo aperigis signojn kaj
miraklojn grandajn kaj suferigajn en Egiptujo, sur
Faraono kaj sur lia tuta domo, antaŭ niaj okuloj;
23 kaj nin Li elkondukis el tie, por venigi nin kaj
doni al ni la landon, pri kiu Li ĵuris al niaj patroj.
24 Kaj la Eternulo ordonis al ni plenumi ĉiujn ĉi
tiujn leĝojn, timi la Eternulon, nian Dion, por ke
estu al ni bone ĉiam, por konservi al ni la vivon,
kiel en la nuna tago. 25 Kaj tio estos nia justeco,
se ni observos plenumi ĉi tiun tutan ordonon
antaŭ la Eternulo, nia Dio, kiel Li ordonis al ni.

7 Kiam la Eternulo venigos vin en la landon, al
kiu vi iras, por ekposedi ĝin, kaj Li forpelos
antaŭ vi grandnombrajn popolojn, la Ĥetidojn kaj
la Girgaŝidojn kaj la Amoridojn kaj la Kanaanidojn
kaj la Perizidojn kaj la Ĥividojn kaj la Jebusidojn,
sep popolojn pli grandnombrajn kaj pli fortajn ol
vi; 2 kaj kiam la Eternulo, via Dio, transdonos ilin
al vi, kaj vi venkobatos ilin; tiam anatemu ilin, ne
faru kun ili interligon kaj ne indulgu ilin. 3 Kaj
ne boparenciĝu kun ili: vian filinon ne donu al
ilia filo, kaj ilian filinon ne prenu por via filo; 4
ĉar ili forturnos viajn filojn de Mi, ke ili servu al
aliaj dioj, kaj ekflamos kontraŭ vi la kolero de la
Eternulo, kaj Li ekstermos vin rapide. 5 Sed tiele
agu kun ili: iliajn altarojn detruu kaj iliajn statuojn
rompu kaj iliajn sanktajn stangojn dishaku kaj
iliajn idolojn forbruligu per fajro. 6 Ĉar popolo
sankta vi estas al la Eternulo, via Dio; vin elektis
la Eternulo, via Dio, ke vi estu Lia popolo propra
el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur la tero. 7 Ne pro tio,
ke vi estas la plej grandnombra el ĉiuj popoloj, la
Eternulo ekdeziris vin kaj elektis vin, ĉar vi estas
ja malpli grandnombra ol ĉiuj popoloj; 8 sed pro
la amo de la Eternulo al vi, kaj por ke Li plenumu
la ĵuron, kiun Li ĵuris al viaj patroj, la Eternulo
elkondukis vin per forta mano kaj liberigis vin
el la domo de sklaveco, el la mano de Faraono,
reĝo de Egiptujo. 9 Sciu do, ke la Eternulo, via
Dio, nur Li estas Dio, Dio fidinda, kiu konservas la
interligon kaj favorkorecon rilate al Liaj amantoj
kaj al la plenumantoj de Liaj ordonoj dum mil
generacioj, 10 kaj kiu repagas al Siaj malamantoj
persone, pereigante ilin, ne prokrastas al Sia
malamanto, al li persone Li repagas. 11 Observu do
la ordonojn kaj la leĝojn kaj la regulojn, kiujn mi
ordonas al vi hodiaŭ, por plenumi ilin. 12 Kaj pro
tio, ke vi aŭskultos tiujn regulojn kaj observos ilin

kaj plenumos ilin, la Eternulo, via Dio, konservos
al vi la interligon kaj la favorkorecon, pri kiuj Li
ĵuris al viaj patroj; 13 kaj Li amos vin kaj benos
vin kaj multigos vin, kaj benos la frukton de via
ventro kaj la frukton de via tero, vian grenon kaj
vian moston kaj vian oleon, la frukton de viaj
bovinoj kaj la frukton de viaj ŝafinoj, sur la tero,
pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al
vi. 14 Vi estos benita pli ol ĉiuj popoloj; ne estos
inter vi senfruktulo aŭ senfruktulino, ankaŭ inter
viaj brutoj. 15 Kaj la Eternulo forturnos de vi
ĉian malsanon, kaj ĉiun malbonan epidemiaĵon de
Egiptujo, kiun vi konas; Li ne metos ilin sur vin,
sed Li metos ilin sur ĉiujn viajn malamantojn. 16
Kaj vi konsumos ĉiujn popolojn, kiujn la Eternulo,
via Dio, transdonas al vi; ne indulgu ilin via okulo,
kaj vi ne servu al iliaj dioj, ĉar tio estus falilo por
vi. 17 Eble vi diros en via koro: Tiuj popoloj estas
pli grandnombraj ol mi, kiel mi povos forpeli ilin?
18 Ne timu ilin: memoru, kion faris la Eternulo,
via Dio, al Faraono kaj al la tuta Egiptujo, 19 la
grandajn provojn, kiujn vidis viaj okuloj, kaj la
signojn kaj la miraklojn kaj la fortan manon kaj
la etenditan brakon, per kiuj elkondukis vin la
Eternulo, via Dio; tiel la Eternulo, via Dio, faros al
ĉiuj popoloj, kiujn vi timas. 20 Kaj ankaŭ krabrojn
sendos la Eternulo, via Dio, sur ilin, ĝis pereos
la restintoj, kaj tiuj, kiuj kaŝiĝis antaŭ vi. 21 Ne
sentu teruron antaŭ ili, ĉar la Eternulo, via Dio,
estas inter vi, la Dio granda kaj timinda. 22 Kaj
la Eternulo, via Dio, forpelos tiujn popolojn de
antaŭ vi iom post iom; vi ne povas ekstermi ilin
rapide, por ke ne multiĝu kontraŭ vi la sovaĝaj
bestoj. 23 Kaj la Eternulo, via Dio, transdonos
ilin al vi, kaj Li tumultigos ilin antaŭ vi per
granda tumulto, ĝis ili estos ekstermitaj. 24 Kaj
Li transdonos iliajn reĝojn en viajn manojn, kaj
vi ekstermos ilian nomon el sub la ĉielo; neniu
restos stare antaŭ vi, ĝis vi ekstermos ilin. 25
La figurojn de iliaj dioj forbruligu per fajro; ne
deziru preni al vi la arĝenton aŭ oron, kiu estas
sur ili, por ke vi ne kaptiĝu per tio; ĉar tio estas
abomenaĵo por la Eternulo, via Dio. 26 Kaj ne
enportu abomenaĵon en vian domon, por ke vi ne
anatemiĝu kiel ĝi; malestimu kaj abomenu ĝin,
ĉar ĝi estas anatemaĵo.

8 Ĉiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ,
observu, por plenumi ilin, por ke vi vivu kaj
multiĝu, kaj venu kaj ekposedu la landon, pri kiu
la Eternulo ĵuris al viaj patroj. 2 Kaj memoru la
tutan vojon, laŭ kiu kondukis vin la Eternulo, via
Dio, dum kvardek jaroj tra la dezerto, por humiligi
vin, por elprovi vin, por sciiĝi, kio estas en via
koro, ĉu vi obeos Liajn ordonojn aŭ ne. 3 Kaj Li
humiligis vin kaj malsatigis vin, kaj nutris vin
per manao, kiun vi ne konis kaj kiun ne konis
viaj patroj, por montri al vi, ke ne per la pano
sole vivas homo, sed per ĉio, kio eliras el la buŝo
de la Eternulo, homo povas vivi. 4 Via vesto ne
sentaŭgiĝis sur vi kaj via piedo ne ŝvelis dum
ĉiuj kvardek jaroj. 5 Kaj sciu en via koro, ke kiel
homo instruas sian filon, tiel la Eternulo, via
Dio, instruas vin. 6 Observu do la ordonojn de la
Eternulo, via Dio, irante laŭ Liaj vojoj kaj timante
Lin. 7 Ĉar la Eternulo, via Dio, kondukas vin en
landon bonan, en landon, en kiu torentoj da akvo,
fontoj, kaj lagoj eliras el la valoj kaj el la montoj,
8 en landon de tritiko kaj hordeo kaj vinberoj kaj
figarboj kaj granatarboj, en landon de olivarboj
kaj mielo, 9 en landon, en kiu vi manĝos panon
sen neceso de ŝparado kaj en kiu nenio al vi
mankos, en landon, kies ŝtonoj estas fero kaj en
kies montoj vi elhakados kupron. 10 Kaj vi manĝos
kaj satiĝos, kaj vi benos la Eternulon, vian Dion,
pro la bona tero, kiun Li donis al vi. 11 Gardu
vin, ke vi ne forgesu la Eternulon, vian Dion,
ne observante Liajn ordonojn kaj instrukciojn
kaj leĝojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ; 12
kiam vi manĝos kaj satiĝos kaj konstruos bonajn
domojn kaj enloĝiĝos, 13 kaj kiam viaj grandaj kaj
malgrandaj brutoj multiĝos kaj vi havos multe
da arĝento kaj oro kaj via tuta havo grandiĝos,
14 tiam ne altiĝu via koro, kaj ne forgesu la
Eternulon, vian Dion, kiu elkondukis vin el la
lando Egipta, el la domo de sklaveco; 15 kaj kiu
trakondukis vin tra la granda kaj terura dezerto,
kie estis serpentoj, aspidoj kaj skorpioj kaj sekaj
lokoj senakvaj; kaj kiu eligis por vi akvon el
granita roko; 16 kaj kiu nutris vin en la dezerto
per manao, kiun ne konis viaj patroj, por humiligi
vin kaj por elprovi vin, por fari al vi bonon en la
tempo estonta. 17 Ne diru en via koro: Mia forto
kaj la potenco de mia mano akiris al mi ĉi tiun
grandan havon; 18 sed memoru la Eternulon, vian
Dion, ĉar Li estas Tiu, kiu donas al vi forton, por
akiri grandan havon, por plenumi Sian interligon,
pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, kiel vi vidas nun. 19
Kaj mi avertas vin hodiaŭ, ke, se vi forgesos la
Eternulon, vian Dion, kaj sekvos aliajn diojn kaj
servos al ili kaj kliniĝos antaŭ ili, tiam vi pereos;
20 simile al la popoloj, kiujn la Eternulo pereigas
antaŭ vi, tiel vi pereos; pro tio, ke vi ne obeos la
voĉon de la Eternulo, via Dio.

9 Aŭskultu, ho Izrael! vi transiras nun Jordanon,
por iri kaj ekposedi popolojn, kiuj estas pli
grandaj kaj pli fortaj ol vi, urbojn grandajn kaj

fortikigitajn ĝis la ĉielo, 2 popolon grandan kaj
altkreskan, la Anakidojn, kiujn vi konas, kaj pri
kiuj vi aŭdis: Kiu povas kontraŭstari al la filoj de
Anak? 3 Sciu do nun, ke la Eternulo, via Dio, mem
iras antaŭ vi, kiel fajro konsumanta; Li ekstermos
ilin kaj Li submetos ilin antaŭ vi, kaj vi forpelos
ilin kaj pereigos ilin rapide, kiel la Eternulo diris
al vi. 4 Ne diru en via koro, kiam la Eternulo, via
Dio, forpelos ilin de antaŭ vi: Pro mia virteco la
Eternulo venigis min por ekposedi ĉi tiun landon;
pro la malvirteco de ĉi tiuj popoloj la Eternulo
forpelas ilin de antaŭ vi. 5 Ne pro via virteco kaj
pro la honesteco de via koro vi venas por ekposedi
ilian landon; sed pro la malvirteco de ĉi tiuj
popoloj la Eternulo, via Dio, forpelas ilin de antaŭ
vi, kaj por plenumi tion, kion la Eternulo ĵuris
al viaj patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob.
6 Sciu do, ke ne pro via virteco la Eternulo, via
Dio, donas al vi tiun bonan landon por ekposedi
ĝin; ĉar vi estas popolo malmolnuka. 7 Memoru,
ne forgesu, kiel vi kolerigis la Eternulon, vian
Dion, en la dezerto; de post la tago, en kiu vi
eliris el la lando Egipta, ĝis via veno al ĉi tiu loko,
vi estis malobeemaj kontraŭ la Eternulo. 8 Kaj
ĉe Ĥoreb vi incitis la Eternulon, kaj la Eternulo
ekkoleris kontraŭ vi tiel, ke Li volis ekstermi vin.
9 Kiam mi supreniris sur la monton, por preni
la ŝtonajn tabelojn, la tabelojn de la interligo,
kiun la Eternulo faris kun vi, kaj mi restis sur
la monto kvardek tagojn kaj kvardek noktojn,
panon mi ne manĝis kaj akvon mi ne trinkis: 10
tiam la Eternulo donis al mi la du ŝtonajn tabelojn
skribitajn per la fingro de Dio, kaj sur ili estis ĉiuj
vortoj, kiujn diris al vi la Eternulo sur la monto el
meze de fajro en la tago de kunveno. 11 Kaj tio
estis post la paso de kvardek tagoj kaj kvardek
noktoj, ke la Eternulo donis al mi la du ŝtonajn
tabelojn, la tabelojn de la interligo. 12 Kaj la
Eternulo diris al mi: Leviĝu, rapide iru malsupren
de ĉi tie, ĉar malmoraliĝis via popolo, kiun vi
elkondukis el Egiptujo; rapide ili forflankiĝis de la
vojo, kiun Mi ordonis al ili: ili faris al si fanditan
idolon. 13 Kaj la Eternulo diris al mi jene: Mi
vidas ĉi tiun popolon, Mi vidas, ke ĝi estas popolo
malmolnuka; 14 lasu Min, Mi ekstermos ilin, kaj
Mi forviŝos ilian nomon el sub la ĉielo, kaj Mi faros
el vi popolon pli fortan kaj pli grandnombran ol
ili. 15 Kaj mi turnis min kaj malsupreniris de la
monto, kaj la monto brulis per fajro; kaj la du
tabeloj de la interligo estis en miaj du manoj.
16 Kaj mi vidis, ke vi pekis kontraŭ la Eternulo,
via Dio, vi faris al vi fanditan bovidon, vi rapide
forflankiĝis de la vojo, kiun la Eternulo ordonis al
vi; 17 kaj mi prenis la du tabelojn kaj forĵetis ilin
el miaj ambaŭ manoj kaj disrompis ilin antaŭ viaj
okuloj. 18 Kaj mi ĵetis min antaŭ la Eternulo, kiel
antaŭe, dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj mi
panon ne manĝis kaj akvon ne trinkis, pro ĉiuj
viaj pekoj, kiujn vi pekis, farante malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, kolerigante Lin; 19 ĉar mi
timis la koleron kaj furiozon, per kiuj la Eternulo
ekkoleris kontraŭ vi, dezirante ekstermi vin. Kaj
la Eternulo aŭskultis min ankaŭ ĉi tiun fojon. 20
Ankaŭ kontraŭ Aaron la Eternulo tre ekkoleris
kaj volis ekstermi lin; sed mi preĝis ankaŭ por
Aaron en tiu tempo. 21 Kaj vian pekon, kiun vi
faris, la bovidon, mi prenis kaj forbruligis ĝin
per fajro kaj disbatis ĝin, disfrakasante tiel, ke ĝi
fariĝis malgrandpeca kiel polvo, kaj mi ĵetis ĝian
polvon en la torenton, kiu defluas de la monto.
22 Ankaŭ en Tabera kaj en Masa kaj en Kibrot-
Hataava vi kolerigis la Eternulon. 23 Kaj kiam
la Eternulo sendis vin el Kadeŝ-Barnea, dirante:
Iru kaj ekposedu la landon, kiun Mi donas al vi;
tiam vi malobeis la vortojn de la Eternulo, via Dio,
kaj vi ne kredis al Li kaj ne aŭskultis Lian voĉon.
24 Malobeemaj vi estis kontraŭ la Eternulo de la
tago, kiam mi ekkonis vin. 25 Mi do kuŝis antaŭ
la Eternulo dum la kvardek tagoj kaj kvardek
noktoj, kiujn mi kuŝis; ĉar la Eternulo intencis
ekstermi vin. 26 Kaj mi preĝis al la Eternulo, kaj
diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, ne pereigu Vian
popolon kaj Vian posedaĵon, kiun Vi liberigis per
Via grandeco kaj kiun Vi elkondukis el Egiptujo
per forta mano. 27 Rememoru Viajn servantojn
Abraham, Isaak, kaj Jakob; ne atentu la obstinecon
de ĉi tiu popolo nek ĝian malvirtecon nek ĝiajn
pekojn; 28 por ke ne diru la loĝantoj de tiu lando,
el kiu Vi elkondukis nin: Pro tio, ke la Eternulo ne
povis venigi ilin en la landon, pri kiu Li parolis al
ili, kaj pro malamo al ili Li elkondukis ilin, por
mortigi ilin en la dezerto. 29 Kaj ili estas ja Via
popolo kaj Via posedaĵo, kiun Vi elkondukis per
Via granda forto kaj per Via etendita brako.

10 En tiu tempo la Eternulo diris al mi: Skulptu
al vi du ŝtonajn tabelojn kiel la antaŭaj, kaj
supreniru al Mi sur la monton, kaj faru al vi
lignan keston. 2 Kaj Mi skribos sur la tabeloj la
vortojn, kiuj estis sur la antaŭaj tabeloj, kiujn vi
disrompis, kaj vi metos ilin en la keston. 3 Tiam
mi faris keston el akacia ligno, kaj mi skulptis du
ŝtonajn tabelojn kiel la antaŭaj, kaj mi iris sur
la monton, kaj la du tabeloj estis en miaj manoj.
4 Kaj Li skribis sur la tabeloj, kiel estis skribite
antaŭe, la dek ordonojn, kiujn la Eternulo diris al

vi sur la monto el meze de la fajro en la tago de
kunveno, kaj la Eternulo donis ilin al mi. 5 Kaj
mi turnis min kaj malsupreniris de la monto, kaj
metis la tabelojn en la keston, kiun mi faris, kaj
ili restis tie, kiel la Eternulo ordonis al mi. 6 Kaj
la Izraelidoj ekvojiris de Beerot-Bene-Jaakan al
Mosera; tie mortis Aaron, kaj tie li estis enterigita;
kaj lia filo Eleazar fariĝis pastro anstataŭ li. 7
De tie ili ekvojiris al Gudgod, kaj el Gudgod al
Jotbata, en la landon, en kiu troviĝas torentoj
da akvoj. 8 En tiu tempo la Eternulo apartigis la
tribon de Levi, por porti la keston de la interligo
de la Eternulo, por stari antaŭ la Eternulo, servi
al Li, kaj beni en Lia nomo, ĝis la nuna tago. 9 Tial
Levi ne ricevis parton kaj heredan posedaĵon kun
siaj fratoj: la Eternulo estas lia heredaĵo, kiel la
Eternulo, via Dio, diris al li.) 10 Kaj mi staris sur
la monto, kiel en la antaŭa tempo, dum kvardek
tagoj kaj kvardek noktoj; kaj la Eternulo aŭskultis
min ankaŭ tiun fojon: la Eternulo ne volis pereigi
vin. 11 Kaj la Eternulo diris al mi: Leviĝu, ekvojiru
antaŭ la popolo, por ke ili venu kaj ekposedu la
landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, ke Mi donos
ĝin al ili. 12 Kaj nun, Izrael, kion la Eternulo, via
Dio, postulas de vi? nur ke vi timu la Eternulon,
vian Dion, ke vi iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, ke vi amu
Lin, kaj ke vi servu al la Eternulo, via Dio, per via
tuta koro kaj per via tuta animo; 13 ke vi observu
la ordonojn de la Eternulo kaj Liajn leĝojn, kiujn
mi transdonas al vi hodiaŭ, por ke estu bone al
vi. 14 Jen al la Eternulo, via Dio, apartenas la
ĉielo kaj la ĉielo de la ĉieloj, la tero, kaj ĉio, kio
estas sur ĝi; 15 tamen nur pri viaj patroj plaĉis
al la Eternulo ekami ilin, kaj Li elektis vin, ilian
idaron post ili, el ĉiuj popoloj, kiel vi vidas nun.
16 Cirkumcidu do la prepucion de via koro, kaj
ne estu plu malmolnukaj. 17 Ĉar la Eternulo, via
Dio, estas Dio de dioj kaj Sinjoro de sinjoroj, la
Dio granda, potenca, kaj timinda, kiu ne atentas
personojn kaj ne prenas subaĉeton, 18 kaj kiu
zorgas pri justeco por orfo kaj vidvino, kaj amas
fremdulon, donante al li panon kaj veston. 19
Amu do la fremdulon; ĉar fremduloj vi estis en la
lando Egipta. 20 La Eternulon, vian Dion, timu;
al Li servu kaj al Li algluiĝu kaj per Lia nomo
ĵuru. 21 Li estas via gloro, kaj Li estas via Dio, kiu
faris por vi tiujn grandajn kaj timindajn aferojn,
kiujn vidis viaj okuloj. 22 En la nombro de sepdek
animoj viaj patroj foriris en Egiptujon, kaj nun la
Eternulo, via Dio, faris vin grandnombraj kiel la
steloj de la ĉielo.

11 Amu do la Eternulon, vian Dion, kaj observu
Liajn aranĝojn kaj leĝojn kaj instrukciojn
kaj ordonojn en ĉiu tempo. 2 Kaj sciu hodiaŭ,
ĉar mi parolas ne al viaj filoj, kiuj ne scias kaj
ne vidis la punon de la Eternulo, via Dio, Lian
grandecon, Lian fortan manon, kaj Lian etenditan
brakon, 3 kaj Liajn signojn kaj Liajn farojn, kiujn
Li faris interne de Egiptujo al Faraono, reĝo de
Egiptujo, kaj al lia tuta lando; 4 kaj kion Li faris al
la militistaro de Egiptujo, al ĝiaj ĉevaloj kaj ĉaroj,
kiujn Li superverŝis per la akvo de la Ruĝa Maro,
kiam ili postkuris vin; kaj la Eternulo pereigis
ilin ĝis la nuna tago; 5 kaj kion Li faris al vi en
la dezerto, ĝis vi venis al ĉi tiu loko; 6 kaj kion
Li faris al Datan kaj Abiram, filoj de Eliab, filo
de Ruben, kiam la tero malfermis sian buŝon kaj
englutis ilin kaj iliajn familiojn kaj iliajn tendojn,
kaj ĉion, kio ekzistis ĉe ili, meze de la tuta Izrael.
7 Viaj okuloj vidis ja ĉiujn grandajn farojn de
la Eternulo, kiujn Li faris. 8 Observu do ĉiujn
ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por ke vi
fortiĝu, kaj por ke vi venu kaj ekposedu la landon,
en kiun vi transiras, por ekposedi ĝin, 9 kaj por
ke vi longe vivu sur la tero, pri kiu la Eternulo
ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al ili kaj al
ilia idaro, landon, en kiu fluas lakto kaj mielo. 10
Ĉar la lando, en kiun vi iras, por ekposedi ĝin,
ne estas kiel la lando Egipta, el kiu vi eliris, kie,
seminte vian semon, vi devis akvumi ĝin per viaj
piedoj, kiel legoman ĝardenon. 11 La lando, en
kiun vi transiras, por ekposedi ĝin, estas lando
kun montoj kaj valoj; de la pluvo ĉiela ĝi trinkas
akvon; 12 lando, pri kiu zorgas la Eternulo, via
Dio; ĉiam la okuloj de la Eternulo, via Dio, estas
sur ĝi, de la komenco de la jaro ĝis la fino de
la jaro. 13 Kaj se vi obeos Miajn ordonojn, kiujn
Mi ordonas al vi hodiaŭ, amante la Eternulon,
vian Dion, kaj servante al Li per via tuta koro
kaj per via tuta animo: 14 tiam Mi donos al via
lando pluvon ĝiatempe, fruan kaj malfruan; kaj vi
kolektos vian grenon kaj vian moston kaj vian
oleon. 15 Kaj Mi donos herbon sur via kampo
por via bruto; kaj vi manĝos kaj estos sata. 16
Gardu vin, ke ne forlogiĝu via koro, kaj ke vi ne
forflankiĝu, kaj ke vi ne servu al aliaj dioj kaj
ne kliniĝu antaŭ ili. 17 Alie ekflamos kontraŭ vi
la kolero de la Eternulo, kaj Li ŝlosos la ĉielon,
kaj ne estos pluvo, kaj la tero ne donos siajn
produktaĵojn, kaj vi rapide forpereos el la bona
lando, kiun la Eternulo donas al vi. 18 Metu do
ĉi tiujn miajn vortojn en vian koron kaj en vian
animon, kaj alligu ilin kiel signon al via mano,
kaj ili estu kiel memorigaĵo inter viaj okuloj. 19
Kaj instruu ilin al viaj filoj, parolante pri ili, kiam
vi sidos en via domo kaj kiam vi iros sur la vojo

kaj kiam vi kuŝiĝos kaj kiam vi leviĝos; 20 kaj
skribu ilin sur la fostoj de via domo kaj sur viaj
pordegoj; 21 por ke longiĝu via vivo kaj la vivo de
viaj infanoj sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al
viaj patroj, ke Li donos ĝin al ili, kiel longe estas la
ĉielo super la tero. 22 Se vi observos ĉiujn ĉi tiujn
ordonojn, kiujn mi ordonas al vi plenumi, amante
la Eternulon, vian Dion, irante laŭ ĉiuj Liaj vojoj,
kaj algluiĝante al Li: 23 tiam la Eternulo forpelos
de antaŭ vi ĉiujn tiujn popolojn, kaj vi ekposedos
popolojn pli grandajn kaj pli fortajn ol vi. 24 Ĉiu
loko, sur kiu ekpaŝos via piedo, fariĝos via; de
la dezerto kaj Lebanon, de la rivero, la rivero
Eŭfrato, ĝis la ekstrema maro estos viaj limoj. 25
Neniu povos kontraŭstari al vi: timon kaj teruron
antaŭ vi la Eternulo venigos sur ĉiun teron, sur
kiu vi ekpaŝos, kiel Li diris al vi. 26 Rigardu, mi
proponas al vi hodiaŭ benon kaj malbenon: 27
benon, se vi aŭskultos la ordonojn de la Eternulo,
via Dio, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ; 28 kaj
malbenon, se vi ne aŭskultos la ordonojn de la
Eternulo, via Dio, sed forflankiĝos de la vojo, kiun
mi ordonas al vi hodiaŭ, kaj sekvos diojn aliajn,
kiujn vi ne konas. 29 Kiam la Eternulo, via Dio,
venigos vin en la landon, en kiun vi iras, por
ekposedi ĝin, tiam vi esprimos la benon sur la
monto Gerizim kaj la malbenon sur la monto Ebal;
30 ili estas transe de Jordan, malantaŭ la vojo al la
okcidento, en la lando de la Kanaanidoj, kiuj loĝas
en la stepo, kontraŭ Gilgal, apud la kverko More.
31 Ĉar vi transiras Jordanon, por veni ekposedi la
landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi, kaj
vi ekposedos ĝin kaj ekloĝos en ĝi. 32 Observu do,
ke vi plenumu ĉiujn leĝojn kaj instrukciojn, kiujn
mi donas al vi hodiaŭ.

12 Jen estas la leĝoj kaj reguloj, kiujn vi devas
observi por plenumi en la lando, kiun la
Eternulo, la Dio de viaj patroj, donas al vi kiel
posedaĵon, dum la tuta tempo, kiun vi vivos sur
la tero. 2 Ekstermu ĉiujn lokojn, kie la popoloj,
kiujn vi ekposedos, servis al siaj dioj sur la altaj
montoj kaj sur la montetoj kaj sub ĉiu verda
arbo. 3 Kaj detruu iliajn altarojn, kaj rompu
iliajn monumentojn, kaj iliajn sanktajn stangojn
forbruligu per fajro, kaj la figurojn de iliaj dioj
disbatu, kaj ekstermu ilian nomon de tiu loko.
4 Ne faru tiele al la Eternulo, via Dio; 5 sed al
la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio, inter
ĉiuj viaj triboj, por meti tien Sian nomon, al Lia
loĝejo direktu vin kaj venu tien, 6 kaj tien alportu
viajn bruloferojn kaj viajn buĉoferojn kaj viajn
dekonaĵojn kaj la oferdonojn de viaj manoj kaj
viajn promesitaĵojn kaj viajn memvolajn oferojn
kaj la unuenaskitojn el viaj grandaj kaj malgrandaj
brutoj. 7 Kaj manĝu tie antaŭ la Eternulo, via
Dio, kaj estu gajaj, vi kaj viaj familioj, en ĉiu
entrepreno de viaj manoj, per kiu benis vin la
Eternulo, via Dio. 8 Ne faru simile al ĉio, kion
ni faras ĉi tie hodiaŭ, ĉiu tion, kio plaĉas al li; 9
ĉar vi nun ankoraŭ ne venis al la ripozo kaj al la
posedaĵo, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi. 10
Sed kiam vi transiros Jordanon kaj ekloĝos en la
lando, kiun la Eternulo, via Dio, posedigas al vi,
kaj Li ripozigos vin de ĉiuj viaj malamikoj ĉirkaŭe
kaj vi loĝos sendanĝere: 11 tiam sur la lokon, kiun
elektos la Eternulo, via Dio, por loĝigi tie Sian
nomon, tien alportu ĉion, kion mi ordonas al
vi: viajn bruloferojn kaj viajn buĉoferojn, viajn
dekonaĵojn kaj la oferdonojn de viaj manoj, kaj
ĉion elektitan laŭ viaj promesoj, kiujn vi promesis
al la Eternulo; 12 kaj estu gajaj antaŭ la Eternulo,
via Dio, vi kaj viaj filoj kaj viaj filinoj kaj viaj
servantoj kaj viaj servantinoj, kaj la Levido, kiu
estas inter viaj pordegoj, ĉar li ne havas parton kaj
posedaĵon kun vi. 13 Gardu vin, ke vi ne alportu
viajn bruloferojn sur ĉiu loko, kiun vi vidos; 14
nur sur tiu loko, kiun elektos la Eternulo, inter
unu el viaj triboj, tie alportu viajn bruloferojn,
kaj tie faru ĉion, kion mi ordonas al vi. 15 Tamen,
kiom deziros via animo, vi povas buĉi kaj manĝi
viandon laŭ la beno de la Eternulo, via Dio, kiun Li
donos al vi en ĉiuj viaj urboj; purulo kaj malpurulo
povas manĝi ĝin, kiel gazelon aŭ cervon. 16 Nur
la sangon ne manĝu; sur la teron elverŝu ĝin,
kiel akvon. 17 Vi ne devas manĝi en viaj urboj
la dekonaĵon el via greno kaj el via mosto kaj el
via oleo, kaj la unuenaskitojn el viaj grandaj kaj
malgrandaj brutoj, kaj ĉiujn viajn promesitaĵojn,
kiujn vi promesos, kaj viajn memvolajn oferojn
kaj la oferdonojn de viaj manoj; 18 sed nur antaŭ
la Eternulo, via Dio, manĝu tion sur la loko, kiun
elektos la Eternulo, via Dio, vi kaj via filo kaj
via filino kaj via servanto kaj via servantino, kaj
la Levido, kiu estas inter viaj pordegoj; kaj estu
gajaj antaŭ la Eternulo, via Dio, en ĉiu entrepreno
de viaj manoj. 19 Gardu vin, ke vi ne forlasu la
Levidon dum via tuta vivo sur via tero. 20 Kiam
la Eternulo, via Dio, vastigos viajn limojn, kiel Li
diris al vi, kaj vi diros: Mi manĝos viandon — ĉar
via animo ekdeziros manĝi viandon: tiam laŭ la
tuta deziro de via animo manĝu viandon. 21 Se
estos malproksima de vi tiu loko, kiun elektos
la Eternulo, via Dio, por meti tien Sian nomon,
tiam buĉu el viaj grandaj kaj malgrandaj brutoj,
kiujn la Eternulo donis al vi, kiel mi ordonis al vi,
kaj manĝu en viaj urboj laŭ la tuta deziro de via

animo. 22 Sed manĝu tion tiel, kiel oni manĝas
gazelon kaj cervon; malpurulo kaj purulo egale
povas tion manĝi. 23 Nur detenu vin, ke vi ne
manĝu la sangon; ĉar la sango estas la animo, kaj
vi ne devas manĝi la animon kun la viando; 24 ne
manĝu ĝin, sur la teron elverŝu ĝin, kiel akvon; 25
ne manĝu ĝin, por ke estu bone al vi kaj al viaj
idoj post vi, se vi faros plaĉantaĵon antaŭ la okuloj
de la Eternulo. 26 Sed viajn sanktaĵojn, kiujn vi
havos, kaj viajn promesitaĵojn portu, kaj venu sur
la lokon, kiun elektos la Eternulo. 27 Kaj oferfaru
viajn bruloferojn, la viandon kaj la sangon, sur
la altaro de la Eternulo, via Dio; sed la sango de
viaj buĉoferoj estu elverŝata sur la altaron de la
Eternulo, via Dio, kaj la viandon vi povas manĝi.
28 Observu kaj obeu ĉiujn ĉi tiujn vortojn, kiujn
mi ordonas al vi, por ke estu bone al vi kaj al
viaj idoj post vi eterne, se vi faros tion, kio estas
bona kaj plaĉa antaŭ la okuloj de la Eternulo, via
Dio. 29 Kiam la Eternulo, via Dio, ekstermos de
antaŭ vi la popolojn, al kiuj vi iras, por forpeli
ilin, kaj vi forpelos ilin kaj ekloĝos en ilia lando:
30 tiam gardu vin, ke vi ne enretiĝu per ili, post
kiam ili estos ekstermitaj de antaŭ vi, kaj ke vi
ne serĉu iliajn diojn, dirante: Kiel ĉi tiuj popoloj
servis al siaj dioj, tiel mi ankaŭ faros. 31 Ne agu
tiel koncerne la Eternulon, vian Dion; ĉar ĉion,
kion abomenas la Eternulo, kion Li malamas, ili
faras por siaj dioj, kaj eĉ siajn filojn kaj filinojn ili
forbruligas per fajro al siaj dioj. 32 Ĉion, kion mi
ordonas al vi, tion observu, ke vi ĝin plenumu; ne
aldonu al tio, kaj ne deprenu de tio.

13 Se aperos inter vi profeto aŭ sonĝisto kaj
prezentos al vi signon aŭ miraklon, 2 kaj
plenumiĝos la signo aŭ miraklo, pri kiu li parolis
al vi, kaj li diros: Ni sekvu aliajn diojn, kiujn vi ne
konas, kaj ni servu al ili: 3 tiam ne aŭskultu la
vortojn de tiu profeto aŭ de tiu sonĝisto, ĉar tiam
elprovas vin la Eternulo, via Dio, por sciiĝi, ĉu vi
amas la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro
kaj per via tuta animo. 4 La Eternulon, vian Dion,
sekvu, kaj Lin timu, kaj Liajn ordonojn observu,
kaj Lian voĉon aŭskultu, kaj al Li servu, kaj al Li
alteniĝu. 5 Kaj tiun profeton aŭ tiun sonĝiston
oni devas mortigi; ĉar li predikis defalon de la
Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando
Egipta kaj liberigis vin el la domo de sklaveco —
por delogi vin de la vojo, laŭ kiu la Eternulo, via
Dio, ordonis al vi iri; kaj ekstermu la malbonon el
inter vi. 6 Se logos vin sekrete via frato, filo de
via patrino, aŭ via filo, aŭ via filino, aŭ la edzino
en viaj brakoj, aŭ via amiko plej intima, dirante:
Ni iru kaj servu al aliaj dioj, kiujn ne konis vi nek
viaj patroj, 7 el la dioj de la popoloj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi, la proksimaj de vi aŭ la malproksimaj
de vi, de unu fino de la lando ĝis la alia: 8 tiam ne
konsentu kun li kaj ne aŭskultu lin; ne indulgu
lin via okulo, ne kompatu kaj ne kaŝu lin, 9 sed
mortigu lin; via mano devas esti sur li la unua, por
mortigi lin, kaj la manoj de la tuta popolo poste.
10 Kaj ĵetu sur lin ŝtonojn, ke li mortu; ĉar li volis
forlogi vin de la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco. 11
Kaj la tuta Izrael tion aŭdos kaj ektimos, kaj oni
ne plu faros tian malbonan agon inter vi. 12 Se
vi aŭdos pri iu el viaj urboj, kiujn la Eternulo,
via Dio, donas al vi por loĝado, ke oni diras: 13
Eliris el inter vi homoj sentaŭgaj kaj forlogis la
loĝantojn de sia urbo, dirante: Ni iru kaj servu al
aliaj dioj, kiujn vi ne konis; 14 kaj vi serĉos kaj
esploros kaj bone pridemandos; kaj montriĝos, ke
tio estas preciza vero, ke la abomenaĵo estas farita
inter vi: 15 tiam mortigu la loĝantojn de tiu urbo
per glavo, detruu ĝin, kaj ĉion, kio estas en ĝi, kaj
ankaŭ ĝiajn brutojn mortigu per glavo. 16 Kaj ĝian
tutan havon kolektu sur la mezon de placo, kaj
forbruligu per fajro la urbon kaj ĝian tutan havon,
absolute ĉion, al la Eternulo, via Dio; kaj ĝi estu
eterna ruino, oni neniam ĝin rekonstruu. 17 Kaj
nenio el la anatemaĵo algluiĝu al via mano, por ke
la Eternulo forlasu Sian flaman koleron kaj donu
al vi favorkorecon kaj indulgu vin kaj multigu
vin, kiel Li ĵuris al viaj patroj, 18 se vi aŭskultos la
voĉon de la Eternulo, via Dio, observante ĉiujn
Liajn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ,
farante plaĉantaĵon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
via Dio.

14 Vi estas filoj de la Eternulo, via Dio: ne faru
sur vi entranĉojn kaj ne faru senharaĵon
super viaj okuloj pro mortinto; 2 ĉar vi estas
popolo sankta al la Eternulo, via Dio, kaj vin la
Eternulo elektis, ke vi estu Lia popolo propra,
el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur la tero. 3 Nenian
abomenaĵon manĝu. 4 Jen estas la brutoj, kiujn vi
povas manĝi: bovo, ŝafo, kaj kapro, 5 cervo kaj
gazelo kaj kapreolo kaj ibekso kaj antilopo kaj uro
kaj tragelafo. 6 Ĉian bruton, kiu havas disfenditajn
hufojn kaj distranĉan sulkon inter la du duonhufoj
kaj kiu remaĉas maĉitaĵon, tian el la brutoj vi povas
manĝi. 7 Nur ĉi tiujn ne manĝu el la remaĉantaj
maĉitaĵon kaj el la havantaj disfenditajn hufojn
kun distranĉa sulko: la kamelon kaj la leporon
kaj la hirakon; ĉar ili remaĉas maĉitaĵon, sed iliaj
hufoj ne estas disfenditaj, malpuraj ili estas por
vi; 8 kaj la porkon, ĉar ĝiaj hufoj estas disfenditaj,

sed ĝi ne remaĉas maĉitaĵon, malpura ĝi estas por
vi; ilian viandon ne manĝu, kaj ilian kadavron ne
ektuŝu. 9 Ĉi tiujn vi povas manĝi el ĉiuj bestoj,
kiuj estas en la akvo: ĉiujn, kiuj havas naĝilojn kaj
skvamojn, vi povas manĝi; 10 sed ĉiujn, kiuj ne
havas naĝilojn kaj skvamojn, ne manĝu: malpura
tio estas por vi. 11 Ĉian birdon puran vi povas
manĝi. 12 Sed ĉi tiujn el ili ne manĝu: la aglon kaj
la gipaeton kaj la pandionon 13 kaj la vulturon
kaj la falkon kaj la milvon kun ĝia speco 14 kaj
ĉian korvon kun ĝia speco 15 kaj la struton kaj
la strigon kaj la mevon kaj la akcipitron kun ĝia
speco, 16 la noktuon kaj la ibison kaj la cignon
17 kaj la pelikanon kaj la perknopteron kaj la
mergulon 18 kaj la cikonion kaj la ardeon kun
ĝia speco kaj la upupon kaj la vesperton. 19 Kaj
ĉia rampaĵo flugilhava estas por vi malpura; oni
ne devas ilin manĝi. 20 Ĉian puran birdon vi
povas manĝi. 21 Manĝu nenian kadavraĵon; al la
fremdulo, kiu estas en via urbo, vi povas ĝin doni,
ke li ĝin manĝu; aŭ vi povas vendi al alilandulo;
ĉar vi estas popolo sankta al la Eternulo, via Dio.
Ne kuiru kapridon en la lakto de ĝia patrino. 22
Apartigu dekonaĵon el ĉiuj produktaĵoj de via
semado, kiuj venas de la kampo ĉiujare. 23 Kaj
manĝu antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko, kiun
Li elektos, por loĝigi tie Sian nomon, dekonaĵon
el via greno, el via mosto, kaj el via oleo, kaj
la unuenaskitojn el viaj grandaj kaj malgrandaj
brutoj; por ke vi lernu timi ĉiam la Eternulon,
vian Dion. 24 Kaj se tro longa estos por vi la
vojo kaj vi ne povos porti, ĉar tro malproksima
estos de vi la loko, kiun elektos la Eternulo, via
Dio, por meti tien Sian nomon, kaj la Eternulo,
via Dio, vin benis: 25 tiam vi povas tion monigi,
kaj vi prenos la monon en vian manon, kaj iros
al la loko, kiun la Eternulo, via Dio, elektos; 26
kaj vi aĉetos pro tiu mono ĉion, kion ekdeziros
via animo, el grandaj aŭ malgrandaj brutoj, el
vino aŭ el drinkaĵo, aŭ el ĉio, kion postulos via
animo; kaj vi manĝos tie antaŭ la Eternulo, via
Dio, kaj vi estos gajaj, vi kaj via familio. 27 Kaj
la Levidon, kiu estas en via urbo, ne forlasu; ĉar
li ne havas parton kaj heredaĵon ĉe vi. 28 Post
paso de tri jaroj apartigu la tutan dekonaĵon de
viaj produktaĵoj de tiu jaro kaj metu tion ĉe viaj
pordegoj; 29 kaj venos la Levido — ĉar li ne havas
parton kaj heredaĵon ĉe vi — kaj la fremdulo kaj
la orfo kaj la vidvino, kiuj estas en via urbo, kaj ili
manĝos kaj satiĝos; por ke benu vin la Eternulo,
via Dio, en ĉiu faro de viaj manoj, kiun vi faros.

15 Post paso de sep jaroj faru forlason. 2 Jen
estas la esenco de la forlaso: ĉiu kreditoro,
kiu pruntedonis ion al sia proksimulo, forlasu
tion, li ne postulu tion de sia proksimulo aŭ de sia
frato; ĉar estas proklamita forlaso pro la Eternulo.
3 De alilandulo vi povas postuli; sed kion vi havos
ĉe via frato, tion via mano forlasu. 4 Cetere ne
estos ĉe vi malriĉulo (ĉar la Eternulo benos vin en
la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
heredan posedaĵon), 5 se vi nur obeos la voĉon
de la Eternulo, via Dio, por observi kaj plenumi
ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi
hodiaŭ. 6 Ĉar la Eternulo, via Dio, benos vin, kiel
Li diris al vi; kaj vi pruntedonos al multaj popoloj,
sed vi ne pruntepreno; kaj vi regos super multaj
popoloj, sed super vi ili ne regos. 7 Se estos inter
vi malriĉulo iu el viaj fratoj en iu el viaj urboj
en via lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi, tiam ne malmoligu vian koron kaj ne fermu
vian manon antaŭ via frato, la malriĉulo; 8 sed
malfermu al li vian manon, kaj pruntedonu al
li laŭmezure de lia manko, kio mankos al li. 9
Gardu vin, ke ne aperu en via koro malpia penso:
Alproksimiĝas la sepa jaro, la jaro de forlaso; kaj
via okulo fariĝos malfavora kontraŭ via malriĉa
frato kaj vi ne donos al li, kaj li plendos pri vi
al la Eternulo, kaj peko estos sur vi. 10 Donu al
li, kaj ne ĉagrenu vin via koro, kiam vi donos al
li; ĉar pro tio benos vin la Eternulo, via Dio, en
ĉiuj viaj faroj kaj en ĉiu entrepreno de via mano.
11 Ĉar ne mankos malriĉuloj en la lando, tial mi
ordonas al vi jene: malfermu vian manon al via
frato, al via senhavulo, kaj al via malriĉulo en via
lando. 12 Se vendos sin al vi via frato, Hebreo aŭ
Hebreino, li servu vin dum ses jaroj, sed en la sepa
jaro forsendu lin de vi en libereco. 13 Kaj kiam vi
forsendos lin de vi en libereco, ne forsendu lin
kun malplenaj manoj; 14 sed havigu al li iom el
viaj brutoj kaj el via garbejo kaj el via vinpremejo;
per kio benis vin la Eternulo, via Dio, tion donu
al li. 15 Memoru, ke vi estis sklavo en la lando
Egipta, kaj la Eternulo, via Dio, liberigis vin; tial mi
ordonas al vi tion hodiaŭ. 16 Kaj se li diros al vi: Mi
ne foriros de vi, ĉar mi amas vin kaj vian domon
— ĉar estas al li bone ĉe vi: 17 tiam prenu alenon
kaj enpiku en lian orelon kaj en la pordon, kaj li
estos sklavo al vi por ĉiam. Ankaŭ kun via sklavino
agu tiel. 18 Tio ne ŝajnu al vi malfacila, kiam vi
forsendos lin de vi en libereco; ĉar duoblan pagon
de dungito li perlaboris ĉe vi dum ses jaroj; kaj la
Eternulo, via Dio, benos vin en ĉio, kion vi faros.
19 Ĉiun virseksan unuenaskiton, kiu naskiĝos al
viaj grandaj kaj malgrandaj brutoj, dediĉu al la
Eternulo, via Dio; ne laboru per la unuenaskito
de via bovo, kaj ne tondu la unuenaskiton de via

ŝafo. 20 Antaŭ la Eternulo, via Dio, manĝu ĝin
ĉiujare, sur la loko, kiun elektos la Eternulo, vi
kaj via familio; 21 sed se ĝi havos ian difekton,
se ĝi estos lama aŭ blinda, aŭ se ĝi havos kian
ajn malbonan difekton, tiam ne buĉu ĝin ofere al
la Eternulo, via Dio. 22 Sed inter viaj pordegoj
vi povas ĝin manĝi, malpurulo kaj purulo egale,
kiel gazelon kaj cervon. 23 Nur ĝian sangon ne
manĝu; sur la teron elverŝu ĝin, kiel akvon.

16 Observu la monaton Abib, kaj faru Paskon al
la Eternulo, via Dio; ĉar en la monato Abib
elkondukis vin la Eternulo, via Dio, el Egiptujo en
la nokto. 2 Kaj buĉu Paskon al la Eternulo, via Dio,
el grandaj kaj malgrandaj brutoj, sur la loko, kiun
la Eternulo elektos, por loĝigi tie Sian nomon. 3
Ne manĝu kun tio fermentintaĵon; dum sep tagoj
manĝu kun tio macojn, panon de mizero — ĉar
rapidece vi eliris el la lando Egipta — por ke vi
memoru dum la tuta tempo de via vivo la tagon
de via eliro el la lando Egipta. 4 Oni ne vidu ĉe
vi fermentintaĵon en via tuta limitaĵo dum sep
tagoj; kaj el la viando, kiun vi oferbuĉos vespere
en la unua tago, neniom restu ĝis la mateno. 5 Vi
ne povas buĉi la Paskon en iu el la urboj, kiujn la
Eternulo, via Dio, donos al vi; 6 nur sur la loko,
kiun elektos la Eternulo, via Dio, por loĝigi tie
Sian nomon, buĉu la Paskon vespere, ĉe la subiro
de la suno — tempo de via eliro el Egiptujo. 7
Kaj kuiru kaj manĝu sur tiu loko, kiun elektos
la Eternulo, via Dio; kaj en la sekvanta tago vi
povas vin turni kaj iri al viaj tendoj. 8 Dum ses
tagoj manĝu macojn, kaj en la sepa tago estu
sankta kunveno antaŭ la Eternulo, via Dio; ne
faru laboron. 9 Sep semajnojn kalkulu al vi; de
post la apero de la rikoltilo en la spikoj komencu
kalkuli la sep semajnojn. 10 Kaj faru feston de
semajnoj al la Eternulo, via Dio, kun libervola
dono el via mano, kiun vi donos konforme al tio,
kiom benis vin la Eternulo, via Dio. 11 Kaj estu
gajaj antaŭ la Eternulo, via Dio, vi kaj via filo
kaj via filino kaj via servanto kaj via servantino,
kaj la Levido, kiu estas en viaj pordegoj, kaj la
fremdulo kaj la orfo kaj la vidvino, kiuj estas inter
vi, sur la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio,
por loĝigi tie Sian nomon. 12 Kaj memoru, ke vi
estis sklavo en Egiptujo; kaj observu kaj plenumu
ĉi tiujn leĝojn. 13 Feston de laŭboj faru al vi dum
sep tagoj, kiam vi kolektos el via draŝejo kaj el
via vinpremejo. 14 Kaj estu gajaj en via festo, vi
kaj via filo kaj via filino kaj via servanto kaj via
servantino, kaj la Levido kaj la fremdulo kaj la
orfo kaj la vidvino, kiuj estas inter viaj pordegoj.
15 Dum sep tagoj festu al la Eternulo, via Dio, sur
la loko, kiun elektos la Eternulo; ĉar benos vin
la Eternulo, via Dio, en ĉiuj viaj produktaĵoj kaj
en ĉiuj faroj de viaj manoj, kaj vi estos tute gaja.
16 Tri fojojn en la jaro ĉiu via virseksulo devas
aperi antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko, kiun
Li elektos: en la festo de macoj kaj en la festo
de semajnoj kaj en la festo de laŭboj; kaj li ne
aperu antaŭ la Eternulo kun malplenaj manoj;
17 ĉiu kun donaco en sia mano, konforme al la
beno de la Eternulo, via Dio, kiun Li donis al vi.
18 Juĝistojn kaj kontrolistojn starigu al vi en ĉiuj
viaj urboj, kiujn la Eternulo, via Dio, donos al vi
laŭ viaj triboj; kaj ili juĝu la popolon per juĝo
justa. 19 Ne klinu la leĝon, ne atentu personojn;
kaj ne prenu subaĉeton, ĉar subaĉeto blindigas
la okulojn de saĝuloj kaj konfuzas la aferojn de
justuloj. 20 Justecon, justecon sekvu, por ke vi
vivu kaj posedu la landon, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi. 21 Ne plantu al vi sanktan stangon
el ia arbo apud la altaro de la Eternulo, via Dio,
kiun vi faros al vi; 22 kaj ne starigu al vi statuon,
kion malamas la Eternulo, via Dio.

17 Ne oferbuĉu al la Eternulo, via Dio, bovon
aŭ ŝafon, kiu havas sur si difekton, kian
ajn malbonaĵon; ĉar tio estas abomenaĵo por la
Eternulo, via Dio. 2 Se troviĝos inter vi en iu el viaj
urboj, kiujn la Eternulo, via Dio, donas al vi, viro
aŭ virino, kiu faras malbonon antaŭ la Eternulo,
via Dio, malobeante Lian interligon; 3 kaj li iros
kaj servos al aliaj dioj, kaj adorkliniĝos antaŭ ili
aŭ antaŭ la suno aŭ antaŭ la luno aŭ antaŭ la
tuta armeo de la ĉielo, kion mi ne ordonis; 4 kaj
estos dirite al vi, kaj vi aŭdos kaj bone esploros,
kaj montriĝos, ke la afero estas preciza vero,
ke tiu abomenaĵo estas farita en Izrael: 5 tiam
elkonduku tiun viron aŭ tiun virinon, kiuj faris
tiun malbonan aferon, al via pordego, la viron aŭ
la virinon, kaj ĵetu sur ilin ŝtonojn, ke ili mortu. 6
Laŭ la akuzo de du atestantoj aŭ tri atestantoj la
mortigoto estu ekzekutita; li ne estu mortigita
laŭ la akuzo de unu atestanto. 7 La mano de la
atestantoj estu sur li plej antaŭe, por mortigi lin,
kaj la mano de la tuta popolo poste; tiel ekstermu
la malbonon el inter vi. 8 Se estos por vi tro
malfacila ia juĝa afero inter sango kaj sango, inter
proceso kaj proceso, inter frapo kaj frapo, en
disputaj aferoj en via urbo: tiam leviĝu, kaj iru al
la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio; 9 kaj
venu al la pastroj Levidoj, kaj al la juĝisto, kiu
estos en tiu tempo, kaj demandu, kaj ili diros al vi
la juĝan decidon. 10 Kaj agu laŭ la vorto, kiun ili
diros al vi de tiu loko, kiun la Eternulo elektos;

kaj observu, ke vi faru ĉion, kion ili instruos al vi.
11 Laŭ la instruo, kiun ili donos al vi, kaj laŭ la
decido, kiun ili diros al vi, agu; de tio, kion ili diros
al vi, ne dekliniĝu dekstren nek maldekstren. 12
Kiu agos arogante, kaj ne obeos la pastron, kiu
staras tie, por servi al la Eternulo, via Dio, aŭ la
juĝiston, tiu homo devas morti; kaj vi ekstermos
la malbonon el Izrael. 13 Kaj la tuta popolo aŭdos
kaj ektimos, kaj ili ne plu agos arogante. 14 Kiam
vi venos en la landon, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi, kaj vi ekposedos ĝin kaj ekloĝos en
ĝi, kaj diros: Mi starigos super mi reĝon, kiel
ĉiuj popoloj ĉirkaŭ mi: 15 tiam starigu super vi
reĝon, kiun elektos la Eternulo, via Dio; el inter
viaj fratoj starigu super vi reĝon; vi ne povas
starigi super vi homon aligentan, kiu ne estas via
frato. 16 Sed li ne multigu al si ĉevalojn, kaj li ne
revenigu la popolon en Egiptujon, por multigi
ĉevalojn; la Eternulo diris al vi: Ne iru plu returne
laŭ tiu vojo. 17 Kaj li ne multigu al si edzinojn, por
ke ne dekliniĝu lia koro; kaj arĝenton kaj oron li
ne tro multigu al si. 18 Sed kiam li sidiĝos sur la
trono de sia regno, li transskribu al si kopion de
ĉi tiu instruo en libron laŭ tio, kio troviĝas ĉe la
pastroj Levidoj; 19 kaj ĝi estu ĉe li, kaj li legadu
en ĝi dum sia tuta vivo, por ke li lernu timi la
Eternulon, sian Dion, observante ĉiujn vortojn de
ĉi tiu instruo kaj ĉi tiujn leĝojn, por plenumi ilin;
20 por ke ne altiĝu lia koro super liaj fratoj kaj
por ke li ne dekliniĝu de la ordono dekstren nek
maldekstren, por ke li restu longe en sia reĝeco, li
kaj liaj filoj, inter Izrael.

18 Ne havos la pastroj Levidoj, la tuta tribo
de Levi, parton kaj heredaĵon kun Izrael: la
fajroferojn de la Eternulo kaj Lian apartenaĵon
ili manĝados. 2 Heredaĵon ili ne havos inter siaj
fratoj: la Eternulo estas ilia heredaĵo, kiel Li diris
al ili. 3 Jen estas tio, kion devas doni al la pastroj
la popolo, la oferbuĉantoj de bovo aŭ ŝafo: oni
donu al la pastro la ŝultron kaj la makzelojn
kaj la stomakon; 4 la unuaaĵon de via greno, de
via mosto, kaj de via oleo, kaj la unuaaĵon de
la tonditaĵo de viaj ŝafoj donu al li. 5 Ĉar lin
elektis la Eternulo, via Dio, el ĉiuj viaj triboj, ke
li staru kaj servu en la nomo de la Eternulo, li
kaj liaj filoj en ĉiu tempo. 6 Kaj se venos Levido
el iu el viaj urboj, el la tuta Izrael, kie li loĝas,
kaj li venos pro la tuta deziro de sia animo al
la loko, kiun elektos la Eternulo, 7 kaj li servos
en la nomo de la Eternulo, lia Dio, kiel ĉiuj liaj
fratoj, la Levidoj, kiuj staras tie antaŭ la Eternulo:
8 tiam ili manĝu egalajn partojn, krom tio, kion
donas al li la vendo de la patra havo. 9 Kiam vi
venos en la landon, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi, tiam ne lernu fari ion similan al la
abomenaĵoj de tiuj popoloj: 10 ne devas troviĝi
inter vi iu, kiu trairigas sian filon aŭ filinon tra
fajro, aŭguristo, antaŭdiristo, magiisto, sorĉisto,
11 nek subĵurigisto, nek elvokisto de spiritoj, nek
signoklarigisto, nek esploristo de mortintoj; 12
ĉar abomenaĵo por la Eternulo estas ĉiu, kiu faras
tion, kaj pro tiuj abomenaĵoj la Eternulo, via Dio,
forpelas ilin de antaŭ vi. 13 Senmakula estu antaŭ
la Eternulo, via Dio; 14 ĉar tiuj popoloj, kiujn vi
forpelas, aŭskultas antaŭdiristojn kaj aŭguristojn;
sed al vi ne tion donis la Eternulo, via Dio. 15
Profeton al via mezo, el viaj fratoj, similan al mi,
starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu,
16 konforme al tio, kion vi petis de la Eternulo, via
Dio, ĉe Ĥoreb en la tago de la kunveno, dirante:
Mi ne aŭdu plu la voĉon de la Eternulo, mia Dio,
kaj ĉi tiun grandan fajron mi ne vidu plu, por ke
mi ne mortu. 17 Kaj la Eternulo diris al mi: Bona
estas tio, kion ili diris. 18 Profeton Mi starigos
por ili el la mezo de iliaj fratoj, similan al vi;
kaj Mi metos Miajn vortojn en lian buŝon, kaj
li parolos al ili ĉion, kion Mi ordonos al li. 19
Kaj se iu homo ne aŭskultos Miajn vortojn, kiujn
li parolos en Mia nomo, tiun Mi punos. 20 Sed
profeton, kiu arogos diri en Mia nomo ion, kion
Mi ne ordonis al li diri, aŭ kiu parolos en la nomo
de aliaj dioj, tiun profeton oni mortigu. 21 Kaj se
vi diros en via koro: Kiel ni ekkonos la vorton,
kiun ne diris la Eternulo? 22 Kion la profeto diros
en la nomo de la Eternulo kaj la afero ne fariĝos
kaj ne plenumiĝos — tio estas la vortoj, kiujn la
Eternulo ne diris; pro aroganteco diris tion la
profeto; ne timu lin.

19 Kiam la Eternulo, via Dio, ekstermos la
popolojn, kies landon la Eternulo, via Dio,
donas al vi, kaj vi forpelos ilin kaj ekloĝos en iliaj
urboj kaj en iliaj domoj: 2 tiam apartigu el vi tri
urbojn en via lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi kiel posedaĵon. 3 Aranĝu al vi la vojon,
kaj dividu en tri partojn la spacon de via lando,
kiun havigos al vi la Eternulo, via Dio; kaj ili estos
por tio, ke tien forkuru ĉiu mortiginto. 4 Kaj jen
estas la afero pri mortiginto, kiu povas forkuri tien
kaj resti vivanta: se iu mortigos sian proksimulon
senintence, ne estinte lia malamiko antaŭe; 5 aŭ
se iu iros kun sia proksimulo en arbaron, por haki
lignon, kaj eksvingiĝos lia mano kun la hakilo, por
haki la arbon, kaj la fero desaltos de la tenilo kaj
trafos la proksimulon kaj tiu mortos — li forkuru
al unu el tiuj urboj, por resti vivanta; 6 por ke ne
postkuru la sangovenĝanto la mortiginton, kiam

ekflamos lia koro, kaj ne kuratingu lin, se la vojo
estos longa, kaj ne mortigu lin; ĉar li ne meritas
morton, ĉar li ne estis lia malamiko antaŭe. 7
Tial mi ordonas al vi, dirante: Tri urbojn apartigu
al vi. 8 Kaj kiam la Eternulo, via Dio, plilarĝigos
viajn limojn, kiel Li ĵuris al viaj patroj, kaj donos
al vi la tutan landon, kiun Li promesis doni al viaj
patroj; 9 se ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, kiujn mi donas
al vi hodiaŭ, vi observos kaj plenumos, amante la
Eternulon, vian Dion, kaj irante laŭ Liaj vojoj en
ĉiu tempo: tiam aldonu al vi ankoraŭ tri urbojn
krom tiuj tri; 10 por ke ne estu verŝata senkulpa
sango meze de via lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi kiel posedaĵon, kaj por ke vi ne estu
kulpa pri sango. 11 Sed se iu estos malamiko al
sia proksimulo kaj insidos lin kaj leviĝos kontraŭ
lin kaj mortigos lin kaj forkuros al unu el tiuj
urboj: 12 tiam la plejaĝuloj en lia urbo sendu kaj
prenigu lin el tie kaj transdonu lin en la manon
de la sangovenĝanto, por ke li mortu. 13 Via okulo
ne indulgu lin; forviŝu la sangon de senkulpulo el
Izrael, kaj estos al vi bone. 14 Ne forŝovu la limon
de via proksimulo, kiun difinis la antaŭuloj en
via posedaĵo, kiun vi ricevos en la lando, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon. 15
Ne valoras unu atestanto kontraŭ homo en ĉia
kulpo, en ĉia krimo, kaj en ĉia peko, kiun li pekos:
laŭ la diro de du atestantoj aŭ laŭ la diro de tri
atestantoj oni povas fari proceson. 16 Se kontraŭ
iu stariĝos atestanto maljusta, akuzante lin pri
krimo, 17 tiam la du homoj, kiuj havas inter si
juĝan disputon, stariĝu antaŭ la Eternulo, antaŭ
la pastroj kaj la juĝistoj, kiuj estos en tiu tempo;
18 kaj la juĝistoj bone esploru; kaj se montriĝos, ke
la atestanto estas atestanto malvera, ke li akuzis
malvere sian fraton: 19 tiam agu kun li tiel, kiel
li intencis agi kun sia frato; kaj tiel ekstermu la
malbonon el inter vi. 20 Kaj la aliaj aŭdos kaj
ektimos, kaj ili ne faros plu tian malbonon inter
vi. 21 Kaj via okulo ne indulgu: animon pro animo,
okulon pro okulo, denton pro dento, manon pro
mano, piedon pro piedo.

20 Kiam vi iros milite kontraŭ vian malamikon
kaj vi vidos ĉevalojn kaj ĉarojn kaj pli multe
da homoj ol ĉe vi, ne timu ilin; ĉar kun vi estas la
Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando
Egipta. 2 Kaj kiam vi alproksimiĝos al la batalo,
tiam elpaŝu la pastro kaj parolu al la popolo; 3 kaj
li diru al ili: Aŭdu, ho Izrael! vi iras nun en batalon
kontraŭ viajn malamikojn; ne malfortiĝu via koro,
ne timu, ne konfuziĝu, kaj ne tremu antaŭ ili; 4
ĉar la Eternulo, via Dio, iras kun vi, por batali pro
vi kontraŭ viaj malamikoj kaj por helpi vin. 5 Kaj
la kontrolistoj parolu al la popolo, dirante: Kiu
konstruis novan domon kaj ne inaŭguris ĝin, tiu
iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble li mortos en
la batalo kaj alia homo ĝin inaŭguros; 6 kaj kiu
plantis vinberĝardenon kaj ne ĝuis ĝiajn fruktojn,
tiu iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble li mortos
en la batalo kaj alia homo ĝuos ĝiajn fruktojn;
7 kaj kiu fianĉiĝis kun virino kaj ne prenis ŝin,
tiu iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble li mortos
en la batalo kaj alia viro ŝin prenos. 8 Kaj plue
la kontrolistoj parolu al la popolo, kaj diru: Kiu
estas timema kaj senkuraĝa, tiu iru kaj revenu
al sia domo, por ke li ne senkuraĝigu la koron
de siaj fratoj, kiel lia koro estas. 9 Kaj kiam la
kontrolistoj finos paroli al la popolo, tiam oni
starigu militestrojn super la popolo. 10 Kiam vi
aliros al urbo, por batali kontraŭ ĝi, tiam proponu
al ĝi pacon. 11 Kaj se ĝi respondos al vi per paco
kaj malfermos sin antaŭ vi, tiam la tuta popolo,
kiu troviĝos en ĝi, pagu al vi tributon kaj servu
vin. 12 Sed se ĝi ne faros pacon kun vi, sed militos
kontraŭ vi, tiam sieĝu ĝin; 13 kaj kiam la Eternulo,
via Dio, transdonos ĝin en vian manon, tiam
mortigu ĉiujn ĝiajn virseksulojn per glavo; 14
nur la virinojn kaj la infanojn kaj la brutojn, kaj
ĉion, kio estos en la urbo, la tutan militakiraĵon
prenu al vi, kaj konsumu la militakiraĵon de viaj
malamikoj, kiujn la Eternulo, via Dio, transdonis
al vi. 15 Tiel agu kun ĉiuj urboj, kiuj estas tre
malproksime de vi kaj kiuj ne apartenas al la
urboj de tiuj popoloj. 16 Sed al tiuj urboj de tiuj
popoloj, kiujn la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
posedaĵon, lasu la vivon al neniu animo; 17 sed
ekstermu ilin: la Ĥetidojn kaj la Amoridojn, la
Kanaanidojn kaj la Perizidojn, la Ĥividojn kaj la
Jebusidojn, kiel ordonis al vi la Eternulo, via Dio;
18 por ke ili ne instruu al vi fari simile al ĉiuj iliaj
abomenaĵoj, kiujn ili faris por siaj dioj, kaj por ke
vi ne peku antaŭ la Eternulo, via Dio. 19 Se vi dum
longa tempo sieĝos urbon, por militakiri ĝin kaj
preni ĝin, ne ruinigu ĝiajn arbojn, levante kontraŭ
ilin hakilon; ĉar vi povas manĝi fruktojn de ili,
tial ne forhaku ilin; ĉar ĉu arbo de kampo estas
homo, ke ĝi povus foriri de vi en la fortikaĵon?
20 Nur tian arbon, pri kiu vi scios, ke ĝi ne estas
arbo fruktodona, vi povas ruinigi kaj forhaki, por
konstrui bastionojn kontraŭ la urbo, kiu militas
kontraŭ vi, ĝis vi ĝin venkos.

21 Se estos trovita mortigito sur la tero, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon,
kuŝanta sur la kampo, kaj oni ne scios, kiu lin
mortigis: 2 tiam eliru viaj plejaĝuloj kaj viaj

juĝistoj, kaj ili mezuru ĝis la urboj, kiuj troviĝas
ĉirkaŭe de la mortigito. 3 Kaj kiu urbo estos plej
proksime de la mortigito, ties plejaĝuloj prenu
bovidinon, per kiu oni ne laboris kaj kiu ne portis
jugon; 4 kaj la plejaĝuloj de tiu urbo forkonduku
la bovidinon al valo kun fluanta akvo, valo, kiu
ne estas plugita nek prisemita, kaj ili rompu tie
la kolon de la bovidino en la valo; 5 kaj aliru la
pastroj, idoj de Levi (ĉar ilin elektis la Eternulo,
via Dio, por servi al Li kaj por beni en la nomo de
la Eternulo, kaj laŭ ilia diro devas esti decidata ĉiu
disputo kaj ĉiu difekto); 6 kaj ĉiuj plejaĝuloj de tiu
urbo, kiuj estos la plej proksimaj de la mortigito,
lavu siajn manojn super la bovidino, al kiu oni
rompis la kolon en la valo, 7 kaj ili sciigu kaj
diru: Niaj manoj ne verŝis ĉi tiun sangon, kaj niaj
okuloj ne vidis; 8 pekliberigu Vian popolon Izrael,
kiun Vi liberigis, ho Eternulo, kaj ne kalkulu
sangon senkulpan inter Via popolo Izrael. Kaj
estos pardonita al ili la sango. 9 Kaj vi elviŝu el
inter vi la sangon de senkulpulo, por ke vi faru
plaĉantaĵon antaŭ la Eternulo. 10 Kiam vi eliros en
militon kontraŭ viajn malamikojn, kaj la Eternulo,
via Dio, transdonos ilin en viajn manojn, kaj vi
prenos de ili kaptitojn, 11 kaj vi vidos inter la
kaptitoj virinon belaspektan kaj ekamos ŝin kaj
prenos ŝin al vi kiel edzinon: 12 tiam venigu ŝin
internen de via domo, kaj ŝi pritondu sian kapon
kaj pritranĉu siajn ungojn, 13 kaj ŝi deprenu de si
siajn vestojn de kaptiteco, kaj ŝi loĝu en via domo,
kaj ŝi priploru sian patron kaj sian patrinon en
la daŭro de unu monato; kaj post tio vi povas
eniri al ŝi kaj fariĝi ŝia edzo, kaj ŝi estos por vi
edzino. 14 Kaj se ŝi ne plaĉos al vi, tiam forliberigu
ŝin, kien ŝi volas; sed ne vendu ŝin pro mono, ne
premu ŝin per via forto, pro tio, ke vi humiligis
ŝin. 15 Se viro havos du edzinojn, unu amatan
kaj duan ne amatan, kaj ili naskos al li filojn, la
amata kaj la ne amata, kaj la filo unuenaskita
estos de la ne amata: 16 tiam ĉe la disdono de
sia havo al la filoj li ne povas doni unuaecon al
la filo de la amata antaŭ la filo de la ne amata,
la unuenaskito; 17 sed la unuenaskiton, la filon
de la ne amata, li devas estkonfesi, por doni al
li duoblan parton el ĉio, kio troviĝas ĉe li; ĉar li
estas la unua frukto de lia forto, li havas la rajton
de unuenaskiteco. 18 Se iu havos filon obstinan
kaj malobean, kiu ne aŭskultas la voĉon de sia
patro nek la voĉon de sia patrino, kaj ili punadis
lin, sed li ne aŭskultas ilin: 19 tiam lia patro kaj lia
patrino prenu lin kaj alkonduku lin al la plejaĝuloj
de lia urbo kaj al la pordego de lia loĝoloko; 20 kaj
ili diru al la plejaĝuloj de lia urbo: Ĉi tiu nia filo
estas obstina kaj malobea, li ne aŭskultas nian
voĉon, li estas manĝegemulo kaj drinkemulo. 21
Tiam ĉiuj homoj de lia urbo priĵetu lin per ŝtonoj,
ke li mortu; tiel ekstermu la malbonon el inter
vi, kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdos kaj ektimos. 22 Se iu
fariĝos kulpa pri peko, kiu meritas morton, kaj
li estos mortigita kaj vi pendigos lin sur arbo:
23 tiam lia kadavro ne devas resti dum la nokto
sur la arbo, sed vi devas lin enterigi en la sama
tago; ĉar pendigito estas malbenita antaŭ Dio; kaj
ne makulu vian teron, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi kiel posedaĵon.

22 Kiam vi vidos, ke bovo de via frato aŭ lia
ŝafo erarvagas, ne forturnu vin de ili, sed
rekonduku ilin al via frato. 2 Se via frato ne estas
proksime de vi aŭ se vi lin ne konas, tiam enpelu
ilin en vian domon, kaj ili estu ĉe vi, ĝis via frato
ilin serĉos, kaj tiam redonu ilin al li. 3 Tiel same
agu kun lia azeno, tiel same agu kun lia vesto, kaj
tiel same agu kun ĉia perditaĵo de via frato, kun
ĉio, kio estos perdita de li kaj kion vi trovos: vi ne
devas forturni vin. 4 Kiam vi vidos, ke azeno de
via frato aŭ lia bovo falis sur la vojo, ne forturnu
vin de ili; levu ilin kune kun li. 5 Ne devas esti
apartenaĵo de viro sur virino, kaj viro ne surmetu
sur sin veston de virino; ĉar abomenaĵo por la
Eternulo, via Dio, estas ĉiu, kiu faras tion. 6 Se vi
trovos neston de birdo antaŭ vi sur la vojo, sur iu
arbo aŭ sur la tero, kun birdidoj aŭ kun ovoj, kaj
la patrino sidas sur la birdidoj aŭ sur la ovoj, ne
prenu la patrinon kune kun la idoj; 7 la patrinon
forliberigu, kaj la idojn vi povas preni al vi; por ke
estu al vi bone kaj por ke vi longe vivu. 8 Kiam vi
konstruos novan domon, faru balustradon ĉirkaŭ
via tegmento, por ke vi ne venigu sangon sur
vian domon, se iu defalos de ĝi. 9 Ne prisemu
vian vinberĝardenon per miksospecaj semoj, por
ke ne malbeniĝu la tuta rikolto, la semo, kiun vi
semis, kaj la fruktoj de la vinberĝardeno. 10 Ne
plugu per bovo kaj azeno kune. 11 Ne surmetu
sur vin miksospecan veston el lano kaj lino kune.
12 Kvastojn faru al vi sur la kvar anguloj de via
kovrilo, per kiu vi vin kovras. 13 Se iu prenos
edzinon kaj envenos al ŝi kaj ekmalamos ŝin,
14 kaj li akuzos ŝin kalumnie kaj kurigos pri ŝi
malbonon famon, kaj diros: Ĉi tiun virinon mi
prenis, kaj mi alproksimiĝis al ŝi kaj ne trovis ĉe
ŝi virgecon: 15 tiam la patro de la junulino kaj ŝia
patrino prenu kaj elportu la signojn de virgeco
de la junulino al la plejaĝuloj de la urbo al la
pordego; 16 kaj la patro de la junulino diru al la
plejaĝuloj: Mian filinon mi donis al ĉi tiu viro kiel
edzinon, kaj li ekmalamis ŝin; 17 kaj jen li akuzis

ŝin kalumnie, dirante: Mi ne trovis ĉe via filino
virgecon; sed jen estas la signoj de virgeco de mia
filino. Kaj ili etendos la veston antaŭ la plejaĝuloj
de la urbo. 18 Tiam la plejaĝuloj de tiu urbo
prenu la edzon kaj punu lin; 19 kaj ili kondamnu
lin al punpago de cent arĝentaj moneroj, kaj ili
donu tion al la patro de la junulino pro tio, ke tiu
kurigis malbonan famon pri junulino Izraelida;
kaj ŝi restu lia edzino, li ne povas forigi ŝin de si
dum sia tuta vivo. 20 Sed se tiu afero estos vera
kaj ne troviĝos signoj de virgeco ĉe la junulino: 21
tiam oni alkonduku la junulinon al la pordo de
ŝia patro, kaj la loĝantoj de ŝia urbo priĵetu ŝin
per ŝtonoj, ke ŝi mortu; ĉar ŝi faris malhonoraĵon
en Izrael, malĉastante en la domo de sia patro.
Tiel ekstermu la malbonon el inter vi. 22 Se estos
trovita viro, kuŝanta kun virino edzinigita, tiam
oni mortigu ambaŭ, la viron, kiu kuŝis kun la
virino, kaj la virinon. Tiel ekstermu la malbonon
el Izrael. 23 Se juna virgulino estos fianĉigita kun
viro, kaj iu renkontos ŝin en la urbo kaj kuŝos kun
ŝi: 24 tiam konduku ilin ambaŭ al la pordego de
tiu urbo, kaj priĵetu ilin per ŝtonoj, ke ili mortu;
la junulinon pro tio, ke ŝi ne kriis en la urbo, kaj
la viron pro tio, ke li senhonorigis la edzinon
de sia proksimulo. Tiel ekstermu la malbonon el
inter vi. 25 Sed se sur kampo renkontos la viro la
fianĉigitan junulinon, kaj la viro ŝin kaptos kaj
kuŝos kun ŝi: tiam oni mortigu sole la viron, kiu
kuŝis kun ŝi; 26 sed al la junulino faru nenion;
la junulino ne havas mortomeritan pekon, ĉar
tiu afero estas tia, kiel se iu leviĝas kontraŭ sian
proksimulon kaj mortigas lin; 27 li renkontis ja
ŝin sur kampo, la fianĉigita junulino eble kriis,
sed neniu ŝin savis. 28 Se iu renkontos junulinon
virgulinon ne fianĉigitan kaj kaptos ŝin kaj kuŝos
kun ŝi, kaj oni ilin trovos: 29 tiam la viro, kiu kuŝis
kun ŝi, donu al la patro de la junulino kvindek
arĝentajn monerojn, kaj ŝi fariĝu lia edzino, pro
tio, ke li senhonorigis ŝin; li ne povas forigi ŝin de
si dum sia tuta vivo. 30 Neniu prenu la edzinon de
sia patro, nek malkovru la baskon de sia patro.

23 Kiu havas dispremitajn testikojn aŭ
detranĉitan seksan membron, tiu ne povas
eniri en la komunumon de la Eternulo. 2
Peknaskito ne povas eniri en la komunumon de
la Eternulo; eĉ lia deka generacio ne povas eniri
en la komunumon de la Eternulo. 3 Amonido kaj
Moabido ne povas eniri en la komunumon de la
Eternulo; eĉ ilia deka generacio ne povas eniri en
la komunumon de la Eternulo eterne; 4 pro tio, ke
ili ne renkontis vin kun pano kaj akvo sur la vojo,
kiam vi iris el Egiptujo, kaj ke ili dungis kontraŭ vi
Bileamon, filon de Beor, el Petor en Mezopotamio,
por malbeni vin. 5 Sed la Eternulo, via Dio, ne volis
aŭskulti Bileamon; kaj la Eternulo, via Dio, turnis
por vi la malbenon en benon, ĉar la Eternulo, via
Dio, amas vin. 6 Ne faru al ili pacon nek bonon
dum via tuta ekzistado eterne. 7 Ne abomenu
Edomidon, ĉar li estas via frato; ne abomenu
Egipton, ĉar vi estis fremdulo en lia lando. 8 La
infanoj, kiuj naskiĝos de ili, en la tria generacio
povas eniri en la komunumon de la Eternulo. 9
Kiam vi eliros tendare kontraŭ viajn malamikojn,
tiam gardu vin kontraŭ ĉio malbona. 10 Se estos
inter vi iu, kiu ne estos pura pro okazintaĵo nokta,
li eliru ekster la tendaron, li ne venu internen de
la tendaro; 11 kiam fariĝos vespero, li lavu sin
per akvo, kaj post la subiro de la suno li povas
veni en la tendaron. 12 Lokon vi devas havi ekster
la tendaro, kien vi elirados por necesaĵoj. 13
Fosileton vi devas havi ĉe vi sur rimeno; kaj kiam
vi sidos ekstere, fosu per ĝi kaj reen kovru vian
elirintaĵon; 14 ĉar la Eternulo, via Dio, iras meze
de via tendaro, por savi vin kaj por transdoni al
vi viajn malamikojn; tial via tendaro devas esti
sankta, por ke Li ne vidu inter vi ion hontindan
kaj ne deturniĝu de vi. 15 Ne transdonu sklavon
al lia sinjoro, se li serĉos rifuĝon ĉe vi kontraŭ sia
sinjoro; 16 kun vi li loĝu, inter vi, sur la loko, kiun
li elektos en unu el viaj urboj, kie plaĉos al li; ne
premu lin. 17 Ne devas esti malĉastistino inter
la filinoj de Izrael, kaj ne devas esti malĉastisto
inter la filoj de Izrael. 18 Ne enportu pagon de
malĉastistino nek de malĉastisto en la domon de
la Eternulo, via Dio, pro ia promeso; ĉar ambaŭ
estas abomenaĵo antaŭ la Eternulo, via Dio. 19 Ne
donu kreskige al via frato monon, nek manĝaĵon,
nek ion alian, kion oni povas doni kreskige. 20
Al alilandulo vi povas doni kreskige, sed al via
frato ne donu kreskige; por ke la Eternulo, via
Dio, benu vin en ĉiu entrepreno de viaj manoj
sur la tero, sur kiun vi venas, por ekposedi ĝin.
21 Se vi faros promeson al la Eternulo, via Dio,
ne prokrastu plenumi ĝin; ĉar la Eternulo, via
Dio, postulos ĝin de vi, kaj estos sur vi peko.
22 Sed se vi ne faros promeson, ne estos sur vi
peko. 23 Kio eliris el via buŝo, tion observu kaj
plenumu, kiel vi promesis al la Eternulo, via Dio,
propravole, kion vi diris per via buŝo. 24 Kiam
vi eniros en vinberĝardenon de via proksimulo,
vi povas manĝi vinberojn kiom vi volos, ĝissate;
sed en vian vazon ne metu. 25 Kiam vi venos
sur la grenkampon de via proksimulo, vi povas
deŝiri spikojn per viaj manoj; sed rikoltilon ne
levu kontraŭ la grenkampon de via proksimulo.

24 Se iu prenos virinon kaj fariĝos ŝia edzo, kaj
okazos, ke ŝi ne plaĉas al li, ĉar li trovis ĉe
ŝi ion hontindan: tiam li skribu al ŝi eksedzigan
leteron kaj donu ĝin en ŝian manon kaj forsendu
ŝin el sia domo. 2 Kaj se ŝi eliros el lia domo kaj
iros kaj edziniĝos kun alia viro; 3 kaj tiu lasta edzo
ŝin ekmalamos kaj skribos al ŝi eksedzigan leteron
kaj donos en ŝian manon kaj forsendos ŝin el sia
domo; aŭ mortos tiu lasta viro, kiu prenis ŝin kiel
edzinon: 4 tiam ŝia unua edzo, kiu forsendis ŝin,
ne povas preni ŝin denove kiel edzinon, post kiam
ŝi estas malpurigita; ĉar tio estas abomenaĵo antaŭ
la Eternulo; kaj vi ne pekmakulu la teron, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel heredaĵon. 5 Se
iu antaŭ nelonge edziĝis, li ne iru en militon, kaj
oni nenion metu sur lin; li restu libera en sia domo
dum unu jaro, kaj li gajigu sian edzinon, kiun li
prenis. 6 Neniu prenu kiel garantiaĵon muelilon aŭ
supran muelŝtonon, ĉar tiam li prenus garantiaĵe
animon. 7 Se oni trovos iun, kiu ŝtelis iun el siaj
fratoj, el la Izraelidoj, kaj sklavigis lin kaj vendis
lin, tiu ŝtelinto devas morti; kaj tiel ekstermu la
malbonon el inter vi. 8 Atentu pri la infekto de
lepro, ke vi observu precize kaj plenumu ĉion,
kion instruos al vi la pastroj Levidoj; kiel mi
ordonis al ili, tiel penu agi. 9 Memoru, kion la
Eternulo, via Dio, faris al Mirjam sur la vojo, kiam
vi iris el Egiptujo. 10 Se vi ion pruntedonos al
via proksimulo, ne iru en lian domon, por preni
de li garantiaĵon; 11 staru sur la strato; kaj la
homo, al kiu vi pruntedonis, elportos al vi la
garantiaĵon eksteren. 12 Kaj se li estas malriĉulo,
tiam ne dormu kun lia garantiaĵo; 13 redonu al
li la garantiaĵon ĉe la subiro de la suno, por ke
li kuŝu en sia vesto kaj benu vin; kaj vi havos
meriton antaŭ la Eternulo, via Dio. 14 Ne faru
maljustaĵon al dungito, al malriĉulo kaj senhavulo
el viaj fratoj aŭ el viaj fremduloj, kiuj loĝas en via
lando, en viaj urboj: 15 en la sama tago donu al li
lian pagon, ke la suno ne subiru super ĝi, ĉar li
estas malriĉa kaj per tio li subtenas sian vivon;
ke li ne plendu kontraŭ vi al la Eternulo kaj vi
ne havu sur vi pekon. 16 Patrojn oni ne mortigu
pro la gefiloj, kaj gefilojn oni ne mortigu pro la
patroj: ĉiu devas ricevi morton pro sia krimo. 17
Ne juĝu malĝuste fremdulon, orfon, kaj ne prenu
garantiaĵe veston de vidvino. 18 Kaj memoru, ke
vi estis sklavo en Egiptujo, kaj la Eternulo, via
Dio, liberigis vin el tie; tial mi ordonas al vi, ke vi
agu tiel. 19 Kiam vi rikoltos vian rikolton sur via
kampo kaj vi forgesos garbon sur la kampo, ne iru
returne por preni ĝin: ĝi restu por la fremdulo,
por la orfo, kaj por la vidvino; por ke la Eternulo,
via Dio, benu vin en ĉiuj faroj de viaj manoj. 20
Kiam vi debatos la fruktojn de via olivarbo, ne
debatu ĝis fino: io restu por la fremdulo, por la
orfo, kaj por la vidvino. 21 Kiam vi rikoltos en
via vinberejo, ne forkolektu la restaĵon post vi:
io restu por la fremdulo, por la orfo, kaj por la
vidvino. 22 Kaj memoru, ke vi estis sklavo en la
lando Egipta; pro tio mi ordonas al vi agi tiel.

25 Se estos disputo inter homoj, ili venu al la
juĝo, kaj oni juĝu ilin, kaj oni deklaru prava
la pravulon, kaj la malpravulon oni kondamnu. 2
Kaj se la kulpulo meritas batojn, tiam la juĝisto
ordonu kuŝigi lin kaj bati lin antaŭ li laŭ la grado
de lia kulpeco, laŭ kalkulo. 3 Kvardek batojn oni
povas doni al li, sed ne pli; oni ne batu lin tro
multe, por ke via frato ne estu humiligita antaŭ
viaj okuloj. 4 Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta.
5 Se fratoj loĝas kune, kaj unu el ili mortas, ne
havante filon, tiam la edzino de la mortinto ne
devas edziniĝi ekstere kun viro fremda; sed ŝia
bofrato venu al ŝi kaj prenu ŝin al si kiel edzinon
kaj vivu kun ŝi. 6 Kaj la unuenaskito, kiun ŝi
naskos, ricevos la nomon de lia mortinta frato,
por ke ne malaperu lia nomo en Izrael. 7 Sed se
tiu viro ne deziros preni sian bofratinon, tiam lia
bofratino devas iri al la pordego, al la plejaĝuloj,
kaj diri: Mia bofrato rifuzas restarigi al sia frato
nomon en Izrael, li ne volas edziĝi kun mi. 8
Tiam la plejaĝuloj de lia urbo devas voki lin kaj
admoni lin. Kaj se li stariĝos, kaj diros: Mi ne
volas preni ŝin: 9 tiam lia bofratino devas aliri
al li antaŭ la okuloj de la plejaĝuloj, kaj depreni
lian ŝuon de lia piedo kaj kraĉi sur lian vizaĝon,
kaj respondi kaj diri: Tiel oni agas kun homo,
kiu ne konstruas domon al sia frato. 10 Kaj oni
donu al li nomon en Izrael: Domo de senŝuigito.
11 Se du viroj kverelas inter si, kaj aliros la edzino
de unu, por savi sian edzon el la mano de lia
batanto, kaj ŝi etendos sian manon kaj kaptos
lian hontan parton: 12 tiam dehaku ŝian manon,
via okulo ne indulgu ŝin. 13 Ne havu en via sako
duspecajn pezilojn, grandajn kaj malgrandajn. 14
Ne havu en via domo duspecajn efojn, grandan
kaj malgrandan. 15 Pezilon plenan kaj ĝustan vi
devas havi, efon plenan kaj ĝustan vi devas havi;
por ke vi longe vivu sur la tero, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi. 16 Ĉar abomenaĵo por la
Eternulo, via Dio, estas ĉiu, kiu faras tion, ĉiu,
kiu faras maljustaĵon. 17 Memoru, kion faris al vi
Amalek sur la vojo, kiam vi iris el Egiptujo; 18
kiel li renkontis vin sur la vojo, kaj mortigis ĉe vi
ĉiujn, kiuj, malfortiĝinte, restis malantaŭe, kiam

vi estis laca kaj multelaborinta; kaj li ne timis
Dion. 19 Tial, kiam la Eternulo, via Dio, ripozigos
vin de ĉiuj viaj malamikoj ĉirkaŭe en la lando,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel heredan
posedaĵon, elviŝu la memoron pri Amalek el sub
la ĉielo; ne forgesu.

26 Kaj kiam vi venos en la landon, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon,
kaj vi ekposedos ĝin kaj enloĝiĝos en ĝi: 2 tiam
prenu el la unuaj el ĉiuj fruktoj de la tero, kiujn
vi ricevos de via tero, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi, kaj metu en korbon, kaj iru al la loko,
kiun la Eternulo, via Dio, elektos, por loĝigi tie
Sian nomon; 3 kaj venu al la pastro, kiu estos en
tiu tempo, kaj diru al li: Mi sciigas hodiaŭ antaŭ
la Eternulo, via Dio, ke mi eniris en la landon, pri
kiu la Eternulo ĵuris al niaj patroj, ke Li donos
ĝin al ni. 4 Kaj la pastro prenos la korbon el
via mano, kaj metos ĝin antaŭ la altaron de la
Eternulo, via Dio. 5 Kaj vi ekparolos, kaj diros
antaŭ la Eternulo, via Dio: Vaganta Siriano estis
mia patro, kaj li foriris en Egiptujon kaj enloĝiĝis
tie fremdule kun malmulte da homoj, kaj fariĝis
tie popolo granda, forta, kaj multenombra; 6 kaj
la Egiptoj agis malbone kontraŭ ni kaj premis
nin kaj metis sur nin malfacilan laboron; 7 kaj ni
ekkriis al la Eternulo, la Dio de niaj patroj, kaj
la Eternulo aŭskultis nian voĉon kaj vidis nian
mizeron kaj nian laboradon kaj nian prematecon;
8 kaj la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo per
mano forta kaj per brako etendita kaj per granda
teruro kaj per signoj kaj mirakloj; 9 kaj Li venigis
nin al ĉi tiu loko kaj donis al ni ĉi tiun landon,
landon, en kiu fluas lakto kaj mielo; 10 kaj nun jen
mi alportis la unuajn fruktojn de la tero, kiun Vi
donis al mi, ho Eternulo. Kaj vi metos tion antaŭ
la Eternulon, vian Dion, kaj vi adorkliniĝos antaŭ
la Eternulo, via Dio. 11 Kaj vi estos gaja pro la tuta
bono, kiun donis la Eternulo, via Dio, al vi kaj al
via domo, vi, kaj la Levido, kaj la fremdulo, kiu
loĝas inter vi. 12 Kiam vi finos la apartigadon
de ĉiuj dekonaĵoj el viaj produktaĵoj en la tria
jaro, la jaro de la dekonaĵoj, kaj vi fordonos al
la Levido kaj al la fremdulo, al la orfo kaj al la
vidvino, por ke ili manĝu inter viaj pordegoj kaj
satiĝu: 13 tiam diru antaŭ la Eternulo, via Dio: Mi
forigis la sanktigitaĵon el la domo, kaj mi donis
ĝin al la Levido kaj al la fremdulo, al la orfo kaj
al la vidvino, tute laŭ Via ordono, kiun Vi faris
al mi; mi ne transpaŝis Viajn ordonojn kaj mi
ne forgesis; 14 mi ne manĝis el ĝi en la tagoj de
mia malĝojo, kaj mi ne apartigis el ĝi en stato de
malpureco, kaj mi ne donis el ĝi por mortinto;
mi aŭskultis la voĉon de la Eternulo, mia Dio;
mi faris konforme al ĉio, kion Vi ordonis al mi.
15 Ekrigardu el Via sankta loĝejo, el la ĉielo, kaj
benu Vian popolon Izrael, kaj la teron, kiun Vi
donis al ni, kiel Vi ĵuris al niaj patroj, la landon,
en kiu fluas lakto kaj mielo. 16 En la hodiaŭa tago
la Eternulo, via Dio, ordonas al vi plenumi ĉi tiujn
leĝojn kaj regulojn; kaj observu kaj plenumu ilin
per via tuta koro kaj per via tuta animo. 17 Al
la Eternulo vi promesis hodiaŭ, ke Li estos via
Dio, kaj ke vi iros laŭ Liaj vojoj kaj observos Liajn
leĝojn kaj Liajn ordonojn kaj Liajn decidojn kaj
aŭskultos Lian voĉon. 18 Kaj la Eternulo promesis
al vi hodiaŭ, ke vi estos al Li popolo propra, kiel
Li diris al vi, se vi observos ĉiujn Liajn ordonojn;
19 kaj ke Li starigos vin pli alte ol ĉiuj popoloj,
kiujn Li kreis, en honoro, gloro, kaj majesto, kaj
ke vi estos popolo sankta al la Eternulo, via Dio,
kiel Li diris.

27 Kaj Moseo kaj la plejaĝuloj de Izrael ordonis
al la popolo, dirante: Observu ĉiujn ordonojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ. 2 Kaj kiam vi
transiros trans Jordanon en la landon, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi, tiam starigu al vi
grandajn ŝtonojn kaj ĉirkaŭŝmiru ilin per kalko; 3
kaj skribu sur ili ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo,
kiam vi transiros, por ke vi venu en la landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donis al vi, la landon,
en kiu fluas lakto kaj mielo, kiel parolis al vi
la Eternulo, la Dio de viaj patroj. 4 Kaj kiam vi
transiros Jordanon, tiam starigu ĉi tiujn ŝtonojn,
pri kiuj mi ordonas al vi hodiaŭ, sur la monto Ebal,
kaj ĉirkaŭŝmiru ilin per kalko. 5 Kaj konstruu tie
altaron al la Eternulo, via Dio, altaron el ŝtonoj;
ne levu sur ilin feron. 6 El ŝtonoj tutaj konstruu la
altaron de la Eternulo, via Dio, kaj alportu sur
ĝi bruloferojn al la Eternulo, via Dio; 7 kaj buĉu
pacoferojn, kaj manĝu tie, kaj estu gaja antaŭ
la Eternulo, via Dio. 8 Kaj skribu tre klare sur
la ŝtonoj ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo. 9 Kaj
Moseo kaj la pastroj Levidoj ekparolis al la tuta
Izrael, dirante: Silentu kaj aŭskultu, ho Izrael; en
la hodiaŭa tago vi fariĝis popolo al la Eternulo, via
Dio. 10 Aŭskultu do la voĉon de la Eternulo, via
Dio, kaj plenumu Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn,
kiujn mi donas al vi hodiaŭ. 11 Kaj Moseo ordonis
al la popolo en tiu tago, dirante: 12 Ĉi tiuj stariĝu,
por beni la popolon, sur la monto Gerizim, kiam
vi transiros Jordanon: Simeon kaj Levi kaj Jehuda
kaj Isaĥar kaj Jozef kaj Benjamen. 13 Kaj ĉi tiuj
stariĝu por malbenado sur la monto Ebal: Ruben,
Gad kaj Aŝer kaj Zebulun, Dan kaj Naftali. 14 Kaj la
Levidoj ekparolos, kaj diros al ĉiuj Izraelidoj per

laŭta voĉo: 15 Malbenita estu la homo, kiu faros
idolon skulptitan aŭ fanditan, abomenaĵon antaŭ
la Eternulo, manfaritaĵon de artisto, kaj starigos
ĝin sekrete. Kaj la tuta popolo respondos kaj diros:
Amen. 16 Malbenita estu, kiu ne respektas sian
patron kaj sian patrinon. Kaj la tuta popolo diros:
Amen. 17 Malbenita estu, kiu forŝovas la limon de
sia proksimulo. Kaj la tuta popolo diros: Amen.
18 Malbenita estu, kiu erarigas blindulon pri la
vojo. Kaj la tuta popolo diros: Amen. 19 Malbenita
estu, kiu forklinas la rajton de fremdulo, orfo,
kaj vidvino. Kaj la tuta popolo diros: Amen. 20
Malbenita estu, kiu kuŝas kun la edzino de sia
patro; ĉar li malkovris la baskon de sia patro. Kaj
la tuta popolo diros: Amen. 21 Malbenita estu,
kiu kuŝas kun ia bruto. Kaj la tuta popolo diros:
Amen. 22 Malbenita estu, kiu kuŝas kun sia fratino,
filino de sia patro aŭ filino de sia patrino. Kaj la
tuta popolo diros: Amen. 23 Malbenita estu, kiu
kuŝas kun sia bopatrino. Kaj la tuta popolo diros:
Amen. 24 Malbenita estu, kiu kaŝe mortigas sian
proksimulon. Kaj la tuta popolo diros: Amen. 25
Malbenita estu, kiu prenas subaĉeton, por mortigi
animon, sangon senkulpan. Kaj la tuta popolo
diros: Amen. 26 Malbenita estu, kiu ne persistos
en la vortoj de ĉi tiu instruo, por plenumi ilin. Kaj
la tuta popolo diros: Amen.

28 Se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via
Dio, penante plenumi ĉiujn Liajn ordonojn,
kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ, tiam la Eternulo,
via Dio, faros vin pli alta, ol ĉiuj popoloj de la tero.
2 Kaj venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj benoj kaj atingos
vin, se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via
Dio. 3 Benita vi estos en la urbo, kaj benita vi
estos sur la kampo. 4 Benita estos la frukto de via
ventro kaj la frukto de via tero kaj la frukto de via
bruto, la naskitaĵo de viaj grandaj brutoj kaj la
idaro de viaj malgrandaj brutoj. 5 Benita estos
via korbo kaj via pastujo. 6 Benita vi estos ĉe via
venado, kaj benita vi estos ĉe via elirado. 7 La
Eternulo, via Dio, faros, ke viaj malamikoj, kiuj
leviĝos kontraŭ vin, estos frapitaj antaŭ vi; per
unu vojo ili eliros kontraŭ vin, kaj per sep vojoj ili
forkuros de antaŭ vi. 8 La Eternulo sendos al vi la
benon por viaj grenejoj kaj por ĉiu entrepreno
de viaj manoj, kaj Li benos vin sur la tero, kiun
la Eternulo, via Dio, donas al vi. 9 La Eternulo
starigos vin al Si kiel popolon sanktan, kiel Li ĵuris
al vi, se vi observos la ordonojn de la Eternulo,
via Dio, kaj iros laŭ Liaj vojoj. 10 Kaj vidos ĉiuj
popoloj de la tero, ke la nomo de la Eternulo
estas sur vi, kaj ili timos vin. 11 Kaj la Eternulo
donos al vi abundon da bono en la frukto de via
ventro kaj en la frukto de via bruto kaj en la
frukto de via tero, sur la tero, pri kiu la Eternulo
ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al vi. 12 La
Eternulo malfermos al vi Sian bonan trezorejon,
la ĉielon, por doni al via tero la pluvon en la ĝusta
tempo kaj por beni ĉiujn farojn de viaj manoj;
kaj vi pruntedonos al multaj popoloj, sed vi ne
prunteprenos. 13 Kaj la Eternulo faros vin kapo,
ne vosto, kaj vi estos nur supre, kaj vi ne estos
malsupre; se vi obeos la ordonojn de la Eternulo,
via Dio, kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ, por
observi kaj plenumi, 14 kaj se vi ne dekliniĝos
de ĉiuj vortoj, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ,
dekstren nek maldekstren, por sekvi aliajn diojn,
servante al ili. 15 Sed se vi ne aŭskultos la voĉon
de la Eternulo, via Dio, penante plenumi ĉiujn
Liajn ordonojn kaj leĝojn, kiujn mi transdonas al
vi hodiaŭ, tiam venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj malbenoj
kaj atingos vin. 16 Malbenita vi estos en la urbo,
kaj malbenita vi estos sur la kampo. 17 Malbenita
estos via korbo kaj via pastujo. 18 Malbenita estos
la frukto de via ventro kaj la frukto de via tero, la
naskitaĵo de viaj grandaj brutoj kaj la idaro de viaj
malgrandaj brutoj. 19 Malbenita vi estos ĉe via
venado, kaj malbenita vi estos ĉe via elirado. 20
La Eternulo sendos sur vin malbenon, konfuzon,
kaj malsukceson en ĉiuj entreprenoj de via mano,
kion ajn vi faros, ĝis vi estos ekstermita kaj ĝis vi
baldaŭ pereos, pro viaj malbonaj agoj, pro tio, ke
vi Min forlasis. 21 La Eternulo alkroĉos al vi la
peston, ĝis Li ekstermos vin de sur la tero, al kiu
vi iras, por ekposedi ĝin. 22 La Eternulo frapos
vin per ftizo kaj per febro kaj per malsaneca
varmego kaj per brulumo kaj per sekeco kaj per
bruliga aero kaj per flaviĝo de la kreskaĵoj; kaj ili
persekutos vin, ĝis vi pereos. 23 Kaj via ĉielo, kiu
estas super via kapo, fariĝos kupro; kaj la tero,
kiu estas sub vi, fariĝos fero. 24 Anstataŭ pluvo la
Eternulo donos al via tero polvon kaj cindron;
el la ĉielo ĝi falados sur vin, ĝis vi ekstermiĝos.
25 Frapos vin la Eternulo antaŭ viaj malamikoj;
per unu vojo vi eliros al ili, kaj per sep vojoj vi
forkuros de antaŭ ili; kaj vi estos terurilo por ĉiuj
regnoj de la tero. 26 Kaj via kadavro estos manĝaĵo
por ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la
tero, kaj neniu ilin forpelos. 27 La Eternulo frapos
vin per abscesoj de Egiptujo kaj per sangaj ulceroj
kaj per favo kaj per skabio, de kiuj vi ne povos
resaniĝi. 28 La Eternulo frapos vin per frenezeco
kaj per blindeco kaj per senkapableco. 29 Kaj
vi palpados en tagmezo, kiel palpas blindulo en
mallumo, kaj vi ne sukcesos sur viaj vojoj; kaj vi
estos premata kaj prirabata ĉiutage, kaj neniu vin

helpos. 30 Kun virino vi fianĉiĝos, sed alia viro
kuŝos kun ŝi; domon vi konstruos, sed vi ne loĝos
en ĝi; vinberĝardenon vi plantos, sed vi ne ĝuos
ĝiajn fruktojn. 31 Via bovo estos buĉita antaŭ viaj
okuloj, sed vi ne manĝos de ĝi; via azeno estos
rabita for de vi kaj ne revenos al vi; viaj ŝafoj estos
fordonitaj al viaj malamikoj, kaj neniu vin helpos.
32 Viaj filoj kaj viaj filinoj estos fordonitaj al alia
popolo, kaj viaj okuloj rigardos kaj sopiros pri ili
la tutan tagon; sed ne estos forto en viaj manoj.
33 La fruktojn de via tero kaj vian tutan laboron
manĝos popolo, kiun vi ne konis; kaj vi estos nur
premata kaj turmentata en ĉiu tempo. 34 Kaj vi
freneziĝos de la vidaĵo antaŭ viaj okuloj, kiun vi
vidos. 35 La Eternulo frapos vin per malbonaj
ulceroj sur la genuoj kaj sur la tibikarnoj, ulceroj,
de kiuj vi ne povos resaniĝi, de la plando de via
piedo ĝis via verto. 36 La Eternulo foririgos vin,
kaj la reĝon, kiun vi starigos super vi, al popolo,
kiun ne konis vi nek viaj patroj; kaj vi servos tie
al fremdaj dioj el ligno kaj el ŝtono. 37 Kaj vi estos
terurilo, instrua ekzemplo, kaj mokataĵo ĉe ĉiuj
popoloj, al kiuj la Eternulo vin foririgos. 38 Multe
da semoj vi elportos sur la kampon, sed malmulte
vi enkolektos; ĉar formanĝos tion la akridoj. 39
Vinberĝardenojn vi plantos kaj prilaboros, sed
vinon vi ne trinkos, nek enkolektos berojn; ĉar
formanĝos ilin la vermoj. 40 Olivarbojn vi havos
en ĉiuj viaj limoj, sed per oleo vi vin ne ŝmiros; ĉar
senfruktiĝos viaj olivarboj. 41 Filojn kaj filinojn
vi naskigos, sed ili ne estos ĉe vi; ĉar ili iros en
malliberecon. 42 Ĉiujn viajn arbojn kaj la fruktojn
de via tero ekposedos la insektoj. 43 La fremdulo,
kiu estos inter vi, leviĝos super vi ĉiam pli kaj pli
alte, kaj vi malleviĝos ĉiam pli kaj pli malalte. 44
Li pruntedonos al vi, sed vi ne pruntedonos al
li; li estos kapo, kaj vi estos vosto. 45 Kaj venos
sur vin ĉiuj ĉi tiuj malbenoj kaj persekutos vin
kaj atingos vin, ĝis vi estos ekstermita; ĉar vi ne
aŭskultis la voĉon de la Eternulo, via Dio, por
observi Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn, kiujn Li
donis al vi. 46 Kaj ili estos kiel signoj kaj avertoj
sur vi kaj sur via idaro eterne; 47 pro tio, ke vi ne
servis al la Eternulo, via Dio, en gajeco kaj kun
ĝoja koro, kiam vi ĉion havis abunde. 48 Kaj vian
malamikon, kiun la Eternulo sendos sur vin, vi
servos en malsato kaj soifo kaj nudeco kaj manko
de ĉio; kaj li metos feran jugon sur vian kolon, ĝis
li ekstermos vin. 49 La Eternulo venigos sur vin
popolon de malproksime, de la fino de la tero;
ĝi venos, kiel flugas aglo; tio estos popolo, kies
lingvon vi ne komprenos, 50 popolo aroganta,
kiu ne respektos maljunulon kaj ne kompatos
junulon. 51 Kaj ĝi manĝos la fruktojn de viaj brutoj
kaj la fruktojn de via tero, ĝis ĝi ruinigos vin
tiel, ke ĝi ne lasos al vi grenon, nek moston, nek
oleon, nek naskitaĵojn de viaj grandaj brutoj, nek
idaron de viaj malgrandaj brutoj, ĝis ĝi pereigos
vin. 52 Kaj ĝi premos vin en ĉiuj viaj pordegoj, ĝis
falos viaj altaj kaj fortikaj muroj, kiujn vi fidis,
en via tuta lando; kaj ĝi premos vin en ĉiuj viaj
pordegoj, en via tuta lando, kiun la Eternulo, via
Dio, donis al vi. 53 Kaj vi manĝos la frukton de
via ventro, la karnon de viaj filoj kaj viaj filinoj,
kiujn donis al vi la Eternulo, via Dio, en la sieĝado
kaj premado, per kiu premos vin via malamiko.
54 Viro delikata inter vi kaj tre alkutimiĝinta al
lukso, malamike rigardos sian fraton, sian amatan
edzinon, siajn restintajn infanojn, 55 donante al
neniu el ili iom de la karno de siaj infanoj, kiun li
manĝos; ĉar restis al li nenio en la sieĝado kaj
premado, per kiu premos vin via malamiko en
ĉiuj viaj pordegoj. 56 Virino delikata inter vi kaj
dorlotita, kiu neniam starigis sian piedon sur
la tero pro dorlotiteco kaj delikateco, malamike
rigardos sian amatan edzon kaj sian filon kaj sian
filinon, 57 ne donante al ili la placenton, kiu eliras
el inter ŝiaj piedoj, nek la infanojn, kiujn ŝi naskas;
ĉar, pro manko de ĉio, ŝi manĝos ilin sekrete, en
la sieĝado kaj premado, per kiu premos vin via
malamiko en viaj pordegoj. 58 Se vi ne penos
plenumi ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo, skribitajn
en ĉi tiu libro, timante ĉi tiun gloran kaj timindan
nomon: LA ETERNULON, VIAN DION: 59 tiam la
Eternulo distingos viajn plagojn kaj la plagojn de
via idaro, kiel plagojn grandajn kaj longedaŭrajn
kaj malsanojn malbonajn kaj longedaŭrajn. 60 Kaj
Li turnos sur vin ĉiujn malsanojn de Egiptujo,
kiujn vi timis, kaj ili alkroĉiĝos al vi. 61 Ankaŭ ĉian
malsanon kaj ĉian plagon, kiuj ne estas skribitaj
en ĉi tiu libro de instruo, la Eternulo venigos
sur vin, ĝis vi estos ekstermita. 62 Kaj restos de
vi malgranda amaseto, anstataŭ tio, ke vi estis
multaj, kiel la steloj de la ĉielo; pro tio, ke vi
ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, via Dio. 63
Kaj kiel ĝojis la Eternulo, farante al vi bonon kaj
multigante vin, tiel ĝojos la Eternulo, pereigante
vin kaj ekstermante vin; kaj vi estos elŝirita el la
lando, en kiun vi iras, por ekposedi ĝin. 64 Kaj
la Eternulo disĵetos vin inter ĉiujn popolojn, de
unu fino de la tero ĝis la alia fino de la tero; kaj vi
servos tie al fremdaj dioj el ligno kaj el ŝtono, dioj,
kiujn ne konis vi nek viaj patroj. 65 Sed ankaŭ
inter tiuj popoloj vi ne trankviliĝos, kaj ne estos
ripozo por via piedo; kaj la Eternulo donos al vi
tie koron tremantan kaj senfortiĝon de la okuloj

kaj suferadon de la animo. 66 Kaj via vivo estos
pendanta antaŭ vi; kaj vi timos tage kaj nokte, kaj
vi ne estos certa pri via vivo. 67 Matene vi diros:
Ho, venu la vespero! kaj vespere vi diros: Ho, venu
la mateno! pro la kortremo, kiu atakos vin, kaj
pro la vidaĵo antaŭ viaj okuloj, kiun vi vidos. 68
Kaj la Eternulo revenigos vin en Egiptujon per
ŝipoj, per la vojo, pri kiu mi diris al vi, ke vi ne
plu vidos ĝin; kaj vi vende proponos vin tie al viaj
malamikoj kiel sklavojn kaj sklavinojn, sed neniu
aĉetos.

29 Tio estas la vortoj de la interligo, kiun
la Eternulo ordonis al Moseo fari kun la
Izraelidoj en la lando de Moab, krom la interligo,
kiun Li faris kun ili sur Ĥoreb. 2 Kaj Moseo vokis
al ĉiuj Izraelidoj, kaj diris al ili: Vi vidis ĉion,
kion faris la Eternulo antaŭ viaj okuloj en la
lando Egipta al Faraono kaj al ĉiuj liaj servantoj
kaj al lia tuta lando, 3 tiujn grandajn provojn,
kiujn vidis viaj okuloj, tiujn grandajn signojn kaj
miraklojn. 4 Sed la Eternulo ne donis al vi koron,
por kompreni, nek okulojn, por vidi, nek orelojn,
por aŭdi, ĝis la nuna tago. 5 Kaj mi kondukis vin
dum kvardek jaroj en la dezerto; ne sentaŭgiĝis
viaj vestoj sur vi, kaj viaj ŝuoj ne sentaŭgiĝis sur
via piedo. 6 Panon vi ne manĝis, kaj vinon kaj
ebriigaĵojn vi ne trinkis; por ke vi sciu, ke Mi,
la Eternulo, estas via Dio. 7 Kaj vi venis al ĉi tiu
loko; kaj eliris Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon, kaj Og, reĝo
de Baŝan, kontraŭ nin milite, kaj ni venkobatis
ilin; 8 kaj ni prenis ilian landon, kaj ni donis ĝin
kiel posedaĵon al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj
kaj al duono de la tribo de Manase. 9 Observu
do la vortojn de ĉi tiu interligo kaj plenumu ilin,
por ke vi sukcesu en ĉio, kion vi faros. 10 Vi
ĉiuj staras hodiaŭ antaŭ la Eternulo, via Dio; viaj
estroj, viaj triboj, viaj plejaĝuloj, kaj viaj oficistoj,
ĉiuj Izraelidoj; 11 viaj infanoj, viaj edzinoj, kaj via
fremdulo, kiu estas en via tendaro, de la hakanto
de via ligno ĝis la ĉerpanto de via akvo; 12 por
ke vi transiru en la interligon de la Eternulo, via
Dio, kaj en Lian ĵuran interkonsenton, kiun la
Eternulo, via Dio, faras kun vi hodiaŭ, 13 por ke Li
starigu vin hodiaŭ kiel Sian popolon, kaj Li estu al
vi Dio, kiel Li diris al vi, kaj kiel Li ĵuris al viaj
patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob. 14 Kaj ne
kun vi solaj mi faras ĉi tiun interligon kaj ĉi tiun
ĵuran interkonsenton, 15 sed kun tiuj, kiuj staras
hodiaŭ ĉi tie antaŭ la Eternulo, nia Dio, kaj kun
tiuj, kiuj ne estas hodiaŭ ĉi tie kun ni. 16 Ĉar vi
scias, kiel ni loĝis en la lando Egipta, kaj kiel ni
trairis meze de la popoloj, tra kiuj vi trairis; 17
kaj vi vidis iliajn abomenaĵojn, kaj iliajn idolojn
el ligno kaj el ŝtono, el arĝento kaj el oro, kiujn
ili havas. 18 Eble troviĝas inter vi viro aŭ virino
aŭ familio aŭ tribo, kies koro deturniĝas hodiaŭ
de la Eternulo, nia Dio, por iri servi al la dioj
de tiuj popoloj; eble troviĝas inter vi radiko, kiu
kreskigas maldolĉaĵon kaj absinton; 19 kaj kiam li
aŭdos la vortojn de ĉi tiu malbeno, li benos sin en
sia koro, dirante: Paco estos al mi, malgraŭ tio, ke
mi iros laŭ la deziroj de mia koro; kaj pereos la
trinkintoj kune kun la soifantoj. 20 La Eternulo ne
volos pardoni lin, sed tiam ekflamos la kolero de
la Eternulo kaj Lia severo kontraŭ tiu homo, kaj
falos sur lin la tuta malbeno, kiu estas skribita en
ĉi tiu libro, kaj la Eternulo ekstermos lian nomon
el sub la ĉielo; 21 kaj la Eternulo apartigos lin
por pereo el ĉiuj triboj de Izrael, konforme al
ĉiuj malbenoj de la interligo, kiu estas skribita
en ĉi tiu libro de instruo. 22 Kaj diros la venonta
generacio, viaj infanoj, kiuj aperos post vi, kaj
la alilandulo, kiu venos el malproksima lando
kaj vidos la plagojn de ĉi tiu lando kaj ĝiajn
malsanojn, per kiuj la Eternulo ĝin frapos — 23
sulfuro kaj salo, bruligitaĵo estas la tuta lando;
ĝi ne estas prisemata kaj ne naskas, kaj nenia
herbo tie elkreskas, simile al la ruinoj de Sodom
kaj Gomora, Adma kaj Ceboim, kiujn la Eternulo
ruinigis en Sia kolero kaj en Sia furiozo — 24
ĉiuj popoloj diros: Pro kio la Eternulo tiel agis
kun ĉi tiu lando? pro kio estis tiu granda flamo
de kolero? 25 Kaj oni respondos: Pro tio, ke ili
forlasis la interligon de la Eternulo, la Dio de iliaj
patroj, kiun Li faris kun ili, kiam Li elkondukis
ilin el la lando Egipta, 26 kaj ili iris kaj servis al
aliaj dioj kaj adorkliniĝis al ili, al dioj, kiujn ili
ne konis kaj kiujn Li ne destinis por ili: 27 pro
tio ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ tiu
lando, kaj Li venigis sur ĝin ĉiujn malbenojn, kiuj
estas skribitaj en ĉi tiu libro; 28 kaj la Eternulo
elĵetis ilin el ilia lando en kolero kaj en furiozo
kaj en granda indigno, kaj Li ĵetis ilin en landon
alian, kiel ni vidas nun. 29 La kaŝitaĵo apartenas
al la Eternulo, nia Dio; kaj la nekaŝitaĵo al ni kaj
al niaj gefiloj eterne, por ke ni plenumu ĉiujn
vortojn de ĉi tiu instruo.

30 Kaj kiam venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj aferoj, la
beno kaj la malbeno, kiujn mi prezentis al
vi, kaj vi pentos per via koro inter ĉiuj popoloj,
inter kiujn ĵetis vin la Eternulo, via Dio; 2 kaj kiam
vi revenos al la Eternulo, via Dio, kaj aŭskultos
Lian voĉon konforme al ĉio, kion mi ordonas al vi
hodiaŭ, vi kaj viaj gefiloj, per via tuta koro kaj
per via tuta animo: 3 tiam la Eternulo, via Dio,
revenigos viajn kaptitojn, kaj Li kompatos vin, kaj

rekolektos vin el inter ĉiuj popoloj, inter kiujn
disĵetis vin la Eternulo, via Dio. 4 Eĉ se vi estus
forĵetita ĝis la rando de la ĉielo, eĉ el tie rekolektos
vin la Eternulo, via Dio, kaj el tio Li vin prenos. 5
Kaj la Eternulo, via Dio, venigos vin en la landon,
kiun posedis viaj patroj, kaj vi ĝin ekposedos; kaj
Li faros al vi bonon kaj multigos vin pli ol viajn
patrojn. 6 Kaj la Eternulo, via Dio, cirkumcidos
vian koron kaj la koron de via idaro, por ke vi amu
la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per
via tuta animo, por ke vi vivu. 7 Kaj la Eternulo,
via Dio, venigos ĉiujn ĉi tiujn malbenojn sur
viajn malamikojn kaj sur viajn malamantojn, kiuj
persekutis vin. 8 Kaj vi konvertiĝos kaj aŭskultos
la voĉon de la Eternulo, kaj plenumos ĉiujn Liajn
ordonojn, kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ. 9 Kaj
la Eternulo, via Dio, donos al vi abundon en ĉiu
faro de viaj manoj, en la frukto de via ventro kaj
en la frukto de via bruto kaj en la frukto de via
tero, al via bono; ĉar denove la Eternulo ĝojos pri
vi, farante al vi bonon, kiel Li ĝojis pri viaj patroj;
10 se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via
Dio, observante Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn,
kiuj estas skribitaj en ĉi tiu libro de instruo, se vi
revenos al la Eternulo, via Dio, per via tuta koro
kaj per via tuta animo. 11 Ĉar ĉi tiu ordono, kiun
mi donas al vi hodiaŭ, ne estas neatingebla por
vi, kaj ĝi ne estas malproksima. 12 Ne en la ĉielo
ĝi estas, por ke oni povu diri: Kiu suprenirus por
ni en la ĉielon kaj prenus ĝin por ni kaj aŭdigus
ĝin al ni, por ke ni ĝin plenumu? 13 Kaj ne trans
la maro ĝi estas, por ke oni povu diri: Kiu irus
por ni trans la maron kaj prenus ĝin por ni kaj
aŭdigus ĝin al ni, por ke ni ĝin plenumu? 14 Sed
tre proksime de vi estas la afero: en via buŝo
kaj en via koro, por plenumi ĝin. 15 Rigardu, mi
proponis al vi hodiaŭ la vivon kaj bonon, kaj la
morton kaj malbonon; 16 ordonante al vi ami la
Eternulon, vian Dion, iri laŭ Liaj vojoj, kaj observi
Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn kaj Liajn decidojn,
por ke vi vivu kaj multiĝu, kaj por ke vin benu la
Eternulo, via Dio, en la lando, en kiun vi venas,
por ekposedi ĝin. 17 Sed se dekliniĝos via koro
kaj vi ne aŭskultos kaj vi lasos forlogi vin kaj vi
adorkliniĝos al aliaj dioj kaj servos al ili: 18 en tia
okazo mi sciigas al vi hodiaŭ, ke vi pereos, ke vi
ne longe vivos sur la tero, sur kiun vi transiras
trans Jordanon, por veni tien kaj ekposedi ĝin. 19
Mi atestigas pri vi hodiaŭ la ĉielon kaj la teron: la
vivon kaj la morton mi proponis al vi, la benon
kaj la malbenon; elektu la vivon, por ke vi vivu,
vi kaj via idaro, 20 amante la Eternulon, vian
Dion, aŭskultante Lian voĉon kaj alkroĉante vin al
Li; ĉar Li estas via vivo kaj via longatempeco de
loĝado sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj
patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, ke Li
donos al ili.

31 Kaj Moseo iris kaj parolis ĉi tiujn vortojn al
la tuta Izrael. 2 Kaj li diris al ili: Mi havas
hodiaŭ la aĝon de cent dudek jaroj, mi ne povas
plu eliri nek eniri; kaj la Eternulo diris al mi:
Vi ne transiros ĉi tiun Jordanon. 3 La Eternulo,
via Dio, mem iros antaŭ vi; Li ekstermos tiujn
popolojn antaŭ vi, kaj vi heredos ilin; Josuo iros
antaŭ vi, kiel la Eternulo diris. 4 Kaj la Eternulo
faros al ili, kiel Li faris al Siĥon kaj al Og, reĝoj de
la Amoridoj, kaj al ilia lando, kiujn Li ekstermis. 5
Kaj la Eternulo transdonos ilin al vi, kaj vi agos
kun ili laŭ ĉiuj ordonoj, kiujn mi donis al vi. 6
Estu fortaj kaj kuraĝaj, ne timu kaj ne tremu
antaŭ ili; ĉar la Eternulo, via Dio, mem iros kun
vi; Li ne foriros de vi kaj ne forlasos vin. 7 Kaj
Moseo alvokis Josuon, kaj diris al li antaŭ la okuloj
de ĉiuj Izraelidoj: Estu forta kaj kuraĝa; ĉar vi
venigos ĉi tiun popolon en la landon, pri kiu la
Eternulo ĵuris al iliaj patroj, ke Li donos ĝin al
ili, kaj vi ekposedigos ilin. 8 Kaj la Eternulo, kiu
mem iros antaŭ vi, Li estos kun vi, Li ne foriros de
vi kaj ne forlasos vin; ne timu, kaj ne perdu la
kuraĝon. 9 Kaj Moseo skribis ĉi tiun instruon, kaj
donis ĝin al la pastroj, idoj de Levi, kiuj portis la
keston de la interligo de la Eternulo, kaj al ĉiuj
plejaĝuloj de Izrael. 10 Kaj Moseo ordonis al ili,
dirante: Post paso de sep jaroj, en la tempo de la
jaro de forlaso, en la festo de laŭboj, 11 kiam la
tuta Izrael venos, por aperi antaŭ la Eternulo, via
Dio, sur la loko, kiun Li elektos, tiam antaŭlegu
ĉi tiun instruon antaŭ la tuta Izrael, antaŭ iliaj
oreloj. 12 Kunvenigu la popolon, la virojn kaj la
virinojn kaj la infanojn, kaj viajn fremdulojn, kiuj
estos en viaj urboj, por ke ili aŭdu kaj lernu, kaj
timu la Eternulon, vian Dion, kaj penu plenumi
ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo. 13 Kaj iliaj filoj,
kiuj ankoraŭ ne sciis, aŭdos, kaj lernos timi la
Eternulon, vian Dion, dum la tuta tempo, en kiu vi
vivos sur la tero, al kiu vi iras trans Jordanon, por
ekposedi ĝin. 14 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Jen alproksimiĝis viaj tagoj, por morti; alvoku
Josuon, kaj stariĝu en la tabernaklo de kunveno,
kaj Mi donos al li instrukciojn. Kaj Moseo kaj
Josuo iris kaj stariĝis en la tabernaklo de kunveno.
15 Kaj la Eternulo aperis en la tabernaklo en nuba
kolono, kaj la nuba kolono stariĝis ĉe la pordo de
la tabernaklo. 16 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Jen vi iras dormi kun viaj patroj; kaj ĉi tiu popolo
komencos malĉasti post fremdaj dioj de tiu lando,

en kiun ĝi venas, kaj ĝi forlasos Min kaj rompos
Mian interligon, kiun Mi faris kun ĝi. 17 Kaj
ekflamos Mia kolero kontraŭ ĝi en tiu tago, kaj
Mi forlasos ilin kaj kaŝos Mian vizaĝon for de
ili, kaj ili estos konsumitaj, kaj trafos ilin multaj
malfeliĉoj kaj mizeroj; kaj ili diros en tiu tago: Ĉu
ne pro tio, ke nia Dio ne estas inter ni, trafis nin
ĉi tiuj malfeliĉoj? 18 Sed Mi kaŝos Mian vizaĝon
en tiu tago pro ĉiuj malbonagoj, kiujn ili faris,
turninte sin al aliaj dioj. 19 Kaj nun skribu al vi ĉi
tiun kanton, kaj instruu ĝin al la Izraelidoj; metu
ĝin en ilian buŝon, por ke ĉi tiu kanto estu por Mi
atesto inter la Izraelidoj. 20 Kiam Mi venigos ilin
en la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj kaj en
kiu fluas lakto kaj mielo, kaj ili manĝos kaj satiĝos
kaj grasiĝos: tiam ili sin turnos al aliaj dioj kaj
servos al ili, kaj Min ili malestimos kaj rompos
Mian interligon. 21 Sed kiam trafos ilin multaj
malfeliĉoj kaj mizeroj, tiam ĉi tiu kanto sonos
antaŭ ili kiel atesto, ĉar ĝi ne estos forgesita el la
buŝo de ilia idaro. Ĉar Mi konas iliajn pensojn,
kiujn ili havas hodiaŭ, antaŭ ol Mi venigis ilin en
la landon, pri kiu Mi ĵuris. 22 Kaj Moseo skribis
ĉi tiun kanton en tiu tago kaj lernigis ĝin al la
Izraelidoj. 23 Kaj Li ordonis al Josuo, filo de Nun,
kaj diris: Estu forta kaj kuraĝa, ĉar vi venigos la
Izraelidojn en la landon, pri kiu Mi ĵuris al ili; kaj
Mi estos kun vi. 24 Kaj kiam Moseo tute finis la
skribadon de la vortoj de ĉi tiu instruo en libron,
25 tiam Moseo ordonis al la Levidoj, kiuj portis
la keston de interligo de la Eternulo, dirante: 26
Prenu ĉi tiun libron de la instruo, kaj kuŝigu ĝin
flanke de la kesto de interligo de la Eternulo, via
Dio, por ke ĝi estu tie atesto kontraŭ vi; 27 ĉar
mi konas vian malobeemecon kaj vian malmolan
nukon; ja eĉ nun, kiam mi estas ankoraŭ vivanta
inter vi, vi estis malobeemaj kontraŭ la Eternulo:
kio do estos post mia morto? 28 Kunvenigu al mi
ĉiujn plejaĝulojn de viaj triboj kaj viajn oficistojn,
kaj mi parolos antaŭ iliaj oreloj tiujn vortojn, kaj
mi atestigos kontraŭ ili la ĉielon kaj la teron. 29
Ĉar mi scias, ke post mia morto vi malboniĝos kaj
dekliniĝos de la vojo, pri kiu mi ordonis al vi; kaj
trafos vin mizero en la estonta tempo pro tio, ke
vi faros malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
kolerigante Lin per la faroj de viaj manoj. 30 Kaj
Moseo eldiris antaŭ la oreloj de la tuta komunumo
de Izrael la vortojn de ĉi tiu kanto ĝis la fino:

32 Atentu, ĉielo, kaj mi parolos; Kaj aŭdu la
tero la vortojn de mia buŝo. 2 Verŝiĝos kiel
pluvo mia instruo, Fluos kiel roso mia parolo,
Kiel pluvego sur verdaĵon Kaj kiel grandaj gutoj
sur herbon. 3 Ĉar la nomon de la Eternulo mi
vokas; Donu honoron al nia Dio. 4 Li estas la
Roko; perfektaj estas Liaj faroj; Ĉar ĉiuj Liaj vojoj
estas justaj. Li estas Dio fidela kaj sen malbonago;
Justa kaj verama Li estas. 5 Ili malboniĝis antaŭ
Li, Ili ne estas Liaj infanoj, pro sia malvirteco;
Generacio malhumila kaj malhonesta. 6 Ĉu al
la Eternulo vi tiel repagas, Popolo malnobla
kaj malprudenta? Ĉu ne Li estas via patro, kiu
vin kreis? Ĉu ne Li vin estigis kaj aranĝis? 7
Rememoru la tempon antikvan, Pripensu la jarojn
de la antaŭaj generacioj; Demandu vian patron,
kaj li sciigos al vi; Viajn maljunulojn, kaj ili diros
al vi. 8 Kiam la Plejaltulo donis landojn al la
popoloj, Kiam Li disloĝigis la homidojn, Li starigis
la limojn de la popoloj Laŭ la nombro de la idoj de
Izrael; 9 Ĉar parto de la Eternulo estas Lia popolo;
Jakob estas Lia hereda mezuritaĵo. 10 Li trovis lin
en dezerto, En stepo, kie regas bruo senviva; Li
ĉirkaŭis lin, zorgis pri li, Gardis lin kiel pupilon
de Sia okulo. 11 Kiel aglo vekas sian neston,
Flugpendas super siaj idoj, Tiel Li etendis Siajn
flugilojn, Prenis lin, portis lin sur Siaj flugiloj. 12
La Eternulo sola kondukis lin, Kaj neniu fremda
dio estis kun Li. 13 Li portis lin sur altaĵon de la
tero, Manĝigis al li produktojn de kampoj, Nutris
lin per mielo el ŝtono Kaj per oleo el granita
roko, 14 Per butero de bovinoj kaj per lakto de
ŝafinoj Kun sebo de ŝafidoj Kaj per ŝafoj de Baŝan
kaj per kaproj Kaj per la graso de la kernoj de
tritiko; Kaj vi trinkis la ŝaŭmantan sangon de
vinberoj. 15 Kaj Jeŝurun grasiĝis kaj malhumiliĝis;
Vi grasiĝis, dikiĝis, kaj sebopleniĝis; Kaj li forlasis
la Dion, kiu lin kreis, Kaj li malrespektis la Rokon
de sia savo. 16 Ili incitis Lin per fremdaj dioj,
Per abomenaĵoj ili kolerigis Lin. 17 Ili alportis
oferojn al diabloj, ne al Dio, Al dioj, kiujn ili ne
konis, Al novaj, antaŭ nelonge venintaj, Pri kiuj
ne pensis viaj patroj. 18 La Defendanton, kiu vin
naskis, vi perdis el la memoro, Kaj vi forgesis la
Dion, kiu vin estigis. 19 Kaj la Eternulo vidis, Kaj
ekabomenis kolere Siajn filojn kaj Siajn filinojn;
20 Kaj Li diris: Mi kaŝos Mian vizaĝon for de ili, Mi
vidos, kia estos ilia fino; Ĉar ili estas generacio
perfida, Infanoj, kiuj ne havas en si fidelecon.
21 Ili incitis Min per ne-dio, Kolerigis Min per
siaj vantaĵoj: Tial Mi incitos ilin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi ilin kolerigos. 22 Ĉar
fajro ekflamis en Mia kolero, Kaj ĝi brulas ĝis la
profundoj de Ŝeol, Kaj ĝi ruinigas la teron kaj ĝiajn
produktojn, Kaj ĝi bruligas la bazojn de la montoj.
(Sheol h7585) 23 Mi amasigos super ili malfeliĉojn;
Miajn sagojn Mi ĉiujn eluzos kontraŭ ilin. 24 Ili

konsumiĝos de malsato Kaj senfortiĝos de febro
kaj de turmenta epidemio; Kaj la dentojn de bestoj
Mi venigos sur ilin Kun la veneno de rampantoj
sur la tero. 25 Ekstere ekstermos glavo, Kaj en la
domoj teruro, Junulon kaj junulinon, Suĉinfanon
kun grizharulo. 26 Mi dirus: Mi disblovos ilin, Mi
neniigos la memoron pri ili inter la homoj; 27 Se
Mi ne timus, ke ĉagrenus Min la malamikoj, Ke
eble fieriĝus iliaj premantoj, Kaj dirus: Nia mano
estas potenca, Kaj ne la Eternulo faris ĉion ĉi tion.
28 Ĉar ili estas popolo, kiu perdis la prudenton,
Kaj komprenadon ili ne havas. 29 Se ili estus
prudentaj, ili tion komprenus; Ili pripensus, kia
estos ilia fino. 30 Kiel povus unu persekuti milon
Kaj du forkurigi dek milojn, Se ilia Defendanto
ilin ne vendus Kaj la Eternulo ilin ne transdonus?
31 Ilia defendanto ne estas ja kiel nia Defendanto,
Niaj malamikoj mem tion povas juĝi. 32 Ĉar el la
vinberbranĉoj de Sodom estas iliaj vinberbranĉoj
Kaj el la kampoj de Gomora; Iliaj beroj estas beroj
venenaj, Vinberojn maldolĉajn ili havas. 33 Galo
de drakoj estas ilia vino, Kaj pereiga veneno de
aspidoj. 34 Ĉu tio ne estas kaŝita ĉe Mi, Sigelita en
Mia trezorejo? 35 Ĉe Mi estas venĝo kaj repago,
Ĝis la tago, kiam ekŝanceliĝos ilia piedo; Ĉar
proksima estas la tago de ilia malfeliĉo, Kaj rapide
venos tio, kio estas destinita por ili. 36 Ĉar la
Eternulo juĝos Sian popolon, Kaj Li kompatos
Siajn sklavojn, Kiam Li vidos, ke malaperis ilia
forto, Ke jam ne ekzistas malliberulo nek liberulo.
37 Kaj Li diros: Kie estas iliaj dioj, La fortikaĵo, kiun
ili fidis; 38 Kiuj manĝis la sebon de iliaj buĉoferoj,
Trinkis la vinon de iliaj verŝoferoj? Ili leviĝu kaj
helpu vin, Ili estu ŝirmo por vi! 39 Vidu nun, ke
estas Mi, Mi sola, Kaj ne ekzistas dio krom Mi; Mi
mortigas kaj vivigas; Mi frapas kaj resanigas; Kaj
neniu povas savi el Mia mano. 40 Mi levos al la
ĉielo Mian manon, Kaj Mi diros: Mi vivas eterne.
41 Kiam Mi akrigos Mian brilantan glavon Kaj Mia
mano komencos la juĝadon, Tiam Mi revenĝos
al Miaj malamikoj, Kaj al Miaj malamantoj Mi
repagos. 42 Mi ebriigos Miajn sagojn per sango,
Kaj Mia glavo manĝos karnon, El la sango de
mortigitoj kaj kaptitoj, El la kapoj de la estroj de
la malamikoj. 43 Gloru, ho gentoj, Lian popolon;
Ĉar Li venĝos pro la sango de Siaj sklavoj, Kaj Li
redonos venĝon al Siaj malamikoj Kaj pekliberigos
Sian teron kaj Sian popolon. 44 Kaj Moseo venis
kaj eldiris ĉiujn vortojn de ĉi tiu kanto antaŭ la
oreloj de la popolo, li kaj Josuo, filo de Nun. 45 Kaj
kiam Moseo finis la paroladon de ĉiuj ĉi tiuj vortoj
antaŭ la tuta Izrael, 46 tiam li diris al ili: Enmetu
en vian koron ĉiujn vortojn, per kiuj mi avertas
vin hodiaŭ, kaj transdonu ilin al viaj gefiloj, por ke
ili penu plenumi ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo. 47
Ĉar ne malgrava afero ĝi estas por vi; sed ĝi estas
via vivo, kaj per ĉi tiu afero vi longe vivos sur la
tero, al kiu vi iras trans Jordanon, por ekposedi
ĝin. 48 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en
la sama tago, dirante: 49 Supreniru sur ĉi tiun
monton Abarim, sur la monton Nebo, kiu estas
en la lando Moaba, kontraŭ Jeriĥo; kaj rigardu la
landon Kanaanan, kiun Mi donas al la Izraelidoj
kiel posedaĵon; 50 kaj mortu sur la monto, sur
kiun vi supreniras, kaj alkolektiĝu al via popolo,
kiel mortis Aaron, via frato, sur la monto Hor,
kaj alkolektiĝis al sia popolo: 51 pro tio, ke vi
pekis kontraŭ Mi inter la Izraelidoj ĉe la Akvo de
Malpaco en Kadeŝ, en la dezerto Cin; pro tio, ke vi
ne aperigis Mian sanktecon inter la Izraelidoj.
52 Ĉar de malproksime vi vidos la landon, sed vi
ne eniros tien, en la landon, kiun mi donas al la
Izraelidoj.

33 Kaj jen estas la beno, per kiu benis Moseo, la
Dia homo, la Izraelidojn antaŭ sia morto. 2 Li
diris: La Eternulo venis de Sinaj Kaj eklumis al ili
de Seir; Li ekbrilis de la monto Paran Kaj venis el
milmiloj da sanktuloj; Ĉe Lia dekstra flanko estas
fajro de leĝo por ili. 3 Vere Li amas la popolojn;
Ĉiuj Liaj sanktuloj estas en Via mano; Kaj ili falis
antaŭ Viaj piedoj, Por aŭskulti Viajn vortojn. 4
Instruon transdonis al ni Moseo, Heredaĵon por
la komunumo de Jakob. 5 Kaj li fariĝis reĝo en
Jeŝurun, Kiam kunvenis la ĉefoj de la popolo, Kune
la triboj de Izrael. 6 Vivu Ruben, kaj li ne mortu;
Kaj liaj viroj ne estu malmultaj. 7 Kaj ĉi tion
pri Jehuda li diris: Aŭdu, ho Eternulo, la voĉon
de Jehuda, Kaj alkonduku lin al lia popolo; Per
siaj manoj li sin defendos, Kaj Vi estu helpanto
kontraŭ liaj malamikoj. 8 Kaj pri Levi li diris:
Viaj signoj de lumo kaj de justo estu por Via
sankta viro, Kiun Vi elprovis en Masa, Kun kiu
Vi malpacis ĉe la Akvo de Malpaco; 9 Kiu diras
pri sia patro kaj pri sia patrino: Mi ne vidis ilin;
Kiu ne rekonis siajn fratojn Kaj ne konis siajn
filojn: Ĉar ili observis Viajn dirojn Kaj gardis Vian
interligon; 10 Ili instruu Viajn leĝojn al Jakob Kaj
Vian instruon al Izrael; Ili metu incenson antaŭ
Vian vizaĝon, Kaj bruloferojn sur Vian altaron. 11
Benu, ho Eternulo, lian forton, Kaj favoru la faron
de liaj manoj; Frapu la lumbon de tiuj, kiuj leviĝas
kontraŭ lin, Kaj de liaj malamantoj, ke ili ne povu
releviĝi. 12 Pri Benjamen li diris: La amato de
la Eternulo loĝos sendanĝere ĉe Li; Li protektas
lin ĉiutage, Kaj inter Liaj brakoj li ripozas. 13 Kaj
pri Jozef li diris: Benita de la Eternulo estas lia

tero, Per donoj de la ĉielo, per roso, Kaj per la
profundaĵo, kuŝanta malsupre, 14 Kaj per donoj,
produktataj de la suno, Kaj per donoj, kiujn eligas
la lunoj, 15 Kaj per la plejbonaĵoj de la antikvaj
montoj, Kaj per la donoj de la eternaj montetoj,
16 Kaj per la donoj de la tero kaj de ĝia abundeco.
Kaj la favoro de Tiu, kiu aperis en la arbetaĵo,
Venu sur la kapon de Jozef Kaj sur la verton de la
elektito inter liaj fratoj. 17 Lia unuenaskita bovido
estas belega, Kaj liaj kornoj estas kiel kornoj de
bubalo; Per ili li kornobatos ĉiujn popolojn kune
ĝis la randoj de la tero. Tio estas la dekmiloj de
Efraim, Tio estas la miloj de Manase. 18 Kaj pri
Zebulun li diris: Ĝoju, Zebulun, ĉe via eliro; Kaj
Isaĥar, en viaj tendoj. 19 La popolojn ili vokas sur
la monton; Tie ili oferbuĉas oferojn de justeco;
Ĉar ili nutras sin per la riĉaĵo de la maro, Kaj
per trezoroj, kaŝitaj en la sablo. 20 Kaj pri Gad li
diris: Benata estu la disvastiganto de Gad; Kiel
leono li kuŝas, Kaj li disŝiras brakon kune kun la
verto. 21 Li elrigardis al si komencaĵon, Ĉar tie
la leĝdonanto destinis por li parton; Kaj li venis
kun la ĉefoj de la popolo, Plenumis la justecon de
la Eternulo Kaj Liajn decidojn pri Izrael. 22 Kaj
pri Dan li diris: Dan estas juna leono, Kiu elsaltas
el Baŝan. 23 Kaj pri Naftali li diris: Naftali estas
sata de favoro Kaj plena de beno de la Eternulo;
Okcidenton kaj sudon li posedu. 24 Kaj pri Aŝer li
diris: Benita inter la filoj estas Aŝer; Li estu amata
de siaj fratoj, Kaj li trempu en oleo sian piedon; 25
Fero kaj kupro estu viaj rigliloj; Kaj dum via tuta
vivo daŭru via bonstato. 26 Ne ekzistas simila al
Dio, ho Jeŝurun, Kiu sidas en la ĉielo por via helpo,
En Sia majesto en la nuboj. 27 La Dio antikva
estas loĝejo, Kaj malsupre estas brakoj eternaj.
Kaj Li forpelis de antaŭ vi la malamikon, Kaj diris:
Ekstermu. 28 Kaj Izrael loĝas sendanĝere, sola; La
fonto de Jakob estas sur tero de greno kaj mosto,
Kaj lia ĉielo gutigas roson. 29 Feliĉa vi estas, ho
Izrael! Kiu estas simila al vi, popolo helpata de la
Eternulo, La ŝildo de via helpo kaj la glavo de via
gloro? Flatos vin viaj malamikoj, Kaj vi paŝados
sur iliaj altaĵoj.

34 Kaj Moseo supreniris de la stepo de Moab
sur la monton Nebo, sur la supron de Pisga,
kiu estas kontraŭ Jeriĥo. Kaj la Eternulo montris
al li la tutan landon Gilead, ĝis Dan, 2 kaj la tutan
teron de Naftali kaj la teron de Efraim kaj Manase
kaj la tutan teron de Jehuda ĝis la ekstrema maro,
3 kaj la teron sudan kaj la distrikton de la valo
de Jeriĥo, la urbo de Palmoj, ĝis Coar. 4 Kaj la
Eternulo diris al li: Jen estas la lando, pri kiu Mi
ĵuris al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al
via idaro Mi ĝin donos. Mi vidigis ĝin al vi per
viaj okuloj, sed tien vi ne eniros. 5 Kaj mortis tie
Moseo, la servanto de la Eternulo, en la lando
Moaba, laŭ la diro de la Eternulo. 6 Kaj li estas
enterigita en la valo en la lando Moaba, kontraŭ
Bet-Peor; kaj neniu scias lian tombon ĝis hodiaŭ.
7 Kaj Moseo havis la aĝon de cent dudek jaroj,
kiam li mortis; ne malakriĝis lia okulo, kaj ne
malaperis lia freŝeco. 8 Kaj la Izraelidoj priploris
Moseon sur la stepoj de Moab dum tridek tagoj.
Kaj pasis la tagoj de plorado kaj funebrado pri
Moseo. 9 Kaj Josuo, filo de Nun, estis plena de
spirito de saĝeco, ĉar Moseo metis siajn manojn
sur lin; kaj la Izraelidoj aŭskultis lin, kaj agis, kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 10 Ne aperis plu en
Izrael profeto tia, kiel Moseo, kiun la Eternulo
konis, vizaĝon kontraŭ vizaĝo; 11 koncerne ĉiujn
signojn kaj miraklojn, kiujn la Eternulo sendis lin
fari en la lando Egipta super Faraono kaj super
ĉiuj liaj servantoj kaj super lia tuta lando, 12 kaj
koncerne la tutan potencon, kaj ĉiujn mirindajn
kaj grandajn farojn, kiujn Moseo faris antaŭ la
okuloj de la tuta Izrael.

Josuo

1 Post la morto de Moseo, servanto de la Eternulo,
la Eternulo diris al Josuo, filo de Nun, helpanto
de Moseo, jene: **2** Mia servanto Moseo mortis; kaj
nun leviĝu, transiru ĉi tiun Jordanon, vi kaj ĉi tiu
tuta popolo, en la landon, kiun Mi donas al ili,
al la Izraelidoj. **3** Ĉiun lokon, sur kiun paŝos la
plando de via piedo, Mi donas al vi, kiel Mi diris
al Moseo. **4** De la dezerto kaj de ĉi tiu Lebanon ĝis
la granda rivero, la rivero Eŭfrato, la tuta lando
de la Ĥetidoj, ĝis la Granda Maro okcidente, estu
viaj limoj. **5** Neniu rezistos al vi dum via tuta
vivo; kiel Mi estis kun Moseo, tiel Mi estos kun
vi; Mi ne foriros de vi kaj Mi ne forlasos vin. **6**
Estu forta kaj kuraĝa; ĉar vi ekposedigos al ĉi tiu
popolo la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, ke
Mi donos ĝin al ili. **7** Nur estu forta kaj tre kuraĝa,
penante agi laŭ la tuta instruo, kiun donis al vi
Mia servanto Moseo; ne dekliniĝu de ĝi dekstren
nek maldekstren, por ke vi sukcesu ĉie, kien vi
iros. **8** Ĉi tiu libro de la instruo ne foriĝu de via
buŝo, sed meditu pri ĝi tage kaj nokte, por ke vi
zorge plenumu ĉion, kio estas skribita en ĝi; ĉar
tiam vi havos feliĉon sur viaj vojoj, kaj tiam vi
havos sukceson. **9** Jen Mi ordonis al vi: estu forta
kaj kuraĝa; ne havu teruron kaj ne timu; ĉar kun
vi estas la Eternulo, via Dio, ĉie, kien vi iros. **10** Kaj
Josuo ordonis al la oficistoj de la popolo, dirante:
11 Iru tra la tendaro, kaj ordonu al la popolo,
dirante: Pretigu por vi manĝaĵon, ĉar post tri tagoj
vi transiros ĉi tiun Jordanon, por iri ekposedi la
landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
posedaĵon. **12** Kaj al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj
kaj al la duontribo de Manase, Josuo diris jene:
13 Memoru la aferon, kiun ordonis al vi Moseo,
servanto de la Eternulo, dirante: La Eternulo, via
Dio, ripozigis vin, kaj donis al vi ĉi tiun teron; **14**
viaj edzinoj, viaj infanoj, kaj viaj brutoj restos
sur la tero, kiun donis al vi Moseo transe de
Jordan; kaj vi iru armitaj antaŭ viaj fratoj, ĉiuj,
kiuj taŭgas por la milito, kaj helpu ilin, **15** ĝis la
Eternulo ripozigos viajn fratojn, kiel vin, kaj ili
ankaŭ ekposedos la teron, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al ili; tiam vi reiros sur la teron de
via posedado, kaj vi posedos ĝin, kiun donis al vi
Moseo, servanto de la Eternulo, transe de Jordan,
sur la flanko de sunleviĝo. **16** Kaj ili respondis al
Josuo, dirante: Ĉion, kion vi ordonis, ni faros, kaj
ĉien, kien vi sendos nin, ni iros. **17** Tute tiel, kiel
ni obeis Moseon, ni obeos vin; nur la Eternulo,
via Dio, estu kun vi, kiel Li estis kun Moseo. **18**
Ĉiu, kiu malobeos vian diron kaj ne aŭskultos
viajn vortojn en ĉio, kion vi ordonis al li, estos
mortigita. Nur estu forta kaj kuraĝa.

2 Kaj Josuo, filo de Nun, sendis el Ŝitim
du esplorrigardantojn sekrete, dirinte: Iru,
pririgardu la landon kaj Jeriĥon. Kaj ili iris, kaj
venis en la domon de malĉastistino, kies nomo
estis Raĥab, kaj ili dormis tie. **2** Kaj oni diris al la
reĝo de Jeriĥo jene: Jen venis ĉi tien en la nokto
viroj el la Izraelidoj, por esplorrigardi la landon.
3 Tiam la reĝo de Jeriĥo sendis al Raĥab, por diri:
Elirigu la virojn, kiuj venis al vi, kiuj venis en
vian domon; ĉar por esplorrigardi la tutan landon
ili venis. **4** Sed la virino prenis la du virojn kaj
kaŝis ilin, kaj diris: Efektive venis al mi la viroj,
sed mi ne scias, el kie ili estas; **5** kaj kiam en la
mallumo oni estis fermontaj la pordegon, la viroj
eliris; mi ne scias, kien la viroj iris; postkuru ilin
rapide, ĉar vi kuratingos ilin. **6** Sed ŝi suprenirigis
ilin sur la tegmenton, kaj kaŝis ilin en la trunkoj
de lino, kiuj kuŝis ĉe ŝi sur la tegmento. **7** La
viroj postkuris ilin en la direkto al Jordan ĝis la
transirejo; kaj la pordegon oni fermis, post kiam
eliris la postkurantoj. **8** Kaj antaŭ ol la kaŝitoj
kuŝiĝis, ŝi supreniris al ili sur la tegmenton, **9**
kaj ŝi diris al la viroj: Mi scias, ke la Eternulo
transdonis al vi la landon kaj ke teruro pri vi falis
sur nin kaj ke timuliĝis antaŭ vi ĉiuj loĝantoj de
la lando; **10** ĉar ni aŭdis, ke la Eternulo sekigis
antaŭ vi la akvon de la Ruĝa Maro, kiam vi eliris
el Egiptujo, kaj kiel vi agis kun la du reĝoj de la
Amoridoj, kiuj estis transe de Jordan, kun Siĥon
kaj kun Og, kiujn vi ekstermis. **11** Ni aŭdis, kaj
ektimis nia koro, kaj en neniu restis kuraĝo antaŭ
vi; ĉar la Eternulo, via Dio, estas Dio en la ĉielo
supre kaj sur la tero malsupre. **12** Kaj nun ĵuru al
mi per la Eternulo, ke ĉar mi faris favorkoraĵon al
vi, tial ankaŭ vi faros favorkoraĵon al la domo de
mia patro; kaj donu al mi signon de vereco, **13**
ke vi konservos la vivon al mia patro kaj al mia
patrino kaj al miaj fratoj kaj al miaj fratinoj, kaj
al ĉiu, kiun ili havas, kaj vi savos niajn animojn
kontraŭ morto. **14** Kaj la viroj diris al ŝi: Nia
animo mortu anstataŭ via, se vi ne rakontos pri
ĉi tiu nia afero; kaj kiam la Eternulo donos al ni
la landon, tiam ni faros al vi favorkoraĵon kaj
fidelaĵon. **15** Kaj ŝi malsuprenigis ilin per ŝnuro
tra la fenestro; ĉar ŝia domo estis en la muro de
la urbo, kaj ŝi loĝis en la muro. **16** Kaj ŝi diris al
ili: Iru sur la monton, por ke ne renkontu vin la
postkurantoj, kaj kaŝu vin tie dum tri tagoj, ĝis la
postkurantoj revenos; kaj poste vi iros vian vojon.
17 Kaj la viroj diris al ŝi: Jen kiamaniere ni estos
liberaj de via ĵuro, per kiu vi ĵurigis nin: **18** jen ni

venos en la landon, kaj vi alligu al la fenestro la
ruĝan ŝnuron, per kiu vi nin malsuprenigis; kaj
vian patron kaj vian patrinon kaj viajn fratojn
kaj la tutan familion de via patro kolektu al vi
en la domon; 19 kaj se iu eliros el la pordo de
via domo eksteren, lia sango estos sur lia kapo,
kaj ni estos senkulpaj; kaj pri ĉiu, kiu estos kun
vi en la domo, lia sango estos sur nia kapo, se
ies mano lin tuŝos. 20 Sed se vi rakontos ĉi tiun
nian aferon, tiam ni estos liberaj de via ĵuro, per
kiu vi ĵurigis nin. 21 Kaj ŝi diris: Ĝi estu, kiel vi
diris. Kaj ŝi foririgis ilin, kaj ili iris; kaj ŝi alligis
la ruĝan ŝnuron al la fenestro. 22 Kaj ili iris, kaj
venis sur la monton, kaj restis tie dum tri tagoj,
ĝis revenis la postkurantoj. Kaj la postkurantoj
serĉis sur la tuta vojo, kaj ne trovis. 23 Tiam la du
viroj iris returne, kaj malsupreniris de la monto,
kaj transiĝis, kaj venis al Josuo, filo de Nun, kaj
rakontis al li ĉion, kio okazis al ili. 24 Kaj ili diris
al Josuo: La Eternulo transdonis en nian manon la
tutan landon, kaj ĉiuj loĝantoj de la lando havas
timon antaŭ ni.

3 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj ili elmoviĝis
de Ŝitim kaj alvenis al Jordan, li kaj ĉiuj
Izraelidoj, kaj ili tradormis tie la nokton, antaŭ ol
transiri. 2 Kaj post paso de tri tagoj la oficistoj
iris tra la tendaro, 3 kaj ordonis al la popolo,
dirante: Kiam vi ekvidos la keston de interligo de
la Eternulo, via Dio, kaj la pastrojn Levidojn, kiuj
portas ĝin, tiam ekmoviĝu de viaj lokoj kaj iru
post ili. 4 Sed inter vi kaj ĝi devas esti interspaco
de ĉirkaŭ du mil ulnoj da mezuro; ne alproksimiĝu
al ĝi, por ke vi sciu la vojon, laŭ kiu vi devas iri;
ĉar vi ne iris laŭ tiu vojo antaŭe. 5 Kaj Josuo diris
al la popolo: Sanktigu vin, ĉar morgaŭ la Eternulo
faros inter vi miraklojn. 6 Kaj Josuo diris al la
pastroj jene: Prenu la keston de interligo, kaj
preteriru antaŭ la popolo. Kaj ili prenis la keston
de interligo, kaj pretériris antaŭ la popolo. 7 Kaj la
Eternulo diris al Josuo: En ĉi tiu tago Mi komencos
altigi vin antaŭ la okuloj de la tuta Izrael, por ke
ili sciu, ke kiel Mi estis kun Moseo, tiel Mi estos
kun vi. 8 Kaj vi ordonu al la pastroj, kiuj portas
la keston de interligo, dirante: Kiam vi venos al
la rando de la akvo de Jordan, tiam stariĝu en
Jordan. 9 Kaj Josuo diris al la Izraelidoj: Aliru ĉi
tien, kaj aŭskultu la vortojn de la Eternulo, via
Dio. 10 Kaj Josuo diris: Per tio vi ekscios, ke la
vivanta Dio estas inter vi, kaj ke Li forpelos de
antaŭ vi la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn kaj la
Ĥividojn kaj la Perizidojn kaj la Girgaŝidojn kaj la
Amoridojn kaj la Jebusidojn: 11 jen la kesto de
interligo de la Sinjoro de la tuta tero transiros
antaŭ vi Jordanon. 12 Kaj nun prenu al vi dek
du virojn el la triboj de Izrael, po unu viro el ĉiu
tribo. 13 Kaj kiam la plandoj de la piedoj de la
pastroj, kiuj portas la keston de la Eternulo, la
Sinjoro de la tuta tero, haltos en la akvo de Jordan,
la akvo de Jordan detiriĝos, la akvo, kiu fluas de
supre; kaj ĝi stariĝos, kiel unu muro. 14 Kaj kiam
la popolo elmoviĝis el siaj tendoj, por transiri
Jordanon, kaj la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo, estis antaŭ la popolo, 15 kaj kiam la
portantoj de la kesto venis al Jordan, kaj la piedoj
de la pastroj, kiuj portis la keston, trempiĝis en la
rando de la akvo (kaj Jordan estis plena ĉe ĉiuj
siaj bordoj dum la tuta tempo de rikoltado), 16
tiam la akvo, kiu fluis de supre, haltis, stariĝis kiel
unu muro, tre malproksime, ĉe la urbo Adam, kiu
estas apud Cartan; kaj la akvo, kiu fluis al la maro
de la stepo, al la Sala Maro, tute foriris. Kaj la
popolo transiris kontraŭ Jeriĥo. 17 Kaj la pastroj,
kiuj portis la keston de interligo de la Eternulo,
staris forte sur seka tero meze de Jordan, kaj la
tuta Izrael iris trans seka tero, ĝis la tuta popolo
transiris Jordanon.

4 Kaj kiam la tuta popolo transiris Jordanon, la
Eternulo diris al Josuo jene: 2 Prenu al vi el la
popolo dek du virojn, po unu viro el ĉiu tribo,
3 kaj ordonu al ili, dirante: Prenu al vi de ĉi tie,
el la mezo de Jordan, kie firme staris la piedoj
de la pastroj, dek du ŝtonojn, kaj transportu ilin
kun vi, kaj metu ilin sur la nokthaltejo, kie vi
pasigos ĉi tiun nokton. 4 Kaj Josuo alvokis la
dek du virojn, kiujn li destinis el la Izraelidoj,
po unu viro el ĉiu tribo; 5 kaj Josuo diris al ili:
Iru antaŭ la kesto de la Eternulo, via Dio, en la
mezo de Jordan, kaj levu al vi sur vian ŝultron
ĉiu po unu ŝtono, laŭ la nombro de la triboj de
la Izraelidoj; 6 por ke ĉi tio estu signo inter vi.
Se viaj infanoj morgaŭ demandos vin, dirante:
Pro kio estas ĉe vi ĉi tiuj ŝtonoj? 7 tiam vi diros
al ili: Pro tio, ke disflankiĝis la akvo de Jordan
antaŭ la kesto de interligo de la Eternulo; kiam
ĝi iris trans Jordanon, disflankiĝis la akvo de
Jordan. Kaj ĉi tiuj ŝtonoj estos memorigaĵo por
la Izraelidoj eterne. 8 Kaj la Izraelidoj faris tiel,
kiel ordonis Josuo; kaj ili prenis dek du ŝtonojn el
meze de Jordan, kiel la Eternulo diris al Josuo,
laŭ la nombro de la triboj de la Izraelidoj; kaj ili
transportis ilin kun si al la nokthaltejo, kaj kuŝigis
ilin tie. 9 Kaj dek du ŝtonojn Josuo starigis meze
de Jordan, sur la loko, sur kiu staris la piedoj
de la pastroj, kiuj portis la keston de interligo;

kaj ili restis tie ĝis hodiaŭ. 10 Kaj la pastroj, kiuj
portis la keston, staris meze de Jordan, ĝis finiĝis
ĉio, kion la Eternulo ordonis al Josuo diri al la
popolo, konforme al ĉio, kion Moseo ordonis al
Josuo. Kaj la popolo rapide transiris. 11 Kaj kiam
la tuta popolo transiris, tiam transiris la kesto de
la Eternulo kaj la pastroj antaŭ la popolo. 12 Kaj
la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duontribo de
Manase transiris armitaj antaŭ la Izraelidoj, kiel
diris al ili Moseo. 13 Ĉirkaŭ kvardek mil armitaj
militistoj transiris antaŭ la Eternulo por la milito,
sur la stepon de Jeriĥo. 14 En tiu tago la Eternulo
altigis Josuon antaŭ la okuloj de la tuta Izrael; kaj
ili komencis timi lin, kiel ili timis Moseon dum lia
tuta vivo. 15 Kaj la Eternulo diris al Josuo jene:
16 Ordonu al la pastroj, kiuj portas la keston de
atesto, ke ili supreniru el Jordan. 17 Kaj Josuo
ordonis al la pastroj, dirante: Supreniru el Jordan.
18 Kaj kiam la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo de la Eternulo, supreniris el Jordan, kaj
kiam la plandoj de la pastroj leviĝis sur la sekan
teron, la akvo de Jordan reiris al sia loko kaj
ekfluis kiel antaŭe laŭ ĉiuj siaj bordoj. 19 Kaj la
popolo eliris el Jordan en la deka tago de la unua
monato, kaj ili starigis sian tendaron en Gilgal,
oriente de Jeriĥo. 20 Kaj la dek du ŝtonojn, kiujn
ili prenis el Jordan, Josuo starigis en Gilgal. 21
Kaj li diris al la Izraelidoj jene: Se en la venonta
tempo viaj filoj demandos siajn patrojn, dirante:
Kion signifas ĉi tiuj ŝtonoj? 22 tiam diru al viaj
filoj jene: Sur seka tero Izrael transiris ĉi tiun
Jordanon; 23 ĉar la Eternulo, via Dio, elsekigis la
akvon de Jordan antaŭ vi, ĝis vi transiris, kiel la
Eternulo, via Dio, faris kun la Ruĝa Maro, kiun Li
elsekigis antaŭ ni, ĝis ni transiris; 24 por ke ĉiuj
popoloj de la tero sciu, ke la mano de la Eternulo
estas forta, kaj por ke ili timu la Eternulon, vian
Dion, en ĉiu tempo.

5 Kaj kiam ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, kiuj loĝis
transe de Jordan okcidente, kaj ĉiuj reĝoj de
la Kanaanidoj, kiuj loĝis apud la maro, aŭdis, ke
la Eternulo elsekigis la akvon de Jordan antaŭ la
Izraelidoj, ĝis ili transiris, tiam ektimis ilia koro,
kaj ili ne havis plu kuraĝon antaŭ la Izraelidoj. 2
En tiu tempo la Eternulo diris al Josuo: Faru al vi
ŝtonajn tranĉilojn, kaj cirkumcidu la Izraelidojn
denove, duan fojon. 3 Kaj Josuo faris al si ŝtonajn
tranĉilojn, kaj cirkumcidis la Izraelidojn sur la
monteto Aralot. 4 Kaj jen estas la kaŭzo, pro kiu
Josuo cirkumcidis: la tuta popolo, kiu eliris el
Egiptujo, la virseksuloj, ĉiuj militkapablaj, mortis
en la dezerto, sur la vojo, kiam ili iris el Egiptujo;
5 ĉar cirkumcidita estis la tuta popolo, kiu eliris;
sed ĉiuj, kiuj naskiĝis en la dezerto, sur la vojo,
kiam ili iris el Egiptujo, ne estis cirkumciditaj.
6 Ĉar dum kvardek jaroj la Izraelidoj iris en la
dezerto, ĝis la tuta popolo militkapabla, kiu eliris
el Egiptujo, elmortis, pro tio, ke ili ne obeis la
voĉon de la Eternulo; al ili la Eternulo ĵuris, ke Li
ne montros al ili la landon, pri kiu la Eternulo
ĵuris al iliaj patroj, ke Li donos al ni landon, en
kiu fluas lakto kaj mielo. 7 Iliajn filojn Li starigis
anstataŭ ili. Tiujn Josuo cirkumcidis; ĉar ili estis
necirkumciditaj, ĉar oni ne cirkumcidis ilin dum
la vojo. 8 Kaj kiam estis finita la cirkumcidado
de la tuta popolo, ili restis sur sia loko en la
tendaro, ĝis ili resaniĝis. 9 Kaj la Eternulo diris
al Josuo: Hodiaŭ Mi derulis de vi la hontindaĵon
de Egiptujo. Kaj tiu loko ricevis la nomon Gilgal
ĝis hodiaŭ. 10 Kaj la Izraelidoj staris tendare en
Gilgal, kaj faris la Paskon en la dek-kvara tago
de la monato vespere sur la stepo de Jeriĥo. 11
Kaj ili manĝis el la produktoj de la tero en la
sekvanta tago post la Pasko, macojn kaj rostitajn
grajnojn en la sama tago. 12 Kaj la manao ĉesis
fali en la sekvanta tago, post kiam ili manĝis el
la produktoj de la tero; kaj la Izraelidoj ne plu
havis manaon, sed ili manĝis la produktojn de
la lando Kanaana en tiu jaro. 13 Kaj okazis, ke
kiam Josuo estis apud Jeriĥo, li levis siajn okulojn,
kaj ekvidis, ke jen viro staras antaŭ li kaj en sia
mano li tenas nudigitan glavon. Kaj Josuo aliris
al li, kaj diris al li: Ĉu vi estas nia, aŭ ĉu el niaj
malamikoj? 14 Kaj tiu diris: Ne, mi estas militestro
de la Eternulo, mi nun venis. Tiam Josuo ĵetis sin
vizaĝaltere kaj faris adoron, kaj diris al li: Kion
mia sinjoro diros al sia sklavo? 15 Kaj la militestro
de la Eternulo diris al Josuo: Demetu viajn ŝuojn
de viaj piedoj; ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas
sankta. Kaj Josuo faris tiel.

6 (Kaj Jeriĥo estis fermita kaj ŝlosita kontraŭ la
Izraelidoj; neniu eliris, kaj neniu eniris.) 2 Kaj la
Eternulo diris al Josuo: Vidu, Mi transdonis en vian
manon Jeriĥon kaj ĝian reĝon kaj ĝiajn fortajn
militistojn. 3 Ĉirkaŭiru la urbon ĉiuj militistoj,
ĉirkaŭiru la urbon unu fojon; tiel faru dum ses
tagoj. 4 Kaj sep pastroj portu sep trumpetojn
jubileajn antaŭ la kesto; kaj en la sepa tago
ĉirkaŭiru la urbon sep fojojn, kaj la pastroj sonigu
per la trumpetoj. 5 Kaj kiam oni ektrumpetos per
la jubilea korno kaj vi ekaŭdos la sonadon de la
trumpeto, tiam la tuta popolo ekkriu per laŭta
voĉo; kaj la muro de la urbo falos malsupren,
kaj la popolo eniru, ĉiu rekte antaŭen. 6 Kaj
Josuo, filo de Nun, alvokis la pastrojn, kaj diris al
ili: Portu la keston de interligo, kaj sep pastroj

portu sep jubileajn trumpetojn antaŭ la kesto
de la Eternulo. 7 Kaj li diris al la popolo: Iru,
kaj ĉirkaŭiru la urbon, kaj la armitoj preteriru
antaŭ la kesto de la Eternulo. 8 Kaj post kiam
Josuo tion diris al la popolo, sep pastroj, portantaj
sep jubileajn trumpetojn antaŭ la Eternulo, ekiris
kaj ektrumpetis per la trumpetoj; kaj la kesto
de interligo de la Eternulo iris post ili. 9 Kaj la
armitoj iris antaŭ la pastroj, kiuj trumpetis per la
trumpetoj, kaj la resto de la popolo iris post la
kesto; oni iris kaj trumpetis per trumpetoj. 10 Kaj
al la popolo Josuo ordonis, dirante: Ne kriu, kaj
ne aŭdigu vian voĉon, kaj neniu vorto eliru el via
buŝo, ĝis la tago, kiam mi diros al vi, ke vi kriu;
tiam vi krios. 11 Kaj la kesto de la Eternulo ekiris
ĉirkaŭ la urbo, ĉirkaŭiris ĝin unu fojon; kaj ili
venis en la tendaron kaj tranoktis en la tendaro.
12 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj la pastroj
ekportis la keston de la Eternulo. 13 Kaj la sep
pastroj, kiuj portis sep jubileajn trumpetojn antaŭ
la kesto de la Eternulo, iris kaj senĉese trumpetis
per la trumpetoj; kaj la armitoj iris antaŭ ili, kaj la
resto de la popolo iris post la kesto de la Eternulo,
kaj oni senĉese trumpetis per trumpetoj. 14 Kaj
ili ĉirkaŭiris la urbon en la dua tago unu fojon,
kaj revenis en la tendaron. Tiel oni faris dum
ses tagoj. 15 En la sepa tago ili leviĝis frue, kiam
montriĝis la matena ĉielruĝo, kaj ili ĉirkaŭiris
la urbon en la sama maniero sep fojojn; en tiu
sola tago ili ĉirkaŭiris la urbon sep fojojn. 16 Kaj
ĉe la sepa fojo, kiam la pastroj trumpetis per la
trumpetoj, Josuo diris al la popolo: Ekkriu, ĉar
la Eternulo transdonis al vi la urbon. 17 Kaj la
urbo estu sub anatemo de la Eternulo, ĝi kaj ĉio,
kio estas en ĝi; nur la malĉastistino Raĥab restu
viva, ŝi kaj ĉiu, kiu estas kun ŝi en la domo; ĉar
ŝi kaŝis la senditojn, kiujn ni sendis. 18 Sed vi
gardu vin kontraŭ la anatemitaĵo, por ke vi ne
anatemiĝu, se vi prenos ion el la anatemitaĵo,
kaj por ke vi ne faligu anatemon sur la tendaron
de Izrael kaj ne malfeliĉigu ĝin. 19 Kaj la tuta
arĝento kaj oro, kaj ĉiuj vazoj kupraj kaj feraj,
estu sanktigitaj al la Eternulo; en la trezorejon
de la Eternulo ili venos. 20 Kaj la popolo ekkriis,
kaj oni ektrumpetis per trumpetoj. Kaj kiam la
popolo ekaŭdis la sonadon de la trumpeto, la
popolo ekkriis per laŭta voĉo; kaj la muro falis
malsupren, kaj la popolo eniris en la urbon, ĉiu
rekte antaŭen, kaj ili prenis la urbon. 21 Kaj ili
ekstermis per glavo ĉion, kio estis en la urbo,
la virojn kaj virinojn, junulojn kaj maljunulojn,
bovojn kaj ŝafojn kaj azenojn. 22 Kaj al la du viroj,
kiuj esplorrigardis la landon, Josuo diris: Iru en
la domon de la malĉastistino, kaj elkonduku el
tie la virinon, kaj ĉiujn, kiuj estas ĉe ŝi, kiel vi
ĵuris al ŝi. 23 Kaj la junuloj esplorrigardintoj iris,
kaj elkondukis Raĥabon kaj ŝian patron kaj ŝian
patrinon kaj ŝiajn fratojn, kaj ĉiujn, kiuj estis ĉe ŝi,
kaj ŝian tutan familion ili elkondukis, kaj starigis
ilin ekster la tendaron de Izrael. 24 Kaj la urbon
oni forbruligis per fajro, kaj ĉion, kio estis en ĝi;
nur la arĝenton kaj oron kaj la kuprajn kaj ferajn
vazojn oni donis en la trezorejon de la domo de la
Eternulo. 25 Kaj la malĉastistinon Raĥab, kaj la
domon de ŝia patro, kaj ĉiujn, kiuj estis kun ŝi,
Josuo lasis vivaj, kaj ŝi restis inter Izrael ĝis nun;
ĉar ŝi kaŝis la senditojn, kiujn Josuo sendis por
esplorrigardi Jeriĥon. 26 Kaj en tiu tempo Josuo
faris ĵuron, dirante: Malbenita antaŭ la Eternulo
estu tiu viro, kiu restarigos kaj konstruos ĉi tiun
urbon Jeriĥo. Sur sia unuenaskito li ĝin fondos,
kaj sur sia plej juna filo li starigos ĝiajn pordegojn.
27 Kaj la Eternulo estis kun Josuo, kaj li estis fama
sur la tuta tero.

7 Sed la Izraelidoj pekis kontraŭ la anatemo:
Aĥan, filo de Karmi, filo de Zabdi, filo de Zeraĥ,
el la tribo de Jehuda, prenis el la anatemitaĵo,
kaj la kolero de la Eternulo ekflamis kontraŭ la
Izraelidoj. 2 Kaj Josuo sendis virojn el Jeriĥo al
Aj, kiu estis apud Bet-Aven, oriente de Bet-El,
kaj li diris al ili jene: Iru kaj esplorrigardu la
landon. Kaj la viroj iris kaj esplorrigardis Ajon.
3 Kaj ili revenis al Josuo, kaj diris al li: Ne iru la
tuta popolo, nur du mil aŭ tri mil viroj iru kaj
venkobatu Ajon; ne lacigu tien la tutan popolon,
ĉar ili estas malgrandnombraj. 4 Kaj iris tien el
la popolo ĉirkaŭ tri mil viroj; sed ili forkuris de
antaŭ la loĝantoj de Aj. 5 Kaj la loĝantoj de Aj
mortigis el ili tridek ses homojn, kaj persekutis
ilin de la pordego ĝis Ŝebarim, kaj venkobatis ilin
sur la deklivo de la monto; kaj malkuraĝiĝis la
koro de la popolo kaj fariĝis kiel akvo. 6 Tiam
Josuo disŝiris siajn vestojn, kaj ĵetis sin vizaĝaltere
antaŭ la keston de la Eternulo, restante tiel ĝis
la vespero, li kaj la plejaĝuloj de Izrael; kaj ili
ŝutis polvon sur siajn kapojn. 7 Kaj Josuo diris:
Ho, mia Sinjoro, Eternulo, kial Vi transirigis ĉi
tiun popolon trans Jordanon, por transdoni nin
en la manon de la Amoridoj, por pereigi nin?
ho, kial ni ne restis sur tiu flanko de Jordan? 8
Ho, mia Sinjoro! kion mi povas diri, post kiam
Izrael turnis sian dorson al siaj malamikoj? 9
Kiam aŭdos la Kanaanidoj kaj ĉiuj loĝantoj de la
lando, ili ĉirkaŭos nin kaj ekstermos nian nomon
de sur la tero; kaj kion Vi faros por Via granda
nomo? 10 Tiam la Eternulo diris al Josuo: Leviĝu!

por kio vi ĵetis vin vizaĝaltere? 11 Izrael pekis, kaj
ili agis kontraŭ Mia interligo, kiun Mi donis al
ili, kaj ili prenis el la anatemitaĵo, kaj ŝtelis, kaj
mensoge neis, kaj metis inter siajn vazojn. 12 Tial
la Izraelidoj ne povos rezisti antaŭ siaj malamikoj,
sian dorson ili turnos al siaj malamikoj, ĉar ili
falis sub anatemon; Mi ne estos plu kun vi, se vi
ne malaperigos la anatemitaĵon el inter vi. 13
Leviĝu, sanktigu la popolon, kaj diru: Sanktigu
vin por morgaŭ; ĉar tiel diris la Eternulo, Dio
de Izrael: Anatemitaĵo estas inter vi, Izrael; vi
ne povos rezisti antaŭ viaj malamikoj, ĝis vi
forigos la anatemitaĵon el inter vi. 14 Kaj vi aliros
matene laŭ viaj triboj; kaj la tribo, kiun montros
la Eternulo, aliros laŭ la familioj; kaj la familio,
kiun montros la Eternulo, aliros laŭ la domoj;
kaj la domo, kiun montros la Eternulo, aliros laŭ
apartaj homoj. 15 Kaj tiun, ĉe kiu montriĝos la
anatemitaĵo, oni forbruligu per fajro, lin kaj ĉion,
kio apartenas al li; ĉar li agis kontraŭ la interligo
de la Eternulo, kaj ĉar li faris malnoblaĵon en
Izrael. 16 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj alirigis
Izraelon laŭ liaj triboj; kaj la montro falis sur la
tribon de Jehuda. 17 Kaj li alirigis la tribon de
Jehuda, kaj la montro falis sur la familion de la
Zeraĥidoj; kaj li alirigis la familion de la Zeraĥidoj
laŭ apartaj homoj, kaj la montro falis sur Zabdin.
18 Kaj li alirigis lian domon laŭ apartaj homoj, kaj
la montro falis sur Aĥanon, filon de Karmi, filo de
Zabdi, filo de Zeraĥ, el la tribo de Jehuda. 19 Tiam
Josuo diris al Aĥan: Mia filo! donu gloron al la
Eternulo, Dio de Izrael, kaj faru al Li konfeson,
kaj diru al mi, kion vi faris; ne kaŝu antaŭ mi. 20
Kaj Aĥan respondis al Josuo, kaj diris: Efektive,
mi pekis antaŭ la Eternulo, Dio de Izrael, kaj tiel
kaj tiel mi faris. 21 Mi vidis inter la militakiraĵo
belan Ŝinaran mantelon, kaj ducent siklojn da
arĝento, kaj unu stangeton da oro, havantan la
pezon de kvindek sikloj, kaj mi ekdeziris ilin kaj
prenis ilin; kaj nun ili estas kaŝitaj en la tero meze
de mia tendo, kaj la arĝento estas sub tio. 22 Kaj
Josuo sendis senditojn, kaj ili kuris en la tendon;
kaj montriĝis, ke tio estas kaŝita en lia tendo kaj
la arĝento estas sub tio. 23 Kaj ili prenis tion el
meze de la tendo, kaj alportis al Josuo kaj al ĉiuj
Izraelidoj, kaj elmetis tion antaŭ la Eternulo. 24
Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael prenis Aĥanon,
filon de Zeraĥ, kaj la arĝenton kaj la mantelon
kaj la stangeton da oro, kaj liajn filojn kaj liajn
filinojn, kaj liajn bovojn kaj liajn azenojn kaj liajn
ŝafojn, kaj lian tendon, kaj ĉion, kio apartenis al li,
kaj elkondukis ilin en la valon Aĥor. 25 Kaj Josuo
diris: Pro tio, ke vi malĝojigis nin, la Eternulo
malĝojigos vin en ĉi tiu tago. Kaj la tuta Izrael
mortigis lin per ŝtonoj; kaj oni forbruligis ilin
per fajro, kaj ĵetis sur ilin ŝtonojn. 26 Kaj oni
amasigis super li grandan amason da ŝtonoj, kiu
restis ĝis hodiaŭ. Kaj malaperis la flama kolero de
la Eternulo. Pro tio tiu loko havas la nomon valo
Aĥor ĝis hodiaŭ.

8 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu, kaj ne
estu malkuraĝa; prenu kun vi ĉiujn militistojn,
kaj leviĝu kaj iru al Aj; vidu, Mi transdonis en
vian manon la reĝon de Aj kaj lian popolon kaj
lian urbon kaj lian landon. 2 Kaj agu kun Aj kaj
kun ĝia reĝo, kiel vi agis kun Jeriĥo kaj kun ĝia
reĝo; nur ilian militakiraĵon kaj iliajn brutojn vi
povas rabi por vi. Faru insidon malantaŭ la urbo.
3 Kaj leviĝis Josuo kaj ĉiuj militistoj, por iri al
Aj; kaj Josuo elektis tridek mil homojn, bonajn
militistojn, kaj sendis ilin nokte, 4 kaj ordonis
al ili, dirante: Vidu, vi faros insidon ĉe la urbo,
malantaŭ la urbo; ne tro malproksimiĝu de la
urbo, kaj estu ĉiuj pretaj. 5 Kaj mi, kaj la tuta
popolo, kiu estas kun mi, alproksimiĝos al la urbo.
Kaj kiam ili eliros kontraŭ nin, kiel antaŭe, ni
forkuros de ili. 6 Kaj ili eliros post ni, ĝis ni ellogos
ilin el la urbo; ĉar ili diros: Ili forkuras de ni, kiel
antaŭe. Kaj ni kuros de ili. 7 Tiam vi leviĝu el la
insido kaj ekposedu la urbon; kaj la Eternulo, via
Dio, transdonos ĝin en vian manon. 8 Kaj kiam vi
okupos la urbon, ekbruligu la urbon per fajro; faru
laŭ la diro de la Eternulo. Vidu, mi tion ordonas al
vi. 9 Kaj Josuo sendis ilin, kaj ili iris en insidejon,
kaj ili eksidis inter Bet-El kaj Aj, okcidente de Aj.
Kaj Josuo pasigis tiun nokton meze de la popolo.
10 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj ordigis la
popolon, kaj ekiris li kaj la plejaĝuloj de Izrael
antaŭ la popolo al Aj. 11 Kaj ĉiuj militistoj, kiuj
estis kun li, iris, kaj alproksimiĝis, kaj venis antaŭ
la urbon, kaj starigis sian tendaron norde de Aj;
kaj inter ili kaj Aj estis valo. 12 Kaj li prenis ĉirkaŭ
kvin mil homojn, kaj aranĝis ilin inside inter
Bet-El kaj Aj, okcidente de Aj. 13 Kaj la popolo
starigis la tutan tendaron, kiu estis norde de la
urbo, tiel, ke ĝia fina parto estis okcidente de
la urbo. Kaj Josuo iris en tiu nokto en la mezon
de la valo. 14 Kiam la reĝo de Aj tion ekvidis,
tiam la loĝantoj de la urbo rapide leviĝis kaj eliris
kontraŭ Izraelon milite, li kaj lia tuta popolo, sur
difinitan lokon antaŭ la valo. Kaj li ne sciis, ke
estas kontraŭ li insido malantaŭ la urbo. 15 Kaj
Josuo kaj la tuta Izrael ŝajnigis sin venkobatitaj de
ili, kaj ekkuris en la direkto al la dezerto. 16 Kaj ili
per krio vokis la tutan popolon, kiu estis en la
urbo, por persekuti ilin; kaj ili postkuris Josuon,

kaj malproksimiĝis de la urbo. 17 Kaj en Aj kaj en
Bet-El restis neniu homo, kiu ne kuris post Izrael.
Kaj ili lasis la urbon malfermita, kaj postkuris
Izraelon. 18 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Etendu
la lancon, kiu estas en via mano, kontraŭ Ajon;
ĉar en vian manon Mi ĝin transdonos. Kaj Josuo
etendis la lancon, kiu estis en lia mano, kontraŭ
la urbon. 19 Kaj la insidanoj rapide leviĝis de sia
loko, kaj ekkuris, kiam li etendis sian manon, kaj
ili venis en la urbon kaj okupis ĝin, kaj rapide
ekbruligis la urbon per fajro. 20 Kaj la loĝantoj
de Aj ekrigardis malantaŭen, kaj vidis, ke fumo
de la urbo iras al la ĉielo. Kaj ili ne havis lokon,
kien forkuri — nek tien nek ĉi tien; kaj la popolo,
kiu estis kurinta al la dezerto, turniĝis kontraŭ
la persekutantojn. 21 Kaj kiam Josuo kaj la tuta
Izrael ekvidis, ke la insidanoj okupis la urbon kaj
ke leviĝas fumo de la urbo, ili turniĝis kaj ekbatis
la loĝantojn de Aj. 22 Kaj tiuj el la urbo eliris
renkonte al ili, kaj ili troviĝis en la mezo inter la
Izraelidoj, el kiuj unuj estis sur unu flanko kaj aliaj
sur la dua flanko, kaj ili batis ilin tiel, ke neniu el
ili restis kaj neniu povis forkuri. 23 Kaj la reĝon de
Aj oni kaptis vivan, kaj alkondukis lin al Josuo. 24
Kaj kiam Izrael mortigis ĉiujn loĝantojn de Aj sur
la kampo, en la dezerto, kien tiuj ilin postkuris,
kaj ĉiuj falis de glavo ĝis plena ekstermiĝo, tiam
ĉiuj Izraelidoj reiris en la urbon Aj kaj mortigis tie
ĉiujn per glavo. 25 Kaj la nombro de ĉiuj falintoj
en tiu tago, viroj kaj virinoj, estis dek du mil,
ĉiuj loĝantoj de Aj. 26 Kaj Josuo ne retiris sian
manon, kiun li etendis kun la lanco, ĝis estis
ekstermitaj ĉiuj loĝantoj de Aj. 27 Nur la brutojn
kaj la militakiraĵon de tiu urbo la Izraelidoj rabis
al si, laŭ la diro de la Eternulo, kiun Li ordonis
al Josuo. 28 Kaj Josuo forbruligis la urbon Aj,
kaj faris ĝin eterna ruino, dezertaĵo ĝis hodiaŭ.
29 Kaj la reĝon de Aj li pendigis sur arbo, kie li
restis ĝis la vespero; kaj kiam la suno subiris,
Josuo ordonis, kaj oni deprenis lian kadavron
de la arbo, kaj ĵetis ĝin antaŭ la pordegon de
la urbo, kaj amasigis super ĝi grandan amason
da ŝtonoj, kiu restis ĝis hodiaŭ. 30 Tiam Josuo
konstruis sur la monto Ebal altaron al la Eternulo,
Dio de Izrael, 31 kiel ordonis Moseo, servanto de
la Eternulo, al la Izraelidoj, kiel estas skribite en
la libro de instruo de Moseo, altaron el ŝtonoj
nehakitaj, sur kiujn oni ne levis feron. Kaj oni
alportis sur ĝi bruloferojn al la Eternulo, kaj oni
buĉis pacoferojn. 32 Kaj li skribis tie sur la ŝtonoj
kopion de la instruo de Moseo, kiun li skribis
antaŭ la Izraelidoj. 33 Kaj la tuta Izrael kaj liaj
plejaĝuloj kaj oficistoj kaj liaj juĝistoj staris ĉe
ambaŭ flankoj de la kesto, kontraŭ la pastroj
Levidoj, kiuj portis la keston de interligo de la
Eternulo, kiel la fremduloj, tiel ankaŭ la indiĝenoj;
duono staris kontraŭ la monto Gerizim, kaj la
dua duono kontraŭ la monto Ebal, kiel ordonis
antaŭe Moseo, servanto de la Eternulo, por beni
la popolon. 34 Kaj poste li laŭte legis ĉiujn vortojn
de la instruo, la benon kaj la malbenon, konforme
al ĉio, kio estas skribita en la libro de la instruo.
35 El ĉio, kion ordonis Moseo, ne estis eĉ unu
vorto, kiun ne antaŭlegis Josuo antaŭ la tuta
komunumo de Izrael, kaj antaŭ la virinoj, infanoj,
kaj fremduloj, kiuj estis inter ili.

9 Kaj kiam aŭdis ĉiuj reĝoj, kiuj loĝis trans Jordan,
sur la monto kaj en la valo, kaj sur la tuta bordo
de la Granda Maro kontraŭ Lebanon, la Ĥetidoj,
kaj la Amoridoj, la Kanaanidoj, la Perizidoj, la
Ĥividoj, kaj la Jebusidoj, 2 ili kolektiĝis kune,
por militi unuanime kontraŭ Josuo kaj kontraŭ
Izrael. 3 Kaj la loĝantoj de Gibeon aŭdis, kion
faris Josuo al Jeriĥo kaj al Aj, 4 kaj ili ankaŭ faris
ruzaĵon: ili iris kaj provizis sin per manĝaĵoj,
kaj metis malnovajn sakojn sur siajn azenojn kaj
malnovajn disŝiritajn kaj flikitajn vinsakojn; 5
kaj ŝuoj malnovaj kaj flikitaj estis sur iliaj piedoj,
kaj vestoj malnovaj estis sur ili, kaj ilia tuta pano
estis malfreŝa kaj ŝimiĝinta. 6 Kaj ili iris al Josuo
en la tendaron ĉe Gilgal, kaj diris al li kaj al la
tuta Izrael: El lando malproksima ni venis; faru
do kun ni interligon. 7 Kaj la Izraelidoj diris al la
Ĥividoj: Eble vi loĝas apude de ni; kiel do ni povas
fari kun vi interligon? 8 Kaj ili diris al Josuo: Ni
estas viaj sklavoj. Kaj Josuo diris al ili: Kiuj vi
estas? kaj el kie vi venas? 9 Kaj ili diris al li: El
lando tre malproksima venis viaj sklavoj pro la
nomo de la Eternulo, via Dio; ĉar ni aŭdis Lian
gloron, kaj ĉion, kion Li faris en Egiptujo, 10 kaj
ĉion, kion Li faris al la du reĝoj de la Amoridoj
transe de Jordan, al Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon, kaj
al Og, reĝo de Baŝan, kiu loĝis en Aŝtarot. 11
Kaj diris al ni niaj plejaĝuloj kaj ĉiuj loĝantoj de
nia lando jene: Prenu en viajn manojn manĝaĵon
por la vojo, kaj iru renkonte al ili, kaj diru al ili:
Ni estas viaj sklavoj; faru do kun ni interligon.
12 Ĉi tiu nia pano estis varma, kiam ni prenis
ĝin provize el niaj domoj en la tago, en kiu ni
eliris, por iri al vi; kaj nun jen ĝi malfreŝiĝis kaj
ŝimiĝis. 13 Kaj ĉi tiuj niaj felsakoj kun vino, kiujn
ni plenigis novajn, jen ili disfendiĝis; kaj ĉi tiuj
niaj vestoj kaj ŝuoj malnoviĝis pro la tre longa
vojo. 14 Tiam la homoj prenis iom el ilia pano, kaj
la Eternulon ili ne demandis. 15 Kaj Josuo faris
pacon kun ili, kaj starigis interligon kun ili, por

lasi ilin vivaj; kaj la ĉefoj de la komunumo ĵuris
al ili. 16 Sed post paso de tri tagoj, post kiam ili
faris kun ili interligon, ili ekaŭdis, ke ili estas iliaj
najbaroj kaj loĝas apude de ili. 17 Kaj la Izraelidoj
elmoviĝis, kaj venis al iliaj urboj en la tria tago;
iliaj urboj estis Gibeon kaj Kefira kaj Beerot kaj
Kirjat-Jearim. 18 Kaj la Izraelidoj ne batis ilin,
ĉar la estroj de la komunumo ĵuris al ili per la
Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la tuta komunumo
ekmurmuris kontraŭ la estroj. 19 Kaj ĉiuj estroj
diris al la tuta komunumo: Ni ĵuris al ili per la
Eternulo, Dio de Izrael, kaj nun ni ne povas tuŝi
ilin; 20 tion ni faros al ili: ni lasu ilin vivaj, por
ke ne trafu nin kolero pro la ĵuro, kiun ni ĵuris
al ili. 21 Kaj la estroj diris al ili: Ili vivu. Kaj ili
fariĝis lignohakistoj kaj akvoportistoj por la tuta
komunumo, kiel diris al ili la estroj. 22 Kaj Josuo
alvokis ilin, kaj diris al ili jene: Kial vi nin trompis,
dirante, ke vi estas tre malproksimaj de ni, dum
vi loĝas apude de ni? 23 estu do nun malbenitaj:
ne ĉesiĝu inter vi sklavoj kaj lignohakistoj kaj
akvoportistoj por la domo de mia Dio. 24 Kaj ili
respondis al Josuo kaj diris: Estis dirite al viaj
sklavoj, ke la Eternulo, via Dio, promesis al Sia
servanto Moseo, ke Li donos al vi la tutan landon
kaj ekstermos antaŭ vi ĉiujn loĝantojn de la lando;
tial ni tre ektimis antaŭ vi pri nia vivo, kaj ni faris
tiun aferon. 25 Kaj nun jen ni estas en via mano:
kiel vi trovas bona kaj justa agi kun ni, tiel agu.
26 Kaj li agis kun ili tiel: li savis ilin kontraŭ la
manoj de la Izraelidoj, kaj ĉi tiuj ne mortigis ilin.
27 Sed Josuo destinis al ili en tiu tago, ke ili estu
lignohakistoj kaj akvoportistoj por la komunumo
kaj por la altaro de la Eternulo, ĝis la nuna tago,
sur la loko, kiun Li elektos.

10 Kiam Adoni-Cedek, reĝo de Jerusalem, aŭdis,
ke Josuo prenis Ajon kaj ekstermis ĝin; ke
kiel li agis kun Jeriĥo kaj kun ĝia reĝo, tiel li
agis kun Aj kaj kun ĝia reĝo; kaj ke la loĝantoj
de Gibeon faris pacon kun Izrael kaj restis inter
ili: 2 tiam ili tre ektimis; ĉar Gibeon estis urbo
granda, kiel unu el la reĝaj urboj, kaj ĝi estis pli
granda ol Aj, kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj estis homoj
fortaj. 3 Kaj Adoni-Cedek, reĝo de Jerusalem,
sendis al Hoham, reĝo de Ĥebron, kaj al Piram,
reĝo de Jarmut, kaj al Jafia, rego de Laĥiŝ, kaj al
Debir, reĝo de Eglon, por diri: 4 Venu al mi kaj
helpu min, ke ni venkobatu Gibeonon pro tio, ke
ĝi faris pacon kun Josuo kaj kun la Izraelidoj. 5
Kaj kuniĝis kaj iris la kvin reĝoj de la Amoridoj,
la reĝo de Jerusalem, la reĝo de Ĥebron, la reĝo
de Jarmut, la reĝo de Laĥiŝ, la reĝo de Eglon, ili
kaj ilia tuta militistaro; kaj ili starigis tendarojn
ĉirkaŭ Gibeon kaj ekmilitis kontraŭ ĝi. 6 Tiam la
loĝantoj de Gibeon sendis al Josuo en la tendaron
ĉe Gilgal, por diri: Ne forprenu viajn manojn de
viaj sklavoj; venu al ni rapide kaj savu nin kaj
helpu nin, ĉar kolektiĝis kontraŭ ni ĉiuj reĝoj de
la Amoridoj, kiuj loĝas sur la monto. 7 Kaj Josuo
eliris el Gilgal, li kaj la tuta militistaro kun li, kaj
ĉiuj militotaŭguloj. 8 Kaj la Eternulo diris al Josuo:
Ne timu ilin; ĉar en vian manon Mi transdonis ilin;
neniu el ili povos rezisti antaŭ vi. 9 Kaj Josuo venis
al ili neatendite; la tutan nokton li iris el Gilgal. 10
Kaj la Eternulo konfuzegis ilin antaŭ Izrael, kaj ĉi
tiu batis ilin per granda venkobato en Gibeon, kaj
persekutis ilin laŭ la vojo, kiu suprenkondukas al
Bet-Ĥoron, kaj batis ilin ĝis Azeka kaj ĝis Makeda.
11 Kaj kiam ili, forkurante de la Izraelidoj, estis
sur la deklivo de Bet-Ĥoron, la Eternulo ĵetadis
sur ilin grandajn ŝtonojn el la ĉielo, ĝis Azeka, kaj
ili mortis; pli granda estis la nombro de tiuj, kiuj
mortis de la ŝtonoj de hajlo, ol la nombro de tiuj,
kiujn la Izraelidoj mortigis per la glavo. 12 Tiam
Josuo parolis al la Eternulo en la tago, en kiu la
Eternulo transdonis la Amoridojn al la Izraelidoj;
kaj li diris antaŭ la ĉeestanta Izrael: Suno, haltu
super Gibeon, Kaj luno super la valo de Ajalon.
13 Kaj la suno haltis, kaj la luno staris tiel longe,
Kiel la popolo faris venĝon al siaj malamikoj. Tio
estas ja skribita en la libro de la Justulo. Kaj la
suno staris meze de la ĉielo, kaj ne rapidis subiri
preskaŭ dum tuta tago. 14 Kaj nek antaŭe nek
poste estis tago simila al tiu, en kiu la Eternulo
obeis la voĉon de homo; ĉar la Eternulo batalis
por Izrael. 15 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
revenis en la tendaron ĉe Gilgal. 16 Kaj forkuris
tiuj kvin reĝoj kaj kaŝis sin en kaverno en Makeda.
17 Kaj oni sciigis al Josuo, dirante: Estas trovitaj
la kvin reĝoj, kaŝitaj en kaverno en Makeda. 18
Tiam Josuo diris: Alrulu grandajn ŝtonojn al la
aperturo de la kaverno, kaj starigu ĉe ĝi homojn,
por gardi ĝin; 19 sed vi ne haltu, persekutu
viajn malamikojn kaj ekstermu iliajn malantaŭajn
taĉmentojn; ne permesu al ili veni en iliajn urbojn;
ĉar la Eternulo, via Dio, transdonis ilin en viajn
manojn. 20 Kaj kiam Josuo kaj la Izraelidoj finis
bati ilin per tre granda venkobato ĝis preskaŭ
plena ekstermo, kaj la restintoj el ili forkuris en la
fortikigitajn urbojn, 21 kaj la tuta popolo revenis
al Josuo en la tendaron en Makedan sendifekta,
kaj neniu movis sian langon kontraŭ la Izraelidojn,
22 tiam Josuo diris: Malfermu la aperturon de la
kaverno, kaj elkonduku al mi tiujn kvin reĝojn el
la kaverno. 23 Kaj oni faris tiel, kaj oni elkondukis
al li tiujn kvin reĝojn el la kaverno: la reĝon de

Jerusalem, la reĝon de Ĥebron, la reĝon de Jarmut,
la reĝon de Laĥiŝ, la reĝon de Eglon. 24 Kaj kiam
oni elkondukis tiujn reĝojn al Josuo, tiam Josuo
alvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris al la estroj de
la militistoj, kiuj iris kun li: Alproksimiĝu, metu
viajn piedojn sur la kolojn de ĉi tiuj reĝoj; kaj ili
aliris, kaj metis siajn piedojn sur iliajn kolojn. 25
Kaj Josuo diris al ili: Ne timu kaj ne tremu, estu
fortaj kaj kuraĝaj; ĉar tiel la Eternulo faros al
ĉiuj viaj malamikoj, kontraŭ kiuj vi militas. 26
Kaj poste Josuo frapis ilin, kaj mortigis ilin, kaj
pendigis ilin sur kvin arboj; kaj ili pendis sur la
arboj ĝis la vespero. 27 Kaj post la subiro de la
suno Josuo ordonis, kaj oni deprenis ilin de la
arboj, kaj ĵetis ilin en la kavernon, en kiu ili estis
kaŝintaj sin; kaj oni almetis al la aperturo de la
kaverno grandajn ŝtonojn, kiuj restis ĝis la nuna
tago. 28 Kaj Makedan Josuo prenis en tiu sama
tago, kaj batis ĝin per glavo, ankaŭ ĝian reĝon;
kaj li ekstermis ilin kaj ĉion vivantan, kio estis
en ĝi; li lasis neniun restanton. Kaj li agis kun la
reĝo de Makeda, kiel li agis kun la reĝo de Jeriĥo.
29 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael transiris el
Makeda al Libna, kaj militis kontraŭ Libna. 30 Kaj
la Eternulo transdonis ankaŭ ĝin kaj ĝian reĝon
en la manon de Izrael; kaj li per glavo batis ĝin
kaj ĉion vivantan, kio estis en ĝi; li lasis en ĝi
neniun restanton. Kaj li agis kun ĝia reĝo, kiel
li agis kun la reĝo de Jeriĥo. 31 Kaj Josuo kune
kun la tuta Izrael transiris el Libna al Laĥiŝ, kaj
starigis tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis kontraŭ ĝi.
32 Kaj la Eternulo transdonis Laĥiŝon en la manon
de Izrael, kaj li prenis ĝin en la dua tago, kaj per
glavo ekstermis ĝin kaj ĉion vivantan en ĝi, simile
al ĉio, kion li faris al Libna. 33 Tiam venis Horam,
reĝo de Gezer, por alporti helpon al Laĥiŝ; sed
Josuo venkobatis lin kaj lian popolon tiel, ke li
lasis al li neniun restanton. 34 Kaj Josuo kune
kun la tuta Izrael transiris el Laĥiŝ al Eglon, kaj
starigis tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis kontraŭ
ĝi. 35 Kaj ili prenis ĝin en tiu tago, kaj ekstermis
ĝin per glavo, kaj ĉion vivantan en ĝi li ekstermis
en tiu tago, simile al ĉio, kion li faris al Laĥiŝ. 36
Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael iris el Eglon al
Ĥebron, kaj militis kontraŭ ĝi. 37 Kaj ili prenis
ĝin, kaj per glavo ekstermis ĝin kaj ĝian reĝon kaj
ĉiujn ĝiajn urbojn kaj ĉion vivantan, kio estis en
ĝi; li lasis neniun restanton, simile al ĉio, kion li
faris al Eglon; kaj li ekstermis ĝin, kaj ĉion, kio
vivis en ĝi. 38 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
iris returne al Debir, kaj militis kontraŭ ĝi. 39
Kaj li prenis ĝin kaj ĝian reĝon kaj ĉiujn ĝiajn
urbojn, kaj batis ilin per glavo, kaj ekstermis ĉion
vivantan, kio estis en ĝi; li lasis neniun restanton;
kiel li faris al Ĥebron, tiel li faris al Debir kaj al ĝia
reĝo, kaj kiel li faris al Libna kaj al ĝia reĝo. 40 Kaj
Josuo venkobatis la tutan landon sur la monto,
kaj la sudan kaj la malaltan kaj la deklivan, kaj
ĉiujn iliajn reĝojn; li lasis neniun restanton, kaj li
ekstermis ĉion vivantan, kiel ordonis la Eternulo,
Dio de Izrael. 41 Kaj Josuo batis ilin de Kadeŝ-
Barnea ĝis Gaza, kaj la tutan landon Goŝen, ĝis
Gibeon. 42 Kaj ĉiujn tiujn reĝojn kaj iliajn landojn
Josuo prenis per unu fojo; ĉar la Eternulo, Dio de
Izrael, batalis por Izrael. 43 Kaj Josuo kune kun la
tuta Izrael revenis en la tendaron, en Gilgalon.

11 Kiam tion aŭdis Jabin, reĝo de Ĥacor, li sendis
al Jobab, reĝo de Madon, kaj al la reĝo de
Ŝimron kaj al la reĝo de Aĥŝaf, 2 kaj al la reĝoj,
kiuj loĝis norde sur la monto, kaj sur la stepo
sude de Kinerot, kaj sur la malaltaĵo, kaj en Nafot-
Dor apud la maro, 3 al la Kanaanidoj oriente
kaj okcidente, kaj al la Amoridoj kaj Ĥetidoj kaj
Perizidoj, kaj Jebusidoj sur la monto, kaj al la
Ĥividoj sub Ĥermon en la lando Micpa. 4 Kaj eliris
ili kaj ilia tuta militistaro kun ili, granda nombro
da homoj, kiel la sablo sur la bordo de la maro, kaj
tre multe da ĉevaloj kaj ĉaroj. 5 Kaj kuniĝis ĉiuj
tiuj reĝoj, kaj venis kaj starigis siajn tendarojn
kune apud la akvo Merom, por batali kontraŭ
Izrael. 6 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu
ilin, ĉar morgaŭ en ĉi tiu tempo Mi transdonos
ilin ĉiujn mortigotajn al Izrael; iliajn ĉevalojn
vi lamigos, kaj iliajn ĉarojn vi forbruligos per
fajro. 7 Kaj eliris kontraŭ ilin Josuo kune kun ĉiuj
militistoj subite al la akvo Merom, kaj ĵetis sin sur
ilin. 8 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn
de la Izraelidoj, kaj ĉi tiuj batis ilin, kaj persekutis
ilin ĝis Granda Cidon kaj ĝis Misrefot-Maim, kaj
ĝis la valo de Micpe oriente, kaj batis ilin tiel,
ke ili lasis al ili neniun restanton. 9 Kaj Josuo
agis kun ili tiel, kiel diris al li la Eternulo: iliajn
ĉevalojn li lamigis, kaj iliajn ĉarojn li forbruligis
per fajro. 10 Kaj en tiu tempo Josuo iris returne,
kaj prenis Ĥacoron, kaj ĝian reĝon li mortigis
per glavo; ĉar Ĥacor antaŭe estis la ĉefa el ĉiuj
tiuj regnoj. 11 Kaj ili mortigis per glavo ĉion
vivantan, kio estis en ĝi; ili ekstermis tiel, ke restis
neniu animo; kaj Ĥacoron li forbruligis per fajro.
12 Kaj ĉiujn urbojn de tiuj reĝoj kaj ĉiujn iliajn
reĝojn Josuo prenis, kaj mortigis ilin per glavo,
ekstermis ilin, kiel ordonis Moseo, servanto de
la Eternulo. 13 Sed ĉiujn urbojn, kiuj staris sur
montetoj, la Izraelidoj ne forbruligis; nur Ĥacoron
solan Josuo forbruligis. 14 Kaj la tutan akireblaĵon
el tiuj urboj kaj la brutojn la Izraelidoj rabis al

si; nur ĉiujn homojn ili mortigis per glavo, ĝis
ili ekstermis ilin, restigante neniun animon. 15
Kiel la Eternulo ordonis al Sia servanto Moseo,
tiel Moseo ordonis al Josuo, kaj tiel faris Josuo; li
mankigis nenion el ĉio, kion la Eternulo ordonis
al Moseo. 16 Tiamaniere Josuo prenis tiun tutan
landon, la monton kaj la tutan sudan parton kaj
la tutan landon Goŝen kaj la malaltaĵon kaj la
stepon kaj la monton de Izrael kun ĝia bazo; 17 de
la monto Ĥalak, kiu leviĝas en la direkto al Seir,
ĝis Baal-Gad en la valo de Lebanon, sub la monto
Ĥermon; kaj ĉiujn iliajn reĝojn li prenis, kaj batis
ilin kaj mortigis ilin. 18 Dum longa tempo Josuo
militis kontraŭ ĉiuj tiuj reĝoj. 19 Ne ekzistis urbo,
kiu faris pacon kun la Izraelidoj, krom la Ĥividoj,
loĝantoj en Gibeon; ĉiujn ili prenis per milito. 20
Ĉar de la Eternulo venis la obstiniĝo de ilia koro al
milito kontraŭ Izrael, por ekstermi ilin, por ke ne
estu indulgo por ili, sed por ekstermi ilin plene,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 21 Kaj en tiu
tempo venis Josuo, kaj ekstermis la Anakidojn sur
la monto, en Ĥebron, en Debir, en Anab, kaj sur la
tuta monto de Jehuda kaj sur la monto de Izrael;
kun iliaj urboj Josuo ekstermis ilin. 22 Ne restis
Anakidoj en la lando de la Izraelidoj; nur en Gaza,
en Gat, kaj en Aŝdod ili restis. 23 Tiamaniere Josuo
prenis la tutan landon, konforme al ĉio, kion la
Eternulo diris al Moseo; kaj Josuo donis ĝin kiel
heredan posedaĵon al Izrael, laŭ iliaj partoj, laŭ
iliaj triboj. Kaj la lando trankviliĝis de milito.

12 Kaj jen estas la reĝoj de la lando, kiujn
venkobatis la Izraelidoj, kaj kies landon ili
ekposedis transe de Jordan oriente, de la torento
Arnon ĝis la monto Ĥermon, kaj la tutan stepon
en la oriento: 2 Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu
loĝis en Ĥeŝbon, kaj regis de Aroer, kiu troviĝas
sur la bordo de la torento Arnon, la mezon de la
valo, kaj duonon de Gilead, ĝis la torento Jabok,
limo de la Amonidoj; 3 kaj la stepon ĝis la maro
Kinerot, oriente, kaj ĝis la maro de la stepo, la
Sala Maro, oriente en la direkto al Bet-Jeŝimot,
kaj sude la bazon de la deklivo de Pisga; 4 kaj
la regiono de Og, reĝo de Baŝan, restinto el la
Rafaidoj, kiu loĝis en Aŝtarot kaj Edrei, 5 kaj
regis la monton Ĥermon kaj Salĥan kaj la tutan
Baŝanon ĝis la limo de la Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj,
kaj duonon de Gilead ĝis la limo de Siĥon, reĝo de
Ĥeŝbon. 6 Moseo, servanto de la Eternulo, kaj la
Izraelidoj venkobatis ilin; kaj Moseo, servanto de
la Eternulo, donis la landon kiel posedaĵon al la
Rubenidoj kaj al la Gadidoj kaj al la duontribo de
Manase. 7 Kaj jen estas la reĝoj de la lando, kiujn
venkobatis Josuo kaj la Izraelidoj transe de Jordan,
okcidente, de Baal-Gad en la valo de Lebanon,
ĝis la monto Ĥalak, kiu leviĝas en la direkto al
Seir; kaj Josuo donis ĝin al la triboj de Izrael kiel
posedaĵon laŭ iliaj partoj; 8 sur la monto kaj sur
la malaltaĵo kaj en la stepo kaj sur la deklivoj kaj
en la dezerto kaj sude, la Ĥetidoj, la Amoridoj,
kaj la Kanaanidoj, la Perizidoj, la Ĥividoj, kaj la
Jebusidoj: 9 la reĝo de Jeriĥo, unu; la reĝo de
Aj, kiu estas flanke de Bet-El, unu; 10 la reĝo de
Jerusalem, unu; la reĝo de Ĥebron, unu; 11 la reĝo
de Jarmut, unu; la reĝo de Laĥiŝ, unu; 12 la reĝo
de Eglon, unu; la reĝo de Gezer, unu; 13 la reĝo de
Debir, unu; la reĝo de Geder, unu; 14 la reĝo de
Ĥorma, unu; la reĝo de Arad, unu; 15 la reĝo de
Libna, unu; la reĝo de Adulam, unu; 16 la reĝo de
Makeda, unu; la reĝo de Bet-El, unu; 17 la reĝo
de Tapuaĥ, unu; la reĝo de Ĥefer, unu; 18 la reĝo
de Afek, unu; la reĝo de Laŝaron, unu; 19 la reĝo
de Madon, unu; la reĝo de Ĥacor, unu; 20 la reĝo
de Ŝimron-Meron, unu; la reĝo de Aĥŝaf, unu; 21
la reĝo de Taanaĥ, unu; la reĝo de Megido, unu;
22 la reĝo de Kedeŝ, unu; la reĝo de Jokneam ĉe
Karmel, unu; 23 la reĝo de Dor en Nafot-Dor, unu;
la reĝo de la popoloj en Gilgal, unu; 24 la reĝo de
Tirca, unu. La nombro de ĉiuj reĝoj estis tridek
unu.

13 Josuo maljuniĝis, atingis profundan aĝon, kaj
la Eternulo diris al li: Vi maljuniĝis, atingis
profundan aĝon, kaj da tero restas ankoraŭ tre
multe por ekposedi. 2 Jen estas la tero, kiu restas:
ĉiuj regionoj de la Filiŝtoj, kaj la tuta lando de
la Geŝuridoj; 3 komencante de Ŝiĥor, kiu estas
antaŭ Egiptujo, ĝis la limoj de Ekron norde, kiu
estas alkalkulata al la lando de la Kanaanidoj;
kvin regantoj Filiŝtaj: de Gaza, kaj de Aŝdod, de
Aŝkelon, de Gat, kaj de Ekron; 4 kaj la Avidoj sude;
la tuta lando de la Kanaanidoj, kaj Meara de la
Cidonanoj, ĝis Afek, ĝis la limoj de la Amoridoj; 5
kaj la lando de la Gebalanoj, kaj la tuta Lebanon
oriente de Baal-Gad, sub la monto Ĥermon, ĝis
Ĥamat; 6 ĉiuj loĝantoj de la montoj, de Lebanon
ĝis Misrefot-Maim, ĉiuj Cidonanoj. Mi forpelos
ilin de antaŭ la Izraelidoj; dividu ĉion kiel partojn
heredajn por Izrael, kiel Mi ordonis al vi. 7 Kaj nun
dividu ĉi tiun landon en heredajn partojn por la
naŭ triboj kaj por la duontribo de Manase. 8 Kun
ĉi tiu tribo la Rubenidoj kaj la Gadidoj prenis sian
heredan parton, kiun donis al ili Moseo transe de
Jordan oriente, kiel donis al ili Moseo, servanto
de la Eternulo; 9 de Aroer, kiu estas sur la bordo
de la torento Arnon, kaj la urbon, kiu estas meze
de la valo, kaj la tutan ebenaĵon Medba ĝis Dibon;
10 kaj ĉiujn urbojn de Siĥon, reĝo de la Amoridoj,

kiu regis en Ĥeŝbon, ĝis la limo de la Amonidoj;
11 kaj Gileadon, kaj la regionon de la Geŝuridoj
kaj Maaĥatidoj, kaj la tutan monton Ĥermon, kaj
la tutan Baŝanon ĝis Salĥa; 12 la tutan regnon
de Og en Baŝan, kiu regis en Aŝtarot kaj Edrei. Li
restis el la Rafaidoj. Kaj Moseo venkobatis ilin,
kaj forpelis ilin. 13 Sed la Izraelidoj ne forpelis la
Geŝuridojn kaj la Maaĥatidojn; kaj la Geŝuridoj kaj
Maahatidoj restis inter la Izraelidoj ĝis nun. 14
Nur al la tribo de Levi li ne donis heredan parton;
la fajroferoj de la Eternulo, Dio de Izrael, estas ilia
hereda parto, kiel Li diris al li. 15 Kaj Moseo donis
al la tribo de la Rubenidoj laŭ iliaj familioj. 16 Kaj
ilia regiono estis de Aroer, kiu estas sur la bordo
de la torento Arnon, kaj la urbo, kiu estas meze de
la valo, kaj la tuta ebenaĵo ĝis Medba, 17 Ĥeŝbon,
kaj ĉiuj ĝiaj urboj, kiuj estas sur la ebenaĵo, Dibon
kaj Bamot-Baal kaj Bet-Baal-Meon 18 kaj Jahac kaj
Kedemot kaj Mefaat 19 kaj Kirjataim kaj Sibma kaj
Ceret-Ŝaĥar sur la monto Emek 20 kaj Bet-Peor
kaj la deklivoj de Pisga kaj Bet-Jeŝimot, 21 kaj ĉiuj
urboj de la ebenaĵo, kaj la tuta regno de Siĥon,
reĝo de la Amoridoj, kiu regis en Ĥeŝbon, kaj kiun
mortigis Moseo, kiel ankaŭ la Midjanajn princojn
Evi kaj Rekem kaj Cur kaj Ĥur kaj Reba, princojn
de Siĥon, kiuj loĝis en la lando. 22 Kaj Bileamon,
filon de Beor, la sorĉiston, mortigis la Izraelidoj
per glavo kune kun la aliaj mortigitoj. 23 Kaj limo
de la Rubenidoj estis Jordan kaj ĝia regiono. Tio
estas la posedaĵo de la Rubenidoj laŭ iliaj familioj,
la urboj kaj iliaj vilaĝoj. 24 Kaj Moseo donis al
la tribo de Gad, al la Gadidoj, laŭ iliaj familioj.
25 Kaj ilia regiono estis Jazer, kaj ĉiuj urboj de
Gilead, kaj duono de la lando de la Amonidoj, ĝis
Aroer, kiu estas antaŭ Raba; 26 kaj de Ĥeŝbon ĝis
Ramat-Micpe, kaj Betonim; kaj de Maĥanaim ĝis
la limo de Debir; 27 kaj en la valo, Bet-Haram kaj
Bet-Nimra kaj Sukot kaj Cafon, la restaĵo de la
regno de Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon; limo estis Jordan
ĝis la fino de la maro Kineret, transe de Jordan,
oriente. 28 Tio estas la posedaĵo de la Gadidoj laŭ
iliaj familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj. 29 Kaj Moseo
donis al la duontribo de Manase; kaj tio estis por
la duontribo de Manase laŭ iliaj familioj. 30 Kaj
ilia regiono estis: de Maĥanaim la tuta Baŝan, la
tuta regno de Og, reĝo de Baŝan, kaj ĉiuj Vilaĝoj
de Jair, kiuj estas en Baŝan, sesdek urboj; 31 kaj
duono de Gilead, kaj Aŝtarot kaj Edrei, urboj de
la regno de Og en Baŝan, estis donitaj al la idoj
de Maĥir, filo de Manase, al duono de la idoj de
Maĥir laŭ iliaj familioj. 32 Tio estas, kion Moseo
disdividis sur la stepoj de Moab, transe de Jordan,
antaŭ Jeriĥo, oriente. 33 Sed al la tribo de Levi
Moseo ne donis posedaĵon: la Eternulo, Dio de
Izrael, estas ilia hereda parto, kiel Li diris al ili.

14 Kaj jen estas, kion la Izraelidoj ekposedis
en la lando Kanaana, kaj kion posedigis al
ili la pastro Eleazar, kaj Josuo, filo de Nun, kaj
la familiestroj de la triboj de Izrael. 2 Laŭ loto
ili donis posedaĵon, kiel ordonis la Eternulo per
Moseo, al la naŭ triboj kaj duono. 3 Ĉar Moseo
donis al du triboj kaj duono posedaĵon transe de
Jordan; kaj al la Levidoj li ne donis posedaĵon inter
ili; 4 ĉar la idoj de Jozef estis du triboj, Manase
kaj Efraim; kaj al la Levidoj oni ne donis parton
en la lando, sed nur urbojn por loĝado, kune kun
iliaj antaŭurboj por iliaj brutoj kaj por ilia havo.
5 Kiel la Eternulo ordonis al Moseo, tiel faris la
Izraelidoj kaj dividis la teron. 6 Kaj aliris la idoj de
Jehuda al Josuo en Gilgal, kaj diris al li Kaleb, filo
de Jefune, Kenizido: Vi scias tion, kion la Eternulo
diris al Moseo, la homo de Dio, pri mi kaj pri vi
en Kadeŝ-Barnea. 7 Mi havis la aĝon de kvardek
jaroj, kiam Moseo, servanto de la Eternulo, sendis
min el Kadeŝ-Barnea, por esplorrigardi la landon;
kaj mi alportis al li raporton laŭ mia konscienco.
8 Kaj miaj fratoj, kiuj iris kun mi, malkuraĝigis la
koron de la popolo; sed mi obeis la Eternulon,
mian Dion. 9 Kaj Moseo ĵuris en tiu tago, dirante:
La tero, sur kiu paŝis via piedo, estos posedaĵo
por vi kaj por viaj filoj eterne, ĉar vi obeis la
Eternulon, mian Dion. 10 Kaj nun jen la Eternulo
konservis min viva, kiel Li diris. Nun pasis kvardek
kvin jaroj de tiu tempo, kiam la Eternulo diris
tion al Moseo, dum Izrael iradis en la dezerto; kaj
nun jen mi havas la aĝon de okdek kvin jaroj. 11
Ankoraŭ hodiaŭ mi estas tiel forta, kiel en la tago,
kiam Moseo min sendis; kiom da forto mi tiam
havis, tiom mi nun havas por la milito, por eliri
kaj eniri. 12 Donu do al mi nun ĉi tiun monton,
pri kiu la Eternulo parolis en tiu tago; ĉar vi aŭdis
en tiu tago, ke tie estas Anakidoj kaj grandaj kaj
fortikigitaj urboj; eble la Eternulo estos kun mi
kaj mi forpelos ilin, kiel diris la Eternulo. 13 Tiam
Josuo benis lin, kaj donis Ĥebronon al Kaleb, filo
de Jefune, kiel posedaĵon. 14 Tial Ĥebron fariĝis
posedaĵo de Kaleb, filo de Jefune, la Kenizido, ĝis
la nuna tago; pro tio, ke li obeis la Eternulon, Dion
de Izrael. 15 Kaj la nomo de Ĥebron antaŭe estis
urbo de Arba, granda homo inter la Anakidoj. Kaj
la tero trankviliĝis de milito.

15 La lotaĵo de la tribo de la Jehudaidoj laŭ iliaj
familioj estis: ĉe la limo de Edom la dezerto
Cin, sude, en la suda fino de la lando. 2 Ilia suda
limo estis de la fino de la Sala Maro, de la golfo,

kiu direktiĝas suden. 3 Kaj ĝi iras de sude al la
altaĵo Akrabim kaj pasas tra Cin kaj leviĝas de
sude ĝis Kadeŝ-Barnea kaj pasas tra Ĥecron kaj
leviĝas ĝis Adar kaj turniĝas al Karka 4 kaj pasas
tra Acmon kaj iras al la torento Egipta; kaj la fino
de la limo estas la maro. Tio estu por vi la limo
suda. 5 Kaj la limo oriente estas la Sala Maro ĝis
la fino de Jordan; kaj la limo de la flanko norda
estas de la golfo de la maro ĉe la fino de Jordan; 6
kaj la limo leviĝas al Bet-Ĥogla kaj pasas norde
al Bet-Araba, kaj la limo leviĝas al la ŝtono de
Bohan, filo de Ruben. 7 Kaj la limo leviĝas al Debir
de la valo Aĥor, kaj norde ĝi turniĝas al Gilgal,
kiu estas kontraŭ la altaĵo Adumim, kiu estas
sude de la torento; kaj la limo pasas al la akvo
En-Ŝemeŝ kaj finiĝas ĉe En-Rogel. 8 Kaj la limo
leviĝas al la valo de la filo de Hinom, ĉe la suda
flanko de la Jebusidoj, kio estas Jerusalem, kaj la
limo leviĝas al la supro de la monto, kiu estas
okcidente kontraŭ la valo de Hinom, kiu estas ĉe
la fino de la valo Refaim norde. 9 Kaj de la supro
de la monto la limo turniĝas al la fonto de la akvo
Neftoaĥ kaj iras al la urboj de la monto Efron; kaj
la limo turniĝas al Baala, kiu estas Kirjat-Jearim.
10 Kaj la limo turniĝas de Baala okcidenten al la
monto Ŝeir, kaj iras preter la norda flanko de la
monto Jearim, kiu estas Kesalon, kaj malleviĝas
al Bet-Ŝemeŝ kaj iras al Timna; 11 kaj la limo
iras preter la norda flanko de Ekron; kaj la limo
turniĝas al Ŝikron kaj pasas tra la monto Baala kaj
iras al Jabneel; kaj la fino de la limo estas ĉe la
maro. 12 La okcidenta limo estas la Granda Maro.
Ĉi tiu limo estas la limo de la Jehudaidoj ĉirkaŭe,
laŭ iliaj familioj. 13 Kaj al Kaleb, filo de Jefune,
estis donita parto meze de la Jehudaidoj, laŭ la
diro de la Eternulo al Josuo, la urbo de Arba, patro
de Anak (tio estas Ĥebron). 14 Kaj Kaleb elpelis
el tie la tri filojn de Anak: Ŝeŝaj kaj Aĥiman kaj
Talmaj, la naskitojn de Anak. 15 Kaj de tie li iris al
la loĝantoj de Debir; la nomo de Debir antaŭe estis
Kirjat-Sefer. 16 Kaj Kaleb diris: Kiu venkobatos
Kirjat-Seferon kaj prenos ĝin, al tiu mi donos
mian filinon Aĥsa kiel edzinon. 17 Kaj prenis ĝin
Otniel, filo de Kenaz, frato de Kaleb; kaj li donis
al li sian filinon Aĥsa kiel edzinon. 18 Kaj kiam
ŝi venis, ŝi instigis lin peti de ŝia patro kampon.
Kaj ŝi malsupreniĝis de la azeno, kaj Kaleb diris
al ŝi: Kio estas al vi? 19 Kaj ŝi diris: Donu al mi
benon; ĉar vi donis al mi teron sudflankan, tial
donu al mi ankaŭ akvofontojn. Kaj li donis al ŝi
fontojn suprajn kaj fontojn malsuprajn. 20 Jen
estas la posedaĵo de la tribo de la Jehudaidoj laŭ
iliaj familioj. 21 Kaj la urboj ĉe la rando de la
tribo de la Jehudaidoj, apud la limo de Edom sude,
estis: Kabceel kaj Eder kaj Jagur 22 kaj Kina kaj
Dimona kaj Adada 23 kaj Kedeŝ kaj Ĥacor kaj
Jitnan, 24 Zif kaj Telem kaj Bealot 25 kaj Ĥacor-
Ĥadata kaj Keriot-Ĥecron (tio estas Ĥacor), 26
Amam kaj Ŝema kaj Molada 27 kaj Ĥacar-Gada kaj
Ĥeŝmon kaj Bet-Pelet 28 kaj Ĥacar-Ŝual kaj Beer-
Ŝeba kaj Bizjotja, 29 Baala kaj Ijim kaj Ecem 30
kaj Eltolad kaj Kesil kaj Ĥorma 31 kaj Ciklag kaj
Madmana kaj Sansana 32 kaj Lebaot kaj Ŝilĥim
kaj Ain kaj Rimon. La nombro de ĉiuj urboj estis
dudek naŭ kaj iliaj vilaĝoj. 33 Sur la malaltaĵo:
Eŝtaol kaj Corea kaj Aŝna 34 kaj Zanoaĥ kaj En-
Ganim, Tapuaĥ kaj Enam, 35 Jarmut kaj Adulam,
Soĥo kaj Azeka 36 kaj Ŝaaraim kaj Aditaim kaj
Gedera kaj Gederotaim: dek kvar urboj kaj iliaj
vilaĝoj. 37 Cenan kaj Ĥadaŝa kaj Migdal-Gad 38 kaj
Dilan kaj Micpe kaj Jokteel, 39 Laĥiŝ kaj Bockat
kaj Eglon 40 kaj Kabon kaj Laĥmas kaj Kitliŝ 41
kaj Gederot, Bet-Dagon kaj Naama kaj Makeda:
dek ses urboj kaj iliaj vilaĝoj. 42 Libna kaj Eter
kaj Aŝan 43 kaj Jiftaĥ kaj Aŝna kaj Necib 44 kaj
Keila kaj Aĥzib kaj Mareŝa: naŭ urboj kaj iliaj
vilaĝoj. 45 Ekron kaj ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj vilaĝoj.
46 De Ekron ĝis la maro ĉio, kio estas ĉirkaŭ Aŝdod
kaj ĝiaj vilaĝoj. 47 Aŝdod, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj
vilaĝoj; Gaza, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj vilaĝoj, ĝis la
torento Egipta; kaj la Granda Maro estas la limo.
48 Kaj sur la monto: Ŝamir kaj Jatir kaj Soĥo 49
kaj Dana kaj Kirjat-Sana (tio estas Debir) 50 kaj
Anab kaj Eŝtemo kaj Anim 51 kaj Goŝen kaj Ĥolon
kaj Gilo: dek unu urboj kaj iliaj vilaĝoj. 52 Arab
kaj Duma kaj Eŝan 53 kaj Janum kaj Bet-Tapuaĥ
kaj Afeka 54 kaj Ĥumta kaj Kirjat-Arba (tio estas
Ĥebron) kaj Cior; naŭ urboj kaj iliaj vilaĝoj. 55
Maon, Karmel kaj Zif kaj Juta 56 kaj Jizreel kaj
Jokdeam kaj Zanoaĥ, 57 Kain, Gibea kaj Timna:
dek urboj kaj iliaj vilaĝoj. 58 Ĥalĥul, Bet-Cur kaj
Gedor 59 kaj Maarat kaj Bet-Anot kaj Eltekon:
ses urboj kaj iliaj vilaĝoj. 60 Kirjat-Baal (tio estas
Kirjat-Jearim) kaj Raba: du urboj kaj iliaj vilaĝoj.
61 En la dezerto: Bet-Araba kaj Midin kaj Seĥaĥa
62 kaj Nibŝan kaj la Urbo de Salo kaj En-Gedi:
ses urboj kaj iliaj vilaĝoj. 63 Sed la Jebusidojn,
loĝantojn de Jerusalem, la Jehudaidoj ne povis
forpeli; kaj la Jebusidoj restis kun la Jehudaidoj en
Jerusalem ĝis la nuna tago.

16 Kaj la loto por la Jozefidoj donis: de Jordan
kontraŭ Jeriĥo, ĉe la akvo de Jeriĥo, orienten,
la dezerton, kiu etendiĝas de Jeriĥo ĝis la monto
Bet-El. 2 Kaj la limo iras de Bet-El ĝis Luz, kaj
transiras ĝis la limo de la Arkanoj al Atarot; 3
kaj ĝi malleviĝas okcidenten al la limo de la

Jafletidoj, ĝis la limo de la malsupra Bet-Ĥoron kaj
ĝis Gezer; kaj ĝi finiĝas ĉe la maro. 4 Tion ricevis
kiel posedaĵon Manase kaj Efraim, filoj de Jozef.
5 Kaj la regiono de la Efraimidoj estis laŭ iliaj
familioj: la limo de ilia posedaĵo oriente estis de
Atrot-Adar ĝis la supra Bet-Ĥoron. 6 Kaj la limo
iras al la maro ĉe Miĥmetat norde; kaj la limo
turniĝas orienten ĉe Taanat-Ŝilo, kaj trapasas ĝin
orienten al Janoaĥ. 7 Kaj ĝi malleviĝas de Janoaĥ
al Atarot kaj Naara, kaj tuŝas Jeriĥon, kaj finiĝas
ĉe Jordan. 8 De Tapuaĥ la limo iras okcidenten al
la torento Kana, kaj finiĝas ĉe la maro. Tio estas
la posedaĵo de la tribo de la Efraimidoj laŭ iliaj
familioj; 9 kaj la urboj, kiuj estas apartigitaj por la
Efraimidoj meze de la posedaĵo de la Manaseidoj,
ĉiuj urboj kun iliaj vilaĝoj. 10 Kaj ili ne forpelis la
Kanaanidojn, kiuj loĝis en Gezer; kaj la Kanaanidoj
restis meze de la Efraimidoj ĝis la nuna tago,
servante kiel tributuloj.

17 Kaj la loto donis al la tribo de Manase, ĉar
li estas la unuenaskito de Jozef; al Maĥir,
unuenaskito de Manase kaj patro de Gilead, ĉar
li estis homo militema, estis donitaj Gilead kaj
Baŝan. 2 Estis donite ankaŭ al la ceteraj filoj de
Manase laŭ iliaj familioj: al la filoj de Abiezer kaj
al la filoj de Ĥelek kaj al la filoj de Asriel kaj al
la filoj de Ŝeĥem kaj al la filoj de Ĥefer kaj al la
filoj de Ŝemida. Tio estas la naskitoj de Manase,
filo de Jozef, la virseksuloj, laŭ iliaj familioj. 3
Sed Celofĥad, filo de Ĥefer, filo de Gilead, filo de
Maĥir, filo de Manase, ne havis filojn, sed nur
filinojn; jen estas la nomoj de liaj filinoj: Maĥla,
kaj Noa, Ĥogla, Milka, kaj Tirca. 4 Kaj ili aliris al la
pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de Nun, kaj al la
estroj, dirante: La Eternulo ordonis al Moseo doni
al ni posedaĵon meze de niaj fratoj. Kaj li donis al
ili, konforme al la diro de la Eternulo, posedaĵon
inter la fratoj de ilia patro. 5 Kaj Manase ricevis
dek parcelojn, krom la lando Gileada kaj Baŝana,
kiu estas transe de Jordan; 6 ĉar la filinoj de
Manase ricevis posedaĵon inter liaj filoj, kaj la
lando Gileada estis por la ceteraj filoj de Manase.
7 Kaj la limo de Manase estis de Aŝer ĝis Miĥmetat,
kiu estas kontraŭ Ŝeĥem; kaj la limo iras dekstren,
al la loĝantoj de En-Tapuaĥ. 8 Manase ricevis
la landon Tapuaĥ; sed la urbon Tapuaĥ ĉe la
limo de Manase ricevis la Efraimidoj. 9 Kaj la
limo malsupreniras al la torento Kana, sude de la
torento. Tiuj urboj apartenas al Efraim meze de
la urboj de Manase. Kaj la limo de Manase estas
norde de la torento, kaj finiĝas ĉe la maro. 10 La
suda parto apartenis al Efraim, kaj la norda parto
apartenis al Manase, kaj la maro estis lia limo.
Kaj kun Aŝer ili kuntuŝiĝis norde, kaj kun Isaĥar
oriente. 11 Ĉe Isaĥar kaj Aŝer apartenis al Manase
Bet-Ŝean kaj ĝiaj urbetoj, kaj Jibleam kaj ĝiaj
urbetoj, kaj la loĝantoj de Dor kaj de ĝiaj urbetoj,
kaj la loĝantoj de En-Dor kaj de ĝiaj urbetoj, kaj
la loĝantoj de Taanaĥ kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la
loĝantoj de Megido kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la
triobla altaĵo. 12 La filoj de Manase ne povis preni
tiujn urbojn; kaj la Kanaanidoj plue restis en tiu
lando. 13 Sed kiam la Izraelidoj plifortiĝis, ili faris
la Kanaanidojn tributuloj, sed ne forpelis ilin. 14
Kaj la filoj de Jozef ekparolis al Josuo, dirante: Kial
vi donis al mi kiel posedaĵon nur unu lotaĵon kaj
unu parcelon, dum mi estas ja multnombra, ĉar la
Eternulo min benis? 15 Kaj Josuo diris al ili: Se vi
estas multnombra, iru supren en la arbaron, kaj
elhaku al vi tie lokon en la lando de la Perizidoj
kaj de la Rafaidoj; ĉar la monto de Efraim estas
malvasta por vi. 16 Kaj la filoj de Jozef diris: Ne
sufiĉos por ni la monto; kaj ferajn ĉarojn havas
ĉiuj Kanaanidoj, kiuj loĝas en la valo, tiuj, kiuj
loĝas en Bet-Ŝean kaj en ĝiaj urbetoj, kaj ankaŭ
tiuj, kiuj loĝas en la valo Jizreel. 17 Kaj Josuo diris
al la domo de Jozef, al Efraim kaj Manase, jene: Vi
estas multnombra kaj havas grandan forton, tial
vi ne havos unu lotaĵon, 18 sed vi havos monton,
sur kiu estas arbaro; elhaku ĝin, kaj ĝi estos via ĝis
sia fino; ĉar vi forpelos la Kanaanidojn, malgraŭ
ke ili havas ferajn ĉarojn, kaj malgraŭ ke ili estas
fortaj.

18 Kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj
kolektiĝis en Ŝilo, kaj ili starigis tie la
tabernaklon de kunveno; kaj la lando estis jam
submetita al ili. 2 Kaj restis inter la Izraelidoj
ankoraŭ sep triboj, al kiuj ankoraŭ ne estis
disdividita ilia hereda posedaĵo. 3 Kaj Josuo diris
al la Izraelidoj: Ĝis kiam vi prokrastos iri kaj
ekposedi la landon, kiun donis al vi la Eternulo,
Dio de viaj patroj? 4 Elektu al vi po tri homoj el
ĉiu tribo, kaj mi sendos ilin, ke ili leviĝu kaj trairu
la landon kaj priskribu ĝin laŭ ĝiaj heredaj partoj
kaj venu al mi. 5 Kaj dividu ĝin en sep partojn.
Jehuda restu en siaj limoj sude, kaj la domo de
Jozef restu en siaj limoj norde. 6 Kaj vi disskribu
la landon en sep partojn, kaj alportu al mi ĉi tien;
kaj mi faros lotadon ĉi tie antaŭ la Eternulo, nia
Dio. 7 La Levidoj ne havos parton inter vi, ĉar la
pastrado antaŭ la Eternulo estas ilia hereda parto;
kaj Gad kaj Ruben kaj la duontribo de Manase
prenis sian parton transe de Jordan, oriente, kion
donis al ili Moseo, servanto de la Eternulo. 8 Kaj
la viroj leviĝis kaj iris. Kaj Josuo ordonis al tiuj,
kiuj iris priskribi la landon, dirante: Iru kaj trairu

la landon kaj priskribu ĝin kaj revenu al mi, kaj
ĉi tie mi faros al vi lotadon antaŭ la Eternulo en
Ŝilo. 9 Kaj la viroj foriris kaj trairis la landon
kaj disskribis ĝin laŭ la urboj en sep partojn en
libro, kaj revenis al Josuo en la tendaron, al Ŝilo.
10 Kaj Josuo faris al ili lotadon en Ŝilo antaŭ la
Eternulo, kaj Josuo dividis tie la landon por la
Izraelidoj laŭ iliaj partoj. 11 Kaj eliris la loto de la
tribo de la Benjamenidoj, laŭ iliaj familioj; kaj la
limoj de ilia lotita parto estis inter la Jehudaidoj
kaj la Jozefidoj. 12 Kaj ilia limo norde estas de
Jordan, kaj la limo leviĝas al la norda flanko de
Jeriĥo, kaj leviĝas sur la monton okcidente, kaj
finiĝas en la dezerto Bet-Aven. 13 Kaj de tie la
limo iras al Luz, al la suda flanko de Luz (tio
estas Bet-El); kaj la limo plue iras al Atrot-Adar,
sur la monton, kiu estas sude de la malsupra
Bet-Ĥoron. 14 Kaj la limo turniĝas kaj dekliniĝas
okcidenten, suden de la monto, kiu estas sude
de Bet-Ĥoron; kaj ĝi finiĝas ĉe Kirjat-Baal (tio
estas Kirjat-Jearim), urbo de la Jehudaidoj. Tio
estas la flanko okcidenta. 15 Kaj la suda flanko
komenciĝas de la fino de Kirjat-Jearim; kaj la limo
iras okcidenten, kaj finiĝas ĉe la fonto de la akvo
Neftoaĥ. 16 Kaj la limo malleviĝas al la fino de
la monto, kiu estas antaŭ la valo de la filo de
Hinom, kiu troviĝas en la valo Refaim norde; kaj
ĝi iras tra la valo de Hinom al la sude flanko de la
Jebusidoj, kaj malleviĝas al En-Rogel. 17 Kaj ĝi
turniĝas de norde, kaj eliras al En-Ŝemeŝ, kaj iras
al Gelilot, kiu estas kontraŭ la altaĵo Adumim; kaj
ĝi malleviĝas al la ŝtono de Bohan, filo de Ruben.
18 Kaj ĝi iras preter la stepo norden, kaj malleviĝas
sur la stepon. 19 Kaj la limo iras preter Bet-Ĥogla
norden; kaj la limo finiĝas ĉe la golfo de la Sala
Maro norde, ĉe la suda fino de Jordan. Tio estas
la limo suda. 20 Kaj Jordan limas sur la flanko
orienta. Tio estas la posedaĵo de la Benjamenidoj
laŭ ĝiaj limoj ĉirkaŭe, laŭ iliaj familioj. 21 Kaj
la urboj de la tribo de la Benjamenidoj laŭ iliaj
familioj estis: Jeriĥo kaj Bet-Ĥogla kaj Emek-Kecic
22 kaj Bet-Araba kaj Cemaraim kaj Bet-El 23 kaj
Avim kaj Para kaj Ofra 24 kaj Kefer-Amona kaj
Ofni kaj Geba: dek du urboj kaj iliaj vilaĝoj. 25
Gibeon kaj Rama kaj Beerot 26 kaj Micpe kaj Kefira
kaj Moca 27 kaj Rekem kaj Jirpeel kaj Tarala 28 kaj
Cela, Elef, kaj la Jebusidoj (tio estas Jerusalem),
Gibeat, Kirjat: dek kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj. Tio
estas la posedaĵo de la Benjamenidoj, laŭ iliaj
familioj.

19 Kaj la dua loto eliris por Simeon, por la
tribo de la Simeonidoj, laŭ iliaj familioj.
Kaj ilia posedaĵo estis meze de la posedaĵo de la
Jehudaidoj. 2 Apartenis al ili en ilia posedaĵo:
Beer-Ŝeba (kun Ŝeba) kaj Molada 3 kaj Ĥacar-
Ŝual kaj Bala kaj Ecem 4 kaj Eltolad kaj Betul
kaj Ĥorma 5 kaj Ciklag kaj Bet-Markabot kaj
Ĥacar-Susa 6 kaj Bet-Lebaot kaj Ŝaruĥen: dek
tri urboj kaj iliaj vilaĝoj. 7 Ain, Rimon kaj Eter
kaj Aŝan: kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj. 8 Kaj ĉiuj
vilaĝoj, kiuj estas ĉirkaŭ tiuj urboj, ĝis Baalat-
Beer, Ramat sude. Tio estas la posedaĵo de la
tribo de la Simeonidoj, laŭ iliaj familioj. 9 El la
landpeco de la Jehudaidoj estis la posedaĵo de la
Simeonidoj; ĉar la parto de la Jehudaidoj estis tro
granda por ili, tial la Simeonidoj ricevis posedaĵon
meze de ilia posedaĵo. 10 Kaj la tria loto eliris
por la Zebulunidoj, laŭ iliaj familioj; kaj la limo
de ilia posedaĵo estis ĝis Sarid. 11 Kaj ilia limo
iras ĝis la maro kaj Marala, kaj kuntuŝiĝas kun
Dabeŝet, kaj kuntuŝiĝas kun la torento, kiu estas
antaŭ Jokneam. 12 Kaj ĝi iras returne de Sarid
orienten, al la flanko de sunleviĝo, ĝis la limo de
Kislot-Tabor; kaj ĝi iras al Dabrat, kaj leviĝas al
Jafia. 13 Kaj de tie ĝi iras orienten, al la flanko de
sunleviĝo, tra Gat-Ĥefer kaj Et-Kacin, kaj eliras al
Rimon-Metoar kaj Nea. 14 Kaj la limo turniĝas de
nordo al Ĥanaton, kaj finiĝas en la valo Jiftaĥ-
El. 15 Kaj Katat, kaj Nahalal kaj Ŝimron kaj Jidala
kaj Bet-Leĥem: dek du urboj kaj iliaj vilaĝoj. 16
Tio estas la posedaĵo de la Zebulunidoj, laŭ iliaj
familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj. 17 Por Isaĥar
eliris la kvara loto, por la Isaĥaridoj, laŭ iliaj
familioj. 18 Kaj ilia limo estis: Jizreel kaj Kesulot
kaj Ŝunem 19 kaj Ĥafaraim kaj Ŝion kaj Anaĥarat
20 kaj Rabit kaj Kiŝjon kaj Abec 21 kaj Remet kaj
En-Ganim kaj En-Ĥada kaj Bet-Pacec. 22 Kaj la
limo kuntuŝiĝas al Tabor kaj Ŝaĥacima kaj Bet-
Ŝemeŝ; kaj ilia limo finiĝas ĉe Jordan: dek ses
urboj kaj iliaj vilaĝoj. 23 Tio estas la posedaĵo
de la tribo de la Isaĥaridoj, laŭ iliaj familioj, la
urboj kaj iliaj vilaĝoj. 24 Kaj la kvina loto eliris
por la tribo de la Aŝeridoj, laŭ iliaj familioj. 25
Kaj ilia limo estis: Ĥelkat kaj Ĥali kaj Beten kaj
Aĥŝaf 26 kaj Alameleĥ kaj Amad kaj Miŝal. Kaj
ĝi kuntuŝiĝas al Karmel okcidente, kaj al Ŝiĥor-
Libnat. 27 Kaj ĝi returniĝas oriente al Bet-Dagon,
kaj kuntuŝiĝas al Zebulun kaj al la valo Jiftaĥ-El
norde, al Bet-Emek kaj Neiel, kaj eliras al Kabul
maldekstre. 28 Kaj Ebron kaj Reĥob kaj Ĥamon kaj
Kana ĝis Granda Cidon. 29 Kaj la limo returniĝas
al Rama kaj al la fortikigita urbo Tiro; kaj la limo
returniĝas al Ĥosa, kaj finiĝas ĉe la maro, de Ĥebel
ĝis Aĥzib; 30 kaj Uma kaj Afek kaj Reĥob: dudek
du urboj kaj iliaj vilaĝoj. 31 Tio estas la posedaĵo
de la tribo de la Aŝeridoj, laŭ iliaj familioj, tiuj

urboj kaj iliaj vilaĝoj. 32 Por la Naftaliidoj eliris
la sesa loto, por la Naftaliidoj, laŭ iliaj familioj.
33 Kaj ilia limo estis de Ĥelef, de la kverkaro ĉe
Caananim, Adami-Nekeb, kaj Jabneel, ĝis Lakum;
kaj ĝi finiĝas ĉe Jordan. 34 Kaj la limo turniĝas
okcidenten al Aznot-Tabor, kaj eliras de tie al
Ĥukok, kaj kuntuŝiĝas al Zebulun sude, kaj al Aŝer
ĝi kuntuŝiĝas okcidente, kaj al Jehuda ĉe Jordan
oriente. 35 Kaj fortikigitaj urboj: Cidim, Cer kaj
Ĥamat, Rakat kaj Kineret 36 kaj Adama kaj Rama
kaj Ĥacor 37 kaj Kedeŝ kaj Edrei kaj En-Ĥacor 38
kaj Jiron kaj Migdal-El, Ĥorem kaj Bet-Anat kaj
Bet-Ŝemeŝ: dek naŭ urboj kaj iliaj vilaĝoj. 39 Tio
estas la posedaĵo de la tribo de la Naftaliidoj, laŭ
iliaj familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj. 40 Por la
tribo de la Danidoj, laŭ iliaj familioj, eliris la sepa
loto. 41 Kaj la limo de ilia posedaĵo estis: Corea
kaj Eŝtaol kaj Ir-Ŝemeŝ 42 kaj Ŝaalabin kaj Ajalon
kaj Jitla 43 kaj Elon kaj Timna kaj Ekron 44 kaj
Elteke kaj Gibeton kaj Baalat 45 kaj Jehud kaj
Bene-Berak kaj Gat-Rimon 46 kaj Me-Jarkon kaj
Rakon, kun la limo apud Jafo. 47 Kaj tie finiĝas la
limo de la Danidoj. Kaj la Danidoj iris kaj militis
kontraŭ Leŝem, kaj prenis ĝin kaj batis ĝin per
glavo, kaj ekposedis ĝin kaj enloĝiĝis en ĝi, kaj
donis al Leŝem la nomon Dan, laŭ la nomo de
Dan, ilia patro. 48 Tio estas la posedaĵo de la tribo
de la Danidoj, laŭ iliaj familioj, tiuj urboj kaj iliaj
vilaĝoj. 49 Kaj ili finis la dividadon de la lando
laŭ ĝiaj limoj; kaj la Izraelidoj donis al Josuo, filo
de Nun, heredan posedaĵon inter si. 50 Laŭ la
ordono de la Eternulo ili donis al li la urbon, kiun
li petis, Timnat-Seraĥ sur la monto de Efraim; kaj
li konstruis la urbon kaj loĝis en ĝi. 51 Tio estas la
posedaĵoj, kiujn la pastro Eleazar, kaj Josuo, filo
de Nun, kaj la familiestroj disdividis al la triboj de
la Izraelidoj laŭ loto, en Ŝilo, antaŭ la Eternulo,
antaŭ la pordo de la tabernaklo de kunveno. Kaj
ili finis la dividadon de la lando.

20 Kaj la Eternulo ekparolis al Josuo, dirante:
2 Diru al la Izraelidoj jene: Aranĝu al vi la
urbojn de rifuĝo, pri kiuj Mi parolis al vi per
Moseo, 3 por ke tien povu forkuri mortiginto,
kiu mortigis homon per eraro kaj ne sciante;
kaj ili estu ĉe vi rifuĝejo kontraŭ venĝanto pro
sango. 4 Kaj li forkuros al unu el tiuj urboj,
kaj stariĝos antaŭ la pordego de la urbo, kaj
rakontos al la plejaĝuloj de tiu urbo sian aferon;
kaj ili enprenos lin en la urbon al si, kaj donos
al li lokon, por ke li loĝu ĉe ili. 5 Kaj kiam la
sangovenĝanto postkuros lin, ili ne transdonu la
mortiginton en liajn manojn; ĉar senintence li
mortigis sian proksimulon, kaj ne estis malamiko
de li de antaŭe. 6 Kaj li loĝos en tiu urbo, ĝis
li stariĝos antaŭ la komunumo por juĝo, ĝis la
morto de la granda pastro, kiu estos en tiu tempo.
Tiam la mortiginto reiru, kaj venu en sian urbon
kaj al sia domo, en la urbon, el kiu li forkuris. 7
Kaj ili konsekris la urbon Kedeŝ en Galileo, sur
la monto de Naftali, kaj Ŝeĥem, sur la monto
de Efraim, kaj Kirjat-Arba (tio estas Ĥebron),
sur la monto de Jehuda. 8 Kaj transe de Jordan,
oriente de Jeriĥo, ili donis: Becer, en la dezerto,
sur la ebenaĵo, de la tribo de Ruben, kaj Ramot en
Gilead, de la tribo de Gad, kaj Golan en Baŝan, de
la tribo de Manase. 9 Tiuj urboj estis destinitaj
por ĉiuj Izraelidoj, kaj por la fremduloj, kiuj loĝas
inter ili, por ke tien povu forkuri ĉiu, kiu mortigis
homon per eraro, kaj por ke li ne mortu de la
mano de sangovenĝanto, ĝis li stariĝos antaŭ la
komunumo.

21 Kaj la familiestroj de la Levidoj aliris al la
pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de Nun, kaj
al la familiestroj de la triboj de la Izraelidoj, 2
kaj ekparolis al ili en Ŝilo, en la lando Kanaana,
dirante: La Eternulo ordonis per Moseo doni al
ni urbojn por loĝi, kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn por niaj
brutoj. 3 Tiam la Izraelidoj donis al la Levidoj
el siaj posedaĵoj, konforme al la ordono de la
Eternulo, tiujn urbojn kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn. 4
Kaj eliris la loto por la familio de la Kehatidoj;
kaj al la filoj de la pastro Aaron, el la Levidoj,
estis donitaj de la tribo de Jehuda kaj de la tribo
de la Simeonidoj kaj de la tribo de Benjamen,
per loto, dek tri urboj. 5 Kaj al la ceteraj filoj de
Kehat estis donitaj de la familioj de la tribo de
Efraim kaj de la tribo de Dan kaj de la duontribo
de Manase, per loto, dek urboj. 6 Kaj al la filoj de
Gerŝon estis donitaj de la familioj de la tribo de
Isaĥar kaj de la tribo de Aŝer kaj de la tribo de
Naftali kaj de la duontribo de Manase en Baŝan,
per loto, dek tri urboj. 7 Al la filoj de Merari, laŭ
iliaj familioj, estis donitaj de la tribo de Ruben kaj
de la tribo de Gad kaj de la tribo de Zebulun dek
du urboj. 8 Kaj la Izraelidoj donis al la Levidoj
per loto tiujn urbojn kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn, kiel
ordonis la Eternulo per Moseo. 9 Kaj ili donis
de la tribo de la Jehudaidoj kaj de la tribo de la
Simeonidoj tiujn urbojn, kies nomojn ili difinis.
10 Al la filoj de Aaron el la familioj de la Kehatidoj,
el la Levidoj — ĉar ilia estis la loto unua — 11 al ili
oni donis la urbon de Arba, patro de Anak (tio
estas, la urbon Ĥebron), sur la monto de Jehuda,
kaj ĝiajn suburbaĵojn ĉirkaŭ ĝi. 12 Kaj la kampon
de la urbo kaj ĝiajn vilaĝojn oni donis al Kaleb,
filo de Jefune, kiel propraĵon. 13 Kaj al la filoj

de la pastro Aaron oni donis la urbon de rifuĝo
por mortiginto Ĥebron kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Libna kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 14 kaj Jatir kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Eŝtemoa kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
15 kaj Ĥolon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Debir kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 16 kaj Ain kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Juta kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Bet-Ŝemeŝ kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: naŭ urbojn de tiuj du triboj. 17 Kaj de
la tribo de Benjamen: Gibeon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
Geba kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 18 Anatot kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Almon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar
urbojn. 19 La nombro de ĉiuj urboj de la Aaronidoj,
la pastroj, estis dek tri urboj kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj.
20 Kaj por la familioj de la Kehatidoj, la Levidoj,
la restintaj el la Kehatidoj, la urboj de ilia loto
estis de la tribo de Efraim. 21 Kaj oni donis al
ili la rifuĝurbon por mortiginto Ŝeĥem kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, sur la monto de Efraim, kaj Gezer
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 22 kaj Kibcaim kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Bet-Ĥoron kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
kvar urbojn. 23 Kaj de la tribo de Dan: Elteke kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Gibeton kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 24
Ajalon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Gat-Rimon kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 25 Kaj de la duontribo
de Manase: Taanaĥ kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Gat-
Rimon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: du urbojn. 26 La
nombro de ĉiuj urboj kun iliaj ĉirkaŭaĵoj por la
familioj de la restintaj Kehatidoj estis dek. 27 Kaj
al la Gerŝonidoj, el la familioj de la Levidoj, oni
donis de la duontribo de Manase la rifuĝurbon por
mortiginto Golan en Baŝan kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Beeŝtera kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: du urbojn. 28 Kaj
de la tribo de Isaĥar: Kiŝjon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
Dabrat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 29 Jarmut kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, En-Ganim kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar
urbojn. 30 Kaj de la tribo de Aŝer: Miŝal kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Abdon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 31
Ĥelkat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Reĥob kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 32 Kaj de la tribo de
Naftali: la rifuĝurbon por mortiginto Kedeŝ en
Galileo kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Ĥamot-Dor kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Kartan kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
tri urbojn. 33 La nombro de ĉiuj urboj de la
Gerŝonidoj, laŭ iliaj familioj, estis dek tri urboj
kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj. 34 Kaj al la familioj de la
Merariidoj, la ceteraj Levidoj, oni donis de la
tribo de Zebulun: Jokneam kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
Karta kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 35 Dimna kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, Nahalal kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar
urbojn. 36 Kaj de la tribo de Ruben: Becer kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Jahac kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
37 Kedemot kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Mefaat kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 38 Kaj de la tribo
de Gad: la rifuĝurbon por mortiginto Ramot en
Gilead kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Maĥanaim kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 39 Ĥeŝbon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
Jazer kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kune kvar urbojn.
40 La nombro de ĉiuj urboj, kiujn lote ricevis
la Merariidoj, laŭ iliaj familioj, la restintaj el
la familioj de la Levidoj, estis dek du. 41 La
nombro de ĉiuj urboj de la Levidoj meze de la
posedaĵoj de la Izraelidoj estis kvardek ok urboj
kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj. 42 Tiuj urboj estis ĉiu urbo
kun ĝiaj ĉirkaŭaĵoj; tiel estis kun ĉiuj tiuj urboj.
43 Kaj la Eternulo donis al la Izraelidoj la tutan
landon, kiun doni Li ĵuris al iliaj patroj; kaj ili
ekposedis ĝin kaj enloĝiĝis en ĝi. 44 Kaj la Eternulo
donis al ili trankvilecon ĉirkaŭe, konforme al
ĉio, kion Li ĵuris al iliaj patroj; kaj neniu homo
el ĉiuj iliaj malamikoj rezistis antaŭ ili; ĉiujn
iliajn malamikojn la Eternulo transdonis en iliajn
manojn. 45 Ne mankis eĉ unu vorto el ĉiuj bonaj
vortoj, kiujn la Eternulo diris al la domo de Izrael;
ĉio plenumiĝis.

22 Tiam Josuo alvokis la Rubenidojn kaj la
Gadidojn kaj la duontribon de Manase; 2 kaj
li diris al ili: Vi plenumis ĉion, kion ordonis al
vi Moseo, servanto de la Eternulo, kaj vi obeis
mian voĉon en ĉio, kion mi ordonis al vi. 3 Vi
ne forlasis viajn fratojn dum longa tempo ĝis
nun, kaj vi plenumis la deciditaĵon laŭ la ordono
de la Eternulo, via Dio. 4 Nun la Eternulo, via
Dio, donis ripozon al viaj fratoj, kiel Li diris al
ili; turnu do vin nun, kaj iru al viaj tendoj sur la
teron de via posedaĵo, kiun donis al vi Moseo,
servanto de la Eternulo, transe de Jordan. 5 Sed
forte penu plenumi la ordonojn kaj la instruon,
kiujn donis al vi Moseo, servanto de la Eternulo,
por ami la Eternulon, vian Dion, kaj iri laŭ ĉiuj
Liaj vojoj kaj observi Liajn ordonojn kaj alfortikiĝi
al Li kaj servi al Li per via tuta koro kaj per via
tuta animo. 6 Kaj Josuo benis ilin kaj forliberigis
ilin; kaj ili iris al siaj tendoj. 7 Kaj al unu duono
de la tribo de Manase Moseo donis posedaĵon en
Baŝan, kaj al la dua duono Josuo donis posedaĵon
kun iliaj fratoj transe de Jordan, okcidente. Kaj
kiam Josuo forliberigis ilin al iliaj tendoj, li benis
ilin. 8 Kaj li diris al ili jene: Kun granda riĉaĵo
vi reiras nun al viaj tendoj, kaj kun tre granda
brutaro, kun arĝento kaj kun oro kaj kun kupro
kaj kun fero, kaj kun tre multe da vestoj; dividu
la militakiron, kiun vi ricevis de viaj malamikoj,
kun viaj fratoj. 9 Kaj turniĝis la Rubenidoj kaj la
Gadidoj kaj la duontribo de Manase, kaj foriris
de la Izraelidoj el Ŝilo, kiu estas en la lando
Kanaana, por iri en la landon Gilead, en la landon

de ilia posedaĵo, kiun ili ekposedis laŭ la ordono
de la Eternulo per Moseo. 10 Kaj ili venis en
la distriktojn ĉe Jordan, kiuj estas en la lando
Kanaana; kaj la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la
duontribo de Manase konstruis tie altaron ĉe
Jordan, altaron grandan kaj bonaspektan. 11 Kaj
aŭdis la Izraelidoj: Jen la Rubenidoj kaj la Gadidoj
kaj la duontribo de Manase konstruis altaron apud
la lando Kanaana, en la distriktoj de Jordan, sur la
flanko de la Izraelidoj. 12 Kaj kiam la Izraelidoj
tion aŭdis, tiam la tuta komunumo de la Izraelidoj
kolektiĝis en Ŝilo, por iri kontraŭ ilin milite. 13 Kaj
la Izraelidoj sendis al la Rubenidoj kaj la Gadidoj
kaj la duontribo de Manase en la landon Gilead
Pineĥason, filon de la pastro Eleazar, 14 kaj kun li
dek ĉefojn, po unu ĉefo el tribo, el ĉiuj triboj de
Izrael; kaj ĉiu el ili estis estro de patrodomo inter
la miloj de Izrael. 15 Kaj ili venis al la Rubenidoj
kaj la Gadidoj kaj la duontribo de Manase en la
landon Gilead, kaj ekparolis al ili, dirante: 16
Tiel diras la tuta komunumo de la Eternulo: Kio
estas ĉi tiu krimo, kiun vi faris kontraŭ la Dio
de Izrael, forturniĝinte hodiaŭ de la Eternulo,
konstruinte al vi altaron kaj ribelante hodiaŭ
kontraŭ la Eternulo? 17 Ĉu ne sufiĉas al ni la krimo
pri Peor, de kiu ni ne puriĝis ĝis la nuna tago kaj
pro kiu trafis frapo la komunumon de Izrael? 18
Kaj vi forturniĝas nun de la Eternulo! estos tiel:
hodiaŭ vi ribelas kontraŭ la Eternulo, kaj morgaŭ
Li koleros kontraŭ la tuta komunumo de Izrael. 19
Se la lando de via posedaĵo ŝajnas al vi malpura,
tiam transiru en la landon de la posedaĵo de la
Eternulo, en kiu staras la loĝejo de la Eternulo, kaj
prenu posedaĵon inter ni; sed kontraŭ la Eternulo
ne ribelu, kaj kontraŭ ni ne ribelu, konstruante al
vi altaron krom la altaro de la Eternulo, nia Dio.
20 Jen, Aĥan, filo de Zeraĥ, faris krimon koncerne
la anatemitaĵon, kaj la kolero estis kontraŭ la
tuta komunumo de Izrael, kaj ne li sola mortis
pro sia krimo. 21 Kaj respondis la Rubenidoj kaj
la Gadidoj kaj la duontribo de Manase, kaj diris
al la milestroj de Izrael: 22 Dio de la dioj, la
Eternulo, Dio de la dioj, la Eternulo, Li scias, kaj
Izrael sciu; se ni agis pro ribelo aŭ por defali de la
Eternulo, tiam Li ne helpu nin hodiaŭ. 23 Se ni
konstruis al ni la altaron por tio, ke ni defalu de
la Eternulo, aŭ ke ni alportu sur ĝi bruloferon kaj
farunoferon, aŭ ke ni faru sur ĝi pacoferojn, tiam
la Eternulo nin punu. 24 Ni faris tion pro zorgo pri
tio, ke morgaŭ ne diru viaj filoj al niaj filoj: Kion
komunan vi havas kun la Eternulo, Dio de Izrael?
25 kiel limon inter ni kaj vi, Rubenidoj kaj Gadidoj,
la Eternulo metis Jordanon; vi ne havas parton en
la Eternulo. Kaj tiamaniere viaj filoj malhelpus
niajn filojn respekti la Eternulon. 26 Tial ni diris:
Ni konstruu al ni altaron, ne por brulofero nek
por aliaj oferoj, 27 sed nur por ke ĝi estu atesto
inter ni kaj vi kaj inter niaj estontaj generacioj,
ke ni havas la rajton fari servon al la Eternulo
antaŭ Li per niaj bruloferoj kaj per niaj buĉoferoj
kaj per niaj pacoferoj, kaj por ke ne diru viaj filoj
morgaŭ al niaj filoj: Vi ne havas parton en la
Eternulo. 28 Kaj ni pensis: Se ili diros tion al ni kaj
al niaj estontaj generacioj, tiam ni diros: Vidu la
similaĵon de la altaro de la Eternulo, kiun faris
niaj patroj, ne por brulofero nek por buĉofero, sed
nur kiel ateston inter ni kaj vi. 29 Malproksima de
ni estas la deziro ribeli kontraŭ la Eternulo kaj
defali hodiaŭ de la Eternulo, konstrui altaron por
brulofero, por farunofero kaj por buĉofero, krom
la altaro de la Eternulo, nia Dio, kiu estas antaŭ
Lia tabernaklo. 30 Kaj la pastro Pineĥas, kaj la
ĉefoj de la komunumo, kaj la milestroj de Izrael,
kiuj estis kun li, aŭdis la vortojn, kiujn diris la
Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la Manaseidoj, kaj
tio plaĉis al ili. 31 Kaj la pastro Pineĥas, filo de
Eleazar, diris al la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj
la Manaseidoj: Nun ni scias, ke la Eternulo estas
inter ni, ĉar vi ne faris kontraŭ la Eternulo tiun
krimon; vi savis la Izraelidojn kontraŭ la mano
de la Eternulo. 32 Kaj la pastro Pineĥas, filo de
Eleazar, kaj la ĉefoj reiris de la Rubenidoj kaj la
Gadidoj el la lando Gilead en la landon Kanaanan,
al la Izraelidoj, kaj alportis al ili respondon. 33 Kaj
tio plaĉis al la Izraelidoj; kaj la Izraelidoj benis
Dion, kaj ne havis plu la intencon iri kontraŭ
ilin milite, por ruinigi la landon, en kiu loĝis la
Rubenidoj kaj la Gadidoj. 34 Kaj la Rubenidoj kaj
la Gadidoj donis nomon al la altaro: ke ĝi estu
atesto inter ni, ke la Eternulo estas la Dio.

23 Longan tempon post kiam la Eternulo donis
al Izrael ripozon kontraŭ ĉiuj iliaj malamikoj
ĉirkaŭe, Josuo maljuniĝis, atingis profundan
aĝon. 2 Tiam Josuo alvokis la tutan Izrael,
iliajn plejaĝulojn kaj ĉefojn kaj juĝistojn kaj
observistojn, kaj diris al ili: Mi maljuniĝis, mi
atingis profundan aĝon. 3 Kaj vi vidis ĉion, kion
faris la Eternulo, via Dio, al ĉiuj tiuj popoloj
antaŭ vi; ĉar la Eternulo, via Dio, mem batalis
por vi. 4 Vidu, mi dividis por vi lote tiujn
restintajn popolojn, kiel posedaĵon por viaj triboj,
komencante de Jordan, kaj ĉiujn popolojn, kiujn
mi ekstermis, ĝis la Granda Maro, kie subiras la
suno. 5 Kaj la Eternulo, via Dio, forpuŝos ilin
de antaŭ vi kaj forpelos ilin de antaŭ vi; kaj vi
ekposedos ilian landon, kiel diris al vi la Eternulo,

via Dio. 6 Penu do bone, ke vi observu kaj plenumu
ĉion, skribitan en la libro de instruo de Moseo,
ne forkliniĝante de ĝi dekstren nek maldekstren,
7 ne komunikiĝante kun tiuj popoloj, kiuj restis
kun vi; kaj la nomon de iliaj dioj ne citu, kaj
ne ĵuru per ili, kaj ne servu al ili, kaj ne adoru
ilin; 8 nur al la Eternulo, via Dio, alfortikiĝu,
kiel vi faris ĝis la nuna tago. 9 Kaj la Eternulo
forpelis de antaŭ vi popolojn grandajn kaj fortajn;
kaj neniu rezistis antaŭ vi ĝis la nuna tago. 10
Unu el vi forpelas milon; ĉar la Eternulo, via Dio,
mem batalas por vi, kiel Li diris al vi. 11 Gardu
do bone viajn animojn, por ami la Eternulon,
vian Dion. 12 Ĉar se vi forkliniĝos, kaj aliĝos al
tiuj restintaj popoloj, kiuj restis kun vi, kaj vi
boparenciĝos kun ili, kaj vi iros al ili kaj ili al
vi: 13 tiam sciu, ke la Eternulo, via Dio, ne plu
forpelos tiujn popolojn de antaŭ vi; kaj ili fariĝos
por vi kaptilo kaj reto, kaj vipo por viaj flankoj,
kaj pikilo por viaj okuloj, ĝis vi forpereos de sur
tiu bona tero, kiun donis al vi la Eternulo, via
Dio. 14 Nun mi ekiras hodiaŭ la vojon de la tuta
mondo; kaj vi sciu per via tuta koro kaj per via
tuta animo, ke ne restis neplenumita eĉ unu vorto
el ĉiuj bonaj vortoj, kiujn la Eternulo, via Dio,
diris pri vi; ĉio plenumiĝis por vi, ne mankis el ĝi
eĉ unu vorto. 15 Sed kiel plenumiĝis por vi ĉiuj
bonaj vortoj, kiujn la Eternulo, via Dio, diris al vi,
tiel la Eternulo venigos sur vin ĉion malbonan, ĝis
Li ekstermos vin de sur tiu bona tero, kiun donis
al vi la Eternulo, via Dio. 16 Se vi malobeos la
interligon de la Eternulo, via Dio, kiun Li starigis
kun vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj dioj kaj adoros
ilin: tiam ekflamos kontraŭ vin la kolero de la
Eternulo, kaj vi forpereos rapide de sur la bona
tero, kiun Li donis al vi.

24 Kaj Josuo kunvenigis ĉiujn tribojn de Izrael en
Ŝeĥemon, kaj alvokis la plejaĝulojn de Izrael
kaj iliajn ĉefojn kaj juĝistojn kaj observistojn; kaj
ili stariĝis antaŭ Dio. 2 Kaj Josuo diris al la tuta
popolo: Tiel diris la Eternulo, Dio de Izrael: Transe
de la Rivero loĝis viaj patroj en la tempo antikva,
Teraĥ, patro de Abraham kaj patro de Naĥor;
kaj ili servis al aliaj dioj. 3 Sed Mi prenis vian
patron Abraham de trans la Rivero kaj kondukis
lin tra la tuta lando Kanaana, kaj Mi multigis
lian idaron, kaj Mi donis al li Isaakon. 4 Kaj Mi
donis al Isaak Jakobon kaj Esavon; kaj Mi donis al
Esav la monton Seir, ke li posedu ĝin; sed Jakob
kaj liaj filoj foriris en Egiptujon. 5 Kaj Mi sendis
Moseon kaj Aaronon, kaj frapis Egiptujon, kiel
Mi faris inter ili; kaj poste Mi elkondukis vin.
6 Kaj Mi elkondukis viajn patrojn el Egiptujo;
kaj vi venis al la maro. Kaj la Egiptoj postkuris
viajn patrojn per ĉaroj kaj rajdantoj ĝis la Ruĝa
Maro. 7 Kaj ili ekkriis al la Eternulo, kaj Li aperigis
mallumon inter vi kaj la Egiptoj, kaj venigis sur
ilin la maron kaj kovris ilin. Kaj viaj okuloj vidis,
kion Mi faris en Egiptujo; kaj vi loĝis en la dezerto
dum longa tempo. 8 Kaj Mi venigis vin al la lando
de la Amoridoj, kiuj loĝas transe de Jordan, kaj
ili militis kontraŭ vi; kaj Mi transdonis ilin en
viajn manojn, kaj vi ekposedis ilian landon, kaj Mi
ekstermis ilin antaŭ vi. 9 Kaj leviĝis Balak, filo de
Cipor, reĝo de Moab, kaj militis kontraŭ Izrael, kaj
sendis kaj alvokis Bileamon, filon de Beor, por
malbeni vin. 10 Sed Mi ne volis aŭskulti Bileamon;
kaj li benis vin, kaj Mi savis vin el liaj manoj. 11 Kaj
vi transiris Jordanon kaj venis al Jeriĥo; kaj militis
kontraŭ vi la loĝantoj de Jeriĥo, la Amoridoj kaj
la Perizidoj kaj la Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj
la Girgaŝidoj, la Ĥividoj kaj la Jebusidoj; sed Mi
transdonis ilin en viajn manojn. 12 Kaj Mi sendis
antaŭ vi krabrojn, kaj ili forpelis de vi la du reĝojn
de la Amoridoj; ne per via glavo, kaj ne per via
pafarko. 13 Kaj Mi donis al vi landon, pri kiu vi ne
laboris, kaj urbojn, kiujn vi ne konstruis, kaj vi
loĝas en ili; de vinberĝardenoj kaj olivarboj, kiujn
vi ne plantis, vi manĝas. 14 Timu do la Eternulon,
kaj servu al Li fidele kaj vere; kaj forpuŝu la diojn,
al kiuj servis viaj patroj transe de la Rivero kaj en
Egiptujo, kaj servu al la Eternulo. 15 Sed se ne
plaĉas al vi servi al la Eternulo, tiam elektu al vi
hodiaŭ, al kiu vi volas servi: ĉu al la dioj, al kiuj
servis viaj patroj, kiuj loĝis transe de la Rivero, ĉu
al la dioj de la Amoridoj, en kies lando vi loĝas;
sed mi kaj mia domo servos al la Eternulo. 16
Tiam la popolo respondis kaj diris: Malproksima
de ni estas la deziro forlasi la Eternulon kaj servi
al aliaj dioj; 17 ĉar la Eternulo estas nia Dio, Li, kiu
elkondukis nin kaj niajn patrojn el Egiptujo, el la
domo de sklaveco, kaj kiu faris antaŭ niaj okuloj
tiujn grandajn signojn, kaj gardis nin dum la tuta
vojo, kiun ni iris, kaj inter ĉiuj popoloj, tra kies
mezo ni trairis. 18 Kaj la Eternulo forpelis antaŭ
ni ĉiujn popolojn, kaj la Amoridojn, kiuj loĝis en
la lando. Ni do ankaŭ servos al la Eternulo; ĉar
Li estas nia Dio. 19 Kaj Josuo diris al la popolo:
Vi ne povas servi al la Eternulo; ĉar Li estas Dio
sankta, Dio severa; Li ne estos indulga kontraŭ
viaj malbonagoj kaj pekoj. 20 Se vi forlasos la
Eternulon kaj servos al fremdaj dioj, tiam Li Sin
turnos kaj faros al vi malbonon kaj ekstermos vin,
post kiam Li faris al vi bonon. 21 Kaj la popolo
diris al Josuo: Ne, nur al la Eternulo ni servos. 22

Kaj Josuo diris al la popolo: Vi estas atestantoj
pri vi, ke vi elektis al vi la Eternulon, por servi al
Li. Kaj ili respondis: Ni estas atestantoj. **23** Nun
forpuŝu do la fremdajn diojn, kiuj estas inter vi,
kaj turnu vian koron al la Eternulo, Dio de Izrael.
24 Kaj la popolo diris al Josuo: Al la Eternulo, nia
Dio, ni servos, kaj Lian voĉon ni obeos. **25** Kaj
Josuo faris interligon kun la popolo en tiu tago,
kaj donis al ĝi leĝojn kaj regulojn en Ŝeĥem. **26** Kaj
Josuo skribis tiujn vortojn en la libron de instruo
de Dio, kaj li prenis grandan ŝtonon, kaj starigis
ĝin tie sub la kverko, kiu estis apud la sanktejo de
la Eternulo. **27** Kaj Josuo diris al la tuta popolo:
Jen ĉi tiu ŝtono estos por ni atestanto; ĉar ĝi aŭdis
ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiujn Li diris al ni; kaj
ĝi estu atestanto pri vi, por ke vi ne forneu vian
Dion. **28** Kaj Josuo forliberigis la popolon, ĉiun al
lia posedaĵo. **29** Post tiu okazintaĵo mortis Josuo,
filo de Nun, servanto de la Eternulo, havante la
aĝon de cent dek jaroj. **30** Kaj oni enterigis lin
inter la limoj de lia posedaĵo en Timnat-Seraĥ,
kiu estas sur la monto de Efraim, norde de la
monto Gaaŝ. **31** Kaj Izrael servis al la Eternulo
dum la tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta vivo de
la plejaĝuloj, kiuj vivis longe post Josuo, kaj kiuj
sciis ĉiujn farojn de la Eternulo, kiujn Li faris al
Izrael. **32** Kaj la ostojn de Jozef, kiujn la Izraelidoj
kunportis el Egiptujo, oni enterigis en Ŝeĥem, sur
la kampoparto, kiun Jakob aĉetis de la filoj de
Ĥamor, patro de Ŝeĥem, pro cent kesitoj, kaj kiu
fariĝis posedaĵo de la filoj de Jozef. **33** Kaj Eleazar,
filo de Aaron, mortis; kaj oni enterigis lin sur la
monteto de Pineĥas, lia filo, la monteto, kiu estis
donita al li sur la monto de Efraim.

Juĝistoj

1 Post la morto de Josuo la Izraelidoj demandis
la Eternulon, dirante: Kiu el ni plej antaŭe
devas iri kontraŭ la Kanaanidojn, por militi
kontraŭ ili? **2** Kaj la Eternulo diris: Jehuda iros;
jen Mi transdonas la landon en liajn manojn. **3**
Tiam Jehuda diris al sia frato Simeon: Iru kun
mi en mian sorton, kaj ni militos kontraŭ la
Kanaanidoj; kaj mi ankaŭ iros kun vi en vian
sorton. Kaj Simeon iris kun li. **4** Kaj Jehuda iris,
kaj la Eternulo transdonis en liajn manojn la
Kanaanidojn kaj la Perizidojn; kaj ili batis el ili
en Bezek dek mil homojn. **5** Kaj ili renkontis
Adoni-Bezekon en Bezek kaj batalis kontraŭ li
kaj venkobatis la Kanaanidojn kaj la Perizidojn.
6 Kaj Adoni-Bezek forkuris; sed ili postkuris lin
kaj kaptis lin kaj dehakis la dikfingrojn de liaj
manoj kaj piedoj. **7** Kaj Adoni-Bezek diris: Sepdek
reĝoj kun dehakitaj dikfingroj de la manoj kaj
piedoj kolektadis panrestaĵojn sub mia tablo; kiel
mi agis, tiel Dio repagis al mi. Kaj oni venigis
lin en Jerusalemon, kaj li mortis tie. **8** Kaj la
Jehudaidoj militis kontraŭ Jerusalem kaj prenis
ĝin kaj venkobatis ĝin per glavo, kaj la urbon ili
forbruligis. **9** Poste la Jehudaidoj iris, por militi
kontraŭ la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la monto kaj
en la suda regiono kaj sur la malaltaĵo. **10** Kaj
Jehuda iris al la Kanaanidoj, kiuj loĝis en Ĥebron
(la nomo de Ĥebron antaŭe estis Kirjat-Arba), kaj
venkobatis Ŝeŝajon kaj Aĥimanon kaj Talmajon.
11 Kaj de tie li iris al la loĝantoj de Debir (la nomo de
Debir antaŭe estis Kirjat-Sefer). **12** Kaj Kaleb diris:
Kiu venkobatos Kirjat-Seferon kaj prenos ĝin, al
tiu mi donos mian filinon Aĥsa kiel edzinon.
13 Kaj prenis ĝin Otniel, filo de Kenaz, la pli juna
frato de Kaleb; kaj li donis al li sian filinon Aĥsa
kiel edzinon. **14** Kaj kiam ŝi venis, ŝi instigis lin
peti de ŝia patro kampon. Kaj ŝi malsupreniĝis de
la azeno; kaj Kaleb diris al ŝi: Kio estas al vi? **15**
Kaj ŝi diris al li: Donu al mi benon; ĉar vi donis
al mi teron sudflankan, tial donu al mi ankaŭ
akvofontojn. Kaj Kaleb donis al ŝi fontojn suprajn
kaj fontojn malsuprajn. **16** Kaj la idoj de la Kenido,
bofrato de Moseo, iris el la urbo de Palmoj kun
la idoj de Jehuda en la dezerton de Jehuda, kiu
estas sude de Arad; kaj ili venis kaj ekloĝis kune
kun la popolo. **17** Kaj Jehuda iris kun sia frato
Simeon, kaj ili venkobatis la Kanaanidojn, kiuj
loĝis en Cefat, kaj detruis ĝin, kaj donis al la urbo
la nomon Ĥorma. **18** Kaj Jehuda prenis la urbojn
Gaza kun ĝiaj limoj kaj Aŝkelon kun ĝiaj limoj
kaj Ekron kun ĝiaj limoj. **19** Kaj la Eternulo estis
kun Jehuda, kaj li ekposedis la monton. Sed li
ne povis forpeli la loĝantojn de la valo, ĉar ili
havis ferajn ĉarojn. **20** Kaj oni donis al Kaleb
Ĥebronon, kiel diris Moseo; kaj li elpelis el tie la
tri filojn de Anak. **21** Sed la Jebusidojn, kiuj loĝis
en Jerusalem, la Benjamenidoj ne elpelis; kaj la
Jebusidoj loĝis kun la Benjamenidoj en Jerusalem
ĝis la nuna tago. **22** Kaj iris ankaŭ la Jozefidoj
al Bet-El; kaj la Eternulo estis kun ili. **23** Kaj la
Jozefidoj esplorrigardis Bet-Elon (la nomo de la
urbo antaŭe estis Luz). **24** Kaj la esplorrigardantoj
vidis viron, irantan el la urbo, kaj ili diris al li:
Montru al ni la eniron en la urbon, kaj ni faros al
vi favoraĵon. **25** Kaj li montris al ili la eniron en la
urbon, kaj ili venkobatis la urbon per glavo; sed
tiun viron kaj lian tutan familion ili forliberigis.
26 Kaj la viro iris en la landon de la Ĥetidoj, kaj
konstruis urbon, kaj donis al ĝi la nomon Luz; tia
estas ĝia nomo ĝis la nuna tago. **27** Kaj Manase
ne ekposedis la urbojn Bet-Ŝean kun ĝiaj urbetoj
kaj Taanaĥ kun ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantojn de
Dor kaj de ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de Jibleam
kaj de ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de Megido
kaj de ĝiaj urbetoj; kaj la Kanaanidoj plue loĝis
en tiu lando. **28** Kiam Izrael fortiĝis, li faris la
Kanaanidojn tributuloj, sed ne elpelis ilin. **29** Kaj
Efraim ne elpelis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en
Gezer; kaj la Kanaanidoj loĝis inter li en Gezer.
30 Zebulun ne forpelis la loĝantojn de Kitron, nek
la loĝantojn de Nahalol; kaj la Kanaanidoj loĝis
inter li, kaj fariĝis tributuloj. **31** Aŝer ne forpelis la
loĝantojn de Ako, nek la loĝantojn de Cidon, nek
de Aĥlab, nek de Aĥzib, nek de Ĥelba, nek de Afek,
nek de Reĥob. **32** Kaj la Aŝeridoj loĝis meze de la
Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; ĉar ili ne forpelis
ilin. **33** Naftali ne forpelis la loĝantojn de Bet-
Ŝemeŝ, nek la loĝantojn de Bet-Anat; kaj li loĝis
meze de la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; kaj la
loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ kaj de Bet-Anat fariĝis liaj
tributuloj. **34** Kaj la Amoridoj premis la Danidojn
sur la monton, ne permesante al ili malsupreniri
en la valon. **35** Kaj la Amoridoj plue loĝis sur la
monto Ĥeres, en Ajalon kaj en Ŝaalbim; sed la
mano de la Jozefidoj pezis sur ili, kaj ili fariĝis
tributuloj. **36** Kaj la limo de la Amoridoj estis de la
loko, kie leviĝas Akrabim, de Sela pli alten.

2 Kaj venis anĝelo de la Eternulo el Gilgal al
Boĥim, kaj diris: Mi elkondukis vin el Egiptujo,
kaj venigis vin en la landon, pri kiu Mi ĵuris al
viaj patroj, kaj Mi diris: Mi neniam rompos Mian
interligon kun vi; **2** sed vi ne faru interligon kun
la loĝantoj de ĉi tiu lando, iliajn altarojn detruu.
Sed vi ne obeis Mian voĉon; kial vi tion faris?

3 Tial Mi diras: Mi ne forpelos ilin de vi, kaj ili
estos por vi kaptilo, kaj iliaj dioj estos por vi
falilo. 4 Kaj kiam la anĝelo de la Eternulo parolis
tiujn vortojn al ĉiuj Izraelidoj, la popolo levis
sian voĉon kaj ploris. 5 Kaj ili donis al tiu loko
la nomon Boĥim. Kaj ili tie buĉis oferojn al la
Eternulo. 6 Kaj Josuo forliberigis la popolon, kaj la
Izraelidoj iris ĉiu al sia hereda parto, por ekposedi
la landon. 7 Kaj la popolo servis al la Eternulo
dum la tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta vivo
de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe post Josuo, kaj
kiuj vidis ĉiujn grandajn farojn de la Eternulo,
kiujn Li faris al Izrael. 8 Kaj mortis Josuo, filo de
Nun, servanto de la Eternulo, en la aĝo de cent
dek jaroj. 9 Kaj oni enterigis lin inter la limoj de
lia posedaĵo en Timnat-Ĥeres, sur la monto de
Efraim, norde de la monto Gaaŝ. 10 Kaj ankaŭ tiu
tuta generacio alkolektiĝis al siaj patroj; kaj aperis
post ili generacio alia, kiu ne konis la Eternulon,
nek la farojn, kiujn Li faris al Izrael. 11 Kaj la
Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kaj servis al Baaloj. 12 Kaj ili forlasis
la Eternulon, Dion de iliaj patroj, kiu elkondukis
ilin el la lando Egipta, kaj ili sekvis aliajn diojn,
el la dioj de la popoloj, kiuj estis ĉirkaŭ ili, kaj
ili adoris ilin, kaj kolerigis la Eternulon. 13 Kaj
ili forlasis la Eternulon, kaj servis al Baal kaj al
Aŝtar. 14 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la manojn
de rabistoj, kiuj prirabis ilin, kaj Li vendis ilin en
la manojn de iliaj malamikoj ĉirkaŭe; kaj ili ne
povis plu sin teni antaŭ siaj malamikoj. 15 Kien
ajn ili iris, la mano de la Eternulo estis kontraŭ
ili por malbono, kiel la Eternulo diris kaj kiel la
Eternulo ĵuris al ili; kaj ili estis tre premataj. 16
Kaj la Eternulo starigis juĝistojn, kiuj savis ilin
el la manoj de iliaj rabintoj; 17 tamen ankaŭ la
juĝistojn ili ne obeis, sed ili malĉastis kun aliaj
dioj kaj adoris ilin, rapide dekliniĝis de la vojo,
kiun iris iliaj patroj, obeante la ordonojn de la
Eternulo; ili tiel ne agis. 18 Kaj kiam la Eternulo
starigis por ili juĝistojn, kaj la Eternulo estis kun
la juĝisto, kaj savadis ilin el la manoj de iliaj
malamikoj dum la tuta vivo de la juĝisto, ĉar la
Eternulo kompatis ilin, kiam ili ĝemis pro siaj
turmentantoj kaj premantoj: 19 tiam, apenaŭ la
juĝisto mortis, ili denove fariĝis pli malbonaj ol
iliaj patroj, sekvante aliajn diojn, servante al ili,
kaj adorante ilin. Ili ne dekliniĝis de siaj faroj kaj
de sia malbona vojo. 20 Kaj ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li diris: Ĉar ĉi tiu
popolo malobeis Mian interligon, kiun Mi donis al
iliaj patroj, kaj ne aŭskultis Mian voĉon, 21 tial Mi
ankaŭ forpelos de ili neniun el la popoloj, kiujn
restigis Josuo, kiam li mortis; 22 por elprovi per
ili Izraelon, ĉu ili observos la vojon de la Eternulo
kaj iros ĝin, kiel observis iliaj patroj, aŭ ne. 23 Kaj
la Eternulo restigis tiujn popolojn, kaj ne rapidis
elpeli ilin, kaj ne transdonis ilin en la manojn de
Josuo.

3 Kaj jen estas la popoloj, kiujn la Eternulo
restigis, por elprovi per ili Izraelon, ĉiujn,
kiuj ne sciis pri ĉiuj militoj kontraŭ Kanaan; 2
por ke eksciu la generacioj de la Izraelidoj, por
lernigi militon al tiuj, kiuj antaŭe ne konis ĝin: 3
kvin princoj de Filiŝtoj, kaj ĉiuj Kanaanidoj, kaj
Cidonanoj, kaj Ĥividoj, kiuj loĝis sur la monto
Lebanon, de la monto Baal-Ĥermon ĝis la eniro de
Ĥamat. 4 Ili restis, por elprovi per ili la Izraelidojn,
por sciiĝi, ĉu ili obeos la ordonojn de la Eternulo,
kiujn Li donis al iliaj patroj per Moseo. 5 Kaj la
Izraelidoj loĝis meze de la Kanaanidoj, Ĥetidoj kaj
Amoridoj kaj Perizidoj kaj Ĥividoj kaj Jebusidoj.
6 Kaj ili prenis al si iliajn filinojn kiel edzinojn,
kaj siajn filinojn ili donis al iliaj filoj, kaj ili servis
al iliaj dioj. 7 Kaj la Izraelidoj faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj forgesis la
Eternulon, sian Dion, kaj servis al Baaloj kaj al
sanktaj stangoj. 8 Kaj ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la
manojn de Kuŝan-Riŝataim, reĝo de Mezopotamio;
kaj la Izraelidoj servis al Kuŝan-Riŝataim dum ok
jaroj. 9 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, kaj
la Eternulo aperigis savanton por la Izraelidoj,
kiu savis ilin: Otnielon, filon de Kenaz, pli juna
frato de Kaleb. 10 Kaj estis sur li la spirito de la
Eternulo, kaj li estis juĝisto de Izrael. Kaj li eliris
milite, kaj la Eternulo transdonis en lian manon
Kuŝan-Riŝataimon, reĝon de Mezopotamio, kaj
lia mano fariĝis forta super Kuŝan-Riŝataim. 11
Kaj la lando ripozis dum kvardek jaroj; kaj mortis
Otniel, filo de Kenaz. 12 Kaj denove la Izraelidoj
faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
kaj la Eternulo fortigis Eglonon, reĝon de Moab,
kontraŭ Izrael, pro tio, ke ili faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo. 13 Kaj li aligis
al si la Amonidojn kaj Amalekidojn, kaj iris kaj
venkobatis Izraelon, kaj ili ekposedis la urbon de
Palmoj. 14 Kaj la Izraelidoj servis al Eglon, reĝo de
Moab, dum dek ok jaroj. 15 Kaj la Izraelidoj ekkriis
al la Eternulo, kaj la Eternulo aperigis por ili
savanton, Ehudon, filon de Gera, Benjamenidon,
maldekstramanulon. Kaj la Izraelidoj sendis per
li donacojn al Eglon, reĝo de Moab. 16 Kaj Ehud
faris al si glavon dutranĉan, havantan la longon
de unu ulno, kaj zonis ĝin sub sia vesto al sia

dekstra femuro. 17 Kaj li prezentis la donacojn
al Eglon, reĝo de Moab; Eglon estis homo tre
grasdika. 18 Kaj kiam li finis la prezentadon de
la donacoj, li foririgis la homojn, kiuj alportis la
donacojn. 19 Sed li mem revenis de la idoloj en
Gilgal, kaj diris: Mi devas diri al vi ion sekretan,
ho reĝo. Kaj tiu diris: Silentu! Kaj eliris de apud li
ĉiuj, kiuj staris apud li. 20 Kaj Ehud eniris al li,
kiam li sidis en malvarmeta ĉambreto, kiu estis
por li sola; kaj Ehud diris: Mi havas por vi vorton
de Dio; kaj li leviĝis de la seĝo. 21 Tiam Ehud
etendis sian maldekstran manon, kaj prenis la
glavon de sia dekstra femuro, kaj enpuŝis ĝin en
lian ventron tiel, 22 ke eĉ la tenilo eniris post
la tranĉfero, kaj la graso kovris la tranĉferon;
ĉar li ne eltiris la glavon el lia ventro, kaj ĝi
trapenetris la postan parton de la korpo. 23 Kaj
Ehud eliris en la vestiblon, kaj fermis post si la
pordon de la ĉambreto, kaj ŝlosis ĝin. 24 Kiam li
eliris, la servantoj de la reĝo venis, kaj vidis, ke la
pordo de la ĉambreto estas ŝlosita, kaj ili diris:
Certe pro natura bezono li estas en la malvarmeta
ĉambreto. 25 Kaj ili atendis longe, sed neniu
malfermis la pordon de la ĉambreto; tiam ili prenis
la ŝlosilon kaj malŝlosis, kaj ili vidis, ke ilia sinjoro
kuŝas malviva sur la tero. 26 Kaj dum ili staris
konsternitaj, Ehud forkuris, kaj li preterpasis la
idolojn kaj forkuris al Seira. 27 Kaj kiam li alvenis,
li ektrumpetis per korno sur la monto de Efraim,
kaj la Izraelidoj malsupreniris kun li de la monto,
kaj li estis antaŭ ili. 28 Kaj li diris al ili: Kuru post
mi; ĉar la Eternulo transdonis viajn malamikojn,
la Moabidojn, en viajn manojn. Kaj ili iris post li,
kaj okupis la transirejon de Jordan, kondukantan
al Moab, kaj permesis al neniu transiri. 29 Kaj ili
mortigis en tiu tempo ĉirkaŭ dek mil virojn el la
Moabidoj, homojn sanajn kaj fortajn; kaj neniu
saviĝis. 30 Kaj en tiu tago Moab humiliĝis sub la
manojn de la Izraelidoj; kaj la lando ripozis dum
okdek jaroj. 31 Post li estis Ŝamgar, filo de Anat;
li mortigis sescent virojn el la Filiŝtoj per bova
bastono; kaj li ankaŭ savis Izraelon.

4 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, kiam Ehud mortis.
2 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn
de Jabin, Kanaana reĝo, kiu reĝis en Ĥacor; lia
militistestro estis Sisera, kiu loĝis en Ĥaroŝet-
Goim. 3 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo;
ĉar tiu havis naŭcent ferajn ĉarojn, kaj li forte
premis la Izraelidojn dum dudek jaroj. 4 Debora,
profetino, edzino de Lapidot, estis en tiu tempo
juĝistino de la Izraelidoj; 5 ŝi sidadis sub la palmo
de Debora, inter Rama kaj Bet-El, sur la monto de
Efraim; kaj la Izraelidoj venadis al ŝi por juĝo. 6 Kaj
ŝi sendis kaj alvokigis Barakon, filon de Abinoam,
el Kedeŝ-Naftali, kaj diris al li: La Eternulo, Dio
de Izrael, ordonis: Iru, konduku la militistaron
sur la monton Tabor, kaj prenu kun vi dek mil
virojn el la Naftaliidoj kaj el la Zebulunidoj; 7 kaj
al la torento Kiŝon Mi alkondukos al vi Siseran, la
militistestron de Jabin, kaj liajn ĉarojn kaj lian
amasegon; kaj Mi transdonos lin en viajn manojn.
8 Tiam diris al ŝi Barak: Se vi iros kun mi, mi
iros; sed se vi ne iros kun mi, mi ne iros. 9 Kaj ŝi
respondis: Bone, mi iros kun vi; sed vi ne havos
gloron sur la vojo, kiun vi iros; ĉar en la manojn de
virino la Eternulo transdonos Siseran. Kaj Debora
leviĝis, kaj iris kun Barak al Kedeŝ. 10 Kaj Barak
vokis la Zebulunidojn kaj la Naftaliidojn al Kedeŝ;
kaj lin sekvis dek mil viroj, kaj Debora iris kun li.
11 Ĥeber, la Kenido, apartiĝis de la Kenidoj, de la
idoj de Ĥobab, bofrato de Moseo, kaj li starigis
sian tendon apud la kverkaro en Caananim, apud
Kedeŝ. 12 Kaj oni sciigis Siseran, ke Barak, filo
de Abinoam, supreniris sur la monton Tabor. 13
Kaj Sisera kunvokis ĉiujn siajn ĉarojn, naŭcent
ferajn ĉarojn, kaj la tutan popolon, kiu estis kun
li, el Ĥaroŝet-Goim al la torento Kiŝon. 14 Tiam
Debora diris al Barak: Leviĝu, ĉar nun estas la
tago, en kiu la Eternulo transdonos Siseran en
viajn manojn; jen la Eternulo eliris antaŭ vi. Kaj
Barak malsupreniris de la monto Tabor, kaj post li
dek mil viroj. 15 Kaj la Eternulo ĵetis konfuzon
sur Siseran kaj sur ĉiujn ĉarojn kaj sur la tutan
militistaron, antaŭ la glavo de Barak; kaj Sisera
deiris de la ĉaro kaj forkuris piede. 16 Kaj Barak
persekutis la ĉarojn kaj la militistaron ĝis Ĥaroŝet-
Goim; kaj la tuta militistaro de Sisera falis de
glavo; restis neniu. 17 Sed Sisera forkuris piede al
la tendo de Jael, edzino de la Kenido Ĥeber; ĉar
estis paco inter Jabin, reĝo de Ĥacor, kaj la domo
de la Kenido Ĥeber. 18 Kaj Jael eliris renkonte
al Sisera, kaj diris al li: Eniru, mia sinjoro, eniru
al mi; ne timu. Kaj li eniris al ŝi en la tendon,
kaj ŝi kovris lin per litkovrilo. 19 Kaj li diris al ŝi:
Donu al mi por trinki iom da akvo, ĉar mi soifas.
Kaj ŝi malfermis felsakon kun lakto kaj donis al
li por trinki, kaj kovris lin. 20 Kaj li diris al ŝi:
Staru ĉe la pordo de la tendo, kaj se iu venos kaj
demandos vin, kaj diros: Ĉu iu estas ĉi tie? tiam
diru, ke neniu estas. 21 Kaj Jael, edzino de Ĥeber,
prenis najlon de la tendo kaj metis martelon en
sian manon kaj aliris al li mallaŭte, kaj enbatis
la najlon en lian tempion tiel, ke ĝi enpenetris
en la teron. Li dormis, lacigita; kaj li mortis. 22
Kaj Barak postkuris Siseran. Kaj Jael eliris al li

renkonte, kaj diris al li: Venu, mi montros al vi
la viron, kiun vi serĉas. Kaj li venis al ŝi, kaj li
vidis, ke Sisera kuŝas malviva kaj najlo estas en lia
tempio. 23 Tiel Dio humiligis en tiu tago Jabinon,
reĝon de Kanaan, antaŭ la Izraelidoj. 24 Kaj la
mano de la Izraelidoj ĉiam pli fortiĝis super Jabin,
reĝo de Kanaan, ĝis ili ekstermis Jabinon, reĝon
de Kanaan.

5 Kaj ekkantis Debora, kaj Barak, filo de Abinoam,
en tiu tago, jene: 2 Ĉar la ĉefoj gvidis en
Izrael Kaj la popolo montris sin fervora, Benu
la Eternulon. 3 Aŭskultu, ho reĝoj; atentu, ho
princoj: Mi al la Eternulo, mi kantas; Mi ludas al
la Eternulo, Dio de Izrael. 4 Ho Eternulo! kiam
Vi eliris de Seir, Kiam Vi iris de la kampo de
Edom, Tremis la tero, kaj la ĉielo fluigis gutojn,
Kaj la nuboj gutigis akvon. 5 La montoj fluis antaŭ
la Eternulo, Tiu Sinaj antaŭ la Eternulo, Dio de
Izrael. 6 En la tempo de Ŝamgar, filo de Anat, En
la tempo de Jael, forlasitaj estis la vojoj, Kaj tiuj,
kiuj devis iri sur la vojoj, iris laŭ flankaj vojetoj.
7 Forestis juĝistoj en Izrael, forestis, Ĝis stariĝis
mi, Debora, Ĝis stariĝis mi, patrino en Izrael. 8
Oni elektis novajn diojn; Kaj tiam milito aperis
antaŭ la pordego. Ĉu iu vidis ŝildon aŭ lancon
Ĉe la kvardek miloj de Izrael? 9 Mia koro estas
kun la estroj de Izrael, Kun la fervoruloj en la
popolo; Benu la Eternulon. 10 Vi, kiuj rajdas sur
blankaj azeninoj, Vi, kiuj sidas sur tapiŝoj, Kaj vi,
kiuj iras sur la vojo, kantu! 11 Inter la kantoj de la
pafarkistoj ĉe la akvoĉerpejoj, Tie oni prikantos la
justecon de la Eternulo, La justecon de Lia estrado
en Izrael. Tiam eliris al la pordego la popolo de
la Eternulo. 12 Vekiĝu, vekiĝu, Debora, Vekiĝu,
vekiĝu, kantu kanton; Leviĝu, Barak, kaj konduku
viajn kaptitojn, filo de Abinoam! 13 Tiam eliris la
restintoj el la fortuloj de la popolo; La Eternulo
eliris kun mi inter la herooj. 14 De Efraim venis
tiuj, kiuj havas siajn radikojn en Amalek; Post vi
venis Benjamen en via popolo; De Maĥir venis
estroj, Kaj de Zebulun kondukantoj per princa
bastono. 15 Kaj princoj el Isaĥar estis kun Debora,
Kaj Isaĥar, kiel Barak, kuris en la valon. Ĉe la
torentoj de Ruben estas grandaj konsiliĝoj. 16 Kial
vi sidas inter la baraĵoj, Aŭskultante la fajfadon ĉe
la brutaroj? Ĉe la torentoj de Ruben estas grandaj
konsiliĝoj. 17 Gilead restis transe de Jordan; Kaj
kial Dan sidas sur la ŝipoj? Aŝer sidas sur la bordo
de la maro, Kaj loĝas ĉe siaj golfoj. 18 Zebulun
estas popolo, kiu riskis sian animon por la morto,
Kaj Naftali sur la altaĵoj de la kampo. 19 Venis
reĝoj, ili batalis; Tiam batalis reĝoj de Kanaan
En Taanaĥ, ĉe la akvo de Megido; Sed ili ricevis
neniom da mono. 20 El la ĉielo oni batalis; La steloj
de siaj vojoj batalis kontraŭ Sisera. 21 La torento
Kiŝon forportis ilin, La torento antikva, la torento
Kiŝon. Piedpremu, mia animo, la fortulojn. 22
Tiam frapis la hufoj de ĉevaloj Pro la rapidega
forkurado de fortuloj. 23 Malbenu la urbon Meroz,
diris anĝelo de la Eternulo, Malbenu, malbenu
ĝiajn loĝantojn; Ĉar ili ne venis kun helpo al la
Eternulo, Kun helpo al la Eternulo inter la herooj.
24 Benita estu inter la virinoj Jael, La edzino de la
Kenido Ĥeber, Inter la virinoj en la tendo ŝi estu
benita. 25 Akvon li petis, lakton ŝi donis; En belega
kaliko ŝi alportis buteron. 26 Ŝi etendis sian manon
al najlo Kaj sian dekstran manon al martelo de
laboristoj; Kaj ŝi ekbatis Siseran, ekfrapis lian
kapon, Kaj frakasis kaj traboris lian tempion. 27
Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis kaj ekkuŝis; Al ŝiaj
piedoj li kliniĝis kaj falis; Kie li kliniĝis, tie li falis
pereinta. 28 Tra la fenestro rigardas, kaj plorkrias
tra la krado, la patrino de Sisera: Kial longe ne
venas lia ĉaro? Kial malfruiĝas la radoj de liaj
kaleŝoj? 29 La saĝaj el ŝiaj sinjorinoj respondas
al ŝi, Kaj ŝi mem al si respondas: 30 Ili ja trovis
kaj dividas militakiron; Po unu aŭ po du knabinoj
por ĉiu viro, Diverskolorajn vestojn por Sisera,
Diverskolorajn vestojn broditajn, Ambaŭflanke
broditajn por la kolo. 31 Tiel pereu ĉiuj Viaj
malamikoj, ho Eternulo! Sed Liaj amantoj estu
kiel la leviĝanta suno en sia potenco. Kaj la lando
ripozis dum kvardek jaroj.

6 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo; kaj la Eternulo transdonis ilin
en la manojn de Midjan por la daŭro de sep jaroj.
2 Kaj la mano de Midjan forte premis Izraelon.
Kontraŭ la Midjanidoj la Izraelidoj faris al si
la fendegojn en la montoj kaj la kavernojn kaj
la fortikaĵojn. 3 Kaj kiam la Izraelidoj semis,
tiam venadis la Midjanidoj kaj la Amalekidoj kaj
la orientanoj, kaj atakadis ilin, 4 kaj stariĝadis
tendare kontraŭ ili, kaj ekstermadis la produktojn
de la tero sur la tuta spaco ĝis Gaza, kaj ne
restigadis porvivaĵon ĉe la Izraelidoj, nek ŝafon,
nek bovon, nek azenon. 5 Ĉar ili venadis kun siaj
brutoj kaj tendoj en multego, simile al akridoj;
kaj ili kaj iliaj kameloj estis sennombraj, kaj ili
venadis en la landon, por dezertigi ĝin. 6 Kaj Izrael
tre mizeriĝis de Midjan; kaj la Izraelidoj ekkriis al
la Eternulo. 7 Kaj kiam la Izraelidoj ekkriis al la
Eternulo pro Midjan, 8 tiam la Eternulo sendis
profeton al la Izraelidoj, kaj ĉi tiu diris al ili: Tiel
diras la Eternulo, la Dio de Izrael: Mi venigis vin
el Egiptujo, kaj Mi elkondukis vin el la domo de

sklaveco, 9 kaj Mi savis vin el la manoj de la
Egiptoj kaj el la manoj de ĉiuj viaj premantoj,
kaj Mi forpelis ilin de vi, kaj Mi donis al vi ilian
landon; 10 kaj Mi diris al vi: Mi estas la Eternulo,
via Dio; ne timu la diojn de la Amoridoj, en kies
lando vi loĝas; sed vi ne obeis Mian voĉon. 11
Kaj venis anĝelo de la Eternulo, kaj sidiĝis sub
kverko, kiu estis en Ofra kaj apartenis al Joaŝ la
Abiezrido; lia filo Gideon estis draŝanta tritikon
en vinpremejo, por kaŝi antaŭ la Midjanidoj. 12
Kaj aperis al li la anĝelo de la Eternulo, kaj diris
al li: La Eternulo estas kun vi, brava heroo! 13
Kaj Gideon diris al li: Mia sinjoro! se la Eternulo
estas kun ni, tiam kial trafis nin ĉio ĉi tio? kaj
kie estas ĉiuj Liaj mirakloj, pri kiuj rakontis al
ni niaj patroj, dirante: La Eternulo elkondukis
ja nin el Egiptujo? Kaj nun la Eternulo forlasis
nin, kaj transdonis nin en la manojn de Midjan.
14 Kaj la Eternulo Sin turnis al li, kaj diris: Iru
kun ĉi tiu via forto, kaj savu Izraelon el la manoj
de Midjan; jen Mi sendas vin. 15 Kaj tiu diris al
Li: Mia Sinjoro! per kio mi savos Izraelon? mia
familio estas ja la plej mizera en Manase, kaj mi
estas la plej juna en la domo de mia patro! 16 Kaj
la Eternulo diris al li: Sed Mi estos kun vi, kaj vi
venkobatos la Midjanidojn kiel unu homon. 17
Kaj li diris al Li: Se mi akiris Vian favoron, donu
al mi pruvosignon, ke tio estas Vi, kiu parolas
kun mi; 18 ne foriru de ĉi tie, ĝis mi venos al
Vi kaj alportos mian oferaĵon kaj metos antaŭ
Vin. Kaj Li diris: Mi restos, ĝis vi revenos. 19 Kaj
Gideon venis, kaj pretigis kapridon kaj macojn el
efo da faruno; la viandon li metis en korbon kaj la
brogaĵon li enverŝis en poton, kaj alportis al Li
sub la kverkon kaj proponis. 20 Kaj la anĝelo de
Dio diris al li: Prenu la viandon kaj la macojn kaj
metu sur ĉi tiun rokon, kaj la brogaĵon elverŝu.
Kaj li faris tiel. 21 Kaj la anĝelo de la Eternulo
etendis la finon de la bastono, kiu estis en lia
mano, kaj ektuŝis la viandon kaj la macojn; kaj
tiam eliris fajro el la roko kaj konsumis la viandon
kaj la macojn; kaj la anĝelo de la Eternulo foriris
de antaŭ liaj okuloj. 22 Tiam Gideon vidis, ke tio
estis anĝelo de la Eternulo; kaj Gideon diris: Ho
ve, mia Sinjoro, ho Eternulo! ĉar mi vidis anĝelon
de la Eternulo, vizaĝon kontraŭ vizaĝo. 23 Sed
la Eternulo diris al li: Paco al vi; ne timu; vi ne
mortos. 24 Kaj Gideon konstruis tie altaron al la
Eternulo, kaj donis al ĝi la nomon: La Eternulo
estas Paco. Ĝis la nuna tago ĝi estas ankoraŭ en
Ofra de la Abiezridoj. 25 Kaj en tiu nokto diris al
li la Eternulo: Prenu junan bovon de via patro,
kaj alian bovon sepjaran, kaj detruu la altaron de
Baal, kiu estas ĉe via patro, kaj la sanktan stangon,
kiu estas apud ĝi, dehaku; 26 kaj konstruu altaron
al la Eternulo, via Dio, sur la supro de ĉi tiu roko,
laŭ la reguloj, kaj prenu la duan bovon, kaj alportu
bruloferon sur la ligno de la sankta stango, kiun
vi dehakos. 27 Kaj Gideon prenis dek homojn el
siaj servantoj, kaj faris, kiel diris al li la Eternulo;
sed ĉar li timis la domanojn de sia patro kaj la
urbanojn, por fari tion en la tago, tial li faris en la
nokto. 28 Kiam frue matene la urbanoj leviĝis, ili
ekvidis, ke la altaro de Baal estas detruita, kaj la
sankta stango, kiu estas apud ĝi, estas dehakita,
kaj la dua bovo estas alportita kiel brulofero sur
la konstruita altaro. 29 Kaj ili diris unu al alia:
Kiu tion faris? Kaj ili serĉis kaj demandis, kaj oni
diris: Gideon, filo de Joaŝ, faris tion. 30 Tiam la
urbanoj diris al Joaŝ: Elirigu vian filon; li devas
morti, ĉar li detruis la altaron de Baal, kaj ĉar li
dehakis la sanktan stangon, kiu estis apud ĝi. 31
Sed Joaŝ diris al ĉiuj, kiuj staris antaŭ li: Ĉu vi
bezonas batali por Baal? ĉu vi bezonas helpi lin?
kiu batalos por li, tiu mortos ĉi tiun matenon.
Se li estas dio, li mem batalu por si pro tio, ke
oni detruis lian altaron. 32 Kaj de tiu tago oni
nomis lin Jerubaal, dirante: Baal batalu kontraŭ li,
ĉar li detruis lian altaron. 33 Kaj ĉiuj Midjanidoj
kaj Amalekidoj kaj orientanoj kolektiĝis kune, kaj
transiris kaj stariĝis tendare en la valo Jizreel. 34
Kaj la spirito de la Eternulo venis sur Gideonon,
kaj li ekblovis per trumpeto; kaj la familio de la
Abiezridoj kolektiĝis, por sekvi lin. 35 Kaj li sendis
senditojn al la tuta Manase, kaj ankaŭ ili sekvis
lin; kaj li sendis senditojn al Aŝer kaj al Zebulun
kaj al Naftali, kaj ili eliris renkonte. 36 Kaj Gideon
diris al Dio: Se Vi intencas helpi per mia mano
Izraelon, kiel Vi diris, 37 en tia okazo jen mi metas
sur la draŝejon tonditan lanon: se estos roso nur
sur la lano, kaj sur la tuta tero estos seke, tiam mi
scios, ke Vi helpos per mia mano Izraelon, kiel Vi
diris. 38 Kaj tiel fariĝis: kiam la morgaŭan tagon li
matene leviĝis, li elpremis la lanon, kaj elpremis
el la lano roson, plenan kalikon da akvo. 39 Kaj
Gideon diris al Dio: Ne koleru min, se mi ankoraŭ
unu fojon ekparolos, kaj ankoraŭ nur unu fojon
faros provon kun la lano: estu sekeco nur sur la
lano, kaj sur la tuta tero estu roso. 40 Kaj Dio faris
tiel en tiu nokto: estis sekeco nur sur la lano, kaj
sur la tuta tero estis roso.

7 Kaj frue matene leviĝis Jerubaal, tio estas
Gideon, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, kaj
ili starigis sian tendaron ĉe la fonto Ĥarod; kaj la
tendaro de Midjan estis rilate al li sur la norda

flanko de la monteto More en la valo. 2 Kaj la
Eternulo diris al Gideon: La popolo, kiu estas kun
vi, estas tro grandnombra, por ke Mi transdonu
la Midjanidojn en iliajn manojn; eble fieriĝos
kontraŭ Mi Izrael, dirante: Mia mano helpis min.
3 Tial nun proklamu al la oreloj de la popolo jene:
Kiu estas timema kaj tremema, tiu iru returne kaj
foriru de la monto Gilead. Kaj iris returne el la
popolo dudek du mil, kaj dek mil restis. 4 Kaj la
Eternulo diris al Gideon: Ankoraŭ estas tro multe
da popolo; konduku ilin malsupren al la akvo, kaj
tie Mi ilin elektos por vi. Pri kiu Mi diros al vi: Ĉi
tiu iru kun vi — tiu devas iri kun vi; kaj ĉiu, pri kiu
Mi diros al vi: Ĉi tiu ne iru kun vi — tiu ne devas
iri. 5 Kaj li alvenigis la popolon al la akvo. Kaj
la Eternulo diris al Gideon: Ĉiun, kiu lektrinkos
akvon per sia lango, kiel lektrinkas hundo, tiun
starigu aparte; ankaŭ ĉiun, kiu kliniĝos sur siaj
genuoj, por trinki. 6 Kaj la nombro de tiuj, kiuj
lektrinkis el la mano al la buŝo, estis tricent
homoj; la tuta cetera popolo kliniĝis sur siaj
genuoj, por trinki la akvon. 7 Kaj la Eternulo diris
al Gideon: Per la tricent homoj, kiuj lektrinkis,
Mi helpos vin, kaj Mi transdonos la Midjanidojn
en viajn manojn; kaj la tuta popolo foriru ĉiu al
sia loko. 8 Kaj ili prenis al si la manĝotaĵon de la
popolo, kaj iliajn trumpetojn; kaj ĉiujn Izraelidojn
li forsendis ĉiun al lia tendo, kaj la tricent homojn
li retenis. La tendaro de Midjan estis malsupre de
li en la valo. 9 En tiu nokto la Eternulo diris al
li: Leviĝu, iru malsupren en la tendaron; ĉar Mi
transdonas ĝin en viajn manojn. 10 Sed se vi timas
malsupreniri, tiam iru vi kun via junulo Pura al la
tendaro, 11 kaj aŭskultu, kion oni parolas; tiam
fortiĝos viaj manoj, kaj vi iros malsupren en la
tendaron. Kaj li iris kun sia junulo Pura al la unua
armita taĉmenteto de la tendaro. 12 La Midjanidoj
kaj la Amalekidoj kaj ĉiuj orientanoj kuŝis en la
valo en tia multego, kiel akridoj; kaj iliaj kameloj
estis sennombraj, en tia multego, kiel la sablo sur
la bordo de la maro. 13 Gideon venis, kaj jen unu
rakontas al sia kamarado sonĝon, kaj diras: Mi
vidis en sonĝo, ke jen elbakita hordea pano ruliĝis
tra la tendaro de Midjan, kaj venis al tendo, kaj
ekfrapis ĝin tiel, ke ĝi falis, kaj renversis ĝin, kaj la
tendo tute kuŝis. 14 Tiam lia kamarado respondis,
dirante: Tio estas nenio alia, nur la glavo de
Gideon, filo de Joaŝ, Izraelido; Dio transdonis en
lian manon la Midjanidojn kaj la tutan tendaron.
15 Kaj kiam Gideon aŭdis la rakonton pri la sonĝo
kaj la klarigon de ĝia signifo, li adorkliniĝis, kaj
revenis en la tendaron de la Izraelidoj, kaj diris:
Leviĝu, ĉar la Eternulo transdonis en viajn manojn
la tendaron de Midjan. 16 Kaj li dividis la tricent
homojn en tri taĉmentojn, kaj donis al ĉiuj en la
manojn trumpetojn kaj malplenajn kruĉojn, kun
torĉoj interne de la kruĉoj. 17 Kaj li diris al ili:
Rigardu min, kaj faru tion saman, kion mi faros;
jen mi iras al la rando de la tendaro, kaj kion mi
faros, tion faru ankaŭ vi. 18 Kiam mi kaj tiuj, kiuj
estas kun mi, ekblovos per trumpeto, tiam ankaŭ
vi blovu per la trumpetoj ĉirkaŭ la tuta tendaro,
kaj kriu: Pro la Eternulo kaj pro Gideon! 19 Kaj
venis Gideon, kaj la cent homoj, kiuj estis kun li, al
la rando de la tendaro en la komenco de la meza
noktogardo, kiam ĵus stariĝis la gardistoj; kaj ili
ekblovis per la trumpetoj, kaj rompis la kruĉojn,
kiujn ili havis en la manoj. 20 Tiam ekblovis la tri
taĉmentoj per la trumpetoj kaj rompis la kruĉojn,
kaj ili tenis en la maldekstra mano la torĉojn, kaj
en la dekstra la trumpetojn por blovi, kaj ili kriis:
Glavo pro la Eternulo kaj pro Gideon! 21 Kaj ili
staris ĉiu sur sia loko ĉirkaŭ la tendaro; kaj la tuta
tendaranaro ekkuris; kaj ĉiuj ekkriis kaj forkuris.
22 Kaj oni blovis per la tricent trumpetoj, kaj la
Eternulo turnis en la tuta tendaro la glavon de
unu kontraŭ alian; kaj la tendaranoj kuris ĝis Bet-
Ŝita, al Cerera, ĝis la limo de Abel-Meĥola apud
Tabat. 23 Kaj oni kunvokis la Izraelidojn el Naftali
kaj el Aŝer kaj el la tuta Manase, kaj ili postkuris la
Midjanidojn. 24 Kaj Gideon sendis senditojn sur la
tutan monton de Efraim, por diri: Kuru renkonte
al la Midjanidoj kaj baru al ili la akvon ĝis Bet-
Bara kaj ĝis Jordan. Kaj kolektiĝis ĉiuj Efraimidoj
kaj baris la vojon ĝis Bet-Bara kaj ĝis Jordan. 25
Kaj ili kaptis Orebon kaj Zeebon, du princojn de
Midjan, kaj mortigis Orebon ĉe la roko de Oreb, kaj
Zeebon ili mortigis ĉe la vinpremejo de Zeeb, kaj
persekutis la Midjanidojn; kaj la kapojn de Oreb
kaj Zeeb ili alportis al Gideon trans Jordanon.

8 Kaj la Efraimidoj diris al li: Kial vi tion faris
al ni, ke vi ne vokis nin, kiam vi iris batali
kontraŭ Midjan? Kaj ili forte kverelis kun li. 2 Sed
li diris al ili: Kion mi faris nun similan al via faro?
ĉu la postkolekto de Efraim ne estas pli bona ol la
tuta vinberkolekto de Abiezer? 3 En viajn manojn
Dio transdonis Orebon kaj Zeebon, la princojn de
Midjan; kaj kiel mi povis fari en komparo kun tio,
kion vi faris? Tiam kvietiĝis ilia kolero kontraŭ li,
kiam li diris tion. 4 Kaj Gideon venis al Jordan kaj
transiris, li kaj la tricent homoj, kiuj estis kun li,
lacaj kaj persekutantaj. 5 Kaj li diris al la loĝantoj
de Sukot: Donu, mi petas, panojn al la homoj, kiuj
sekvas min; ĉar ili estas lacaj, kaj mi postkuras
Zebaĥon kaj Calmunan, reĝojn de Midjan. 6 Sed
la estroj de Sukot diris: Ĉu la manoj de Zebaĥ

kaj Calmuna estas jam en viaj manoj, ke ni donu
al via militistaro panon? 7 Tiam Gideon diris:
Pro tio, kiam la Eternulo transdonos Zebaĥon
kaj Calmunan en miajn manojn, mi draŝos viajn
korpojn per dornoj de dezerto kaj per kardoj. 8
Kaj li iris de tie al Penuel, kaj diris al ĝiaj loĝantoj
tion saman; kaj la loĝantoj de Penuel respondis al
li tiel, kiel respondis la loĝantoj de Sukot. 9 Kaj li
diris ankaŭ al la loĝantoj de Penuel jene: Kiam
mi revenos feliĉe, mi detruos ĉi tiun turon. 10
Kaj Zebaĥ kaj Calmuna estis en Karkor, kaj kun
ili estis ilia militistaro, ĉirkaŭ dek kvin mil, ĉiuj,
kiuj restis el la tuta militistaro de la orientanoj; la
nombro de la falintoj estis cent dudek mil homoj,
kiuj povis eltiri glavon. 11 Kaj Gideon iris laŭ
la vojo de la tendoloĝantoj orienten de Nobaĥ
kaj Jogbeha, kaj venkobatis la tendaron, kiam la
tendaro opiniis sin tute eksterdanĝera. 12 Kaj
Zebaĥ kaj Calmuna forkuris; sed li postkuris ilin,
kaj kaptis Zebaĥon kaj Calmunan, la du reĝojn de
Midjan, kaj la tutan militistaron li ektremigis. 13
Kaj revenis Gideon, filo de Joaŝ, de la milito, de
la deklivo de Ĥeres. 14 Kaj li kaptis junulon el la
loĝantoj de Sukot, kaj demandis lin; kaj tiu skribis
al li la estrojn de Sukot kaj ĝiajn plejaĝulojn,
sepdek sep homojn. 15 Kaj li venis al la loĝantoj
de Sukot, kaj diris: Jen estas Zebaĥ kaj Calmuna,
pri kiuj vi mokis min, dirante: Ĉu la manoj de
Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en viaj manoj, ke ni
donu al viaj lacaj homoj panon? 16 Kaj li prenis la
plejaĝulojn de la urbo, kaj la dornojn de dezerto
kaj la kardojn, kaj punis per ili la loĝantojn de
Sukot. 17 Kaj la turon de Penuel li detruis, kaj
mortigis la loĝantojn de la urbo. 18 Kaj li diris al
Zebaĥ kaj Calmuna: Kiaj estis la homoj, kiujn vi
mortigis ĉe Tabor? Kaj ili diris: Ili estis tiaj, kiel vi,
ĉiuj aspektis kiel reĝidoj. 19 Tiam li diris: Tio estis
miaj fratoj, filoj de mia patrino. Per la vivo de la
Eternulo, se vi restigus ilin vivaj, mi ne mortigus
vin. 20 Kaj li diris al sia unuenaskito Jeter: Leviĝu,
mortigu ilin. Sed la junulo ne eltiris sian glavon;
ĉar li timis, ĉar li estis ankoraŭ juna. 21 Kaj Zebaĥ
kaj Calmuna diris: Leviĝu mem kaj frapu nin, ĉar
kia estas la viro, tia estas lia forto. Tiam Gideon
leviĝis kaj mortigis Zebaĥon kaj Calmunan, kaj
li prenis la ornamaĵojn, kiuj estis sur la koloj de
iliaj kameloj. 22 Kaj la Izraelidoj diris al Gideon:
Regu nin, vi kaj via filo kaj la filo de via filo; ĉar vi
savis nin el la manoj de Midjan. 23 Sed Gideon
diris al ili: Mi ne regos vin, kaj ankaŭ mia filo
ne regos vin: la Eternulo regu vin. 24 Kaj Gideon
diris al ili: Mi petas de vi peton, ĉiu el vi donu al
mi la orelringon el sia militakiro. Ili havis orajn
orelringojn, ĉar estis afero kun Iŝmaelidoj. 25 Kaj
ili diris: Ni donos. Kaj ili sternis veston, kaj ĉiu
ĵetis tien orelringon el sia militakiro. 26 Kaj la
pezo de la oraj orelringoj, kiujn li elpetis, estis
mil sepcent sikloj da oro, krom la ornamaĵoj kaj
la ringoj kaj la purpuraj vestoj, kiuj estis sur la
reĝoj de Midjan, kaj krom la kolornamaĵoj, kiuj
estis sur la koloj de iliaj kameloj. 27 Kaj Gideon
faris el tio efodon, kaj lokmetis ĝin en sia urbo,
en Ofra; kaj ĉiuj Izraelidoj malĉastiĝis per ĝi tie;
kaj tio fariĝis falilo por Gideon kaj por lia domo.
28 Kaj humiliĝis la Midjanidoj antaŭ la Izraelidoj
kaj ne levis plu sian kapon. Kaj la lando ripozis
dum kvardek jaroj en la tempo de Gideon. 29 Kaj
Jerubaal, filo de Joaŝ, iris kaj ekloĝis en sia domo.
30 Kaj Gideon havis sepdek filojn, kiuj eliris el liaj
lumboj, ĉar li havis multe da edzinoj. 31 Kaj lia
kromvirino, kiu estis en Ŝeĥem, ankaŭ naskis al li
filon, kaj li donis al li la nomon Abimeleĥ. 32 Kaj
Gideon, filo de Joaŝ, mortis en tre maljuna ago;
kaj oni enterigis lin en la tombo de Joaŝ, lia patro,
en Ofra de la Abiezridoj. 33 Kiam Gideon mortis,
la Izraelidoj denove malĉaste sekvis la Baalojn
kaj elektis al si Baal-Beriton kiel sian dion. 34 Kaj
la Izraelidoj ne memoris la Eternulon, sian Dion,
kiu savadis ilin el la manoj de ĉiuj iliaj malamikoj
ĉirkaŭe. 35 Kaj ili ne estis favorkoraj al la domo
de Jerubaal-Gideon rekompence al la tuta bono,
kiun li faris al Izrael.

9 Abimeleĥ, filo de Jerubaal, iris en Ŝeĥemon,
al la fratoj de sia patrino, kaj ekparolis al ili kaj
al la tuta familio de la domo de sia patrinpatro
jene: 2 Diru al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem:
Kio estas pli bona al vi, ĉu ke regu vin sepdek
homoj, ĉiuj filoj de Jerubaal, aŭ ke regu vin unu
homo? memoru ankaŭ, ke mi estas via osto kaj
via karno. 3 Kaj la fratoj de lia patrino diris pri
li al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem ĉiujn
tiujn vortojn, kaj ilia koro inkliniĝis al Abimeleĥ;
ĉar ili diris: Li estas nia frato. 4 Kaj ili donis
al li sepdek arĝentajn monerojn el la domo de
Baal-Berit, kaj Abimeleĥ dungis per ili homojn
mallaboremajn kaj facilanimajn, kaj ili sekvis lin.
5 Kaj li venis en la domon de sia patro en Ofra, kaj
mortigis siajn fratojn, la filojn de Jerubaal, sepdek
homojn, sur unu ŝtono; restis Jotam, la plej juna
filo de Jerubaal, ĉar li kaŝiĝis. 6 Kaj kolektiĝis ĉiuj
loĝantoj de Ŝeĥem kaj la tuta domo de Milo, kaj
ili iris kaj faris Abimeleĥon reĝo, ĉe la kverko,
kiu staras en Ŝeĥem. 7 Kaj oni diris pri tio al
Jotam, kaj li iris kaj stariĝis sur la supro de la
monto Gerizim, kaj laŭte ekkriis, kaj diris al ili:

Aŭskultu min, loĝantoj de Ŝeĥem, kaj aŭskultos
vin Dio. 8 Iris la arboj, por sanktolei reĝon super
si; kaj ili diris al la olivarbo: Reĝu super ni. 9
Sed la olivarbo diris al ili: Ĉu mi perdis mian
grason, per kiu estas honorataj Dio kaj homoj,
ke mi iru vagi super la arboj? 10 Kaj la arboj
diris al la figarbo: Iru vi, reĝu super ni. 11 Sed la
figarbo diris al ili: Ĉu mi perdis mian dolĉecon
kaj miajn bonajn fruktojn, ke mi iru vagi super
la arboj? 12 Kaj la arboj diris al la vinberujo: Iru
vi, reĝu super ni. 13 Sed la vinberujo diris al ili:
Ĉu mi perdis mian moston, kiu gajigas Dion kaj
homojn, ke mi iru vagi super la arboj? 14 Tiam
ĉiuj arboj diris al la dornarbusto: Iru vi, reĝu
super ni. 15 Kaj la dornarbusto diris al la arboj:
Se vere vi sanktoleas min kiel reĝon super vi,
tiam venu, ŝirmu vin sub mia ombro; se ne, tiam
eliros fajro el la dornarbusto kaj forbruligos la
cedrojn de Lebanon. 16 Nun ĉu vi agis ĝuste kaj
juste, reĝigante Abimeleĥon? kaj ĉu vi agis bone
rilate Jerubaalon kaj lian domon, kaj ĉu vi agis
kun li konforme al lia merito? 17 Mia patro batalis
pro vi kaj ne ŝatis sian vivon kaj savis vin el la
manoj de Midjan; 18 kaj vi leviĝis nun kontraŭ
la domon de mia patro, kaj mortigis liajn filojn,
sepdek homojn, sur unu ŝtono, kaj Abimeleĥon,
filon de lia sklavino, vi reĝigis super la loĝantoj
de Ŝeĥem, pro tio, ke li estas via frato. 19 Se ĝuste
kaj juste vi agis nun rilate Jerubaalon kaj lian
domon, tiam ĝoju pri Abimeleĥ, kaj li ankaŭ ĝoju
pri vi. 20 Sed se ne, tiam eliru fajro el Abimeleĥ
kaj forbruligu la loĝantojn de Ŝeĥem kaj la domon
de Milo; kaj fajro eliru el la loĝantoj de Ŝeĥem kaj
el la domo de Milo kaj forbruligu Abimeleĥon.
21 Kaj Jotam forkuris kaj forsavis sin kaj iris en
Beeron kaj ekloĝis tie pro timo antaŭ sia frato
Abimeleĥ. 22 Kaj Abimeleĥ regis super Izrael tri
jarojn. 23 Kaj Dio venigis malbonan spiriton inter
Abimeleĥ kaj la loĝantoj de Ŝeĥem; kaj la loĝantoj
de Ŝeĥem perfidis Abimeleĥon, 24 por ke la krimo
pri la sepdek filoj de Jerubaal kaj ilia sango venu
sur Abimeleĥon, ilian fraton, kiu mortigis ilin,
kaj sur la loĝantojn de Ŝeĥem, kiuj subtenis liajn
manojn, por ke li mortigu siajn fratojn. 25 Kaj la
loĝantoj de Ŝeĥem starigis kontraŭ li insidantojn
sur la suproj de la montoj, kaj ili prirabadis ĉiun,
kiu pasis preter ili sur la vojo. Kaj oni diris tion
al Abimeleĥ. 26 Kaj venis Gaal, filo de Ebed, kun
siaj fratoj, kaj ili iris tra Ŝeĥem; kaj fidis lin la
loĝantoj de Ŝeĥem. 27 Kaj ili eliris sur la kampon
kaj ŝirkolektis siajn vinberojn kaj elpremis ilin
kaj faris feston kaj iris en la domon de sia dio kaj
manĝis kaj drinkis kaj malbenis Abimeleĥon. 28
Kaj Gaal, filo de Ebed, diris: Kiu estas Abimeleĥ,
kaj kio estas Ŝeĥem, ke ni servu al li? li estas ja
filo de Jerubaal, kaj Zebul estas lia oficisto. Servu
al la homoj de Ĥamor, patro de Ŝeĥem, sed al tiu
kial ni servu? 29 Se iu donus ĉi tiun popolon en
miajn manojn, mi forpelus Abimeleĥon. Kaj oni
diris al Abimeleĥ: Plimultigu vian militistaron, kaj
eliru. 30 Kiam Zebul, la estro de la urbo, aŭdis la
vortojn de Gaal, filo de Ebed, lia kolero ekflamis.
31 Kaj li sendis ruze senditojn al Abimeleĥ, por
diri: Jen Gaal, filo de Ebed, kun siaj fratoj venis en
Ŝeĥemon kaj ribeligas la urbon kontraŭ vi; 32 tial
leviĝu en la nokto, vi kaj la popolo, kiu estas kun
vi, kaj faru embuskon sur la kampo; 33 kaj matene,
kiam leviĝos la suno, leviĝu frue, kaj ataku la
urbon; kaj kiam li kaj la popolo, kiu estas kun li,
eliros al vi, tiam faru al li, kion via mano povos.
34 Kaj Abimeleĥ, kaj la tuta popolo, kiu estis
kun li, leviĝis en la nokto, kaj faris apud Ŝeĥem
embuskon el kvar taĉmentoj. 35 Kaj Gaal, filo de
Ebed, eliris kaj stariĝis ĉe la pordego de la urbo;
kaj Abimeleĥ, kaj la popolo, kiu estis kun li, leviĝis
el la embusko. 36 Kiam Gaal ekvidis la popolon,
li diris al Zebul: Jen popolo malsupreniras de la
suproj de la montoj. Sed Zebul diris al li: La ombro
de la montoj ŝajnas al vi homoj. 37 Kaj Gaal parolis
plue, kaj diris: Jen popolo malsupreniras de la
altaĵo, kaj unu taĉmento venas laŭ la vojo de la
kverko de sorĉistoj. 38 Tiam Zebul diris al li: Kie
nun estas via buŝo, kiu diris: Kiu estas Abimeleĥ,
ke ni servu al li? Tio estas ja tiu popolo, kiun
vi malŝatis; nun eliru, kaj batalu kontraŭ ĝi. 39
Kaj Gaal eliris, havante post si la loĝantojn de
Ŝeĥem, kaj ekbatalis kontraŭ Abimeleĥ. 40 Kaj
Abimeleĥ ekpelis lin, kaj li forkuris, kaj falis multe
da mortigitoj ĝis la pordego mem. 41 Kaj Abimeleĥ
restis en Aruma; kaj Zebul elpelis Gaalon kaj
liajn fratojn, ke ili ne loĝu en Ŝeĥem. 42 En la
sekvanta tago la popolo eliris sur la kampon. Kaj
oni diris tion al Abimeleĥ. 43 Kaj li prenis sian
militistaron kaj dividis ĝin en tri taĉmentojn kaj
faris embuskon sur la kampo. Kiam li vidis, ke la
popolo eliras el la urbo, li leviĝis kontraŭ ili kaj
batis ilin. 44 Kaj Abimeleĥ, kaj la taĉmentoj, kiuj
estis kun li, atakis kaj stariĝis antaŭ la pordego de
la urbo; kaj du taĉmentoj atakis ĉiujn, kiuj estis
sur la kampo, kaj mortigis ilin. 45 Kaj Abimeleĥ
batalis kontraŭ la urbo la tutan tiun tagon; kaj
li prenis la urbon, kaj mortigis la popolon, kiu
estis en ĝi; kaj li detruis la urbon kaj semis sur
ĝia loko salon. 46 Kiam tion aŭdis ĉiuj loĝantoj
de la turo de Ŝeĥem, ili foriris en la fortikaĵon
de la dio Berit. 47 Kaj oni diris al Abimeleĥ, ke

kolektiĝis ĉiuj loĝantoj de la turo de Ŝeĥem. 48
Tiam Abimeleĥ iris sur la monton Calmon, li kaj la
tuta popolo, kiu estis kun li, kaj Abimeleĥ prenis
hakilon en sian manon kaj dehakis branĉon de
arbo kaj prenis ĝin kaj metis ĝin sur sian ŝultron,
kaj diris al la homoj, kiuj estis kun li: Kion vi
vidis, ke mi faris, tion rapide faru kiel mi. 49 Kaj
ankaŭ ĉiuj el la tuta popolo dehakis branĉojn kaj
iris post Abimeleĥ kaj almetis al la fortikaĵo kaj
ekbruligis per ili la fortikaĵon per fajro; kaj mortis
ankaŭ ĉiuj homoj de la turo de Ŝeĥem, ĉirkaŭ mil
viroj kaj virinoj. 50 Kaj Abimeleĥ iris al Tebec kaj
sieĝis Tebecon kaj prenis ĝin. 51 Fortika turo estis
meze de la urbo, kaj tien forkuris ĉiuj viroj kaj
virinoj kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo, kaj enŝlosis sin
tie kaj supreniris sur la tegmenton de la turo. 52
Kaj Abimeleĥ venis al la turo kaj sieĝis ĝin, kaj
aliris al la pordo de la turo, por forbruligi ĝin per
fajro. 53 Tiam iu virino ĵetis muelŝtonon sur la
kapon de Abimeleĥ kaj rompis al li la kranion. 54
Tiam li rapide alvokis la junulon, kiu portis liajn
batalilojn, kaj diris al li: Eltiru vian glavon kaj
mortigu min, por ke oni ne diru pri mi: Virino lin
mortigis. Kaj lia junulo lin trapikis, kaj li mortis.
55 Kaj la Izraelidoj vidis, ke Abimeleĥ mortis,
kaj ili iris ĉiu al sia loko. 56 Tiel Dio repagis la
malbonagon de Abimeleĥ, kiun ĉi tiu faris rilate
sian patron, mortigante siajn sepdek fratojn. 57
Kaj la tutan malbonagon de la loĝantoj de Ŝeĥem
Dio revenigis sur ilian kapon; kaj venis sur ilin la
malbeno de Jotam, filo de Jerubaal.

10 Post Abimeleĥ leviĝis, por helpadi al Izrael,
Tola, filo de Pua, filo de Dodo, Isaĥarido.
Li loĝis en Ŝamir, sur la monto de Efraim. 2
Kaj li estis juĝisto de Izrael dum dudek tri jaroj,
kaj li mortis, kaj oni enterigis lin en Ŝamir. 3
Post li leviĝis Jair, Gileadano, kaj li estis juĝisto
de Izrael dum dudek du jaroj. 4 Li havis tridek
filojn, kiuj rajdadis sur tridek junaj azenoj, kaj
ili havis tridek urbojn; ĝis nun oni ilin nomas
Vilaĝoj de Jair, kiuj estas en la lando Gilead. 5
Kaj Jair mortis, kaj oni enterigis lin en Kamon.
6 Kaj la Izraelidoj plue faradis malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, kaj servadis al la Baaloj
kaj al la Aŝtaroj kaj al la dioj de Sirio kaj al la
dioj de Cidon kaj al la dioj de Moab kaj al la dioj
de la Amonidoj kaj al la dioj de la Filiŝtoj; kaj ili
forlasis la Eternulon, kaj ne servadis al Li. 7 Tiam
ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael,
kaj Li transdonis ilin en la manojn de la Filiŝtoj kaj
en la manojn de la Amonidoj. 8 Kaj ili premadis
kaj turmentadis la Izraelidojn de tiu jaro dum
dek ok jaroj, ĉiujn Izraelidojn, kiuj estis transe de
Jordan en la lando de la Amoridoj, kiu estas en
Gilead. 9 Kaj la Amonidoj transiris Jordanon, por
militi ankaŭ kontraŭ Jehuda kaj Benjamen kaj la
domo de Efraim; kaj Izrael estis tre premata. 10
Tiam ekkriis la Izraelidoj al la Eternulo, dirante:
Ni pekis antaŭ Vi, ĉar ni forlasis nian Dion kaj
servis al la Baaloj. 11 Kaj la Eternulo diris al la
Izraelidoj: Mi savis ja vin de la Egiptoj kaj de la
Amoridoj kaj de la Amonidoj kaj de la Filiŝtoj.
12 Kaj la Cidonanoj kaj Amalekidoj kaj Maonidoj
premis vin, kaj vi kriis al Mi, kaj Mi savis vin el
iliaj manoj; 13 kaj tamen vi forlasis Min kaj servis
al aliaj dioj; tial Mi ne plu helpos vin. 14 Iru kaj
kriu al la dioj, kiujn vi elektis; ili helpu vin en la
tempo de via mizero. 15 Kaj la Izraelidoj diris al la
Eternulo: Ni pekis; faru al ni ĉion, kio plaĉas al Vi;
nur savu nin hodiaŭ. 16 Kaj ili forigis el inter si la
fremdajn diojn, kaj ekservis al la Eternulo; kaj Li
eksentis kompaton pro la suferado de Izrael. 17
Kaj kolektiĝis la Amonidoj kaj stariĝis tendare en
Gilead; kolektiĝis ankaŭ la Izraelidoj kaj stariĝis
tendare en Micpa. 18 Kaj la estroj de Gilead diris
unuj al la aliaj: Kiu komencos batalon kontraŭ
la Amonidoj, tiu estos estro de ĉiuj loĝantoj de
Gilead.

11 Jiftaĥ, la Gileadano, estis heroa militisto,
sed li estis filo de malĉastulino. De Gilead
naskiĝis Jiftaĥ. 2 Kaj la edzino de Gilead naskis
al li filojn. Kiam la filoj de la edzino grandiĝis,
ili forpelis Jiftaĥon, kaj diris al li: Vi ne heredos
en la domo de nia patro; ĉar vi estas filo de alia
patrino. 3 Tiam Jiftaĥ forkuris de siaj fratoj kaj
ekloĝis en la lando Tob. Kaj kolektiĝis al Jiftaĥ
sentaŭgaj homoj kaj eliradis kun li. 4 Post kelka
tempo ekmilitis la Amonidoj kontraŭ Izrael. 5
Kaj kiam la Amonidoj militis kontraŭ Izrael, la
plejaĝuloj de Gilead iris, por preni Jiftaĥon el la
lando Tob. 6 Kaj ili diris al Jiftaĥ: Iru kaj estu nia
kondukanto, kaj ni batalos kontraŭ la Amonidoj.
7 Kaj Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de Gilead: Vi
malamas ja min, kaj vi forpelis min el la domo
de mia patro; kial do vi nun venis al mi, kiam vi
estas en mizero? 8 Kaj la plejaĝuloj de Gilead diris
al Jiftaĥ: Pro tio ni nun revenas al vi, ke vi iru
kun ni, kaj ni batalos kontraŭ la Amonidoj, kaj
vi estos ĉe ni estro de ĉiuj loĝantoj de Gilead. 9
Kaj Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de Gilead: Se vi
revenigas min, por batali kontraŭ la Amonidoj,
kaj la Eternulo transdonos ilin al mi, ĉu tiam mi
estos via estro? 10 Kaj la plejaĝuloj de Gilead diris
al Jiftaĥ: La Eternulo estu aŭskultanto inter ni, ke
ni faros konforme al viaj vortoj. 11 Tiam Jiftaĥ iris
kun la plejaĝuloj de Gilead, kaj la popolo faris lin

super si estro kaj kondukanto, kaj Jiftaĥ eldiris
ĉiujn siajn vortojn antaŭ la Eternulo en Micpa. 12
Jiftaĥ sendis senditojn al la reĝo de la Amonidoj,
por diri: Kio estas inter mi kaj vi, ke vi venis al mi,
por militi kontraŭ mia lando? 13 Kaj la reĝo de la
Amonidoj diris al la senditoj de Jiftaĥ: Pro tio, ke
Izrael prenis mian landon, kiam li iris el Egiptujo,
de Arnon ĝis Jabok kaj ĝis Jordan; nun redonu ĝin
al mi en paco. 14 Tiam Jiftaĥ duan fojon sendis
senditojn al la reĝo de la Amonidoj, 15 kaj dirigis
al li: Tiel diris Jiftaĥ: Izrael ne prenis landon de
Moab, nek landon de la Amonidoj; 16 ĉar irante
el Egiptujo, Izrael iris tra la dezerto ĝis la Ruĝa
Maro kaj venis al Kadeŝ; 17 kaj tiam Izrael sendis
senditojn al la reĝo de Edom, por diri: Permesu
al mi trairi vian landon; sed la reĝo de Edom ne
konsentis; ankaŭ al la reĝo de Moab estis sendite,
sed li ne konsentis; tial Izrael restis en Kadeŝ; 18
kaj li iris tra la dezerto kaj ĉirkaŭis la landon de
Edom kaj la landon de Moab kaj venis de oriento
al la lando de Moab kaj stariĝis tendare transe de
Arnon, sed ne eniris en la limojn de Moab, ĉar
Arnon estas la limo de Moab. 19 Kaj Izrael sendis
senditojn al Siĥon, reĝo de la Amoridoj, reĝo de
Ĥeŝbon, kaj Izrael diris al li: Permesu al ni trairi
vian landon ĝis mia loko; 20 sed Siĥon ne volis, ke
Izrael trairu liajn limojn; kaj Siĥon kolektis sian
tutan popolon, kaj ili stariĝis tendare en Jahac kaj
batalis kontraŭ Izrael. 21 Kaj la Eternulo, Dio de
Izrael, transdonis Siĥonon kaj lian tutan popolon
en la manojn de Izrael, kiu venkobatis ilin; kaj
Izrael ekposedis la tutan landon de la Amoridoj,
kiuj loĝis en tiu lando. 22 Kaj ili ekposedis la
tutan regionon de la Amoridoj, de Arnon ĝis Jabok
kaj de la dezerto ĝis Jordan. 23 Tiamaniere la
Eternulo, Dio de Izrael, forpelis la Amoridojn de
antaŭ Lia popolo Izrael; kaj vi volas preni ĝian
posedaĵon? 24 Tion, kion posedigas al vi Kemoŝ,
via dio, tion posedu; sed ĉiun, kiun la Eternulo,
nia Dio, forpelis de antaŭ ni, tiun ni heredos. 25
Ĉu vi estas pli bona ol Balak, filo de Cipor kaj reĝo
de Moab? ĉu tiu malpacis kun Izrael aŭ militis
kontraŭ li? 26 De la tempo, kiam Izrael ekloĝis en
Ĥeŝbon kaj en ĝiaj dependaĵoj kaj en Aroer kaj en
ĝiaj dependaĵoj, kaj en ĉiuj urboj, kiuj estas apud
Arnon, pasis jam tricent jaroj; kial vi ne forprenis
ilin en tiu tempo? 27 Mi ne pekis kontraŭ vi,
kaj vi faras al mi malbonon, militante kontraŭ
mi. La Eternulo, la Juĝanto, juĝu nun inter la
Izraelidoj kaj la Amonidoj. 28 Sed la reĝo de Amon
ne atentis la vortojn de Jiftaĥ, kiujn ĉi tiu sendis
al li. 29 Kaj venis sur Jiftaĥon la spirito de la
Eternulo, kaj li trapasis Gileadon kaj la regionon
de Manase, kaj li trairis Micpan Gileadan, kaj
de Micpa Gileada li iris al la Amonidoj. 30 Kaj
Jiftaĥ faris sanktan promeson al la Eternulo, kaj
diris: Se Vi transdonos la Amonidojn en miajn
manojn, 31 tiam tiu, kiu eliros el la pordo de
mia domo renkonte al mi, kiam mi feliĉe revenos
de la Amonidoj — tiu apartenu al la Eternulo,
kaj mi oferos lin kiel bruloferon. 32 Kaj Jiftaĥ
venis al la Amonidoj, por batali kontraŭ ili; kaj
la Eternulo transdonis ilin en liajn manojn. 33
Kaj li venkobatis ilin de Aroer ĝis Minit, dudek
urbojn, kaj ĝis Abel-Keramim — tio estis tre
granda venkobato; kaj la Amonidoj humiliĝis
antaŭ la Izraelidoj. 34 Kaj Jiftaĥ venis al Micpa, al
sia domo, kaj jen lia filino eliras renkonte al li kun
tamburinoj kaj danco; kaj ŝi estis lia sola infano;
krom ŝi li havis neniun filon nek filinon. 35 Kiam
li ekvidis ŝin, li disŝiris siajn vestojn, kaj diris:
Ho ve, mia filino! kiel forte vi min klinis, vi min
malĝojigis! mi malfermis mian buŝon antaŭ la
Eternulo, kaj mi ne povas repreni la faron. 36 Kaj
ŝi diris al li: Mia patro! vi malfermis vian buŝon
antaŭ la Eternulo; agu do kun mi tiel, kiel diris
via buŝo, post kiam la Eternulo faris al vi venĝon
kontraŭ viaj malamikoj, kontraŭ la Amonidoj.
37 Kaj ŝi diris al sia patro: Faru por mi jenon:
lasu min for por du monatoj, kaj mi iros, mi iros
sur la montojn kaj priploros mian virgecon, mi
kune kun miaj amikinoj. 38 Kaj li diris: Iru; kaj
li forsendis ŝin por du monatoj. Kaj ŝi iris kune
kun siaj amikinoj kaj priploris sian virgecon sur
la montoj. 39 Kaj kiam pasis la du monatoj, ŝi
revenis al sia patro, kaj li plenumis sur ŝi sian
sanktan promeson, kiun li faris; kaj ŝi ne ekkonis
viron. Kaj fariĝis moro en Izrael, 40 ke ĉiujare la
filinoj de Izrael iras priplori la filinon de Jiftaĥ, la
Gileadano, dum kvar tagoj en jaro.

12 Kaj kolektiĝis la Efraimidoj kaj iris norden,
kaj diris al Jiftaĥ: Kial vi iris militi kontraŭ
la Amonidoj, kaj nin ne vokis, ke ni iru kun vi?
vian domon kune kun vi ni forbruligos per fajro.
2 Kaj Jiftaĥ diris al ili: Mi kaj mia popolo havis
grandan disputon kun la Amonidoj; mi kriis al vi,
sed vi ne savis min el ilia mano. 3 Kiam mi vidis,
ke vi ne savas, mi elmetis al risko mian animon
kaj iris kontraŭ la Amonidojn, kaj la Eternulo
transdonis ilin en miajn manojn. Kial do vi venis
hodiaŭ al mi, por malpaci kontraŭ mi? 4 Kaj
Jiftaĥ kolektis ĉiujn loĝantojn de Gilead kaj batalis
kontraŭ la Efraimidoj. Kaj la loĝantoj de Gilead
venkobatis la Efraimidojn; ĉar ĉi tiuj diris: Vi estas
forkurintoj el Efraim, Gilead estas ja meze de
Efraim kaj meze de Manase. 5 Kaj la Gileadanoj

baris al la Efraimidoj la transirejojn de Jordan.
Kaj kiam iu el la forkurantaj Efraimidoj diris: Mi
volas transiri, tiam la Gileadanoj diris al li: Ĉu vi
estas Efraimido? Se li diris: Ne, 6 tiam ili diris al
li: Diru: Ŝibolet; li diris: Sibolet, ĉar li ne povis
elparoli ĝuste; tiam ili kaptis lin kaj buĉis lin ĉe
la transirejo de Jordan. Kaj en tiu tempo falis el
la Efraimidoj kvardek du mil. 7 Kaj Jiftaĥ estis
juĝisto de Izrael dum ses jaroj. Kaj mortis Jiftaĥ,
la Gileadano, kaj oni enterigis lin en la urboj de
Gilead. 8 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Ibcan
el Bet-Leĥem. 9 Li havis tridek filojn, kaj tridek
filinojn li edzinigis eksteren, kaj tridek filinojn li
prenis el ekstere por siaj filoj. Kaj li estis juĝisto
de Izrael dum sep jaroj. 10 Kaj Ibcan mortis, kaj
oni enterigis lin en Bet-Leĥem. 11 Kaj post li
estis juĝisto de Izrael Elon, Zebulunido, kaj li estis
juĝisto de Izrael dum dek jaroj. 12 Kaj mortis Elon,
la Zebulunido, kaj oni enterigis lin en Ajalon, en
la lando de Zebulun. 13 Kaj post li estis juĝisto de
Izrael Abdon, filo de Hilel, Piratonano. 14 Li havis
kvardek filojn kaj tridek nepojn, kiuj rajdadis sur
sepdek junaj azenoj. Kaj li estis juĝisto de Izrael
dum ok jaroj. 15 Kaj mortis Abdon, filo de Hilel, la
Piratonano, kaj oni enterigis lin en Piraton, en la
lando de Efraim, sur la monto de la Amalekidoj.

13 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo; kaj la Eternulo
transdonis ilin en la manojn de la Filiŝtoj por
kvardek jaroj. 2 Kaj estis iu homo el Corea, el la
tribo de Dan, kies nomo estis Manoaĥ; lia edzino
estis senfrukta kaj ne naskis. 3 Kaj aperis anĝelo
de la Eternulo al la virino, kaj diris al ŝi: Jen vi
estas senfrukta kaj ne naskas; tamen vi gravediĝos
kaj naskos filon. 4 Sed nun gardu vin, kaj ne
trinku vinon nek ebriigaĵon, kaj manĝu nenion
malpuran; 5 ĉar jen vi gravediĝos kaj naskos
filon; kaj razilo ne devas tuŝi lian kapon, ĉar
konsekrita al Dio estos la knabo de el la ventro;
kaj li komencos savadi Izraelon el la manoj de la
Filiŝtoj. 6 Kaj la virino iris, kaj diris al sia edzo
jene: Dia homo venis al mi, kaj lia aspekto estis
kiel la aspekto de anĝelo de Dio, tre respektinda;
kaj mi ne demandis lin, de kie li estas, kaj sian
nomon li ne diris al mi. 7 Kaj li diris al mi:
Jen vi gravediĝos kaj naskos filon; kaj nun ne
trinku vinon nek ebriigaĵon, kaj manĝu nenion
malpuran; ĉar konsekrita al Dio estos la knabo
de el la ventro ĝis la tago de lia morto. 8 Tiam
Manoaĥ ekpreĝis al la Eternulo, kaj diris: Mi petas
Vin, ho mia Sinjoro: la Dia homo, kiun Vi sendis,
venu denove al ni, kaj li instruu nin, kiel ni devas
agi kun la naskota knabo. 9 Kaj Dio aŭskultis
la voĉon de Manoaĥ; kaj la anĝelo de Dio venis
denove al la virino, kiam ŝi estis sur la kampo;
kaj Manoaĥ, ŝia edzo, ne estis kun ŝi. 10 La virino
rapide kuris kaj sciigis sian edzon, kaj diris al li:
Jen aperis al mi la homo, kiu venis al mi en tiu
tago. 11 Kaj Manoaĥ leviĝis kaj iris post sia edzino
kaj venis al la homo, kaj diris al li: Ĉu vi estas tiu
homo, kiu parolis al la virino? Kaj tiu diris: Mi.
12 Kaj Manoaĥ diris: Se viaj vortoj plenumiĝos,
tiam kiaj devas esti la reguloj pri la knabo kaj
liaj agoj? 13 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris
al Manoaĥ: Kontraŭ ĉio, pri kio mi parolis al la
virino, ŝi sin gardu; 14 nenion el tio, kio devenas
el vinberbranĉo, ŝi manĝu, vinon aŭ ebriigaĵon ŝi
ne trinku, kaj nenion malpuran ŝi manĝu; ĉion,
kion mi ordonis al ŝi, ŝi plenumu. 15 Kaj Manoaĥ
diris al la anĝelo de la Eternulo: Permesu, ke ni
retenu vin, kaj ni pretigos por vi kapridon. 16
Sed la anĝelo de la Eternulo diris al Manoaĥ:
Kvankam vi retenos min, mi tamen ne manĝos
vian panon; sed se vi volas fari bruloferon, faru
ĝin al la Eternulo. Ĉar Manoaĥ ne sciis, ke tio
estas anĝelo de la Eternulo. 17 Kaj Manoaĥ diris
al la anĝelo de la Eternulo: Kia estas via nomo? ke
ni povu honori vin, kiam plenumiĝos via vorto.
18 Sed la anĝelo de la Eternulo diris al li: Por kio
vi demandas pri mia nomo? ĝi estas neordinara.
19 Kaj Manoaĥ prenis kapridon kaj farunoferon
kaj oferlevis tion sur roko al la Eternulo. Kaj Li
faris miraklon, kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion
vidis: 20 kiam la flamo leviĝis de la altaro al la
ĉielo, tiam la anĝelo de la Eternulo leviĝis en la
flamo de la altaro. Kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion
vidis, kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere. 21 Kaj la anĝelo
de la Eternulo ne montris sin plu al Manoaĥ kaj al
lia edzino. Tiam Manoaĥ konvinkiĝis, ke tio estis
anĝelo de la Eternulo. 22 Kaj Manoaĥ diris al sia
edzino: Ni certe mortos, ĉar ni vidis Dion. 23 Sed
lia edzino diris al li: Se la Eternulo dezirus mortigi
nin, Li ne akceptus el niaj manoj bruloferon kaj
farunoferon, kaj ne montrus al ni ĉion tion, kaj
nun Li ne aŭdigus al ni tion, kion Li aŭdigis. 24
Kaj la virino naskis filon kaj donis al li la nomon
Ŝimŝon. Kaj la knabo kreskis, kaj la Eternulo lin
benis. 25 Kaj la spirito de la Eternulo komencis
ekscitadi lin en la Tendaro de Dan, inter Corea kaj
Eŝtaol.

14 Ŝimŝon iris en Timnan, kaj ekvidis en Timna
virinon el la filinoj de la Filiŝtoj. 2 Kaj li
iris kaj sciigis tion al sia patro kaj al sia patrino,
kaj diris: Mi vidis en Timna virinon el la filinoj
de la Filiŝtoj; nun prenu ŝin al mi kiel edzinon.
3 Kaj lia patro kaj lia patrino diris al li: Ĉu ne

troviĝas virino inter la filinoj de viaj fratoj kaj
en nia tuta popolo, ke vi iras preni edzinon el la
necirkumciditaj Filiŝtoj? Sed Ŝimŝon diris al sia
patro: Ŝin prenu por mi, ĉar ŝi plaĉas al mi. 4 Kaj
lia patro kaj lia patrino ne sciis, ke tio estas de
la Eternulo, ĉar Li serĉis pretekston kontraŭ la
Filiŝtoj; en tiu tempo la Filiŝtoj regis super Izrael.
5 Kaj Ŝimŝon kun sia patro kaj kun sia patrino iris
en Timnan; kiam ili venis al la vinberĝardenoj de
Timna, juna leono blekegante venis renkonte al li.
6 Kaj venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li
disŝiris lin, kiel oni disŝiras kapridon, kvankam li
nenion havis en sia mano. Kaj li ne diris al siaj
gepatroj, kion li faris. 7 Kaj li venis kaj parolis
kun la virino, kaj ŝi plaĉis al Ŝimŝon. 8 Post
kelka tempo li iris denove, por preni ŝin, kaj li
devojiĝis, por vidi la kadavron de la leono; kaj jen
svarmamaso da abeloj estas en la kadavro de la
leono, kaj ankaŭ mielo. 9 Kaj li prenis ĝin en siajn
manojn kaj iris, manĝante dum la irado; kaj li
iris al siaj gepatroj, kaj donis al ili, kaj ili manĝis;
sed li ne diris al ili, ke el la kadavro de la leono
li prenis la mielon. 10 Kaj lia patro venis al la
virino, kaj Ŝimŝon faris tie festenon, kiel ordinare
faras la junuloj. 11 Kiam ili ekvidis lin, ili donis al
li tridek kompanianojn, ke ili estu kun li. 12 Kaj
Ŝimŝon diris al ili: Mi proponos al vi enigmon; se
vi divenos ĝin al mi dum la sep tagoj de la festeno
kaj trafos, tiam mi donos al vi tridek ĉemizojn kaj
tridek kompletojn da vestoj; 13 sed se vi ne povas
diveni al mi, tiam vi donos al mi tridek ĉemizojn
kaj tridek kompletojn da vestoj. Kaj ili diris al li:
Proponu vian enigmon, kaj ni aŭskultos. 14 Kaj li
diris al ili: El manĝantaĵo devenis manĝataĵo, Kaj
el fortaĵo devenis dolĉaĵo. Kaj ili ne povis solvi la
enigmon dum tri tagoj. 15 En la sepa tago ili diris
al la edzino de Ŝimŝon: Admonu vian edzon, ke li
solvu al ni la enigmon; alie ni forbruligos per fajro
vin kaj la domon de via patro. Ĉu por senhavigi
nin vi invitis nin ĉi tien? 16 Tiam la edzino de
Ŝimŝon ekploris antaŭ li, kaj diris: Vi nur malamas
min, sed ne amas; vi proponis enigmon al la filoj
de mia popolo, kaj al mi vi ne diris ĝian solvon.
Kaj li diris al ŝi: Jen al miaj gepatroj mi ne diris la
solvon, kaj ĉu al vi mi ĝin diru? 17 Kaj ŝi ploris
antaŭ li dum la sep tagoj, kiujn daŭris ĉe ili la
festeno; en la sepa tago li diris al ŝi la solvon, ĉar
ŝi tre insistis. Kaj ŝi diris la solvon de la enigmo al
la filoj de ŝia popolo. 18 Kaj la urbanoj diris al li
en la sepa tago, antaŭ la subiro de la suno: Kio
estas pli dolĉa ol mielo? kaj kio estas pli forta ol
leono? Kaj li diris al ili: Se vi ne plugus per mia
bovidino, Vi ne trovus la solvon de mia enigmo.
19 Kaj venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li
iris en Aŝkelonon kaj mortigis tie tridek homojn
kaj prenis iliajn vestojn kaj donis la kompletojn
de iliaj vestoj al la solvintoj de la enigmo. Sed
ekflamis lia kolero, kaj li foriris en la domon de sia
patro. 20 Kaj la edzino de Ŝimŝon fariĝis edzino
de lia festena kompaniulo, kiu kompaniis al li.

15 Post kelka tempo, en la tempo de rikoltado
de tritiko, Ŝimŝon vizitis sian edzinon,
alportante kapridon, kaj diris: Mi envenos al mia
edzino en la internan ĉambron. Sed ŝia patro
ne permesis al li eniri. 2 Kaj ŝia patro diris: Mi
pensis, ke vi ekmalamis ŝin, kaj mi donis ŝin al via
amiko. Jen ŝia pli juna fratino estas ja pli bela ol
ŝi; ŝi fariĝu via, anstataŭ tiu. 3 Sed Ŝimŝon diris
al ili: Ĉi tiun fojon mi estos senkulpa antaŭ la
Filiŝtoj, se mi faros al ili malbonon. 4 Kaj Ŝimŝon
iris, kaj kaptis tricent vulpojn kaj prenis torĉojn,
kaj turnis voston al vosto kaj alligis po unu torĉo
meze inter ĉiuj du vostoj. 5 Kaj li ekbruligis per
fajro la torĉojn kaj pelis ilin sur la grenkampojn de
la Filiŝtoj kaj forbruligis la garbojn kaj la ankoraŭ
ne rikoltitan grenon kaj la vinberĝardenojn kaj la
olivarbojn. 6 Kaj la Filiŝtoj diris: Kiu tion faris?
Kaj oni respondis: Ŝimŝon, bofilo de la Timnaano;
ĉar ĉi tiu prenis lian edzinon kaj fordonis ŝin al
lia amiko. Kaj la Filiŝtoj iris kaj forbruligis per
fajro ŝin kaj ŝian patron. 7 Tiam Ŝimŝon diris al
ili: Se vi agas tiel, tiam mi ne ĉesos, antaŭ ol mi
faros venĝon kontraŭ vi. 8 Kaj li forte batis al ili
la krurojn kaj la lumbojn; poste li iris kaj ekloĝis
en la fendego de la roko Etam. 9 Tiam la Filiŝtoj
iris kaj stariĝis tendare en la regiono de Jehuda
kaj etendiĝis ĝis Leĥi. 10 Kaj la Jehudaidoj diris:
Pro kio vi eliris kontraŭ nin? Kaj ili respondis:
Ni venis, por ligi Ŝimŝonon, por agi kun li, kiel li
agis kun ni. 11 Tiam iris tri mil homoj el Jehuda al
la fendego de la roko Etam, kaj diris al Ŝimŝon:
Ĉu vi ne scias, ke la Filiŝtoj regas super ni? kion
do vi faris al ni? Kaj li diris al ili: Kiel ili agis kun
mi, tiel mi agis kun ili. 12 Kaj ili diris al li: Ni
venis, por ligi vin, por doni vin en la manojn de la
Filiŝtoj. Tiam Ŝimŝon diris al ili: Ĵuru al mi, ke vi
ne mortigos min. 13 Kaj ili diris al li jene: Ne; ni
nur ligos vin kaj transdonos vin en iliajn manojn,
sed certe ni ne mortigos vin. Kaj ili ligis lin per du
novaj ŝnuroj kaj elkondukis lin el la roko. 14 Kiam
li venis al Leĥi, la Filiŝtoj ĝojkriante iris renkonte
al li. Sed venis sur lin la spirito de la Eternulo,
kaj la ŝnuroj, kiuj estis sur liaj brakoj, fariĝis kiel
lino, bruligita de fajro, kaj liaj katenoj disfalis de
liaj manoj. 15 Kaj li trovis freŝan makzelon de
azeno, kaj li etendis sian manon kaj prenis ĝin

kaj mortigis per ĝi mil homojn. 16 Kaj Ŝimŝon
diris: Per makzelo de azeno grandegan amason,
Per makzelo de azeno mi mortigis mil homojn.
17 Kiam li finis paroli, li forĵetis el sia mano la
makzelon; kaj li donis al tiu loko la nomon Ramat-
Leĥi. 18 Kaj li eksentis grandan soifon, kaj li
ekvokis al la Eternulo, kaj diris: Vi faris per la
mano de Via sklavo tiun grandan savon; kaj nun
mi devas morti de soifo kaj fali en la manojn de la
necirkumciditoj! 19 Tiam Dio fendis kavon, kiu
estis en Leĥi, kaj eliris el ĝi akvo; kaj li trinkis, kaj
lia spirito revenis, kaj li reviviĝis. Tial ĝi ricevis la
nomon ĝis la nuna tago: Fonto de la Vokanto en
Leĥi. 20 Kaj li estis juĝisto de Izrael en la tempo
de la Filiŝtoj dum dudek jaroj.

16 Ŝimŝon iris en Gazan kaj vidis tie
malĉastulinon kaj eniris al ŝi. 2 Al la Gazaanoj
oni diris: Ŝimŝon venis ĉi tien; kaj ili ĉirkaŭis lin
kaj spione atendis lin dum la tuta nokto ĉe la
pordego de la urbo, kaj staris senbrue dum la tuta
nokto, dirante: Antaŭ la mateniĝo ni lin mortigos.
3 Ŝimŝon kuŝis ĝis noktomezo; je noktomezo li
leviĝis kaj kaptis la pordojn de la urba pordego
kune kun ambaŭ fostoj kaj levis ilin kune kun la
riglilo kaj metis sur siajn ŝultrojn, kaj forportis
ilin sur la supron de la monto, kiu estas antaŭ
Ĥebron. 4 Post tio li ekamis virinon en la valo
Sorek; ŝia nomo estis Delila. 5 Kaj venis al ŝi
la estroj de la Filiŝtoj, kaj diris al ŝi: Allogu lin,
kaj vidu, en kio konsistas lia granda forto, kaj
per kio ni povus fortosuperi lin, ke ni ligu lin
kaj humiligu lin; tiam ni donos al vi ĉiu po mil
kaj cent arĝentaj moneroj. 6 Kaj Delila diris al
Ŝimŝon: Diru al mi, mi petas, en kio konsistas via
granda forto, kaj per kio oni povas ligi vin, por
humiligi vin. 7 Kaj Ŝimŝon diris al ŝi: Se oni ligos
min per sep freŝaj ne sekiĝintaj ŝnuroj, tiam mi
senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj homoj. 8 Tiam
la estroj de la Filiŝtoj alportis al ŝi sep freŝajn ne
sekiĝintajn ŝnurojn, kaj ŝi ligis lin per ili. 9 Kaj
dum la embuskuloj sidis ĉe ŝi en alia ĉambro, ŝi
diris al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Tiam li disŝiris
la ŝnurojn, kiel oni disŝiras fadenon el stupo, kiam
fajro ĝin bruldifektis. Kaj oni ne sciiĝis pri lia
forto. 10 Kaj Delila diris al Ŝimŝon: Jen vi trompis
min kaj diris al mi mensogon; nun diru al mi,
per kio oni povas vin ligi. 11 Kaj li diris al ŝi:
Se oni min ligos per novaj ŝnuroj, kiuj ne estis
uzitaj por laboro, tiam mi senfortiĝos kaj fariĝos
kiel la aliaj homoj. 12 Tiam Delila prenis novajn
ŝnurojn kaj ligis lin per ili, kaj diris al li: Filiŝtoj
iras al vi, Ŝimŝon! Dume la embuskuloj sidis en
alia ĉambro. Kaj li deŝiris ilin de siaj brakoj kiel
fadenon. 13 Kaj Delila diris al Ŝimŝon: Ĝis nun
vi trompas min kaj diras al mi mensogojn; diru
al mi, per kio oni povas vin ligi. Kaj li diris al ŝi:
Se vi interteksos la sep buklojn de mia kapo kun
ŝpinaĵo. 14 Kaj ŝi alfortikigis ilin per najlo, kaj
diris al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Kaj li vekiĝis
el sia dormo kaj eltiris la interteksan najlon kune
kun la ŝpinaĵo. 15 Tiam ŝi diris al li: Kial vi diras,
ke vi amas min, dum tamen via koro ne estas
kun mi? jam tri fojojn vi trompis min, kaj ne
diris al mi, en kio konsistas via granda forto.
16 Kaj ĉar ŝi tedadis lin per siaj vortoj ĉiutage
kaj turmentadis lin, lia animo morte laciĝis. 17
Kaj li malkaŝis al ŝi sian tutan koron, kaj diris
al ŝi: Tondilo ne tuŝis mian kapon, ĉar mi estas
konsekrita al Dio de el la ventro de mia patrino.
Se oni tondos miajn harojn, tiam forlasos min
mia forto, mi senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj
homoj. 18 Kiam Delila vidis, ke li malkaŝis al ŝi
sian tutan koron, ŝi sendis kaj vokigis la estrojn
de la Filiŝtoj, dirante: Venu ĉi tiun fojon, ĉar li
malkaŝis al mi sian tutan koron. Kaj venis al ŝi
la estroj de la Filiŝtoj kaj alportis la arĝenton
en siaj manoj. 19 Kaj ŝi endormigis lin sur siaj
genuoj, kaj alvokis homon, kaj detondigis la sep
buklojn de lia kapo. Kaj ŝi komencis humiligadi
lin, kaj lia forto lin forlasis. 20 Kaj ŝi diris: Filiŝtoj
iras al vi, Ŝimŝon! Li vekiĝis de sia dormo, kaj
diris: Mi eliros, kiel ĉiufoje, kaj mi vigliĝos; sed
li ne sciis, ke la Eternulo forlasis lin. 21 Kaj la
Filiŝtoj kaptis lin kaj elpikis liajn okulojn, kaj
venigis lin en Gazan kaj ligis lin per kupraj ĉenoj;
kaj li devis mueli en la malliberejo. 22 Dume
la haroj de lia kapo komencis rekreski post la
fortondo. 23 La estroj de la Filiŝtoj kunvenis, por
alporti grandan oferon al sia dio Dagon kaj por
festeni, kaj ili diris: Nia dio transdonis en niajn
manojn nian malamikon Ŝimŝon. 24 Kaj la popolo
vidis lin, kaj gloris sian dion, dirante: Nia dio
transdonis en niajn manojn nian malamikon kaj
la ruiniganton de nia lando kaj la mortiginton
de multaj el ni. 25 Kiam ilia koro gajiĝis, ili diris:
Voku Ŝimŝonon, ke li amuzu nin. Kaj oni vokis
Ŝimŝonon el la malliberejo, kaj li faris amuzon
al ili, kaj oni starigis lin inter la kolonoj. 26 Kaj
Ŝimŝon diris al la junulo, kiu kondukis lin je la
mano: Lasu min, ke mi palpu la kolonojn, sur kiuj
la domo staras, kaj mi apogos min al ili. 27 Kaj
la domo estis plena de viroj kaj virinoj, kaj tie
estis ĉiuj estroj de la Filiŝtoj; kaj sur la tegmento
estis ĉirkaŭ tri mil viroj kaj virinoj, kiuj rigardis la
amuzadon de Ŝimŝon. 28 Kaj Ŝimŝon vokis al la

Eternulo, kaj diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, mi
petas, rememoru min kaj fortigu min nur ĉi tiun
fojon, ho Dio, por ke mi faru al la Filiŝtoj venĝon
per unu fojo pro miaj du okuloj. 29 Kaj Ŝimŝon
kaptis la du mezajn kolonojn, sur kiuj staris la
domo, kaj apogis sin al ili, al unu per sia dekstra
mano kaj al la dua per sia maldekstra mano. 30
Kaj Ŝimŝon diris: Mortu mia animo kune kun la
Filiŝtoj! Kaj li ekpremis forte; kaj falis la domo sur
la estrojn, kaj sur la tutan popolon, kiu estis en ĝi.
Kaj la nombro de la mortintoj, kiujn li mortigis ĉe
sia morto, estis pli granda, ol la nombro de tiuj,
kiujn li mortigis dum sia vivo. 31 Kaj venis liaj
fratoj kaj la tuta domo de lia patro kaj prenis lin,
kaj iris kaj enterigis lin inter Corea kaj Eŝtaol, en
la tombo de lia patro Manoaĥ. Li estis juĝisto de
Izrael dum dudek jaroj.

17 Estis homo sur la monto de Efraim; lia nomo
estis Miĥa. 2 Li diris al sia patrino: La mil
kaj cent arĝentaj moneroj, kiujn oni prenis de vi
kaj pro kiuj vi malbenis antaŭ miaj oreloj, jen la
arĝento estas ĉe mi; mi prenis ĝin. Kaj lia patrino
diris: Mia filo estu benata de la Eternulo. 3 Kaj
li redonis la mil kaj cent arĝentajn monerojn al
sia patrino. Kaj lia patrino diris: Mi dediĉis la
arĝenton al la Eternulo el mia mano por mia filo,
por fari figuron kaj idolon; nun mi redonas ĝin al
vi. 4 Sed li redonis la arĝenton al sia patrino. Lia
patrino prenis ducent arĝentajn monerojn kaj
donis ilin al orfandisto, kaj li faris el tio figuron
kaj idolon, kiu restis en la domo de Miĥa. 5 Tiu
homo Miĥa havis domon de dio; kaj li faris efodon
kaj domajn diojn, kaj konsekris unu el siaj filoj, ke
li estu por li pastro. 6 En tiu tempo ne ekzistis
reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis tion, kio plaĉis al li. 7
Estis junulo el Bet-Leĥem de Jehuda, el familio
de Jehudaidoj, li estis Levido kaj loĝis tie. 8 Tiu
homo iris el la urbo, el Bet-Leĥem de Jehuda,
por ekloĝi tie, kie li trovos oportune. Kaj li venis
dum sia vojirado sur la monton de Efraim al la
domo de Miĥa. 9 Kaj Miĥa diris al li: De kie vi
venas? Kaj tiu diris al li: Mi estas Levido el Bet-
Leĥem de Jehuda, kaj mi iras, por ekloĝi tie, kie
mi trovos oportune. 10 Tiam Miĥa diris al li: Restu
ĉe mi kaj estu por mi patro kaj pastro, kaj mi
donados al vi po dek arĝentaj moneroj ĉiujare kaj
necesajn vestojn kaj manĝaĵon. Kaj la Levido iris.
11 Kaj la Levido konsentis resti ĉe tiu homo, kaj la
junulo estis por li kiel unu el liaj filoj. 12 Kaj Miĥa
konsekris la Levidon, kaj la junulo fariĝis por li
pastro kaj loĝis en la domo de Miĥa. 13 Kaj Miĥa
diris: Nun mi scias, ke la Eternulo bonfaros al mi,
ĉar Levido fariĝis por mi pastro.

18 En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; kaj
en tiu tempo la tribo de Dan serĉis por si
posedaĵon, por ekloĝi, ĉar ĝis tiu tempo ili ne
ricevis posedaĵon inter la triboj de Izrael. 2 Kaj la
Danidoj sendis kvin homojn el sia tribo, el siaj
reprezentantoj, virojn batalkapablajn el Corea
kaj Eŝtaol, por rigardi la landon kaj esplori ĝin,
kaj diris al ili: Iru, esploru la landon. Kaj ili venis
sur la monton de Efraim al la domo de Miĥa kaj
tranoktis tie. 3 Kiam ili estis kun la domanoj de
Miĥa, ili rekonis la voĉon de la juna Levido, kaj
eniris tien, kaj diris al li: Kiu venigis vin ĉi tien?
kaj kion vi faras ĉi tie? kaj kion vi bezonas ĉi tie?
4 Kaj li diris al ili: Tiel kaj tiel agis kun mi Miĥa,
kaj li dungis min, kaj mi fariĝis pastro por li. 5
Kaj ili diris al li: Demandu, ni petas, Dion, por
ke ni eksciu, ĉu estos sukcesa nia vojo, kiun ni
iras. 6 Kaj la pastro diris al ili: Iru en paco; laŭ
la Eternulo estas via vojo, kiun vi iras. 7 Kaj tiuj
kvin viroj ekiris kaj venis en Laiŝon, kaj vidis la
popolon, ke ĝi tie loĝas senzorge, laŭ la maniero
de la Cidonanoj, trankvile kaj fide, kaj neniu per
io ofendas ilin en la lando aŭ regas super ili, kaj
de la Cidonanoj ili estas malproksime kaj kun
neniu ili havas ian aferon. 8 Kaj ili venis al siaj
fratoj en Corean kaj Eŝtaolon; kaj iliaj fratoj diris
al ili: Kion vi raportos? 9 Kaj ili diris: Leviĝu, kaj
ni iru kontraŭ ilin; ĉar ni vidis, ke la lando estas
tre bona; estu trankvilaj, ne prokrastu iri kaj veni
kaj ekposedi la landon. 10 Kiam vi venos, vi venos
al popolo, kiu ne pensas pri danĝero, kaj la lando
estas vasta; Dio transdonas ĝin en viajn manojn;
tio estas loko, kie mankas nenio, kio estas sur
la tero. 11 Kaj elmoviĝis el tie el la tribo de la
Danidoj, el Corea kaj Eŝtaol, sescent viroj, zonitaj
per batalilo j. 12 Kaj ili iris, kaj stariĝis tendare
en Kirjat-Jearim, en la regiono de Jehuda. Tial
oni ĝis nun nomas tiun lokon Tendaro de Dan; ĝi
estas post Kirjat-Jearim. 13 Kaj ili iris de tie sur la
monton de Efraim kaj venis al la domo de Miĥa.
14 Kaj la kvin viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la
landon Laiŝ, diris al siaj fratoj: Ĉu vi scias, ke en
ĉi tiuj domoj troviĝas efodo kaj domaj dioj kaj
figuro kaj idolo? pripensu do, kion vi devas fari.
15 Kaj ili turniĝis tien kaj eniris en la domon de
la juna Levido, en la domon de Miĥa, kaj salutis
lin. 16 La sescent viroj el la Danidoj, zonitaj per
siaj batalilo j, staris antaŭ la pordego. 17 Kaj la
kvin viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la landon,
eniris tien kaj prenis la figuron kaj la efodon kaj la
domajn diojn kaj la idolon. Dume la pastro staris

antaŭ la pordego, kun la sescent viroj, zonitaj per
batalilo̧j. 18 Kiam tiuj eniris en la domon de Miĥa,
kaj prenis la figuron, la efodon, la domajn diojn,
kaj la idolon, la pastro diris al ili: Kion vi faras? 19
Sed ili diris al li: Silentu, metu vian manon sur
vian buŝon; kaj iru kun ni kaj estu por ni patro
kaj pastro; ĉu pli bone estas por vi esti pastro por
la domo de unu homo, ol esti pastro por tribo kaj
gento en Izrael? 20 Kaj tio bone plaĉis al la pastro,
kaj li prenis la efodon kaj la domajn diojn kaj la
figuron kaj iris inter la popolon. 21 Kaj ili turniĝis
kaj iris, kaj sendis la infanojn kaj la brutojn kaj la
pakaĵojn antaŭ sin. 22 Kiam ili malproksimiĝis
de la domo de Miĥa, la homoj, kiuj estis en la
domoj najbaraj de Miĥa, kun krio kolektiĝis kaj
kuris post la Danidoj. 23 Kaj ili kriis al la Danidoj;
kaj ĉi tiuj turnis siajn vizaĝojn, kaj diris al Miĥa:
Kio estas al vi, ke vi faras krion? 24 Kaj li diris:
Miajn diojn, kiujn mi faris, vi forprenis, kaj ankaŭ
la pastron, kaj vi foriris; kaj kio ankoraŭ estas
al mi? kial do vi demandas, kio estas al mi? 25
Kaj la Danidoj diris al li: Ne aŭdigu vian voĉon
antaŭ ni, ĉar alie atakos vin koleraj homoj kaj vi
pereigos vian animon kaj la animon de via domo.
26 Kaj la Danidoj foriris sian vojon. Kaj Miĥa vidis,
ke ili estas pli fortaj ol li; kaj li returniĝis kaj
revenis en sian domon. 27 Sed tiuj prenis tion,
kion faris Miĥa, kaj la pastron, kiu estis ĉe li; kaj
ili venis en Laiŝon, kontraŭ la popolon trankvilan
kaj senzorgan, kaj venkobatis ĝin per la glavo; kaj
la urbon ili forbruligis per fajro. 28 Kaj estis neniu
savanto, ĉar ĝi estis malproksime de Cidon kaj
ili havis neniajn aferojn kun iu, kaj ĝi estis en la
valo, kiu troviĝas apud Bet-Reĥob. Ili konstruis
la urbon kaj ekloĝis en ĝi. 29 Ili donis al la urbo
la nomon Dan, laŭ la nomo de sia patro, kiu
naskiĝis de Izrael; antaŭe la nomo de la urbo estis
Laiŝ. 30 Kaj la Danidoj starigis al si la figuron; kaj
Jehonatan, filo de Gerŝom, filo de Manase, li kaj
liaj filoj estis pastroj por la tribo de la Danidoj, ĝis
la tago, kiam ili estis forkaptitaj el la lando. 31 Kaj
dum la tuta tempo, kiam la domo de Dio estis en
Ŝilo, ili havis ĉe si la idolon de Miĥa, kiun li faris.

19 En tiu tempo, kiam ne ekzistis reĝo ĉe Izrael,
loĝis iu Levido sur la deklivo de la monto de
Efraim. Li prenis al si kromedzinon el Bet-Leĥem
de Jehuda. 2 Kaj lia kromedzino perfidis lin kaj
foriris de li en la domon de sia patro en Bet-Leĥem
de Jehuda, kaj ŝi restis tie kvar monatojn. 3 Kaj
leviĝis ŝia edzo kaj iris al ŝi, por paroli al ŝia koro,
por revenigi ŝin; kun li estis lia junulo kaj paro
da azenoj. Kaj ŝi enirigis lin en la domon de sia
patro; kaj la patro de la juna virino lin ekvidis kaj
akceptis lin kun ĝojo. 4 Kaj retenis lin lia bopatro,
la patro de la juna virino, kaj li restis ĉe li dum tri
tagoj; kaj ili manĝis kaj trinkis kaj tranoktis tie.
5 En la kvara tago ili leviĝis frue matene, kaj li
intencis foriri; sed la patro de la juna virino diris
al sia bofilo: Fortigu vian koron per peco da pano;
kaj poste vi iros. 6 Kaj ili restis, kaj ambaŭ kune
manĝis kaj trinkis. Kaj la patro de la juna virino
diris al la viro: Mi petas vin, tranoktu kaj ĝojigu
vian koron. 7 La viro leviĝis, por foriri; sed lia
bopatro insiste petis lin, kaj li restis kaj tranoktis
tie. 8 En la kvina tago li leviĝis frue matene, por
iri; sed la patro de la juna virino diris: Fortigu,
mi petas, vian koron, kaj ne rapidu, ĝis finiĝos la
tago. Kaj ili ambaŭ manĝis. 9 Kaj la viro leviĝis,
por iri, li kaj lia kromedzino kaj lia junulo. Sed lia
bopatro, la patro de la juna virino, diris al li: Jen
finiĝis la tago kaj fariĝas vespero, tranoktu do,
mi petas; jen la tago finiĝis, tranoktu ĉi tie, ke
via koro faru al si ĝojon; morgaŭ frue vi leviĝos,
por iri vian vojon, kaj vi iros al via tendo. 10 Sed
la viro ne volis tranokti; li leviĝis kaj iris. Kaj li
venis al la ĉirkaŭaĵo de Jebus (tio estas Jerusalem);
kun li estis paro da ŝarĝitaj azenoj, kaj ankaŭ lia
kromedzino. 11 Kiam ili estis antaŭ Jebus, la tago
jam forte kliniĝis. Kaj la junulo diris al sia sinjoro:
Venu, ni eniru en ĉi tiun urbon de la Jebusidoj, kaj
ni tranoktu en ĝi. 12 Sed lia sinjoro diris al li: Ni
ne eniros en urbon de aligentuloj, kiuj ne estas el
la Izraelidoj; ni iros pluen, ĝis Gibea. 13 Kaj li diris
al sia junulo: Iru, ke ni alproksimiĝu al unu el la
lokoj, kaj ni tranoktu en Gibea aŭ en Rama. 14
Kaj ili iris pluen kaj iris; kaj la suno subiris antaŭ
ili apud Gibea, kiu apartenis al la Benjamenidoj.
15 Kaj ili turniĝis tien, por eniri kaj tranokti en
Gibea. Kaj li eniris kaj sidiĝis sur la strato; sed
neniu invitis ilin en la domon, por tranokti. 16
Sed jen iu maljunulo venis vespere de sia laboro
de la kampo; li estis de la monto de Efraim kaj
loĝis tiutempe en Gibea; kaj la loĝantoj de tiu loko
estis Benjamenidoj. 17 Li levis siajn okulojn kaj
ekvidis la fremdan homon sur la strato de la urbo.
Kaj la maljunulo diris: Kien vi iras? kaj de kie vi
venas? 18 Kaj tiu diris al li: Ni iras el Bet-Leĥem de
Jehuda al la deklivo de la monto de Efraim, de kie
mi estas. Mi iris al Bet-Leĥem de Jehuda, kaj nun
mi iras al la domo de la Eternulo; kaj neniu invitas
min en la domon. 19 Ni havas pajlon kaj manĝaĵon
por niaj azenoj, ankaŭ panon kaj vinon mi havas
por mi kaj por via sklavino, kaj por la junulo,
kiu estas kun viaj sklavoj; nenio mankas al ni. 20
Kaj la maljunulo diris: Paco estu al vi; ĉion, kio

mankus al vi, mi prenas sur min; nur ne tranoktu
sur la strato. 21 Kaj li envenigis lin en sian domon,
kaj li donis manĝaĵon al la azenoj; kaj ili lavis
siajn piedojn kaj manĝis kaj trinkis. 22 Dum ili
ĝojigadis sian koron, jen la loĝantoj de la urbo,
homoj malmoralaj, ĉirkaŭis la domon, frapis je la
pordo, kaj diris al la maljuna domomastro jene:
Elirigu la homon, kiu venis en vian domon, ke ni
lin ekkonu. 23 Tiam eliris al ili la domomastro,
kaj diris al ili: Ne, miaj fratoj, ne faru malbonon;
ĉar tiu homo venis en mian domon, ne faru tian
malnoblaĵon. 24 Jen mi havas filinon virgulinon,
kaj li havas kromedzinon; mi elirigos ilin, kaj vi
malhonoru ilin, kaj faru al ili tion, kio plaĉas al vi;
sed kun ĉi tiu viro ne faru tian abomenindaĵon.
25 Sed la homoj ne volis aŭskulti lin. Tiam la viro
prenis sian kromedzinon kaj elirigis al ili sur la
straton. Kaj ili ekkonis ŝin, kaj faris al si amuzon
kun ŝi dum la tuta nokto, ĝis la mateno; kaj ili
forliberigis ŝin, kiam leviĝis la matenruĝo. 26 Kaj
la virino venis antaŭ la mateniĝo, kaj falis antaŭ
la pordo de la domo de tiu homo, kie estis ŝia
sinjoro; kaj ŝi kuŝis, ĝis fariĝis lume. 27 Matene
leviĝis ŝia sinjoro kaj malfermis la pordon de la
domo, kaj eliris, por iri sian vojon; kaj jen li vidas,
ke la virino, lia kromedzino, kuŝas antaŭ la pordo
de la domo, kaj ŝiaj manoj estas sur la sojlo. 28 Kaj
li diris al ŝi: Leviĝu, kaj ni iros. Sed estis nenia
respondo. Tiam li prenis ŝin sur la azenon, leviĝis,
kaj iris al sia loko. 29 Kiam li venis en sian domon,
li prenis tranĉilon, prenis sian kromedzinon kaj
distranĉis ŝin kun ŝiaj ostoj en dek du partojn kaj
dissendis tion en ĉiujn regionojn de Izrael. 30 Kaj
ĉiu, kiu tion vidis, diris: Ne estis kaj ne vidiĝis io
simila de post la tago, kiam la Izraelidoj eliris el la
lando Egipta, ĝis nun; atentu tion, konsiliĝu, kaj
decidu.

20 Kaj eliris ĉiuj Izraelidoj, kaj kolektiĝis la
tuta komunumo kiel unu homo, de Dan ĝis
Beer-Ŝeba, kaj la lando Gilead, antaŭ la Eternulo
en Micpa. 2 Kaj kunvenis la estroj de la tuta
popolo, ĉiuj triboj de Izrael, en la kunvenejon de la
popolo de Dio, kvarcent mil piedirantoj kapablaj
eltiri glavon. 3 La Benjamenidoj aŭdis, ke la
Izraelidoj venis en Micpan. Kaj la Izraelidoj diris:
Diru, kiamaniere okazis tiu malbonaĵo? 4 Tiam
respondis la Levido, la edzo de la mortigita virino,
kaj diris: Mi venis en Gibean de la Benjamenidoj,
mi kun mia kromedzino, por tranokti. 5 Kaj leviĝis
kontraŭ min la loĝantoj de Gibea, kaj ĉirkaŭis pro
mi la domon nokte. Min ili intencis mortigi, kaj
mian kromedzinon ili turmentis tiel, ke ŝi mortis.
6 Tiam mi prenis mian kromedzinon, distranĉis
ŝin kaj dissendis en ĉiujn regionojn de Izrael; ĉar
ili faris malĉastaĵon kaj malnoblaĵon en Izrael.
7 Jen vi ĉiuj estas Izraelidoj; faru konsiliĝon kaj
decidon ĉi tie. 8 Kaj leviĝis la tuta popolo kiel
unu homo, kaj diris: Neniu el ni iros al sia tendo,
kaj neniu el ni revenos al sia domo; 9 sed jen
estas, kion ni faros al Gibea: ni lotos pri ĝi; 10
kaj ni prenos po dek homoj el ĉiu cento, el ĉiuj
triboj, po cent el mil kaj po mil el dek mil, ke ili
alportu manĝaĵon por la popolo, por ke ĉi tiu iru
en Gibean de la Benjamenidoj, kaj agu kontraŭ ĝi
konforme al la malnoblaĵo, kiun ĝi faris en Izrael.
11 Kaj kolektiĝis kontraŭ la urbo ĉiuj Izraelidoj
unuanime, kiel unu homo. 12 Kaj la triboj de
Izrael sendis homojn al ĉiuj familioj de Benjamen,
por diri: Kio estas la malbonaĵo, kiu estas farita ĉe
vi? 13 Eligu do nun la kanajlajn homojn, kiuj estas
en Gibea, kaj ni mortigos ilin kaj ekstermos la
malbonon el Izrael. Sed la Benjamenidoj ne volis
obei la voĉon de siaj fratoj, la Izraelidoj. 14 Kaj
la Benjamenidoj kolektiĝis el la urboj en Gibea,
por eliri milite kontraŭ la Izraelidojn. 15 Kaj la
nombro de la Benjamenidoj el la urboj en tiu tago
estis dudek ses mil homoj pretaj eltiri glavon;
krom tio el la loĝantoj de Gibea estis la nombro
de sepcent homoj plej taŭgaj. 16 El tiu tuta popolo
estis sepcent homoj plej taŭgaj, maldekstruloj;
ĉiu el ili povis ĵeti ŝtonon kontraŭ haron, kaj ne
maltrafi. 17 Kaj la nombro de la Izraelidoj, krom
la Benjamenidoj, estis kvarcent mil homoj pretaj
eltiri glavon; ĉiuj ili estis batalkapablaj. 18 Kaj ili
leviĝis kaj iris en Bet-Elon kaj demandis Dion, kaj
la Izraelidoj diris: Kiu el ni devas iri antaŭe milite
kontraŭ la Benjamenidojn? Kaj la Eternulo diris:
Jehuda antaŭe. 19 Kaj la Izraelidoj leviĝis matene
kaj eksieĝis Gibean. 20 Kaj la Izraelidoj eliris
milite kontraŭ la Benjamenidojn, kaj la Izraelidoj
komencis batalon kontraŭ ili antaŭ Gibea. 21 Kaj
eliris la Benjamenidoj el Gibea kaj batis en tiu
tago el la Izraelidoj dudek du mil homojn sur la
teron. 22 Sed la popolo de la Izraelidoj ekscitis sian
kuraĝon, kaj denove komencis batalon sur la loko,
kie ili batalis en la unua tago. 23 Kaj la Izraelidoj
iris kaj ploris antaŭ la Eternulo ĝis la vespero, kaj
demandis la Eternulon, dirante: Ĉu ni devas plue
alproksimiĝi milite al la Benjamenidoj, niaj fratoj?
Kaj la Eternulo diris: Iru kontraŭ ilin. 24 Kaj la
Izraelidoj alpaŝis al la Benjamenidoj en la dua
tago. 25 Kaj la Benjamenidoj eliris al ili renkonte
el Gibea en la dua tago kaj batis el la Izraelidoj
ankoraŭ dek ok mil homojn sur la teron; ĉiuj ili
estis eltirantoj de glavo. 26 Tiam ĉiuj Izraelidoj
kaj la tuta popolo iris kaj venis en Bet-Elon kaj

ploris kaj restis tie antaŭ la Eternulo kaj fastis en
tiu tago ĝis la vespero kaj alportis bruloferojn kaj
pacoferojn antaŭ la Eternulon. 27 Kaj la Izraelidoj
demandis la Eternulon (tie estis en tiu tempo
la kesto de interligo de Dio, 28 kaj Pineĥas, filo
de Eleazar, filo de Aaron, staris antaŭ ĝi en tiu
tempo); kaj ili diris: Ĉu ni devas plue elpaŝi batale
kontraŭ niajn fratojn la Benjamenidojn, aŭ ĉu ni
devas ĉesi? Kaj la Eternulo diris: Iru, ĉar morgaŭ
Mi transdonos ilin en viajn manojn. 29 Kaj la
Izraelidoj aranĝis embuskojn ĉirkaŭe de Gibea. 30
Kaj la Izraelidoj eliris kontraŭ la Benjamenidojn
en la tria tago kaj stariĝis kontraŭ Gibea kiel
antaŭe. 31 Kaj la Benjamenidoj eliris kontraŭ la
popolon, malproksimiĝis de la urbo, kaj komencis
batadi la popolon kiel en la antaŭaj fojoj, sur
la vojoj, el kiuj unu iras al Bet-El kaj la dua al
Gibea, kaj mortigis pli-malpli tridek homojn el la
Izraelidoj. 32 Kaj la Benjamenidoj diris al si: Ili
falas antaŭ ni kiel antaŭe. Kaj la Izraelidoj diris:
Ni kuru, por ke ni ellogu ilin el la urbo sur la
vojon. 33 Kaj ĉiuj Izraelidoj leviĝis de sia loko kaj
stariĝis en Baal-Tamar. Kaj la embuskuloj de la
Izraelidoj ĵetis sin el sia loko, el la kaverno Geba.
34 Kaj venis antaŭ Gibean dek mil elektitaj viroj
el la tuta Izrael, kaj estis kruela batalo; kaj ili ne
sciis, ke trafos ilin malbono. 35 Kaj la Eternulo
frapis la Benjamenidojn antaŭ la Izraelidoj; kaj la
Izraelidoj ekstermis en tiu tago el la Benjamenidoj
dudek kvin mil kaj cent homojn; ĉiuj ili estis
eltirantoj de glavo. 36 La Benjamenidoj vidis, ke
tiuj estis frapitaj kaj la Izraelidoj cedis la lokon al
la Benjamenidoj; ĉar ili fidis la embuskon, kiun
ili aranĝis ĉe Gibea. 37 Kaj la embuskuloj rapidis
kaj ĵetis sin kontraŭ Gibean, kaj la embuskuloj
eniris kaj batis la tutan urbon per glavo. 38
Estis interkonsentite inter la Izraelidoj kaj la
embuskuloj, ke ĉi tiuj suprenigos grandan kolonon
da fumo el la urbo. 39 Kiam la Izraelidoj retiriĝis
dum la batalo, kaj la Benjamenidoj komencis
mortigi Izraelidojn kaj mortigis pli-malpli tridek
homojn, kaj diris: Ili falas antaŭ ni kiel en la unua
batalo: 40 tiam komencis leviĝadi el la urbo kolono
da fumo. La Benjamenidoj ekrigardis returne,
kaj ili ekvidis, ke el la tuta urbo leviĝas flamoj
al la ĉielo. 41 Kaj la Izraelidoj returniĝis, kaj la
Benjamenidoj terure konsterniĝis; ĉar ili vidis, ke
malfeliĉo ilin trafis. 42 Kaj ili turniĝis antaŭ la
Izraelidoj, al la vojo, kiu kondukas al la dezerto;
sed la batalo postkuris ilin, kaj la elirintoj el
la urboj ekstermis ilin dumvoje, 43 ĉirkaŭis la
Benjamenidojn, persekutis ilin ĝis Menuĥa, kaj
piedpremis ilin ĝis la orienta flanko de Gibea. 44
Kaj falis el la Benjamenidoj dek ok mil homoj; ĉiuj
ili estis fortaj militistoj. 45 Kaj ili sin turnis kaj
ekkuris al la dezerto, al la roko Rimon; kaj oni
batis el ili sur la vojo kvin mil homojn, kaj oni
postkuris ilin ĝis Gidom kaj batis el ili ankoraŭ
du mil homojn. 46 La nombro de ĉiuj falintoj
el la Benjamenidoj en tiu tago estis dudek kvin
mil homoj eltirantoj de glavo; ĉiuj ili estis fortaj
militistoj. 47 Kaj ili sin turnis kaj forkuris en la
dezerton, al la roko Rimon, sescent homoj; kaj ili
restis ĉe la roko Rimon kvar monatojn. 48 Sed la
Izraelidoj reiris al la Benjamenidoj, kaj mortigis
per glavo la urbanojn, la brutojn, kaj ĉion, kion
ili trovis; kaj ĉiujn urbojn, kiujn ili renkontis, ili
forbruligis per fajro.

21 Kaj la Izraelidoj ĵuris en Micpa, dirante:
Neniu el ni donos sian filinon edzinige al
Benjamenido. 2 Kaj la popolo venis en Bet-Elon,
kaj restis tie ĝis la vespero antaŭ Dio, kaj levis sian
voĉon kaj forte ploris, 3 kaj diris: Kial, ho Eternulo,
Dio de Izrael, fariĝis tio en Izrael, ke malaperis nun
el Izrael unu tribo? 4 La morgaŭan tagon la popolo
leviĝis frue kaj konstruis tie altaron kaj oferis
bruloferojn kaj pacoferojn. 5 Kaj la Izraelidoj
diris: Kiu homo el ĉiuj triboj de Izrael ne venis
kun la komunumo al la Eternulo? Ĉar estis farita
granda ĵuro pri tiuj, kiuj ne venis al la Eternulo en
Micpan, ke ili estos mortigitaj. 6 Kaj la Izraelidoj
ekpentis pri siaj fratoj la Benjamenidoj, kaj diris:
Forhakita estas hodiaŭ unu tribo el Izrael! 7 kion
ni faros al ili, al la restintoj, koncerne edzinojn?
ni ĵuris ja per la Eternulo, ke ni ne donos al ili
edzinojn el niaj filinoj. 8 Kaj ili diris: Kiu homo
el la triboj de Izrael ne venis al la Eternulo en
Micpan? Kaj tiam montriĝis, ke en la tendaron al
la komunumo venis neniu el Jabeŝ en Gilead. 9 Kaj
oni reviziis la popolon, kaj montriĝis, ke tie estas
neniu el la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead. 10 Tiam la
komunumo sendis tien dek du mil homojn el la
viroj batalkapablaj, kaj ordonis al ili jene: Iru kaj
mortigu per glavo la loĝantojn de Jabeŝ en Gilead,
ankaŭ la virinojn kaj infanojn. 11 Kaj tiel agu:
ĉiun virseksulon, kaj ĉiun virinon, kiu ekkonis
kuŝejon de viro, ekstermu. 12 Kaj ili trovis inter
la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead kvarcent junajn
virgulinojn, kiuj ne ekkonis kuŝejon de viro; kaj
ili venigis ilin en la tendaron en Ŝilon, kiu estas
en la lando Kanaana. 13 Kaj la tuta komunumo
sendis, por paroli kun la Benjamenidoj, kiuj estis
ĉe la roko Rimon, kaj anonci al ili pacon. 14 Tiam
la Benjamenidoj revenis, kaj oni donis al ili la
virinojn, kiuj restis vivaj el la virinoj de Jabeŝ

en Gilead; sed ne estis sufiĉe por ili. **15** Kaj la
popolo bedaŭris pri Benjamen, ĉar la Eternulo
faris fendon en la triboj de Izrael. **16** Kaj la
plejaĝuloj de la komunumo diris: Kion ni faru al la
restintoj koncerne edzinojn? ekstermitaj estas ja
la virinoj de Benjamen. **17** Kaj ili diris: La restintoj
el la Benjamenidoj bezonas ja heredontojn, por ke
ne malaperu tribo el Izrael; **18** kaj ni ne povas doni
al ili edzinojn el niaj filinoj, ĉar la Izraelidoj ĵuris,
dirante: Malbenita estu tiu, kiu donos edzinon
al Benjamenido. **19** Sed ili diris: Jen ĉiujare estas
festo de la Eternulo en Ŝilo, kiu estas norde de
Bet-El, oriente de la vojo, kiu kondukas de Bet-El
al Ŝeĥem, kaj sude de Lebona. **20** Kaj ili ordonis
al la Benjamenidoj jene: Iru kaj faru insidon en
la vinberĝardenoj; **21** kaj kiam vi vidos, ke la
knabinoj de Ŝilo eliras, por danci en rondoj, tiam
eliru el la vinberĝardenoj kaj kaptu al vi ĉiu
edzinon el la knabinoj de Ŝilo kaj iru en la landon
de la Benjamenidoj. **22** Kaj se venos iliaj patroj aŭ
fratoj kun plendo al ni, ni diros al ili: Pardonu
nin pro ili; ĉar ni ne prenis por ĉiu edzinon en
la milito, kaj vi ne donis al ili; tial vi estas nun
senkulpaj. **23** Kaj tiel agis la Benjamenidoj, kaj
prenis edzinojn laŭ sia nombro el la dancrondoj,
rabinte ilin; kaj ili iris kaj revenis al sia posedaĵo
kaj konstruis urbojn kaj ekloĝis en ili. **24** Kaj en
la sama tempo disiris de tie la Izraelidoj, ĉiu al
sia tribo kaj al sia familio, kaj ĉiu foriris de tie al
sia posedaĵo. **25** En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe
Izrael; ĉiu faradis tion, kio plaĉis al li.

Rut

1 En la tempo, kiam regis la juĝistoj, iam malsato
okazis en la lando; kaj foriris viro el Bet-Leĥem
en Judujo, por pasloĝi en la lando de Moab; li kaj
lia edzino kaj liaj du filoj. **2** La nomo de la viro
estis Elimeleĥ, kaj la nomo de lia edzino estis
Naomi, kaj la nomoj de liaj du filoj estis Maĥlon
kaj Kiljon, Efratanoj el Bet-Leĥem en Judujo. Kaj
ili venis sur la kampojn de Moab kaj restis tie. **3**
Elimeleĥ, la edzo de Naomi, mortis; kaj restis ŝi
kun siaj du filoj. **4** Ambaŭ edziĝis kun Moabidinoj;
la nomo de unu estis Orpa, kaj la nomo de la dua
estis Rut; kaj ili loĝis tie ĉirkaŭ dek jaroj. **5** Sed
mortis ankaŭ ambaŭ, Maĥlon kaj Kiljon; kaj restis
nur la virino sola, senigita je sia edzo kaj siaj du
filoj. **6** Ŝi leviĝis kun siaj bofilinoj, por iri returne
el la lando de Moab; ĉar ŝi aŭdis en la lando de
Moab, ke la Eternulo rememoris Sian popolon,
donante al ĝi panon. **7** Ŝi eliris el la loko, kie ŝi
loĝis, kun siaj du bofilinoj; kaj ili iris sur la vojo,
por ke ili revenu al la lando de Jehuda. **8** Naomi
diris al siaj du bofilinoj: Iru, kaj revenu ĉiu el vi al
la domo de sia patrino; la Eternulo favoru vin tiel
same, kiel vi estis favorkoraj al la mortintoj kaj al
mi; **9** la Eternulo favoru vin, ke vi trovu ripozon,
ĉiu el vi en domo de sia edzo. Ŝi kisis ilin, kaj ili
levis sian voĉon kaj ploris. **10** Kaj ili diris al ŝi: Ni
volas iri kun vi al via popolo. **11** Naomi respondis:
Iru returne, miaj filinoj; kial do vi irus kun mi? Ĉu
ankoraŭ ekzistas filoj en mia utero, ke vi edziniĝu
kun ili? **12** Revenu, miaj filinoj, foriru; ĉar mi jam
estas tro maljuna por edziniĝi kun viro. Eĉ se mi
dirus, ke mi havas ankoraŭ esperon, eĉ se mi jam
havus edzon hodiaŭ nokte, kaj eĉ se mi naskus
filojn: **13** ĉu pri ili vi esperu, ĝis ili plenaĝiĝos?
ĉu por ili vi atendu, ne edziniĝante kun viro?
Ne, miaj filinoj; estas tre maldolĉe al mi pro vi,
ĉar la mano de la Eternulo afliktis min. **14** Sed ili
levis sian voĉon kaj ploris plue. Kaj Orpa kisis sian
bopatrinon, sed Rut aliĝis al ŝi. **15** Kaj ĉi tiu diris:
Jen via bofratino reiris al sia gento kaj al siaj dioj;
iru vi ankaŭ returne post via bofratino. **16** Sed Rut
diris: Ne petegu min, ke mi vin forlasu, aŭ ke mi
returnu min kaj ĉesu sekvi vin; ĉar kien vi iros, mi
ankaŭ iros, kaj kie vi noktos, mi ankaŭ noktos; via
popolo ankaŭ estos mia popolo, kaj via Dio estos
mia Dio. **17** Sur la loko, kie vi mortos, mi ankaŭ
mortos, kaj tie oni min enterigos. La Eternulo
faru al mi tion kaj pli, se io krom la morto disigos
min de vi. **18** Kiam Naomi vidis, ke ŝi firme decidis
iri kun ŝi, tiam ŝi ĉesis disputi kun ŝi. **19** Kaj ili
ambaŭ iradis, ĝis ili alvenis en Bet-Leĥemon. Kaj
kiam ili eniris en Bet-Leĥemon, la tuta loĝantaro
de la urbo ekbruis pri ili, dirante: Ĉu tio estas
Naomi? **20** Kaj ŝi respondis al ili: Ne nomu min
Naomi, nomu min Mara; ĉar la Plejpotenculo faris
al mi maldolĉegon; **21** kun pleneco mi foriris, sed
la Eternulo revenigis min malplena; kial do vi
nomus min Naomi, konsiderante, ke la Eternulo
atestis kontraŭ mi kaj la Plejpotenculo afliktis
min? **22** Tiel Naomi revenis, kaj kun ŝi ankaŭ
Rut, la Moabidino, ŝia bofilino, kiu revenis el la
lando de Moab; kaj ili venis en Bet-Leĥemon je la
komenco de la rikolto de hordeo.

2 Naomi havis parencon de ŝia edzo, viron
eminentan, el la familio de Elimeleĥ; lia nomo
estis Boaz. **2** Kaj la Moabidino Rut diris al Naomi:
Mi iros sur la kampon, kaj mi kolektos spikojn
post tiu, ĉe kiu mi trovos favoron. Kaj ŝi respondis:
Iru, mia filino. **3** Kaj ŝi foriris, kaj venis kaj kolektis
post la rikoltistoj. Kaj okazis, ke la parcelo de la
kampo apartenis al Boaz, kiu estis el la familio
de Elimeleĥ. **4** Kaj jen Boaz venis el Bet-Leĥem,
kaj li salutis la rikoltistojn: La Eternulo estu kun
vi! Kaj ili respondis al li: La Eternulo vin benu! **5**
Kaj Boaz demandis sian serviston, la estron de
la rikoltistoj: Kiu estas ĉi tiu knabino? **6** Kaj la
servisto, la estro de la rikoltistoj, respondis kaj
diris: Ŝi estas Moaba knabino, kiu revenis kun
Naomi el la lando de Moab; **7** ŝi diris: Permesu al
mi, ke mi sekvu kaj kolektu apud la garboj, post la
rikoltistoj; kaj ŝi restis ĉi tie de la mateno ĝis nun;
ŝi ĵus sidiĝis en la dometo por iomete da tempo.
8 Kaj Boaz diris al Rut: Ĉu vi aŭdas, mia filino?
ne iru kolekti sur la kampo de iu fremdulo, kaj
ankaŭ ne foriru de ĉi tie, sed restu ĉi tie kun miaj
junulinoj; **9** rimarku la kampon, kie ili rikoltas, kaj
sekvu ilin; mi jam ordonis al la servistoj, ke ili ne
malhelpu vin; kaj kiam vi soifos, iru al la vazaro,
kaj trinku el tio, el kio la servistaro ĉerpas. **10** Ŝi
ĵetis sin vizaĝaltere, kaj diris al li: Kial do mi trovis
favoron en viaj okuloj, ke vi atentas min, kvankam
mi estas fremdulino? **11** Kaj Boaz respondis kaj
diris al ŝi: Jam estas rakontita al mi ĉio, kion vi
faris al via bopatrino post la morto de via edzo: ke
vi forlasis viajn gepatrojn kaj vian naskiĝlandon,
kaj iris al popolo, kiun vi ne konis hieraŭ nek
antaŭhieraŭ. **12** La Eternulo rekompencu vin pro
ĉi tiu faro, kaj via rekompenco estu plena de la
Eternulo, Dio de Izrael, sub kies flugiloj vi serĉis
protekton. **13** Kaj ŝi diris: Estus sufiĉe, ke mi trovu
favoron en viaj okuloj, mia sinjoro, ĉar vi konsolis
min kaj parolis amike al via sklavino, kvankam
mi ne valoras esti egala al iu el viaj sklavinoj. **14**
Kaj en la horo de la manĝado Boaz diris al ŝi:

Alproksimiĝu kaj manĝu kune, vi ankaŭ povas
trempi vian panon en la vinagro. Kaj ŝi sidiĝis
ĉe la flanko de la rikoltistoj; kaj ili metis antaŭ
ŝin rostitajn grajnojn, kaj ŝi manĝis kaj satiĝis,
kaj ankaŭ havis restaĵon. 15 Kiam ŝi leviĝis, por
kolekti, Boaz ordonis al siaj servistoj, dirante: Eĉ
inter la garboj lasu ŝin kolekti, kaj ne hontigu
ŝin; 16 kaj vi ankaŭ ŝajnigu al ŝi, ke vi postlasis la
malgrandajn garbetojn, kaj vi permesu al ŝi, ke ŝi
kolektu ilin, kaj ne riproĉu ŝin. 17 Kaj ŝi kolektadis
sur la kampo ĝis la vespero, kaj ŝi draŝis tion,
kion ŝi kolektis, kaj tio estis ĉirkaŭ efo da hordeo.
18 Kaj ŝi levis tion, kaj iris en la urbon; kaj ŝia
bopatrino vidis tion, kion ŝi kolektis; ŝi ankaŭ
elprenis, kaj donis al ŝi la restaĵon, kiun ŝi posedis
de post sia satiĝo. 19 Ŝia bopatrino diris al ŝi:
Kie vi kolektis hodiaŭ? kaj kie vi amasigis? estu
benata tiu, kiu vin tiel favore akceptis! Ŝi rakontis
al sia bopatrino, kie ŝi laboris, kaj ŝi diris: La nomo
de la viro, ĉe kiu mi laboris hodiaŭ, estas Boaz. 20
Tiam Naomi diris al sia bofilino: Li estu benata de
la Eternulo, kiu ne fortiris Sian favoron for de
la vivantoj kaj de la mortintoj. Kaj Naomi plue
diris al ŝi: La viro estas nia parenco, unu el niaj
savantoj. 21 Kaj Rut, la Moabidino, diris: Li ankaŭ
diris al mi: Restu kune kun miaj servistoj, ĝis ili
finos la tutan rikolton, kiu apartenas al mi. 22
Naomi respondis al sia bofilino Rut: Estos bone
por vi, mia filino, ke vi ĉiam iru kun liaj junulinoj,
ĉar eble oni hontigus vin, se vi irus aliloken. 23 Kaj
ŝi kuniĝis kun la junulinoj de Boaz, por kolekti, ĝis
la fino de la rikolto de hordeo kaj de la rikolto de
tritiko; kaj poste ŝi loĝis kune kun sia bopatrino.

3 Naomi, ŝia bopatrino, diris al ŝi: Mia bofilino,
mia celo estas, ke mi trovu por vi ripozejon,
kie pliboniĝos via stato. 2 Vidu nun, nia parenco
Boaz, kun kies junulinoj vi kuniĝis, ventumas
hordeon dum ĉi tiu nokto en la draŝejo; 3 lavu do
vin kaj oleu vin kaj vestu vin per viaj plej bonaj
vestoj, kaj iru en la draŝejon; ne vidigu vin al
la viro, antaŭ ol li finos manĝi kaj trinki; 4 kaj
kiam li kuŝiĝos, rimarku la lokon, kie li kuŝas,
iru tien, malkovru la piedparton de la kuŝejo,
kaj kuŝiĝu; kaj li diros al vi, kion vi devos fari. 5
Rut respondis al ŝi: Kion vi diras al mi, tion mi
faros. 6 Kaj ŝi iris en la draŝejon, kaj faris tion,
kion ŝia bopatrino ordonis al ŝi. 7 Kiam Boaz
estis manĝinta kaj trinkinta kaj gajiĝis, li iris por
kuŝiĝi malantaŭ grenamaso; kaj ŝi venis kviete, kaj
malkovris la piedparton de la kuŝejo, kaj kuŝiĝis.
8 En la noktomezo la viro ektimiĝis; li turnis sin,
kaj li ekvidis, ke virino kuŝas ĉe liaj piedoj. 9
Li demandis: Kiu vi estas? Kaj ŝi respondis: Mi
estas Rut, via servistino; etendu vian mantelon
sur vian servistinon, ĉar vi estas savanto. 10 Kaj li
diris: Estu benata de la Eternulo, mia filino; via
lasta piaĵo estas pli granda, ol la unua, ĉar vi ne
volas iri kun la junuloj, ĉu ili estas malriĉaj, ĉu
riĉaj. 11 Kaj nun, mia filino, ne timu; mi faros al vi
ĉion, kion vi petos de mi; ĉar estas sciate en la
tuta urbo de mia popolo, ke vi estas bravulino. 12
Kaj nun, kvankam vere mi estas parenco, tamen
ekzistas parenco pli proksima ol mi. 13 Restu ĉi
tie la nokton; kaj kiam venos la mateno, se la alia
parenco perfekte elaĉetos vin, lasu elaĉeti vin;
sed se li ne volos vin elaĉeti, tiam mi vin elaĉetos,
kiel la Eternulo vivas. Kuŝu ĝis la tagiĝo. 14 Kaj
ŝi kuŝis ĉe liaj piedoj ĝis la tagiĝo; sed ŝi leviĝis,
antaŭ ol oni povis rekoni unu la alian. Kaj li diris:
Mi ne volas, ke iu sciiĝu, ke ĉi tiu virino estis en
mia draŝejo. 15 Kaj li diris: Alportu la ŝalon, kiun
vi havas sur vi, kaj tenu ĝin. Ŝi ĝin tenis, kaj li
enmezuris en ĝin ses mezurilojn da hordeo kaj
metis ĝin sur ŝin, kaj ŝi iris en la urbon. 16 Kiam
ŝi alvenis al sia bopatrino, ĉi tiu demandis: Kiel la
afero iras ĉe vi, mia filino? Kaj ŝi rakontis al ŝi
ĉion, kion la viro faris al ŝi. 17 Kaj ŝi diris plue: La
ses mezurilojn da hordeo li ankaŭ donis al mi; ĉar
li diris al mi: Ne revenu malplena al via bopatrino.
18 Kaj ĉi tiu diris: Restu, mia filino, ĝis vi sciiĝos,
kiel la afero finiĝis; ĉar tiu homo ne ripozos, ĝis la
afero estos finita hodiaŭ.

4 Boaz iris al la pordego de la urbo kaj sidiĝis
tie. Kaj jen preterpasas la parenco, pri kiu
Boaz parolis. Kaj li diris: Alproksimiĝu kaj sidiĝu
ĉi tie, vi, tia-tia. Tiu alproksimiĝis kaj sidiĝis. 2
Kaj Boaz prenis dek virojn el la plejaĝuloj de
la urbo, kaj diris: Sidiĝu ĉi tie. Kaj ili sidiĝis. 3
Kaj li diris al la parenco: Tiun parcelon de la
kampo, kiu apartenis al nia frato Elimeleĥ, vendas
Naomi, kiu revenis el la lando de Moab; 4 kaj
mi decidis sciigi vin, dirante: Aĉetu en la ĉeesto
de la loĝantoj kaj en la ĉeesto de la plejaĝuloj
de mia popolo. Se vi volas elaĉeti, aĉetu nun;
sed se vi ne volas elaĉeti, diru al mi, por ke mi
sciu; ĉar ne ekzistas iu alia por aĉeti, krom vi, kaj
mi estas via postproksimulo. Tiu diris: Mi volas
elaĉeti. 5 Tiam Boaz diris: Samtempe, kiam vi
aĉetos la kampon el la mano de Naomi kaj de Rut,
la Moabidino, edzino de la mortinto, vi ankaŭ
prenos sur vin la devon restarigi la nomon de la
mortinto al lia heredaĵo. 6 Kaj la parenco diris: Mi
ne povas elaĉeti al mi, por ke mi ne pereigu mian
propran heredaĵon; elaĉetu al vi mian aĉetotaĵon,
ĉar vere mi ne povas elaĉeti. 7 Sed de la antikva

tempo ekzistis kutimo en Izrael, pri elaĉetado kaj
ŝanĝado, por firmigi ĉion: oni detiras sian ŝuon
kaj donas ĝin al sia proksimulo; kaj tio estas la
atesto en Izrael. **8** La parenco diris al Boaz: Elaĉetu
al vi; kaj li detiris sian ŝuon. **9** Kaj Boaz diris al la
plejaĝuloj kaj al la popolamaso: Hodiaŭ vi estas
atestantoj, ke mi aĉetis el la mano de Naomi ĉion,
kio apartenis al Elimeleĥ kaj al Kiljon kaj Maĥlon;
10 kaj ankaŭ Ruton, la Moabidinon, la edzinon de
Maĥlon, mi akiris al mi kiel edzinon, por restarigi
la nomon de la mortinto al lia heredaĵo, por ke la
nomo de la mortinto ne estingiĝu inter liaj fratoj
kaj ĉe la pordego de lia loko; vi estas atestantoj
hodiaŭ. **11** Kaj la tuta ĉeestantaro, kiu troviĝis ĉe
la pordego, kiel ankaŭ la plejaĝuloj, respondis: Ni
estas atestantoj; la Eternulo faru, ke la virino, kiu
envenas en vian domon, estu simila al Raĥel kaj
Lea, kiuj ambaŭ starigis la domon de Izrael, kaj vi
estu sukcesplena en Efrata kaj akiru bonan nomon
en Bet-Leĥem; **12** kaj via domo estu sukcesplena,
simile al la domo de Perec, kiun naskis Tamar
al Jehuda, el la idaro, kiun la Eternulo donos al
vi de tiu junulino. **13** Kaj Boaz prenis Ruton, kaj
ŝi fariĝis lia edzino; kaj li envenis al ŝi, kaj la
Eternulo donis al ŝi gravedecon, kaj ŝi naskis filon.
14 Kaj la virinoj diris al Naomi: Benata estu la
Eternulo, kiu ne lasis vin sen parenco hodiaŭ, kaj
li estu fama en Izrael; **15** kaj li estu al vi ĝojiganto,
kaj prizorganto de via maljuneco; ĉar via bofilino,
kiu amas vin kaj kiu estas al vi pli bona ol sep
filoj, naskis lin. **16** Kaj Naomi prenis la infanon
kaj metis ĝin sur sian bruston kaj fariĝis ĝia
vartistino. **17** Kaj la najbarinoj donis al li nomon,
dirante: Filo naskiĝis al Naomi; kaj ili nomis lin
Obed. Li estas la patro de Jiŝaj, patro de David.
18 Kaj jen estas la generacioj de Perec: al Perec
naskiĝis Ĥecron, **19** al Ĥecron naskiĝis Ram, al
Ram naskiĝis Aminadab, **20** al Aminadab naskiĝis
Naĥŝon, al Naĥŝon naskiĝis Salma, **21** al Salma
naskiĝis Boaz, al Boaz naskiĝis Obed, **22** al Obed
naskiĝis Jiŝaj, kaj al Jiŝaj naskiĝis David.

1 Samuel

1 Estis unu viro el Ramataim-Cofim, de la monto
de Efraim; lia nomo estis Elkana, filo de
Jeroĥam, filo de Elihu, filo de Toĥu, filo de Cuf,
Efratano. **2** Li havis du edzinojn; la nomo de unu
estis Ĥana, kaj la nomo de la dua estis Penina.
Penina havis infanojn, sed Ĥana ne havis infanojn.
3 Tiu viro ĉiujare iradis el sia urbo, por adorkliniĝi
kaj fari oferon al la Eternulo Cebaot en Ŝilo; kaj tie
Ĥofni kaj Pineĥas, du filoj de Eli, estis pastroj de
la Eternulo. **4** Unu tagon Elkana faris oferon, kaj
li donis al sia edzino Penina kaj al ĉiuj ŝiaj filoj kaj
filinoj partojn; **5** kaj al Ĥana li kun malĝojo donis
unu parton, ĉar Ĥanan li amis, sed la Eternulo
ŝlosis ŝian uteron. **6** Kaj ŝia konkurantino afliktis
ŝin kaj tre incitis ŝin kaŭze de tio, ke la Eternulo
ŝlosis ŝian uteron. **7** Tiel estis farate ĉiujare; kiam
ŝi iradis al la domo de la Eternulo, la konkurantino
tiel incitadis ŝin, ke ŝi ploris kaj ne manĝis. **8** Kaj
ŝia edzo Elkana diris al ŝi: Ĥana, kial vi ploras?
kaj kial vi ne manĝas? kaj kial tiel afliktiĝas via
koro? ĉu mi ne estas por vi pli bona ol dek filoj? **9**
Kaj Ĥana leviĝis, manĝinte en Ŝilo kaj trinkinte.
Kaj la pastro Eli sidis sur seĝo ĉe la fosto de la
templo de la Eternulo. **10** Kaj ŝi estis tre malĝoja,
kaj preĝis al la Eternulo, kaj forte ploris. **11** Kaj ŝi
faris sanktan promeson, kaj diris: Ho Eternulo
Cebaot! se Vi rigardos la suferon de Via sklavino
kaj rememoros min kaj ne forgesos Vian sklavinon
kaj donos al Via sklavino idon virseksan, tiam
mi fordonos lin al la Eternulo por la tuta tempo
de lia vivo, kaj tondilo ne tuŝos lian kapon. **12**
Dum ŝi longe preĝis antaŭ la Eternulo, Eli atente
rigardis ŝian buŝon. **13** Ĥana parolis en sia koro;
nur ŝiaj lipoj moviĝadis, sed ŝian voĉon oni ne
aŭdis; tial Eli pensis, ke ŝi estas ebria. **14** Kaj Eli
diris al ŝi: Kiel longe vi restos ebria? forigu vian
vinon el vi. **15** Sed Ĥana respondis kaj diris: Ne,
mia sinjoro, mi estas virino kun malĝoja koro;
vinon aŭ ebriigaĵon mi ne trinkis, mi nur elverŝas
mian animon antaŭ la Eternulo. **16** Ne opiniu
pri via sklavino, ke ŝi estas virino malmorala;
pro mia granda malĝojo kaj sufero mi parolis ĝis
nun. **17** Tiam Eli respondis kaj diris: Iru en paco,
kaj la Dio de Izrael plenumos vian peton, kiun
vi petis de Li. **18** Kaj ŝi diris: Via sklavino akiru
vian favoron. Kaj la virino iris sian vojon, kaj ŝi
manĝis, kaj ŝia vizaĝo ne estis plu malgaja. **19**
Kaj ili leviĝis frue matene kaj adorkliniĝis antaŭ
la Eternulo, kaj reiris kaj venis al sia domo en
Rama. Kaj Elkana ekkonis sian edzinon Ĥana, kaj
la Eternulo rememoris ŝin. **20** Post kelka tempo
Ĥana gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al
li la nomon Samuel, ĉar: De la Eternulo mi lin
elpetis. **21** La viro Elkana kun sia tuta domanaro
iris, por oferi al la Eternulo la ĉiujaran oferon
kaj sian promesitaĵon. **22** Sed Ĥana ne iris, sed ŝi
diris al sia edzo: Kiam la knabo estos demamigita,
tiam mi venigos lin, ke li aperu antaŭ la Eternulo
kaj restu tie por ĉiam. **23** Kaj ŝia edzo Elkana
diris al ŝi: Faru tion, kio plaĉas al vi; restu, ĝis
vi demamigos lin; nur la Eternulo plenumu Sian
promeson. Kaj la virino restis, kaj suĉigis sian
infanon, ĝis ŝi demamigis lin. **24** Kaj post kiam ŝi
demamigis lin, ŝi venigis lin kun si kune kun tri
bovoj kaj unu efo da faruno kaj felsako da vino,
kaj ŝi venigis lin en la domon de la Eternulo en
Ŝilo; kaj la knabo estis ankoraŭ juna. **25** Kaj oni
buĉis bovon kaj venigis la knabon al Eli. **26** Kaj
ŝi diris: Ho mia sinjoro! tiel certe, kiel vivas via
animo, mia sinjoro, mi estas tiu virino, kiu staris
ĉi tie apud vi kaj preĝis al la Eternulo. **27** Pri ĉi
tiu knabo mi preĝis, kaj la Eternulo plenumis al
mi mian peton, pri kiu mi petis Lin. **28** Tial mi
fordonas lin al la Eternulo; por la tuta tempo de
sia vivo li estu fordonita al la Eternulo. Kaj ili tie
adorkliniĝis antaŭ la Eternulo.

2 Kaj Ĥana preĝis kaj diris: Ĝojas mia koro
pri la Eternulo, Mia korno altiĝis pro la
Eternulo; Larĝe malfermiĝis mia buŝo kontraŭ miaj
malamikoj, Ĉar mi ĝojas pro Via helpo. **2** Neniu
estas tiel sankta, kiel la Eternulo; Ĉar ekzistas
neniu krom Vi, Kaj nenia defendanto simila al
nia Dio. **3** Ne parolu plu fieraĵon; Malhumilaĵo
ne eliru plu el via buŝo; Ĉar la Eternulo estas Dio
ĉioscianta, Kaj Li starigis la aferojn. **4** La pafarko de
la fortuloj estas senvalorigata, Kaj la malfortuloj
zoniĝas per forto. **5** Satuloj sin dungigas pro pano,
Kaj malsatuloj jam ne malsatas; Senfruktulino
naskis sep, Kaj multinfanulino senfortiĝis. **6** La
Eternulo mortigas kaj vivigas, Malsuprigas en
Ŝeolon kaj suprigas. **(Sheol h7585)** **7** La Eternulo
malriĉigas kaj riĉigas, Malaltigas kaj altigas. **8**
Li levas malriĉulon el polvo, El koto Li altigas
senhavulon, Por sidigi lin kun altranguloj, Kaj
tronon de gloro Li heredigas al li; Ĉar al la Eternulo
apartenas la fundamentoj de la tero, Kaj sur ili Li
starigis la mondon. **9** La piedojn de Siaj piuloj Li
gardas, Kaj la malvirtuloj pereas en mallumo; Ĉar
ne per sia forto potenciĝas la homo. **10** La Eternulo
pereigas tiujn, kiuj ribelas kontraŭ Li; El la ĉielo Li
tondras kontraŭ ili. La Eternulo juĝos la finojn de
la tero, Kaj donos forton al Sia reĝo, Kaj altigos la
kornon de Sia sanktoleito. **11** Kaj Elkana iris en
Raman, al sia domo; kaj la knabo fariĝis servisto

de la Eternulo apud la pastro Eli. 12 La filoj de
Eli estis malmoralaj; ili ne konis la Eternulon, 13
nek la devojn de pastroj koncerne la popolon. Se
iu buĉis oferon, tiam venadis knabo de la pastro
dum la kuirado de la viando, havante en sia mano
tridentan forkon, 14 kaj li enpuŝadis ĝin en la
lavujon aŭ en la kaldronon aŭ en la poton aŭ en la
kaserolon, kaj ĉion, kion trafis la forko, prenadis
la pastro. Tiel ili agadis kun ĉiuj Izraelidoj, kiuj
venadis tien en Ŝilon. 15 Eĉ antaŭ la oferbruligo de
la sebo venadis knabo de la pastro, kaj diradis al
la alportanto de la ofero: Donu viandon, por rosti
por la pastro; li ne prenos de vi viandon kuiritan,
sed nur krudan. 16 Se la homo diris al li: Antaŭe
oni oferbruligu la sebon, kaj poste prenu al vi,
kion via animo deziras; tiam li diradis: Donu tuj,
alie mi prenos per forto. 17 La peko de la knaboj
estis tre granda antaŭ la Eternulo, ĉar la homoj
malestimis la oferdonon, faratan al la Eternulo. 18
Samuel estis servisto antaŭ la Eternulo; la knabo
estis zonita per lina efodo. 19 Kaj malgrandan
tunikon faradis al li lia patrino, kaj alportadis al li
ĉiujare, kiam ŝi venadis kun sia edzo, por alporti
la ĉiujaran oferon. 20 Kaj Eli benadis Elkanan
kaj lian edzinon, kaj diradis: La Eternulo donu
al vi idojn de ĉi tiu virino rekompence pro la
konsekrito, kiun vi konsekris al la Eternulo. Kaj ili
iradis al sia loko. 21 La Eternulo atentis Ĥanan, kaj
ŝi gravediĝis kaj naskis tri filojn kaj du filinojn;
kaj la knabo Samuel kreskis antaŭ la Eternulo.
22 Eli estis tre maljuna; li aŭdis ĉion, kiel agas
liaj filoj kun ĉiuj Izraelidoj, kaj ke ili kuŝas kun
la virinoj, kiuj kolektiĝas antaŭ la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 23 Kaj li diris al ili: Kial vi
faras tiajn agojn? ĉar mi aŭdas pri viaj malbonaj
agoj de ĉi tiu tuta popolo. 24 Ne, miaj infanoj, ne
bona estas la famo, kiun mi aŭdas; vi devojigas la
popolon de la Eternulo. 25 Se pekas homo kontraŭ
homo, povas defendi lin Dio; sed se homo pekas
kontraŭ la Eternulo, tiam kiu defendos lin? Sed ili
ne aŭskultis la voĉon de sia patro, ĉar la Eternulo
decidis mortigi ilin. 26 Dume la knabo Samuel
ĉiam pli kreskis, kaj li plaĉis kiel al la Eternulo,
tiel ankaŭ al la homoj. 27 Kaj venis homo de Dio
al Eli, kaj diris al li: Tiel diras la Eternulo: Mi
montris Min ja al la domo de via patro, kiam ili
estis en Egiptujo, en la domo de Faraono; 28 kaj
Mi elektis lin el ĉiuj triboj de Izrael kiel pastron
por Mi, ke li oferu sur Mia altaro, ke li fumigu
incenson, ke li portu efodon antaŭ Mi; kaj Mi
donis al la domo de via patro ĉiujn fajroferojn
de la Izraelidoj. 29 Kial do vi piedpremas Mian
buĉoferon kaj farunoferon, kiujn Mi starigis por
la loĝejo? vi honoras viajn filojn pli ol Min, por
grasigi vin per la unuaj partoj de ĉiuj oferdonoj
de Mia popolo Izrael. 30 Tial la Eternulo, Dio de
Izrael, diras: Mi diris, ke via domo kaj la domo
de via patro irados antaŭ Mi eterne; sed nun,
diras la Eternulo, Mi tion ne permesos; ĉar Miajn
honorantojn Mi honoros, kaj Miaj malestimantoj
estos malaltigitaj. 31 Jen venos baldaŭ la tempo,
kiam Mi rompos vian brakon kaj la brakon de via
patrodomo, ke ne estos maljunulo en via domo;
32 kaj vi vidos konkuranton en la loĝejo, dum
ĉiuj bonoj, kiuj estos farataj al Izrael; kaj neniam
estos maljunulo en via domo. 33 Sed Mi neniun
ekstermos ĉe vi de antaŭ Mia altaro, por ke viaj
okuloj konsumiĝu kaj via animo turmentiĝu; ĉiu,
kiu naskiĝas en via domo, mortos en la vira aĝo. 34
Kaj jen estas por vi la pruvosigno, kiu plenumiĝos
sur viaj du filoj, sur Ĥofni kaj Pineĥas: en unu
tago ili ambaŭ mortos. 35 Kaj Mi starigos por Mi
pastron fidelan, kiu agados laŭ Mia koro kaj laŭ
Mia animo; kaj Mi konstruos al li domon fidindan,
kaj li irados ĉiam antaŭ Mia sanktoleito. 36 Kaj
ĉiu, kiu restos el via domo, venos kaj kliniĝos
antaŭ li ĝis la tero pro malgranda monero kaj pro
bulo da pano, kaj diros: Mi petas, lasu min aliĝi al
ia el la pastraĵoj, por ke mi povu manĝi pecon da
pano.

3 La knabo Samuel servadis al la Eternulo antaŭ
Eli; kaj la vorto de la Eternulo estis grandpreza
en tiu tempo; ne aperadis ofte profetaj vizioj. 2
En tiu tempo unu fojon Eli kuŝis sur sia loko (lia
vidado komencis malakriĝi, ke li ne povis vidi); 3
kaj la lucerno de Dio ankoraŭ ne estingiĝis, kaj
Samuel kuŝis en la templo de la Eternulo, kie estis
la kesto de Dio; 4 tiam la Eternulo vokis Samuelon,
kaj ĉi tiu diris: Jen mi estas. 5 Kaj li kuris al Eli, kaj
diris: Jen mi estas, kiel vi vokis min. Sed tiu diris:
Mi ne vokis; iru returne kaj kuŝiĝu. Kaj li iris kaj
kuŝiĝis. 6 Kaj la Eternulo denove vokis Samuelon,
kaj Samuel leviĝis kaj iris al Eli, kaj diris: Jen
mi estas, kiel vi vokis min. Sed tiu diris: Mi ne
vokis, mia filo; iru returne kaj kuŝiĝu. 7 Samuel
ankoraŭ ne konis la Eternulon, kaj ankoraŭ ne
estis revelaciita al li la vorto de la Eternulo. 8
Kaj la Eternulo denove vokis Samuelon la trian
fojon; kaj li leviĝis kaj iris al Eli, kaj diris: Jen
mi estas, kiel vi vokis min. Tiam Eli komprenis,
ke la Eternulo vokas la knabon. 9 Kaj Eli diris al
Samuel: Iru, kuŝiĝu; kaj se vi estos vokata, tiam
diru: Parolu, ho Eternulo, ĉar Via sklavo aŭskultas.
Kaj Samuel iris kaj kuŝiĝis sur sia loko. 10 Kaj venis
la Eternulo kaj stariĝis, kaj vokis kiel la antaŭajn
fojojn: Samuel, Samuel! Kaj Samuel diris: Parolu,

ĉar Via sklavo aŭskultas. 11 Tiam la Eternulo diris
al Samuel: Jen Mi faros en Izrael tian faron, ke al
ĉiu, kiu tion aŭdos, eksonoros ambaŭ liaj oreloj.
12 En tiu tago Mi plenumos super Eli ĉion, kion Mi
diris pri lia domo; Mi komencos kaj finos. 13 Mi
sciigis al li, ke Mi juĝos lian domon por ĉiam pro
la krimo, ke li sciis, ke liaj filoj venigas malbenon
sur sin, kaj li ne detenis ilin. 14 Kaj tial Mi ĵuris al
la domo de Eli, ke neniam pekliberiĝos la krimo de
la domo de Eli per buĉofero nek per farunofero. 15
Kaj Samuel kuŝis ĝis la mateno; poste li malfermis
la pordojn de la domo de la Eternulo. Sed Samuel
timis raporti pri la vizio al Eli. 16 Kaj Eli vokis
Samuelon, kaj diris: Samuel, mia filo! Kaj ĉi tiu
diris: Jen mi estas. 17 Kaj tiu diris: Kia estas la
afero, pri kiu Li parolis al vi? mi petas, ne kaŝu
antaŭ mi; tion kaj ankoraŭ pli faru al vi Dio, se vi
kaŝos antaŭ mi ion el ĉio, kion Li diris al vi. 18 Kaj
Samuel rakontis al li ĉion, kaj nenion kaŝis antaŭ
li. Kaj li diris: Li estas la Eternulo; Li faru tion, kio
plaĉas al Li. 19 Kaj Samuel kreskis, kaj la Eternulo
estis kun li; kaj neniun el Liaj vortoj li faligis sur
la teron. 20 Kaj eksciis la tuta Izrael, de Dan ĝis
Beer-Ŝeba, ke Samuel fariĝis fidinda profeto de la
Eternulo. 21 Kaj la Eternulo plue aperadis en Ŝilo,
post kiam la Eternulo revelaciis Sin al Samuel en
Ŝilo per la parolo de la Eternulo.

4 Kaj Samuel parolis al la tuta Izrael. Kaj Izrael
eliris milite kontraŭ la Filiŝtojn, kaj stariĝis
tendare apud Eben-Ezer, kaj la Filiŝtoj stariĝis
tendare apud Afek. 2 Kaj la Filiŝtoj starigis
siajn vicojn kontraŭ Izrael, kaj la batalo vastiĝis,
kaj Izrael estis venkobatita de la Filiŝtoj, kaj ili
mortigis sur la kampo de la batalo pli-malpli kvar
mil homojn. 3 Kaj la popolo venis en la tendaron,
kaj la plejaĝuloj de Izrael diris: Pro kio la Eternulo
frapis nin hodiaŭ antaŭ la Filiŝtoj? ni prenu al ni
el Ŝilo la keston de interligo de la Eternulo, por ke
ĝi venu inter nin kaj savu nin kontraŭ la manoj
de niaj malamikoj. 4 Kaj la popolo sendis en Ŝilon,
kaj oni alportis de tie la keston de interligo de
la Eternulo Cebaot, sidanta sur la keruboj; tie
estis kun la kesto de interligo de Dio la du filoj
de Eli, Ĥofni kaj Pineĥas. 5 Kaj kiam la kesto de
interligo de la Eternulo venis en la tendaron, tiam
la tuta Izrael faris tian grandan kriadon, ke la
tero ekbruis. 6 Kiam la Filiŝtoj aŭdis la laŭtan
kriadon, ili diris: Kion signifas ĉi tiu granda kaj
forta kriado en la tendaro de la Hebreoj? Kaj
ili eksciis, ke la kesto de la Eternulo venis en la
tendaron. 7 Kaj la Filiŝtoj ektimis, ĉar ili diris:
Venis Dio en la tendaron. Kaj ili diris: Ve al ni!
ĉar ne estis tiel antaŭe. 8 Ve al ni! kiu savos nin
kontraŭ la manoj de tiuj fortaj dioj? tio estas tiuj
dioj, kiuj frapis la Egiptojn per ĉiaj frapoj en la
dezerto. 9 Estu kuraĝaj kaj viraj, ho Filiŝtoj, por
ke vi ne fariĝu sklavoj al la Hebreoj, kiel ili estis
sklavoj al vi; estu viroj kaj batalu. 10 Kaj la Filiŝtoj
batalis, kaj la Izraelidoj estis venkobatitaj, kaj ili
forkuris ĉiu al sia tendo; kaj la venkobato estis
tre granda, kaj falis el la Izraelidoj tridek mil
piedirantoj. 11 Kaj la kesto de Dio estis prenita,
kaj la du filoj de Eli, Ĥofni kaj Pineĥas, mortis.
12 Unu Benjamenido kuris el la militistaro kaj
venis en Ŝilon en la sama tago, kaj liaj vestoj estis
disŝiritaj, kaj tero estis sur lia kapo. 13 Kiam li
venis, Eli sidis sur seĝo, rigardante sur la vojon,
ĉar lia koro tremis pri la kesto de Dio. Kaj tiu
homo venis, por sciigi en la urbo, kaj ekkriis la
tuta urbo. 14 Kiam Eli aŭdis la kriadon, li diris:
Kion signifas ĉi tiu tumulta kriado? Kaj la viro
rapide venis kaj sciigis al Eli. 15 Eli tiam havis la
aĝon de naŭdek ok jaroj, kaj liaj okuloj malakriĝis,
kaj li ne povis vidi. 16 Kaj tiu viro diris al Eli:
Mi venis el la militistaro, mi alkuris hodiaŭ el la
militistaro. Kaj Eli diris: Kia estis la afero, mia
filo? 17 Kaj la sciiganto respondis kaj diris: Izrael
forkuris antaŭ la Filiŝtoj, kaj granda frapo trafis la
popolon, kaj ankaŭ viaj du filoj, Ĥofni kaj Pineĥas,
mortis, kaj la kesto de Dio estas forprenita. 18
Apenaŭ li menciis la keston de Dio, Eli falis de la
seĝo malantaŭen ĉe la pordego, rompis al si la
kolon, kaj mortis; ĉar li estis maljuna kaj peza.
Li estis juĝisto de Izrael dum kvardek jaroj. 19
Lia bofilino, la edzino de Pineĥas, estis graveda,
baldaŭ naskonta. Kiam ŝi aŭdis la sciigon pri la
forpreno de la kesto de Dio kaj pri la morto de sia
bopatro kaj de sia edzo, ŝi kliniĝis kaj naskis, ĉar
subite atakis ŝin la naskaj doloroj. 20 Kaj dum ŝi
estis mortanta, la virinoj, kiuj ŝin ĉirkaŭis, diris:
Ne timu, ĉar vi naskis filon; sed ŝi ne respondis,
kaj ne prenis tion al sia koro. 21 Kaj ŝi donis al
la knabo la nomon Ikabod, dirante: For estas la
gloro de Izrael; ĉar forprenita estis la kesto de Dio
kaj pereis ŝia bopatro kaj ŝia edzo. 22 Kaj ŝi diris:
For estas la gloro de Izrael, ĉar forprenita estas la
kesto de Dio.

5 La Filiŝtoj prenis la keston de Dio kaj portis ĝin
el Eben-Ezer en Aŝdodon. 2 Kaj la Filiŝtoj prenis
la keston de Dio kaj enportis ĝin en la templon
de Dagon kaj starigis ĝin apude de Dagon. 3 Sed
kiam la Aŝdodanoj en la morgaŭa tago leviĝis,
ili vidis, ke jen Dagon kuŝas vizaĝaltere antaŭ la
kesto de la Eternulo. Kaj ili prenis Dagonon kaj
restarigis lin sur lia loko. 4 Kiam ili en la morgaŭa
tago matene leviĝis, ili vidis, ke jen Dagon kuŝas

vizaĝaltere antaŭ la kesto de la Eternulo; la kapo
de Dagon kaj liaj ambaŭ manoj dehakitaj kuŝas
sur la sojlo, nur la torso restis. 5 Pro tio la pastroj
de Dagon, kaj ĉiuj, kiuj eniras en la templon de
Dagon en Aŝdod, ne paŝas sur la sojlon de Dagon
ĝis la nuna tago. 6 Kaj la mano de la Eternulo peze
falis sur la Aŝdodanojn, kaj Li komencis ekstermi
ilin kaj frapis ilin per tuberoj, en Aŝdod kaj en
ĝiaj ĉirkaŭaĵoj. 7 Kiam la Aŝdodanoj vidis, ke estas
tiel, tiam ili diris: Ne restu ĉe ni la kesto de la
Dio de Izrael, ĉar peza estas Lia mano sur ni kaj
sur nia dio Dagon. 8 Ili sendis kaj kunvenigis
al si ĉiujn estrojn de la Filiŝtoj, kaj diris: Kion
ni faru kun la kesto de la Dio de Izrael? Kaj tiuj
diris: Oni transportu la keston de la Dio de Izrael
en Gaton. Kaj oni transportis la keston de la
Dio de Izrael. 9 Sed kiam oni transportis ĝin, la
mano de la Eternulo faris en la urbo tre grandan
tumulton, kaj Li frapis la loĝantojn de la urbo,
kiel la malgrandajn, tiel ankaŭ la grandajn, kaj
aperis sur ili tuberoj. 10 Tiam ili forsendis la
keston de Dio en Ekronon. Sed kiam la kesto
de Dio venis en Ekronon, la Ekronanoj ekkriis,
dirante: Oni alportis al ni la keston de la Dio de
Izrael, por mortigi nin kaj nian popolon. 11 Ili
sendis kaj kunvenigis ĉiujn estrojn de la Filiŝtoj,
kaj diris: Forsendu la keston de la Dio de Izrael,
ke ĝi revenu sur sian lokon kaj ne mortigu nin
kaj nian popolon; ĉar en la tuta urbo estis morta
teruro, tiel forte pezis la mano de Dio. 12 Kaj la
homoj, kiuj ne mortis, estis frapitaj per tuberoj,
kaj la kriado de la urbo leviĝis ĝis la ĉielo.

6 La kesto de la Eternulo estis en la lando de
la Filiŝtoj dum sep monatoj. 2 Kaj la Filiŝtoj
vokis la pastrojn kaj la aŭguristojn, kaj diris: Kion
ni faru kun la kesto de la Eternulo? sciigu al ni,
kiamaniere ni resendu ĝin sur ĝian lokon. 3 Kaj
tiuj diris: Se vi volas resendi la keston de la Dio de
Izrael, ne resendu ĝin sen donacoj, sed repagu
al Li prokulpan oferon; tiam vi resaniĝos, kaj
ekscios, kial ne foriĝas de vi Lia mano. 4 Kaj ili
diris: Kian prokulpan oferon ni repagu al Li? Kaj
tiuj diris: Laŭ la nombro de la estroj de la Filiŝtoj
kvin orajn tuberojn kaj kvin orajn musojn; ĉar la
sama frapo trafis vin ĉiujn kaj viajn estrojn. 5 Faru
bildojn de viaj tuberoj kaj bildojn de viaj musoj,
kiuj ruinigis la landon, kaj faru honoron al la Dio
de Izrael; tiam Li eble malplipezigos Sian manon
sur vi kaj sur viaj dioj kaj sur via lando. 6 Kial vi
obstinigus vian koron, kiel obstinigis sian koron
Faraono kaj la Egiptoj? kiam Li montris sur ili Sian
forton, ili ja forliberigis ilin, ke ili iru. 7 Nun faru
novan ĉaron, kaj prenu du suĉigantajn bovinojn,
kiuj ankoraŭ ne havis sur si jugon, kaj jungu la
bovinojn al la ĉaro, kaj iliajn idojn forkonduku de
ili hejmen. 8 Kaj prenu la keston de la Eternulo,
kaj metu ĝin sur la ĉaron; kaj la orajn objektojn,
kiujn vi donos al Li kiel prokulpan oferon, metu
en kesteton apud ĝin, kaj forsendu ĝin, ke ĝi iru.
9 Kaj rigardu: se ĝi iros laŭ la vojo al sia regiono,
al Bet-Ŝemeŝ, tiam Li faris al ni tiun grandan
malbonon; se ne, tiam ni scios, ke ne Lia mano
frapis nin, sed ke tio trafis nin blindokaze. 10 Kaj
la homoj faris tiel, kaj ili prenis du suĉigantajn
bovinojn kaj aljungis ilin al ĉaro, kaj iliajn idojn
ili enŝlosis hejme; 11 kaj ili metis la keston de la
Eternulo sur la ĉaron, kaj ankaŭ la kesteton kun
la oraj musoj kaj kun la bildoj de siaj tuberoj. 12
Kaj la bovinoj direktis sian iradon al la vojo, kiu
kondukas al Bet-Ŝemeŝ; ili iris nur sur unu vojeto,
iris kaj blekis, sed ne forflankiĝis dekstren nek
maldekstren; kaj la estroj de la Filiŝtoj iris post ili
ĝis la limo de Bet-Ŝemeŝ. 13 Kaj la loĝantoj de
Bet-Ŝemeŝ estis rikoltantaj tritikon en la valo;
kiam ili levis la okulojn kaj ekvidis la keston, ili
ekĝojis pro tio, kion ili vidis. 14 La ĉaro venis sur
la kampon de Josuo, Bet-Ŝemeŝano, kaj haltis tie;
tie estis granda ŝtono. Kaj oni dishakis la lignon
de la ĉaro, kaj la bovinojn oni oferis brulofere
al la Eternulo. 15 La Levidoj malsuprenprenis la
keston de la Eternulo, kaj la kesteton, kiu estis
apud ĝi kaj enhavis la orajn objektojn, kaj ili metis
tion sur la grandan ŝtonon; kaj la loĝantoj de
Bet-Ŝemeŝ faris bruloferojn kaj buĉis buĉoferojn
al la Eternulo en tiu tago. 16 Kaj la kvin estroj
de la Filiŝtoj vidis, kaj reiris en Ekronon en la
sama tago. 17 Kaj jen estas la oraj tuberoj, kiujn la
Filiŝtoj donis kiel prokulpan oferon al la Eternulo:
unu pro Aŝdod, unu pro Gaza, unu pro Aŝkelon,
unu pro Gat, unu pro Ekron. 18 La oraj musoj,
laŭ la nombro de ĉiuj urboj Filiŝtaj en la kvin
provincoj, kiel de la urboj fortikigitaj, tiel ankaŭ
de la neŝirmitaj vilaĝoj, kaj ankaŭ la granda ŝtono,
sur kiun oni metis la keston de la Eternulo, estas
kaŝitaj ĝis nun sur la kampo de Josuo, la Bet-
Ŝemeŝano. 19 Kaj Li frapis la loĝantojn de Bet-
Ŝemeŝ pro tio, ke ili enrigardis en la keston de la
Eternulo; Li mortigis el la popolo [kvindek mil]
- sepdek homojn; kaj ekfunebris la popolo pro
tio, ke la Eternulo frapis la popolon per granda
frapo. 20 Kaj la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ diris: Kiu
povas stari antaŭ la Eternulo, tiu sankta Dio? kaj
al kiu Li iros de ni? 21 Kaj ili sendis senditojn al
la loĝantoj de Kirjat-Jearim, por diri: La Filiŝtoj
redonis la keston de la Eternulo; venu, prenu ĝin
al vi.

7 Kaj venis la loĝantoj de Kirjat-Jearim, kaj prenis
la keston de la Eternulo kaj alportis ĝin en
la domon de Abinadab sur la monteton, kaj lian
filon Eleazar ili konsekris, por gardi la keston de
la Eternulo. **2** De la tago, de kiam la kesto restis en
Kirjat-Jearim, pasis multe da tempo, pasis dudek
jaroj. Kaj la tuta domo de Izrael sopiris pri la
Eternulo. **3** Kaj Samuel diris al la tuta domo de
Izrael jene: Se per via tuta koro vi konvertiĝis al
la Eternulo, tiam forigu el inter vi la fremdajn
diojn kaj la Aŝtarojn, kaj turnu vian koron al la
Eternulo kaj servu al Li sola, kaj Li savos vin el la
manoj de la Filiŝtoj. **4** Kaj la Izraelidoj forigis la
Baalojn kaj la Aŝtarojn, kaj komencis servadi al
la Eternulo sola. **5** Kaj Samuel diris: Kunvenigu
la tutan Izraelon en Micpan, kaj mi preĝos por
vi al la Eternulo. **6** Kaj ili kunvenis en Micpan,
kaj ĉerpis akvon kaj verŝis antaŭ la Eternulo, kaj
fastis en tiu tago, kaj diris tie: Ni pekis antaŭ la
Eternulo. Kaj Samuel juĝis la Izraelidojn en Micpa.
7 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke la Izraelidoj kolektiĝis
en Micpa, la estroj de la Filiŝtoj elmoviĝis kontraŭ
Izraelon. Aŭdinte tion, la Izraelidoj ektimis antaŭ
la Filiŝtoj. **8** Kaj la Izraelidoj diris al Samuel: Ne
ĉesu krii por ni al la Eternulo, nia Dio, ke Li savu
nin kontraŭ la manoj de la Filiŝtoj. **9** Tiam Samuel
prenis unu suĉantan ŝafidon kaj oferis ĝin tutan
brulofere al la Eternulo, kaj Samuel vokis al la
Eternulo por Izrael, kaj la Eternulo aŭskultis lin.
10 Kaj dum Samuel estis oferanta la bruloferon,
la Filiŝtoj venis, por batali kontraŭ la Izraelidoj.
Sed la Eternulo ektondris en tiu tago per granda
tondro super la Filiŝtoj kaj teruris ilin, kaj ili estis
frapitaj antaŭ Izrael. **11** Kaj la viroj de Izrael eliris
el Micpa kaj persekutis la Filiŝtojn, kaj batis ilin
ĝis sub Bet-Kar. **12** Kaj Samuel prenis unu ŝtonon,
kaj metis ĝin inter Micpa kaj Ŝen, kaj donis al
ĝi la nomon Eben-Ezer, dirante: Ĝis ĉi tiu loko
helpis nin la Eternulo. **13** Tiamaniere la Filiŝtoj
estis kvietigitaj, kaj ne venadis plu en la regionon
de Izrael. Kaj la mano de la Eternulo estis super la
Filiŝtoj dum la tuta vivo de Samuel. **14** Kaj estis
redonitaj al Izrael la urboj, kiujn la Filiŝtoj prenis
de Izrael, de Ekron ĝis Gat, kaj iliajn regionojn
Izrael savis el la manoj de la Filiŝtoj. Kaj estis paco
inter Izrael kaj la Amoridoj. **15** Kaj Samuel estis
juĝisto de Izrael dum sia tuta vivo. **16** Kaj li iradis
ĉiujare ĉirkaŭe en Bet-Elon, Gilgalon, kaj Micpan,
kaj juĝadis Izraelon en ĉiuj tiuj lokoj. **17** Kaj li
revenadis en Raman, ĉar tie estis lia domo; kaj
tie ankaŭ li juĝadis Izraelon, kaj li konstruis tie
altaron al la Eternulo.

8 Kiam Samuel maljuniĝis, li faris siajn filojn
juĝistoj de Izrael. **2** La nomo de lia unuenaskita
filo estis Joel, kaj la nomo de lia dua filo estis
Abija; ili juĝadis en Beer-Ŝeba. **3** Sed liaj filoj ne
iris laŭ lia vojo; ili serĉis profiton, ili prenadis
subaĉeton kaj juĝadis maljuste. **4** Kaj kolektiĝis
ĉiuj plejaĝuloj de Izrael kaj venis al Samuel en
Raman, **5** kaj diris al li: Jen vi maljuniĝis, kaj viaj
filoj ne iras laŭ via vojo; starigu do al ni reĝon, por
ke li juĝadu nin, kiel ĉe ĉiuj popoloj. **6** Ne plaĉis la
afero al Samuel, kiam ili diris: Starigu al ni reĝon,
por ke li juĝadu nin. Kaj Samuel ekpreĝis al la
Eternulo. **7** Kaj la Eternulo diris al Samuel: Obeu la
voĉon de la popolo en ĉio, kion ili diros al vi; ĉar
ne vin ili forpuŝis, sed Min ili forpuŝis de regado
super ili. **8** Simile al ĉiuj agoj, kiujn ili faris de la
tempo, kiam Mi elkondukis ilin el Egiptujo, ĝis
nun, kaj kiel ili forlasis Min kaj servis al aliaj dioj,
tiel ili agas ankaŭ kun vi. **9** Nun obeu ilian voĉon,
tamen klarigu al ili kaj sciigu al ili la rajtojn de la
reĝo, kiu reĝos super ili. **10** Kaj Samuel raportis
ĉiujn vortojn de la Eternulo al la popolo, kiu petis
de li reĝon. **11** Kaj li diris: Tiaj estos la rajtoj de
la reĝo, kiu reĝos super vi: viajn filojn li prenos
por siaj ĉaroj kaj por siaj ĉevaloj, kaj ili kurados
antaŭ lia ĉaro; **12** kaj li faros ilin milestroj kaj
kvindekestroj, kaj devigos ilin plugi lian kampon
kaj rikolti lian rikolton kaj fari liajn batalilojn kaj
la apartenaĵojn de lia ĉaro; **13** kaj viajn filinojn
li prenos kiel ŝmiraĵistinojn, kuiristinojn, kaj
bakistinojn. **14** Kaj viajn plej bonajn kampojn kaj
vinberĝardenojn kaj olivĝardenojn li prenos, kaj
donos al siaj servantoj. **15** Kaj el viaj semitaĵoj kaj
vinberĝardenoj li prenos dekonaĵon, kaj donos al
siaj korteganoj kaj al siaj servantoj. **16** Kaj viajn
servantojn kaj servantinojn kaj viajn plej bonajn
junulojn kaj viajn azenojn li prenos, kaj uzos por
siaj laboroj. **17** El viaj ŝafoj li prenos dekonon, kaj
vi fariĝos por li sklavoj. **18** Tiam vi ekkrios pro via
reĝo, kiun vi elektis al vi, sed la Eternulo tiam ne
aŭskultos vin. **19** Sed la popolo ne volis obei la
voĉon de Samuel kaj diris: Ne, reĝo estu super ni;
20 kaj ni ankaŭ estu kiel ĉiuj popoloj, kaj nia reĝo
juĝadu nin kaj iradu antaŭ ni kaj kondukadu niajn
militojn. **21** Kaj Samuel aŭskultis ĉiujn vortojn de
la popolo, kaj raportis ilin al la Eternulo. **22** Kaj la
Eternulo diris al Samuel: Obeu ilian voĉon, kaj
starigu super ili reĝon. Kaj Samuel diris al la viroj
de Izrael: Iru ĉiu en sian urbon.

9 Estis viro el la Benjamenidoj, kiu havis la
nomon Kiŝ, filo de Abiel, filo de Ceror, filo de
Beĥorat, filo de Afiaĥ, Benjamenido, viro forta. **2**
Li havis filon, kies nomo estis Saul; ĉi tiu estis

juna kaj bela, kaj neniu el la Izraelidoj estis pli
bela ol li; de siaj ŝultroj supren li estis pli alta ol la
tuta popolo. 3 Perdiĝis azeninoj de Kiŝ, patro de
Saul; kaj Kiŝ diris al sia filo Saul: Prenu kun vi unu
el la junuloj, kaj leviĝu, kaj iru serĉi la azeninojn.
4 Kaj li iris sur la monton de Efraim kaj trairis la
landon Ŝaliŝa, sed ili ne trovis; kaj ili trairis la
landon Ŝaalim, sed tie ne troviĝis; kaj li trairis la
landon de Benjamen, sed ili ne trovis. 5 Kiam li
venis en la landon Cuf, Saul diris al la junulo, kiu
estis kun li: Venu, ni reiru hejmen, ĉar alie mia
patro eble ĉesos pensi pri la azeninoj kaj estos
maltrankvila pri ni. 6 Kaj tiu diris al li: Jen en ĉi
tiu urbo estas Dia homo, homo respektata; ĉio,
kion li diras, nepre plenumiĝas; ni iru do tien,
eble li montros al ni la vojon, kiun ni devas iri.
7 Kaj Saul diris al sia junulo: Bone, ni iros, sed
kion ni alportos al la homo? ĉar la pano elĉerpiĝis
en nia sako, kaj ni havas nenian donacon, por
alporti al la Dia homo; kion ni havas? 8 La junulo
plue respondis al Saul kaj diris: Jen en mia mano
troviĝas kvarono de arĝenta siklo; mi donos ĝin al
la Dia homo, kaj li montros al ni la vojon. 9 (En
la antaŭa tempo ĉe Izrael oni tiel diradis, kiam
oni iris demandi Dion: Ni iru al la antaŭvidisto;
ĉar kion oni nun nomas profeto, tion oni antaŭe
nomis antaŭvidisto.) 10 Kaj Saul diris al sia junulo:
Bone vi diris; ni iru. Kaj ili iris en la urbon, en kiu
loĝis la Dia homo. 11 Irante supren en la urbon, ili
renkontis knabinojn, kiuj eliris, por ĉerpi akvon;
kaj ili diris al tiuj: Ĉu la antaŭvidisto estas ĉi tie?
12 Kaj tiuj respondis al ili kaj diris: Ĉi tie; jen li
estas antaŭ vi; nun rapidu, ĉar hodiaŭ li venis en
la urbon, ĉar hodiaŭ la popolo alportas buĉoferon
sur la altaĵo. 13 Kiam vi eniros en la urbon, vi
tuj trovos lin, antaŭ ol li iros sur la altaĵon, por
manĝi; ĉar la popolo ne manĝas antaŭ lia veno,
ĉar li benas la buĉoferon, kaj nur poste manĝas la
invititoj. Iru do, ĉar nun vi lin trovos. 14 Kaj ili iris
supren en la urbon. Apenaŭ ili venis en la mezon
de la urbo, jen Samuel eliras renkonte al ili, por
iri sur la altaĵon. 15 Dume la Eternulo revelaciis
al la oreloj de Samuel, unu tagon antaŭ la veno
de Saul, dirante: 16 Morgaŭ en ĉi tiu tempo Mi
sendos al vi homon el la lando de Benjamen, kaj
vi sanktoleos lin kiel ĉefon super Mia popolo
Izrael, kaj li savos Mian popolon el la manoj de la
Filiŝtoj; ĉar Mi vidis Mian popolon, kaj ĝiaj krioj
atingis Min. 17 Kiam Samuel ekvidis Saulon, la
Eternulo diris al li: Jen estas la homo, pri kiu Mi
diris al vi, ke li regos super Mia popolo. 18 Saul
alproksimiĝis al Samuel en la pordego, kaj diris:
Diru al mi, mi petas, kie estas ĉi tie la domo de la
antaŭvidisto. 19 Kaj Samuel respondis al Saul kaj
diris: Mi estas la antaŭvidisto; iru antaŭ mi sur la
altaĵon; vi manĝos kun mi hodiaŭ, kaj morgaŭ mi
lasos vin for, kaj mi diros al vi ĉion, kio estas en
via koro. 20 Kaj pri la azeninoj, kiuj perdiĝis ĉe
vi antaŭ tri tagoj, ne zorgu, ĉar ili estas trovitaj.
Kaj al kiu apartenos ĉio plej bona en Izrael? ĉu
ne al vi kaj al la tuta domo de via patro? 21 Saul
respondis kaj diris: Mi estas ja Benjamenido, el la
plej malgrandaj triboj de Izrael, kaj mia familio
estas la plej malgranda el ĉiuj familioj de la tribo
de Benjamen; kial do vi diris al mi tiajn vortojn?
22 Tiam Samuel prenis Saulon kaj lian junulon, kaj
enkondukis ilin en la manĝoĉambron, kaj donis al
ili lokon supraloke de la invititoj, kiuj estis en la
nombro de ĉirkaŭ tridek homoj. 23 Kaj Samuel
diris al la kuiristo: Donu tiun porcion, kiun mi
donis al vi kaj pri kiu mi diris al vi, ke vi retenu
ĝin ĉe vi. 24 Kaj la kuiristo prezentis femuron, kaj
tion, kio estas kun ĝi, kaj metis tion antaŭ Saulon,
kaj Samuel diris: Jen estas, kio restis; metu ĝin
antaŭ vin kaj manĝu, ĉar ĝi estas rezervita por
vi por la tempo, por kiu mi invitis la popolon.
Kaj Saul manĝis kun Samuel en tiu tago. 25 Kaj ili
malsupreniris de la altaĵo en la urbon, kaj Samuel
parolis kun Saul sur la tegmento. 26 Kaj ili leviĝis
frue; kaj kiam la matenruĝo leviĝis, Samuel vokis
Saulon sur la tegmenton, kaj diris: Leviĝu, mi
lasos vin for. Kaj Saul leviĝis, kaj ili eliris ambaŭ,
li kaj Samuel, eksteren. 27 Kiam ili atingis la finon
de la urbo, Samuel diris al Saul: Diru al la junulo,
ke li iru antaŭen (kaj tiu iris antaŭen); kaj vi haltu
nun, kaj mi anoncos al vi la diron de Dio.

10 Tiam Samuel prenis kruĉeton kun oleo kaj
verŝis sur lian kapon, kaj kisis lin, kaj diris:
Vidu, la Eternulo sanktoleis vin kiel ĉefon super
Sia heredaĵo. 2 Kiam vi hodiaŭ foriros de mi, vi
trovos ĉe la tombo de Raĥel, en la regiono de
Benjamen, en Celcaĥ, du homojn, kiuj diros al
vi: Estas trovitaj la azeninoj, kiujn vi iris serĉi,
kaj jen via patro ĉesis pensi pri la azeninoj, kaj
estas maltrankvila pri vi, dirante: Kion mi faru
koncerne mian filon? 3 Kaj kiam vi foriros de tie
pluen kaj venos al la kverko de Tabor, renkontos
vin tie tri homoj, irantaj al Dio en Bet-Elon; unu
portas tri kapridojn, la dua portas tri bulojn da
pano, kaj la tria portas felsakon da vino. 4 Kaj ili
salutos vin, kaj donos al vi du panojn; kaj vi prenu
el iliaj manoj. 5 Poste vi venos al la monteto de
Dio, kie estas garnizono de la Filiŝtoj; kaj kiam vi
tie eniros en la urbon, vi renkontos grupon da
profetoj, irantaj malsupren de la altaĵo, kaj antaŭ
ili psalteron, tamburinon, fluton, kaj harpon, kaj

ili profetas. 6 Kaj penetros vin la spirito de la
Eternulo, kaj vi ekprofetos kune kun ili, kaj vi
fariĝos alia homo. 7 Kiam plenumiĝos super vi
ĉi tiuj antaŭsignoj, tiam faru, kion bontrovos
via mano, ĉar Dio estas kun vi. 8 Kaj vi iros
antaŭ mi en Gilgalon; poste mi venos al vi, por
fari bruloferojn, por buĉi pacoferojn. Sep tagojn
atendu, ĝis mi venos al vi, kaj sciigos al vi, kion
vi devas fari. 9 Kaj kiam li turnis siajn ŝultrojn,
por foriri de Samuel, Dio donis al li alian koron,
kaj ĉiuj tiuj antaŭsignoj plenumiĝis en tiu tago.
10 Kiam ili venis tien al la monteto, jen grupo
da profetoj iras al li renkonte; kaj penetris lin
la spirito de la Eternulo, kaj li ekprofetis meze
de ili. 11 Kaj kiam ĉiuj, kiuj konis lin de antaŭe,
vidis, ke li profetas kun profetoj, tiam la homoj
diris unu al alia: Kio fariĝis kun la filo de Kiŝ? ĉu
ankaŭ Saul estas inter la profetoj? 12 Kaj unu el
tie respondis kaj diris: Kiu estas ilia patro? De tio
devenis la proverbo: Ĉu ankaŭ Saul estas inter
la profetoj? 13 Kaj ĉesinte profeti, li venis sur la
altaĵon. 14 Kaj la onklo de Saul diris al li kaj al lia
junulo: Kien vi iris? Kaj li respondis: Por serĉi la
azeninojn; sed kiam ni vidis, ke ili ne troviĝas, ni
iris al Samuel. 15 Tiam diris la onklo de Saul: Diru
al mi, mi petas, kion diris al vi Samuel. 16 Kaj Saul
diris al sia onklo: Li diris al ni, ke la azeninoj estas
trovitaj. Sed tion, kion Samuel diris pri la reĝado,
li ne diris al li. 17 Dume Samuel kunvenigis la
popolon al la Eternulo en Micpan. 18 Kaj li diris al
la Izraelidoj: Tiel diris la Eternulo, Dio de Izrael:
Mi elkondukis Izraelon el Egiptujo, kaj savis vin
el la manoj de la Egiptoj, kaj el la manoj de ĉiuj
regnoj, kiuj premis vin. 19 Sed vi nun forrifuzis
vian Dion, kiu savas vin el ĉiuj viaj mizeroj kaj
suferoj, kaj vi diris al Li: Reĝon starigu super ni.
Stariĝu do nun antaŭ la Eternulo laŭ viaj triboj
kaj familioj. 20 Kaj Samuel alvenigis ĉiujn tribojn
de Izrael; kaj la loto trafis la tribon de Benjamen.
21 Kaj li alvenigis la tribon de Benjamen laŭ ĝiaj
familioj, kaj la loto trafis la familion de Matri;
kaj la loto trafis Saulon, filon de Kiŝ. Oni serĉis
lin, sed oni lin ne trovis. 22 Tiam oni demandis
ankoraŭ la Eternulon: Ĉu la viro ankoraŭ venos ĉi
tien? Kaj la Eternulo diris: Jen li kaŝis sin inter
la vazaro. 23 Kaj oni kuris, kaj prenis lin de tie;
kaj li stariĝis meze de la popolo, kaj de la ŝultroj
supren li estis pli alta ol la tuta popolo. 24 Kaj
Samuel diris al la tuta popolo: Ĉu vi vidas, kiun
la Eternulo elektis? ĉar ne ekzistas simila al li
en la tuta popolo. Kaj la tuta popolo ekkriis, kaj
diris: Vivu la reĝo! 25 Kaj Samuel klarigis al la
popolo la rajtojn de la reĝado, kaj skribis tion en
libron kaj metis antaŭ la Eternulon. Kaj Samuel
foririgis la tutan popolon ĉiun al lia domo. 26
Kaj Saul ankaŭ iris al sia domo en Gibean; kaj
iris kun li la militistoj, kies koron Dio ektuŝis. 27
Sed la sentaŭguloj diris: Kiamaniere helpos nin
ĉi tiu? Kaj ili malestimis lin, kaj ne alportis al li
donacojn; sed li ŝajnigis, ke li ne aŭdas.

11 Venis Naĥaŝ la Amonido, kaj stariĝis tendare
antaŭ Jabeŝ en Gilead. Kaj ĉiuj loĝantoj de
Jabeŝ diris al Naĥaŝ: Faru kun ni interligon, kaj
ni servos al vi. 2 Sed Naĥaŝ la Amonido diris
al ili: Mi faros kun la kondiĉo, ke al ĉiuj el vi
mi elpikos la dekstran okulon kaj per tio metos
malhonoron sur la tutan Izraelon. 3 Tiam diris
al li la plejaĝuloj de Jabeŝ: Donu al ni tempon
de sep tagoj, por ke ni sendu senditojn en ĉiujn
regionojn de Izrael; kaj se neniu nin helpos, tiam
ni eliros al vi. 4 Kaj venis la senditoj en Gibean
de Saul kaj diris tiujn vortojn al la oreloj de la
popolo, kaj la tuta popolo laŭte ekploris. 5 Sed
jen Saul venas de la kampo malantaŭ la bovoj.
Kaj Saul diris: Kio estas al la popolo, ke ili ploras?
Kaj oni transdiris al li la vortojn de la loĝantoj de
Jabeŝ. 6 Kaj la spirito de Dio penetris Saulon, kiam
li aŭdis tiujn vortojn, kaj forte ekflamis lia kolero.
7 Kaj li prenis paron da bovoj kaj dishakis ilin,
kaj dissendis la partojn per la senditoj en ĉiujn
regionojn de Izrael, dirante: Se iu ne eliros post
Saul kaj post Samuel, tiam tiel estos farite kun
liaj bovoj. Kaj timo antaŭ la Eternulo falis sur la
popolon, kaj ili eliris kiel unu homo. 8 Li kalkulis
ilin en Bezek, kaj la nombro de la Izraelidoj estis
tricent mil, kaj la nombro de la Jehudaidoj estis
tridek mil. 9 Kaj ili diris al la venintaj senditoj:
Tiel diru al la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead: Morgaŭ
venos al vi helpo, kiam la suno brilos varmege.
Kaj la senditoj venis kaj raportis al la loĝantoj de
Jabeŝ, kaj tiuj ĝojis. 10 Kaj la loĝantoj de Jabeŝ
diris: Morgaŭ ni eliros al vi, por ke vi agu kun
ni, kiel plaĉos al vi. 11 En la sekvanta tago Saul
dividis la popolon en tri taĉmentojn, kaj ili eniris
en la tendaron dum la matena gardotempo, kaj
venkobatis la Amonidojn, antaŭ ol la tago fariĝis
varma; la restintoj diskuris tiel, ke ne restis eĉ
du kune. 12 Kaj la popolo diris al Samuel: Kiuj
estas tiuj, kiuj diris: Ĉu Saul reĝos super ni? Donu
tiujn homojn, ke ni ilin mortigu. 13 Sed Saul
diris: Neniun oni devas mortigi en ĉi tiu tago,
ĉar hodiaŭ la Eternulo faris savon al Izrael. 14
Kaj Samuel diris al la popolo: Venu, ni iru en
Gilgalon, kaj ni novofestos tie la reĝecon. 15 Kaj
la tuta popolo iris en Gilgalon, kaj ili reĝigis tie
Saulon antaŭ la Eternulo en Gilgal, kaj buĉis tie

pacoferojn antaŭ la Eternulo, kaj forte gajis tie
Saul kaj ĉiuj Izraelidoj.

12 Tiam Samuel diris al ĉiuj Izraelidoj: Jen mi
obeis vian voĉon pri ĉio, kion vi diris al mi,
kaj mi starigis por vi reĝon. **2** Kaj nun jen la reĝo
iras antaŭ vi, kaj mi maljuniĝis kaj griziĝis, kaj
miaj filoj estas ĉi tie inter vi; mi iradis antaŭ vi de
mia juneco ĝis la nuna tago. **3** Jen mi estas; parolu
pri mi antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia sanktoleito:
kies bovon mi prenis? kaj kies azenon mi prenis?
kaj kontraŭ kiu mi agis maljuste? kaj kiun mi
premis? kaj el kies mano mi prenis subaĉeton,
por ke mi kovru miajn okulojn koncerne lin? kaj
mi repagos al vi. **4** Sed ili diris: Vi faris al ni
nenian perfortaĵon nek maljustaĵon, kaj vi nenion
prenis el ies mano. **5** Kaj li diris al ili: La Eternulo
estas atestanto antaŭ vi, kaj Lia sanktoleito estas
atestanto hodiaŭ, ke vi nenion trovis en mia
mano. Kaj ili diris: Atestanto. **6** Tiam Samuel diris
al la popolo: La Eternulo, kiu starigis Moseon kaj
Aaronon, kaj kiu elkondukis viajn patrojn el la
lando Egipta. **7** Nun stariĝu, kaj mi faru juĝan
analizon koncerne vin antaŭ la Eternulo pri ĉiuj
bonfaroj de la Eternulo, kiujn Li faris al vi kaj al
viaj patroj. **8** Kiam Jakob venis en Egiptujon kaj
viaj patroj ekkriis al la Eternulo, tiam la Eternulo
sendis Moseon kaj Aaronon, kaj ili elkondukis
viajn patrojn el Egiptujo kaj ekloĝigis ilin sur
ĉi tiu loko. **9** Sed ili forgesis la Eternulon, sian
Dion, kaj Li transdonis ilin en la manojn de Sisera,
militestro de Ĥacor, kaj en la manojn de la Filiŝtoj
kaj en la manojn de la reĝo de Moab, kiuj militis
kontraŭ ili. **10** Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj
diris: Ni pekis, ĉar ni forlasis la Eternulon kaj
servis al la Baaloj kaj al la Aŝtaroj; nun savu nin el
la manoj de niaj malamikoj, kaj ni servos al Vi.
11 Tiam la Eternulo sendis Jerubaalon kaj Bedanon
kaj Jiftaĥon kaj Samuelon, kaj Li savis vin el la
manoj de viaj malamikoj ĉirkaŭe, kaj vi restis
eksterdanĝeraj. **12** Sed kiam vi vidis, ke Naĥaŝ,
reĝo de la Amonidoj, venis kontraŭ vin, vi diris al
mi: Ne, reĝo regu super ni; kaj la Eternulo, via
Dio, estas ja via reĝo. **13** Nun jen estas la reĝo,
kiun vi elektis, pri kiu vi petis; jen la Eternulo
starigis reĝon super vi. **14** Se vi timos la Eternulon
kaj servos al Li kaj obeos Lian voĉon kaj ne ribelos
kontraŭ la diro de la Eternulo, tiam vi kaj ankaŭ
la reĝo, kiu ekregis super vi, estos sub la defendo
de la Eternulo, via Dio. **15** Sed se vi ne obeos la
voĉon de la Eternulo kaj vi ribelos kontraŭ la
diro de la Eternulo, tiam la mano de la Eternulo
estos kontraŭ vi, kiel kontraŭ viaj patroj. **16** Eĉ
nun stariĝu, kaj vidu tiun grandan faron, kiun
la Eternulo faros antaŭ vi. **17** Ĉu ne estas nun
rikolto de tritiko? sed mi ekvokos al la Eternulo,
kaj Li donos tondrojn kaj pluvon, por ke vi sciu
kaj vidu, kiel granda estas via malbono, kiun vi
faris antaŭ la Eternulo, petante por vi reĝon. **18**
Kaj Samuel ekvokis al la Eternulo, kaj la Eternulo
donis tondrojn kaj pluvon en tiu tago; kaj forte
ektimis la tuta popolo la Eternulon kaj Samuelon.
19 Kaj la tuta popolo diris al Samuel: Preĝu por
viaj sklavoj al la Eternulo, via Dio, por ke ni ne
mortu; ĉar al ĉiuj niaj pekoj ni aldonis ankoraŭ
malbonagon per tio, ke ni petis por ni reĝon. **20**
Sed Samuel diris al la popolo: Ne timu; vi faris
ja tiun tutan malbonon; nur ne forturniĝu de la
Eternulo, kaj servu al la Eternulo per via tuta koro.
21 Kaj ne forkliniĝu al la vantaĵoj, kiuj ne helpas
nek savas, ĉar ili estas vantaĵo. **22** La Eternulo ne
forlasos Sian popolon, pro Sia granda nomo; ĉar la
Eternulo bonvolis fari vin Lia popolo. **23** Mi ankaŭ
ne permesos al mi peki antaŭ la Eternulo, ĉesante
preĝi por vi, kaj mi gvidados vin laŭ la vojo bona
kaj ĝusta. **24** Nur timu la Eternulon kaj servu al Li
fidele per via tuta koro, ĉar vi vidas, kion grandan
Li faris al vi. **25** Sed se vi agos malbone, tiam
ambaŭ, kiel vi, tiel ankaŭ via reĝo, pereos.

13 Unu jaro pasis post la reĝiĝo de Saul, kaj
jam du jarojn li reĝis super Izrael. **2** Kaj Saul
elektis al si tri mil virojn el Izrael; du mil estis
kun Saul en Miĥmaŝ kaj sur la monto Bet-El, kaj
mil estis kun Jonatan en Gibea de Benjamen; la
ceterajn el la popolo li foririgis ĉiun al lia tendo. **3**
Kaj Jonatan venkobatis la garnizonon de la Filiŝtoj,
kiu estis en Geba. Kaj tion aŭdis la Filiŝtoj; kaj
Saul disblovigis per trumpeto tra la tuta lando,
dirante: Aŭdu tion la Hebreoj. **4** Kaj la tuta Izrael
aŭdis jenon: Saul venkobatis la garnizonon de la
Filiŝtoj, kaj Izrael fariĝis malamata por la Filiŝtoj.
Kaj oni kunvokis la popolon al Saul en Gilgalon. **5**
Kaj la Filiŝtoj kolektiĝis, por militi kontraŭ Izrael,
tridek mil ĉaroj kaj ses mil rajdantoj, kaj tiom da
popolo, kiom da sablo sur la bordo de la maro. Kaj
ili eliris kaj stariĝis tendare en Miĥmaŝ, oriente
de Bet-Aven. **6** La Izraelidoj vidis, ke ili estas
en mizero, ĉar la popolo perdis la kuraĝon, kaj
la homoj kaŝis sin en kavernoj, en arbustoj, en
rokoj, en kavoj, kaj en putoj. **7** Hebreoj transiris
ankaŭ trans Jordanon en la landon de Gad kaj
en Gileadon. Sed Saul estis ankoraŭ en Gilgal,
kaj la tuta popolo tremis ĉe li. **8** Kaj li atendis
sep tagojn ĝis la templimo, kiun difinis Samuel,
sed Samuel ne venis en Gilgalon; kaj la popolo
komencis disiĝi de li. **9** Tiam Saul diris: Alportu al
mi la bruloferon kaj la pacoferojn. Kaj li oferis la

bruloferon. 10 Apenaŭ li finis la oferadon de la
brulofero, venis Samuel. Kaj Saul eliris renkonte
al li, por saluti lin. 11 Sed Samuel diris: Kion
vi faris? Saul respondis: Mi vidis, ke la popolo
diskuras de mi, kaj vi ne venis al la difinita tempo,
kaj la Filiŝtoj kolektiĝis en Miĥmaŝ; 12 kaj mi
diris: Nun la Filiŝtoj atakos min ĉi tie en Gilgal,
kaj mi ankoraŭ ne preĝis antaŭ la Eternulo; mi
detenis min, sed fine mi oferis la bruloferon. 13
Tiam Samuel diris al Saul: Vi agis malprudente,
ne plenumante la ordonon de la Eternulo, via
Dio, kiun Li ordonis al vi; ĉar nun la Eternulo
fortikigus vian reĝadon super Izrael por eterne.
14 Sed nun via reĝado ne longe daŭros: la Eternulo
elserĉis al Si viron laŭ Sia koro, kaj la Eternulo
ordonis al li esti estro super Lia popolo, ĉar vi
ne plenumis tion, kion la Eternulo ordonis al vi.
15 Kaj Samuel leviĝis kaj iris de Gilgal al Gibea
de Benjamen. Kaj Saul kalkulis la popolon, kiu
troviĝis ĉe li, ĉirkaŭ sescent homoj. 16 Saul kaj
lia filo Jonatan, kaj la popolo, kiu estis kun ili,
restis en Gibea de Benjamen, kaj la Filiŝtoj staris
tendare en Miĥmaŝ. 17 Kaj eliris el la tendaro
de la Filiŝtoj tri taĉmentoj da ekstermantoj: unu
taĉmento direktis sin laŭ la vojo al Ofra, al la
lando Ŝual; 18 la dua taĉmento direktis sin laŭ la
vojo al Bet-Ĥoron; kaj la tria taĉmento direktis sin
laŭ la lima vojo, kiu kondukas al la valo Ceboim,
al la dezerto. 19 Sed en la tuta lando de Izrael oni
ne povis trovi forĝiston, ĉar la Filiŝtoj zorgis pri
tio, ke la Hebreoj ne faru glavon aŭ ponardegon.
20 Kaj ĉiuj Izraelidoj devis iri al la Filiŝtoj, se iu
bezonis akrigi sian plugilon aŭ sian fosilon aŭ sian
hakilon aŭ sian rikoltilon. 21 Kaj la tranĉrandoj
de la plugilferoj kaj de la fosiloj kaj de la tridentoj
kaj de la hakiloj kaj de la pikstangoj malakriĝis.
22 Tial en la tago de la batalo ne troviĝis glavo nek
ponardego en la manoj de la tuta popolo, kiu estis
kun Saul kaj kun Jonatan, sed troviĝis nur ĉe Saul
kaj ĉe lia filo Jonatan. 23 Dume gardistaro el la
Filiŝtoj eliris al la trapasejo de Miĥmaŝ.

14 Unu tagon Jonatan, filo de Saul, diris al sia
junulo armilportisto: Venu, ni transiru al la
garnizono de la Filiŝtoj, kiu estas tie transe; sed
al sia patro li tion ne diris. 2 Kaj Saul estis en la
randa parto de Gibea, sub granatarbo, kiu estis en
Migron; kaj da popolo estis kun li ĉirkaŭ sescent
homoj. 3 Kaj Aĥija, filo de Aĥitub, frato de Ikabod,
filo de Pinaĥas, filo de Eli, la pastro de la Eternulo
en Ŝilo, estis portanto de la efodo; kaj la popolo ne
sciis, ke Jonatan foriris. 4 Inter la pasejoj, tra kiuj
Jonatan volis transiri al la garnizono de la Filiŝtoj,
estis pinta roko sur unu flanko kaj pinta roko
sur la dua flanko; la nomo de unu estis Bocec,
kaj la nomo de la dua estis Sene. 5 Unu roko
elstaris norde kontraŭ Miĥmaŝ, kaj la dua sude
kontraŭ Geba. 6 Kaj Jonatan diris al sia junulo
armilportisto: Venu, ni transiru al la garnizono de
tiuj necirkumciditoj; eble la Eternulo ion faros
por ni; ĉar por la Eternulo ne estas malfacile helpi
per multo aŭ per malmulto. 7 Kaj lia armilportisto
diris al li: Faru ĉion, kion diras al vi via koro; iru
antaŭen, mi iros kun vi, kien vi volas. 8 Tiam
Jonatan diris: Jen ni transiros al tiuj homoj, kaj
montros nin al ili. 9 Se ili diros al ni tiel: Restu,
ĝis ni atingos vin — tiam ni haltos sur nia loko
kaj ne supreniros al ili; 10 sed se ili diros tiel:
Venu al ni supren — tiam ni supreniros; ĉar la
Eternulo transdonis ilin en niajn manojn, kaj tio
estos por ni pruvosigno. 11 Kaj ili ambaŭ aperis
antaŭ la garnizono de la Filiŝtoj, kaj la Filiŝtoj
diris: Jen Hebreoj eliras el la truoj, en kiuj ili sin
kaŝis. 12 Kaj la homoj el la garnizono ekparolis al
Jonatan kaj al lia armilportisto, kaj diris: Venu
al ni supren, kaj ni klarigos al vi aferon. Tiam
Jonatan diris al sia armilportisto: Sekvu min, ĉar
la Eternulo transdonis ilin en la manojn de Izrael.
13 Kaj Jonatan ekgrimpis per siaj manoj kaj piedoj,
kaj lia armilportisto post li. Tiam ili ekfalis antaŭ
Jonatan, kaj lia armilportisto mortigis ilin post
li. 14 La unua mortigo, kiun faris Jonatan kaj lia
armilportisto, estis ĉirkaŭ dudek homoj, sur la
spaco de ĉirkaŭ duontaga plugado. 15 Tiam fariĝis
teruro en la tendaro, sur la kampo, kaj inter la tuta
popolo; la garnizonanoj kaj la vagatakistoj ankaŭ
ektimis, kaj la tero ektremis, kaj ekregis tumulto,
farita de Dio. 16 La gardostarantoj de Saul en
Gibea de Benjamen ekvidis, ke la amaso disŝutiĝis
kaj kuras en diversajn flankojn. 17 Tiam Saul diris
al la homoj, kiuj estis ĉe li: Esploru kaj rigardu,
kiu foriris de ni. Kaj oni esploris, kaj montriĝis,
ke forestas Jonatan kaj lia armilportisto. 18 Kaj
Saul diris al Aĥija: Venigu la keston de Dio; ĉar la
kesto de Dio estis en tiu tago kun la Izraelidoj.
19 Kaj dum Saul parolis ankoraŭ kun la pastro,
la tumulto en la tendaro de la Filiŝtoj fariĝis
ankoraŭ pli granda. Kaj Saul diris al la pastro:
Retiru vian manon. 20 Kaj kolektiĝis Saul kaj la
tuta popolo, kiu estis kun li, kaj ili venis al la
batalejo, kaj jen ili ekvidis, ke la glavo de ĉiu
frapas lian proksimulon kaj la konfuzo estas tre
granda. 21 Kaj la Hebreoj, kiuj estis kun la Filiŝtoj
antaŭe kaj venis kune kun ili en tendaro ĉirkaŭen,
ili ankaŭ aliĝis al la Izraelidoj, kiuj estis kun Saul
kaj Jonatan. 22 Kaj ĉiuj Izraelidoj, kiuj sin kaŝis sur

la monto de Efraim, aŭdis, ke la Filiŝtoj forkuras,
kaj ili ankaŭ aliĝis kontraŭ ili batale. 23 Kaj la
Eternulo helpis en tiu tago Izraelon; la batalo
daŭris ĝis Bet-Aven. 24 La Izraelidoj estis lacaj
en tiu tago; sed Saul ĵurligis la popolon, dirante:
Malbenita estu tiu, kiu manĝos panon antaŭ la
vespero, antaŭ ol mi venĝos al miaj malamikoj.
Kaj la tuta popolo ne gustumis panon. 25 Kaj
ĉiuj venis en arbaron; kaj tie estis mielo sur la
tero. 26 Kiam la popolo venis en la arbaron, ili
vidis, ke jen fluas la mielo; sed neniu levis sian
manon al la buŝo, ĉar la popolo timis la ĵuron. 27
Sed Jonatan ne aŭdis, kiam lia patro ĵurligis la
popolon; kaj li etendis la pinton de la bastono, kiu
estis en lia mano, kaj trempis ĝin en la mielĉelaro,
kaj almetis sian manon al la buŝo, kaj liaj okuloj
revigliĝis. 28 Tiam unu el la popolo ekparolis,
kaj diris: Via patro ĵurligis la popolon, dirante:
Malbenita estu tiu, kiu ion manĝos hodiaŭ; kaj la
popolo laciĝis. 29 Tiam Jonatan diris: Mia patro
malgajigis la landon; rigardu, kiel revigliĝis miaj
okuloj, kiam mi gustumis iom el ĉi tiu mielo. 30 Se
la popolo manĝus hodiaŭ el la militakiraĵo, kion ĝi
prenis de siaj malamikoj kaj kion ĝi trovis, ĉu nun
ne pligrandiĝus la venkobato kontraŭ la Filiŝtoj?
31 Kaj ili venkobatis en tiu tago la Filiŝtojn de
Miĥmaŝ ĝis Ajalon; kaj la popolo forte laciĝis. 32
Kaj la popolo ĵetis sin sur la militakiraĵon; kaj ili
prenis ŝafojn kaj bovojn kaj bovidojn kaj buĉis
ilin sur la tero, kaj la popolo manĝis kune kun
la sango. 33 Oni raportis al Saul, dirante: Jen la
popolo pekas antaŭ la Eternulo, manĝante kun la
sango. Kaj li diris: Vi faris kontraŭleĝaĵon; rulu
nun al mi grandan ŝtonon. 34 Kaj Saul diris: Disiru
en la popolon, kaj diru al ĝi: Ĉiu alkonduku al mi
sian bovon kaj sian ŝafon, kaj buĉu ĝin ĉi tie kaj
manĝu, kaj ne peku antaŭ la Eternulo, manĝante
kun la sango. Kaj ĉiu el la popolo propramane
alkondukis en tiu nokto sian bovon kaj buĉis tie. 35
Kaj Saul konstruis altaron al la Eternulo; tio estis
la unua altaro, kiun li konstruis al la Eternulo. 36
Kaj Saul diris: Ni postkuru la Filiŝtojn en la nokto
kaj ni prirabu ilin, ĝis eklumos la mateno, kaj ni
neniun restigu el ili. Kaj ili diris: Faru ĉion, kio
plaĉas al vi. Kaj la pastro diris: Ni turnu nin ĉi tie
al Dio. 37 Kaj Saul demandis Dion: Ĉu mi iru post
la Filiŝtoj? ĉu Vi transdonos ilin en la manojn de
la Izraelidoj? Sed Li ne respondis al li en tiu tago.
38 Tiam Saul diris: Venu ĉi tien ĉiuj estroj de la
popolo; eksciu kaj vidu, en kio konsistis la peko
hodiaŭ. 39 Ĉar kiel vivas la Eternulo, la helpanto
de Izrael: se la kulpo estas en Jonatan, mia filo,
li estos mortigita. Sed neniu el la tuta popolo
respondis al li. 40 Tiam li diris al ĉiuj Izraelidoj: Vi
estos sur unu flanko, kaj mi kun mia filo Jonatan
estos sur la dua flanko. Kaj la popolo respondis
al Saul: Faru tion, kio plaĉas al vi. 41 Kaj Saul
diris al la Eternulo, Dio de Izrael: Montru, kiu
estas prava. Tiam estis trafitaj Jonatan kaj Saul,
sed la popolo eliris senkulpa. 42 Tiam Saul diris:
Lotu inter mi kaj mia filo Jonatan. Kaj trafita estis
Jonatan. 43 Tiam Saul diris al Jonatan: Raportu
al mi, kion vi faris. Kaj Jonatan raportis al li kaj
diris: Mi gustumis per la pinto de la bastono, kiu
estas en mia mano, iom da mielo: nun mi mortu.
44 Kaj Saul diris: Dio faru tiel kaj pli; Jonatan devas
morti. 45 Sed la popolo diris al Saul: Ĉu devas
morti Jonatan, kiu faris tiun grandan helpon al
Izrael? ho, neniel! kiel vivas la Eternulo, eĉ unu
haro de lia kapo ne falu sur la teron, ĉar kun Dio li
agis hodiaŭ. Kaj la popolo liberigis Jonatanon, kaj
li ne mortis. 46 Kaj Saul foriris de la Filiŝtoj, kaj la
Filiŝtoj iris sur sian lokon. 47 Kaj Saul prenis en
siajn manojn la regadon super Izrael, kaj li militis
ĉirkaŭe kontraŭ ĉiuj siaj malamikoj, kontraŭ Moab
kaj kontraŭ la Amonidoj kaj kontraŭ Edom kaj
kontraŭ la reĝoj de Coba kaj kontraŭ la Filiŝtoj;
kaj kien ajn li sin direktis, li venkobatis. 48 Li
aranĝis militistaron kaj venkobatis Amalekon kaj
liberigis Izraelon el la manoj de liaj rabantoj. 49
La filoj de Saul estis: Jonatan kaj Jiŝvi kaj Malki-
Ŝua; kaj la nomoj de liaj du filinoj estis: la nomo
de la unuenaskita estis Merab, kaj la nomo de la
pli juna estis Miĥal. 50 Kaj la nomo de la edzino
de Saul estis Aĥinoam, filino de Aĥimaac; kaj la
nomo de lia militestro estis Abner, filo de Ner kaj
onklo de Saul. 51 Kiŝ estis la patro de Saul; kaj Ner,
patro de Abner, estis filo de Abiel. 52 Forta estis la
milito kontraŭ la Filiŝtoj dum la tuta vivo de Saul.
Kaj ĉiufoje, kiam Saul vidis ian viron fortan kaj
bravan, li prenis lin al si.

15 Kaj Samuel diris al Saul: Min sendis la
Eternulo, por sanktolei vin kiel reĝon super
Lia popolo, super Izrael; aŭskultu do la voĉon de
la vortoj de la Eternulo. 2 Tiel diris la Eternulo
Cebaot: Mi rememoris, kion faris Amalek al Izrael,
kiel li baris la vojon al li, kiam ĉi tiu iris el Egiptujo.
3 Nun iru kaj frapu Amalekon, kaj ekstermu ĉion,
kion li havas; ne indulgu lin, sed mortigu la virojn
kaj virinojn, infanojn kaj suĉinfanojn, bovojn kaj
ŝafojn, kamelojn kaj azenojn. 4 Tiam Saul faris
alvokon al la popolo, kaj li kalkulis ilin en Telaim,
tie estis ducent mil piedirantoj kaj dek mil viroj
el Jehuda. 5 Kaj Saul venis al la urbo de Amalek
kaj faris batalon ĉe la torento. 6 Kaj Saul diris al
la Kenidoj: Iru, deturnu vin kaj foriĝu el inter la

Amalekidoj, por ke mi ne ekstermu vin kune kun
ili; vi faris ja favorkoraĵon al ĉiuj Izraelidoj, kiam
ili iris el Egiptujo. Kaj la Kenidoj foriris el inter la
Amalekidoj. 7 Kaj Saul venkobatis Amalekon de
Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas antaŭ Egiptujo. 8 Kaj li
kaptis Agagon, reĝon de Amalek, vivantan, sed
la tutan popolon li ekstermis per glavo. 9 Kaj
Saul kaj la popolo indulgis Agagon kaj la plej
bonajn ŝafojn kaj bovojn kaj bovidojn kaj ŝafidojn,
kaj ĉion, kio estis bona, kaj ili ne volis ekstermi
ilin, sed ĉion senvaloran kaj neakceptindan ili
ekstermis. 10 Tiam la Eternulo ekparolis al Samuel,
dirante: 11 Mi bedaŭras, ke Mi faris Saulon reĝo;
ĉar li deturnis sin de Mi, kaj Miajn vortojn li ne
plenumis. Tio malĝojigis Samuelon, kaj li vokis
al la Eternulo dum la tuta nokto. 12 Kaj Samuel
leviĝis frue matene, por iri renkonte al Saul. Oni
raportis al Samuel, ke Saul venis al Karmel, ke li
tie starigis al si monumenton kaj poste turnis sin
kaj foriris kaj venis en Gilgalon. 13 Kiam Samuel
venis al Saul, Saul diris al li: Estu benita de la
Eternulo; mi plenumis la diron de la Eternulo.
14 Sed Samuel diris: Kion do signifas tiu voĉo de
ŝafoj en miaj oreloj, kaj la voĉo de bovoj, kiun mi
aŭdas? 15 Kaj Saul respondis: De la Amalekidoj
oni venigis ilin, ĉar la popolo indulgis la plej
bonajn ŝafojn kaj bovojn, por buĉoferi ilin al la
Eternulo, via Dio; la ceterajn ni ekstermis. 16 Sed
Samuel diris al Saul: Permesu, mi diros al vi, kion
parolis al mi la Eternulo en ĉi tiu nokto. Kaj tiu
respondis al li: Diru. 17 Kaj Samuel diris: Ĉu vi
ne estis malgranda en viaj okuloj, kaj tamen vi
fariĝis estro de la triboj de Izrael, kaj la Eternulo
sanktoleis vin reĝo super Izrael? 18 Kaj la Eternulo
vojirigis vin, kaj diris: Iru kaj ekstermu la pekulojn
la Amalekidojn, kaj militu kontraŭ ili, ĝis vi tute
ekstermos ilin. 19 Kial do vi ne obeis la voĉon
de la Eternulo, sed direktiĝis al militakiraĵo kaj
faris la malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo?
20 Kaj Saul diris al Samuel: Mi obeis la voĉon de
la Eternulo, kaj mi iris la vojon, sur kiun sendis
min la Eternulo, kaj mi venigis Agagon, reĝon de
Amalek, kaj la Amalekidojn mi ekstermis. 21 Kaj la
popolo prenis el la militakiraĵo ŝafojn kaj bovojn,
la plej bonan el la kondamnitaĵo, por buĉoferi al
la Eternulo, via Dio, en Gilgal. 22 Sed Samuel diris:
Ĉu bruloferoj kaj buĉoferoj estas tiel agrablaj al la
Eternulo, kiel la obeado al la voĉo de la Eternulo?
vidu, obeado estas pli bona ol buĉofero, atentado
estas pli bona ol la sebo de ŝafoj. 23 Ĉar malobeo
estas kiel peko de sorĉado, kaj neplenumo estas
kiel peko de idolservado. Pro tio, ke vi malŝatis la
diron de la Eternulo, Li malŝatis vin, ke vi ne estu
plu reĝo. 24 Tiam Saul diris al Samuel: Mi pekis,
ĉar mi malobeis la diron de la Eternulo kaj viajn
vortojn; mi timis la popolon, kaj mi obeis ĝian
voĉon. 25 Kaj nun pardonu, mi petas, mian pekon,
kaj iru kun mi returne, por ke mi adorkliniĝu
antaŭ la Eternulo. 26 Sed Samuel diris al Saul: Mi
ne iros kun vi returne; ĉar vi malŝatis la diron de
la Eternulo, tial la Eternulo malŝatis vin, ke vi ne
estu plu reĝo super Izrael. 27 Kaj kiam Samuel
deturnis sin por iri, li kaptis lin je la rando de lia
vesto, kaj ĝi disŝiriĝis. 28 Tiam Samuel diris al
li: La Eternulo forŝiris de vi hodiaŭ la regnon de
Izrael, kaj transdonis ĝin al via proksimulo, kiu
estas pli bona ol vi. 29 Kaj la Potenculo de Izrael
ne ŝanĝos Sian decidon kaj ne pentos; ĉar Li ne
estas homo, ke Li pentu. 30 Kaj tiu diris: Mi pekis;
sed nun, mi vin petas, faru al mi honoron antaŭ
la plejaĝuloj de mia popolo kaj antaŭ Izrael, reiru
kun mi, por ke mi adorkliniĝu antaŭ la Eternulo,
via Dio. 31 Tiam Samuel reiris post Saul, kaj Saul
adorkliniĝis antaŭ la Eternulo. 32 Kaj Samuel
diris: Alkonduku al mi Agagon, reĝon de Amalek;
kaj venis al li Agag en katenoj, kaj Agag diris: Ho,
alproksimiĝas la maldolĉeco de la morto. 33 Kaj
Samuel diris: Kiel via glavo seninfanigis virinojn,
via patrino fariĝos seninfana inter la virinoj. Kaj
Samuel dishakis Agagon antaŭ la Eternulo en
Gilgal. 34 Kaj Samuel foriris en la direkto al Rama,
kaj Saul iris al sia domo en Gibea de Saul. 35
Kaj Samuel ne plu vidis Saulon ĝis la tago de sia
morto; tamen Samuel funebris pri Saul; kaj la
Eternulo bedaŭris, ke Li faris Saulon reĝo super
Izrael.

16 Kaj la Eternulo diris al Samuel: Kiel longe
vi funebros pri Saul, kiun Mi trovis nedigna
reĝi super Izrael? plenigu vian kornon per oleo,
kaj iru; Mi sendos vin al Jiŝaj la Bet-Leĥemano, ĉar
inter liaj filoj Mi elvidis al Mi reĝon. 2 Kaj Samuel
diris: Kiel mi iros? Saul aŭdos, kaj mortigos min.
Sed la Eternulo diris: Prenu kun vi bovidinon, kaj
diru: Mi venis, por fari buĉoferon al la Eternulo. 3
Kaj invitu Jiŝajon al la ofero; kaj Mi sciigos al vi,
kion vi devas fari, kaj vi sanktoleos al Mi tiun,
kiun Mi montros al vi. 4 Kaj Samuel faris tion,
kion diris la Eternulo, kaj li venis Bet-Leĥemon.
Kun timo iris al li renkonte la plejaĝuloj de la
urbo, kaj diris: Ĉu en paco vi venas? 5 Kaj li
respondis: En paco; mi venis, por buĉoferi al la
Eternulo; sanktigu vin, kaj venu kun mi por la
buĉofero. Kaj li sanktigis Jiŝajon kaj liajn filojn, kaj
invitis ilin al la ofero. 6 Kiam ili venis, li ekvidis
Eliabon, kaj diris: Jen antaŭ la Eternulo estas Lia
sanktoleito. 7 Sed la Eternulo diris al Samuel: Ne

rigardu lian aspekton kaj lian altan kreskon, ĉar
Mi malŝatas lin; ne estas tiel, kiel vidas homo: ĉar
homo vidas tion, kio estas antaŭ la okuloj, sed la
Eternulo rigardas en la koron. **8** Tiam Jiŝaj vokis
Abinadabon, kaj pasigis lin antaŭ Samuel; sed ĉi
tiu diris: Ankaŭ ĉi tiun la Eternulo ne elektis. **9**
Kaj Jiŝaj pasigis Ŝaman; sed Samuel diris: Ankaŭ ĉi
tiun la Eternulo ne elektis. **10** Tiel Jiŝaj pasigis
siajn sep filojn antaŭ Samuel; sed Samuel diris al
Jiŝaj: La Eternulo ne elektis ĉi tiujn. **11** Kaj Samuel
diris al Jiŝaj: Ĉu tio estas jam ĉiuj knaboj? Kaj ĉi
tiu diris: Restas ankoraŭ la plej juna, li paŝtas
nun la ŝafojn. Kaj Samuel diris al Jiŝaj: Sendu, kaj
venigu lin, ĉar ni ne sidiĝos al la tablo, antaŭ ol
li venos ĉi tien. **12** Kaj li sendis, kaj venigis lin.
Kaj li estis ruĝa, kun belaj okuloj kaj bonaspekta.
Tiam la Eternulo diris: Leviĝu, sanktoleu lin, ĉar
tio estas li. **13** Kaj Samuel prenis la kornon kun
la oleo, kaj sanktoleis lin inter liaj fratoj. Kaj la
spirito de la Eternulo ekfavoris Davidon de post
tiu tago kaj pluen. Kaj Samuel leviĝis kaj iris en
Raman. **14** Kaj la spirito de la Eternulo foriĝis de
Saul, kaj ekturmentis lin spirito malbona, sendita
de la Eternulo. **15** Kaj la servantoj de Saul diris al
li: Jen malbona spirito, sendita de Dio, turmentas
vin; **16** tial nia sinjoro diru al siaj servantoj, ke
ili elserĉu homon, kiu povoscias ludi harpon: kaj
kiam atakos vin la malbona spirito, sendita de
Dio, li ekludos per sia mano, kaj tiam fariĝos al vi
bone. **17** Kaj Saul diris al siaj servantoj: Elserĉu al
mi homon, kiu bone ludas, kaj venigu lin al mi. **18**
Tiam unu el la junuloj respondis kaj diris: Ĉe Jiŝaj
la Bet-Leĥemano mi vidis filon, kiu povoscias ludi,
kaj li estas fortulo kaj militkapablulo kaj prudenta
en siaj paroloj kaj belaspekta, kaj la Eternulo estas
kun li. **19** Kaj Saul sendis senditojn al Jiŝaj, kaj
dirigis: Sendu al mi vian filon David, kiu estas ĉe
la ŝafoj. **20** Tiam Jiŝaj prenis azenon, ŝarĝitan per
pano, kaj felsakon kun vino, kaj unu kapridon,
kaj li sendis tion per sia filo David al Saul. **21** Kaj
David venis al Saul, kaj ekservis antaŭ li; kaj ĉi tiu
tre ekamis lin, kaj li fariĝis lia armilportisto. **22**
Kaj Saul sendis al Jiŝaj, por diri: Mi petas, David
restu ĉe mi, ĉar li plaĉas al mi. **23** Kaj ĉiufoje, kiam
la spirito, sendita de Dio, atakis Saulon, David
prenadis la harpon kaj ludadis per sia mano; tiam
al Saul fariĝadis pli facile kaj bone, kaj la malbona
spirito foriĝadis de li.

17 La Filiŝtoj kolektis siajn militistarojn por
milito, kaj kuniĝis apud Soĥo de Jehuda, kaj
stariĝis tendare inter Soĥo kaj Azeka, en Efes-
Damim. **2** Kaj Saul kaj la viroj de Izrael kolektiĝis,
kaj stariĝis tendare en la valo de Ela, kaj pretigis
sin por batalo kontraŭ la Filiŝtoj. **3** La Filiŝtoj staris
sur la monto unuflanke, kaj la Izraelidoj staris sur
la monto duaflanke, kaj la valo estis inter ili. **4** Kaj
eliris grandegulo el la tendaroj de la Filiŝtoj; lia
nomo estis Goljat, el Gat; lia alteco estis ses ulnoj
kaj unu manlarĝo. **5** Kaj kupra kasko estis sur lia
kapo, kaj per skvamita kiraso li estis vestita, kaj la
pezo de la kiraso estis kvin mil sikloj da kupro. **6**
Kaj kupraj armaĵetoj estis sur liaj piedoj, kaj kupra
ŝildo sur liaj ŝultroj. **7** La tenilo de lia lanco estis
kiel rultrabo de teksisto, kaj la fero de lia lanco
havis la pezon de sescent sikloj da fero; kaj antaŭ
li iris ŝildoportisto. **8** Kaj li stariĝis, kaj ekkriis al
la taĉmentoj de Izrael, kaj diris al ili: Por kio vi
eliris batale? ĉu mi ne estas Filiŝto, kaj vi sklavoj
de Saul? elektu inter vi viron, kaj li malsupreniru
al mi. **9** Se li povos batali kun mi kaj venkos min,
tiam ni estos viaj sklavoj; sed se mi lin venkos
kaj batos, tiam vi estos niaj sklavoj kaj vi servos
al ni. **10** Kaj la Filiŝto diris: Mi hontigos hodiaŭ
la taĉmentojn de Izrael; donu al mi viron, ke ni
ambaŭ interbatalu. **11** Kiam Saul kaj ĉiuj Izraelidoj
aŭdis la vortojn de tiu Filiŝto, ili eksentis teruron
kaj tre ektimis. **12** Estis David, filo de tiu Efratano
el Bet-Leĥem de Jehuda, kies nomo estis Jiŝaj kaj
kiu havis ok filojn; kaj tiu viro en la tempo de
Saul estis jam maljuna, profundaĝa inter la viroj.
13 La tri plej maljunaj filoj de Jiŝaj iris, sekvante
Saulon, en la militon; la nomoj de liaj tri filoj,
kiuj iris en la militon, estis: Eliab, la unuenaskito,
kaj la dua post li Abinadab, kaj la tria Ŝama. **14**
David estis la plej juna; kaj la tri plej maljunaj iris
post Saul. **15** Sed David venadis al Saul kaj reiradis
de li, por paŝti la ŝafojn de sia patro en Bet-
Leĥem. **16** La Filiŝto eliradis matene kaj vespere,
kaj stariĝadis dum kvardek tagoj. **17** Kaj Jiŝaj diris
al sia filo David: Prenu por viaj fratoj ĉi tiun efon
da rostitaj grajnoj kaj ĉi tiujn dek panojn, kaj kuru
en la tendaron al viaj fratoj; **18** kaj ĉi tiujn dek
fromaĝojn alportu al la milestro, kaj rigardu, kiel
fartas viaj fratoj, kaj prenu ilian komision. **19** Kaj
Saul kaj ili kaj ĉiuj viroj de Izrael estis en la valo
de Ela, militante kontraŭ la Filiŝtoj. **20** Kaj David
leviĝis frue matene, lasis la ŝafojn al la gardisto,
prenis la portotaĵon kaj iris, kiel ordonis al li Jiŝaj,
kaj venis al la tendaro, kiam la militistaro eliris
por sin aranĝi kaj oni trumpetis por batalo. **21**
Kaj aranĝis sin la Izraelidoj kaj la Filiŝtoj, fronton
kontraŭ fronto. **22** David lasis la vazojn, kiujn li
portis, ĉe la gardisto de ilaroj, kuris al la fronto,
kaj demandis pri la farto de siaj fratoj. **23** Dum li
parolis kun ili, jen la grandegulo, Goljat la Filiŝto

estis lia nomo, el Gat, eliris el la vicoj de la Filiŝtoj
kaj komencis paroli kiel antaŭe; kaj David tion
aŭdis. 24 Kaj ĉiuj Izraelidoj, ekvidinte tiun viron,
forkuris de li kaj tre timis. 25 Kaj la Izraelidoj
diris: Ĉu vi vidis tiun viron, kiu tiel sin levas? por
moki Izraelon li sin levas; kiu lin venkobatos, tiun
la reĝo riĉigos per granda riĉeco, kaj sian filinon
li donos al li, kaj la domon de lia patro li faros
libera en Izrael. 26 Tiam David diris al la homoj,
kiuj staris apud li: Kio estos farita al la homo, kiu
venkobatos tiun Filiŝton kaj deprenos de Izrael
la malhonoron? ĉar kiu estas tiu necirkumcidita
Filiŝto, ke li mokas la militistaron de la vivanta
Dio? 27 Kaj la popolo diris al li kiel antaŭe: Tio
estos farita al la homo, kiu venkobatos lin. 28
Kiam lia plej maljuna frato Eliab aŭdis, kiel li
parolas kun la homoj, ekflamis la kolero de Eliab
kontraŭ David, kaj li diris: Por kio vi venis? kaj
sub kies zorgado vi lasis tiun malgrandan ŝafaron
en la dezerto? mi konas vian arogantecon kaj vian
malbonan koron; vi venis nur por vidi la batalon.
29 Tiam David diris: Kion do mi nun faris? ĉu mi
venis sen bezono? 30 Kaj li deturnis sin de li al
alia flanko, kaj ekparolis kiel antaŭe; kaj la homoj
respondis al li kiel la unuan fojon. 31 Kiam oni
aŭdis la vortojn, kiujn diris David, oni raportis al
Saul, kaj ĉi tiu venigis lin. 32 Kaj David diris al
Saul: Neniu perdu la kuraĝon pro li: via sklavo iros
kaj batalos kontraŭ tiu Filiŝto. 33 Sed Saul diris al
David: Vi ne povas iri kontraŭ tiun Filiŝton, por
batali kontraŭ li; ĉar vi estas knabo, kaj li estas
batalisto detempe de siaj plej junaj jaroj. 34 Tiam
David diris al Saul: Via sklavo estis ĉe sia patro
paŝtanto de ŝafoj; kaj venadis leono aŭ urso kaj
forportadis ŝafon el la ŝafaro; 35 tiam mi kuradis
post tiu, batadis ĝin, kaj savadis el ĝia buŝo; se ĝi
stariĝis kontraŭ mi, mi kaptis ĝin je la makzelo,
batis kaj mortigis ĝin. 36 Kiel la leonon, tiel ankaŭ
la urson via sklavo venkobatis; ankaŭ kun ĉi tiu
necirkumcidita Filiŝto estos la sama afero, kiel
kun ĉiu el tiuj, ĉar li malhonoras la militistaron
de la vivanta Dio. 37 Kaj David diris: La Eternulo,
kiu savis min kontraŭ leono kaj kontraŭ urso,
savos min kontraŭ ĉi tiu Filiŝto. Tiam Saul diris al
David: Iru, kaj la Eternulo estu kun vi. 38 Kaj Saul
vestis Davidon per siaj vestoj, kaj metis kupran
kaskon sur lian kapon, kaj vestis lin per kiraso. 39
Kaj David zonis lian glavon supre de siaj vestoj,
kaj provis iri, ĉar li ne kutimis; sed David diris al
Saul: Mi ne povas iri en ĉi tio, ĉar mi ne kutimis.
Kaj David demetis tion de si. 40 Kaj li prenis sian
bastonon en sian manon, kaj elektis al si kvin
glatajn ŝtonojn el la torento, kaj metis ilin en la
paŝtistan vazon, kiun li havis, kaj en la saketon,
kaj kun la ĵetilo en la mano li iris al la Filiŝto. 41
Kaj la Filiŝto eliris kaj komencis alproksimiĝi al
David, kaj lia ŝildoportisto iris antaŭ li. 42 Kiam la
Filiŝto ekrigardis kaj vidis Davidon, li malŝatis lin,
ĉar li estis knabo, ruĝvanga kaj belaspekta. 43 Kaj
la Filiŝto diris al David: Ĉu mi estas hundo, ke vi
iras al mi kun bastono? Kaj la Filiŝto malbenis
Davidon per siaj dioj. 44 Kaj la Filiŝto diris al
David: Venu al mi, por ke mi donu vian karnon al
la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de la kampo.
45 Sed David diris al la Filiŝto: Vi iras kontraŭ min
kun glavo, lanco, kaj ŝildo; kaj mi iras kontraŭ vin
en la nomo de la Eternulo Cebaot, la Dio de la
militistaro de Izrael, kiun vi malhonoris. 46 Hodiaŭ
la Eternulo transdonos vin en mian manon, ke mi
venkobatu vin kaj deprenu de vi vian kapon, kaj
por ke mi donu hodiaŭ la kadavrojn de la Filiŝtaj
taĉmentoj al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de
la tero, por ke eksciu la tuta tero, ke Izrael havas
Dion. 47 Kaj ekscios ĉi tiu tuta komunumo, ke ne
per glavo kaj lanco savas la Eternulo, ĉar de la
Eternulo dependas la milito, kaj Li transdonos
vin en niajn manojn. 48 Kaj kiam la Filiŝto leviĝis
kaj ekiris, por alproksimiĝi al David, tiam David
rapide ekkuris al la fronto kontraŭ la Filiŝton.
49 Kaj David etendis sian manon al la vazo, kaj
prenis el tie ŝtonon, ĵetis per la ĵetilo kaj trafis la
Filiŝton en lian frunton, kaj la ŝtono penetris en
lian frunton, kaj li falis kun la vizaĝo sur la teron.
50 Tiamaniere David venkis la Filiŝton per la ĵetilo
kaj per la ŝtono, kaj batis la Filiŝton kaj mortigis
lin, kvankam glavo ne estis en la mano de David.
51 David alkuris, stariĝis super la Filiŝto, prenis
lian glavon, elprenis ĝin el la ingo, kaj mortigis
lin, kaj dehakis per ĝi lian kapon. Kiam la Filiŝtoj
vidis, ke ilia fortegulo mortis, ili forkuris. 52 Tiam
leviĝis la viroj de Izrael kaj Jehuda, kaj ekkriis, kaj
postkuris la Filiŝtojn ĝis la eniro en la valon kaj
ĝis la pordego de Ekron. Kaj falis la mortigitoj el
la Filiŝtoj sur la vojo al Ŝaaraim, ĝis Gat kaj ĝis
Ekron. 53 Kaj la Izraelidoj revenis de la kurado
post la Filiŝtoj kaj disrabis ilian tendaron. 54 Kaj
David prenis la kapon de la Filiŝto, kaj alportis ĝin
en Jerusalemon, kaj liajn armilojn li metis en sian
tendon. 55 Kiam Saul vidis Davidon, elirantan
kontraŭ la Filiŝton, li diris al Abner, la militestro:
Kies filo estas ĉi tiu junulo, Abner? Kaj Abner
respondis: Mi ĵuras per via animo, ho reĝo, ke mi
ne scias. 56 Kaj la reĝo diris: Demandu, kies filo
estas ĉi tiu junulo. 57 Kiam David revenis post la
mortigo de la Filiŝto, Abner prenis lin kaj venigis
lin antaŭ Saulon, kaj la kapo de la Filiŝto estis en

lia mano. 58 Kaj Saul diris al li: Kies filo vi estas,
junulo? Kaj David respondis: Filo de via sklavo
Jiŝaj, la Bet-Leĥemano.

18 Kiam li finis la paroladon kun Saul, la animo
de Jonatan alligiĝis al la animo de David, kaj
Jonatan ekamis lin kiel sian animon. 2 Kaj Saul
prenis lin en tiu tago, kaj ne lasis lin reiri al la
domo de sia patro. 3 Kaj Jonatan faris kun David
interligon, ĉar li ekamis lin kiel sian animon. 4
Kaj Jonatan deprenis la tunikon, kiu estis sur
li, kaj donis ĝin al David, ankaŭ siajn militajn
vestojn, inkluzive sian glavon, sian pafarkon, kaj
sian zonon. 5 Kaj David iradis ĉien, kien sendis lin
Saul, kaj agadis prudente; kaj Saul faris lin estro
de la militistoj, kaj tio plaĉis al la tuta popolo kaj
ankaŭ al la servantoj de Saul. 6 Okazis, ke dum
ilia revenado, kiam David revenis post la mortigo
de la Filiŝto, eliris la virinoj el ĉiuj urboj de Izrael,
kantante kaj dancante, renkonte al la reĝo Saul,
kun tamburinoj, ĝojkrioj, kaj cimbaloj. 7 Kaj la
ludantaj virinoj kantis unuj al la aliaj, kaj diris:
Saul frapis milojn, Kaj David dekmilojn. 8 Kaj tio
tre kolerigis Saulon kaj ne plaĉis al li, kaj li diris:
Ili donis al David dekmilojn, kaj al mi ili donis
milojn; nun mankas al li ankoraŭ nur la reĝeco.
9 De tiu tago kaj plue Saul malamike rigardadis
Davidon. 10 En la morgaŭa tago okazis, ke la
malbona spirito, sendita de Dio, atakis Saulon,
kaj li furiozis en sia domo, kaj David ludis per sia
mano, kiel ĉiutage, kaj en la mano de Saul estis
lanco. 11 Kaj Saul ĵetis la lancon, kaj pensis: Mi
alpikos Davidon al la muro. Sed David forturnis
sin de li du fojojn. 12 Tiam Saul ektimis Davidon,
ĉar la Eternulo estis kun li, kaj de Saul Li Sin
forturnis. 13 Kaj Saul forigis lin de si kaj faris lin
milestro, kaj li iradis kaj venadis antaŭ la popolo.
14 Kaj David estis prudenta en ĉiuj siaj agoj, kaj
la Eternulo estis kun li. 15 Kaj Saul vidis, ke li
agas tre prudente, kaj li timis lin. 16 Sed la tuta
Izrael kaj Jehuda amis Davidon pro tio, kiamaniere
li iradis kaj venadis antaŭ ili. 17 Kaj Saul diris
al David: Jen estas mia pliaĝa filino Merab, mi
donos ŝin al vi kiel edzinon; nur estu al mi kuraĝa
kaj konduku la militojn de la Eternulo. Ĉar Saul
pensis: Mia mano lin ne tuŝu, sed li pereu de la
manoj de la Filiŝtoj. 18 Sed David diris al Saul:
Kiu mi estas, kaj kia estas la vivo de la familio
de mia patro en Izrael, ke mi fariĝu bofilo de la
reĝo? 19 Tamen, kiam venis la tempo, ke Merab,
la filino de Saul, estu donata al David, ŝi estis
fordonita kiel edzino al Adriel, la Meĥolatano.
20 Dume Miĥal, filino de Saul, ekamis Davidon,
kaj oni diris tion al Saul, kaj la afero plaĉis al li.
21 Kaj Saul pensis: Mi donos ŝin al li, por ke ŝi
fariĝu por li falilo, kaj por ke trafu lin la manoj
de la Filiŝtoj. Kaj Saul diris al David: Per la dua
filino fariĝu nun mia bofilo. 22 Kaj Saul ordonis al
siaj servantoj: Parolu al David sekrete, kaj diru:
Jen la reĝo vin favoras, kaj ĉiuj liaj servantoj vin
amas; boparenciĝu do nun kun la reĝo. 23 Kaj la
servantoj de Saul diris tiujn vortojn al David; sed
David diris: Ĉu vi opinias, ke estas afero facila
boparenciĝi kun la reĝo? mi estas ja homo malriĉa
kaj ne eminenta. 24 Kaj la servantoj de Saul
raportis al li, dirante: Tiajn vortojn diris David.
25 Tiam Saul diris: Tiamaniere diru al David: La
reĝo ne deziras alian edziĝan donacon krom cent
prepucioj de Filiŝtoj, por venĝi al la malamikoj
de la reĝo. Kaj Saul esperis faligi Davidon per la
manoj de la Filiŝtoj. 26 Kaj liaj servantoj diris al
David tiujn vortojn, kaj al David plaĉis la afero, ke
li boparenciĝos kun la reĝo. Kaj antaŭ ol venis la
destinita tempo, 27 David leviĝis kaj iris kun siaj
viroj kaj mortigis el la Filiŝtoj ducent virojn, kaj
David alportis iliajn prepuciojn en plena nombro
al la reĝo, por boparenciĝi kun la reĝo. Kaj Saul
donis al li sian filinon Miĥal kiel edzinon. 28 Kaj
Saul vidis kaj komprenis, ke la Eternulo estas kun
David, kaj ke Miĥal, la filino de Saul, lin amas. 29
Tiam Saul ankoraŭ pli ektimis Davidon, kaj Saul
fariĝis malamiko de David por ĉiam. 30 La estroj
de la Filiŝtoj eliradis, kaj ĉiufoje, kiam ili eliris,
David agis pli prudente ol ĉiuj servantoj de Saul,
kaj lia nomo fariĝis tre glora.

19 Saul diris al sia filo Jonatan kaj al ĉiuj siaj
servantoj, ke ili mortigu Davidon. 2 Sed
Jonatan, filo de Saul, tre amis Davidon. Kaj Jonatan
sciigis al David, dirante: Mia patro Saul intencas
mortigi vin; tial gardu vin, mi petas, morgaŭ
matene: iru en sekretan lokon kaj kaŝu vin. 3
Kaj mi eliros kaj stariĝos apud mia patro sur tiu
kampo, kie vi estos, kaj mi parolos pri vi al mia
patro; kaj kiam mi vidos, kiel la afero staras, mi
diros al vi. 4 Kaj Jonatan parolis pri David bonon
al sia patro Saul, kaj diris al li: La reĝo ne peku
kontraŭ sia sklavo David, ĉar li ne pekis kontraŭ
vi kaj ĉar liaj agoj estas tre bonaj por vi; 5 li riskis
sian vivon kaj mortigis la Filiŝton, kaj la Eternulo
faris grandan savon al la tuta Izrael; vi tion vidis,
kaj vi ĝojis; kial do vi volas peki kontraŭ senkulpa
sango kaj mortigi Davidon senkaŭze? 6 Kaj Saul
aŭskultis la voĉon de Jonatan, kaj Saul ĵuris: Mi
ĵuras per la Eternulo, li ne mortos. 7 Tiam Jonatan
alvokis Davidon, kaj Jonatan rakontis al li ĉion
ĉi tion; kaj Jonatan alkondukis Davidon al Saul,

ke li estu antaŭ ĉi tiu kiel antaŭe. 8 Komenciĝis
denove milito; kaj David eliris kaj batalis kontraŭ
la Filiŝtoj, kaj frapis ilin per granda frapo, kaj ili
forkuris de li. 9 Sed la malbona spirito, sendita de
la Eternulo, denove venis sur Saulon, kiam li sidis
en sia domo kaj lia lanco estis en lia mano kaj
David ludis per la mano. 10 Kaj Saul intencis alpiki
per la lanco Davidon al la muro; sed David forsaltis
de Saul, kaj la lanco enpikiĝis en la muron, kaj
David forkuris kaj saviĝis en tiu nokto. 11 Tiam
Saul sendis senditojn al la domo de David, por
fari gardon kontraŭ li kaj mortigi lin matene. Sed
al David diris lia edzino Miĥal jene: Se vi ne savos
vian animon en ĉi tiu nokto, vi morgaŭ estos
mortigita. 12 Kaj Miĥal malsuprenigis Davidon
per la fenestro, kaj li foriris, forkuris, kaj saviĝis.
13 Poste Miĥal prenis doman dion, metis ĝin sur la
liton, ĉirkaŭ ĝian kapon ŝi metis tapiŝon el kapra
felo, kaj kovris ĝin per vesto. 14 Kiam Saul sendis
senditojn, por preni Davidon, ŝi diris: Li estas
malsana. 15 Saul sendis la senditojn, ke ili rigardu
Davidon, kaj li diris al ili: Alportu lin al mi kun la
lito, por ke oni mortigu lin. 16 La senditoj venis,
kaj vidis, ke sur la lito estas doma dio kaj ĉirkaŭ
ĝia kapo estas tapiŝo el kapra felo. 17 Kaj Saul diris
al Miĥal: Kial vi tiel trompis min kaj foririgis mian
malamikon, ke li saviĝu? Kaj Miĥal diris al Saul: Li
diris al mi: Foririgu min, ĉar alie mi vin mortigos.
18 Dume David forkuris kaj saviĝis, kaj venis al
Samuel en Raman, kaj rakontis al li ĉion, kion faris
al li Saul. Kaj li kaj Samuel iris kaj restis en Najot.
19 Kaj oni raportis al Saul, dirante: Jen David estas
nun en Najot, en la regiono de Rama. 20 Tiam
Saul sendis senditojn, por preni Davidon. Sed ili
ekvidis aron da profetoj, kiuj estis profetantaj,
kaj Samuelon, kiu staris super ili; kaj venis sur la
senditojn de Saul la spirito de Dio, kaj ili ankaŭ
ekprofetis. 21 Kiam oni tion raportis al Saul, li
sendis aliajn senditojn; sed ankaŭ ili ekprofetis.
Kaj Saul plue sendis triajn senditojn, sed ankaŭ
ili ekprofetis. 22 Tiam li mem iris en Raman, kaj
venis al la granda puto, kiu estas en Seĥu, kaj
demandis: Kie estas Samuel kaj David? Kaj oni
respondis: En Najot, en la regiono de Rama. 23 Kaj
li iris tien, en Najoton en la Rama regiono; sed
tiam ankaŭ sur lin venis la spirito de Dio, kaj li
iris ĉiam profetante, ĝis li venis en Najoton en
la Rama regiono. 24 Kaj li ankaŭ demetis siajn
vestojn, kaj li ankaŭ profetis antaŭ Samuel, kaj li
kuŝis senveste dum tiu tuta tago kaj dum la tuta
nokto. Tial oni diras: Ĉu ankaŭ Saul estas inter la
profetoj?

20 Sed David forkuris el Najot en la Rama
regiono, kaj venis, kaj diris al Jonatan: Kion
mi faris? kio estas mia krimo? kaj kio estas mia
peko antaŭ via patro, ke li volas forpreni mian
animon? 2 Sed tiu diris al li: Tio certe ne fariĝos, vi
ne mortos; mia patro faras nenian aferon grandan
aŭ malgrandan, ne sciigante tion al mi; kial do mia
patro kaŝus antaŭ mi ĉi tiun aferon? tio ne fariĝos.
3 Tiam David plue ĵuris kaj diris: Via patro scias
bone, ke vi favoras min, tial li diris al si: Jonatan
ne devas scii ĉi tion, por ke li ne afliktiĝu; vere,
kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via animo,
inter mi kaj la morto estas nur unu paŝo. 4 Kaj
Jonatan diris al David: Kion ajn via animo diros,
tion mi faros por vi. 5 Tiam David diris al Jonatan:
Jen morgaŭ estos monatkomenco, kaj mi devas
sidi kun la reĝo ĉe la tagmanĝo; permesu, ke mi
foriru kaj kaŝu min sur la kampo ĝis vespero de la
tria tago. 6 Se via patro demandos pri mi, tiam
diru: David forte petis min, ke li kuru al sia urbo
Bet-Leĥem, ĉar tie estas ĉiujara oferado de la tuta
familio. 7 Se li diros: Bone, tiam estos paco al via
sklavo; sed se li ekkoleros, tiam sciu, ke malbono
jam estas decidita de li. 8 Faru do favorkoraĵon al
via sklavo, ĉar vi akceptis vian sklavon kun vi en
interligon antaŭ la Eternulo; kaj se mi havas sur
mi ian kulpon, tiam mortigu min vi; sed por kio
vi venigus min al via patro? 9 Sed Jonatan diris:
Neniam tio fariĝu al vi, ke mi scius, ke mia patro
decidis malbonon kontraŭ vi, kaj mi ne sciigus
tion al vi. 10 Kaj David diris al Jonatan: Kiu diros
al mi, se via patro donos al vi respondon kruelan?
11 Jonatan diris al David: Venu, ni eliros sur la
kampon. Kaj ambaŭ eliris sur la kampon. 12 Tiam
Jonatan diris al David: La Eternulo, Dio de Izrael,
se mi esploros mian patron ĝis postmorgaŭ, kaj
konvinkiĝos, ke li estas favora al David, kaj se mi
tiam ne sendos al vi kaj ne malkaŝos al viaj oreloj
— 13 tiam la Eternulo punu kaj repunu Jonatanon.
Sed se al mia patro plaĉos io malbona kontraŭ
vi, tion mi ankaŭ malkaŝos al viaj oreloj, kaj mi
forliberigos vin, ke vi iru en paco; kaj la Eternulo
estu kun vi, kiel Li estis kun mia patro. 14 Kaj se
mi ankoraŭ vivos, ĉu vi ne agos kun mi favorkore,
ke mi ne mortu? 15 Kaj vian favorkorecon ne
fortiru de mia domo eterne, eĉ ne tiam, kiam la
Eternulo ekstermos ĉiujn malamikojn de David de
sur la tero. 16 Tiamaniere faris Jonatan interligon
kun la domo de David, se la Eternulo punos la
malamikojn de David. 17 Kaj Jonatan plue ĵuris
al David pri sia amo al li, ĉar li amis lin kiel sian
animon. 18 Kaj Jonatan diris al li: Morgaŭ estos
komenco de monato, kaj oni demandos pri vi,

ĉar oni rimarkos vian sidlokon. 19 En la tria tago
rapidu kaj venu al la loko, kie vi kaŝis vin dum la
labora tago, kaj vi sidos apud la ŝtono Ezel. 20 Kaj
mi pafos preter ĝin tri sagojn, kvazaŭ pafante al
celo. 21 Kaj poste mi sendos junulon, dirante: Iru,
trovu la sagojn. Se mi diros al la junulo: Jen la
sagoj estas antaŭ vi, prenu ilin kaj venu — tiam
estas paco al vi kaj nenio minacas, kiel vivas la
Eternulo. 22 Sed se mi tiel diros al la junulo: Jen la
sagoj estas post vi malproksime — tiam foriru, ĉar
la Eternulo vin forsendas. 23 Kaj koncerne tion,
kion parolis inter ni mi kaj vi, la Eternulo estu
inter mi kaj vi por ĉiam. 24 Tiam David kaŝis sin
sur la kampo. Kaj kiam estis la monatkomenco,
la reĝo sidiĝis al tagmanĝo; 25 kaj kiam la reĝo
sidiĝis sur sia loko, kiel ĉiufoje, sur la sidloko
apud la muro, Jonatan leviĝis, kaj Abner sidiĝis
apud Saul, kaj la loko de David restis neokupita.
26 Sed Saul diris nenion en tiu tago, ĉar li pensis:
Io okazis al li, verŝajne li estas malpura, li ne
puriĝis. 27 Estis la dua tago de la monatkomenco,
kaj la loko de David restis neokupita. Tiam Saul
diris al sia filo Jonatan: Kial la filo de Jiŝaj ne
venis hieraŭ nek hodiaŭ al la tagmanĝo? 28 Kaj
Jonatan respondis al Saul: David forte petis min,
ke li iru Bet-Leĥemon, 29 kaj li diris: Forliberigu
min, ĉar ni havas en la urbo familian oferadon,
kaj mia frato ordonis al mi esti tie; tial nun, se
vi estas favora al mi, permesu, ke mi rapidu tien
kaj ke mi vidu miajn fratojn. Tial li ne venis al
la tablo de la reĝo. 30 Tiam ekflamis la kolero
de Saul kontraŭ Jonatan, kaj li diris al li: Ho, filo
de obstina virino! ĉu mi ne scias, ke vi elektis al
vi la filon de Jiŝaj, por via malhonoro kaj por la
malhonoro de via patrino? 31 Ĉar tiel longe, kiel
la filo de Jiŝaj vivos sur la tero, ne fortikiĝos vi
nek via regno. Nun sendu, kaj venigu lin al mi,
ĉar li meritas la morton. 32 Sed Jonatan respondis
al sia patro Saul kaj diris al li: Pro kio oni mortigu
lin? kion li faris? 33 Tiam Saul ĵetis sur lin la
lancon, por frapi lin. Tiam Jonatan komprenis,
ke ĉe lia patro ĝi estas afero decidita, mortigi
Davidon. 34 Kaj Jonatan en forta kolero levis sin
de ĉe la tablo; kaj li nenion manĝis en tiu dua tago
de la monatkomenco; ĉar li malĝojis pro David,
ke lia patro tiel insultis lin. 35 En la sekvanta
mateno Jonatan eliris sur la kampon en la tempo
interkonsentita kun David, kaj malgranda knabo
estis kun li. 36 Kaj li diris al sia knabo: Kuru,
trovu la sagojn, kiujn mi pafas. La knabo kuris,
kaj li pafĵetis la sagon malproksime trans lin.
37 Kiam la knabo venis al la loko, kien Jonatan
pafĵetis la sagon, Jonatan ekkriis al la junulo,
dirante: La sago kuŝas ja post vi malproksime.
38 Kaj Jonatan kriis al la knabo: Tuj, rapidu, ne
staru. Kaj la knabo de Jonatan kolektis la sagojn
kaj venis al sia sinjoro. 39 Kaj la knabo nenion
sciis; nur Jonatan kaj David sciis la aferon. 40
Jonatan fordonis siajn armilojn al la knabo, kiu
estis ĉe li, kaj diris al li: Iru, portu en la urbon.
41 Kiam la knabo foriris, David leviĝis de la suda
flanko, ĵetis sin vizaĝaltere, kaj salutis tri fojojn;
kaj ili kisis sin reciproke, kaj ploris ambaŭ kune,
sed David pli. 42 Kaj Jonatan diris al David: Iru
en paco, kiel ni ĵuris ambaŭ per la nomo de la
Eternulo, dirante: La Eternulo estu inter mi kaj vi,
inter mia idaro kaj via idaro eterne. Kaj li leviĝis
kaj foriris, kaj Jonatan venis en la urbon.

21 Kaj David venis en Nobon al la pastro
Aĥimeleĥ, kaj Aĥimeleĥ time eliris renkonte
al David, kaj diris al li: Kial vi estas sola kaj neniu
estas kun vi? 2 Kaj David respondis al la pastro
Aĥimeleĥ: La reĝo ion komisiis al mi, kaj diris
al mi: Neniu ion sciu pri la afero, por kiu mi
sendas vin kaj kiun mi komisiis al vi; tial por miaj
junuloj mi destinis lokon tian kaj tian. 3 Nun
kion vi havas sub la mano? donu en mian manon
kvin panojn, aŭ tion, kio troviĝos. 4 Kaj la pastro
respondis al David kaj diris: Simplan panon mi
ne havas sub mia mano, estas nur pano sankta,
se la junuloj nur detenis sin de virinoj. 5 Tiam
David respondis al la pastro kaj diris al li: Virinoj
estas for de ni de hieraŭ kaj antaŭhieraŭ, de la
momento, kiam mi eliris, kaj la apartenaĵoj de la
junuloj estas sanktaj; se la vojo estas malsankta,
ĝi ankoraŭ hodiaŭ sanktiĝos per la apartenaĵoj.
6 Tiam la pastro donis al li la sanktaĵon, ĉar ne
estis tie pano krom la panoj de propono, kiuj estis
forprenitaj de antaŭ la Eternulo, por meti varman
panon post la formeto de tiuj. 7 Tie unu el la
servantoj de Saul estis enŝlosita en tiu tago antaŭ
la Eternulo; lia nomo estis Doeg la Edomido, la
ĉefa el la paŝtistoj de Saul. 8 Kaj David diris al
Aĥimeleĥ: Ĉu vi ne havas sub via mano lancon aŭ
glavon? ĉar nek mian glavon, nek miajn aliajn
batalilojn mi prenis kun mi, ĉar la afero de la
reĝo estis urĝa. 9 Tiam la pastro diris: La glavo
de Goljat, la Filiŝto, kiun vi mortigis en la valo
de Ela, jen ĝi estas, envolvita en vesto, malantaŭ
la efodo. Se vi volas preni ĝin al vi, prenu, ĉar
ne haviĝas alia krom ĉi tiu. Kaj David diris: Ne
ekzistas simila al ĝi, donu ĝin al mi. 10 Kaj David
leviĝis kaj forkuris en tiu tago de Saul, kaj venis
al Aĥiŝ, reĝo de Gat. 11 Kaj la servantoj de Aĥiŝ
diris al li: Tio estas ja David, reĝo de la lando! pri

li oni ja kantis, dancante, kaj dirante: Saul frapis
milojn, Kaj David dekmilojn! 12 David metis tiujn
vortojn en sian koron, kaj tre ektimis Aĥiŝon, la
reĝon de Gat. 13 Tial li ŝanĝis sian aspekton antaŭ
iliaj okuloj, furiozis inter iliaj manoj, desegnis sur
la pordoj de la pordego, kaj fluigis salivon sur sian
barbon. 14 Tiam Aĥiŝ diris al siaj servantoj: Vi
vidas ja, ke ĉi tiu homo estas freneza; kial do vi
venigis lin al mi? 15 Ĉu mankas al mi frenezuloj,
ke vi alkondukis ĉi tiun, ke li faru frenezaĵojn
antaŭ mi? ĉu tia povas eniri en mian domon?

22 Kaj David foriris de tie, kaj saviĝis en la
kaverno Adulam. Kiam tion aŭdis liaj fratoj
kaj la tuta domo de lia patro, ili venis al li tien. 2
Kaj kolektiĝis al li ĉiuj viroj premataj, ŝulduloj,
afliktitoj, kaj li fariĝis ilia estro; ili estis kun li
ĉirkaŭ kvarcent viroj. 3 Kaj de tie David iris en
Micpen de Moab, kaj li diris al la reĝo de Moab:
Permesu al mia patro kaj al mia patrino resti ĉe
vi, ĝis mi ekscios, kion faros al mi Dio. 4 Kaj li
alkondukis ilin al la reĝo de Moab, kaj ili restis ĉe
li la tutan tempon, kiun David estis en la fortikaĵo.
5 Sed la profeto Gad diris al David: Ne restu en la
fortikaĵo; iru kaj venu en la landon de Jehuda.
Kaj David iris kaj venis en la arbaron Ĥeret. 6
Saul aŭdis, ke aperis David kaj la viroj, kiuj estis
kun li. Saul tiam sidis en Gibea sub la tamarisko
sur la altaĵo, kaj lia lanco estis en lia mano, kaj
ĉiuj liaj servantoj staris apud li. 7 Kaj Saul diris
al siaj servantoj, kiuj staris apud li: Aŭskultu,
idoj de Benjamen: ĉu al ĉiuj el vi la filo de Jiŝaj
donos kampojn kaj vinberĝardenojn? ĉu vin ĉiujn
li faros milestroj kaj centestroj? 8 ĉar vi ĉiuj
faris konspiron kontraŭ mi, kaj neniu sciigis al
miaj oreloj, ke mia filo faris interligon kun la
filo de Jiŝaj, kaj neniu el vi kompatas min kaj
sciigis al miaj oreloj, ke mia filo instigis mian
sklavon kontraŭ mi, por fari insidon, kiel nun. 9
Tiam respondis Doeg la Edomido, kiu staris kun
la servantoj de Saul, kaj li diris: Mi vidis, ke la
filo de Jiŝaj venis en Nobon al Aĥimeleĥ, filo de
Aĥitub. 10 Kaj ĉi tiu demandis pri li la Eternulon,
kaj donis al li manĝaĵon, kaj ankaŭ la glavon de la
Filiŝto Goljat li donis al li. 11 Tiam la reĝo sendis
voki la pastron Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub, kaj la
tutan domon de lia patro, la pastrojn, kiuj estis en
Nob, kaj ili ĉiuj venis al la reĝo. 12 Kaj Saul diris:
Aŭskultu, filo de Aĥitub! Kaj ĉi tiu respondis: Jen
mi estas, mia sinjoro. 13 Kaj Saul diris al li: Kial
vi faris konspiron kontraŭ mi, vi kaj la filo de
Jiŝaj, kiam vi donis al li panon kaj glavon, kaj
demandis pri li Dion, por ke li leviĝu kontraŭ mi
inside, kiel nun? 14 Kaj Aĥimeleĥ respondis al la
reĝo kaj diris: Kiu do el ĉiuj viaj servantoj estas
tiel fidela, kiel David, kiu estas bofilo de la reĝo
kaj fervore vin obeas kaj estas estimata en via
domo? 15 ĉu hodiaŭ mi komencis demandi pri
li Dion? neniel mi tion farus! la reĝo ne kulpigu
pri tio sian sklavon, nek la tutan domon de mia
patro; ĉar via sklavo sciis pri ĉio ĉi tio nenion
malgrandan nek grandan. 16 Sed la reĝo diris:
Vi devas morti, Aĥimeleĥ, vi kaj la tuta domo de
via patro. 17 Kaj la reĝo diris al la kuristoj, kiuj
staris apud li: Turnu vin kaj mortigu la pastrojn
de la Eternulo, ĉar ili estas en interkonsento kun
David; ili sciis, ke li estas forkurinto, kaj tamen ili
ne raportis al mi. Sed la servantoj de la reĝo ne
volis levi siajn manojn, por frapi la pastrojn de la
Eternulo. 18 Tiam la reĝo diris al Doeg: Turnu vin
vi kaj frapu la pastrojn. Kaj Doeg la Edomido sin
turnis kaj frapis la pastrojn, kaj mortigis en tiu
tago okdek kvin virojn, kiuj portis linajn efodojn.
19 Kaj Nobon, la urbon de la pastroj, li frapis per la
akraĵo de la glavo, la virojn kaj virinojn, infanojn
kaj suĉinfanojn, bovojn kaj azenojn kaj ŝafojn,
ĉion per la akraĵo de la glavo. 20 Sed forsaviĝis
unu filo de Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub; lia nomo
estis Ebjatar; li forkuris al David. 21 Kaj Ebjatar
rakontis al David, ke Saul mortigis la pastrojn de
la Eternulo. 22 Tiam David diris al Ebjatar: Mi sciis
en tiu tago, kiam tie estis Doeg la Edomido, ke
li certe raportos al Saul; mi estas kulpa pri ĉiuj
animoj de via patrodomo. 23 Restu ĉe mi, ne timu;
ĉar kiu serĉos mian animon, tiu serĉos ankaŭ vian
animon; sed vi estos gardata ĉe mi.

23 Oni raportis al David la sciigon: Jen la
Filiŝtoj militas kontraŭ Keila kaj prirabas la
draŝejojn. 2 Tiam David demandis la Eternulon,
dirante: Ĉu mi iru kaj frapu tiujn Filiŝtojn? Kaj la
Eternulo diris al David: Iru kaj frapu la Filiŝtojn,
kaj savu Keilan. 3 Sed la viroj de David diris al li:
Jen ĉi tie en Judujo ni timas; kiel do estos, kiam
ni iros al Keila, al la taĉmentoj de la Filiŝtoj? 4
Tiam David denove demandis la Eternulon, kaj
la Eternulo respondis al li, dirante: Leviĝu, iru
al Keila, ĉar Mi transdonos la Filiŝtojn en viajn
manojn. 5 Kaj David kun siaj viroj iris al Keila kaj
batalis kontraŭ la Filiŝtoj kaj forpelis iliajn brutojn
kaj frapis ilin per granda frapo; tiamaniere David
savis la loĝantojn de Keila. 6 Kiam Ebjatar, filo de
Aĥimeleĥ, forkuris al David en Keilan, li kunportis
kun si efodon. 7 Oni raportis al Saul, ke David
venis en Keilan. Tiam Saul diris: Dio transdonis lin
en mian manon, ĉar li estas enŝlosita, enirinte en
urbon, kiu havas pordojn kaj riglilojn. 8 Kaj Saul
kunvokigis la tutan popolon por milito, por iri al

Keila, por sieĝi Davidon kaj liajn virojn. 9 Kiam
David eksciis, ke Saul intencas malbonon kontraŭ
li, li diris al la pastro Ebjatar: Donu la efodon. 10
Kaj David diris: Ho Eternulo, Dio de Izrael, Via
sklavo aŭdis, ke Saul intencas veni al Keila, por
pereigi la urbon pro mi. 11 Ĉu transdonos min la
loĝantoj de Keila en lian manon? ĉu venos ĉi tien
Saul, kiel aŭdis Via sklavo? Ho Eternulo, Dio de
Izrael, diru tion al Via sklavo! Kaj la Eternulo diris:
Li venos. 12 Kaj David diris: Ĉu la loĝantoj de Keila
transdonos min kaj miajn homojn en la manon
de Saul? Kaj la Eternulo diris: Ili transdonos. 13
Tiam leviĝis David kun siaj viroj, ĉirkaŭ sescent
homoj, kaj eliris el Keila, kaj iris, kien ili povis iri.
Kaj al Saul oni raportis, ke David foriĝis el Keila,
kaj tial li decidis ne eliri. 14 Sed David restis en
la dezerto en nealirebla loko, kaj li restis sur la
monto en la dezerto Zif. Saul ĉiam serĉis lin, sed
Dio ne transdonis lin en lian manon. 15 David
vidis, ke Saul eliris, por serĉi lian animon; kaj
David estis en la dezerto Zif, inter arbetaĵoj. 16
Kaj leviĝis Jonatan, filo de Saul, kaj iris al David
en la arbetaĵojn, kaj kuraĝigis lin per la nomo
de Dio, 17 kaj diris al li: Ne timu, ĉar ne atingos
vin la mano de mia patro Saul; kaj vi reĝos super
Izrael, kaj mi estos la dua post vi, kaj eĉ mia
patro Saul tion bone scias. 18 Kaj ili ambaŭ faris
interligon antaŭ la Eternulo; kaj David restis en
la arbetaĵaro, kaj Jonatan iris al sia domo. 19
Dume Zifanoj venis al Saul en Gibean, kaj diris:
David sin kaŝas ĉe ni en nealirebla loko, inter
arbetaĵoj, sur la monteto Ĥaĥila, kiu estas sude de
la dezerto; 20 kaj nun laŭ la tuta deziro de via
koro, ho reĝo, iru tien, kaj ni transdonos lin en la
manon de la reĝo. 21 Kaj Saul diris: La Eternulo
benu vin pro tio, ke vi kompatis min. 22 Iru, mi
petas, informiĝu ankoraŭ, kaj ekkonu kaj rigardu
lian lokon, kie paŝas lia piedo, kaj kiu lin tie vidis;
ĉar oni diris al mi, ke li estas tre ruza. 23 Kaj
rigardu kaj eksciu ĉiujn kaŝejojn, kie li sin kaŝas,
kaj revenu al mi kun certeco, kaj tiam mi iros kun
vi. Se li troviĝas en la lando, mi serĉos lin en ĉiuj
milejoj de Jehuda. 24 Ili leviĝis kaj iris en Zifon
antaŭ Saul. Sed David kaj liaj homoj estis en la
dezerto Maon, sur la ebenaĵo sude de la dezerto.
25 Kiam Saul kun siaj homoj iris, por serĉi, oni
sciigis Davidon, kaj li malsupreniris al la roko kaj
restis en la dezerto Maon. Kaj kiam Saul aŭdis
tion, li postkuris Davidon en la dezerto Maon. 26
Saul iris sur unu flanko de la monto, kaj David kun
siaj homoj sur la dua flanko. David rapidis foriri
de Saul, kaj Saul kun siaj homoj penis ĉirkaŭi
Davidon kaj liajn homojn, por kapti ilin. 27 Sed
venis sendito al Saul, kaj diris: Rapide iru, ĉar
la Filiŝtoj atakis la landon. 28 Tiam Saul ĉesis
postkuri Davidon, kaj iris kontraŭ la Filiŝtojn; tial
oni donis al tiu loko la nomon Roko de Disiĝo. 29
Kaj David leviĝis de tie, kaj ekloĝis sur nealirebla
loko de En-Gedi.

24 Kiam Saul revenis de sia iro kontraŭ la
Filiŝtoj, oni raportis al li, dirante: Jen David
estas en la dezerto En-Gedi. 2 Tiam Saul prenis
tri mil virojn, elektitajn el la tuta Izrael, kaj iris
serĉi Davidon kaj liajn homojn sur la rokoj de
la ibeksoj. 3 Kaj li venis al la baraĵoj de la ŝafoj
ĉe la vojo; tie estis kaverno; kaj Saul eniris tien
por natura bezono. Kaj David kun siaj homoj
estis en la profundo de la kaverno. 4 Tiam la
homoj de David diris al li: Jen estas la tago, pri
kiu la Eternulo diris al vi: Jen Mi transdonos vian
malamikon en viajn manojn, por ke vi faru al
li tion, kio plaĉos al vi. Sed David leviĝis, kaj
nerimarkite detranĉis anguleton de la vesto de
Saul. 5 Tamen post tio la koro de David ekbatis
en li pro tio, ke li detranĉis la vestanguleton de
Saul. 6 Kaj li diris al siaj homoj: La Eternulo gardu
min, ke mi ne faru tian faron al mia sinjoro, al
la sanktoleito de la Eternulo, etendante mian
manon kontraŭ lin; li estas ja sanktoleito de la
Eternulo. 7 Kaj David repuŝis siajn homojn per
la vortoj, kaj ne permesis al ili leviĝi kontraŭ
Saulon. Kaj Saul leviĝis el la kaverno kaj iris sur
la vojon. 8 Post tio leviĝis David kaj eliris el la
kaverno, kaj kriis post Saul jene: Mia sinjoro, ho
reĝo! Saul ekrigardis malantaŭen, kaj tiam David
klinis sian vizaĝon al la tero kaj adorkliniĝis. 9
Kaj David diris al Saul: Kial vi aŭskultas la vortojn
de homoj, kiuj diras: Jen David serĉas malbonon
kontraŭ vi? 10 Jen hodiaŭ viaj okuloj vidis, ke la
Eternulo transdonis vin hodiaŭ en mian manon
en la kaverno, kaj oni diris, ke mi mortigu vin;
sed mi indulgis vin, kaj mi diris: Mi ne etendos
mian manon kontraŭ mian sinjoron, ĉar li estas
sanktoleito de la Eternulo. 11 Mia patro, rigardu
kaj vidu la anguleton de via vesto en mia mano;
el tio, ke mi detranĉis la anguleton de via vesto,
sed ne mortigis vin, sciu kaj vidu, ke mi ne havas
malbonon nek krimon en mia mano kaj mi ne
pekis kontraŭ vi; sed vi postkuras mian animon,
por preni ĝin. 12 La Eternulo juĝu inter mi kaj vi,
kaj la Eternulo venĝu al vi pro mi; sed mia mano
ne estos sur vi. 13 Kiel diras antikva proverbo:
De malpiuloj eliras malpiaĵo; sed mia mano ne
estos sur vi. 14 Post kiu eliris la reĝo de Izrael?
kiun vi postkuras? malvivan hundon, unu pulon.
15 La Eternulo estu juĝanto kaj juĝu inter mi kaj

vi, kaj Li rigardu kaj prizorgu mian proceson kaj
defendu min kontraŭ via mano. 16 Kaj kiam David
finis la paroladon de tiuj vortoj al Saul, Saul diris:
Ĉu tio estas via voĉo, mia filo David? Kaj Saul
levis sian voĉon kaj ekploris. 17 Kaj li diris al
David: Vi estas pli justa ol mi; ĉar vi repagis al
mi per bono, dum mi repagis al vi per malbono.
18 Kaj hodiaŭ vi montris al mi, kiel vi agis bone
kun mi; ĉar la Eternulo transdonis min en vian
manon, kaj vi ne mortigis min. 19 Kiam homo
trovas sian malamikon, ĉu li forliberigas lin en
bona maniero? La Eternulo repagu al vi per bono
pro tio, kion vi hodiaŭ faris al mi. 20 Kaj jen nun
mi eksciis, ke vi fariĝos reĝo, kaj fortikiĝos en via
mano la regno de Izrael. 21 Ĵuru do al mi per la
Eternulo, ke vi ne ekstermos mian idaron post mi
kaj vi ne malaperigos mian nomon el la domo de
mia patro. 22 Kaj David ĵuris al Saul. Tiam Saul
foriris al sia domo, kaj David kun siaj homoj iris
en la rifuĝejon.

25 Samuel mortis; kaj kolektiĝis ĉiuj Izraelidoj,
kaj priploris lin kaj enterigis lin en lia
domo en Rama. Kaj David leviĝis, kaj foriris en
la dezerton Paran. 2 Estis viro en Maon, kiu
havis siajn aferojn en Karmel; tiu homo estis tre
potenca, li havis tri mil ŝafojn kaj mil kaprojn.
Tiam oni estis tondanta liajn ŝafojn en Karmel. 3
La nomo de tiu viro estis Nabal, kaj la nomo de lia
edzino estis Abigail. La virino estis prudenta kaj
belaspekta; sed la viro estis malmola kaj malbona
en siaj agoj, kaj li estis Kalebido. 4 Kiam David
aŭdis en la dezerto, ke Nabal tondas siajn ŝafojn,
5 tiam David sendis dek junulojn, kaj David diris
al la junuloj: Iru Karmelon, kaj venu al Nabal kaj
salutu lin en mia nomo, 6 kaj diru: Feliĉon al vi!
paco estu al vi, paco al via domo, kaj paco al ĉio,
kio apartenas al vi. 7 Mi aŭdis, ke oni tondas al vi
la ŝafojn. Nu, viaj paŝtistoj estis kun ni, kaj ni ne
ofendis ilin, kaj nenio perdiĝis ĉe ili dum la tuta
tempo, kiun ili estis en Karmel. 8 Demandu viajn
junulojn, kaj ili diros al vi; tial miaj junuloj akiru
vian favoron, tiom pli, ke ni venis al festa tago;
donu afable, kion trovos via mano, al viaj sklavoj
kaj al via filo David. 9 Kaj la servantoj de David
iris, kaj diris al Nabal ĉiujn tiujn vortojn en la
nomo de David, kaj haltis. 10 Sed Nabal respondis
al la servantoj de David, dirante: Kiu estas David?
kaj kiu estas la filo de Jiŝaj? nun estas multe da
tiaj servantoj, kiuj foriĝis de siaj sinjoroj. 11 Ĉu
mi prenu mian panon kaj mian akvon, kaj mian
viandon, kiun mi buĉigis por miaj tondantoj, kaj
mi donu tion al homoj, pri kiuj mi ne scias, de
kie ili estas? 12 Kaj la servantoj de David ekiris
returne sian vojon, kaj revenis kaj raportis al li
ĉiujn tiujn vortojn. 13 Tiam David diris al siaj
homoj: Zonu ĉiu sian glavon! Kaj ili zonis ĉiu sian
glavon, kaj ankaŭ David zonis sian glavon; kaj iris
kun David ĉirkaŭ kvarcent viroj, kaj ducent restis
ĉe la armilaro. 14 Sed al Abigail, edzino de Nabal,
unu el la servantoj raportis, dirante: Jen David
sendis senditojn el la dezerto, por deziri feliĉon al
nia sinjoro, sed li forofendis ilin; 15 kaj tiuj homoj
estis tre bonaj por ni, kaj ili ne ofendis nin, kaj
nenio perdiĝis ĉe ni dum la tuta tempo, kiun ni
iradis kun ili, estante sur la kampo; 16 muro ili
estis por ni kiel en la nokto, tiel en la tago, la
tutan tempon, kiun ni estis kun ili, paŝtante la
ŝafojn; 17 tial nun pripensu kaj rigardu, kion vi
devas fari, ĉar decidita estas malbono kontraŭ nia
sinjoro kaj kontraŭ lia tuta domo; kaj li estas ja
malhumila homo, oni ne povas paroli kun li. 18
Tiam Abigail rapide prenis ducent panojn kaj du
felsakojn da vino kaj kvin pretigitajn ŝafojn kaj
kvin mezurojn da rostitaj grajnoj kaj cent kukojn
sekvinberajn kaj ducent kukojn figajn, kaj metis
ĉion sur azenojn. 19 Kaj ŝi diris al siaj servantoj:
Iru antaŭ mi, jen mi venas post vi. Sed al sia edzo
Nabal ŝi nenion diris. 20 Dum ŝi estis rajdanta sur
la azeno kaj malleviĝanta al la bazo de la monto,
jen David kun siaj homoj malleviĝas renkonte
al ŝi, kaj ŝi renkontiĝis kun ili. 21 Dume David
estis dirinta: Nur vane mi gardis la apartenaĵon
de tiu homo en la dezerto, ke nenio perdiĝis el
lia havo; li repagis al mi malbonon pro bono; 22
tiel Dio faru al la malamikoj de David kaj pli: el
ĉio, kio apartenas al li, mi restigos ĝis la morgaŭa
mateniĝo neniun virseksulon. 23 Kiam Abigail
ekvidis Davidon, ŝi rapide deiris de la azeno, kaj
ĵetis sin antaŭ David vizaĝaltere kaj adorkliniĝis
ĝis la tero. 24 Kaj ŝi ĵetis sin antaŭ liajn piedojn,
kaj diris: Sur mi, mia sinjoro, estas la krimo;
permesu, ke via sklavino parolu al viaj oreloj,
kaj aŭskultu la vortojn de via sklavino. 25 Mia
sinjoro ne atentu tiun malvirtan viron Nabal,
ĉar kia estas lia nomo, tia li mem estas: Nabal
estas lia nomo, kaj malsaĝecon li havas en si; kaj
mi, via sklavino, ne vidis la servantojn de mia
sinjoro, kiujn vi sendis. 26 Kaj nun, mia sinjoro,
kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via animo,
la Eternulo retenas vin, ke vi ne falu en sangon
kaj ke vi ne helpu vin per via propra mano;
nun estu kiel Nabal viaj malamikoj, kaj tiuj, kiuj
deziras malbonon al mia sinjoro. 27 Kaj jen ĉi tiu
benaĵo, kiun via sklavino alportis al mia sinjoro;
ĝi estu donita al la servantoj, kiuj sekvas mian
sinjoron. 28 Pardonu, mi petas, la krimon de via

sklavino, ĉar la Eternulo aranĝos al mia sinjoro
domon fidindan, pro tio, ke mia sinjoro militas
la militojn de la Eternulo; kaj malbono neniam
estu trovata ĉe vi. 29 Se leviĝis homo, por vin
persekuti kaj serĉi vian animon, la animo de mia
sinjoro tamen estas ĉirkaŭbarita per ĉirkaŭbaro
de vivo ĉe la Eternulo, via Dio; sed la animo de
viaj malamikoj estos forĵetita kvazaŭ per ĵetilo. 30
Kiam la Eternulo faros al mia sinjoro ĉion bonan,
kiun Li promesis, kaj faros vin estro super Izrael,
31 tiam ĉi tio ne estu por vi puŝiĝilo nek korfalilo
por mia sinjoro, se vi verŝos sangon senkaŭze kaj
se mia sinjoro helpos sin mem. Tiam la Eternulo
faros bonon al mia sinjoro, kaj vi rememoros
vian sklavinon. 32 Tiam David diris al Abigail:
Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu sendis
vin hodiaŭ al mi renkonte. 33 Kaj benata estu
via elokventeco, kaj benata estu vi, kiu malhelpis
min hodiaŭ de enfalo en sangon kaj de helpado
al mi per mia propra mano. 34 Sed kiel vivas la
Eternulo, Dio de Izrael, kiu malhelpis min fari al
vi malbonon: se vi ne rapidus kaj ne venus al mi
renkonte, ĝis la mateniĝo restus ĉe Nabal neniu
virseksulo. 35 Kaj David prenis el ŝia mano tion,
kion ŝi alportis al li, kaj li diris al ŝi: Iru pace al via
domo; vidu, mi aŭskultis vian voĉon kaj honoris
vian vizaĝon. 36 Kiam Abigail venis al Nabal, jen li
havis festenon en sia domo, kiel festeno de reĝo,
kaj la koro de Nabal estis gaja en li, kaj li estis tre
ebria; sed ŝi diris al li nenion malgrandan nek
grandan ĝis la mateniĝo. 37 Matene, kiam la vino
eliris el Nabal, lia edzino rakontis al li tion, kio
okazis; tiam rigidiĝis en li lia koro, kaj li fariĝis
kiel ŝtono. 38 Post dek tagoj la Eternulo frapis
Nabalon, kaj li mortis. 39 Kiam David aŭdis, ke
Nabal mortis, li diris: Benata estu la Eternulo, kiu
juĝe punis pro la malhonoro, kiun mi havis de
Nabal, kaj Sian sklavon Li detenis de malbono,
kaj la malbonecon de Nabal la Eternulo returnis
sur lian kapon. Kaj David sendis kaj paroligis al
Abigail, ke li volas preni ŝin al si kiel edzinon.
40 Kaj venis la servantoj de David al Abigail en
Karmelon, kaj diris al ŝi jene: David sendis nin
al vi, por preni vin al li kiel edzinon. 41 Tiam ŝi
leviĝis, kaj kliniĝis kun la vizaĝo ĝis la tero, kaj
diris: Jen via sklavino estas servantino, por lavi
la piedojn de la servantoj de mia sinjoro. 42 Kaj
Abigail rapide leviĝis kaj ekrajdis sur azeno, kaj
ŝiaj kvin servantinoj ekiris post ŝi, kaj ŝi sekvis
la senditojn de David kaj fariĝis lia edzino. 43
Ankaŭ Aĥinoamon el Jizreel David prenis, kaj ili
ambaŭ fariĝis liaj edzinoj. 44 Sed Saul fordonis
sian filinon Miĥal, edzinon de David, al Palti, filo
de Laiŝ, el Galim.

26 Venis la Zifanoj al Saul en Gibean, kaj diris:
David ja kaŝas sin sur la monteto Ĥaĥila,
kiu estas antaŭ la dezerto. 2 Tiam Saul leviĝis
kaj ekiris al la dezerto Zif, kaj kun li estis tri mil
viroj elektitaj el Izrael, por serĉi Davidon en la
dezerto Zif. 3 Kaj Saul starigis sian tendaron sur la
monteto Ĥaĥila, kiu estas antaŭ la dezerto, apud
la vojo. Kaj David estis en la dezerto, kaj vidis,
ke Saul venis en la dezerton, por lin serĉi. 4 Kaj
David sendis esplorrigardantojn, kaj konvinkiĝis,
ke Saul efektive venis. 5 Tiam David leviĝis, kaj
venis al la loko, kie staris tendare Saul, kaj David
rigardis la lokon, kie kuŝis Saul, kaj Abner, filo de
Ner, lia militestro. Saul kuŝis en la centro de la
tendaro, kaj la tuta popolo ĉirkaŭ li. 6 Kaj David
ekparolis kaj diris al Aĥimeleĥ la Ĥetido, kaj al
Abiŝaj, filo de Ceruja, frato de Joab, jene: Kiu iros
kun mi al Saul en la tendaron? Kaj Abiŝaj diris:
Mi iros kun vi. 7 Kaj David kaj Abiŝaj venis al
la popolo nokte; kaj jen Saul kuŝas kaj dormas
en la centro de la tendaro, kaj lia lanco estas
enfiksita en la tero apud lia kaploko, kaj Abner
kaj la popolo kuŝas ĉirkaŭe. 8 Tiam Abiŝaj diris
al David: Dio transdonis hodiaŭ vian malamikon
en viajn manojn; nun permesu, ke mi trapiku lin
per la lanco al la tero unu fojon; duan fojon mi
tion ne faros al li. 9 Sed David diris al Abiŝaj: Ne
pereigu lin; ĉar kiu povas senpune etendi sian
manon kontraŭ la sanktoleiton de la Eternulo?
10 Kaj David diris: Mi ĵuras per la Eternulo, ke
nur la Eternulo lin frapos; aŭ venos lia tago kaj
li mortos, aŭ li iros en militon kaj pereos. 11 La
Eternulo gardu min, ke mi ne etendu mian manon
kontraŭ sanktoleiton de la Eternulo! nun prenu la
lancon, kiu estas apud lia kaploko, kaj la vazon
kun la akvo, kaj ni foriru. 12 Kaj David prenis la
lancon kaj la vazon kun la akvo de la kaploko de
Saul, kaj ili foriris; kaj neniu vidis, neniu rimarkis,
kaj neniu vekiĝis, sed ĉiuj dormis; ĉar dormego
venanta de la Eternulo falis sur ilin. 13 Kaj David
transiris sur la alian flankon, kaj stariĝis sur la
supro de la monto, malproksime, tiel ke granda
interspaco estis inter ili. 14 Kaj David ekkriis al la
popolo, kaj al Abner, filo de Ner, jene: Ĉu vi ne
respondos, Abner? Kaj Abner respondis kaj diris:
Kiu vi estas, kiu krias kontraŭ la reĝo? 15 Tiam
David diris al Abner: Ĉu vi ne estas viro? kaj kiu
estas egala al vi en Izrael? kial do vi ne gardis vian
sinjoron, la reĝon? ĉar venis unu el la popolo, por
pereigi la reĝon, vian sinjoron. 16 Ne bona estas
tio, kion vi faris. Kiel vivas la Eternulo, vi meritas

la morton pro tio, ke vi ne gardis vian sinjoron,
la sanktoleiton de la Eternulo. Nun rigardu, kie
estas la lanco de la reĝo, kaj la vazo kun la akvo,
kiu estis apud lia kaploko. 17 Tiam Saul rekonis la
voĉon de David, kaj diris: Ĉu tio estas via voĉo,
mia filo David? Kaj David diris: Ĝi estas mia voĉo,
mia sinjoro, ho reĝo. 18 Kaj li diris plue: Kial
mia sinjoro persekutas sian sklavon? kion mi
faris? kaj kia malbono estas en mia mano? 19 Nun
mia sinjoro la reĝo volu aŭskulti la vortojn de
sia sklavo: se la Eternulo incitas vin kontraŭ mi,
ekodoru farunofero; sed se homoj, tiam ili estu
malbenitaj antaŭ la Eternulo; ĉar ili elpelis min
nun, ke mi ne partoprenu en la heredaĵo de la
Eternulo, kaj ili diras: Iru, servu al aliaj dioj. 20
Nun mia sango ne falu sur la teron malproksime
de la vizaĝo de la Eternulo; la reĝo de Izrael
eliris ja, por serĉi iun pulon, kiel oni postkuras
perdrikon en la montoj. 21 Tiam Saul diris: Mi
pekis; revenu, mia filo David, ĉar mi ne plu faros
al vi malbonon, pro tio, ke mia animo estis kara
antaŭ viaj okuloj hodiaŭ. Jen mi agis malsaĝe kaj
tre multe eraris. 22 Kaj David respondis kaj diris:
Jen estas la lanco de la reĝo; unu el la servantoj
venu kaj prenu ĝin; 23 kaj la Eternulo repagu
al ĉiu laŭ lia justeco kaj fideleco. La Eternulo
transdonis vin hodiaŭ en miajn manojn, sed mi
ne volis etendi mian manon kontraŭ sanktoleiton
de la Eternulo. 24 Jen, kiel via animo havis hodiaŭ
grandan valoron en miaj okuloj, tiel mia animo
havu grandan valoron en la okuloj de la Eternulo,
kaj Li savu min de ĉia mizero. 25 Kaj Saul diris al
David: Benata vi estu, mia filo David; vi faros vian
faron, kaj vi venkos. Kaj David iris sian vojon, kaj
Saul reiris al sia loko.

27 Tamen David diris al si mem: Mi povas enfali
iun tagon en la manon de Saul; estas por mi
nenio pli bona, ol ke mi forkuru en la landon de
la Filiŝtoj, por ke Saul ĉesu serĉi min plu en la
regionoj de Izrael, kaj por ke mi saviĝu kontraŭ
lia mano. 2 Kaj David leviĝis kaj transiris, li kaj
la sescent viroj, kiuj estis kun li, al Aĥiŝ, filo de
Maoĥ, reĝo de Gat. 3 Kaj David ekloĝis ĉe Aĥiŝ
en Gat, li kaj liaj viroj, ĉiu kun sia domo, David
kun siaj du edzinoj, Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj
Abigail, edzino de Nabal, la Karmelanino. 4 Kiam
oni raportis al Saul, ke David forkuris en Gaton,
li ne plu serĉis lin. 5 Kaj David diris al Aĥiŝ: Se
mi akiris vian favoron, oni donu al mi, mi petas,
lokon en unu el la urboj de la kamparo, por ke
mi ekloĝu tie; por kio via sklavo loĝu en via reĝa
urbo kune kun vi? 6 Kaj Aĥiŝ donis al li en tiu
tago Ciklagon; pro tio Ciklag fariĝis apartenaĵo
de la reĝoj de Judujo ĝis nun. 7 La nombro de
la tagoj, kiujn David traloĝis en la regiono de la
Filiŝtoj, estis unu jaro kaj kvar monatoj. 8 Kaj
David kun siaj viroj iris kaj atakis la Geŝuridojn
kaj Gezeridojn kaj Amalekidojn, ĉar ili loĝis en tiu
lando de antikva tempo ĝis Ŝur kaj ĝis la lando
Egipta. 9 Kiam David venkobatis la landon, li lasis
la vivon nek al viroj nek al virinoj, sed prenis
ŝafojn kaj bovojn kaj azenojn kaj kamelojn kaj
vestojn, kaj reiris kaj venis al Aĥiŝ. 10 Kiam Aĥiŝ
demandis: Ĉu vi ne faris hodiaŭ atakon? David
respondis: Sur la sudan regionon de Jehuda, sur
la sudan regionon de la Jeraĥmeelidoj, kaj sur la
sudan regionon de la Kenidoj. 11 Nek viron nek
virinon David lasis veni viva en Gaton, dirante: Ili
ne parolu kontraŭ ni, dirante, ke tiel agis David.
Kaj tia estis lia maniero de agado dum la tuta
tempo, kiun li loĝis en la regiono de la Filiŝtoj.
12 Kaj Aĥiŝ fidis Davidon, dirante: Li faris sin
abomeninda antaŭ sia popolo Izrael, kaj tial li
estos mia sklavo por ĉiam.

28 Okazis en tiu tempo, ke la Filiŝtoj kolektis
sian militistaron, por militi kontraŭ Izrael.
Kaj Aĥiŝ diris al David: Sciu, ke vi iros kun mi
en la militon, vi kaj viaj viroj. 2 Kaj David diris
al Aĥiŝ: Tial vi ekscios, kion faros via sklavo.
Kaj Aĥiŝ diris al David: Mi faros vin por ĉiam
mia kapogardisto. 3 Dume Samuel mortis, kaj
ĉiuj Izraelidoj lin priploris, kaj enterigis lin en
Rama, en lia urbo. Kaj Saul estis eksterminta el la
lando ĉiujn sorĉistojn kaj aŭguristojn. 4 Kiam la
Filiŝtoj kolektiĝis, kaj venis kaj stariĝis tendare en
Ŝunem, tiam Saul kolektis ĉiujn Izraelidojn, kaj ili
stariĝis tendare en Gilboa. 5 Kiam Saul ekvidis la
tendaron de la Filiŝtoj, li ektimis, kaj lia koro forte
ektremis. 6 Kaj Saul petis konsilon ĉe la Eternulo,
sed la Eternulo ne respondis al li per sonĝoj,
nek per la signoj de lumo, nek per profetoj. 7
Tiam Saul diris al siaj servantoj: Elserĉu al mi
virinon, kiu povoscias aŭguri, por ke mi iru al
ŝi kaj ricevu de ŝi informojn. Kaj liaj servantoj
diris: Jen ekzistas en En-Dor virino, kiu povoscias
aŭguri. 8 Tiam Saul ŝanĝis siajn vestojn, metis sur
sin aliajn vestojn, kaj iris kune kun du viroj, kaj ili
venis al la virino nokte. Kaj li diris: Aŭguru al mi,
mi petas, per via aŭgura povoscio, kaj elvoku al
mi tiun, pri kiu mi diros al vi. 9 Sed la virino diris
al li: Vi scias ja, kion faris Saul, kiu ekstermis la
sorĉistojn kaj la aŭguristojn el la lando; kial do
vi volas retkapti mian animon, por pereigi min?
10 Tiam Saul ĵuris al ŝi per la Eternulo, dirante:
Kiel vivas la Eternulo, ne trafos vin puno pro ĉi
tiu afero. 11 Kaj la virino diris: Kiun mi elvoku al

vi? Kaj li diris: Samuelon elvoku al mi. 12 Kiam la
virino ekvidis Samuelon, ŝi ekkriis per laŭta voĉo;
kaj la virino diris al Saul: Kial vi min trompis? vi
estas ja Saul. 13 Sed la reĝo diris al ŝi: Ne timu;
kion vi vidis? Kaj la virino diris al Saul: Iun dian
mi vidis leviĝantan el la tero. 14 Kaj li diris al ŝi:
Kia estas lia aspekto? Kaj ŝi diris: Leviĝas viro
maljuna, kaj li estas vestita per pastra tuniko.
Tiam Saul komprenis, ke tio estas Samuel; kaj
li klinis sin kun la vizaĝo ĝis la tero, kaj faris
adorsaluton. 15 Tiam Samuel diris al Saul: Kial vi
maltrankviligis min, elvokante min supren? Kaj
Saul respondis: Mi estas en tre premita stato; la
Filiŝtoj militas kontraŭ mi, kaj Dio forturnis Sin
de mi kaj jam ne respondas al mi per profetoj nek
per sonĝoj; tial mi vokis vin, por ke vi sciigu al mi,
kion mi devas fari. 16 Sed Samuel diris: Kial do vi
demandas min, se la Eternulo forturnis Sin de vi
kaj transiris al via konkuranto? 17 Kaj la Eternulo
faros al li, kion Li diris per mi; kaj la Eternulo
elŝiros la regnon el viaj manoj kaj donos ĝin al
via proksimulo David. 18 Ĉar vi ne aŭskultis la
voĉon de la Eternulo kaj ne plenumis Lian flaman
koleron kontraŭ Amalek, tial ĉi tion faris hodiaŭ la
Eternulo al vi; 19 kaj la Eternulo transdonos kune
kun vi ankaŭ Izraelon en la manojn de la Filiŝtoj;
kaj morgaŭ vi kaj viaj filoj estos kun mi; ankaŭ la
tendaron de Izrael la Eternulo transdonos en la
manojn de la Filiŝtoj. 20 Tiam Saul tuj falis laŭ
sia tuta longeco sur la teron, ĉar li tre ektimis
pro la vortoj de Samuel; ankaŭ forton li ne havis
en si, ĉar li nenion manĝis la tutan tagon kaj la
tutan nokton. 21 Kiam la virino aliris al Saul, kaj
vidis, ke li estas tre konsternita, ŝi diris al li: Jen
via sklavino obeis vian voĉon, kaj mi metis en
danĝeron mian animon, kaj obeis la vortojn, kiujn
vi diris al mi; 22 nun mi petas, aŭskultu ankaŭ
vi la voĉon de via sklavino, kaj mi metos antaŭ
vin pecon da pano, kaj vi manĝu, por ke vi havu
forton, kiam vi iros la vojon. 23 Sed li rifuzis, kaj
diris: Mi ne manĝos. Sed kiam insistis super li liaj
servantoj kaj ankaŭ la virino, li obeis ilian voĉon,
leviĝis de la tero, kaj sidiĝis sur lito. 24 La virino
havis en la domo grasigitan bovidon; ŝi rapide ĝin
buĉis, kaj ŝi prenis farunon, knedis ĝin, kaj bakis
el ĝi macojn. 25 Kaj ŝi alportis tion antaŭ Saulon
kaj antaŭ liajn servantojn, kaj ili manĝis; kaj en la
sama nokto ili leviĝis kaj foriris.

29 Dume la Filiŝtoj kolektis sian tutan
militistaron en Afek; kaj la Izraelidoj staris
tendare apud la fonto, kiu estas en Jizreel. 2 La
estroj de la Filiŝtoj preterpasis kun siaj centoj
kaj miloj, kaj David kun siaj viroj preterpasis
en la fina parto kun Aĥiŝ. 3 Kaj la estroj de la
Filiŝtoj diris: Por kio estas ĉi tiuj Hebreoj? Sed
Aĥiŝ respondis al la estroj de la Filiŝtoj: Tio estas
ja David, servanto de Saul, reĝo de Izrael; li estis
kun mi kelkan tempon aŭ eĉ jarojn, kaj mi trovis
en li nenion de post la tago de la defalo ĝis nun.
4 Sed ekkoleris kontraŭ li la estroj de la Filiŝtoj,
kaj la estroj de la Filiŝtoj diris al li: Reirigu tiun
viron, kaj li revenu sur sian lokon, kiun vi destinis
por li, sed li ne iru kun ni en la batalon kaj ne
fariĝu nia kontraŭulo dum la batalo; ĉar per kio ĉi
tiu povus favorigi al si sian sinjoron, se ne per
la kapoj de niaj viroj? 5 Ĉu tio ne estas ja tiu
David, pri kiu oni kantis en la dancrondoj jene:
Saul frapis milojn, Kaj David dekmilojn? 6 Tiam
Aĥiŝ alvokis Davidon, kaj diris al li: Kiel vivas la
Eternulo, vi estas honesta, kaj plaĉas al mi via
agado kun mi en la tendaro; mi ne trovis en vi
malbonon de post la tago de via veno al mi ĝis
hodiaŭ; sed al la estroj vi ne plaĉas. 7 Reiru do
nun kaj iru en paco, por ke vi ne faru ion ne
plaĉan al la estroj de la Filiŝtoj. 8 Sed David diris al
Aĥiŝ: Kion mi faris, kaj kion vi trovis en via sklavo
de post la tago, kiam mi stariĝis antaŭ vi, ĝis nun,
ke mi ne iru kaj ne batalu kontraŭ la malamikoj
de mia sinjoro la reĝo? 9 Kaj Aĥiŝ respondis kaj
diris al David: Mi scias, ke vi estas bona antaŭ
miaj okuloj, kiel anĝelo de Dio; sed la estroj de la
Filiŝtoj diras: Li ne iru kun ni en la batalon. 10
Leviĝu do frue matene kun la servantoj de via
sinjoro, kiuj venis kun vi; leviĝu frue matene kaj,
kiam vi havos lumon, foriru. 11 Kaj David, li mem
kaj liaj viroj, leviĝis frue, por iri matene, por
reveni en la landon de la Filiŝtoj; kaj la Filiŝtoj
direktis sin al Jizreel.

30 Kiam David kaj liaj viroj venis en Ciklagon
en la tria tago, la Amalekidoj estis atakintaj
la sudan regionon kaj Ciklagon, venkobatintaj
Ciklagon kaj forbruligintaj ĝin per fajro. 2 Ili
prenis en malliberecon la virinojn, kiuj estis tie, de
la malgrandaj ĝis la grandaj; ili neniun mortigis,
sed forkondukis, kaj iris sian vojon. 3 Kiam David
kun siaj viroj venis al la urbo, ili ekvidis, ke ĝi
estas forbruligita per fajro, kaj iliaj edzinoj kaj filoj
kaj filinoj estas prenitaj en malliberecon. 4 Tiam
David, kaj la homoj, kiuj estis kun li, levis sian
voĉon kaj ekploris, ĝis ili jam ne havis forton por
plori. 5 La du edzinoj de David ankaŭ estis prenitaj
en malliberecon, Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj
Abigail, edzino de Nabal, la Karmelanino. 6 Kaj al
David estis tre malfacile, ĉar la popolo intencis

ŝtonmortigi lin, ĉar tre koleris la tuta popolo,
ĉiu pro siaj filoj kaj siaj filinoj. Sed David havis
fortan fidon al la Eternulo, sia Dio. 7 Kaj David
diris al Ebjatar, la pastro, filo de AĤimeleĥ: Volu
alporti al mi la efodon; kaj Ebjatar alportis la
efodon al David. 8 Tiam David faris demandon al
la Eternulo, dirante: Ĉu mi postkuru tiun amason,
kaj ĉu mi ĝin kaptos? Kaj Li diris al li: Postkuru,
ĉar vi kaptos kaj vi savos. 9 Kaj David iris, li kaj
la sescent viroj, kiuj estis kun li, kaj ili venis al
la torento Besor, kaj la postrestintoj haltis. 10
Kaj postkuris David kun kvarcent viroj; haltis
ducent viroj, kiuj estis tro lacaj, por transiri la
torenton Besor. 11 Kaj ili trovis iun Egipton sur la
kampo, kaj ili alkondukis lin al David; oni donis
al li panon, kaj li manĝis, kaj oni trinkigis al li
akvon. 12 Kaj oni donis al li pecon da figa kuko
kaj du kuketojn sekvinberajn, kaj li manĝis, kaj
revenis al li lia spirito, ĉar antaŭ tio li dum tri
tagoj kaj tri noktoj ne manĝis panon kaj ne trinkis
akvon. 13 Kaj David diris al li: Kies vi estas? kaj
de kie vi estas? Kaj li respondis: Mi estas Egipta
junulo, mi estas sklavo de unu Amalekido; sed
mia sinjoro forlasis min, ĉar mi malsaniĝis antaŭ
tri tagoj. 14 Ni atakis la sudan regionon de la
Keretidoj kaj la regionon de Jehuda kaj la sudan
regionon de Kaleb, kaj Ciklagon ni forbruligis per
fajro. 15 Tiam David diris al li: Ĉu vi kondukos
min al tiu amaso? Kaj li respondis: Ĵuru al mi per
Dio, ke vi ne mortigos min kaj ne transdonos min
en la manon de mia sinjoro; tiam mi kondukos
vin al tiu amaso. 16 Kaj li alkondukis lin; kaj jen
ili, disĵetitaj sur la tuta landpeco, manĝas kaj
trinkas kaj festenas pro la tuta granda militakiro,
kiun ili prenis el la lando Filiŝta kaj el la lando
Juda. 17 Kaj David batis ilin de la mateno ĝis la
morgaŭa vespero; kaj neniu el ili sin savis, krom
kvarcent junaj viroj, kiuj ekrajdis sur la kameloj
kaj forkuris. 18 Kaj David savis ĉion, kion prenis la
Amalekidoj, kaj siajn du edzinojn David savis. 19
Kaj mankis al ili nenio malgranda nek granda, nek
el la filoj nek el la filinoj, nek el la militakiro, nek
el ĉio, kion ili prenis al si: ĉion David reprenis.
20 Kaj David prenis ĉiujn ŝafojn kaj bovojn kaj
pelis la brutojn antaŭ si, kaj oni diris: Tio estas la
militakiro de David. 21 Kaj David venis al la ducent
viroj, kiuj pro laceco ne povis sekvi Davidon kaj
estis restigitaj ĉe la torento Besor. Kaj ili eliris
renkonte al David, kaj al la popolo, kiu estis kun
li. Kaj David aliris al tiuj homoj kaj afable salutis
ilin. 22 Tiam kelkaj malbonaj kaj sentaŭgaj el
la viroj, kiuj iris kun David, ekparolis kaj diris:
Pro tio, ke ili ne iris kun ni, ni ne donu al ili ion
el la militakiro, kiun ni reprenis; nur al ĉiu lian
edzinon kaj liajn gefilojn; ili prenu kaj iru. 23
Sed David diris: Ne agu tiel, miaj fratoj, kun tio,
kion donis al ni la Eternulo, kiu konservis nin,
kaj transdonis en niajn manojn la amason, kiu
atakis nin. 24 Kaj kiu aŭskultos vin en tiu afero?
ĉar la parto de tiu, kiu iris en la batalon, devas
esti tia sama, kiel de tiu, kiu restis ĉe la ĉararo;
egale devas esti dividite. 25 Tiel estis de post tiu
tago; kaj li starigis tion kiel leĝon kaj moron en
Izrael ĝis nun. 26 Kiam David venis en Ciklagon, li
sendis iom el la militakiro al la Judaj plejaĝuloj, al
siaj amikoj, dirante: Jen akceptu donacon el la
militakiro de la malamikoj de la Eternulo; 27 al
tiuj, kiuj estis en Bet-El, kaj al tiuj, kiuj estis en la
suda Ramot, kaj al tiuj, kiuj estis en Jatir, 28 kaj al
tiuj, kiuj estis en Aroer, kaj al tiuj, kiuj estis en
Sifmot, kaj al tiuj, kiuj estis en Eŝtemoa, 29 kaj al
tiuj, kiuj estis en RaĤal, kaj al tiuj, kiuj estis en la
urboj de la JeraĤmeelidoj, kaj al tiuj, kiuj estis
en la urboj de la Kenidoj, 30 kaj al tiuj, kiuj estis
en Ĥorma, kaj al tiuj, kiuj estis en Kor-Aŝan, kaj
al tiuj, kiuj estis en AtaĤ, 31 kaj al tiuj, kiuj estis
en Ĥebron, kaj en ĉiuj lokoj, en kiuj estis vaginta
David kun siaj viroj.

31 Dume la Filiŝtoj batalis kontraŭ Izrael; kaj
la Izraelidoj forkuris de la Filiŝtoj kaj falis
mortigitaj sur la monto Gilboa. 2 Kaj la Filiŝtoj
kuratingis Saulon kaj liajn filojn, kaj la Filiŝtoj
mortigis Jonatanon kaj Abinadabon kaj Malki-
Ŝuan, filojn de Saul. 3 La batalo fortiĝis kontraŭ
Saul; kaj la arkpafistoj trovis lin, kaj li estis forte
vundita de la arkpafistoj. 4 Tiam Saul diris al
sia armilportisto: Eltiru vian glavon kaj trapiku
min per ĝi, por ke ne venu tiuj necirkumciditoj,
por trapiki min kaj mokmalhonori min. Sed lia
armilportisto ne volis, ĉar li forte timis. Tiam
Saul prenis sian glavon kaj faligis sin sur ĝin.
5 Kiam lia armilportisto vidis, ke Saul mortis,
li ankaŭ faligis sin sur sian glavon kaj mortis
kune kun li. 6 Tiamaniere mortis Saul kaj liaj
tri filoj kaj lia armilportisto kaj ĉiuj liaj viroj en
tiu tago kune kun li. 7 Kiam la Izraelidoj, kiuj
estis transe de la valo kaj transe de Jordan, vidis,
ke la Izraelidoj forkuras kaj ke Saul kaj liaj filoj
mortis, ili forlasis la urbojn kaj forkuris; kaj venis
la Filiŝtoj kaj ekloĝis en ili. 8 En la sekvanta tago
venis la Filiŝtoj, por senvestigi la mortigitojn; kaj
ili trovis Saulon kaj liajn tri filojn falintajn sur la
monto Gilboa. 9 Tiam ili dehakis lian kapon kaj
deprenis liajn armilojn kaj sendis en la landon
de la Filiŝtoj ĉirkaŭen, por anonci en la domo de
iliaj idoloj kaj al la popolo. 10 Kaj ili metis liajn

armilojn en la templon de Aŝtar, kaj lian korpon
ili pendigis sur la muro de Bet-Ŝan. **11** Kiam la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead aŭdis pri tio, kion faris
la Filiŝtoj al Saul, **12** tiam ĉiuj kuraĝuloj leviĝis kaj
iris tutan nokton kaj prenis la korpon de Saul kaj
la korpojn de liaj filoj de la muro de Bet-Ŝan, kaj
venis en Jabeŝon kaj forbruligis ilin tie. **13** Kaj ili
prenis iliajn ostojn kaj enterigis sub la tamarisko
en Jabeŝ, kaj ili fastis dum sep tagoj.

2 Samuel

1 Post la morto de Saul, kiam David revenis de
la venkobato de Amalek, kaj David estis en
Ciklag de du tagoj, **2** okazis, ke en la tria tago iu
viro venis el la tendaro, de Saul, kaj liaj vestoj
estis disŝiritaj kaj terpolvo estis sur lia kapo; kaj
kiam li alvenis al David, li ĵetis sin sur la teron kaj
adorkliniĝis. **3** Kaj David diris al li: De kie vi venas?
Kaj tiu diris al li: El la tendaro de la Izraelidoj
mi forsavis min. **4** Kaj David diris al li: Kiel estis
la afero? diru al mi, mi petas. Kaj tiu diris, ke la
popolo forkuris el la batalo, ke multaj falis el la
popolo kaj mortis, kaj ke ankaŭ Saul kaj lia filo
Jonatan mortis. **5** Kaj David diris al la junulo, kiu
raportis al li: Kiamaniere vi eksciis, ke mortis Saul
kaj lia filo Jonatan? **6** Kaj la junulo raportanta al li
diris: Okaze mi venis sur la monton Gilboa, kaj jen
mi vidis, ke Saul apogas sin sur sia glavo kaj la
ĉaroj kaj rajdantoj atingas lin. **7** Kaj li ekrigardis
malantaŭen, kaj ekvidis min kaj vokis min; kaj mi
diris: Jen mi estas. **8** Kaj li diris al mi: Kiu vi estas?
Kaj mi diris al li: Mi estas Amalekido. **9** Kaj li diris
al mi: Stariĝu, mi petas, super mi, kaj mortigu
min, ĉar kaptis min agonio; ĉar mia animo ĝis nun
ankoraŭ estas en mi. **10** Tiam mi stariĝis super li
kaj mortigis lin, ĉar mi sciis, ke li ne vivos post
sia falo; kaj mi prenis la kronon, kiu estis sur lia
kapo, kaj la brakornamon, kiu estis sur lia brako,
kaj mi alportis ilin al mia sinjoro ĉi tien. **11** Tiam
David kaptis siajn vestojn kaj disŝiris ilin, ankaŭ
ĉiuj homoj, kiuj estis kun li. **12** Kaj ili funebris kaj
ploris kaj fastis ĝis la vespero, pro Saul, kaj pro
Jonatan, lia filo, kaj pro la popolo de la Eternulo,
kaj pro la domo de Izrael, ke ili falis de glavo. **13**
Kaj David diris al la junulo, kiu raportis al li: De
kie vi estas? Kaj tiu respondis: Mi estas filo de
fremdulo Amalekido. **14** Tiam David diris al li:
Kiel vi ne timis etendi vian manon, por pereigi la
sanktoleiton de la Eternulo? **15** Kaj David alvokis
unu el la servantoj, kaj diris: Alproksimiĝu, kaj
frapu lin. Kaj tiu frapis lin, kaj li mortis. **16** Kaj
David diris al li: Via sango estu sur via kapo; ĉar
via buŝo atestas kontraŭ vi per tio, ke vi diris:
Mi mortigis la sanktoleiton de la Eternulo. **17**
Kaj David eldiris la sekvantan funebran parolon
pri Saul kaj pri lia filo Jonatan **18** (kaj li ordonis
instrui al la Judoj la uzadon de pafarko, kiel estas
skribite en la libro de la Justulo): **19** La beleco de
Izrael estas mortigita sur viaj altaĵoj! Kiel falis
la herooj! **20** Ne sciigu en Gat, Ne anoncu sur
la stratoj de Aŝkelon; Por ke ne ĝoju la filinoj
de la Filiŝtoj, Por ke ne ĝojkriu la filinoj de la
necirkumciditoj. **21** Montoj en Gilboa, Nek roso
nek pluvo estu sur vi, nek kampoj fruktodonaj; Ĉar
tie estas malhonorita la ŝildo de herooj, La ŝildo
de Saul, kvazaŭ li ne estus oleita per sankta oleo.
22 Sen sango de mortigitoj, sen sebo de fortuloj, La
pafarko de Jonatan neniam venis returne, Kaj la
glavo de Saul ne revenis vane. **23** Saul kaj Jonatan,
amindaj kaj ĉarmaj ĉe sia vivo, Eĉ ĉe sia morto
ne disiĝis; Pli rapidaj ili estis ol agloj, Pli fortaj
ol leonoj. **24** Filinoj de Izrael, ploru pri Saul, Kiu
vestis vin per purpuro kun ornamaĵoj, Kiu metis
orajn ornamojn sur viajn vestojn. **25** Kiel falis
herooj meze de la batalo! Mortigita estas Jonatan
sur viaj altaĵoj. **26** Mi malĝojas pro vi, mia frato
Jonatan; Vi estis al mi tre kara; Via amo estis al mi
pli kara, Ol la amo de virinoj. **27** Kiel falis herooj,
Kaj pereis batalaj armiloj!

2 Post tio David demandis la Eternulon, dirante:
Ĉu mi eniru en unu el la urboj de Jehuda?
Kaj la Eternulo diris al li: Eniru. Kaj David diris:
Kien mi eniru? Kaj Li respondis: En Ĥebronon.
2 Kaj David tien eniris, kune kun siaj edzinoj,
Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj Abigail, edzino de
Nabal, la Karmelanino. **3** Ankaŭ siajn virojn, kiuj
estis kun li, David alkondukis, ĉiun kun lia domo;
kaj ili ekloĝis en la urboj de Ĥebron. **4** Tiam
venis la viroj de Jehuda kaj sanktoleis tie Davidon
kiel reĝon super la domo de Jehuda. Kiam oni
sciigis al David, ke la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead
enterigis Saulon, **5** David sendis senditojn al la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kaj dirigis al ili: Estu
benataj de la Eternulo pro tio, ke vi faris tiun
favorkoraĵon al via sinjoro, al Saul, kaj enterigis
lin; **6** nun la Eternulo faru al vi favorkoraĵon kaj
justaĵon; kaj mi ankaŭ repagos al vi tiun bonaĵon,
kiun vi faris; **7** nun fortiĝu viaj manoj, kaj estu
kuraĝaj; ĉar mortis via sinjoro Saul, sed jam min
sanktoleis la Judoj kiel reĝon super ili. **8** Dume
Abner, filo de Ner, militestro de Saul, prenis Iŝ-
Boŝeton, filon de Saul, kaj transkondukis lin en
Maĥanaimon, **9** kaj starigis lin kiel reĝon super
Gilead kaj super la Aŝuridoj kaj super Jizreel kaj
super Efraim kaj super Benjamen kaj super la tuta
Izrael. **10** Iŝ-Boŝet, filo de Saul, havis la aĝon de
kvardek jaroj, kiam li fariĝis reĝo de Izrael, kaj
du jarojn li reĝis. Nur la domo de Jehuda sekvis
Davidon. **11** La daŭro de la tempo, dum kiu David
estis reĝo en Ĥebron super la domo de Jehuda,
estis sep jaroj kaj ses monatoj. **12** Kaj Abner, filo
de Ner, kun la servantoj de Iŝ-Boŝet, filo de Saul,
eliris el Maĥanaim en Gibeonon. **13** Kaj Joab, filo
de Ceruja, kun la servantoj de David, eliris kaj

renkontiĝis kun ili ĉe la akvejo de Gibeon; kaj
sidiĝis unuj ĉe unu flanko de la akvejo, kaj la aliaj
ĉe la dua flanko de la akvejo. 14 Kaj Abner diris al
Joab: La junuloj leviĝu, kaj amuziĝu antaŭ ni. Kaj
Joab diris: Ili leviĝu. 15 Kaj leviĝis kaj eliris dek du
de la flanko de Benjamen kaj de Iŝ-Boŝet, filo de
Saul, kaj dek du el la servantoj de David. 16 Kaj ili
kaptis ĉiu la kapon de sia kontraŭulo kaj enpikis
sian glavon en la flankon de sia kontraŭulo, kaj
ili falis kune. Tial oni donis al tiu loko la nomon
Kampo de la Fortuloj en Gibeon. 17 Kaj fariĝis tre
kruela batalo en tiu tago; kaj frapitaj estis Abner
kaj la Izraelidoj antaŭ la servantoj de David. 18
Kaj tie estis tri filoj de Ceruja: Joab kaj Abiŝaj
kaj Asahel; Asahel estis rapidpieda kiel gazelo
sur la kampo. 19 Kaj Asahel postkuris Abneron,
kaj, ne flankiĝante dekstren nek maldekstren,
sekvis Abneron. 20 Abner turniĝis malantaŭen,
kaj diris: Ĉu vi estas Asahel? Kaj tiu respondis: Mi.
21 Tiam Abner diris al li: Flankeniĝu dekstren aŭ
maldekstren, kaj kaptu al vi unu el la junuloj, kaj
prenu al vi liajn armilojn. Sed Asahel ne volis cedi
de li. 22 Abner denove diris al Asahel: Forcedu de
mi; por kio mi batu vin sur la teron? kaj kiel mi
poste montros mian vizaĝon al via frato Joab? 23
Sed tiu ne volis foriĝi. Tiam Abner ekbatis lin per
la malantaŭa fino de la lanco en la ventron tiel,
ke la lanco eliris tra lia malantaŭa parto; kaj li
tie falis, kaj mortis sur la sama loko. Kaj ĉiu, kiu
venis al la loko, kie Asahel falis kaj mortis, haltis.
24 Kaj Joab kaj Abiŝaj postkuris Abneron. Kiam
la suno malleviĝis, ili venis al la monteto Ama,
kiu estas kontraŭ Giaĥ sur la vojo al la dezerto
Gibeona. 25 Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis ĉirkaŭ
Abner kaj formis unu taĉmenton kaj stariĝis sur
la supro de unu monteto. 26 Tiam Abner ekkriis
al Joab, kaj diris: Ĉu eterne manĝados la glavo?
ĉu vi ne scias, kiel maldolĉaj estos la sekvoj?
kiel longe vi ne ordonos al la popolo ĉesigi la
atakadon de siaj fratoj? 27 Kaj Joab respondis:
Kiel vivas la Eternulo, se vi ne estus elvokinta,
tiam ankoraŭ matene la popolo ĉesus atakadi ĉiu
sian fraton. 28 Kaj Joab ekblovis per trumpeto,
kaj la tuta popolo haltis kaj ne persekutis plu la
Izraelidojn kaj ne plu batalis. 29 Abner kaj liaj
viroj marŝis sur la ebenaĵo tiun tutan nokton kaj
transiris Jordanon kaj trairis la tutan Bitronon
kaj venis en Maĥanaimon. 30 Kaj Joab revenis
de la persekutado de Abner kaj kolektis la tutan
popolon; kaj mankis el la servantoj de David dek
naŭ viroj kaj Asahel. 31 Sed la servantoj de David
frapis el la Benjamenidoj kaj el la viroj de Abner
tricent sesdek virojn, kiuj mortis. 32 Kaj ili levis
Asahelon, kaj enterigis lin en la tombo de lia
patro, kiu estas en Bet-Leĥem. Kaj Joab kaj liaj
viroj iris dum la tuta nokto, kaj la mateno trafis
ilin en Ĥebron.

3 Kaj la milito estis longedaŭra inter la domo de
Saul kaj la domo de David. Sed David fariĝadis
ĉiam pli forta, kaj la domo de Saul fariĝadis ĉiam
pli malforta. 2 Al David naskiĝis filoj en Ĥebron.
Lia unuenaskito estis Amnon, de Aĥinoam, la
Jizreelanino; 3 lia dua filo estis Kilab, de Abigail,
edzino de Nabal, la Karmelanino; la tria, Abŝalom,
de Maaĥa, filino de Talmaj, reĝo de Geŝur; 4 la
kvara, Adonija, filo de Ĥagit; la kvina, Ŝefatja, filo
de Abital; 5 la sesa, Jitream, de Egla, edzino de
David. Ĉi tiuj naskiĝis al David en Ĥebron. 6 Dum
la tempo, kiam estis milito inter la domo de Saul
kaj la domo de David, Abner subtenadis la domon
de Saul. 7 Saul havis kromvirinon, kies nomo estis
Ricpa, filino de Aja. Kaj Iŝ-Boŝet diris al Abner:
Kial vi envenis al la kromvirino de mia patro? 8
Tiam Abner forte ekkoleris pro la vortoj de Iŝ-
Boŝet, kaj li diris: Ĉu mi estas kapo de hundo, mi,
kiu kontraŭ Jehuda faras favorkoraĵon al la domo
de via patro Saul, al liaj fratoj kaj al liaj amikoj,
kaj ne transdonis vin en la manon de David? kaj
vi riproĉas al mi hodiaŭ krimon pro la virino!
9 Tiel kaj pli Dio punu Abneron, se mi ne agos
konforme al tio, kiel la Eternulo ĵuris al David;
10 por forpreni la regnon de la domo de Saul,
kaj starigi la tronon de David super Izrael kaj
Jehuda, de Dan ĝis Beer-Ŝeba. 11 Kaj li ne povis plu
respondi al Abner eĉ unu vorton, ĉar li timis lin.
12 Tiam Abner sendis senditojn al David anstataŭ
si, por diri: Al kiu apartenas la lando? faru vian
interligon kun mi, kaj tiam mia mano estos kun
vi, por turni al vi la tutan Izraelon. 13 Kaj tiu diris:
Bone, mi faros kun vi interligon; nur unu aferon
mi petos de vi, nome: vi ne vidos mian vizaĝon,
se vi antaŭe ne alkondukos al mi Miĥalon, filinon
de Saul, kiam vi venos, por vidi mian vizaĝon.
14 Kaj David sendis senditojn al Iŝ-Boŝet, filo de
Saul, por diri: Donu mian edzinon Miĥal, kiun mi
edzinigis al mi per cent prepucioj de Filiŝtoj. 15
Tiam Iŝ-Boŝet sendis, kaj prenis ŝin de la edzo, de
Paltiel, filo de Laiŝ. 16 Kaj ŝia edzo iris kun ŝi, ne
ĉesante plori pro ŝi ĝis Baĥurim; sed Abner diris
al li: Iru returne; kaj li iris returne. 17 Kaj Abner
ekparolis kun la plejaĝuloj de Izrael, dirante: Jam
de longe vi volas havi Davidon kiel reĝon super vi;
18 nun faru do tion; ĉar la Eternulo diris pri David
jene: Per la mano de Mia servanto David Mi savos
Mian popolon Izrael el la manoj de la Filiŝtoj kaj
el la manoj de ĉiuj iliaj malamikoj. 19 Ankaŭ al la

oreloj de la Benjamenidoj Abner parolis. Kaj Abner
ankaŭ iris, por diri al la oreloj de David en Ĥebron
ĉion, kio plaĉas al la Izraelidoj kaj al la tuta domo
de Benjamen. 20 Kiam Abner venis al David en
Ĥebronon kaj kun li dudek viroj, David faris por
Abner kaj por liaj viroj festenon. 21 Kaj Abner
diris al David: Mi leviĝos, kaj iros kaj kunvenigos
al mia sinjoro la reĝo la tutan Izraelon, por ke ili
faru kun vi interligon, kaj por ke vi reĝu super
ĉio, kiel deziros via animo. Kaj David forliberigis
Abneron, kaj li iris en paco. 22 Sed jen la servantoj
de David kaj Joab venis el batalo, kaj alportis kun
si multe da militakiro; Abner tiam jam ne estis
kun David en Ĥebron, ĉar ĉi tiu forliberigis lin
kaj li foriris en paco. 23 Kiam venis Joab kun la
tuta militistaro, kiu estis kun li, oni sciigis al Joab,
dirante: Abner, filo de Ner, venis al la reĝo; kaj
ĉi tiu forliberigis lin kaj li iris en paco. 24 Tiam
Joab venis al la reĝo, kaj diris: Kion vi faris? jen
Abner venis al vi; kial do vi forliberigis lin, ke
li foriris? 25 Vi konas ja Abneron, filon de Ner;
nur por tromplogi vin li venis, kaj por ekkoni
ĉiujn viajn elirojn kaj enirojn, kaj por ekscii ĉion,
kion vi faras. 26 Kaj Joab eliris de David kaj sendis
senditojn post Abner, kaj ili revenigis lin de la
puto Sira; kaj David ne sciis pri tio. 27 Kiam Abner
revenis Ĥebronon, Joab kondukis lin en la mezon
de la pordego, por paroli kun li sekrete, kaj frapis
lin tie en la ventron; kaj li mortis, pro la sango de
lia frato Asahel. 28 Kiam David poste aŭdis pri tio,
li diris: Senkulpa estas mi kaj mia regno antaŭ la
Eternulo por eterne pri la sango de Abner, filo de
Ner. 29 Ĝi falu sur la kapon de Joab kaj de lia tuta
patrodomo; ne manku en la domo de Joab pusulo,
nek leprulo, nek apoganta sin sur bastono, nek
falanta de glavo, nek havanta mankon de pano.
30 Tiel Joab kaj lia frato Abiŝaj mortigis Abneron
pro tio, ke li mortigis Asahelon, ilian fraton, en
Gibeon dum la batalo. 31 Kaj David diris al Joab,
kaj al la tuta popolo, kiu estis kun li: Disŝiru viajn
vestojn kaj zonu vin per sakoj, kaj funebru pro
Abner. Kaj la reĝo David sekvis la mortintportilon.
32 Kaj oni enterigis Abneron en Ĥebron; kaj la
reĝo levis sian voĉon kaj ploris super la tombo
de Abner, kaj ploris la tuta popolo. 33 Kaj la reĝo
eldiris funebran parolon pri Abner, kaj diris: Ĉu
Abner devis morti tiel, kiel mortas malnoblulo?
34 Viaj manoj ne estis ligitaj, kaj viaj piedoj ne
estis en katenoj; Vi falis, kiel oni falas de krimuloj.
Kaj ankoraŭ pli ploris pro li la popolo. 35 Poste
venis la tuta popolo, por igi Davidon manĝi, dum
estis ankoraŭ tago; sed David ĵuris, dirante: Tiel
kaj pli punu min Dio, se mi antaŭ la sunsubiro
gustumos panon aŭ ion ajn. 36 Kaj la tuta popolo
tion komprenis; kaj tio plaĉis al ĝi, tiel same, kiel
ĉio, kion faris la reĝo, plaĉis al la tuta popolo. 37
Kaj eksciis en tiu tago la tuta popolo kaj la tuta
Izrael, ke ne de la reĝo tio venis, ke oni mortigis
Abneron, filon de Ner. 38 Kaj la reĝo diris al siaj
servantoj: Ĉu vi ne scias, ke princo kaj grandulo
falis hodiaŭ en Izrael? 39 Sed mi hodiaŭ estas
ankoraŭ malforta kaj apenaŭ sanktoleita kiel reĝo,
kaj tiuj homoj, la filoj de Ceruja, estas pli fortaj
ol mi; la Eternulo repagu al la malbonaganto
konforme al lia malbonago.

4 Kiam la filo de Saul aŭdis, ke mortis Abner en
Ĥebron, tiam liaj manoj malleviĝis kaj la tuta
Izrael konsterniĝis. 2 Du viroj taĉmentestroj estis
ĉe la filo de Saul; la nomo de unu estis Baana,
kaj la nomo de la dua Reĥab, filoj de Rimon,
Beerotano, el la Benjamenidoj; ĉar Beerot ankaŭ
estis kalkulata kiel apartenaĵo de la Benjamenidoj.
3 Sed la Beerotanoj forkuris en Gitaimon kaj loĝis
tie kiel fremduloj ĝis nun. 4 De Jonatan, filo de
Saul, restis filo, kiu havis malsanajn piedojn. Li
havis la aĝon de kvin jaroj, kiam venis la sciigo
pri Saul kaj Jonatan el Jizreel; kiam lia vartistino
prenis lin kaj ekkuris, kaj ŝi rapidis forkuri, li
falis kaj fariĝis lama. Lia nomo estis Mefiboŝet. 5
Reĥab kaj Baana, filoj de Rimon, la Beerotano, iris
kaj venis en la varmego de la tago en la domon de
Iŝ-Boŝet, kiam li kuŝis sian tagmezan kuŝadon. 6
Kaj jen ili eniris en la mezon de la domo, kvazaŭ
por preni tritikon, kaj frapis lin en la ventron;
poste Reĥab kaj lia frato Baana forkuris. 7 Kiam
ili eniris en la domon, li kuŝis sur sia lito en sia
dormoĉambro; tial ili frapis lin kaj mortigis lin,
kaj dehakis lian kapon, kaj prenis lian kapon, kaj
iris laŭ la vojo al la ebenaĵo dum la tuta nokto. 8
Kaj ili alportis la kapon de Iŝ-Boŝet al David en
Ĥebronon, kaj diris al la reĝo: Jen estas la kapo
de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, via malamiko, kiu serĉis
vian animon; la Eternulo donis al nia sinjoro, la
reĝo, venĝon hodiaŭ pro Saul kaj pro lia idaro.
9 Sed David respondis al Reĥab kaj al lia frato
Baana, filoj de Rimon, la Beerotano, kaj diris al ili:
Kiel vivas la Eternulo, kiu savis mian animon el
ĉiuj malfeliĉoj, 10 se tiun, kiu sciigis al mi, ke Saul
mortis, kaj kiu pensis, ke li estas agrabla sciiganto,
mi kaptis kaj mortigis en Ciklag, por rekompenci
lin pro la sciigo: 11 kiel do oni devas agi kun
malpiaj homoj, kiuj mortigis homon senkulpan
en lia domo, sur lia lito? ĉu mi ne devas repostuli
lian sangon el viaj manoj, kaj ekstermi vin de
sur la tero? 12 Kaj David ordonis al la servantoj;
kaj ĉi tiuj ilin mortigis, kaj dehakis iliajn manojn

kaj piedojn, kaj pendigis ilin super la lageto en
Ĥebron; kaj la kapon de Iŝ-Boŝet oni prenis kaj
enterigis en la tombo de Abner en Ĥebron.

5 Kaj venis ĉiuj triboj de Izrael al David en
Ĥebronon, kaj diris jene: Jen ni estas via
osto kaj via karno; **2** jam antaŭe, kiam Saul
estis reĝo super ni, vi estis la elkondukanto kaj
enkondukanto de Izrael; kaj la Eternulo diris al
vi: Vi paŝtos Mian popolon Izrael, kaj vi estos
la estro super Izrael. **3** Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj
de Izrael al la reĝo en Ĥebronon, kaj la reĝo
David faris kun ili interligon en Ĥebron antaŭ la
Eternulo; kaj ili sanktoleis Davidon reĝo super
Izrael. **4** La aĝon de tridek jaroj havis David, kiam
li fariĝis reĝo; kvardek jarojn li reĝis. **5** En Ĥebron
li reĝis super Jehuda sep jarojn kaj ses monatojn,
kaj en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn super
la tuta Izrael kaj Jehuda. **6** Kaj la reĝo kun siaj
viroj iris al Jerusalem, kontraŭ la Jebusidojn, la
loĝantojn de tiu lando. Sed ili diris al David: Vi
ne eniros ĉi tien, ĉar blinduloj kaj lamuloj vin
rebatos; tio signifis: David ne venos ĉi tien. **7** Sed
David venkoprenis la fortikaĵon Cion, tio estas, la
urbon de David. **8** Kaj David diris en tiu tago: Ĉiu,
kiu frapas la Jebusidojn, ekstermu la akvotubojn,
kaj la blindulojn kaj la lamulojn, kiujn malamas
la animo de David. Tial oni diras: Blindulo kaj
lamulo ne venos en la domon. **9** Kaj David ekloĝis
en la fortikaĵo, kaj donis al ĝi la nomon: Urbo de
David. Kaj David konstruis ĉirkaŭe, komencante
de Milo kaj internen. **10** Kaj David fariĝadis ĉiam
pli kaj pli granda; kaj la Eternulo, Dio Cebaot, estis
kun li. **11** Kaj Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis senditojn
al David, kaj cedrajn arbojn, kaj ĉarpentistojn kaj
masonistojn; kaj ili konstruis domon al David.
12 Kaj David konsciis, ke la Eternulo fortikigis
lin kiel reĝon super Izrael, kaj ke Li altigis lian
regnon pro Sia popolo Izrael. **13** Kaj David prenis
ankoraŭ kromvirinojn kaj edzinojn el Jerusalem
post sia veno el Ĥebron. Kaj naskiĝis al David
ankoraŭ filoj kaj filinoj. **14** Jen estas la nomoj
de tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝamua
kaj Ŝobab kaj Natan kaj Salomono **15** kaj Jibĥar
kaj Eliŝua kaj Nefeg kaj Jafia **16** kaj Eliŝama kaj
Eljada kaj Elifelet. **17** Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke oni
sanktoleis Davidon reĝo super Izrael, ĉiuj Filiŝtoj
iris, por serĉi Davidon. David aŭdis pri tio, kaj
eniris en la fortikaĵon. **18** Kaj la Filiŝtoj venis
kaj okupis lokon en la valo Refaim. **19** Kaj David
demandis la Eternulon, dirante: Ĉu mi iru kontraŭ
la Filiŝtojn? ĉu Vi transdonos ilin en mian manon?
Kaj la Eternulo diris al David: Iru, ĉar Mi certe
transdonos la Filiŝtojn en vian manon. **20** Tiam
David venis al la loko Baal-Peracim, kaj David tie
venkobatis ilin; kaj li diris: La Eternulo disbatis
miajn malamikojn antaŭ mi, kiel oni disbatas
akvon. Tial oni donis al tiu loko la nomon Baal-
Peracim. **21** Kaj ili lasis tie siajn diojn, kaj forportis
ilin David kaj liaj viroj. **22** Kaj denove venis la
Filiŝtoj kaj okupis lokon en la valo Refaim. **23** Kaj
kiam David demandis la Eternulon, Li diris: Ne iru;
turnu vin post ilin, kaj venu al ili de la flanko de
la morusarboj; **24** kaj kiam vi ekaŭdos la sonon de
paŝoj sur la supro de la morusarboj, tiam ataku;
ĉar tiam la Eternulo eliris antaŭ vi, por frapi la
tendaron de la Filiŝtoj. **25** Kaj David faris tiel,
kiel ordonis al li la Eternulo; kaj li venkobatis la
Filiŝtojn de Geba ĝis Gezer.

6 Kaj denove David kolektis ĉiujn elektitojn en
Izrael, tridek mil. **2** Kaj David, kaj la tuta
popolo, kiu estis kun li, leviĝis kaj iris el Baale-
Jehuda, por venigi de tie la keston de Dio, kiu estas
nomata per la nomo de la Eternulo Cebaot, kiu
sidas sur la keruboj. **3** Kaj oni veturigis la keston
de Dio sur nova veturilo, kaj prenis ĝin el la domo
de Abinadab, kiu estis en Gibea. Kaj Uza kaj Aĥjo,
filoj de Abinadab, kondukis la novan veturilon.
4 Kaj oni prenis ĝin el la domo de Abinadab en
Gibea kun la kesto de Dio, kaj Aĥjo iris antaŭ
la kesto. **5** Kaj David kaj la tuta domo de Izrael
ludis antaŭ la Eternulo per ĉiaj instrumentoj el
cipreso, per harpoj, psalteroj, tamburinoj, sistroj,
kaj cimbaloj. **6** Kiam ili venis al la draŝejo de
Naĥon, Uza etendis sian manon al la kesto de
Dio kaj ekkaptis ĝin, ĉar la bovoj klinpuŝis ĝin. **7**
Tiam ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ
Uza, kaj Dio mortigis lin tie pro la peko, kaj li
mortis tie apud la kesto de Dio. **8** Kaj afliktiĝis
David pro tio, ke la Eternulo frapis Uzan, kaj li
donis al tiu loko la nomon Perec-Uza, ĝis la nuna
tago. **9** Kaj ektimis David la Eternulon en tiu tago,
kaj diris: Kiamaniere venos al mi la kesto de la
Eternulo? **10** Kaj David ne volis transportigi al si
la keston de la Eternulo en la urbon de David, kaj
David direktis ĝin en la domon de Obed-Edom,
la Gatano. **11** Kaj la kesto de la Eternulo restis
en la domo de Obed-Edom, la Gatano, dum tri
monatoj; kaj la Eternulo benis Obed-Edomon kaj
lian tutan domon. **12** Kaj oni sciigis al la reĝo
David, dirante: La Eternulo benis la domon de
Obed-Edom, kaj ĉion, kio apartenas al li, pro la
kesto de Dio. Tiam David iris, kaj transportis la
keston de Dio el la domo de Obed-Edom en la
urbon de David kun ĝojo. **13** Kaj ĉiufoje, kiam la
portantoj de la kesto de la Eternulo trapaŝis ses

paŝojn, li oferbuĉis bovon kaj grasan ŝafon. 14 Kaj
David dancis per ĉiuj fortoj antaŭ la Eternulo, kaj
David estis zonita per lina efodo. 15 Kaj David kaj
la tuta domo de Izrael kondukis la keston de la
Eternulo kun ĝojkriado kaj trumpetado. 16 Kiam
la kesto de la Eternulo venis en la urbon de David,
Miĥal, la filino de Saul, rigardis tra la fenestro; kaj
kiam ŝi vidis, ke la reĝo David saltas kaj dancas
antaŭ la Eternulo, ŝi ekmalestimis lin en sia koro.
17 Kaj oni alportis la keston de la Eternulo, kaj
metis ĝin sur ĝian lokon meze de la tendo, kiun
David starigis por ĝi; kaj David alportis antaŭ
la Eternulo bruloferojn kaj pacoferojn. 18 Kiam
David finis la oferadon de la bruloferoj kaj de
la pacoferoj, li benis la popolon en la nomo de
la Eternulo Cebaot. 19 Kaj li disdonis al la tuta
popolo, al la tuta amaso de la Izraelidoj, kiel al la
viroj, tiel ankaŭ al la virinoj, al ĉiu po unu bulo
da pano, po unu porcio da viando, kaj po unu
peniko da sekvinberoj. Kaj la tuta popolo iris ĉiu
al sia domo. 20 Kiam David revenis, por beni sian
domon, Miĥal, filino de Saul, eliris renkonte al
David, kaj diris: Kiel majesta estis hodiaŭ la reĝo
de Izrael, kiu elmontris sin hodiaŭ antaŭ la okuloj
de la sklavinoj de siaj servantoj, kiel sin elmontras
iu el la publikaj dancistoj! 21 Sed David diris al
Miĥal: Antaŭ la Eternulo, kiu preferis min antaŭ
via patro kaj antaŭ lia tuta domo, ordonante
al mi esti estro super la popolo de la Eternulo,
super Izrael, antaŭ la Eternulo mi ludis. 22 Kaj
mi senvalorigos min ankoraŭ pli ol tio, kaj mi
humiligos min antaŭ miaj okuloj; kaj tamen inter
la sklavinoj, pri kiuj vi parolis, mi estos honorata.
23 Kaj Miĥal, la filino de Saul, ne havis infanojn
ĝis la tago de ŝia morto.

7 Kiam la reĝo loĝis en sia domo, kaj la Eternulo
donis al li ripozon rilate ĉiujn liajn malamikojn
ĉirkaŭe, 2 la reĝo diris al la profeto Natan: Vidu,
mi loĝas en domo cedroligna, kaj la kesto de Dio
restas inter tapiŝoj. 3 Kaj Natan diris al la reĝo:
Ĉion, kio estas en via koro, iru kaj faru, ĉar la
Eternulo estas kun vi. 4 Sed en tiu sama nokto
aperis vorto de la Eternulo al Natan, dirante: 5
Iru, kaj diru al Mia servanto David: Tiele diris
la Eternulo: Ĉu vi konstruos al Mi domon por
Mia loĝado? 6 Ĉar Mi ne loĝis en domo de post
tiu tago, kiam Mi elkondukis la Izraelidojn el
Egiptujo, ĝis la nuna tempo; sed Mi migradis en
tendo kaj en tabernaklo. 7 Kien ajn Mi iris kun
ĉiuj Izraelidoj, ĉu Mi diris eĉ unu vorton al iu el
la triboj de Izrael, al kiu Mi ordonis paŝti Mian
popolon Izrael, dirante: Kial vi ne konstruis por
Mi cedrolignan domon? 8 Kaj nun diru jenon
al Mia servanto David: Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Mi prenis vin el ŝafejo, de ŝafoj, por ke vi
estu estro super Mia popolo Izrael; 9 kaj Mi estis
kun vi ĉie, kien vi iris; kaj Mi ekstermis ĉiujn viajn
malamikojn antaŭ vi, kaj Mi faris al vi grandan
nomon, egalan al la nomoj de la potenculoj sur
la tero; 10 kaj Mi aranĝis lokon por Mia popolo
Izrael; kaj Mi plantis ĝin, ke ĝi loĝu trankvile sur
sia loko kaj ne tremu plu; kaj malbonuloj ne plu
premos ĝin, kiel antaŭe; 11 kaj de post tiu tempo,
kiam Mi starigis juĝistojn super Mia popolo Izrael
kaj donis al vi trankvilecon rilate ĉiujn viajn
malamikojn, la Eternulo sciigis al vi, ke domon
konstruos al vi la Eternulo. 12 Kiam finiĝos viaj
tagoj kaj vi kuŝiĝos kun viaj patroj, Mi starigos
post vi vian idon, kiu eliros el via ventro; kaj Mi
fortikigos lian regnon. 13 Li konstruos domon al
Mia nomo; kaj Mi fortikigos la tronon de lia regno
por eterne. 14 Mi estos al li patro, kaj li estos al
Mi filo; se li faros malbonagon, Mi punos lin per
vergo de homoj kaj per batoj de homoj. 15 Kaj Mia
favorkoreco ne deturniĝos de li, kiel Mi deturnis
ĝin de Saul, kiun Mi forigis antaŭ vi. 16 Kaj fidinda
estos via domo kaj via regno eterne antaŭ vi; via
trono estos fortikigita por eterne. 17 Konforme
al ĉiuj ĉi tiuj vortoj kaj konforme al ĉi tiu tuta
vizio Natan parolis al David. 18 Kaj venis la reĝo
David kaj sidiĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Kiu
estas mi, mia Sinjoro, ho Eternulo, kaj kio estas
mia domo, ke Vi venigis min ĝis ĉi tie? 19 Sed
eĉ tio estis nesufiĉa antaŭ Vi, mia Sinjoro, ho
Eternulo, kaj Vi parolis pri la domo de Via sklavo
eĉ por la malproksima estonteco, laŭ la maniero
de homo, mia Sinjoro, ho Eternulo. 20 Kion pli
David povas diri al Vi? Vi konas ja Vian sklavon,
mia Sinjoro, ho Eternulo. 21 Pro Via vorto kaj
laŭ Via koro Vi faris tiun tutan grandaĵon, por
montri al Via sklavo. 22 Pro tio Vi estas granda,
ho Dio Eternulo; ĉar ne ekzistas simila al Vi, kaj
ne ekzistas Dio krom Vi, laŭ ĉio, kion ni aŭdis per
niaj oreloj. 23 Kaj kiu estas simila al Via popolo
Izrael, la sola popolo sur la tero, koncerne kiun
Dio iris, por elaĉeti ĝin al Si kiel popolon, kaj
fari al Si nomon, kaj fari grandaĵojn por Vi kaj
timindaĵojn por Via tero, antaŭ Via popolo, kiun
Vi liberigis al Vi el Egiptujo, de ĝiaj popoloj kaj
ĝiaj dioj? 24 Kaj Vi starigis al Vi Vian popolon
Izrael, por ke ĝi estu por Vi popolo por eterne;
kaj Vi, ho Eternulo, faris Vin Dio por ĝi. 25 Kaj
nun, ho Dio Eternulo, la vorton, kiun Vi diris pri
Via sklavo kaj pri lia domo, fortikigu por eterne,
kaj Vi agu tiel, kiel Vi diris. 26 Kaj granda estu Via
nomo por eterne, por ke oni diru: La Eternulo

Cebaot estas Dio super Izrael. Kaj la domo de Via
sklavo David estu fortikigita antaŭ Vi. 27 Ĉar Vi,
ho Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, sciigis al la
orelo de Via sklavo, dirante: Domon mi konstruos
al vi; tial Via sklavo trovis kuraĝon en sia koro
preĝi al Vi ĉi tiun preĝon. 28 Kaj nun, mia Sinjoro,
ho Eternulo, Vi estas Dio, kaj Viaj vortoj estas
veraj; kaj Vi diris pri Via sklavo ĉi tiun bonaĵon.
29 Nun komencu beni la domon de Via sklavo, ke
ĝi restu eterne antaŭ Vi; ĉar Vi, mia Sinjoro, ho
Eternulo, parolis; kaj per Via beno estos benita la
domo de Via sklavo eterne.

8 Post tio okazis, ke David venkobatis la Filiŝtojn
kaj humiligis ilin, kaj David prenis la ĉefurbon
el la manoj de la Filiŝtoj. 2 Li ankaŭ venkobatis
la Moabidojn, kaj, kuŝiginte ilin sur la tero, li
mezuris ilin per ŝnuro; du partojn li mezuris por
mortigi, kaj unu plenan mezuron por restigi vivaj.
Kaj la Moabidoj submetiĝis al David kaj alportis
tributojn. 3 Kaj David venkobatis Hadadezeron,
filon de Reĥob, reĝon de Coba, kiam tiu iris, por
restarigi sian regadon super la rivero Eŭfrato. 4
Kaj David venkoprenis de li mil sepcent rajdantojn
kaj dudek mil piedirantojn; kaj David lamigis
ĉiujn ĉarĉevalojn, sed restigis el ili por cent
ĉaroj. 5 La Sirianoj Damaskaj venis, por helpi al
Hadadezer, reĝo de Coba; sed David venkobatis
el la Sirianoj dudek du mil homojn. 6 Kaj David
restigis garnizonojn en la Damaska Sirio, kaj la
Sirianoj submetiĝis al David kaj alportis tributojn.
Kaj la Eternulo helpis al David ĉie, kien li iris. 7
Kaj David prenis la orajn ŝildojn, kiujn havis sur
si la servantoj de Hadadezer, kaj alportis ilin en
Jerusalemon. 8 Kaj el Betaĥ kaj el Berotaj, urboj
de Hadadezer, la reĝo David prenis tre multe da
kupro. 9 Kiam Toi, reĝo de Ĥamat, aŭdis, ke David
venkobatis la tutan militistaron de Hadadezer, 10
tiam Toi sendis sian filon Joram al la reĝo David,
por saluti lin, kaj gratuli lin pro tio, ke li militis
kontraŭ Hadadezer kaj venkobatis lin (ĉar Toi
estis en milito kontraŭ Hadadezer); kaj li havis en
siaj manoj vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj
vazojn kuprajn. 11 Ilin ankaŭ la reĝo David dediĉis
al la Eternulo, kune kun la arĝento kaj oro, kiun li
dediĉis el tio, kion li akiris de ĉiuj nacioj, kiujn li
venkis: 12 de la Sirianoj, de Moab, de la Amonidoj,
de la Filiŝtoj, kaj de Amalek, kaj el la militakiro,
kiun li ricevis de Hadadezer, filo de Reĥob kaj
reĝo de Coba. 13 Kaj David faris al si nomon,
kiam li revenis post la venkobato de la Sirianoj
en la Valo de Salo, en la nombro de dek ok mil
homoj. 14 Kaj li starigis en Edomujo garnizonojn,
en la tuta Edomujo li starigis garnizonojn; kaj
ĉiuj Edomidoj submetiĝis al David. Kaj la Eternulo
helpis al David ĉie, kien li iris. 15 Kaj David reĝis
super la tuta Izrael, kaj David faradis juĝon kaj
justecon al sia tuta popolo. 16 Joab, filo de Ceruja,
estis estro de la militistaro; Jehoŝafat, filo de
Aĥilud, estis kronikisto; 17 Cadok, filo de Aĥitub,
kaj Aĥimeleĥ, filo de Ebjatar, estis pastroj; kaj
Seraja estis skribisto; 18 Benaja, filo de Jehojada,
estis super la Keretidoj kaj la Peletidoj; kaj la filoj
de David estis pastroj.

9 Kaj David diris: Ĉu ekzistas ankoraŭ iu, kiu
restis el la domo de Saul, ke mi povu fari al li
favorkoraĵon pro Jonatan? 2 El la domo de Saul
estis servanto, kies nomo estis Ciba; kaj oni vokis
lin al David, kaj la reĝo diris al li: Ĉu vi estas
Ciba? Kaj tiu respondis: Mi, via sklavo. 3 Tiam
la reĝo diris: Ĉu ekzistas ankoraŭ iu el la domo
de Saul, ke mi povu fari al li favorkoraĵon en la
nomo de Dio? Kaj Ciba diris al la reĝo: Ekzistas
ankoraŭ filo de Jonatan, lamulo. 4 Kaj la reĝo
diris al li: Kie li estas? Kaj Ciba diris al la reĝo:
Jen li estas en la domo de Maĥir, filo de Amiel,
en Lo-Debar. 5 Tiam la reĝo David sendis, kaj
venigis lin el la domo de Maĥir, filo de Amiel, el
Lo-Debar. 6 Kaj venis Mefiboŝet, filo de Jonatan,
filo de Saul, al David, kaj ĵetis sin vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis. Kaj David diris: Mefiboŝet! Kaj tiu
diris: Jen mi estas, via sklavo. 7 Kaj David diris al
li: Ne timu, ĉar mi estos por vi favorkora pro via
patro Jonatan, kaj mi redonos al vi ĉiujn kampojn
de via patro Saul, kaj vi manĝados ĉiam ĉe mia
tablo. 8 Kaj tiu adorkliniĝis, kaj diris: Kio estas via
sklavo, ke vi vin turnas al senviva hundo, kiel mi
estas? 9 Kaj la reĝo alvokis Ciban, la servanton
de Saul, kaj diris al li: Ĉion, kio apartenis al Saul
kaj al lia tuta domo, mi donas al la filo de via
sinjoro; 10 prilaboradu do por li la teron, vi kaj
viaj filoj kaj viaj servantoj, kaj rikoltadu, por ke
la filo de via sinjoro havu panon por manĝado;
sed Mefiboŝet, filo de via sinjoro, manĝados ĉiam
ĉe mia tablo. Kaj Ciba havis dek kvin filojn kaj
dudek servantojn. 11 Kaj Ciba diris al la reĝo: Ĉion,
kion mia sinjoro la reĝo ordonas al sia sklavo,
via sklavo faros. Kaj Mefiboŝet manĝados ĉe mia
tablo egale al la filoj de la reĝo. 12 Mefiboŝet havis
malgrandan filon, kies nomo estis Miĥa. Kaj ĉiuj,
kiuj loĝis en la domo de Ciba, estis servantoj al
Mefiboŝet. 13 Kaj Mefiboŝet loĝis en Jerusalem,
ĉar li ĉiam manĝadis ĉe la tablo de la reĝo. Kaj li
estis lama je siaj ambaŭ piedoj.

10 Okazis poste, ke mortis la reĝo de la
Amonidoj, kaj lia filo Ĥanun fariĝis reĝos

anstataŭ li. 2 Tiam David diris: Mi estos favorkora
al Ĥanun, filo de Naĥaŝ, konforme al tio, kiel lia
patro agis favorkore koncerne min. Kaj David
sendis, por konsoli lin per siaj servantoj pri
lia patro. Kaj la servantoj de David venis en la
landon de la Amonidoj. 3 Sed la eminentuloj de la
Amonidoj diris al sia sinjoro Ĥanun: Ĉu efektive
David deziras honori vian patron antaŭ vi, ke li
sendis al vi konsolantojn? ĉu ne por pristudi la
urbon, esplorrigardi kaj ruinigi ĝin, David sendis
al vi siajn servantojn? 4 Tiam Ĥanun prenis la
servantojn de David, kaj forrazis al ili duonon de la
barbo, kaj detranĉis iliajn vestojn ĝis duono, ĝis la
lumboj, kaj foririgis ilin. 5 Kiam oni tion raportis
al David, li sendis al ili renkonte, ĉar tiuj homoj
tre hontis. Kaj la reĝo diris: Restu en Jeriĥo, ĝis
rekreskos viaj barboj, kaj tiam revenu. 6 Kiam la
Amonidoj vidis, ke ili indignigis Davidon, tiam la
Amonidoj sendis kaj dungis Sirianojn el Bet-Reĥob
kaj Sirianojn el Coba, dudek mil piedirantojn, kaj
de la reĝo de Maaĥa mil homojn kaj de Tob dek du
mil homojn. 7 Kiam David aŭdis pri tio, li sendis
Joabon kaj la tutan armeon da kuraĝuloj. 8 Kaj
eliris la Amonidoj kaj batalaranĝiĝis ĉe la enirejo
de la pordego; kaj la Sirianoj el Coba kaj el Reĥob
kaj la viroj de Tob kaj de Maaĥa estis aparte, sur
la kampo. 9 Kiam Joab vidis, ke li havos kontraŭ
si batalon antaŭe kaj malantaŭe, li faris elekton
el ĉiuj plejbravuloj en Izrael kaj batalaranĝis
ilin kontraŭ la Sirianoj; 10 kaj la ceteran parton
de la popolo li komisiis al sia frato Abiŝaj, kaj
batalaranĝis ilin kontraŭ la Amonidoj. 11 Kaj li
diris: Se la Sirianoj superfortos min, tiam vi donos
al mi helpon; sed se la Amonidoj superfortos vin,
tiam mi iros, por helpi vin. 12 Estu kuraĝa, kaj
ni tenu nin forte por nia popolo kaj por la urboj
de nia Dio; kaj la Eternulo faru tion, kio plaĉos
al Li. 13 Kaj Joab, kun la popolo, kiu estis kun li,
komencis la batalon kontraŭ la Sirianoj; kaj ĉi
tiuj forkuris antaŭ li. 14 Kiam la Amonidoj vidis,
ke la Sirianoj forkuris, ili ankaŭ forkuris antaŭ
Abiŝaj, kaj foriris en la urbon. Tiam Joab returnis
sin de la Amonidoj, kaj venis Jerusalemon. 15
Kiam la Sirianoj vidis, ke ili estas venkobatitaj
de la Izraelidoj, ili kolektiĝis en unu loko. 16
Kaj Hadadezer sendis, kaj elirigis la Sirianojn
transriverajn; kaj ili venis en Ĥelamon; kaj Ŝobaĥ,
militestro de Hadadezer, ilin kondukis. 17 Kiam tio
estis raportita al David, li kolektis ĉiujn Izraelidojn,
kaj transiris Jordanon kaj venis en Ĥelamon. Kaj
la Sirianoj aranĝis sin kontraŭ David kaj ekbatalis
kontraŭ li. 18 Kaj la Sirianoj forkuris antaŭ Izrael,
kaj David mortigis el la Sirianoj sepcent ĉaristojn
kaj kvardek mil rajdantojn; ankaŭ Ŝobaĥon, la
militestron, li frapis, kaj tiu mortis tie. 19 Kiam ĉiuj
reĝoj, kiuj servis Hadadezeron, vidis, ke ili estas
venkobatitaj de la Izraelidoj, ili faris pacon kun la
Izraelidoj kaj submetiĝis al ili. Kaj la Sirianoj timis
helpi plu al la Amonidoj.

11 Post unu jaro, en la tempo, kiam la reĝoj
eliras milite, David sendis Joabon kune kun
siaj servantoj kaj kun ĉiuj Izraelidoj; kaj ili faris
ruinigadon inter la Amonidoj, kaj sieĝis Raban.
Sed David restis en Jerusalem. 2 Okazis, ke vespere
David leviĝis de sia kuŝejo kaj ekpromenis sur la
tegmento de la reĝa domo; kaj li ekvidis de la
tegmento virinon, kiu sin lavis; kaj la virino estis
tre belaspekta. 3 Kaj David sendis, por demandi
pri la virino; kaj oni diris al li, ke ŝi estas Bat-Ŝeba,
filino de Eliam, kaj edzino de Urija, la Ĥetido. 4
Tiam David sendis senditojn, por preni ŝin; kaj ŝi
venis al li, kaj li kuŝis kun ŝi; kiam ŝi repuriĝis de
sia malpureco, ŝi revenis en sian domon. 5 Kaj la
virino gravediĝis, kaj ŝi sendis, por sciigi Davidon,
dirante: Mi gravediĝis. 6 Tiam David sendis al
Joab, por diri: Sendu al mi Urijan, la Ĥetidon. Kaj
Joab sendis Urijan al David. 7 Kiam Urija venis al
li, David demandis pri la farto de Joab kaj pri la
farto de la popolo kaj pri la sukceso de la milito.
8 Kaj David diris al Urija: Iru en vian domon, kaj
lavu viajn piedojn. Kaj Urija eliris el la domo de la
reĝo, kaj lin sekvis donacoj de la reĝo. 9 Sed Urija
dormis ĉe la enirejo de la domo de la reĝo, kune
kun ĉiuj servantoj de lia sinjoro, kaj li ne iris en
sian domon. 10 Kaj oni raportis al David, dirante:
Urija ne iris en sian domon. Tiam David diris al
Urija: Vi venis ja de la vojo; kial do vi ne iris en
vian domon? 11 Kaj Urija respondis al David: La
kesto kaj Izrael kaj Jehuda troviĝas en tendoj, kaj
mia sinjoro Joab kaj la servantoj de mia sinjoro
bivakas sur la kampo; kaj ĉu mi irus en mian
domon, por manĝi kaj trinki, kaj kuŝi kun mia
edzino? mi ĵuras per via vivo kaj per la vivo de via
animo, ke mi ne faros tion. 12 Tiam David diris al
Urija: Restu ĉi tie ankoraŭ hodiaŭ, kaj morgaŭ
mi forliberigos vin. Kaj Urija restis en Jerusalem
tiun tagon kaj la sekvantan. 13 Kaj David invitis
lin, ke li manĝu kaj trinku ĉe li, kaj ebriigis lin.
Vespere li eliris, por dormi sur sia kuŝejo kun
la servantoj de sia sinjoro, sed en sian domon li
ne iris. 14 Matene David skribis leteron al Joab,
kaj sendis ĝin per Urija. 15 Kaj en la letero li
skribis jenon: Metu Urijan en la fronton de la plej
forta batalo, kaj deturniĝu de li, ke li estu frapita
kaj mortu. 16 Tial, kiam Joab sieĝis la urbon, li
metis Urijan sur la lokon, pri kiu li sciis, ke tie

estas la plej fortaj viroj. 17 Kiam la loĝantoj de la
urbo eliris kaj ekbatalis kontraŭ Joab, falis kelka
nombro el la servantoj de David; kaj mortis ankaŭ
Urija, la Ĥetido. 18 Joab sendis kaj raportigis al
David ĉiujn cirkonstancojn de la batalo. 19 Kaj
al la sendito li donis jenan ordonon: Kiam vi
finos raporti al la reĝo ĉiujn cirkonstancojn de
la batalo, 20 kaj la reĝo ekkoleros, kaj diros: Kial
vi alproksimiĝis al la urbo, por batali? ĉu vi ne
sciis, ke oni pafos de la muro? 21 kiu mortigis
Abimeleĥon, filon de Jerubeŝet? ĉu ne virino ĵetis
sur lin de la muro muelŝtonon, ke li mortis en
Tebec? kial vi alproksimiĝis al la muro? tiam diru:
Ankaŭ via servanto Urija, la Ĥetido, mortis. 22 La
sendito iris, kaj venis kaj raportis al David ĉion,
por kio sendis lin Joab. 23 Kaj la sendito diris al
David: Kiam tiuj homoj montriĝis pli fortaj ol ni
kaj eliris kontraŭ nin sur la kampon, ni komencis
premi ilin al la enirejo en la pordegon; 24 tiam la
pafistoj pafis sur viajn servantojn de sur la muro,
kaj pereis kelkaj el la servantoj de la reĝo, kaj
ankaŭ via servanto Urija, la Ĥetido, mortis. 25
Tiam David diris al la sendito: Tiel diru al Joab:
Ne afliktiĝu pro tio, ke la glavo formanĝas jen
tiun, jen alian; plifortigu vian militon kontraŭ la
urbo kaj detruu ĝin, kaj estu kuraĝa. 26 Kiam la
edzino de Urija aŭdis, ke mortis ŝia edzo Urija, ŝi
funebris pro sia edzo. 27 Kiam pasis la funebro,
David sendis, kaj prenis ŝin en sian domon; kaj ŝi
fariĝis lia edzino, kaj ŝi naskis al li filon. Sed la
faro, kiun faris David, malplaĉis al la Eternulo.

12 Kaj la Eternulo sendis al David Natanon, kaj
ĉi tiu venis al li, kaj diris al li: En unu urbo
estis du viroj, unu riĉulo kaj la dua malriĉulo; 2 la
riĉulo havis tre multe da ŝafoj kaj da bovoj; 3 kaj
la malriĉulo havis nenion, krom unu malgranda
ŝafeto, kiun li aĉetis kaj nutris, kaj ĝi elkreskis
ĉe li kaj ĉe liaj infanoj kune kun ili; el lia peco
ĝi manĝadis, el lia kaliko ĝi trinkadis, kaj sur lia
sino ĝi dormadis, kaj ĝi estis por li kiel filino. 4
Sed venis gasto al la riĉa homo, kaj ĉi tiu domaĝis
preni el siaj ŝafoj aŭ el siaj bovoj, por prepari ion
por la gasto, kiu venis al li, kaj li prenis la ŝafeton
de la viro malriĉa, kaj preparis ĝin por la homo,
kiu venis al li. 5 Tiam forte ekflamis la kolero de
David kontraŭ tiu homo, kaj li diris al Natan: Mi
ĵuras per la Eternulo, ke morti devas la homo, kiu
tion faris; 6 kaj pro la ŝafeto li repagu kvaroble,
pro tio, ke li faris tion kaj ke li agis senkompate. 7
Tiam Natan diris al David: Vi estas tiu homo. Tiele
diris la Eternulo, Dio de Izrael: Mi sanktoleis vin
reĝo super Izrael, kaj Mi savis vin el la mano de
Saul, 8 kaj Mi donis al vi la domon de via sinjoro
kaj la edzinojn de via sinjoro sur vian sinon, kaj
Mi donis al vi la domon de Izrael kaj Jehuda; kaj se
tio ne sufiĉus, Mi aldonus ankoraŭ tion kaj alian.
9 Kial do vi malŝatis la vorton de la Eternulo,
farante malbonon antaŭ Liaj okuloj? Urijan, la
Ĥetidon, vi mortigis per glavo, kaj lian edzinon vi
prenis al vi kiel edzinon, post kiam vi lin mortigis
per glavo de la Amonidoj. 10 Nun ne malaperos el
via domo la glavo eterne, pro tio, ke vi malŝatis
Min, kaj prenis la edzinon de Urija, la Ĥetido, ke
ŝi estu via edzino. 11 Tiele diris la Eternulo: Jen
Mi venigos sur vin malbonon el via domo; kaj
Mi prenos viajn edzinojn antaŭ viaj okuloj, kaj
fordonos al via konkuranto, kaj li kuŝos kun viaj
edzinoj antaŭ ĉi tiu suno. 12 Ĉar vi agis sekrete;
sed Mi faros tiun aferon antaŭ la tuta Izrael kaj
antaŭ la suno. 13 Tiam David diris al Natan: Mi
pekis antaŭ la Eternulo. Kaj Natan diris al David:
La Eternulo forigis vian pekon, vi ne mortos; 14
sed ĉar vi per tiu faro incitis la malamikojn de la
Eternulo, tial la filo, kiu naskiĝis al vi, mortos.
15 Kaj Natan iris en sian domon. Kaj la Eternulo
frapis la infanon, kiun la edzino de Urija naskis
al David, kaj ĝi danĝere malsaniĝis. 16 Kaj David
ekpreĝis al la Eternulo pri la infano; kaj David
fastis, kaj li eniris, kaj pasigis la nokton sur la
tero. 17 Kaj ekinsistis super li la plejaĝuloj de
lia domo, por igi lin leviĝi de la tero; sed li ne
volis, kaj li ne manĝis kun ili. 18 En la sepa tago
la infano mortis. Kaj la servantoj de David timis
sciigi al li, ke la infano mortis; ĉar ili pensis: Jen
dum la infano ankoraŭ vivis, ni parolis al li, kaj li
ne aŭskultis nian voĉon; kiel do ni diros al li, ke
la infano mortis? li faros ian malbonon. 19 Sed
kiam David vidis, ke liaj servantoj murmuretas
inter si, li komprenis, ke la infano mortis; kaj
David diris al siaj servantoj: Ĉu la infano mortis?
Kaj ili respondis: Ĝi mortis. 20 Tiam David leviĝis
de la tero, lavis sin kaj oleis sin kaj ŝanĝis siajn
vestojn, kaj iris en la domon de la Eternulo, kaj
adorkliniĝis. Poste li venis en sian domon; li petis,
ke oni donu al li panon, kaj li manĝis. 21 Tiam
diris al li liaj servantoj: Kion signifas tio, kion
vi faris? dum la infano estis ankoraŭ vivanta,
vi fastis kaj ploris; kaj kiam la infano mortis, vi
leviĝis kaj manĝis! 22 Kaj li respondis: Dum la
infano ankoraŭ vivis, mi fastis kaj ploris; ĉar mi
pensis: Kiu scias? eble la Eternulo indulgos min
kaj la infano vivos. 23 Sed nun ĝi mortis; por kio
do mi fastos? ĉu mi povas ankoraŭ revenigi ĝin?
mi iros al ĝi, sed ĝi ne revenos al mi. 24 Kaj David
konsolis sian edzinon Bat-Ŝeba, kaj envenis al ŝi
kaj kuŝis kun ŝi; kaj ŝi naskis filon, kaj li donis al li

la nomon Salomono; kaj la Eternulo lin amis. 25
Kaj li transdonis lin en la manojn de la profeto
Natan; ĉi tiu donis al li la nomon Jedidja, pro la
Eternulo. 26 Joab ekmilitis kontraŭ Raba de la
Amonidoj, kaj venkoprenis la reĝan urbon. 27
Kaj Joab sendis senditojn al David, kaj dirigis: Mi
militis kontraŭ Raba, kaj mi venkoprenis la urbon
de akvoj; 28 nun kolektu la reston de la popolo,
kaj sieĝu la urbon kaj prenu ĝin; ĉar alie, se mi
prenus la urbon, oni nomus ĝin per mia nomo. 29
Tiam David kolektis la tutan popolon, kaj iris al
Raba, kaj militis kontraŭ ĝi kaj prenis ĝin. 30 Kaj li
prenis la kronon de Malkam de lia kapo; ĝi havis
la pezon de kikaro da oro; en ĝi estis multekosta
ŝtono, kiu transiris sur la kapon de David. Kaj da
militakiraĵo li elportis el la urbo tre multe. 31 Kaj
la popolon, kiu tie estis, li elirigis, kaj metis ĝin al
segiloj kaj al feraj draŝiloj kaj al feraj hakiloj kaj
forkondukis al brikfarejoj. Tiele li agis kun ĉiuj
urboj de la Amonidoj. Kaj David kaj la tuta popolo
revenis Jerusalemon.

13 Poste okazis jeno: Abŝalom, filo de David,
havis belan fratinon, kies nomo estis Tamar;
ŝin ekamis Amnon, filo de David. 2 Kaj Amnon
suferis multe kaj preskaŭ malsaniĝis pro sia
fratino Tamar; ĉar ŝi estis virgulino, kaj al Amnon
ŝajnis malfacile fari ion al ŝi. 3 Sed Amnon havis
amikon, kies nomo estis Jonadab, filo de Ŝimea,
frato de David; kaj Jonadab estis homo tre saĝa. 4
Kaj li diris al li: Kial vi tiel malgrasiĝas, ho reĝido,
kun ĉiu tago? ĉu vi ne diros al mi? Kaj Amnon diris
al li: Tamaron, fratinon de mia frato Abŝalom, mi
amas. 5 Tiam Jonadab diris al li: Kuŝiĝu en vian
liton, kaj ŝajnigu vin malsana; kaj kiam venos via
patro, por vidi vin, diru al li: Mi petas, ke mia
fratino Tamar venu, kaj ŝi donu al mi manĝi kaj
ŝi pretigu antaŭ mi la manĝaĵon, por ke mi vidu
kaj mi manĝu el ŝiaj manoj. 6 Amnon kuŝiĝis, kaj
ŝajnigis sin malsana; kaj venis la reĝo, por vidi lin,
kaj Amnon diris al la reĝo: Mi petas, ke venu mia
fratino Tamar, kaj ke ŝi pretigu antaŭ miaj okuloj
du kuketojn, por ke mi manĝu el ŝiaj manoj. 7
Tiam David sendis al Tamar en la domon, por diri:
Iru, mi petas, en la domon de via frato Amnon,
kaj pretigu al li manĝaĵon. 8 Kaj Tamar iris en la
domon de sia frato Amnon; li kuŝis. Kaj ŝi prenis
paston, knedis ĝin, preparis antaŭ liaj okuloj, kaj
bakis la kuketojn. 9 Kaj ŝi prenis la paton, kaj
elskuis antaŭ li; sed li ne volis manĝi. Kaj Amnon
diris: Forigu de mi ĉiujn. Kaj ĉiuj eliris de li. 10
Tiam Amnon diris al Tamar: Alportu la manĝaĵon
en la internan ĉambron, por ke mi manĝu el viaj
manoj. Tamar prenis la kuketojn, kiujn ŝi faris,
kaj alportis ilin al sia frato Amnon en la internan
ĉambron. 11 Sed, kiam ŝi ilin alportis al li por
manĝi, li kaptis ŝin, kaj diris al ŝi: Venu, kuŝiĝu
kun mi, mia fratino. 12 Tiam ŝi diris al li: Ne, mia
frato, ne perfortu min; ĉar tiel ne estas farate
en Izrael; ne faru tian malnoblaĵon. 13 Kien mi
irus kun mia malhonoro? kaj vi fariĝus kiel iu el
la malnobluloj en Izrael. Parolu kun la reĝo, mi
petas; kaj li ne rifuzos min al vi. 14 Sed li ne volis
obei ŝiajn vortojn, kaj kaptis ŝin kaj perfortis ŝin
kaj kuŝis kun ŝi. 15 Post tio Amnon ekmalamis
ŝin per tre granda malamo; pli granda estis la
malamo, kiun li eksentis al ŝi, ol la amo, kiun li
antaŭe havis por ŝi. Kaj Amnon diris al ŝi: Leviĝu,
foriru. 16 Kaj ŝi diris al li: Se vi forpelas min, tiam
ĉi tiu granda malbono estas pli granda, ol la alia,
kiun vi faris al mi. Sed li ne volis aŭskulti ŝin. 17
Kaj li alvokis sian junulon-servanton, kaj diris:
Forpelu de mi ĉi tiun for, kaj ŝlosu la pordon post
ŝi. 18 Ŝi havis sur si diverskoloran veston, ĉar per
tiaj tunikoj vestadis sin la filinoj de la reĝo. Kaj
lia servanto elkondukis ŝin eksteren kaj ŝlosis la
pordon post ŝi. 19 Tiam Tamar prenis cindron
sur sian kapon, kaj la diverskoloran veston, kiu
estis sur ŝi, ŝi disŝiris; kaj ŝi metis sian manon
sur sian kapon, kaj iris kaj kriis. 20 Kaj diris al ŝi
ŝia frato Abŝalom: Ĉu via frato Amnon estis kun
vi? nun, mia fratino, silentu; li estas via frato;
ne tro afliktiĝu pro tiu afero. Kaj Tamar restis
malĝoja en la domo de sia frato Abŝalom. 21 Kiam
la reĝo David aŭdis ĉion ĉi tion, li tre koleris. 22
Abŝalom parolis kun Amnon nek malbonon nek
bonon; ĉar Abŝalom malamis Amnonon pro tio, ke
li perfortis lian fratinon Tamar. 23 Okazis post du
jaroj, ke oni tondis la ŝafojn ĉe Abŝalom en Baal-
Ĥacor, kiu estas apud Efraim; kaj Abŝalom invitis
ĉiujn filojn de la reĝo. 24 Kaj Abŝalom venis al
la reĝo, kaj diris: Jen oni tondas ĉe via sklavo;
mi petas, ke la reĝo kun siaj servantoj venu al
via sklavo. 25 Sed la reĝo diris al Abŝalom: Ne,
mia filo, ni ne iros ĉiuj, por ke ni ne estu ŝarĝo
por vi. Tiu insiste lin petis; sed li ne volis iri, li
nur benis lin. 26 Tiam Abŝalom diris: Se ne, tiam
almenaŭ mia frato Amnon iru kun ni. Kaj la reĝo
diris al li: Por kio li iru kun vi? 27 Sed Abŝalom
insiste lin petis; tial li lasis iri kun li Amnonon kaj
ĉiujn filojn de la reĝo. 28 Kaj Abŝalom ordonis
al siaj servantoj jene: Rigardu, mi petas, kiam la
koro de Amnon gajiĝos de vino, kaj mi diros al
vi, ke vi frapu Amnonon, tiam mortigu lin, ne
timu; ĉar ja mi ordonis al vi; estu senhezitaj kaj
kuraĝaj. 29 Kaj la servantoj de Abŝalom faris al
Amnon, kiel ordonis Abŝalom. Tiam leviĝis ĉiuj

filoj de la reĝo, kaj sidiĝis ĉiu sur sia mulo kaj
forkuris. 30 Kiam ili estis ankoraŭ sur la vojo, al
David venis la famo, ke Abŝalom mortigis ĉiujn
filojn de la reĝo kaj neniu el ili restis. 31 La reĝo
leviĝis, kaj disŝiris siajn vestojn, kaj kuŝiĝis sur la
tero; kaj ĉiuj liaj servantoj staris kun disŝiritaj
vestoj. 32 Tiam ekparolis Jonadab, filo de Ŝimea,
frato de David, kaj diris: Mia sinjoro ne diru, ke
ĉiuj junuloj filoj de la reĝo estas mortigitaj; ĉar
nur Amnon sola mortis; ĉar ĉe Abŝalom tio estis
decidita de post la tago, kiam tiu perfortis lian
fratinon Tamar. 33 Kaj nun mia sinjoro la reĝo
ne atentu la famon, kiu diras, ke ĉiuj filoj de la
reĝo mortis; nur Amnon sola mortis. 34 Dume
Abŝalom forkuris. La gardostaranta servanto levis
siajn okulojn, kaj ekvidis, ke multe da homoj iras
de la vojo malantaŭa laŭ la deklivo de la monto.
35 Kaj Jonadab diris al la reĝo: Jen la filoj de la
reĝo venas; kiel via sklavo diris, tiel fariĝis. 36
Kiam li finis paroli, venis la filoj de la reĝo, kaj ili
levis sian voĉon kaj ploris; kaj ankaŭ la reĝo kaj
ĉiuj liaj servantoj ploris per tre granda ploro. 37
Sed Abŝalom forkuris, kaj venis al Talmaj, filo de
Amihud, reĝo de Geŝur. Kaj David funebris pro
sia filo dum la tuta tempo. 38 Abŝalom forkuris,
kaj iris Geŝuron, kaj restis tie dum tri jaroj. 39
Kaj la reĝo David forte sopiris al Abŝalom; ĉar li
konsoliĝis pri la morto de Amnon.

14 Joab, filo de Ceruja, rimarkis, ke la koro de
la reĝo plifavoriĝis por Abŝalom. 2 Kaj Joab
sendis en Tekoan kaj venigis de tie saĝan virinon,
kaj diris al ŝi: Ŝajnigu vin funebranta kaj metu sur
vin funebrajn vestojn, kaj ne ŝmiru vin per oleo,
kaj estu kiel virino, kiu jam de longe funebras
pro mortinto; 3 kaj venu al la reĝo, kaj diru al li
jenon; kaj Joab inspiris al ŝi, kion ŝi devas diri. 4
Kaj la virino el Tekoa ekparolis al la reĝo, kaj ĵetis
sin vizaĝaltere kaj adorkliniĝis, kaj diris: Helpu
min, ho reĝo! 5 Kaj la reĝo diris al ŝi: Kio estas al
vi? Kaj ŝi respondis: Ho ve, mi estas vidvino, mia
edzo mortis. 6 Sed via sklavino havis du filojn; ili
ambaŭ ekkverelis sur la kampo, kaj ĉar estis inter
ili neniu savanto, unu frapis la alian kaj mortigis
lin. 7 Kaj jen leviĝis kontraŭ vian sklavinon la tuta
familio, dirante: Eldonu la fratmortiginton, por ke
ni mortigu lin pro la animo de lia frato, kiun li
mortigis, kaj ni ekstermu ankaŭ la heredanton.
Tiel ili volas estingi mian karbon, kiu ankoraŭ
restis, por ne restigi al mia edzo nomon nek ian
restaĵon sur la tero. 8 Tiam la reĝo diris al la
virino: Iru hejmen, kaj mi donos ordonon pri vi.
9 Sed la virino el Tekoa diris al la reĝo: Sur mi,
mia sinjoro, ho reĝo, estu la krimo, kaj sur la
domo de mia patro; sed la reĝo kaj lia trono estas
senkulpaj. 10 Kaj la reĝo diris: Alkonduku al mi
tiun, kiu parolas kontraŭ vi, kaj li ne plu tuŝos
vin. 11 Kaj ŝi diris: La reĝo volu memori pri la
Eternulo, lia Dio, por ke la sangovenĝantoj ne faru
pli da pereo kaj ne ekstermu mian filon. Li diris:
Mi ĵuras per la Eternulo, ke ne falos eĉ haro de via
filo sur la teron. 12 Kaj la virino diris: Permesu, ke
via sklavino diru vorton al mia sinjoro la reĝo.
Li diris: Parolu. 13 Kaj la virino diris: Kial do vi
tiel pensas pri la popolo de Dio? eldirante tian
vorton, la reĝo fariĝas kvazaŭ kulpulo, ke li ne
revenigas sian elpeliton. 14 Ĉar ni devas morti, kaj
ni similas al akvo, kiu estas verŝata sur la teron
kaj kiun oni ne povas enkolekti; sed Dio ne volas
pereigi animon; Li pripensas, ke forpuŝito ne estu
forpuŝata ankaŭ de Li. 15 Nur nun mi venis, por
diri tion al la reĝo, mia sinjoro, ĉar la popolo
min timigis; sed via sklavino diris al si: Mi provos
paroli al la reĝo; eble la reĝo plenumos la vorton
de sia sklavino; 16 eble la reĝo aŭskultos, por savi
sian sklavinon el la mano de tiu homo, kiu volas
ekstermi min kaj mian filon kune el la heredaĵo
de Dio. 17 Kaj via sklavino diris al si: La vorto de
mia sinjoro la reĝo donos trankvilecon; ĉar kiel
anĝelo de Dio, tiel estas mia sinjoro la reĝo, por
distingi la bonon kaj malbonon; kaj la Eternulo,
via Dio, estos kun vi. 18 Tiam ekparolis la reĝo, kaj
diris al la virino: Mi petas, kaŝu antaŭ mi nenion,
pri kio mi demandos vin. Kaj la virino diris: Mia
sinjoro la reĝo volu paroli. 19 Kaj la reĝo diris:
Ĉu ne la mano de Joab estas kun vi en ĉio ĉi tio?
Kaj la virino respondis kaj diris: Vere, kiel vivas
via animo, mia sinjoro, ho reĝo, ne estas eble
dekliniĝi dekstren nek maldekstren de ĉio, kion
diris mia sinjoro la reĝo; ĉar via sklavo Joab tion
ordonis al mi, kaj li inspiris al via sklavino ĉiujn ĉi
tiujn vortojn. 20 Por aliformigi la aspekton de la
afero, via sklavo Joab tion faris; sed mia sinjoro
estas saĝa per saĝeco de anĝelo de Dio, kaj scias
ĉion, kio estas sur la tero. 21 Tiam la reĝo diris
al Joab: Jen mi tion faris; iru do kaj revenigu la
junulon Abŝalom. 22 Joab ĵetis sin vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis, kaj dankis la reĝon. Kaj Joab diris:
Hodiaŭ via sklavo scias, ke mi akiris vian favoron,
mia sinjoro, ho reĝo, ĉar la reĝo plenumis la
vorton de sia sklavo. 23 Kaj Joab leviĝis, kaj iris en
Geŝuron, kaj venigis Abŝalomon en Jerusalemon.
24 Sed la reĝo diris: Li reiru en sian domon, sed
mian vizaĝon li ne vidu. Kaj Abŝalom revenis en
sian domon, sed la vizaĝon de la reĝo li ne vidis.
25 En la tuta Izrael estis neniu homo tiel famege
bela, kiel Abŝalom: de la plando de lia piedo ĝis

lia verto estis en li nenia mallaŭdindaĵo. 26 Kaj
kiam li tondis sian kapon (li tondadis ĉiujare, ĉar
la haroj fariĝadis por li tro pezaj, kaj estis necese
tondi), la haroj de lia kapo pezis ducent siklojn laŭ
la reĝa pesilo. 27 Al Abŝalom naskiĝis tri filoj, kaj
unu filino, kies nomo estis Tamar; ŝi estis virino
belaspekta. 28 Abŝalom restis en Jerusalem du
jarojn, kaj la vizaĝon de la reĝo li ne vidis. 29 Kaj
Abŝalom sendis al Joab, por sendi lin al la reĝo;
sed tiu ne volis veni al li. Li sendis ankoraŭ duan
fojon, sed tiu ne volis veni. 30 Tiam li diris al siaj
servantoj: Rigardu la kampoparton de Joab apud
mia; li havas tie hordeon; iru, kaj forbruligu ĝin
per fajro. Kaj la servantoj de Abŝalom forbruligis
la kampoparton per fajro. 31 Tiam Joab leviĝis,
kaj venis al Abŝalom en la domon, kaj diris al
li: Kial viaj servantoj forbruligis per fajro mian
kampoparton? 32 Abŝalom respondis al Joab: Jen
mi sendis al vi, por diri al vi: Venu ĉi tien, por
ke mi sendu vin al la reĝo, por demandi, kial
mi venis el Geŝur; pli bone estus por mi resti
tie. Nun mi volas vidi la vizaĝon de la reĝo; kaj
se mi havas en mi krimon, li mortigu min. 33
Kaj Joab iris al la reĝo, kaj diris al li tion; kaj ĉi
tiu alvokis Abŝalomon, kiu venis al la reĝo, kaj
adorkliniĝis vizaĝaltere antaŭ la reĝo; kaj la reĝo
kisis Abŝalomon.

15 Post tio Abŝalom havigis al si ĉaron kaj
ĉevalojn kaj kvindek virojn, kiuj kuradis
antaŭ li. 2 Kaj Abŝalom leviĝadis frue, kaj stariĝadis
ĉe la vojo al la pordego; kaj ĉiun homon, kiu
havis plendon kaj iris al la reĝo por juĝo, Abŝalom
vokis al si, kaj diris al li: El kiu urbo vi estas?
Kaj kiam tiu respondis: Via sklavo estas el tiu
aŭ tiu tribo de Izrael, 3 Abŝalom diris al li: Via
afero estas bona kaj justa, sed ne ekzistas por
vi aŭskultanto ĉe la reĝo. 4 Kaj plue Abŝalom
parolis: Ho, kiu farus min juĝisto en la lando, por
ke al mi venu ĉiu homo, kiu havas plendon aŭ
juĝan aferon, kaj por ke mi faru al li juston! 5
Kaj kiam iu alproksimiĝis, por adorkliniĝi antaŭ
li, li etendis sian manon, kaptis lin, kaj kisis lin.
6 Tiel Abŝalom agis kun ĉiuj Izraelidoj, kiuj iris
por juĝo al la reĝo; kaj Abŝalom ŝtele allogis
al si la korojn de la Izraelidoj. 7 Atinginte la
aĝon de kvardek jaroj, Abŝalom diris al la reĝo:
Permesu al mi iri kaj plenumi en Ĥebron mian
sanktan promeson, kiun mi faris al la Eternulo;
8 ĉar sanktan promeson faris via sklavo, kiam
mi estis en Geŝur en Sirio, nome: Se la Eternulo
revenigos min en Jerusalemon, mi faros oferon al
la Eternulo. 9 Kaj la reĝo diris al li: Iru en paco. Kaj
li leviĝis, kaj iris Ĥebronon. 10 Kaj Abŝalom sendis
esplorrigardantojn al ĉiuj triboj de Izrael kun
la sekvanta instrukcio: Kiam vi aŭdos la sonon
de trumpeto, tiam diru: Abŝalom fariĝis reĝo en
Ĥebron. 11 Kune kun Abŝalom iris ducent viroj el
Jerusalem; ili estis invititaj, kaj iris sen ia kulpa
intenco, nenion sciante. 12 Kaj Abŝalom sendis
inviti ankaŭ Aĥitofelon, la Giloanon, la konsiliston
de David, el lia urbo Gilo, kiam li estis faranta
la buĉoferojn. Tiam la konspiro plifortiĝis, kaj
la popolo ĉiam pli kaj pli amase iris al Abŝalom.
13 Dume venis raportanto al David, kaj diris: La
koroj de la Izraelidoj turniĝis al Abŝalom. 14 Tiam
David diris al ĉiuj siaj servantoj, kiuj estis kun li
en Jerusalem: Leviĝu, kaj ni forkuru, ĉar alie ni ne
povos saviĝi kontraŭ Abŝalom; rapidu foriri, por
ke li, rapidinte, ne atingu nin, ne venigu sur nin
malfeliĉon, kaj ne pereigu la urbon per glavo. 15
Kaj la servantoj de la reĝo diris al la reĝo: Kion ajn
elektos nia sinjoro la reĝo, ni estas viaj sklavoj. 16
Tiam la reĝo kaj lia tuta domo eliris piede, kaj
la reĝo restigis la dek kromvirinojn, por gardi la
domon. 17 Kaj la reĝo, kun la tuta popolo, kiu
sekvis lin, eliris; kaj ili haltis ĉe malproksima
domo. 18 Kaj ĉiuj liaj servantoj pretériris preter
li, kaj ĉiuj Keretidoj kaj Peletidoj, kaj ĉiuj Gatanoj,
sescent viroj, kiuj sekvis lin el Gat, pretériris
antaŭ la reĝo. 19 Kaj la reĝo diris al Itaj, la Gatano:
Kial vi ankaŭ iras kun ni? iru returne kaj restu
kun la reĝo, ĉar vi estas fremdulo kaj vi estas
elŝirita el via loko. 20 Hieraŭ vi venis; kaj ĉu mi
povas hodiaŭ altrudi al vi la iradon kun ni? mi
iras, kien mi povas iri. Iru returne, kaj rekonduku
viajn fratojn kun vi; favorkoreco kaj justeco estu
al vi. 21 Sed Itaj respondis al la reĝo kaj diris: Mi
ĵuras per la Eternulo kaj per mia sinjoro la reĝo:
nur en tiu loko, en kiu estos mia sinjoro la reĝo,
ĉu por vivo, ĉu por morto, nur tie estos via sklavo.
22 Tiam David diris al Itaj: Venu, kaj pretériru. Kaj
pretériris Itaj, la Gatano, kaj ĉiuj liaj viroj, kune
kun ĉiuj infanoj, kiuj estis kun li. 23 Kaj ĉiuj ploris
per laŭta voĉo, kaj la tuta popolo pretériris. Kaj
la reĝo transiris la torenton Kidron, kaj la tuta
popolo iris antaŭen laŭ la vojo al la dezerto. 24
Aperis ankaŭ Cadok, kune kun ĉiuj Levidoj, kiuj
portis la keston de interligo de Dio; kaj ili starigis
la keston de Dio; kaj Ebjatar staris pli alte, ĝis
pretériris la tuta popolo el la urbo. 25 Kaj la reĝo
diris al Cadok: Revenigu la keston de Dio en la
urbon. Se mi akiros favoron de la Eternulo, tiam
Li revenigos min kaj vidigos al mi ĝin kaj Sian
loĝejon; 26 sed se Li diros: Vi ne plaĉas al Mi,
tiam mi estas preta; Li faru kun mi, kiel plaĉas
al Li. 27 Kaj la reĝo diris al la pastro Cadok: Vi

estas antaŭvidema; reiru en paco en la urbon,
kaj via filo Aĥimaac, kaj Jonatan, filo de Ebjatar,
ambaŭ viaj filoj, iru kun vi. 28 Vidu, mi restos sur
la ebenaĵoj de la dezerto, ĝis venos io de vi, por
sciigi al mi. 29 Tiam Cadok kaj Ebjatar reportis la
keston de Dio en Jerusalemon, kaj ili tie restis.
30 Kaj David supreniris sur la monton de olivoj,
irante kaj plorante; lia kapo estis kovrita, kaj li
iris nudpieda; kaj la tuta popolo, kiu estis kun
li, kovris ĉiu sian kapon kaj iris supren, senĉese
plorante. 31 Kiam oni diris al David, ke Aĥitofel
estas inter la konspirantoj kun Abŝalom, David
diris: Mi petas Vin, ho Eternulo, malsaĝigu la
konsilon de Aĥitofel. 32 David venis sur la supron,
kie oni adorkliniĝas al Dio; kaj jen renkonte al li
iras Ĥuŝaj, la Arkano; lia vesto estas disŝirita, kaj
tero estas sur lia kapo. 33 Kaj David diris al li: Se
vi iros kun mi, vi estos por mi ŝarĝo; 34 sed se vi
reiros en la urbon, kaj diros al Abŝalom: Mi estos
via sklavo, ho reĝo; kiel mi estis la sklavo de via
patro delonge, tiel mi de nun estos via sklavo —
tiam vi detruos por mi la konsilon de Aĥitofel. 35
Tie estos kun vi la pastroj Cadok kaj Ebjatar; kaj
ĉion, kion vi aŭdos en la domo de la reĝo, diru al
la pastroj Cadok kaj Ebjatar. 36 Jen tie estas kun ili
iliaj du filoj, Aĥimaac ĉe Cadok, kaj Jonatan ĉe
Ebjatar; per ili vi transsendos al mi ĉion, kion vi
aŭdos. 37 Kaj Ĥuŝaj, amiko de David, venis en la
urbon. Ankaŭ Abŝalom venis Jerusalemon.

16 Kiam David iom malsupreniris de la supro,
jen venis al li renkonte Ciba, la servanto de
Mefiboŝet, kun paro da selitaj azenoj, sur kiuj
estis ducent panoj kaj cent sekvinberaj kukoj kaj
cent sekigitaj fruktoj kaj felsako kun vino. 2 Kaj la
reĝo diris al Ciba: Por kio tio estas kun vi? Kaj
Ciba respondis: La azenoj estas por la domo de la
reĝo, por rajdi sur ili, kaj la pano kaj la fruktoj
por la servantoj por manĝi, kaj la vino por trinki
por la laciĝintoj en la dezerto. 3 Kaj la reĝo diris:
Kie estas la filo de via sinjoro? Ciba respondis al
la reĝo: Li sidas en Jerusalem, ĉar li diras: Nun
la domo de Izrael redonos al mi la regnon de
mia patro. 4 Tiam la reĝo diris al Ciba: Nun al
vi apartenu ĉio, kion havas Mefiboŝet. Kaj Ciba
diris: Mi adorkliniĝas; mi akiru vian favoron, mia
sinjoro, ho reĝo. 5 Kiam la reĝo David venis ĝis
Baĥurim, jen el tie eliras viro el la familio de la
domo de Saul; lia nomo estis Ŝimei, filo de Gera;
elirante, li senĉese insultadis. 6 Li ĵetis ŝtonojn
sur Davidon kaj sur ĉiujn servantojn de la reĝo
David; la tuta popolo kaj ĉiuj fortuloj estis dekstre
kaj maldekstre de li. 7 Kaj tiel parolis Ŝimei,
insultante: For, for, sangavidulo, malbonagulo! 8
la Eternulo revenigis sur vin la tutan sangon de la
domo de Saul, sur kies loko vi fariĝis reĝo, kaj la
Eternulo transdonis la regnon en la manon de via
filo Abŝalom; tion vi havas pro via malboneco,
ĉar vi estas sangavidulo. 9 Tiam Abiŝaj, filo de
Ceruja, diris al la reĝo: Kial insultu tiu senviva
hundo mian sinjoron, la reĝon? permesu al mi iri
kaj dehaki lian kapon. 10 Sed la reĝo diris: Kiel tio
koncernas min kaj vin, filoj de Ceruja? li insultu;
ĉar la Eternulo diris al li: Insultu Davidon. Kiu
povas diri: Kial vi tion faras? 11 Kaj David diris
al Abiŝaj kaj al ĉiuj siaj servantoj: Jen mia filo,
kiu eliris el mia interno, atencas mian animon;
tiom pli tion povas fari nun la Benjamenido; lasu
lin, kaj li insultu, ĉar la Eternulo tion ordonis al
li. 12 Eble la Eternulo vidos mian mizeron, kaj la
Eternulo repagos al mi bonon anstataŭ lia hodiaŭa
insultado. 13 Kaj David kun siaj homoj daŭrigis
sian vojon. Kaj Ŝimei iris laŭ la deklivo de la
monto, kontraŭ li, iris kaj insultis, ĵetadis ŝtonojn
sur lin, kaj ŝutadis sur lin teron. 14 La reĝo kaj la
tuta popolo, kiu estis kun li, venis lacaj kaj ripozis
tie. 15 Dume Abŝalom kaj ĉiuj Izraelidoj venis en
Jerusalemon, kaj Aĥitofel kun li. 16 Kiam Ĥuŝaj,
la Arkano, amiko de David, venis al Abŝalom, li
diris al Abŝalom: Vivu la reĝo! vivu la reĝo! 17
Kaj Abŝalom diris al Ĥuŝaj: Tia estas via amo al
via amiko! kial vi ne iris kun via amiko? 18 Sed
Ĥuŝaj respondis al Abŝalom: Ne, sed kiun elektis
la Eternulo kaj ĉi tiu popolo kaj ĉiuj Izraelidoj,
al tiu mi apartenos, kaj kun li mi restos. 19 Due,
kiun mi servos? ĉu ne lian filon? kiel mi servis
vian patron, tiel mi estos al vi. 20 Tiam Abŝalom
diris al Aĥitofel: Konsiliĝu inter vi, kion ni devas
fari. 21 Kaj Aĥitofel diris al Abŝalom: Eniru al la
kromvirinoj de via patro, kiujn li restigis, por
gardi la domon. Kiam ĉiuj Izraelidoj aŭdos, ke
vi abomenigis al vi vian patron, tiam fortiĝos
la manoj de ĉiuj, kiuj estas kun vi. 22 Tiam oni
starigis por Abŝalom tendon sur la tegmento,
kaj Abŝalom eniris al la kromvirinoj de sia patro
antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj. 23 La konsiloj de
Aĥitofel, kiujn li donadis en tiu tempo, havis tian
valoron, kiel se oni demandus la decidon de Dio;
tiaj estis ĉiuj konsiloj de Aĥitofel, kiel por David,
tiel ankaŭ por Abŝalom.

17 Kaj Aĥitofel diris al Abŝalom: Permesu al mi
elekti dek du mil virojn, kaj mi leviĝos kaj
postkuros Davidon en la nokto. 2 Mi atakos lin,
kiam li estos laca kaj liaj manoj estos malfortaj;
mi teruros lin tiel, ke forkuros la tuta popolo,
kiu estas kun li; tiam mi mortigos la reĝon solan.

3 Kaj mi revenigos la tutan popolon al vi; kiam
revenos ĉiuj, krom tiu, kiun vi serĉas, tiam al la
tuta popolo fariĝos paco. 4 Kaj la afero plaĉis
al Abŝalom kaj al ĉiuj plejaĝuloj de Izrael. 5
Tamen Abŝalom diris: Alvoku ankoraŭ Ĥuŝajon,
la Arkanon, por ke ni aŭdu ankaŭ tion, kion li
diros. 6 Kiam Ĥuŝaj venis al Abŝalom, Abŝalom
diris al li: Jen kion diris Aĥitofel; ĉu ni faru tion,
kion li diris? se ne, tiam diru vi. 7 Tiam Ĥuŝaj
diris al Abŝalom: Ne bona estas la konsilo, kiun
donis Aĥitofel ĉi tiun fojon. 8 Kaj Ĥuŝaj diris plue:
Vi konas vian patron kaj liajn virojn, ke ili estas
fortuloj; krom tio ili estas koleraj, kiel urso, de kiu
oni forrabis la infanojn sur la kampo; kaj via patro
estas sperta militisto, kaj li ne dormos nokte kun
la popolo. 9 Jen nun li kaŝiĝas en ia kaverno aŭ en
ia alia loko. Se en la komenco iu el la niaj falos,
kaj disvastiĝos la famo, ke havis malvenkon la
popolo, kiu sekvas Abŝalomon, 10 tiam eĉ la plej
kuraĝa, kiu havas koron, similan al la koro de
leono, senkuraĝiĝos; ĉar la tuta Izrael scias, kiel
fortaj estas via patro, kaj la militistoj, kiuj estas
kun li. 11 Tial mi konsilas: kolektu al vi la tutan
Izraelon, de Dan ĝis Beer-Ŝeba, tian multegon,
kiel la sablo apud la maro, kaj vi persone iru
meze de ili. 12 Kaj ni atakos lin, en kiu ajn loko li
troviĝos, kaj ni surfalos sur lin, kiel falas la roso
sur la teron; kaj el li, kun ĉiuj viroj, kiuj estas kun
li, ne restos eĉ unu. 13 Kaj se li enfermiĝos en
urbo, tiam la tuta Izrael ĉirkaŭigos tiun urbon per
ŝnuroj, kaj trenos ĝin en la riveron, ĝis ne restos
tie eĉ ŝtoneto. 14 Tiam diris Abŝalom kaj ĉiuj
Izraelidoj: La konsilo de Ĥuŝaj, la Arkano, estas pli
bona, ol la konsilo de Aĥitofel. Sed la Eternulo
decidis detrui la bonan konsilon de Aĥitofel, por
ke la Eternulo venigu malfeliĉon sur Abŝalomon.
15 Kaj Ĥuŝaj diris al la pastroj Cadok kaj Ebjatar:
Tiel kaj tiel konsilis Aĥitofel al Abŝalom kaj al la
plejaĝuloj de Izrael, kaj tiel kaj tiel konsilis mi;
16 nun sendu rapide, kaj dirigu al David jenon:
Ne pasigu ĉi tiun nokton sur la ebenaĵo de la
dezerto, sed transiru, por ke ne pereu la reĝo,
kaj la tuta popolo, kiu estas kun li. 17 Jonatan
kaj Aĥimaac staris apud En-Rogel; servantino iris
kaj sciigis al ili, por ke ili iru kaj sciigu al la reĝo
David, ĉar ili ne devis sin montri kaj veni en la
urbon. 18 Sed ilin ekvidis iu junulo, kaj raportis al
Abŝalom; dume ili ambaŭ rapide iris, kaj venis en
Baĥurimon en la domon de unu homo, sur kies
korto troviĝis puto, kaj ili malsupreniris tien. 19
Kaj lia edzino prenis kaj sternis kovrotukon super
la aperturo de la puto kaj ŝutis sur ĝin grion,
por ke oni nenion rimarku. 20 Kiam la servantoj
de Abŝalom venis al la virino en la domon, kaj
demandis, kie estas Aĥimaac kaj Jonatan, la virino
respondis al ili: Ili iris trans la akvujon. Kaj ili
serĉis kaj ne trovis, kaj ili revenis Jerusalemon.
21 Kiam ili foriris, tiuj eliris el la puto, kaj iris
kaj raportis al la reĝo David, kaj diris al David:
Leviĝu, kaj transiru rapide la akvon, ĉar tiel kaj
tiel konsilis kontraŭ vi Aĥitofel. 22 Tiam leviĝis
David, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, kaj ili
transiris Jordanon antaŭ la mateniĝo; kaj restis
neniu, kiu ne estus transirinta Jordanon. 23 Kiam
Aĥitofel vidis, ke oni ne plenumis lian konsilon, li
selis azenon, leviĝis kaj iris al sia domo, en sian
urbon, faris ordonojn pri sia domo, kaj sufokis sin
kaj mortis; kaj oni enterigis lin en la tombo de
lia patro. 24 Dume David venis en Maĥanaimon,
kaj Abŝalom transiris Jordanon, li kaj ĉiuj viroj
de Izrael kun li. 25 Kaj Amasan Abŝalom starigis
super la militistaro anstataŭ Joab; Amasa estis
filo de viro, kies nomo estis Jitra, el Jizreel, kaj
kiu envenis al Abigail, filino de Naĥaŝ, fratino de
Ceruja, patrino de Joab. 26 Kaj Izrael kaj Abŝalom
stariĝis tendare en la lando Gilead. 27 Kiam David
venis en Maĥanaimon, tiam Ŝobi, filo de Naĥaŝ,
el Raba de la Amonidoj, kaj Maĥir, filo de Amiel,
el Lo-Debar, kaj Barzilaj, la Gileadano, el Roglim,
28 alportis litojn kaj tapiŝojn kaj argilajn vazojn,
kaj tritikon kaj hordeon kaj farunon kaj rostitajn
grajnojn, kaj fabojn kaj lentojn, ankaŭ rostitajn,
29 kaj mielon kaj buteron kaj ŝafojn kaj fromaĝojn;
ili alportis al David, kaj al la popolo, kiu estis kun
li, por manĝi; ĉar ili diris: La popolo estas malsata
kaj laca kaj soifa en la dezerto.

18 David prikalkulis la popolon, kiu estis
kun li, kaj starigis super ĝi milestrojn kaj
centestrojn. 2 Kaj David metis trionon de la
popolo sub la disponon de Joab, kaj trionon sub
la disponon de Abiŝaj, filo de Ceruja kaj frato
de Joab, kaj trionon sub la disponon de Itaj, la
Gatano. Kaj la reĝo diris al la popolo: Mi ankaŭ
iros kun vi. 3 Sed la popolo diris: Ne iru; ĉar se ni
eĉ forkuros, ili ne tre atentos nin; eĉ se duono de
ni mortos, ili ne tre atentos nin; sed vi estas kiel
dek mil el ni; tial estas pli bone, ke vi helpu nin el
la urbo. 4 Tiam la reĝo diris al ili: Kion vi deziras,
tion mi faros. Kaj la reĝo stariĝis apud la pordego,
kaj la tuta popolo eliris laŭ centoj kaj miloj. 5 Kaj
la reĝo ordonis al Joab kaj al Abiŝaj kaj al Itaj:
Estu singardaj kun la junulo Abŝalom. Kaj la tuta
popolo aŭdis, kiel la reĝo ordonis al ĉiuj estroj
koncerne Abŝalomon. 6 Kaj la popolo eliris sur la
kampon kontraŭ Izraelon, kaj fariĝis batalo en la
arbaro de Efraim. 7 Kaj la popolo Izraela estis tie

venkobatita de la servantoj de David, kaj tie estis
granda venkobato en tiu tago: falis dudek mil. 8
La batalo disvastiĝis tie sur la tutan regionon; kaj
la arbaro pereigis pli da homoj, ol ekstermis la
glavo en tiu tago. 9 Kaj Abŝalom renkontiĝis kun
la servantoj de David; Abŝalom rajdis sur mulo.
Kaj la mulo trafis sub interplektitajn branĉojn
de granda kverko, kaj lia kapo alkroĉiĝis al la
kverko, kaj li ekpendis inter la ĉielo kaj la tero;
kaj la mulo, kiu estis sub li, forkuris. 10 Tion
ekvidis unu homo, kaj sciigis al Joab, kaj diris:
Jen mi vidis Abŝalomon, kiu pendas de kverko.
11 Kaj Joab diris al la homo, kiu raportis al li: Se
vi vidis, kial do vi ne batis lin tie sur la teron?
mi donus al vi dek arĝentajn monerojn kaj unu
zonon. 12 Sed la homo diris al Joab: Se vi donus
en miajn manojn eĉ mil arĝentajn monerojn, mi
ne etendus mian manon kontraŭ la filo de la reĝo;
ĉar antaŭ niaj oreloj la reĝo ordonis al vi kaj al
Abiŝaj kaj al Itaj, dirante: Gardu al mi la junulon
Abŝalom. 13 Kaj se mi farus falsaĵon kontraŭ
mia animo, nenio kaŝiĝus antaŭ la reĝo, kaj vi
starus flanke. 14 Joab diris: Mi ne perdos tempon
kun vi. Kaj li prenis en sian manon tri lancojn,
kaj enpikis ilin en la koron de Abŝalom, kiam ĉi
tiu ankoraŭ estis vivanta inter la branĉoj de la
kverko. 15 Poste dek junuloj armilportistoj de
Joab ĉirkaŭis Abŝalomon, batis, kaj mortigis lin.
16 Tiam Joab ekblovis per trumpeto, kaj la popolo
ĉesis postkuri la Izraelidojn; ĉar Joab haltigis la
popolon. 17 Kaj oni prenis Abŝalomon kaj ĵetis
lin en la arbaro en grandan kavon, kaj oni metis
super li tre grandan amason da ŝtonoj; kaj ĉiuj
Izraelidoj forkuris ĉiu al sia tendo. 18 Sed Abŝalom
ankoraŭ dum sia vivo starigis al si monumenton,
kiu troviĝas en la Valo de la Reĝo; ĉar li diris:
Mi ne havas filon, kiu memorigus pri mia nomo;
kaj li nomis la monumenton per sia nomo. Kaj
oni nomas ĝin ĝis nun monumento de Abŝalom.
19 Aĥimaac, filo de Cadok, diris: Mi kuros, kaj
sciigos al la reĝo, ke la Eternulo faris al li juston
kontraŭ liaj malamikoj. 20 Sed Joab diris al li:
Ne bona sciiganto vi estos hodiaŭ; vi sciigos en
alia tago, kaj hodiaŭ ne sciigu, ĉar mortis la filo
de la reĝo. 21 Kaj Joab diris al Etiopo: Iru, diru
al la reĝo, kion vi vidis. La Etiopo adorkliniĝis
antaŭ Joab kaj ekkuris. 22 Tamen Aĥimaac, filo de
Cadok, parolis plue, kaj diris al Joab: Kio ajn estos,
permesu ankaŭ al mi kuri post la Etiopo. Sed Joab
diris: Por kio vi kuros, mia filo? venu, la sciigo
ne estos agrabla. 23 Kaj li diris: Kio ajn estos, mi
kuros. Kaj tiu diris al li: Kuru. Kaj Aĥimaac ekkuris
laŭ la vojo de la ebenaĵo, kaj kurantaŭiĝis antaŭ
la Etiopon. 24 David sidis inter la du pordegoj;
kaj la gardostaranto iradis sur la tegmento de la
pordego, super la muro, kaj, levinte siajn okulojn,
li ekvidis, ke jen iu viro sola kuras. 25 Kaj la
gardostaranto ekkriis, kaj raportis al la reĝo. Kaj
la reĝo diris: Se li estas sola, tiam bona sciigo estas
en lia buŝo. Kaj dum tiu ĉiam pli alproksimiĝadis,
26 la gardostaranto ekvidis, ke ankoraŭ alia viro
kuras; kaj la gardostaranto ekkriis al la pordegisto,
kaj diris: Jen ankoraŭ iu viro sola kuras. Kaj la
reĝo diris: Ankaŭ ĉi tiu havas bonan sciigon. 27
La gardostaranto diris: Mi vidas la kuradon de la
unua, ĝi estas kiel la kurado de Aĥimaac, filo de
Cadok. Kaj la reĝo diris: Li estas bona homo, kun
bona sciigo li venas. 28 Kaj Aĥimaac ekkriis, kaj
diris: Paco al la reĝo! Kaj li adorkliniĝis antaŭ la
reĝo vizaĝaltere, kaj diris: Benata estu la Eternulo,
via Dio, kiu transdonis la homojn, kiuj levis sian
manon kontraŭ mian sinjoron la reĝon. 29 Kaj
la reĝo diris: Ĉu bone fartas la junulo Abŝalom?
Aĥimaac respondis: Mi vidis grandan tumulton,
kiam Joab sendis la servanton de la reĝo kaj vian
sklavon, kaj mi ne scias, kio estis. 30 Tiam la reĝo
diris: Deturniĝu, kaj stariĝu tie. Kaj li deturniĝis,
kaj stariĝis. 31 Kaj jen venis la Etiopo, kaj la Etiopo
diris: Bonan sciigon mi alportas al mia sinjoro la
reĝo; la Eternulo hodiaŭ faris al vi juston kontraŭ
ĉiuj, kiuj leviĝis kontraŭ vin. 32 Kaj la reĝo diris al
la Etiopo: Ĉu bone fartas la junulo Abŝalom? La
Etiopo respondis: Kio fariĝis al la junulo, tio fariĝu
al la malamikoj de mia sinjoro la reĝo, kaj al ĉiuj,
kiuj malbonintence leviĝis kontraŭ vin. 33 Tiam la
reĝo malĝojiĝis, kaj li foriris en la superpordegan
ĉambreton, kaj ekploris. Kaj, irante, li parolis: Mia
filo Abŝalom, mia filo, mia filo Abŝalom! ho, se mi
mortus anstataŭ vi, Abŝalom, mia filo, mia filo!

19 Oni sciigis al Joab: Jen la reĝo ploras kaj
malĝojas pri Abŝalom. 2 Kaj la triumfo en
tiu tago fariĝis funebro por la tuta popolo; ĉar la
popolo aŭdis en tiu tago, ke la reĝo malĝojas pri
sia filo. 3 Kaj la popolo kvazaŭ ŝtelmaniere iris en
tiu tago en la urbon, kiel ŝtelmaniere iras homoj
hontigitaj per tio, ke ili forkuris el batalo. 4 Kaj
la reĝo kovris sian vizaĝon, kaj la reĝo kriadis
laŭte: Mia filo Abŝalom, Abŝalom, mia filo, mia
filo! 5 Tiam Joab venis al la reĝo en la domon, kaj
diris: Vi malhonoris hodiaŭ la vizaĝon de ĉiuj viaj
servantoj, kiuj savis hodiaŭ vian animon kaj la
animon de viaj filoj kaj de viaj filinoj kaj la animon
de viaj edzinoj kaj la animon de viaj kromvirinoj;
6 ĉar vi amas viajn malamikojn, kaj malamas viajn
amantojn; ĉar vi montris hodiaŭ, ke ne ekzistas

por vi estroj nek sklavoj. Mi komprenas hodiaŭ,
ke se Abŝalom vivus kaj ni ĉiuj hodiaŭ mortus,
tio plaĉus al vi. 7 Leviĝu do, eliru kaj parolu ion
al la koro de viaj servantoj; ĉar mi ĵuras per la
Eternulo, se vi ne eliros, en ĉi tiu nokto ne restos
eĉ unu homo ĉe vi; kaj tio estos por vi pli malbona,
ol ĉiuj malbonoj, kiuj trafis vin de via juneco
ĝis nun. 8 Tiam la reĝo leviĝis, kaj sidiĝis ĉe la
pordego. Kaj oni sciigis al la tuta popolo, dirante:
Jen la reĝo sidas ĉe la pordego. Kaj la tuta popolo
venis antaŭ la reĝon. Sed la Izraelidoj forkuris ĉiu
en sian tendon. 9 Kaj la tuta popolo disputadis
inter si en ĉiuj triboj de Izrael, dirante: La reĝo
savis nin el la manoj de niaj malamikoj, li savis
nin el la manoj de la Filiŝtoj; kaj nun li forkuris el
sia lando pro Abŝalom! 10 Kaj Abŝalom, kiun ni
sanktoleis super ni, mortis en la batalo. Kial do vi
nun hezitas revenigi la reĝon? 11 Dume la reĝo
David sendis al la pastroj Cadok kaj Ebjatar, por
diri: Parolu kun la plejaĝuloj de Jehuda, kaj diru:
Kial vi volas esti la lastaj koncerne la revenigon
de la reĝo en lian domon, kiam la paroloj de la
tuta Izrael jam venis al la reĝo en lian domon?
12 Vi estas miaj fratoj, vi estas mia osto kaj mia
karno; kial do vi devas esti la lastaj ĉe la revenigo
de la reĝo? 13 Kaj al Amasa diru: Vi estas ja mia
osto kaj mia karno; tiel kaj pli punu min Dio, se vi
ne estos ĉe mi por ĉiam militestro anstataŭ Joab.
14 Kaj li inklinigis la koron de ĉiuj viroj de Jehuda
kiel unu viron; kaj ili sendis al la reĝo, kaj diris:
Revenu vi kaj ĉiuj viaj servantoj. 15 Kaj la reĝo
revenis; li venis al Jordan; kaj la viroj de Jehuda
venis en Gilgalon, por iri renkonte al la reĝo, por
akompani la reĝon trans Jordanon. 16 Tiam Ŝimei,
filo de Gera, la Benjamenido, el Baĥurim, rapide
iris kun la viroj de Jehuda renkonte al la reĝo
David. 17 Kun li estis mil viroj el Benjamen, ankaŭ
Ciba, servanto de la domo de Saul, kaj liaj dek
kvin filoj kaj liaj dudek servantoj kun li; kaj ili
transiris Jordanon antaŭ la reĝon. 18 La pramo
transiradis, por transveturigi la familion de la
reĝo, kaj fari tion, kion li deziros; tiam Ŝimei, filo
de Gera, falis antaŭ la reĝo, kiam ĉi tiu transiris
Jordanon. 19 Kaj li diris al la reĝo: Mia sinjoro ne
kalkulu tion al mi kiel krimon, kaj ne rememoru
tion, kion malbonagis via sklavo en tiu tago, kiam
mia sinjoro la reĝo eliris el Jerusalem, kaj la reĝo
ne metu tion en sian koron. 20 Ĉar via sklavo
konscias, ke mi pekis; kaj nun mi venis la unua
el la tuta domo de Jozef, por iri renkonte al mia
sinjoro la reĝo. 21 Tiam ekparolis Abiŝaj, filo
de Ceruja, kaj diris: Ĉu efektive Ŝimei ne estos
mortigita pro tio, ke li insultis la sanktoleiton de
la Eternulo? 22 Sed David diris: Kiel tio koncernas
min kaj vin, filoj de Ceruja, ke vi hodiaŭ malhelpas
min? ĉu hodiaŭ oni povas iun mortigi en Izrael? ĉu
mi ne scias, ke mi nun estas reĝo super Izrael? 23
Kaj la reĝo diris al Ŝimei: Vi ne mortos. Kaj la reĝo
ĵuris al li. 24 Ankaŭ Mefiboŝet, ido de Saul, iris
renkonte al la reĝo. Li ne ordigis siajn piedojn kaj
ne ordigis sian barbon kaj ne lavis siajn vestojn, de
post la tago, kiam la reĝo foriris, ĝis la tago, kiam
li bonfarte revenis. 25 Kiam li venis Jerusalemon
renkonte al la reĝo, la reĝo diris al li: Kial vi ne
iris kun mi, Mefiboŝet? 26 Ĉi tiu respondis: Mia
sinjoro, ho reĝo! mia servanto min trompis; ĉar
via sklavo diris: Selu al mi azenon, por ke mi rajdu
sur ĝi kaj mi iru kun la reĝo; ĉar via sklavo estas
lama. 27 Sed li kalumniis kontraŭ via sklavo al
mia sinjoro la reĝo; tamen vi, mia sinjoro, ho
reĝo, estas kiel anĝelo de Dio; agu, kiel plaĉas
al vi. 28 Ĉar la tuta domo de mia patro meritis
morton antaŭ mia sinjoro la reĝo; vi tamen metis
vian sklavon inter tiujn, kiuj manĝas ĉe via tablo.
Kian justecon mi do ankoraŭ bezonas? kaj kion mi
havas por plendi al la reĝo? 29 Kaj la reĝo diris al
li: Kial vi parolas ankoraŭ pri viaj aferoj? mi jam
diris, ke vi kaj Ciba dividu inter vi la kampojn. 30
Sed Mefiboŝet diris al la reĝo: Li prenu eĉ ĉion,
post kiam mia sinjoro la reĝo venis bonfarte en
sian domon. 31 Ankaŭ Barzilaj, la Gileadano, venis
el Roglim, kaj akompanis la reĝon trans Jordanon,
por konduki lin transe de Jordan. 32 Barzilaj estis
tre maljuna; li havis la aĝon de okdek jaroj. Li
donadis manĝaĵon al la reĝo, kiam ĉi tiu estis en
Maĥanaim, ĉar li estis homo tre bonstata. 33 Kaj la
reĝo diris al Barzilaj: Iru kun mi, kaj mi zorgados
pri vi ĉe mi en Jerusalem. 34 Sed Barzilaj diris al
la reĝo: Kiel longe mi havas ankoraŭ por vivi, ke
mi iru kun la reĝo Jerusalemon? 35 Mi havas nun
la aĝon de okdek jaroj; ĉu mi povas distingi inter
bono kaj malbono? ĉu via sklavo sentos la guston
de tio, kion mi manĝos aŭ kion mi trinkos? ĉu mi
povas ankoraŭ kompreni la voĉon de kantistoj
kaj kantistinoj? por kio via sklavo estu ŝarĝo por
mia sinjoro la reĝo? 36 Iomete iros via sklavo
kun la reĝo trans Jordanon; por kio la reĝo volas
rekompenci min per tia rekompenco? 37 Permesu
al via sklavo, ke mi reiru, kaj ke mi mortu en mia
urbo, ĉe la tombo de mia patro kaj mia patrino.
Sed jen via sklavo Kimham iru kun mia sinjoro la
reĝo; kaj faru por li tion, kio plaĉos al vi. 38 Kaj la
reĝo diris: Kimham iru kun mi, kaj mi faros por
li tion, kio estos agrabla al vi; kaj ĉion, kion vi
deziros de mi, mi faros por vi. 39 La tuta popolo
transiris Jordanon, kaj ankaŭ la reĝo transiris.

Kaj la reĝo kisis Barzilajon kaj benis lin, kaj ĉi tiu
reiris al sia loko. 40 La reĝo transiris en Gilgalon,
kaj Kimham iris kun li; kaj la tuta popolo Juda
akompanis la reĝon, kaj ankaŭ duono de la popolo
Izraela. 41 Sed jen ĉiuj Izraelidoj venis al la reĝo,
kaj diris al la reĝo: Kial ŝtelis vin niaj fratoj la
Judoj, kaj transkondukis trans Jordanon la reĝon
kaj lian familion kaj ĉiujn liajn virojn kun li? 42
Tiam ĉiuj Judoj respondis al la Izraelidoj: Ĉar la
reĝo estas nia parenco; kaj kial tio ĉagrenas vin?
ĉu ni ion manĝis de la reĝo, aŭ ĉu li donis al ni
donacojn? 43 Kaj la Izraelidoj respondis al la Judoj
kaj diris: Dek partojn ni havas en la reĝo; kaj eĉ
en David ni havas pli grandan parton ol vi; kial do
vi malŝatis nin? ĉu ne ni la unuaj ekparolis pri
revenigo de nia reĝo? Sed la vortoj de la Judoj
estis pli obstinaj, ol la vortoj de la Izraelidoj.

20 Troviĝis tie viro malbonaga, kies nomo estis
Ŝeba, filo de Biĥri, Benjamenido; li ekblovis
per trumpeto, kaj diris: Ni ne havas parton en
David, ni ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj: iru,
Izraelidoj, ĉiu en sian tendon. 2 Kaj ĉiuj Izraelidoj
foriris de David, kaj sekvis Ŝeban, filon de Biĥri;
sed la Judoj restis fidelaj al sia reĝo, de Jordan
ĝis Jerusalem. 3 Kiam David venis en sian domon
en Jerusalem, la reĝo prenis la dek kromvirinojn,
kiujn li restigis, por gardi la domon, kaj metis
ilin en gardejon; li donadis al ili vivrimedojn,
sed li ne envenadis al ili. Kaj ili restis ŝlositaj
ĝis la tago de sia morto, vivante kiel vidvinoj.
4 Kaj la reĝo diris al Amasa: Kunvoku al mi la
Judojn por la tria tago, kaj vi ankaŭ venu ĉi tien.
5 Amasa iris, por kunvoki la Judojn; sed li malfruis
la templimon, kiu estis destinita al li. 6 Tiam
David diris al Abiŝaj: Nun Ŝeba, filo de Biĥri, faros
al ni pli da malbono, ol Abŝalom; prenu do vi la
servantojn de via sinjoro, kaj postkuru lin, por
ke li ne trovu fortikigitajn urbojn kaj ne ŝirmu
sin kontraŭ niaj okuloj. 7 Kaj eliris post li la viroj
de Joab kaj la Keretidoj kaj la Peletidoj kaj ĉiuj
fortuloj; kaj ili eliris el Jerusalem, por postkuri
Ŝeban, filon de Biĥri. 8 Kiam ili estis ĉe la granda
ŝtono, kiu troviĝas en Gibeon, Amasa venis antaŭ
ilin. Joab havis sur si striktan veston, kaj sur ĝi
estis zonita glavo, kiu pendis en la glavingo ĉe lia
lumbo kaj facile povis eliri kaj eniri. 9 Kaj Joab
diris al Amasa: Kiel vi fartas, mia frato? Kaj per la
dekstra mano Joab prenis la barbon de Amasa,
por kisi lin. 10 Amasa ne atentis la glavon, kiu
estis en la mano de Joab; kaj ĉi tiu frapis lin per
ĝi en la ventron tiel, ke liaj internaĵoj elŝutiĝis
sur la teron, kaj sen ripetita frapo li mortis. Poste
Joab kaj lia frato Abiŝaj postkuris Ŝeban, filon de
Biĥri. 11 Ĉe la mortigito staris viro el la servantoj
de Joab, kaj diris: Kiu amas Joabon kaj kiu estas
por David, tiu sekvu Joabon. 12 Amasa kuŝis rulita
en sango meze de la vojo. Kiam tiu viro vidis, ke
ĉiuj haltadis, li fortrenis Amasan de la vojo sur la
kampon kaj ĵetis sur lin veston, ĉar li vidis, ke ĉiu,
kiu venis al li, haltis. 13 Kiam li estis forigita for
de la vojo, ĉiuj iris post Joab, por postkuri Ŝeban,
filon de Biĥri. 14 Ĉi tiu trairis ĉiujn tribojn de
Izrael, ĝis Abel kaj Bet-Maaĥa, kaj ĉiuj Beriidoj; kaj
oni kolektiĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj ili venis, kaj
eksieĝis lin en Abel-Bet-Maaĥa, kaj ŝutis ĉirkaŭ
la urbo remparon, kiu atingis la muron; kaj la
tuta popolo, kiu estis kun Joab, komencis detrui,
por faligi la muron. 16 Tiam ekkriis unu saĝa
virino el la urbo: Aŭskultu, aŭskultu; diru, mi
petas, al Joab, ke li alproksimiĝu ĉi tien, por ke
mi parolu kun li. 17 Kiam li alproksimiĝis al ŝi,
la virino diris: Ĉu vi estas Joab? Li respondis:
Mi. Kaj ŝi diris al li: Aŭskultu la vortojn de via
sklavino. Li respondis: Mi aŭskultas. 18 Tiam ŝi
diris: En antaŭaj tempoj oni diradis: Demandu la
Abelanojn, kaj konforme al tio decidu. 19 Mi estas
unu el la pacemaj kaj fidelaj urboj de Izrael; vi
volas ruinigi urbon kaj patrinon en Izrael; por kio
vi volas ekstermi posedaĵon de la Eternulo? 20
Tiam Joab respondis kaj diris: Mi tute, tute ne
intencas ekstermi kaj ruinigi; 21 ne tia estas la
afero; sed unu viro de la monto de Efraim — Ŝeba,
filo de Biĥri, estas lia nomo — levis sian manon
kontraŭ la reĝon David; donu lin solan, kaj mi
foriros de la urbo. Kaj la virino diris al Joab: Jen
lia kapo estos ĵetita al vi trans la muron. 22 Kaj la
virino venis al la tuta popolo kun sia saĝa parolo;
kaj ili dehakis la kapon de Ŝeba, filo de Biĥri, kaj
ĵetis al Joab. Tiam li ekblovis per trumpeto, kaj
oni foriris de la urbo ĉiu al sia tendo; kaj Joab
revenis Jerusalemon al la reĝo. 23 Joab estis super
la tuta militistaro de Izrael; kaj Benaja, filo de
Jehojada, super la Keretidoj kaj la Peletidoj; 24 kaj
Adoram super la impostoj; kaj Jehoŝafat, filo de
Aĥilud, estis kronikisto; 25 kaj Ŝeva estis skribisto;
kaj Cadok kaj Ebjatar estis pastroj; 26 ankaŭ Ira, la
Jairano, estis pastro ĉe David.

21 Estis malsato en la tempo de David dum
tri jaroj, jaron post jaro. Kaj David faris
demandon ĉe la Eternulo; kaj la Eternulo
respondis: Tio estas pro Saul kaj pro la sangavida
domo, pro tio, ke li mortigis la Gibeonanojn. 2
Tiam la reĝo alvokis la Gibeonanojn, kaj parolis
kun ili. (Kaj la Gibeonanoj estis ne el la Izraelidoj,
sed el la restaĵoj de la Amoridoj; kaj la Izraelidoj

ĵuris al ili, sed Saul penis ekstermi ilin pro sia
fervoro por la Izraelidoj kaj Judoj.) 3 Kaj David
diris al la Gibeonanoj: Kion mi faru por vi, kaj per
kio mi pekliberiĝu, por ke vi benu la heredaĵon
de la Eternulo? 4 La Gibeonanoj diris al li: Ni
ne postulas arĝenton aŭ oron de Saul kaj de lia
domo; kaj ni ne volas, ke oni iun mortigu en
Izrael. Kaj la reĝo diris: Kion vi diros, tion mi faros
por vi. 5 Tiam ili diris al la reĝo: Pro tiu homo, kiu
nin pereigis, kaj kiu atencis kontraŭ ni, por nin
ekstermi, por ke nenio restu el ni en ĉiuj limoj
de Izrael, 6 oni donu al ni sep virojn el liaj filoj,
kaj ni pendigu ilin antaŭ la Eternulo en Gibea de
Saul, la elektito de la Eternulo. Kaj la reĝo diris:
Mi donos. 7 Sed la reĝo indulgis Mefiboŝeton,
filon de Jonatan, filo de Saul, pro la ĵuro antaŭ
la Eternulo, kiu ekzistis inter ili, inter David kaj
Jonatan, filo de Saul. 8 Kaj la reĝo prenis Armonin
kaj Mefiboŝeton, la du filojn de Ricpa, filino de
Aja, kiujn ŝi naskis al Saul, kaj la kvin filojn de
Miĥal, filino de Saul, kiujn ŝi naskis al Adriel, filo
de Barzilaj, la Meĥolatano. 9 Kaj li transdonis
ilin en la manojn de la Gibeonanoj, kaj ĉi tiuj
pendigis ilin sur la monto antaŭ la Eternulo. Tiel
ili falis sepope kune; ili estis mortigitaj en la unuaj
tagoj de la rikolto, en la komenco de la rikolto de
hordeo. 10 Tiam Ricpa, filino de Aja, prenis sakon,
kaj etendis ĝin super si ĉe la roko, de la komenco
de la rikolto ĝis ekpluvis sur ilin el la ĉielo; kaj
ŝi ne permesis, ke la birdoj de la ĉielo ripozu
sur ili tage, nek la kampaj bestoj nokte. 11 Oni
raportis al David, kion faris Ricpa, filino de Aja kaj
kromvirino de Saul. 12 Tiam David iris, kaj prenis
la ostojn de Saul kaj la ostojn de lia filo Jonatan
de la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kiuj forŝtelis ilin
el la strato de Bet-Ŝan, kie pendigis ilin la Filiŝtoj
en la tago, kiam la Filiŝtoj venkobatis Saulon sur
Gilboa. 13 Kaj li forportis de tie la ostojn de Saul
kaj la ostojn de lia filo Jonatan; kaj oni kunigis ilin
kun la ostoj de la pendigitoj. 14 Kaj oni enterigis la
ostojn de Saul kaj de lia filo Jonatan en la tero de
Benjamen, en Cela, en la tombo de lia patro Kiŝ;
kaj oni faris ĉion, kion ordonis la reĝo. Post tio
Dio repaciĝis kun la tero. 15 Estis denove milito
inter la Filiŝtoj kaj la Izraelidoj. Kaj iris David kune
kun siaj servantoj, kaj batalis kontraŭ la Filiŝtoj.
Kaj David laciĝis. 16 Jiŝbi-benob, el la infanoj de
giganto, li, kies lanco havis la pezon de tricent
sikloj da kupro, kaj kiu estis zonita per nova glavo,
intencis mortigi Davidon. 17 Sed venis kun helpo
Abiŝaj, filo de Ceruja, kaj li frapis la Filiŝton kaj
mortigis lin. Tiam la viroj de David ĵuris al li,
dirante: Vi devas ne plu iri kun ni en militon,
por ke ne estingiĝu la lucerno de Izrael. 18 Post
tio estis denove milito kontraŭ la Filiŝtoj en Gob;
tiam Sibĥaj, la Ĥuŝaido, mortigis Safon, kiu estis
el la infanoj de la giganto. 19 Kaj denove estis
milito kontraŭ la Filiŝtoj en Gob; kaj Elĥanan, filo
de Jaare-Orgim, Bet-Leĥemano, mortigis Goljaton,
la Gatanon, ĉe kiu la tenilo de lia lanco estis kiel
rultrabo de teksisto. 20 Kaj denove estis milito
en Gat; tie estis viro tre altkreska, kiu havis sur
la manoj kaj sur la piedoj po ses fingroj, sume
dudek kvar; li ankaŭ naskiĝis al la giganto. 21
Kiam li insultis Izraelon, lin mortigis Jonatan, filo
de Ŝimea, frato de David. 22 Tiuj kvar naskiĝis al
la giganto en Gat, kaj ili falis de la mano de David
kaj de la mano de liaj servantoj.

22 Kaj David eldiris antaŭ la Eternulo la vortojn
de la sekvanta kanto, kiam la Eternulo lin
savis el la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la
mano de Saul. 2 Li diris: La Eternulo estas mia
Roko, kaj mia fortikaĵo, kaj mia Savanto. 3 Dion,
mian Rokon, mi fidas; Mia ŝildo, kaj la korno
de mia savo, mia fortigo, kaj mia rifuĝejo; Mia
Savanto, kiu helpas min kontraŭ maljusteco. 4 Mi
vokas al la Eternulo, la glorinda; Kaj mi saviĝas
de miaj malamikoj. 5 Ĉar ĉirkaŭis min la ondoj
de la morto, Torentoj pereigaj min teruris; 6 La
ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis; La retoj de la morto
min atingis. (Sheol h7585) 7 En mia premiteco mi
vokis la Eternulon, Kaj al mia Dio mi vokis; Kaj
el Sia templo Li aŭdis mian voĉon, Kaj mia krio
atingis Liajn orelojn. 8 Ektremis kaj ekskuiĝis
la tero, La fundamentoj de la ĉielo ekmoviĝis
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris. 9 Leviĝis fumo
el Lia nazo, Kaj ekstermanta fajro el Lia buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi. 10 Li klinis la ĉielon kaj
iris malsupren, Kaj densa mallumo estis sub Liaj
piedoj. 11 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento. 12
Li ĉirkaŭigis Sin per mallumo kiel per tendo,
Per densaj nuboj, plenaj de akvo. 13 De la brilo
antaŭ Li Ekbrulis karboj per fajro. 14 El la ĉielo
ektondris la Eternulo, Kaj la Plejaltulo aŭdigis
Sian voĉon. 15 Li ĵetis sagojn, kaj dispelis ilin;
fulmon, kaj konfuzis ilin. 16 Kaj malkovriĝis la
kuŝujoj de la maro, Nudiĝis la fundamentoj de
la universo, De la minaca voĉo de la Eternulo,
De la kolera spirado de Lia nazo. 17 Li etendas el
supre la brakon, kaj prenas min; Li eltiras min
el grandaj akvoj; 18 Li savas min de mia potenca
malamiko, De miaj malamantoj, ĉar ili estas pli
fortaj ol mi. 19 Ili atingis min en la tago de mia
malfeliĉo; Sed la Eternulo fariĝis mia subteno. 20

Kaj Li elkondukis min en vastan lokon; Li liberigis
min, ĉar Li estas favora al mi. 21 La Eternulo
rekompencas min laŭ mia justeco; Laŭ la pureco
de miaj manoj Li repagas al mi. 22 Ĉar mi min
tenis je la vojoj de la Eternulo, Kaj mi ne faris
malbonon antaŭ mia Dio. 23 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis
antaŭ mi, Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.
24 Mi estis senkulpa antaŭ Li, Kaj mi gardis min,
ke mi ne peku. 25 Kaj la Eternulo rekompencis
min laŭ mia justeco, Laŭ mia pureco antaŭ Liaj
okuloj. 26 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia; 27 Kun purulo Vi agas laŭ
lia pureco, Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco. 28
Popolon humilan Vi helpas; Kaj per Viaj okuloj Vi
malaltigas la fierulojn. 29 Ĉar Vi estas mia lumilo,
ho Eternulo; La Eternulo lumigas mian mallumon.
30 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron; Kun
mia Dio mi transsaltas muron. 31 La vojo de Dio
estas perfekta; La parolo de la Eternulo estas
tute pura; Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
32 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo? Kaj kiu
estas Roko, krom nia Dio? 33 Dio fortikigas min
per forto; Kaj Li perfektigas mian vojon. 34 Li
similigas miajn piedojn al cervaj, Kaj starigas min
sur miaj altaĵoj. 35 Li instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon. 36 Vi
donis al mi la ŝildon de Via savo; Kaj Via favoro
min grandigas. 37 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj. 38 Mi persekutas
miajn malamikojn, kaj ekstermas ilin; Kaj mi ne
revenas, ĝis mi ilin pereigas. 39 Mi pereigas kaj
frakasas ilin, ke ili ne povas plu leviĝi; Ili falas
sub miajn piedojn. 40 Vi ĉirkaŭzonas min per
forto por la milito; Miajn atakintojn Vi ĵetas sub
min. 41 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn, Kaj
miajn malamantojn mi ekstermas. 42 Ili rigardas
ĉirkaŭen, sed ne venas helpanto; Al la Eternulo,
sed Li ne respondas al ili. 43 Mi disfrotas ilin
simile al polvo de la tero; Kiel stratan koton mi
ilin disbatas kaj dispremas. 44 Vi savas min de
la ribeloj de mia popolo; Vi gardas min, ke mi
estu ĉefo super la nacioj; Popolo, kiun mi ne
konas, servas min. 45 Aligentuloj respektegas min;
Ili obeas min per atentaj oreloj. 46 Aligentuloj
senfortiĝas, Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
47 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Alte glorata estu mia Dio, la Roko de mia savo:
48 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon Kaj submetas
al mi popolojn; 49 Kiu forkondukas min de miaj
malamikoj, Altigas min super miaj atakintoj, Kaj
savas min de perfortulo. 50 Tial mi gloras Vin, ho
Eternulo, inter la popoloj, Kaj pri Via nomo mi
kantas. 51 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito, Al David kaj
al lia idaro, por eterne.

23 Jen estas la lastaj vortoj de David: Parolas
David, filo de Jiŝaj, Kaj parolas la viro, kiu
estas alte levita, La sanktoleito de la Dio de Jakob,
Kantverkisto en Izrael: 2 La spirito de la Eternulo
parolas per mi, Kaj Lia vorto estas sur mia lango.
3 La Dio de Izrael parolis, Al mi diris la Roko de
Izrael: Justulo regas super homoj, Li regas en timo
antaŭ Dio. 4 Kaj li estas kiel la lumo de mateno,
Kiam leviĝas la suno, De mateno sennuba, Kiam
post la pluvo Elkreskas la verdaĵo el la tero. 5
Ĉu ne tiel estas mia domo ĉe la Eternulo? Ĉar Li
faris kun mi eternan interligon, Kiu estas bone
aranĝita en ĉio, kaj observata; Ĉar mia tuta savo,
kaj ĉio, kion mi deziras, bone prosperas. 6 La
malbonaguloj ĉiuj estas kiel dornoj forĵetitaj,
Kiujn oni ne povas preni per la mano; 7 Sed se iu
volas ektuŝi ilin, Tiu devas armi sin per fero aŭ per
stango de lanco; Kaj per fajro ili estos forbruligitaj
sur sia loko. 8 Jen estas la nomoj de la herooj,
kiuj estis ĉe David: sidanta en la konsilantaro de
la saĝuloj, estro de trio, estis Adino, la Ecnido,
kiu mortigis okcent malamikojn per unu fojo. 9
Post li estis Eleazar, filo de Dodo, filo de Aĥoĥido,
en la nombro de la tri herooj ĉe David. Kiam ili
mokis la Filiŝtojn kaj kolektiĝis tie por batalo kaj
la Izraelidoj eliris, 10 tiam li leviĝis kaj frapis
la Filiŝtojn, ĝis lia mano laciĝis kaj alrigidiĝis al
la glavo; kaj la Eternulo donis grandan helpon
en tiu tago, kaj la popolo returniĝis post li nur
por rabakiri. 11 Post li estis Ŝama, filo de Age,
la Hararano. Kiam la Filiŝtoj kolektiĝis amase
en loko, kie estis kampoparto plena de lentoj,
kaj la popolo forkuris de la Filiŝtoj, 12 tiam li
stariĝis en la mezo de la kampoparto, kaj savis ĝin
kaj venkobatis la Filiŝtojn; kaj la Eternulo donis
grandan helpon. 13 Kaj iris tri el la tridek ĉefoj,
kaj venis dum la rikoltado al David en la kavernon
Adulam; kaj la amaso de la Filiŝtoj staris tendare
en la valo Refaim. 14 David tiam estis en fortikaĵo,
kaj la garnizono de la Filiŝtoj estis tiam en Bet-
Leĥem. 15 Kaj David esprimis deziron kaj diris:
Kiu trinkigus al mi akvon el la puto Bet-Leĥema,
kiu estas apud la pordego? 16 Tiam tiuj tri herooj
trarompe penetris en la tendaron de la Filiŝtoj,
ĉerpis akvon el la puto Bet-Leĥema, kiu estis apud
la pordego, prenis kaj alportis al David. Sed li ne
volis trinki ĝin; li elverŝis ĝin al la Eternulo, 17 kaj
diris: Gardu min, ho Eternulo, ke mi ne faru tion;
ĉu mi trinku la sangon de la viroj, kiuj riskis sian
vivon? Kaj li ne volis trinki ĝin. Tion faris la tri
herooj. 18 Abiŝaj, frato de Joab, filo de Ceruja, estis

estro de tiuj tri; li mortigis per sia lanco tricent
homojn, kaj li havis gloran nomon inter la tri. 19
De la tri li estis honorata kaj estis ilia estro; sed en
la trion li ne eniris. 20 Benaja, filo de Jehojada, filo
de militisto multe aginta, el Kabceel: li mortigis
la du fortulojn de Moab; li ankaŭ malsupreniris,
kaj mortigis leonon en kavo en neĝa tago. 21 Li
ankaŭ mortigis Egipton, viron dignaspektan; en la
mano de la Egipto estis lanco; sed li aliris al li kun
bastono, elŝiris la lancon el la mano de la Egipto,
kaj mortigis lin per lia propra lanco. 22 Tion faris
Benaja, filo de Jehojada. Kaj li havis gloran nomon
inter la tri herooj. 23 Inter la tridek li estis plej
honorata, sed en la trion li ne eniris. Kaj David
faris lin lia korpogardistestro. 24 Asahel, frato de
Joab, estis inter la tridek; Elĥanan, filo de Dodo, el
Bet-Leĥem, 25 Ŝama el Ĥarod, Elika el Ĥarod, 26
Ĥelec, la Paltido, Ira, filo de Ikeŝ, la Tekoaano, 27
Abiezer la Anatotano, Mebunaj, la Ĥuŝaido, 28
Calmon, la Aĥoĥido, Maharaj, la Netofaano, 29
Ĥeleb, filo de Baana, la Netofaano, Itaj, filo de
Ribaj, el Gibea de la Benjamenidoj, 30 Benaja, la
Piratonano, Hidaj el Naĥale-Gaaŝ, 31 Abi-Albon, la
Arbatano, Azmavet, la Baĥurimano, 32 Eljaĥba, la
Ŝaalbonano, Jonatan el la filoj de Jaŝen, 33 Ŝama,
la Hararano, Aĥiam, filo de Ŝarar, la Hararano, 34
Elifelet, filo de Aĥasbaj, la Maaĥatano, Eliam, filo
de Aĥitofel, la Giloano, 35 Ĥecraj, la Karmelano,
Paaraj, la Arbano, 36 Jigal, filo de Natan, el Coba,
Bani, la Gadido, 37 Celek, la Amonido, Naĥaraj, la
Beerotano, armilportisto de Joab, filo de Ceruja,
38 Ira, la Jetrido, Gareb, la Jetrido, 39 Urija, la
Ĥetido. La nombro de ĉiuj estas tridek sep.

24 La kolero de la Eternulo denove ekflamis
kontraŭ la Izraelidoj, kaj Li incitis Davidon
kontraŭ ili, dirante: Iru, kalkulu Izraelon kaj
Jehudan. 2 Kaj la reĝo diris al Joab, la militestro,
kiu estis ĉe li: Iru, mi petas, tra ĉiuj triboj de Izrael,
de Dan ĝis Beer-Ŝeba, kaj kalkulu la popolon, por
ke mi sciu la nombron de la popolo. 3 Tiam Joab
diris al la reĝo: La Eternulo, via Dio, plimultigu
la popolon centoble kompare kun tio, kio estas
nun, kaj la okuloj de mia sinjoro tion vidu; sed
por kio mia sinjoro la reĝo deziras tiun aferon?
4 Sed la vorto de la reĝo superfortis Joabon kaj
la militestrojn; tial Joab kaj la militestroj foriris
de la reĝo, por kalkuli la popolon Izraelan. 5 Ili
transiris Jordanon, kaj starigis siajn tendojn en
Aroer, dekstre de la urbo, kiu estas meze de la
valo Gad, antaŭ Jazer; 6 kaj ili venis en Gileadon
kaj en la landon Taĥtim-Ĥodŝi; poste ili venis
en Dan-Jaanon kaj en la ĉirkaŭaĵon de Cidon.
7 Ili venis al la fortikaĵo de Tiro, kaj en ĉiujn
urbojn de la Ĥividoj kaj Kanaanidoj, kaj eliris en
la sudon de Judujo al Beer-Ŝeba. 8 Ili trapasis
la tutan landon, kaj venis Jerusalemon post naŭ
monatoj kaj dudek tagoj. 9 Kaj Joab transdonis al
la reĝo la rezulton de la kalkulado de la popolo;
kaj montriĝis, ke da Izraelidoj estas okcent mil
viroj militkapablaj, povantaj eltiri glavon, kaj da
Jehudaidoj kvincent mil viroj. 10 Kaj ekbatis la
koro de David, post kiam li kalkuligis la popolon.
Kaj David diris al la Eternulo: Mi forte pekis per
tio, kion mi faris; kaj nun, ho Eternulo, pardonu
do la malbonagon de Via sklavo; ĉar mi agis tre
malsaĝe. 11 David leviĝis matene, kaj la Eternulo
parolis al la profeto Gad, la viziisto de David,
dirante: 12 Iru kaj diru al David: Tiele diris la
Eternulo: Tri punojn Mi proponas al vi; elektu
al vi unu el ili, ke Mi ĝin faru al vi. 13 Kaj Gad
venis al David kaj sciigis al li, kaj diris al li: Ĉu
venu al vi sepjara malsato en via lando? aŭ dum
tri monatoj vi forkuradu de viaj malamikoj kaj
ili persekutu vin? aŭ estu tritaga pesto en via
lando? pripensu do kaj decidu, kion mi respondu
al mia Sendinto. 14 Tiam David diris al Gad: Estas
al mi tre malfacile; sed ni falu en la manon de la
Eternulo, ĉar granda estas Lia kompatemeco; nur
mi ne falu en manon homan. 15 Kaj la Eternulo
venigis peston sur Izraelon, de tiu mateno ĝis la
difinita tempo; kaj mortis el la popolo de Dan
ĝis Beer-Ŝeba sepdek mil homoj. 16 Kaj la anĝelo
etendis sian manon kontraŭ Jerusalemon, por
pereigi ĝin; sed la Eternulo bedaŭris la malbonon,
kaj diris al la anĝelo, kiu ekstermis la popolon:
Sufiĉe! nun haltigu vian manon! La anĝelo de la
Eternulo estis tiam ĉe la draŝejo de Aravna, la
Jebusido. 17 Kaj, ekvidinte la anĝelon, kiu frapis la
popolon, David ekparolis al la Eternulo, dirante:
Jen mi pekis, kaj mi malbonagis; sed kion faris ĉi
tiuj ŝafoj? Via mano estu sur mi kaj sur la domo
de mia patro. 18 En tiu tago venis Gad al David,
kaj diris al li: Iru, starigu altaron al la Eternulo en
la draŝejo de Aravna, la Jebusido. 19 Kaj David
iris konforme al la vortoj de Gad, kiel ordonis
la Eternulo. 20 Aravna ekrigardis, kaj ekvidis la
reĝon kaj liajn servantojn, kiuj iris al li; kaj Aravna
eliris, kaj adorkliniĝis al la reĝo vizaĝaltere. 21
Kaj Aravna diris: Por kio mia sinjoro la reĝo venis
al sia sklavo? David respondis: Por aĉeti de vi
la draŝejon, kaj konstrui altaron al la Eternulo,
por ke ĉesiĝu la pesto inter la popolo. 22 Sed
Aravna diris al David: Mia sinjoro la reĝo prenu
kaj alportu oferojn, kiel plaĉas al li; jen estas
bovoj por brulofero, kaj la draŝiloj kaj la jungilaro
de la bovoj servos kiel ligno. 23 Ĉion tion donis

Aravna al la reĝo. Kaj Aravna diris al la reĝo:
La Eternulo, via Dio, favoru vin. **24** Tamen la
reĝo diris al Aravna: Ne; mi volas aĉeti de vi
pro difinita prezo; mi ne alportos al la Eternulo,
mia Dio, bruloferojn senpagajn. Kaj David aĉetis
la draŝejon kaj la bovojn pro kvindek sikloj da
arĝento. **25** Kaj David konstruis tie altaron al la
Eternulo, kaj alportis bruloferojn kaj pacoferojn.
Kaj la Eternulo repaciĝis kun la lando; kaj ĉesiĝis
la pesto inter la Izraelidoj.

1 Reĝoj

1 La reĝo David maljuniĝis kaj atingis profundan aĝon; kaj oni kovris lin bone per vestoj, sed li
ne povis varmiĝi. **2** Tiam diris al li liaj servantoj:
Oni elserĉu por nia sinjoro la reĝo junulinon
virgulinon, kaj ŝi staru antaŭ la reĝo kaj flegu lin
kaj dormu ĉe lia brusto, kaj tiam al nia sinjoro
la reĝo fariĝos varme. **3** Kaj oni serĉis belan
junulinon en la tuta regiono de Izrael, kaj oni
trovis la Ŝunemaninon Abiŝag kaj venigis ŝin al
la reĝo. **4** La junulino estis tre bela; kaj ŝi fariĝis
flegantino de la reĝo kaj servis al li; sed la reĝo ne
ekkonis ŝin. **5** Dume Adonija, filo de Ĥagit, fieriĝis,
kaj diris: Mi fariĝos reĝo. Kaj li havigis al si ĉarojn
kaj rajdistojn kaj kvindek homojn por kuradi
antaŭ li. **6** Kaj lia patro neniam afliktis lin per
demando: Kial vi tion faras? Krom tio li estis tre
belaspekta, kaj li estis naskita post Abŝalom. **7** Kaj
li interkonsentis kun Joab, filo de Ceruja, kaj kun
la pastro Ebjatar, kaj ili helpadis Adonijan. **8** Sed
la pastro Cadok, kaj Benaja, filo de Jehojada, kaj
la profeto Natan kaj Ŝimei kaj Rei kaj la fortuloj
de David ne estis kun Adonija. **9** Adonija buĉis
ŝafojn kaj bovojn kaj grasigitajn brutojn ĉe la
ŝtono Zoĥelet, kiu kuŝas apud En-Rogel; kaj li
invitis ĉiujn siajn fratojn, la filojn de la reĝo, kaj
ĉiujn Jehudaanojn, kiuj servis al la reĝo. **10** Sed la
profeton Natan kaj Benajan kaj la fortulojn kaj
sian fraton Salomono li ne invitis. **11** Kaj Natan
diris al Bat-Ŝeba, patrino de Salomono, jene: Ĉu vi
ne aŭdis, ke Adonija, filo de Ĥagit, fariĝis reĝo,
kaj nia sinjoro David tion ne scias? **12** Venu do, mi
donos al vi konsilon, por ke vi savu vian animon
kaj la animon de via filo Salomono. **13** Iru kaj
venu al la reĝo David, kaj diru al li: Mia sinjoro,
ho reĝo, vi ĵuris ja al via servantino, dirante: Via
filo Salomono reĝos post mi, kaj li sidos sur mia
trono; kial do Adonija fariĝis reĝo? **14** Dum vi
ankoraŭ estos parolanta tie kun la reĝo, mi venos
post vi kaj kompletigos viajn vortojn. **15** Kaj Bat-
Ŝeba venis al la reĝo en la ĉambron; la reĝo estis
tre maljuna, kaj la Ŝunemanino Abiŝag servis al la
reĝo. **16** Bat-Ŝeba salutis kaj adorkliniĝis antaŭ la
reĝo; kaj la reĝo diris: Kio estas al vi? **17** Kaj ŝi
diris al li: Mia sinjoro, vi ĵuris al via servantino
per la Eternulo, via Dio: Via filo Salomono reĝos
post mi, kaj li sidos sur mia trono. **18** Sed nun
jen Adonija fariĝis reĝo; kaj vi, mia sinjoro, ho
reĝo, tion ne scias. **19** Li buĉis multe da bovoj kaj
grasigitaj brutoj kaj ŝafoj, kaj invitis ĉiujn filojn
de la reĝo kaj la pastron Ebjatar kaj la militestron
Joab, sed vian servanton Salomono li ne invitis.
20 Sed vi, mia sinjoro, ho reĝo — la okuloj de ĉiuj
Izraelidoj estas turnitaj al vi, por ke vi diru al ili,
kiu sidos sur la trono de mia sinjoro la reĝo post li.
21 Kiam mia sinjoro la reĝo kuŝiĝos kun siaj patroj,
tiam mi kaj mia filo Salomono estos proklamitaj
kulpuloj. **22** Dum ŝi ankoraŭ estis parolanta kun la
reĝo, venis la profeto Natan. **23** Kaj oni raportis
al la reĝo: Jen estas la profeto Natan; kaj ĉi tiu
venis antaŭ la reĝon kaj adorkliniĝis antaŭ la reĝo
vizaĝaltere. **24** Kaj Natan diris: Mia sinjoro, ho
reĝo! ĉu vi diris: Adonija fariĝos reĝo post mi,
kaj li sidos sur mia trono? **25** Ĉar li iris hodiaŭ
kaj buĉis multe da bovoj kaj grasigitaj brutoj
kaj ŝafoj, kaj invitis ĉiujn filojn de la reĝo kaj
la militestron kaj la pastron Ebjatar; kaj jen ili
manĝas kaj trinkas antaŭ li, kaj proklamas: Vivu
la reĝo Adonija! **26** Sed min, vian servanton, kaj la
pastron Cadok, kaj Benajan, filon de Jehojada, kaj
vian servanton Salomono li ne invitis. **27** Ĉu laŭ
ordono de mia sinjoro la reĝo tio fariĝis, kaj vi ne
sciigis al via servanto, kiu sidos sur la trono de
mia sinjoro la reĝo post li? **28** Tiam la reĝo David
respondis kaj diris: Voku al mi Bat-Ŝeban. Kaj ŝi
venis antaŭ la reĝon kaj stariĝis antaŭ la reĝo. **29**
Kaj la reĝo ĵuris kaj diris: Kiel vivas la Eternulo,
kiu liberigis mian animon el ĉiuj malfeliĉoj, **30**
kiel mi ĵuris al vi per la Eternulo, Dio de Izrael,
dirante: Via filo Salomono reĝos post mi kaj li
sidos sur mia trono anstataŭ mi — tiel mi faros
hodiaŭ. **31** Tiam Bat-Ŝeba salutis vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis antaŭ la reĝo, kaj diris: Vivu mia
sinjoro la reĝo David eterne! **32** Kaj la reĝo David
diris: Voku al mi la pastron Cadok kaj la profeton
Natan, kaj Benajan, filon de Jehojada. Kaj ili venis
antaŭ la reĝon. **33** Kaj la reĝo diris al ili: Prenu
kun vi la servantojn de via sinjoro, kaj rajdigu
mian filon Salomono sur mia mulo kaj venigu
lin en Giĥonon. **34** Kaj tie la pastro Cadok kaj la
profeto Natan lin sanktoleu reĝo super Izrael;
kaj blovu per trumpeto, kaj proklamu: Vivu la
reĝo Salomono! **35** Poste revenu, sekvante lin,
kaj li venu kaj sidiĝu sur mia trono; kaj li reĝos
anstataŭ mi, al li mi ordonas esti estro de Izrael
kaj Jehuda. **36** Tiam respondis Benaja, filo de
Jehojada, al la reĝo, kaj diris: Amen! tiel diru
la Eternulo, Dio de mia sinjoro la reĝo. **37** Kiel
la Eternulo estis kun mia sinjoro la reĝo, tiel Li
estu kun Salomono, kaj Li faru lian tronon pli
granda, ol la trono de mia sinjoro, la reĝo David.
38 Kaj iris la pastro Cadok kaj la profeto Natan,
kaj Benaja, filo de Jehojada, kaj la Keretidoj kaj la
Peletidoj, kaj ili rajdigis Salomonon sur la mulo
de la reĝo David kaj kondukis lin en Giĥonon. **39**

Kaj la pastro Cadok prenis la kornon kun oleo el
la tabernaklo kaj sanktoleis Salomonon; kaj oni
ekblovis per trumpeto, kaj la tuta popolo diris:
Vivu la reĝo Salomono! 40 Kaj la tuta popolo
ekiris post li, kaj la popolo muzikis per flutoj
kaj estis tre gaja, tiel ke la tero resonis de iliaj
krioj. 41 Tion aŭdis Adonija, kaj ĉiuj invititoj, kiuj
estis kun li; ili jam finis la manĝadon; kaj aŭdis
Joab la sonadon de la trumpeto, kaj li diris: Kion
signifas la tumulta bruo de la urbo? 42 Kiam li
estis ankoraŭ parolanta, jen venis Jonatan, filo
de la pastro Ebjatar. Kaj Adonija diris: Eniru, ĉar
vi estas brava homo kaj vi sciigos bonon. 43 Kaj
Jonatan respondis kaj diris al Adonija: Jes, nia
sinjoro la reĝo David faris Salomonon reĝo; 44
kaj la reĝo sendis kun li la pastron Cadok kaj la
profeton Natan, kaj Benajan, filon de Jehojada,
kaj la Keretidojn kaj la Peletidojn, kaj ili rajdigis
lin sur la mulo de la reĝo; 45 kaj la pastro Cadok
kaj la profeto Natan sanktoleis lin reĝo en Giĥon,
kaj ili revenis de tie gajaj, kaj la urbo tumultiĝis;
tio estas la bruo, kiun vi aŭdis. 46 Kaj Salomono
jam sidiĝis sur la reĝa trono. 47 Kaj jam venis la
servantoj de la reĝo, por gratuli nian sinjoron,
la reĝon David, dirante: Via Dio faru la nomon
de Salomono pli fama, ol via nomo, kaj Li faru
lian tronon pri granda, ol via trono; kaj la reĝo
adorkliniĝis sur la kuŝejo. 48 Kaj ankaŭ tiele diris
la reĝo: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
kiu donis hodiaŭ sidanton sur mia trono, kaj
miaj okuloj vidas. 49 Kaj ektimis kaj leviĝis ĉiuj
invititoj de Adonija, kaj foriris ĉiu sian vojon.
50 Sed Adonija timis Salomonon, kaj li leviĝis
kaj iris kaj ekkaptis la kornojn de la altaro. 51
Kaj oni raportis al Salomono jene: Jen Adonija
timas la reĝon Salomono, kaj li tenas la kornojn
de la altaro, dirante: La reĝo Salomono ĵuru al
mi hodiaŭ, ke li ne mortigos sian servanton per
glavo. 52 Kaj Salomono diris: Se li estos homo
brava, tiam eĉ unu el liaj haroj ne falos teren;
sed se en li troviĝos malbono, tiam li mortos. 53
Kaj la reĝo Salomono sendis forprenigi lin de la
altaro, kaj li venis kaj adorkliniĝis antaŭ la reĝo
Salomono; kaj Salomono diris al li: Iru en vian
domon.

2 Kiam por David alproksimiĝis la tempo por
morti, li testamentis al sia filo Salomono jene:
2 Mi foriras la vojon de la tuta mondo; sed vi tenu
vin forte kaj estu viro. 3 Kaj observu la ordonojn
de la Eternulo, via Dio, irante laŭ Liaj vojoj,
plenumante Liajn leĝojn, ordonojn, decidojn, kaj
regulojn, kiel estas skribite en la instruo de Moseo,
por ke vi estu saĝa en ĉio, kion vi faros, kaj kien
ajn vi vin turnos; 4 por ke la Eternulo plenumu
Sian vorton, kiun Li diris pri mi, parolante: Se
viaj filoj observos siajn vojojn, irante antaŭ Mi
en vero per sia tuta koro kaj per sia tuta animo,
tiam ne mankos ĉe vi viro sur la trono de Izrael.
5 Ankaŭ vi scias, kion faris al mi Joab, filo de
Ceruja, kion li faris al la du militestroj de Izrael, al
Abner, filo de Ner, kaj al Amasa, filo de Jeter, ke li
mortigis ilin kaj verŝis militan sangon en tempo
de paco kaj makulis per milita sango sian zonon
sur siaj lumboj kaj siajn ŝuojn sur siaj piedoj. 6
Agu laŭ via saĝo, ke vi ne lasu al liaj grizaj haroj
iri en paco en Ŝeolon. (Sheol h7585) 7 Sed al la
filoj de Barzilaj, la Gileadano, faru favoron, kaj ili
estu inter la manĝantoj ĉe via tablo; ĉar ili tiel
alproksimiĝis al mi, kiam mi forkuris de via frato
Abŝalom. 8 Kaj jen ĉe vi estas Ŝimei, filo de Gera,
Benjamenido el Baĥurim; li malbenis min per
kruela malbeno, kiam mi iris al Maĥanaim; sed li
venis al mi renkonte ĉe Jordan, kaj mi ĵuris al li
per la Eternulo, dirante: Mi ne mortigos vin per
glavo. 9 Sed nun ne lasu lin senpuna, ĉar vi estas
homo saĝa, kaj vi scias, kion vi devas fari al li,
por malsuprenigi liajn grizajn harojn en sango
en Ŝeolon. (Sheol h7585) 10 Kaj David ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni lin enterigis en la urbo de
David. 11 La tempo, kiun David reĝis super Izrael,
estis kvardek jaroj: en Ĥebron li reĝis sep jarojn,
kaj en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn. 12 Kaj
Salomono sidis sur la trono de sia patro David,
kaj lia reĝado tre fortikiĝis. 13 Adonija, filo de
Ĥagit, venis al Bat-Ŝeba, patrino de Salomono.
Ŝi diris: Ĉu kun paco vi venas? Kaj li respondis:
Kun paco. 14 Kaj li diris: Mi havas aferon al vi.
Ŝi respondis: Parolu. 15 Kaj li diris: Vi scias, ke
la regno apartenis al mi, kaj al mi ĉiuj Izraelidoj
turnis sian vizaĝon, ke mi reĝu; sed la reĝado
deturniĝis kaj transiris al mia frato, ĉar de la
Eternulo ĝi estis destinita al li. 16 Nun unu peton
mi petas de vi, ne rifuzu al mi. Kaj ŝi diris al li:
Parolu. 17 Kaj li diris: Diru, mi petas, al la reĝo
Salomono (ĉar li ne rifuzos al vi), ke li donu al mi
la Ŝunemaninon Abiŝag kiel edzinon. 18 Kaj Bat-
Ŝeba diris: Bone, mi parolos pri vi kun la reĝo. 19
Kaj Bat-Ŝeba venis al la reĝo Salomono, por paroli
al li pri Adonija. La reĝo leviĝis renkonte al ŝi
kaj adorkliniĝis antaŭ ŝi kaj sidiĝis sur sia trono.
Kaj oni starigis tronon por la patrino de la reĝo,
kaj ŝi sidiĝis dekstre de li. 20 Kaj ŝi diris: Unu
malgrandan peton mi petos de vi, ne rifuzu al mi.
Kaj la reĝo diris al ŝi: Petu, mia patrino, ĉar mi ne
rifuzos al vi. 21 Kaj ŝi diris: La Ŝunemanino Abiŝag
estu donata kiel edzino al via frato Adonija. 22

Tiam respondis la reĝo Salomono kaj diris al sia
patrino: Kial vi petas la Ŝunemaninon Abiŝag
por Adonija? petu por li ankaŭ la reĝecon, ĉar li
estas mia pli aĝa frato — por li, kaj por la pastro
Ebjatar, kaj por Joab, filo de Ceruja. 23 Kaj la reĝo
Salomono ĵuris per la Eternulo, dirante: Tion kaj
pli faru al mi la Eternulo; kontraŭ sia vivo Adonija
diris tiujn vortojn. 24 Nun, kiel vivas la Eternulo,
kiu min konfirmis kaj min sidigis sur la trono
de mia patro David kaj kiu aranĝis al mi domon
laŭ Sia promeso, hodiaŭ Adonija estos mortigita.
25 Kaj la reĝo Salomono sendis Benajan, filon de
Jehojada, kaj ĉi tiu frapis lin, kaj li mortis. 26 Kaj
al la pastro Ebjatar la reĝo diris: Iru en Anatoton,
sur vian kampon; vi meritas la morton, sed mi
nun ne mortigos vin, ĉar vi portis la keston de
la Sinjoro, la Eternulo, antaŭ mia patro David,
kaj ĉar vi suferis ĉion, kion suferis mia patro. 27
Kaj Salomono forigis Ebjataron, ke li ne estu plu
pastro al la Eternulo; por ke plenumiĝu la vorto
de la Eternulo, kiun Li diris pri la domo de Eli
en Ŝilo. 28 La famo pri tio atingis Joabon (ĉar
Joab aliĝis al Adonija, kvankam al Abŝalom li ne
aliĝis); kaj Joab forkuris en la tabernaklon de la
Eternulo kaj ekkaptis la kornojn de la altaro. 29
Oni raportis al la reĝo Salomono, ke Joab forkuris
en la tabernaklon de la Eternulo kaj estas nun ĉe
la altaro. Tiam Salomono sendis Benajan, filon de
Jehojada, dirante al li: Iru, mortigu lin. 30 Benaja
venis en la tabernaklon de la Eternulo, kaj diris al
li: Tiele diras la reĝo: Eliru! Sed tiu respondis: Ne,
ĉi tie mi mortu. Kaj Benaja raportis tion al la reĝo,
dirante: Tiele diris Joab, kaj tiele li respondis al
mi. 31 Tiam la reĝo diris al li: Faru, kiel li diris,
mortigu lin kaj enterigu lin; por ke vi forigu de
mi kaj de la domo de mia patro la senkulpan
sangon, kiun Joab verŝis. 32 La Eternulo refaligu
lian sangon sur lian kapon, pro tio, ke li mortigis
du virojn, kiuj estis pli virtaj kaj pli bonaj ol li, kaj
li mortigis ilin per glavo, dum mia patro David
tion ne sciis: Abneron, filon de Ner, militestron de
Izrael, kaj Amasan, filon de Jeter, militestron de
Jehuda. 33 Ilia sango falu sur la kapon de Joab
kaj sur la kapon de lia idaro por eterne; sed al
David kaj al lia idaro kaj al lia domo kaj al lia
trono estu paco por eterne de la Eternulo. 34
Tiam Benaja, filo de Jehojada, iris kaj frapis lin kaj
mortigis lin, kaj oni enterigis lin en lia domo en
la dezerto. 35 Kaj la reĝo starigis Benajan, filon
de Jehojada, anstataŭ li kiel militestron, kaj la
pastron Cadok la reĝo starigis anstataŭ Ebjatar. 36
Kaj la reĝo sendis por voki Ŝimein, kaj li diris al li:
Konstruu al vi domon en Jerusalem, kaj loĝu tie
kaj nenien eliru el tie; 37 se iun tagon vi eliros
kaj transiros la torenton Kidron, tiam sciu, ke
vi nepre mortos; via sango estos sur via kapo.
38 Kaj Ŝimei diris al la reĝo: Bone; kiel diris mia
sinjoro la reĝo, tiel via servanto faros. Kaj Ŝimei
loĝis en Jerusalem multe da tempo. 39 Sed post
paso de tri jaroj forkuris du sklavoj de Ŝimei al
Aĥiŝ, filo de Maaĥa, reĝo de Gat. Kaj oni sciigis al
Ŝimei, dirante: Jen viaj sklavoj estas en Gat. 40
Tiam Ŝimei leviĝis, kaj selis sian azenon kaj iris en
Gaton al Aĥiŝ, por serĉi siajn sklavojn. Kaj Ŝimei
iris, kaj revenigis siajn sklavojn el Gat. 41 Kaj oni
raportis al Salomono, ke Ŝimei foriris el Jerusalem
en Gaton kaj revenis. 42 Tiam la reĝo sendis, kaj
vokigis Ŝimein, kaj diris al li: Mi ĵurligis ja vin per
la Eternulo kaj avertis vin, dirante, ke se iun tagon
vi ien ajn foriros, tiam sciu, ke vi nepre mortos;
kaj vi diris al mi: Bona estas tio, kion mi aŭdis. 43
Kial do vi ne observis la ĵuron per la Eternulo,
kaj la ordonon, kiun mi faris al vi? 44 Kaj la reĝo
diris al Ŝimei: Vi scias la tutan malbonon, kiun via
koro scias kaj kiun vi faris al mia patro David; la
Eternulo repagu vian malbonon sur via kapo. 45
Sed la reĝo Salomono estu benata, kaj la trono de
David staru forte antaŭ la Eternulo eterne. 46 Kaj
la reĝo ordonis al Benaja, filo de Jehojada, kaj ĉi
tiu iris kaj frapis tiun, kaj tiu mortis. Kaj la regno
fortikiĝis en la manoj de Salomono.

3 Kaj Salomono boparenciĝis kun Faraono, reĝo
de Egiptujo, kaj prenis filinon de Faraono kaj
venigis ŝin en la urbon de David, ĝis li finis la
konstruadon de sia domo kaj de la domo de la
Eternulo kaj de la muregoj de Jerusalem ĉirkaŭe.
2 Tamen la popolo alportadis ankoraŭ oferojn
sur altaĵoj, ĉar ĝis tiu tempo ankoraŭ ne estis
konstruita domo al la nomo de la Eternulo. 3
Kaj Salomono amis la Eternulon, irante laŭ la
instrukcioj de sia patro David; tamen li oferadis
kaj incensadis sur altaĵoj. 4 Kaj la reĝo iris en
Gibeonon, por alporti tie oferojn, ĉar tie estis
la ĉefa altaĵo. Mil bruloferojn Salomono alportis
sur tiu altaro. 5 En Gibeon la Eternulo aperis al
Salomono nokte en sonĝo, kaj Dio diris: Petu,
kion Mi donu al vi. 6 Kaj Salomono diris: Vi
faris al Via servanto, mia patro David, multe da
favoro, ĉar li iradis antaŭ Vi en vero kaj en justeco
kaj en pureco de la koro koncerne Vin; kaj Vi
konservis por li tiun grandan favorecon, kaj Vi
donis al li filon, kiu sidas nun sur lia trono. 7
Kaj nun, ho Eternulo, mia Dio, Vi reĝigis Vian
servanton anstataŭ mia patro David; sed mi estas
malgranda junulo; mi ne scias, kiel eliri kaj eniri.
8 Kaj Via servanto estas meze de Via popolo,

kiun Vi elektis, popolo granda, kiu ne povas esti
nombrata nek kalkulata pro sia multeco. 9 Donu
do al Via servanto koron, kiu povoscius regi Vian
popolon, distingi inter bono kaj malbono; ĉar kiu
povas regi tiun Vian potencan popolon? 10 Kaj tio
plaĉis al la Sinjoro, ke Salomono petis tion. 11
Kaj Dio diris al li: Ĉar vi petis ĉi tion, sed ne petis
por vi longan vivon kaj ne petis por vi riĉecon
kaj ne petis la animon de viaj malamikoj, sed
vi petis saĝon, por povoscii regi, 12 tial jen Mi
faras konforme al via parolo: jen Mi donas al vi
koron saĝan kaj kompreneman, tiel ke simila al vi
ekzistis neniu antaŭ vi, kaj post vi ne aperos tia,
kiel vi. 13 Sed ankaŭ tion, pri kio vi ne petis, Mi
donos al vi, riĉecon kaj gloron, tiamaniere, ke ne
ekzistos simila al vi inter la reĝoj dum via tuta
vivo. 14 Kaj se vi irados laŭ Miaj vojoj, observante
Miajn leĝojn kaj ordonojn, kiel iradis via patro
David, Mi longigos vian vivon. 15 Kaj Salomono
vekiĝis, kaj vidis, ke tio estis sonĝo. Kaj li venis
en Jerusalemon kaj stariĝis antaŭ la kesto de
interligo de la Eternulo kaj alportis bruloferojn kaj
faris pacoferojn, kaj li faris festenon por ĉiuj siaj
servantoj. 16 Tiam venis du virinoj malĉastistinoj
al la reĝo kaj stariĝis antaŭ li. 17 Kaj unu el la
virinoj diris: Ho mia sinjoro! mi kaj ĉi tiu virino
loĝas en unu domo; kaj mi naskis, loĝante kun
ŝi en la sama domo. 18 En la tria tago post mia
nasko naskis ankaŭ ĉi tiu virino; kaj ni estis kune,
estis neniu fremdulo kun ni en la domo, nur ni
ambaŭ estis en la domo. 19 Kaj la filo de ĉi tiu
virino mortis en la nokto, ĉar ŝi dormis sur li. 20
Kaj ŝi leviĝis meze de la nokto kaj prenis mian
filon de ĉe mi, kiam via servantino dormis, kaj
kuŝigis lin ĉe sia brusto, kaj sian mortintan filon ŝi
almetis al mia brusto. 21 Kiam mi leviĝis matene,
por suĉigi mian filon, jen li estas senviva; sed
kiam mi matene bone lin rigardis, mi vidis, ke tio
ne estas mia filo, kiun mi naskis. 22 Sed la dua
virino diris: Ne, mia filo estas la vivanta, kaj via
estas la mortinta. Kaj la unua diris: Ne, via filo
estas la mortinta, kaj mia estas la vivanta. Kaj tiel
ili parolis antaŭ la reĝo. 23 Tiam la reĝo diris:
Unu diras: Mia estas la vivanta filo, kaj via estas
la mortinta; kaj la dua diras: Ne, via filo estas la
mortinta, kaj mia filo estas la vivanta; 24 kaj la
reĝo diris: Alportu al mi glavon. Kaj oni alportis
la glavon al la reĝo. 25 Kaj la reĝo diris: Dishaku la
vivantan infanon en du partojn, kaj donu duonon
al unu kaj duonon al la alia. 26 Tiam la virino,
kies filo estis la vivanta, ekparolis al la reĝo, ĉar
ekscitiĝis ŝia kompato al ŝia filo, kaj ŝi diris: Ho
mia sinjoro, donu al ŝi la infanon vivantan, sed ne
mortigu ĝin. Sed la dua diris: Nek mi havu, nek vi;
dishaku. 27 Tiam la reĝo respondis kaj diris: Donu
al ŝi la vivantan infanon, sed ne mortigu ĝin; ŝi
estas ĝia patrino. 28 Kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdis pri la
juĝo, kiun juĝis la reĝo; kaj ili ektimis la reĝon, ĉar
ili vidis, ke en li estas saĝo de Dio, por fari juĝon.

4 Kaj la reĝo Salomono estis reĝo super la tuta
Izrael. 2 Kaj jen estas la estroj, kiuj estis ĉe li:
Azarja, filo de Cadok, pastro; 3 Eliĥoref kaj Aĥija,
filoj de Ŝiŝa, skribistoj; Jehoŝafat, filo de Aĥilud,
kronikisto; 4 kaj Benaja, filo de Jehojada, super
la militistaro; kaj Cadok kaj Ebjatar, pastroj; 5
kaj Azarja, filo de Natan, super la administrantoj;
kaj Zabud, filo de Natan, pastro, amiko de la
reĝo; 6 kaj Aĥiŝar super la palaco; kaj Adoniram,
filo de Abda, super la impostoj. 7 Kaj Salomono
havis dek du administrantojn super la tuta Izrael,
kaj ili liveradis provizaĵojn al la reĝo kaj al lia
domo; unu monaton en jaro ĉiu el ili devis liveri
provizaĵojn. 8 Kaj jen estas iliaj nomoj: Ben-Ĥur,
sur la monto de Efraim; 9 Ben-Deker, en Makac
kaj Ŝaalbim kaj Bet-Ŝemeŝ kaj Elon-Bet-Ĥanan; 10
Ben-Ĥesed, en Arubot; al li apartenis Soĥo kaj
la tuta regiono Ĥefer; 11 Ben-Abinadab, super la
tuta regiono Dor; Tafat, filino de Salomono, estis
lia edzino; 12 Baana, filo de Aĥilud, en Taanaĥ
kaj Megido kaj super la tuta Bet-Ŝean, kiu estas
apud Cartan, malsupre de Jizreel, de Bet-Ŝean ĝis
Abel-Meĥola, ĝis trans Jokmeam; 13 Ben-Geber,
en Ramot en Gilead; al li apartenis la Vilaĝoj
de Jair, filo de Manase, kiuj estis en Gilead; al li
apartenis la distrikto Argob, kiu estis en Baŝan,
sesdek grandaj urboj kun muregoj kaj kupraj
rigliloj; 14 Aĥinadab, filo de Ido, en Maĥanaim; 15
Aĥimaac, en la regiono de Naftali; ankaŭ li prenis
Basmaton, filinon de Salomono, kiel edzinon; 16
Baana, filo de Ĥuŝaj, en la regiono de Aŝer kaj en
Alot; 17 Jehoŝafat, filo de Paruaĥ, en la regiono
de Isaĥar; 18 Ŝimei, filo de Ela, en la regiono de
Benjamen; 19 Geber, filo de Uri, en la regiono
Gilead, en la lando de Siĥon, reĝo de la Amoridoj,
kaj de Og, reĝo de Baŝan. Unu administranto
estis en tiu tuta lando. 20 Jehuda kaj Izrael estis
grandnombraj kiel la sablo ĉe la maro; ili manĝis
kaj trinkis kaj estis gajaj. 21 Salomono regis super
ĉiuj regnoj, de la Rivero ĝis la lando Filiŝta kaj
ĝis la limo de Egiptujo; ili alportadis donacojn
kaj servadis al Salomono dum lia tuta vivo. 22
La manĝprovizoj de Salomono por ĉiu tago estis:
tridek kor'oj da delikata faruno kaj sesdek kor'oj
da simpla faruno, 23 dek grasigitaj bovoj kaj dudek
bovoj de paŝtejo kaj cent ŝafoj, krom cervoj kaj
gazeloj kaj kapreoloj kaj grasigitaj birdoj. 24 Ĉar li

regis super la tuta transo de la Rivero, de Tifsaĥ
ĝis Gaza, super ĉiuj reĝoj de trans la Rivero; kaj
li havis pacon kun ĉiuj ĉirkaŭaj landoj. 25 Kaj
Jehuda kaj Izrael sidis en sendanĝereco, ĉiu sub
siaj vinberbranĉoj kaj sub sia figarbo, de Dan
ĝis Beer-Ŝeba, dum la tuta vivo de Salomono.
26 Kaj Salomono havis kvardek mil stalojn por
ĉarĉevaloj kaj dek du mil rajdistojn. 27 Kaj tiuj
administrantoj liveradis manĝprovizojn por la
reĝo Salomono, kaj por ĉiuj, kiuj venadis al la
tablo de la reĝo Salomono, ĉiu en sia monato,
nenion mankigante. 28 Kaj la hordeon kaj pajlon
por la ĉevaloj kaj la kurĉevaloj ili liveradis al la
loko, kie li estis, ĉiu laŭ sia instrukcio. 29 Kaj
Dio donis al Salomono saĝon kaj tre multe da
prudento kaj tre multe da spirito, kiel la sablo ĉe
la maro. 30 Kaj la saĝeco de Salomono estis pli
granda, ol la saĝeco de ĉiuj orientanoj kaj ol la
tuta saĝeco de Egiptujo. 31 Kaj li estis pli saĝa, ol
ĉiuj homoj, pli ol Etan la Ezraĥido, kaj Heman kaj
Kalkol kaj Darda, filoj de Maĥol; kaj li estis fama
inter ĉiuj popoloj ĉirkaŭe. 32 Kaj li eldiris tri mil
sentencojn; kaj la nombro de liaj kantoj estis mil
kaj kvin. 33 Kaj li parolis pri la arboj, de la cedro,
kiu estas sur Lebanon, ĝis la hisopo, kiu elkreskas
el la muro; kaj li parolis pri la brutoj kaj la birdoj
kaj la rampaĵoj kaj la fiŝoj. 34 Kaj oni venadis el
ĉiuj popoloj, por aŭskulti la saĝecon de Salomono,
de ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj aŭdis pri lia saĝeco.

5 Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis siajn servantojn al
Salomono, kiam li aŭdis, ke oni lin sanktoleis
reĝo anstataŭ lia patro; ĉar Ĥiram estis amiko de
David en la tuta tempo. 2 Kaj Salomono sendis al
Ĥiram, por diri: 3 Vi scias pri mia patro David,
ke li ne povis konstrui domon al la nomo de la
Eternulo, lia Dio, pro la militantoj, kiuj lin ĉirkaŭis,
ĝis la Eternulo metis ilin sub la plandojn de liaj
piedoj. 4 Sed nun la Eternulo, mia Dio, donis al mi
ripozon ĉirkaŭe; ne ekzistas kontraŭulo nek ia
malbona malhelpo. 5 Tial jen mi intencas konstrui
domon al la nomo de la Eternulo, mia Dio, kiel
la Eternulo parolis al mia patro David, dirante:
Via filo, kiun Mi sidigos anstataŭ vi sur via trono,
konstruos la domon al Mia nomo. 6 Ordonu do
nun, ke oni haku por mi cedrojn de Lebanon;
kaj miaj servantoj estos kun viaj servantoj, kaj
pagon por viaj servantoj mi donos al vi tian, kian
vi diros; ĉar vi scias, ke ekzistas inter ni neniu,
kiu povus haki arbojn kiel la Cidonanoj. 7 Kiam
Ĥiram aŭdis la vortojn de Salomono, li tre ekĝojis,
kaj diris: Benata estu hodiaŭ la Eternulo, kiu
donis al David filon saĝan super tiu grandnombra
popolo. 8 Kaj Ĥiram sendis al Salomono, por diri:
Mi aŭskultis tion, kion vi sendis diri al mi; mi
plenumos vian tutan deziron pri la arboj cedraj
kaj arboj cipresaj. 9 Miaj servantoj malsuprenigos
ilin de Lebanon al la maro, kaj mi flosos ilin sur la
maro ĝis la loko, pri kiu vi sciigos al mi, kaj tie
mi ilin disigos, kaj vi prenigos. Kaj vi plenumu
mian deziron, kaj donu manĝaĵon por mia domo.
10 Kaj Ĥiram donis al Salomono lignon cedran
kaj lignon cipresan, kiom li nur volis. 11 Kaj
Salomono donis al Ĥiram dudek mil kor'ojn da
tritiko kiel manĝaĵon por lia domo kaj dudek
kor'ojn da plej pura oleo. Tiom Salomono donadis
al Ĥiram ĉiujare. 12 Kaj la Eternulo donis saĝon al
Salomono, kiel Li promesis al li. Kaj estis paco
inter Ĥiram kaj Salomono, kaj ili ambaŭ faris inter
si interligon. 13 La reĝo Salomono prenis imposton
de la tuta Izrael; la imposto estis tridek mil viroj.
14 Kaj li sendis ilin sur Lebanonon, po dek mil
ĉiumonate, alterne; unu monaton ili estis sur
Lebanon kaj du monatojn en sia domo. Adoniram
administris tiun imposton. 15 Kaj Salomono havis
sepdek mil ŝarĝoportistojn kaj okdek mil montajn
ŝtonhakistojn, 16 krom la tri mil tricent oficistoj,
kiujn Salomono starigis super la laboroj kaj kiuj
regis super la popolo okupita per la laboroj. 17 Kaj
la reĝo ordonis, ke oni elhaku grandajn ŝtonojn,
multekostajn ŝtonojn, por aranĝi por la domo
fundamenton el ŝtonoj ĉirkaŭhakitaj. 18 Kaj hakis
la konstruistoj de Salomono kaj la konstruistoj
de Ĥiram kaj la Gebalanoj, kaj pretigis lignon kaj
ŝtonojn, por konstrui la domon.

6 En la jaro kvarcent-okdeka post la eliro de la
Izraelidoj el la lando Egipta, en la kvara jaro
de la reĝado de Salomono, en la monato Ziv, tio
estas la dua monato, oni komencis konstrui la
domon por la Eternulo. 2 Kaj la domo, kiun la
reĝo Salomono konstruis por la Eternulo, havis la
longon de sesdek ulnoj, la larĝon de dudek, kaj
la alton de tridek ulnoj. 3 Kaj la portiko antaŭ
la templo de la domo havis la longon de dudek
ulnoj, konforme al la larĝo de la domo; dek ulnoj
estis ĝia larĝo antaŭ la domo. 4 Kaj li faris en
la domo fenestrojn fermeblajn kaj kovreblajn. 5
Kaj li aranĝis ĉe la muro de la domo galeriojn
ĉirkaŭ la muroj de la domo, ĉirkaŭ la templo
kaj la plejsanktejo, kaj li faris flankajn ĉambrojn
ĉirkaŭe. 6 La malsupra galerio havis la larĝon de
kvin ulnoj, la meza havis la larĝon de ses ulnoj, kaj
la tria havis la larĝon de sep ulnoj; ĉar ĉirkaŭ la
domo ekstere li faris ŝtupaĵojn, por ne enfortikigi
en la muroj de la domo. 7 Kiam la domo estis
konstruata, ĝi estis konstruata el ŝtonoj prete

ĉirkaŭhakitaj; martelo aŭ hakilo aŭ ia alia fera
instrumento ne estis aŭdata en la domo dum ĝia
konstruado. 8 La pordo de la meza galerio estis
ĉe la dekstra flanko de la domo; kaj per ŝtuparo
oni povis supreniri en la mezan galerion kaj el
la meza en la trian. 9 Kaj li konstruis la domon
kaj finis ĝin, kaj li kovris la domon per traboj kaj
tabuloj el cedroj. 10 Kaj li konstruis la galeriojn
ĉirkaŭ la tuta domo, havantajn la alton de kvin
ulnoj; kaj li kovris la domon per cedra ligno. 11
Kaj la Eternulo ekparolis al Salomono, dirante: 12
Koncerne la domon, kiun vi konstruas: se vi irados
laŭ Miaj leĝoj kaj plenumados Miajn instrukciojn
kaj observados ĉiujn Miajn ordonojn, por agadi
laŭ ili, tiam Mi plenumos Mian promeson pri vi,
kiun Mi eldiris al via patro David, 13 kaj Mi loĝos
inter la Izraelidoj kaj ne forlasos Mian popolon
Izrael. 14 Kaj Salomono konstruis la domon kaj
finis ĝin. 15 Kaj li konstruis la murojn de la domo
interne el cedraj tabuloj; de la planko de la domo
ĝis la plafono li kovris interne per ligno, kaj li
kovris la plankon de la domo per cipresaj tabuloj.
16 Kaj li konstruis en la distanco de dudek ulnoj
de la rando de la domo cedrotabulan muron de
la planko ĝis la plafono, kaj li konstruis tion
interne por interna sanktejo, la plejsanktejo. 17
Kvardek ulnojn da longo havis la domo, tio estas
la antaŭa parto de la templo. 18 Sur la cedroj
interne de la domo estis skulptitaj tuberoj kaj
floroj; ĉio estis cedra, oni vidis nenian ŝtonon.
19 La plejsanktejon li aranĝis en la domo por
tio, ke oni starigu tie la keston de interligo de
la Eternulo. 20 La internon de la plejsanktejo,
kiu havis la longon de dudek ulnoj, la larĝon de
dudek ulnoj, kaj la alton de dudek ulnoj, li tegis
per pura oro, kaj ankaŭ la cedran altaron li tegis.
21 Kaj Salomono tegis la domon interne per pura
oro, kaj li tiris orajn ĉenojn antaŭ la plejsanktejo
kaj tegis ĝin per oro. 22 Kaj la tutan domon li
tegis per oro, absolute la tutan domon, kaj la
tutan altaron antaŭ la plejsanktejo li tegis per
oro. 23 Kaj li faris en la plejsanktejo du kerubojn
el oleastra ligno, havantajn la alton de dek ulnoj.
24 Kvin ulnojn havis unu flugilo de kerubo, kaj
kvin ulnojn la dua flugilo de kerubo; dek ulnoj
estis de unu fino de ĝiaj flugiloj ĝis la dua fino
de ĝiaj flugiloj. 25 Kaj dek ulnojn havis ankaŭ
la dua kerubo; la saman mezuron kaj la saman
formon havis ambaŭ keruboj. 26 La alto de unu
kerubo estis dek ulnoj, kaj tiel same ankaŭ de la
dua kerubo. 27 Kaj li starigis la kerubojn meze
de la interna parto de la domo; kaj la flugiloj de
la keruboj estis etenditaj, kaj la flugilo de unu
kerubo estis altuŝanta la muron, kaj la flugilo de
la dua kerubo estis altuŝanta la duan muron; sed
la flugiloj, kiuj estis direktitaj en la mezon de la
domo, estis altuŝantaj unu la alian. 28 Kaj li tegis la
kerubojn per oro. 29 Kaj sur ĉiuj muroj de la domo
ĉirkaŭe li faris skulptitajn figurojn de keruboj,
palmoj, kaj floroj, interne kaj ekstere. 30 Ankaŭ
la plankon de la domo li kovris per oro interne
kaj ekstere. 31 Ĉe la enirejo en la plejsanktejon li
faris pordojn el oleastra ligno kun kvinangulaj
fostoj. 32 Sur du pordoj el oleastra ligno li faris
skulptitajn kerubojn kaj palmojn kaj florojn kaj
tegis per oro; li tegis per oro la kerubojn kaj la
palmojn. 33 Ankaŭ ĉe la enirejo en la templon
li faris kvarangulajn fostojn el oleastra ligno; 34
kaj du pordojn el cipresa ligno; ambaŭ duonoj de
unu pordo estis kunmeteblaj, kaj ambaŭ duonoj
de la dua pordo estis kunmeteblaj. 35 Kaj li faris
sur ili kerubojn kaj palmojn kaj florojn kaj tegis
per oro ĝuste laŭ la skulptaĵo. 36 Kaj li konstruis
la internan korton el tri vicoj da ĉirkaŭhakitaj
ŝtonoj kaj el vico da cedraj traboj. 37 En la kvara
jaro, en la monato Ziv, estis fondita la domo de la
Eternulo. 38 Kaj en la dek-unua jaro, en la monato
Bul, tio estas en la oka monato, la domo estis
finita en ĉiuj siaj detaloj kaj laŭ sia tuta plano; li
konstruis ĝin dum sep jaroj.

7 Kaj sian domon Salomono konstruis dum dek
tri jaroj, kaj li finis sian tutan domon. 2 Kaj
li konstruis la domon de la arbaro Lebanona; ĝi
havis la longon de cent ulnoj, la larĝon de kvindek
ulnoj, kaj la alton de tridek ulnoj; sur kvar vicoj
da cedraj kolonoj, kaj cedraj traboj estis sur la
kolonoj. 3 Kaj li kovris per cedro la supron de la
galerioj, kiuj estis sur kvardek kvin kolonoj, po dek
kvin en unu vico. 4 Kaj da fenestraj kadroj estis
tri vicoj, kaj fenestroj kontraŭ fenestroj trifoje. 5
Kaj ĉiuj pordoj kaj la fostoj estis kvarangulaj, kaj
la fenestroj estis kontraŭ fenestroj trifoje. 6 Kaj
ĉambregon el kolonoj li faris, havantan la longon
de kvindek ulnoj kaj la larĝon de tridek ulnoj; kaj
ankoraŭ ĉambron antaŭ ili kaj kolonojn kaj sojlon
antaŭ ili. 7 Kaj tronan salonon, por tie juĝi, juĝan
salonon li faris, kaj ĉiujn plankojn li kovris per
cedro. 8 Lia domo, en kiu li loĝis, en la malantaŭa
korto post la salono, estis aranĝita tiel same. Kaj
li faris ankaŭ domon, similan al tiu salono, por la
filino de Faraono, kiun Salomono prenis. 9 Ĉio ĉi
tio estis farita el multekostaj ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj
laŭmezure, segitaj per segilo, interne kaj ekstere,
de la fundamento ĝis la tegmento, kaj ekstere
ĝis la granda korto. 10 En la fundamento estis
ŝtonoj multekostaj, ŝtonoj grandaj, ŝtonoj de dek

ulnoj kaj ŝtonoj de ok ulnoj. 11 Kaj supre estis
multekostaj ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj laŭmezure, kaj
cedro. 12 Kaj la granda ĉirkaŭa korto havis tri
vicojn da ĉirkaŭhakitaj ŝtonoj kaj unu vicon da
cedraj traboj; tiel same ankaŭ la interna korto de
la domo de la Eternulo kaj la salono ĉe la domo.
13 La reĝo Salomono sendis, kaj venigis el Tiro
Ĥuramon. 14 Li estis filo de unu vidvino, el la
tribo de Naftali; lia patro estis Tirano, kupristo. Li
estis plena de saĝeco, kompetenteco, kaj sciado,
por fari ĉian laboron el kupro. Kaj li venis al la
reĝo Salomono kaj plenumis ĉiujn liajn laborojn.
15 Li faris du kuprajn kolonojn, el kiuj unu kolono
havis la alton de dek ok ulnoj, kaj fadeno de dek
du ulnoj prezentis la amplekson de la dua kolono.
16 Kaj du kapitelojn, fanditajn el kupro, li faris,
por meti sur la suprojn de la kolonoj; kvin ulnoj
estis la alto de unu kapitelo, kaj kvin ulnoj la alto
de la dua kapitelo. 17 Retoj plektitaj kaj ŝnuretoj
ĉenoformaj estis ĉe la kapiteloj, kiuj estis supre de
la kolonoj; sep ĉe unu kapitelo kaj sep ĉe la dua. 18
Kaj li faris la kolonojn tiel, ke du vicoj da granatoj
estis ĉirkaŭ unu reto, por kovri la kapitelon; tiel
same li faris ankaŭ por la dua kapitelo. 19 La
kapiteloj sur la kolonoj estis faritaj kiel la lilioj en
la salono, kaj havis kvar ulnojn. 20 Kaj la kapiteloj
sur la du kolonoj super la konveksaĵo, kiu estis
apud la reto; kaj sur la dua kapitelo ĉirkaŭe en
vicoj ducent granatoj. 21 Kaj li starigis la kolonojn
antaŭ la salono de la templo; kaj li starigis la
dekstran kolonon kaj donis al ĝi la nomon Jaĥin;
kaj li starigis la maldekstran kolonon kaj donis al
ĝi la nomon Boaz. 22 Sur la suproj de la kolonoj
estis skulptaĵo en formo de lilio. Tiel estis finita la
laboro de la kolonoj. 23 Kaj li faris maron fanditan,
havantan dek ulnojn de rando ĝis rando, tute
rondan, havantan la alton de kvin ulnoj; kaj ŝnuro
de tridek ulnoj prezentis ĝian mezuron ĉirkaŭe.
24 Kaj tuberoj sub ĝia rando troviĝis ĉirkaŭe de
ĝi; sur la spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la maron
en du vicoj; la tuberoj estis fanditaj kune kun ĝi.
25 Ĝi staris sur dek du bovoj; tri kun la vizaĝo
norden, tri kun la vizaĝo okcidenten, tri kun la
vizaĝo suden, kaj tri kun la vizaĝo orienten; kaj la
maro estis sur ili supre, kaj ĉiuj iliaj malantaŭaj
partoj estis turnitaj internen. 26 Ĝi havis la dikon
de manlarĝo; kaj ĝia rando, farita laŭ la maniero
de rando de kaliko, estis simila al disvolviĝinta
lilio. Ĝi ampleksis du mil bat'ojn. 27 Kaj li faris dek
kuprajn bazaĵojn; ĉiu bazaĵo havis la longon de
kvar ulnoj, la larĝon de kvar ulnoj, kaj la alton de
tri ulnoj. 28 Kaj jen estas la aranĝo de la bazaĵoj:
ili havis muretojn, muretojn inter la listeloj. 29
Kaj sur la muretoj, kiuj estis inter la listeloj,
estis leonoj, bovoj, kaj keruboj; kaj sur la listeloj
estis tiel supre, kaj sube de la leonoj kaj bovoj
estis malsuprenpendantaj festonoj. 30 Kaj ĉiu
bazaĵo havis kvar kuprajn radojn kun kupraj aksoj,
kaj ĝiaj kvar anguloj havis ŝultretojn, fanditajn
ŝultretojn sub la kaldrono, kaj sur ĉiu flanko estis
festonoj. 31 Ĝia aperturo de la interna kapitelo
ĝis la supro havis unu ulnon; ĝia aperturo estis
ronda, en formo de bazeto, havanta unu ulnon
kaj duonon, kaj ĉe la aperturo estis skulptaĵoj;
sed ĝiaj muretoj estis kvarangulaj, ne rondaj.
32 Kaj la kvar radoj estis sub la muretoj, kaj la
aksoj de la radoj estis en la bazaĵo; la alto de ĉiu
rado estis unu ulno kaj duono. 33 La aranĝo de la
radoj estis kiel la aranĝo de radoj de veturilo; iliaj
aksoj kaj aksingoj kaj radradioj kaj radrondoj, ĉio
estis fandita. 34 Kaj la kvar ŝultretoj ĉe la kvar
anguloj de ĉiu bazaĵo elstaris el la bazaĵo mem.
35 Supre de la bazaĵo estis rondaĵo, havanta la
alton de duono de ulno; kaj supre de la bazaĵo ĝiaj
teniloj kaj muretoj elstaris el ĝi mem. 36 Kaj sur
la tabuletoj de ĝiaj teniloj kaj sur ĝiaj muretoj
li skulptis kerubojn, leonojn, kaj palmojn, sur
ĉiu libera loko, kaj festonojn ĉirkaŭe. 37 Tiel li
faris la dek bazaĵojn; ĉiuj havis egalan fandon,
egalan mezuron, egalan formon. 38 Kaj li faris dek
kuprajn lavujojn; ĉiu lavujo havis la amplekson de
kvardek bat'oj; kvar ulnojn havis ĉiu lavujo; ĉiu
lavujo staris sur unu bazaĵo el la dek bazaĵoj. 39
Kaj li starigis la bazaĵojn, kvin ĉe la dekstra flanko
de la domo, kaj kvin ĉe la maldekstra flanko; kaj la
maron li starigis ĉe la dekstra flanko de la domo,
sudoriente. 40 Kaj Ĥuram faris la lavujojn kaj la
ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram
finis la tutan laboron, kiun li faris por la reĝo
Salomono en la domo de la Eternulo: 41 la du
kolonojn kaj la du globaĵojn de la kapiteloj sur
la supro de la kolonoj, kaj la du retojn por kovri
la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis sur la
supro de la kolonoj; 42 kaj la kvarcent granatojn
ĉe la du retoj, po du vicoj da granatoj por ĉiu reto,
por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis
sur la kolonoj; 43 kaj la dek bazaĵojn kaj la dek
lavujojn sur la bazaĵoj; 44 kaj la unu maron kaj la
dek du bovojn sub la maro; 45 kaj la kaldronojn
kaj la ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn. Kaj ĉiuj
vazoj de la templo, kiujn Ĥuram faris al la reĝo
Salomono por la domo de la Eternulo, estis el
polurita kupro. 46 En la ĉirkaŭaĵo de Jordan la reĝo
fandigis ilin en argila tero, inter Sukot kaj Cartan.
47 Kaj Salomono metis ĉiujn vazojn sur ilian lokon.
Pro la tre granda multo la pezo de la kupro ne

estis kalkulita. 48 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn,
kiuj estas en la domo de la Eternulo: la oran
altaron, kaj la oran tablon, sur kiu estas la pano
de propono; 49 kaj la kandelabrojn, kvin dekstre
kaj kvin maldekstre antaŭ la plejsanktejo, el pura
oro; kaj la florojn kaj lucernojn kaj prenilojn,
el oro; 50 kaj la tasojn, tranĉilojn, aspergajn
kalikojn, kulerojn, kaj karbujojn, el pura oro; kaj
la maŝojn ĉe la pordo de la interna domo, de la
plejsanktejo, ĉe la pordo de la templa domo, el
oro. 51 Tiamaniere estis finita la tuta laboro, kiun
la reĝo Salomono faris por la domo de la Eternulo.
Kaj Salomono enportis la konsekritaĵojn de sia
patro David; la arĝenton kaj la oron kaj la vazojn li
metis en la trezorejojn de la domo de la Eternulo.

8 Tiam Salomono kunvenigis la plejaĝulojn de
Izrael kaj ĉiujn ĉefojn de la triboj, la estrojn de
la patrodomoj de la Izraelidoj, al la reĝo Salomono
en Jerusalemon, por transporti la keston de
interligo de la Eternulo el la urbo de David, tio
estas el Cion. 2 Kaj kolektiĝis al la reĝo Salomono
ĉiuj Izraelidoj al la festo, en la monato Etanim, tio
estas la sepa monato. 3 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj
de Izrael; kaj la pastroj ekportis la keston. 4
Kaj oni enportis la keston de la Eternulo kaj
la tabernaklon de kunveno, kaj ĉiujn sanktajn
vazojn, kiuj estis en la tabernaklo; ilin portis la
pastroj kaj la Levidoj. 5 Kaj la reĝo Salomono, kaj
la tuta komunumo de Izrael, kiu kolektiĝis al li,
estis kun li antaŭ la kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj
bovojn, kiujn oni ne povis nombri nek kalkuli pro
ilia granda multeco. 6 Kaj la pastroj venigis la
keston de interligo de la Eternulo sur ĝian lokon,
en la profundon de la domo, en la plejsanktejon,
sub la flugilojn de la keruboj. 7 Ĉar la keruboj
havis siajn flugilojn etenditaj super la loko de
la kesto, kaj la keruboj estis kovrantaj la keston
kaj ĝiajn stangojn de supre. 8 Kaj la stangoj
estis tiel longaj, ke la kapetoj de la stangoj estis
videblaj el la sankta loko en la antaŭa parto de la
plejsanktejo, sed ekstere ili ne estis videblaj; kaj ili
restis tie ĝis la nuna tago. 9 En la kesto estis nenio
krom la du ŝtonaj tabeloj, kiujn metis tien Moseo
sur Ĥoreb, kiam la Eternulo faris interligon kun
la Izraelidoj post ilia eliro el la lando Egipta. 10
Kiam la pastroj eliris el la sanktejo, nubo plenigis
la domon de la Eternulo. 11 Kaj la pastroj ne povis
stari kaj servi, pro la nubo; ĉar la majesto de la
Eternulo plenigis la domon de la Eternulo. 12
Tiam Salomono ekparolis: La Eternulo diris, ke
Li deziras loĝi en mallumo; 13 tial mi konstruis
domon por Via loĝado, lokon por Via restado
eterna. 14 Kaj la reĝo turnis sian vizaĝon kaj
benis la tutan komunumon de Izrael; kaj la tuta
komunumo de Izrael staris. 15 Kaj li diris: Benata
estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu parolis per Sia
buŝo al mia patro David, kaj nun plenumis per
Sia mano, dirante: 16 De post la tago, kiam Mi
elkondukis Mian popolon Izrael el Egiptujo, Mi
elektis neniun urbon inter ĉiuj triboj de Izrael,
por konstrui domon, en kiu estus Mia nomo; sed
Mi elektis Davidon, ke li estu super Mia popolo
Izrael. 17 Mia patro David havis la intencon
konstrui domon al la nomo de la Eternulo, Dio de
Izrael. 18 Sed la Eternulo diris al mia patro David:
Intencante konstrui domon al Mia nomo, vi agis
bone, havante tian intencon; 19 tamen la domon
konstruos ne vi, sed nur via filo, kiu eliris el viaj
lumboj, konstruos la domon al Mia nomo. 20 Kaj
la Eternulo plenumis Sian vorton, kiun Li diris:
mi leviĝis anstataŭ mia patro David kaj sidiĝis sur
la trono de Izrael, kiel diris la Eternulo, kaj mi
konstruis la domon al la nomo de la Eternulo, Dio
de Izrael. 21 Kaj mi aranĝis tie lokon por la kesto,
en kiu troviĝas la interligo de la Eternulo, kiun Li
faris kun niaj patroj, kiam Li elkondukis ilin el la
lando Egipta. 22 Kaj Salomono stariĝis antaŭ la
altaro de la Eternulo kontraŭ la tuta komunumo
de Izrael, kaj li etendis siajn manojn al la ĉielo,
23 kaj li parolis: Ho Eternulo, Dio de Izrael! ne
ekzistas dio simila al Vi en la ĉielo supre nek
sur la tero malsupre; Vi konservas la interligon
kaj la favorkorecon al Viaj servantoj, kiuj iradas
antaŭ Vi per sia tuta koro; 24 Vi plenumis al Via
servanto David, mia patro, kion Vi promesis al
li; Vi parolis per Via buŝo, kaj Vi plenumis per
Via mano, kiel ni nun vidas. 25 Nun, ho Eternulo,
Dio de Izrael, plenumu al Via servanto David, mia
patro, kion Vi promesis al li, dirante: Ne mankos
ĉe vi antaŭ Mi viro, sidanta sur la trono de Izrael,
se viaj filoj nur observados sian vojon, por iradi
antaŭ Mi, kiel vi iradis antaŭ Mi. 26 Nun, ho Dio
de Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi diris al Via
servanto David, mia patro. 27 Ĉu efektive Dio
loĝus sur la tero? ja la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj
ne povas Vin ampleksi; des pli tion ne povas ĉi
tiu domo, kiun mi konstruis! 28 Sed turnu Vin
al la preĝo de Via servanto kaj al lia petego, ho
Eternulo, mia Dio, por aŭskulti la vokadon kaj
la preĝon, per kiu Via servanto preĝas antaŭ Vi
hodiaŭ; 29 por ke Viaj okuloj estu nefermitaj
super ĉi tiu domo nokte kaj tage, super la loko,
pri kiu Vi diris: Mia nomo tie estos; por aŭskulti
la preĝon, kiun Via servanto faros sur ĉi tiu loko.
30 Kaj aŭskultu la petegon de Via servanto kaj de

Via popolo Izrael, kiun ili preĝos sur ĉi tiu loko;
aŭskultu sur la loko de Via loĝado en la ĉielo; kaj
kiam Vi aŭskultos, Vi pardonu. 31 Kiam iu pekos
kontraŭ sia proksimulo, kaj oni postulos de li
ĵuron, ke li ĵuru, kaj la ĵuro estos farata antaŭ Via
altaro en ĉi tiu domo: 32 tiam aŭskultu en la ĉielo,
kaj faru juĝon pri Viaj servantoj, kondamnante la
manbonagulon, metante lian konduton sur lian
kapon, kaj montrante la pravecon de la virtulo,
rekompencante lin laŭ lia virteco. 33 Se Via
popolo Izrael estos frapita de malamiko pro tio,
ke ĝi pekis antaŭ Vi, sed ili sin returnos al Vi
kaj gloros Vian nomon kaj preĝos kaj petegos al
Vi en ĉi tiu domo: 34 tiam aŭskultu en la ĉielo,
kaj pardonu la pekon de Via popolo Izrael, kaj
revenigu ilin sur la teron, kiun Vi donis al iliaj
patroj. 35 Se la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne estos pluvo
pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi, sed ili ekpreĝos sur
ĉi tiu loko kaj gloros Vian nomon kaj returnos
sin de sia peko, por ke Vi aŭskultu ilin: 36 tiam
aŭskultu en la ĉielo, kaj pardonu la pekon de Viaj
servantoj kaj de Via popolo Izrael, montrante al ili
la bonan vojon, kiun ili devas iri, kaj donu pluvon
sur Vian landon, kiun Vi donis al Via popolo kiel
heredaĵon. 37 Se estos malsato en la lando, aŭ
se estos pesto, brulsekeco, velkado, akridoj, aŭ
vermoj, aŭ se premos ilin malamiko en la lando
de ilia loĝado, aŭ se estos ia plago aŭ malsano;
38 ĉe ĉiu preĝo, ĉe ĉiu petego, kiu venos de iu
homo aŭ de Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el ili
sentos malfeliĉon en sia koro kaj etendos siajn
manojn al ĉi tiu domo: 39 Vi aŭskultu en la ĉielo,
en la loko de Via loĝado, kaj pardonu, kaj faru kaj
redonu al ĉiu konforme al lia tuta konduto, kiel
Vi konas lian koron (ĉar Vi sola konas la koron de
ĉiuj homidoj); 40 por ke ili Vin timu dum la tuta
tempo, kiun ili vivas sur la tero, kiun Vi donis
al niaj patroj. 41 Ankaŭ koncerne aligentulon,
kiu ne estas el Via popolo Izrael, sed venos el
malproksima lando pro Via nomo 42 (ĉar ili aŭdos
pri Via granda nomo kaj pri Via forta mano kaj
pri Via etendita brako), kaj li venos kaj preĝos en
ĉi tiu domo: 43 Vi aŭskultu en la ĉielo, en la loko
de Via loĝado, kaj faru ĉion, pri kio vokos al Vi
la aligentulo; por ke ĉiuj popoloj de la tero konu
Vian nomon, por ke ili timu Vin, kiel Via popolo
Izrael, kaj por ke ili sciu, ke per Via nomo estas
nomata ĉi tiu domo, kiun mi konstruis. 44 Kiam
Via popolo eliros milite kontraŭ sian malamikon
laŭ la vojo, laŭ kiu Vi ilin sendos, kaj ili preĝos al
la Eternulo, turninte sin al la urbo, kiun Vi elektis,
kaj al la domo, kiun mi konstruis al Via nomo: 45
tiam aŭskultu en la ĉielo ilian preĝon kaj ilian
petegon, kaj defendu ilian aferon. 46 Se ili pekos
antaŭ Vi (ĉar ne ekzistas homo, kiu ne pekas),
kaj Vi ekkoleros kontraŭ ili kaj transdonos ilin al
malamiko, kaj iliaj kaptintoj forkondukos ilin en
landon malamikan, malproksiman aŭ proksiman;
47 sed ili rekonsciiĝos en la lando, en kiu ili estos
kaptitaj, konvertiĝos, kaj petegos Vin en la lando
de siaj kaptintoj, dirante: Ni pekis, ni malbonagis,
ni krimis; 48 kaj ili returnos sin al Vi per sia tuta
koro kaj per sia tuta animo en la lando de siaj
malamikoj, kiuj ilin kaptis, kaj ili preĝos al Vi,
turninte sin al sia lando, kiun Vi donis al iliaj
patroj, al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la domo,
kiun mi konstruis al Via nomo: 49 tiam aŭskultu
en la ĉielo, en la loko de Via loĝado, ilian preĝon
kaj ilian petegon, kaj defendu ilian aferon; 50 kaj
pardonu al Via popolo tion, per kio ili pekis antaŭ
Vi, kaj ĉiujn iliajn krimojn, kiujn ili faris kontraŭ
Vi, kaj veku por ili kompaton en iliaj kaptintoj,
por ke ĉi tiuj estu favorkoraj al ili. 51 Ĉar ili estas
Via popolo kaj Via heredaĵo, kiun Vi elkondukis
el Egiptujo, el la fera forno. 52 Viaj okuloj estu
malfermitaj al la petego de Via servanto kaj al la
petego de Via popolo Izrael, por ke Vi aŭdu ilin
pri ĉio, pri kio ili vokas al Vi. 53 Ĉar Vi distingis
ilin kiel Vian heredaĵon el ĉiuj popoloj de la tero,
kiel Vi diris per Via servanto Moseo, kiam Vi
elkondukis niajn patrojn el Egiptujo, ho Sinjoro,
Eternulo. 54 Kiam Salomono finis preĝi antaŭ la
Eternulo tiun tutan preĝon kaj petegon, li leviĝis
de sia genuado antaŭ la altaro de la Eternulo,
kaj liaj manoj estis etenditaj al la ĉielo. 55 Kaj li
stariĝis, kaj benis la tutan komunumon de Izrael
per laŭta voĉo, dirante: 56 Benata estu la Eternulo,
kiu donis ripozon al Sia popolo Izrael konforme al
ĉio, kion Li diris: ne forfalis eĉ unu vorto el ĉiuj
Liaj bonaj vortoj, kiujn Li diris per Sia servanto
Moseo. 57 La Eternulo, nia Dio, estu kun ni, kiel
Li estis kun niaj patroj, Li ne forlasu nin kaj ne
forĵetu nin; 58 Li klinu nian koron al Si, por ke ni
iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, kaj por ke ni observu Liajn
ordonojn kaj Liajn leĝojn kaj Liajn regulojn, kiujn
Li donis al niaj patroj. 59 Kaj ĉi tiuj miaj vortoj,
kiujn mi preĝis antaŭ la Eternulo, estu proksimaj
al la Eternulo, nia Dio, tage kaj nokte, por ke Li
faru justaĵon al Sia servanto kaj justaĵon al Sia
popolo Izrael en ĉiuj tagoj; 60 por ke ĉiuj popoloj
de la tero sciu, ke la Eternulo estas Dio kaj ke ne
ekzistas alia. 61 Via koro estu tute sindona al la
Eternulo, nia Dio, por iri laŭ Liaj leĝoj kaj por
observi Liajn ordonojn, kiel hodiaŭ. 62 Kaj la reĝo
kaj kun li ĉiuj Izraelidoj buĉis oferojn antaŭ la
Eternulo. 63 Kaj Salomono oferis la pacoferon,

kiun li alportis al la Eternulo, dudek du mil bovojn
kaj cent dudek mil ŝafojn. Tiamaniere la reĝo kaj
ĉiuj Izraelidoj inaŭguris la domon de la Eternulo.
64 En tiu tago la reĝo sanktigis la mezon de la
korto, kiu estis antaŭ la domo de la Eternulo;
ĉar li faris tie la bruloferon kaj la farunoferon
kaj alportis ofere la sebon de la pacoferoj; ĉar
la kupra altaro, kiu estis antaŭ la Eternulo, estis
tro malgranda, por doni lokon al la brulofero
kaj la farunofero kaj la sebo de la pacoferoj. 65
Kaj Salomono faris tiam feston, kaj kun li la tuta
Izrael, tre granda anaro, kiu kunvenis de Ĥamat
ĝis la torento de Egiptujo, antaŭ la Eternulo, nia
Dio, dum sep tagoj kaj ankoraŭ sep tagoj, kune
dek kvar tagoj. 66 En la oka tago li forsendis
la popolon; kaj ili benis la reĝon, kaj iris al siaj
tendoj, gajaj kaj ĝojantaj pro la tuta bono, kiun
la Eternulo faris al Sia servanto David kaj al Sia
popolo Izrael.

9 Kiam Salomono finis la konstruadon de la
domo de la Eternulo kaj de la reĝa domo, kaj
de ĉio dezirita de Salomono, kion li deziris fari, 2
la Eternulo aperis al Salomono duan fojon, kiel Li
aperis al li en Gibeon. 3 Kaj la Eternulo diris al li:
Mi aŭdis vian preĝon kaj vian petegon, kiun vi
faris antaŭ Mi; Mi sanktigis ĉi tiun domon, kiun
vi konstruis, por ke Mi metu tien Mian nomon
por eterne; kaj Miaj okuloj kaj Mia koro estos tie
ĉiam. 4 Kaj pri vi, se vi irados antaŭ Mi tiel, kiel
iradis via patro David, kun pura koro kaj ĝusteco,
farante ĉion, kion Mi ordonis al vi, kaj observante
Miajn leĝojn kaj regulojn: 5 tiam Mi fortikigos
la tronon de via reĝado super Izrael por eterne,
kiel Mi promesis al via patro David, dirante: Ne
mankos ĉe vi viro sur la trono de Izrael. 6 Sed
se vi kaj viaj filoj deturnos vin de Mi, kaj ne
observos Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn, kiujn
Mi donis al vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj dioj kaj
adorkliniĝos al ili: 7 tiam Mi ekstermos Izraelon
de la lando, kiun Mi donis al li; kaj ĉi tiun domon,
kiun Mi sanktigis por Mia nomo, Mi forpuŝos de
antaŭ Mia vizaĝo; kaj Izrael fariĝos proverbo kaj
moko inter ĉiuj popoloj. 8 Kaj pri ĉi tiu domo,
kiu estas tre alta, ĉiu preteriranto miregos kaj
fajfos; kaj oni diros: Pro kio la Eternulo agis tiele
kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu domo? 9 Kaj oni
respondos: Pro tio, ke ili forlasis la Eternulon,
ilian Dion, kiu elkondukis iliajn patrojn el la lando
Egipta, kaj ili aliĝis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis al
ili kaj servis al ili — pro tio la Eternulo venigis
sur ilin ĉi tiun tutan malbonon. 10 Post paso de
la dudek jaroj, dum kiuj Salomono konstruis la
du domojn, la domon de la Eternulo kaj la reĝan
domon 11 (por kiuj Ĥiram, la reĝo de Tiro, liveris
al Salomono cedrajn arbojn kaj cipresajn arbojn
kaj oron laŭ lia tuta deziro), la reĝo Salomono
tiam donis al Ĥiram dudek urbojn en la lando
Galilea. 12 Kaj Ĥiram eliris el Tiro, por rigardi
la urbojn, kiujn donis al li Salomono; kaj ili ne
plaĉis al li. 13 Kaj li diris: Kio estas tiuj urboj,
kiujn vi donis al mi, mia frato? Kaj li donis al ili
la nomon lando Kabul ĝis la nuna tago. 14 Kaj
Ĥiram sendis al la reĝo cent dudek kikarojn da
oro. 15 Jen estas la aranĝo pri la impostoj, kiujn
starigis la reĝo Salomono, por konstrui la domon
de la Eternulo kaj sian domon kaj Milon kaj la
muregon de Jerusalem kaj Ĥacoron kaj Megidon
kaj Gezeron. 16 (Faraono, reĝo de Egiptujo, venis
kaj venkoprenis Gezeron kaj forbruligis ĝin per
fajro, kaj mortigis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en la
urbo, kaj li donis ĝin kiel donacon al sia filino,
edzino de Salomono.) 17 Kaj Salomono konstruis
Gezeron, kaj la malsupran Bet-Ĥoronon, 18 kaj
Baalaton, kaj Tadmoron en la dezerto, en la lando,
19 kaj ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn Salomono
havis, kaj la urbojn por la ĉaroj kaj la urbojn por la
rajdistoj, kaj ĉion, kion Salomono deziris konstrui
en Jerusalem kaj sur Lebanon kaj en la tuta lando
de sia regado. 20 Koncerne la tutan popolon, kiu
restis el la Amoridoj, Ĥetidoj, Perizidoj, Ĥividoj,
kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el la idoj de Izrael: 21
iliajn infanojn, kiuj restis post ili en la lando kaj
kiujn la Izraelidoj ne povis ekstermi, Salomono
faris tributuloj-laboristoj ĝis la nuna tago. 22 Sed
el la Izraelidoj Salomono ne faris laboristojn; ili
estis militistoj, liaj servantoj, liaj eminentuloj,
liaj militestroj, liaj ĉarestroj, kaj liaj rajdistoj. 23
La nombro de la ĉefaj oficistoj super la laboroj
de Salomono estis kvincent kvindek; ili regis la
popolon, kiu faris la laborojn. 24 La filino de
Faraono transiris el la urbo de David en sian
domon, kiun li konstruis por ŝi; tiam li konstruis
Milon. 25 Kaj Salomono alportadis tri fojojn en
jaro bruloferojn kaj pacoferojn sur la altaron, kiun
li konstruis al la Eternulo, kaj incensadis ĉe ĝi
antaŭ la Eternulo. Kaj li finkonstruis la domon. 26
Kaj ŝiparon faris la reĝo Salomono en Ecjon-Geber,
kiu troviĝas apud Elat, sur la bordo de la Ruĝa
Maro, en la lando de Edom. 27 Kaj Ĥiram sendis
en la ŝiparo siajn servantojn ŝipistojn, spertajn
maristojn, kun la servantoj de Salomono. 28 Kaj
ili venis Ofiron, kaj prenis de tie kvarcent dudek
kikarojn da oro kaj venigis al la reĝo Salomono.

10 Kiam la reĝino de Ŝeba aŭdis la famon pri
Salomono kaj pri la domo de la Eternulo, ŝi
venis, por elprovi lin per enigmoj. 2 Kaj ŝi venis

Jerusalemon kun tre granda akompanantaro, kun
kameloj, portantaj aromaĵojn, tre multe da oro,
kaj multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi venis al Salomono,
kaj parolis kun li pri ĉio, kion ŝi havis en sia koro.
3 Kaj Salomono solvis al ŝi ĉiujn ŝiajn demandojn;
kaj estis nenio, kion la reĝo ne scius kaj kion li
ne solvus al ŝi. 4 Kaj la reĝino de Ŝeba vidis la
tutan saĝecon de Salomono, kaj la domon, kiun
li konstruis, 5 kaj la manĝaĵon ĉe lia tablo kaj
la loĝejon de liaj sklavoj kaj la oficojn de liaj
servantoj kaj iliajn vestojn kaj liajn vinverŝistojn,
kaj liajn bruloferojn, kiujn li oferadis en la domo
de la Eternulo; kaj ŝi estis tute ravita. 6 Kaj ŝi diris
al la reĝo: Vera estas tio, kion mi aŭdis en mia
lando pri viaj aferoj kaj pri via saĝeco; 7 mi ne
kredis al la diroj, ĝis mi venis kaj ĝis miaj okuloj
ekvidis; sed nun mi vidas, ke oni ne rakontis al
mi eĉ duonon; vi havas pli da saĝo kaj bono, ol
diras la famo, kiun mi aŭdis. 8 Feliĉaj estas viaj
homoj, feliĉaj estas viaj servantoj, kiuj ĉiam staras
antaŭ vi kaj aŭdas vian saĝecon. 9 Benata estu
la Eternulo, via Dio, kiu favoras vin kaj sidigis
vin sur la tronon de Izrael. Pro Sia eterna amo
al Izrael Li faris vin reĝo, por ke vi zorgu pri
juĝo kaj justeco. 10 Kaj ŝi donacis al la reĝo cent
dudek kikarojn da oro kaj tre multe da aromaĵoj
kaj multekostajn ŝtonojn; neniam plu venis tiom
multe da aromaĵoj, kiom la reĝino de Ŝeba donacis
al la reĝo Salomono. 11 Kaj la ŝiparo de Ĥiram, kiu
venigis oron el Ofir, alvenigis el Ofir tre multe
da santala ligno kaj multekostajn ŝtonojn. 12 Kaj
el la santala ligno la reĝo faris pilastrojn por la
domo de la Eternulo kaj por la reĝa domo, ankaŭ
harpojn kaj psalterojn por la kantistoj; neniam
venis tiom da santala ligno, nek estis vidata, ĝis
la nuna tago. 13 Kaj la reĝo Salomono donis al
la reĝino de Ŝeba ĉion, kion ŝi deziris kaj kion ŝi
petis, krom tio, kion li donis al ŝi el la mano de
la reĝo Salomono mem. Kaj ŝi foriris returne en
sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj. 14 La pezo de la
oro, kiu estis alportita al Salomono dum unu jaro,
estis sescent sesdek ses kikaroj da oro; 15 krom
tio, kio venis de la butikistoj kaj de la komerco
de negocistoj kaj de ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj
de la regionestroj. 16 Kaj la reĝo Salomono faris
ducent grandajn ŝildojn el forĝita oro (sescent
sikloj da oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo) 17 kaj
tricent malgrandajn ŝildojn el forĝita oro (tri
min'oj da oro estis uzitaj por ĉiu el tiuj ŝildoj); kaj
la reĝo metis ilin en la arbardomon de Lebanon.
18 Kaj la reĝo faris grandan tronon el eburo kaj
tegis ĝin per pura oro. 19 Ses ŝtupojn havis la
trono, rondan supron havis la trono malantaŭe,
kaj brakapogojn ambaŭflanke de la sidloko, kaj
du leonojn, starantajn apud la brakapogoj. 20 Kaj
ankoraŭ dek du leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj
ambaŭflanke; ne ekzistis io simila en iu ajn regno.
21 Kaj ĉiuj trinkvazoj de la reĝo Salomono estis
el oro, kaj ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo
estis el pura oro; nenio estis el arĝento; en
la tempo de Salomono ĝi estis rigardata kiel
senvalora. 22 Ĉar Tarŝiŝan ŝiparon la reĝo havis
sur la maro kun la ŝiparo de Ĥiram; unu fojon en
tri jaroj venadis la Tarŝiŝa ŝiparo, alportante oron,
arĝenton, eburon, simiojn, kaj pavojn. 23 Tiel la
reĝo Salomono superis ĉiujn reĝojn de la tero per
riĉeco kaj per saĝeco. 24 Kaj ĉiuj sur la tero penis
vidi Salomonon, por aŭdi lian saĝon, kiun Dio
enmetis en lian koron. 25 Kaj ili alportadis ĉiu sian
donacon: vazojn arĝentajn, vazojn orajn, vestojn,
batalilojn, aromaĵojn, ĉevalojn, kaj mulojn, ĉiujare.
26 Kaj Salomono kolektis al si ĉarojn kaj rajdistojn;
kaj li havis mil kvarcent ĉarojn kaj dek du mil
rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de ĉaroj kaj
ĉe la reĝo en Jerusalem. 27 Kaj la reĝo atingis tion,
ke la arĝento estis en Jerusalem kiel ŝtonoj, kaj la
cedroj estis en tiel granda kvanto, kiel sikomoroj
sur malaltaj lokoj. 28 La ĉevalojn al Salomono oni
venigadis el Egiptujo; kaj societo de komercistoj
de la reĝo aĉetadis ilin amase laŭ difinita prezo.
29 Ĉiu ĉaro estis liverata el Egiptujo pro sescent
sikloj da arĝento, kaj ĉiu ĉevalo pro cent kvindek;
tiel same ili estis liverataj per iliaj manoj al ĉiuj
reĝoj de la Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

11 La reĝo Salomono amis multajn aligentajn
virinojn, la filinon de Faraono, Moabidinojn,
Amonidinojn, Edomidinojn, Cidonaninojn,
Ĥetidinojn, 2 el tiuj popoloj, pri kiuj la Eternulo
diris al la Izraelidoj: Ne iru al ili, kaj ili ne iru
al vi, ĉar ili turnos vian koron al siaj dioj; al ili
Salomono aliĝis per amo. 3 Kaj li havis da ĉefaj
edzinoj sepcent kaj da kromvirinoj tricent; kaj
liaj edzinoj forklinis lian koron. 4 En la tempo
de maljuneco de Salomono liaj edzinoj turnis
lian koron al aliaj dioj, kaj lia koro ne estis tiel
plene fordonita al la Eternulo, lia Dio, kiel la
koro de lia patro David. 5 Kaj Salomono sekvis
Aŝtaron, diaĵon de la Cidonanoj, kaj Milkomon,
abomenindaĵon de la Amonidoj. 6 Kaj Salomono
faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
kaj ne sekvis plene la Eternulon, kiel lia patro
David. 7 Tiam Salomono konstruis altaĵon al
Kemoŝ, abomenindaĵo de la Moabidoj, sur la
monto, kiu estas antaŭ Jerusalem, kaj al Moleĥ,
abomenindaĵo de la Amonidoj. 8 Kaj tiel li faris
por ĉiuj siaj aligentaj edzinoj, kiuj incensadis kaj

alportadis oferojn al siaj dioj. 9 Kaj la Eternulo
ekkoleris Salomonon pro tio, ke li forklinis sian
koron de la Eternulo, Dio de Izrael, kiu aperis al li
du fojojn, 10 kaj kiu ordonis al li pri tiu afero, ke li
ne sekvu aliajn diojn; sed li ne observis tion, kion
la Eternulo ordonis. 11 Kaj la Eternulo diris al
Salomono: Pro tio, ke ĉi tio fariĝis ĉe vi, kaj ke
vi ne observis Mian interligon kaj Miajn leĝojn,
kiujn Mi donis al vi, Mi forŝiros de vi la regnon kaj
donos ĝin al via servanto. 12 Tamen dum via vivo
Mi tion ne faros, pro via patro David; el la manoj
de via filo Mi ĝin forŝiros. 13 Sed ne la tutan
regnon Mi forŝiros; unu tribon Mi donos al via
filo, pro Mia servanto David, kaj pro Jerusalem,
kiun Mi elektis. 14 Kaj la Eternulo aperigis
kontraŭulon kontraŭ Salomono, Hadadon, la
Edomidon, el la reĝa semo de Edom. 15 Kiam
David estis en Edomujo, kaj la militestro Joab
venis, por enterigi la mortigitojn, li mortigis ĉiujn
virseksulojn en Edomujo 16 (ĉar ses monatojn
tie restis Joab kaj ĉiuj Izraelidoj, ĝis ili ekstermis
ĉiujn virseksulojn en Edomujo); 17 tiam forkuris
Hadad kune kun viroj Edomidoj el la servantoj
de lia patro, por iri Egiptujon; Hadad estis tiam
malgranda knabo. 18 Ili elmoviĝis el Midjan kaj
venis Paranon kaj prenis kun si homojn el Paran,
kaj venis Egiptujon al Faraono, reĝo de Egiptujo,
kaj ĉi tiu donis al li domon kaj nutraĵon, kaj ankaŭ
landon li donis al li. 19 Hadad tre ekplaĉis al
Faraono, kaj ĉi tiu donis al li kiel edzinon fratinon
de sia edzino, fratinon de la reĝino Taĥpenes. 20
Kaj la fratino de Taĥpenes naskis al li lian filon
Genubat. Kaj Taĥpenes edukis lin en la domo de
Faraono, kaj Genubat loĝis en la domo de Faraono
inter la filoj de Faraono. 21 Kiam Hadad aŭdis en
Egiptujo, ke David ekdormis kun siaj patroj kaj ke
la militestro Joab mortis, Hadad diris al Faraono:
Forliberigu min, ke mi iru en mian landon. 22
Faraono diris al li: Ĉu io mankas al vi ĉe mi, ke vi
deziras iri en vian landon? Kaj li respondis: Ne,
tamen forliberigu min. 23 Dio starigis kontraŭ li
ankoraŭ kontraŭulon, Rezonon, filon de Eljada,
kiu forkuris de sia sinjoro Hadadezer, reĝo de
Coba. 24 Kaj li kolektis kontraŭ li virojn kaj fariĝis
estro de bando, kiam David ilin mortigis; kaj
ili iris Damaskon kaj ekloĝis tie kaj ekregis en
Damasko. 25 Kaj li estis kontraŭulo de la Izraelidoj
dum la tuta vivo de Salomono, krom la malbono,
kiu venadis de Hadad. Kaj li havis malamon
kontraŭ la Izraelidoj, kaj li fariĝis reĝo de Sirio. 26
Kaj Jerobeam, filo de Nebat, Efratano el Cereda,
kies patrino havis la nomon Cerua kaj estis
vidvino, servanto de Salomono, levis la manon
kontraŭ la reĝon. 27 Kaj jen estas la kaŭzo, pro
kiu li levis la manon kontraŭ la reĝon: Salomono
konstruis Milon; li riparis la breĉojn de la urbo
de sia patro David. 28 Jerobeam estis viro forta
kaj kuraĝa. Kiam Salomono vidis, ke la junulo
estas laborkapabla, li starigis lin administranto de
la tributlaboroj de la domo de Jozef. 29 En tiu
tempo okazis, ke Jerobeam eliris el Jerusalem;
kaj renkontis lin sur la vojo la profeto Aĥija, la
Ŝiloano; li portis sur si novan veston; ili ambaŭ
estis solaj sur la kampo. 30 Kaj Aĥija prenis la
novan veston, kiu estis sur li, kaj disŝiris ĝin en
dek du pecojn. 31 Kaj li diris al Jerobeam: Prenu
al vi dek pecojn; ĉar tiele diras la Eternulo, Dio
de Izrael: Jen Mi forŝiras la regnon el la manoj
de Salomono kaj donas al vi dek tribojn 32 (sed
unu tribo restos ĉe li, pro Mia servanto David,
kaj pro la urbo Jerusalem, kiun Mi elektis el ĉiuj
triboj de Izrael); 33 pro tio, ke ili forlasis Min,
kaj adorkliniĝis al Aŝtar, diaĵo de la Cidonanoj,
al Kemoŝ, dio de Moab, kaj al Milkom, dio de la
Amonidoj, kaj ne iris laŭ Miaj vojoj, por plenumi
tion, kio plaĉas al Mi, kaj Miajn leĝojn kaj Miajn
regulojn, kiel lia patro David. 34 Mi ne prenos
la tutan regnon el liaj manoj, sed Mi faros, ke
li restos reganto dum sia tuta vivo, pro Mia
servanto David, kiun Mi elektis kaj kiu observis
Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn. 35 Sed Mi prenos
la regnon el la manoj de lia filo, kaj Mi donos
el ĝi al vi dek tribojn; 36 kaj al lia filo Mi donos
unu tribon, por ke restu lumilo por ĉiam al Mia
servanto David antaŭ Mi en Jerusalem, en la urbo,
kiun Mi elektis al Mi, por meti tien Mian nomon.
37 Vin Mi prenos, kaj vi regos super ĉio, kion via
animo deziros, kaj vi estos reĝo super Izrael. 38
Kaj se vi obeos ĉion, kion Mi ordonos al vi, kaj
iros laŭ Miaj vojoj, kaj faros tion, kio plaĉas al Mi,
observante Miajn leĝojn kaj Miajn ordonojn, kiel
faris Mia servanto David, tiam Mi estos kun vi, kaj
konstruos al vi domon fidindan, kiel Mi konstruis
al David, kaj Mi donos al vi Izraelon. 39 Kaj per tio
Mi humiligos la semon de David, tamen ne por
ĉiam. 40 Salomono intencis mortigi Jerobeamon;
sed Jerobeam leviĝis kaj forkuris en Egiptujon, al
Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, kaj li restis en Egiptujo
ĝis la morto de Salomono. 41 La tuta cetera
historio de Salomono, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia
saĝeco estas priskribitaj en la libro de kroniko de
Salomono. 42 La tempo, dum kiu Salomono reĝis
en Jerusalem super la tuta Izrael, estis kvardek
jaroj. 43 Kaj Salomono ekdormis kun siaj patroj
kaj estis enterigita en la urbo de sia patro David.
Kaj anstataŭ li ekreĝis Reĥabeam, lia filo.

12 Reĥabeam iris en Ŝeĥemon, ĉar en Ŝeĥemon
venis ĉiuj Izraelidoj, por fari lin reĝo. **2** Kiam
tion aŭdis Jerobeam, filo de Nebat (ĉar li estis
ankoraŭ en Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo
Salomono, kaj Jerobeam loĝis en Egiptujo, **3** sed
oni sendis kaj vokis lin), tiam Jerobeam kaj la
tuta komunumo de Izrael venis, kaj ekparolis al
Reĥabeam, dirante: **4** Via patro tro pezigis nian
jugon; nun deprenu iom de la malfacilaj laboroj
de via patro, kaj de lia peza jugo, kiun li metis sur
nin, kaj tiam ni servados al vi. **5** Kaj li diris al ili:
Iru, kaj post tri tagoj revenu al mi. Kaj la popolo
disiris. **6** Kaj la reĝo Reĥabeam konsiliĝis kun la
maljunuloj, kiuj staradis antaŭ lia patro Salomono
dum lia vivo, kaj li diris: Kiel vi konsilas respondi
al ĉi tiu popolo? **7** Kaj ili diris al li jene: Se hodiaŭ
vi estos servanto al ĉi tiu popolo kaj komplezos al
ili kaj kontentigos ilin kaj parolos al ili bonajn
vortojn, ili estos al vi servantoj por ĉiam. **8** Sed
li ne atentis la konsilon de la maljunuloj, kiun
ili donis al li, kaj li konsiliĝis kun la junuloj, kiuj
elkreskis kune kun li kaj staris antaŭ li. **9** Kaj li
diris al ili: Kion vi konsilas, ke ni respondu al ĉi
tiu popolo, kiu diris al mi jene: Faru malpli peza
la jugon, kiun via patro metis sur nin? **10** Kaj
la junuloj, kiuj elkreskis kune kun li, parolis al
li, dirante: Tiele diru al ĉi tiu popolo, kiu diris
al vi: Via patro faris nian jugon tro peza, kaj
vi faru ĝin malpli peza — tiele diru al ili: Mia
malgranda fingro estas pli dika, ol la lumboj de
mia patro; **11** tial se mia patro ŝarĝis vin per peza
jugo, mi ankoraŭ plipezigos vian jugon; mia patro
vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per
skorpioj. **12** Kaj Jerobeam kaj la tuta popolo venis
al Reĥabeam en la tria tago, kiel la reĝo ordonis,
dirante: Revenu al mi en la tria tago. **13** Kaj la reĝo
respondis al la popolo malafable, kaj ne atentis la
konsilon de la maljunuloj, kiun ili donis; **14** kaj li
parolis al ili laŭ la konsilo de la junuloj, dirante:
Mia patro pezigis vian jugon, sed mi ankoraŭ pli
pezigos vian jugon; mia patro vin punadis per
vipoj, sed mi vin punados per skorpioj. **15** Kaj la
reĝo ne aŭskultis la popolon; ĉar estis destinite de
la Eternulo, por ke plenumiĝu Lia vorto, kiun la
Eternulo diris per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam,
filo de Nebat. **16** Kiam ĉiuj Izraelidoj vidis, ke la
reĝo ilin ne obeas, tiam la popolo respondis al
la reĝo, dirante: Kian parton ni havas en David?
ni ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj. Al viaj
tendoj, ho Izrael! nun zorgu mem pri via domo, ho
David! Kaj la Izraelidoj disiris al siaj tendoj. **17** Sed
super la Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj de Judujo,
reĝis Reĥabeam. **18** Kaj la reĝo Reĥabeam sendis
Adoramon, la estron super la impostoj; sed ĉiuj
Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj li mortis. Kaj la
reĝo Reĥabeam rapide sidiĝis en ĉaro, por forkuri
en Jerusalemon. **19** Tiamaniere Izrael defalis de
la domo de David ĝis la nuna tago. **20** Kiam ĉiuj
Izraelidoj aŭdis, ke Jerobeam revenis, ili sendis
kaj vokis lin al la kunveno kaj faris lin reĝo super
ĉiuj Izraelidoj. La domon de David sekvis sole nur
la tribo de Jehuda. **21** Kaj kiam Reĥabeam venis
en Jerusalemon, li kolektis el la tuta domo de
Jehuda kaj el la tribo de Benjamen cent okdek mil
elektitajn militistojn, por militi kontraŭ la domo
de Izrael, por revenigi la regnon al Reĥabeam, filo
de Salomono. **22** Sed aperis vorto de Dio al Ŝemaja,
homo de Dio, dirante: **23** Diru al Reĥabeam, filo
de Salomono, reĝo de Judujo, kaj al la tuta domo
de Jehuda kaj de Benjamen kaj al la cetera popolo
jene: **24** Tiele diras la Eternulo: Ne iru kaj ne
militu kontraŭ viaj fratoj, la Izraelidoj; reiru ĉiu al
sia domo, ĉar de Mi estas farita ĉi tiu afero. Kaj
ili obeis la vorton de la Eternulo, kaj retenis sin
de irado, konforme al la vorto de la Eternulo. **25**
Kaj Jerobeam prikonstruis Ŝeĥemon sur la monto
de Efraim kaj ekloĝis en ĝi; kaj li eliris el tie kaj
konstruis Penuelon. **26** Kaj Jerobeam diris en sia
koro: Nun la regno povas reveni al la domo de
David; **27** se ĉi tiu popolo irados, por fari oferojn
en la domo de la Eternulo en Jerusalem, tiam la
koro de ĉi tiu popolo returniĝos al ilia sinjoro, al
Reĥabeam, reĝo de Judujo; kaj ili mortigos min
kaj revenos al Reĥabeam, reĝo de Judujo. **28** Kaj
la reĝo aranĝis konsiliĝon, kaj li faris du orajn
bovidojn, kaj diris al la popolo: Ne iradu plu en
Jerusalemon; jen estas viaj dioj, ho Izrael, kiuj
elkondukis vin el la lando Egipta. **29** Kaj li starigis
unu en Bet-El, kaj la duan li instalis en Dan. **30**
Kaj ĉi tiu afero fariĝis kaŭzo de pekado: la popolo
komencis iradi al unu el ili ĝis Dan. **31** Kaj li
konstruis domojn de altaĵoj, kaj li starigis pastrojn
el la popolo, kiuj ne estis el la idoj de Levi. **32**
Kaj Jerobeam starigis feston en la oka monato,
en la dek-kvina tago de la monato, simile al la
festo en Judujo, kaj li suriris sur la altaron; tiel li
faris en Bet-El, alportante oferojn al la bovidoj,
kiujn li faris; kaj li loĝigis en Bet-El la pastrojn de
la altaĵoj, kiujn li aranĝis. **33** Kaj li suriris sur la
altaron, kiun li faris en Bet-El, en la dek-kvina
tago de la oka monato, kiun li mem elpensis; kaj
li faris feston por la Izraelidoj, kaj suriris sur la
altaron, por incensi.

13 Kaj jen homo de Dio venis el Judujo laŭ
ordono de la Eternulo en Bet-Elon, kiam
Jerobeam staris sur la altaro, por incensi. **2** Kaj li

vokis al la altaro laŭ ordono de la Eternulo kaj
diris: Ho altaro, altaro! tiele diras la Eternulo:
Jen en la domo de David naskiĝos filo, kies nomo
estos Joŝija, kaj li buĉos sur vi la pastrojn de la
altaĵoj, incensantajn sur vi, kaj homaj ostoj estos
bruligitaj sur vi. 3 Kaj li donis en tiu tago signon,
dirante: Ĉi tio estas la signo, ke tion parolis la
Eternulo: jen la altaro disfendiĝos, kaj la cindro,
kiu estas sur ĝi, disŝutiĝos. 4 Kiam la reĝo aŭdis
la vortojn de la homo de Dio, kiujn li vokis al la
altaro en Bet-El, Jerobeam etendis sian manon
de sur la altaro, kaj diris: Kaptu lin! Sed rigidiĝis
lia mano, kiun li etendis kontraŭ lin, kaj li ne
povis retiri ĝin al si. 5 Kaj la altaro disfendiĝis, kaj
la cindro de la altaro disŝutiĝis, konforme al la
signo, kiun donis la homo de Dio laŭ la ordono de
la Eternulo. 6 Kaj la reĝo ekparolis kaj diris al la
homo de Dio: Faru peton antaŭ la Eternulo, via
Dio, kaj preĝu por mi, por ke mia mano revenu
al mi. Kaj la homo de Dio faris peton antaŭ la
Eternulo, kaj la mano de la reĝo revenis al li kaj
fariĝis kiel antaŭe. 7 Tiam la reĝo diris al la homo
de Dio: Iru kun mi en la domon kaj fortigu vin
per manĝo, kaj mi donos al vi donacon. 8 Sed la
homo de Dio diris al la reĝo: Eĉ se vi donos al mi
duonon de via domo, mi ne iros kun vi, kaj mi ne
manĝos panon nek trinkos akvon en ĉi tiu loko; 9
ĉar tiele estas ordonite al mi per la vorto de la
Eternulo: Ne manĝu panon nek trinku akvon, kaj
ne reiru laŭ la vojo, laŭ kiu vi venis. 10 Kaj li iris
laŭ alia vojo, kaj ne reiris laŭ la vojo, laŭ kiu li
venis en Bet-Elon. 11 Unu profeto maljunulo loĝis
en Bet-El. Kaj venis liaj filoj, kaj rakontis al li la
tutan aferon, kiun faris la homo de Dio hodiaŭ
en Bet-El; la vortojn, kiujn li diris al la reĝo, ili
rakontis al sia patro. 12 Kaj ilia patro diris al ili:
Laŭ kiu vojo li iris? Kaj liaj filoj montris la vojon,
laŭ kiu iris la homo de Dio, kiu venis el Judujo. 13
Tiam li diris al siaj filoj: Selu al mi la azenon. Kaj
ili selis al li la azenon, kaj li ekrajdis sur ĝi, 14 kaj
sekvis la homon de Dio kaj trovis lin sidanta sub
kverko, kaj diris al li: Ĉu vi estas la homo de Dio,
kiu venis el Judujo? Kaj tiu diris: Mi. 15 Kaj li diris
al li: Venu kun mi en la domon kaj manĝu panon.
16 Sed tiu diris: Mi ne povas reiri kun vi kaj veni
al vi, kaj mi ne manĝos panon nek trinkos ĉe vi
akvon en ĉi tiu loko; 17 ĉar estas dirite al mi per la
vorto de la Eternulo: Ne manĝu panon nek trinku
tie akvon, ne reiru laŭ la vojo, laŭ kiu vi venis. 18
Kaj li diris al li: Mi ankaŭ estas profeto, kiel vi,
kaj anĝelo diris al mi laŭ ordono de la Eternulo
jene: Revenigu lin kun vi en vian domon, por ke li
manĝu panon kaj trinku akvon. Li mensogis al li.
19 Kaj li reiris kun li kaj manĝis panon en lia domo
kaj trinkis akvon. 20 Dum ili sidis ankoraŭ ĉe la
tablo, venis la vorto de la Eternulo al la profeto,
kiu lin revenigis. 21 Kaj li vokis al la homo de
Dio, kiu venis el Judujo, dirante: Tiele diras la
Eternulo: Pro tio, ke vi malobeis la buŝon de la
Eternulo, kaj ne plenumis la ordonon, kiun faris al
vi la Eternulo, via Dio, 22 sed vi reiris kaj manĝis
panon kaj trinkis akvon en la loko, pri kiu Li diris
al vi, ke vi ne manĝu panon kaj ne trinku akvon,
via kadavro ne venos en la tombon de viaj patroj.
23 Post kiam li manĝis panon kaj trinkis, oni selis
por li la azenon, por la profeto, kiun li revenigis.
24 Kaj li iris, kaj sur la vojo renkontis lin leono
kaj mortigis lin. Kaj lia kadavro kuŝis ĵetita sur la
vojo, kaj la azeno staris apude, kaj la leono staris
apud la kadavro. 25 Kaj jen pasis homoj, kaj vidis
la kadavron kuŝantan sur la vojo, kaj la leonon
starantan apud la kadavro, kaj ili iris kaj rakontis
en la urbo, en kiu loĝis la maljuna profeto. 26
Kiam tion aŭdis la profeto, kiu revenigis lin de
la vojo, li diris: Tio estas la homo de Dio, kiu
malobeis la buŝon de la Eternulo; la Eternulo
transdonis lin al leono, kiu disŝiris kaj mortigis
lin konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li
diris al li. 27 Kaj li diris al siaj filoj jene: Selu al mi
la azenon. Kaj ili selis. 28 Kaj li iris kaj trovis lian
kadavron kuŝantan sur la vojo, kaj la azenon kaj
la leonon starantajn apud la kadavro; la leono ne
manĝis la kadavron kaj ne disŝiris la azenon. 29
Kaj la profeto levis la kadavron de la homo de
Dio kaj metis ĝin sur la azenon kaj veturigis ĝin
returne. Kaj la maljuna profeto venis en la urbon,
por priplori kaj enterigi lin. 30 Kaj li metis lian
kadavron en sian tombon; kaj ili priploris lin: Ho
ve, mia frato! 31 Post kiam oni enterigis lin, li diris
al siaj filoj jene: Kiam mi mortos, entombigu min
en la tombo, en kiu estas entombigita la homo de
Dio; apud liajn ostojn metu miajn ostojn. 32 Ĉar
plenumiĝos la vorto, kiun li eldiris laŭ ordono
de la Eternulo pri la altaro, kiu estas en Bet-El,
kaj pri ĉiuj domoj de altaĵoj, kiuj troviĝas en la
urboj de Samario. 33 Post tiu okazintaĵo Jerobeam
ne retiris sin de sia malbona vojo, sed li denove
starigis el la popolo pastrojn por la altaĵoj; kiun
li volis, tiun li konsekris, ke li fariĝu pastro de
altaĵoj. 34 Kaj ĉi tio fariĝis peko por la domo de
Jerobeam, por pereo kaj ekstermiĝo de sur la
tero.

14 En tiu tempo malsaniĝis Abija, filo de
Jerobeam. 2 Kaj Jerobeam diris al sia edzino:
Leviĝu kaj aliaspektiĝu, por ke oni ne sciu, ke
vi estas edzino de Jerobeam, kaj iru en Ŝilon;

tie troviĝas la profeto Aĥija, kiu antaŭdiris al
mi, ke mi estos reĝo super ĉi tiu popolo. 3 Kaj
prenu en vian manon dek panojn kaj biskvitojn
kaj kruĉon da mielo, kaj iru al li; li diros al vi, kio
estos al la knabo. 4 Kaj la edzino de Jerobeam tiel
faris; ŝi leviĝis kaj iris en Ŝilon kaj venis en la
domon de Aĥija. Aĥija ne povis vidi, ĉar liaj okuloj
ĉesis funkcii pro maljuneco. 5 Sed la Eternulo
diris al Aĥija: Jen la edzino de Jerobeam iras, por
demandi vin pri sia filo, ĉar li estas malsana; tiel
kaj tiel diru al ŝi; kiam ŝi venos, ŝi prezentos sin
kiel alian personon. 6 Kaj kiam Aĥija ekaŭdis
la sonadon de ŝiaj piedoj, kiam ŝi eniris en la
pordon, li diris: Eniru, edzino de Jerobeam; por
kio vi prezentas vin kiel alian personon? mi estas
sendita al vi kun sciigo premanta. 7 Iru, diru al
Jerobeam: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Ĉar Mi altigis vin el inter la popolo kaj faris vin
princo super Mia popolo Izrael, 8 kaj Mi forŝiris
la regnon de la domo de David kaj donis ĝin al
vi; sed vi ne estis kiel Mia servanto David, kiu
observis Miajn ordonojn kaj sekvis Min per sia
tuta koro, farante nur tion, kio plaĉas al Mi; 9
kaj vi agis pli malbone, ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ vi,
kaj vi iris kaj faris al vi aliajn diojn kaj idolojn,
por kolerigi Min, kaj Min vi ĵetis malantaŭ vian
dorson: 10 tial Mi venigos malbonon sur la domon
de Jerobeam, kaj Mi ekstermos ĉe Jerobeam ĉiun
virseksulon, malliberulon kaj liberulon en Izrael,
kaj Mi elbalaos la domon de Jerobeam, kiel on
elbalaas malpuraĵon, ĉion ĝis la fino. 11 Kiu mortos
ĉe Jerobeam en la urbo, tiun formanĝos la hundoj,
kaj kiu mortos sur la kampo, tiun formanĝos la
birdoj de la ĉielo; ĉar la Eternulo tion diris. 12 Kaj
vi leviĝu, iru al via domo; kiam via piedo eniros
en la urbon, la infano mortos. 13 Kaj priploros
lin ĉiuj Izraelidoj kaj enterigos lin; ĉar li sola
ĉe Jerobeam iros en tombon, ĉar en li el la tuta
domo de Jerobeam troviĝis io bona koncerne
la Eternulon, Dion de Izrael. 14 Kaj la Eternulo
starigos al Si super Izrael reĝon, kiu ekstermos la
domon de Jerobeam en tiu tago kaj baldaŭ. 15
Kaj la Eternulo frapos Izraelon, similigante lin al
kano, kiu ŝanceliĝas en la akvo, kaj Li elŝiros la
Izraelidojn el tiu bona tero, kiun Li donis al iliaj
patroj, kaj Li disblovos ilin trans la Riveron pro
tio, ke ili faris siajn sanktajn stangojn, kolerigante
la Eternulon. 16 Kaj Li transdonos Izraelon pro
la pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekis kaj per
kiuj li pekigis Izraelon. 17 Kaj leviĝis la edzino de
Jerobeam kaj foriris kaj venis en Tircan. Apenaŭ
ŝi paŝis sur la sojlon de la domo, la knabo mortis.
18 Kaj oni enterigis lin, kaj ĉiuj Izraelidoj priploris
lin, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun
Li diris per Sia servanto, la profeto Aĥija. 19 La
cetera historio de Jerobeam, kiel li militis kaj kiel
li reĝis, estas priskribita en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. 20 La tempo, dum kiu reĝis
Jerobeam, estis dudek du jaroj. Kaj li ekdormis
kun siaj patroj. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Nadab. 21 Reĥabeam, filo de Salomono, reĝis
en Judujo. La aĝon de kvardek unu jaroj havis
Reĥabeam, kiam li fariĝis reĝo; kaj dek sep jarojn
li reĝis en Jerusalem, la urbo, kiun la Eternulo
elektis inter ĉiuj triboj de Izrael, por estigi tie Sian
nomon. La nomo de lia patrino estis Naama, la
Amonidino. 22 Kaj la Judoj faris malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, kaj incitis Lin pli ol ĉio,
kion faris iliaj patroj per siaj pekoj, kiujn ili pekis.
23 Kaj ankaŭ ili konstruis al si altaĵojn, statuojn,
kaj sanktajn stangojn sur ĉiu alta monteto kaj
sub ĉiu branĉoriĉa arbo. 24 Ankaŭ malĉastistoj
estis en la lando; ili faris ĉiujn abomenindaĵojn
de la popoloj, kiujn la Eternulo forpelis antaŭ la
Izraelidoj. 25 En la kvina jaro de la reĝo Reĥabeam
iris Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, kontraŭ Jerusalemon.
26 Kaj li forprenis la trezorojn de la domo de la
Eternulo kaj la trezorojn de la reĝa domo, ĉion li
prenis; li prenis ankaŭ ĉiujn orajn ŝildojn, kiujn
faris Salomono. 27 Kaj la reĝo Reĥabeam faris
anstataŭ ili ŝildojn kuprajn, kaj transdonis ilin
en la manojn de la estroj de korpogardistoj, kiuj
gardadis la enirejon de la reĝa domo. 28 Kaj ĉiufoje,
kiam la reĝo iris en la domon de la Eternulo, la
korpogardistoj ilin portis, kaj poste returne portis
ilin en la ĉambron de la korpogardistoj. 29 La
cetera historio de Reĥabeam, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. 30 Kaj inter Reĥabeam kaj Jerobeam
estis milito dum ilia tuta vivo. 31 Kaj Reĥabeam
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun
liaj patroj en la urbo de David. La nomo de lia
patrino estis Naama, Amonidino. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Abijam.

15 En la dek-oka jaro de la reĝo Jerobeam, filo
de Nebat, ekreĝis Abijam super Judujo. 2
Tri jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Maaĥa, filino de Abiŝalom. 3 Li
iradis en ĉiuj pekoj de sia patro, kiujn ĉi tiu faris
antaŭ li; kaj lia koro ne estis plene fordonita al la
Eternulo, lia Dio, kiel la koro de lia patro David.
4 Sed pro David la Eternulo, lia Dio, donis al li
lumilon en Jerusalem, starigante lian filon post li
kaj subtenante Jerusalemon; 5 pro tio, ke David
faradis tion, kio plaĉas al la Eternulo, kaj dum sia

tuta vivo ne forkliniĝis de ĉio, kion Li ordonis al
li, krom la afero kun Urija, la Ĥetido. 6 Kaj milito
estis inter Reĥabeam kaj Jerobeam dum lia tuta
vivo. 7 La cetera historio de Abijam, kaj ĉio, kion
li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. Kaj milito estis inter Abijam kaj
Jerobeam. 8 Kaj Abijam ekdormis kun siaj patroj,
kaj oni enterigis lin en la urbo de David. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Asa. 9 En la dudeka jaro
de la reĝado de Jerobeam super Izrael ekreĝis Asa
super Judujo. 10 Kaj kvardek unu jarojn li reĝis en
Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Maaĥa,
filino de Abiŝalom. 11 Kaj Asa agadis, kiel plaĉas al
la Eternulo, kiel lia patro David. 12 Kaj li elpelis la
malĉastistojn el la lando, kaj forigis ĉiujn idolojn,
kiujn faris liaj patroj. 13 Kaj eĉ sian patrinon
Maaĥa li senigis je ŝia titolo de reĝino, pro tio,
ke ŝi faris idolon por Aŝtar. Kaj Asa dishakis ŝian
idolon kaj forbruligis ĉe la torento Kidron. 14
Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj; sed la koro de
Asa estis perfekta ĉe la Eternulo dum lia tuta
vivo. 15 Li enportis en la domon de la Eternulo
la konsekritaĵojn de sia patro kaj siajn proprajn
konsekritaĵojn, arĝenton kaj oron kaj vazojn. 16
Kaj milito estis inter Asa kaj Baaŝa, reĝo de Izrael,
dum ilia tuta vivo. 17 Kaj Baaŝa, reĝo de Izrael, iris
kontraŭ Judujon, kaj li konstruis Raman, por bari
la eliradon kaj eniradon al Asa, reĝo de Judujo. 18
Tiam Asa prenis la tutan arĝenton kaj oron, kiu
restis en la trezorejo de la domo de la Eternulo
kaj en la trezorejo de la reĝa domo, kaj donis tion
en la manojn de siaj servantoj; kaj la reĝo Asa
sendis ilin al Ben-Hadad, filo de Tabrimon, filo
de Ĥezjon, reĝo de Sirio, kiu loĝis en Damasko,
kaj dirigis al li: 19 Estas interligo inter mi kaj
vi, inter mia patro kaj via patro; jen mi sendas
al vi donacon, arĝenton kaj oron; neniigu vian
interligon kun Baaŝa, reĝo de Izrael, por ke li
foriru de mi. 20 Kaj Ben-Hadad obeis la reĝon Asa,
kaj sendis siajn militestrojn kontraŭ la urbojn
de Izrael kaj venkobatis Ijonon kaj Danon kaj
Abel-Bet-Maaĥan kaj la tutan Kineroton, la tutan
landon de Naftali. 21 Kiam Baaŝa tion aŭdis, li
ĉesis konstrui Raman kaj restis en Tirca. 22 Tiam
la reĝo Asa kunvokis ĉiujn Judojn, sen escepto; kaj
ili forportis la ŝtonojn de Rama kaj ĝian lignon, el
kiuj Baaŝa faris la konstruadon; kaj la reĝo Asa
konstruis el tio Geban de Benjamen kaj Micpan.
23 La cetera historio de Asa, kaj lia heroeco, kaj
ĉio, kion li faris, kaj la urboj, kiujn li konstruis,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. Nur en sia maljuneco li malsaniĝis je
siaj piedoj. 24 Kaj Asa ekdormis kun siaj patroj,
kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo
de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Jehoŝafat. 25 Nadab, filo de Jerobeam, fariĝis reĝo
super Izrael en la dua jaro de Asa, reĝo de Judujo;
kaj li reĝis super Izrael du jarojn. 26 Kaj li faris
malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj iris
laŭ la vojo de sia patro kaj en liaj pekoj, per kiuj li
pekigis Izraelon. 27 Kaj faris konspiron kontraŭ li
Baaŝa, filo de Aĥija, el la domo de Isaĥar, kaj Baaŝa
mortigis lin ĉe Gibeton de la Filiŝtoj, kiam Nadab
kaj ĉiuj Izraelidoj sieĝis Gibetonon. 28 Kaj Baaŝa
mortigis lin en la tria jaro de Asa, reĝo de Judujo,
kaj ekreĝis anstataŭ li. 29 Kaj kiam li fariĝis reĝo,
li mortigis la tutan domon de Jerobeam; li ne
restigis ĉe Jerobeam eĉ unu animon, ĝis li tute lin
ekstermis, konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun Li diris per Sia servanto Aĥija, la Ŝiloano;
30 pro la pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekis kaj
per kiuj li pekigis Izraelon, pro la incito, per kiu
li kolerigis la Eternulon, Dion de Izrael. 31 La
cetera historio de Nadab, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Izrael. 32 Milito estis inter Asa kaj Baaŝa, reĝo
de Izrael, dum ilia tuta vivo. 33 En la tria jaro de
Asa, reĝo de Judujo, ekreĝis Baaŝa, filo de Aĥija,
super la tuta Izrael en Tirca por la daŭro de dudek
kvar jaroj. 34 Kaj li faris malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, kaj iris laŭ la vojo de Jerobeam kaj
en liaj pekoj, per kiuj li pekigis Izraelon.

16 Kaj aperis la vorto de la Eternulo al Jehu, filo
de Ĥanani, pri Baaŝa, dirante: 2 Ĉar mi levis
vin el la polvo kaj faris vin reganto super Mia
popolo Izrael kaj vi iras laŭ la vojo de Jerobeam
kaj pekigas Mian popolon Izrael, incitante Min
per iliaj pekoj, 3 tial Mi elbalaos Baaŝan kaj lian
domon, kaj Mi faros kun via domo kiel kun la
domo de Jerobeam, filo de Nebat. 4 Kiu mortos ĉe
Baaŝa en la urbo, tiun formanĝos la hundoj, kaj
kiu mortos ĉe li sur la kampo, tiun formanĝos la
birdoj de la ĉielo. 5 La cetera historio de Baaŝa, kaj
tio, kion li faris, kaj lia potenco estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 6 Kaj
Baaŝa ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin en Tirca. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Ela. 7
Per la profeto Jehu, filo de Ĥanani, aperis la vorto
de la Eternulo pri Baaŝa kaj pri lia domo pro la
tuta malbono, kiun li faris antaŭ la okuloj de la
Eternulo, incitante Lin per la faroj de siaj manoj,
estante kiel la domo de Jerobeam, kaj pro tio, ke
li mortigis lin. 8 En la jaro dudek-sesa de Asa,
reĝo de Judujo, ekreĝis Ela, filo de Baaŝa, super
Izrael en Tirca por la daŭro de du jaroj. 9 Kaj faris

konspiron kontraŭ li lia servanto Zimri, estro de
duono de la ĉaroj. Kiam li en Tirca drinkis ĝis
ebrieco en la domo de Arca, palacestro de Tirca, **10**
tiam venis Zimri kaj frapis lin kaj mortigis lin, en
la jaro dudek-sepa de Asa, reĝo de Judujo, kaj faris
sin reĝo anstataŭ li. **11** Kiam li fariĝis reĝo, kiam li
eksidis sur lia trono, li mortigis la tutan domon
de Baaŝa, restigante ĉe li neniun virseksulon, kaj
ankaŭ liajn parencojn kaj amikojn. **12** Kaj Zimri
ekstermis la tutan domon de Baaŝa, konforme al
la vorto de la Eternulo, kiun Li diris pri Baaŝa per
la profeto Jehu, **13** pro ĉiuj pekoj de Baaŝa kaj la
pekoj de lia filo Ela, per kiuj ili pekis kaj per kiuj
ili pekigis Izraelon, incitante la Eternulon, Dion
de Izrael, per siaj idolaĵoj. **14** La cetera historio
de Ela, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en
la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. **15** En la
dudek-sepa jaro de Asa, reĝo de Judujo, ekreĝis
Zimri por la daŭro de sep tagoj en Tirca, kiam la
popolo sieĝis Gibetonon de la Filiŝtoj. **16** Kiam la
sieĝanta popolo aŭdis, ke Zimri faris konspiron kaj
mortigis la reĝon, tiam la tuta popolo en la sama
tago elektis kiel reĝon Omrin, la militestron de
Izrael. **17** Kaj Omri kune kun la tuta Izrael foriris
de Gibeton kaj eksieĝis Tircan. **18** Kiam Zimri
vidis, ke la urbo estas prenita, li iris en la palacon
de la reĝa domo kaj ekbruligis ĉirkaŭ si per fajro
la reĝan domon, kaj mortis, **19** pro siaj pekoj, per
kiuj li pekis, farante malbonon antaŭ la okuloj de
la Eternulo, irante laŭ la vojo de Jerobeam kaj en
lia peko, kiun li faris, pekigante Izraelon. **20** La
cetera historio de Zimri, kaj lia konspiro, kiun
li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. **21** Tiam la popolo Izraela
dividiĝis en du partojn: duono de la popolo aliĝis
al Tibni, filo de Ginat, por reĝigi lin, kaj la dua
duono aliĝis al Omri. **22** Kaj la popolo, kiu aliĝis al
Omri, venkis tiun popolon, kiu aliĝis al Tibni, filo
de Ginat; kaj Tibni mortis, kaj ekreĝis Omri. **23** En
la tridek-unua jaro de Asa, reĝo de Judujo, Omri
ekreĝis super Izrael por la daŭro de dek du jaroj.
En Tirca li reĝis dum ses jaroj. **24** Kaj li aĉetis
la monton Samario de Ŝemer pro du kikaroj da
arĝento, kaj li prikonstruis tiun monton, kaj al la
urbo, kiun li konstruis, li donis la nomon Samario,
laŭ la nomo de Ŝemer, la mastro de la monto.
25 Kaj Omri faris malbonon antaŭ la okuloj de
la Eternulo, kaj li agis pli malbone, ol ĉiuj, kiuj
estis antaŭ li. **26** Kaj li iris laŭ la tuta vojo de
Jerobeam, filo de Nebat, kaj en liaj pekoj, per kiuj
li pekigis Izraelon, incitante la Eternulon, Dion
de Izrael, per iliaj idolaĵoj. **27** La cetera historio
de Omri, tio, kion li faris, kaj liaj heroaĵoj, kiujn
li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. **28** Kaj Omri ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin en Samario. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥab. **29** Aĥab, filo de
Omri, ekreĝis super Izrael en la tridek-oka jaro de
Asa, reĝo de Judujo. Kaj Aĥab, filo de Omri, reĝis
super Izrael en Samario dudek du jarojn. **30** Kaj
Aĥab, filo de Omri, faris malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ li. **31**
Ne sufiĉis al li, ke li iris en la pekoj de Jerobeam,
filo de Nebat: li prenis al si kiel edzinon Izebelon,
filinon de Etbaal, reĝo de la Cidonanoj, kaj li iris
kaj servis al Baal kaj adorkliniĝis al li. **32** Kaj li
starigis altaron al Baal en la domo de Baal, kiun li
konstruis en Samario. **33** Kaj Aĥab faris sanktajn
stangojn, kaj Aĥab faris pli da incitado kontraŭ
la Eternulo, Dio de Izrael, ol ĉiuj reĝoj de Izrael,
kiuj estis antaŭ li. **34** En lia tempo Ĥiel, Bet-Elano,
konstruis Jeriĥon. Kun perdo de sia unuenaskito
Abiram li fondis ĝin, kaj kun perdo de sia plej juna
filo Segub li starigis ĝiajn pordegojn, konforme al
la vorto de la Eternulo, kiun Li diris per Josuo, filo
de Nun.

17 Kaj Elija, la Teŝebano, el la loĝantoj de Gilead,
diris al Aĥab: Kiel vivas la Eternulo, Dio de
Izrael, antaŭ kiu mi staras, ne estos en ĉi tiuj jaroj
roso nek pluvo, krom en la okazo, se mi tion diros.
2 Kaj aperis la vorto de la Eternulo al li, dirante: **3**
Foriru de ĉi tie, kaj direktu vin orienten, kaj kaŝu
vin ĉe la torento Kerit, kiu estas oriente de Jordan.
4 El tiu torento vi trinkados, kaj al la korvoj Mi
ordonis, ke ili tie vin nutru. **5** Kaj li iris kaj faris,
kiel ordonis la Eternulo; li iris kaj restis ĉe la
torento Kerit, kiu estas oriente de Jordan. **6** Kaj la
korvoj alportadis al li panon kaj viandon matene
kaj panon kaj viandon vespere; kaj el la torento li
trinkadis. **7** Post kelka tempo la torento elsekiĝis,
ĉar ne estis pluvo en la lando. **8** Tiam aperis al
li la vorto de la Eternulo, dirante: **9** Leviĝu, iru
Carfaton, kiu apartenas al Cidon, kaj restu tie; Mi
ordonis tie al virino vidvino, ke ŝi liveradu al vi
manĝaĵon. **10** Kaj li leviĝis, kaj iris Carfaton. Kiam
li venis al la pordego de la urbo, li ekvidis virinon
vidvinon, kiu kolektis lignon. Kaj li vokis al ŝi,
kaj diris: Alportu al mi iom da akvo en vazo, por
ke mi trinku. **11** Kaj ŝi ekiris, por preni; tiam li
vokis al ŝi, kaj diris: Alportu al mi pecon da pano
en viaj manoj. **12** Sed ŝi respondis: Kiel vivas la
Eternulo, via Dio, mi ne havas bakitaĵon, sed nur
plenmanon da faruno en la vazo kaj iom da oleo
en la kruĉo; jen mi kolektis du pecojn da ligno, kaj
mi iros kaj pretigos tion por mi kaj por mia filo,
kaj ni tion manĝos kaj mortos. **13** Kaj Elija diris

al ŝi: Ne timu, iru kaj faru, kiel vi diris; tamen
antaŭe faru al mi el tio malgrandan bakitaĵon kaj
alportu al mi; kaj por vi kaj por via filo vi faros
poste. 14 Ĉar tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
La faruno en la vazo ne konsumiĝos, kaj la oleo en
la kruĉo ne mankos, ĝis la tago, kiam la Eternulo
donos pluvon sur la teron. 15 Kaj ŝi iris kaj faris,
kiel ordonis Elija; kaj manĝis ŝi kaj li kaj ŝia domo
dum kelka tempo. 16 La faruno en la vazo ne
konsumiĝis, kaj la oleo en la kruĉo ne mankis,
konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris
per Elija. 17 Post tiu okazintaĵo malsaniĝis la filo
de la virino, la dommastrino; kaj lia malsano estis
tre forta, tiel, ke li tute ĉesis spiri. 18 Tiam ŝi diris
al Elija: Kio estas inter mi kaj vi, homo de Dio?
Vi venis al mi, por rememorigi pri miaj pekoj
kaj mortigi mian filon! 19 Kaj li diris al ŝi: Donu
al mi vian filon. Kaj li prenis lin el ŝiaj brakoj,
kaj portis lin en la subtegmenton, en kiu li loĝis,
kaj metis lin sur sian liton. 20 Kaj li vokis al la
Eternulo, kaj diris: Ho Eternulo, mia Dio! ĉu eĉ al
la vidvino, ĉe kiu mi loĝas, Vi faros malbonon,
mortigante ŝian filon? 21 Kaj li etendis sin super
la infano tri fojojn, kaj vokis al la Eternulo, kaj
diris: Ho Eternulo, mia Dio, revenigu la animon de
ĉi tiu infano en lian internon. 22 Kaj la Eternulo
aŭskultis la voĉon de Elija, kaj la animo de la
infano revenis en lian internon, kaj li reviviĝis. 23
Kaj Elija prenis la infanon kaj portis lin malsupren
el la subtegmento en la domon kaj redonis lin al
lia patrino; kaj Elija diris: Rigardu, via filo vivas.
24 Tiam la virino diris al Elija: Nun mi eksciis, ke
vi estas homo de Dio kaj ke la vorto de la Eternulo
en via buŝo estas vera.

18 Post multe da tempo aperis la vorto de la
Eternulo al Elija en la tria jaro, dirante: Iru,
montru vin al Aĥab, kaj Mi donos pluvon sur la
teron. 2 Kaj Elija iris, por montri sin al Aĥab.
La malsato estis forta en Samario. 3 Aĥab vokis
Obadjan, kiu estis lia palacestro. (Obadja estis tre
diotima; 4 kiam Izebel ekstermis la profetojn de
la Eternulo, Obadja prenis cent profetojn kaj kaŝis
ilin en kavernoj po kvindek homoj kaj nutradis ilin
per pano kaj akvo.) 5 Kaj Aĥab diris al Obadja: Iru
tra la lando al ĉiuj akvaj fontoj kaj al ĉiuj torentoj;
eble ni trovos herbon, por ke ni povu konservi la
vivon al la ĉevaloj kaj muloj kaj ne ekstermiĝu al
ni ĉiuj brutoj. 6 Kaj ili dividis inter si la landon,
por trairi ĝin: Aĥab iris aparte laŭ unu direkto,
kaj Obadja iris aparte laŭ alia direkto. 7 Kiam
Obadja estis sur la vojo, subite venis al li renkonte
Elija. Tiu rekonis lin kaj ĵetis sin vizaĝaltere, kaj
diris: Ĉu tio estas vi, mia sinjoro Elija? 8 Kaj ĉi
tiu respondis al li: Mi; iru, diru al via sinjoro, ke
Elija estas ĉi tie. 9 Kaj li diris: Per kio mi pekis,
ke vi transdonas vian servanton en la manon
de Aĥab, por ke li mortigu min? 10 Kiel vivas la
Eternulo, via Dio, ne ekzistas popolo aŭ regno,
kien mia sinjoro ne estus sendinta min, por serĉi
vin; kaj kiam ili diris, ke vi tie ne estas, li ĵurigis
tiun regnon kaj popolon, ke oni ne trovis vin. 11
Kaj nun vi diras: Iru, diru al via sinjoro, ke Elija
estas ĉi tie. 12 Kaj okazos, ke kiam mi foriros
de vi, la spirito de la Eternulo forportos vin, mi
ne scias kien; mi venos, por diri al Aĥab, kaj li
ne trovos vin, kaj tiam li mortigos min; kaj via
servanto estas diotima de sia juneco. 13 Ĉu oni
ne rakontis al mia sinjoro, kion mi faris, kiam
Izebel mortigis la profetojn de la Eternulo, ke mi
kaŝis cent homojn el la profetoj de la Eternulo en
kavernoj po kvindek homoj kaj nutradis ilin per
pano kaj akvo? 14 Kaj nun vi diras: Iru, diru al via
sinjoro, ke Elija estas ĉi tie! li ja mortigos min.
15 Tiam Elija diris: Kiel vivas la Eternulo Cebaot,
antaŭ kiu mi staras, hodiaŭ mi montros min al
li. 16 Kaj Obadja iris renkonte al Aĥab kaj diris al
li. Tiam Aĥab iris renkonte al Elija. 17 Kaj kiam
Aĥab ekvidis Elijan, Aĥab diris al li: Ĉu tio estas
vi, kiu senordigas Izraelon? 18 Sed li respondis:
Izraelon senordigis ne mi, sed vi kaj la domo de
via patro, per tio, ke vi forlasis la ordonojn de la
Eternulo kaj sekvis la Baalojn. 19 Kaj nun sendu,
kunvenigu al mi la tutan Izraelon sur la monton
Karmel, ankaŭ la kvarcent kvindek profetojn de
Baal kaj la kvarcent profetojn de Aŝtar, kiuj estas
nutrataj ĉe la tablo de Izebel. 20 Kaj Aĥab sendis
al ĉiuj Izraelidoj, kaj li kunvenigis la profetojn sur
la monton Karmel. 21 Tiam Elija aliris al la tuta
popolo, kaj diris: Kiel longe ankoraŭ vi lamos sur
du flankoj? se la Eternulo estas Dio, sekvu Lin;
kaj se Baal, tiam sekvu lin. Kaj la popolo nenion
respondis al li. 22 Kaj Elija diris al la popolo:
Mi restis la sola profeto de la Eternulo, kaj da
profetoj de Baal estas kvarcent kvindek homoj. 23
Oni donu do al ni du bovojn; kaj ili elektu al si
unu el la bovoj kaj dishaku ĝin kaj metu sur la
lignon, sed fajron ili ne submetu; kaj mi pretigos
la duan bovon kaj metos sur la lignon, kaj fajron
mi ne submetos. 24 Kaj voku al la nomo de via
dio, kaj mi vokos al la nomo de la Eternulo; kaj tiu
Dio, kiu respondos per fajro, estu konfesata kiel
Dio. Kaj la tuta popolo respondis kaj diris: Bone.
25 Kaj Elija diris al la profetoj de Baal: Elektu al vi
unu el la bovoj kaj pretigu antaŭe, ĉar vi estas
multaj; kaj voku al la nomo de via dio, sed fajron

ne submetu. 26 Kaj ili prenis la bovon, kiun li
donis al ili, kaj pretigis, kaj vokadis al la nomo
de Baal de la mateno ĝis la tagmezo, dirante: Ho
Baal, aŭskultu nin! Sed aperis nenia voĉo nek
respondo. Kaj ili saltadis ĉirkaŭ la altaro, kiun ili
faris. 27 Kiam fariĝis tagmezo, Elija mokis ilin,
kaj diris: Kriu per laŭta voĉo, ĉar li estas dio;
eble li havas interparoladon, aŭ eble li foriris, aŭ
eble li vojaĝas; eble li dormas, li do vekiĝos. 28
Kaj ili kriis per laŭta voĉo, kaj pikis sin laŭ sia
kutimo per glavoj kaj lancoj, ĝis sango verŝiĝis
sur ili. 29 Kiam pasis la tagmezo, ili ĉiam ankoraŭ
faradis la ceremoniojn, ĝis venis la tempo, kiam
oni faras la farunoferojn; sed estis nenia voĉo,
nenia respondo, nenia atento. 30 Tiam Elija diris
al la tuta popolo: Aliru al mi. Kaj la tuta popolo
aliris al li. Kaj li rekonstruis la detruitan altaron
de la Eternulo. 31 Kaj Elija prenis dek du ŝtonojn,
laŭ la nombro de la triboj de la filoj de Jakob, al
kiu aperis la vorto de la Eternulo, dirante: Via
nomo estu Izrael. 32 Kaj li konstruis el la ŝtonoj
altaron en la nomo de la Eternulo, kaj li faris
ĉirkaŭ la altaro foson, havantan la amplekson de
du grenmezuroj. 33 Kaj li aranĝis la lignon, kaj
dishakis la bovon kaj metis ĝin sur la lignon. 34
Kaj li diris: Plenigu kvar sitelojn per akvo, kaj
oni verŝu tion sur la bruloferon kaj sur la lignon.
Poste li diris: Ripetu. Kaj oni ripetis. Kaj li diris:
Faru same la trian fojon. Kaj oni faris same la trian
fojon. 35 Kaj la akvo verŝiĝis ĉirkaŭen de la altaro,
kaj ankaŭ la tuta foso pleniĝis de akvo. 36 Kaj
kiam venis la tempo, kiam oni faras farunoferon,
la profeto Elija aliris, kaj diris: Ho Eternulo, Dio de
Abraham, Isaak, kaj Izrael! hodiaŭ oni eksciu, ke
Vi estas Dio ĉe Izrael kaj mi estas Via servanto, kaj
ke laŭ Via vorto mi faris ĉion ĉi tion. 37 Aŭskultu
min, ho Eternulo, aŭskultu min, por ke ĉi tiu
popolo eksciu, ke Vi, Eternulo, estas Dio, kaj por
ke Vi konvertu ilian koron returne. 38 Tiam falis
fajro de la Eternulo kaj konsumis la bruloferon
kaj la lignon kaj la ŝtonojn kaj la polvon; kaj la
akvon, kiu estis en la foso, ĝi forlekis. 39 Kiam
la tuta popolo tion vidis, ili ĵetis sin vizaĝaltere,
kaj diris: La Eternulo estas Dio, la Eternulo estas
Dio. 40 Tiam Elija diris al ili: Kaptu la profetojn de
Baal, ke neniu el ili saviĝu. Kaj oni kaptis ilin; kaj
Elija forkondukis ilin al la torento Kiŝon kaj buĉis
ilin tie. 41 Kaj Elija diris al Aĥab: Iru, manĝu kaj
trinku, ĉar aŭdiĝas bruo de pluvo. 42 Kaj Aĥab
iris, por manĝi kaj trinki; sed Elija suriris sur la
supron de Karmel kaj kliniĝis al la tero kaj metis
sian vizaĝon inter siajn genuojn. 43 Kaj li diris al
sia junulo: Iru kaj rigardu en la direkto al la maro.
Tiu iris kaj rigardis, kaj diris: Estas nenio. Kaj li
diris: Iru denove, sep fojojn. 44 En la sepa fojo
tiu diris: Jen malgranda nubo, kiel manplato de
homo, leviĝas de la maro. Tiam li diris: Iru, diru
al Aĥab: Jungu kaj forveturu, por ke vin ne retenu
la pluvo. 45 Dume de momento al momento la
ĉielo mallumiĝis de nuboj kaj vento, kaj fariĝis
granda pluvo. Kaj Aĥab ekveturis kaj direktis sin
al Jizreel. 46 Kaj la mano de la Eternulo estis super
Elija. Li zonis siajn lumbojn kaj kuris antaŭ Aĥab
ĝis Jizreel.

19 Aĥab rakontis al Izebel ĉion, kion faris Elija,
kaj tion, ke li mortigis ĉiujn profetojn per
glavo. 2 Tiam Izebel sendis senditon al Elija, por
diri: La dioj faru al mi tion kaj pli, se mi morgaŭ
en ĉi tiu tempo ne faros kun via animo, kiel estas
farite kun la animo de ĉiu el ili. 3 Li ektimis,
kaj leviĝis kaj foriris, por savi sian vivon; kaj li
venis en Beer-Ŝeban, kiu troviĝas en Judujo, kaj
restigis tie sian junulon. 4 Sed li mem iris en la
dezerton vojiron de unu tago, kaj venis kaj sidiĝis
sub unu genisto kaj petis morton por sia animo,
kaj diris: Sufiĉas nun, ho Eternulo! prenu mian
animon, ĉar mi ne estas pli bona ol miaj patroj.
5 Kaj li kuŝiĝis kaj endormiĝis sub la genisto;
kaj jen anĝelo ektuŝis lin, kaj diris al li: Leviĝu,
manĝu. 6 Li ekrigardis, kaj jen ĉe sia kaploko li
ekvidis bakitan paneton kaj kruĉon kun akvo.
Kaj li manĝis kaj trinkis, kaj denove kuŝiĝis, por
dormi. 7 Kaj la anĝelo de la Eternulo revenis duan
fojon kaj ektuŝis lin, kaj diris: Leviĝu, manĝu,
ĉar vin atendas granda vojo. 8 Kaj li leviĝis kaj
manĝis kaj trinkis; kaj per la forto, kiun li ricevis
de tiu manĝado, li iris kvardek tagojn kaj kvardek
noktojn ĝis Ĥoreb, la monto de Dio. 9 Kaj tie
li eniris en kavernon kaj tradormis tie. Kaj jen
aperis al li vorto de la Eternulo, kaj diris al li:
Kion vi faras ĉi tie, Elija? 10 Kaj li respondis:
Mi fervoris pro la Eternulo, Dio Cebaot, ĉar la
Izraelidoj forlasis Vian interligon, detruis Viajn
altarojn, kaj mortigis Viajn profetojn per glavo;
mi sola restis, sed oni serĉas mian animon, por
forpreni ĝin. 11 Kaj Li diris: Eliru kaj stariĝu sur
la monto antaŭ la Eternulo. Kaj jen la Eternulo
preteriras, kaj granda kaj forta vento disŝiras
montojn kaj disrompas rokojn antaŭ la Eternulo;
sed ne en la vento estis la Eternulo. Post la vento
estis tertremo, sed ne en la tertremo estis la
Eternulo. 12 Post la tertremo estis fajro, sed ne
en la fajro estis la Eternulo. Post la fajro aŭdiĝis
blovado de delikata venteto. 13 Kiam Elija tion
ekaŭdis, li kovris sian vizaĝon per sia mantelo,
kaj eliris kaj stariĝis ĉe la enirejo de la kaverno.

Kaj jen aperis al li voĉo, kaj diris: Kion vi faras ĉi
tie, Elija? 14 Kaj li respondis: Mi fervoris pro la
Eternulo, Dio Cebaot, ĉar la Izraelidoj forlasis Vian
interligon, detruis Viajn altarojn, kaj mortigis
Viajn profetojn per glavo; mi sola restis, sed oni
serĉas mian animon, por forpreni ĝin. 15 Kaj la
Eternulo diris al li: Iru returne vian vojon tra la
dezerto al Damasko; kiam vi venos, sanktoleu
Ĥazaelon kiel reĝon super Sirio; 16 kaj Jehun, filon
de Nimŝi, sanktoleu kiel reĝon super Izrael; kaj
Eliŝan, filon de Ŝafat, el Abel-Meĥola, sanktoleu
kiel profeton anstataŭ vi. 17 Kaj estos, ke kiu
saviĝos de la glavo de Ĥazael, tiun mortigos Jehu;
kaj kiu saviĝos de la glavo de Jehu, tiun mortigos
Eliŝa. 18 Mi restigos el Izrael sep mil, ĉiujn, kies
genuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal kaj kies buŝo ne
kisis lin. 19 Kaj li foriris de tie, kaj trovis Eliŝan,
filon de Ŝafat, kiu estis pluganta; dek du bovoparoj
estis antaŭ li, kaj li mem estis ĉe la dek-dua. Kaj
Elija aliris al li kaj ĵetis al li sian mantelon. 20
Kaj tiu forlasis la brutojn kaj ekkuris al Elija, kaj
diris: Permesu al mi nur kisi mian patron kaj mian
patrinon, kaj mi sekvos vin. Kaj li diris al li: Iru kaj
revenu, ĉar kion mi faris al vi? 21 Kaj tiu foriris
de li, kaj prenis paron da bovoj kaj buĉis ilin, kaj
sur la jungaĵo de la bovoj li kuiris la viandon kaj
donis al la homoj, kaj ili manĝis. Kaj li leviĝis kaj
eksekvis Elijan kaj ekservis lin.

20 Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kolektis sian tutan
militistaron; kun li estis tridek du reĝoj,
kaj ĉevalojn kaj ĉarojn; kaj li iris kaj eksieĝis
Samarion kaj militis kontraŭ ĝi. 2 Kaj li sendis
senditojn al Aĥab, reĝo de Izrael, en la urbon, 3
kaj dirigis al li: Tiele diras Ben-Hadad: Via arĝento
kaj via oro devas esti miaj, kaj viaj edzinoj kaj
viaj plej bonaj filoj devas esti miaj. 4 Kaj la reĝo
de Izrael respondis kaj diris: Konforme al via
diro, mia sinjoro, ho reĝo, al vi apartenas mi, kaj
ĉio, kion mi havas. 5 La senditoj venis denove,
kaj diris: Tiele diras Ben-Hadad: Ĉar mi sendis
al vi, por diri, ke vian arĝenton kaj vian oron
kaj viajn edzinojn kaj viajn filojn vi donu al mi,
6 tial morgaŭ en ĉi tiu tempo mi sendos miajn
servantojn al vi, por ke ili traserĉu vian domon
kaj la domojn de viaj servantoj, kaj por ke ĉion,
kio estas kara al vi, ili prenu en siajn manojn kaj
forportu. 7 Tiam la reĝo de Izrael kunvokis ĉiujn
plejaĝulojn de la lando, kaj diris: Sciu kaj rigardu,
kian malbonon li intencas; ĉar li sendis al mi,
por postuli miajn edzinojn kaj miajn filojn kaj
mian arĝenton kaj mian oron, kaj mi ne rifuzis
al li. 8 Kaj ĉiuj plejaĝuloj kaj la tuta popolo diris
al li: Ne obeu, kaj ne konsentu. 9 Tiam li diris
al la senditoj de Ben-Hadad: Diru al mia sinjoro
la reĝo: Ĉion, pri kio vi sendis al via servanto
la unuan fojon, mi plenumos; sed ĉi tion mi ne
povas fari. Kaj la senditoj iris kaj transdonis la
vortojn. 10 Tiam Ben-Hadad sendis al li, kaj dirigis:
La dioj faru al mi tion kaj pli, se la polvo de
Samario sufiĉos, ke ĉiuj homoj, kiuj min sekvas,
povu preni manplenon da ĝi. 11 Sed la reĝo de
Izrael respondis kaj diris: Diru: Kiu surmetas la
zonon, ne fanfaronu kiel tiu, kiu ĝin demetas. 12
Kiam Ben-Hadad aŭdis tiujn vortojn, dum li kaj la
reĝoj estis drinkantaj en la tendoj, li diris al siaj
servantoj: Aranĝu vin. Kaj ili aranĝis sin kontraŭ
la urbo. 13 Kaj jen unu profeto aliris al Aĥab, reĝo
de Izrael, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Ĉu vi
vidas tiun tutan grandan amason? jen Mi hodiaŭ
transdonos ĝin al vi, por ke vi sciu, ke Mi estas
la Eternulo. 14 Kaj Aĥab diris: Per kiu? Kaj tiu
respondis: Tiele diras la Eternulo: Per la junuloj
de la regionestroj. Kaj li diris: Kiu komencos la
batalon? Kaj tiu respondis: Vi. 15 Tiam li kalkulis
la junulojn de la regionestroj, kaj montriĝis, ke ilia
nombro estas ducent tridek du; post ili li kalkulis
la tutan popolon, ĉiujn Izraelidojn, sep mil. 16 Ili
eliris en tagmezo, kiam Ben-Hadad drinkis ebria
en la tendoj, li kaj la reĝoj, la tridek du reĝoj,
kiuj helpis lin. 17 Antaŭe eliris la junuloj de la
regionestroj. Ben-Hadad sendis, kaj oni raportis
al li, dirante: Viroj eliris el Samario. 18 Tiam li
diris: Se por paco ili eliris, kaptu ilin vivajn; kaj se
ili eliris por milito, ankaŭ kaptu ilin vivajn. 19
Tiuj eliris el la urbo, la junuloj de la regionestroj,
kaj la militistaro post ili. 20 Kaj ili batis ĉiu
sian renkontiton; kaj la Sirianoj forkuris, kaj la
Izraelidoj ilin postkuris. Kaj Ben-Hadad, reĝo de
Sirio, savis sin sur ĉevalo kun la rajdistoj. 21 Tiam
eliris la reĝo de Izrael kaj venkobatis la ĉevalojn
kaj la ĉarojn, kaj li faris inter la Sirianoj grandan
buĉon. 22 Kaj aliris la profeto al la reĝo de Izrael,
kaj diris al li: Iru, fortigu vin, atendu kaj rigardu,
kion vi devas fari; ĉar post paso de unu jaro la
reĝo de Sirio iros kontraŭ vin. 23 Kaj la servantoj
de la reĝo de Sirio diris al li: Ilia Dio estas Dio
de montoj, tial ili venkis nin; sed se ni batalos
kontraŭ ili sur ebenaĵo, ni certe venkos ilin. 24
Faru jenon: forigu la reĝojn ĉiun de lia loko, kaj
starigu anstataŭ ili regionestrojn; 25 kaj kolektu
al vi militistaron egalan al tiu, kiu falis ĉe vi, kaj
ĉevalojn nombregale al tiuj ĉevaloj kaj ĉarojn
nombregale al tiuj ĉaroj; kaj ni batalos kontraŭ ili
sur ebenaĵo, kaj tiam ni certe ilin venkos. Kaj li
obeis ilian voĉon kaj faris tiel. 26 Post paso de
la jaro Ben-Hadad revuis la Sirianojn, kaj iris en

Afekon, por militi kontraŭ la Izraelidoj. 27 Kaj la
Izraelidoj ankaŭ pretigis sin kaj provizis sin per
nutraĵoj kaj iris renkonte al ili. Kaj la Izraelidoj
stariĝis tendare kontraŭ ili, kiel du malgrandaj
kapraroj; sed la Sirianoj plenigis la tutan landon.
28 Tiam aliris homo de Dio, kaj diris al la reĝo
de Izrael: Tiele diras la Eternulo: Pro tio, ke la
Sirianoj diris, ke la Eternulo estas Dio de montoj
kaj Li ne estas Dio de valoj, Mi transdonos tiun
tutan grandan amason en vian manon, por ke
vi sciu, ke Mi estas la Eternulo. 29 Kaj staris
tendare unuj kontraŭ la aliaj dum sep tagoj. En la
sepa tago komenciĝis la batalo; kaj la Izraelidoj
mortigis el la Sirianoj cent mil piedirantojn en
unu tago. 30 La ceteraj forkuris en la urbon Afek.
Kaj la murego falis sur la restintajn dudek sep
mil. Kaj Ben-Hadad kuris kaj venis en la urbon,
en plej internan ĉambron de unu domo. 31 Kaj
liaj servantoj diris al li: Ni aŭdis, ke la reĝoj de la
domo de Izrael estas reĝoj kompatemaj; ni metu
do sakaĵon sur niajn lumbojn kaj ŝnurojn sur niajn
kapojn, kaj ni eliru al la reĝo de Izrael; eble li
lasos la vivon al via animo. 32 Kaj ili zonis per
sakaĵo siajn lumbojn kaj metis ŝnurojn sur siajn
kapojn, kaj venis al la reĝo de Izrael, kaj diris: Via
servanto Ben-Hadad diras: Mi petas lasi la vivon
al mia animo. Kaj tiu diris: Ĉu li vivas ankoraŭ? li
estas mia frato. 33 La homoj prenis tion kiel bonan
signon, kaj rapidis certiĝi, ĉu tio estas pri li, kaj ili
diris: Via frato Ben-Hadad. Kaj li diris: Iru, venigu
lin. Tiam eliris al li Ben-Hadad, kaj li sidigis lin
sur la ĉaro. 34 Kaj tiu diris al li: La urbojn, kiujn
mia patro prenis de via patro, mi redonos; kaj
vi povas aranĝi al vi stratojn en Damasko, kiel
mia patro aranĝis en Samario. (Kaj Aĥab diris:)
Kaj mi forliberigos vin kun jena interligo. Kaj li
faris kun li interligon kaj forliberigis lin. 35 Tiam
unu viro el la profetidoj diris al sia kamarado
laŭ la vorto de la Eternulo: Batu min. Sed tiu
homo ne volis lin bati. 36 Tiam li diris al tiu:
Pro tio, ke vi ne obeis la voĉon de la Eternulo,
mortigos vin leono, kiam vi foriros de mi. Tiu
foriris de li, kaj lin renkontis leono kaj mortigis
lin. 37 Li trovis alian homon, kaj diris: Batu min.
Kaj la homo lin batis tiel, ke li vundis lin per la
batado. 38 Tiam la profeto iris kaj stariĝis antaŭ
la reĝo sur la vojo kaj kovris per kovrotuko siajn
okulojn. 39 Kiam la reĝo iris pretere, li ekkriis al
la reĝo, kaj diris: Via servanto eliris en batalon,
kaj jen unu homo sin deturnis kaj alkondukis al
mi alian homon, kaj diris: Gardu ĉi tiun homon;
se li malaperos, tiam via animo anstataŭos lian
animon, aŭ vi devos pese pagi kikaron da arĝento.
40 Dum via servanto estis faranta tion kaj alion,
tiu malaperis. Kaj la reĝo de Izrael diris al li: Tio
estas via verdikto, vi mem decidis. 41 Tiam li
rapide forprenis la kovrotukon de siaj okuloj, kaj
la reĝo rekonis lin, ke li estas el la profetoj. 42 Kaj
li diris al li: Tiele diras la Eternulo: Pro tio, ke vi
forlasis el la mano la homon, kiun Mi kondamnis,
via animo anstataŭos lian animon kaj via popolo
lian popolon. 43 Kaj la reĝo de Izrael iris hejmen
malĝoja kaj afliktita, kaj venis Samarion.

21 Post tiu historio okazis jeno: Nabot,
Jizreelano, havis vinberĝardenon en Jizreel,
apud la palaco de Aĥab, reĝo de Samario. 2 Kaj
Aĥab ekparolis al Nabot, dirante: Donu al mi
vian vinberĝardenon, por ke ĝi fariĝu por mi
legomĝardeno, ĉar ĝi estas proksime de mia domo;
kaj mi donos al vi anstataŭ ĝi vinberĝardenon
pli bonan ol ĝi; se vi volas, mi donos al vi per
arĝento ĝian prezon. 3 Sed Nabot diris al Aĥab:
La Eternulo gardu min, ke mi ne fordonu al vi la
heredaĵon de miaj patroj. 4 Tiam Aĥab revenis
hejmen malĝoja kaj afliktita pro la vortoj, kiujn
diris al li Nabot, la Jizreelano, dirante: Mi ne
donos al vi la heredaĵon de miaj patroj. Kaj li
kuŝiĝis sur sia lito kaj forturnis sian vizaĝon kaj
ne manĝis panon. 5 Kaj venis al li lia edzino
Izebel, kaj diris al li: Kial via spirito estas tiel
malĝoja, ke vi ne manĝas panon? 6 Li respondis
al ŝi: Kiam mi parolis al Nabot, la Jizreelano,
kaj diris al li: Donu al mi vian vinberĝardenon
pro mono, aŭ, se vi volas, mi donos al vi alian
vinberĝardenon anstataŭ ĝi, li diris: Mi ne donos
al vi mian vinberĝardenon. 7 Tiam diris al li lia
edzino Izebel: Nun vi montru vian reĝecon super
Izrael; leviĝu, manĝu panon, kaj estu bonhumora:
mi donos al vi la vinberĝardenon de Nabot, la
Jizreelano. 8 Kaj ŝi skribis leterojn en la nomo de
Aĥab kaj sigelis per lia sigelilo, kaj ŝi sendis la
leterojn al la plejaĝuloj kaj al la eminentuloj, kiuj
loĝis kun Nabot en lia urbo. 9 Kaj ŝi skribis en la
leteroj jenon: Proklamu faston kaj sidigu Naboton
sur la ĉefa loko inter la popolo; 10 kaj sidigu apud
li du homojn malvirtajn, kaj ili atestu kontraŭ li
kaj diru: Vi blasfemis kontraŭ Dio kaj la reĝo; kaj
oni elkonduku lin, kaj priĵetu lin per ŝtonoj, ke li
mortu. 11 Kaj la viroj de lia urbo, la plejaĝuloj
kaj la eminentuloj, kiuj loĝis en lia urbo, faris
kiel ordonis al ili Izebel, kiel estis skribite en
la leteroj, kiujn ŝi sendis al ili. 12 Ili proklamis
faston kaj sidigis Naboton sur la ĉefa loko inter la
popolo. 13 Kaj venis du homoj malvirtaj kaj sidiĝis
apud li, kaj la malvirtaj homoj atestis kontraŭ

Nabot antaŭ la popolo, dirante: Nabot blasfemis
kontraŭ Dio kaj la reĝo. Kaj oni elkondukis lin
ekster la urbon kaj priĵetis lin per ŝtonoj, kaj li
mortis. 14 Kaj oni sendis al Izebel, por diri: Nabot
estas priĵetita per ŝtonoj kaj mortis. 15 Kiam
Izebel aŭdis, ke Nabot estas priĵetita per ŝtonoj
kaj mortis, Izebel diris al Aĥab: Leviĝu, ekposedu
la vinberĝardenon de Nabot, la Jizreelano, kiun li
ne volis doni al vi pro mono; ĉar Nabot jam ne
vivas; li mortis. 16 Kiam Aĥab aŭdis, ke Nabot
mortis, Aĥab leviĝis, por iri en la vinberĝardenon
de Nabot, la Jizreelano, por ekposedi ĝin. 17 Tiam
aperis la vorto de la Eternulo al Elija, la Teŝebano,
dirante: 18 Leviĝu, iru renkonte al Aĥab, reĝo de
Izrael, kiu estas en Samario; jen li nun estas en la
vinberĝardeno de Nabot, kien li iris, por ekposedi
ĝin; 19 kaj diru al li jene: Tiele diras la Eternulo:
Vi mortigis, kaj vi ankoraŭ prenas en posedon!
Kaj diru al li: Tiele diras la Eternulo: Sur la loko,
kie la hundoj lekis la sangon de Nabot, la hundoj
lekos ankaŭ vian sangon. 20 Kaj Aĥab diris al Elija:
Vi trovis min, ho mia malamiko! Kaj tiu diris: Mi
trovis, ĉar vi vin vendis, por fari malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo. 21 Jen Mi venigos sur
vin malbonon, kaj forbalaos la postesignojn post
vi, kaj Mi ekstermos ĉe Aĥab ĉiun virseksulon,
malliberulon kaj liberulon en Izrael. 22 Kaj Mi
agos kun via domo, kiel kun la domo de Jerobeam,
filo de Nebat, kaj kiel kun la domo de Baaŝa, filo
de Aĥija, pro la incito, per kiu vi Min incitis kaj
pekigis Izraelon. 23 Kaj ankaŭ pri Izebel parolis la
Eternulo, dirante: La hundoj formanĝos Izebelon
apud la murego de Jizreel. 24 Kiu mortos ĉe Aĥab
en la urbo, tiun manĝos la hundoj; kaj kiu mortos
sur la kampo, tiun manĝos la birdoj de la ĉielo.
25 Estis neniu tia, kiel Aĥab, kiu fordonis sin al
farado de malbono antaŭ la okuloj de la Eternulo,
al kio instigadis lin lia edzino Izebel. 26 Li fariĝis
tre abomeninda, sekvante la idolojn, konforme al
ĉio, kion faradis la Amoridoj, kiujn la Eternulo
forpelis de antaŭ la Izraelidoj.) 27 Kiam Aĥab
aŭdis tiujn vortojn, li disŝiris siajn vestojn kaj
metis sakaĵon sur sian korpon kaj fastis kaj dormis
en la sakaĵo kaj iradis malĝoje. 28 Tiam aperis
vorto de la Eternulo al Elija, la Teŝebano, dirante:
29 Ĉu vi vidas, kiel Aĥab humiliĝis antaŭ Mi? Pro
tio, ke li humiliĝis antaŭ Mi, Mi ne venigos la
malbonon dum lia vivo; dum la vivo de lia filo Mi
venigos la malbonon sur lian domon.

22 Pasis tri jaroj, kaj estis nenia milito inter
Sirio kaj Izrael. 2 En la tria jaro Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, venis al la reĝo de Izrael. 3 La
reĝo de Izrael diris al siaj servantoj: Ĉu vi scias,
ke Ramot en Gilead apartenas al ni? kaj ni ne
zorgas preni ĝin el la manoj de la reĝo de Sirio! 4
Kaj li diris al Jehoŝafat: Ĉu vi iros kun mi milite
kontraŭ Ramoton en Gilead? Kaj Jehoŝafat diris
al la reĝo de Izrael: Mi estas kiel vi, mia popolo
kiel via popolo, miaj ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj. 5
Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de Izrael: Demandu
hodiaŭ la vorton de la Eternulo. 6 Tiam la reĝo de
Izrael kunvenigis la profetojn, ĉirkaŭe kvarcent
homojn, kaj diris al ili: Ĉu mi iru milite kontraŭ
Ramoton en Gilead, aŭ mi tion ne faru? Kaj ili
respondis: Iru, la Sinjoro ĝin transdonos en la
manon de la reĝo. 7 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne
troviĝas ĉi tie ankoraŭ iu profeto de la Eternulo,
kiun ni povus demandi? 8 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Jehoŝafat: Ekzistas ankoraŭ unu homo,
per kiu ni povas demandi la Eternulon, sed mi
lin malamas, ĉar li profetas pri mi ne bonon, sed
nur malbonon; tio estas Miĥaja, filo de Jimla. Sed
Jehoŝafat diris: La reĝo ne parolu tiel. 9 Tiam la
reĝo de Izrael alvokis unu korteganon, kaj diris:
Venigu rapide Miĥajan, filon de Jimla. 10 La reĝo
de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu
sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj, sur placo
antaŭ la pordego de Samario, kaj ĉiuj profetoj
profetadis antaŭ ili. 11 Kaj Cidkija, filo de Kenaana,
faris al si ferajn kornojn, kaj diris: Tiele diras la
Eternulo: Per ĉi tio vi kornobatos la Sirianojn, ĝis
vi ilin tute ekstermos. 12 Kaj ĉiuj profetoj profetis
tiel same, dirante: Iru kontraŭ Ramoton en Gilead
kaj sukcesu, kaj la Eternulo ĝin transdonos en la
manon de la reĝo. 13 La sendito, kiu iris por voki
Miĥajan, diris al li: Jen la vortoj de la profetoj
unuanime antaŭdiras bonon al la reĝo; estu do via
vorto simila al la vorto de ĉiu el ili, kaj antaŭdiru
bonon. 14 Sed Miĥaja diris: Kiel vivas la Eternulo:
kion diros la Eternulo al mi, tion mi diros. 15 Kaj
kiam li venis al la reĝo, la reĝo diris al li: Miĥaja!
ĉu ni iru milite kontraŭ Ramoton en Gilead, aŭ
ni tion ne faru? Kaj tiu respondis al li: Iru kaj
sukcesu, kaj la Eternulo ĝin transdonos en la
manon de la reĝo. 16 Kaj la reĝo diris al li: Multfoje
mi vin ĵurligas, ke vi parolu al mi nur la veron en
la nomo de la Eternulo. 17 Kaj tiu diris: Mi vidis
ĉiujn Izraelidojn disĵetitaj sur la montoj, kiel ŝafoj,
kiuj ne havas paŝtanton; kaj la Eternulo diris: Ili
ne havas estrojn, ili reiru pace ĉiu al sia domo.
18 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ĉu mi
ne diris al vi, ke li profetos pri mi ne bonon, sed
nur malbonon? 19 Sed Miĥaja diris: Tial aŭskultu
la vorton de la Eternulo: mi vidis la Eternulon,
sidantan sur Sia trono, kaj la tuta armeo de la
ĉielo staris antaŭ Li dekstre kaj maldekstre de Li.

20 Kaj la Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon, ke li
iru kaj falu en Ramot en Gilead? Kaj unu parolis
tiel, alia parolis alie. 21 Tiam eliris spirito kaj
stariĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Mi lin allogos.
Kaj la Eternulo diris al li: Per kio? 22 Kaj tiu diris:
Mi eliros kaj faros min spirito mensoga en la buŝo
de ĉiuj liaj profetoj. Tiam Li diris: Vi allogos kaj
havos sukceson; eliru kaj agu tiel. 23 Kaj nun jen
la Eternulo metis mensogan spiriton en la buŝon
de ĉiuj tiuj viaj profetoj, kaj la Eternulo decidis
por vi malbonon. 24 Tiam aliris Cidkija, filo de
Kenaana, kaj frapis Miĥajan sur la vango, kaj diris:
Per kiu vojo la spirito de la Eternulo transiris de
mi, por paroli per vi? 25 Kaj Miĥaja respondis:
Jen vi tion vidos en tiu tago, kiam vi eniros en
internan ĉambron, por vin kaŝi. 26 Tiam la reĝo
de Izrael diris: Prenu Miĥajan, kaj konduku lin al
la urbestro Amon kaj al la reĝido Joaŝ; 27 kaj diru:
Tiele diras la reĝo: Metu ĉi tiun en malliberejon,
kaj nutru lin per mizera pano kaj mizera akvo,
ĝis mi revenos en paco. 28 Kaj Miĥaja diris: Se vi
revenos en paco, en tiu okazo ne parolis per mi la
Eternulo. Kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj popoloj. 29 Kaj
la reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, iris
al Ramot en Gilead. 30 Kaj la reĝo de Izrael diris al
Jehoŝafat: Mi alivestos min kaj iros en la batalon;
sed vi surmetu viajn vestojn. Kaj la reĝo de Izrael
alivestis sin kaj iris en la batalon. 31 La reĝo de
Sirio ordonis al la tridek du ĉarestroj, kiuj estis
ĉe li, dirante: Batalu ne kontraŭ iu malgranda aŭ
granda, sed sole nur kontraŭ la reĝo de Izrael. 32
Kiam la ĉarestroj ekvidis Jehoŝafaton, ili pensis,
ke tio certe estas la reĝo de Izrael, kaj ili turnis
sin kontraŭ lin, por batali; kaj Jehoŝafat ekkriis.
33 Kiam la ĉarestroj vidis, ke tio ne estas la reĝo
de Izrael, ili forturnis sin de li. 34 Kaj unu viro
sen ia celo streĉis la pafarkon, kaj pafe trafis la
reĝon de Izrael inter la artikoj de la kiraso. Tiam
ĉi tiu diris al sia veturiganto: Turnu vian manon,
kaj elveturigu min el la militistaro, ĉar mi estas
vundita. 35 Sed la batalo plifortiĝis en tiu tago,
kaj la reĝo staris sur la ĉaro kontraŭ la Sirianoj,
kaj li mortis vespere. Kaj la sango el la vundo fluis
en la mezon de la ĉaro. 36 Post la subiro de la
suno tra la militistaro ekkuris voko: Ĉiu en sian
urbon, ĉiu en sian landon. 37 La reĝo mortis, kaj
oni venigis lin en Samarion, kaj oni enterigis la
reĝon en Samario. 38 Kaj oni lavis la ĉaron ĉe la
lageto de Samario, kaj la hundoj lekis lian sangon
kaj malĉastistinoj lavis, konforme al la vorto de la
Eternulo, kiun Li diris. 39 La cetera historio de
Aĥab, kaj ĉio, kion li faris, kaj la ebura domo, kiun
li konstruis, kaj ĉiuj urboj, kiujn li konstruis, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de
Izrael. 40 Kiam Aĥab ekdormis kun siaj patroj,
anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥazja. 41 Jehoŝafat,
filo de Asa, ekreĝis super Judujo en la kvara jaro
de Aĥab, reĝo de Izrael. 42 Jehoŝafat havis la aĝon
de tridek kvin jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek
kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Azuba, filino de Ŝilĥi. 43 Li iradis tute
laŭ la vojo de sia patro Asa; li ne deturniĝis de ĝi,
agante tiel, kiel plaĉas al la Eternulo. Nur la altaĵoj
ne estis forigitaj; la popolo ankoraŭ oferportadis
kaj incensadis sur la altaĵoj. 44 Kaj Jehoŝafat havis
pacon kun la reĝo de Izrael. 45 La cetera historio
de Jehoŝafat, kaj liaj heroaĵoj, kiujn li faris, kaj kiel
li militis, estas priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Judujo. 46 La lastan kvanton da
malĉastistoj, kiuj restis ankoraŭ dum la vivo de
lia patro Asa, li ekstermis el la lando. 47 Tiam
ne estis reĝo en Edomujo; estis anstataŭanto de
reĝo. 48 Jehoŝafat faris Tarŝiŝajn ŝipojn, kiuj devis
iri Ofiron, por preni oron; sed ili ne iris, ĉar la
ŝipoj rompiĝis en Ecjon-Geber. 49 Tiam Aĥazja,
filo de Aĥab, diris al Jehoŝafat: Permesu, ke miaj
servantoj iru kun viaj servantoj sur la ŝipoj; sed
Jehoŝafat ne konsentis. 50 Jehoŝafat ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en
la urbo de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Jehoram. 51 Aĥazja, filo de Aĥab, fariĝis
reĝo super Izrael en Samario en la dek-sepa jaro
de Jehoŝafat, reĝo de Judujo, kaj li reĝis super
Izrael du jarojn. 52 Li faradis malbonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, kaj iradis laŭ la vojo de
sia patro kaj de sia patrino, kaj laŭ la vojo de
Jerobeam, filo de Nebat, kiu pekigis Izraelon. 53
Kaj li servadis al Baal kaj adorkliniĝadis al li, kaj
incitadis la Eternulon, Dion de Izrael, tute tiel,
kiel faradis lia patro.

2 Reĝoj

1 Moab defalis de Izrael post la morto de Aĥab.
2 Kaj Aĥazja elfalis tra la krado de sia supra
ĉambro en Samario, kaj malsaniĝis. Kaj li sendis
senditojn, kaj diris al ili: Iru, demandu Baal-
Zebubon, la dion de Ekron, ĉu mi resaniĝos de
ĉi tiu malsano. **3** Sed anĝelo de la Eternulo diris
al Elija, la Teŝebano: Leviĝu, iru renkonte al la
senditoj de la reĝo de Samario, kaj diru al ili: Ĉu
ne ekzistas Dio en Izrael, ke vi iras demandi Baal-
Zebubon, la dion de Ekron? **4** Pro tio tiele diras
la Eternulo: De la lito, sur kiu vi kuŝiĝis, vi ne
deiros, sed vi mortos. Kaj Elija foriris. **5** Kiam la
senditoj revenis al li, li diris al ili: Kial vi revenis?
6 Kaj ili respondis al li: Viro venis renkonte al ni,
kaj diris al ni: Iru, revenu al la reĝo, kiu sendis
vin, kaj diru al li: Tiele diras la Eternulo: Ĉu ne
ekzistas Dio en Izrael, ke vi sendas demandi Baal-
Zebubon, la dion de Ekron? pro tio, de la lito, sur
kiu vi kuŝiĝis, vi ne deiros, sed vi mortos. **7** Kaj
li diris al ili: Kia estas la aspekto de la viro, kiu
venis renkonte al vi kaj diris al vi tiujn vortojn? **8**
Ili respondis al li: Li estas homo kovrita de haroj,
kaj ledan zonon li havas ĉirkaŭ siaj lumboj. Tiam
li diris: Tio estas Elija, la Teŝebano. **9** Kaj li sendis
al li kvindekestron kun lia kvindeko. Kaj tiu iris
al li kaj trovis lin sidanta sur la supro de monto,
kaj diris al li: Ho homo de Dio! la reĝo diris, ke vi
malsupreniru. **10** Kaj Elija respondis kaj diris al
la kvindekestro: Se mi estas homo de Dio, tiam
venu fajro el la ĉielo kaj ekstermu vin kaj vian
kvindekon. Kaj venis fajro el la ĉielo kaj ekstermis
lin kaj lian kvindekon. **11** Kaj li denove sendis
al li alian kvindekestron kun lia kvindeko. Kaj
tiu ekparolis kaj diris al li: Ho homo de Dio! tiele
diras la reĝo: Malsupreniru rapide. **12** Kaj Elija
respondis kaj diris al ili: Se mi estas homo de
Dio, tiam venu fajro el la ĉielo kaj ekstermu vin
kaj vian kvindekon. Kaj venis fajro de Dio el la
ĉielo kaj ekstermis lin kaj lian kvindekon. **13** Kaj
li denove sendis triafoje kvindekestron kun lia
kvindeko. Kaj la tria kvindekestro iris, kaj venis
kaj fleksis siajn genuojn antaŭ Elija, kaj ekpetegis
lin kaj diris al li: Ho homo de Dio! mia animo kaj la
animo de ĉi tiuj kvindek viaj servantoj havu do ian
valoron antaŭ viaj okuloj. **14** Jen venis fajro el la
ĉielo kaj ekstermis la du antaŭajn kvindekestrojn
kaj iliajn kvindekojn; nun mia animo havu ian
valoron antaŭ viaj okuloj. **15** Tiam anĝelo de la
Eternulo diris al Elija: Iru kun li, ne timu lin.
Kaj li leviĝis, kaj iris kun li al la reĝo. **16** Kaj li
ekparolis al li: Tiele diras la Eternulo: Pro tio, ke
vi sendis senditojn, por demandi Baal-Zebubon, la
dion de Ekron, kvazaŭ ne ekzistus Dio en Izrael,
por demandi Lian vorton, tial de la lito, sur kiu
vi kuŝiĝis, vi ne deiros, sed vi mortos. **17** Kaj li
mortis, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun
eldiris Elija. Kaj anstataŭ li ekreĝis Jehoram, en la
dua jaro de Jehoram, filo de Jehoŝafat, reĝo de
Judujo; ĉar li ne havis filon. **18** La cetera historio
de Aĥazja, kion li faris, estas priskribita en la libro
de kroniko de la reĝoj de Izrael.

2 Kiam la Eternulo volis levi Elijan en ventego en
la ĉielon, Elija estis iranta kun Eliŝa el Gilgal.
2 Kaj Elija diris al Eliŝa: Restu do ĉi tie, ĉar la
Eternulo sendas min al Bet-El. Sed Eliŝa diris:
Mi ĵuras per la Eternulo kaj per via animo, ke
mi vin ne forlasos. Kaj ili ekiris al Bet-El. **3** Kaj
eliris la profetidoj, kiuj estis en Bet-El, al Eliŝa,
kaj diris al li: Ĉu vi scias, ke hodiaŭ la Eternulo
forprenos vian sinjoron de super via kapo? Li
diris: Mi ankaŭ scias, silentu. **4** Kaj Elija diris al li:
Eliŝa, restu do ĉi tie, ĉar la Eternulo sendas min al
Jeriĥo. Sed li diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj
per via animo, ke mi ne forlasos vin. Kaj ili venis
en Jeriĥon. **5** Kaj la profetidoj, kiuj estis en Jeriĥo,
aliris al Eliŝa, kaj diris al li: Ĉu vi scias, ke hodiaŭ
la Eternulo forprenos vian sinjoron de super via
kapo? Li diris: Mi ankaŭ scias, silentu. **6** Kaj Elija
diris al li: Restu do ĉi tie, ĉar la Eternulo sendas
min al Jordan. Sed li diris: Mi ĵuras per la Eternulo
kaj per via animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj ili
ambaŭ iris. **7** Kaj kvindek homoj el la profetidoj
iris kaj stariĝis malproksime kontraŭ ili; sed ili
ambaŭ staris ĉe Jordan. **8** Tiam Elija prenis sian
mantelon kaj kunvolvis ĝin, kaj frapis la akvon,
kaj ĝi dividiĝis duflanken, kaj ili ambaŭ trapasis
sur sekaĵo. **9** Kiam ili trapasis, Elija diris al Eliŝa:
Petu, kion mi faru al vi, antaŭ ol mi estos prenita
for de vi. Kaj Eliŝa diris: Duobla parto de via
spirito estu do sur mi. **10** Kaj tiu diris: Vi petas
ion malfacilan; se vi vidos min, kiam mi estos
prenata for de vi, estos al vi tiel; kaj se ne, tiam ne
estos. **11** Dum ili estis irantaj kaj parolantaj, subite
aperis fajra ĉaro kaj fajraj ĉevaloj kaj disigis ilin;
kaj Elija en ventego suprenflugis en la ĉielon. **12**
Eliŝa vidis, kaj ekkriis: Mia patro, mia patro, ĉaro
de Izrael kaj liaj rajdistoj! Kaj li ne plu lin vidis.
Kaj li kaptis siajn vestojn kaj disŝiris ilin en du
pecojn. **13** Kaj li levis la mantelon de Elija, kiu
defalis de li, kaj reiris kaj stariĝis sur la bordo de
Jordan. **14** Kaj li prenis la mantelon de Elija, kiu
defalis de li, kaj frapis la akvon, kaj diris: Kie estas
la Eternulo, Dio de Elija? Kaj li frapis la akvon,

kaj ĝi dividiĝis duflanken, kaj Eliŝa trapasis. 15
Kiam la profetidoj, kiuj estis kontraŭe en Jeriĥo,
lin ekvidis, ili diris: La spirito de Elija transiris sur
Eliŝan. Kaj ili iris al li renkonte kaj adorkliniĝis
antaŭ li ĝis la tero. 16 Kaj ili diris al li: Jen kun viaj
servantoj troviĝas kvindek homoj, viroj fortaj;
ili iru kaj serĉu vian sinjoron; eble la spirito de
la Eternulo forportis lin kaj ĵetis lin sur unu el
la montoj aŭ en unu el la valoj. Sed li diris: Ne
sendu. 17 Tamen ili insistis tiel longe, ĝis li hontis,
kaj li diris: Sendu. Kaj ili sendis kvindek homojn
kaj serĉis dum tri tagoj, sed ne trovis lin. 18 Kaj ili
revenis al li, dum li estis en Jeriĥo. Kaj li diris al
ili: Mi diris ja al vi, ke vi ne iru. 19 Kaj la loĝantoj
de tiu urbo diris al Eliŝa: Jen do la loĝado en ĉi tiu
urbo estas bona, kiel nia sinjoro vidas; sed la akvo
estas malbona, kaj la tero estas senfrukta. 20 Tiam
li diris: Alportu al mi novan pladon, kaj metu tien
salon. Kaj oni alportis al li. 21 Kaj li eliris al la
fonto de la akvo kaj ĵetis tien salon, kaj diris: Tiele
diras la Eternulo: Mi resanigas ĉi tiun akvon, ĝi ne
kaŭzos plu morton nek senfruktecon. 22 Kaj la
akvo fariĝis sana ĝis la nuna tempo, konforme al
la vorto de Eliŝa, kiun li diris. 23 Kaj li foriris de
tie en Bet-Elon. Dum li estis iranta sur la vojo,
malgrandaj knaboj eliris el la urbo kaj mokis lin,
kaj parolis al li: Iru, kalvulo, iru, kalvulo! 24 Li
returnis sin kaj ekvidis ilin, kaj malbenis ilin en la
nomo de la Eternulo. Kaj eliris du ursinoj el la
arbaro kaj disŝiris el ili kvardek du infanojn. 25
Kaj li iris de tie al la monto Karmel, kaj de tie li
revenis en Samarion.

3 Jehoram, filo de Aĥab, fariĝis reĝo super Izrael
en Samario en la dek-oka jaro de Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, kaj li reĝis dek du jarojn. 2 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
tamen ne tiel, kiel lia patro kaj lia patrino; li
forigis la statuon de Baal, kiun faris lia patro. 3
Tamen li restis aliĝinta al la pekoj de Jerobeam,
filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon; li ne
forlasis ilin. 4 Meŝa, reĝo de Moab, estis paŝtisto,
kaj li sendadis al la reĝo de Izrael po cent mil
ŝafidoj kaj cent mil virŝafoj kun ilia lano. 5 Sed
kiam Aĥab mortis, la reĝo de Moab defalis de
la reĝo de Izrael. 6 Tiam la reĝo Jehoram eliris
el Samario kaj revuis la tutan Izraelon. 7 Kaj li
iris kaj sendis al Jehoŝafat, reĝo de Judujo, por
diri: La reĝo de Moab defalis de mi; ĉu vi iros
kun mi milite kontraŭ Moabon? Tiu diris: Mi iros;
mi estas kiel vi, mia popolo kiel via popolo, miaj
ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj. 8 Kaj li diris: Kiun vojon
ni iros? Kaj la alia diris: La vojon de la Edoma
dezerto. 9 Tiam ekiris la reĝo de Izrael kaj la reĝo
de Judujo kaj la reĝo de Edom; sed kiam ili trairis
vojon de sep tagoj, ne estis akvo por la militistaro,
nek por la brutoj, kiuj sekvis ilin. 10 Kaj la reĝo
de Izrael diris: Ho ve! la Eternulo vokis ĉi tiujn
tri reĝojn, por transdoni ilin en la manojn de
Moab. 11 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne troviĝas ĉi tie
profeto de la Eternulo, por ke ni demandu per li
la Eternulon? Tiam respondis unu el la servantoj
de la reĝo de Izrael, kaj diris: Estas ĉi tie Eliŝa,
filo de Ŝafat, kiu verŝadis akvon sur la manojn de
Elija. 12 Kaj Jehoŝafat diris: Li posedas la vorton
de la Eternulo. Kaj iris al li la reĝo de Izrael kaj
Jehoŝafat kaj la reĝo de Edom. 13 Kaj Eliŝa diris al
la reĝo de Izrael: Kio komuna estas inter mi kaj
vi? iru al la profetoj de via patro kaj al la profetoj
de via patrino. Sed la reĝo de Izrael diris al li:
Ne, ĉar la Eternulo vokis ĉi tiujn tri reĝojn, por
transdoni ilin en la manojn de Moab. 14 Tiam
Eliŝa diris: Mi ĵuras per la Eternulo Cebaot, antaŭ
kiu mi staras, ke se mi ne estimus Jehoŝafaton,
reĝon de Judujo, mi ne ekrigardus vin kaj ne
vidus vin. 15 Nun alkonduku al mi muzikiston.
Kaj kiam la muzikisto ludis, estis sur li la mano de
la Eternulo. 16 Kaj li diris: Tiele diras la Eternulo:
Faru en ĉi tiu valo multajn fosojn. 17 Ĉar tiele diras
la Eternulo: Vi ne vidos venton kaj vi ne vidos
pluvon, kaj tamen ĉi tiu valo pleniĝos de akvo, kaj
vi trinkos, kaj ankaŭ viaj apartenantoj kaj viaj
brutoj. 18 Sed ĉi tio ne sufiĉos al la Eternulo; Li
transdonos ankaŭ Moabon en viajn manojn. 19 Kaj
vi venkobatos ĉiujn urbojn fortikigitajn kaj ĉiujn
urbojn distingindajn, kaj ĉiujn bonajn arbojn vi
faligos, kaj ĉiujn fontojn de akvo vi ŝtopos, kaj
ĉiujn bonajn kampojn vi malbonigos per ŝtonoj.
20 Kaj jen matene, kiam oni alportas farunoferojn,
subite venis akvo per la vojo de Edom, kaj la tero
pleniĝis de akvo. 21 Ĉiuj Moabidoj aŭdis, ke la
reĝoj venis, por militi kontraŭ ili, kaj ili kunvokis
ĉiujn, kiuj povis komenci porti zonon, kaj pli
aĝajn, kaj stariĝis ĉe la limo. 22 Kiam ili leviĝis
frue matene kaj la suno ekbrilis super la akvo,
al la Moabidoj de malproksime ŝajnis, ke la akvo
estas ruĝa kiel sango. 23 Kaj ili diris: Tio estas
sango! la reĝoj batalis inter si kaj ekstermis unu
alian; nun, Moab, iru preni rabakiron. 24 Ili venis
al la tendaro de Izrael. Tiam la Izraelidoj leviĝis
kaj frapis la Moabidojn, kaj ĉi tiuj forkuris de
ili. Sed ili venis kaj batis la Moabidojn. 25 Kaj la
urbojn ili ruinigis, kaj sur ĉiun bonan kampon
ĉiu ĵetis ŝtonon tiel, ke ili plenigis ilin, kaj ĉiujn
fontojn de akvo ili ŝtopis, kaj ĉiun bonan arbon ili
faligis, ĝis restis nur ŝtonoj en Kir-Ĥareset. Kaj
ĉirkaŭis ĝin la ŝtonĵetistoj kaj ĝisfine frapis ĝin.

26 Kiam la reĝo de Moab vidis, ke la batalo lin
venkas, li prenis kun si sepcent virojn kun eltiritaj
glavoj, por trabati sin al la reĝo de Edom; sed ili ne
povis. 27 Tiam li prenis sian filon unuenaskitan,
kiu estis reĝonta anstataŭ li, kaj oferportis lin
kiel bruloferon sur la murego. Tiam la Izraelidoj
forte indignis, kaj ili foriris de li kaj reiris en sian
landon.

4 Unu virino el la edzinoj de la profetidoj plendis
al Eliŝa, dirante: Via servanto, mia edzo, mortis;
kaj vi scias, ke via servanto estis timanta la
Eternulon; nun la pruntedoninto venis, por preni
miajn du infanojn kiel sklavojn por si. 2 Kaj
Eliŝa diris al ŝi: Kion mi povas fari por vi? diru
al mi, kion vi havas en la domo? Ŝi respondis:
Via servantino havas en la domo nenion, krom
kruĉeto kun oleo. 3 Tiam li diris: Iru, petu al
vi vazojn ekstere, de ĉiuj viaj najbaroj, vazojn
malplenajn, kolektu ne malmulte. 4 Kaj venu
kaj ŝlosu la pordon post vi kaj post viaj filoj, kaj
enverŝu en ĉiujn tiujn vazojn, kaj, pleniginte,
forstarigu ilin. 5 Kaj ŝi iris de li kaj ŝlosis la pordon
post si kaj post siaj filoj. Ili alportadis al ŝi, kaj
ŝi verŝadis. 6 Kiam la vazoj estis plenaj, ŝi diris
al sia filo: Alportu al mi ankoraŭ vazon. Sed li
diris al ŝi: Ne estas plu vazo. Tiam la oleo haltis. 7
Kaj ŝi venis kaj rakontis al la homo de Dio. Kaj
li diris al ŝi: Iru, vendu la oleon kaj pagu vian
ŝuldon, kaj vi kun viaj filoj vivos per la restaĵo.
8 Unu tagon Eliŝa venis Ŝunemon; tie estis unu
riĉa virino, kiu retenis lin, ke li manĝu ĉe ŝi. Kaj
ĉiufoje, kiam li venis, li iradis tien, por manĝi.
9 Kaj ŝi diris al sia edzo: Jen mi scias, ke li estas
sankta homo de Dio, li, kiu ĉiam preteriras antaŭ
ni; 10 ni faru malgrandan supran ĉambreton, kaj
ni metu tien por li liton kaj tablon kaj seĝon kaj
lumingon, kaj ĉiufoje, kiam li venos al ni, li tien
iru. 11 Unu tagon li venis tien, kaj li iris en la
supran ĉambreton kaj kuŝiĝis tie. 12 Kaj li diris al
sia junulo Geĥazi: Alvoku tiun Ŝunemaninon. Kaj
tiu vokis ŝin, kaj ŝi aperis antaŭ li. 13 Kaj li diris al
li: Diru al ŝi: Jen vi prizorgis por ni ĉion ĉi tion;
kion mi povas fari por vi? ĉu vi bezonas ion diri
al la reĝo aŭ al la militestro? Sed ŝi respondis:
Mi loĝas ja meze de mia popolo. 14 Kaj li diris:
Kion do ni povas fari por ŝi? Tiam Geĥazi diris:
Ho, ŝi ne havas filon, kaj ŝia edzo estas maljuna.
15 Kaj li diris: Alvoku ŝin. Kaj li vokis ŝin, kaj ŝi
stariĝis ĉe la pordo. 16 Kaj li diris: Post unu jaro
en ĉi tiu tempo vi enbrakigos filon. Kaj ŝi diris:
Ne, mia sinjoro, homo de Dio, ne mensogu al via
servantino. 17 Sed la virino gravediĝis, kaj naskis
filon en la sekvanta jaro en la sama tempo, kiel
diris al ŝi Eliŝa. 18 La infano fariĝis granda. Unu
tagon li iris al sia patro, al la rikoltantoj. 19 Kaj
li diris al sia patro: Mia kapo, mia kapo! Kaj tiu
diris al sia junulo: Portu lin al lia patrino. 20 Kaj li
prenis lin kaj alportis lin al lia patrino; li sidis sur
ŝiaj genuoj ĝis tagmezo, kaj mortis. 21 Tiam ŝi iris
kaj metis lin sur la liton de la homo de Dio kaj
ŝlosis post li kaj eliris. 22 Kaj ŝi vokis sian edzon,
kaj diris: Sendu al mi unu el la junuloj kaj unu
el la azeninoj, mi kuros al la homo de Dio kaj
revenos. 23 Li diris: Por kio vi iras al li? hodiaŭ
estas nek monatkomenco, nek sabato. Sed ŝi diris:
Estu trankvila. 24 Kaj ŝi selis la azeninon, kaj diris
al sia junulo: Konduku kaj iru, ne retenu min en
la rajdado, ĝis mi diros al vi. 25 Kaj ŝi iris kaj venis
al la homo de Dio, sur la monton Karmel. Kiam la
homo de Dio ŝin ekvidis de malproksime, li diris
al sia junulo Geĥazi: Jen estas tiu Ŝunemanino; 26
kuru do al ŝi renkonte, kaj diru al ŝi: Kiel vi fartas?
kiel fartas via edzo? kiel fartas la infano? Ŝi diris:
Ni fartas bone. 27 Kaj ŝi aliris al la homo de Dio sur
la monton kaj ekkaptis liajn piedojn. Geĥazi aliris,
por forpuŝi ŝin; sed la homo de Dio diris: Lasu
ŝin, ĉar ŝia animo estas afliktita; kaj la Eternulo
kaŝis antaŭ mi kaj ne sciigis al mi. 28 Kaj ŝi diris:
Ĉu mi petis filon de mia sinjoro? ĉu mi ne diris:
Ne trompu min? 29 Kaj li diris al Geĥazi: Zonu
viajn lumbojn, kaj prenu en vian manon mian
bastonon kaj iru. Se vi renkontos iun, ne salutu
lin; kaj se iu vin salutos, ne respondu al li. Kaj
metu mian bastonon sur la vizaĝon de la knabo.
30 Sed la patrino de la knabo diris: Mi ĵuras per la
Eternulo kaj per via animo, ke mi vin ne forlasos.
Kaj li leviĝis, kaj iris post ŝi. 31 Geĥazi iris antaŭ
ili, kaj li metis la bastonon sur la vizaĝon de la
knabo; sed ne aperis voĉo nek sento. Kaj li revenis
renkonte al li, kaj sciigis al li, dirante: La knabo ne
vekiĝis. 32 Tiam Eliŝa eniris en la domon, kaj vidis,
ke la mortinta infano estas kuŝigita sur lia lito. 33
Kaj li eniris kaj ŝlosis la pordon post ili ambaŭ, kaj
ekpreĝis al la Eternulo. 34 Kaj li iris kaj kuŝiĝis
sur la infano, kaj almetis sian buŝon al lia buŝo
kaj siajn okulojn al liaj okuloj kaj siajn manojn al
liaj manoj, kaj etendis sin sur li. Kaj la korpo de
la infano varmiĝis. 35 Kaj li leviĝis kaj iris en
la domo tien kaj reen, kaj venis kaj etendis sin
sur la infano. Kaj la knabo ternis sep fojojn, kaj la
knabo malfermis siajn okulojn. 36 Tiam li vokis
Geĥazin, kaj diris: Alvoku tiun Ŝunemaninon. Kaj
li vokis ŝin, kaj ŝi venis al li, kaj li diris: Prenu
vian filon. 37 Kaj ŝi venis kaj ĵetis sin al liaj piedoj
kaj adorkliniĝis ĝis la tero; kaj ŝi prenis sian filon

kaj eliris. 38 Eliŝa reiris Gilgalon. Estis malsato
en la lando; kaj la profetidoj sidis antaŭ li. Kaj li
diris al sia junulo: Starigu la grandan kaldronon
kaj kuiru supon por la profetidoj. 39 Sed unu el
ili eliris sur la kampon, por kolekti verdaĵon; kaj
li trovis sovaĝan volvokreskaĵon kaj kolektis de
ĝi kolocintojn, plenan sian veston. Kaj li venis
kaj tranĉis ilin en la kaldronon kun la supo, ĉar
ili ne sciis, kio tio estas. 40 Kaj ili elverŝis al la
homoj, por manĝi. Sed kiam tiuj ekmanĝis el
la supo, ili ekkriis kaj diris: Morto estas en la
kaldrono, ho homo de Dio! Kaj ili ne povis manĝi.
41 Tiam li diris: Alportu farunon. Kaj li enŝutis
en la kaldronon, kaj diris: Verŝu al la homoj,
ke ili manĝu. Kaj jam estis nenio malbona en
la kaldrono. 42 Venis homo el Baal-Ŝaliŝa, kaj
alportis al la homo de Dio unuaaĵon de pano:
dudek hordeajn panojn kaj freŝajn grajnojn en
sia saketo. Kaj ĉi tiu diris: Donu al la homoj, ke
ili manĝu. 43 Lia servanto diris: Kiel mi povas
tion doni al cent homoj? Sed li diris: Donu al la
homoj, ke ili manĝu; ĉar tiele diras la Eternulo:
Oni manĝos, kaj ankoraŭ iom restos. 44 Kaj li
donis al ili, kaj ili manĝis, kaj iom ankoraŭ restis,
konforme al la vorto de la Eternulo.

5 Naaman, la militestro de la reĝo de Sirio,
estis granda homo antaŭ sia sinjoro kaj tre
estimata, ĉar per li la Eternulo donis venkon al
Sirio. Tiu homo estis forta militisto, sed leprulo. 2
La Sirianoj unu fojon eliris taĉmente kaj kaptis
el la Izraela lando malgrandan knabinon, kaj ŝi
fariĝis servantino de la edzino de Naaman. 3 Kaj
ŝi diris al sia sinjorino: Ho, se mia sinjoro estus ĉe
la profeto, kiu loĝas en Samario! tiu forigus de li
la lepron. 4 Kaj iu iris kaj rakontis al sia sinjoro,
dirante: Tiel kaj tiel diris la knabino, kiu estas el la
lando Izraela. 5 Kaj la reĝo de Sirio diris: Iru, kaj
mi sendos leteron al la reĝo de Izrael. Kaj li iris,
kaj li prenis kun si dek kikarojn da arĝento kaj ses
mil siklojn da oro kaj dek kompletojn da vestoj. 6
Kaj li alportis al la reĝo de Izrael la leteron, en kiu
estis skribite: Kune kun ĉi tiu letero mi sendas al
vi mian servanton Naaman, por ke vi liberigu lin
de lia lepro. 7 Kiam la reĝo de Izrael tralegis la
leteron, li disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Ĉu mi
estas Dio, por mortigi kaj vivigi, ke tiu sendas al
mi, por ke mi liberigu homon de lia lepro? nun
sciu kaj vidu, ke li serĉas pretekston kontraŭ mi.
8 Kiam Eliŝa, la homo de Dio, aŭdis, ke la reĝo de
Izrael disŝiris siajn vestojn, li sendis al la reĝo, por
diri: Kial vi disŝiris viajn vestojn? li venu al mi, kaj
li ekscios, ke ekzistas profeto en Izrael. 9 Kaj venis
Naaman kun siaj ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj haltis ĉe la
pordo de la domo de Eliŝa. 10 Kaj Eliŝa sendis al li
senditon, por diri: Iru kaj lavu vin sep fojojn en
Jordan, kaj renoviĝos via korpo kaj vi fariĝos pura.
11 Tiam Naaman ekkoleris kaj foriris, kaj diris:
Jen mi pensis, ke li eliros kaj stariĝos, kaj alvokos
la nomon de la Eternulo, sia Dio, kaj metos sian
manon sur la lokon kaj forigos la lepron. 12 Ĉu
Amana kaj Parpar, la riveroj de Damasko, ne estas
pli bonaj, ol ĉiuj akvoj de Izrael? ĉu mi ne povas
lavi min en ili kaj fariĝi pura? Kaj li forturnis
sin kaj foriris kun kolero. 13 Sed liaj servantoj
aliris, kaj ekparolis al li, kaj diris: Nia patro! se ion
grandan la profeto ordonus al vi, ĉu vi tion ne
farus? des pli, se li diris al vi: Lavu vin, kaj vi estos
pura! 14 Kaj li iris kaj enakvigis sin en Jordan sep
fojojn, konforme al la vorto de la homo de Dio;
kaj lia korpo renoviĝis kiel la korpo de malgranda
infano, kaj li fariĝis pura. 15 Kaj li revenis al la
homo de Dio, li kaj lia tuta akompanantaro, kaj
li venis kaj stariĝis antaŭ li, kaj diris: Nun mi
eksciis, ke sur la tuta tero ne ekzistas Dio krom ĉe
Izrael; prenu do nun donacon de via servanto.
16 Sed tiu diris: Kiel vivas la Eternulo, antaŭ kiu
mi staras, mi ne prenos. Li insistis ĉe li, ke li
prenu, sed tiu ne volis. 17 Tiam Naaman diris:
Se ne, tiam mi petas, oni donu al via servanto
tiom da tero, kiom povas porti paro da muloj; ĉar
via servanto ne alportados plu bruloferojn nek
buĉoferojn al aliaj dioj krom la Eternulo. 18 Nur
en jena afero la Eternulo pardonu vian servanton:
kiam mia sinjoro iros en la templon de Rimon,
por tie adorkliniĝi, kaj li apogos sin sur mia brako
kaj mi adorkliniĝos en la templo de Rimon, tiam
la Eternulo pardonu vian servanton pri tiu afero.
19 Tiu diris al li: Iru en paco. Kaj kiam li foriris
de li certan spacon da tero, 20 Geĥazi, la junulo
de Eliŝa, de la homo de Dio, diris al si: Jen mia
sinjoro domaĝis la Sirianon Naaman, kaj ne prenis
el lia mano tion, kion tiu alportis; kiel vivas la
Eternulo, mi kuros post li kaj prenos ion de li. 21
Kaj Geĥazi postkuris Naamanon. Kiam Naaman
vidis, ke li kuras post li, li desaltis de la ĉaro
renkonte al li, kaj diris: Ĉu la farto estas bona? 22
Tiu respondis: Bona; mia sinjoro sendis min, por
diri: Jen nun venis al mi de la monto de Efraim
du junuloj el la profetidoj; donu por ili, mi petas,
kikaron da arĝento kaj du kompletojn da vestoj.
23 Kaj Naaman diris: Pli bone prenu du kikarojn.
Kaj li insistis ĉe li, kaj ligis du kikarojn da arĝento
en du paketoj kaj du kompletojn da vestoj kaj
donis al siaj du junuloj, kaj ili portis antaŭ li.
24 Kiam li venis al la monteto, li prenis el iliaj
manoj kaj kaŝis en la domo. Kaj li forliberigis la

homojn, kaj ili foriris. 25 Kiam li venis kaj aperis
antaŭ sia sinjoro, Eliŝa diris al li: De kie vi venas,
Geĥazi? Ĉi tiu respondis: Via servanto nenien iris.
26 Sed tiu diris al li: Mia koro ne forestis, kiam la
homo returnis sin de sia ĉaro renkonte al vi. Ĉu
nun estas la tempo, por preni arĝenton aŭ preni
vestojn aŭ olivarbojn, vinberĝardenojn, ŝafojn,
bovojn, sklavojn, aŭ sklavinojn? 27 La lepro de
Naaman aliĝu do al vi kaj al via idaro por eterne.
Kaj tiu foriris de li, leprokovrita kiel neĝo.

6 La profetidoj diris al Eliŝa: Jen la loko, kie ni
loĝas ĉe vi, estas tro malvasta por ni; 2 ni iru
do al Jordan, kaj ni prenu de tie ĉiu po unu trabo,
kaj ni aranĝu al ni tie lokon, por tie loĝi. Li diris:
Iru. 3 Kaj unu el ili diris: Volu vi ankaŭ iri kun
viaj servantoj. Kaj li diris: Mi iros. 4 Kaj li iris kun
ili. Kaj ili venis al Jordan kaj hakis arbojn. 5 Kiam
unu el ili faligis arbon, la hakilo falis en la akvon.
Kaj li ekkriis kaj diris: Ho ve, mia sinjoro! ĝi estas
ja pruntepreniita! 6 Kaj la homo de Dio diris: Kien
ĝi falis? Tiu montris al li la lokon. Kaj li dehakis
lignon kaj ĵetis tien, kaj la hakilo suprennaĝis.
7 Kaj li diris: Levu ĝin. Tiu etendis sian manon
kaj prenis. 8 La reĝo de Sirio komencis militon
kontraŭ Izrael, kaj konsiliĝis kun siaj servantoj,
dirante: Tie kaj tie mi stariĝos tendare. 9 Tiam
la homo de Dio sendis al la reĝo de Izrael, por
diri: Gardu vin, ke vi ne trapasu tiun lokon, ĉar
tie staras la Sirianoj. 10 Kaj la reĝo de Izrael
sendis al la loko, pri kiu diris al li la homo de
Dio kaj avertis lin, kaj li tie antaŭgardis sin ne
unu kaj ne du fojojn. 11 Maltrankviliĝis la koro
de la reĝo de Sirio pro tiu afero; kaj li alvokis
siajn servantojn, kaj diris al ili: Ĉu vi ne diros
al mi, kiu el ni estas en rilatoj kun la reĝo de
Izrael? 12 Tiam diris unu el liaj servantoj: Ne, mia
sinjoro, ho reĝo! sed la profeto Eliŝa, kiu estas
en Izrael, raportas al la reĝo de Izrael eĉ tiujn
vortojn, kiujn vi parolas en via dormoĉambro.
13 Kaj li diris: Iru kaj rigardu, kie li estas, tiam
mi sendos kaj prenos lin. Kaj oni sciigis al li,
dirante: Jen li estas en Dotan. 14 Tiam li sendis
tien ĉevalojn kaj ĉarojn kaj grandan militistaron.
Ili venis en nokto kaj ĉirkaŭis la urbon. 15 Kiam la
servanto de la homo de Dio frue matene leviĝis
kaj eliris, jen militistaro ĉirkaŭas la urbon kun
ĉevaloj kaj ĉaroj. Kaj lia servanto diris al li: Ho ve,
mia sinjoro! kion ni faros? 16 Sed li diris: Ne timu;
ĉar pli multaj estas tiuj, kiuj estas kun ni, ol tiuj,
kiuj estas kun ili. 17 Kaj Eliŝa ekpreĝis kaj diris: Ho
Eternulo, malfermu liajn okulojn, por ke li vidu.
Kaj la Eternulo malfermis la okulojn de la junulo,
kaj li ekvidis, ke la tuta monto estas plena de
fajraj ĉevaloj kaj ĉaroj ĉirkaŭ Eliŝa. 18 La Sirianoj
venis al li. Tiam Eliŝa ekpreĝis al la Eternulo kaj
diris: Frapu ĉi tiun popolon per blindeco. Kaj Li
frapis ilin per blindeco, konforme al la vorto de
Eliŝa. 19 Kaj Eliŝa diris al ili: Ĝi estas ne tiu vojo
kaj ne tiu urbo; sekvu min, kaj mi kondukos vin
al tiu viro, kiun vi serĉas. Kaj li kondukis ilin en
Samarion. 20 Kiam ili venis en Samarion, Eliŝa
diris: Ho Eternulo, malfermu iliajn okulojn, por ke
ili vidu. Kaj la Eternulo malfermis iliajn okulojn,
kaj ili ekvidis, ke ili estas meze de Samario. 21
Kaj la reĝo de Izrael diris al Eliŝa, kiam li ekvidis
ilin: Ĉu mi ne mortigu ilin? ĉu mi ne mortigu
ilin, mia patro? 22 Sed li diris: Ne mortigu; ĉu vi
mortigas tiujn, kiujn vi kaptis per via glavo kaj
per via pafarko? metu antaŭ ilin panon kaj akvon;
ili manĝu kaj trinku, kaj ili iru al sia sinjoro. 23 Kaj
li faris por ili grandan tagmanĝon, kaj ili manĝis
kaj trinkis, kaj poste li ilin forliberigis, kaj ili iris
al sia sinjoro. Ne venis plu taĉmentoj de Sirianoj
en la landon de Izrael. 24 Post tio Ben-Hadad,
reĝo de Sirio, kolektis sian tutan militistaron, kaj
iris kaj eksieĝis Samarion. 25 Estis granda malsato
en Samario. Kaj ili sieĝis ĝin tiel longe, ĝis kapo
de azeno ricevis la prezon de okdek sikloj, kaj
kvarono de kab'o da sterko de kolomboj la prezon
de kvin sikloj. 26 Unu fojon la reĝo de Izrael iris
sur la murego, kaj iu virino ekkriis al li, dirante:
Helpu, mia sinjoro, ho reĝo! 27 Li respondis: Se la
Eternulo vin ne helpas, el kio do mi vin helpos?
ĉu el la draŝejo aŭ ĉu el la vinpremejo? 28 Kaj
la reĝo diris al ŝi: Kio estas al vi? Ŝi respondis:
Ĉi tiu virino diris al mi: Donu vian filon, por ke
ni manĝu lin hodiaŭ, kaj mian filon ni manĝos
morgaŭ. 29 Kaj ni kuiris mian filon kaj formanĝis
lin; sed kiam mi diris al ŝi la sekvantan tagon:
Donu vian filon, por ke ni lin manĝu, ŝi kaŝis sian
filon. 30 Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de la virino,
li disŝiris siajn vestojn, irante sur la muro; kaj
la popolo vidis, ke subveste sur lia korpo estas
sakaĵo. 31 Kaj li diris: Tion kaj pli faru al mi la
Eternulo, se la kapo de Eliŝa, filo de Ŝafat, restos
sur li hodiaŭ. 32 Dume Eliŝa sidis en sia domo,
kaj la plejaĝuloj estis ĉe li. La reĝo sendis de si
homon. Antaŭ ol la sendito venis al li, li diris al la
plejaĝuloj: Ĉu vi vidas, ke tiu filo de mortigisto
sendis, por depreni mian kapon? rigardu, kiam
venos la sendito, fermu la pordon kaj forpuŝu lin
per la pordo; la sono de la piedoj de lia sinjoro
aŭdiĝas post li. 33 Dum li estis ankoraŭ parolanta
kun ili, jen la sendito venis al li; kaj li diris: Jen tia

malbono venas de la Eternulo! kion mi ankoraŭ
povas atendi de la Eternulo?

7 Tiam diris Eliŝa: Aŭskultu la vorton de la
Eternulo: tiele diras la Eternulo: Morgaŭ en
ĉi tiu tempo mezuro da delikata faruno havos la
prezon de unu siklo, kaj du mezuroj da hordeo la
prezon de unu siklo, ĉe la pordego de Samario. **2**
Kaj respondis la altrangulo, sur kies brako la reĝo
sin apogadis, al la homo de Dio, kaj diris: Eĉ se la
Eternulo faros fenestrojn en la ĉielo, ĉu tio povas
fariĝi? Kaj tiu diris: Vi vidos tion per viaj okuloj,
sed vi ne manĝos de tio. **3** Kvar homoj lepruloj
estis ĉe la enirejo de la pordego. Kaj ili diris unu
al la alia: Kial ni sidas ĉi tie, ĝis ni mortos? **4** Se
ni decidos eniri en la urbon, en la urbo estas ja
malsato, kaj ni tie mortos; se ni sidos ĉi tie, ni
ankaŭ mortos; ni iru do kaj ĵetu nin en la tendaron
de la Sirianoj. Se ili lasos nin vivantaj, ni vivos;
kaj se ili mortigos nin, ni mortos. **5** Kaj ili leviĝis
en krepusko, por iri en la tendaron de la Sirianoj.
Ili venis al la rando de la tendaro de la Sirianoj,
kaj jen neniu tie estas. **6** La Sinjoro aŭdigis al la
tendaro de la Sirianoj la sonon de ĉaroj kaj la
sonon de ĉevaloj, la sonon de granda militistaro.
Kaj ili diris unu al la alia: Certe la reĝo de Izrael
dungis kontraŭ ni la reĝojn de la Ĥetidoj kaj la
reĝojn de la Egiptoj, ke ili iru kontraŭ nin. **7** Kaj
ili leviĝis kaj forkuris en la krepusko, kaj restigis
siajn tendojn kaj siajn ĉevalojn kaj siajn azenojn,
la tutan tendaron, kia ĝi estis, kaj ili forkuris,
por savi sian vivon. **8** Kaj tiuj lepruloj venis al la
rando de la tendaro, kaj ili eniris en unu tendon
kaj manĝis kaj trinkis, kaj prenis de tie arĝenton
kaj oron kaj vestojn, kaj iris kaj kaŝis; kaj ili venis
denove, kaj eniris en alian tendon kaj prenis de
tie, kaj iris kaj kaŝis. **9** Kaj ili diris unu al la alia:
Ne ĝuste ni agas; la hodiaŭa tago estas tago de
bona sciigo; se ni silentos kaj atendos ĝis la lumo
de la mateno, ni montriĝos kulpaj. Ni iru do, por
ke ni venu kaj sciigu al la domo de la reĝo. **10** Kaj
ili venis, kaj vokis al la pordegistoj de la urbo, kaj
raportis al ili, dirante: Ni venis en la tendaron de
la Sirianoj, kaj ni konvinkiĝis, ke tie estas neniu
homo nek voĉo de homo, sed nur ĉevaloj alligitaj
kaj azenoj alligitaj kaj tendoj en sia ordinara stato.
11 Kaj la pordegistoj vokis kaj raportis internen,
en la domon de la reĝo. **12** Tiam la reĝo leviĝis en
la nokto, kaj diris al siaj servantoj: Mi diros al vi,
kion faris al ni la Sirianoj. Ili scias, ke ni suferas
malsaton, kaj ili eliris el la tendaro, por kaŝi sin
sur la kampo, pensante: Kiam ili eliros el la urbo,
ni kaptos ilin vivantajn, kaj ni eniros en la urbon.
13 Sed unu el liaj servantoj respondis kaj diris: Oni
prenu do kvin el la restintaj ĉevaloj, kiuj restis
en la urbo (estos al ili kiel al la tuta multo da
Izraelidoj, kiuj restis en la urbo, aŭ kiel al la tuta
multo da Izraelidoj, kiuj pereis); kaj ni sendu kaj
vidu. **14** Kaj oni prenis du ĉarojn kun ĉevaloj; kaj
la reĝo sendis post la militistaro de la Sirianoj,
dirante: Iru kaj rigardu. **15** Kaj ili iris post ili ĝis
Jordan, kaj vidis, ke la tuta vojo estas plena de
vestoj kaj uzataĵoj, kiujn la Sirianoj ĵetis ĉe sia
rapidado. Kaj la senditoj revenis kaj raportis al
la reĝo. **16** Tiam la popolo eliris, kaj disrabis la
tendaron de la Sirianoj. Kaj la prezo de mezuro
da delikata faruno fariĝis unu siklo, kaj de du
mezuroj da hordeo unu siklo, konforme al la vorto
de la Eternulo. **17** La reĝo donis al la altrangulo,
sur kies brako li sin apogadis, postenon ĉe la
pordego; kaj la popolo dispremis lin per la piedoj
ĉe la pordego, kaj li mortis, kiel diris la homo de
Dio, kion li parolis, kiam la reĝo venis al li. **18**
Kiam la homo de Dio parolis al la reĝo, dirante: Du
mezuroj da hordeo havos la prezon de unu siklo,
kaj unu mezuro da delikata faruno la prezon de
unu siklo, morgaŭ en ĉi tiu tempo ĉe la pordego
de Samario: **19** tiam la altrangulo respondis al
la homo de Dio kaj diris: Eĉ se la Eternulo faros
fenestrojn en la ĉielo, ĉu tio povas fariĝi? Kaj li
diris: Vi vidos per viaj okuloj, sed vi ne manĝos
de tio. **20** Kaj tiel fariĝis al li; la popolo dispremis
lin per la piedoj ĉe la pordego, kaj li mortis.

8 Eliŝa diris al la virino, kies filon li revivigis,
jene: Leviĝu kaj iru, vi kaj via domo, kaj loĝu
kelkan tempon tie, kie vi povos loĝi; ĉar la Eternulo
alvokos malsaton, kaj ĝi venos en la landon por
sep jaroj. **2** Kaj la virino leviĝis kaj faris laŭ la
vorto de la homo de Dio, kaj ŝi iris, ŝi kaj ŝia domo,
kaj loĝis en la lando de la Filiŝtoj sep jarojn. **3**
Post la paso de la sep jaroj la virino revenis el la
lando de la Filiŝtoj, kaj ŝi iris, por klopodi ĉe la
reĝo pri sia domo kaj pri sia kampo. **4** La reĝo
tiam parolis kun Geĥazi, la junulo de la homo de
Dio, dirante: Rakontu al mi ĉiujn grandajn farojn,
kiujn faris Eliŝa. **5** Dum li estis rakontanta al la
reĝo, ke tiu revivigis mortinton, jen la virino, kies
filon li revivigis, ekpetis la reĝon pri sia domo
kaj pri sia kampo. Kaj Geĥazi diris: Mia sinjoro,
ho reĝo, jen estas tiu virino, kaj jen estas ŝia filo,
kiun Eliŝa revivigis. **6** Kaj la reĝo demandis la
virinon, kaj ŝi rakontis al li. Kaj la reĝo donis al ŝi
unu korteganon, dirante: Redonu al ŝi ĉion, kio
apartenas al ŝi, kaj ĉiujn enspezojn de la kampo
de post la tago, kiam ŝi forlasis la landon, ĝis nun.
7 Eliŝa venis en Damaskon. Ben-Hadad, reĝo de

Sirio, tiam estis malsana. Kaj oni raportis al li,
dirante: La homo de Dio venis ĉi tien. 8 Tiam
la reĝo diris al Ĥazael: Prenu en vian manon
donacon, kaj iru renkonte al la homo de Dio, kaj
demandu per li la Eternulon, ĉu mi resaniĝos
de ĉi tiu malsano. 9 Kaj Ĥazael iris renkonte al
li, kaj prenis donacon en sian manon kaj da ĉio
plej bona en Damasko tiom, kiom povas porti
kvardek kameloj, kaj li venis kaj stariĝis antaŭ
li, kaj diris: Via filo Ben-Hadad, reĝo de Sirio,
sendis min al vi, por demandi: Ĉu mi resaniĝos
de ĉi tiu malsano? 10 Kaj Eliŝa diris al li: Iru,
diru al li: Vi resaniĝos. Sed la Eternulo montris al
mi, ke li mortos. 11 Kaj li fikse rigardis lin, ĝis
li hontiĝis, kaj la homo de Dio ploris. 12 Ĥazael
diris: Kial mia sinjoro ploras? Tiu respondis: Ĉar
mi scias, kian malbonon vi faros al la Izraelidoj:
iliajn fortikaĵojn vi forbruligos, iliajn junulojn vi
mortigos per glavo, iliajn suĉinfanojn vi frakasos,
kaj iliajn gravedulinojn vi disfendos. 13 Ĥazael
diris: Kio estas via servanto, la hundo, ke li faru
tiun grandan faron? Kaj Eliŝa diris: La Eternulo
montris al mi, ke vi estos reĝo de Sirio. 14 Li
foriris de Eliŝa kaj venis al sia sinjoro. Ĉi tiu diris
al li: Kion diris al vi Eliŝa? Kaj li respondis: Li diris
al mi, ke vi resaniĝos. 15 Sed la sekvantan tagon
li prenis la litkovrilon, kaj trempis ĝin en akvo
kaj etendis ĝin sur lia vizaĝo, kaj li mortis. Kaj
anstataŭ li ekreĝis Ĥazael. 16 En la kvina jaro de
Joram, filo de Aĥab, reĝo de Izrael, post Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, ekreĝis Jehoram, filo de Jehoŝafat,
reĝo de Judujo. 17 Li havis la aĝon de tridek du
jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn li reĝis
en Jerusalem. 18 Li iradis laŭ la vojo de la reĝoj
de Izrael, kiel faris la domo de Aĥab, ĉar filino
de Aĥab estis lia edzino, kaj li faradis malbonon
antaŭ la Eternulo. 19 Tamen la Eternulo ne volis
pereigi Judujon, pro Sia servanto David, ĉar Li
promesis al li doni lumilon al li kaj al liaj filoj
por ĉiam. 20 En lia tempo la Edomidoj defalis de
Judujo kaj starigis super si reĝon. 21 Joram iris
Cairon kune kun ĉiuj siaj ĉaroj; kaj li leviĝis nokte,
kaj venkobatis la Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ li,
kaj la ĉarestrojn; kaj la popolo forkuris al siaj
tendoj. 22 Tamen la Edomidoj restis defalintaj de
Judujo ĝis la nuna tago. Tiam defalis ankaŭ Libna
en la sama tempo. 23 La cetera historio de Joram,
kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo. 24 Kaj Joram
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun
liaj patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Aĥazja. 25 En la dek-dua jaro de
Joram, filo de Aĥab, reĝo de Izrael, ekreĝis Aĥazja,
filo de Jehoram, reĝo de Judujo. 26 La aĝon de
dudek du jaroj havis Aĥazja, kiam li fariĝis reĝo,
kaj unu jaron li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Atalja, filino de Omri, reĝo de Izrael.
27 Kaj li iradis laŭ la vojo de la domo de Aĥab, kaj
faradis malbonon antaŭ la Eternulo, kiel la domo
de Aĥab, ĉar li estis boparenco de la domo de
Aĥab. 28 Li iris kun Joram, filo de Aĥab, milite
kontraŭ Ĥazaelon, reĝon de Sirio, al Ramot en
Gilead; kaj la Sirianoj vundis Joramon. 29 Kaj la
reĝo Joram revenis, por kuraci sin en Jizreel de
la vundoj, kiujn faris al li la Sirianoj en Ramot,
kiam li batalis kontraŭ Ĥazael, reĝo de Sirio. Kaj
Aĥazja, filo de Jehoram, reĝo de Judujo, iris, por
viziti Joramon, filon de Aĥab, en Jizreel, ĉar ĉi tiu
estis malsana.

9 La profeto Eliŝa alvokis unu el la profetidoj,
kaj diris al li: Zonu viajn lumbojn, kaj prenu
en vian manon ĉi tiun vazon kun oleo, kaj iru
en Ramoton en Gilead. 2 Kiam vi venos tien,
elserĉu tie Jehun, filon de Jehoŝafat, filo de Nimŝi,
kaj aliru kaj starigu lin el meze de liaj fratoj kaj
enkonduku lin en la plej internan ĉambron. 3
Kaj prenu la vazon kun la oleo kaj verŝu sur
lian kapon, kaj diru: Tiele diras la Eternulo: Mi
sanktoleis vin reĝo super Izrael. Poste malfermu
la pordon kaj forkuru, ne prokrastu. 4 Kaj iris la
junulo, la junulo la profeto, al Ramot en Gilead. 5
Kiam li venis, li vidis, ke sidas la militestroj. Kaj
li diris: Mi havas ion por diri al vi, ho estro. Kaj
Jehu diris: Al kiu el ni ĉiuj? Li respondis: Al vi, ho
estro. 6 Tiu leviĝis kaj iris en la domon. Li verŝis
la oleon sur lian kapon, kaj diris: Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Mi sanktoleis vin reĝo
super la popolo de la Eternulo, super Izrael. 7 Kaj
vi ekstermos la domon de via sinjoro Aĥab, por ke
Mi venĝu la sangon de Miaj servantoj, la profetoj,
kaj la sangon de ĉiuj servantoj de la Eternulo,
verŝitajn de la mano de Izebel. 8 Kaj pereos la
tuta domo de Aĥab; kaj Mi ekstermos ĉe Aĥab
ĉiun virseksulon, malliberulon kaj liberulon en
Izrael. 9 Kaj mi faros al la domo de Aĥab kiel al
la domo de Jerobeam, filo de Nebat, kaj kiel al
la domo de Baaŝa, filo de Aĥija. 10 Kaj Izebelon
manĝos la hundoj sur la kampo de Jizreel, kaj
neniu enterigos ŝin. Kaj li malfermis la pordon
kaj forkuris. 11 Kiam Jehu eliris al la servantoj
de sia sinjoro, ili diris al li: Ĉu ĉio estas en ordo?
por kio venis al vi tiu frenezulo? Li respondis al
ili: Vi konas ja tiun homon kaj lian parolon. 12
Ili diris: Ne vero, tamen diru al ni. Kaj li diris:
Tiel kaj tiel li parolis al mi, dirante: Tiele diras la
Eternulo: Mi sanktoleis vin reĝo super Izrael. 13

Kaj rapide ili prenis ĉiu sian veston kaj sternis sub
li sur la altaj ŝtupoj, kaj ekblovis per trumpeto,
kaj diris: Jehu fariĝis reĝo. 14 Tiam Jehu, filo de
Jehoŝafat, filo de Nimŝi, faris konspiron kontraŭ
Joram. (Dume Joram staris garde en Ramot en
Gilead, li kaj la tuta Izrael, kontraŭ Ĥazael, reĝo
de Sirio. 15 Kaj la reĝo Joram revenis, por kuraci
sin en Jizreel de la vundoj, kiujn faris al li la
Sirianoj, kiam li batalis kontraŭ Ĥazael, reĝo de
Sirio.) Tiam Jehu diris: Se vi konsentas, neniu
eliĝu el la urbo, por iri kaj sciigi en Jizreel. 16
Kaj Jehu ekrajdis kaj direktis sin al Jizreel; ĉar tie
kuŝis Joram, kaj Aĥazja, reĝo de Judujo, venis, por
viziti Joramon. 17 La gardostaranto staris sur la
turo en Jizreel, kaj li ekvidis la alproksimiĝantan
amason de Jehu, kaj diris: Mi vidas amason. Tiam
Joram diris: Prenu rajdanton kaj sendu kontraŭ
ili, por ke li demandu, ĉu ĉio estas en ordo. 18 Kaj
la rajdanto sur ĉevalo direktis sin renkonte al li,
kaj diris: Tiele diras la reĝo: Ĉu ĉio estas en ordo?
Sed Jehu respondis: La ordo ne estas via afero,
turnu vin kaj sekvu min. Kaj la gardostaranto
raportis, dirante: La sendito venis al ili, sed ne
revenis. 19 Tiam li sendis duan rajdanton, kaj ĉi
tiu venis al ili, kaj diris: Tiele diras la reĝo: Ĉu
ĉio estas en ordo? Jehu respondis: La ordo ne
estas via afero, turnu vin kaj sekvu min. 20 La
gardostaranto raportis, dirante: Li venis al ili, sed
ne revenis; la kondukado estas kiel kondukado de
Jehu, filo de Nimŝi, ĉar li kondukas rapidege. 21
Tiam Joram diris: Oni jungu! Kaj oni jungis lian
ĉaron. Kaj eliris Joram, reĝo de Izrael, kaj Aĥazja,
reĝo de Judujo, ĉiu sur sia ĉaro, kaj ili direktis sin
renkonte al Jehu, kaj ili renkontis lin sur la kampo
de Nabot, la Jizreelano. 22 Kiam Joram ekvidis
Jehun, li diris: Ĉu ĉio estas en ordo, Jehu? Sed tiu
respondis: Kia ordo povas esti ĉe la malĉastado de
via patrino Izebel kaj ĉe ŝiaj multaj sorĉaĵoj? 23
Tiam Joram turnis sian manon kaj forkuris, kaj
diris al Aĥazja: Perfido, ho Aĥazja! 24 Sed Jehu
streĉis per sia mano la pafarkon kaj pafe frapis
Joramon inter liaj brakoj, kaj la sago iris tra lian
koron, kaj li falis genue sur sia ĉaro. 25 Kaj Jehu
diris al sia altrangulo Bidkar: Prenu kaj ĵetu lin sur
la kampon de Nabot, la Jizreelano; ĉar rememoru,
kiel mi kaj vi sur ĉaro veturis post lia patro Aĥab
kaj la Eternulo eldiris pri li jenan profetaĵon: 26
Vere, diris la Eternulo, la sangon de Nabot kaj la
sangon de liaj filoj Mi vidis hieraŭ, kaj Mi venĝos
al vi sur ĉi tiu kampo, diris la Eternulo. Prenu
do nun kaj ĵetu lin sur la kampon, konforme al
la vorto de la Eternulo. 27 Kiam Aĥazja, reĝo de
Judujo, tion vidis, li forkuris en la direkto al la
ĝardena domo. Sed Jehu postkuris lin, kaj diris:
Lin ankaŭ batu sur la ĉaro. Kaj oni frapis lin sur la
altaĵo Gur, kiu estas apud Jibleam. Kaj li forkuris
en Megidon kaj mortis tie. 28 Kaj liaj servantoj
forveturigis lin en Jerusalemon kaj enterigis lin
en lia tombo kun liaj patroj en la urbo de David. 29
En la jaro dek-unua de Joram, filo de Aĥab, Aĥazja
ekreĝis super Judujo. 30 Jehu venis al Jizreel. Kiam
Izebel tion aŭdis, ŝi kolorigis siajn okulojn kaj
beligis sian kapon kaj ekrigardis tra la fenestro. 31
Kiam Jehu eniris en la pordegon, ŝi diris: Ĉu nun
estos paco, ho Zimri, mortiginto de sia sinjoro? 32
Tiam li levis sian vizaĝon al la fenestro, kaj diris:
Kiu estas kun mi? kiu? Kaj ekrigardis al li du aŭ
tri korteganoj. 33 Kaj li diris: Elĵetu ŝin! Kaj ili ŝin
elĵetis. Kaj ŝia sango ŝprucis sur la muron kaj sur
la ĉevalojn, kaj oni dispremis ŝin per la piedoj. 34
Li eniris kaj manĝis kaj trinkis, kaj diris: Rigardu,
kie estas tiu malbenitino, kaj enterigu ŝin, ĉar ŝi
estas reĝidino. 35 Kaj oni iris, por enterigi ŝin, sed
oni trovis nenion de ŝi krom la kranio, la piedoj,
kaj la manplatoj. 36 Oni revenis kaj raportis al li.
Tiam li diris: Tio estas la vorto de la Eternulo, kiun
Li diris per Sia servanto Elija, la Teŝebano, nome:
Sur la kampo de Jizreel la hundoj formanĝos la
karnon de Izebel; 37 kaj la kadavro de Izebel estos
kiel sterko sur la tero sur la kampo de Jizreel, tiel,
ke neniu povos diri: Tio estas Izebel.

10 Aĥab havis sepdek filojn en Samario. Kaj Jehu
skribis leterojn kaj sendis en Samarion al la
estroj de Jizreel, la plejaĝuloj, kaj la filedukistoj
de Aĥab, kun la sekvanta enhavo: 2 Kiam ĉi tiu
letero venos al vi, ĉe kiuj troviĝas la filoj de via
sinjoro kaj sub kies administrado troviĝas la ĉaroj
kaj la ĉevaloj kaj la fortikigita urbo kaj la bataliloj:
3 tiam rigardu, kiu estas la plej bona kaj plej
digna el la filoj de via sinjoro, kaj sidigu lin sur la
trono de lia patro kaj batalu pro la domo de via
sinjoro. 4 Sed ili tre forte ektimis, kaj diris: Jen
la du reĝoj ne povis kontraŭstari al li, kiel do ni
kontraŭstaros? 5 Kaj la palacestro kaj la urbestro
kaj la plejaĝuloj kaj la filedukistoj sendis al Jehu,
por diri: Ni estas viaj servantoj, kaj ĉion, kion
vi ordonos al ni, ni faros; ni neniun faros reĝo;
kio plaĉas al vi, tion faru. 6 Tiam li skribis al ili
duan leteron kun jena enhavo: Se vi estas sur mia
flanko kaj obeas mian voĉon, tiam prenu la kapojn
de la filoj de via sinjoro kaj venu al mi morgaŭ
en ĉi tiu tempo en Jizreelon. Kaj da reĝidoj estis
sepdek homoj ĉe la eminentuloj de la urbo, kiuj
edukis ilin. 7 Kiam la letero venis al ili, ili prenis la
filojn de la reĝo kaj buĉis ilin, sepdek homojn, kaj
metis iliajn kapojn en korbojn kaj sendis al li en

Jizreelon. 8 Kaj venis la sendito, kaj diris al li jene:
Oni alportis la kapojn de la reĝidoj. Kaj li diris:
Kuŝigu ilin en du amasoj antaŭ la enirejo de la
pordego ĝis mateno. 9 Matene li eliris kaj stariĝis,
kaj diris al la tuta popolo: Vi estas senkulpaj; estas
mi, kiu faris konspiron kontraŭ mia sinjoro kaj
mortigis lin; sed kiu mortigis ĉiujn ĉi tiujn? 10
Sciu do nun, ke el la vortoj de la Eternulo nenio
falis teren, el tio, kion la Eternulo diris pri la
domo de Aĥab; la Eternulo faris tion, kion Li
diris per Sia servanto Elija. 11 Kaj Jehu mortigis
ĉiujn restintojn el la domo de Aĥab en Jizreel
kaj ĉiujn liajn altrangulojn kaj liajn konatojn kaj
liajn pastrojn, ĝis restis neniu saviĝinto. 12 Kaj li
leviĝis, kaj iris kaj direktis sin al Samario. Kiam li
estis survoje ĉe la domo de la paŝtistoj, 13 Jehu
renkontis la fratojn de Aĥazja, reĝo de Judujo,
kaj li diris: Kiuj vi estas? Ili respondis: Ni estas
fratoj de Aĥazja, kaj ni iras, por demandi pri la
farto de la filoj de la reĝo kaj de la filoj de la
reĝino. 14 Tiam li diris: Prenu ilin vivantajn. Kaj
oni prenis ilin vivantajn kaj buĉis ilin super la
puto ĉe la domo de paŝtistoj, kvardek du homojn,
kaj neniu el ili restis. 15 De tie li foriris, kaj li
renkontis Jehonadabon, filon de Reĥab, irantan
renkonte al li. Li salutis lin, kaj diris al li: Ĉu via
koro estas favora, kiel mia koro estas favora al via
koro? Jehonadab respondis: Jes. Se jes, tiam donu
al mi vian manon. Kaj li donis al li sian manon
kaj prenis lin al si sur la ĉaron. 16 Kaj li diris: Iru
kun mi kaj rigardu mian fervoron pri la Eternulo.
Kaj oni veturigis lin kun li sur lia ĉaro. 17 Kiam
li venis Samarion, li mortigis ĉiujn, kiuj restis
de Aĥab en Samario, ĝis li tute ekstermis lin,
konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris
al Elija. 18 Kaj Jehu kunvenigis la tutan popolon,
kaj diris al ili: Aĥab servis al Baal malmulte, Jehu
servos al li multe; 19 kunvoku do al mi ĉiujn
profetojn de Baal, ĉiujn liajn servantojn, kaj ĉiujn
liajn pastrojn, ke neniu forestu; ĉar mi volas fari
grandan oferadon al Baal; ĉiu, kiu forestos, perdos
sian vivon. Jehu faris tion kun ruza intenco, por
pereigi la servantojn de Baal. 20 Kaj Jehu diris:
Aranĝu sanktan kunvenon por Baal. Kaj oni tion
proklamis. 21 Kaj Jehu sendis al la tuta Izrael; kaj
venis ĉiuj servantoj de Baal; restis neniu, kiu ne
venus. Ili eniris en la domon de Baal, kaj la domo
de Baal pleniĝis de rando ĝis rando. 22 Kaj li diris
al la estro de la vestejo: Elportu vestojn por ĉiuj
servantoj de Baal. Kaj li elportis vestojn por ili.
23 Kaj Jehu kun Jehonadab, filo de Reĥab, eniris
en la domon de Baal, kaj li diris al la servantoj
de Baal: Esploru kaj rigardu, ĉu ne estas ĉi tie
kun vi iu el la servantoj de la Eternulo, ĉar ĉi tie
devas esti sole nur servantoj de Baal. 24 Ili eniris,
por fari buĉoferojn kaj bruloferojn. Dume Jehu
starigis ekstere okdek virojn, kaj diris: Se ĉe iu
el vi saviĝos iu el la homoj, kiujn mi transdonas
en viajn manojn, tiam lia animo anstataŭos la
animon de tiu. 25 Kiam la bruloferoj estis finitaj,
Jehu diris al la korpogardistoj kaj al la estroj: Iru,
batu ilin, ke neniu eliru. Kaj oni mortigis ilin per
glavo, kaj la korpogardistoj kaj la estroj forĵetis
ilin kaj iris en la urbon de la domo de Baal. 26
Kaj oni elportis la statuojn el la domo de Baal kaj
forbruligis ilin. 27 Kaj oni disrompis la statuon
de Baal, kaj oni detruis la domon de Baal, kaj oni
faris el ĝi ekskrementejon ĝis la nuna tempo. 28
Kaj Jehu ekstermis Baalon el Izrael. 29 Tamen de
la pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li
pekigis Izraelon, Jehu ne deturnis sin, de la oraj
bovidoj, kiuj estis en Bet-El kaj en Dan. 30 Kaj la
Eternulo diris al Jehu: Pro tio, ke vi bone faris
tion, kio plaĉis al Mi, kaj vi faris al la domo de
Aĥab konforme al tio, kio estis en Mia koro, viaj
filoj ĝis la kvara generacio sidos sur la trono de
Izrael. 31 Sed Jehu ne zorgis pri tio, ke li iradu laŭ
la instruo de la Eternulo, Dio de Izrael, per sia tuta
koro. Li ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam,
per kiuj li pekigis Izraelon. 32 En tiu tempo la
Eternulo komencis faradi dehakojn en Izrael, kaj
Ĥazael venkobatis ilin ĉe ĉiuj limoj de Izrael: 33
oriente de Jordan la tutan landon de Gilead, de la
Gadidoj, Rubenidoj, kaj Manaseidoj, komencante
de Aroer, kiu estas ĉe la torento Arnon, Gileadon
kaj Baŝanon. 34 La cetera historio de Jehu, kaj ĉio,
kion li faris, kaj lia tuta potenco estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 35 Kaj
Jehu ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin en Samario. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Jehoaĥaz. 36 La tempo de reĝado de Jehu super
Izrael en Samario estis dudek ok jaroj.

11 Kiam Atalja, la patrino de Aĥazja, vidis, ke ŝia
filo mortis, ŝi leviĝis kaj ekstermis la tutan
reĝan idaron. 2 Sed Jehoŝeba, filino de la reĝo
Joram kaj fratino de Aĥazja, prenis Joaŝon, filon
de Aĥazja, kaj ŝtele forkondukis lin el inter la
mortigataj filoj de la reĝo, lin kaj lian nutristinon,
kaj lokis ilin en la ĉambro de litoj; kaj oni kaŝis
lin for de Atalja, kaj li ne estis mortigita. 3 Kaj
li restis kaŝita kun ŝi en la domo de la Eternulo
dum ses jaroj; kaj Atalja reĝis super la lando. 4
Sed en la sepa jaro sendis Jehojada kaj prenis la
centestrojn el la korpogardistoj kaj la kuristoj kaj
venigis ilin al si en la domon de la Eternulo; kaj li
faris kun ili interligon kaj ĵurigis ilin en la domo

de la Eternulo kaj montris al ili la filon de la reĝo.
5 Kaj li ordonis al ili, dirante: Jenon vi devas fari:
tiu triono de vi, kiu venas en sabato, plenumu
gardadon en la domo de la reĝo; 6 triono estu ĉe
la Pordego Sur; kaj triono ĉe la pordego malantaŭ
la korpogardistoj. Kaj plenumu la gardadon de la
domo alterne. 7 Du partoj el vi ĉiuj, kiuj foriras en
sabato, plenumu gardadon ĉe la reĝo en la domo
de la Eternulo. 8 Kaj ĉirkaŭu la reĝon ĉiuflanke,
ĉiu kun sia batalilo en la mano; kaj se iu eniros
en la vicojn, oni lin mortigu. Kaj estu apud la
reĝo, kiam li eliros aŭ eniros. 9 Kaj la centestroj
faris ĉion, kion ordonis la pastro Jehojada; kaj ĉiu
prenis siajn homojn, la sabate venantajn kaj la
sabate forirantajn, kaj venis al la pastro Jehojada.
10 La pastro disdonis al la centestroj la lancojn
kaj ŝildojn, kiuj apartenis al la reĝo David kaj
kiuj estis en la domo de la Eternulo. 11 Kaj la
korpogardistoj stariĝis, ĉiu kun siaj bataliloj en
la mano, de la dekstra flanko de la domo ĝis la
maldekstra flanko de la domo, ĉe la altaro kaj ĉe
la domo, ĉirkaŭe de la reĝo. 12 Kaj li elkondukis la
reĝidon kaj metis sur lin la kronon kaj la ateston;
kaj oni proklamis lin reĝo kaj sanktoleis lin, kaj
oni aplaŭdis kaj kriis: Vivu la reĝo! 13 Kiam Atalja
aŭdis la bruon de la kuranta popolo, ŝi iris al
la popolo en la domon de la Eternulo. 14 Kaj ŝi
ekvidis, ke jen la reĝo staras ĉe la kolono, laŭ la
moro, kaj la eminentuloj kaj la trumpetistoj apud
la reĝo, kaj la tuta popolo de la lando ĝojas, kaj
oni trumpetas. Tiam Atalja disŝiris siajn vestojn,
kaj ekkriis: Konspiro, konspiro! 15 Kaj la pastro
Jehojada ordonis al la centestroj, la estroj de la
militistaro, kaj diris al ili: Elkonduku ŝin ekster
la vicojn, kaj ĉiun, kiu ŝin sekvos, mortigu per
glavo; ĉar la pastro diris: Oni ne mortigu ŝin en la
domo de la Eternulo. 16 Kaj oni liberigis por ŝi
lokon, kaj ŝi iris laŭ la vojo de la ĉevaloj al la reĝa
domo, kaj tie oni ŝin mortigis. 17 Kaj Jehojada
faris interligon inter la Eternulo kaj la reĝo kaj la
popolo, ke ĝi estu popolo de la Eternulo; kaj inter
la reĝo kaj la popolo. 18 Kaj la tuta popolo de la
lando iris en la domon de Baal kaj ĝin detruis; kaj
liajn altarojn kaj liajn bildojn ili tute disrompis;
kaj Matanon, la pastron de Baal, ili mortigis antaŭ
la altaroj. Kaj la pastro starigis oficistaron en la
domo de la Eternulo. 19 Kaj li prenis la centestrojn
kaj la korpogardistojn kaj la kuristojn kaj la tutan
popolon de la lando, kaj ili kondukis la reĝon el la
domo de la Eternulo, kaj ili venis per la pordego
de la kuristoj en la reĝan domon; kaj li sidiĝis sur
la trono de la reĝoj. 20 Kaj la tuta popolo de la
lando ĝojis, kaj la urbo estis trankvila. Sed Ataljan
oni mortigis per glavo en la reĝa domo. 21 La aĝon
de sep jaroj havis Jehoaŝ, kiam li fariĝis reĝo.

12 En la sepa jaro de Jehu Jehoaŝ fariĝis reĝo,
kaj kvardek jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Cibja, el Beer-Ŝeba. 2
Jehoaŝ agadis tiel, kiel plaĉas al la Eternulo, dum
la tempo, en kiu gvidadis lin la pastro Jehojada.
3 Nur la altaĵojn oni ne senfunkciigis; la popolo
ĉiam ankoraŭ oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj.
4 Kaj Jehoaŝ diris al la pastroj: La tutan sanktigatan
monon, kiun oni alportas en la domon de la
Eternulo, la monon de pasantoj, la monon, kiun
oni donas laŭtakse por sia animo, la tutan monon,
kiun iu donas propradezire, por enporti en la
domon de la Eternulo, 5 la pastroj prenu al si, ĉiu
de sia konato, kaj ili rebonigu la difektojn en la
domo, ĉie, kie troviĝos ia difekto. 6 Sed ĉar ĝis
la dudek-tria jaro de la reĝo Jehoaŝ la pastroj ne
rebonigis la difektojn en la domo, 7 la reĝo Jehoaŝ
alvokis la pastron Jehojada kaj la aliajn pastrojn,
kaj diris al ili: Kial vi ne rebonigas la difektojn
de la domo? ne prenu do de nun monon de viaj
konatoj, sed donu ĝin por rebonigo de la domo. 8
Kaj la pastroj konsentis ne preni plu monon de la
popolo kaj ne rebonigi la difektojn en la domo.
9 La pastro Jehojada prenis keston kaj traboris
truon supre, kaj starigis ĝin apud la altaro, dekstre
de la enirantoj en la domon de la Eternulo. Kaj la
pastroj, kiuj gardostaris ĉe la sojlo, metadis tien
la tutan monon, kiu estis alportata en la domon
de la Eternulo. 10 Ĉiufoje, kiam ili vidis, ke en
la kesto estas multe da mono, venadis skribisto
de la reĝo kaj la ĉefpastro, kaj ili kunligadis kaj
kalkuladis la monon, trovitan en la domo de la
Eternulo. 11 Kaj ili donadis la kalkulitan monon
en la manojn de la oficistoj laborgvidantoj en la
domo de la Eternulo; kaj ĉi tiuj elspezadis ĝin por
la ĉarpentistoj kaj konstruistoj, kiuj laboris en la
domo de la Eternulo, 12 kaj por la masonistoj kaj
la ŝtonhakistoj, kaj por aĉeti lignon kaj hakitajn
ŝtonojn, por rebonigi la difektojn en la domo de la
Eternulo, kaj por ĉio, kio devis esti elspezata por la
rebonigo de la domo. 13 Tamen oni ne faris por la
domo de la Eternulo arĝentajn tasojn, tranĉilojn,
aspergajn kalikojn, trumpetojn, ĉiajn orajn vazojn
kaj arĝentajn vazojn el la mono, kiu estis alportata
en la domon de la Eternulo; 14 sed oni donadis ĝin
al la oficistoj laborgvidantoj, por ke ili rebonigu
per tio la domon de la Eternulo. 15 Oni ne postulis
kalkulan raporton de tiuj homoj, en kies manojn
oni donis la monon, por transdoni al la farantoj de
la laboroj, sed ili laboris konfidate. 16 La monon
de kulpofero kaj la monon de pekofero oni ne

enportadis en la domon de la Eternulo: ĝi estis
por la pastroj. 17 En tiu tempo ekiris Ĥazael, reĝo
de Sirio, kaj ekmilitis kontraŭ Gat kaj venkoprenis
ĝin; kaj Ĥazael intencis iri kontraŭ Jerusalemon.
18 Tiam Jehoaŝ, reĝo de Judujo, prenis la tutan
sanktigitaĵon, kiun sanktigis Jehoŝafat kaj Jehoram
kaj Aĥazja, liaj patroj, reĝoj de Judujo, kaj tion,
kion li mem sanktigis, kaj la tutan oron, kiu
troviĝis en la trezorejoj de la domo de la Eternulo
kaj de la reĝa domo, kaj li sendis tion al Ĥazael,
reĝo de Sirio, kaj ĉi tiu foriris de Jerusalem. 19
La cetera historio de Joaŝ, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la
reĝoj de Judujo. 20 Liaj servantoj leviĝis kaj faris
konspiron, kaj mortigis Joaŝon en la domo Milo,
sur la vojo al Sila. 21 Jozaĥar, filo de Ŝimeat, kaj
Jehozabad, filo de Ŝomer, liaj servantoj, frapis lin,
kaj li mortis. Kaj oni enterigis lin kun liaj patroj
en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Amacja.

13 En la dudek-tria jaro de Joaŝ, filo de Aĥazja,
reĝo de Judujo, Jehoaĥaz, filo de Jehu, fariĝis
reĝo super Izrael en Samario por la daŭro de dek
sep jaroj. 2 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo,
kaj sekvadis la pekojn de Jerobeam, filo de Nebat,
per kiuj li pekigis Izraelon; li ne deturnis sin de
ili. 3 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ
la Izraelidoj, kaj Li transdonis ilin en la manon de
Ĥazael, reĝo de Sirio, kaj en la manon de Ben-
Hadad, filo de Ĥazael, por la tuta tempo. 4 Sed
Jehoaĥaz ekpreĝis al la Eternulo, kaj la Eternulo
aŭskultis lin, ĉar Li vidis la suferadon de Izrael,
kiel premis ilin la reĝo de Sirio. 5 Kaj la Eternulo
donis al la Izraelidoj savanton, kaj ili eliris el sub
la mano de la Sirianoj, kaj la Izraelidoj loĝis en
siaj tendoj kiel antaŭe. 6 Tamen ili ne deturnis sin
de la pekoj de la domo de Jerobeam, kiu pekigis
Izraelon, sed ili sekvis ilin; ankaŭ la sankta stango
restis en Samario.) 7 Al Jehoaĥaz ne restis pli
ol kvindek rajdistoj kaj dek ĉaroj kaj dek mil
piedirantoj; ĉar la reĝo de Sirio pereigis ilin kaj
faris ilin kiel polvo piedpremata. 8 La cetera
historio de Jehoaĥaz, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia
forto estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 9 Kaj Jehoaĥaz ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin en Samario. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Joaŝ. 10 En la tridek-
sepa jaro de Joaŝ, reĝo de Judujo, Jehoaŝ, filo de
Jehoaĥaz, fariĝis reĝo super Izrael en Samario,
por la daŭro de dek ses jaroj. 11 Li agadis malbone
antaŭ la Eternulo; li ne deturnis sin de ĉiuj pekoj
de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon; ilin li sekvis. 12 La cetera historio de Joaŝ,
kaj ĉio, kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis
kontraŭ Amacja, reĝo de Judujo, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 13 Kaj
Joaŝ ekdormis kun siaj patroj, kaj Jerobeam eksidis
sur lia trono. Kaj oni enterigis Joaŝon en Samario
kun la reĝoj de Izrael. 14 Eliŝa malsaniĝis per sia
malsano, de kiu li estis mortonta. Venis al li Joaŝ,
reĝo de Izrael, kaj ploris super li, kaj diris: Mia
patro, mia patro, ĉaro de Izrael kaj liaj rajdistoj!
15 Kaj Eliŝa diris al li: Prenu pafarkon kaj sagojn.
Kaj li prenis al si pafarkon kaj sagojn. 16 Kaj li
diris al la reĝo de Izrael: Metu vian manon sur la
pafarkon. Kaj li metis sian manon. Kaj Eliŝa metis
siajn manojn sur la manojn de la reĝo, 17 kaj diris:
Malfermu la fenestron orienten. Li malfermis. Kaj
Eliŝa diris: Pafu. Li pafis. Kaj li diris: Sago de savo
de la Eternulo kaj sago de savo kontraŭ Sirio, kaj
vi venkobatos la Sirianojn en Afek, ĝis vi ilin tute
pereigos. 18 Kaj li diris: Prenu la sagojn. Li prenis.
Kaj li diris al la reĝo de Izrael: Frapu sur la teron.
Li frapis tri fojojn kaj haltis. 19 Tiam ekkoleris
kontraŭ li la homo de Dio, kaj diris: Vi devis frapi
kvin aŭ ses fojojn, tiam vi venkobatus la Sirianojn
ĝis plena pereo; sed nun vi nur tri fojojn batos la
Sirianojn. 20 Eliŝa mortis, kaj oni enterigis lin.
Kaj militistaroj de Moab venis en la landon en la
komenco de la jaro. 21 Okazis, ke, enterigante iun
homon, oni ekvidis la militistaron, kaj oni ĵetis
la homon en la tombon de Eliŝa. Kiam tiu homo
tien falis kaj kuntuŝiĝis kun la ostoj de Eliŝa, li
reviviĝis kaj stariĝis sur siaj piedoj. 22 Ĥazael,
reĝo de Sirio, premis la Izraelidojn dum la tuta
vivo de Jehoaĥaz. 23 Sed la Eternulo favorkoris
ilin kaj kompatis ilin kaj turnis Sin al ili pro Sia
interligo kun Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li ne
volis ekstermi ilin kaj ankoraŭ ne forĵetis ilin de
antaŭ Sia vizaĝo. 24 Ĥazael, reĝo de Sirio, mortis,
kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Ben-Hadad. 25 Kaj
Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz, prenis returne el la mano
de Ben-Hadad, filo de Ĥazael, la urbojn, kiujn li
milite prenis el la mano de lia patro Jehoaĥaz. Tri
fojojn Joaŝ venkobatis lin kaj reprenis la urbojn
de Izrael.

14 En la dua jaro de Joaŝ, filo de Joaĥaz, reĝo de
Izrael, Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo,
fariĝis reĝo. 2 Li havis la aĝon de dudek kvin
jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Jehoadan, el Jerusalem. 3 Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, tamen ne kiel lia patro David. Li
agadis tiel, kiel agadis lia patro Joaŝ. 4 La altaĵoj
ne estis senfunkciigitaj; la popolo ĉiam ankoraŭ

oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj. 5 Kiam
la reĝeco fortiĝis en lia mano, li mortigis siajn
servantojn, kiuj mortigis la reĝon, lian patron. 6
Sed la infanojn de la mortigintoj li ne mortigis,
kiel estas skribite en la libro de instruo de Moseo,
kion ordonis la Eternulo, nome: Oni ne mortigu
patrojn pro la infanoj, kaj oni ne mortigu infanojn
pro la patroj, sed ĉiu povas esti mortigata nur pro
sia peko. 7 Li venkobatis la Edomidojn en la Valo
de Salo, dek milojn, kaj prenis per milito Selan kaj
donis al ĝi la nomon Jokteel ĝis la nuna tago. 8 En
tiu tempo Amacja sendis senditojn al Jehoaŝ, filo
de Jehoaĥaz, filo de Jehu, reĝo de Izrael, por diri:
Venu, ni komparu niajn fortojn. 9 Tiam Jehoaŝ,
reĝo de Izrael, sendis al Amacja, reĝo de Judujo,
por diri: La prunelo sur Lebanon sendis al la
cedro sur Lebanon, por diri: Donu vian filinon
al mia filo kiel edzinon. Sed preteriris sovaĝa
besto de Lebanon kaj dispremis per la piedoj la
prunelon. 10 Vi venkobatis la Edomidojn, kaj via
koro fieriĝis. Tenu vian gloron kaj sidu hejme. Kial
vi volas entrepreni aferon malfeliĉan, ke vi falu
kaj kun vi ankaŭ Judujo? 11 Sed Amacja ne obeis.
Kaj eliris Jehoaŝ, reĝo de Izrael, kaj ili komparis
siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo de Judujo, en Bet-
Ŝemeŝ, kiu estas en Judujo. 12 Kaj la Judoj estis
venkobatitaj de la Izraelidoj, kaj ili diskuris ĉiu al
sia tendo. 13 Kaj Amacjan, reĝon de Judujo, filon
de Jehoaŝ, filo de Aĥazja, kaptis Jehoaŝ, reĝo de
Izrael, en Bet-Ŝemeŝ; kaj li venis Jerusalemon, kaj
detruis la muregon de Jerusalem, de la Pordego
de Efraim ĝis la Pordego Angula, sur la spaco
de kvarcent ulnoj. 14 Kaj li prenis la tutan oron
kaj arĝenton, kaj ĉiujn vazojn, kiuj troviĝis en
la domo de la Eternulo kaj en la trezorejoj de la
reĝa domo, kaj ankaŭ garantiulojn, kaj li reiris en
Samarion. 15 La cetera historio de Jehoaŝ, kion
li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis kontraŭ
Amacja, reĝo de Judujo, ĉio estas priskribita en
la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 16 Kaj
Jehoaŝ ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin en Samario kun la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Jerobeam. 17 Kaj Amacja, filo
de Joaŝ, reĝo de Judujo, vivis post la morto de
Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael, ankoraŭ
dek kvin jarojn. 18 La cetera historio de Amacja
estas priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. 19 Oni faris kontraŭ li konspiron en
Jerusalem, kaj li forkuris en Laĥiŝon. Sed oni
sendis post li en Laĥiŝon, kaj tie oni lin mortigis.
20 Kaj oni venigis lin sur ĉevaloj, kaj oni enterigis
lin kun liaj patroj en la urbo de David. 21 Kaj
la tuta Juda popolo prenis Azarjan, kiu havis la
aĝon de dek ses jaroj, kaj faris lin reĝo anstataŭ
lia patro Amacja. 22 Li prikonstruis Elaton kaj
revenigis ĝin al Judujo, post kiam la reĝo ekdormis
kun siaj patroj. 23 En la dek-kvina jaro de Amacja,
filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, ekreĝis Jerobeam,
filo de Joaŝ, reĝo de Izrael, en Samario, kaj li
reĝis kvardek unu jarojn. 24 Li faradis malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, ne deturnis sin de
ĉiuj pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li
pekigis Izraelon. 25 Li restarigis la limojn de Izrael
de Ĥamat ĝis la maro de la dezerto, konforme al
la vorto de la Eternulo, Dio de Izrael, kiun Li diris
per Sia servanto Jona, filo de Amitaj, la profeto el
Gat-Ĥefer. 26 Ĉar la Eternulo vidis, ke la suferado
de Izrael estas tre mizera; restis nek sklavo nek
liberulo, kaj estis neniu helpanto por Izrael. 27 La
Eternulo ne decidis ekstermi la nomon de Izrael
el sub la ĉielo, kaj Li savis ilin per Jerobeam, filo
de Joaŝ. 28 La cetera historio de Jerobeam, kaj ĉio,
kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis, kaj kiel
li revenigis al Izrael Damaskon kaj Ĥamaton de
Judujo, ĉio estas priskribita en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. 29 Kaj Jerobeam ekdormis
kun siaj patroj, kun la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Zeĥarja.

15 En la dudek-sepa jaro de Jerobeam, reĝo de
Izrael, ekreĝis Azarja, filo de Amacja, reĝo
de Judujo. 2 Li havis la aĝon de dek ses jaroj, kiam
li fariĝis reĝo, kaj kvindek du jarojn li reĝis en
Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Jeĥolja, el
Jerusalem. 3 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis lia patro Amacja. 4 Nur la altaĵoj
ne estis senfunkciigitaj; la popolo ĉiam ankoraŭ
oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj. 5 La Eternulo
frapis la reĝon, kaj li fariĝis lepra ĝis la tago de
sia morto, kaj li loĝis en izolita domo. Kaj Jotam,
filo de la reĝo, estis ĉefo de la domo kaj regis
la popolon de la lando. 6 La cetera historio de
Azarja, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. 7 Kaj Azarja
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun
liaj patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Jotam. 8 En la tridek-oka jaro de
Azarja, reĝo de Judujo, Zeĥarja, filo de Jerobeam,
fariĝis reĝo super Izrael en Samario, kaj li reĝis
ses monatojn. 9 Li faradis malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, kiel faradis liaj patroj; li
ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam, filo de
Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. 10 Kontraŭ li
faris konspiron Ŝalum, filo de Jabeŝ, kaj frapis
lin antaŭ la popolo kaj mortigis lin kaj ekreĝis
anstataŭ li. 11 La cetera historio de Zeĥarja estas
priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj de

Izrael. 12 Tio estas la vorto de la Eternulo, kiun Li
diris al Jehu, nome: Viaj filoj sidos sur la trono de
Izrael ĝis la kvara generacio. Tiel fariĝis. 13 Ŝalum,
filo de Jabeŝ, fariĝis reĝo en la tridek-naŭa jaro de
Uzija, reĝo de Judujo. Kaj li reĝis unu monaton
en Samario. 14 Kaj iris Menaĥem, filo de Gadi, el
Tirca, kaj venis en Samarion kaj frapis Ŝalumon,
filon de Jabeŝ, en Samario, kaj mortigis lin kaj
ekreĝis anstataŭ li. 15 La cetera historio de Ŝalum,
kaj lia konspiro, kiun li faris, estas priskribitaj en
la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 16 Tiam
Menaĥem frapis Tifsaĥon, kaj ĉion, kio estis en
ĝi, kaj ĝian regionon, komencante de Tirca, pro
tio, ke ĝi ne malfermis al li la pordegon. Kaj li
mortigis ĉiujn ĝiajn gravedulinojn, disfendinte
ilin. 17 En la tridek-naŭa jaro de Azarja, reĝo de
Judujo, Menaĥem, filo de Gadi, fariĝis reĝo super
Izrael, kaj li reĝis dek jarojn en Samario. 18 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
dum sia tuta vivo li ne deturnis sin de ĉiuj pekoj
de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon. 19 Pul, reĝo de Asirio, venis en la landon.
Kaj Menaĥem donis al Pul mil kikarojn da arĝento,
por ke li helpu lin, por fortikigi la reĝecon en lia
mano. 20 Kaj Menaĥem impostigis la arĝenton
sur Izrael, sur ĉiuj riĉuloj, sur ĉiu po kvindek
sikloj da arĝento, por doni al la reĝo de Asirio.
Kaj la reĝo de Asirio iris returne kaj ne restis tie
en la lando. 21 La cetera historio de Menaĥem,
kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Izrael. 22 Menaĥem
ekdormis kun siaj patroj; kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Pekaĥja. 23 En la kvindeka jaro de Azarja, reĝo
de Judujo, Pekaĥja, filo de Menaĥem, fariĝis reĝo
super Izrael en Samario, kaj li reĝis du jarojn. 24 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
li ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam, filo
de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. 25 Kaj faris
kontraŭ li konspiron Pekaĥ, filo de Remalja, lia
altrangulo, kaj frapis lin en Samario, en la salono
de la reĝa domo, kune kun Argob kaj Arje, kaj
kun li estis kvindek viroj el la Gileadanoj. Kaj li
mortigis lin kaj ekreĝis anstataŭ li. 26 La cetera
historio de Pekaĥja, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de
Izrael. 27 En la kvindek-dua jaro de Azarja, reĝo de
Judujo, Pekaĥ, filo de Remalja, fariĝis reĝo super
Izrael en Samario, kaj li reĝis dudek jarojn. 28 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
li ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam, filo de
Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. 29 En la tempo
de Pekaĥ, reĝo de Izrael, venis Tiglat-Pileser, reĝo
de Asirio, kaj prenis Ijonon, Abel-Bet-Maaĥan,
Janoaĥon, Kedeŝon, Ĥacoron, Gileadon, Galileon,
la tutan landon de Naftali; kaj forkondukis ilin
en Asirion. 30 Hoŝea, filo de Ela, faris konspiron
kontraŭ Pekaĥ, filo de Remalja, kaj frapis lin kaj
mortigis lin, kaj ekreĝis anstataŭ li en la dudeka
jaro de Jotam, filo de Uzija. 31 La cetera historio
de Pekaĥ, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en
la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 32 En la
dua jaro de Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael,
ekreĝis Jotam, filo de Uzija, reĝo de Judujo. 33 Li
havis la aĝon de dudek kvin jaroj, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Jeruŝa, filino de Cadok.
34 Li agadis bone antaŭ la Eternulo; li agadis tiel
same, kiel agadis lia patro Uzija. 35 Sed la altaĵoj
ne estis senfunkciigitaj; la popolo ĉiam ankoraŭ
oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj. Li konstruis
la supran pordegon ĉe la domo de la Eternulo.
36 La cetera historio de Jotam, kaj ĉio, kion li
faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. 37 En tiu tempo la Eternulo
komencis sendadi sur Judujon Recinon, reĝon
de Sirio, kaj Pekaĥon, filon de Remalja. 38 Kaj
Jotam ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin kun liaj patroj en la urbo de lia patro David.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥaz.

16 En la dek-sepa jaro de Pekaĥ, filo de Remalja,
ekreĝis Aĥaz, filo de Jotam, reĝo de Judujo. 2
La aĝon de dudek jaroj havis Aĥaz, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem; kaj li
ne agadis bone antaŭ la Eternulo, lia Dio, kiel lia
patro David. 3 Li iradis laŭ la vojo de la reĝoj de
Izrael, kaj eĉ sian filon li trairigis tra fajro, simile
al la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la Eternulo
forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 4 Li oferadis kaj
incensadis sur la altaĵoj kaj sur la montetoj kaj
sub ĉiu verda arbo. 5 Tiam Recin, reĝo de Sirio,
kaj Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael, iris
milite kontraŭ Jerusalemon; ili sieĝis Aĥazon, sed
ne povis venkopreni. 6 En tiu tempo Recin, reĝo
de Sirio, revenigis Elaton al Sirio kaj elpelis la
Judojn el Elat; la Sirianoj eniris Elaton kaj ekloĝis
tie ĝis la nuna tago. 7 Aĥaz sendis senditojn al
Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, por diri: Mi estas via
servanto kaj via filo; venu, kaj savu min kontraŭ
la mano de la reĝo de Sirio kaj kontraŭ la mano
de la reĝo de Izrael, kiuj leviĝis kontraŭ mi. 8 Kaj
Aĥaz prenis la arĝenton kaj oron, kiuj troviĝis
en la domo de la Eternulo kaj en la trezorejoj
de la reĝa domo, kaj sendis tion donace al la
reĝo de Asirio. 9 Kaj la reĝo de Asirio obeis lin,
kaj la reĝo de Asirio iris kontraŭ Damaskon kaj
prenis ĝin kaj transkondukis ĝiajn loĝantojn en

Kiron, kaj Recinon li mortigis. 10 La reĝo Aĥaz
iris Damaskon renkonte al Tiglat-Pileser, reĝo de
Asirio, kaj li vidis la altaron, kiu estis en Damasko;
kaj la reĝo Aĥaz sendis al la pastro Urija la bildon
de la altaro kaj la desegnon de ĝia tuta konstruo.
11 Kaj la pastro Urija konstruis altaron. Konforme
al ĉio, kion la reĝo Aĥaz sendis el Damasko, la
pastro Urija aranĝis, antaŭ ol la reĝo Aĥaz venis
el Damasko. 12 Kiam la reĝo venis el Damasko,
la reĝo ekvidis la altaron, kaj la reĝo aliris al la
altaro kaj faris sur ĝi oferon 13 kaj bruligis sian
bruloferon kaj sian farunoferon kaj verŝis sian
verŝoferon kaj aspergis la altaron per la sango
de sia pacofero. 14 Kaj la kupran altaron, kiu
staris antaŭ la Eternulo, li forŝovis de la antaŭa
flanko de la domo, de la loko inter la altaro kaj la
domo de la Eternulo, kaj starigis ĝin flanke de
la altaro norde. 15 Kaj la reĝo Aĥaz ordonis al la
pastro Urija, dirante: Sur la granda altaro bruligu
la matenan bruloferon, la vesperan farunoferon,
la bruloferon de la reĝo kaj lian farunoferon, la
bruloferon de la tuta popolo, ilian farunoferon kaj
ilian verŝoferon, kaj per la tuta sango de brulofero
kaj per la tuta sango de buĉofero aspergu ĝin; sed
la kupra altaro restu, ĝis mi pripensos pri ĝi. 16
Kaj la pastro Urija faris ĉion konforme al tio, kiel
ordonis la reĝo Aĥaz. 17 La reĝo Aĥaz derompis
la muretojn de la bazaĵoj kaj deprenis de ili la
lavujon, kaj la maron li deprenis de la kupraj
bovoj, kiuj estis sub ĝi, kaj metis ĝin sur ŝtonan
plankon. 18 Kaj la kovritan sabatan halon, kiun
oni konstruis ĉe la domo, kaj la eksteran enirejon
de la reĝo li turnis al la domo de la Eternulo,
pro la reĝo de Asirio. 19 La cetera historio de
Aĥaz, kion li faris, estas priskribita en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo. 20 Kaj Aĥaz
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun
liaj patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Ĥizkija.

17 En la dek-dua jaro de Aĥaz, reĝo de Judujo,
Hoŝea, filo de Ela, fariĝis reĝo en Samario
super Izrael, kaj li reĝis naŭ jarojn. 2 Li faradis
malbonon antaŭ la Eternulo, sed ne tiel, kiel la
reĝoj de Izrael, kiuj estis antaŭ li. 3 Kontraŭ lin
iris Ŝalmaneser, reĝo de Asirio, kaj Hoŝea fariĝis
lia servanto kaj donadis al li tributon. 4 Kiam
la reĝo de Asirio rimarkis ĉe Hoŝea perfidon,
ĉar li sendis senditojn al So, reĝo de Egiptujo,
kaj ne liveris tributon al la reĝo de Asirio, kiel
ĉiujare, tiam la reĝo de Asirio kaptis lin kaj metis
lin en malliberejon. 5 Kaj la reĝo de Asirio iris
kontraŭ la tutan landon, venis al Samario, kaj
sieĝis ĝin dum tri jaroj. 6 En la naŭa jaro de
Hoŝea la reĝo de Asirio venkoprenis Samarion, kaj
transkondukis la Izraelidojn en Asirion, kaj loĝigis
ilin en Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe la rivero Gozan,
kaj en la urboj de la Medoj. 7 Ĉar la Izraelidoj
pekis kontraŭ la Eternulo, ilia Dio, kiu elkondukis
ilin el la lando Egipta, el sub la mano de Faraono,
reĝo de Egiptujo, kaj ili adoradis aliajn diojn,
8 kaj agadis laŭ la leĝoj de la nacioj, kiujn la
Eternulo forpelis antaŭ la Izraelidoj, kaj laŭ tio,
kiel agadis la reĝoj de Izrael; 9 kaj la Izraelidoj
blasfemadis per malkonvenaj vortoj kontraŭ la
Eternulo, ilia Dio, kaj aranĝis al si altaĵojn en ĉiuj
siaj urboj, komencante de la gardostara turo ĝis la
fortikigita urbo; 10 kaj ili starigis al si statuojn kaj
sanktajn stangojn sur ĉiu alta monteto kaj sub
ĉiu verda arbo; 11 kaj ili incensadis tie sur ĉiuj
altaĵoj, kiel la nacioj, kiujn la Eternulo forpelis
antaŭ ili, kaj faradis malbonaĵojn, por inciti la
Eternulon; 12 kaj ili servadis al la idoloj, pri kiuj
la Eternulo diris al ili: Ne faru tion. 13 Kaj la
Eternulo avertis la Izraelidojn kaj la Judojn per
ĉiuj Siaj profetoj kaj viziistoj, dirante: Returnu
vin de viaj malbonaj vojoj, kaj plenumu Miajn
ordonojn kaj leĝojn, laŭ la tuta instruo, kiun Mi
donis al viaj patroj kaj kiun Mi sendis al vi per
Miaj servantoj, la profetoj. 14 Sed ili ne aŭskultis,
kaj ili malmoligis sian nukon simile al la nuko de
iliaj patroj, kiuj ne fidis la Eternulon, sian Dion; 15
kaj ili malestimis Liajn leĝojn, kaj Lian interligon,
kiun Li faris kun iliaj patroj, kaj Liajn avertojn,
per kiuj Li avertis ilin, kaj ili sekvis vantaĵon kaj
vantiĝis, kaj sekvis la naciojn, kiuj estis ĉirkaŭ
ili kaj pri kiuj la Eternulo ordonis al ili, ke ili ne
imitu ilin; 16 kaj ili forlasis ĉiujn ordonojn de la
Eternulo, ilia Dio, kaj faris al si fandaĵon de du
bovidoj kaj faris sanktan stangon kaj adorkliniĝis
antaŭ la tuta armeo de la ĉielo kaj servis al Baal;
17 kaj ili trairigadis siajn filojn kaj siajn filinojn tra
fajro kaj sorĉadis kaj aŭguradis kaj fordonis sin al
farado de malbono antaŭ la okuloj de la Eternulo,
por inciti Lin. 18 Tial la Eternulo forte ekkoleris
kontraŭ la Izraelidoj, kaj forpuŝis ilin de antaŭ Sia
vizaĝo. Restis nur sole la tribo de Jehuda. 19 Sed
ankaŭ la Judoj ne obeis la ordonojn de la Eternulo,
sia Dio, kaj ili sekvis la morojn de la Izraelidoj,
kiujn tiuj starigis. 20 Kaj abomenis la Eternulo
la tutan idaron de Izrael kaj humiligis ilin kaj
transdonis ilin en la manon de rabantoj, ĝis Li
tute forĵetis ilin de antaŭ Si. 21 Ĉar la Izraelidoj
defalis de la domo de David, kaj prenis al si kiel
reĝon Jerobeamon, filon de Nebat; kaj Jerobeam
deturnis Izraelon de la Eternulo kaj entiris ilin en
grandan pekon. 22 Kaj la Izraelidoj iradis en ĉiuj

pekoj de Jerobeam, kiujn li faris, ne deturnante sin
de ili, 23 ĝis la Eternulo forpuŝis Izraelon de antaŭ
Sia vizaĝo, kiel Li diris per ĉiuj Siaj servantoj, la
profetoj; kaj Izrael estas elpelita el sia lando en
Asirion ĝis la nuna tago. 24 Kaj la reĝo de Asirio
transkondukis homojn el Babel, Kut, Ava, Ĥamat,
kaj Sefarvaim, kaj ekloĝigis ilin en la urboj de
Samario anstataŭ la Izraelidoj. Kaj ili ekposedis
Samarion kaj ekloĝis en ĝiaj urboj. 25 Sed ĉar
en la komenco de sia loĝado tie ili ne timis la
Eternulon, la Eternulo sendis kontraŭ ilin leonojn,
kiuj faris inter ili mortigadon. 26 Oni raportis al
la reĝo de Asirio, dirante: La popoloj, kiujn vi
transkondukis kaj loĝigis en la urboj de Samario,
ne konas la leĝojn de la Dio de la lando, kaj tial
Li sendis kontraŭ ilin leonojn, kiuj nun mortigas
ilin, ĉar ili ne konas la leĝojn de la Dio de la lando.
27 Tiam la reĝo de Asirio ordonis, dirante: Venigu
tien unu el la pastroj, kiujn vi elkondukis el tie;
oni iru kaj loĝu tie, kaj li instruu al ili la leĝojn de
la Dio de la lando. 28 Kaj venis unu el la pastroj,
kiuj estis forkondukitaj el Samario, kaj li ekloĝis
en Bet-El, kaj instruis ilin, kiel ili devas timi la
Eternulon. 29 Tamen ĉiu popolo faris ankaŭ siajn
diojn, kaj starigis ilin en la domoj de la altaĵoj,
kiujn konstruis la Samarianoj, ĉiu popolo en siaj
urboj, en kiuj ili loĝis. 30 La Babelanoj faris Sukot-
Benoton, la Kutanoj faris Nergalon, la Ĥamatanoj
faris Aŝiman; 31 la Avaanoj faris Nibĥazon kaj
Tartakon; kaj la Sefarvaimanoj bruligadis siajn
infanojn per fajro al Adrameleĥ kaj Anameleĥ, la
dioj de Sefarvaim. 32 Ili timis ankaŭ la Eternulon,
kaj starigis al si el sia mezo pastrojn por la altaĵoj,
kaj tiuj servadis por ili en la domoj de la altaĵoj. 33
La Eternulon ili timis, kaj al siaj dioj ili servis, laŭ
la moro de tiuj popoloj, el kiuj oni transkondukis
ilin. 34 Ĝis la nuna tempo ili agas laŭ la moroj
antikvaj: ili ne timas la Eternulon, kaj ne agas
laŭ siaj leĝoj kaj siaj moroj, nek laŭ la instruo kaj
ordono, kiujn la Eternulo donis al la filoj de Jakob,
al kiu Li donis la nomon Izrael, 35 kun kiuj la
Eternulo faris interligon kaj ordonis al ili, dirante:
Ne timu aliajn diojn, ne adorkliniĝu antaŭ ili, ne
servu al ili, kaj ne faru al ili oferojn; 36 sed nur la
Eternulon, kiu elkondukis vin el la lando Egipta
per granda forto kaj etendita brako, Lin timu,
antaŭ Li adorkliniĝu, kaj al Li faru oferojn; 37
kaj la leĝojn kaj la decidojn kaj la instruon kaj la
ordonojn, kiujn Li skribis por vi, observu, ke vi
plenumu ilin ĉiam, kaj ne timu aliajn diojn; 38
kaj la interligon, kiun Mi faris kun vi, ne forgesu,
kaj ne timu aliajn diojn; 39 sed nur la Eternulon,
vian Dion, timu, kaj Li savos vin el la mano de ĉiuj
viaj malamikoj. 40 Tamen ili ne obeis, sed agis
laŭ siaj moroj antaŭaj. 41 Tiuj popoloj timis la
Eternulon, sed ankaŭ al siaj idoloj ili servis, ankaŭ
iliaj infanoj kaj la infanoj de iliaj infanoj; kiel agis
iliaj patroj, tiel ili agas ĝis la nuna tago.

18 En la tria jaro de Hoŝea, filo de Ela, reĝo
de Izrael, ekreĝis Ĥizkija, filo de Aĥaz, reĝo
de Judujo. 2 Li havis la aĝon de dudek kvin
jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn
li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Abi, filino de Zeĥarja. 3 Li agadis bone
antaŭ la Eternulo, tiel same, kiel agadis lia patro
David. 4 Li forigis la altaĵojn, rompis la statuojn,
dehakis la sanktajn stangojn, kaj disbatis la kupran
serpenton, kiun faris Moseo; ĉar ĝis tiu tempo
la Izraelidoj incensadis al ĝi, kaj oni nomis ĝin
Neĥuŝtan. 5 La Eternulon, Dion de Izrael, li fidis;
kaj simila al li ne ekzistis inter ĉiuj reĝoj de Judujo
post li, nek inter tiuj, kiuj estis antaŭ li. 6 Li forte
tenis sin al la Eternulo, ne deturnis sin de Li, kaj
li observadis Liajn ordonojn, kiujn la Eternulo
donis al Moseo. 7 Kaj la Eternulo estis kun li; ĉie,
kien li iris, li agis prudente. Li defalis de la reĝo
de Asirio kaj ĉesis servi al li. 8 Li venkobatis la
Filiŝtojn ĝis Gaza kaj ĝia regiono, de la gardostara
turo ĝis la fortikigita urbo. 9 En la kvara jaro de la
reĝo Ĥizkija, tio estas en la sepa jaro de Hoŝea,
filo de Ela, reĝo de Izrael, iris Ŝalmaneser, reĝo
de Asirio, kontraŭ Samarion kaj eksieĝis ĝin. 10
Kaj li venkoprenis ĝin post tri jaroj; en la sesa
jaro de Ĥizkija, tio estas en la naŭa jaro de Hoŝea,
reĝo de Izrael, Samario estis prenita. 11 Kaj la
reĝo de Asirio transkondukis la Izraelidojn en
Asirion, kaj loĝigis ilin en Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe
la rivero Gozan, kaj en la urboj de la Medoj; 12
pro tio, ke ili ne obeis la voĉon de la Eternulo,
sia Dio, kaj malobeis Lian interligon, ĉion, kion
ordonis Moseo, servanto de la Eternulo, ili ne
obeis kaj ne plenumis. 13 En la dek-kvara jaro
de la reĝo Ĥizkija eliris Sanĥerib, reĝo de Asirio,
kontraŭ ĉiujn fortikigitajn urbojn de Judujo, kaj
venkoprenis ilin. 14 Tiam Ĥizkija, reĝo de Judujo,
sendis al la reĝo de Asirio en Laĥiŝon, por diri:
Mi pekis; returnu vin de mi; kion vi metos sur
min, tion mi plenumos. Kaj la reĝo de Asirio
metis sur Ĥizkijan, reĝon de Judujo, tributon de
tricent kikaroj da arĝento kaj tridek kikaroj da
oro. 15 Kaj Ĥizkija fordonis la tutan arĝenton,
kiu troviĝis en la domo de la Eternulo kaj en la
trezorejoj de la reĝa domo. 16 En tiu tempo Ĥizkija
dehakis la pordojn de la templo de la Eternulo,
kaj la kolonojn, kiujn Ĥizkija, reĝo de Judujo,
estis teginta, kaj donis ilin al la reĝo de Asirio.

17 La reĝo de Asirio sendis Tartanon kaj Rab-
Sarison kaj Rabŝaken el Laĥiŝ al la reĝo Ĥizkija
kun granda militistaro al Jerusalem. Ili iris kaj
venis en Jerusalemon. Kiam ili venis, ili stariĝis
ĉe la akvotubo de la supra lageto, kiu estas ĉe
la vojo de la kampo de fulistoj. 18 Ili vokis la
reĝon. Kaj eliris al ili Eljakim, filo de Ĥilkija, la
palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo
de Asaf, la kronikisto. 19 Kaj Rabŝake diris al ili:
Diru al Ĥizkija: Tiele diras la granda reĝo, la reĝo
de Asirio: Kio estas la fido, kiun vi fidas? 20 Vi
diris nur buŝan babiladon; por milito oni bezonas
konsilon kaj forton. Nun kiun vi fidas, ke vi ribelis
kontraŭ mi? 21 Jen vi fidas la apogon de Egiptujo,
tiu kano rompita, kiu, se iu sin apogas sur ĝi,
eniras en lian manon kaj trapikas ĝin. Tia estas
Faraono, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidas lin.
22 Eble vi diros al mi: La Eternulon, nian Dion, ni
fidas? sed Li estas ja Tiu, kies altaĵojn kaj altarojn
Ĥizkija forigis, dirante al Judujo kaj Jerusalem:
Antaŭ ĉi tiu altaro adorkliniĝu en Jerusalem. 23
Nun provu konkuri kun mia sinjoro, la reĝo de
Asirio; mi donos al vi du mil ĉevalojn — ĉu vi
povas trovi rajdantojn por ili? 24 Kiel vi povas
forigi estron, unu el la plej malgrandaj servantoj
de mia sinjoro, kaj fidi Egiptujon pro la ĉaroj kaj
rajdistoj? 25 Cetere, ĉu sen la volo de la Eternulo
mi iris kontraŭ ĉi tiun lokon, por ruinigi ĝin? La
Eternulo diris al mi: Iru kontraŭ ĉi tiun landon
kaj ruinigu ĝin. 26 Tiam Eljakim, filo de Ĥilkija,
kaj Ŝebna kaj Joaĥ diris al Rabŝake: Volu paroli al
viaj sklavoj en la lingvo Siria, ĉar ni komprenas;
sed ne parolu kun ni Jude antaŭ la oreloj de la
popolo, kiu estas sur la murego. 27 Sed Rabŝake
diris al ili: Ĉu al via sinjoro kaj al vi sendis min
mia sinjoro, por diri tiujn vortojn? ĉu ne al la
homoj, kiuj sidas sur la murego, por manĝi sian
ekskrementon kaj trinki sian urinon kune kun vi?
28 Kaj Rabŝake stariĝis, kaj ekkriis per laŭta voĉo
Jude, kaj li ekparolis, dirante: Aŭskultu la vortojn
de la granda reĝo, la reĝo de Asirio. 29 Tiele diras
la reĝo: Ĥizkija ne forlogu vin, ĉar li ne povos savi
vin el lia mano. 30 Kaj Ĥizkija ne fidigu vin per la
Eternulo, dirante: La Eternulo certe nin savos, kaj
ĉi tiu urbo ne estos transdonita en la manojn de
la reĝo de Asirio. 31 Ne aŭskultu Ĥizkijan; ĉar tiele
diras la reĝo de Asirio: Faru kun mi pacon kaj eliru
al mi, kaj manĝu ĉiu el sia vinberĝardeno kaj ĉiu
de sia figarbo kaj trinku ĉiu la akvon el sia puto,
32 ĝis mi venos kaj prenos vin en landon similan
al via lando, en landon de greno kaj mosto, en
landon de pano kaj vinberĝardenoj, en landon de
olivoj kaj de mielo, kaj vi vivos kaj ne mortos. Kaj
ne aŭskultu Ĥizkijan, kiam li forlogas vin per la
vortoj: La Eternulo nin savos. 33 Ĉu la dioj de la
nacioj savis ĉiu sian landon el la manoj de la reĝo
de Asirio? 34 Kie estas la dioj de Ĥamat kaj de
Arpad? kie estas la dioj de Sefarvaim, de Hena
kaj Iva? ĉu ili savis Samarion el miaj manoj? 35
Kiu el ĉiuj dioj de tiuj landoj savis sian landon el
miaj manoj, ke la Eternulo savu Jerusalemon el
miaj manoj? 36 Kaj la popolo silentis kaj nenion
respondis al li; ĉar estis ordono de la reĝo: Ne
respondu al li. 37 Kaj Eljakim, filo de Ĥilkija, la
palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de
Asaf, la kronikisto, venis al Ĥizkija en disŝiritaj
vestoj, kaj raportis al li la vortojn de Rabŝake.

19 Kiam la reĝo Ĥizkija tion aŭdis, li disŝiris
siajn vestojn kaj ĉirkaŭkovris sin per sako,
kaj iris en la domon de la Eternulo. 2 Kaj li
sendis Eljakimon, la palacestron, kaj Ŝebnan,
la skribiston, kaj la plejaĝulojn el la pastroj,
ĉirkaŭkovritajn per sakoj, al la profeto Jesaja, filo
de Amoc. 3 Kaj ili diris al li: Tiele diras Ĥizkija: Ĉi
tiu tago estas tago de malfeliĉo, de puno, kaj de
malhonoro; ĉar infanoj atingis la aperturon de la
utero, sed forestas forto por naski. 4 Eble aŭdos la
Eternulo, via Dio, ĉiujn vortojn de Rabŝake, kiun
sendis la reĝo de Asirio, lia sinjoro, por blasfemi
la vivantan Dion, kaj punos pro la vortoj, kiujn
aŭdis la Eternulo, via Dio. Levu do preĝon por la
restintoj, kiuj ankoraŭ ekzistas. 5 Kaj la servantoj
de la reĝo Ĥizkija venis al Jesaja. 6 Kaj Jesaja diris
al ili: Tiele parolu al via sinjoro: Tiele diras la
Eternulo: Ne timu la vortojn, kiujn vi aŭdis kaj
per kiuj blasfemis Min la servantoj de la reĝo de
Asirio. 7 Jen Mi metos en lin spiriton, ke, aŭdinte
sciigon, li reiros en sian landon, kaj Mi faligos
lin per glavo en lia lando. 8 Kaj Rabŝake revenis,
kaj trovis la reĝon de Asirio militanta kontraŭ
Libna; ĉar li aŭdis, ke li foriris de Laĥiŝ. 9 Kaj venis
sciigo pri Tirhaka, reĝo de Etiopujo, nome: Li
eliris, por militi kontraŭ vi. Tiam li denove sendis
senditojn al Ĥizkija kun la sekvanta komisio: 10
Tiele diru al Ĥizkija, reĝo de Judujo: Ne forlogu
vin via Dio, kiun vi fidas, dirante: Jerusalem ne
estos transdonita en la manojn de la reĝo de
Asirio. 11 Vi aŭdis ja, kion faris la reĝoj de Asirio
al ĉiuj landoj, ruinigante ilin; ĉu vi do saviĝos? 12
Ĉu ilin savis la dioj de la nacioj, kiujn ekstermis
miaj patroj, la naciojn de Gozan kaj Ĥaran kaj
Recef kaj la filojn de Eden en Telasar? 13 Kie estas
la reĝo de Ĥamat kaj la reĝo de Arpad kaj la reĝo
de la urbo Sefarvaim, de Hena kaj Iva? 14 Ĥizkija
prenis la leteron el la manoj de la senditoj kaj
legis ĝin, kaj li iris en la domon de la Eternulo,

kaj Ĥizkija disvolvis ĝin antaŭ la Eternulo. 15
Kaj Ĥizkija ekpreĝis al la Eternulo, kaj diris: Ho
Eternulo, Dio de Izrael, sidanta sur la keruboj! Vi
estas la sola Dio super ĉiuj regnoj de la tero, Vi
kreis la ĉielon kaj la teron; 16 klinu, ho Eternulo,
Vian orelon, kaj aŭskultu; malfermu, ho Eternulo,
Viajn okulojn, kaj rigardu; kaj aŭdu la vortojn
de Sanĥerib, kiujn li sendis, por insulti la Dion
vivantan. 17 Estas vero, ho Eternulo, la reĝoj de
Asirio ruinigis la popolojn kaj ilian teron, 18 kaj
ĵetis iliajn diojn en fajron; ĉar tio estis ne dioj,
sed faritaĵoj de homaj manoj, ligno kaj ŝtono;
ili ekstermis ilin. 19 Sed nun, ho Eternulo, nia
Dio, savu nin do kontraŭ liaj manoj, por ke ĉiuj
regnoj de la tero eksciu, ke Vi, ho Eternulo, estas
sola. 20 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis al Ĥizkija,
por diri: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Tion, kion vi preĝis al Mi pri Sanĥerib, reĝo de
Asirio, Mi aŭdis. 21 Jen estas tio, kion diris pri li
la Eternulo: Malestimas vin, mokas vin la virga
filino de Cion, balancas post vi la kapon la filino
de Jerusalem. 22 Kiun vi blasfemis kaj insultis?
kaj kontraŭ kiun vi laŭtigis voĉon kaj alte levis
viajn okulojn? Kontraŭ la Sanktulon de Izrael! 23
Per viaj servantoj vi blasfemis la Sinjoron, kaj vi
diris: Kun mia multo da ĉaroj mi supreniris sur la
supron de montoj, sur la randon de Lebanon, kaj
mi dehakis ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn plej bonajn
cipresojn, kaj mi atingis ĝian plej altan pinton,
ĝian ĝardensimilan arbaron. 24 Mi fosis kaj trinkis
fremdan akvon, kaj mi sekigos per la plandoj de
miaj piedoj ĉiujn riverojn de Egiptujo. 25 Ĉu vi ne
aŭdis, ke Mi jam delonge tion decidis, de tempo
antikva tion destinis? nun Mi tion plenumis, ke
la fortikigitaj urboj fariĝis amaso da ruinŝtonoj.
26 Kaj iliaj loĝantoj senfortigitaj ektremis kaj
kovriĝis per honto; ili fariĝis kiel herbo de kampo,
kiel malgrava verdaĵo, kiel musko sur tegmentoj,
kaj kiel sunbruligita greno antaŭ la spikiĝo. 27
Sed vian sidon kaj vian eliron kaj vian venon Mi
scias, ankaŭ vian koleron kontraŭ Mi. 28 Pro tio,
ke vi koleris kontraŭ Mi kaj via aroganteco venis
al Miaj oreloj, Mi metos Mian ringon en viajn
nazotruojn kaj Mian buŝbridaĵon en vian buŝon,
kaj Mi reirigos vin per la sama vojo, per kiu vi
venis. 29 Kaj jen estas por vi la pruvosigno: vi
manĝos en ĉi tiu jaro grenon memsemiĝintan, en
la dua jaro grenon sovaĝan, sed en la tria jaro vi
semos kaj rikoltos kaj plantos vinberĝardenojn
kaj manĝos iliajn fruktojn. 30 Kaj la restaĵo de la
domo de Jehuda denove enradikiĝos malsupre
kaj donos fruktojn supre. 31 Ĉar el Jerusalem
devenos restaĵo, kaj savitaĵo de la monto Cion; la
fervoro de la Eternulo Cebaot tion faros. 32 Tial
tiele diras la Eternulo pri la reĝo de Asirio: Li ne
eniros en ĉi tiun urbon kaj ne ĵetos tien sagon kaj
ne aliros al ĝi kun ŝildo kaj ne ŝutos kontraŭ ĝi
remparon. 33 Per la sama vojo, per kiu li venis, li
reiros, kaj en ĉi tiun urbon li ne eniros, diras la
Eternulo. 34 Mi defendos ĉi tiun urbon, por savi
ĝin pro Mi kaj pro Mia servanto David. 35 En tiu
nokto eliris anĝelo de la Eternulo kaj frapis en la
tendaro de la Asirianoj cent okdek kvin mil. Kiam
oni leviĝis matene, oni ekvidis, ke ili ĉiuj estas
kadavroj senvivaj. 36 Kaj Sanĥerib, la reĝo de
Asirio, elmoviĝis kaj iris kaj rehejmiĝis kaj restis
en Nineve. 37 Kaj kiam li adorkliniĝis en la domo
de sia dio Nisroĥ, liaj filoj Adrameleĥ kaj Ŝarecer
mortigis lin per glavo, kaj mem ili forkuris en la
landon Araratan. Kaj ekreĝis anstataŭ li lia filo
Esar-Ĥadon.

20 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis; kaj
venis al li la profeto Jesaja, filo de Amoc, kaj
diris al li: Tiele diras la Eternulo: Faru testamenton
pri via domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos. 2 Tiam
Ĥizkija turnis sian vizaĝon al la muro, kaj ekpreĝis
al la Eternulo, dirante: 3 Mi petas, ho Eternulo,
rememoru, ke mi iradis antaŭ Vi kun vero kaj
koro fidela, kaj mi faradis tion, kio plaĉas al Vi.
Kaj Ĥizkija laŭte ekploris. 4 Kiam Jesaja ankoraŭ
ne eliris el la interna korto, aperis al li la vorto
de la Eternulo jene: 5 Reiru, kaj diru al Ĥizkija,
la estro de Mia popolo: Tiele diras la Eternulo,
Dio de via patro David: Mi aŭdis vian preĝon, Mi
vidis viajn larmojn; jen Mi resanigos vin; en la
tria tago vi iros en la domon de la Eternulo. 6 Kaj
Mi aldonos al via vivo dek kvin jarojn; kaj kontraŭ
la mano de la reĝo de Asirio Mi savos vin kaj ĉi
tiun urbon, kaj Mi defendos ĉi tiun urbon pro
Mi kaj pro Mia servanto David. 7 Kaj Jesaja diris:
Oni alportu dispremitan figon. Kaj oni alportis
kaj metis sur la ŝvelaĵon, kaj li resaniĝis. 8 Kaj
Ĥizkija diris al Jesaja: Kia estas la signo, ke la
Eternulo min resanigos kaj mi iros en la tria tago
en la domon de la Eternulo? 9 Jesaja respondis:
Tio estos por vi la pruvosigno de la Eternulo, ke
la Eternulo plenumos tion, kion Li diris: ĉu la
hormontra ombro iru antaŭen je dek gradoj, aŭ
ĉu ĝi iru returne je dek gradoj? 10 Kaj Ĥizkija
diris: Facile estas por la ombro iri antaŭen je dek
gradoj; ne, la ombro iru returne je dek gradoj.
11 Tiam la profeto Jesaja vokis al la Eternulo, kaj
Li retiris la hormontran ombron malantaŭen je
dek gradoj sur la hormontrilo de Aĥaz, sur kiu ĝi
malsupriĝis. 12 En tiu tempo Berodaĥ-Baladan,
filo de Baladan, reĝo de Babel, sendis leterojn kaj

donacojn al Ĥizkija; ĉar li aŭdis, ke Ĥizkija estis
malsana. 13 Kaj Ĥizkija elaŭdis ilin, kaj montris
al ili sian tutan trezorejon, la arĝenton kaj la
oron kaj la aromaĵojn kaj la karan oleon kaj sian
armilejon, kaj ĉion, kio troviĝis en liaj trezorejoj;
estis nenio, kion Ĥizkija ne montrus al ili en sia
domo kaj en sia tuta posedaĵo. 14 Kaj venis la
profeto Jesaja al la reĝo Ĥizkija, kaj diris al li: Kion
parolis tiuj homoj? kaj de kie ili venis al vi? Kaj
Ĥizkija diris: El lando malproksima ili venis, el
Babel. 15 Kaj li diris: Kion ili vidis en via domo? Kaj
Ĥizkija respondis: Ĉion, kio estas en mia domo, ili
vidis; estis nenio, kion mi ne montrus al ili en miaj
trezorejoj. 16 Tiam Jesaja diris al Ĥizkija: Aŭskultu
la diron de la Eternulo: 17 Jen venos tagoj, kaj ĉio,
kio estas en via domo kaj kion kolektis viaj patroj
ĝis la nuna tago, estos forportata en Babelon;
nenio restos, diras la Eternulo. 18 Kaj el viaj filoj,
kiuj devenos de vi, kiujn vi naskigos, oni prenos;
kaj ili estos korteganoj en la palaco de la reĝo de
Babel. 19 Kaj Ĥizkija diris al Jesaja: Bona estas la
vorto de la Eternulo, kiun vi diris. Kaj li diris plue:
Estu nur paco kaj vero en mia tempo. 20 La cetera
historio de Ĥizkija, kaj lia tuta forto, kaj kiel li
faris la lageton kaj la akvotubon kaj enkondukis la
akvon en la urbon, ĉio estas priskribita en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo. 21 Kaj Ĥizkija
ekdormis kun siaj patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Manase.

21 La aĝon de dek du jaroj havis Manase, kiam
li fariĝis reĝo, kaj kvindek kvin jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Ĥefci-Ba. 2 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo,
simile al la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn
la Eternulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 3
Li konstruis denove la altaĵojn, kiujn forigis lia
patro Ĥizkija; kaj li starigis altarojn al Baal kaj
faris sanktan stangon, kiel faris Aĥab, reĝo de
Izrael, kaj adorkliniĝis antaŭ la tuta armeo de
la ĉielo kaj servis al ĝi. 4 Li konstruis ankaŭ
altarojn en la domo de la Eternulo, pri kiu la
Eternulo diris: En Jerusalem Mi estigos Mian
nomon. 5 Kaj li konstruis altarojn al la tuta armeo
de la ĉielo, sur la du kortoj de la domo de la
Eternulo. 6 Kaj li trairigis sian filon tra fajro, kaj li
aŭguradis kaj sorĉadis, kaj starigis antaŭdiristojn
kaj magiistojn; li multe agadis malbone antaŭ
la Eternulo, kolerigante Lin. 7 Ankaŭ la idolon
por Aŝtar, kiun li faris, li starigis en la domo,
pri kiu la Eternulo diris al David kaj al lia filo
Salomono: En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem, kiun
Mi elektis inter ĉiuj triboj de Izrael, Mi estigos
Mian nomon por eterne, 8 kaj Mi ne plu elvagigos
la piedon de Izrael el la tero, kiun Mi donis al iliaj
patroj, se ili nur observos, por agadi konforme al
ĉio, kion Mi ordonis al ili, kaj al la tuta instruo,
kiun donis al ili Mia servanto Moseo. 9 Sed
ili ne obeis; kaj Manase forlogis ilin tiel, ke ili
agis pli malbone, ol la nacioj, kiujn la Eternulo
ekstermis antaŭ la Izraelidoj. 10 Kaj la Eternulo
ekparolis per Siaj servantoj, la profetoj, dirante:
11 Pro tio, ke Manase, reĝo de Judujo, faris tiujn
abomenindaĵojn, kiuj estas pli malbonaj, ol ĉio,
kion faris la Amoridoj, kiuj estis antaŭ li, kaj li
pekigis ankaŭ la Judojn per siaj idoloj, 12 tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael: Jen Mi venigos
sur Jerusalemon kaj Judujon tian malbonon, ke ĉe
ĉiu, kiu tion aŭdos, ektintos en ambaŭ liaj oreloj.
13 Mi etendos super Jerusalem la mezurŝnuron de
Samario kaj la vertikalon de la domo de Aĥab,
kaj Mi elviŝos Jerusalemon tiel, kiel oni elviŝas
pladon, elviŝos kaj renversos. 14 Kaj Mi forpuŝos
la restaĵon de Mia heredaĵo, kaj Mi transdonos
ilin en la manojn de iliaj malamikoj, kaj ili fariĝos
kaptaĵo kaj rabaĵo por ĉiuj siaj malamikoj; 15 pro
tio, ke ili faradis malbonon antaŭ Miaj okuloj kaj
incitadis Min, de post la tago, kiam iliaj patroj
eliris el Egiptujo, ĝis la nuna tago. 16 Ankaŭ da
senkulpa sango Manase elverŝis tre multe, ĝis li
plenigis Jerusalemon de unu rando ĝis la alia,
krom sia peko, per kiu li pekigis Judujon, por fari
malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo. 17 La
cetera historio de Manase, kaj ĉio, kion li faris, kaj
la pekoj, kiujn li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo. 18 Kaj Manase
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en
la ĝardeno ĉe lia domo, en la ĝardeno de Uza. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Amon. 19 La aĝon de
dudek du jaroj havis Amon, kiam li fariĝis reĝo,
kaj du jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Meŝulemet, filino de Ĥaruc, el Jotba.
20 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kiel agadis
lia patro Manase. 21 Li iradis laŭ tute la sama
vojo, laŭ kiu iradis lia patro, kaj li servadis al la
idoloj, al kiuj servadis lia patro, kaj adorkliniĝadis
antaŭ ili. 22 Li forlasis la Eternulon, Dion de liaj
patroj, kaj ne iradis laŭ la vojo de la Eternulo. 23
Kaj la servantoj de Amon konspiris kontraŭ li, kaj
mortigis la reĝon en lia domo. 24 Sed la popolo
de la lando mortigis ĉiujn, kiuj faris konspiron
kontraŭ la reĝo Amon; kaj la popolo de la lando
faris reĝo anstataŭ li lian filon Joŝija. 25 La cetera
historio de Amon, kion li faris, estas priskribita
en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. 26 Kaj

oni enterigis lin en lia tombo, en la ĝardeno de
Uza. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Joŝija.

22 La aĝon de ok jaroj havis Joŝija, kiam li
fariĝis reĝo, kaj tridek unu jarojn li reĝis en
Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Jedida,
filino de Adaja, el Bockat. **2** Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, kaj iradis tute laŭ la vojo de sia
patro David, kaj ne deflankiĝis dekstren, nek
maldekstren. **3** En la dek-oka jaro de la reĝo Joŝija
la reĝo sendis la skribiston Ŝafan, filo de Acalja,
filo de Meŝulam, en la domon de la Eternulo,
dirante: **4** Iru al la ĉefpastro Ĥilkija, ke li elprenu
la tutan monon, kiu estis alportita en la domon
de la Eternulo kaj kiun kolektis de la popolo
la pordogardistoj, **5** kaj oni transdonu ĝin en
la manojn de la laborplenumantoj, kiuj havis
komision en la domo de la Eternulo, por ke ĉi
tiuj donu ĝin al la laborantoj en la domo de la
Eternulo, por rebonigi la difektojn en la domo, **6**
al la ĉarpentistoj kaj konstruistoj kaj masonistoj,
kaj por aĉeti lignon kaj ĉirkaŭhakitajn ŝtonojn
por la rebonigo de la domo; **7** sed oni ne postulu
de ili kalkulan raporton pri la mono, transdonita
en iliajn manojn, ĉar ili devas labori konfidate. **8**
Kaj la ĉefpastro Ĥilkija diris al la skribisto Ŝafan:
Libron de la instruo mi trovis en la domo de
la Eternulo. Kaj Ĥilkija donis la libron al Ŝafan,
kaj li ĝin legis. **9** Kaj la skribisto Ŝafan venis
al la reĝo kaj alportis al la reĝo respondon, kaj
diris: Viaj servantoj elŝutis la monon, kiu troviĝis
en la domo, kaj donis ĝin en la manojn de la
laborplenumantoj en la domo de la Eternulo. **10**
Kaj la skribisto Ŝafan raportis al la reĝo, dirante:
Libron donis al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan
legis ĝin antaŭ la reĝo. **11** Kiam la reĝo aŭdis la
vortojn de la libro de la instruo, li disŝiris siajn
vestojn. **12** Kaj la reĝo ordonis al la pastro Ĥilkija,
kaj al Aĥikam, filo de Ŝafan, kaj al Aĥbor, filo
de Miĥaja, kaj al la skribisto Ŝafan, kaj al Asaja,
servanto de la reĝo, dirante: **13** Iru, demandu la
Eternulon por mi kaj por la popolo kaj por la
tuta Judujo koncerne la vortojn de tiu trovita
libro; ĉar granda estas la kolero de la Eternulo,
ekflaminta kontraŭ ni pro tio, ke niaj patroj ne
obeis la vortojn de tiu libro, por plenumi ĉion,
kio estas skribita por ni. **14** Kaj iris la pastro
Ĥilkija kaj Aĥikam kaj Aĥbor kaj Ŝafan kaj Asaja
al la profetino Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de
Tikva, filo de Ĥarĥas, la vestogardisto (ŝi loĝis en
Jerusalem, en la dua parto); kaj ili parolis kun ŝi.
15 Kaj ŝi diris al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Diru al la homo, kiu sendis vin al mi: **16**
Tiele diras la Eternulo: Jen Mi venigos malfeliĉon
sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn, ĉiujn
vortojn de la libro, kiun legis la reĝo de Judujo.
17 Pro tio, ke ili Min forlasis kaj incensis al aliaj
dioj, kolerigante Min per ĉiuj faroj de siaj manoj,
ekflamis Mia kolero kontraŭ ĉi tiu loko kaj ne
estingiĝos. **18** Sed koncerne la reĝon de Judujo,
kiu sendis vin, por demandi la Eternulon, diru al
li jene: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri
la vortoj, kiujn vi aŭdis: **19** Ĉar via koro moliĝis
kaj vi humiliĝis antaŭ la Eternulo, kiam vi aŭdis,
kion Mi diris pri ĉi tiu loko kaj pri ĝiaj loĝantoj,
ke ili fariĝos ruinaĵo kaj malbenaĵo, kaj vi disŝiris
viajn vestojn kaj ploris antaŭ Mi, tial Mi ankaŭ
aŭskultis vin, diras la Eternulo. **20** Pro tio jen Mi
alkolektos vin al viaj patroj, kaj vi iros en vian
tombon en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la tutan
malfeliĉon, kiun Mi venigos sur ĉi tiun lokon. Kaj
ili alportis la respondon al la reĝo.

23 La reĝo sendis, kaj oni kunvenigis al li ĉiujn
plejaĝulojn de Judujo kaj Jerusalem. **2** Kaj la
reĝo iris en la domon de la Eternulo, kaj kune
kun li ĉiuj Judoj kaj ĉiuj loĝantoj de Jerusalem,
kaj la pastroj kaj la profetoj kaj la tuta popolo,
de la malgrandaj ĝis la grandaj; kaj oni voĉlegis
antaŭ ili ĉiujn vortojn de la libro de interligo,
kiu estis trovita en la domo de la Eternulo. **3** Kaj
la reĝo stariĝis ĉe la kolono, kaj faris interligon
antaŭ la Eternulo, por sekvi la Eternulon kaj
observi Liajn ordonojn kaj Liajn atestojn kaj Liajn
leĝojn, per la tuta koro kaj per la tuta animo, por
restarigi la vortojn de tiu interligo, skribitajn en
tiu libro. Kaj la tuta popolo aliĝis al la interligo.
4 Kaj la reĝo ordonis al la ĉefpastro Ĥilkija kaj
al la duagradaj pastroj kaj al la pordogardistoj,
ke oni elportu el la templo de la Eternulo ĉiujn
objektojn, faritajn por Baal kaj por Aŝtar kaj por
la tuta armeo de la ĉielo; kaj oni forbruligis ilin
ekster Jerusalem sur la kampo Kidron, kaj oni
forportis ilian cindron en Bet-Elon. **5** Kaj li forigis
la idolpastrojn, kiujn starigis la reĝoj de Judujo,
por incensi sur la altaĵoj en la urboj de Judujo
kaj en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem, kaj tiujn, kiuj
incensadis al Baal, al la suno, al la luno, al la
stelaroj, kaj al la tuta armeo de la ĉielo. **6** Kaj li
elportigis la sanktan stangon el la domo de la
Eternulo ekster Jerusalemon al la torento Kidron;
kaj oni forbruligis ĝin ĉe la torento Kidron kaj
disfrotis ĝin ĝis cindreco, kaj oni ĵetis la cindron
sur la tombejon de la simpla popolo. **7** Kaj li
detruis la domojn de malĉastistoj, kiuj estis ĉe la
domo de la Eternulo kaj en kiuj la virinoj teksadis
tendojn por Aŝtar. **8** Kaj li venigis ĉiujn pastrojn
el la urboj de Judujo, kaj malpurigis la altaĵojn,

sur kiuj la pastroj incensadis, de Geba ĝis Beer-
Ŝeba; kaj li detruis la altaĵojn ĉe la pordegoj; tiun,
kiu estis antaŭ la pordego de la urbestro Josuo,
kaj tiun, kiu estis maldekstre ĉe la enirado en la
urbon. 9 Tamen la pastroj de la altaĵoj ne oferadis
sur la altaro de la Eternulo en Jerusalem, sed ili
manĝadis macojn kune kun siaj fratoj. 10 Kaj li
malpurigis ankaŭ Tofeton, kiu estis en la valo de
la filoj de Hinom, por ke neniu trairigu sian filon
aŭ sian filinon tra fajro al Moleĥ. 11 Kaj li forigis
la ĉevalojn, kiujn la reĝoj de Judujo starigis al
la suno ĉe la enirejo de la domo de la Eternulo,
apud la ĉambro de la eŭnuko Netan-Meleĥ en
Parvarim, kaj la ĉarojn de la suno li forbruligis per
fajro. 12 Kaj la altarojn, kiuj estis sur la tegmento
de la supra ĉambro de Aĥaz, kiujn faris la reĝoj
de Judujo, kaj la altarojn, kiujn faris Manase en
la du kortoj de la domo de la Eternulo, la reĝo
detruis, kaj li kuris de tie kaj ĵetis ilian cindron
en la torenton Kidron. 13 Ankaŭ la altaĵojn, kiuj
estis antaŭ Jerusalem, dekstre de la monto de
pereo, kaj kiujn aranĝis Salomono, reĝo de Izrael,
por Aŝtar, abomenindaĵo de la Cidonanoj, kaj por
Kemoŝ, abomenindaĵo de la Moabidoj, kaj por
Milkom, abomenindaĵo de la Amonidoj, la reĝo
malpurigis. 14 Kaj li disrompis la statuojn kaj
dehakis la sanktajn stangojn, kaj plenigis ilian
lokon per ostoj de homoj. 15 Ankaŭ la altaron,
kiu estis en Bet-El, kaj la altaĵon, kiun aranĝis
Jerobeam, filo de Nebat, kiu pekigis Izraelon,
ankaŭ tiun altaron kaj la altaĵon li detruis, kaj
li forbruligis la altaĵon kaj faris el ĝi polvon kaj
forbruligis la sanktan stangon. 16 Joŝija sin turnis,
kaj ekvidis la tombojn, kiuj estis tie sur la monto,
kaj li sendis, kaj prenigis la ostojn el la tomboj
kaj forbruligis ilin sur la altaro kaj malpurigis
ĝin, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun
proklamis tiu homo de Dio, kiu antaŭdiris tiun
fariĝon. 17 Kaj li diris: Kio estas tiu monumento,
kiun mi vidas? Kaj la loĝantoj de la urbo diris al
li: Tio estas la tombo de la homo de Dio, kiu venis
el Judujo, kaj antaŭdiris tiujn farojn, kiujn vi faris
koncerne la altaron de Bet-El. 18 Kaj li diris: Lasu
lin kuŝi, neniu tuŝu liajn ostojn. Tiamaniere liaj
ostoj estis savitaj kun la ostoj de la profeto, kiu
venis el Samario. 19 Ankaŭ ĉiujn domojn de la
altaĵoj, kiuj estis en la urboj de Samario kaj kiujn
konstruis la reĝoj de Izrael, por inciti la Eternulon,
Joŝija detruis, kaj agis kun ili simile al tio, kion li
faris en Bet-El. 20 Kaj li buĉis ĉiujn pastrojn de la
altaĵoj, kiuj tie estis, sur la altaroj, kaj bruligis sur
ili homajn ostojn; kaj li revenis en Jerusalemon. 21
Kaj la reĝo ordonis al la tuta popolo, dirante: Faru
Paskon al la Eternulo, via Dio, kiel estas skribite
en tiu libro de la interligo. 22 Ĉar simila Pasko ne
estis farita de post la tempo de la juĝistoj, kiuj
juĝadis Izraelon, kaj en la tuta tempo de la reĝoj
de Izrael kaj de la reĝoj de Judujo; 23 nur en la
dek-oka jaro de la reĝo Joŝija estis farita tiu Pasko
al la Eternulo en Jerusalem. 24 Kaj la aŭguristojn
kaj la sorĉistojn kaj la domajn diojn kaj la idolojn
kaj ĉiujn abomenindaĵojn, kiuj montriĝis en la
Juda lando kaj en Jerusalem, Joŝija ekstermis, por
plenumi la vortojn de la instruo, skribitajn en la
libro, kiun la pastro Ĥilkija trovis en la domo de la
Eternulo. 25 Ne estis antaŭ li reĝo simila al li, kiu
turnis sin al la Eternulo per sia tuta koro kaj per
sia tuta animo kaj per sia tuta forto, konforme
al la tuta instruo de Moseo; kaj post li ne aperis
simila al li. 26 Tamen la Eternulo ne deturnis Sin
de la granda furiozo de Sia kolero, per kiu Lia
kolero ekflamis kontraŭ Judujo pro ĉiuj incitoj,
per kiuj incitis Lin Manase. 27 Kaj la Eternulo
diris: Ankaŭ Judujon Mi forigos de antaŭ Mia
vizaĝo, kiel Mi forigis Izraelon, kaj Mi forpuŝos ĉi
tiun urbon, kiun Mi elektis, Jerusalemon, kaj la
domon, pri kiu Mi diris, ke Mia nomo tie estos. 28
La cetera historio de Joŝija, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. 29 En lia tempo Faraono Neĥo, reĝo
de Egiptujo, iris kontraŭ la reĝon de Asirio al la
rivero Eŭfrato. La reĝo Joŝija iris renkonte al li,
kaj ĉi tiu mortigis lin en Megido, kiam li ekvidis
lin. 30 Kaj liaj servantoj forveturigis lin mortintan
el Megido kaj venigis lin en Jerusalemon kaj
enterigis lin en lia tombo. Kaj la popolo de la lando
prenis Jehoaĥazon, filon de Joŝija, kaj sanktoleis
lin kaj faris lin reĝo anstataŭ lia patro. 31 La
aĝon de dudek tri jaroj havis Jehoaĥaz, kiam li
fariĝis reĝo, kaj tri monatojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Ĥamutal, filino de
Jeremia, el Libna. 32 Li agadis malbone antaŭ
la Eternulo, tiel same kiel agadis liaj patroj. 33
Kaj Faraono Neĥo malliberigis lin en Ribla en
la lando Ĥamat, por ke li ne reĝu en Jerusalem,
kaj li metis sur la landon monpunon de cent
kikaroj da arĝento kaj unu kikaro da oro. 34 Kaj
Faraono Neĥo ekreĝigis Eljakimon, filon de Joŝija,
anstataŭ lia patro Joŝija, kaj ŝanĝis lian nomon je
Jehojakim; sed Jehoaĥazon li prenis kaj venigis
en Egiptujon, kaj tie li mortis. 35 La arĝenton
kaj oron Jehojakim donis al Faraono; sed li metis
tion sur la landon, ke oni donu la arĝenton laŭ la
ordono de Faraono: de ĉiu laŭ taksado li prenis la
arĝenton kaj la oron de la popolo de la lando, por
doni al Faraono Neĥo. 36 La aĝon de dudek kvin

jaroj havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Zebuda, filino de Pedaja, el Ruma. 37
Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel same,
kiel agadis liaj patroj.

24 En lia tempo venis Nebukadnecar, reĝo de
Babel; kaj Jehojakim estis lia subulo dum
tri jaroj, sed poste li defalis de li. 2 La Eternulo
sendis sur lin hordojn da Ĥaldeoj, hordojn da
Sirianoj, hordojn da Moabidoj, kaj hordojn da
Amonidoj, sendis ilin sur Judujon, por pereigi ĝin,
konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris
per Siaj servantoj, la profetoj. 3 Sed laŭ la ordono
de la Eternulo tio fariĝis al Judujo, por forpuŝi
ĝin de antaŭ Lia vizaĝo pro la pekoj de Manase,
pro ĉio, kion li faris; 4 ankaŭ pro la senkulpa
sango, kiun li verŝis, plenigante Jerusalemon per
senkulpa sango, la Eternulo ne volis pardoni. 5
La cetera historio de Jehojakim, kaj ĉio, kion li
faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la
reĝoj de Judujo. 6 Kaj Jehojakim ekdormis kun siaj
patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehojaĥin. 7
La reĝo de Egiptujo ne eliris plu el sia lando, ĉar
la reĝo de Babel forprenis ĉion, kio apartenis al la
reĝo de Egiptujo, de la torento de Egiptujo ĝis la
rivero Eŭfrato. 8 La aĝon de dek ok jaroj havis
Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri monatojn
li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Neĥuŝta, filino de Elnatan, el Jerusalem. 9
Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel same,
kiel agadis lia patro. 10 En tiu tempo la servantoj
de Nebukadnecar, reĝo de Babel, iris kontraŭ
Jerusalemon, kaj oni komencis sieĝi la urbon. 11
Kaj Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis al la urbo,
kiam liaj servantoj ĝin sieĝis. 12 Kaj Jehojaĥin,
reĝo de Judujo, eliris al la reĝo de Babel, li kaj lia
patrino kaj liaj servantoj kaj liaj altranguloj kaj
liaj korteganoj; kaj la reĝo de Babel prenis lin en
la oka jaro de sia reĝado. 13 Kaj li elprenis el tie
ĉiujn trezorojn de la domo de la Eternulo kaj la
trezorojn de la reĝa domo, kaj li disrompis ĉiujn
orajn vazojn, kiujn Salomono, reĝo de Izrael, faris
en la templo de la Eternulo, kiel diris la Eternulo.
14 Kaj li forkondukis ĉiujn Jerusalemanojn, ĉiujn
eminentulojn, ĉiujn fortajn militistojn — dek mil
estis forkondukitaj — kaj ĉiujn artistojn kaj ĉiujn
forĝistojn; restis neniu krom la malriĉa popolo
de la lando. 15 Kaj li forkondukis Jehojaĥinon
en Babelon; kaj la patrinon de la reĝo kaj la
edzinojn de la reĝo kaj liajn korteganojn kaj
la potenculojn de la lando li forkondukis en
kaptitecon el Jerusalem en Babelon. 16 Kaj ĉiujn
fortulojn, sep mil, kaj la artistojn kaj la forĝistojn,
mil, ĉiujn bravajn militistojn, la reĝo de Babel
forkondukis en kaptitecon en Babelon. 17 Kaj la
reĝo de Babel faris reĝo anstataŭ li lian onklon
Matanja, kaj ŝanĝis lian nomon je Cidkija. 18
La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam
li fariĝis reĝo, kaj dek unu jarojn li reĝis en
Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Ĥamutal,
filino de Jeremia, el Libna. 19 Li agadis malbone
antaŭ la Eternulo, tiel same, kiel agadis Jehojakim.
20 Ĉar la kolero de la Eternulo estis kontraŭ
Jerusalem kaj kontraŭ Judujo, ĝis Li forĵetis ilin de
antaŭ Sia vizaĝo. Kaj Cidkija defalis de la reĝo de
Babel.

25 En la naŭa jaro de lia reĝado, en la deka
monato, en la deka tago de la monato,
venis Nebukadnecar, reĝo de Babel, li kaj lia tuta
militistaro, kontraŭ Jerusalemon, kaj eksieĝis ĝin,
kaj oni konstruis ĉirkaŭ ĝi bastionojn. 2 Kaj la
urbo restis sieĝata ĝis la dek-unua jaro de la reĝo
Cidkija. 3 En la naŭa tago de la kvara monato,
kiam la malsato tiel fortiĝis en la urbo, ke la
popolo de la lando ne havis panon, 4 tiam oni
faris enrompon en la urbon; kaj ĉiuj militistoj
forkuris en la nokto laŭ la vojo de la pordego inter
la du muregoj apud la ĝardeno de la reĝo, kaj
foriris laŭ la vojo al la stepo. Kaj la Ĥaldeoj staris
ĉirkaŭ la urbo. 5 Kaj la militistaro de la Ĥaldeoj
postkuris la reĝon kaj kuratingis lin sur la stepo
de Jeriĥo, kaj lia tuta militistaro diskuris for de li.
6 Kaj ili kaptis la reĝon kaj forkondukis lin al la
reĝo de Babel en Riblan, kaj oni faris pri li juĝon.
7 La filojn de Cidkija oni buĉis antaŭ liaj okuloj,
kaj al Cidkija oni blindigis liajn okulojn, kaj oni
ligis lin per kupraj katenoj kaj forkondukis lin en
Babelon. 8 En la kvina monato, en la sepa tago de
la monato, tio estas en la dek-naŭa jaro de la reĝo
Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis Nebuzaradan,
estro de la korpogardistoj, servanto de la reĝo
de Babel, en Jerusalemon. 9 Kaj li forbruligis la
domon de la Eternulo kaj la domon de la reĝo kaj
ĉiujn domojn de Jerusalem; ĉiujn grandajn domojn
li forbruligis per fajro. 10 Kaj la muregojn de
Jerusalem ĉirkaŭe detruis la tuta militistaro de la
Ĥaldeoj, kiu estis kun la estro de la korpogardistoj.
11 La ceteran popolon, kiu restis en la urbo, kaj
la transkurintojn, kiuj transkuris al la reĝo de
Babel, kaj la ceteran popolamason forkondukis
Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj. 12
Sed iom el la malriĉuloj de la lando la estro de
la korpogardistoj restigis, ke ili estu vinberistoj
kaj terkultivistoj. 13 La kuprajn kolonojn, kiuj
estis en la domo de la Eternulo, kaj la bazaĵojn
kaj la kupran maron, kiuj estis en la domo de

la Eternulo, la Ĥaldeoj disrompis kaj forportis
ilian kupron en Babelon. 14 Kaj la potojn kaj la
ŝovelilojn kaj la tranĉilojn kaj la kulerojn kaj ĉiujn
kuprajn vazojn, kiuj estis uzataj ĉe la servado,
ili forprenis. 15 Kaj la karbujojn kaj la aspergajn
kalikojn, kiuj estis aŭ el oro aŭ el arĝento, prenis
la estro de la korpogardistoj. 16 Koncerne la du
kolonojn, la unu maron, kaj la bazaĵojn, kiujn faris
Salomono por la domo de la Eternulo: la kvanto de
la kupro en ĉiuj tiuj iloj estis nemezurebla. 17 La
alton de dek ok ulnoj havis unu kolono; la kapitelo
sur ĝi estis kupra, kaj la alto de la kapitelo estis
tri ulnoj, kaj ĉirkaŭ la kapitelo estis kradaĵo kaj
granatoj, ĉio el kupro; tiel same estis ĉe la dua
kolono, ankaŭ kun kradaĵo. 18 Kaj la estro de la
korpogardistoj prenis la ĉefpastron Seraja kaj la
duan pastron Cefanja kaj la tri pordogardistojn.
19 Kaj el la urbo li prenis unu korteganon, kiu
estis super la militistoj, kaj kvin virojn el la
adjutantoj de la reĝo, kiuj troviĝis en la urbo, kaj
la skribiston de la militestro, kiu enregistradis
la militistojn el la popolo de la lando, kaj sesdek
homojn el la popolo de la lando, kiuj troviĝis en
la urbo. 20 Ilin prenis Nebuzaradan, la estro de
la korpogardistoj, kaj forkondukis al la reĝo de
Babel en Riblan. 21 Kaj la reĝo de Babel frapis
ilin kaj mortigis ilin en Ribla, en la lando Ĥamat.
Tiamaniere Jehuda estis elhejmigita el sia lando.
22 Super la popolo, kiu restis en la Juda lando
kaj kiun restigis Nebukadnecar, reĝo de Babel, li
estrigis super ili Gedaljan, filon de Aĥikam, filo de
Ŝafan. 23 Kiam ĉiuj militestroj, ili kaj iliaj homoj,
aŭdis, ke la reĝo de Babel estrigis Gedaljan, ili
venis al Gedalja en Micpan, nome: Iŝmael, filo de
Netanja, kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj Seraja,
filo de Tanĥumet, Netofaano, kaj Jaazanja, filo de
Maaĥatano, ili kaj iliaj homoj. 24 Kaj Gedalja ĵuris
al ili kaj al iliaj homoj, kaj diris al ili: Ne timu esti
subuloj de la Ĥaldeoj; loĝu en la lando kaj servu al
la reĝo de Babel, kaj estos al vi bone. 25 Sed en la
sepa monato venis Iŝmael, filo de Netanja, filo de
Eliŝama, el la reĝa idaro, kune kun dek viroj, kaj
ili frapis Gedaljan, kaj li mortis, ankaŭ la Judojn
kaj la Ĥaldeojn, kiuj estis kun li en Micpa. 26
Tiam leviĝis la tuta popolo, de la malgrandaj ĝis la
grandaj, kaj ankaŭ la militestroj, kaj ili foriris en
Egiptujon, ĉar ili timis la Ĥaldeojn. 27 En la trideksepa jaro post la elpatrujigo de Jehojaĥin, reĝo
de Judujo, en la dek-dua monato, en la dudeksepa tago de la monato, Evil-Merodaĥ, reĝo de
Babel, en la jaro de sia reĝiĝo levis la kapon de
Jehojaĥin, reĝo de Judujo, el la malliberejo; 28 kaj
li parolis kun li afable, kaj starigis lian tronon pli
alte ol la tronoj de la aliaj reĝoj, kiuj estis ĉe li en
Babel; 29 kaj li ŝanĝis liajn vestojn de malliberejo;
kaj li manĝadis ĉiam ĉe li dum sia tuta vivo; 30
kaj liaj vivrimedoj, vivrimedoj konstantaj, estis
donataj al li de la reĝo ĉiutage dum lia tuta vivo.

1 Kroniko

1 Adam, Set, Enoŝ, **2** Kenan, Mahalalel, Jared,
3 Ĥanoĥ, Metuŝelaĥ, Lemeĥ, **4** Noa, Ŝem, Ĥam,
kaj Jafet. **5** La filoj de Jafet: Gomer, Magog, Madaj,
Javan, Tubal, Meŝeĥ, kaj Tiras. **6** La filoj de Gomer:
Aŝkenaz, Rifat, kaj Togarma. **7** La filoj de Javan:
Eliŝa, Tarŝiŝ, Kitim, kaj Dodanim. **8** La filoj de
Ĥam: Kuŝ, Micraim, Put, kaj Kanaan. **9** La filoj de
Kuŝ: Seba, Ĥavila, Sabta, Raama, kaj Sabteĥa. La
filoj de Raama: Ŝeba kaj Dedan. **10** Kuŝ naskigis
ankaŭ Nimrodon; ĉi tiu komencis esti potenculo
sur la tero. **11** Micraim naskigis la Ludidojn, la
Anamidojn, la Lehabidojn, la Naftuĥidojn, **12**
la Patrusidojn, la Kasluĥidojn (de kiuj devenis
la Filiŝtoj), kaj la Kaftoridojn. **13** De Kanaan
naskiĝis Cidon, lia unuenaskito, kaj Ĥet, **14** la
Jebusidoj, la Amoridoj, la Girgaŝidoj, **15** la Ĥividoj,
la Arkidoj, la Sinidoj, **16** la Arvadidoj, la Cemaridoj,
la Ĥamatidoj. **17** La filoj de Ŝem: Elam, Aŝur,
Arpaĥŝad, Lud, Aram, Uc, Ĥul, Geter, kaj Meŝeĥ.
18 De Arpaĥŝad naskiĝis Ŝelaĥ, de Ŝelaĥ naskiĝis
Eber. **19** Al Eber naskiĝis du filoj: la nomo de unu
estis Peleg, ĉar en lia tempo estis dividita la tero;
la nomo de lia frato estis Joktan. **20** De Joktan
naskiĝis Almodad, Ŝelef, Ĥacarmavet, Jeraĥ, **21**
Hadoram, Uzal, Dikla, **22** Ebal, Abimael, Ŝeba, **23**
Ofir, Ĥavila, kaj Jobab. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj
de Joktan. **24** Ŝem, Arpaĥŝad, Ŝelaĥ, **25** Eber,
Peleg, Reu, **26** Serug, Naĥor, Teraĥ, **27** Abram
(tio estas Abraham). **28** La filoj de Abraham:
Isaak kaj Iŝmael. **29** Jen estas ilia genealogio:
de Iŝmael, la unuenaskito Nebajot, poste Kedar,
Adbeel, Mibsam, **30** Miŝma, Duma, Masa, Ĥadad,
Tema, **31** Jetur, Nafiŝ, kaj Kedma. Tio estas la filoj
de Iŝmael. **32** La filoj de Ketura, kromvirino de
Abraham, kiujn ŝi naskis: Zimran, Jokŝan, Medan,
Midjan, Jiŝbak, kaj Ŝuaĥ. Kaj la filoj de Jokŝan
estis Ŝeba kaj Dedan. **33** La filoj de Midjan: Efa,
Efer, Ĥanoĥ, Abida, kaj Eldaa. Ĉiuj ĉi tiuj estis la
filoj de Ketura. **34** Abraham naskigis Isaakon. La
filoj de Isaak: Esav kaj Izrael. **35** La filoj de Esav:
Elifaz, Reuel, Jeuŝ, Jalam, kaj Koraĥ. **36** La filoj de
Elifaz: Teman, Omar, Cefi, Gatam, Kenaz, Timna,
kaj Amalek. **37** La filoj de Reuel: Naĥat, Zeraĥ,
Ŝama, kaj Miza. **38** La filoj de Seir: Lotan, Ŝobal,
Cibeon, Ana, Diŝon, Ecer, kaj Diŝan. **39** La filoj de
Lotan: Ĥori kaj Homam; la fratino de Lotan estis
Timna. **40** La filoj de Ŝobal: Aljan, Manaĥat, Ebal,
Ŝefi, kaj Onam. La filoj de Cibeon: Aja kaj Ana. **41**
La filoj de Ana: Diŝon. La filoj de Diŝon: Ĥamran,
Eŝban, Jitran, kaj Keran. **42** La filoj de Ecer: Bilhan,
Zaavan, kaj Jaakan. La filoj de Diŝan: Uc kaj Aran.
43 Jen estas la reĝoj, kiuj reĝis en la lando de
Edom, antaŭ ol aperis reĝo ĉe la Izraelidoj: Bela,
filo de Beor; la nomo de lia urbo estis Dinhaba. **44**
Kaj Bela mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Jobab, filo
de Zeraĥ, el Bocra. **45** Kaj Joab mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Ĥuŝam, el la lando de la Temanidoj. **46**
Kaj Ĥuŝam mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Hadad,
filo de Bedad, kiu venkobatis la Midjanidojn sur la
kampo de Moab; la nomo de lia urbo estis Avit. **47**
Kaj Hadad mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Samla
el Masreka. **48** Kaj Samla mortis, kaj anstataŭ li
ekreĝis Ŝaul el Reĥobot ĉe la Rivero. **49** Kaj Ŝaul
mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Baal-Ĥanan, filo
de Aĥbor. **50** Kaj Baal-Ĥanan mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Hadad; la nomo de lia urbo estis Pai;
la nomo de lia edzino estis Mehetabel, filino de
Matred, filino de Me-Zahab. **51** Kaj Hadad mortis.
Tiam la ĉefoj de Edom estis: ĉefo Timna, ĉefo Alva,
ĉefo Jetet, **52** ĉefo Oholibama, ĉefo Ela, ĉefo Pinon,
53 ĉefo Kenaz, ĉefo Teman, ĉefo Mibcar, **54** ĉefo
Magdiel, ĉefo Iram. Tio estas la ĉefoj de Edom.

2 Jen estas la filoj de Izrael: Ruben, Simeon,
Levi, Jehuda, Isaĥar, Zebulun, **2** Dan, Jozef,
Benjamen, Naftali, Gad, kaj Aŝer. **3** La filoj de
Jehuda: Er, Onan, kaj Ŝela, tri naskiĝis al li de Bat-
Ŝua, la Kanaanidino. Er, la unuenaskito de Jehuda,
estis malbona antaŭ la Eternulo, kaj Li mortigis
lin. **4** Kaj lia bofilino Tamar naskis al li Perecon
kaj Zeraĥon. La nombro de ĉiuj filoj de Jehuda
estis kvin. **5** La filoj de Perec: Ĥecron kaj Ĥamul.
6 La filoj de Zeraĥ: Zimri, Etan, Heman, Kalkol,
kaj Dara; da ili ĉiuj estis kvin. **7** La filoj de Karmi:
Aĥan, kiu malĝojigis Izraelon, pekinte kontraŭ
anatemaĵo. **8** La filoj de Etan: Azarja. **9** La filoj de
Ĥecron, kiuj naskiĝis al li: Jeraĥmeel, Ram, kaj
Kelubaj. **10** Ram naskigis Aminadabon; Aminadab
naskigis Naĥŝonon, princon de la idoj de Jehuda;
11 Naĥŝon naskigis Salman; Salma naskigis Boazon;
12 Boaz naskigis Obedon; Obed naskigis Jiŝajon;
13 Jiŝaj naskigis sian unuenaskiton Eliab, la dua
estis Abinadab, la tria estis Ŝimea, **14** la kvara
estis Netanel, la kvina estis Radaj, **15** la sesa estis
Ocem, la sepa estis David. **16** Iliaj fratinoj estis:
Ceruja kaj Abigail. La filoj de Ceruja estis: Abiŝaj,
Joab, kaj Asahel — tri. **17** Abigail naskis Amasan;
la patro de Amasa estis Jeter, Iŝmaelido. **18** Kaleb,
filo de Ĥecron, naskigis de sia edzino Azuba kaj de
Jeriot; jen estas ŝiaj filoj: Jeŝer, Ŝobab, kaj Ardon.
19 Kiam mortis Azuba, Kaleb prenis al si Efratan,
kaj ŝi naskis al li Ĥuron. **20** Ĥur naskigis Urin; kaj
Uri naskigis Becalelon. **21** Poste Ĥecron envenis
al la filino de Maĥir, patro de Gilead; li prenis
ŝin, kiam li havis la aĝon de sesdek jaroj, kaj ŝi

naskis al li Segubon. 22 Segub naskigis Jairon, kaj
li havis dudek tri urbojn en la lando Gilead. 23
Sed la Geŝuranoj kaj Sirianoj forprenis de ili la
Vilaĝojn de Jair, Kenaton kaj ĝiajn dependaĵojn,
sesdek urbetojn. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Maĥir,
patro de Gilead. 24 Post la morto de Ĥecron en
Kaleb-Efrata la edzino de Ĥecron, Abija, naskis
al li Aŝĥuron, la fondinton de Tekoa. 25 La filoj
de Jeraĥmeel, unuenaskito de Ĥecron, estis: la
unuenaskito Ram, poste Buna, Oren, Ocem, kaj
Aĥija. 26 Jeraĥmeel havis ankaŭ alian edzinon,
ŝia nomo estis Atara; ŝi estis la patrino de Onam.
27 La filoj de Ram, la unuenaskito de Jeraĥmeel,
estis: Maac, Jamin, kaj Eker. 28 La filoj de Onam
estis: Ŝamaj kaj Jada. La filoj de Ŝamaj estis: Nadab
kaj Abiŝur. 29 La nomo de la edzino de Abiŝur
estis Abiĥail; ŝi naskis al li Aĥbanon kaj Molidon.
30 La filoj de Nadab estis: Seled kaj Apaim. Seled
mortis sen infanoj. 31 La filo de Apaim estis Jiŝei.
La filo de Jiŝei estis Ŝeŝan. La filo de Ŝeŝan estis
Aĥlaj. 32 La filoj de Jada, frato de Ŝamaj, estis:
Jeter kaj Jonatan. Jeter mortis sen infanoj. 33 La
filoj de Jonatan estis: Pelet kaj Zaza. Tio estis la
idoj de Jeraĥmeel. 34 Ŝeŝan ne havis filojn, sed
nur filinojn. Ŝeŝan havis sklavon Egipton, kies
nomo estis Jarĥa; 35 kaj Ŝeŝan donis sian filinon
kiel edzinon al sia sklavo Jarĥa, kaj ŝi naskis al
li Atajon. 36 Ataj naskigis Natanon; kaj Natan
naskigis Zabadon. 37 Zabad naskigis Eflalon; kaj
Eflal naskigis Obedon. 38 Obed naskigis Jehun,
kaj Jehu naskigis Azarjan. 39 Azarja naskigis
Ĥelecon; kaj Ĥelec naskigis Eleasan. 40 Eleasa
naskigis Sismajon; kaj Sismaj naskigis Ŝalumon.
41 Ŝalum naskigis Jekamjan; kaj Jekamja naskigis
Eliŝaman. 42 La filoj de Kaleb, frato de Jeraĥmeel:
lia unuenaskito Meŝa, kiu estis la fondinto de Zif;
kaj la filoj de Mareŝa, fondinto de Ĥebron. 43
La filoj de Ĥebron: Koraĥ, Tapuaĥ, Rekem, kaj
Ŝema. 44 Ŝema naskigis Raĥamon, fondinton de
Jorkeam; kaj Rekem naskigis Ŝamajon. 45 La filo
de Ŝamaj estis Maon; kaj Maon estis la fondinto
de Bet-Cur. 46 Kaj Efa, kromvirino de Kaleb, naskis
Ĥaranon, Mocan, kaj Gazezon; kaj Ĥaran naskigis
Gazezon. 47 La filoj de Jedaj estis: Regem, Jotam,
Geŝan, Pelet, Efa, kaj Ŝaaf. 48 Maaĥa, kromvirino
de Kaleb, naskis Ŝeberon kaj Tirĥanan. 49 Ŝi naskis
ankaŭ Ŝaafon, la fondinton de Madmana, Ŝevan, la
fondinton de Maĥbena kaj la fondinton de Gibea.
La filino de Kaleb estis Aĥsa. 50 Tio estis la idoj de
Kaleb: la filo de Ĥur, unuenaskito de Efrata: Ŝobal,
fondinto de Kirjat-Jearim, 51 Salma, fondinto de
Bet-Leĥem, Ĥaref, fondinto de Bet-Gader. 52 Ŝobal,
fondinto de Kirjat-Jearim, havis la filojn: Haroe,
duono de la Menuĥot. 53 La familioj de Kirjat-
Jearim estis: la Jetridoj, la Putidoj, la Ŝumatidoj, la
Miŝraidoj. De ĉi tiuj devenis la Coreaidoj kaj la
Eŝtaolidoj. 54 La idoj de Salma: la Bet-Leĥemanoj,
la Netofaanoj, la Atrotanoj de la domo de Joab,
la duono de la Manaĥatanoj, la Coreanoj; 55 kaj
la familioj de la skribistoj, kiuj loĝis en Jabec, la
Tiratidoj, Ŝimeatidoj, kaj Suĥatidoj; tio estis la
Kenidoj, kiuj devenis de Ĥamat, la fondinto de
Bet-Reĥab.

3 Jen estas la filoj de David, kiuj naskiĝis al
li en Ĥebron: la unuenaskito Amnon, de la
Jizreelanino Aĥinoam; la dua estis Daniel, de la
Karmelanino Abigail; 2 la tria estis Abŝalom,
filo de Maaĥa, filino de Talmaj, reĝo de Geŝur;
la kvara estis Adonija, filo de Ĥagit; 3 la kvina
estis Ŝefatja, de Abital; la sesa estis Jitream, de
lia edzino Egla; 4 ses naskiĝis al li en Ĥebron. Li
reĝis tie sep jarojn kaj ses monatojn; kaj tridek
tri jarojn li reĝis en Jerusalem. 5 Kaj jen estas
tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝimea, Ŝobab,
Natan, Salomono — ĉi tiuj kvar de Bat-Ŝua, filino
de Amiel; 6 Jibĥar, Eliŝama, Elifelet, 7 Noga,
Nefeg, Jafia, 8 Eliŝama, Eljada, kaj Elifelet — naŭ.
9 Tio estas ĉiuj filoj de David, krom la filoj de
kromvirinoj; kaj ilia fratino estis Tamar. 10 La
filo de Salomono estis Reĥabeam; la filo de ĉi
tiu estis Abija; la filo de ĉi tiu: Asa; la filo de ĉi
tiu: Jehoŝafat; 11 la filo de ĉi tiu: Joram; la filo
de ĉi tiu: Aĥazja; la filo de ĉi tiu: Joaŝ; 12 la filo
de ĉi tiu: Amacja; la filo de ĉi tiu: Azarja; la filo
de ĉi tiu: Jotam; 13 la filo de ĉi tiu: Aĥaz; la filo
de ĉi tiu: Ĥizkija; la filo de ĉi tiu: Manase; 14 la
filo de ĉi tiu: Amon; la filo de ĉi tiu: Joŝija. 15
La filoj de Joŝija estis: la unuenaskito Joĥanan,
la dua Jehojakim, la tria Cidkija, la kvara Ŝalum.
16 La filoj de Jehojakim: lia filo Jeĥonja, lia filo
Cidkija. 17 La filoj de Jeĥonja: Asir, lia filo Ŝealtiel,
18 Malkiram, Pedaja, Ŝenacar, Jekamja, Ĥoŝama,
kaj Nedabja. 19 La filoj de Pedaja: Zerubabel kaj
Ŝimei. La filoj de Zerubabel: Meŝulam, Ĥananja;
ilia fratino estis Ŝelomit; 20 ankaŭ ĉi tiuj kvin:
Ĥaŝuba, Ohel, Bereĥja, Ĥasadja, kaj Juŝab-Ĥesed.
21 La idoj de Ĥananja: Pelatja kaj Jeŝaja; la filoj de
Refaja, la filoj de Arnan, la filoj de Obadja, la filoj
de Ŝeĥanja. 22 La filo de Ŝeĥanja estis Ŝemaja; la
filoj de Ŝemaja: Ĥatuŝ, Jigal, Bariaĥ, Nearja, kaj
Ŝafat — ses. 23 La filoj de Nearja: Eljoenaj, Ĥizkija,
kaj Azrikam — tri. 24 La filoj de Eljoenaj: Hodavja,
Eljaŝib, Pelaja, Akub, Joĥanan, Delaja, kaj Anani —
sep.

4 La filoj de Jehuda estis: Perec, Ĥecron, Karmi,
Ĥur, kaj Ŝobal. **2** Reaja, filo de Ŝobal, naskigis
Jaĥaton; Jaĥat naskigis Aĥumajon kaj Lahadon;
tio estas la familioj de la Coreaidoj. **3** Kaj jen
estas la domanaro de Etam: Jizreel, Jiŝma, Jidbaŝ;
la nomo de ilia fratino estis Haclelponi; **4** kaj
Penuel, la fondinto de Gedor, kaj Ezer, la fondinto
de Ĥuŝa. Tio estas la idoj de Ĥur, unuenaskito
de Efrata, posedanto de Bet-Leĥem. **5** Aŝĥur,
fondinto de Tekoa, havis du edzinojn: Ĥela kaj
Naara. **6** Naara naskis al li Aĥuzamon, Ĥeferon,
Temnin, kaj Aĥaŝtarin; tio estas la filoj de Naara;
7 la filoj de Ĥela estis: Ceret, Coĥar, kaj Etnan. **8**
Koc naskigis Anubon, Cobeban, kaj la familiojn
de Aĥarĥel, filo de Harum. **9** Jabec estis la plej
estimata inter siaj fratoj. Lia patrino donis al li la
nomon Jabec, ĉar ŝi diris: En malĝojo mi naskis. **10**
Kaj Jabec vokis al Dio de Izrael, dirante: Ho, se Vi
min benus kaj vastigus miajn limojn, kaj Via mano
estus kun mi kaj forigus la malbonon, por ke mi
ne havu aflikton! Kaj Dio plenumis tion, pri kio li
petis. **11** Kelub, frato de Ŝuĥa, naskigis Meĥiron;
ĉi tiu estis la patro de Eŝton. **12** Eŝton naskigis
Bet-Rafan, Paseaĥon, kaj Teĥinan, fondinton de la
urbo Naĥaŝ; tio estas la loĝantoj de Reĥa. **13** La
filoj de Kenaz estis: Otniel kaj Seraja; la filo de
Otniel estis Ĥatat. **14** Meonotaj naskigis Ofran, kaj
Seraja naskigis Joabon, fondinton de la Valo de
Ĉarpentistoj; ĉar ili estis ĉarpentistoj. **15** La filoj
de Kaleb, filo de Jefune: Iru, Ela, kaj Naam; la filo
de Ela estis Kenaz. **16** La filoj de Jehalelel: Zif, Zifa,
Tirja, kaj Asarel. **17** La filoj de Ezra: Jeter, Mered,
Efer, kaj Jalon. Ŝi naskis Mirjamon, Ŝamajon,
kaj Jiŝbaĥon, la patron de Eŝtemoa; **18** dum lia
edzino la Judino naskis Jeredon, fondinton de
Gedor, Ĥeberon, fondinton de Soĥo, kaj Jekutielon,
fondinton de Zanoaĥ. Tiuj estis la filoj de Bitja,
filino de Faraono, kiun prenis Mered. **19** La filoj
de la edzino de Hodija, fratino de Naĥam: la patro
de Keila, la Garmano, kaj Eŝtemoa, la Maaĥatano.
20 La filoj de Ŝimon: Amnon, Rina, Ben-Ĥanan,
kaj Tilon; la filoj de Jiŝei: Zoĥet kaj Ben-Zoĥet.
21 La filoj de Ŝela, filo de Jehuda: Er, patro de
Leĥa, kaj Lada, patro de Mareŝa, kaj la familioj de
la tolfaristoj el la domo de Aŝbea; **22** kaj Jokim,
kaj la loĝantoj de Kozeba, kaj Joaŝ, kaj Saraf,
kiuj estis sinjoroj en Moab kaj poste revenis en
Bet-Leĥemon, laŭ antikvaj rakontoj. **23** Ili estis
potistoj, kaj loĝis inter ĝardenoj kaj brutejoj; ĉe
la reĝo ili tie loĝis por liaj laboroj. **24** La filoj de
Simeon: Nemuel, Jamin, Jarib, Zeraĥ, kaj Ŝaul.
25 La filo de ĉi tiu estis Ŝalum; la filo de ĉi tiu
estis Mibsam; la filo de ĉi tiu estis Miŝma. **26** La
filoj de Miŝma: lia filo Ĥamuel, lia filo Zakur, lia
filo Ŝimei. **27** Ŝimei havis dek ses filojn kaj ses
filinojn; sed liaj fratoj ne havis multe da filoj, kaj
ilia tuta parencaro ne tiel multiĝis, kiel la idaro
de Jehuda. **28** Ili loĝis en Beer-Ŝeba, Molada, kaj
Ĥacar-Ŝual, **29** en Bilha, Ecem, kaj Tolad, **30** en
Betuel, Ĥorma, kaj Ciklag, **31** en Bet-Markabot,
Ĥacar-Susim, Bet-Biri, kaj Ŝaaraim. Tio estis iliaj
urboj ĝis la reĝado de David. **32** Iliaj vilaĝoj estis:
Etam, Ain, Rimon, Toĥen, kaj Aŝan, kvin urboj; **33**
kaj ĉiuj iliaj vilaĝoj, kiuj estis ĉirkaŭ tiuj urboj, ĝis
Baal. Tie estis ilia loĝloko, kaj ili havis apartan
genealogian registron. **34** Kaj Meŝobab, Jamleĥ,
Joŝa, filo de Amacja, **35** Joel, Jehu, filo de Joŝibja,
filo de Seraja, filo de Asiel, **36** Eljoenaj, Jaakoba,
Jeŝoĥaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja, **37** Ziza, filo
de Ŝifi, filo de Alon, filo de Jedaja, filo de Ŝimri, filo
de Ŝemaja. **38** Ĉi tiuj, cititaj laŭ iliaj nomoj, estis
princoj en siaj familioj, kaj iliaj patrodomoj forte
vastiĝis. **39** Ili iris ĝis Gedor, ĝis la orienta flanko
de la valo, por serĉi paŝtejon por siaj ŝafoj; **40**
kaj ili trovis paŝtejon grasan kaj bonan, kaj teron
vastan, trankvilan, kaj kvietan, ĉar el la Ĥamidoj
estis tiuj, kiuj tie loĝis antaŭe. **41** Kaj venis tiuj,
kiuj ĵus estas cititaj, en la tempo de Ĥizkija, reĝo
de Judujo, kaj disbatis iliajn tendojn, kaj ankaŭ la
Meunojn, kiuj tie troviĝis, kaj ekstermis ilin por
ĉiam kaj ekloĝis sur ilia loko, ĉar tie estis paŝtejo
por iliaj ŝafoj. **42** Kaj el ili, el la idoj de Simeon,
kvincent homoj iris al la monto Seir; iliaj estroj
estis Pelatja, Nearja, Refaja, kaj Uziel, filoj de Jiŝei.
43 Kaj ili venkobatis la restintajn saviĝintojn de
Amalek kaj ekloĝis tie por ĉiam.

5 La filoj de Ruben, unuenaskito de Izrael. (Li
estis la unuenaskito; sed kiam li malhonoris
la liton de sia patro, lia unuenaskiteco estis
fordonita al la filoj de Jozef, filo de Izrael, kaj li
ne estis enskribita en la genealogian liston kiel
unuenaskito; **2** Jehuda estis la plej potenca inter
siaj fratoj, kaj la reganto devenis de li; sed la
unuenaskiteco estis donita al Jozef.) **3** La filoj
de Ruben, unuenaskito de Izrael: Ĥanoĥ, Palu,
Ĥecron, kaj Karmi. **4** La idoj de Joel: lia filo estis
Ŝemaja, lia filo estis Gog, lia filo estis Ŝimei, **5** lia
filo estis Miĥa, lia filo estis Reaja, lia filo estis
Baal, **6** lia filo estis Beera, kiun forkondukis en
kaptitecon Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio. Li estis
princo de la Rubenidoj. **7** Kaj liaj fratoj, laŭ iliaj
familioj, laŭ ilia genealogia listo, estis: Jeiel, la
ĉefo, Zeĥarja, **8** kaj Bela, filo de Azaz, filo de Ŝema,
filo de Joel. Li loĝis en Aroer, ĝis Nebo kaj Baal-
Meon. **9** Oriente li loĝis ĝis la komenco de la
dezerto ĉe la rivero Eŭfrato; ĉar ili havis multe da

brutoj en la lando Gilead. 10 En la tempo de Saul
ili militis kontraŭ la Hagaridoj, kaj ĉi tiuj enfalis
en iliajn manojn; kaj ili ekloĝis en la tendoj de
tiuj en la tuta orienta parto de Gilead. 11 La idoj
de Gad loĝis apude de ili, en la lando Baŝan, ĝis
Salĥa; 12 la ĉefo estis Joel, la dua estis Ŝafam,
poste Janaj kaj Ŝafat en Baŝan. 13 Iliaj fratoj, laŭ
iliaj patrodomoj: Miĥael, Meŝulam, Ŝeba, Joraj,
Jakan, Zia, kaj Eber — sep. 14 Jen estas la filoj
de Abiĥail, filo de Ĥuri, filo de Jaroaĥ, filo de
Gilead, filo de Miĥael, filo de Jeŝiŝaj, filo de Jaĥdo,
filo de Buz; 15 Aĥi, filo de Abdiel, filo de Guni,
estis ĉefo de ilia patrodomo. 16 Kaj ili loĝis en
Gilead en Baŝan kaj ĝiaj filinurboj, kaj sur ĉiuj
kampoj de Ŝaron, ĝis iliaj finoj. 17 Ĉiuj ili estis
genealogie enskribitaj en la tempo de Jotam, reĝo
de Judujo, kaj en la tempo de Jerobeam, reĝo de
Izrael. 18 La idoj de Ruben kaj la Gadidoj kaj la
duontribo de Manase havis da batalkapablaj viroj,
portantaj ŝildon kaj glavon, streĉantaj pafarkon,
kaj instruitaj por milito, kvardek kvar mil sepcent
sesdek, elirantojn en militistaro. 19 Ili militis
kontraŭ la Hagaridoj, kontraŭ Jetur, Nafiŝ, kaj
Nodab. 20 Kaj ili ricevis helpon kontraŭ ĉi tiuj;
kaj la Hagaridoj, kun ĉio, kion ili havis, estis
transdonitaj en iliajn manojn. Ĉar dum la milito
ili vokis al Dio, kaj Li aŭskultis ilian preĝon pro
tio, ke ili fidis Lin. 21 Kaj ili forkaptis la brutojn
de tiuj, kvindek mil kamelojn, ducent kvindek
mil ŝafojn, du mil azenojn, kaj cent mil homojn.
22 Multe da mortigitoj falis, ĉar de Dio estis la
milito. Kaj ili loĝis sur ilia loko ĝis la elpatrujigo.
23 La idoj de la duontribo de Manase loĝis en la
lando de Baŝan ĝis Baal-Ĥermon, Senir, kaj la
monto Ĥermon. Ili estis en granda nombro. 24 Kaj
jen estas la ĉefoj de iliaj patrodomoj: Efer, Jiŝei,
Eliel, Azriel, Jeremia, Hodavja, kaj Jaĥdiel, viroj
potencaj, viroj famaj, ĉefoj de siaj patrodomoj. 25
Sed ili defalis de Dio de iliaj patroj, kaj malĉaste
sekvis la diojn de la enlandaj popoloj, kiujn Dio
ekstermis antaŭ ili; 26 tial Dio de Izrael ekscitis
kontraŭ ili la spiriton de Pul, reĝo de Asirio, kaj
la spiriton de Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, kaj
li elpatrujigis la Rubenidojn, la Gadidojn, kaj la
duontribon de la Manaseidoj, kaj forkondukis
ilin en Ĥalaĥon, Ĥaboron, Haran, kaj al la rivero
Gozan ĝis la nuna tago.

6 La filoj de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 2 La
filoj de Kehat: Amram, Jichar, Ĥebron, kaj Uziel.
3 La infanoj de Amram: Aaron, Moseo, kaj Mirjam;
kaj la filoj de Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar, kaj
Itamar. 4 Eleazar naskigis Pineĥason, Pineĥas
naskigis Abiŝuan, 5 Abiŝua naskigis Bukin, Buki
naskigis Uzin, 6 Uzi naskigis Zeraĥjan, Zeraĥja
naskigis Merajoton, 7 Merajot naskigis Amarjan,
Amarja naskigis Aĥitubon, 8 Aĥitub naskigis
Cadokon, Cadok naskigis Aĥimaacon, 9 Aĥimaac
naskigis Azarjan, Azarja naskigis Joĥananon, 10
Joĥanan naskigis Azarjan (li estis tiu, kiu estis
pastro en la domo, kiun Salomono konstruis en
Jerusalem), 11 Azarja naskigis Amarjan, Amarja
naskigis Aĥitubon, 12 Aĥitub naskigis Cadokon,
Cadok naskigis Ŝalumon, 13 Ŝalum naskigis
Ĥilkijan, Ĥilkija naskigis Azarjan, 14 Azarja naskigis
Serajan, Seraja naskigis Jehocadakon. 15 Jehocadak
iris en kaptitecon, kiam la Eternulo elpatrujigis la
Judojn kaj la Jerusalemanojn per Nebukadnecar.
16 La filoj de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 17
Jen estas la nomoj de la filoj de Gerŝon: Libni
kaj Ŝimei. 18 La filoj de Kehat: Amram, Jichar,
Ĥebron, kaj Uziel. 19 La filoj de Merari: Maĥli
kaj Muŝi. Kaj jen estas la familioj de Levi laŭ iliaj
patrodomoj: 20 la idoj de Gerŝon: Libni; lia filo:
Jaĥat; lia filo: Zima; 21 lia filo: Joaĥ; lia filo: Ido;
lia filo: Zeraĥ; lia filo: Jeatraj. 22 La idoj de Kehat:
lia filo: Aminadab; lia filo: Koraĥ; lia filo: Asir; 23
lia filo: Elkana; lia filo: Ebjasaf; lia filo: Asir; 24
lia filo: Taĥat; lia filo: Uriel; lia filo: Uzija; lia filo:
Ŝaul. 25 La filoj de Elkana: Amasaj kaj Aĥimot. 26
Elkana: la idoj de Elkana: lia filo: Cofaj; lia filo:
Naĥat; 27 lia filo: Eliab; lia filo: Jeroĥam; lia filo:
Elkana. 28 La filoj de Samuel: la unuenaskito
Vaŝni, kaj Abija. 29 La idoj de Merari: Maĥli; lia
filo: Libni; lia filo: Ŝimei; lia filo: Uza; 30 lia filo:
Ŝimea; lia filo: Ĥagija; lia filo: Asaja. 31 Jen estas
tiuj, kiujn David starigis por kantado en la domo
de la Eternulo de post la tempo, kiam la sankta
kesto trovis tie ripozejon; 32 ili servadis antaŭ la
tabernaklo de kunveno per kantado, ĝis Salomono
konstruis la domon de la Eternulo en Jerusalem;
kaj ili stariĝadis al sia servado laŭ sia regularo; 33
jen estas tiuj, kiuj stariĝadis, kaj iliaj filoj: el la
Kehatidoj estis la kantisto Heman, filo de Joel,
filo de Samuel, 34 filo de Elkana, filo de Jeroĥam,
filo de Eliel, filo de Toaĥ, 35 filo de Cuf, filo de
Elkana, filo de Maĥat, filo de Amasaj, 36 filo de
Elkana, filo de Joel, filo de Azarja, filo de Cefanja,
37 filo de Taĥat, filo de Asir, filo de Ebjasaf, filo de
Koraĥ, 38 filo de Jichar, filo de Kehat, filo de Levi,
filo de Izrael. 39 Kaj lia frato Asaf, kiu staradis
dekstre de li, Asaf, filo de Bereĥja, filo de Ŝimea,
40 filo de Miĥael, filo de Baaseja, filo de Malkija, 41
filo de Etni, filo de Zeraĥ, filo de Adaja, 42 filo de
Etan, filo de Zima, filo de Ŝimei, 43 filo de Jaĥat,
filo de Gerŝon, filo de Levi. 44 La idoj de Merari,
iliaj fratoj, staradis maldekstre: Etan, filo de Kiŝi,

filo de Abdi, filo de Maluĥ, 45 filo de Ĥaŝabja,
filo de Amacja, filo de Ĥilkija, 46 filo de Amci,
filo de Bani, filo de Ŝemer, 47 filo de Maĥli, filo
de Muŝi, filo de Merari, filo de Levi. 48 Kaj iliaj
fratoj, la Levidoj, estis destinitaj por ĉiuj servoj
en la tabernaklo de la domo de Dio. 49 Aaron kaj
liaj filoj incensadis sur la altaro de bruloferoj kaj
sur la altaro de incensado; ili estis destinitaj por
ĉiuj servoj en la plejsanktejo, kaj por pekliberigi
Izraelon, konforme al ĉio, kion ordonis Moseo,
servanto de Dio. 50 Kaj jen estas la idoj de Aaron:
lia filo: Eleazar; lia filo: Pineĥas; lia filo: Abiŝua; 51
lia filo: Buki; lia filo: Uzi; lia filo: Zeraĥja; 52 lia
filo: Merajot; lia filo: Amarja; lia filo: Aĥitub; 53
lia filo: Cadok; lia filo: Aĥimaac. 54 Kaj jen estas
iliaj loĝlokoj, laŭ iliaj vilaĝoj en iliaj limoj: al la
idoj de Aaron, al la familioj de la Kehatidoj, ĉar al
ili destinis la loto, 55 oni donis Ĥebronon, en la
lando de Jehuda, kaj ĝiajn antaŭurbojn ĉirkaŭ ĝi;
56 sed la kampon de tiu urbo kaj ĝiajn vilaĝojn oni
donis al Kaleb, filo de Jefune. 57 Al la idoj de Aaron
oni donis la urbojn de rifuĝo: Ĥebronon, Libnan
kaj ĝiajn antaŭurbojn, Jatiron, Eŝtemoan kaj ĝiajn
antaŭurbojn, 58 Ĥilenon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
Debiron kaj ĝiajn antaŭurbojn, 59 Aŝanon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Bet-Ŝemeŝon kaj ĝiajn antaŭurbojn;
60 kaj de la tribo de Benjamen: Geban kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Alemeton kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj
Anatoton kaj ĝiajn antaŭurbojn. La nombro de
ĉiuj iliaj urboj en iliaj familioj estis dek tri urboj.
61 Al la idoj de Kehat, kiuj restis el la familio de
la tribo, oni donis de la duontribo de Manase
laŭlote dek urbojn. 62 Al la idoj de Gerŝon laŭ iliaj
familioj oni donis de la tribo Isaĥar, de la tribo
Aŝer, de la tribo Naftali, kaj de la tribo Manase en
Baŝan dek tri urbojn. 63 Al la idoj de Merari laŭ
iliaj familioj oni donis de la tribo Ruben, de la
tribo Gad, kaj de la tribo Zebulun laŭlote dek du
urbojn. 64 Kaj la Izraelidoj donis al la Levidoj la
urbojn kaj iliajn antaŭurbojn. 65 Ili donis laŭlote
de la tribo de la Jehudaidoj, de la tribo de la
Simeonidoj, kaj de la tribo de la Benjamenidoj
tiujn urbojn, kiujn ili nomis laŭ la nomoj. 66 Al
kelkaj familioj el la idoj de Kehat oni donis urbojn,
apartenontajn al ili, de la tribo Efraim. 67 Kaj oni
donis al ili la urbojn de rifuĝo: Ŝeĥemon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, sur la monto de Efraim, Gezeron
kaj ĝiajn antaŭurbojn, 68 Jokmeamon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Bet-Ĥoronon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
69 Ajalonon kaj ĝiajn antaŭurbojn, Gat-Rimonon
kaj ĝiajn antaŭurbojn; 70 kaj de la duontribo de
Manase: Aneron kaj ĝiajn antaŭurbojn, Bileamon
kaj ĝiajn antaŭurbojn. Tio estis por la restintaj
familioj de la Kehatidoj. 71 Al la idoj de Gerŝon oni
donis de la familioj de la duontribo de Manase:
Golanon en Baŝan kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj
Aŝtaroton kaj ĝiajn antaŭurbojn; 72 de la tribo
Isaĥar: Kedeŝon kaj ĝiajn antaŭurbojn, Dabraton
kaj ĝiajn antaŭurbojn, 73 Ramoton kaj ĝiajn
antaŭurbojn, kaj Anemon kaj ĝiajn antaŭurbojn;
74 de la tribo Aŝer: Maŝalon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
Abdonon kaj ĝiajn antaŭurbojn, 75 Ĥukokon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Reĥobon kaj ĝiajn
antaŭurbojn; 76 de la tribo Naftali: Kedeŝon
en Galileo kaj ĝiajn antaŭurbojn, Ĥamonon kaj
ĝiajn antaŭurbojn, kaj Kirjataimon kaj ĝiajn
antaŭurbojn. 77 Al la ceteraj idoj de Merari oni
donis de la tribo Zebulun: Rimonon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, kaj Taboron kaj ĝiajn antaŭurbojn;
78 kaj transe de Jordan, kontraŭ Jeriĥo, oriente
de Jordan, oni donis de la tribo Ruben: Beceron
en la dezerto kaj ĝiajn antaŭurbojn, Jahacon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, 79 Kedemoton kaj ĝiajn
antaŭurbojn, kaj Mefaaton kaj ĝiajn antaŭurbojn;
80 kaj de la tribo Gad: Ramoton en Gilead kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Maĥanaimon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
81 Ĥeŝbonon kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Jazeron
kaj ĝiajn antaŭurbojn.

7 La filoj de Isaĥar estis: Tola, Pua, Jaŝub,
kaj Ŝimron — kvar. 2 La idoj de Tola: Uzi,
Refaja, Jeriel, Jaĥmaj, Jibsam, kaj Ŝemuel, ĉefoj
de patrodomoj de Tola, kuraĝaj militistoj en siaj
generacioj; ilia nombro en la tempo de David
estis dudek du mil sescent. 3 La idoj de Uzi:
Jizraĥja; la idoj de Jizraĥja: Miĥael, Obadja, Joel,
kaj Jiŝija — kune kvin patrodomoj. 4 Kun ili,
laŭ iliaj generacioj, laŭ iliaj patrodomoj, estis
da militistoj armitaj por milito tridek ses mil;
ĉar ili havis multe da edzinoj kaj infanoj. 5
Da iliaj fratoj, en ĉiuj familioj de Isaĥar, estis
okdek sep mil batalkapabluloj, ĉiuj enskribitaj
en la genealogiajn listojn. 6 Ĉe Benjamen: Bela,
Beĥer, kaj Jediael — tri. 7 La idoj de Bela: Ecbon,
Uzi, Uziel, Jerimot, kaj Iri — kvin patrodomoj,
militkapablaj. En la genealogiaj listoj ili prezentis
la nombron de dudek du mil tridek kvar. 8 La idoj
de Beĥer: Zemira, Joaŝ, Eliezer, Eljoenaj, Omri,
Jeremot, Abija, Anatot, kaj Alemet; ĉiuj ili estis la
filoj de Beĥer. 9 En la listoj, laŭ ilia genealogio,
laŭ iliaj patrodomoj, estis dudek mil ducent
batalkapabluloj. 10 La idoj de Jediael: Bilhan; la
idoj de Bilhan: Jeuŝ, Benjamen, Ehud, Kenaana,
Zetan, Tarŝiŝ, kaj Aĥiŝaĥar. 11 Ĉiuj ili estis la idoj
de Jediael, laŭ patrodomoj, batalkapabluloj, dek
sep mil ducent armitaj por milito. 12 Ŝupim kaj
Ĥupim, idoj de Ir; Ĥuŝim, idoj de Aĥer. 13 La

filoj de Naftali: Jaĥciel, Guni, Jecer, kaj Ŝalum,
filoj de Bilha. 14 La filoj de Manase: Asriel, kiun
naskis lia kromvirino, Sirianino; ŝi naskis ankaŭ
Maĥiron, la patron de Gilead. 15 Maĥir prenis
edzinon el la domanaro de Ĥupim kaj Ŝupim; la
nomo de lia fratino estis Maaĥa. La nomo de la
dua estis Celofĥad. Celofĥad havis nur filinojn.
16 Kaj Maaĥa, la edzino de Maĥir, naskis filon
kaj donis al li la nomon Pereŝ; la nomo de lia
frato estis Ŝereŝ; liaj filoj estis Ulam kaj Rekem.
17 La filo de Ulam estis Bedan. Tio estas la filoj
de Gilead, filo de Maĥir, filo de Manase. 18 Lia
fratino Moleĥet naskis Iŝ-Hodon, Abiezeron, kaj
Maĥlan. 19 La filoj de Ŝemida estis: Aĥjan, Ŝeĥem,
Likĥi, kaj Aniam. 20 La idoj de Efraim: Ŝutelaĥ,
kaj lia filo Bered, kaj lia filo Taĥat, kaj lia filo
Eleada, kaj lia filo Taĥat, 21 kaj lia filo Zabad, kaj
lia filo Ŝutelaĥ, kaj Ezer, kaj Elead. Kaj mortigis
ilin la loĝantoj de Gat, la indiĝenoj de la lando,
kiam ili iris, por forpreni iliajn brutojn. 22 Kaj
ilia patro Efraim funebris longan tempon, kaj liaj
fratoj venis, por konsoli lin. 23 Kaj li envenis al sia
edzino, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj donis
al li la nomon Beria, ĉar malfeliĉo okazis en lia
domo. 24 Lia filino estis Ŝeera. Ŝi konstruis Bet-
Ĥoronon, la malsupran kaj la supran, kaj Uzen-
Ŝeeran. 25 Kaj lia filo estis Refaĥ, lia filo estis
Reŝef, lia filo estis Telaĥ, lia filo estis Taĥan, 26
lia filo estis Ladan, lia filo estis Amihud, lia filo
estis Eliŝama, 27 lia filo estis Nun, lia filo estis
Josuo. 28 Ilia posedaĵo kaj loĝloko estis Bet-El kaj
ĝiaj filinurboj, oriente Naaran, okcidente Gezer
kun ĝiaj filinurboj, kaj Ŝeĥem kun ĝiaj filinurboj,
ĝis Aza kun ĝiaj filinurboj; 29 ĉe la flanko de la
Manaseidoj: Bet-Ŝean kun ĝiaj filinurboj, Taanaĥ
kun ĝiaj filinurboj, Megido kun ĝiaj filinurboj,
Dor kun ĝiaj filinurboj. En tiuj lokoj loĝis la idoj
de Jozef, filo de Izrael. 30 La filoj de Aŝer: Jimna,
Jiŝva, Jiŝvi, Beria; ilia fratino estis Seraĥ. 31 La
filoj de Beria: Ĥeber, kaj Malkiel, kiu estis la patro
de Birzait. 32 Ĥeber naskis Jafleton, Ŝomeron,
Ĥotamon, kaj Ŝuan, ilian fratinon. 33 La filoj de
Jaflet: Pasaĥ, Bimhal, kaj Aŝvat. Tio estas la filoj de
Jaflet. 34 La filoj de Ŝemer: Aĥi, Rohaga, Jeĥuba,
kaj Aram. 35 La filoj de lia frato Helem: Cofaĥ,
Jimna, Ŝeleŝ, kaj Amal. 36 La filoj de Cofaĥ: Suaĥ,
Ĥarnefer, Ŝual, Beri, Jimra, 37 Becer, Hod, Ŝama,
Ŝilŝa, Jitran, kaj Beera. 38 La filoj de Jeter: Jefune,
Pispa, kaj Ara. 39 La filoj de Ula: Araĥ, Ĥaniel,
kaj Ricja. 40 Ĉiuj ĉi tiuj estis idoj de Aŝer, ĉefoj
de patrodomoj, elektitaj, kuraĝaj militistoj, ĉefaj
estroj. Ili estis enskribitaj en la genealogia listo,
en la militistaro, por milito; ilia nombro estis
dudek ses mil viroj.

8 De Benjamen naskiĝis: Bela, lia unuenaskito,
Aŝbel, la dua, Aĥraĥ, la tria; 2 Noĥa estis la
kvara, kaj Rafa estis la kvina. 3 La filoj de Bela estis:
Adar, Gera, Abihud, 4 Abiŝua, Naaman, Aĥoaĥ, 5
Gera, Ŝefufan, kaj Ĥuram. 6 Jen estas la filoj de
Ehud, kiuj estis ĉefoj de patrodomoj, kiuj loĝis en
Geba kaj elmigris en Manaĥaton: 7 Naaman, Aĥija,
Gera; ĉi tiu elmigrigis ilin, kaj li naskigis Uzan
kaj Aĥiĥudon. 8 Ŝaĥaraim naskigis sur la kampoj
de Moab, post kiam li forigis de si siajn edzinojn
Ĥuŝim kaj Baara. 9 Li naskigis de sia edzino Ĥodeŝ:
Jobabon, Cibjan, Meŝan, Malkamon, 10 Jeucon,
Ŝoĥjan, kaj Mirman. Tio estis liaj filoj, ĉefoj de
patrodomoj. 11 De Ĥuŝim li naskigis Abitubon kaj
Elpaalon. 12 La filoj de Elpaal: Eber, Miŝeam, kaj
Ŝemer; ĉi tiu konstruis Onon kaj Lodon kaj ĝiajn
filinurbojn; 13 kaj Beria, kaj Ŝema. Ili estis la ĉefoj
de patrodomoj de la loĝantoj de Ajalon; ili elpelis
la loĝantojn de Gat. 14 Aĥjo, Ŝaŝak, Jeremot, 15
Zebadja, Arad, Eder, 16 Miĥael, Jiŝpa, kaj Joĥa
estis la filoj de Beria. 17 Zebadja, Meŝulam, Ĥizki,
Ĥeber, 18 Jiŝmeraj, Jizlia, kaj Jobab estis la filoj de
Elpaal. 19 Jakim, Ziĥri, Zabdi, 20 Elienaj, Ciltaj,
Eliel, 21 Adaja, Beraja, kaj Ŝimrat estis la filoj
de Ŝimei. 22 Jiŝpan, Eber, Eliel, 23 Abdon, Ziĥri,
Ĥanan, 24 Ĥananja, Elam, Antotija, 25 Jifdeja, kaj
Penuel estis la filoj de Ŝaŝak. 26 Ŝamŝeraj, Ŝeĥarja,
Atalja, 27 Jaareŝja, Elija, kaj Ziĥri estis la filoj de
Jeroĥam. 28 Tio estis la ĉefoj de patrodomoj, ĉefoj
laŭ siaj generacioj; ili loĝis en Jerusalem. 29 En
Gibeon loĝis: la fondinto de Gibeon — la nomo de
lia edzino estis Maaĥa — 30 kaj lia unuenaskita
filo Abdon, Cur, Kiŝ, Baal, Nadab, 31 Gedor, Aĥjo,
kaj Zeĥer. 32 Miklot naskigis Ŝiman. Ankaŭ ili
apud siaj fratoj enloĝiĝis en Jerusalem kun siaj
fratoj. 33 Ner naskigis Kiŝon, Kiŝ naskigis Saulon,
Saul naskigis Jonatanon, Malki-Ŝuan, Abinadabon,
kaj Eŝbaalon. 34 La filo de Jonatan estis Merib-
Baal, kaj Merib-Baal naskigis Miĥan. 35 La filoj de
Miĥa estis Piton, Meleĥ, Taarea, kaj Aĥaz. 36 Aĥaz
naskigis Jehoadan; Jehoada naskigis Alemeton,
Azmaveton, kaj Zimrin; Zimri naskigis Mocan.
37 Moca naskigis Binean; lia filo estis Rafa, lia
filo estis Eleasa, lia filo estis Acel. 38 Acel havis
ses filojn; jen estas iliaj nomoj: Azrikam, Boĥru,
Iŝmael, Ŝearja, Obadja, kaj Ĥanan. Ĉiuj ĉi tiuj estis
la filoj de Acel. 39 La filoj de lia frato Eŝek: lia
unuenaskito estis Ulam, la dua estis Jeuŝ, kaj la
tria estis Elifelet. 40 La filoj de Ulam estis kuraĝaj
militistoj, pafarkistoj, kaj ili havis multe da filoj

kaj nepoj: cent kvindek. Ĉiuj ĉi tiuj estis el la
Benjamenidoj.

9 Ĉiuj Izraelidoj estis kalkulitaj, kaj ili estis
enskribitaj en la libro de la reĝoj de Izrael.
La Judojn oni forkondukis en Babelon pro iliaj
malbonagoj. **2** La unuaj loĝantoj, kiuj loĝis en siaj
posedaĵoj, en siaj urboj, estis Izraelidoj, pastroj,
Levidoj, kaj Netinoj. **3** En Jerusalem loĝis parto de
la idoj de Jehuda, de la idoj de Benjamen, kaj de
la idoj de Efraim kaj de Manase: **4** Utaj, filo de
Amihud, filo de Omri, filo de Imri, filo de Bani, el
la idoj de Perec, filo de Jehuda; **5** kaj el la Ŝiloanoj:
Asaja, la unuenaskito, kaj liaj filoj; **6** el la idoj
de Zeraĥ: Jeuel, kaj iliaj fratoj, sescent naŭdek;
7 el la Benjamenidoj: Salu, filo de Meŝulam, filo
de Hodavja, filo de Hasenua, **8** kaj Jibneja, filo
de Jeroĥam, Ela, filo de Uzi, filo de Miĥri, kaj
Meŝulam, filo de Ŝefatja, filo de Reuel, filo de
Jibnija; **9** kaj iliaj fratoj laŭ sia deveno, naŭcent
kvindek ses. Ĉiuj ĉi tiuj estis ĉefoj de patrodomoj
en siaj patrodomoj. **10** Kaj el la pastroj: Jedaja,
Jehojarib, Jaĥin; **11** Azarja, filo de Ĥilkija, filo de
Meŝulam, filo de Cadok, filo de Merajot, filo de
Aĥitub, estro en la domo de Dio; **12** kaj Adaja,
filo de Jeroĥam, filo de Paŝĥur, filo de Malkija,
kaj Maasaj, filo de Adiel, filo de Jaĥzera, filo de
Meŝulam, filo de Meŝilemit, filo de Imer; **13** kaj
iliaj fratoj, ĉefoj de siaj patrodomoj, mil sepcent
sesdek, tre lertaj en la laboro de la servado en
la domo de Dio. **14** El la Levidoj: Ŝemaja, filo de
Ĥaŝub, filo de Azrikam, filo de Ĥaŝabja, el la idoj de
Merari; **15** kaj Bakbakar, Ĥereŝ, Galal, Matanja, filo
de Miĥa, filo de Ziĥri, filo de Asaf, **16** Obadja, filo
de Ŝemaja, filo de Galal, filo de Jedutun, Bereĥja,
filo de Asa, filo de Elkana, kiu loĝis en la vilaĝoj
de la Netofaanoj. **17** Kaj la pordegistoj: Ŝalum,
Akub, Talmon, Aĥiman, kaj iliaj fratoj; Ŝalum
estis la ĉefo. **18** Kaj ĝis nun ĉe la reĝa pordego,
oriente, ili estas pordegistoj el la anaro de la
Levidoj. **19** Ŝalum, filo de Kore, filo de Ebjasaf,
filo de Koraĥ, kaj liaj fratoj el lia patrodomo, la
Koraĥidoj, laŭ sia ofico estis gardistoj de la sojloj
de la tabernaklo, kiel iliaj patroj ĉe la restejo de la
Eternulo estis gardistoj de la eniro. **20** Pineĥas,
filo de Eleazar, en la antaŭa tempo estis ilia estro,
kaj la Eternulo estis kun li. **21** Zeĥarja, filo de
Meŝelemja, estis pordisto ĉe la tabernaklo de
kunveno. **22** La tuta nombro de tiuj, kiuj estis
elektitaj kiel pordegistoj ĉe la sojloj, estis ducent
dek du. Ili estis enregistritaj laŭ siaj vilaĝoj. Ilin
starigis David, kaj Samuel, la antaŭvidisto, pro ilia
fideleco. **23** Ili kaj iliaj filoj estis gardistoj de la
pordegoj en la domo de la Eternulo, la domo de
la tabernaklo, laŭ deĵoroj. **24** Ĉe la kvar flankoj
estis la pordegistoj: oriente, okcidente, norde,
kaj sude. **25** Iliaj fratoj estis en siaj vilaĝoj, kaj ili
devis nur de tempo al tempo, unu fojon en sep
tagoj, veni al ili. **26** Ĉar konstante estis kvar estroj
de pordegistoj, ili estis Levidoj; ili estis super la
ĉambroj kaj super la trezoroj en la domo de Dio.
27 Ili noktadis ĉirkaŭ la domo de Dio, ĉar ili havis
la devon gardi, kaj ili devis malfermi ĉiumatene.
28 Parto el ili estis super ĉiuj vazoj de la servado,
laŭkalkule ili enportadis kaj laŭkalkule elportadis.
29 Parto el ili estis komisiita pri la ceteraj vazoj kaj
pri ĉiuj sanktaj objektoj, pri la faruno, la vino, la
oleo, la olibano, kaj la aromaĵoj. **30** El la pastridoj
kelkaj pretigadis la ŝmiraĵojn el aromaĵoj. **31** Al
Matitja el la Levidoj, kiu estis unuenaskito de
Ŝalum, Koraĥido, estis komisiitaj la aferoj de la
patoj. **32** Al parto de la Kehatidoj, iliaj fratoj,
estis komisiitaj la panoj de propono, kiujn ili
devis pretigi por ĉiu sabato. **33** La kantistoj, ĉefoj
de patrodomoj inter la Levidoj, estis liberaj de
servado en la ĉambroj, ĉar tage kaj nokte ili devis
sin okupadi per sia arto. **34** Tio estas la ĉefoj de
patrodomoj de la Levidoj en siaj generacioj. Ili
loĝis en Jerusalem. **35** En Gibeon loĝis: Jeiel, la
fondinto de Gibeon — la nomo de lia edzino estis
Maaĥa — **36** kaj lia unuenaskita filo Abdon, kaj
Cur, Kiŝ, Baal, Ner, Nadab, **37** Gedor, Aĥjo, Zeĥarja,
kaj Miklot. **38** Miklot naskigis Ŝimamon. Ili ankaŭ
apud siaj fratoj enloĝiĝis en Jerusalem kun siaj
fratoj. **39** Ner naskigis Kiŝon, Kiŝ naskigis Saulon,
Saul naskigis Jonatanon, Malki-Ŝuan, Abinadabon,
kaj Eŝbaalon. **40** La filo de Jonatan estis Merib-
Baal, kaj Merib-Baal naskigis Miĥan. **41** La filoj de
Miĥa estis: Piton, Meleĥ, kaj Taĥrea, **42** kaj Aĥaz
— li naskigis Jaaran, Jaara naskigis Alemeton,
Azmaveton, kaj Zimrin; Zimri naskigis Mocan;
43 Moca naskigis Binean; lia filo estis Refaja, lia
filo estis Eleasa, lia filo estis Acel. **44** Acel havis
ses filojn; jen estas iliaj nomoj: Azrikam, Boĥru,
Iŝmael, Ŝearja, Obadja, kaj Ĥanan. Tio estis la filoj
de Acel.

10 Dume la Filiŝtoj batalis kontraŭ Izrael; kaj
la Izraelidoj forkuris de la Filiŝtoj, kaj falis
mortigitaj sur la monto Gilboa. **2** Kaj la Filiŝtoj
kuratingis Saulon kaj liajn filojn; kaj la Filiŝtoj
mortigis Jonatanon kaj Abinadabon kaj Malki-
Ŝuan, filojn de Saul. **3** La batalo fortiĝis kontraŭ
Saul; kaj la arkpafistoj trovis lin, kaj li estis
vundita de la arkpafistoj. **4** Tiam Saul diris al sia
armilportisto: Eltiru vian glavon, kaj trapiku min
per ĝi, por ke ne venu tiuj necirkumciditoj kaj ne
mokmalhonoru min. Sed lia armilportisto ne volis,

ĉar li forte timis. Tiam Saul prenis sian glavon
kaj faligis sin sur ĝin. 5 Kiam lia armilportisto
vidis, ke Saul mortis, li ankaŭ faligis sin sur la
glavon kaj mortis. 6 Tiamaniere mortis Saul kaj
liaj tri filoj, kaj lia tuta domo kune mortis. 7
Kiam ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis en la valo, vidis,
ke oni forkuras kaj ke Saul kaj liaj filoj mortis,
tiam ili forlasis siajn urbojn kaj forkuris; kaj venis
la Filiŝtoj kaj enloĝiĝis en ili. 8 En la sekvanta
tago venis la Filiŝtoj, por senvestigi la mortigitojn,
kaj ili trovis Saulon kaj liajn filojn falintajn sur
la monto Gilboa. 9 Kaj ili senvestigis lin kaj
prenis lian kapon kaj liajn armilojn kaj sendis en
la landon de la Filiŝtoj ĉirkaŭen, por anonci al
iliaj idoloj kaj al la popolo. 10 Kaj ili metis liajn
armilojn en la domon de siaj dioj, kaj lian kranion
ili alfiksis en la domo de Dagon. 11 Kiam la tuta
Jabeŝ en Gilead aŭdis pri ĉio, kion faris la Filiŝtoj
al Saul, 12 tiam leviĝis ĉiuj kuraĝuloj, kaj prenis
la korpon de Saul kaj la korpojn de liaj filoj kaj
alportis lin en Jabeŝon, kaj enterigis iliajn ostojn
sub la kverko en Jabeŝ, kaj fastis dum sep tagoj. 13
Tiamaniere mortis Saul pro siaj malbonagoj, kiujn
li faris antaŭ la Eternulo, ne plenumante la vorton
de la Eternulo; ankaŭ pro tio, ke li turnis sin al
antaŭdiristino, por demandi, 14 sed ne demandis
la Eternulon. Pro tio Li mortigis lin, kaj transdonis
la reĝadon al David, filo de Jiŝaj.

11 Kaj kunvenis ĉiuj Izraelidoj al David en
Ĥebronon, kaj diris: Jen ni estas via osto
kaj via karno. 2 Ankaŭ hieraŭ kaj antaŭhieraŭ,
kiam Saul estis ankoraŭ reĝo, vi elkondukadis
kaj enkondukadis Izraelon; kaj la Eternulo, via
Dio, diris al vi: Vi paŝtos Mian popolon Izrael,
kaj vi estos estro de Mia popolo Izrael. 3 Kaj ĉiuj
plejaĝuloj de Izrael venis al la reĝo en Ĥebronon,
kaj David faris kun ili interligon en Ĥebron
antaŭ la Eternulo; kaj ili sanktoleis Davidon reĝo
super Izrael, konforme al la vorto de la Eternulo
per Samuel. 4 Kaj David kaj ĉiuj Izraelidoj iris
en Jerusalemon (tio estas, en Jebuson). Tie la
Jebusidoj estis la loĝantoj de la lando. 5 Kaj la
loĝantoj de Jebus diris al David: Vi ne eniros ĉi
tien. Sed David venkoprenis la fortikaĵon Cion,
tio estas, la urbon de David. 6 Kaj David diris:
Kiu la unua venkobatos la Jebusidojn, tiu estos
ĉefo kaj estro. Kaj la unua supreniris Joab, filo
de Ceruja, kaj li fariĝis ĉefo. 7 Kaj David ekloĝis
en tiu fortikaĵo; pro tio oni donis al ĝi la nomon:
Urbo de David. 8 Kaj li ĉirkaŭkonstruis la urbon
ĉiuflanke, de Milo en la tuta ĉirkaŭo; kaj Joab
restarigis la ceterajn partojn de la urbo. 9 Kaj
David fariĝadis ĉiam pli kaj pli granda, kaj la
Eternulo Cebaot estis kun li. 10 Jen estas la ĉefaj
herooj, kiuj estis ĉe David, kaj kiuj tenis sin forte
kun li dum lia reĝado, kune kun la tuta Izrael,
por reĝigi lin super Izrael konforme al la vorto de
la Eternulo. 11 Jen estas la nombro de la herooj,
kiuj estis ĉe David: Jaŝobeam, filo de Ĥaĥmoni,
estro de la tridek; li levis sian lancon kontraŭ
tricent kaj mortigis ilin per unu fojo. 12 Post li
estis Eleazar, filo de Dodo, la Aĥoĥido; li estis
el la tri herooj. 13 Li estis kun David en Pas-
Damim, kie la Filiŝtoj kolektiĝis por batalo; tie
estis kampoparto plena de hordeo; kaj la popolo
forkuris antaŭ la Filiŝtoj. 14 Sed tiuj stariĝis meze
de la kampoparto, kaj savis ĝin kaj venkobatis la
Filiŝtojn; kaj la Eternulo helpis per granda helpo.
15 Kaj tri el la tridek ĉefoj iris sur la rokon al
David, en la kavernon Adulam, dum la tendaro de
la Filiŝtoj staris en la valo Refaim. 16 David tiam
estis en la fortikaĵo, kaj la garnizono de la Filiŝtoj
estis tiam en Bet-Leĥem. 17 Kaj David esprimis
deziron kaj diris: Kiu trinkigus al mi akvon el la
puto Bet-Leĥema, kiu estas apud la pordego? 18
Tiam tiuj tri trarompe penetris en la tendaron de
la Filiŝtoj, ĉerpis akvon el la puto Bet-Leĥema, kiu
estis apud la pordego, prenis kaj alportis al David.
Sed David ne volis trinki ĝin; li elverŝis ĝin al la
Eternulo, 19 kaj diris: Gardu min mia Dio, ke mi
ne faru tion: ĉu mi trinku la sangon de tiuj viroj,
kiuj riskis sian vivon? ĉar kun risko por sia vivo ili
alportis ĝin. Kaj li ne volis trinki ĝin. Tion faris la
tri herooj. 20 Abiŝaj, frato de Joab, estis estro de
tiuj tri; li mortigis per sia lanco tricent homojn,
kaj li havis gloran nomon inter la tri. 21 El la tri li
estis honorata de du kaj estis ilia estro, sed en
la trion li ne eniris. 22 Benaja, filo de Jehojada,
filo de homo kuraĝa, granda pro siaj faroj, el
Kabceel: li mortigis la du fortulojn de Moab; li
ankaŭ malsupreniris, kaj mortigis leonon en kavo
en neĝa tago. 23 Li ankaŭ mortigis Egipton, viron,
kiu havis la alton de kvin ulnoj; en la mano de
la Egipto estis lanco kiel rultrabo de teksisto;
li aliris al li kun bastono, elŝiris la lancon el la
mano de la Egipto, kaj mortigis lin per lia propra
lanco. 24 Tion faris Benaja, filo de Jehojada. Kaj li
havis gloran nomon inter la tri herooj. 25 Inter la
tridek li estis plej honorata, sed en la trion li ne
eniris. Kaj David faris lin lia korpogardistestro.
26 La ĉefaj militistoj estis: Asahel, frato de Joab,
Elĥanan, filo de Dodo, el Bet-Leĥem, 27 Ŝamot, la
Harorano, Ĥelec, la Pelonano, 28 Ira, filo de Ikeŝ,
la Tekoaano, Abiezer, la Anatotano, 29 Sibĥaj, la
Ĥuŝaido, Ilaj, la Aĥoĥido, 30 Maharaj, la Netofaano,
Ĥeled, filo de Baana, la Netofaano, 31 Itaj, filo

de Ribaj, el Gibea de la Benjamenidoj, Benaja, la
Piratonano, 32 Ĥuraj, el Naĥale-Gaaŝ, Abiel, la
Arbatano, 33 Azmavet, la Baĥurimano, Eljaĥba, la
Ŝaalbonano; 34 el la filoj de Haŝem, la Gizonano:
Jonatan, filo de Ŝage, la Hararano, 35 Aĥiam, filo
de Saĥar, la Hararano, Elifal, filo de Ur, 36 Ĥefer,
la Meĥeratano, Aĥija, la Pelonano, 37 Ĥecro, la
Karmelano, Naaraj, filo de Ezbaj, 38 Joel, frato de
Natan, Mibĥar, filo de Hagri, 39 Celek, la Amonido,
Naĥaraj, la Beerotano, armilportisto de Joab, filo
de Ceruja, 40 Ira, la Jetrido, Gareb, la Jetrido, 41
Urija, la Ĥetido, Zabad, filo de Aĥlaj, 42 Adina, filo
de Ŝiza, la Rubenido, ĉefo de Rubenidoj, kaj kun li
estis tridek, 43 Ĥanan, filo de Maaĥa, Joŝafat, la
Mitnido, 44 Uzija, la Aŝterotano, Ŝama kaj Jeiel,
filoj de Ĥotam, la Aroerano, 45 Jediael, filo de
Ŝimri, kaj lia frato Joĥa, la Ticano, 46 Eliel, la
Maĥavido, Jeribaj kaj Joŝavja, filoj de Elnaam,
Jitma, la Moabido, 47 Eliel, Obed, kaj Jaasiel el
Mecobaja.

12 Jen estas tiuj, kiuj venis al David en Ciklagon,
kiam li estis ankoraŭ kaŝita antaŭ Saul, filo
de Kiŝ; ili ankaŭ estis inter la herooj, helpantoj
en la milito; 2 armitaj per pafarko, povosciantaj
ĵeti ŝtonojn kaj pafarkajn sagojn per la dekstra
mano kaj per la maldekstra, el la fratoj de Saul,
Benjamenidoj: 3 la ĉefo Aĥiezer, kaj Joaŝ, filoj
de Ŝemaa, la Gibeaano, Jeziel kaj Pelet, filoj
de Azmavet, Beraĥa, kaj Jehu, la Anatotano, 4
Jiŝmaja, la Gibeonano, heroo el tridek kaj super
tridek, Jeremia, Jaĥaziel, Joĥanan, kaj Jozabad, la
Gederaano, 5 Eluzaj, Jerimot, Bealja, Ŝemarja, kaj
Ŝefatja, la Ĥarufano, 6 Elkana, Jiŝija, Azarel, Joezer,
kaj Jaŝobeam, la Koraĥidoj, 7 Joela kaj Zebadja,
filoj de Jeroĥam, el Gedor. 8 El la Gadidoj apartiĝis
al David en la fortikigitan lokon en la dezerto
kuraĝaj militistoj, kapablaj batalistoj, armitaj per
ŝildo kaj lanco; iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝo de
leono, kaj rapidkuraj ili estis, kiel gazeloj sur la
montoj: 9 Ezer estis la ĉefo, Obadja la dua, Eliab
la tria, 10 Miŝmana la kvara, Jeremia la kvina,
11 Ataj la sesa, Eliel la sepa, 12 Joĥanan la oka,
Elzabad la naŭa, 13 Jeremia la deka, Maĥbanaj la
dek-unua. 14 Ĉi tiuj el la Gadidoj estis ĉefoj en
la militistaro: la plej malgranda estis super cent,
kaj la plej granda super mil. 15 Ili estis tiuj, kiuj
transiris Jordanon en la unua monato, kiam ĝi
inundis siajn ambaŭ bordojn, kaj ili dispelis ĉiujn
loĝantojn de la valoj orienten kaj okcidenten.
16 Ankaŭ el la idoj de Benjamen kaj de Jehuda
oni venis en la fortikigitan lokon al David. 17 Kaj
David eliris renkonte al ili, kaj ekparolis kaj diris
al ili: Se vi venis al mi kun paco, por helpi al mi,
mia koro estos kun vi; sed se por ruze transdoni
min al miaj malamikoj, kvankam miaj manoj estas
senkulpaj, tiam vidu tion Dio de niaj patroj, kaj
Li juĝu. 18 Kaj spirito venis sur Amasajon, la
estron de la herooj, kaj li diris: Al vi, ho David, kaj
kun vi, ho filo de Jiŝaj, estu paco; paco al vi, kaj
paco al viaj helpantoj, ĉar al vi helpas via Dio.
Kaj David ilin akceptis kaj faris ilin ĉefoj de la
militistoj. 19 Ankaŭ el la Manaseidoj oni aliĝis al
David, kiam li iris kun la Filiŝtoj milite kontraŭ
Saulon, sed ne helpis al ili; ĉar post konsiliĝo la
estroj de la Filiŝtoj forsendis lin, dirante: Kun
niaj kapoj li aliĝos al sia sinjoro Saul. 20 Kiam li
venis en Ciklagon, aliĝis al li el la Manaseidoj:
Adnaĥ, Jozabad, Jediael, Miĥael, Jozabad, Elihu,
kaj Ciltaj, milestroj de la Manaseidoj. 21 Kaj ili
helpis al David kontraŭ la militistoj, ĉar ili ĉiuj
estis herooj, kaj ili estis estroj en militistaro. 22
Ĉiutage oni venis pli al David, por helpi al li, ĝis
kolektiĝis granda armeo, kiel armeo de Dio. 23
Jen estas la nombro de la ĉefaj armitaj militistoj,
kiuj venis al David en Ĥebronon, por transdoni
al li la regnon de Saul, konforme al la vorto de
la Eternulo: 24 da Jehudaidoj, portantaj ŝildon
kaj lancon, estis ses mil okcent armitaj por la
militistaro; 25 el la Simeonidoj, batalkapablaj por
la militistaro, estis sep mil cent; 26 el la Levidoj
estis kvar mil sescent; 27 kaj Jehojada, estro
de Aaronidoj, kaj kun li tri mil sepcent; 28 kaj
Cadok, kuraĝa junulo, kaj lia patrodomo, dudek
du estroj; 29 el la Benjamenidoj, samtribanoj de
Saul, tri mil; ĝis tiam la plimulto el ili fidele servis
al la domo de Saul; 30 el la Efraimidoj dudek
mil okcent kuraĝaj militistoj, viroj famaj en siaj
patrodomoj; 31 el la duontribo de Manase dek
ok mil, kiuj estis vokitaj laŭnome, por iri reĝigi
Davidon; 32 el la Isaĥaridoj, kiuj komprenis la
cirkonstancojn, kaj sciis, kion Izrael devas fari,
estis ducent ĉefoj, kaj ĉiuj iliaj fratoj agis laŭ iliaj
vortoj; 33 el la Zebulunidoj, militkapablaj, kaj
irantaj en militon kun ĉiaj bataliloj, estis kvindek
mil, por enviciĝi en konkordo; 34 el la Naftaliidoj
estis mil estroj, kaj kun ili tridek sep mil kun
ŝildoj kaj lancoj; 35 el la Danidoj, armitaj por
milito, estis dudek ok mil sescent; 36 el la Aŝeridoj,
militkapablaj kaj pretaj por milito, kvardek mil;
37 de trans Jordan, el la Rubenidoj, la Gadidoj, kaj
la duontribo de Manase, kun ĉiaj militaj bataliloj,
cent dudek mil. 38 Ĉiuj tiuj militistoj, prezentantaj
aranĝitajn vicojn, venis plenkore en Ĥebronon,
por fari Davidon reĝo super la tuta Izrael; ankaŭ
ĉiuj ceteraj Izraelidoj estis unuanimaj, por reĝigi
Davidon. 39 Kaj ili restis tie kun David dum tri

tagoj, manĝis kaj trinkis; ĉar iliaj fratoj pretigis
por ili; 40 ankaŭ tiuj, kiuj estis proksime de ili,
ĝis Isaĥar, Zebulun, kaj Naftali, alportadis al ili
sur azenoj, kameloj, muloj, kaj bovoj manĝaĵon
el faruno, premitajn figojn, sekvinberojn, vinon,
oleon, bovojn, kaj ŝafojn en granda kvanto; ĉar
estis ĝojo en Izrael.

13 David konsiliĝis kun la milestroj, centestroj,
kaj ĉiuj ĉefoj; 2 kaj David diris al la tuta
komunumo de Izrael: Se plaĉas al vi, kaj se tio estas
de la Eternulo, nia Dio, ni dissendu ĉiuflanken
al ĉiuj ceteraj niaj fratoj en ĉiujn regionojn de
Izrael, kaj samtempe al la pastroj kaj Levidoj en la
urbojn de ilia loĝado, ke ili kolektiĝu al ni; 3 kaj
ni transportu al ni la keston de nia Dio, ĉar ni
ne turnis nin al Li en la tempo de Saul. 4 Kaj la
tuta komunumo diris, ke oni tiel agu; ĉar la afero
plaĉis al la tuta popolo. 5 Tiam David kolektis la
tutan Izraelon, de ŜiĤor la Egipta ĝis Ĥamat, por
ke oni venigu la keston de Dio el Kirjat-Jearim.
6 Kaj David kun la tuta Izrael iris en Baalan, en
Kirjat-Jearimon, kiu troviĝas en Judujo, por venigi
de tie la keston de Dio, de la Eternulo, kiu sidas
sur la keruboj, kie estas vokata Lia nomo. 7 Kaj
oni veturigis la keston de Dio sur nova veturilo el
la domo de Abinadab, kaj Uza kaj Aĥjo kondukis
la veturilon. 8 Kaj David kaj ĉiuj Izraelidoj ludis
antaŭ Dio per la tuta forto, kun kantoj, harpoj,
psalteroj, tamburinoj, cimbaloj, kaj trumpetoj. 9
Kiam ili alvenis al la draŝejo de Kidon, Uza etendis
sian manon, por subteni la keston, ĉar la bovoj
klinpuŝis ĝin. 10 Tiam ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Uza, kaj Li mortigis lin pro tio,
ke li etendis sian manon al la kesto; kaj li mortis
tie antaŭ Dio. 11 Kaj afliktiĝis David pro tio, ke la
Eternulo frapis Uzan, kaj li donis al tiu loko la
nomon Perec-Uza, ĝis la nuna tago. 12 Kaj David
ektimis Dion en tiu tago, kaj diris: Kiamaniere mi
enportos al mi la keston de Dio? 13 Kaj David ne
transportigis la keston al si, en la urbon de David,
sed li direktis ĝin en la domon de Obed-Edom, la
Gatano. 14 Kaj la kesto de Dio restis kun la familio
de Obed-Edom en lia domo dum tri monatoj; kaj
la Eternulo benis la domon de Obed-Edom, kaj
ĉion, kio apartenis al li.

14 Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis al David
senditojn, kaj cedran lignon, kaj masonistojn
kaj ĉarpentistojn, por ke ili konstruu por li domon.
2 Kaj David konsciis, ke la Eternulo fortikigis lin
kiel reĝon super Izrael, ke lia regno leviĝis alte
pro Lia popolo Izrael. 3 Kaj David prenis ankoraŭ
edzinojn en Jerusalem, kaj David naskigis ankoraŭ
filojn kaj filinojn. 4 Kaj jen estas la nomoj de
tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝamua kaj
Ŝobab, Natan kaj Salomono 5 kaj JibĤar kaj Eliŝua
kaj Elpelet 6 kaj Noga kaj Nefeg kaj Jafia 7 kaj
Eliŝama kaj Beeljada kaj Elifelet. 8 Kiam la Filiŝtoj
aŭdis, ke David estas oleita kiel reĝo super la tuta
Izrael, tiam ĉiuj Filiŝtoj iris, por serĉi Davidon.
David aŭdis pri tio, kaj li eliris kontraŭ ilin. 9
Kaj la Filiŝtoj venis kaj okupis la valon Refaim.
10 Kaj David demandis Dion, dirante: Ĉu mi iru
kontraŭ la Filiŝtojn? kaj ĉu Vi transdonos ilin en
mian manon? Kaj la Eternulo diris al li: Iru, ĉar
Mi transdonos ilin en vian manon. 11 Kaj ili iris al
Baal-Peracim, kaj David venkobatis ilin tie. Kaj
David diris: Dio disbatis miajn malamikojn per
mia mano, kiel oni disbatas akvon. Tial oni donis
al tiu loko la nomon Baal-Peracim. 12 Kaj ili lasis
tie siajn diojn; kaj David ordonis, ke oni forbruligu
ilin per fajro. 13 Kaj denove venis la Filiŝtoj kaj
okupis la valon. 14 Tiam David denove demandis
Dion, kaj Dio diris al li: Ne iru post ili, deturnu vin
de ili, kaj venu al ili de la flanko de la morusarboj;
15 kaj kiam vi ekaŭdos la sonon de paŝoj sur la
supro de la morusarboj, tiam komencu la batalon;
ĉar Dio eliris antaŭ vi, por frapi la tendaron de la
Filiŝtoj. 16 Kaj David faris, kiel ordonis al li Dio; kaj
ili venkobatis la tendaron de la Filiŝtoj de Gibeon
ĝis Gezer. 17 Kaj la nomo de David fariĝis fama en
ĉiuj landoj; kaj la Eternulo faris lin timata de ĉiuj
nacioj.

15 Li konstruis al si domojn en la urbo de David,
kaj pretigis lokon por la kesto de Dio, kaj
etendis tendon super ĝi. 2 Tiam David diris: Neniu
portu la keston de Dio krom la Levidoj; ĉar ilin la
Eternulo elektis, por ke ili portu la keston de Dio
kaj servu al Li eterne. 3 Kaj David kunvenigis ĉiujn
Izraelidojn en Jerusalemon, por porti la keston
de la Eternulo sur ĝian lokon, kiun li pretigis
por ĝi. 4 Kaj David kunvenigis la idojn de Aaron
kaj la Levidojn: 5 el la idoj de Kehat estis: la
estro Uriel kaj liaj fratoj, cent dudek; 6 el la idoj
de Merari: la estro Asaja kaj liaj fratoj, ducent
dudek; 7 el la idoj de Gerŝon: la estro Joel kaj
liaj fratoj, cent tridek; 8 el la idoj de Elicafan: la
estro Ŝemaja kaj liaj fratoj, ducent; 9 el la idoj
de Ĥebron: la estro Eliel kaj liaj fratoj, okdek;
10 el la idoj de Uziel: la estro Aminadab kaj liaj
fratoj, cent dek du. 11 Kaj David alvokis la pastrojn
Cadok kaj Ebjatar, kaj la Levidojn Uriel, Asaja,
Joel, Ŝemaja, Eliel, kaj Aminadab; 12 kaj li diris al
ili: Vi, ĉefoj de patrodomoj de la Levidoj, sanktigu
vin kaj viajn fratojn, kaj alportu la keston de
la Eternulo, Dio de Izrael, sur la lokon, kiun mi

pretigis por ĝi; 13 ĉar antaŭe, kiam ne vi tion
faris, la Eternulo, nia Dio, frapis nin pro tio, ke ni
serĉis Lin ne tiel, kiel oni devas. 14 Kaj sanktigis
sin la pastroj kaj la Levidoj, por porti la keston
de la Eternulo, Dio de Izrael. 15 Kaj la idoj de
Levi ekportis la keston de Dio, kiel ordonis Moseo
laŭ la vorto de la Eternulo, sur siaj ŝultroj, per
stangoj sur ili. 16 Kaj David diris al la estroj de la
Levidoj, ke ili starigu siajn fratojn la kantistojn
kun muzikaj instrumentoj, psalteroj, harpoj, kaj
laŭtaj cimbaloj, por ke alte aŭdiĝu la sonoj de
ĝojo. 17 Kaj la Levidoj starigis Hemanon, filon de
Joel, kaj el liaj fratoj Asafon, filon de Bereĥja, kaj
el la idoj de Merari, siaj fratoj, Etanon, filon de
Kuŝaja; 18 kaj kun ili iliajn duagradajn fratojn:
Zeĥarja, Ben, Jaaziel, Ŝemiramot, Jeĥiel, Uni, Eliab,
Benaja, Maaseja, Matitja, Eliflehu, Mikneja, Obed-
Edom, kaj Jeiel, kiel pordegistojn. 19 La kantistoj
Heman, Asaf, kaj Etan estis por ludado sur kupraj
cimbaloj; 20 Zeĥarja, Aziel, Ŝemiramot, Jeĥiel,
Uni, Eliab, Maaseja, kaj Benaja — sur psalteroj,
por sopranuloj; 21 Matitja, Eliflehu, Mikneja,
Obed-Edom, Jeiel, kaj Azazja — sur harpoj, por
basuloj, por antaŭkanti; 22 Kenanja, la estro
de la Levidoj — por aranĝado; li aranĝadis la
muzikon, ĉar li estis kompetentulo. 23 Bereĥja
kaj Elkana estis pordogardistoj ĉe la kesto; 24
Ŝebanja, Joŝafat, Netanel, Amasaj, Zeĥarja, Benaja,
kaj Eliezer, la pastroj, trumpetadis per trumpetoj
antaŭ la kesto de Dio; Obed-Edom kaj Jeĥija estis
pordogardistoj ĉe la kesto. 25 Tiamaniere iris
David kaj la plejaĝuloj de Izrael kaj la milestroj,
por transporti kun ĝojo la keston de interligo
de la Eternulo el la domo de Obed-Edom. 26
Kaj kiam Dio helpis al la Levidoj, kiuj portis la
keston de interligo de la Eternulo, oni oferbuĉis
sep bovojn kaj sep ŝafojn. 27 David estis vestita
per tuniko el delikata tolo, ankaŭ ĉiuj Levidoj,
kiuj portis la keston, la kantistoj, kaj Kenanja,
la estro de aranĝado de la ĥoroj; David ankaŭ
havis sur si linan efodon. 28 Kaj ĉiuj Izraelidoj
akompanis la keston de interligo de la Eternulo,
kun ĝojkrioj, kun sonado de korno, kun trumpetoj,
laŭtaj cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj. 29 Kiam la
kesto de interligo de la Eternulo venis al la urbo
de David, Miĥal, filino de Saul, rigardis tra la
fenestro; kaj kiam ŝi vidis, ke la reĝo David saltas
kaj ludas, ŝi ekmalestimis lin en sia koro.

16 Kaj oni alportis la keston de Dio, kaj metis
ĝin interne de la tendo, kiun David starigis
por ĝi; kaj oni alportis bruloferojn kaj pacoferojn
antaŭ Dion. 2 Kiam David finis la oferadon de la
bruloferoj kaj de la pacoferoj, li benis la popolon
en la nomo de la Eternulo. 3 Kaj li disdonis al
ĉiuj Izraelidoj, kiel al la viroj, tiel ankaŭ al la
virinoj, al ĉiu po unu bulo da pano, po unu porcio
da viando, kaj po unu peniko da sekvinberoj. 4
Kaj li starigis antaŭ la kesto de la Eternulo el la
Levidoj servantojn, por kantadi gloron, dankon,
kaj laŭdon al la Eternulo, Dio de Izrael: 5 la
ĉefo estis Asaf, la dua estis Zeĥarja, poste Jeiel,
Ŝemiramot, Jeĥiel, Matitja, Eliab, Benaja, Obed-
Edom, kaj Jeiel, kun psalteroj kaj harpoj, kaj Asaf
sonigadis per cimbaloj; 6 Benaja kaj Jaĥaziel, la
pastroj, estis kun trumpetoj ĉiam antaŭ la kesto
de interligo de Dio. 7 Tiam, en tiu tago, David la
unuan fojon aranĝis dankokanton al la Eternulo
per Asaf kaj liaj fratoj: 8 Gloru la Eternulon, voku
Lian nomon; Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
9 Kantu al Li, muziku al Li; Parolu pri ĉiuj Liaj
mirakloj. 10 Laŭdu Lian sanktan nomon; Ĝoju la
koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon. 11 Turnu vin
al la Eternulo kaj al Lia potenco; Serĉu ĉiam Lian
vizaĝon. 12 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris;
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
13 Vi, semo de Izrael, Lia sklavo, Filoj de Jakob,
Liaj elektitoj. 14 Li estas la Eternulo, nia Dio; Sur
la tuta tero estas Liaj juĝoj. 15 Memoru eterne
Lian interligon, La vorton, kiun Li testamentis
por mil generacioj, 16 Kiun Li interkonsentis
kun Abraham Kaj ĵuris al Isaak. 17 Li metis ĝin
por Jakob kiel leĝon, Por Izrael kiel eternan
interligon, 18 Dirante: Al vi Mi donos la landon
Kanaanan Kiel vian parton heredan. 19 Kiam vi
estis malgrandnombraj, Malmultaj, kaj fremduloj
en ĝi, 20 Kaj ili iradis de popolo al popolo, El unu
regno al alia gento, 21 Tiam Li al neniu permesis
premi ilin, Kaj Li punis pro ili reĝojn; 22 Dirante:
Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn, Kaj al Miaj profetoj
ne faru malbonon. 23 Kantu al la Eternulo la
tuta tero; Proklamu de tago al tago Lian savon.
24 Rakontu inter la popoloj Lian gloron, Inter
ĉiuj gentoj Liajn miraklojn. 25 Ĉar la Eternulo
estas granda kaj tre glorinda; Li estas timinda
super ĉiuj dioj; 26 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas
idoloj; Sed la Eternulo kreis la ĉielon. 27 Gloro
kaj majesto estas antaŭ Li; Forto kaj beleco estas
sur Lia loko. 28 Tributu al la Eternulo, familioj
de la popoloj; Tributu al la Eternulo gloron kaj
potencon. 29 Tributu al la Eternulo honoron de
Lia nomo; Alportu donacon, kaj venu antaŭ Lin;
Adorkliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.
30 Tremu antaŭ Li la tuta tero; Li aranĝis ja la
mondon, ke ĝi ne ŝanceliĝu. 31 Ĝoju la ĉielo, kaj
estu gaja la tero; Kaj oni diru inter la nacioj: La

Eternulo reĝas. 32 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin
plenigas; Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur
ĝi. 33 Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro antaŭ
la Eternulo, Ĉar Li venas, por juĝi la teron. 34
Laŭdu la Eternulon, ĉar Li estas bona; Ĉar eterna
estas Lia favorkoreco. 35 Kaj diru: Savu nin, ho
Dio de nia savo, Kolektu nin kaj liberigu nin el
inter la nacioj, Por ke ni danku Vian sanktan
nomon, Por ke ni gloru nin per Via majesto. 36
Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, De eterne
ĝis eterne. Kaj la tuta popolo diris: Amen! kaj
gloro al la Eternulo! 37 Kaj li restigis tie antaŭ
la kesto de interligo de la Eternulo Asafon kaj
liajn fratojn, por servadi antaŭ la kesto konstante,
laŭ la ordo de ĉiu tago; 38 kaj Obed-Edomon
kaj liajn fratojn, sesdek ok; Obed-Edom, filo de
Jedutun, kaj Ĥosa, restis kiel pordegistoj; 39 kaj la
pastron Cadok kaj liajn fratojn, la pastrojn, antaŭ
la loĝejo de la Eternulo sur la altaĵo en Gibeon,
40 por ke ili alportadu bruloferojn al la Eternulo
sur la altaro de bruloferoj konstante, matene
kaj vespere, kaj por ĉio, kio estas skribita en la
instruo de la Eternulo, kiun Li donis al Izrael.
41 Kaj kun ili estis Heman kaj Jedutun, kaj la aliaj
elektitoj, difinitaj laŭnome, por kantadi laŭdon al
la Eternulo, ĉar eterna estas Lia favorkoreco;
42 kun ili estis Heman kaj Jedutun, kun trumpetoj kaj
cimbaloj kaj aliaj instrumentoj por kantado antaŭ
Dio; kaj la filoj de Jedutun estis ĉe la pordego.
43 Kaj la tuta popolo disiris ĉiu en sian domon; kaj
David iris returne, por beni sian domon.

17 Kiam David loĝis en sia domo, li diris unu
fojon al la profeto Natan: Jen mi loĝas en
domo cedroligna, kaj la kesto de interligo de la
Eternulo restas sub tapiŝoj. 2 Kaj Natan diris al
David: Ĉion, kio estas sur via koro, faru, ĉar Dio
estas kun vi. 3 Sed en tiu sama nokto aperis
vorto de Dio al Natan, dirante: 4 Iru, kaj diru
al Mia servanto David: Tiele diras la Eternulo:
Ne vi konstruos por Mi la domon por loĝi; 5 ĉar
Mi ne loĝis en domo de post tiu tago, kiam Mi
elkondukis Izraelon, ĝis la nuna tempo; sed Mi
estis nur en tabernaklo kaj en tendo. 6 Kien ajn Mi
iris kun la tuta Izrael, ĉu Mi diris eĉ unu vorton al
iu el la juĝistoj de Izrael, al kiuj Mi ordonis paŝti
Mian popolon, dirante: Kial vi ne konstruis por Mi
cedrolignan domon? 7 Kaj nun diru jenon al Mia
servanto David: Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Mi prenis vin de ŝafejo, de ŝafoj, por ke vi estu
estro super Mia popolo Izrael; 8 kaj Mi estis kun
vi ĉie, kien vi iris; kaj Mi ekstermis ĉiujn viajn
malamikojn antaŭ vi, kaj Mi faris al vi nomon,
egalan al la nomoj de la potenculoj sur la tero; 9
kaj Mi aranĝis lokon por Mia popolo Izrael, kaj Mi
plantis ĝin tiel, ke ĝi loĝu trankvile sur sia loko kaj
ne plu tremu; kaj malbonuloj ne plu senfortigos
ĝin, kiel antaŭe; 10 kaj de post tiu tempo, kiam
Mi starigis juĝistojn super Mia popolo Izrael, Mi
humiligis ĉiujn viajn malamikojn; kaj Mi diras
al vi, ke domon konstruos al vi la Eternulo. 11
Kiam finiĝos viaj tagoj kaj vi iros al viaj patroj,
Mi starigos post vi vian idon, kiu estos el viaj
filoj; kaj Mi fortikigos lian regnon. 12 Li konstruos
por Mi domon; kaj Mi fortikigos lian tronon por
ĉiam. 13 Mi estos al li patro, kaj li estos al Mi
filo; kaj Mian favorkorecon Mi ne deturnos de li
tiel, kiel Mi deturnis de tiu, kiu estis antaŭ vi.
14 Kaj Mi starigos lin en Mia domo kaj en Mia
regno por ĉiam; kaj lia trono estos fortikigita por
eterne. 15 Konforme al ĉiuj ĉi tiuj vortoj kaj al
ĉi tiu tuta vizio, Natan parolis al David. 16 Kaj
venis la reĝo David kaj sidiĝis antaŭ la Eternulo,
kaj diris: Kiu estas mi, ho Dio Eternulo, kaj kio
estas mia domo, ke Vi venigis min ĝis ĉi tie? 17
Sed eĉ tio estis nesufiĉa antaŭ Vi, ho Dio, kaj Vi
parolis pri la domo de Via servanto eĉ por la
malproksima estonteco, kaj Vi rigardis min kiel
homon alte starantan, ho Dio Eternulo. 18 Kion pli
David povas diri al Vi, por honori Vian servanton?
Vi konas ja Vian servanton. 19 Ho Eternulo, por
Via servanto kaj laŭ Via koro Vi faris tiun tutan
grandaĵon, por montri ĉian grandecon. 20 Ho
Eternulo, ne ekzistas simila al Vi, kaj ne ekzistas
Dio krom Vi, laŭ ĉio, kion ni aŭdis per niaj oreloj.
21 Kaj kiu estas simila al Via popolo Izrael, la sola
popolo sur la tero, koncerne kiun Dio iris, por
elaĉeti ĝin al Si kiel popolon, por fari al Si nomon
per grandaĵoj kaj timindaĵoj, forpelante naciojn
antaŭ Via popolo, kiun Vi liberigis el Egiptujo?
22 Vi faris Vian popolon Izrael Via popolo por
eterne; kaj Vi, ho Eternulo, faris Vin Dio por ĝi.
23 Kaj nun, ho Eternulo, la vorto, kiun Vi diris pri
Via servanto kaj pri lia domo, veriĝu por eterne,
kaj Vi agu tiel, kiel Vi diris. 24 Kaj Via nomo estu
vera kaj granda por eterne, por ke oni diru: La
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, estas Dio al Izrael;
kaj la domo de Via servanto David estu fortika
antaŭ Vi. 25 Ĉar Vi, ho mia Dio, sciigis al la orelo
de Via servanto, ke Vi konstruos al li domon; tial
Via servanto trovis kuraĝon preĝi antaŭ Vi. 26 Kaj
nun, ho Eternulo, Vi estas Dio, kaj Vi diris pri Via
servanto ĉi tiun bonaĵon. 27 Nun komencu beni la
domon de Via servanto, ke ĝi restu eterne antaŭ
Vi; ĉar kion Vi, ho Eternulo, benas, tio restas
benita por eterne.

18 Post tio okazis, ke David venkobatis la
Filiŝtojn kaj humiligis ilin, kaj li prenis Gaton
kaj ĝiajn filinurbojn el la manoj de la Filiŝtoj. **2** Li
ankaŭ venkobatis la Moabidojn, kaj la Moabidoj
submetiĝis al David kaj alportis tributojn. **3** Kaj
David venkobatis Hadarezeron, reĝon de Coba, en
Ĥamat, kiam tiu iris, por fortikigi sian regadon
super la rivero Eŭfrato. **4** Kaj David venkoprenis de
li mil ĉarojn kaj sep mil rajdantojn kaj dudek mil
piedirantojn; kaj David lamigis ĉiujn ĉarĉevalojn,
sed restigis el ili por cent ĉaroj. **5** La Sirianoj
Damaskaj venis, por helpi al Hadarezer, reĝo de
Coba; sed David venkobatis el la Sirianoj dudek
du mil homojn. **6** Kaj David restigis garnizonojn
en la Damaska Sirio, kaj la Sirianoj submetiĝis
al David kaj alportis tributojn. Kaj la Eternulo
helpis al David ĉie, kien li iris. **7** Kaj David prenis
la orajn ŝildojn, kiujn havis sur si la servantoj
de Hadarezer, kaj alportis ilin en Jerusalemon.
8 Kaj el Tibĥat kaj el Kun, urboj de Hadarezer,
David prenis tre multe da kupro, el kiu poste
Salomono faris la kupran maron, la kolonojn, kaj
la kuprajn vazojn. **9** Kiam Tou, reĝo de Ĥamat,
aŭdis, ke David venkobatis la tutan militistaron
de Hadarezer, reĝo de Coba, **10** tiam li sendis sian
filon Hadoram al la reĝo David, por saluti lin, kaj
gratuli lin pri tio, ke li militis kontraŭ Hadarezer
kaj venkobatis lin (ĉar Tou estis en milito kontraŭ
Hadarezer); kaj li havis kun si ĉiaspecajn vazojn
el oro, arĝento, kaj kupro. **11** Ankaŭ ĉi tiujn
David dediĉis al la Eternulo, kune kun la arĝento
kaj oro, kiun li prenis de ĉiuj nacioj: de Edom,
de Moab, de la Amonidoj, de la Filiŝtoj, kaj de
Amalek. **12** Plue Abiŝaj, filo de Ceruja, venkobatis
Edomon en la Valo de Salo, dek ok mil homojn; **13**
kaj li restigis en Edomujo garnizonojn, kaj ĉiuj
Edomidoj submetiĝis al David. Kaj la Eternulo
helpis al David ĉie, kien li iris. **14** Kaj David
reĝis super la tuta Izrael, kaj li faradis juĝon kaj
justecon al sia tuta popolo. **15** Joab, filo de Ceruja,
estis estro de la militistaro; Jehoŝafat, filo de
Aĥilud, estis kronikisto; **16** Cadok, filo de Aĥitub,
kaj Abimeleĥ, filo de Ebjatar, estis pastroj; kaj
Ŝavŝa estis skribisto; **17** Benaja, filo de Jehojada,
estis super la Keretidoj kaj la Peletidoj; kaj la filoj
de David estis la unuaj apud la reĝo.

19 Okazis poste, ke mortis Naĥaŝ, reĝo de la
Amonidoj, kaj lia filo fariĝis reĝo anstataŭ li.
2 Tiam David diris: Mi estos favorkora al Ĥanun,
filo de Naĥaŝ, ĉar lia patro agis favorkore koncerne
min. Kaj David sendis senditojn, por konsoli lin
pri lia patro. Kaj la servantoj de David venis en la
landon de la Amonidoj, al Ĥanun, por lin konsoli. **3**
Sed la eminentuloj de la Amonidoj diris al Ĥanun:
Ĉu efektive David deziras honori vian patron antaŭ
vi, ke li sendis al vi konsolantojn? ĉu ne venis al vi
liaj servantoj nur por esplori, por ruinigi, kaj por
esplorrigardi la landon? **4** Tiam Ĥanun prenis la
servantojn de David, razigis ilin, detranĉis iliajn
vestojn ĝis duono, ĝis la lumboj, kaj foririgis ilin.
5 Kaj ili iris. Kaj oni raportis al David pri tiuj viroj,
kaj li sendis renkonte al ili, ĉar la viroj tre hontis.
Kaj la reĝo diris: Restu en Jeriĥo, ĝis rekreskos
viaj barboj, kaj tiam revenu. **6** Kiam la Amonidoj
vidis, ke ili indignigis kontraŭ si Davidon, tiam
Ĥanun kaj la Amonidoj sendis mil kikarojn da
arĝento, por dungi al si el Mezopotamio, el Sirio
de Maaĥa, kaj el Coba ĉarojn kaj rajdistojn. **7**
Kaj ili dungis al si tridek du mil ĉarojn kaj la
reĝon de Maaĥa kun lia popolo. Kaj ili venis kaj
stariĝis tendare antaŭ Medba. Kaj la Amonidoj
kolektiĝis el siaj urboj kaj venis al la milito. **8**
Kiam David aŭdis pri tio, li sendis Joabon kaj la
tutan armeon da kuraĝuloj. **9** Kaj la Amonidoj
eliris, kaj batalaranĝiĝis antaŭ la enirejo de la
urbo; kaj la reĝoj venintaj aranĝiĝis aparte, sur la
kampo. **10** Kiam Joab vidis, ke li havos kontraŭ
si batalon antaŭe kaj malantaŭe, li faris elekton
el ĉiuj plejbravuloj en Izrael kaj batalaranĝis
ilin kontraŭ la Sirianoj; **11** la ceteran parton de
la popolo li komisiis al sia frato Abiŝaj, kaj ili
batalaranĝis sin kontraŭ la Amonidoj. **12** Kaj li
diris: Se la Sirianoj superfortos min, tiam vi donos
al mi helpon; sed se la Amonidoj superfortos vin,
tiam mi donos al vi helpon; **13** estu kuraĝa, kaj
ni tenu nin forte pro nia popolo kaj pro la urboj
de nia Dio; kaj la Eternulo faru tion, kio plaĉos
al Li. **14** Kaj Joab, kun la popolo, kiu estis kun
li, komencis la batalon kontraŭ la Sirianoj, kaj
ĉi tiuj forkuris antaŭ li. **15** Kiam la Amonidoj
vidis, ke la Sirianoj forkuris, ili ankaŭ forkuris
antaŭ lia frato Abiŝaj, kaj foriris en la urbon. Kaj
Joab venis Jerusalemon. **16** Vidante, ke ili estas
venkobatitaj de la Izraelidoj, la Sirianoj sendis
senditojn kaj elirigis la Sirianojn transriverajn; kaj
Ŝofaĥ, la militestro de Hadarezer, ilin kondukis. **17**
Kiam tio estis raportita al David, li kolektis ĉiujn
Izraelidojn, transiris Jordanon, venis al ili, kaj
batalaranĝiĝis kontraŭ ili; David aranĝis batalon
kontraŭ la Sirianoj, kaj ili interbatalis kun li. **18**
Kaj la Sirianoj forkuris antaŭ Izrael, kaj David
mortigis el la Sirianoj sep mil ĉaristojn kaj kvardek
mil piedirantojn; ankaŭ Ŝofaĥon, la militestron,
li mortigis. **19** Kiam la servantoj de Hadarezer
vidis, ke ili estas venkobatitaj de la Izraelidoj, ili

faris pacon kun David kaj submetiĝis al li. Kaj la
Sirianoj ne volis plu helpi al la Amonidoj.

20 Post paso de unu jaro, en la tempo, kiam
la reĝoj eliras milite, Joab kondukis la
militistaron kaj komencis ruinigi la landon de
la Amonidoj, kaj li venis kaj eksieĝis Raban. Sed
David restis en Jerusalem. Kaj Joab venkobatis
Raban kaj detruis ĝin. **2** Kaj David prenis la kronon
de Malkam de lia kapo; li trovis, ke ĝi enhavas
laŭpeze kikaron da oro, kaj estis en ĝi multekosta
ŝtono, kiu transiris sur la kapon de David. Kaj da
militakiraĵo li elportis el la urbo tre multe. **3** Kaj
la popolon, kiu estis tie, li elirigis, kaj mortigis
per segiloj, feraj draŝiloj, kaj hakiloj. Tiele David
agis kun ĉiuj urboj de la Amonidoj. Kaj David kun
la tuta popolo revenis Jerusalemon. **4** Post tio
komenciĝis milito en Gezer, kontraŭ la Filiŝtoj;
tiam Sibĥaj, la Ĥuŝaido, mortigis Sipajon, unu el
la infanoj de la giganto. Kaj ili humiliĝis. **5** Kaj
denove estis milito kun la Filiŝtoj; kaj Elĥanan,
filo de Jair, mortigis Laĥmin, fraton de Goljat,
la Gatano, ĉe kiu la tenilo de lia lanco estis kiel
rultrabo de teksisto. **6** Kaj denove estis milito en
Gat; tie estis viro tre altkreska, kiu havis po ses
fingroj, sume dudek kvar; li ankaŭ naskiĝis al la
giganto. **7** Kiam li insultis Izraelon, lin mortigis
Jonatan, filo de Ŝimea, frato de David. **8** Tiuj
naskiĝis al la giganto en Gat, kaj ili falis de la
mano de David kaj de la manoj de liaj servantoj.

21 Satano leviĝis kontraŭ Izraelon kaj instigis
Davidon kalkuli Izraelon. **2** Kaj David diris al
Joab kaj al la estroj de la popolo: Iru, kalkulu la
Izraelidojn, de Beer-Ŝeba ĝis Dan, kaj raportu al
mi, por ke mi sciu ilian nombron. **3** Joab diris: La
Eternulo multigu Sian popolon centoble; ili ĉiuj,
ho reĝo, mia sinjoro, estas ja servantoj por mia
sinjoro; por kio do mia sinjoro tion postulas? por
kio tio fariĝu kulpo sur Izrael? **4** Sed la vorto de
la reĝo superfortis Joabon; tial Joab iris, trairis
la tutan Izraelidaron, kaj venis Jerusalemon. **5**
Kaj Joab transdonis al David la rezulton de la
kalkulado de la popolo; kaj montriĝis, ke da
Izraelidoj estas miliono kaj cent mil viroj povantaj
eltiri glavon, kaj da Jehudaidoj kvarcent sepdek
mil povantaj eltiri glavon. **6** La Levidojn kaj la
Benjamenidojn li ne kalkulis inter ili, ĉar antipatia
estis al Joab la vorto de la reĝo. **7** Kaj tiu afero
malplaĉis al Dio, kaj Li frapis Izraelon. **8** Tiam
David diris al Dio: Mi forte pekis, farante tiun
aferon. Sed nun, pardonu do la malbonagon de Via
servanto; ĉar mi agis tre malsaĝe. **9** Kaj la Eternulo
parolis al Gad, la viziisto de David, dirante: **10**
Iru kaj diru al David: Tiele diras la Eternulo: Tri
punojn Mi proponas al vi; elektu al vi unu el ili, ke
Mi ĝin faru al vi. **11** Kaj Gad venis al David, kaj diris
al li: Tiele diras la Eternulo: Akceptu por vi: **12** aŭ
dum tri jaroj estos malsato en la lando; aŭ dum
tri monatoj vi estos premata de viaj kontraŭuloj
kaj vin atingos la glavo de viaj malamikoj; aŭ
dum tri tagoj regos en la lando la glavo de la
Eternulo kaj pesto, kaj anĝelo de la Eternulo
ekstermados en ĉiuj regionoj de Izrael. Pripensu
do nun, kion mi respondu al mia Sendinto. **13**
Tiam David diris al Gad: Estas al mi tre malfacile;
sed mi falu en la manon de la Eternulo, ĉar tre
granda estas Lia kompatemeco; nur mi ne falu en
manon homan. **14** Kaj la Eternulo venigis peston
sur Izraelon, kaj falis el la Izraelidoj sepdek mil
homoj. **15** Kaj Dio sendis anĝelon al Jerusalem,
por fari en ĝi ekstermon. Sed kiam li komencis la
ekstermadon, la Eternulo rigardis, kaj bedaŭris
la malbonon, kaj diris al la anĝelo-ekstermanto:
Sufiĉe! nun haltigu vian manon! La anĝelo de la
Eternulo staris tiam apud la draŝejo de Ornan, la
Jebusido. **16** David levis siajn okulojn, kaj ekvidis
la anĝelon de la Eternulo, starantan inter la tero
kaj la ĉielo, kaj tenantan en sia mano eltiritan
glavon, etenditan super Jerusalem. Tiam David
kaj la plejaĝuloj, kovritaj per sakaĵoj, ĵetis sin
vizaĝaltere. **17** Kaj David diris al Dio: Mi estas ja
tiu, kiu ordonis kalkuli la popolon; mi estas tiu,
kiu pekis kaj faris la malbonaĵon; sed kion faris ĉi
tiuj ŝafoj? Ho Eternulo, mia Dio, Via mano estu
sur mi kaj sur la domo de mia patro; sed Vian
popolon ne plagu. **18** La anĝelo de la Eternulo
diris al Gad, ke li diru al David, ke David iru kaj
starigu altaron al la Eternulo sur la draŝejo de
Ornan, la Jebusido. **19** Tiam David iris, konforme
al la vorto de Gad, kiun li eldiris en la nomo de la
Eternulo. **20** Kiam Ornan sin returnis kaj ekvidis la
anĝelon, li kaj liaj kvar filoj kun li sin kaŝis. Ornan
tiam estis draŝanta tritikon. **21** Kaj David venis
al Ornan. Ornan ekrigardis kaj ekvidis Davidon,
kaj li eliris el la draŝejo kaj adorkliniĝis antaŭ
David vizaĝaltere. **22** David diris al Ornan: Donu
al mi la lokon de la draŝejo, por ke mi konstruu
sur ĝi altaron al la Eternulo; pro ĝia plena prezo
donu ĝin al mi, por ke ĉesiĝu la pesto inter la
popolo. **23** Kaj Ornan diris al David: Prenu al vi;
mia sinjoro la reĝo faru tion, kio plaĉas al li; vidu,
mi fordonas la bovojn por bruloferoj, la draŝilojn
por ligno, kaj la tritikon por farunofero; ĉion mi
fordonas. **24** Sed la reĝo David diris al Ornan:
Ne; mi volas aĉeti pro plena prezo; ĉar mi ne
oferportos vian propraĵon al la Eternulo, kaj mi

ne alportos bruloferon senpagan. 25 Kaj David
donis al Ornan pro la loko sescent siklojn da oro.
26 Kaj David konstruis tie altaron al la Eternulo,
kaj alportis bruloferojn kaj pacoferojn, kaj ekvokis
al la Eternulo; kaj Li respondis al li per fajro el
la ĉielo sur la altaron de la brulofero. 27 Kaj la
Eternulo ordonis al la anĝelo, ke li remetu sian
glavon en ĝian ingon. 28 En tiu tempo, vidante,
ke la Eternulo respondis al li sur la draŝejo de
Ornan, la Jebusido, David alportis tie oferon. 29 La
tabernaklo de la Eternulo, kiun faris Moseo en la
dezerto, kaj la altaro de bruloferoj, estis en tiu
tempo sur altaĵo en Gibeon. 30 Sed David ne povis
iri antaŭ ĝin por demandi Dion; ĉar lin timigis la
glavo de la anĝelo de la Eternulo.

22 Kaj David diris: Ĉi tie estas la domo de Dio, la
Eternulo, kaj ĉi tio estas altaro por bruloferoj
por Izrael. 2 Kaj David ordonis kunvenigi la
fremdulojn, kiuj estis en la lando de Izrael, kaj
li starigis ŝtonhakistojn, por ĉirkaŭhaki ŝtonojn
por la konstruado de la domo de Dio. 3 Kaj multe
da fero por najloj al la pordoj de la pordegoj kaj
por la krampoj pretigis David, ankaŭ multe da
kupro, en nemezurita kvanto; 4 kaj sennombran
kvanton da cedra ligno, ĉar la Cidonanoj kaj
Tiranoj alveturigis al David multe da cedra ligno.
5 Kaj David diris: Mia filo Salomono estas juna
kaj neforta, kaj la domo, kiun oni devas konstrui
por la Eternulo, devas esti granda, por ke Lia
nomo kaj gloro estu konata en ĉiuj landoj. Tial mi
preparados por li. Kaj David multe preparis antaŭ
sia morto. 6 Kaj li alvokis sian filon Salomono,
kaj testamentis al li, ke li konstruu domon por
la Eternulo, Dio de Izrael. 7 Kaj David diris al
Salomono: Mia filo, mi havis la intencon konstrui
domon al la nomo de la Eternulo, mia Dio; 8 sed
aperis pri mi vorto de la Eternulo, dirante: Multe
da sango vi verŝis, kaj grandajn militojn vi faris,
tial vi ne devas konstrui domon al Mia nomo; ĉar
multe da sango vi verŝis antaŭ Mi sur la teron. 9
Jen filo naskiĝos al vi; li estos homo de paco, kaj
Mi donos al li pacon en rilato al ĉiuj liaj malamikoj
ĉirkaŭe; Salomono estos lia nomo, kaj pacon kaj
trankvilecon Mi donos al Izrael en lia tempo. 10
Li konstruos domon al Mia nomo; li estos al Mi
filo, kaj Mi estos al li patro; kaj Mi fortikigos la
tronon de lia reĝado super Izrael por ĉiam. 11
Nun, ho mia filo, la Eternulo estu kun vi, por ke vi
sukcesu kaj konstruu la domon de la Eternulo,
via Dio, kiel Li diris pri vi. 12 La Eternulo donu
al vi saĝon kaj kompetentecon, kaj Li faru vin
ordonanto super Izrael, por ke vi plenumadu la
instruon de la Eternulo, via Dio. 13 Tiam vi havos
sukceson, se vi observos kaj plenumos la leĝojn
kaj preskribojn, kiujn la Eternulo donis per Moseo
al Izrael. Estu forta kaj kuraĝa; ne timu, kaj ne
tremu. 14 Jen mi en mia malriĉeco pretigis por la
domo de la Eternulo cent mil kikarojn da oro, kaj
milionon da kikaroj da arĝento, kaj kupron kaj
feron en nekalkulebla kvanto, ĉar estas multe da
ĝi; ankaŭ lignon kaj ŝtonojn mi pretigis; kaj vi
povas aldoni al tio. 15 Vi havas multe da farontoj
de la laboroj, masonistojn kaj ĉarpentistojn kaj
kompetentulojn pri ĉiaj aferoj. 16 La oro, arĝento,
kupro, kaj fero estas en nekalkulebla kvanto;
leviĝu kaj faru, kaj la Eternulo estu kun vi. 17 Kaj
David ordonis al ĉiuj estroj de Izrael, ke ili helpu
lian filon Salomono: 18 La Eternulo, via Dio, estas
ja kun vi, kaj Li donis al vi trankvilecon ĉiuflanke
ĉirkaŭe; ĉar Li transdonis en miajn manojn la
loĝantojn de la lando, kaj la lando humiliĝis antaŭ
la Eternulo kaj antaŭ Lia popolo. 19 Direktu do
nun vian koron kaj vian animon, por turni vin
al la Eternulo, via Dio. Leviĝu, kaj konstruu la
sanktejon de la Eternulo Dio, por transporti la
keston de interligo de la Eternulo kaj la sanktajn
vazojn de Dio en la domon, kiu estos konstruita al
la nomo de la Eternulo.

23 David maljuniĝis kaj atingis sufiĉan aĝon;
kaj li faris Salomonon, sian filon, reĝo super
Izrael. 2 Kaj li kunvenigis ĉiujn estrojn de Izrael
kaj la pastrojn kaj la Levidojn. 3 Kaj estis kalkulitaj
la Levidoj de la aĝo de tridek jaroj kaj pli; kaj
montriĝis, ke ilia nombro, kalkulante ĉiujn kapojn
de viroj, estis tridek ok mil. 4 El ili por administri
la servadon de la domo de la Eternulo estis dudek
kvar mil; da oficistoj kaj juĝistoj estis ses mil; 5
kvar mil pordegistoj, kaj kvar mil glorantoj de
la Eternulo per instrumentoj, kiujn mi faris por
glorado. 6 Kaj David dividis ilin en klasojn laŭ
la filoj de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 7 La
Gerŝonidoj: Ladan kaj Ŝimei. 8 La filoj de Ladan:
la ĉefo Jeĥiel, Zetam, kaj Joel — tri. 9 La filoj de
Ŝimei: Ŝelomit, Ĥaziel, kaj Haran — tri. Tio estas
la ĉefoj de patrodomoj de Ladan. 10 Kaj la filoj de
Ŝimei: Jaĥat, Zina, Jeuŝ, kaj Beria. Tio estas la filoj
de Ŝimei — kvar. 11 Jaĥat estis la ĉefo, Zina estis
la dua; Jeuŝ kaj Beria havis nemulte da infanoj,
tial ili ĉe la kalkulado prezentis unu patrodomon.
12 La filoj de Kehat: Amram, Jichar, Ĥebron, kaj
Uziel — kvar. 13 La filoj de Amram: Aaron kaj
Moseo. Aaron estis apartigita kaj sanktigita por la
plejsanktejo, li kaj liaj idoj por ĉiam, por incensadi
antaŭ la Eternulo, por servadi al Li kaj por benadi
en Lia nomo eterne. 14 Moseo estis homo de Dio,

kaj liaj idoj estis alkalkulitaj al la tribo de Levi.
15 La filoj de Moseo: Gerŝom kaj Eliezer. 16 La
filoj de Gerŝom: Ŝebuel estis la ĉefo. 17 La filoj de
Eliezer estis: Reĥabja, la unua; aliajn filojn Eliezer
ne havis; sed Reĥabja havis tre multe da filoj. 18
La filoj de Jichar: Ŝelomit, la unua. 19 La filoj de
Ĥebron: la unua estis Jerija, la dua estis Amarja, la
tria estis Jaĥaziel, la kvara estis Jekameam. 20 La
filoj de Uziel: Miĥa, la unua, kaj Jiŝija, la dua. 21 La
filoj de Merari: Maĥli kaj Muŝi. La filoj de Maĥli:
Eleazar kaj Kiŝ. 22 Eleazar mortis, kaj li ne havis
filojn, sed nur filinojn; kaj ilin prenis al si la filoj
de Kiŝ, iliaj kuzoj. 23 La filoj de Muŝi: Maĥli, Eder,
kaj Jeremot — tri. 24 Tio estas la idoj de Levi laŭ
iliaj patrodomoj, la ĉefoj de patrodomoj laŭ ilia
kalkulo, laŭ ilia laŭnoma kaj laŭkapa nombro, kiuj
faradis la laboron de servado en la domo de la
Eternulo, komencante de la aĝo de dudek jaroj kaj
plue. 25 Ĉar David diris: La Eternulo, Dio de Izrael,
donis ripozon al Sia popolo; kaj Li enloĝiĝis en
Jerusalem por ĉiam. 26 Kaj la Levidoj ne bezonis
portadi la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn vazojn por
la servado en ĝi. 27 Laŭ la lastaj ordonoj de David
estis kalkulitaj la Levidoj, havantaj la aĝon de
dudek jaroj kaj pli. 28 Ilia ofico estis helpi al la
Aaronidoj ĉe la servado en la domo de la Eternulo,
zorgi pri la kortoj, pri la ĉambroj, pri la pureco
de ĉio sankta, kaj plenumi la laboron en la domo
de Dio; 29 zorgi pri la pano de propono, pri la
faruno por farunoferoj, pri la macoj, pri la patoj,
pri la rostado, kaj pri ĉia mezurado kaj pesado;
30 stari ĉiumatene, por kanti laŭdon kaj gloron
al la Eternulo, tiel same ankaŭ vespere; 31 fari
ĉiujn bruloferojn al la Eternulo en la sabatoj,
monatkomencoj, kaj festoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
preskribo pri ili, ĉiam antaŭ la Eternulo; 32 servi
por deĵorado ĉe la tabernaklo de kunveno, ĉe la
sanktaĵoj, kaj apud siaj fratoj la Aaronidoj ĉe la
servado en la domo de la Eternulo.

24 La ordo de la Aaronidoj: la filoj de Aaron:
Nadab, Abihu, Eleazar, kaj Itamar. 2 Nadab
kaj Abihu mortis pli frue ol ilia patro, kaj filojn ili
ne havis; kaj Eleazar kaj Itamar fariĝis pastroj. 3
La ordon aranĝis David, kaj Cadok el la idoj de
Eleazar, kaj Aĥimeleĥ el la idoj de Itamar, laŭ iliaj
oficoj ĉe ilia servado. 4 Montriĝis, ke inter la idoj
de Eleazar estis pli granda nombro da viroj, ol
inter la idoj de Itamar. Oni dividis ilin: por la
idoj de Eleazar estis dek ses ĉefoj de patrodomoj,
kaj por la idoj de Itamar ok patrodomoj. 5 Oni
dividis ilin per lotado, ambaŭ partojn paralele,
ĉar la estroj de la sanktejo kaj la estroj en la
aferoj de Dio estis el la idoj de Eleazar kaj el la
idoj de Itamar. 6 Kaj enskribis ilin Ŝemaja, filo de
Netanel, skribisto el la Levidoj, antaŭ la reĝo kaj
la estroj, antaŭ la pastro Cadok, antaŭ Aĥimeleĥ,
filo de Ebjatar, kaj antaŭ la ĉefoj de patrodomoj
de la pastroj kaj de la Levidoj; unu loto estis por
patrodomo de Eleazaridoj, kaj unu loto estis por
patrodomo de Itamaridoj. 7 La unua loto eliris por
Jehojarib, la dua por Jedaja, 8 la tria por Ĥarim,
la kvara por Seorim, 9 la kvina por Malkija, la
sesa por Mijamin, 10 la sepa por Hakoc, la oka por
Abija, 11 la naŭa por Jeŝua, la deka por Ŝeĥanja, 12
la dek-unua por Eljaŝib, la dek-dua por Jakim, 13
la dek-tria por Ĥupa, la dek-kvara por Jeŝebab, 14
la dek-kvina por Bilga, la dek-sesa por Imer, 15 la
dek-sepa por Ĥezir, la dek-oka por Hapicec, 16 la
dek-naŭa por Petaĥja, la dudeka por Jeĥezkel, 17
la dudek-unua por Jaĥin, la dudek-dua por Gamul,
18 la dudek-tria por Delaja, la dudek-kvara por
Maazja. 19 Tio estis ilia ordo ĉe ilia servado, por
iri en la domon de la Eternulo laŭ la preskribo
donita per ilia patro Aaron, kiel ordonis al li la
Eternulo, Dio de Izrael. 20 La ordo por la ceteraj
idoj de Levi: el la idoj de Amram: Ŝubael; el la idoj
de Ŝubael: Jeĥdeja; 21 ĉe Reĥabja: el la idoj de
Reĥabja la unua estis Jiŝija; 22 ĉe la Jicharidoj:
Ŝelomot; el la filoj de Ŝelomot: Jaĥat; 23 la filoj
de Ĥebron: Jerija, Amarja estis la dua, Jaĥaziel
la tria, Jekameam la kvara; 24 el la filoj de Uziel:
Miĥa; el la filoj de Miĥa: Ŝamir; 25 la frato de Miĥa
estis Jiŝija; el la filoj de Jiŝija: Zeĥarja; 26 el la filoj
de Merari: Maĥli kaj Muŝi; el la filoj de Jaazija:
Beno; 27 el la idoj de Merari: ĉe Jaazija: Beno,
Ŝoham, Zakur, kaj Ibri; 28 ĉe Maĥli: Eleazar; li ne
havis filojn; 29 ĉe Kiŝ: el la filoj de Kiŝ: Jeraĥmeel;
30 la filoj de Muŝi: Maĥli, Eder, kaj Jerimot. Tio
estas la Levidoj laŭ iliaj patrodomoj. 31 Ili ankaŭ
lotis samtempe kun siaj fratoj la Aaronidoj, antaŭ
la reĝo David, Cadok, Aĥimeleĥ, kaj la ĉefoj de
patrodomoj de la pastroj kaj de la Levidoj: ĉefo de
patrodomo egale kun sia pli malgranda frato.

25 David kaj la militestroj apartigis por la
servado filojn de Asaf, de Heman, kaj de
Jedutun, kiuj estis inspiritaj por harpoj, psalteroj,
kaj cimbaloj. Ili estis kalkulitaj por sia servado:
2 el la filoj de Asaf: Zakur, Jozef, Netanja, kaj
Aŝarela, filoj de Asaf, sub gvidado de Asaf, kiu
kantis ĉe la reĝo. 3 De Jedutun, la filoj de Jedutun:
Gedalja, Ceri, Jeŝaja, Ĥaŝabja, kaj Matitja, ses, sub
gvidado de sia patro Jedutun, kiu ludis inspirite
sur harpo, por laŭdi kaj glori la Eternulon. 4
De Heman, la filoj de Heman: Bukija, Matanja,
Uziel, Ŝebuel, Jerimot, Ĥananja, Ĥanani, Eliata,
Gidalti, Romamti-Ezer, Joŝbekaŝa, Maloti, Hotir,

kaj Maĥaziot. 5 Ĉiuj ili estis filoj de Heman, viziisto
de la reĝo koncerne la vortojn de Dio, por levi la
kornon. Dio donis al Heman dek kvar filojn kaj tri
filinojn. 6 Ĉiuj ĉi tiuj estis sub la gvidado de siaj
patroj ĉe la kantado en la domo de la Eternulo,
kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, ĉe la servado
en la domo de Dio, sub la gvidado de la reĝo, Asaf,
Jedutun, kaj Heman. 7 Ilia nombro, kune kun iliaj
fratoj, instruitaj por kanti antaŭ la Eternulo, ĉiuj
kompetentuloj, estis ducent okdek ok. 8 Ili lotis
pri la vico de sia deĵorado, la malgrandaj egale
kiel la grandaj, kompetentulo egale kiel lernanto.
9 La unua loto eliris ĉe Asaf por Jozef; la dua por
Gedalja; li kun siaj fratoj kaj siaj filoj estis dek du;
10 la tria por Zakur; liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
11 la kvara por Jicri; liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
12 la kvina por Netanja; liaj filoj kaj fratoj estis
dek du; 13 la sesa por Bukija; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 14 la sepa por Jeŝarela; liaj filoj kaj
fratoj estis dek du; 15 la oka por Jeŝaja; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 16 la naŭa por Matanja; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 17 la deka por Ŝimei;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 18 la dek-unua por
Azarel; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 19 la dek-
dua por Ĥaŝabja; liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
20 la dek-tria por Ŝubael; liaj filoj kaj fratoj estis
dek du; 21 la dek-kvara por Matitja; liaj filoj kaj
fratoj estis dek du; 22 la dek-kvina por Jeremot;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 23 la dek-sesa por
Ĥananja; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 24 la dek-
sepa por Joŝbekaŝa; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 25 la dek-oka por Ĥanani; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 26 la dek-naŭa por Maloti; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 27 la dudeka por Eliata; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 28 la dudek-unua por
Hotir; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 29 la dudek-
dua por Gidalti; liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
30 la dudek-tria por Maĥaziot; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 31 la dudek-kvara por Romamti-Ezer;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du.

26 La klasoj de la pordegistoj: el la Koraĥidoj:
Meŝelemja, filo de Kore, el la filoj de Asaf.
2 Meŝelemja havis filojn: la unuenaskito estis
Zeĥarja, la dua estis Jediael, la tria estis Zebadja,
la kvara estis Jatniel; 3 la kvina estis Elam, la sesa
estis Jehoĥanan, la sepa estis Eljehoenaj. 4 Obed-
Edom havis filojn: Ŝemaja estis la unuenaskito,
Jehozabad la dua, Joaĥ la tria, Saĥar la kvara,
Netanel la kvina, 5 Amiel la sesa, Isaĥar la sepa,
Peultaj la oka; ĉar benis lin Dio. 6 Al lia filo Ŝemaja
naskiĝis filoj, kiuj regis en siaj patrodomoj, ĉar
ili estis bravaj homoj. 7 La filoj de Ŝemaja: Otni,
Refael, Obed, Elzabad, liaj fratoj, bravaj homoj,
Elihu kaj Semaĥja. 8 Ĉiuj ili estis el la idoj de Obed-
Edom; ili kaj iliaj filoj kaj iliaj fratoj estis bravaj
homoj, taŭgaj por servado: sesdek du ili estis ĉe
Obed-Edom. 9 Meŝelemja havis filojn kaj fratojn,
bravajn homojn dek ok. 10 Ĥosa el la Merariidoj
havis filojn: Ŝimri estis la ĉefo (kvankam li ne
estis unuenaskito, tamen lia patro faris lin ĉefo),
11 Ĥilkija estis la dua, Tebalja la tria, Zeĥarja
la kvara; ĉiuj filoj kaj fratoj de Ĥosa estis dek
tri. 12 Al tiuj grupoj da pordegistoj, al la ĉefoj
de viroj, estis komisiita la servado en la domo
de la Eternulo kune kun iliaj fratoj. 13 Kaj ili
lotis, kiel la malgrandaj, tiel ankaŭ la grandaj,
laŭ siaj patrodomoj, por ĉiu pordego aparte. 14
Kaj la loto pri la oriento falis por Ŝelemja; kaj
pri lia filo Zeĥarja, la saĝa konsilanto, oni lotis,
kaj lia loto eliris por la nordo; 15 pri Obed-Edom
por la sudo, kaj pri liaj filoj por la provizejo;
16 pri Ŝupim kaj Ĥosa por la okcidento, por la
Pordego Ŝaleĥet, kie la vojo leviĝas, kie gardo
staras apud gardo. 17 Oriente estis ses Levidoj,
norde kvar ĉiutage, sude kvar ĉiutage, kaj ĉe
la provizejoj po du. 18 Ĉe la alirejo okcidente
estis: kvar ĉe la vojo, kaj du ĉe la alirejo. 19
Tio estis la grupoj da pordegistoj el la Koraĥidoj
kaj el la Merariidoj. 20 El la Levidoj, Aĥija estis
super la trezoroj de la domo de Dio kaj super la
trezoroj de la sanktaĵoj. 21 El la idoj de Ladan,
idoj de la Gerŝonido Ladan, ĉefoj de patrodomoj
de la Gerŝonido Ladan estis la Jeĥielidoj. 22 La
Jeĥielidoj: Zetam, kaj Joel, lia frato, estis super
la trezoroj de la domo de la Eternulo. 23 El la
Amramidoj, Jicharidoj, Ĥebronidoj, kaj Uzielidoj,
24 Ŝebuel, ido de Gerŝom, filo de Moseo, estis
estro super la trezoroj. 25 Lia frato Eliezer havis
filon Reĥabja; lia filo estis Jeŝaja, lia filo estis
Joram, lia filo estis Ziĥri, kaj lia filo estis Ŝelomit.
26 Ĉi tiu Ŝelomit kaj liaj fratoj estis super ĉiuj
trezoroj de la sanktaĵoj, kiujn sanktigis la reĝo
David, la ĉefoj de patrodomoj, la milestroj, kaj la
centestroj, kaj la militestroj. 27 El la militoj kaj el
la militakiraĵoj ili konsekris partojn, por subteni la
domon de la Eternulo. 28 Ankaŭ ĉio, kion sanktigis
la antaŭvidisto Samuel, kaj Saul, filo de Kiŝ, kaj
Abner, filo de Ner, kaj Joab, filo de Ceruja, ĉio
sanktigita estis sub la gardado de Ŝelomit kaj liaj
fratoj. 29 El la Jicharidoj, Kenanja kaj liaj filoj estis
por la aferoj eksteraj de Izrael, kiel inspektistoj
kaj juĝistoj. 30 El la Ĥebronidoj, Ĥaŝabja kaj liaj
fratoj, bravaj homoj, mil sepcent, havis oficojn en
Izrael transe de Jordan, okcidente, por ĉiuj aferoj
koncernantaj la Eternulon kaj por la aferoj de la
reĝo. 31 El la Ĥebronidoj, Jerija estis ĉefo de la

Ĥebronidoj en iliaj generacioj kaj patrodomoj. En
la kvardeka jaro de la reĝado de David ili estis
esploritaj, kaj oni trovis ĉe ili bravajn homojn en
Jazer en Gilead. 32 Kaj liaj fratoj, bravaj homoj, du
mil sepcent, ĉefoj de patrodomoj; al ili la reĝo
David donis oficojn ĉe la Rubenidoj, la Gadidoj,
kaj la duontribo de Manase, por ĉiuj aferoj de Dio
kaj aferoj de la reĝo.

27 La Izraelidoj havis laŭ sia nombro ĉefojn de
patrodomoj, milestrojn, centestrojn, kaj siajn
inspektistojn, kiuj servis al la reĝo pri ĉiuj aferoj
de la apartaĵoj, interŝanĝante sin ĉiumonate, en
ĉiuj monatoj de la jaro. Ĉiu apartaĵo konsistis
el dudek kvar mil. 2 Super la unua apartaĵo en
la unua monato estis Jaŝobeam, filo de Zabdiel;
en lia apartaĵo estis dudek kvar mil; 3 li estis el
la idoj de Perec, la ĉefo de ĉiuj militestroj por
la unua monato. 4 Super la apartaĵo de la dua
monato estis Dodaj, la Aĥoĥido; en lia apartaĵo
estis ankaŭ la princo Miklot; en lia apartaĵo estis
dudek kvar mil. 5 La tria militestro, por la tria
monato, estis Benaja, filo de la pastro Jehojada; en
lia apartaĵo estis dudek kvar mil. 6 Ĉi tiu Benaja
estis el la tridek herooj, kaj estro super ili; en lia
apartaĵo estis lia filo Amizabad. 7 La kvara, por la
kvara monato, estis Asahel, frato de Joab, kaj post
li lia filo Zebadja; en lia apartaĵo estis dudek kvar
mil. 8 La kvina, por la kvina monato, estis la estro
Ŝamhut, la Jizraĥido; en lia apartaĵo estis dudek
kvar mil. 9 La sesa, por la sesa monato, estis Ira,
filo de Ikeŝ, la Tekoaano; en lia apartaĵo estis
dudek kvar mil. 10 La sepa, por la sepa monato,
estis Ĥelec, la Pelonano, el la Efraimidoj; en lia
apartaĵo estis dudek kvar mil. 11 La oka, por la oka
monato, estis Sibĥaj, la Ĥuŝaido, el la Zeraĥidoj;
en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. 12 La naŭa,
por la naŭa monato, estis Abiezer, la Anatotano, el
la Benjamenidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar
mil. 13 La deka, por la deka monato, estis Maharaj,
la Netofaano, el la Zeraĥidoj; en lia apartaĵo estis
dudek kvar mil. 14 La dek-unua, por la dek-
unua monato, estis Benaja, la Piratonano, el la
Efraimidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. 15
La dek-dua, por la dek-dua monato, estis Ĥeldaj,
la Netofaano, el la Otnielidoj; en lia apartaĵo
estis dudek kvar mil. 16 Kaj super la triboj de
Izrael: la estro de la Rubenidoj estis Eliezer, filo de
Ziĥri; de la Simeonidoj: Ŝefatja, filo de Maaĥa;
17 de la Levidoj: Ĥaŝabja, filo de Kemuel; de la
Aaronidoj: Cadok; 18 de la Jehudaidoj: Elihu, el
la fratoj de David; de la Isaĥaridoj: Omri, filo
de Miĥael; 19 de la Zebulunidoj: Jiŝmaja, filo de
Obadja; de la Naftaliidoj: Jerimot, filo de Azriel;
20 de la Efraimidoj: Hoŝea, filo de Azazja; de la
duontribo de Manase: Joel, filo de Pedaja; 21 de
la duontribo de Manase en Gilead: Jido, filo de
Zeĥarja; de la Benjamenidoj: Jaasiel, filo de Abner;
22 de la Danidoj: Azarel, filo de Jeroĥam. Tio estis
la estroj de la triboj de Izrael. 23 Sed David ne
faris kalkulon de tiuj, kiuj havis la aĝon de malpli
ol dudek jaroj; ĉar la Eternulo promesis multigi
Izraelon simile al la steloj de la ĉielo. 24 Joab,
filo de Ceruja, komencis la kalkuladon, sed ne
finis. Kaj pro tio estis kolero kontraŭ Izrael; kaj
tiu kalkulado ne estas enportita en la kronikon
pri la reĝo David. 25 Super la trezoroj de la reĝo
estis Azmavet, filo de Adiel; super la trezoroj
sur la kampo, en la urboj, en la vilaĝoj, kaj en
la turoj estis Jonatan, filo de Uzija. 26 Super la
plenumantoj de la laboroj sur la kampo, super la
terkultivo, estis Ezri, filo de Kelub. 27 Super la
vinberĝardenoj estis Ŝimei, la Ramaano; super la
provizoj de vino en la vinberĝardenoj estis Zabdi,
la Ŝefamano. 28 Super la olivarboj kaj super la
sikomoroj, kiuj estis en la valo, estis Baal-Ĥanan,
la Gederano; super la provizoj de oleo estis Joaŝ.
29 Super la bovoj, kiuj paŝtiĝis en Ŝaron, estis
Ŝitraj, la Ŝaronano; super la bovoj en la valoj
estis Ŝafat, filo de Adlaj. 30 Super la kameloj estis
Obil, la Iŝmaelido; super la azeninoj estis Jeĥdeja,
la Meronotano. 31 Super la ŝafoj estis Jaziz, la
Hagarido. Ĉiuj ĉi tiuj estis estroj super la havaĵoj,
kiujn posedis la reĝo David. 32 Jonatan, onklo de
David, estis konsilisto; li estis homo kompetenta
kaj klera; Jeĥiel, filo de Ĥaĥmoni, estis ĉe la filoj
de la reĝo. 33 Aĥitofel estis konsilisto de la reĝo;
Ĥuŝaj, la Arkano, estis amiko de la reĝo. 34 Post
Aĥitofel estis Jehojada, filo de Benaja, kaj Ebjatar;
la militestro de la reĝo estis Joab.

28 David kunvenigis en Jerusalemon ĉiujn
estrojn de Izrael, la estrojn de la triboj, la
estrojn de la apartaĵoj, kiuj servis al la reĝo, la
milestrojn kaj centestrojn, la estrojn super ĉiuj
havaĵoj kaj super la brutoj de la reĝo kaj de liaj
filoj, ankaŭ la korteganojn, heroojn, kaj ĉiujn
distingitojn. 2 Kaj la reĝo David stariĝis sur siaj
piedoj, kaj diris: Aŭskultu min, ho miaj fratoj kaj
mia popolo! Mi intencis konstrui domon de ripozo
por la kesto de interligo de la Eternulo kaj por
piedbenketo por nia Dio, kaj mi preparis min,
por konstrui. 3 Sed Dio diris al mi: Ne konstruu
domon al Mia nomo, ĉar vi estas homo de milito
kaj vi verŝadis sangon. 4 Tamen la Eternulo, Dio
de Izrael, elektis min el la tuta domo de mia patro,
por ke mi estu reĝo super Izrael por ĉiam; ĉar

Jehudan Li elektis kiel reganton, kaj en la domo de
Jehuda la domon de mia patro, kaj inter la filoj de
mia patro Li favoris min, farante min reĝo super
la tuta Izrael. 5 Kaj el ĉiuj miaj filoj — ĉar multe
da filoj donis al mi la Eternulo — Li elektis mian
filon Salomono, ke li sidu sur la trono de la reĝado
de la Eternulo super Izrael. 6 Kaj Li diris al mi: Via
filo Salomono, li konstruos Mian domon kaj Miajn
kortojn; ĉar Mi elektis lin al Mi kiel filon, kaj Mi
estos al li patro. 7 Kaj Mi fortikigos lian regnon
por ĉiam, se li persistos en la plenumado de Miaj
ordonoj kaj preskriboj kiel ĝis nun. 8 Kaj nun
antaŭ la okuloj de la tuta Izrael, la komunumo
de la Eternulo, kaj antaŭ la oreloj de nia Dio:
observu kaj atentu ĉiujn ordonojn de la Eternulo,
via Dio, por ke vi posedu ĉi tiun bonan landon
kaj heredigu ĝin al viaj infanoj post vi eterne. 9
Kaj vi, mia filo Salomono, konu la Dion de via
patro, kaj servu al Li el plena koro kaj kun animo
sincera; ĉar ĉiujn korojn la Eternulo esploras, kaj
ĉiujn pensojn kaj intencojn Li komprenas. Se vi
serĉos Lin, vi Lin trovos; kaj se vi forlasos Lin,
Li forpuŝos vin por ĉiam. 10 Vidu nun, kiam la
Eternulo elektis vin, por konstrui domon por la
sanktejo; estu forta, kaj agu. 11 Kaj David donis
al sia filo Salomono la desegnon de la portiko,
de la domoj, provizejoj, supraj ĉambroj, internaj
ĉambroj, kaj de la loko por la sankta kesto; 12
kaj la desegnon de ĉio, kion li havis en sia animo
koncerne la kortojn de la domo de la Eternulo
kaj koncerne ĉiujn ĉambrojn ĉirkaŭe, koncerne la
trezorojn de la domo de Dio kaj la trezorojn de
la sanktaĵoj, 13 koncerne la ordojn de la pastroj
kaj de la Levidoj, koncerne la tutan servadon
en la domo de la Eternulo, kaj koncerne ĉiujn
objektojn de servado en la domo de la Eternulo;
14 ankaŭ la oron, laŭ la pezo de la oro por ĉiuj
objektoj de servado, kaj la pezon de ĉiuj arĝentaj
objektoj de servado; 15 ankaŭ la pezon de la oraj
kandelabroj kaj de iliaj oraj lucernoj, montrante
aparte la pezon de ĉiu kandelabro kaj de ĝiaj
lucernoj, kaj la pezon de la arĝentaj kandelabroj,
de ĉiu kandelabro kaj de ĝiaj lucernoj, laŭ la
destino de ĉiu kandelabro. 16 Li donis ankaŭ la
pezon de la oro por la tabloj de propono, por
ĉiu tablo aparte, kaj de la arĝento por la tabloj
arĝentaj; 17 ankaŭ por la forkoj, aspergaj kalikoj,
tasoj el pura oro, oraj pelvoj, montrante la pezon
por ĉiu pelvo aparte, kaj por la arĝentaj pelvoj,
montrante la pezon de ĉiu pelvo; 18 ankaŭ la
pezon de la incensaltaro el refandita oro. Li donis
ankaŭ desegnon de la ĉaro kun la oraj keruboj,
kiuj etendas la flugilojn kaj ŝirmas la keston de
interligo de la Eternulo. 19 Ĉio ĉi tio, li diris, estas
skribita al mi de la mano de la Eternulo; Li klarigis
al mi ĉiujn detalojn de la desegno. 20 Kaj David
diris al sia filo Salomono: Estu forta kaj kuraĝa,
kaj agu; ne timu, kaj ne tremu; ĉar Dio la Eternulo,
mia Dio, estas kun vi; Li ne deturnos Sin de vi kaj
ne forlasos vin, ĝis vi finos la tutan aferon por
la servado en la domo de la Eternulo. 21 Kaj jen
estas la ordoj de la pastroj kaj de la Levidoj por
ĉia servado en la domo de Dio; ili estos kun vi por
ĉiu faro, kun fervoro kaj lerteco en ĉiu laboro; kaj
la estroj kaj la tuta popolo plenumos ĉiujn viajn
vortojn.

29 Kaj la reĝo David diris al la tuta komunumo:
Mia filo Salomono, la sola, kiun elektis la
Eternulo, estas juna kaj neforta, kaj la laboro
estas granda; ĉar ne por homo estas la loĝejo, sed
por Dio la Eternulo. 2 Mi preparis per mia tuta
forto por la domo de mia Dio oron por la oraj
objektoj, arĝenton por la arĝentaj, kupron por
la kupraj, feron por la feraj, lignon por la lignaj,
ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn enkadrigitajn, ŝtonojn
belajn kaj diverskolorajn, kaj ĉiaspecajn ŝtonojn
multekostajn, kaj multe da ŝtonoj marmoraj. 3
Krom tio, pro mia amo al la domo de mia Dio,
mian propran trezoron de oro kaj arĝento, kiun
mi havas, mi fordonas por la domo de mia Dio,
krom tio, kion mi pretigis por la sankta domo:
4 tri mil kikarojn da oro, el la oro de Ofir, kaj
sep mil kikarojn da arĝento refandita, por tegi la
murojn de la domoj; 5 oron por la oraj objektoj,
arĝenton por la arĝentaj, kaj por ĉiuj laborotaĵoj
de la majstroj. Tamen kiu ankoraŭ deziras oferi
hodiaŭ por la Eternulo? 6 Kaj oferis la ĉefoj de
patrodomoj, la estroj de la triboj de Izrael, la
milestroj kaj centestroj, kaj la estroj super la
aferoj de la reĝo; 7 kaj ili donis por la bezonoj
de la domo de Dio kvin mil kikarojn da oro kaj
dek mil darkemonojn, kaj dek mil kikarojn da
arĝento, kaj dek ok mil kikarojn da kupro, kaj cent
mil kikarojn da fero. 8 Kaj tiuj, ĉe kiuj troviĝis
multekostaj ŝtonoj, donis ilin por la trezorejo de
la domo de la Eternulo, en la manojn de Jeĥiel, la
Gerŝonido. 9 Kaj la popolo ĝojis pro tiu oferado,
ĉar el plena koro ili oferis al la Eternulo; ankaŭ la
reĝo David ĝojis tre forte. 10 Kaj David benis la
Eternulon antaŭ la okuloj de la tuta komunumo,
kaj David diris: Estu benata, ho Eternulo, Dio de
nia patro Izrael, eterne kaj eterne. 11 Al Vi, ho
Eternulo, apartenas grandeco, potenco, majesto,
venko, kaj gloro, ĉar ĉio en la ĉielo kaj sur la tero
estas Via; al Vi, ho Eternulo, apartenas la reĝado,
kaj Vi estas alte super ĉiuj estroj. 12 Riĉeco kaj

honoro venas de Vi; Vi regas super ĉio; en Via
mano estas forto kaj potenco; Via mano povas
ĉion grandigi kaj fortikigi. 13 Kaj nun, ho nia
Dio, ni dankas Vin, kaj ni gloras Vian majestan
nomon. 14 Ĉar kiu estas mi, kaj kio estas mia
popolo, ke mi havis la forton, por oferi tiom? de
Vi estas ĉio, kaj el Via mano ni donis al Vi. 15
Pasloĝantoj kaj enmigrintoj ni estas apud Vi, kiel
ĉiuj niaj patroj; kiel ombro estas niaj tagoj sur
la tero, nenio fortika. 16 Ho Eternulo, nia Dio! ĉi
tiu tuta abundaĵo, kiun ni preparis, por konstrui
al Vi domon, al Via sankta nomo, estas el Via
mano, al Vi ĉio apartenas. 17 Mi scias, ho mia Dio,
ke Vi esploras la koron kaj ke sincereco plaĉas
al Vi; el sincera koro mi oferis ĉion ĉi tion; kaj
nun mi vidas kun ĝojo Vian popolon, kiu troviĝas
ĉi tie, ke ĝi oferas al Vi. 18 Ho Eternulo, Dio de
niaj patroj Abraham, Isaak, kaj Izrael! konservu
ĝin por ĉiam, ĉi tiun pensmanieron de la koro de
Via popolo, kaj turnu ilian koron al Vi. 19 Kaj al
mia filo Salomono donu koron perfektan, ke li
observu Viajn ordonojn, Viajn preskribojn, kaj
Viajn leĝojn, ke li ĉion plenumu, kaj ke li konstruu
la konstruaĵon, por kiu mi faris la preparojn.
20 Kaj David diris al la tuta komunumo: Benu
la Eternulon, vian Dion. Kaj la tuta komunumo
benis la Eternulon, Dion de iliaj patroj; kaj ili
kliniĝis kun adoro antaŭ la Eternulo kaj antaŭ la
reĝo. 21 Kaj ili faris buĉoferojn al la Eternulo. Kaj
en la sekvanta tago ili alportis bruloferojn al la
Eternulo: mil bovojn, mil virŝafojn, mil ŝafidojn,
kune kun iliaj verŝoferoj, kaj multe da oferoj
por la tuta Izrael. 22 Kaj ili manĝis kaj trinkis
antaŭ la Eternulo en tiu tago kun granda ĝojo. Kaj
duafoje ili faris reĝo Salomonon, filon de David,
kaj sanktoleis lin kiel reganton, kaj Cadokon kiel
pastron. 23 Kaj Salomono suriris sur la tronon de
la Eternulo kiel reĝo anstataŭ sia patro David; kaj
li havis sukceson, kaj la tuta Izrael obeadis lin. 24
Kaj ĉiuj estroj kaj eminentuloj, kaj ankaŭ ĉiuj filoj
de la reĝo David, submetis sin al la reĝo Salomono.
25 Kaj la Eternulo forte altigis Salomonon antaŭ la
okuloj de la tuta Izrael, kaj metis sur lin reĝan
majeston, kiu antaŭe estis sur neniu el la reĝoj de
Izrael. 26 David, filo de Jiŝaj, estis reĝo super la
tuta Izrael. 27 La tempo, dum kiu li reĝis super
Izrael, estis kvardek jaroj: en Ĥebron li reĝis sep
jarojn, kaj en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn.
28 Kaj li mortis en bona maljuneco, sata de aĝo,
riĉeco, kaj gloro; kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Salomono. 29 La historio de la reĝo David, la
antaŭa kaj la posta, estas priskribita en la kroniko
de la antaŭvidisto Samuel, en la kroniko de la
profeto Natan, kaj en la kroniko de la viziisto Gad;
30 lia tuta reĝado, lia potenco, kaj la tempo, kiun
travivis li kaj Izrael kaj ĉiuj regnoj de la landoj.

2 Kroniko

1 Salomono, filo de David, fortikiĝis en sia regno;
kaj la Eternulo, lia Dio, estis kun li kaj levis lin
alte. **2** Kaj Salomono kunvokis la tutan Izraelon,
la milestrojn kaj centestrojn, la juĝistojn, kaj
ĉiujn estrojn en la tuta Izrael, la ĉefojn de la
patrodomoj. **3** Kaj Salomono kune kun la tuta
komunumo iris al la altaĵo en Gibeon, ĉar tie estis
la tabernaklo de kunveno de Dio, tiu, kiun faris
Moseo, servanto de la Eternulo, en la dezerto. **4**
Sed la keston de Dio David estis transportinta el
Kirjat-Jearim sur tiun lokon, kiun David pretigis
por ĝi; ĉar li aranĝis por ĝi tendon en Jerusalem.
5 La kupra altaro, kiun faris Becalel, filo de Uri,
filo de Ĥur, estis tie, antaŭ la tabernaklo de la
Eternulo; kaj Salomono kaj la komunumo ĝin
serĉis. **6** Kaj Salomono supreniris tie antaŭ la
Eternulo sur la kupran altaron, kiu estis antaŭ
la tabernaklo de kunveno, kaj alportis sur ĝi mil
bruloferojn. **7** En tiu nokto Dio aperis al Salomono,
kaj diris al li: Petu, kion Mi donu al vi. **8** Kaj
Salomono diris al Dio: Vi estis tre favorkora al
mia patro David, kaj Vi faris min reĝo anstataŭ
li; **9** nun, ho Dio Eternulo, plenumiĝu do Via
vorto al mia patro David. Ĉar Vi faris min reĝo
super popolo grandnombra kiel la polvo de la
tero, **10** tial donu al mi nun saĝecon kaj sciadon,
por ke mi povosciu eliradi kaj eniradi antaŭ tiu
popolo; ĉar kiu povas regi tiun Vian grandan
popolon? **11** Tiam Dio diris al Salomono: Pro tio,
ke ĉi tio estis en via koro, kaj vi ne petis riĉecon,
nek havaĵojn, nek gloron, nek la animon de viaj
malamikoj, kaj eĉ longan vivon vi ne petis, sed vi
petis por vi saĝecon kaj sciadon, por regi Mian
popolon, super kiu Mi faris vin reĝo: **12** pro tio
saĝeco kaj sciado estas donataj al vi; sed ankaŭ
riĉecon, havaĵojn, kaj gloron Mi donos al vi en
tia grado, kiun ne havis la reĝoj antaŭ vi, kaj
ankaŭ post vi oni tion ne havos. **13** Kaj Salomono
revenis de la altaĵo en Gibeon, de la tabernaklo
de kunveno, en Jerusalemon. Kaj li reĝis super
Izrael. **14** Kaj Salomono kolektis al si ĉarojn kaj
rajdistojn. Li havis mil kvarcent ĉarojn kaj dek du
mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de ĉaroj
kaj ĉe la reĝo en Jerusalem. **15** Kaj la reĝo atingis
tion, ke la arĝento kaj oro estis en Jerusalem kiel
ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel granda kvanto,
kiel la sikomoroj sur la malaltaj lokoj. **16** La
ĉevalojn al Salomono oni venigadis el Egiptujo;
kaj societo de komercistoj de la reĝo aĉetadis
ilin amase laŭ difinita prezo. **17** Ili liveradis el
Egiptujo ĉiun ĉaron pro sescent sikloj da arĝento,
kaj ĉiun ĉevalon pro cent kvindek; tiel same ili
estis liverataj per iliaj manoj al ĉiuj reĝoj de la
Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

2 Kaj Salomono ordonis, ke oni konstruu domon
al la nomo de la Eternulo kaj reĝan domon por
li. **2** Salomono starigis sepdek mil portistojn, okdek
mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil sescent
kontrolistojn super ili. **3** Kaj Salomono sendis al
Ĥiram, reĝo de Tiro, por diri: Vi scias, kiel vi agis
kun mia patro David, kaj sendis al li cedran lignon,
por ke li konstruu al si domon, por loĝi en ĝi; **4** nun
jen mi konstruas domon al la nomo de la Eternulo,
mia Dio, por ke ĝi estu konsekrita al Li, por
incensadi antaŭ Li bonodorajn incensojn, prezenti
tie konstante panojn de propono, bruloferojn
matene kaj vespere, en sabatoj, monatkomencoj,
kaj festoj de la Eternulo, nia Dio, kio estas eterna
leĝo por Izrael. **5** La domo, kiun mi konstruas,
estos granda; ĉar pli granda estas nia Dio, ol ĉiuj
dioj. **6** Kiu havus sufiĉe da fortoj, por konstrui
al Li domon? la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj ne
povas ja Lin ampleksi. Kaj kiu mi estas, ke mi
konstruu al Li domon, kiu servus por io alia, ol
por nura incensado antaŭ Li? **7** Sendu do nun
al mi homon, kiu estas majstro en farado de
objektoj el oro, arĝento, kupro, fero, el ŝtofo
purpura, ruĝa, kaj blua, kaj kiu povoscias gravuri
gravuraĵojn, kune kun la artistoj, kiuj estas ĉe
mi en Judujo kaj en Jerusalem kaj kiujn mia
patro David preparis. **8** Kaj sendu al mi lignon
cedran, cipresan, kaj santalan de Lebanon; ĉar
mi scias, ke viaj servantoj povoscias haki arbojn
Lebanonajn. Kaj jen miaj servantoj estos kun viaj,
9 por pretigi por mi multe da ligno; ĉar la domo,
kiun mi konstruas, devas esti granda kaj mirinda.
10 Jen por la ĉarpentistoj, por la lignohakistoj, viaj
servantoj, mi destinis dudek mil kor'ojn da draŝita
tritiko, dudek mil kor'ojn da hordeo, dudek mil
bat'ojn da vino, kaj dudek mil bat'ojn da oleo. **11**
Ĥiram, reĝo de Tiro, respondis per letero, kiun li
sendis al Salomono: Pro amo de la Eternulo al Sia
popolo Li faris vin reĝo super ĝi. **12** Kaj Ĥiram
diris plue: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj kiu donis al la
reĝo David filon saĝan, kleran, kaj ĉiokomprenan,
kiu konstruos domon por la Eternulo kaj reĝan
domon por si. **13** Nun mi sendis homon saĝan kaj
kompetentan, mian majstron Ĥuram; **14** li estas
filo de virino el la idinoj de Dan, kaj lia patro estis
Tirano; li povoscias fari objektojn el oro, arĝento,
kupro, fero, ŝtono, kaj ligno, el ŝtofo purpura,
blua, bisina, kaj ruĝa, fari ĉiajn gravuraĵojn, kaj

trovi bonajn ideojn pri ĉio, kio estos komisiita
al li, kune kun viaj artistoj kaj kun la artistoj de
mia sinjoro David, via patro. 15 Nun la tritikon,
hordeon, oleon, kaj vinon, pri kiuj mia sinjoro
parolis, li sendu al siaj servantoj; 16 kaj ni hakos
lignon de Lebanon, kiom vi bezonas, kaj ni sendos
ĝin al vi per flosoj sur la maro ĝis Jafo; kaj vi
venigos tion en Jerusalemon. 17 Kaj Salomono
kalkulis ĉiujn fremdulojn, kiuj estis en la lando de
Izrael post la kalkulo, kiun aranĝis lia patro David;
kaj troviĝis da ili cent kvindek tri mil sescent.
18 Kaj li faris el ili sepdek mil portistojn, okdek
mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil sescent
kontrolistojn, por devigadi la popolon labori.

3 Kaj Salomono komencis konstrui la domon de
la Eternulo en Jerusalem, sur la monto Morija,
kiu estis montrita al lia patro David, sur la loko,
kiun David pretigis, sur la loko de la draŝejo de
Ornan, la Jebusido. 2 Li komencis konstrui en la
dua tago de la dua monato, en la kvara jaro de sia
reĝado. 3 Kaj jene Salomono faris la fundamenton,
por konstrui la domon de Dio: la longo estis laŭ
la antaŭa ulnomezuro sesdek ulnoj, kaj la larĝo
dudek ulnoj; 4 la portiko laŭlonge de la domo
havis simile al la larĝo de la domo dudek ulnojn;
la alto estis cent dudek. Kaj li tegis ĝin interne
per pura oro. 5 La grandan domon li tabulkovris
per ligno cipresa kaj tegis ĝin per pura oro kaj
faris sur ĝi palmornamojn kaj ĉenornamojn. 6
Kaj li garnis la domon per multekostaj ŝtonoj por
beleco; la oro estis oro Parvaima. 7 Kaj li kovris la
domon, la trabojn, la sojlojn, ĝiajn murojn, kaj
ĝiajn pordojn per oro, kaj li skulptigis kerubojn
sur la muroj. 8 Kaj li faris la plejsanktejon; ĝia
longo, konforme al la larĝo de la domo, estis
dudek ulnoj, kaj ĝia larĝo estis dudek ulnoj; kaj li
tegis ĝin per bona oro en la kvanto de sescent
kikaroj. 9 Por la najloj li donis kvindek siklojn da
oro; kaj la suprajn ĉambrojn li tegis per oro. 10
Kaj en la plejsanktejo li faris du kerubojn artiste
faritajn kaj tegis ilin per oro. 11 La flugiloj de
la keruboj havis la longon de dudek ulnoj; unu
flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la muro
de la domo, kaj la dua flugilo, havanta kvin ulnojn,
tuŝiĝis kun la flugilo de la dua kerubo. 12 Ankaŭ
ĉe la dua kerubo unu flugilo, havanta kvin ulnojn,
tuŝiĝis kun la muro de la domo, kaj la dua flugilo,
havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la flugilo de la
alia kerubo. 13 La flugiloj de tiuj keruboj estis
etenditaj sur la spaco de dudek ulnoj; ili staris
sur siaj piedoj, kaj iliaj vizaĝoj estis turnitaj al
la domo. 14 Kaj li faris la kurtenon el ŝtofo blua,
purpura, kaj ruĝa, kaj el bisino; kaj li faris sur ĝi
kerubojn. 15 Kaj li faris antaŭ la domo du kolonojn,
havantajn la longon de tridek kvin ulnoj, kaj la
kapitelo supre havis kvin ulnojn. 16 Kaj li faris
ĉenojn en la plejsanktejo kaj metis ilin sur la
supron de la kolonoj; kaj li faris cent granatojn
kaj metis ilin sur la ĉenojn. 17 Kaj li starigis la
kolonojn antaŭ la templo, unu dekstre kaj unu
maldekstre; al la dekstra li donis la nomon Jaĥin,
kaj al la maldekstra la nomon Boaz.

4 Kaj li faris kupran altaron, havantan la longon
de dudek ulnoj, la larĝon de dudek ulnoj, kaj la
alton de dek ulnoj. 2 Kaj li faris maron fanditan,
havantan dek ulnojn de rando ĝis rando, tute
rondan, havantan la alton de kvin ulnoj; kaj ŝnuro
de tridek ulnoj prezentis ĝian mezuron ĉirkaŭe. 3
Figuroj de bovoj estis sub ĝi ĉirkaŭe, ĉiuflanke
ĝin ĉirkaŭis; sur la spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis
la maron, du vicoj da bovoj, fanditaj samfande
kun ĝi. 4 Ĝi staris sur dek du bovoj: tri kun
la vizaĝo norden, tri kun la vizaĝo okcidenten,
tri kun la vizaĝo suden, kaj tri kun la vizaĝo
orienten; kaj la maro estis sur ili supre; kaj ĉiuj
iliaj malantaŭaj partoj estis turnitaj internen. 5 Ĝi
havis la dikon de manlarĝo; kaj ĝia rando, farita
laŭ la maniero de rando de kaliko, estis simila al
disvolviĝinta lilio. Ĝi ampleksis tri mil bat'ojn. 6 Li
faris dek lavujojn kaj starigis kvin dekstre kaj kvin
maldekstre, por lavi en ili tion, kio estis preparata
por brulofero, por skulavi tion en ili; kaj la maro
estis, por ke la pastroj lavu sin en ĝi. 7 Kaj li faris
dek orajn kandelabrojn laŭ la preskribo koncerne
ilin, kaj starigis en la templo, kvin dekstre kaj kvin
maldekstre. 8 Li faris dek tablojn, kaj starigis en la
templo, kvin dekstre kaj kvin maldekstre. Li faris
ankaŭ cent orajn aspergajn kalikojn. 9 Li aranĝis
la korton de la pastroj kaj la grandan antaŭkorton
kaj pordojn por la antaŭkorto; kaj la pordojn li
tegis per kupro. 10 Kaj la maron li starigis sur la
dekstra flanko, oriente, en la suda parto. 11 Kaj
Ĥuram faris la kaldronojn kaj la ŝovelilojn kaj la
aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram finis la laboron,
kiun li faris por la reĝo Salomono en la domo de
Dio: 12 du kolonojn, du globaĵojn kaj kapitelojn
sur la supro de la kolonoj, du retojn por kovri
la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis sur la
supro de la kolonoj, 13 kaj kvarcent granatojn
sur la du retoj, po du vicoj da granatoj por ĉiu
reto, por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj,
kiuj estis sur la kolonoj. 14 Kaj li faris la bazaĵojn,
kaj la lavujojn li faris sur la bazaĵoj; 15 la unu
maron, kaj la dek du bovojn sub ĝi. 16 Kaj la
kaldronojn, la ŝovelilojn, kaj la forkojn, kaj ĉiujn
iliajn vazojn faris al Salomono lia majstro Ĥuram

por la domo de la Eternulo, el polurita kupro.
17 En la ĉirkaŭaĵo de Jordan la reĝo fandigis ilin
en argila tero, inter Sukot kaj Cereda. 18 Kaj
Salomono faris ĉiujn tiujn vazojn en tre granda
nombro, ĉar la pezo de la kupro ne estis kalkulita.
19 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn, kiuj estas en la
domo de Dio: la oran altaron, la tablojn, sur kiuj
estas la panoj de propono; 20 la kandelabrojn kaj
iliajn lucernojn, por bruligi ilin laŭ la preskribo
antaŭ la plejsanktejo — el pura oro; 21 kaj la
florojn kaj la lucernojn kaj la prenilojn, el oro,
tute el oro; 22 kaj la tranĉilojn kaj la aspergajn
kalikojn kaj la kulerojn kaj la karbujojn, el pura
oro; kaj la enirejo de la domo, ĝiaj internaj pordoj
al la plejsanktejo, kaj la pordoj de la domo al la
templo, estis oraj.

5 Tiamaniere estis finita la tuta laboro, kiun
Salomono faris por la domo de la Eternulo.
Kaj Salomono enportis la konsekritaĵojn de sia
patro David; la arĝenton kaj la oron kaj ĉiujn
vazojn li metis en la trezorejojn de la domo de
Dio. 2 Tiam Salomono kunvenigis la plejaĝulojn de
Izrael kaj ĉiujn ĉefojn de la triboj, la estrojn de la
patrodomoj de la Izraelidoj, en Jerusalemon, por
transporti la keston de interligo de la Eternulo el
la urbo de David, tio estas el Cion. 3 Kaj kolektiĝis
al la reĝo ĉiuj Izraelidoj al la festo, tio estas en la
sepa monato. 4 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael;
kaj la Levidoj ekportis la keston. 5 Kaj oni enportis
la keston kaj la tabernaklon de kunveno, kaj ĉiujn
sanktajn vazojn, kiuj estis en la tabernaklo; ilin
portis la pastroj Levidoj. 6 Kaj la reĝo Salomono,
kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu kolektiĝis
al li, estis antaŭ la kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj
bovojn, kiujn oni ne povis nombri nek kalkuli pro
ilia granda multeco. 7 Kaj la pastroj venigis la
keston de interligo de la Eternulo sur ĝian lokon,
en la profundon de la domo, en la plejsanktejon,
sub la flugilojn de la keruboj. 8 Ĉar la keruboj
havis siajn flugilojn etenditaj super la loko de
la kesto, kaj la keruboj estis kovrantaj la keston
kaj ĝiajn stangojn de supre. 9 Kaj la stangoj
estis tiel longaj, ke la kapetoj de la stangoj estis
videblaj el la kesto en la antaŭa parto de la
plejsanktejo, sed ekstere ili ne estis videblaj; kaj
ili restis tie ĝis la nuna tago. 10 En la kesto estis
nenio krom la du tabeloj, kiujn metis tien Moseo
sur Ĥoreb, kiam la Eternulo faris interligon kun
la Izraelidoj post ilia eliro el Egiptujo. 11 Kiam
la pastroj eliris el la sanktejo (ĉar ĉiuj pastroj,
kiuj tie troviĝis, sanktiĝis, sen diferenco de la
ordoj), 12 kaj la Levidoj-kantistoj — ili ĉiuj, Asaf,
Heman, Jedutun, iliaj filoj kaj fratoj — en bisinaj
vestoj, kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, staris
oriente de la altaro, kaj kun ili cent dudek pastroj,
trumpetantaj per trumpetoj; 13 kaj ili estis kvazaŭ
unu, la trumpetantoj kaj la kantantoj; kaj oni
aŭdis kvazaŭ unu voĉon, laŭdantan kaj dankantan
antaŭ la Eternulo; kaj kiam ektondris la voĉo
de la trumpetoj kaj cimbaloj kaj aliaj muzikaj
instrumentoj, kaj de la glorkantado al la Eternulo,
ke Li estas bona kaj ke Lia favorkoreco estas
eterna: tiam la domo pleniĝis de nubo, la domo
de la Eternulo; 14 kaj la pastroj ne povis stari kaj
servi pro la nubo, ĉar la majesto de la Eternulo
plenigis la domon de Dio.

6 Tiam Salomono ekparolis: La Eternulo diris, ke
Li deziras loĝi en mallumo; 2 tial mi konstruis
domon por Via loĝado, kaj lokon por Via restado
eterna. 3 Kaj la reĝo turnis sian vizaĝon kaj
benis la tutan komunumon de Izrael; kaj la tuta
komunumo de Izrael staris. 4 Kaj li diris: Benata
estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu parolis per Sia
buŝo al mia patro David, kaj nun plenumis per
Sia mano, dirante: 5 De post la tago, kiam Mi
elkondukis Mian popolon el la lando Egipta, Mi
elektis neniun urbon inter ĉiuj triboj de Izrael,
por konstrui domon, en kiu estus Mia nomo; kaj
Mi ne elektis homon, ke li estu reganto super Mia
popolo Izrael. 6 Sed Mi elektis Jerusalemon, ke
Mia nomo tie estu; kaj Mi elektis Davidon, ke li
estu super Mia popolo Izrael. 7 Mia patro David
havis la intencon konstrui domon al la nomo de
la Eternulo, Dio de Izrael. 8 Sed la Eternulo diris
al mia patro David: Intencante konstrui domon al
Mia nomo, vi agis bone, havante tian intencon; 9
tamen la domon konstruos ne vi, sed nur via filo,
kiu eliris el viaj lumboj, li konstruos la domon
al Mia nomo. 10 Kaj la Eternulo plenumis Sian
vorton, kiun Li diris: mi leviĝis anstataŭ mia patro
David kaj sidiĝis sur la trono de Izrael, kiel diris la
Eternulo, kaj mi konstruis la domon al la nomo
de la Eternulo, Dio de Izrael. 11 Kaj mi metis
tien la keston, en kiu troviĝas la interligo de la
Eternulo, kiun Li faris kun la Izraelidoj. 12 Kaj li
stariĝis antaŭ la altaro de la Eternulo kontraŭ
la tuta komunumo de Izrael, kaj li etendis siajn
manojn 13 (ĉar Salomono estis farinta kupran
ambonon, havantan la longon de kvin ulnoj, la
larĝon de kvin ulnoj, kaj la alton de tri ulnoj, kaj
li estis lokinta ĝin meze de la antaŭkorto: li nun
stariĝis sur ĝi, ekgenuis antaŭ la tuta komunumo
de Izrael, etendis siajn manojn al la ĉielo), 14 kaj
li parolis: Ho Eternulo, Dio de Izrael! ne ekzistas
dio simila al Vi en la ĉielo nek sur la tero; Vi
konservas la interligon kaj la favorkorecon al

Viaj servantoj, kiuj iradas antaŭ Vi per sia tuta
koro; 15 Vi plenumis al Via servanto David, mia
patro, kion Vi promesis al li; Vi parolis per Via
buŝo, kaj Vi plenumis per Via mano, kiel ni nun
vidas. 16 Nun, ho Eternulo, Dio de Izrael, plenumu
plue al Via servanto David, mia patro, kion Vi
promesis al li, dirante: Ne mankos ĉe vi antaŭ Mi
viro, sidanta sur la trono de Izrael, se viaj filoj nur
observados sian vojon, por iri laŭ Mia instruo,
kiel vi iradis antaŭ Mi. 17 Nun, ho Eternulo, Dio
de Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi diris al Via
servanto David. 18 Ĉu efektive Dio loĝus kun
homoj sur la tero? ja la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj
ne povas Vin ampleksi; des pli tion ne povas ĉi
tiu domo, kiun mi konstruis! 19 Sed turnu Vin
al la preĝo de Via servanto kaj al lia petego, ho
Eternulo, mia Dio, por aŭskulti la vokadon kaj
la preĝon, per kiu Via servanto preĝas antaŭ
Vi, 20 por ke Viaj okuloj estu nefermitaj super
ĉi tiu domo tage kaj nokte, super la loko, pri
kiu Vi promesis, ke Vi estigos tie Vian nomon;
por aŭskulti la preĝon, kiun Via servanto faros
sur ĉi tiu loko. 21 Kaj aŭskultu la petegojn de
Via servanto kaj de Via popolo Izrael, per kiuj
ili preĝos sur ĉi tiu loko; aŭskultu el la loko de
Via loĝado, el la ĉielo; kaj kiam Vi aŭskultos, Vi
pardonu. 22 Se iu pekos kontraŭ sia proksimulo,
kaj oni postulos de li ĵuron, ke li ĵuru, kaj la ĵuro
estos farata antaŭ Via altaro en ĉi tiu domo: 23
tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj faru juĝon pri Viaj
servantoj, repagante al la malbonagulo, metante
lian konduton sur lian kapon, kaj elmontrante
la pravecon de virtulo, rekompencante lin laŭ
lia virteco. 24 Se Via popolo Izrael estos frapita
de malamiko, pekinte antaŭ Vi, sed ili returnos
sin kaj gloros Vian nomon kaj preĝos kaj petegos
antaŭ Vi en ĉi tiu domo: 25 tiam aŭskultu el la
ĉielo, kaj pardonu la pekon de Via popolo Izrael,
kaj revenigu ilin sur la teron, kiun Vi donis al ili
kaj al iliaj patroj. 26 Se la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne
estos pluvo pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi, sed ili
ekpreĝos sur ĉi tiu loko kaj gloros Vian nomon
kaj returnos sin de sia peko, por ke Vi aŭskultu
ilin: 27 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj pardonu la
pekon de Viaj servantoj kaj de Via popolo Izrael,
montrante al ili la bonan vojon, kiun ili devas iri;
kaj donu pluvon sur Vian landon, kiun Vi donis al
Via popolo kiel heredaĵon. 28 Se estos malsato en
la lando, aŭ se estos pesto, brulsekeco, velkado,
akridoj, aŭ vermoj, aŭ se premos ilin malamiko
en la lando de ilia loĝado, aŭ se estos ia plago
aŭ malsano; 29 ĉe ĉiu preĝo, ĉe ĉiu petego, kiun
faros iu homo aŭ Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu
el ili sentos sian malfeliĉon kaj sian doloron kaj
etendos siajn manojn al ĉi tiu domo: 30 aŭskultu el
la ĉielo, el la loko de Via loĝado, kaj pardonu, kaj
redonu al ĉiu konforme al lia tuta konduto, kiel
Vi konas lian koron (ĉar Vi sola konas la koron de
la homidoj); 31 por ke ili Vin timu, kaj por ke ili
iradu laŭ Viaj vojoj dum la tuta tempo, kiun ili
vivas sur la tero, kiun Vi donis al niaj patroj. 32
Ankaŭ koncerne aligentulon, kiu ne estas el Via
popolo Izrael, sed venos el malproksima lando
pro Via granda nomo, pro Via forta mano, kaj
pro Via etendita brako, kaj li venos kaj preĝos en
ĉi tiu domo: 33 Vi aŭskultu el la ĉielo, el la loko
de Via loĝado, kaj faru ĉion, pri kio vokos al Vi
la aligentulo; por ke ĉiuj popoloj de la tero konu
Vian nomon, kaj timu Vin tiel, kiel Via popolo
Izrael, kaj por ke ili sciu, ke per Via nomo estas
nomata ĉi tiu domo, kiun mi konstruis. 34 Kiam
Via popolo eliros milite kontraŭ siajn malamikojn
laŭ la vojo, laŭ kiu Vi ilin sendos, kaj ili preĝos
al Vi, turninte sin al ĉi tiu urbo, kiun Vi elektis,
kaj al la domo, kiun mi konstruis al Via nomo:
35 tiam aŭskultu el la ĉielo ilian preĝon kaj ilian
petegon, kaj defendu ilian aferon. 36 Se ili pekos
antaŭ Vi (ĉar ne ekzistas homo, kiu ne pekus),
kaj Vi ekkoleros kontraŭ ili kaj transdonos ilin al
malamiko, kaj iliaj kaptintoj forkondukos ilin en
landon malproksiman aŭ proksiman; 37 sed ili
rekonsciiĝos en la lando, en kiu ili estos kaptitaj,
konvertiĝos, kaj petegos Vin en la lando de sia
kaptiteco, dirante: Ni pekis, ni malbonagis, ni
krimis; 38 kaj ili returnos sin al Vi per sia tuta
koro kaj per sia tuta animo en la lando de sia
kaptiteco, kien oni forkondukis ilin, kaj ili preĝos,
turninte sin al sia lando, kiun Vi donis al iliaj
patroj, kaj al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la
domo, kiun mi konstruis al Via nomo: 39 tiam
aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via loĝado, ilian
preĝon kaj ilian petegon, defendu ilian aferon,
kaj pardonu al Via popolo tion, per kio ili pekis
antaŭ Vi. 40 Nun, ho mia Dio, Viaj okuloj estu
nefermitaj kaj Viaj oreloj estu atentaj al la preĝo
sur ĉi tiu loko. 41 Kaj nun leviĝu, ho Dio Eternulo,
en Vian ripozejon, Vi kaj la arkeo de Via potenco.
Viaj pastroj, ho Dio Eternulo, vestiĝu per savo, kaj
Viaj fideluloj ĝuu bonon. 42 Ho Dio Eternulo, ne
forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito; memoru la
favorkorecon koncerne Davidon, Vian servanton.

7 Kiam Salomono finis la preĝadon, malleviĝis
fajro el la ĉielo kaj forbruligis la bruloferon
kaj la aliajn oferojn; kaj la majesto de la Eternulo
plenigis la domon. 2 Kaj la pastroj ne povis eniri

en la domon de la Eternulo, ĉar la majesto de la
Eternulo plenigis la domon de la Eternulo. 3 Kaj
ĉiuj Izraelidoj vidis, kiel la fajro kaj la majesto
de la Eternulo malleviĝis sur la domon, kaj ili
ekgenuis vizaĝaltere sur la pavimo, adorkliniĝis,
kaj dankis la Eternulon, ke Li estas bona, ke eterna
estas Lia favorkoreco. 4 Kaj la reĝo kaj la tuta
popolo faris oferojn antaŭ la Eternulo. 5 La reĝo
Salomono oferis dudek du mil bovojn kaj cent
dudek mil ŝafojn. Tiamaniere la reĝo kaj la tuta
popolo inaŭguris la domon de Dio. 6 La pastroj
staris sur siaj postenoj, kaj la Levidoj kun la
muzikaj instrumentoj por la Eternulo, kiujn faris
la reĝo David, por kanti dankon al la Eternulo, ke
eterna estas Lia favorkoreco, per la laŭdkantoj
de David; kaj la pastroj trumpetis apud ili, kaj
ĉiuj Izraelidoj staris. 7 Kaj Salomono sanktigis
la mezon de la korto, kiu estis antaŭ la domo
de la Eternulo; ĉar li faris tie la bruloferojn kaj
alportis ofere la sebon de la pacoferoj; ĉar la
kupra altaro, kiun Salomono faris, ne povis plene
loki sur si la bruloferon, la farunoferon, kaj la
sebon. 8 Kaj Salomono faris tiam feston dum sep
tagoj, kaj kun li la tuta Izrael, tre granda anaro,
kiu kunvenis de Ĥamat ĝis la torento de Egiptujo.
9 Kaj en la oka tago ili faris festofermon, ĉar la
inaŭguron de la altaro ili faris dum sep tagoj kaj
la feston dum sep tagoj. 10 En la dudek-tria tago
de la sepa monato li forsendis la popolon al ĝiaj
tendoj, gajan kaj ĝojantan pro la bono, kiun la
Eternulo faris al David, al Salomono, kaj al Sia
popolo Izrael. 11 Tiamaniere Salomono sukcese
finis la domon de la Eternulo kaj la reĝan domon,
kaj ĉion, kion Salomono en sia koro faris en la
domo de la Eternulo kaj en sia domo. 12 Kaj
la Eternulo aperis al Salomono en la nokto, kaj
diris al li: Mi aŭdis vian preĝon, kaj Mi elektis al
Mi ĉi tiun lokon kiel domon de oferoj. 13 Se Mi
ŝlosos la ĉielon tiel, ke ne estos pluvo, aŭ se Mi
ordonos al la lokustoj primanĝi la teron, aŭ se
Mi sendos peston sur Mian popolon, 14 sed Mia
popolo, kiu portas Mian nomon, humiliĝos kaj
preĝos kaj serĉos Mian vizaĝon kaj returnos sin
de siaj malbonaj vojoj: tiam Mi aŭskultos el la
ĉielo, kaj pardonos ilian pekon kaj resanigos ilian
landon. 15 Nun Miaj okuloj estos nefermitaj kaj
Miaj oreloj estos atentaj al preĝo sur ĉi tiu loko.
16 Nun Mi elektis kaj sanktigis ĉi tiun domon, por
ke Mia nomo estu tie eterne; kaj Miaj okuloj kaj
Mia koro estos tie ĉiutempe. 17 Kaj se vi irados
antaŭ Mi tiel, kiel iradis via patro David, kaj vi
agados konforme al ĉio, kion Mi ordonis al vi,
kaj vi observados Miajn leĝojn kaj preskribojn:
18 tiam Mi fortikigos la tronon de via regno,
kiel Mi promesis al via patro David, dirante: Ne
mankos ĉe vi viro, reganta super Izrael. 19 Sed
se vi deturnos vin, kaj forlasos Miajn leĝojn kaj
Miajn ordonojn, kiujn Mi donis al vi, kaj vi iros
kaj servos al aliaj dioj kaj adorkliniĝos antaŭ ili:
20 tiam Mi elŝiros ilin el Mia lando, kiun Mi donis
al ili; kaj ĉi tiun domon, kiun Mi sanktigis por
Mia nomo, Mi forpuŝos de antaŭ Mia vizaĝo, kaj
Mi faros ĝin proverbo kaj mokataĵo inter ĉiuj
popoloj. 21 Kaj pri ĉi tiu domo, kiu estas tre alta,
ĉiu preteriranto miregos, kaj diros: Pro kio la
Eternulo agis tiele kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu
domo? 22 Kaj oni respondos: Pro tio, ke ili forlasis
la Eternulon, Dion de siaj patroj, kiu elkondukis
ilin el la lando Egipta, kaj ili aliĝis al aliaj dioj kaj
adorkliniĝis antaŭ ili kaj servis al ili — pro tio Li
venigis sur ilin ĉi tiun tutan malbonon.

8 Post paso de la dudek jaroj, dum kiuj Salomono
konstruis la domon de la Eternulo kaj sian
domon, 2 kaj post kiam Salomono konstruis ankaŭ
la urbojn, kiujn Ĥiram donis al Salomono, kaj
li enloĝigis tie la Izraelidojn, 3 Salomono iris
kontraŭ Ĥamat-Coban kaj venkoprenis ĝin. 4 Kaj
li konstruis Tadmoron en la dezerto, kaj ĉiujn
urbojn de provizoj, kiujn li konstruis en Ĥamat. 5
Li ankaŭ konstruis Bet-Ĥoronon la supran kaj Bet-
Ĥoronon la malsupran, urbojn fortikigitajn kun
muregoj, pordoj, kaj rigliloj, 6 kaj Baalaton, kaj
ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn Salomono havis,
kaj ĉiujn urbojn por la ĉaroj kaj la urbojn por la
rajdistoj, kaj ĉion, kion Salomono deziris konstrui
en Jerusalem kaj sur Lebanon kaj en la tuta lando
de sia regado. 7 Koncerne la tutan popolon, kiu
restis el la Ĥetidoj, Amoridoj, Perizidoj, Ĥividoj,
kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el la Izraelidoj: 8 el
iliaj infanoj, kiuj restis post ili en la lando kaj
kiujn la Izraelidoj ne ekstermis, Salomono faris
tributulojn ĝis la nuna tago. 9 Sed el la Izraelidoj
Salomono ne faris servantojn por liaj laboroj, ĉar
ili estis militistoj, estroj de liaj korpogardistoj,
estroj super liaj ĉaroj kaj super liaj rajdistoj. 10 La
nombro de la ĉefaj oficistoj, kiujn havis la reĝo
Salomono, estis ducent kvindek. 11 La filinon de
Faraono elkondukis Salomono el la urbo de David
en la domon, kiun li konstruis por ŝi; ĉar li diris:
Virino ne devas loĝi ĉe mi en la domo de David,
reĝo de Izrael, ĉar ĝi estas sankta pro tio, ke en ĝin
eniris la kesto de la Eternulo. 12 Tiam Salomono
komencis alportadi bruloferojn al la Eternulo
sur tiun altaron de la Eternulo, kiun li konstruis
antaŭ la portiko, 13 por oferadi laŭ la ordo de
ĉiu tago, konforme al la ordono de Moseo pri la

sabatoj, la monatkomencoj, kaj la festoj, kiuj estis
tri fojojn en jaro, Pasko, Pentekosto, kaj festo de
laŭboj. 14 Kaj li starigis, konforme al la preskribo
de sia patro David, la partiojn de la pastroj por ilia
servado, kaj la Levidojn por iliaj postenoj, por ke
ili glorkantu kaj servu apud la pastroj laŭ la ordo
de ĉiu tago, ankaŭ la pordegistojn laŭ iliaj grupoj
por ĉiu pordego; ĉar tia estis la ordono de David,
la homo de Dio. 15 Kaj oni en nenio dekliniĝis
de la ordono de la reĝo pri la pastroj kaj Levidoj
kaj pri la trezoroj. 16 Tiele estis aranĝita la tuta
laboro de Salomono de post la tago, kiam estis
fondita la domo de la Eternulo, ĝis la domo de la
Eternulo estis tuta preta. 17 Tiam Salomono iris
en Ecjon-Geberon kaj en Elaton, sur la bordo de la
maro, en la lando de Edom. 18 Kaj Ĥiram sendis
al li per siaj servantoj ŝipojn, kaj servistojn, kiuj
konis la maron; kaj ili veturis kun la servantoj de
Salomono en Ofiron, kaj prenis de tie kvarcent
kvindek kikarojn da oro kaj venigis al la reĝo
Salomono.

9 Kiam la reĝino de Ŝeba aŭdis la famon pri
Salomono, ŝi venis, por elprovi Salomonon
per enigmoj, en Jerusalemon, kun tre
granda akompanantaro, kun kameloj, portantaj
aromaĵojn, multe da oro, kaj multekostajn ŝtonojn.
Kaj ŝi venis al Salomono, kaj parolis kun li pri ĉio,
kion ŝi havis sur sia koro. 2 Kaj Salomono solvis
al ŝi ĉiujn ŝiajn demandojn; kaj estis nenio, kion
Salomono ne scius kaj kion li ne solvus al ŝi. 3 Kaj
la reĝino de Ŝeba vidis la saĝecon de Salomono,
kaj la domon, kiun li konstruis, 4 kaj la manĝaĵon
de lia tablo kaj la loĝejon de liaj sklavoj kaj la
oficojn de liaj servantoj kaj iliajn vestojn, liajn
vinverŝistojn kaj iliajn vestojn, kaj lian iradon,
kiam li iris en la domon de la Eternulo; kaj ŝi estis
tute ravita. 5 Kaj ŝi diris al la reĝo: Vera estas
tio, kion mi aŭdis en mia lando pri viaj aferoj
kaj pri via saĝeco; 6 mi ne kredis iliajn vortojn,
ĝis mi venis kaj ĝis miaj okuloj ekvidis; sed nun
mi vidas, ke oni ne rakontis al mi eĉ duonon de
via granda saĝeco: vi superas la famon, kiun mi
aŭdis. 7 Feliĉaj estas viaj homoj, kaj feliĉaj estas
viaj servantoj, kiuj ĉiam staras antaŭ vi kaj aŭdas
vian saĝecon. 8 Benata estu la Eternulo, via Dio,
kiu favoras vin kaj sidigis vin sur via trono kiel
reĝon antaŭ la Eternulo, via Dio. Pro amo de via
Dio al la Izraelidoj, por fortikigi ilin por ĉiam,
Li faris vin reĝo super ili, por ke vi zorgu pri
juĝo kaj justeco. 9 Kaj ŝi donacis al la reĝo cent
dudek kikarojn da oro kaj tre multe da aromaĵoj
kaj multekostajn ŝtonojn; neniam estis aromaĵoj
similaj al tiuj, kiujn la reĝino de Ŝeba donacis al la
reĝo Salomono. 10 Kaj la servantoj de Ĥiram kaj la
servantoj de Salomono, kiuj venigis oron el Ofir,
venigis ankaŭ santalan lignon kaj multekostajn
ŝtonojn. 11 Kaj el la santala ligno la reĝo faris
ŝtuparojn por la domo de la Eternulo kaj por la
reĝa domo, ankaŭ harpojn kaj psalterojn por la
kantistoj; neniam antaŭe oni vidis ion similan en
la Juda lando. 12 Kaj la reĝo Salomono donis al
la reĝino de Ŝeba ĉion, kion ŝi deziris kaj kion ŝi
petis, krom tio, kion ŝi alportis al la reĝo. Kaj ŝi
foriris returne en sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj.
13 La pezo de la oro, kiu estis alportita al Salomono
dum unu jaro, estis sescent sesdek ses kikaroj da
oro; 14 krom tio la disportistoj kaj komercistoj
alportadis, kaj ankaŭ ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj
la regionestroj alportadis al Salomono oron kaj
arĝenton. 15 Kaj la reĝo Salomono faris ducent
grandajn ŝildojn el forĝita oro (sescent sikloj da
forĝita oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo), 16 kaj tricent
malgrandajn ŝildojn el forĝita oro (tricent sikloj
da oro estis uzitaj por ĉiu el tiuj ŝildoj), kaj la reĝo
metis ilin en la arbardomon de Lebanon. 17 Kaj la
reĝo faris grandan tronon el eburo kaj tegis ĝin
per pura oro. 18 Kaj ses ŝtupojn havis la trono,
kaj oran piedbenketon, alfortikigitajn al la trono,
kaj brakapogojn ambaŭflanke de la sidloko, kaj
du leonojn, starantajn apud la brakapogoj. 19 Kaj
ankoraŭ dek du leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj
ambaŭflanke; io simila ne ekzistis en iu regno. 20
Kaj ĉiuj trinkvazoj de la reĝo Salomono estis el
oro, kaj ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo estis
el pura oro; arĝento en la tempo de Salomono
estis rigardata kiel senvalora. 21 Ĉar la reĝo havis
ŝipojn, kiuj iradis en Tarŝiŝon kun la servantoj de
Ĥiram; unu fojon en tri jaroj venadis la ŝipoj el
Tarŝiŝ, alportante oron, arĝenton, eburon, simiojn,
kaj pavojn. 22 Tiel la reĝo Salomono superis
ĉiujn reĝojn de la tero per riĉeco kaj saĝeco. 23
Kaj ĉiuj reĝoj de la tero penis vidi Salomonon,
por aŭdi lian saĝecon, kiun Dio enmetis en lian
koron. 24 Kaj ili alportadis ĉiu sian donacon:
vazojn arĝentajn, vazojn orajn, vestojn, batalilojn,
aromaĵojn, ĉevalojn, kaj mulojn, ĉiujare. 25 Kaj
Salomono havis kvar mil ĉevalstalojn, ĉarojn, kaj
dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de
ĉaroj kaj ĉe la reĝo en Jerusalem. 26 Li regis super
ĉiuj reĝoj, de la Rivero ĝis la lando Filiŝta kaj ĝis
la limo de Egiptujo. 27 Kaj la reĝo atingis tion, ke
la arĝento en Jerusalem estis kiel ŝtonoj, kaj la
cedroj estis en tiel granda kvanto, kiel sikomoroj
sur malaltaj lokoj. 28 Ĉevalojn oni venigadis al
Salomono el Egiptujo kaj el ĉiuj landoj. 29 La tuta
cetera historio de Salomono, la unua kaj la lasta,

estas priskribita en la kroniko de la profeto Natan,
en la profetaĵoj de Aĥija, la Ŝiloano, kaj en la vizioj
de Jedo, la viziisto, pri Jerobeam, filo de Nebat. 30
Kaj Salomono reĝis en Jerusalem super la tuta
Izrael kvardek jarojn. 31 Kaj Salomono ekdormis
kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo de
lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis Reĥabeam,
lia filo.

10 Reĥabeam iris en Ŝeĥemon, ĉar en Ŝeĥemon
venis ĉiuj Izraelidoj, por fari lin reĝo. 2 Kiam
tion aŭdis Jerobeam, filo de Nebat (ĉar li estis en
Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo Salomono),
Jerobeam revenis el Egiptujo. 3 Kaj oni sendis, kaj
vokis lin. Tiam venis Jerobeam kaj la tuta Izrael,
kaj ili ekparolis al Reĥabeam, dirante: 4 Via patro
tro pezigis nian jugon; nun deprenu iom de la
malfacilaj laboroj de via patro, kaj de lia peza
jugo, kiun li metis sur nin, kaj tiam ni servados
al vi. 5 Kaj li diris al ili: Post tri tagoj revenu al
mi. Kaj la popolo disiris. 6 Kaj la reĝo Reĥabeam
konsiliĝis kun la maljunuloj, kiuj staradis antaŭ
lia patro Salomono dum lia vivo, kaj li diris: Kiel
vi konsilas respondi al ĉi tiu popolo? 7 Kaj ili
diris al li jene: Se vi estos bona al ĉi tiu popolo
kaj montros al ili favoron kaj parolos al ili bonajn
vortojn, ili estos al vi servantoj por ĉiam. 8 Sed
li ne atentis la konsilon de la maljunuloj, kiun
ili donis al li; kaj li konsiliĝis kun la junuloj, kiuj
elkreskis kune kun li kaj staris antaŭ li. 9 Kaj li
diris al ili: Kion vi konsilas, ke ni respondu al
ĉi tiu popolo, kiu diris al mi jene: Faru malpli
peza la jugon, kiun via patro metis sur nin? 10
Kaj la junuloj, kiuj elkreskis kune kun li, parolis
al li, dirante: Tiele diru al la popolo, kiu diris
al vi: Via patro faris nian jugon tro peza, kaj
vi faru ĝin malpli peza — tiele diru al ili: Mia
malgranda fingro estas pli dika, ol la lumboj de
mia patro; 11 tial se mia patro ŝarĝis vin per peza
jugo, mi ankoraŭ pli pezigos vian jugon; mia patro
vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per
skorpioj. 12 Kaj Jerobeam kaj la tuta popolo venis
al Reĥabeam en la tria tago, kiel la reĝo ordonis,
dirante: Revenu al mi en la tria tago. 13 Kaj la reĝo
respondis al ili malafable; kaj la reĝo Reĥabeam
ne atentis la konsilon de la maljunuloj; 14 kaj li
parolis al ili laŭ la konsilo de la junuloj, dirante:
Mia patro pezigis vian jugon, sed mi ĝin ankoraŭ
pli pezigos; mia patro vin punadis per vipoj, sed
mi vin punados per skorpioj. 15 Kaj la reĝo ne
aŭskultis la popolon; ĉar estis tiel destinite de
Dio, por ke la Eternulo plenumu Sian vorton,
kiun Li diris per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam,
filo de Nebat. 16 Kiam ĉiuj Izraelidoj vidis, ke la
reĝo ilin ne obeas, tiam la popolo respondis al
la reĝo, dirante: Kian parton ni havas en David?
ni ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj; iru, ho
Izraelidoj, ĉiu al sia tendo! nun zorgu mem pri via
domo, ho David! Kaj ĉiuj Izraelidoj disiris al siaj
tendoj. 17 Sed super la Izraelidoj, kiuj loĝis en la
urboj de Judujo, regis Reĥabeam. 18 Kaj la reĝo
Reĥabeam sendis Hadoramon, la estron super la
impostoj; sed la Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj
li mortis. Kaj la reĝo Reĥabeam rapide sidiĝis en
ĉaro, por forkuri en Jerusalemon. 19 Tiamaniere
Izrael defalis de la domo de David ĝis la nuna
tago.

11 Kiam Reĥabeam venis en Jerusalemon,
li kolektis el la domo de Jehuda kaj de
Benjamen cent okdek mil elektitajn militistojn,
por militi kontraŭ Izrael, por revenigi la regnon
al Reĥabeam. 2 Sed aperis vorto de la Eternulo al
Ŝemaja, homo de Dio, dirante: 3 Diru al Reĥabeam,
filo de Salomono, reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj
Izraelidoj en la lando de Jehuda kaj de Benjamen
jene: 4 Tiele diras la Eternulo: Ne iru kaj ne militu
kontraŭ viaj fratoj; reiru ĉiu al sia domo, ĉar de
Mi estas farita ĉi tiu afero. Kaj ili obeis la vortojn
de la Eternulo, kaj rifuzis iri kontraŭ Jerobeamon.
5 Reĥabeam loĝis en Jerusalem, kaj li konstruis
fortikaĵojn en la urboj de Judujo. 6 Li prikonstruis
Bet-Leĥemon, Etamon, Tekoan, 7 Bet-Curon,
Soĥon, Adulamon, 8 Gaton, Mareŝan, Zifon, 9
Adoraimon, Laĥiŝon, Azekan, 10 Corean, Ajalonon,
kaj Ĥebronon, kiuj estis urboj fortikigitaj en la
lando de Jehuda kaj de Benjamen. 11 Li fortigis
tiujn fortikaĵojn kaj starigis tie estrojn, aranĝis
provizejojn de manĝaĵoj, oleo, kaj vino. 12 Kaj
en ĉiu urbo li kolektis ŝildojn kaj lancojn, kaj
tre fortigis ilin. Kaj Jehuda kaj Benjamen restis
liaj. 13 La pastroj kaj Levidoj, kiuj estis en la tuta
lando de Izrael, kolektiĝis al li el ĉiuj siaj regionoj;
14 la Levidoj forlasis siajn antaŭurbojn kaj sian
posedaĵon kaj iris en Judujon kaj Jerusalemon, ĉar
Jerobeam kaj liaj filoj forpuŝis ilin de la pastrado
al la Eternulo. 15 Li starigis ĉe si pastrojn por la
altaĵoj, por la kaproj kaj bovidoj, kiujn li faris.
16 Post ili el ĉiuj triboj de Izrael tiuj homoj, kiuj
havis la inklinon turnadi sin al la Eternulo, Dio de
Izrael, venadis en Jerusalemon, por fari oferojn al
la Eternulo, Dio de iliaj patroj. 17 Kaj ili fortigadis
la regnon de Judujo, kaj subtenadis Reĥabeamon,
filon de Salomono, dum tri jaroj; ĉar ili iradis laŭ
la vojo de David kaj Salomono dum tri jaroj. 18
Reĥabeam prenis al si kiel edzinon Maĥalaton,
filinon de Jerimot, filo de David, kaj de Abiĥail,

filino de Eliab, filo de Jiŝaj. 19 Ŝi naskis al li filojn:
Jeuŝ, Ŝemarja, kaj Zaham. 20 Post ŝi li prenis
Maaĥan, filinon de Abŝalom; kaj ŝi naskis al li
Abijan, Atajon, Zizan, kaj Ŝelomiton. 21 Reĥabeam
amis Maaĥan, filinon de Abŝalom, pli ol ĉiujn siajn
edzinojn kaj kromvirinojn; ĉar li havis dek ok
edzinojn kaj sesdek kromvirinojn, kaj li naskigis
dudek ok filojn kaj sesdek filinojn. 22 Reĥabeam
starigis Abijan, filon de Maaĥa, kiel ĉefon, kiel
princon inter liaj fratoj, intencante fari lin reĝo.
23 Li agadis prudente; li dissendis ĉiujn siajn filojn
en ĉiujn regionojn de Jehuda kaj de Benjamen, en
ĉiujn fortikigitajn urbojn; li donis al ili grandajn
vivrimedojn kaj prenis por ili multe da edzinoj.

12 Kiam fortikiĝis la regno de Reĥabeam kaj
li fariĝis forta, li forlasis la instruon de la
Eternulo, kaj kun li la tuta Izrael. 2 En la kvina jaro
de la reĝo Reĥabeam iris Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo,
kontraŭ Jerusalemon (ĉar ili pekis kontraŭ la
Eternulo) 3 kun mil ducent ĉaroj kaj sesdek mil
rajdistoj; sennombra estis la popolo, kiu venis kun
li el Egiptujo: la Luboj, Sukioj, kaj Etiopoj. 4 Kaj
li venkoprenis la fortikigitajn urbojn de Judujo
kaj aliris ĝis Jerusalem. 5 Tiam la profeto Ŝemaja
venis al Reĥabeam, kaj al la estroj de Judujo, kiuj
kolektiĝis en Jerusalem pro Ŝiŝak, kaj li diris al ili:
Tiele diras la Eternulo: Vi forlasis Min, tial ankaŭ
Mi forlasas vin en la manojn de Ŝiŝak. 6 Tiam
humiliĝis la estroj de Izrael kaj la reĝo, kaj diris:
Justa estas la Eternulo. 7 Kiam la Eternulo vidis,
ke ili humiliĝis, tiam aperis vorto de la Eternulo al
Ŝemaja, dirante: Ili humiliĝis, tial Mi ne ekstermos
ilin; Mi donos al ili iom da savo, kaj Mia kolero ne
elverŝiĝos sur Jerusalemon per Ŝiŝak; 8 tamen
ili estos liaj subuloj, por ke ili eksciu, kio estas
servado al Mi kaj servado al teraj regnoj. 9 Kaj
Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, iris kontraŭ Jerusalemon,
kaj li forprenis la trezorojn de la domo de la
Eternulo kaj la trezorojn de la reĝa domo, ĉion li
prenis; li prenis ankaŭ la orajn ŝildojn, kiujn faris
Salomono. 10 Kaj la reĝo Reĥabeam faris anstataŭ
ili ŝildojn kuprajn, kaj transdonis ilin en la manojn
de la estroj de korpogardistoj, kiuj gardadis la
enirejon de la reĝa domo. 11 Kaj ĉiufoje, kiam
la reĝo iris en la domon de la Eternulo, venis la
korpogardistoj, portis ilin, kaj poste returne portis
ilin en la ĉambron de la korpogardistoj. 12 Kiam
li humiliĝis, tiam deturniĝis de li la kolero de la
Eternulo, kaj ne ĉio pereis; ĉar en Judujo estis
ankoraŭ io bona. 13 La reĝo Reĥabeam fortikiĝis
en Jerusalem, kaj li reĝis. La aĝon de kvardek
unu jaroj havis Reĥabeam, kiam li fariĝis reĝo;
kaj dek sep jarojn li reĝis en Jerusalem, la urbo,
kiun elektis la Eternulo inter ĉiuj triboj de Izrael,
por estigi tie Sian nomon. La nomo de lia patrino
estis Naama, la Amonidino. 14 Li agis malbone,
ĉar li ne alkutimigis sian koron al serĉado de la
Eternulo. 15 La historio de Reĥabeam, la unua
kaj la lasta, estas priskribita en la kronikoj de
la profeto Ŝemaja kaj de la viziisto Ido, ĉe la
genealogio. Kaj inter Reĥabeam kaj Jerobeam
estis militoj dum ilia tuta vivo. 16 Kaj Reĥabeam
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en
la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Abija.

13 En la dek-oka jaro de la reĝo Jerobeam
ekreĝis Abija super Judujo. 2 Tri jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Miĥaja, filino de Uriel, el Gibea. Milito estis inter
Abija kaj Jerobeam. 3 Abija eliris en la militon kun
anaro da bonaj militistoj, konsistanta el kvarcent
mil viroj elektitaj; Jerobeam eliris en la militon
kontraŭ li kun okcent mil viroj elektitaj, bonaj
militistoj. 4 Abija stariĝis supre sur la monto
Cemaraim, kiu estas en la montaro de Efraim, kaj
diris: Aŭskultu min, ho Jerobeam kaj la tuta Izrael!
5 Vi devas ja scii, ke la Eternulo, Dio de Izrael,
donis la reĝadon super Izrael por ĉiam al David, al
li kaj al liaj filoj, per interligo de salo. 6 Sed leviĝis
Jerobeam, filo de Nebat, servanto de Salomono,
filo de David, kaj ribelis kontraŭ sia sinjoro.
7 Kaj kolektiĝis ĉirkaŭ li homoj vantaj, homoj
malvirtaj, kaj superfortis Reĥabeamon, filon de
Salomono; Reĥabeam estis juna kaj molkora kaj
ne povis rezisti al ili. 8 Kaj nun vi pensas, ke
vi havos forton kontraŭ la regno de la Eternulo
en la mano de la filoj de David, ĉar vi prezentas
grandan amason, kaj vi havas orajn bovidojn,
kiujn Jerobeam faris dioj por vi. 9 Vi elpuŝis
ja la pastrojn de la Eternulo, la Aaronidojn kaj
Levidojn, kaj vi faris al vi pastrojn kiel la popoloj
de la aliaj landoj; ĉiu, kiu venas por sia konsekrado
kun bovo kaj kun sep ŝafoj, fariĝas pastro por la
nedioj. 10 Sed kun ni estas la Eternulo, nia Dio; ni
ne forlasis Lin; kaj al la Eternulo servas pastroj
Aaronidoj kaj Levidoj laŭ ilia ofico, 11 kaj ili
bruligas al la Eternulo bruloferojn ĉiumatene kaj
ĉiuvespere, kaj incensan aromaĵon, kaj ili aranĝas
panon sur pura tablo, kaj la oran kandelabron
kun ĝiaj lucernoj, ke ili brulu ĉiuvespere; ĉar
ni plenumas la preskribon de la Eternulo, nia
Dio, kaj vi forlasis Lin. 12 Vidu, kun ni, kiel
nia ĉefo, estas Dio, kaj ankaŭ Liaj pastroj kaj
laŭtesonaj trumpetoj, por trumpetegi kontraŭ
vi. Ho Izraelidoj, ne militu kontraŭ la Eternulo,
Dio de viaj patroj, ĉar vi ne havos sukceson. 13

Dume Jerobeam ĉirkaŭirigis embuskon, kiu aperis
malantaŭ ili; tiamaniere estis militistoj antaŭ la
Judoj kaj embusko malantaŭ ili. 14 La Judoj sin
returnis, kaj ekvidis, ke ili havas batalon antaŭe
kaj malantaŭe. Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj
la pastroj ektrumpetis per la trumpetoj. 15 Kaj
la Judoj laŭte ekbruis; kaj kiam la Judoj ekbruis,
Dio frapis Jerobeamon kaj ĉiujn Izraelidojn antaŭ
Abija kaj la Judoj. 16 Kaj la Izraelidoj ekkuris antaŭ
la Judoj, kaj Dio transdonis ilin en la manojn
de ĉi tiuj. 17 Kaj Abija kaj lia popolo faris inter
ili grandan baton; kaj falis mortigitoj el Izrael
kvincent mil viroj elektitaj. 18 Tiam humiliĝis la
Izraelidoj, kaj fortiĝis la Judoj, ĉar ili apogis sin
sur la Eternulo, Dio de iliaj patroj. 19 Kaj Abija
persekutis Jerobeamon, kaj prenis de li urbojn:
Bet-Elon kun ĝiaj filinurboj, Jeŝanan kun ĝiaj
filinurboj, kaj Efrainon kun ĝiaj filinurboj. 20 Kaj
Jerobeam ne plu refortiĝis en la tempo de Abija.
Kaj la Eternulo frapis lin, kaj li mortis. 21 Sed
Abija fortiĝis. Kaj li prenis al si dek kvar edzinojn,
kaj li naskigis dudek du filojn kaj dek ses filinojn.
22 La cetera historio de Abija, liaj agoj, kaj liaj
vortoj estas priskribitaj en la komentario de la
profeto Ido.

14 Kaj Abija ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en la urbo de David. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Asa. En lia tempo la lando estis
trankvila dum dek jaroj. 2 Asa agadis bone kaj juste
antaŭ la Eternulo, sia Dio. 3 Li forigis la altarojn de
fremdaj dioj kaj la altaĵojn, li disbatis la statuojn,
kaj dehakis la sanktajn stangojn. 4 Kaj li ordonis
al la Judoj turni sin al la Eternulo, Dio de iliaj
patroj, por plenumi la instruon kaj la ordonojn. 5
Li forigis el ĉiuj urboj de Judujo la altaĵojn kaj la
kolonojn de la suno. Kaj la regno estis trankvila
sub li. 6 Li konstruis urbojn fortikigitajn en Judujo;
la lando estis trankvila, kaj li ne havis militon
en tiuj jaroj, ĉar la Eternulo donis al li ripozon.
7 Kaj li diris al la Judoj: Ni prikonstruu ĉi tiujn
urbojn, ni ĉirkaŭigu ilin per muregoj kaj turoj,
pordoj, kaj rigliloj. La lando estas ankoraŭ nia,
ĉar ni turnis nin al la Eternulo, nia Dio; ni turnis
nin, kaj Li donis al ni trankvilecon ĉirkaŭe. Kaj ili
konstruis, kaj la afero iris sukcese. 8 Kaj Asa havis
militistaron: da viroj armitaj per ŝildo kaj lanco el
la Jehudaidoj tricent mil, kaj el la Benjamenidoj
da viroj portantaj manŝildon kaj pafantaj per
pafarko estis ducent okdek mil; ĉiuj ili estis bravaj
militistoj. 9 Eliris kontraŭ ilin Zeraĥ, la Etiopo,
kun militistaro de unu miliono kaj kun tricent
ĉaroj, kaj li venis ĝis Mareŝa. 10 Kaj eliris Asa
renkonte al li, kaj ili aranĝiĝis al batalo en la
valo Cefata, apud Mareŝa. 11 Kaj Asa ekvokis al la
Eternulo, sia Dio, kaj diris: Ho Eternulo, por Vi
ne estas diferenco helpi al grandnombrulo aŭ al
senfortulo; helpu do al ni, ho Eternulo, nia Dio,
ĉar sur Vi ni nin apogas kaj en Via nomo ni venis
kontraŭ ĉi tiun grandan anaron. Ho Eternulo, Vi
estas nia Dio; kontraŭ Vi neniu homo montriĝu
forta. 12 Kaj la Eternulo frapis la Etiopojn antaŭ
Asa kaj antaŭ la Judoj, kaj la Etiopoj forkuris. 13
Kaj Asa, kaj la popolo, kiu estis kun li, persekutis
ilin ĝis Gerar; kaj la Etiopoj falis tiel, ke neniu el
ili restis vivanta; ĉar ili estis frakasitaj antaŭ la
Eternulo kaj antaŭ Lia militistaro. Kaj ili forportis
tre multe da militakiraĵo. 14 Kaj ili venkobatis
ĉiujn urbojn ĉirkaŭe de Gerar, ĉar sur ilin falis
teruro de la Eternulo; kaj ili prirabis ĉiujn urbojn,
ĉar en ili troviĝis multe da rabeblaĵo. 15 Ankaŭ ili
disbatis la tendojn de la brutoj, kaptis multe da
ŝafoj kaj da kameloj, kaj revenis en Jerusalemon.

15 Sur Azarjan, filon de Oded, venis la spirito
de Dio. 2 Kaj li eliris antaŭ Asan, kaj diris al
li: Aŭskultu min, ho Asa kaj ĉiuj Jehudaidoj kaj
Benjamenidoj: la Eternulo estas kun vi, kiam vi
estas kun Li; kaj se vi Lin serĉos, vi Lin trovos, sed
se vi Lin forlasos, Li forlasos vin. 3 Dum longa
tempo Izrael estos sen la vera Dio, sen instruanta
pastro, kaj sen instruo; 4 sed en sia mizero ili
returnos sin al la Eternulo, Dio de Izrael; kaj
ili serĉos Lin, kaj Li trovigos Sin al ili. 5 En tiu
tempo ne havos pacon la eliranto nek la eniranto,
ĉar grandaj tumultoj estos ĉe ĉiuj loĝantoj de la
landoj. 6 Nacio disbatos nacion kaj urbo urbon,
ĉar Dio konfuzos ilin per diversaj malfeliĉoj. 7 Sed
vi estu kuraĝaj, kaj ne faligu viajn manojn; ĉar
ekzistas rekompenco pro viaj faroj. 8 Kiam Asa
aŭdis tiujn vortojn kaj la profetaĵon de la profeto
Oded, li kuraĝiĝis, kaj elĵetis la abomenindaĵojn
el la tuta lando de Jehuda kaj de Benjamen, kaj
el la urboj, kiujn li venkoprenis sur la monto de
Efraim; kaj li renovigis la altaron de la Eternulo,
starantan antaŭ la portiko de la Eternulo. 9 Kaj li
kunvenigis ĉiujn Jehudaidojn kaj Benjamenidojn,
kaj la kun ili loĝantajn enmigrintojn el la tribo
de Efraim, de Manase, kaj de Simeon; ĉar ili en
granda nombro transiris al li de Izrael, kiam ili
vidis, ke la Eternulo, lia Dio, estas kun li. 10 Kaj ili
kunvenis en Jerusalemon en la tria monato de
la dek-kvina jaro de la reĝado de Asa. 11 Kaj ili
alportis en tiu tago oferojn al la Eternulo el la
militakiraĵo, kiun ili venigis: sepcent bovojn kaj
sep mil ŝafojn. 12 Kaj ili faris interligon, ke ili
strebados al la Eternulo, Dio de iliaj patroj, per sia
tuta koro kaj per sia tuta animo, 13 kaj ke ĉiu, kiu

ne turnos sin al la Eternulo, Dio de Izrael, devas
morti, ĉu tio estas malgranda, ĉu granda, ĉu viro,
ĉu virino. 14 Kaj ili ĵuris al la Eternulo per laŭta
voĉo, per ĝojkriado, per trumpetoj kaj kornoj.
15 Kaj ĉiuj Judoj ĝojis pri la ĵuro, ĉar ili ĵuris el
sia tuta koro, ili serĉis Lin kun plena fervoro,
kaj Li trovigis Sin al ili. Kaj la Eternulo donis
al ili trankvilecon ĉirkaŭe. 16 Kaj eĉ Maaĥan,
la patrinon, la reĝo Asa senigis je ŝia titolo de
reĝino, pro tio, ke ŝi faris idolon por Aŝtar. Kaj Asa
dishakis ŝian idolon, dispecigis ĝin kaj forbruligis
ĉe la torento Kidron. 17 Tamen la altaĵoj ne estis
forigitaj ĉe Izrael; sed la koro de Asa estis perfekta
dum lia tuta vivo. 18 Li enportis en la domon
de Dio la konsekritaĵojn de sia patro, kaj siajn
proprajn konsekritaĵojn, arĝenton kaj oron kaj
vazojn. 19 Kaj ne estis milito ĝis la tridek-kvina
jaro de la reĝado de Asa.

16 En la tridek-sesa jaro de la reĝado de Asa
iris Baaŝa, reĝo de Izrael, kontraŭ Judujon,
kaj li konstruis Raman, por bari la eliradon kaj
eniradon al Asa, reĝo de Judujo. 2 Tiam Asa
elprenis arĝenton kaj oron el la trezorejoj de la
domo de la Eternulo kaj de la reĝa domo, kaj
sendis al Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kiu loĝis en
Damasko, kaj dirigis al li: 3 Estas interligo inter
mi kaj vi, kiel inter mia patro kaj via patro; jen
mi sendas al vi arĝenton kaj oron: neniigu vian
interligon kun Baaŝa, reĝo de Izrael, por ke li
foriru de mi. 4 Kaj Ben-Hadad obeis la reĝon Asa,
kaj sendis siajn militestrojn kontraŭ la urbojn
de Izrael, kaj ili venkobatis Ijonon kaj Danon kaj
Abel-Maimon, kaj ĉiujn provizejojn en la urboj de
Naftali. 5 Kiam Baaŝa tion aŭdis, li ĉesis konstrui
Raman kaj haltigis sian laboradon. 6 Tiam la
reĝo Asa prenis ĉiujn Judojn; kaj ili forportis la
ŝtonojn de Rama kaj ĝian lignon, el kiuj Baaŝa
faris la konstruadon; kaj li konstruis el tio Geban
kaj Micpan. 7 En tiu tempo venis la antaŭvidisto
Ĥanani al Asa, reĝo de Judujo, kaj diris al li: Ĉar vi
apogis vin sur la reĝo de Sirio, kaj ne apogis vin
sur la Eternulo, via Dio, tial saviĝis el via mano
la militistaro de la reĝo de Sirio. 8 Ĉu la Etiopoj
kaj Luboj ne estis kun granda forto, kun ĉaroj
kaj rajdistoj en tre granda nombro? tamen, ĉar
vi apogis vin sur la Eternulo, Li transdonis ilin
en vian manon; 9 ĉar la okuloj de la Eternulo
ĉirkaŭrigardas la tutan teron, por subteni tiujn,
kies koro estas plene aldonita al Li. Malsaĝe vi
agis per ĉi tio; pro tio de nun vi havos militojn. 10
Asa ekkoleris kontraŭ la antaŭvidisto kaj metis
lin en malliberejon, ĉar li indignis kontraŭ li pro
tio; ankaŭ kelkajn el la popolo Asa premis en tiu
tempo. 11 La historio de Asa, la unua kaj la lasta,
estas priskribita en la libro de la reĝoj de Judujo
kaj Izrael. 12 En la tridek-naŭa jaro de sia reĝado
Asa malsaniĝis je siaj piedoj; tre forta fariĝis lia
malsano; sed eĉ en sia malsano li turnis sin ne al
la Eternulo, sed al kuracistoj. 13 Kaj Asa ekdormis
kun siaj patroj, kaj mortis en la kvardek-unua
jaro de sia reĝado. 14 Kaj oni enterigis lin en lia
tombo, kiun li pretigis al si en la urbo de David;
kaj oni kuŝigis lin sur lito plenigita de aromaĵoj
kaj diversaj lerte preparitaj ŝmiraĵoj, kaj oni faris
por li tre grandan brulon.

17 Anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoŝafat. Kaj li
fariĝis potenca kontraŭ Izrael. 2 Li starigis
militistaron en ĉiuj fortikigitaj urboj de Judujo,
kaj starigis garnizonojn en la lando de Jehuda,
kaj en la urboj de Efraim, kiujn venkoprenis lia
patro Asa. 3 Kaj la Eternulo estis kun Jehoŝafat,
ĉar li iradis laŭ la antaŭaj vojoj de sia patro David
kaj ne turnis sin al la Baaloj, 4 sed nur la Dion
de sia patro li serĉis kaj Liajn ordonojn li sekvis,
ne simile al la agado de Izrael. 5 Kaj la Eternulo
fortikigis la regnon en lia mano, kaj ĉiuj Judoj
donacis donacojn al Jehoŝafat, kaj li havis multe
da riĉeco kaj da honoro. 6 Lia koro altiĝis sur la
vojoj de la Eternulo; li ankaŭ forigis la altaĵojn
kaj la sanktajn stangojn el Judujo. 7 En la tria
jaro de lia reĝado li sendis siajn eminentulojn
Ben-Ĥail, Obadja, Zeĥarja, Netanel, kaj Miĥaja,
ke ili instruu en la urboj de Judujo; 8 kaj kun
ili la Levidojn Ŝemaja, Netanja, Zebadja, Asahel,
Ŝemiramot, Jehonatan, Adonija, Tobija, kaj Tob-
Adonija, la Levidojn, kaj kun ili la pastrojn Eliŝama
kaj Jehoram. 9 Kaj ili instruis en Judujo, havante
kun si libron de instruo de la Eternulo; ili trairis
ĉiujn urbojn de Judujo kaj instruis la popolon. 10
Kaj timo antaŭ la Eternulo estis en ĉiuj regnoj
de la landoj, kiuj estis ĉirkaŭ Judujo, kaj ili ne
militis kontraŭ Jehoŝafat. 11 De la Filiŝtoj oni
alportadis al Jehoŝafat donacojn, kaj arĝenton
kiel tributon; ankaŭ la Araboj venigadis al li
malgrandajn brutojn: sep mil sepcent ŝafojn kaj
sep mil sepcent kaprojn. 12 Jehoŝafat fariĝadis
ĉiam pli granda kaj atingis grandan altecon. Kaj
li konstruis en Judujo kastelojn kaj grenurbojn.
13 Kaj multe da laboroj li havis en la urboj de
Judujo, kaj bravajn militistojn en Jerusalem. 14
Jen estas ilia ordo laŭ iliaj patrodomoj: ĉe la
Jehudaidoj estis milestroj: la estro Adna, kaj kun
li estis tricent mil bravaj militistoj; 15 apud li
estis la estro Jehoĥanan, kaj kun li ducent okdek
mil; 16 apud li estis Amasja, filo de Ziĥri, kiu
konsekris sin al la Eternulo, kaj kun li estis ducent

mil bravaj militistoj. 17 Ĉe la Benjamenidoj estis:
brava militisto Eljada, kaj kun li ducent mil viroj
armitaj per pafarko kaj ŝildo; 18 apud li estis
Jehozabad, kaj kun li cent okdek mil viroj armitaj
por la militistaro. 19 Tiuj servis al la reĝo, krom
tiuj, kiujn la reĝo starigis en la fortikigitaj urboj
de la tuta Judujo.

18 Jehoŝafat havis multe da riĉeco kaj honoro;
kaj li boparenciĝis kun Aĥab. 2 Post kelke
da jaroj li veturis al Aĥab en Samarion. Kaj Aĥab
buĉis multe da ŝafoj kaj bovoj por li, kaj por
la popolo, kiu estis kun li, kaj konvinkis lin iri
kontraŭ Ramoton en Gilead. 3 Kaj Aĥab, reĝo de
Izrael, diris al Jehoŝafat, reĝo de Judujo: Ĉu vi iros
kun mi kontraŭ Ramoton en Gilead? Kaj ĉi tiu
respondis al li: Mi estas kiel vi, kaj mia popolo
estas kiel via popolo; ni iros kun vi en la militon.
4 Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de Izrael: Demandu
hodiaŭ la vorton de la Eternulo. 5 Tiam la reĝo de
Izrael kunvenigis la profetojn, kvarcent homojn,
kaj diris al ili: Ĉu ni iru milite kontraŭ Ramoton
en Gilead, aŭ mi tion ne faru? Kaj ili respondis:
Iru, kaj Dio ĝin transdonos en la manon de la
reĝo. 6 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne troviĝas ĉi tie
ankoraŭ iu profeto de la Eternulo, kiun ni povus
demandi? 7 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat:
Ekzistas ankoraŭ unu homo, per kiu ni povas
demandi la Eternulon, sed mi lin malamas, ĉar
neniam li profetas pri mi ion bonan, sed dum sia
tuta vivo nur malbonon; tio estas Miĥaja, filo de
Jimla. Sed Jehoŝafat diris: La reĝo ne parolu tiel. 8
Tiam la reĝo de Izrael alvokis unu korteganon, kaj
diris: Venigu rapide Miĥajan, filon de Jimla. 9 La
reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis
ĉiu sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj; ili sidis
sur placo antaŭ la pordego de Samario, kaj ĉiuj
profetoj profetadis antaŭ ili. 10 Kaj Cidkija, filo
de Kenaana, faris al si ferajn kornojn, kaj diris:
Tiele diras la Eternulo: Per ĉi tio vi kornobatos la
Sirianojn, ĝis vi ilin tute ekstermos. 11 Kaj ĉiuj
profetoj profetis tiel same, dirante: Iru kontraŭ
Ramoton en Gilead kaj sukcesu, ĉar la Eternulo
ĝin transdonos en la manon de la reĝo. 12 La
sendito, kiu iris por voki Miĥajan, diris al li: Jen la
vortoj de la profetoj unuanime antaŭdiras bonon
al la reĝo; estu do via vorto simila al la vorto de
ĉiu el ili, kaj antaŭdiru bonon. 13 Sed Miĥaja diris:
Kiel vivas la Eternulo: kion mia Dio diros al mi,
tion mi diros. 14 Kaj kiam li venis al la reĝo, la
reĝo diris al li: Miĥaja! ĉu ni iru milite kontraŭ
Ramoton en Gilead, aŭ ni tion ne faru? Kaj tiu
diris: Iru kaj sukcesu, kaj ili estos transdonitaj en
vian manon. 15 Tiam la reĝo diris al li: Multfoje
mi vin ĵurligas, ke vi parolu al mi nur la veron en
la nomo de la Eternulo. 16 Kaj tiu diris: Mi vidis
ĉiujn Izraelidojn disĵetitaj sur la montoj, kiel ŝafoj,
kiuj ne havas paŝtanton; kaj la Eternulo diris: Ili
ne havas estrojn, ili reiru pace ĉiu al sia domo.
17 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ĉu mi
ne diris al vi, ke li profetos pri mi ne bonon, sed
nur malbonon? 18 Sed Miĥaja diris: Tial aŭskultu
la vorton de la Eternulo: mi vidis la Eternulon,
sidantan sur Sia trono, kaj la tuta armeo de la
ĉielo staris dekstre kaj maldekstre de Li. 19 Kaj
la Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon, reĝon de
Izrael, ke li iru kaj falu en Ramot en Gilead? Kaj
unu parolis tiel, alia parolis alie. 20 Tiam eliris
spirito kaj stariĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Mi
lin allogos. Kaj la Eternulo diris al li: Per kio? 21
Kaj tiu respondis: Mi eliros kaj faros min spirito
mensoga en la buŝo de ĉiuj liaj profetoj. Kaj Li
diris: Vi allogos kaj havos sukceson; eliru kaj agu
tiel. 22 Kaj nun jen la Eternulo metis mensogan
spiriton en la buŝon de tiuj viaj profetoj, kaj la
Eternulo decidis por vi malbonon. 23 Tiam aliris
Cidkija, filo de Kenaana, kaj frapis Miĥajan sur
la vango, kaj diris: Per kiu vojo la spirito de la
Eternulo transiris de mi, por paroli per vi? 24
Miĥaja respondis: Jen vi tion vidos en tiu tago,
kiam vi eniros en internan ĉambron, por vin kaŝi.
25 Tiam la reĝo de Izrael diris: Prenu Miĥajan, kaj
konduku lin al la urbestro Amon kaj al la reĝido
Joaŝ, 26 kaj diru: Tiele diras la reĝo: Metu ĉi tiun
en malliberejon, kaj nutru lin per mizera pano
kaj mizera akvo, ĝis mi revenos en paco. 27 Sed
Miĥaja diris: Se vi revenos en paco, en tiu okazo
ne parolis per mi la Eternulo. Kaj li diris: Aŭskultu,
ĉiuj popoloj. 28 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, iris al Ramot en Gilead. 29 Kaj
la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Mi alivestos
min kaj iros en la batalon, sed vi surmetu viajn
vestojn. Kaj la reĝo de Izrael alivestis sin, kaj ili
iris en la batalon. 30 Kaj la reĝo de Sirio ordonis al
siaj ĉarestroj jene: Batalu ne kontraŭ iu malgranda
aŭ granda, sed sole nur kontraŭ la reĝo de Izrael.
31 Kiam la ĉarestroj ekvidis Jehoŝafaton, ili pensis,
ke tio estas la reĝo de Izrael, kaj ili ĉirkaŭis lin,
por batali kontraŭ li; sed Jehoŝafat ekkriis, kaj la
Eternulo helpis al li, kaj Dio forigis ilin de li. 32
Kiam la ĉarestroj vidis, ke tio ne estas la reĝo de
Izrael, ili forturnis sin de li. 33 Kaj unu viro sen ia
celo streĉis la pafarkon, kaj vundis la reĝon de
Izrael inter la artikoj de la kiraso. Kaj ĉi tiu diris al
sia veturiganto: Turnu vian manon kaj elveturigu
min el la militistaro, ĉar mi estas vundita. 34
Sed la batalo plifortiĝis en tiu tago; kaj la reĝo

de Izrael staris sur la ĉaro kontraŭ la Sirianoj
ĝis la vespero, kaj li mortis en la momento de la
malleviĝo de la suno.

19 Jehoŝafat, reĝo de Judujo, revenis bonstate
en sian hejmon, en Jerusalemon. 2 Kaj eliris
renkonte al li Jehu, filo de Ĥanani, la viziisto, kaj
diris al la reĝo Jehoŝafat: Ĉu oni devas helpi al
malvirtulo? vi amas la malamikojn de la Eternulo,
kaj pro tio estas sur vi la kolero de la Eternulo. 3
Tamen bonaĵoj estas trovitaj en vi, ĉar vi ekstermis
la sanktajn stangojn el la lando kaj direktis vian
koron al la serĉado de Dio. 4 Kaj Jehoŝafat loĝis
en Jerusalem. Kaj denove li iris al la popolo, de
Beer-Ŝeba ĝis la monto de Efraim, kaj revenigis
ilin al la Eternulo, Dio de iliaj patroj. 5 Li starigis
juĝistojn en la lando, en ĉiuj fortikigitaj urboj
de Judujo, en ĉiu urbo aparte. 6 Kaj li diris al la
juĝistoj: Rigardu, kion vi faras, ĉar ne por homo
vi juĝas, sed por la Eternulo; Li estos kun vi en la
aferoj de juĝado. 7 Estu do en vi timo antaŭ la
Eternulo, agadu singarde; ĉar ĉe la Eternulo, nia
Dio, ne ekzistas maljusteco, nek personfavorado,
nek akceptado de subaĉetoj. 8 Ankaŭ en Jerusalem
Jehoŝafat starigis virojn el la Levidoj, pastroj, kaj
ĉefoj de patrodomoj de Izrael, por juĝado antaŭ la
Eternulo kaj por juĝaj disputoj. Kaj ili revenis al
Jerusalem. 9 Kaj li ordonis al ili jene: Tiele agu en
timo antaŭ la Eternulo, en fideleco kaj kun pura
koro: 10 en ĉiu juĝa disputo, kiu venos antaŭ vin
de viaj fratoj, kiuj loĝas en siaj urboj, ĉu pri afero
de sango, ĉu pri religia preskribo, ordono, leĝoj,
aŭ decidoj, klarigu al ili, por ke ili ne kulpiĝu
antaŭ la Eternulo kaj por ke ne falu kolero sur vin
kaj sur viajn fratojn; tiel agu, tiam vi ne fariĝos
kulpaj. 11 Kaj jen la ĉefpastro Amarja estas super
vi en ĉiu afero koncernanta la Eternulon, kaj
Zebadja, filo de Iŝmael, la princo el la domo de
Jehuda, en ĉiu afero koncernanta la reĝon, kaj la
Levidojn vi havas antaŭ vi kiel oficistojn. Tenu
vin forte kaj agadu, kaj la Eternulo estos kun la
bonulo.

20 Post tio la Moabidoj kaj la Amonidoj, kaj
kun ili ankaŭ najbaroj de la Amonidoj, iris
milite kontraŭ Jehoŝafaton. 2 Kaj oni venis kaj
raportis al Jehoŝafat, dirante: Venis kontraŭ vin
granda multo da homoj de trans la maro, el Sirio;
kaj jen ili nun estas en Ĥacacon-Tamar, tio estas
en En-Gedi. 3 Jehoŝafat ektimis, kaj decidis turni
sin al la Eternulo. Kaj li proklamis faston en la
tuta Judujo. 4 Kaj kunvenis la Judoj, por peti la
Eternulon; el ĉiuj urboj de Judujo ili venis, por
peti la Eternulon. 5 Jehoŝafat stariĝis inter la
komunumo de Judujo kaj Jerusalem en la domo
de la Eternulo, antaŭ la nova korto. 6 Kaj li diris:
Ho Eternulo, Dio de niaj patroj! Vi estas ja Dio en
la ĉielo, kaj Vi regas super ĉiuj regnoj de la nacioj,
en Via mano estas forto kaj potenco, kaj neniu
povas kontraŭstari al Vi. 7 Vi, nia Dio, forpelis
ja la loĝantojn de ĉi tiu lando antaŭ Via popolo
Izrael, kaj donis ĝin al la idaro de Abraham, Via
amanto, por ĉiam. 8 Kaj ili enloĝiĝis en ĝi, kaj
konstruis por Vi en ĝi sanktejon al Via nomo,
dirante: 9 Se venos sur nin malfeliĉo, glavo, puno,
pesto, aŭ malsato, tiam ni stariĝos antaŭ ĉi tiu
domo kaj antaŭ Vi, ĉar Via nomo estas en ĉi tiu
domo, kaj ni vokos al Vi el nia mizero, kaj Vi
aŭdos kaj helpos. 10 Kaj nun jen la Amonidoj kaj
la Moabidoj kaj la loĝantoj de la monto Seir, tra
kies lando Vi ne permesis al la Izraelidoj iri, kiam
ili iris el la lando Egipta, sed ili devis iri preter kaj
ne ekstermi ilin — 11 jen ili repagas al ni, venante,
por elpeli nin el Via heredaĵo, kiun Vi donis al ni.
12 Ho nia Dio, ĉu Vi ne juĝos ilin? ĉar ni ne havas
forton kontraŭ ĉi tiu granda homamaso, kiu venis
kontraŭ nin, kaj ni ne scias, kion ni devas fari, sed
al Vi sin turnas niaj okuloj. 13 Kaj ĉiuj Judoj staris
antaŭ la Eternulo, ankaŭ iliaj infanoj, edzinoj, kaj
filoj. 14 Tiam sur Jaĥaziel, filo de Zeĥarja, filo de
Benaja, filo de Jeiel, filo de Matanja, Levido el la
idoj de Asaf, aperis la spirito de la Eternulo meze
de la komunumo; 15 kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj
Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem kaj reĝo Jehoŝafat!
Tiele diras al vi la Eternulo: Ne timu kaj ne sentu
teruron antaŭ ĉi tiu granda homamaso, ĉar la
milito estas ne kontraŭ vi, sed kontraŭ Dio. 16
Morgaŭ malsupreniru sur ilin: jen ili supreniras
sur la altaĵon de Cic, kaj vi trovos ilin en la fino de
la valo, antaŭ la dezerto Jeruel. 17 Ne vi devas
batali ĉi tiun fojon: stariĝu, staru, kaj rigardu la
savon, kiun la Eternulo sendas al vi, ho Judujo kaj
Jerusalem. Ne timu kaj ne sentu teruron: morgaŭ
eliru kontraŭ ilin, kaj la Eternulo estos kun vi.
18 Tiam Jehoŝafat kliniĝis vizaĝaltere, kaj ĉiuj
Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem ĵetis sin antaŭ
la Eternulo, por adorkliniĝi antaŭ la Eternulo.
19 Kaj leviĝis la Levidoj el la Kehatidoj kaj el
la Koraĥidoj, por ekkanti gloron al la Eternulo,
Dio de Izrael, per laŭta voĉo alten. 20 Ili leviĝis
frue matene kaj eliris al la dezerto de Tekoa;
kaj kiam ili eliris, stariĝis Jehoŝafat, kaj diris:
Aŭskultu min, ho Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem!
kredu je la Eternulo, via Dio, kaj havu fidon;
kredu je Liaj profetoj, kaj vi havos sukceson.
21 Kaj li konsiliĝis kun la popolo, kaj li starigis
kantistojn al la Eternulo, ke ili glorkantu en sankta

ornamo, irante antaŭ la armitoj, kaj parolu: Gloru
la Eternulon, ĉar eterna estas Lia favorkoreco.
22 Kaj en la tempo, kiam ili komencis ĝojkrii kaj
glorkanti, la Eternulo starigis embuskon kontraŭ
la Amonidoj, Moabidoj, kaj Seiranoj, kiuj venis
kontraŭ Judujon, kaj ili estis batitaj. 23 Kaj stariĝis
la Amonidoj kaj Moabidoj kontraŭ la loĝantoj
de la monto Seir, por pereigi kaj ekstermi; kaj
kiam ili finis kun la loĝantoj de Seir, ili komencis
ekstermi unu la alian. 24 Kiam la Judoj venis sur
la observejon en la dezerto kaj turnis sin al la
homamaso, ili ekvidis kadavrojn, kiuj falis sur la
teron, kaj neniu saviĝis. 25 Kaj venis Jehoŝafat kaj
lia popolo, por preni la militakiraĵon; kaj ili trovis
ĉe ili multe da havaĵo, vestoj, kaj multekostaj
objektoj, kaj prenis al si tiom, ke ili ne povis porti.
Kaj dum tri tagoj ili forprenadis la militakiraĵon,
ĉar estis tre multe da ĝi. 26 En la kvara tago ili
kolektiĝis en la Valo de Beno, ĉar tie ili benis la
Eternulon; pro tio oni donis al tiu loko la nomon
Valo de Beno ĝis la nuna tago. 27 Kaj ĉiuj Judoj kaj
Jerusalemanoj, kun Jehoŝafat antaŭe, iris returne,
por reiri kun ĝojo en Jerusalemon; ĉar la Eternulo
donis al ili ĝojon pri iliaj malamikoj. 28 Kaj ili
venis en Jerusalemon kun psalteroj, harpoj, kaj
trumpetoj, al la domo de la Eternulo. 29 Kaj timo
antaŭ Dio venis sur ĉiujn regnojn de la landoj,
kiam ili aŭdis, ke la Eternulo militis kontraŭ la
malamikoj de Izrael. 30 Kaj trankviliĝis la regno
de Jehoŝafat; kaj lia Dio donis al li trankvilecon
ĉirkaŭe. 31 Jehoŝafat reĝis super Judujo; la aĝon de
tridek kvin jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dudek kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo
de lia patrino estis Azuba, filino de Ŝilĥi. 32 Li
iradis laŭ la vojo de sia patro Asa kaj ne deturniĝis
de ĝi, agante tiel, kiel plaĉas al la Eternulo. 33
Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj, kaj la popolo
ankoraŭ ne turnis forte sian koron al Dio de ĝiaj
patroj. 34 La cetera historio de Jehoŝafat, la unua
kaj la lasta, estas priskribita en la kroniko de
Jehu, filo de Ĥanani, kiu estas enigita en la libron
de la reĝoj de Izrael. 35 Poste Jehoŝafat, reĝo de
Judujo, amikiĝis kun Aĥazja, reĝo de Izrael, kiu
agadis malpie. 36 Li kuniĝis kun li, por fari ŝipojn,
irontajn en Tarŝiŝon. Kaj li konstruis ŝipojn en
Ecjon-Geber. 37 Tiam Eliezer, filo de Dodava, el
Mareŝa, eldiris profetaĵon pri Jehoŝafat jene: Pro
tio, ke vi kuniĝis kun Aĥazja, la Eternulo disbatis
viajn aferojn. Kaj la ŝipoj rompiĝis kaj ne povis iri
en Tarŝiŝon.

21 Jehoŝafat ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoram. 2 Li
havis fratojn, filojn de Jehoŝafat: Azarja, Jeĥiel,
Zeĥarja, Azarjahu, Miĥael, kaj Ŝefatja. Ĉiuj ili estis
filoj de Jehoŝafat, reĝo de Judujo. 3 Ilia patro
donis al ili multe da donacoj, arĝenton, oron,
multekostaĵojn, kaj fortikigitajn urbojn en Judujo;
sed la regnon li donis al Jehoram, ĉar li estis la
unuenaskito. 4 Kiam Jehoram estriĝis super la
regno de sia patro kaj fortiĝis, li mortigis per
glavo ĉiujn siajn fratojn kaj ankaŭ kelkajn el la
eminentuloj de Izrael. 5 La aĝon de tridek du
jaroj havis Jehoram, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok
jarojn li reĝis en Jerusalem. 6 Li iradis laŭ la
vojo de la reĝoj de Izrael, kiel faris la domo de
Aĥab, ĉar filino de Aĥab estis lia edzino, kaj li
faradis malbonon antaŭ la Eternulo. 7 Tamen
la Eternulo ne volis pereigi la domon de David,
pro la interligo, kiun Li faris kun David, kaj ĉar
Li promesis doni lumilon al li kaj al liaj filoj por
ĉiam. 8 En lia tempo la Edomidoj defalis de Judujo
kaj starigis super si reĝon. 9 Tiam Jehoram kun
siaj militestroj kaj kun ĉiuj siaj ĉaroj eliris; kaj li
leviĝis nokte, kaj venkobatis la Edomidojn, kiuj
estis ĉirkaŭ li, kaj la ĉarestrojn. 10 Tamen la
Edomidoj restis defalintaj de Judujo ĝis la nuna
tago. En la sama tempo ankaŭ Libna defalis de li,
ĉar li forlasis la Eternulon, Dion de liaj patroj. 11
Li ankaŭ aranĝis altaĵojn sur la montoj de Judujo,
li malĉastigis la loĝantojn de Jerusalem kaj delogis
Judujon. 12 Kaj venis al li letero de la profeto Elija,
en kiu estis skribite: Tiele diras la Eternulo, Dio de
via patro David: Pro tio, ke vi ne iradis laŭ la vojoj
de via patro Jehoŝafat, kaj laŭ la vojoj de Asa, reĝo
de Judujo, 13 sed vi iradis laŭ la vojo de la reĝoj
de Izrael, kaj malĉastigis Judujon kaj la loĝantojn
de Jerusalem, kiel malĉastigis la domo de Aĥab,
kaj eĉ viajn fratojn, la domon de via patro, kiuj
estis pli bonaj ol vi, vi mortigis: 14 pro tio jen la
Eternulo frapos per granda plago vian popolon,
viajn filojn, viajn edzinojn, kaj vian tutan havaĵon;
15 kaj vi mem havos grandan malsanon, malsanon
en viaj internaĵoj tian, ke pro la malsano elfalados
viaj internaĵoj ĉiutage. 16 Kaj la Eternulo ekscitis
kontraŭ Jehoram la spiriton de la Filiŝtoj, kaj de la
Araboj, kiuj loĝis apude de la Etiopoj; 17 kaj ili iris
kontraŭ Judujon kaj penetris en ĝin, kaj forprenis
la tutan havaĵon, kiu troviĝis en la reĝa domo,
ankaŭ liajn filojn kaj liajn edzinojn; kaj restis ĉe li
neniu filo, krom lia plej juna filo Jehoaĥaz. 18 Kaj
post ĉio ĉi tio la Eternulo frapis liajn internaĵojn
per nesanigebla malsano. 19 Kaj tio daŭris de tago
al tago; kaj kiam finiĝis du jaroj, liaj internaĵoj
eliris de li kune kun lia malsano, kaj li mortis en
grandaj doloroj; kaj lia popolo ne faris al li brulon,

kiel la bruloj por liaj patroj. 20 La aĝon de tridek
du jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn
li reĝis en Jerusalem; li foriris ne estimata, kaj
oni enterigis lin en la urbo de David, sed ne en la
tomboj de la reĝoj.

22 La loĝantoj de Jerusalem ekreĝigis lian plej
junan filon Aĥazja anstataŭ li, ĉar ĉiujn
pli aĝajn mortigis la taĉmento, kiu venis kun la
Araboj en la tendaron. Kaj ekreĝis Aĥazja, filo de
Jehoram, reĝo de Judujo. 2 La aĝon de kvardek du
jaroj havis Aĥazja, kiam li fariĝis reĝo, kaj unu
jaron li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Atalja, filino de Omri. 3 Li ankaŭ iradis laŭ la
vojoj de la domo de Aĥab, ĉar lia patrino estis lia
konsilantino por malbonagi. 4 Li faradis malbonon
antaŭ la Eternulo, kiel la domo de Aĥab, ĉar ili
estis liaj konsilantoj post la morto de lia patro,
por pereigi lin. 5 Ankaŭ ilian konsilon li sekvis,
kaj iris kun Jehoram, filo de Aĥab, milite kontraŭ
Ĥazaelon, reĝon de Sirio, al Ramot en Gilead. Kaj
la Sirianoj vundis Jehoramon. 6 Kaj li revenis, por
kuraci sin en Jizreel de la vundoj, kiujn oni faris
al li en Ramot, kiam li batalis kontraŭ Ĥazael,
reĝo de Sirio. Kaj Azarja, filo de Jehoram, reĝo de
Judujo, iris por viziti Jehoramon, filon de Aĥab,
en Jizreel, ĉar ĉi tiu estis malsana. 7 Sed de Dio
estis destinita pereo por Aĥazja per tio, ke li venis
al Jehoram: post sia veno li eliris kun Jehoram
kontraŭ Jehun, filon de Nimŝi, kiun la Eternulo
sanktoleis, por ekstermi la domon de Aĥab. 8
Kiam Jehu faris juĝon sur la domo de Aĥab, li
trovis la eminentulojn de Judujo kaj la filojn de
la fratoj de Aĥazja, kiuj servis al Aĥazja, kaj li
mortigis ilin. 9 Kaj li serĉis Aĥazjan, kaj oni kaptis
lin, kiam li estis kaŝita en Samario; kaj oni venigis
lin al Jehu kaj mortigis lin kaj enterigis lin, ĉar
oni diris: Li estas filo de Jehoŝafat, kiu strebis al
la Eternulo per sia tuta koro. Kaj el la domo de
Aĥazja restis neniu, kiu povus reĝi. 10 Kiam Atalja,
la patrino de Aĥazja, vidis, ke ŝia filo mortis, ŝi
leviĝis kaj ekstermis la tutan reĝan idaron de
la domo de Jehuda. 11 Sed Jehoŝabeat, filino de
la reĝo, prenis Joaŝon, filon de Aĥazja, kaj ŝtele
elkondukis lin el inter la mortigataj filoj de la
reĝo kaj lokis lin kaj lian nutristinon en la ĉambro
de litoj; kaj kaŝis lin Jehoŝabeat, filino de la reĝo
Jehoram kaj edzino de la pastro Jehojada (ĉar ŝi
estis fratino de Aĥazja), for de Atalja, kaj ĉi tiu lin
ne mortigis. 12 Kaj li restis kaŝita ĉe ili en la domo
de Dio dum ses jaroj; kaj Atalja reĝis en la lando.

23 Sed en la sepa jaro kuraĝis Jehojada kaj
prenis al si en interligon la centestrojn
Azarja, filo de Jeroĥam, Iŝmael, filo de Jehoĥanan,
Azarja, filo de Obed, Maaseja, filo de Adaja, kaj
Eliŝafat, filo de Ziĥri; 2 kaj ili rondiris en Judujo
kaj kolektis la Levidojn el ĉiuj urboj de Judujo
kaj la ĉefojn de patrodomoj en Izrael kaj venis
en Jerusalemon. 3 Kaj la tuta anaro faris en la
domo de Dio interligon kun la reĝo. Kaj Jehojada
diris al ili: Jen la filo de la reĝo devas reĝi, kiel
diris la Eternulo pri la filoj de David. 4 Jenon vi
devas fari: tiu triono de vi, kiu venas en sabato,
el la pastroj kaj el la Levidoj, estu pordegistoj
ĉe la sojloj, 5 triono en la reĝa domo, kaj triono
ĉe la Pordego de la Fundamento; la tuta popolo
estu sur la kortoj de la domo de la Eternulo. 6
Neniu eniru en la domon de la Eternulo, krom la
pastroj kaj la servantoj el la Levidoj; ĉi tiuj povas
eniri, ĉar ili estas sanktigitaj; sed la tuta popolo
faru gardon por la Eternulo. 7 Kaj la Levidoj
ĉirkaŭu la reĝon ĉiuflanke, ĉiu kun sia batalilo en
la mano; kaj ĉiun, kiu eniros en la domon, oni
mortigu. Kaj estu apud la reĝo, kiam li eniros
aŭ eliros. 8 La Levidoj kaj ĉiuj Judoj faris ĉion,
kion ordonis la pastro Jehojada; kaj ĉiu prenis
siajn homojn, la sabate venantajn kun la sabate
forirantaj, ĉar la pastro Jehojada ne forliberigis
la laŭvicajn grupojn. 9 Kaj la pastro Jehojada
disdonis al la centestroj la lancojn, ŝildojn, kaj
manŝildojn de la reĝo David, kiuj estis en la domo
de Dio. 10 Kaj li starigis la tutan popolon, ĉiun
kun lia batalilo en la mano, de la dekstra flanko
de la domo ĝis la maldekstra flanko de la domo,
ĉe la altaro kaj ĉe la domo, ĉirkaŭe de la reĝo.
11 Kaj oni elkondukis la reĝidon, metis sur lin
la kronon kaj la ateston, kaj proklamis lin reĝo;
Jehojada kaj liaj filoj sanktoleis lin, kaj diris: Vivu
la reĝo! 12 Kiam Atalja aŭdis la bruon de la popolo,
kuranta kaj gloranta la reĝon, ŝi iris al la popolo
en la domon de la Eternulo. 13 Kaj ŝi ekvidis, ke
jen la reĝo staras ĉe la kolono apud la enirejo,
kaj la eminentuloj kaj la trumpetistoj apud la
reĝo, kaj la tuta popolo de la lando ĝojas, kaj oni
trumpetas per trumpetoj, kaj la kantistoj staras
kun la muzikaj instrumentoj kaj glorkantas. Tiam
Atalja disŝiris siajn vestojn, kaj ekkriis: Konspiro,
konspiro! 14 Tiam la pastro Jehojada elirigis la
centestrojn, la estrojn de la militistaro, kaj diris
al ili: Elkonduku ŝin ekster la vicojn; kaj kiu ŝin
sekvos, tiun oni mortigu per glavo; ĉar la pastro
diris: Ne mortigu ŝin en la domo de la Eternulo.
15 Kaj oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris tra la
enirejo de la Pordego de Ĉevaloj al la reĝa domo,
kaj tie oni ŝin mortigis. 16 Kaj Jehojada faris
interligon inter li, la tuta popolo, kaj la reĝo, ke ili

estu popolo de la Eternulo. 17 Kaj la tuta popolo
iris en la domon de Baal kaj ĝin detruis; kaj liajn
altarojn kaj bildojn ili disrompis, kaj Matanon, la
pastron de Baal, ili mortigis antaŭ la altaroj. 18
Kaj Jehojada komisiis la oficojn en la domo de la
Eternulo al la pastroj Levidoj, kiujn destinis David
por la domo de la Eternulo, por faradi bruloferojn
al la Eternulo, kiel estas skribite en la instruo
de Moseo, kun ĝojo kaj kantoj, laŭ la preskribo
de David. 19 Kaj li starigis la pordegistojn ĉe la
pordegoj de la domo de la Eternulo, por ke neniu
povu eniri, kiu pro io estas malpura. 20 Kaj li
prenis la centestrojn kaj la potenculojn kaj la
regantojn de la popolo kaj la tutan popolon de la
lando, kaj li kondukis la reĝon el la domo de la
Eternulo; kaj ili trairis tra la supra pordego en la
reĝan domon, kaj ili sidigis la reĝon sur la regna
trono. 21 Kaj la tuta popolo de la lando ĝojis, kaj
la urbo estis trankvila. Sed Ataljan oni mortigis
per glavo.

24 La aĝon de sep jaroj havis Joaŝ, kiam li fariĝis
reĝo, kaj kvardek jarojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Cibja, el Beer-Ŝeba. 2
Joaŝ agadis bone antaŭ la Eternulo dum la tuta
vivo de la pastro Jehojada. 3 Kaj Jehojada prenis
por li du edzinojn, kaj li naskigis filojn kaj filinojn.
4 Post tio Joaŝ ekintencis renovigi la domon de
la Eternulo. 5 Kaj li kunvokis la pastrojn kaj la
Levidojn, kaj diris al ili: Iru en la urbojn de Judujo
kaj kolektu de ĉiuj Izraelidoj monon por riparadi
la domon de via Dio ĉiujare; kaj rapidu kun tiu
afero. Sed la Levidoj ne rapidis. 6 Tiam la reĝo
alvokis Jehojadan, ilian ĉefon, kaj diris al li: Kial
vi ne postulas de la Levidoj, ke ili alportadu el
Judujo kaj Jerusalem la imposton, kiun Moseo,
la servanto de la Eternulo, kaj la komunumo de
Izrael starigis por la tabernaklo de la interligo?
7 Ĉar la malpia Atalja kaj ŝiaj filoj ruinigis la
domon de Dio; kaj ĉion, kio estis sanktigita por
la domo de la Eternulo, ili uzis por la Baaloj.
8 Kaj la reĝo ordonis, kaj oni faris unu keston
kaj starigis ĝin ĉe la pordego de la domo de la
Eternulo, ekstere. 9 Kaj oni proklamis en Judujo
kaj en Jerusalem, ke oni alportadu al la Eternulo
la imposton, kiun Moseo, servanto de Dio, starigis
por la Izraelidoj en la dezerto. 10 Kaj ekĝojis
ĉiuj estroj kaj la tuta popolo, kaj ili alportis kaj
ĵetis en la keston, ĝis ĝi pleniĝis. 11 Kaj ĉiufoje,
kiam oni alportis la keston per la Levidoj en la
reĝan oficejon, kaj oni vidis, ke estas multe da
mono, venis skribisto de la reĝo kaj komisiito
de la ĉefpastro, kaj ili malplenigis la keston, kaj
poste oni reportis ĝin kaj restarigis sur ĝia loko.
Tiel oni faradis ĉiutage, kaj oni kolektis multe da
mono. 12 Kaj la reĝo kaj Jehojada donadis ĝin al la
farantoj de la laboroj en la domo de la Eternulo,
kaj oni dungis ŝtonhakistojn kaj ĉarpentistojn,
por renovigi la domon de la Eternulo, ankaŭ
feraĵistojn kaj kupraĵistojn, por ripari la domon de
la Eternulo. 13 Kaj la laboristoj laboris, kaj la afero
antaŭeniris per iliaj manoj; kaj oni metis la domon
de Dio en bonan staton, kaj oni ĝin fortikigis. 14
Kiam ili finis, ili alportis la restintan monon al la
reĝo kaj al Jehojada; el tio oni faris vazojn por la
domo de la Eternulo, vazojn por la servado kaj
por la bruloferoj, kalikojn kaj aliajn vazojn orajn
kaj arĝentajn. Kaj oni alportadis bruloferojn en la
domo de la Eternulo konstante, dum la tuta vivo
de Jehojada. 15 Jehojada maljuniĝis kaj atingis
sufiĉan aĝon, kaj li mortis; la aĝon de cent tridek
jaroj li havis, kiam li mortis. 16 Kaj oni enterigis
lin en la urbo de David, kun la reĝoj; ĉar li faradis
bonon en Izrael, por Dio kaj por Lia domo. 17 Post
la morto de Jehojada venis la estroj de Judujo kaj
kliniĝis antaŭ la reĝo; kaj li komencis obeadi ilin.
18 Kaj ili forlasis la domon de la Eternulo, Dio de
iliaj patroj, kaj ili servadis al sanktaj stangoj kaj
al idoloj; kaj ekscitiĝis Lia kolero kontraŭ Judujo
kaj kontraŭ Jerusalem pro ĉi tiu ilia kulpo. 19
Li sendis al ili profetojn, por revenigi ilin al la
Eternulo; kaj ili admonis ilin, sed ĉi tiuj ne atentis.
20 La spirito de Dio venis sur Zeĥarjan, filon de la
pastro Jehojada, kaj li stariĝis antaŭ la popolo,
kaj diris al ili: Tiele diras Dio: Kial vi malobeas la
ordonojn de la Eternulo? Vi ne havos sukceson,
ĉar vi forlasis la Eternulon, kaj tial Li vin forlasis.
21 Ili faris konspiron kontraŭ li, kaj ŝtonmortigis
lin laŭ ordono de la reĝo sur la korto de la domo
de la Eternulo. 22 Kaj la reĝo Joaŝ ne memoris la
favorkoraĵon, kiun lia patro Jehojada faris al li,
kaj li mortigis lian filon. Ĉi tiu, mortante, diris:
La Eternulo vidu, kaj punu. 23 Post paso de unu
jaro eliris kontraŭ lin la militistaro de Sirio; kaj ili
eniris en Judujon kaj Jerusalemon kaj ekstermis el
la popolo ĉiujn estrojn de la popolo; kaj la tutan
militakiraĵon ili sendis al la reĝo de Damasko.
24 Kun nemulte da homoj venis la militistaro
de Sirio; tamen la Eternulo transdonis en ilian
manon la militistaron multe pli grandan, pro tio,
ke ĉi tiuj forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj.
Kaj sur Joaŝ ili faris juĝon. 25 Kiam ili foriris de li,
lasinte lin en grava malsano, liaj servantoj faris
konspiron kontraŭ li pro la sango de la filoj de
Jehojada, la pastro, kaj ili mortigis lin sur lia lito,
kaj li mortis. Kaj oni enterigis lin en la urbo de
David, sed oni ne enterigis lin en la reĝaj tomboj.

26 La konspirintoj kontraŭ li estis: Zabad, filo de
la Amonidino Ŝimeat, kaj Jehozabad, filo de la
Moabidino Ŝimrit. 27 Pri liaj filoj, pri la multo da
mono, kiu estis kolektita sub li, kaj pri la riparado
de la domo de Dio, estas skribite en la komentario
en la libro de la reĝoj. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Amacja.

25 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Amacja,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Jehoadan, el Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, tamen ne el plena koro. 3 Kiam lia
reĝado fortikiĝis, li mortigis siajn servantojn, kiuj
mortigis la reĝon, lian patron. 4 Sed iliajn filojn li
ne mortigis, ĉar tiel estas skribite en la instruo,
en la libro de Moseo, kie la Eternulo ordonis,
dirante: Ne devas morti patroj pro la infanoj,
kaj infanoj ne devas morti pro la patroj, sed ĉiu
devas morti pro sia peko. 5 Amacja kunvenigis
la Judojn, kaj starigis ilin laŭ patrodomoj, laŭ
milestroj kaj centestroj, ĉiujn Jehudaidojn kaj
Benjamenidojn; kaj li kalkulis ilin, la havantajn
la aĝon de dudek jaroj kaj pli, kaj li trovis, ke
ili prezentas la nombron de tricent mil viroj
elektitaj, povantaj iri en militon kaj teni lancon
kaj ŝildon. 6 Kaj li dungis de Izrael cent mil
bravajn militistojn pro cent kikaroj da arĝento. 7
Sed homo de Dio venis al li, kaj diris: Ho reĝo, ne
iru kun vi la militistaro de Izrael, ĉar la Eternulo
ne estas kun Izrael, kun ĉiuj idoj de Efraim; 8 sed
iru vi sola, agu kuraĝe en la milito; alie Dio faligos
vin antaŭ la malamiko, ĉar Dio havas la forton,
por helpi kaj por faligi. 9 Kaj Amacja diris al la
homo de Dio: Kion do oni faru kun la cent kikaroj,
kiujn mi donis al la militistoj de Izrael? La homo
de Dio respondis: La Eternulo povas doni al vi pli
ol tio. 10 Tiam Amacja apartigis la militistojn, kiuj
venis al li el la lando de Efraim, ke ili iru al sia
loko. Kaj forte ekflamis ilia kolero kontraŭ Judujo,
kaj ili reiris al sia loko kun kolero. 11 Kaj Amacja
havis la kuraĝon kaj kondukis sian popolon kaj iris
en la Valon de Salo; kaj li mortigis el la Seiranoj
dek mil; 12 kaj dek mil vivantajn la Judoj prenis
en kaptitecon kaj kondukis ilin sur la supron de
roko, kaj ĵetis ilin malsupren de la supro de la
roko tiel, ke ĉiuj dishakiĝis. 13 Sed la militistoj,
kiujn Amacja sendis returne, por ke ili ne iru kun
li en la militon, kuris en la urbojn de Judujo, de
Samario ĝis Bet-Ĥoron, kaj mortigis tie tri mil
homojn, kaj kaptis multe da rabakiraĵo. 14 Kiam
Amacja revenis post la venkobato de la Edomidoj,
li alportis la diojn de la Seiranoj kaj starigis ilin al
si kiel diojn, kaj antaŭ ili li adorkliniĝis kaj al ili li
incensis. 15 Tiam ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Amacja, kaj Li sendis al li profeton, kaj
ĉi tiu diris al li: Kial vi turnas vin al la dioj de la
popolo, kiuj ne savis sian popolon kontraŭ via
mano? 16 Kaj dum li estis parolanta al li, la reĝo
diris al li: Ĉu oni faris vin konsilisto de la reĝo?
ĉesu, ĉar alie oni vin mortigos. Tiam la profeto
ĉesis, kaj diris: Mi scias, ke Dio decidis pereigi vin;
ĉar vi tion faris kaj vi ne aŭskultis mian konsilon.
17 Amacja, reĝo de Judujo, konsiliĝis, kaj sendis al
Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, filo de Jehu, reĝo de Izrael,
por diri: Venu, ni komparu niajn fortojn. 18 Tiam
Joaŝ, reĝo de Izrael, sendis al Amacja, reĝo de
Judujo, por diri: La prunelo sur Lebanon sendis al
la cedro sur Lebanon, por diri: Donu vian filinon
al mia filo kiel edzinon. Sed pretériris sovaĝa
besto de Lebanon kaj dispremis per la piedoj la
prunelon. 19 Vi diras al vi: Jen mi venkobatis la
Edomidojn; kaj via koro fieriĝis kaj serĉas gloron.
Sidu nun hejme; kial vi volas entrepreni aferon
malfeliĉan, ke vi falu kaj kun vi ankaŭ Judujo?
20 Sed Amacja ne obeis; ĉar tio estis de Dio, por
transdoni ilin en manojn pro tio, ke ili turnis sin
al la dioj de Edom. 21 Kaj eliris Joaŝ, reĝo de Izrael,
kaj ili komparis siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo
de Judujo, en Bet-Ŝemeŝ, kiu estas en Judujo. 22
Kaj la Judoj estis venkobatitaj de la Izraelidoj, kaj
ili diskuris ĉiu al sia tendo. 23 Kaj Amacjan, reĝon
de Judujo, filon de Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, kaptis
Joaŝ, reĝo de Izrael, en Bet-Ŝemeŝ, kaj venigis
lin en Jerusalemon; kaj li detruis la muregon de
Jerusalem, de la Pordego de Efraim ĝis la Pordego
Angula, sur la spaco de kvarcent ulnoj. 24 Kaj
li prenis la tutan oron kaj arĝenton, kaj ĉiujn
vazojn, kiuj troviĝis en la domo de Dio ĉe Obed-
Edom, kaj la trezorojn de la reĝa domo, kaj ankaŭ
garantiulojn, kaj li reiris en Samarion. 25 Kaj
Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, vivis post la
morto de Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael,
ankoraŭ dek kvin jarojn. 26 La cetera historio de
Amacja, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la
libro de la reĝoj de Judujo kaj de Izrael. 27 De la
tempo, kiam Amacja deturnis sin de la Eternulo,
oni faris kontraŭ li konspiron en Jerusalem, kaj
li forkuris en Laĥiŝon. Sed oni sendis post li en
Laĥiŝon, kaj tie oni lin mortigis. 28 Kaj oni venigis
lin sur ĉevaloj kaj enterigis lin kun liaj patroj en
la urbo de Judujo.

26 Kaj la tuta Juda popolo prenis Uzijan, kiu
havis la aĝon de dek ses jaroj, kaj faris lin
reĝo anstataŭ lia patro Amacja. 2 Li prikonstruis
Elaton kaj revenigis ĝin al Judujo, post kiam

la reĝo ekdormis kun siaj patroj. 3 La aĝon de
dek ses jaroj havis Uzija, kiam li fariĝis reĝo,
kaj kvindek du jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Jeĥolja, el Jerusalem.
4 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel same,
kiel agadis lia patro Amacja. 5 Li turnadis sin
al Dio en la tempo de Zeĥarja, la kompetentulo
en Diaj vizioj; kaj en tiu tempo, kiam li turnadis
sin al la Eternulo, Dio donadis al li sukceson. 6
Li eliris kaj militis kontraŭ la Filiŝtoj; li detruis
la muregon de Gat, la muregon de Jabne, kaj la
muregon de Aŝdod; kaj li konstruis urbojn en la
regiono de Aŝdod kaj en Filiŝtujo. 7 Kaj Dio helpis
al li kontraŭ la Filiŝtoj, kaj kontraŭ la Araboj, kiuj
loĝis en Gur-Baal, kaj kontraŭ la Meunoj. 8 Kaj la
Amonidoj donis al Uzija donacojn, kaj lia nomo
fariĝis fama ĝis la limo de Egiptujo, ĉar li estis
tre forta. 9 Uzija konstruis turojn en Jerusalem
super la Pordego Angula, super la Pordego de la
Valo, kaj super la angulo, kaj fortikigis ilin. 10 Li
konstruis ankaŭ turojn en la dezerto kaj elhakis
multe da putoj, ĉar li havis multe da brutoj sur
la malaltaĵo kaj sur la ebenaĵo; li havis ankaŭ
terkultivistojn kaj vinberistojn sur la montoj
kaj kreskotaŭgaj lokoj, ĉar li estis amanto de la
tero. 11 Uzija havis militistaron, kapablan por
bataloj, elirantan en militon per taĉmentoj, laŭ
la nombro, kalkulita de la skribisto Jeiel kaj de
la inspektisto Maaseja, sub kontrolo de Ĥananja,
el la altranguloj de la reĝo. 12 La tuta nombro
de la ĉefoj de patrodomoj, el la bravaj militistoj,
estis du mil sescent; 13 kaj sub ilia regado estis
militistaro el tricent sep mil kvincent povantaj
fari militon kun batalkapableco, por helpi al la
reĝo kontraŭ la malamiko. 14 Kaj Uzija pretigis por
ili, por la tuta militistaro, ŝildojn, lancojn, kaskojn,
kirasojn, pafarkojn, kaj ŝtonojn por ŝtonĵetiloj. 15
Kaj li faris en Jerusalem maŝinojn, elpensitajn de
specialistoj, por ke ili troviĝu sur la turoj kaj sur
la anguloj, por ĵetadi sagojn kaj grandajn ŝtonojn.
Kaj lia nomo fariĝis fama malproksime, ĉar li
mirinde aranĝis al si helpon, ĝis li fariĝis potenca.
16 Sed kiam li fariĝis potenca, lia koro fieriĝis tiel,
ke li malboniĝis. Li krimis kontraŭ la Eternulo, lia
Dio, kaj li eniris en la templon de la Eternulo, por
incensi sur la altaro de incensado. 17 Kaj eniris
post li la pastro Azarja, kaj kun li okdek pastroj de
la Eternulo, kuraĝuloj; 18 kaj ili stariĝis kontraŭ la
reĝo Uzija, kaj diris al li: Ne vi, Uzija, devas incensi
al la Eternulo, sed incensi devas la pastroj, idoj
de Aaron, sanktigitaj; eliru el la sanktejo, ĉar vi
faris krimon, kaj tio ne estos por vi honora antaŭ
Dio, la Eternulo. 19 Tiam Uzija ekkoleris, kaj en la
mano li tenis incensilon, por incensi. Sed kiam li
ekkoleris kontraŭ la pastroj, lepro aperis sur lia
frunto, antaŭ la pastroj en la domo de la Eternulo,
apud la altaro de incensado. 20 Kiam sin turnis al
li la ĉefpastro Azarja kaj ĉiuj pastroj, ili ekvidis,
ke li havas lepron sur la frunto. Kaj ili rapide
elkondukis lin de tie, kaj ankaŭ li mem rapidis
eliri, ĉar la Eternulo lin frapis. 21 Kaj la reĝo Uzija
restis lepra ĝis la tago de sia morto, kaj li loĝis en
izolita domo de leprulo; ĉar li estis forigita for
de la domo de la Eternulo. Kaj lia filo Jotam estis
ĉefo de la reĝa domo kaj regis la popolon de la
lando. 22 La ceteran historion de Uzija, la unuan
kaj la lastan, priskribis la profeto Jesaja, filo de
Amoc. 23 Kaj Uzija ekdormis kun siaj patroj, kaj
oni enterigis lin kun liaj patroj sur la kampo de la
tomboj de la reĝoj; ĉar oni diris: Li estas leprulo.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jotam.

27 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jotam,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dek ses jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Jeruŝa, filino de Cadok. 2 Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, tiel same, kiel agadis lia patro Uzija;
sed li ne eniris en la templon de la Eternulo; kaj
la popolo ĉiam ankoraŭ pekadis. 3 Li konstruis
la supran pordegon de la domo de la Eternulo,
kaj ĉe la muro de Ofel li multe konstruis. 4 Li
konstruis ankaŭ urbojn sur la monto de Jehuda,
kaj en la arbaroj li konstruis kastelojn kaj turojn.
5 Li militis kontraŭ la reĝo de la Amonidoj kaj
venkis ilin; kaj la Amonidoj donis al li en tiu
jaro cent kikarojn da arĝento, dek mil kor'ojn
da tritiko, kaj dek mil da hordeo. Tion saman
donis al li la Amonidoj ankaŭ en la dua jaro kaj
en la tria. 6 Jotam fariĝis potenca, ĉar li bone
aranĝis siajn vojojn antaŭ la Eternulo, sia Dio. 7
La cetera historio de Jotam, ĉiuj liaj militoj kaj liaj
vojoj, estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de
Izrael kaj Judujo. 8 La aĝon de dudek kvin jaroj
li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek ses jarojn li
reĝis en Jerusalem. 9 Kaj Jotam ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo de David.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥaz.

28 La aĝon de dudek jaroj havis Aĥaz, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en
Jerusalem; kaj li ne agadis bone antaŭ la Eternulo,
kiel lia patro David. 2 Li iradis laŭ la vojoj de la
reĝoj de Izrael, kaj li eĉ faris fanditajn statuojn
de Baaloj; 3 li incensadis en la valo de la filo de
Hinom, li bruligis siajn filojn per fajro, simile al
la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la Eternulo
forpelis de antaŭ la Izraelidoj; 4 li oferadis kaj

incensadis sur la altaĵoj kaj sur la montetoj kaj
sub ĉiu verda arbo. 5 Kaj la Eternulo, lia Dio,
transdonis lin en la manon de la reĝo de Sirio, kaj
ili venkobatis lin, prenis de li multe da kaptitoj
kaj forkondukis en Damaskon. Ankaŭ en la manon
de la reĝo de Izrael li estis transdonita, kaj ĉi
tiu faris al li grandan baton. 6 Pekaĥ, filo de
Remalja, mortigis el la Judoj cent dudek mil en
unu tago, kiuj ĉiuj estis homoj bravaj — pro tio, ke
ili forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj. 7 Kaj
Ziĥri, fortulo el la Efraimidoj, mortigis Maasejan,
filon de la reĝo, kaj Azrikamon, la palacestron, kaj
Elkanan, la duan post la reĝo. 8 Kaj la Izraelidoj
forkaptis de siaj fratoj ducent mil virinojn, filojn,
kaj filinojn, kaj ankaŭ multe da rabaĵo ili prenis de
ili kaj venigis la rabaĵon en Samarion. 9 Tie estis
profeto de la Eternulo kun la nomo Oded. Li eliris
antaŭ la militistaron, kiu venis al Samario, kaj
diris al ili: Jen pro la kolero de la Eternulo, Dio de
viaj patroj, kontraŭ la Judoj, Li transdonis ilin en
viajn manojn, kaj vi mortigis ilin kun tia furiozo,
ke tio atingis la ĉielon. 10 Nun la loĝantojn de
Judujo kaj Jerusalem vi intencas subigi al vi kiel
sklavojn kaj sklavinojn. Sed per tio vi fariĝos ja
kulpaj antaŭ la Eternulo, via Dio. 11 Aŭskultu do
min, kaj redonu la kaptitojn, kiujn vi prenis el viaj
fratoj, ĉar ekscitiĝis kontraŭ vi la flamo de kolero
de la Eternulo. 12 Tiam leviĝis kelkaj el la ĉefoj de
la Efraimidoj, Azarja, filo de Jehoĥanan, Bereĥja,
filo de Meŝilemot, Jeĥizkija, filo de Ŝalum, kaj
Amasa, filo de Ĥadlaj, kontraŭ tiuj, kiuj venis el
la militistaro, 13 kaj diris al ili: Ne konduku ĉi
tien la kaptitojn, ĉar novan nian kulpon antaŭ
la Eternulo vi intencas aldoni al niaj pekoj kaj
kulpoj; granda estas nia kulpo kaj la flama kolero
kontraŭ Izrael. 14 Tiam la armitoj forlasis la
kaptitojn kaj la rabitaĵon antaŭ la estroj kaj la
tuta komunumo. 15 Kaj leviĝis la viroj, menciitaj
laŭ iliaj nomoj, prenis la kaptitojn, kaj ĉiujn el
iliaj nuduloj ili vestis per parto de la rabitaĵo,
vestis ilin, donis al ili ŝuojn, donis al ili manĝi
kaj trinki, ŝmiris ilin per oleo, sidigis sur azenoj
ĉiujn senfortulojn, forkondukis ilin en Jeriĥon,
la urbon de Palmoj, al iliaj fratoj; kaj ili mem
revenis en Samarion. 16 En tiu tempo la reĝo Aĥaz
sendis al la reĝoj de Asirio, ke ili helpu al li. 17
Ankaŭ la Edomidoj venis, venkobatis la Judojn, kaj
forkaptis kaptitojn. 18 Ankaŭ la Filiŝtoj invadis la
urbojn de la malaltaĵo kaj de la sudo de Judujo, kaj
venkoprenis la urbojn Bet-Ŝemeŝ, Ajalon, Gederot,
Soĥo kun ĝiaj filinurboj, Timna kun ĝiaj filinurboj,
kaj Gimzo kun ĝiaj filinurboj, kaj enloĝiĝis tie.
19 Ĉar la Eternulo humiligis Judujon pro Aĥaz,
reĝo de Izrael, kiu malĉastigis Judujon kaj krimis
antaŭ la Eternulo. 20 Kaj venis kontraŭ lin Tiglat-
Pileser, reĝo de Asirio, kaj premis lin, anstataŭ
subteni lin; 21 ĉar Aĥaz prirabis la domon de la
Eternulo kaj la reĝan domon kaj la eminentulojn,
kaj donis al la reĝo de Asirio, tamen tio ne helpis
al li. 22 En la tempo de sia mizero li plue krimis
kontraŭ la Eternulo, li, la reĝo Aĥaz. 23 Kaj li
alportadis oferojn al la dioj de la Damaskanoj,
kiuj venkobatis lin, kaj li diris: La dioj de la reĝoj
de Sirio helpas al ili; tial mi oferados al ili, kaj
ili helpos al mi. Sed ili kaŭzis falon al li kaj al la
tuta Izrael. 24 Kaj Aĥaz kolektis ĉiujn vazojn de
la domo de Dio kaj disbatis la vazojn de la domo
de Dio, kaj li ŝlosis la pordojn de la domo de la
Eternulo, kaj faris al si altarojn en ĉiuj anguloj de
Jerusalem. 25 Kaj en ĉiuj urboj de Judujo li faris
altaĵojn, por incensi al aliaj dioj, kaj li kolerigis
la Eternulon, Dion de liaj patroj. 26 Lia cetera
historio kaj lia tuta konduto, la antaŭa kaj la lasta,
estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de Judujo
kaj Izrael. 27 Kaj Aĥaz ekdormis kun sian patroj,
kaj oni enterigis lin en la urbo, en Jerusalem;
ĉar oni ne metis lin en la tombojn de la reĝoj de
Izrael. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filoj Ĥizkija.

29 Ĥizkija fariĝis reĝo, havante la aĝon de
dudek kvin jaroj, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Abija, filino de Zeĥarja. 2 Li agadis bone antaŭ la
Eternulo, tiel same, kiel agadis lia patro David. 3
En la unua jaro de sia reĝado, en la unua monato,
li malŝlosis la pordojn de la domo de la Eternulo
kaj riparis ilin. 4 Kaj li venigis la pastrojn kaj
la Levidojn, kolektis ilin sur la placo orienta, 5
kaj diris al ili: Aŭskultu min, ho Levidoj! nun vi
sanktigu vin, kaj sanktigu la domon de la Eternulo,
Dio de viaj patroj, kaj elĵetu la malpuraĵon el la
sanktejo. 6 Ĉar niaj patroj krimis, agadis malbone
antaŭ la Eternulo, nia Dio, forlasis Lin, forturnis
sian vizaĝon de la loĝejo de la Eternulo, kaj turnis
al ĝi sian dorson. 7 Ili ankaŭ ŝlosis la pordojn
de la portiko, estingis la lucernojn, incensojn
ili ne incensis, kaj bruloferojn ili ne faris en
la sanktejo al Dio de Izrael. 8 Kaj ekkoleris la
Eternulo kontraŭ Judujo kaj Jerusalem; kaj Li
elmetis ilin al teruro, ruinigo, kaj mokado, kiel vi
vidas per viaj okuloj. 9 Kaj jen niaj patroj falis de
glavo, kaj niaj filoj, filinoj, kaj edzinoj estas pro tio
en kaptiteco. 10 Nun mi intencas fari interligon
kun la Eternulo, Dio de Izrael, por ke Li forigu
de ni la flamon de Sia kolero. 11 Miaj infanoj,
nun ne estu malzorgaj, ĉar vin elektis la Eternulo,
ke vi staru antaŭ Li, ke vi servu al Li, kaj ke vi

estu por Li servantoj kaj incensantoj. 12 Tiam
leviĝis la Levidoj: Maĥat, filo de Amasaj, Joel, filo
de Azarja, el la Kehatidoj; kaj el la Merariidoj:
Kiŝ, filo de Abdi, Azarja, filo de Jehalelel; kaj el la
Gerŝonidoj: Joaĥ, filo de Zima, kaj Eden, filo de
Joaĥ; 13 kaj el la idoj de Elicafan: Ŝimri kaj Jeiel;
kaj el la idoj de Asaf: Zeĥarja kaj Matanja; 14 kaj
el la idoj de Heman: Jeĥiel kaj Ŝimei; kaj el la idoj
de Jedutun: Ŝemaja kaj Uziel. 15 Kaj ili kolektis
siajn fratojn kaj sanktigis sin; kaj ili eniris, laŭ
la ordono de la reĝo, konforme al la vortoj de la
Eternulo, por purigi la domon de la Eternulo. 16
Kaj la pastroj eniris en la internon de la domo
de la Eternulo, por purigi; kaj ĉion malpuran,
kion ili trovis en la templo de la Eternulo, ili
elportis sur la korton de la domo de la Eternulo;
kaj tion prenis la Levidoj, por elporti eksteren, al
la torento Kidron. 17 Ili komencis la sanktigadon
en la unua tago de la unua monato, kaj en la oka
tago de la monato ili eniris en la portikon de la
Eternulo; ili sanktigis la domon de la Eternulo
dum ok tagoj, kaj en la dek-sesa tago de la unua
monato ili finis. 18 Kaj ili eniris internen al la
reĝo Ĥizkija, kaj diris: Ni purigis la tutan domon
de la Eternulo, kaj la altaron de bruloferoj kaj
ĉiujn ĝiajn vazojn, kaj la tablon de la panoj de
propono kaj ĉiujn ĝiajn vazojn; 19 kaj ĉiujn vazojn,
kiujn la reĝo Aĥaz dum sia reĝado malpurigis per
siaj krimoj, ni pretigis kaj sanktigis, kaj jen ili
estas antaŭ la altaro de la Eternulo. 20 La reĝo
Ĥizkija leviĝis frue matene, kunvenigis la estrojn
de la urbo, kaj iris en la domon de la Eternulo.
21 Kaj ili alkondukis sep bovojn, sep virŝafojn,
sep ŝafidojn, kaj sep kaprojn, kiel pekoferon pro
la regno, pro la sanktejo, kaj pro Judujo; kaj li
ordonis al la Aaronidoj, la pastroj, fari bruloferon
sur la altaro de la Eternulo. 22 Kaj oni buĉis la
bovojn, kaj la pastroj prenis la sangon kaj aspergis
la altaron; kaj oni buĉis la virŝafojn kaj aspergis
per la sango la altaron; kaj oni buĉis la ŝafidojn
kaj aspergis per la sango la altaron. 23 Kaj oni
alkondukis la propekajn kaprojn antaŭ la reĝon
kaj la komunumon, kaj ili metis siajn manojn sur
ilin. 24 Kaj la pastroj ilin buĉis, kaj senpekigis
per ilia sango la altaron, por pekliberigi la tutan
Izraelon; ĉar pro la tuta Izrael, diris la reĝo, estas
la brulofero kaj la pekofero. 25 Kaj li starigis la
Levidojn en la domo de la Eternulo kun cimbaloj,
psalteroj, kaj harpoj, laŭ la preskribo de David,
de Gad, la viziisto de la reĝo, kaj de la profeto
Natan; ĉar de la Eternulo estis tiu preskribo
per Liaj profetoj. 26 Kaj stariĝis la Levidoj kun
la instrumentoj de David, kaj la pastroj kun la
trumpetoj. 27 Kaj Ĥizkija ordonis, ke oni faru la
bruloferon sur la altaro. Kaj en la momento, kiam
komenciĝis la brulofero, komenciĝis la kantado
al la Eternulo, akompanata de trumpetoj kaj de
instrumentoj de David, reĝo de Izrael. 28 Kaj la
tuta popolo adorkliniĝis, kaj la kantado de la
kantistoj kaj la trumpetado de la trumpetistoj
daŭris ĝis la fino de la brulofero. 29 Kiam la
brulofero estis finita, la reĝo, kaj ĉiuj, kiuj troviĝis
kun li, ekgenuis kaj adorkliniĝis. 30 Kaj la reĝo
Ĥizkija kaj la estroj diris al la Levidoj, ke ili gloru
la Eternulon per la vortoj de David kaj de la
viziisto Asaf; kaj ili glorkantis kun ĝojo, fleksis
sin, kaj adorkliniĝis. 31 Kaj Ĥizkija diris plue: Nun
vi konsekris vin al la Eternulo; aliru kaj konduku
buĉoferojn kaj dankoferojn al la domo de la
Eternulo. Kaj la komunumo alkondukis buĉoferojn
kaj dankoferojn kaj memvolajn bruloferojn. 32
La nombro de la bruloferoj, kiujn la komunumo
alkondukis, estis: sepdek bovoj, cent virŝafoj,
ducent ŝafidoj; ĉio ĉi tio estis bruloferoj al la
Eternulo. 33 Da konsekritaj estis: sescent bovoj
kaj tri mil ŝafoj. 34 Sed la nombro de la pastroj
estis tro malgranda, kaj ili ne povis senfeligi ĉiujn
bruloferojn; tial helpis al ili iliaj fratoj, la Levidoj,
ĝis la laboro estis finita kaj ĝis la pastroj sin
sanktigis; ĉar la Levidoj estis pli fervoraj en la
sinsanktigado, ol la pastroj. 35 Ankaŭ tre multe
estis da bruloferoj, kun la sebo de pacoferoj kaj
kun verŝoferoj por la bruloferoj. Tiamaniere estis
preta la servado en la domo de la Eternulo. 36
Kaj ĝojis Ĥizkija kaj la tuta popolo pri tio, kion
Dio pretigis por la popolo; ĉar neatendita estis la
afero.

30 Ĥizkija sendis al la tuta Izrael kaj Jehuda, li
skribis ankaŭ leterojn al Efraim kaj Manase,
ke ili venu en la domon de la Eternulo, en
Jerusalemon, por fari Paskon al la Eternulo, Dio
de Izrael. 2 Kaj la reĝo kaj liaj eminentuloj kaj
la tuta komunumo en Jerusalem per konsiliĝo
decidis fari la Paskon en la dua monato; 3 ĉar ili
ne povis fari ĝin en tiu tempo pro tio, ke la pastroj
ne sanktigis sin en sufiĉa nombro kaj la popolo
ne kolektiĝis en Jerusalem. 4 La afero plaĉis al la
reĝo kaj al la tuta komunumo. 5 Kaj ili decidis
proklami en la tuta lando de Izrael, de Beer-Ŝeba
ĝis Dan, ke oni venu fari Paskon al la Eternulo, Dio
de Izrael, en Jerusalem; ĉar jam delonge oni ne
faris ĝin, kiel estas skribite. 6 Kaj ekiris kurieroj
kun leteroj de la reĝo kaj de liaj eminentuloj en
la tutan landon de Izrael kaj Jehuda, kun jena
ordono de la reĝo: Ho idoj de Izrael, revenu al

la Eternulo, Dio de Abraham, Isaak, kaj Izrael,
kaj tiam Li revenos al la saviĝintoj, kiuj restis
ĉe vi de la mano de la reĝoj de Asirio. 7 Kaj ne
estu kiel viaj patroj kaj viaj fratoj, kiuj krimis
kontraŭ la Eternulo, Dio de iliaj patroj, kaj kiujn
Li tial elmetis al ruinigo, kiel vi vidas. 8 Nun ne
estu malmolnukaj kiel viaj patroj: donu la manon
al la Eternulo, kaj venu en Lian sanktejon, kiun
Li sanktigis por ĉiam, kaj servu al la Eternulo,
via Dio, kaj Li deturnos de vi la flamon de Sia
kolero. 9 Ĉar se vi revenos al la Eternulo, viaj
fratoj kaj viaj filoj trovos favorkorecon ĉe tiuj, kiuj
ilin forkaptis, kaj povos reveni en ĉi tiun landon;
ĉar kompatema kaj favorkora estas la Eternulo,
via Dio, kaj Li ne deturnos de vi Sian vizaĝon,
se vi revenos al Li. 10 La kurieroj iris de urbo al
urbo en la lando de Efraim kaj Manase kaj ĝis la
lando de Zebulun; sed oni ridis pri ili kaj mokis
ilin. 11 Nur kelkaj el la Aŝeridoj, Manaseidoj, kaj
Zebulunidoj humiliĝis, kaj venis en Jerusalemon.
12 Super Judujo estis la mano de Dio, por doni al
ili unuanimecon, por plenumi la ordonon de la
reĝo kaj de la eminentuloj konforme al la vorto de
la Eternulo. 13 Kaj kolektiĝis en Jerusalem multe
da popolo, por fari la feston de macoj en la dua
monato, tre granda homamaso. 14 Kaj ili leviĝis,
kaj forigis la altarojn, kiuj estis en Jerusalem; kaj
ĉion, sur kio oni faradis incensadon, ili forigis
kaj ĵetis en la torenton Kidron. 15 Kaj ili buĉis la
Paskon en la dek-kvara tago de la dua monato. La
pastroj kaj la Levidoj hontis, kaj sanktigis sin kaj
venigis la bruloferojn al la domo de la Eternulo.
16 Kaj ili staris sur siaj postenoj laŭ la preskribo,
konforme al la instruo de Moseo, la homo de Dio.
La pastroj aspergis per la sango el la manoj de
la Levidoj. 17 Ĉar en la komunumo estis multaj,
kiuj sin ne sanktigis, tial la Levidoj okupis sin
per la buĉado de la Paskoj anstataŭ ĉiu, kiu ne
estis pura, por esti sanktigata al la Eternulo. 18
Multaj el la popolo, plejparte el Efraim, Manase,
Isaĥar, kaj Zebulun, ne purigis sin; tamen ili
manĝis la Paskon, ne konforme al la preskribo; sed
Ĥizkija preĝis pri ili, dirante: La Eternulo, la bona,
pardonu ĉiun, 19 kiu pretigis sian koron, por turni
sin al Dio, la Eternulo, Dio de liaj patroj, kvankam
ne konforme al la sankta puriĝo. 20 Kaj la Eternulo
aŭskultis Ĥizkijan kaj pardonis la popolon. 21 Kaj
la Izraelidoj, kiuj troviĝis en Jerusalem, faris la
feston de macoj dum sep tagoj en granda ĝojo;
kaj ĉiutage la Levidoj kaj la pastroj glorkantis al la
Eternulo per instrumentoj, difinitaj por glorado
de la Eternulo. 22 Kaj Ĥizkija parolis afable al
ĉiuj Levidoj, kiuj distingiĝis en la servado al la
Eternulo. Kaj oni manĝis la festan manĝaĵon dum
sep tagoj, alportante pacoferojn, kaj dankante
la Eternulon, Dion de iliaj patroj. 23 Kaj la tuta
komunumo interkonsiliĝe decidis festi aliajn sep
tagojn, kaj ili pasigis la sep tagojn en gajeco. 24
Ĉar Ĥizkija, reĝo de Judujo, donis por la popolo
mil bovojn kaj sep mil ŝafojn, kaj la eminentuloj
donis al la popolo mil bovojn kaj dek mil ŝafojn;
kaj jam tre multaj el la pastroj sin sanktigis. 25 Kaj
ĝojis la tuta komunumo de la Judoj kaj la pastroj
kaj la Levidoj, kaj la tuta popolamaso, kiu venis de
Izrael, kaj la aligentuloj, kiuj venis el la lando de
Izrael kaj kiuj loĝis en Judujo. 26 Kaj estis granda
ĝojo en Jerusalem; ĉar de la tempo de Salomono,
filo de David, reĝo de Izrael, ne estis io simila en
Jerusalem. 27 Kaj leviĝis la pastroj kaj la Levidoj
kaj benis la popolon; kaj aŭskultita estis ilia voĉo,
kaj venis ilia preĝo en Lian sanktan loĝejon, en la
ĉielon.

31 Kiam ĉio ĉi tio finiĝis, ĉiuj Izraelidoj, kiuj
tie troviĝis, eliris en la urbojn de Judujo,
kaj disrompis la statuojn, dishakis la sanktajn
stangojn, kaj detruis la altaĵojn kaj la altarojn en
la tuta Judujo kaj en la regionoj de Benjamen,
de Efraim, kaj de Manase, ĝis plena ekstermo.
Kaj reiris ĉiuj Izraelidoj ĉiu al sia posedaĵo, al siaj
urboj. 2 Kaj Ĥizkija starigis la grupojn de la pastroj
kaj de la Levidoj laŭ ilia ordo, ĉiun laŭ ĝia destino,
la pastrojn kaj la Levidojn por la bruloferoj kaj
por la pacoferoj, por servado, por laŭdkantado
kaj glorkantado, ĉe la pordegoj de la tendaro
de la Eternulo. 3 Kaj la reĝo destinis parton
el sia havaĵo por bruloferoj: por la bruloferoj
matenaj kaj vesperaj, por la bruloferoj sabataj,
monatkomencaj, kaj festaj, kiel estas skribite en la
instruo de la Eternulo. 4 Kaj li ordonis al la popolo,
kiu loĝis en Jerusalem, donadi vivrimedojn al la
pastroj kaj al la Levidoj, por ke ili povu fordoni
sin al la instruo de la Eternulo. 5 Kiam ĉi tiu
ordono disvastiĝis, la Izraelidoj alportis multe
da unuaaĵoj el greno, mosto, oleo, kaj mielo,
kaj diversajn kampajn produktaĵojn, kaj ankaŭ
dekonaĵojn el ĉio ili multe alportis. 6 Kaj la
Izraelidoj kaj la Judoj, kiuj loĝis en la urboj de
Judujo, ankaŭ alportis dekonaĵon el bovoj kaj ŝafoj,
kaj dekonaĵon sanktan, konsekritan al la Eternulo,
ilia Dio; kaj ili amasigis grandajn amasojn. 7
En la tria monato oni komencis la aranĝadon
de la amasoj, kaj en la sepa monato oni finis.
8 Kiam Ĥizkija kaj la estroj venis kaj ekvidis la
amasojn, ili benis la Eternulon kaj Lian popolon
Izrael. 9 Kaj Ĥizkija demandis la pastrojn kaj
la Levidojn pri la amasoj. 10 Kaj respondis al li

Azarja, la ĉefpastro, el la domo de Cadok, kaj diris:
De la momento, kiam oni komencis portadi la
donojn en la domon de la Eternulo, oni manĝis kaj
satiĝis, kaj restis ankoraŭ multe; ĉar la Eternulo
benis Sian popolon; el la restaĵo kolektiĝis ĉi tiu
amasego. 11 Kaj Ĥizkija ordonis pretigi ĉambrojn
ĉe la domo de la Eternulo. Kaj oni pretigis. 12
Kaj oni transportis tien la donojn, la dekonaĵojn,
kaj la konsekritaĵojn kun fideleco. Estro super
tio estis Konanja, la Levido, kaj lia frato Ŝimei
estis la dua post li. 13 Kaj Jeĥiel, Azazja, Naĥat,
Asahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Jiŝmaĥja, Maĥat,
kaj Benaja estis oficistoj apud Konanja kaj lia frato
Ŝimei, laŭ ordono de la reĝo Ĥizkija, kaj de Azarja,
estro en la domo de Dio. 14 Kore, filo de Jimna,
Levido pordegisto ĉe la flanko orienta, estis super
la memvolaj donoj al Dio, super la oferdonoj,
alportataj al la Eternulo, kaj super la plejsanktaĵoj.
15 Liaj helpantoj estis Eden, Minjamin, Jeŝua,
Ŝemaja, Amarja, kaj Ŝeĥanja, en la urboj de la
pastroj, por fidele disdonadi al siaj fratoj laŭgrupe,
al la grandaj kaj al la malgrandaj 16 (krom la
registritaj virseksuloj, havantaj la aĝon de tri jaroj
kaj pli, de ĉiuj, kiuj iradis ĉiutage en la domon
de la Eternulo laŭ siaj oficoj kaj grupoj), 17 al la
registritaj pastroj, laŭ iliaj patrodomoj, kaj al la
Levidoj, havantaj la aĝon de dudek jaroj kaj pli, laŭ
iliaj oficoj kaj grupoj, 18 al la registritoj kun ĉiuj
iliaj malgrandaj infanoj, edzinoj, filoj, kaj filinoj,
al la tuta komunumo, por ke ili fidele dediĉu sin
al la sanktaj aferoj. 19 Kaj por la Aaronidoj, la
pastroj, sur la antaŭurbaj kampoj de iliaj urboj, de
ĉiu urbo, la nomitaj viroj estis destinitaj, por doni
partojn al ĉiu virseksulo inter la pastroj kaj al ĉiu
registrito inter la Levidoj. 20 Tion faris Ĥizkija en
la tuta Judujo, kaj li agadis bone, juste, kaj vere
antaŭ la Eternulo, lia Dio. 21 Kaj en ĉiuj faroj,
kiujn li entreprenis koncerne la servadon en la
domo de Dio, la instruon kaj la ordonon pri la
sinturnado al sia Dio, li agadis el la tuta koro, kaj
li havis sukceson.

32 Post tiuj aferoj kaj veraĵoj venis Sanĥerib,
reĝo de Asirio; li venis en Judujon, eksieĝis la
fortikigitajn urbojn, kaj intencis forŝiri ilin al si. 2
Kiam Ĥizkija vidis, ke Sanĥerib venis kaj intencas
militi kontraŭ Jerusalem, 3 li konsiliĝis kun siaj
eminentuloj kaj fortuloj, kaj decidis ŝutkovri la
akvon de la fontoj, kiuj estis ekster la urbo; kaj ili
helpis al li. 4 Kaj kolektiĝis multe da popolo, kaj ili
ŝutkovris ĉiujn fontojn, kaj la torenton, kiu fluas
meze de la lando, ĉar ili diris: Por kio permesi, ke
la reĝoj de Asirio, veninte, trovu multe da akvo?
5 Kaj li estis kuraĝa, kaj li prikonstruis la tutan
difektiĝintan muregon, li plialtigis la turojn, kaj
konstruis ekstere ankoraŭ alian muregon, kaj li
fortikigis Milon apud la urbo de David, kaj pretigis
multe da batalilo kaj da ŝildoj. 6 Kaj li starigis
militestrojn super la popolo, kaj li kunvenigis ilin
al si sur la placon antaŭ la pordego de la urbo, kaj
vigligis ilian koron, dirante: 7 Estu kuraĝaj kaj
fortaj, ne timu, kaj ne sentu teruron antaŭ la reĝo
de Asirio kaj antaŭ la tuta homamaso, kiu estas
kun li, ĉar kun ni estas pli, ol kun li: 8 kun li estas
brako karna, sed kun ni estas la Eternulo, nia Dio,
por helpi al ni kaj por batali en niaj bataloj. Kaj la
popolo vigliĝis de la vortoj de Ĥizkija, reĝo de
Judujo. 9 Post tio Sanĥerib, reĝo de Asirio, sendis
siajn servantojn en Jerusalemon (li mem estis ĉe
Laĥiŝ kune kun sia tuta militistaro) al Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj Judoj en Jerusalem, por
diri: 10 Tiele diras Sanĥerib, reĝo de Asirio: Kion
vi fidas, loĝante en la fortikaĵo de Jerusalem? 11
Ĥizkija trompis vin, por mortigi vin de malsato kaj
soifo, se li diras al vi: La Eternulo, nia Dio, savos
nin el la mano de la reĝo de Asirio. 12 Li mem,
Ĥizkija, forigis ja Liajn altaĵojn kaj Liajn altarojn,
kaj ordonis al Judujo kaj Jerusalem, dirante: Antaŭ
unu sola altaro adorkliniĝu kaj sur ĝi incensu. 13
Ĉu vi ne scias, kion mi kaj miaj patroj faris al ĉiuj
popoloj de la landoj? Ĉu la dioj de la nacioj de la
landoj povis savi ilian landon el mia mano? 14
Kiu el ĉiuj dioj de tiuj nacioj, kiujn miaj patroj
ekstermis, povis savi sian popolon el mia mano,
ke via Dio povus savi vin el mia mano? 15 Ĥizkija
do ne trompu vin kaj ne logu vin tiamaniere, kaj
vi ne kredu al li. Se neniu dio de iu ajn nacio
kaj regno povis savi sian popolon el mia mano
kaj el la mano de miaj patroj, ankaŭ viaj dioj ne
savos vin el mia mano. 16 Kaj ankoraŭ pli liaj
servantoj parolis kontraŭ Dio, la Eternulo, kaj
kontraŭ Lia servanto Ĥizkija. 17 Kaj leterojn li
skribis, por insulti la Eternulon, Dion de Izrael,
kaj dirante pri Li tiele: Kiel la dioj de la nacioj
de la landoj ne savis sian popolon el mia mano,
tiel ankaŭ la Dio de Ĥizkija ne savos Sian popolon
el mia mano. 18 Kaj ili kriis per laŭta voĉo en
la Juda lingvo al la popolo Jerusalema, kiu estis
sur la murego, por timigi ĝin kaj senkuraĝigi ĝin,
por ke ili povu venkopreni la urbon. 19 Kaj ili
parolis pri Dio de Jerusalem tiel, kiel pri la dioj de
la popoloj de la tero, faritaĵo de homaj manoj.
20 Sed la reĝo Ĥizkija, kaj la profeto Jesaja, filo
de Amoc, ekpreĝis pri tio kaj kriis al la ĉielo. 21
Kaj la Eternulo sendis anĝelon, kaj li ekstermis
ĉiujn fortulojn kaj eminentulojn kaj estrojn en la

tendaro de la reĝo de Asirio. Kaj ĉi tiu revenis
kun honto en sian landon; kaj kiam li eniris en
la domon de sia dio, homoj, kiuj elvenis el liaj
propraj lumboj, faligis lin per glavo. 22 Tiamaniere
la Eternulo savis Ĥizkijan kaj la loĝantojn de
Jerusalem el la mano de Sanĥerib, reĝo de Asirio,
kaj el la manoj de ĉiuj; kaj Li gardis ilin ĉirkaŭe.
23 Tiam multaj alportadis donacojn al la Eternulo
en Jerusalemon, kaj multekostajn objektojn al
Ĥizkija, reĝo de Judujo. Kaj post tio li altiĝis en
la okuloj de ĉiuj nacioj. 24 En tiu tempo Ĥizkija
morte malsaniĝis. Kaj li preĝis al la Eternulo.
Ĉi Tiu parolis al li kaj donis al li pruvosignon.
25 Ĥizkija ne repagis konforme al tio, kio estis
farita por li; lia koro fieriĝis. Kaj ekscitiĝis kolero
kontraŭ li kaj kontraŭ Judujo kaj Jerusalem. 26 Sed
Ĥizkija humiliĝis pri la fieriĝo de sia koro, li kaj la
loĝantoj de Jerusalem; tial ne trafis lin la kolero
de la Eternulo en la tempo de Ĥizkija. 27 Ĥizkija
havis tre multe da riĉeco kaj honoro; kaj li faris al
si trezorejojn por arĝento kaj oro, por multekostaj
ŝtonoj, aromaĵoj, ŝildoj, kaj ĉiaj valoraj objektoj,
28 ankaŭ provizejojn por la produktaĵoj: greno,
mosto, oleo, kaj stalojn por ĉiaspecaj brutoj, kaj
ŝafejojn por la ŝafoj. 29 Kaj urbojn li konstruis al
si. Kaj da ŝafoj kaj bovoj li havis multe, ĉar Dio
donis al li tre grandan havaĵon. 30 Li, Ĥizkija,
ŝtopkovris la supran fonton de Giĥon kaj direktis
ĝin malsupren al la okcidenta flanko de la urbo de
David. Kaj Ĥizkija havis sukceson en ĉiu sia faro.
31 Nur kiam la senditoj de la princoj de Babel estis
senditaj al li, por demandi lin pri la signomiraklo,
kiu aperis en la lando, Dio lin forlasis, por elprovi
lin, por scii ĉion, kion li havis en sia koro. 32
La cetera historio de Ĥizkija kaj liaj virtoj estas
priskribitaj en la vizio de la profeto Jesaja, filo
de Amoc, en la libro de la reĝoj de Judujo kaj de
Izrael. 33 Kaj Ĥizkija ekdormis kun siaj patroj, kaj
oni enterigis lin en la plej alta loko de la tomboj
de la idoj de David; kaj honoron faris al li post lia
morto ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Manase.

33 La aĝon de dek du jaroj havis Manase, kiam
li fariĝis reĝo, kaj kvindek kvin jarojn li
reĝis en Jerusalem. 2 Li agadis malbone antaŭ la
Eternulo, simile al la abomenindaĵoj de la nacioj,
kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 3
Li konstruis denove la altaĵojn, kiujn detruis lia
patro Ĥizkija; kaj li starigis altarojn al la Baaloj,
faris sanktajn stangojn, kaj adorkliniĝis antaŭ la
tuta armeo de la ĉielo kaj servis al ĝi. 4 Li konstruis
ankaŭ altarojn en la domo de la Eternulo, pri kiu
la Eternulo diris: En Jerusalem estos Mia nomo
eterne. 5 Li konstruis altarojn al la tuta armeo de
la ĉielo, sur la du kortoj de la domo de la Eternulo.
6 Li ankaŭ trairigis siajn filojn tra fajro en la valo
de la filo de Hinom, li esploradis la estontecon,
aŭguradis, sorĉadis, starigis antaŭdiristojn kaj
magiistojn; li multe agadis malbone antaŭ la
Eternulo, kolerigante Lin. 7 La skulptaĵon de la
idolo, kiun li faris, li starigis en la domo de Dio,
pri kiu Dio diris al David kaj al lia filo Salomono:
En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem, kiun Mi elektis
inter ĉiuj triboj de Izrael, Mi estigos Mian nomon
por eterne; 8 kaj Mi ne plu foririgos la piedon
de Izrael de sur la tero, kiun Mi destinis por
viaj patroj, se ili nur observos por plenumi ĉion,
kion Mi ordonis al ili, la tutan instruon, leĝojn,
kaj preskribojn, donitajn per Moseo. 9 Manase
delogis la Judojn kaj la loĝantojn de Jerusalem en
tia grado, ke ili agadis pli malbone, ol tiuj nacioj,
kiujn la Eternulo ekstermis antaŭ la Izraelidoj. 10
La Eternulo parolis al Manase kaj al lia popolo,
sed ili ne aŭskultis. 11 Kaj la Eternulo venigis sur
ilin la militestrojn de la reĝo de Asirio; kaj ili
malliberigis Manasen per katenoj, ligis lin per
ĉenoj, kaj forkondukis lin en Babelon. 12 En sia
mizero li ekpetegis la Eternulon, sian Dion, kaj li
tre humiliĝis antaŭ la Dio de siaj patroj. 13 Kiam li
preĝis al Li kaj petegis Lin, Li aŭskultis lian peton
kaj revenigis lin en Jerusalemon al lia regno. Kaj
Manase eksciis, ke la Eternulo estas la vera Dio.
14 Post tio li konstruis eksteran muregon por la
urbo de David okcidente de Giĥon, en la valo,
ĝia la enirejo de la Pordego de Fiŝoj, ĉirkaŭ Ofel,
kaj li faris ĝin tre alta. Kaj li starigis militestrojn
en ĉiuj fortikigitaj urboj de Judujo. 15 Li forigis
la fremdajn diojn kaj la idolon el la domo de la
Eternulo, ankaŭ ĉiujn altarojn, kiujn li konstruis
sur la monto de la domo de la Eternulo kaj en
Jerusalem; kaj li elĵetis tion eksteren de la urbo.
16 Kaj li rekonstruis la altaron de la Eternulo
kaj faris sur ĝi pacoferojn kaj dankoferojn, kaj li
ordonis al la Judoj, ke ili servadu al la Eternulo,
Dio de Izrael. 17 Tamen la popolo ĉiam ankoraŭ
oferadis sur la altaĵoj, sed nur al la Eternulo, sia
Dio. 18 La cetera historio de Manase, lia preĝo al
lia Dio, kaj la vortoj de la viziistoj, kiuj parolis al li
en la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael, troviĝas
en la kroniko de la reĝoj de Izrael. 19 Lia preĝo
kaj aŭskultiteco, ĉiuj liaj pekoj kaj krimoj, kaj la
lokoj, sur kiuj li konstruis altaĵojn kaj starigis
sanktajn stangojn kaj idolojn antaŭ sia humiliĝo,
estas priskribitaj en la kroniko de la viziistoj.
20 Kaj Manase ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en lia domo. Kaj anstataŭ li ekreĝis

lia filo Amon. 21 La aĝon de dudek du jaroj havis
Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj du jarojn li reĝis en
Jerusalem. 22 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo,
kiel agadis lia patro Manase; kaj al ĉiuj idoloj,
kiujn faris lia patro Manase, Amon oferadis kaj
servadis. 23 Li ne humiliĝis antaŭ la Eternulo, kiel
humiliĝis lia patro Manase, sed li, Amon, multe
kulpiĝis. 24 Kaj konspiris kontraŭ li liaj servantoj
kaj mortigis lin en lia domo. 25 Sed la popolo de la
lando mortigis ĉiujn, kiuj faris konspiron kontraŭ
la reĝo Amon; kaj la popolo de la lando faris reĝo
anstataŭ li lian filon Joŝija.

34 La aĝon de ok jaroj havis Joŝija, kiam li
fariĝis reĝo, kaj tridek unu jarojn li reĝis en
Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
kaj iradis laŭ la vojoj de sia patro David, kaj ne
deflankiĝis dekstren nek maldekstren. 3 En la
oka jaro de sia reĝado, estante ankoraŭ knabo, li
komencis turnadi sin al la Dio de sia patro David;
kaj en la dek-dua jaro li komencis purigi Judujon
kaj Jerusalemon de la altaĵoj, sanktaj stangoj,
idoloj, kaj fanditaj statuoj. 4 Kaj oni detruis antaŭ
li la altarojn de la Baaloj; la kolonojn de la suno,
kiuj estis super ili, li dehakis; la sanktajn stangojn,
idolojn, kaj statuojn li disbatis, dispecetigis, kaj
disĵetis sur la tombojn de tiuj, kiuj alportadis al ili
oferojn. 5 La ostojn de la pastroj li forbruligis sur
iliaj altaroj; kaj li purigis Judujon kaj Jerusalemon.
6 Ankaŭ en la urboj de Manase, Efraim, Simeon,
kaj ĝis Naftali, en iliaj ruinoj ĉirkaŭe, 7 li detruis
la altarojn kaj la sanktajn stangojn, kaj la idolojn li
disbatis en pecetojn, kaj ĉiujn kolonojn de la suno
li dehakis en la tuta lando de Izrael; kaj li revenis
en Jerusalemon. 8 En la dek-oka jaro de sia reĝado,
post la purigo de la lando kaj de la domo, li sendis
Ŝafanon, filon de Acalja, la urbestron Maaseja, kaj
la kronikiston Joaĥ, filo de Joaĥaz, por ripari la
domon de la Eternulo, lia Dio. 9 Kaj ili venis al
la ĉefpastro Ĥilkija, kaj transdonis la arĝenton,
alportitan en la domon de Dio, kaj kolektitan de la
Levidoj, la sojlogardistoj, el la manoj de Manase,
Efraim, kaj ĉiuj restintaj Izraelidoj, ankaŭ de ĉiuj
Jehudaidoj kaj Benjamenidoj; kaj ili revenis en
Jerusalemon. 10 Kaj ili donis tion en la manojn
de la laborplenumantoj, kiuj havis komision
en la domo de la Eternulo; kaj ĉi tiuj donis
al tiuj, kiuj laboris en la domo de la Eternulo,
rebonigante kaj riparante la domon. 11 Ili donis
al la ĉarpentistoj kaj konstruistoj, por aĉeti
ĉirkaŭhakitajn ŝtonojn kaj lignon por kunteniloj
kaj traboj por la domoj, kiujn ruinigis la reĝoj
de Judujo. 12 Tiuj homoj plenumadis la laboron
honeste; oficon de observistoj super ili havis Jaĥat
kaj Obadja, Levidoj el la Merariidoj, kaj Zeĥarja
kaj Meŝulam el la Kehatidoj; la Levidoj ĉiuj estis
kompetentaj muzikistoj; 13 super la portistoj, kiel
observistoj super ĉiuj laboristoj en ĉiuj laboroj,
estis el la Levidoj la skribistoj, kontrolistoj, kaj
pordegistoj. 14 Kiam ili elprenis la arĝenton,
kiu estis alportita en la domon de la Eternulo,
la pastro Ĥilkija trovis la libron de instruo de
la Eternulo, donitan per Moseo. 15 Kaj Ĥilkija
ekparolis kaj diris al la skribisto Ŝafan: Libron de
la instruo mi trovis en la domo de la Eternulo;
kaj Ĥilkija donis la libron al Ŝafan. 16 Kaj Ŝafan
alportis la libron al la reĝo, kaj li ankaŭ raportis
al la reĝo jene: Ĉion, kio estas komisiita al viaj
servantoj, ili faras. 17 Oni elŝutis la arĝenton,
trovitan en la domo de la Eternulo, kaj donis ĝin
en la manojn de la oficistoj kaj de la laboristoj. 18
Kaj la skribisto Ŝafan raportis al la reĝo, dirante:
Libron donis al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan
legis el ĝi antaŭ la reĝo. 19 Kiam la reĝo aŭdis
la vortojn de la instruo, li disŝiris siajn vestojn.
20 Kaj la reĝo ordonis al Ĥilkija, Aĥikam, filo de
Ŝafan, Abdon, filo de Miĥa, la skribisto Ŝafan,
kaj Asaja, servanto de la reĝo, dirante: 21 Iru,
demandu la Eternulon por mi kaj por la restintoj
el Izrael kaj Jehuda, pri la vortoj de la trovita
libro; ĉar granda estas la kolero de la Eternulo,
elverŝiĝinta sur nin pro tio, ke niaj patroj ne
observis la vorton de la Eternulo, por plenumi
ĉion, kio estas skribita en ĉi tiu libro. 22 Kaj iris
Ĥilkija, kaj tiuj, kiuj estis ĉe la reĝo, al la profetino
Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de Tokhat, filo de
Ĥasra, la vestogardisto (ŝi loĝis en Jerusalem, en
la dua parto); kaj ili parolis kun ŝi pri tio. 23
Kaj ŝi diris al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Diru al la homo, kiu sendis vin al mi: 24
Tiele diras la Eternulo: Jen Mi venigos malfeliĉon
sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn, ĉiujn
malbenojn, skribitajn en la libro, kiun oni legis
antaŭ la reĝo de Judujo. 25 Pro tio, ke ili Min
forlasis kaj incensis al aliaj dioj, kolerigante Min
per ĉiuj faroj de siaj manoj, ekflamis Mia kolero
kontraŭ ĉi tiu loko, kaj ĝi ne estingiĝos. 26 Kaj
koncerne la reĝon de Judujo, kiu sendis vin, por
demandi la Eternulon, diru al li jene: Tiele diras
la Eternulo, Dio de Izrael, pri la vortoj, kiujn vi
aŭdis: 27 Ĉar via koro moliĝis kaj vi humiliĝis
antaŭ Dio, kiam vi aŭdis Liajn vortojn pri ĉi tiu
loko kaj pri ĝiaj loĝantoj, kaj vi humiliĝis antaŭ
Mi, disŝiris viajn vestojn, kaj ploris antaŭ Mi: tial
Mi ankaŭ aŭskultis vin, diras la Eternulo. 28 Jen
Mi alkolektos vin al viaj patroj, kaj vi iros en vian
tombon en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la tutan

malfeliĉon, kiun Mi venigos sur ĉi tiun lokon kaj
sur ĝiajn loĝantojn. Kaj ili alportis la respondon
al la reĝo. 29 La reĝo sendis, kaj kunvenigis ĉiujn
plejaĝulojn de Judujo kaj Jerusalem. 30 Kaj la reĝo
iris en la domon de la Eternulo, kaj kune kun li
ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem, la pastroj kaj
la Levidoj, kaj la tuta popolo, de la grandaj ĝis la
malgrandaj; kaj oni voĉlegis antaŭ ili ĉiujn vortojn
de la libro de interligo, kiu estis trovita en la domo
de la Eternulo. 31 Kaj la reĝo stariĝis sur sia loko,
kaj faris interligon antaŭ la Eternulo, por sekvi la
Eternulon, kaj observi Liajn ordonojn, decidojn,
kaj leĝojn, per sia tuta koro kaj per sia tuta animo,
por plenumi la vortojn de la interligo, skribitajn
en tiu libro. 32 Kaj li aligis al tio ĉiujn, kiuj troviĝis
en Jerusalem kaj en la lando de Benjamen. Kaj la
loĝantoj de Jerusalem agadis laŭ la interligo de
Dio, Dio de iliaj patroj. 33 Kaj Joŝija forigis ĉiujn
abomenindaĵojn el ĉiuj regionoj, kiuj apartenis
al la Izraelidoj; kaj ĉiujn, kiuj troviĝis en Izrael,
li devigis servi al la Eternulo, ilia Dio. Dum lia
tuta vivo ili ne defalis de la Eternulo, Dio de iliaj
patroj.

35 Joŝija faris en Jerusalem Paskon al la
Eternulo, kaj oni buĉis la Paskon en la dek-
kvara tago de la unua monato. 2 Li starigis la
pastrojn sur iliaj postenoj kaj vigligis ilin por
la servado en la domo de la Eternulo. 3 Kaj li
diris al la Levidoj, la instruantoj de la tuta Izrael,
konsekritaj al la Eternulo: Metu la sanktan keston
en la domon, kiun konstruis Salomono, filo de
David, reĝo de Izrael; vi ne bezonas porti ĝin
sur la ŝultroj; servu nun al la Eternulo, via Dio,
kaj al Lia popolo Izrael. 4 Aranĝu vin laŭ viaj
patrodomoj, laŭ viaj grupoj, laŭ la preskribo de
David, reĝo de Izrael, kaj laŭ la preskribo de lia filo
Salomono. 5 Kaj staru en la sanktejo laŭ klasoj,
laŭ la patrodomoj de viaj fratoj, filoj de la popolo,
kaj laŭ la patrodomaj grupoj de la Levidoj. 6 Kaj
buĉu la Paskon, kaj sanktigu vin, kaj pretigu por
viaj fratoj, agante laŭ la vorto de la Eternulo per
Moseo. 7 Kaj Joŝija donis donace al la filoj de la
popolo ŝafojn, ŝafidojn, kapridojn, ĉion por la
Paskoj, por ĉiuj, kiuj tie troviĝis, en la nombro de
tridek mil, kaj tri mil bovojn. Tio estis el la havaĵo
de la reĝo. 8 Kaj liaj eminentuloj donis memvolan
donacon al la popolo, al la pastroj, kaj al la Levidoj.
Ĥilkija, Zeĥarja, kaj Jeĥiel, la estroj en la domo
de Dio, donis al la pastroj por la Paskoj du mil
sescent ŝafidojn kaj tricent bovojn; 9 Konanja,
Ŝemaja, kaj Netanel, liaj fratoj, kaj Ĥaŝabja, Jeiel,
kaj Jozabad, la estroj de la Levidoj, donacis al
la Levidoj por la Paskoj kvin mil ŝafidojn kaj
kvincent bovojn. 10 Tiamaniere la servado estis
aranĝita. Kaj la pastroj stariĝis sur siaj postenoj
kaj la Levidoj laŭ iliaj grupoj, laŭ la ordono de
la reĝo. 11 Kaj ili buĉis la Paskon. Kaj la pastroj
aspergis el siaj manoj, kaj la Levidoj senhaŭtigis.
12 Kaj ili apartigis la bruloferojn, por doni ilin
laŭklase, laŭ la patrodomoj, al la filoj de la popolo,
por alportado al la Eternulo, kiel estas skribite en
la libro de Moseo. Tiel same ili agis kun la bovoj.
13 Kaj ili kuiris la Paskon sur fajro, laŭ la preskribo;
kaj la sanktajn oferojn ili kuiris en kaldronoj, en
potoj, kaj en kaseroloj, kaj faris tion rapide por
la tuta popolo. 14 Kaj poste ili pretigis por si kaj
por la pastroj; ĉar la pastroj, la Aaronidoj, estis
okupitaj je la alportado de la bruloferoj kaj seboj
ĝis la nokto; tial la Levidoj pretigis por si kaj por
la pastroj, la Aaronidoj. 15 La kantistoj, idoj de
Asaf, estis sur siaj postenoj laŭ la preskribo de
David, Asaf, Heman, kaj Jedutun, la viziisto de la
reĝo, kaj la pordegistoj estis ĉe ĉiu pordego; ili
ne bezonis forlasi sian servadon, ĉar iliaj fratoj,
la Levidoj, preparis por ili. 16 Tiamaniere estis
aranĝita en tiu tago la servado al la Eternulo, por
farado de la Pasko kaj alportado de bruloferoj sur
la altaro de la Eternulo, laŭ la ordono de la reĝo
Joŝija. 17 Kaj la Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, faris la
Paskon en tiu tempo kaj la feston de macoj dum
sep tagoj. 18 Tia Pasko ne estis farita en Izrael de
post la tempo de la profeto Samuel; kaj el ĉiuj
reĝoj de Izrael neniu faris tian Paskon, kian faris
Joŝija, kaj la pastroj, kaj la Levidoj, kaj ĉiuj Judoj
kaj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, kaj la loĝantoj de
Jerusalem. 19 En la dek-oka jaro de la reĝado de
Joŝija estis farita tiu Pasko. 20 Post ĉio ĉi tio, kion
Joŝija aranĝis en la domo, Neĥo, reĝo de Egiptujo,
eliris milite kontraŭ Karkemiŝon ĉe Eŭfrato. Kaj
eliris kontraŭ lin Joŝija. 21 Kaj tiu sendis al li
senditojn, por diri: Kio estas inter mi kaj vi, ho
reĝo de Judujo? ne kontraŭ vin mi nun iras, sed
tien, kie mi havas militon. Kaj Dio diris, ke mi
rapidu; ne kontraŭstaru al Dio, kiu estas kun mi,
por ke Li vin ne pereigu. 22 Sed Joŝija ne forturnis
sin de li, sed alivestis sin por batali kontraŭ li; li
ne obeis la vortojn de Neĥo el la buŝo de Dio, sed
li iris en la valon Megido, por batali. 23 La pafistoj
pafis sur la reĝon Joŝija; kaj la reĝo diris al siaj
servantoj: Forkonduku min, ĉar mi estas grave
vundita. 24 Liaj servantoj deprenis lin de la ĉaro,
kaj sidigis lin sur alia veturilo, kiun li havis, kaj
venigis lin en Jerusalemon. Kaj li mortis, kaj oni
enterigis lin en la tomboj de liaj patroj. Kaj la tuta
Judujo kaj Jerusalem funebris pri Joŝija. 25 Ankaŭ
Jeremia plorkantis pri Joŝija; kaj ĉiuj kantistoj kaj

kantistinoj parolis en siaj plorkantoj pri Joŝija ĝis
la nuna tago kaj faris ilin tradiciaj ĉe Izrael; ili
estas enskribitaj en la libro de la plorkantoj. 26 La
cetera historio de Joŝija kaj liaj virtoj, konformaj
al la preskriboj de la instruo de la Eternulo, 27 kaj
liaj agoj, la unuaj kaj la lastaj, estas priskribitaj en
la libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo.

36 La popolo de la lando prenis Jehoaĥazon,
filon de Joŝija, kaj faris lin reĝo anstataŭ
lia patro en Jerusalem. 2 La aĝon de dudek tri
jaroj havis Jehoaĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn li reĝis en Jerusalem. 3 La reĝo de
Egiptujo detronigis lin en Jerusalem, kaj punis la
landon per kontribucio de cent kikaroj da arĝento
kaj unu kikaro da oro. 4 Kaj la reĝo de Egiptujo
ekreĝigis super Judujo kaj Jerusalem lian fraton
Eljakim, kaj ŝanĝis lian nomon je Jehojakim; kaj
lian fraton Jehoaĥaz Neĥo prenis kaj forkondukis
en Egiptujon. 5 La aĝon de dudek kvin jaroj
havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. Kaj li agadis
malbone antaŭ la Eternulo, lia Dio. 6 Kontraŭ
lin iris Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj ligis
lin per ĉenoj, por forkonduki lin en Babelon. 7
Kaj parton el la vazoj de la domo de la Eternulo
Nebukadnecar transportis en Babelon kaj metis
ilin en sian templon en Babel. 8 La cetera historio
de Jehojakim, kaj liaj abomenindaĵoj, kiujn li
faris kaj kiujn oni trovis pri li, estas priskribitaj
en la libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehojaĥin. 9 La aĝon de
ok jaroj havis Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj
tri monatojn kaj dek tagojn li reĝis en Jerusalem.
Kaj li agadis malbone antaŭ la Eternulo. 10 Kiam
la jaro finiĝis, la reĝo Nebukadnecar sendis, kaj
venigis lin en Babelon, kune kun multekostaj
vazoj el la domo de la Eternulo, kaj li faris lian
fraton Cidkija reĝo super Judujo kaj Jerusalem. 11
La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam
li fariĝis reĝo, kaj dek unu jarojn li reĝis en
Jerusalem. 12 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo,
lia Dio. Li ne humiliĝis antaŭ Jeremia, kiu profetis
laŭ la vortoj de la Eternulo. 13 Li defalis ankaŭ de
la reĝo Nebukadnecar, kiu ĵurigis lin per Dio; li
malmoligis sian nukon kaj obstinigis sian koron,
ne konvertante sin al la Eternulo, Dio de Izrael. 14
Ankaŭ ĉiuj estroj de la pastroj kaj de la popolo
tre multe pekadis, simile al ĉiuj abomenindaĵoj
de la nacioj, kaj ili malpurigis la domon de la
Eternulo, kiun Li sanktigis en Jerusalem. 15 La
Eternulo, Dio de iliaj patroj, avertadis ilin per
Siaj senditoj, konstante avertadis, ĉar Li domaĝis
Sian popolon kaj Sian loĝejon. 16 Sed ili mokis
la senditojn de Dio, malŝatis Liajn vortojn, kaj
ridis pri Liaj profetoj, ĝis la kolero de la Eternulo
leviĝis kontraŭ Lian popolon tiel, ke saniĝo fariĝis
ne ebla. 17 Kaj Li venigis sur ilin la reĝon de la
Ĥaldeoj, kaj ĉi tiu mortigis iliajn junulojn per glavo
en la domo de ilia sanktejo; li ne kompatis junulon
nek junulinon, nek maljunulon nek grizulon: ĉio
estis transdonita en lian manon. 18 Kaj ĉiujn
objektojn el la domo de Dio, la grandajn kaj la
malgrandajn, kaj la trezorojn de la domo de la
Eternulo, kaj la trezorojn de la reĝo kaj de liaj
altranguloj, ĉion li transportis en Babelon. 19
Kaj ili forbruligis la domon de Dio kaj detruis la
muregojn de Jerusalem, kaj ĉiujn ĝiajn palacojn
ili forbruligis per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn plej karajn
objektojn ili neniigis. 20 Kaj tiujn, kiuj restis de
la glavo, li forkondukis en Babelon, kaj ili fariĝis
sklavoj por li kaj por liaj filoj, ĝis venis la regado
de la Persoj; 21 por ke plenumiĝu la vorto de la
Eternulo, dirita per Jeremia: Ĝis la lando estos
elfestinta siajn sabatojn. Ĉar dum la tuta tempo de
sia dezerteco ĝi havis sabaton, ĝis finiĝis sepdek
jaroj. 22 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo,
por ke plenumiĝu la vorto de la Eternulo, dirita
per Jeremia, la Eternulo ekscitis la spiriton de
Ciro, reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami
en sia tuta regno voĉe kaj skribe jenon: 23 Tiele
diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn regnojn de la
tero donis al mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li
komisiis al mi konstrui al Li domon en Jerusalem,
kiu estas en Judujo. Kiu inter vi estas el Lia tuta
popolo, kun tiu estu la Eternulo, lia Dio, kaj li tien
iru.

Ezra

1 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo, por ke
plenumiĝu la vorto de la Eternulo, dirita per
Jeremia, la Eternulo ekscitis la spiriton de Ciro,
reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami en sia
tuta regno voĉe kaj skribe jenon: **2** Tiele diras Ciro,
reĝo de Persujo: Ĉiujn regnojn de la tero donis al
mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li komisiis al
mi konstrui al Li domon en Jerusalem, kiu estas
en Judujo. **3** Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo,
kun tiu estu lia Dio; kaj li iru en Jerusalemon,
kiu estas en Judujo, kaj konstruu la domon de
la Eternulo, Dio de Izrael, de tiu Dio, kiu estas
en Jerusalem. **4** Kaj al ĉiu, kiu restis, en kiu ajn
loko li loĝas, la loĝantoj de lia loko helpu al li per
arĝento, per oro, per alia havo, kaj per brutoj, kun
memvola donaco por la domo de Dio, kiu estas en
Jerusalem. **5** Kaj leviĝis la ĉefoj de la patrodomoj
de Jehuda kaj de Benjamen, kaj la pastroj kaj la
Levidoj, ĉiu, en kiu Dio vekis lian spiriton, por iri
konstrui la domon de la Eternulo en Jerusalem. **6**
Kaj ĉiuj iliaj ĉirkaŭantoj helpis al ili per arĝentaj
objektoj, per oro, per alia havo, per brutoj, kaj
per multekostaĵoj, krom ĉiuj memvolaj donacoj. **7**
Kaj la reĝo Ciro elportigis la vazojn de la domo de
la Eternulo, kiujn Nebukadnecar estis elportinta
el Jerusalem kaj metinta en la domon de liaj
dioj; **8** Ciro, reĝo de Persujo, elportigis ilin per la
trezoristo Mitredat, kiu laŭkalkule transdonis ilin
al Ŝeŝbacar, princo de la Judoj. **9** Kaj jen estas ilia
nombro: da oraj pelvoj tridek, da arĝentaj pelvoj
mil, da tranĉiloj dudek naŭ, **10** da oraj kalikoj
tridek, da arĝentaj duoblaj kalikoj kvarcent dek,
da aliaj vazoj mil. **11** La nombro de ĉiuj vazoj oraj
kaj arĝentaj estis kvin mil kvarcent. Ĉion ĉi tion
kunportis Ŝeŝbacar ĉe la foriro de la forkaptitoj el
Babel en Jerusalemon.

2 Jen estas la loĝantoj de la lando, kiuj iris el
la forkaptitoj, kiujn forkondukis en Babelon
Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj kiuj revenis en
Jerusalemon kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon, **2**
kiuj venis kun Zerubabel, Jeŝua, Neĥemja, Seraja,
Reelaja, Mordeĥaj, Bilŝan, Mispar, Bigvaj, Reĥum,
Baana. La nombro de la viroj de la popolo Izraela
estis: **3** de la idoj de Paroŝ, du mil cent sepdek
du, **4** de la idoj de Ŝefatja, tricent sepdek du, **5**
de la idoj de Araĥ, sepcent sepdek kvin, **6** de la
idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de Jeŝua kaj Joab,
du mil okcent dek du, **7** de la idoj de Elam, mil
ducent kvindek kvar, **8** de la idoj de Zatu, naŭcent
kvardek kvin, **9** de la idoj de Zakaj, sepcent sesdek,
10 de la idoj de Bani, sescent kvardek du, **11** de
la idoj de Bebaj, sescent dudek tri, **12** de la idoj
de Azgad, mil ducent dudek du, **13** de la idoj
de Adonikam, sescent sesdek ses, **14** de la idoj
de Bigvaj, du mil kvindek ses, **15** de la idoj de
Adin, kvarcent kvindek kvar, **16** de la idoj de
Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek ok, **17** de la
idoj de Becaj, tricent dudek tri, **18** de la idoj de
Jora, cent dek du, **19** de la idoj de Ĥaŝum, ducent
dudek tri, **20** de la idoj de Gibar, naŭdek kvin,
21 de la idoj de Bet-Leĥem, cent dudek tri, **22**
de la loĝantoj de Netofa, kvindek ses, **23** de la
loĝantoj de Anatot, cent dudek ok, **24** de la idoj de
Azmavet, kvardek du, **25** de la idoj de Kirjat-Arim,
Kefira, kaj Beerot, sepcent kvardek tri, **26** de la
idoj de Rama kaj Geba, sescent dudek unu, **27** de
la loĝantoj de Miĥmas, cent dudek du, **28** de la
loĝantoj de Bet-El kaj Aj, ducent dudek tri, **29** de la
idoj de Nebo, kvindek du, **30** de la idoj de Magbiŝ,
cent kvindek ses, **31** de la idoj de la alia Elam,
mil ducent kvindek kvar, **32** de la idoj de Ĥarim,
tricent dudek, **33** de la idoj de Lod, Ĥadid, kaj
Ono, sepcent dudek kvin, **34** de la idoj de Jeriĥo,
tricent kvardek kvin, **35** de la idoj de Senaa, tri
mil sescent tridek. **36** De la pastroj: de la idoj de
Jedaja, el la domo de Jeŝua, naŭcent sepdek tri, **37**
de la idoj de Imer, mil kvindek du, **38** de la idoj de
Paŝĥur, mil ducent kvardek sep, **39** de la idoj de
Ĥarim, mil dek sep. **40** De la Levidoj: de la idoj de
Jeŝua kaj Kadmiel, el la filoj de Hodavja, sepdek
kvar. **41** De la kantistoj: de la idoj de Asaf, cent
dudek ok. **42** De la idoj de la pordegistoj: la idoj de
Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de Talmon, la idoj
de Akub, la idoj de Ĥatita, la idoj de Ŝobaj, ĉiuj
kune cent tridek naŭ. **43** De la Netinoj: la idoj de
Ciĥa, la idoj de Ĥasufa, la idoj de Tabaot, **44** la
idoj de Keros, la idoj de Siaha, la idoj de Padon,
45 la idoj de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj
de Akub, **46** la idoj de Ĥagab, la idoj de Ŝalmaj,
la idoj de Ĥanan, **47** la idoj de Gidel, la idoj de
Gaĥar, la idoj de Reaja, **48** la idoj de Recin, la idoj
de Nekoda, la idoj de Gazam, **49** la idoj de Uza, la
idoj de Paseaĥ, la idoj de Besaj, **50** la idoj de Asna,
la idoj de Meunim, la idoj de Nefusim, **51** la idoj
de Bakbuk, la idoj de Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur,
52 la idoj de Baclut, la idoj de Meĥida, la idoj de
Ĥarŝa, **53** la idoj de Barkos, la idoj de Sisra, la idoj
de Tamaĥ, **54** la idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa.
55 La idoj de la servantoj de Salomono: la idoj de
Sotaj, la idoj de Soferet, la idoj de Peruda, **56** la
idoj de Jaala, la idoj de Darkon, la idoj de Gidel,
57 la idoj de Ŝefatja, la idoj de Ĥatil, la idoj de
Poĥeret-Cebaim, la idoj de Ami. **58** La nombro

de ĉiuj Netinoj kaj de la idoj de la servantoj de
Salomono estis tricent naŭdek du. 59 Kaj jen estas
la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa, Kerub, Adan,
kaj Imer, kiuj ne povis montri sian patrodomon
kaj devenon, ĉu ili devenas de Izrael: 60 la idoj
de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj de Nekoda,
sescent kvindek du. 61 Kaj el la pastridoj: la idoj
de Ĥabaja, la idoj de Hakoc, la idoj de Barzilaj,
kiu prenis al si edzinon el la filinoj de Barzilaj,
la Gileadano, kaj estis nomata per ilia nomo. 62
Ili serĉis siajn dokumentojn genealogiajn, sed
ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili estis eligitaj el la listo
de la pastroj. 63 Kaj la regionestro diris al ili,
ke ili ne manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis aperos
pastro kun la signoj de lumo kaj de justo. 64 La
tuta komunumo kune konsistis el kvardek du
mil tricent sesdek homoj, 65 krom iliaj sklavoj
kaj sklavinoj, kies nombro estis sep mil tricent
tridek sep, kaj al tio estis ducent kantistoj kaj
kantistinoj. 66 Da ĉevaloj ili havis sepcent tridek
ses; da muloj ili havis ducent kvardek kvin; 67 da
kameloj ili havis kvarcent tridek kvin; da azenoj
ses mil sepcent dudek. 68 Kelkaj el la ĉefoj de
patrodomoj, veninte al la domo de la Eternulo en
Jerusalem, faris memvolan oferon por la domo de
Dio, por restarigi ĝin sur ĝia fundamento. 69 Laŭ
sia povo ili donis en la trezorejon de la laboroj:
da oro sesdek unu mil darkemonojn, da arĝento
kvin mil min'ojn, kaj da pastraj vestoj cent. 70 Kaj
ekloĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj la popolanoj
kaj la kantistoj kaj la pordegistoj kaj la Netinoj en
siaj urboj, kaj la tuta Izrael en siaj urboj.

3 Kiam venis la sepa monato kaj la Izraelidoj estis
jam en la urboj, kolektiĝis la tuta popolo, kiel
unu homo, en Jerusalem. 2 Kaj leviĝis Jeŝua, filo
de Jocadak, kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, kaj liaj fratoj, kaj ili konstruis
la altaron de Dio de Izrael, por alportadi sur ĝi
bruloferojn, kiel estas skribite en la instruo de
Moseo, la homo de Dio. 3 Kaj ili aranĝis la altaron
sur ĝia loko, ĉar ili timis la popolojn de la landoj;
kaj ili komencis alportadi sur ĝi bruloferojn al
la Eternulo, bruloferojn matenajn kaj vesperajn.
4 Kaj ili solenis la feston de laŭboj, kiel estas
skribite, kaj faris la ĉiutagajn bruloferojn laŭ ilia
nombro, konforme al tio, kio estas preskribita por
ĉiu tago; 5 kaj post tio la ĉiutagajn bruloferojn,
kaj por la monatkomencoj kaj por ĉiuj sanktigitaj
festoj de la Eternulo, kaj por ĉiu, kiu alportis
memvolan oferon al la Eternulo. 6 De la unua
tago de la sepa monato ili komencis alportadi
bruloferojn al la Eternulo. Sed la fundamento
por la templo de la Eternulo ankoraŭ ne estis
starigita. 7 Kaj ili donis monon al la ŝtonhakistoj
kaj ĉarpentistoj, kaj manĝaĵon, trinkaĵon, kaj
oleon al Cidonanoj kaj Tiranoj, por ke ili venigu
cedrojn de Lebanon per la maro ĝis Jafo, konforme
al la permeso, kiun donis al ili Ciro, reĝo de
Persujo. 8 En la dua jaro post ilia alveno al la domo
de Dio en Jerusalem, en la dua monato, Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de Jocadak, kaj iliaj
ceteraj fratoj, la pastroj, kaj la Levidoj, kaj ĉiuj,
kiuj venis el la kaptiteco en Jerusalemon, faris
la komencon, kaj starigis la Levidojn, havantajn
la aĝon de dudek jaroj kaj pli, por inspekti la
laborojn en la domo de la Eternulo. 9 Kaj Jeŝua
kun siaj filoj kaj fratoj, kaj Kadmiel kun siaj filoj,
la idoj de Jehuda, stariĝis kiel unu homo, por
inspekti la faradon de la laboroj en la domo de
Dio, ankaŭ la idoj de Ĥenadad kun siaj filoj kaj
fratoj, la Levidoj. 10 Kiam la konstruistoj starigis
fundamenton por la templo de la Eternulo, tiam
stariĝis la pastroj en siaj vestoj kun trumpetoj, kaj
la Levidoj, idoj de Asaf, kun cimbaloj, por glori la
Eternulon per la kantoj de David, reĝo de Izrael.
11 Kaj ili ekkantis gloron kaj laŭdon al la Eternulo,
ke Li estas bona, ke eterna estas Lia favorkoreco al
Izrael; kaj la tuta popolo ĝojkriis laŭte, glorante la
Eternulon pro la fondo de la domo de la Eternulo.
12 Kaj multaj el la pastroj kaj el la Levidoj kaj
el la ĉefoj de patrodomoj, maljunuloj, kiuj vidis
la unuan templon, nun, ĉe la fondado de ĉi tiu
templo antaŭ iliaj okuloj, laŭte ploris; sed multaj
laŭte ĝojkriis. 13 Kaj la popolo ne povis distingi
inter la sonoj de la ĝojkriado kaj la sonoj de la
popola plorado; ĉar la popolo kriis tre laŭte, kaj
tiu kriado estis aŭdata malproksime.

4 Kiam la malamikoj de Jehuda kaj Benjamen
aŭdis, ke la revenintoj el la kaptiteco konstruas
templon al la Eternulo, Dio de Izrael, 2 tiam ili
venis al Zerubabel kaj al la ĉefoj de la patrodomoj,
kaj diris al ili: Ni ankaŭ deziras konstrui kun vi,
ĉar simile al vi ni ankaŭ serĉas vian Dion, kaj al
Li ni alportas oferojn de post la tempo de Esar-
Ĥadon, reĝo de Asirio, kiu venigis nin ĉi tien.
3 Sed Zerubabel kaj Jeŝua kaj la aliaj ĉefoj de
patrodomoj de Izrael diris al ili: Ne estas bone,
ke vi kune kun ni konstruu domon por nia Dio;
ni solaj konstruos por la Eternulo, Dio de Izrael,
kiel ordonis al ni la reĝo Ciro, reĝo de Persujo. 4
Tiam la popolo de la lando komencis malfortigadi
la manojn de la Juda popolo kaj malhelpadi al ĝi
en la konstruado. 5 Kaj ili dungadis kontraŭ ili
konsilistojn, por detrui ilian entreprenon, dum la
tuta tempo de Ciro, reĝo de Persujo, ĝis la reĝado

de Dario, reĝo de Persujo. 6 Kaj en la tempo de la
reĝado de Aĥaŝveroŝ, en la komenco de lia reĝado,
ili skribis akuzon kontraŭ la loĝantoj de Judujo
kaj de Jerusalem. 7 En la tempo de Artaĥŝaŝt
skribis Biŝlam, Mitredat, Tabeel, kaj la aliaj iliaj
kunuloj al Artaĥŝaŝt, reĝo de Persujo: la letero
estis skribita Sirie kaj klarigita Sirie. 8 Reĥum,
konsilisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, skribis unu leteron
kontraŭ Jerusalem al Artaĥŝaŝt, la reĝo, en la
sekvanta maniero: 9 Ni, Reĥum, konsilisto, kaj
Ŝimŝaj, skribisto, kaj iliaj aliaj kunuloj, Dinaanoj,
Afarsatĥanoj, Tarpelanoj, Afarsanoj, Arkevanoj,
Babelanoj, Ŝuŝananoj, Dehaanoj, Elamanoj, 10
kaj la aliaj popoloj, kiujn transloĝigis Asnapar, la
granda kaj glora, kaj enloĝigis en Samario kaj en
la aliaj urboj transriveraj, kaj tiel plu. 11 Jen estas
la teksto de la letero, kiun ili sendis al li: Al la reĝo
Artaĥŝaŝt viaj sklavoj, la transriveranoj, kaj tiel
plu. 12 Estu sciate al la reĝo, ke la Judoj, kiuj foriris
de vi kaj venis al ni en Jerusalemon, rekonstruas
nun tiun ribeleman kaj malbonan urbon kaj faras
muregojn kaj starigas jam la fundamentojn. 13
Nun estu sciate al la reĝo, ke se tiu urbo estos
konstruita kaj la muregoj estos finitaj, tiam ili ne
donos tributon nek impostojn nek jarpagon, kaj
la reĝa kaso havos malprofiton. 14 Ĉar ni manĝas
salon el la reĝa palaco, kaj ni ne volas vidi ion, kio
malhonoras la reĝon, tial ni sendas kaj sciigas al la
reĝo, 15 ke oni serĉu en la kronikoj de viaj patroj,
kaj vi trovos en la kronikoj kaj konvinkiĝos, ke
tiu urbo estas urbo ribelema kaj malutila por la
reĝoj kaj landoj, kaj ke ribeloj estis farataj en
ĝi de la plej malproksimaj tempoj, kio estas la
kaŭzo, pro kiu tiu urbo estis detruita. 16 Ni sciigas
al la reĝo, ke se tiu urbo estos rekonstruita kaj
ĝiaj muregoj estos finitaj, tiam vi poste havos
nenian parton en la regiono transrivera. 17 La
reĝo sendis respondon: Al Reĥum, konsilisto,
Ŝimŝaj, skribisto, kaj al la aliaj iliaj kunuloj, kiuj
loĝas en Samario kaj en la aliaj transriveraj lokoj,
pacon kaj saluton. 18 La letero, kiun vi sendis al
ni, estas klare legita antaŭ mi; 19 kaj mi donis
ordonon, ke oni serĉu; kaj oni trovis, ke tiu urbo
de malproksima tempo ribeladis kontraŭ la reĝoj,
kaj tumultoj kaj defaloj estis farataj en ĝi; 20 ke
potencaj reĝoj estis en Jerusalem kaj posedis la
tutan transriveran regionon, kaj tributo, impostoj,
kaj jarpagoj estis donataj al ili. 21 Tial agu laŭ ĉi tiu
ordono: malhelpu tiujn homojn en ilia laborado,
ke la urbo ne estu rekonstruata, ĝis estos donita
ordono de mi. 22 Kaj estu singardaj, ke vi ne
estu malatentaj en tio, por ke ne naskiĝu granda
malprofito por la reĝo. 23 Kiam ĉi tiu letero de
la reĝo Artaĥŝaŝt estis tralegita antaŭ Reĥum, la
skribisto Ŝimŝaj, kaj iliaj kunuloj, ili tuj iris en
Jerusalemon al la Judoj kaj haltigis ilian laboradon
per forta mano. 24 Tiam ĉesiĝis la laborado ĉe la
domo de Dio en Jerusalem; kaj tiu stato daŭris ĝis
la dua jaro de reĝado de Dario, reĝo de Persujo.

5 Kaj la profetoj, Ĥagaj, la profeto, kaj Zeĥarja,
filo de Ido, profetis pri la Judoj, kiuj estis en
Judujo kaj Jerusalem, en la nomo de Dio de Izrael.
2 Tiam leviĝis Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua,
filo de Jocadak, kaj komencis konstrui la domon
de Dio en Jerusalem, kaj kun ili estis la profetoj
de Dio, kiuj fortigadis ilin. 3 En tiu tempo venis
al ili Tatnaj, la estro de la transrivera regiono,
kaj Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, kaj tiele diris
al ili: Kiu permesis al vi konstrui ĉi tiun domon
kaj starigi ĉi tiujn murojn? 4 Tiam ni diris al ili,
kiaj estis la nomoj de tiuj homoj, kiuj konstruis
tiun konstruaĵon. 5 Sed la okulo de ilia Dio estis
super la plejaĝuloj de la Judoj, kaj ili ne estis
malhelpataj, ĝis la afero estis raportita al Dario
kaj ĝis revenis decido pri tio. 6 Jen estas la enhavo
de la letero, kiun sendis Tatnaj, la estro de la
transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kun siaj
kunuloj la Afarseĥanoj, kiuj estis en la transrivera
regiono, al la reĝo Dario; 7 la raporto, kiun ili
sendis al li, havis la sekvantan tekston: Al la reĝo
Dario plenan pacon. 8 Estu sciate al la reĝo, ke ni
iris en la Judan landon, al la domo de la granda
Dio; ĝi estas konstruata el grandaj ŝtonoj, kaj
trabojn oni enmetas en la murojn, kaj la laboro
estas farata vigle kaj sukcesas en iliaj manoj. 9
Tiam ni demandis tiujn plenaĝulojn, kaj diris al
ili: Kiu donis al vi la permeson konstrui ĉi tiun
domon kaj starigi ĉi tiujn murojn? 10 Kaj krom
tio ni demandis pri iliaj nomoj, por raporti al vi,
kaj skribi la nomojn de tiuj homoj, kiuj estas iliaj
ĉefoj. 11 Per la sekvantaj vortoj ili respondis al
ni kaj diris: Ni estas servantoj de Dio de la ĉielo
kaj de la tero, kaj ni konstruas la domon, kiu
estis konstruita antaŭ multe da jaroj, kaj granda
reĝo de Izrael konstruis ĝin kaj finis ĝin. 12 Sed
kiam niaj patroj kolerigis Dion de la ĉielo, Li
transdonis ilin en la manon de Nebukadnecar,
reĝo de Babel, la Ĥaldeo; kaj tiun domon li detruis,
kaj la popolon li transloĝigis en Babelon. 13 Sed
en la unua jaro de Ciro, reĝo de Babel, la reĝo
Ciro donis permeson rekonstrui ĉi tiun domon de
Dio. 14 Eĉ la vazojn de la domo de Dio, la orajn
kaj arĝentajn, kiujn Nebukadnecar elportis el la
templo de Jerusalem kaj forportis en la templon
de Babel, ilin la reĝo Ciro elportis el la templo de
Babel, kaj oni transdonis ilin al Ŝeŝbacar, kiun li

starigis kiel regionestron; 15 kaj li diris al li: Prenu
ĉi tiujn vazojn, iru, kaj forportu ilin en la templon
de Jerusalem, kaj la domo de Dio estu konstruata
sur sia loko. 16 Tiam venis tiu Ŝeŝbacar kaj metis
la fundamenton por la domo de Dio en Jerusalem;
kaj de tiu tempo ĝis nun ĝi estas konstruata, kaj
ĝi ankoraŭ ne estas finita. 17 Tial, se plaĉas al la
reĝo, oni serĉu en la domo de la reĝaj trezoroj tie
en Babel, ĉu efektive la reĝo Ciro donis permeson
konstrui ĉi tiun domon de Dio en Jerusalem; kaj la
volon de la reĝo pri tio oni sendu al ni.

6 Tiam la reĝo Dario ordonis, ke oni serĉu en
la domo de dokumentoj, kie la trezoroj estis
deponitaj, en Babel. 2 Kaj oni trovis en Aĥmeta, la
reĝa kastelo en la Meda lando, unu skribrulaĵon,
en kiu estis skribita la sekvanta pormemoraĵo: 3
En la unua jaro de la reĝo Ciro, la reĝo Ciro donis
ordonon: Pri la domo de Dio en Jerusalem, estu
konstruata domo, loko, kie oni alportas oferojn,
kaj fortikaj fundamentoj por ĝi estu starigitaj; la
alto de la domo estu sesdek ulnoj, ĝia larĝo estu
sesdek ulnoj. 4 Da vicoj el grandaj ŝtonoj estu tri,
kaj unu vico el ligno; la elspezoj estu donataj el la
reĝa domo. 5 Ankaŭ la vazojn de la domo de Dio,
orajn kaj arĝentajn, kiujn Nebukadnecar elportis
el la templo de Jerusalem kaj forportis en Babelon,
oni redonu, kaj ili iru en la templon de Jerusalem
sur sian lokon kaj estu lokitaj en la domo de Dio.
6 Tial Tatnaj, la estro de la transrivera regiono,
Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, la Afarseĥanoj,
kiuj estas en la transrivera regiono, foriĝu de
tie; 7 permesu al ili labori ĉe la domo de Dio; la
regionestro de Judujo kaj la plejaĝuloj de la Judoj
konstruu tiun domon de Dio sur ĝia loko. 8 Kaj
de mi estas donata ordono pri tio, kio devas esti
farata al la plejaĝuloj de la Judoj por la konstruado
de tiu domo: el la apartenaĵo de la reĝo, el la
transriveraj impostoj oni tuj donu la elspezojn
al tiuj homoj, por ke la laborado ne haltu. 9 Kaj
tiom estos necese da bovoj, ŝafoj, aŭ ŝafidoj por
bruloferoj por Dio de la ĉielo, da tritiko, salo,
vino, oleo, kiel diros la pastroj en Jerusalem,
oni donadu al ili ĉiutage sen halto, 10 por ke ili
alportadu agrablodoran oferon al la Dio de la
ĉielo, kaj por ke ili preĝu pri la vivo de la reĝo kaj
de liaj infanoj. 11 De mi estas donata la ordono, ke
se iu homo ŝanĝos ĉi tiun decidon, oni elprenu
trabon el lia domo, kaj li estu levita kaj alnajlita
al ĝi, kaj lia domo pro tio estu ruinigita. 12 Kaj
Dio, kiu loĝigis tie Sian nomon, faligu ĉiun reĝon
kaj popolon, kiu etendus sian manon, por ŝanĝi
ĉi tion, por fari ion malutilan al tiu domo de
Dio en Jerusalem. Mi, Dario, donis la ordonon; ĝi
estu tuj plenumita. 13 Tiam Tatnaj, la estro de la
transrivera regiono, Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj
komencis tuj agadi konforme al tio, kion ordonis
la reĝo Dario. 14 Kaj la plejaĝuloj de la Judoj
konstruis kun sukceso, konforme al la profetado
de Ĥagaj, la profeto, kaj de Zeĥarja, filo de Ido. Kaj
ili konstruis kaj finis laŭ la volo de Dio de Izrael,
kaj laŭ la volo de Ciro, de Dario, kaj de Artaĥŝaŝt,
reĝoj de Persujo. 15 Kaj oni finis la domon en
la tria tago de la monato Adar, en la sesa jaro
de reĝado de la reĝo Dario. 16 Kaj la Izraelidoj,
la pastroj, la Levidoj, kaj la aliaj revenintoj el la
kaptiteco faris kun ĝojo la sanktigon de tiu domo
de Dio. 17 Kaj oni alportis ĉe la sanktigo de tiu
domo de Dio: cent bovojn, ducent ŝafojn, kvarcent
ŝafidojn, kaj dek du pekoferajn kaprojn pro la
tuta Izrael, laŭ la nombro de la triboj de Izrael.
18 Kaj oni starigis la pastrojn laŭ iliaj ordoj, kaj
la Levidojn laŭ iliaj vicoj, por la servado al Dio
en Jerusalem, kiel estas preskribite en la libro de
Moseo. 19 Kaj la revenintoj el la kaptiteco faris
Paskon en la dek-kvara tago de la unua monato.
20 Ĉar la pastroj kaj la Levidoj purigis sin ĉiuj
kiel unu homo; kaj ili buĉis Paskajn ŝafidojn por
ĉiuj revenintoj el la kaptiteco, por siaj fratoj, la
pastroj, kaj por si. 21 Kaj manĝis la Izraelidoj, kiuj
revenis el la kaptiteco, kaj ĉiuj, kiuj apartigis sin
de la malpureco de la nacioj de la tero, por turni
sin al la Eternulo, Dio de Izrael. 22 Kaj ili en ĝojo
solenis la feston de macoj dum sep tagoj; ĉar la
Eternulo ĝojigis ilin, kaj turnis al ili la koron de la
reĝo de Asirio, por ke li fortigu iliajn manojn ĉe
la laborado koncerne la domon de Dio, la Dio de
Izrael.

7 Post tiuj okazintaĵoj, dum la reĝado de
Artaĥŝast, reĝo de Persujo, el Babel iris Ezra,
filo de Seraja, filo de Azarja, filo de Ĥilkija, 2
filo de Ŝalum, filo de Cadok, filo de Aĥitub, 3
filo de Amarja, filo de Azarja, filo de Merajot, 4
filo de Zeraĥja, filo de Uzi, filo de Buki, 5 filo
de Abiŝua, filo de Pineĥas, filo de Eleazar, filo
de Aaron, la ĉefpastro. 6 Tiu Ezra iris el Babel.
Li estis lerta scienculo koncerne la instruon de
Moseo, kiun donis la Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la
reĝo donis al li ĉion laŭ lia deziro, ĉar la mano de
la Eternulo, lia Dio, estis super li. 7 Ankaŭ kelkaj
el la Izraelidoj, el la pastroj, el la Levidoj, el la
kantistoj, el la pordegistoj, kaj el la Netinoj iris en
Jerusalemon en la sepa jaro de la reĝo Artaĥŝast.
8 Kaj li venis en Jerusalemon en la kvina monato,
en la sepa jaro de la reĝo. 9 Ĉar en la unua tago
de la unua monato estis la komenco de la irado

el Babel, kaj en la unua tago de la kvina monato
li venis en Jerusalemon, ĉar la mano de lia Dio
favore estis super li. 10 Ĉar Ezra pretigis sian
koron, por studi la instruon de la Eternulo kaj
plenumi ĝin, kaj por instrui en Izrael leĝojn kaj
ordonojn. 11 Kaj jen estas la teksto de la letero,
kiun la reĝo Artaĥŝast donis al Ezra, la pastro, la
scienculo, kiu instruis la vortojn de la ordonoj de
la Eternulo kaj Liajn leĝojn pri Izrael: 12 Artaĥŝast,
reĝo de la reĝoj, al Ezra, pastro, kaj scienculo pri
la leĝoj de Dio de la ĉielo, pacon kaj saluton. 13
De mi estas ordonite, ke en mia regno ĉiu el la
popolo de Izrael kaj el ĝiaj pastroj kaj Levidoj,
kiu volas iri en Jerusalemon, iru kun vi. 14 Ĉar vi
estas sendata de la reĝo kaj de liaj sep konsilistoj,
por pririgardi Judujon kaj Jerusalemon laŭ la en
via mano troviĝanta leĝo de via Dio, 15 kaj por
tien forporti la arĝenton kaj oron, kiun la reĝo
kaj liaj konsilistoj oferis al Dio de Izrael, kies
loĝejo estas en Jerusalem, 16 kaj la tutan arĝenton
kaj oron, kiun vi akiros en la tuta provinco de
Babel, kune kun la memvolaj donacoj de la popolo
kaj de la pastroj, kiuj oferos por la domo de sia
Dio, kiu estas en Jerusalem. 17 Aĉetu tuj pro tiu
mono bovojn, ŝafojn, kaj ŝafidojn, kaj la al tio
apartenantajn farunoferojn kaj verŝoferojn, kaj
alportu ilin sur la altaron de la domo de via Dio en
Jerusalem. 18 Kaj kion vi kaj viaj fratoj trovos bona
fari el la cetera arĝento kaj oro, tion laŭ la volo de
via Dio faru. 19 Kaj la vazojn, kiuj estas donitaj al
vi por la servado en la domo de via Dio, prezentu
antaŭ la Dio de Jerusalem. 20 Kaj ĉion ceteran,
kio estas necesa por la domo de via Dio, kion vi
trovos bona doni, donu el la reĝa trezorejo. 21 Kaj
de mi, Artaĥŝast, la reĝo, estas farata ordono al
ĉiuj trezorgardistoj trans la rivero, ke ĉio, kion
postulos de vi Ezra, la pastro, instruisto de la leĝoj
de Dio de la ĉielo, estu tuj plenumata, 22 ĝis jena
kvanto: arĝento ĝis cent kikaroj, tritiko ĝis cent
kor'oj, vino ĝis cent bat'oj, ankaŭ oleo ĝis cent
bat'oj, kaj salo en kvanto senlima. 23 Ĉio, kio estas
ordonita de Dio de la ĉielo, devas esti farata tuj
por la domo de Dio de la ĉielo, por ke Lia kolero ne
trafu la regnon, la reĝon, aŭ liajn infanojn. 24 Kaj
ni sciigas al vi, ke sur neniun el la pastroj, Levidoj,
kantistoj, pordegistoj, Netinoj, aŭ servantoj ĉe tiu
domo de Dio vi devas meti tributon, imposton,
aŭ depagojn. 25 Kaj vi, Ezra, laŭ la saĝo, kiun via
Dio donis al vi, starigu registojn kaj juĝistojn, kiuj
juĝadus la tutan popolon, kiu estas trans la rivero,
ĉiujn, kiuj scias la leĝojn de via Dio; kaj kiu ne
scias, tiun instruu. 26 Kaj ĉiu, kiu ne plenumos la
leĝojn de via Dio aŭ la leĝojn de la reĝo, tuj estu
juĝe kondamnata, ĉu al morto, ĉu al elpelo, ĉu al
monpuno, ĉu al meto en malliberejon. 27 Benata
estu la Eternulo, Dio de niaj patroj, kiu metis en
la koron de la reĝo la ideon beligi la domon de
la Eternulo en Jerusalem, 28 kaj sur min turnis
favoron de la reĝo kaj de liaj konsilistoj kaj de
ĉiuj potencaj princoj de la reĝo. Kaj mi ricevis
kuraĝon, ĉar la mano de la Eternulo, mia Dio, estis
super mi; kaj mi kolektis en Izrael ĉefojn, por ke
ili iru kun mi.

8 Jen estas la ĉefoj de patrodomoj kun ilia
genealogio, kiuj iris kun mi el Babel en la
tempo de reĝado de la reĝo Artaĥŝast: 2 el la idoj
de Pineĥas: Gerŝom; el la idoj de Itamar: Daniel; el
la idoj de David: Ĥatuŝ; 3 el la idoj de Ŝeĥanja: el
la idoj de Paroŝ: Zeĥarja, kaj kun li la familianoj,
viroj en la nombro de cent kvindek; 4 el la idoj de
Paĥat-Moab: Eljehoenaj, filo de Zeraĥja, kaj kun
li ducent virseksuloj; 5 el la idoj de Ŝeĥanja: la
filo de Jaĥaziel, kaj kun li tricent virseksuloj; 6 el
la idoj de Adin: Ebed, filo de Jonatan, kaj kun li
kvindek virseksuloj; 7 el la idoj de Elam: Jeŝaja,
filo de Atalja, kaj kun li sepdek virseksuloj; 8 el la
idoj de Ŝefatja: Zebadja, filo de Miĥael, kaj kun li
okdek virseksuloj; 9 el la idoj de Joab: Obadja, filo
de Jeĥiel, kaj kun li ducent dek ok virseksuloj;
10 el la idoj de Ŝelomit: la filo de Josifja, kaj
kun li cent sesdek virseksuloj; 11 el la idoj de
Bebaj: Zeĥarja, filo de Bebaj, kaj kun li dudek ok
virseksuloj; 12 el la idoj de Azgad: Joĥanan, filo
de Hakatan, kaj kun li cent dek virseksuloj; 13 el
la idoj de Adonikam la lastaj, kaj jen estas iliaj
nomoj: Elifelet, Jeiel, kaj Ŝemaja, kaj kun ili sesdek
virseksuloj; 14 el la idoj de Bigvaj: Utaj kaj Zakur,
kaj kun ili sepdek virseksuloj. 15 Kaj mi kolektis
ilin ĉe la rivero, kiu enfluas en Ahavan, kaj ni
restis tie tri tagojn; kaj kiam mi pririgardis la
popolon kaj la pastrojn, mi el la idoj de Levi trovis
tie neniun. 16 Tiam mi sendis Eliezeron, Arielon,
Ŝemajan, Elnatanon, Jaribon, Elnatanon, Natanon,
Zeĥarjan, kaj Meŝulamon, la ĉefojn, kaj Jojaribon
kaj Elnatanon, la scienculojn; 17 kaj mi donis al ili
komision al Ido, la ĉefo en la loko Kasifja, kaj mi
donis al ili instrukcion pri tio, kion ili devas diri al
Ido, kaj al liaj fratoj, la Netinoj, en la loko Kasifja,
por venigi al ni servistojn por la domo de nia Dio.
18 Kaj ili venigis al ni, ĉar super ni estis la favora
mano de nia Dio, homon saĝan el la idoj de Maĥli,
filo de Levi, filo de Izrael, kaj Ŝerebjan kun liaj
filoj kaj fratoj, dek ok homojn, 19 kaj Ĥaŝabjan,
kaj kun li Jeŝajan, el la idoj de Merari, kun liaj
fratoj kaj iliaj filoj, dudek; 20 kaj el la Netinoj,

kiujn David kaj la princoj starigis por servi al
la Levidoj, ducent dudek Netinojn; ĉiuj ili estis
registritaj laŭ siaj nomoj. 21 Kaj mi proklamis tie
faston ĉe la rivero Ahava, por ke ni humiligu nin
antaŭ nia Dio, por peti de Li ĝustan vojon por ni,
por niaj infanoj, kaj por nia tuta havo. 22 Ĉar mi
hontis peti de la reĝo militistojn kaj rajdistojn
por defendi nin kontraŭ malamikoj sur la vojo;
ĉar ni tiele diris al la reĝo: La mano de nia Dio
estas bonfaranta por ĉiuj, kiuj sin turnas al Li, kaj
Lia potenco kaj Lia kolero estas kontraŭ ĉiuj, kiuj
Lin forlasas. 23 Ni do fastis, kaj petis nian Dion pri
tio; kaj Li aŭskultis nin. 24 Kaj mi apartigis el la
ĉefaj pastroj dek du, kaj mi aligis al ili Ŝerebjan
kaj Ĥaŝabjan kaj dek el iliaj fratoj. 25 Kaj mi pese
transdonis al ili la arĝenton kaj la oron kaj la
vazojn, kiuj estis donacitaj por la domo de nia Dio
kaj kiujn donacis la reĝo kaj liaj konsilistoj kaj
liaj princoj, kaj ĉiuj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis. 26
Kaj mi pese transdonis al ili: da arĝento sescent
kvindek kikarojn, da arĝentaj vazoj cent kikarojn,
kaj da oro cent kikarojn; 27 da oraj kalikoj dudek
je la sumo de mil darkemonoj, kaj du vazojn el
brilanta plej bona kupro, multekosta kiel oro. 28
Kaj mi diris al ili: Vi estas sanktaj al la Eternulo,
kaj la vazoj estas sanktaj, ankaŭ la arĝento kaj
la oro, memvole donacitaj al la Eternulo, Dio de
viaj patroj. 29 Maldormu, kaj gardu tion, ĝis vi
transdonos pese al la ĉefaj pastroj, Levidoj, kaj
ĉefoj de patrodomoj de Izrael en Jerusalem, en
la ĉambroj de la domo de la Eternulo. 30 Kaj la
pastroj kaj la Levidoj akceptis la pesitajn arĝenton,
oron, kaj vazojn, por forporti en Jerusalemon en
la domon de nia Dio. 31 Kaj ni ekvojiris de la rivero
Ahava en la dek-dua tago de la unua monato,
por iri en Jerusalemon; kaj la mano de nia Dio
estis super ni, kaj Li savis nin kontraŭ la manoj
de malamikoj kaj kontraŭ insidantoj ĉe la vojo.
32 Kaj ni venis en Jerusalemon kaj restis tie dum
tri tagoj. 33 En la kvara tago la arĝento, oro, kaj
vazoj estis transdonitaj pese en la domon de nia
Dio, en la manojn de la pastro Meremot, filo de
Urija, kune kun Eleazar, filo de Pineĥas, kune kun
Jozabad, filo de Jeŝua, kaj Noadja, filo de Binuj, la
Levidoj. 34 Ĉio estis farita laŭnombre kaj laŭpeze,
kaj ĉio pesita estis tiutempe enskribita. 35 La
forkaptitoj, kiuj revenis el la kaptiteco, alportis
bruloferojn al Dio de Izrael: dek du bovojn, pro la
tuta Izrael, naŭdek ses ŝafojn, sepdek sep ŝafidojn,
dek du pekoferajn kaprojn, ĉion kiel bruloferon al
la Eternulo. 36 Kaj oni transdonis la ordonojn de la
reĝo al la satrapoj de la reĝo kaj al la transriveraj
regionestroj; kaj ĉi tiuj subtenis la popolon kaj la
domon de Dio.

9 Kiam ĉio tio estis finita, aliris al mi la estroj,
kaj diris: La popolo Izraela kaj la pastroj kaj la
Levidoj ne apartigis sin de la popoloj de la landoj
koncerne iliajn abomenindaĵojn, de la Kanaanidoj,
Ĥetidoj, Perizidoj, Jebusidoj, Amonidoj, Moabidoj,
Egiptoj, kaj Amoridoj; 2 ĉar ili prenis el iliaj filinoj
edzinojn por si kaj por siaj filoj, kaj miksiĝis la
sankta semo kun la popoloj de la landoj; kaj la
mano de la eminentuloj kaj ĉefoj estis la unua
en ĉi tiu malbonago. 3 Kiam mi aŭdis tion, mi
disŝiris miajn vestojn kaj mian tunikon, mi elŝiris
harojn de mia kapo kaj el mia barbo, kaj mi
sidis konsternite. 4 Kaj kolektiĝis al mi ĉiuj, kiuj
timis la vortojn de Dio de Izrael, pro la krimo
de la forkaptitoj; kaj mi sidis konsternite ĝis la
vesperofero. 5 Kaj ĉe la vesperofero mi leviĝis de
mia aflikto, kaj kun disŝiritaj vestoj kaj tuniko mi
stariĝis surgenue kaj etendis miajn manojn al la
Eternulo, mia Dio, 6 kaj mi diris: Ho mia Dio, mi
hontas, kaj ĝenas min levi mian vizaĝon al Vi, ho
mia Dio; ĉar niaj malbonagoj kreskis pli alten ol
nia kapo, kaj nia kulpo fariĝis granda ĝis la ĉielo. 7
De post la tempo de niaj patroj ni estas en granda
kulpo ĝis la nuna tago; pro niaj malbonagoj ni
estis transdonitaj, ni kaj niaj reĝoj kaj niaj pastroj,
en la manojn de la alilandaj reĝoj, sub glavon,
en kaptitecon, al disrabo kaj malhonoro, kiel
tio estas nun. 8 Kaj nun antaŭ momento venis
pardono de la Eternulo, nia Dio, kaj Li restigis al
ni saviĝintojn kaj permesis al ni alfortikiĝi sur Lia
sankta loko; nia Dio donis lumon al niaj okuloj,
kaj Li permesis al ni iom reviviĝi en nia sklaveco.
9 Ni estas ja sklavoj; sed en nia sklaveco nia Dio
nin ne forlasis. Kaj Li donis al ni favorkorecon
de la reĝoj de Persujo, por permesi al ni reviviĝi,
por konstrui la domon de nia Dio kaj restarigi
ĝiajn ruinojn, kaj por doni al ni barilon en Judujo
kaj Jerusalem. 10 Kaj nun kion ni diros, ho nia
Dio, post tio? ĉar ni forlasis Viajn ordonojn, 11
kiujn Vi ordonis per Viaj servantoj, la profetoj,
dirante: La lando, en kiun vi venas por ekposedi
ĝin, estas lando malpura pro la malpureco de la
popoloj alilandaj, pro iliaj abomenindaĵoj, per kiuj
ili plenigis ĝin de rando al rando en sia malpureco;
12 ne donu do viajn filinojn al iliaj filoj, kaj iliajn
filinojn ne prenu por viaj filoj, neniam zorgu
pri ilia paco kaj bonstato, por ke vi fortiĝu kaj
por ke vi nutru vin per la bonaĵoj de la tero kaj
por ke vi heredigu ĝin por eterne al viaj filoj.
13 Kaj post ĉio, kio trafis nin pro niaj malbonaj
faroj kaj pro nia granda kulpo, kaj kiam nun Vi

indulgis nin malgraŭ niaj malbonagoj kaj donis
al ni tian saviĝon, 14 ĉu ni nun denove malobeu
Viajn ordonojn, kaj boparenciĝu kun la popoloj
de tiuj abomenindaĵoj? Ĉu Vi ne koleros kontraŭ
ni ĝis plena ekstermo sen restigo de ia restaĵo kaj
savitaĵo? 15 Ho Eternulo, Dio de Izrael! Vi estas
justa; ĉar ni restis saviĝintoj ĝis la nuna tago. Jen
ni estas antaŭ Vi en nia kulpo; ni ne povas teni
nin antaŭ Vi pro tio.

10 Kiam Ezra preĝis kaj faris konfeson, plorante
kaj kuŝante antaŭ la domo de Dio, kolektiĝis
al li el la Izraelidoj tre granda amaso, viroj, virinoj,
kaj infanoj; ĉar ankaŭ la popolo tre multe ploris.
2 Kaj ekparolis Ŝeĥanja, filo de Jeĥiel, el la idoj de
Elam, kaj diris al Ezra: Ni faris krimon kontraŭ nia
Dio, prenante edzinojn aligentajn el la popoloj de
la lando. Tamen nun ekzistas espero por Izrael
en ĉi tiu afero. 3 Nun ni faru interligon kun nia
Dio, ke laŭ la konsilo de mia sinjoro, kaj de tiuj,
kiuj havas timon antaŭ la ordonoj de nia Dio, ni
forigos ĉiujn virinojn kaj iliajn naskitojn, kaj estu
farite konforme al la leĝo. 4 Leviĝu, ĉar vi devas
okupi vin pri tio, kaj ni estos kun vi; estu kuraĝa,
kaj agu. 5 Tiam Ezra leviĝis, kaj ĵurigis la ĉefajn
pastrojn, la Levidojn, kaj la tutan Izraelon, ke ili
agos tiel; kaj ili ĵuris. 6 Kaj Ezra leviĝis de antaŭ la
domo de Dio, kaj iris al la ĉambro de Jehoĥanan,
filo de Eljaŝib, kaj eniris tien. Panon li ne manĝis
kaj akvon li ne trinkis, ĉar li funebris pri la krimo
de la kaptitecanoj. 7 Kaj oni proklamis en Judujo
kaj Jerusalem al ĉiuj, kiuj venis el la kaptiteco, ke
ili kolektiĝu en Jerusalem, 8 kaj ke al ĉiu, kiu ne
venos tien post paso de tri tagoj, laŭ decido de la
estroj kaj plejaĝuloj estos anatemita lia tuta havo,
kaj li estos ekskomunikita el la komunumo de la
reenmigrintoj. 9 Kaj kolektiĝis ĉiuj idoj de Jehuda
kaj de Benjamen en Jerusalem post tri tagoj. Tio
estis en la naŭa monato, en la dudeka tago de
la monato. Kaj la tuta popolo sidis sur la placo
antaŭ la domo de Dio, tremante pro ĉi tiu afero
kaj pro pluvo. 10 Kaj leviĝis Ezra, la pastro, kaj
diris al ili: Vi faris krimon, prenante aligentajn
edzinojn kaj pligrandigante la kulpon de Izrael.
11 Tial faru nun konfeson al la Eternulo, Dio de
viaj patroj, kaj plenumu Lian volon: apartigu
vin de la popoloj de la lando kaj de la aligentaj
edzinoj. 12 Kaj la tuta komunumo respondis kaj
diris per laŭta voĉo: Jes, kiel vi diras, tiel estu
farite. 13 Tamen la popolo estas grandnombra,
kaj la tempo nun estas pluva, kaj ni ne havas
forton, por stari sur la strato; cetere tio ne estas
afero de unu tago aŭ de du, ĉar ni multe pekis
en tiu afero. 14 Niaj estroj do stariĝu pro la tuta
komunumo, kaj ĉiuj en niaj urboj, kiuj prenis
aligentajn edzinojn, venu en difinita tempo, kaj
kun ili la plejaĝuloj de ĉiu urbo kaj ĝiaj juĝistoj,
ĝis oni forturnos de ni la flaman koleron de nia
Dio pro tiu afero. 15 Sed Jonatan, filo de Asahel,
kaj Jaĥzeja, filo de Tikva, kontraŭstaris tion, kaj
Meŝulam, kaj Ŝabtaj, la Levido, helpis ilin. 16 Kaj
tiel faris la revenintoj el la kaptiteco. Kaj apartiĝis
por tio la pastro Ezra kaj ĉefoj de patrodomoj
laŭ iliaj patrodomoj, ĉiuj laŭnome; kaj ili sidiĝis
en la unua tago de la deka monato, por esplori
la aferon. 17 Kaj ĝis la unua tago de la unua
monato ili finis la aferon pri ĉiuj viroj, kiuj prenis
aligentajn edzinojn. 18 Kaj troviĝis el la pastridoj,
kiuj prenis aligentajn edzinojn, el la filoj de Jeŝua,
filo de Jocadak, kaj el liaj fratoj: Maaseja, Eliezer,
Jarib, kaj Gedalja. 19 Kaj ili donis sian manon, ke
ili forigos siajn edzinojn, kaj ke ili alportos pro
sia kulpo virŝafon kiel kulpoferon. 20 Kaj el la
filoj de Imer: Ĥanani kaj Zebadja; 21 el la filoj de
Ĥarim: Maaseja, Elija, Ŝemaja, Jeĥiel, kaj Uzija;
22 el la filoj de Paŝĥur: Eljoenaj, Maaseja, Iŝmael,
Netanel, Jozabad, kaj Eleasa; 23 kaj el la Levidoj:
Jozabad, Ŝimei, Kelaja (ankaŭ nomata Kelita),
Petaĥja, Jehuda, kaj Eliezer; 24 el la kantistoj:
Eljaŝib; el la pordegistoj: Ŝalum, Telem, kaj Uri; 25
el la Izraelidoj: el la filoj de Paroŝ: Ramja, Jizija,
Malkija, Mijamin, Eleazar, Malkija, kaj Benaja; 26
el la filoj de Elam: Matanja, Zeĥarja, Jeĥiel, Abdi,
Jeremot, kaj Elija; 27 el la filoj de Zatu: Eljoenaj,
Eljaŝib, Matanja, Jeremot, Zabad, kaj Aziza; 28 el la
filoj de Bebaj: Jehoĥanan, Ĥananja, Zabaj, Atlaj; 29
el la filoj de Bani: Meŝulam, Maluĥ, Adaja, Jaŝub,
Ŝeal, kaj Ramot; 30 el la filoj de Paĥat-Moab: Adna,
Kelal, Benaja, Maaseja, Matanja, Becalel, Binuj,
kaj Manase; 31 el la filoj de Ĥarim: Eliezer, Jiŝija,
Malkija, Ŝemaja, Ŝimeon, 32 Benjamen, Maluĥ,
Ŝemarja; 33 el la filoj de Ĥaŝum: Matnaj, Matata,
Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manase, Ŝimei; 34 el la
filoj de Bani: Maadaj, Amram, Uel, 35 Benaja,
Bedja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot, Eljaŝib, 37
Matanja, Matnaj, Jaasaj, 38 Bani, Binuj, Ŝimei, 39
Ŝelemja, Natan, Adaja, 40 Maĥnadbaj, Ŝaŝaj, Ŝaraj,
41 Azarel, Ŝelemja, Ŝemarja, 42 Ŝalum, Amarja,
Jozef; 43 el la filoj de Nebo: Jeiel, Matitja, Zabad,
Zebina, Jadaj, Joel, Benaja. 44 Ĉiuj tiuj prenis
edzinojn aligentajn; kelkaj el tiuj edzinoj naskis
infanojn.

Neĥemja

1 Vortoj de Neĥemja, filo de Ĥaĥalja. En la monato Kislev, en la dudeka jaro, mi estis en la kastelurbo Ŝuŝan. **2** Kaj venis Ĥanani, unu el miaj fratoj, li kaj kelkaj viroj el Judujo. Kaj mi demandis lin pri la Judoj, kiuj saviĝis kaj restis el la forkaptitaro, kaj pri Jerusalem. **3** Kaj ili diris al mi: La restintoj, kiuj restis el la forkaptitaro, troviĝas tie en la lando en granda mizero kaj malhonoro; kaj la murego de Jerusalem estas detruita, kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro. **4** Kiam mi aŭdis tiujn vortojn, mi sidiĝis kaj ekploris, kaj funebris dum kelke da tagoj; kaj mi fastis kaj preĝis antaŭ Dio de la ĉielo. **5** Kaj mi diris: Mi petas Vin, ho Eternulo, Dio de la ĉielo, Dio granda kaj timinda, kiu konservas la interligon kaj favorkorecon al Liaj amantoj kaj al la plenumantoj de Liaj ordonoj! **6** Via orelo estu atenta, kaj Viaj okuloj estu malfermitaj, por aŭskulti la preĝon de Via servanto, per kiu mi preĝas antaŭ Vi nun tage kaj nokte pri la Izraelidoj, Viaj servantoj, dum mi faras konfeson pri la pekoj de la Izraelidoj, kiujn ni pekis antaŭ Vi; mi kaj la domo de mia patro, ni pekis. **7** Ni forte pekis antaŭ Vi, kaj ni ne plenumis la ordonojn kaj la leĝojn kaj la decidojn, kiujn Vi ordonis al Moseo, Via servanto. **8** Sed volu rememori la vorton, kiun Vi eldiris al Via servanto Moseo, nome: Se vi pekos, Mi disĵetos vin inter la popolojn; **9** sed se vi returnos vin al Mi kaj konservos Miajn ordonojn kaj plenumos ilin, tiam se viaj forpelitoj eĉ estus ĉe la rando de la ĉielo, Mi eĉ de tie kolektos ilin, kaj venigos ilin sur la lokon, kiun Mi elektis, por loĝigi tie Mian nomon. **10** Ili estas ja Viaj servantoj, kaj Via popolo, kiun Vi liberigis per Via granda forto kaj per Via potenca mano. **11** Mi petas, ho Sinjoro, Via orelo estu atenta al la preĝo de Via servanto, kaj al la preĝo de Viaj servantoj, kiuj deziras timi Vian nomon; kaj donu sukceson al Via servanto hodiaŭ, kaj akirigu al li favorkorecon antaŭ ĉi tiu homo. (Mi estis vinverŝisto ĉe la reĝo.)

2 En la monato Nisan, en la dudeka jaro de la reĝo Artaĥŝast, antaŭ li staris vino. Kaj mi prenis la vinon kaj donis al la reĝo; kaj ĝis tiam mi ne estis malgaja antaŭ li. **2** Kaj la reĝo diris al mi: Kial vi aspektas malbone, kvankam vi ne estas malsana? tio certe estas doloro de koro. Kaj mi forte ektimis, **3** kaj mi diris al la reĝo: La reĝo vivu eterne; kiel mi povas ne aspekti malbone, kiam la urbo, kiu estas la tomboloko de miaj patroj, estas dezertigita, kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro? **4** Kaj la reĝo diris al mi: Kion do vi deziras? Tiam mi preĝis al Dio de la ĉielo, **5** kaj diris al la reĝo: Se al la reĝo plaĉas, kaj se via sklavo havas vian favoron, permesu al mi veturi en Judujon, en la urbon, kie troviĝas la tomboj de miaj patroj, kaj konstrui ĝin. **6** Kaj la reĝo diris al mi (la reĝino sidis apud li): Kiel longe daŭros via veturado? kaj kiam vi revenos? Kaj la reĝo bonvolis forliberigi min, kaj mi difinis al li templimon. **7** Kaj mi diris al la reĝo: Se al la reĝo plaĉas, oni donu al mi leterojn al la transriveraj regionestroj, ke ili permesu al mi trairi, ĝis mi venos en Judujon; **8** kaj ankaŭ leteron al Asaf, la gardisto de la reĝa arbaro, ke li donu al mi arbojn por tegi la pordegojn de la kastelo ĉe la templo, kaj por la murego de la urbo, kaj por la domo, en kiu mi loĝos. Kaj la reĝo donis al mi, ĉar super mi estis la favora mano de mia Dio. **9** Kaj mi venis al la transriveraj regionestroj, kaj mi donis al ili la leterojn de la reĝo. Kaj la reĝo sendis kun mi oficirojn kaj rajdistojn. **10** Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo Amonida, ili havis grandan ĉagrenon, ke venis homo, por zorgi pri la bono de la Izraelidoj. **11** Kaj mi venis en Jerusalemon. Kaj restinte tie dum tri tagoj, **12** mi leviĝis nokte kune kun nemultaj homoj, kiuj estis kun mi; mi al neniu ion diris pri tio, kion mia Dio inspiris al mi fari por Jerusalem; neniu besto estis kun mi, krom tiu, sur kiu mi rajdis. **13** Kaj mi trarajdis nokte tra la Pordego de la Valo, al la Fonto de la Drako kaj al la Pordego de Sterko; mi rigardis la muregojn de Jerusalem, kiel detruitaj ili estas, kaj ĝiajn pordegojn, kiel ili estas forbruligitaj per fajro. **14** Kaj mi alrajdis al la Pordego de la Fonto kaj al la Reĝa Lageto; sed tie ne estis sufiĉe da spaco, ke povu trairi la besto, kiu estis sub mi. **15** Kaj mi leviĝis nokte laŭ la torento kaj pririgardis la muregon, kaj, trarajdinte denove tra la Pordego de la Valo, mi revenis. **16** Kaj la estroj ne sciis, kien mi iris kaj kion mi faras; nek al la Judoj, nek al la pastroj, nek al la eminentuloj, nek al la estroj, nek al la ceteraj plenumantoj de la laboroj mi ion diris ĝis nun. **17** Kaj mi diris al ili: Vi vidas la mizeron, en kiu ni troviĝas, kiel Jerusalem estas dezertigita kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro; ni iru kaj konstruu la muregon de Jerusalem, ke ni ne estu plu en malhonoro. **18** Kaj mi rakontis al ili pri la mano de mia Dio, kiu favore estis super mi, ankaŭ la vortojn de la reĝo, kiujn li diris al mi. Kaj ili diris: Ni leviĝu kaj konstruu; kaj iliaj manoj fortiĝis por la bono. **19** Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo Amonida, kaj

Geŝem, la Arabo, ili ridis pri ni kaj rigardis nin
malestime, kaj diris: Kio estas tiu afero, kiun vi
faras? ĉu ne kontraŭ la reĝo vi ribelas? 20 Kaj
mi respondis al ili, kaj diris al ili: Dio de la ĉielo
donos al ni sukceson, kaj ni, Liaj servantoj, leviĝos
kaj konstruos; sed vi havas nenian parton nek
rajton nek memoron en Jerusalem.

3 Kaj leviĝis la ĉefpastro Eljaŝib, kaj liaj fratoj,
la pastroj, kaj konstruis la Pordegon de Ŝafoj;
ili sanktigis ĝin kaj starigis ĝiajn pordojn, ili
sanktigis ĝis la turo Mea, ĝis la turo Ĥananel. 2
Apud li konstruis la loĝantoj de Jeriĥo, apud ili
konstruis Zakur, filo de Imri. 3 La Pordegon de
Fiŝoj konstruis la loĝantoj de Senaa; ili tegis ĝin,
kaj starigis ĝiajn pordojn, serurojn, kaj riglilojn.
4 Apud ili konstruis Meremot, filo de Urija, filo
de Hakoc; apud ili konstruis Meŝulam, filo de
Bereĥja, filo de Meŝezabel; apud ili konstruis
Cadok, filo de Baana. 5 Apud ili konstruis la
Tekoaanoj; tamen iliaj eminentuloj ne metis sian
kolon sub laboradon por sia sinjoro. 6 La Malnovan
Pordegon konstruis Jojada, filo de Paseaĥ, kaj
Meŝulam, filo de Besodja; ili tegis ĝin, kaj starigis
ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj ĝiajn riglilojn.
7 Apud ili konstruis Melatja, la Gibeonano, kaj
Jadon, la Meronotano, la loĝantoj de Gibeon kaj
de Micpa, ĝis la seĝo de la transrivera regionestro.
8 Apud li konstruis Uziel, filo de Ĥarhaja, fandisto;
apud li konstruis Ĥananja, filo de ŝmiraĵisto. Kaj
ili restarigis Jerusalemon ĝis la Larĝa Murego. 9
Apud ili konstruis Refaja, filo de Ĥur, estro de
duondistrikto de Jerusalem. 10 Apud ili kaj kontraŭ
sia domo konstruis Jedaja, filo de Ĥarumaf; apud
li konstruis Ĥatuŝ, filo de Ĥaŝabneja. 11 Alian
parton konstruis Malkija, filo de Ĥarim, kaj Ĥaŝub,
filo de Paĥat-Moab; ankaŭ la Turon de la Fornoj.
12 Apude konstruis Ŝalum, filo de Haloĥeŝ, estro
de duondistrikto de Jerusalem, li kaj liaj filinoj. 13
La Pordegon de la Valo konstruis Ĥanun kaj la
loĝantoj de Zanoaĥ; ili konstruis ĝin, kaj starigis
ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj ĝiajn riglilojn, kaj
mil ulnojn de la murego ĝis la Pordego de Sterko.
14 La Pordegon de Sterko konstruis Malkija, filo
de Reĥab, estro de la distrikto de Bet-Kerem; li
konstruis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, serurojn,
kaj riglilojn. 15 La Pordegon de la Fonto konstruis
Ŝalun, filo de Kol-Ĥoze, estro de la distrikto de
Micpa; li konstruis ĝin kaj tegis ĝin, kaj starigis
ĝiajn pordojn, serurojn, kaj riglilojn; ankaŭ la
muregon ĉe la lageto Ŝelaĥ de la reĝa ĝardeno kaj
ĝis la ŝtupoj, kiuj iras malsupren de la urbo de
David. 16 Post li konstruis Neĥemja, filo de Azbuk,
estro de duondistrikto de Bet-Cur, ĝis la loko
kontraŭ la tomboj de David kaj ĝis la farita lageto
kaj ĝis la Domo de Herooj. 17 Post li konstruis
la Levidoj: Reĥum, filo de Bani; apude konstruis
Ĥaŝabja, estro de duondistrikto de Keila, por sia
distrikto. 18 Post li konstruis iliaj fratoj, Bavaj,
filo de Ĥenadad, estro de duondistrikto de Keila.
19 Apud li konstruis Ezer, filo de Jeŝua, estro de
Micpa, duan parton, ĉe la angulo, kontraŭ la loko,
kie oni supreniras al la armilejo. 20 Post li vigle
konstruis Baruĥ, filo de Zakaj, alian parton, de
la angulo ĝis la pordo de la domo de Eljaŝib, la
ĉefpastro. 21 Post li konstruis Meremot, filo de
Urija, filo de Hakoc, alian parton, de la pordo
de la domo de Eljaŝib ĝis la fino de la domo de
Eljaŝib. 22 Post li konstruis la pastroj, kiuj loĝis
en la ĉirkaŭaĵo. 23 Post ili konstruis Benjamen
kaj Ĥaŝub, kontraŭ sia domo; post ili konstruis
Azarja, filo de Maaseja, filo de Ananja, apud sia
domo. 24 Post li konstruis Binuj, filo de Ĥenadad,
alian parton, de la domo de Azarja ĝis la angulo
kaj la rando. 25 Palal, filo de Uzaj, de kontraŭ la
angulo kaj la turo, kiu elstaras el la supra reĝa
domo, apud la korto de malliberejo. Post li Pedaja,
filo de Paroŝ 26 (La Netinoj loĝis en Ofel.) ĝis
kontraŭ la Pordego de la Akvo oriente, kaj ĝis la
elstaranta turo. 27 Poste konstruis la Tekoaanoj,
alian parton, de kontraŭ la granda elstaranta turo
ĝis la muro de Ofel. 28 De post la Pordego de
la Ĉevaloj konstruis la pastroj, ĉiu kontraŭ sia
domo. 29 Poste konstruis Cadok, filo de Imer,
kontraŭ sia domo; post li konstruis Ŝemaja, filo de
Ŝeĥanja, gardisto de la Orienta Pordego. 30 Post li
konstruis Ĥananja, filo de Ŝelemja, kaj Ĥanun,
sesa filo de Calaf, alian parton. Post li konstruis
Meŝulam, filo de Bereĥja, kontraŭ sia ĉambro. 31
Post li konstruis Malkija, filo de fandisto, ĝis la
domo de la Netinoj kaj de la butikistoj, kontraŭ la
Pordego de Depono kaj ĝis la tegmenta ĉambro
de la angulo. 32 Inter la tegmenta ĉambro de
la angulo kaj la Pordego de Ŝafoj konstruis la
fandistoj kaj la butikistoj.

4 Kiam Sanbalat aŭdis, ke ni konstruas la
muregon, li koleris kaj havis grandan ĉagrenon,
kaj li mokis la Judojn. 2 Kaj li parolis antaŭ
siaj fratoj kaj antaŭ la militistoj de Samario, kaj
diris: Kion faras tiuj senfortaj Judoj? ĉu oni tion
permesos al ili? ĉu efektive ili alportados oferojn?
ĉu ili iam finos? ĉu ili revivigos la ŝtonojn, kiuj
fariĝis amaso da rubo kaj estas difektitaj de brulo?
3 Kaj Tobija, la Amonido, kiu estis apud li, diris: Eĉ
tio, kion ili konstruas, estas tia, ke se venos vulpo,
ĝi detruos ilian ŝtonan muregon. 4 Aŭskultu,

ho nia Dio, en kia malestimo ni troviĝas; reĵetu
ilian mokadon sur ilian kapon, kaj elmetu ilin
al prirabado en lando de kaptiteco; 5 ne kovru
ilian malbonagon, kaj ilia peko ne elviŝiĝu antaŭ
Vi; ĉar ili ĉagrenis la konstruantojn. 6 Ni tamen
konstruis la muregon, kaj la tuta murego estis
jam kunmetita ĝis duono; kaj la popolo laboris
kuraĝe. 7 Kiam Sanbalat kaj Tobija kaj la Araboj
kaj la Amonidoj kaj la Aŝdodanoj aŭdis, ke la
muregoj de Jerusalem estas riparataj kaj ke la
breĉoj komencis esti fermataj, ili tre ekkoleris.
8 Kaj ili faris interkonsenton, ke ili ĉiuj kune
iru milite kontraŭ Jerusalemon kaj faru al ĝi
malbonon. 9 Sed ni preĝis al nia Dio, kaj ni starigis
pro ili gardon tage kaj nokte kontraŭ ili. 10 La
Judoj diris: Malgrandiĝis la forto de la portistoj,
kaj da rubo estas multe; kaj ni ne povas konstrui
la muregon. 11 Kaj niaj malamikoj diris: Ili ne
scios kaj ne vidos, ĝis ni venos en ilian mezon kaj
mortigos ilin kaj ĉesigos la laboradon. 12 Kiam la
Judoj, kiuj loĝis apud ili, venadis, kaj diradis al
ni, dekfoje, el ĉiuj lokoj: Revenu al ni, 13 tiam mi
starigis malsupre sur la lokoj malantaŭ la murego,
sur la nekovritaj lokoj, mi starigis la popolon
laŭfamilie, kun iliaj glavoj, lancoj, kaj pafarkoj. 14
Kaj mi pririgardis, kaj mi stariĝis, kaj diris al la
eminentuloj kaj al la estroj kaj al la cetera popolo:
Ne timu ilin; memoru pri la Sinjoro, la granda
kaj timinda, kaj batalu por viaj fratoj, viaj filoj,
viaj filinoj, viaj edzinoj, kaj viaj domoj. 15 Kiam
niaj malamikoj aŭdis, ke ni scias, tiam Dio detruis
ilian intencon, kaj ni ĉiuj revenis al la murego,
ĉiu al sia laboro. 16 Kaj de post tiu tago duono
de miaj junuloj faradis la laboron, kaj duono
tenis lancojn, ŝildojn, pafarkojn, kaj kirasojn; kaj
la estroj troviĝadis malantaŭ la tuta domo de
Jehuda. 17 Unuj konstruis la muregon, kaj aliaj
portis la ŝarĝojn, kiujn ili metis sur sin; per unu
mano ĉiu faris la laboron, kaj en la dua mano li
tenis batalilon. 18 La konstruantoj ĉiuj havis sian
glavon alligitan al siaj lumboj, kaj tiamaniere ili
konstruis; kaj la trumpetisto estis apud mi. 19 Kaj
mi diris al la eminentuloj kaj al la estroj kaj al la
cetera popolo: La laboro estas granda kaj vasta,
kaj ni estas disigitaj sur la murego, malproksime
unu de la alia; 20 tial se de iu loko vi aŭdos la
sonon de trumpeto, tien kolektiĝu al ni; nia Dio
batalos por ni. 21 Tiamaniere ni faradis la laboron;
kaj duono de ili tenis lancojn de la leviĝo de la
ĉielruĝo ĝis la apero de la steloj. 22 Kaj mi ankaŭ
diris en tiu tempo al la popolo, ke ĉiu kun sia
knabo noktu en Jerusalem, por ke ili estu por ni
nokte kiel gardo, kaj tage ili laboru. 23 Kaj nek mi,
nek miaj fratoj, nek miaj knaboj, nek la gardistoj,
kiuj estis malantaŭ mi, neniu el ni deprenis de si
siajn vestojn; nur ĉiu aparte estis sendata, por sin
bani.

5 Kaj la popolo kaj iliaj edzinoj komencis forte
krii kontraŭ siaj fratoj, la Judoj. 2 Estis tiaj,
kiuj parolis: Estas multe da ni kaj da niaj filoj
kaj filinoj; ni prenu al ni grenon kaj manĝu,
por ke ni vivu. 3 Aliaj parolis: Niajn kampojn,
niajn vinberĝardenojn, kaj niajn domojn ni donas
proprunte, por ke ni akiru grenon kontraŭ malsato.
4 Aliaj parolis: Ni pruntas monon por impostoj
por la reĝo, donante garantiaĵe niajn kampojn kaj
vinberĝardenojn; 5 sed kiel la korpo de niaj fratoj,
tia estas nia korpo, kiel iliaj infanoj, tiaj estas
niaj infanoj; tamen jen ni devas humile servigi
niajn filojn kaj niajn filinojn, kaj el niaj filinoj
kelkaj jam estas humiligitaj. Ni ne havas forton
en niaj manoj, kaj niaj kampoj kaj vinberĝardenoj
apartenas al aliaj. 6 Kaj tio forte min ĉagrenis,
kiam mi aŭdis ilian kriadon kaj tiujn vortojn. 7 Sed
mia koro donis al mi konsilon, kaj mi faris severan
riproĉon al la eminentuloj kaj al la estroj, kaj diris
al ili: Vi prenas procentegon de viaj fratoj! Kaj mi
kunvokis kontraŭ ili grandan kunvenon. 8 Kaj mi
diris al ili: Ni elaĉetis niajn fratojn, la Judojn, kiuj
estis venditaj al la nacioj, kiom ni povis; dume
vi volas vendi viajn fratojn, kaj ili estas vendataj
al ni! Ili silentis kaj trovis nenion por respondi.
9 Kaj mi diris: Ne bona estas tio, kion vi faras.
Ĉu vi ne devas konduti kun timo antaŭ nia Dio,
por eviti malhonoron de la flanko de la nacioj,
niaj malamikoj? 10 Ankaŭ mi kaj miaj fratoj kaj
miaj junuloj donis al ili prunte monon kaj grenon;
ni malŝuldigu al ili tiun ŝuldon. 11 Redonu do
al ili hodiaŭ iliajn kampojn, vinberĝardenojn,
olivĝardenojn, kaj domojn, kaj la procenton pro
la mono, la greno, la mosto, kaj la oleo, kiujn vi
pruntis al ili. 12 Kaj ili diris: Ni redonos, kaj ni ne
postulos de ili; ni agos tiel, kiel vi diras. Kaj mi
alvokis la pastrojn, kaj mi prenis de ili ĵuron, ke ili
tiel agos. 13 Kaj mi elskuis mian baskon, kaj diris:
Tiele Dio elskuu el lia domo kaj el lia akiritaĵo
ĉiun homon, kiu ne plenumos tiun vorton; tiele li
estu elskuita kaj senhava. Kaj la tuta komunumo
diris: Amen; kaj oni gloris la Eternulon. Kaj la
popolo agis tiele. 14 Krom tio, de post la tago,
kiam al mi estis ordonite esti ilia regionestro en
la Juda lando, de la dudeka jaro ĝis la tridek-dua
jaro de la reĝo Artaĥŝast, en la daŭro de dek du
jaroj, mi kun miaj fratoj ne manĝis la panon de
regionestro. 15 La antaŭaj regionestroj, kiuj estis
antaŭ mi, ŝarĝadis la popolon, kaj prenadis de ili

panon kaj vinon, krom kvardek sikloj da arĝento;
eĉ iliaj junuloj regis super la popolo. Sed mi ne
agis tiel, pro timo antaŭ Dio. 16 Mi partoprenis
ankaŭ en la laborado ĉe tiu murego; kaj kampon
ni ne aĉetis; kaj ĉiuj miaj junuloj kolektiĝadis
tie al la laboro. 17 Ĉe mia tablo estadis po cent
kvindek homoj da Judoj kaj estroj, kaj ankaŭ da
tiuj, kiuj venis al ni el la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ
ni. 18 Preparataj estis por unu tago: unu bovo, ses
plej bonaj ŝafoj, kaj ankaŭ birdoj estis preparataj
ĉe mi; kaj en la daŭro de dek tagoj estis uzata
tre multe da vino. Malgraŭ tio mi ne postulis
panon de regionestro, ĉar la popolo estis ŝarĝita
de malfacila laboro. 19 Rememoru pri mi al bono,
ho mia Dio, ĉion, kion mi faris por ĉi tiu popolo.

6 Kiam Sanbalat, Tobija, la Arabo Geŝem, kaj niaj
ceteraj malamikoj aŭdis, ke mi rekonstruis la
muregon kaj ke ne restis en ĝi difektoj (kvankam
ĝis tiu tempo mi ankoraŭ ne starigis pordojn en la
pordegoj), 2 tiam Sanbalat kaj Geŝem sendis, por
diri al mi: Venu, ni kune kunvenu en la vilaĝoj de
la valo Ono. Ili intencis fari al mi malbonon. 3
Sed mi sendis al ili senditojn, por diri: Mi faras
grandan laboron, kaj mi ne povas iri; kial ĉesiĝu
la laborado, kiam mi ĝin forlasos kaj iros al vi?
4 Kaj ili sendis al mi la saman proponon kvar
fojojn, kaj mi respondis tion saman. 5 Kaj Sanbalat
sendis al mi kun la sama propono la kvinan fojon
sian junulon, kiu havis en sia mano nefermitan
leteron. 6 En ĝi estis skribite: Inter la nacioj
iras la famo, kaj Geŝem diras, ke vi kaj la Judoj
intencas defali; por tio vi konstruas la muregon;
kaj laŭ tiu famo vi volas esti ilia reĝo. 7 Ankaŭ
profetojn vi starigis, por ke ili prediku pri vi en
Jerusalem, dirante: Estas reĝo en Judujo. Nun la
famo pri tio venos al la reĝo; venu do, ke ni kune
interkonsiliĝu. 8 Sed mi sendis al li, por diri: Nenio
fariĝis el tio, kion vi diras; vi mem tion elpensis.
9 Ili ĉiuj ja timigis nin, pensante: Ili ellasos el siaj
manoj la laboron, kaj ĝi ne estos farata. Sed nun
fortiĝu miaj manoj. 10 Kaj mi venis en la domon
de Ŝemaja, filo de Delaja, filo de Mehetabel; li
sin enŝlosis. Kaj li diris: Ni iru kune en la domon
de Dio, en la mezon de la templo, kaj ni ŝlosu la
pordojn de la templo; ĉar oni venos, por mortigi
vin, en la nokto oni venos, por mortigi vin. 11 Sed
mi diris: Ĉu tia homo, kiel mi, forkuru? ĉu tia, kiel
mi, iru en la templon, por konservi la vivon? mi
ne iros. 12 Mi komprenis, ke ne Dio lin sendis; ĉar
la profetaĵon li eldiris pri mi pro tio, ke Tobija
kaj Sanbalat lin subaĉetis. 13 Li estis subaĉetita,
por ke mi timu, por ke mi agu tiel kaj peku. Tio
donus al ili pretekston por malbona famo, por ke
ili min malhonoru. 14 Rememoru, ho mia Dio, pri
Tobija kaj Sanbalat tiujn iliajn farojn, ankaŭ pri la
profetino Noadja, kaj la aliaj profetoj, kiuj timigis
min. 15 La murego estis finita en la dudek-kvina
tago de la monato Elul, en la daŭro de kvindek
du tagoj. 16 Kiam tion aŭdis ĉiuj niaj malamikoj,
kaj vidis ĉiuj nacioj, kiuj estis ĉirkaŭ ni, ili multe
perdis la kuraĝon; ĉar ili komprenis, ke tiu laboro
estas farita de nia Dio. 17 Krom tio, en tiuj tagoj la
eminentuloj el la Judoj skribis multe da leteroj
al Tobija, kaj leteroj de Tobija venis al ili; 18 ĉar
multaj el la Judoj estis en ĵura ligo kun li, ĉar li
estis bofilo de Ŝeĥanja, filo de Araĥ, kaj lia filo
Jehoĥanan prenis por edzino filinon de Meŝulam,
filo de Bereĥja. 19 Ili ankaŭ paroladis bone pri li
antaŭ mi, kaj miajn vortojn ili transdonadis al li.
Tobija sendis leterojn, por timigi min.

7 Kiam la murego estis konstruita, mi starigis la
pordojn; kaj ricevis siajn oficojn la pordegistoj,
la kantistoj, kaj la Levidoj. 2 Kaj mi donis ordonon
al mia frato Ĥanani, kaj al Ĥananja, kastelestro de
Jerusalem (ĉar li estis homo fidela, kaj diotima
pli ol multaj aliaj), 3 kaj mi diris al ili: Oni ne
malfermu la pordegojn de Jerusalem, antaŭ ol
la suno estos bone varmiga; kaj tiel longe, kiel
ili staras, ili restigu la pordegojn fermitaj kaj
ŝlositaj; kaj oni starigu gardon el la loĝantoj
de Jerusalem, ĉiun sur lia gardoloko kaj ĉiun
kontraŭ lia domo. 4 Sed la urbo estis vasta kaj
granda, kaj da loĝantoj estis en ĝi nemulte, kaj
la domoj ne estis konstruitaj. 5 Kaj mia Dio min
inspiris, kaj mi kunvenigis la eminentulojn kaj
la estrojn kaj la popolon, por ilin registri. Kaj
mi trovis la genealogian registron de tiuj, kiuj
venis antaŭe, kaj mi trovis, ke en ĝi estas skribite
jene: 6 Jen estas la loĝantoj de la lando, kiuj iris el
la forkaptitoj, kiujn forkondukis Nebukadnecar,
reĝo de Babel, kaj kiuj revenis en Jerusalemon
kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon, 7 kiuj venis
kun Zerubabel, Jeŝua, Neĥemja, Azarja, Raamja,
Naĥamani, Mordeĥaj, Bilŝan, Misperet, Bigvaj,
Neĥum, Baana. La nombro de la viroj de la popolo
Izraela estis: 8 de la idoj de Paroŝ, du mil cent
sepdek du, 9 de la idoj de Ŝefatja, tricent sepdek
du, 10 de la idoj de Araĥ, sescent kvindek du,
11 de la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de Jeŝua
kaj Joab, du mil okcent dek ok, 12 de la idoj de
Elam, mil ducent kvindek kvar, 13 de la idoj de
Zatu, okcent kvardek kvin, 14 de la idoj de Zakaj,
sepcent sesdek, 15 de la idoj de Binuj, sescent
kvardek ok, 16 de la idoj de Bebaj, sescent dudek
ok, 17 de la idoj de Azgad, du mil tricent dudek

du, 18 de la idoj de Adonikam, sescent sesdek sep,
19 de la idoj de Bigvaj, du mil sesdek sep, 20 de
la idoj de Adin, sescent kvindek kvin, 21 de la
idoj de Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek ok,
22 de la idoj de Ĥaŝum, tricent dudek ok, 23 de
la idoj de Becaj, tricent dudek kvar, 24 de la idoj
de Ĥarif, cent dek du, 25 de la idoj de Gibeon,
naŭdek kvin, 26 de la loĝantoj de Bet-Leĥem kaj
de Netofa, cent okdek ok, 27 de la loĝantoj de
Anatot, cent dudek ok, 28 de la loĝantoj de Bet-
Azmavet, kvardek du, 29 de la loĝantoj de Kirjat-
Jearim, Kefira, kaj Beerot, sepcent kvardek tri, 30
de la loĝantoj de Rama kaj Geba, sescent dudek
unu, 31 de la loĝantoj de Miĥmas, cent dudek du,
32 de la loĝantoj de Bet-El kaj Aj, cent dudek tri,
33 de la loĝantoj de Nebo-Aĥer, kvindek du, 34 de
la idoj de la alia Elam, mil ducent kvindek kvar, 35
de la idoj de Ĥarim, tricent dudek, 36 de la idoj de
Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 37 de la idoj de Lod,
Ĥadid, kaj Ono, sepcent dudek unu, 38 de la idoj
de Senaa, tri mil naŭcent tridek. 39 De la pastroj:
de la idoj de Jedaja, el la domo de Jeŝua, naŭcent
sepdek tri, 40 de la idoj de Imer, mil kvindek du,
41 de la idoj de Paŝĥur, mil ducent kvardek sep, 42
de la idoj de Ĥarim, mil dek sep. 43 De la Levidoj:
de la idoj de Jeŝua, el la domo de Kadmiel, el la
filoj de Hodja, sepdek kvar. 44 De la kantistoj: de la
idoj de Asaf, cent kvardek ok. 45 De la pordegistoj:
la idoj de Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de Talmon,
la idoj de Akub, la idoj de Ĥatita, la idoj de Ŝobaj,
cent tridek ok. 46 De la Netinoj: la idoj de Ciĥa,
la idoj de Ĥasufa, la idoj de Tabaot, 47 la idoj de
Keros, la idoj de Sia, la idoj de Padon, 48 la idoj de
Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj de Ŝalmaj, 49 la
idoj de Ĥanan, la idoj de Gidel, la idoj de Gaĥar,
50 la idoj de Reaja, la idoj de Recin, la idoj de
Nekoda, 51 la idoj de Gazam, la idoj de Uza, la idoj
de Paseaĥ, 52 la idoj de Besaj, la idoj de Meunim,
la idoj de Nefiŝesim, 53 la idoj de Bakbuk, la idoj
de Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur, 54 la idoj de Baclit,
la idoj de Meĥida, la idoj de Ĥarŝa, 55 la idoj de
Barkos, la idoj de Sisra, la idoj de Tamaĥ, 56 la
idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa. 57 La idoj de la
servantoj de Salomono: la idoj de Sotaj, la idoj de
Soferet, la idoj de Perida, 58 la idoj de Jaala, la idoj
de Darkon, la idoj de Gidel, 59 la idoj de Ŝefatja, la
idoj de Ĥatil, la idoj de Poĥeret-Cebaim, la idoj de
Amon. 60 La nombro de ĉiuj Netinoj kaj de la idoj
de la servantoj de Salomono estis tricent naŭdek
du. 61 Kaj jen estas la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-
Ĥarŝa, Kerub, Adon, kaj Imer, kiuj ne povis montri
sian patrodomon kaj devenon, ĉu ili devenas de
Izrael: 62 la idoj de Delaja, la idoj de Tobija, la
idoj de Nekoda, sescent kvardek du. 63 Kaj el
la pastroj: la idoj de Ĥabaja, la idoj de Hakoc,
la idoj de Barzilaj, kiu prenis al si edzinon el la
filinoj de Barzilaj, la Gileadano, kaj estis nomata
per ilia nomo. 64 Ili serĉis siajn dokumentojn
genealogiajn, sed ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili estis
eligitaj el la listo de la pastroj. 65 Kaj la regionestro
diris al ili, ke ili ne manĝu el la plejsanktaĵo,
ĝis aperos pastro kun la signoj de lumo kaj de
justo. 66 La tuta komunumo kune konsistis el
kvardek du mil tricent sesdek homoj, 67 krom iliaj
sklavoj kaj sklavinoj, kies nombro estis sep mil
tricent tridek sep, kaj al tio estis ducent kvardek
kvin kantistoj kaj kantistinoj. 68 Da ĉevaloj ili
havis sepcent tridek ses; da muloj ili havis ducent
kvardek kvin; 69 da kameloj ili havis kvarcent
tridek kvin; da azenoj ses mil sepcent dudek.
70 Kelkaj el la ĉefoj de patrodomoj donis por la
laboroj: la regionestro donis por la trezorejo: mil
darkemonojn da oro, kvindek aspergajn kalikojn,
kvincent tridek pastrajn vestojn. 71 El la ĉefoj
de patrodomoj, kelkaj donis en la trezorejon de
la laboroj dudek mil darkemonojn da oro kaj
du mil ducent min'ojn da arĝento. 72 Kaj kion
donis la ceteraj el la popolo, tio estis: dudek mil
darkemonoj da oro kaj du mil min'oj da arĝento
kaj sesdek sep pastraj vestoj. 73 Kaj ekloĝis la
pastroj kaj la Levidoj kaj la pordegistoj kaj la
kantistoj kaj la popolanoj kaj la Netinoj kaj la tuta
Izrael en siaj urboj. Kiam venis la sepa monato, la
Izraelidoj estis jam en siaj urboj.

8 Kaj la tuta popolo, kiel unu homo, kolektiĝis
sur la placo, kiu estas antaŭ la Pordego de la
Akvo, kaj ili diris al Ezra, la skribisto, ke li alportu
la libron de instruo de Moseo, kiun la Eternulo
ordonis al Izrael. 2 Kaj la pastro Ezra alportis la
instruon antaŭ la komunumon, antaŭ la virojn
kaj virinojn, antaŭ ĉiujn, kiuj povis kompreni,
en la unua tago de la sepa monato. 3 Kaj li legis
el ĝi sur la placo, kiu estas antaŭ la Pordego
de la Akvo, de la tagiĝo ĝis la tagmezo, antaŭ
la viroj kaj virinoj kaj komprenpovantoj; kaj la
oreloj de la tuta popolo estis turnitaj al la libro
de instruo. 4 Kaj la skribisto Ezra staris sur ligna
ambono, kiun oni faris por tio, kaj apud li staris
Matitja, Ŝema, Anaja, Urija, Ĥilkija, kaj Maaseja,
dekstre de li; kaj maldekstre de li: Pedaja, Miŝael,
Malkija, Ĥaŝum, Ĥaŝbadana, Zeĥarja, kaj Meŝulam.
5 Kaj Ezra malfermis la libron antaŭ la okuloj
de la tuta popolo, ĉar li staris pli alte ol la tuta
popolo; kaj kiam li ĝin malfermis, la tuta popolo
stariĝis. 6 Kaj Ezra benis la Eternulon, la grandan
Dion; kaj la tuta popolo respondis: Amen, amen,

levante supren siajn manojn; kaj ili kliniĝis kaj
faris adoron antaŭ la Eternulo vizaĝaltere. 7 Kaj
Jeŝua, Bani, Ŝerebja, Jamin, Akub, Ŝabtaj, Ĥodija,
Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Ĥanan, Pelaja,
kaj la Levidoj klarigadis al la popolo la instruon;
kaj la popolo staris sur sia loko. 8 Kaj ili legis el la
libro, el la instruo de Dio, klare, kun komentarioj,
ke oni komprenu la legataĵon. 9 Kaj Neĥemja, kiu
estis la regionestro, kaj la pastro Ezra, la skribisto,
kaj la Levidoj, kiuj donadis klarigojn al la popolo,
diris al la tuta popolo: Ĉi tiu tago estas sankta al
la Eternulo, via Dio; ne malĝoju kaj ne ploru. Ĉar
la tuta popolo ploris, aŭskultante la vortojn de la
instruo. 10 Kaj li diris al ili: Iru, manĝu grasaĵon
kaj trinku dolĉaĵon, kaj sendu porciojn al tiuj,
kiuj nenion pretigis por si; ĉar ĉi tiu tago estas
sankta al nia Sinjoro; kaj ne malĝoju, ĉar la ĝojo
pri la Eternulo estas via forto. 11 Kaj la Levidoj
trankviligadis la tutan popolon, dirante: Ĉesu, ĉar
ĉi tiu tago estas sankta; ne malĝoju. 12 Kaj la tuta
popolo iris, por manĝi kaj trinki kaj sendi porciojn
kaj fari grandan festenon; ĉar ili komprenis la
vortojn, kiujn oni sciigis al ili. 13 En la dua tago
kunvenis la ĉefoj de patrodomoj de la tuta popolo,
ankaŭ la pastroj kaj la Levidoj, al la skribisto Ezra,
por ke li plue klarigu al ili la vortojn de la instruo.
14 Kaj ili trovis, ke en la instruo, kiun la Eternulo
ordonis per Moseo, estas skribite, ke la Izraelidoj
sidu en laŭboj en la festo de la sepa monato, 15
kaj ke ili aŭdigu kaj proklamu en ĉiuj siaj urboj
kaj en Jerusalem, dirante: Iru sur la monton, kaj
prenu branĉojn de olivarbo, branĉojn de oleastraj
arboj, branĉojn de mirto, branĉojn de palmoj, kaj
branĉojn de densfoliaj arboj, por fari laŭbojn, kiel
estas skribite. 16 Kaj la popolo eliris kaj prenis, kaj
faris al si laŭbojn, ĉiu sur sia tegmento, aŭ sur sia
korto, aŭ sur la kortoj de la domo de Dio, aŭ sur la
placo de la Pordego de la Akvo, aŭ sur la placo de
la Pordego de Efraim. 17 Kaj la tuta komunumo de
tiuj, kiuj revenis el la kaptiteco, faris laŭbojn kaj
loĝis en la laŭboj; ĉar de la tempo de Josuo, filo de
Nun, ĝis tiu tago la Izraelidoj tion ne faris. Kaj
estis tre granda ĝojo. 18 Kaj oni legis el la libro de
instruo de Dio ĉiutage, de la unua tago ĝis la lasta
tago. Kaj oni festis dum sep tagoj, kaj en la oka
tago oni faris ferman feston, laŭ la preskribo.

9 En la dudek-kvara tago de tiu monato kunvenis
la Izraelidoj, fastante, en sakaĵoj kaj kun tero
sur la kapoj. 2 Kaj la idaro de Izrael apartigis sin
de ĉiuj fremduloj, kaj stariĝis, kaj faris konfeson
pri siaj pekoj kaj pri la pekoj de siaj patroj. 3
Kaj ili leviĝis sur la loko, kie ili staris, kaj oni
legis el la libro de instruo de la Eternulo, ilia
Dio, dum kvarono de tago, kaj dum alia kvarono
oni faris konfeson kaj adorkliniĝon antaŭ la
Eternulo, ilia Dio. 4 Kaj sur la tribuno por la
Levidoj stariĝis Jeŝua, Bani, Kadmiel, Ŝebanja,
Buni, Ŝerebja, Bani, kaj Kenani, kaj ekvokis per
laŭta voĉo al la Eternulo, ilia Dio. 5 Kaj diris la
Levidoj Jeŝua, Kadmiel, Bani, Ĥaŝabneja, Ŝerebja,
Hodija, Ŝebanja, kaj Petaĥja: Leviĝu, benu la
Eternulon, vian Dion, de eterne ĝis eterne. Kaj
oni benu Vian nomon, la majestan kaj plej altan
super ĉia beno kaj laŭdo. 6 Vi, ho Eternulo, estas
sola; Vi faris la ĉielon, la ĉielon de ĉieloj, kaj
ĝian tutan armeon, la teron, kaj ĉion, kio estas
sur ĝi, la marojn, kaj ĉion, kio estas en ili; kaj
Vi donas vivon al ĉio, kaj la armeo de la ĉielo
adorkliniĝas antaŭ Vi. 7 Vi estas la Eternulo, la
Dio, kiu elektis Abramon kaj elirigis lin el Ur
la Ĥaldea kaj donis al li la nomon Abraham, 8
kaj trovis lian koron fidela antaŭ Vi, kaj faris
kun li interligon, por transdoni la landon de la
Kanaanidoj, la Ĥetidoj, la Amoridoj, la Perizidoj,
la Jebusidoj, kaj la Girgaŝidoj, transdoni ĝin al
lia idaro; kaj Vi plenumis Viajn vortojn, ĉar Vi
estas justa. 9 Vi vidis la mizeron de niaj patroj
en Egiptujo, kaj Vi aŭdis ilian kriadon ĉe la Ruĝa
Maro; 10 kaj Vi faris signojn kaj miraklojn super
Faraono, super ĉiuj liaj servantoj, kaj super la tuta
popolo de lia lando, ĉar Vi sciis, ke ili agis fiere
kontraŭ ili; kaj Vi faris al Vi nomon, kia ĝi estas
ĝis nun. 11 Kaj Vi disfendis antaŭ ili la maron,
kaj ili trairis meze de la maro sur seka tero; kaj
iliajn persekutantojn Vi ĵetis en la profundon, kiel
ŝtonon en potencan akvon. 12 Per nuba kolono Vi
kondukis ilin tage, kaj per fajra kolono nokte, por
prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri. 13 Kaj sur
la monton Sinaj Vi malsupreniris, kaj Vi parolis al
ili el la ĉielo, kaj donis al ili instrukciojn ĝustajn,
instruojn verajn, leĝojn kaj ordonojn bonajn. 14
Kaj Vian sanktan sabaton Vi konigis al ili, kaj
ordonojn, leĝojn, kaj instruon Vi ordonis al ili,
per Via servanto Moseo. 15 Kaj panon en la ĉielo
Vi donis al ili kontraŭ ilia malsato, kaj akvon el
roko Vi elirigis por ili kontraŭ ilia soifo; kaj Vi
diris al ili, ke ili iru ekposedi la landon, kiun per
levo de la mano Vi promesis doni al ili. 16 Sed
ili kaj niaj patroj fariĝis fieraj kaj malmolnukaj
kaj ne obeis Viajn ordonojn; 17 ili ne volis obei,
kaj ne memoris Viajn mirindaĵojn, kiujn Vi faris
sur ili; ili malmoligis sian nukon kaj starigis al si
estron, por reveni ribele al sia sklaveco. Sed Vi
estas Dio pardonema, indulgema kaj kompatema,
pacienca kaj favorkora, kaj Vi ne forlasis ilin. 18
Kvankam ili faris al si fanditan bovidon, kaj diris:

Jen estas via dio, kiu elkondukis vin el Egiptujo,
kaj kvankam ili faris grandajn blasfemojn, 19 Vi
tamen en Via granda favorkoreco ne forlasis ilin
en la dezerto, la nuba kolono ne foriĝis de ili tage,
por konduki ilin sur la vojo, kaj la fajra kolono
nokte, por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis
iri; 20 kaj Vian bonan spiriton Vi donis al ili, por
instrui ilin, kaj Vian manaon Vi ne rifuzis al ilia
buŝo, kaj akvon Vi donis al ili kontraŭ ilia soifo. 21
Kaj dum kvardek jaroj Vi nutris ilin en la dezerto;
nenio mankis al ili; iliaj vestoj ne sentaŭgiĝis,
kaj iliaj piedoj ne ŝvelis. 22 Kaj Vi donis al ili
regnojn kaj popolojn, kaj dividis ilin laŭparte;
kaj ili ekposedis la landon de Siĥon, la landon de
la reĝo de Ĥeŝbon, kaj la landon de Og, reĝo de
Baŝan. 23 Kaj iliajn filojn Vi multigis kiel la steloj
de la ĉielo, kaj Vi venigis ilin en la landon, pri kiu
Vi diris al iliaj patroj, ke ili venos kaj ekposedos
ĝin. 24 Kaj la filoj venis kaj ekposedis la landon; kaj
Vi humiligis antaŭ ili la loĝantojn de la lando, la
Kanaanidojn, kaj transdonis ilin en iliajn manojn,
ankaŭ iliajn reĝojn kaj la popolojn de la lando,
por ke ili agu kun ĉi tiuj laŭ sia bontrovo. 25 Kaj ili
venkoprenis urbojn fortikigitajn kaj teron grasan,
kaj ili ekposedis domojn plenajn de ĉio bona,
putojn elhakitajn en ŝtonoj, vinberĝardenojn kaj
olivĝardenojn, kaj multajn manĝaĵdonajn arbojn.
Kaj ili manĝis, satiĝis, grasiĝis, kaj ĝuis, dank' al
Via granda boneco. 26 Kaj ili fariĝis malobeemaj
kaj defalis de Vi kaj ĵetis Vian instruon malantaŭ
sian dorson; Viajn profetojn, kiuj admonis ilin
returni sin al Vi, ili mortigis; kaj ili faris grandajn
blasfemojn. 27 Tiam Vi transdonis ilin en la
manojn de iliaj malamikoj, kaj ĉi tiuj premis
ilin. Sed en la tempo de sia mizero ili vokis al
Vi, kaj Vi el la ĉielo aŭdis, kaj pro Via granda
favorkoreco Vi donis al ili savantojn, kiuj savis
ilin el la manoj de iliaj malamikoj. 28 Tamen,
kiam ili ricevis trankvilecon, ili denove faradis
malbonon antaŭ Vi. Kaj Vi forlasis ilin en la
manoj de iliaj malamikoj, kiuj regis super ili. Sed,
kiam ili returnis sin kaj vokis al Vi, Vi aŭdis el
la ĉielo, kaj Vi savis ilin multfoje pro Via granda
kompatemeco. 29 Vi admonis ilin, ke ili returnu
sin al Via instruo; sed ili estis malhumilaj kaj
ne obeis Viajn ordonojn, ili pekis kontraŭ Viaj
preskriboj, per kies plenumado la homo vivas, ili
deturnis sian ŝultron, malmoligis sian nukon, kaj
ne volis aŭskulti. 30 Vi atendis por ili dum multe
da jaroj, Vi admonadis ilin kun Via spirito per
Viaj profetoj; sed ili ne atentis; tial Vi transdonis
ilin en la manojn de la popoloj alilandaj. 31 Tamen
pro Via granda kompatemeco Vi ne ekstermis
ilin tute, kaj ne forlasis ilin, ĉar Vi estas Dio
indulgema kaj kompatema. 32 Kaj nun, ho nia Dio,
Dio granda, potenca, kaj timinda, kiu konservas
la interligon kaj la favorkorecon, ne rigardu kiel
tro malgrandan la tutan suferon, kiu trafis nin,
niajn reĝojn, niajn princojn, niajn pastrojn, niajn
profetojn, niajn patrojn, kaj Vian tutan popolon,
de la tempo de la reĝoj de Asirio ĝis la nuna
tago. 33 Vi estas justa en ĉio, kio trafis nin; ĉar
Vi agis laŭ la vero, kaj ni agis malpie. 34 Kaj niaj
reĝoj, niaj princoj, niaj pastroj, kaj niaj patroj
ne plenumis Vian instruon, kaj ne atentis Viajn
ordonojn kaj admonojn, per kiuj Vi ilin admonis.
35 En la tempo de sia regno, kaj ĉe Via granda
bono, kiun Vi donis al ili, sur la tero vasta kaj
grasa, kiun Vi donis al ili, ili ne servis al Vi kaj
ne deturnis sin de siaj malbonaj agoj. 36 Jen ni
hodiaŭ estas sklavoj, kaj sur la tero, kiun Vi donis
al niaj patroj, por ke ni manĝu ĝiajn fruktojn kaj
ĝian bonaĵon, jen ni estas sklavoj sur ĝi. 37 Kaj
ĝiaj produktaĵoj abunde iras al la reĝoj, kiujn Vi
starigis super ni pro niaj pekoj; ili regas super
niaj korpoj kaj super niaj brutoj laŭ sia plaĉo, kaj
en granda mizero ni estas. 38 En ĉio ĉi tio ni faras
firman interligon, kaj ni skribas, kaj tion sigelas
niaj eminentuloj, niaj Levidoj, niaj pastroj.

10 La sigelintoj estas: Neĥemja, la regionestro,
filo de Ĥaĥalja, kaj Cidkija, 2 Seraja, Azarja,
Jeremia, 3 Paŝĥur, Amarja, Malkija, 4 Ĥatuŝ,
Ŝebanja, Maluĥ, 5 Ĥarim, Meremot, Obadja, 6
Daniel, Ginton, Baruĥ, 7 Meŝulam, Abija, Mijamin,
8 Maazja, Bilgaj, Ŝemaja. Tio estas la pastroj. 9
La Levidoj: Jeŝua, filo de Azanja, Binuj, el la filoj
de Ĥenadad, Kadmiel; 10 kaj iliaj fratoj: Ŝebanja,
Hodija, Kelita, Pelaja, Ĥanan, 11 Miĥa, Reĥob,
Ĥaŝabja, 12 Zakur, Ŝerebja, Ŝebanja, 13 Hodija,
Bani, Beninu. 14 La ĉefoj de la popolo: Paroŝ,
Paĥat-Moab, Elam, Zatu, Bani, 15 Buni, Azgad,
Bebaj, 16 Adonija, Bigvaj, Adin, 17 Ater, Ĥizkija,
Azur, 18 Hodija, Ĥaŝum, Becaj, 19 Ĥarif, Anatot,
Nebaj, 20 Magpiaŝ, Meŝulam, Ĥezir, 21 Meŝezabel,
Cadok, Jadua, 22 Pelatja, Ĥanan, Anaja, 23 Hoŝea,
Ĥananja, Ĥaŝub, 24 Haloĥeŝ, Pilĥa, Ŝobek, 25
Reĥum, Ĥaŝabna, Maaseja, 26 Aĥija, Ĥanan, Anan,
27 Maluĥ, Ĥarim, Baana. 28 Kaj la cetera popolo, la
pastroj, Levidoj, pordegistoj, kantistoj, Netinoj,
kaj ĉiuj, kiuj apartiĝis de la aligentaj popoloj al la
instruo de Dio, iliaj edzinoj, filoj, kaj filinoj, ĉiuj,
kiuj povis kompreni, 29 aliĝis al siaj fratoj, al la
eminentuloj, kaj ligis sin per ĵura promeso, ke ili
sekvos la instruon de Dio, donitan per Moseo,
servanto de Dio, kaj ke ili konservos kaj plenumos
ĉiujn ordonojn de la Eternulo, nia Sinjoro, Liajn

preskribojn kaj leĝojn; 30 ke ni ne donos niajn
filinojn al la popoloj de la lando, kaj iliajn filinojn
ni ne prenos por niaj filoj; 31 ke kiam la popoloj
de la lando venigos la komercaĵojn aŭ ĉiaspecan
grenon en sabato, por vendi, ni ne prenos de ili
en sabato aŭ en alia sankta tago; ke en ĉiu sepa
jaro ni forigos ĉiujn ŝuldojn. 32 Kaj ni starigis
al ni kiel leĝon, ke ni donados de ni po triono
de siklo ĉiujare por la servado en la domo de
nia Dio: 33 por la panoj de propono, por la
ĉiutaga farunofero, por la ĉiutaga brulofero, por la
sabatoj, monatkomencoj, festoj, por la sanktaĵoj,
por pekoferoj, por pekliberigi Izraelon, kaj por
ĉiuj laboroj en la domo de nia Dio. 34 Kaj ni
lotis inter la pastroj, Levidoj, kaj popolo pri la
ofera liverado de ligno en la domo de nia Dio,
laŭ niaj patrodomoj, ĉiujare en difinitaj tempoj,
por bruligi sur la altaro de la Eternulo, nia Dio,
kiel estas skribite en la instruo. 35 Kaj ni akceptis
kiel devon, ke ni alportados la unuaaĵojn de nia
tero kaj la unuaaĵojn de ĉiuj fruktoj de ĉiu arbo
ĉiujare en la domon de la Eternulo; 36 ankaŭ la
unuenaskitojn el niaj filoj kaj el niaj brutoj, kiel
estas skribite en la instruo, kaj la unuenaskitojn
de niaj bovoj kaj de niaj ŝafoj ni alportados en
la domon de nia Dio, al la pastroj, kiuj servas en
la domo de nia Dio. 37 Kaj la unuaaĵon de nia
pasto, niajn oferdonojn, la fruktojn de ĉiuj arboj,
moston, kaj oleon ni alportados al la pastroj en la
ĉambrojn de la domo de nia Dio; kaj la dekonaĵon
de nia tero ni donos al la Levidoj, por ke ili, la
Levidoj, havu dekonaĵon en ĉiuj urboj, kie ni
prilaboras la teron. 38 Kaj la pastro, la Aaronido,
estos kun la Levidoj, kiam ili prenos la dekonaĵon;
kaj la Levidoj venigos dekonaĵon el la dekonaĵo
en la domon de nia Dio, en la ĉambrojn de la
provizejo. 39 Ĉar en tiujn ĉambrojn la Izraelidoj
kaj la Levidoj devas liveri la oferdonon el la
greno, mosto, kaj oleo. Tie troviĝas la vazoj de la
sanktejo, la servantaj pastroj, la pordegistoj, kaj la
kantistoj. Kaj ni ne forlasos la domon de nia Dio.

11 La estroj de la popolo loĝis en Jerusalem.
La cetera popolo faris lotadon, por ke unu
parto el dek loĝu en Jerusalem, la sankta urbo, kaj
la ceteraj naŭ partoj en la urboj. 2 Kaj la popolo
benis ĉiujn homojn, kiuj memvole konsentis loĝi
en Jerusalem. 3 Jen estas la ĉefoj de la provinco,
kiuj loĝis en Jerusalem; en la urboj de Judujo loĝis
ĉiu en sia posedaĵo, laŭ siaj urboj, la Izraelidoj,
pastroj, Levidoj, Netinoj, kaj idoj de la servantoj
de Salomono. 4 En Jerusalem loĝis el la idoj de
Jehuda kaj el la idoj de Benjamen: el la idoj de
Jehuda: Ataja, filo de Uzija, filo de Zeĥarja, filo de
Amarja, filo de Ŝefatja, filo de Mahalalel, el la filoj
de Perec; 5 kaj Maaseja, filo de Baruĥ, filo de Kol-
Ĥoze, filo de Ĥazaja, filo de Adaja, filo de Jojarib,
filo de Zeĥarja, filo de la Ŝiloano. 6 La nombro de
ĉiuj idoj de Perec, kiuj loĝis en Jerusalem, estis
kvarcent sesdek ok, homoj batalkapablaj. 7 Kaj jen
estas la idoj de Benjamen: Salu, filo de Meŝulam,
filo de Joed, filo de Pedaja, filo de Kolaja, filo
de Maaseja, filo de Itiel, filo de Jeŝaja; 8 post li
Gabaj, Salaj, naŭcent dudek ok. 9 Kaj Joel, filo de
Ziĥri, estis ilia estro; kaj Jehuda, filo de Hasenua,
estis dua urbestro. 10 El la pastroj: Jedaja, filo
de Jojarib, Jaĥin, 11 Seraja, filo de Ĥilkija, filo
de Meŝulam, filo de Cadok, filo de Merajot, filo
de Aĥitub, estro en la domo de Dio. 12 Kaj iliaj
fratoj, kiuj plenumadis laboron en la domo, estis
en la nombro de okcent dudek du; kaj Adaja, filo
de Jeroĥam, filo de Pelalja, filo de Amci, filo de
Zeĥarja, filo de Paŝĥur, filo de Malkija; 13 kaj liaj
fratoj, ĉefoj de patrodomoj, ducent kvardek du;
kaj Amaŝsaj, filo de Azarel, filo de Aĥzaj, filo de
Meŝilemot, filo de Imer; 14 kaj iliaj fratoj, kuraĝaj
viroj, cent dudek ok. Ilia estro estis Zabdiel, filo
de Hagedolim. 15 Kaj el la Levidoj: Ŝemaja, filo de
Ĥaŝub, filo de Azrikam, filo de Ĥaŝabja, filo de
Buni; 16 kaj Ŝabtaj kaj Jozabad super la eksteraj
aferoj de la domo de Dio, el la ĉefoj de la Levidoj;
17 kaj Matanja, filo de Miĥa, filo de Zabdi, filo de
Asaf, ĉefa komencisto de laŭdkantado ĉe la preĝoj,
kaj Bakbukja, la dua inter siaj fratoj, kaj Abda,
filo de Ŝamua, filo de Galal, filo de Jedutun. 18 La
nombro de ĉiuj Levidoj en la sankta urbo estis
ducent okdek kvar. 19 Kaj la pordegistoj: Akub,
Talmon, kaj iliaj fratoj, gardistoj ĉe la pordegoj,
cent sepdek du. 20 La ceteraj Izraelidoj, pastroj,
kaj Levidoj loĝis en ĉiuj urboj de Judujo, ĉiu en
sia posedaĵo. 21 Kaj la Netinoj loĝis en Ofel; Ciĥa
kaj Giŝpa estis super la Netinoj. 22 Estro de la
Levidoj en Jerusalem estis Uzi, filo de Bani, filo
de Ĥaŝabja, filo de Matanja, filo de Miĥa, el la
idoj de Asaf, kantistoj ĉe la servado en la domo
de Dio. 23 Ĉar pri ili estis ordono de la reĝo, kaj
por la kantistoj estis difinita ĉiutaga salajro. 24
Kaj Petaĥja, filo de Meŝezabel, el la idoj de Zeraĥ,
filo de Jehuda, estis komisiita de la reĝo por ĉiuj
aferoj, koncernantaj la popolon. 25 Kaj en la
vilaĝoj, sur siaj kampoj multaj el la idoj de Jehuda
loĝis en Kirjat-Arba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Dibon
kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Kabceel kaj ĝiaj vilaĝoj, 26
en Jeŝua, en Molada, en Bet-Pelet, 27 en Ĥacar-
Ŝual, en Beer-Ŝeba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 28 en Ciklag,
en Meĥona kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 29 en En-Rimon,

en Corea, en Jarmut, 30 en Zanoaĥ, en Adulam,
kaj iliaj vilaĝoj, en Laĥiŝ kaj sur ĝiaj kampoj, en
Azeka kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj. Ili starigis siajn tendojn
de Beer-Ŝeba ĝis la valo Hinom. 31 Kaj la idoj de
Benjamen loĝis komencante de Geba, en Miĥmaŝ,
en Aja, en Bet-El kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 32 en Anatot,
en Nob, en Ananja, 33 en Ĥacor, en Rama, en
Gitaim, 34 en Ĥadid, en Ceboim, en Nebalat, 35 en
Lod, en Ono, en la Valo de Ĉarpentistoj. 36 Kaj el
la Levidoj parto el Judujo loĝis en la regiono de
Benjamen.

12 Jen estas la pastroj kaj Levidoj, kiuj venis
kun Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj kun Jeŝua:
Ŝeraja, Jeremia, Ezra, 2 Amarja, Maluĥ, Ĥatuŝ, 3
Ŝeĥanja, Reĥum, Meremot, 4 Ido, Ginton, Abija, 5
Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Ŝemaja, Jojarib, Jedaja, 7
Salu, Amok, Ĥilkija, Jedaja. Tio estas la ĉefoj de la
pastroj kaj iliaj fratoj en la tempo de Jeŝua. 8 Kaj
la Levidoj: Jeŝua, Binuj, Kadmiel, Ŝerebja, Jehuda,
Matanja, super la laŭdkantoj, li kaj liaj fratoj;
9 kaj Bakbukja kaj Uni, iliaj fratoj, deĵoris kun
ili. 10 Jeŝua naskigis Jojakimon, Jojakim naskigis
Eljaŝibon, Eljaŝib naskigis Jojadan, 11 Jojada
naskigis Jonatanon, Jonatan naskigis Jaduan. 12
En la tempo de Jojakim estis pastroj ĉefoj de
patrodomoj: de la domo de Seraja: Meraja; de la
domo de Jeremia: Ĥananja; 13 de la domo de Ezra:
Meŝulam; de la domo de Amarja: Jehoĥanan; 14
de la domo de Meliĥu: Jonatan; de la domo de
Ŝebanja: Jozef; 15 de la domo de Ĥarim: Adna; de
la domo de Merajot: Ĥelkaj; 16 de la domo de Ido:
Zeĥarja; de la domo de Ginton: Meŝulam; 17 de la
domo de Abija: Ziĥri; de la domo de Minjamin,
de la domo de Moadja: Piltaj; 18 de la domo de
Bilga: Ŝamua; de la domo de Ŝemaja: Jehonatan;
19 de la domo de Jojarib: Matnaj; de la domo de
Jedaja: Uzi; 20 de la domo de Salaj: Kalaj; de la
domo de Amok: Eber; 21 de la domo de Ĥilkija:
Ĥaŝabja; de la domo de Jedaja: Netanel. 22 El la
Levidoj estis enskribitaj la ĉefoj de patrodomoj en
la tempo de Eljaŝib, Jojada, Joĥanan, kaj Jadua;
la pastroj dum la reĝado de Dario la Persa. 23
La Levidoj, ĉefoj de patrodomoj, estis enskribitaj
en la libron de kroniko ĝis la tempo de Joĥanan,
filo de Eljaŝib. 24 La ĉefoj de la Levidoj: Ĥaŝabja,
Ŝerebja, Jeŝua, filo de Kadmiel, kaj iliaj fratoj apud
ili estis destinitaj por la laŭdkantoj, laŭ la aranĝo
de David, la homo de Dio, laŭ deĵorpartoj. 25
Matanja, Bakbukja, Obadja, Meŝulam, Talmon, kaj
Akub estis pordegistoj, kaj deĵoris en la provizejoj
ĉe la pordegoj. 26 Ili estis en la tempo de Jojakim,
filo de Jeŝua, filo de Jocadak, kaj en la tempo de
Neĥemja, la regionestro, kaj de Ezra, la pastro-
skribisto. 27 Ĉe la inaŭguro de la murego de
Jerusalem oni serĉis la Levidojn el ĉiuj iliaj lokoj,
por venigi ilin en Jerusalemon, por fari inaŭguron
kaj ĝojan feston, kun glorhimnoj kaj kantoj, kun
cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj. 28 Kaj kunvenis la
idoj de kantistoj el la regiono ĉirkaŭ Jerusalem
kaj el la vilaĝoj de la Netofaanoj, 29 el Bet-
Gilgal, de la kampoj de Geba kaj Azmavet; ĉar la
kantistoj konstruis al si vilaĝojn en la ĉirkaŭaĵo
de Jerusalem. 30 Kaj purigis sin la pastroj kaj la
Levidoj, kaj ili purigis la popolon, la pordegojn,
kaj la muregon. 31 Tiam mi suprenirigis la estrojn
de Judujo sur la muregon, kaj mi starigis du
grandajn ĥorojn kaj procesiojn. Unu sur la dekstra
flanko de la murego, ĉe la Pordego de Sterko. 32
Kaj post ili iris Hoŝaja, kaj duono de la estroj de
Judujo, 33 kaj Azarja, Ezra, Meŝulam, 34 Jehuda,
Benjamen, Ŝemaja, kaj Jeremia. 35 El la pastridoj
kun trumpetoj: Zeĥarja, filo de Jonatan, filo de
Ŝemaja, filo de Matanja, filo de Miĥaja, filo de
Zakur, filo de Asaf; 36 kaj liaj fratoj: Ŝemaja,
Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel, Jehuda,
Ĥanani, kun muzikaj instrumentoj de David, la
homo de Dio; kaj antaŭ ili estis Ezra, la skribisto.
37 Apud la Pordego de la Fonto, kontraŭ ĝi, ili iris
sur la ŝtupoj de la urbo de David supren sur la
muregon al la domo de David, kaj ĝis la Pordego
de la Akvo oriente. 38 La dua ĥoro iris kontraŭe
de ili, kaj post ĝi iris mi kaj duono de la popolo,
supre sur la murego, de la Turo de la Fornoj ĝis
la Larĝa Murego, 39 al la Pordego de Efraim, al
la Malnova Pordego, al la Pordego de Fiŝoj, al la
turo de Ĥananel, al la turo Mea, ĝis la Pordego de
Ŝafoj; kaj ili haltis ĉe la Pordego de la Malliberejo.
40 Kaj ambaŭ ĥoroj haltis ĉe la domo de Dio,
ankaŭ mi kaj duono de la estroj kun mi, 41 kaj
la pastroj Eljakim, Maaseja, Minjamin, Miĥaja,
Eljoenaj, Zeĥarja, Ĥananja, kun trumpetoj, 42 kaj
Maaseja, Ŝemaja, Eleazar, Uzi, Jehoĥanan, Malkija,
Elam, kaj Ezer. Kaj laŭte kantis la kantistoj; ilia
ĉefo estis Jizraĥja. 43 Kaj oni alportis en tiu
tago grandajn oferojn, kaj oni estis gajaj; ĉar Dio
ĝojigis ilin per granda ĝojo; eĉ la virinoj kaj la
infanoj ĝojis, kaj la gajeco de Jerusalem estis
aŭdata malproksime. 44 Kaj en tiu tago estis
starigitaj homoj por la ĉambroj de provizejo,
por la oferdonoj, la unuaaĵoj, la dekonaĵoj, por
kolekti en tiuj ĉambroj el la kampoj de la urboj la
preskribitajn partojn por la pastroj kaj la Levidoj;
ĉar la Judoj ĝojis pri la pastroj kaj Levidoj, kiuj
staris. 45 Kaj ili observadis la preskribon de sia
Dio kaj la preskribon pri la pureco. Kaj la kantistoj
kaj pordegistoj staris konforme al la preskribo

de David kaj de lia filo Salomono. 46 Ĉar ankaŭ
antaŭe, en la tempo de David kaj Asaf, estis ĉefoj
de kantistoj, kaj glorkantoj kaj dankokantoj al Dio.
47 Ĉiuj Izraelidoj en la tempo de Zerubabel kaj en
la tempo de Neĥemja donadis partojn ĉiutagajn
al la kantistoj kaj pordegistoj; kaj ili konsekradis
partojn por la Levidoj, kaj la Levidoj konsekradis
partojn por la idoj de Aaron.

13 En tiu tago oni legis el la libro de Moseo
antaŭ la oreloj de la popolo; kaj troviĝis,
ke estas skribite en ĝi, ke Amonido kaj Moabido
neniam devas eniri en la komunumon de Dio; 2
ĉar ili ne venis renkonte al la Izraelidoj kun pano
kaj akvo, kaj dungis kontraŭ ili Bileamon, por
malbeni ilin; sed nia Dio ŝanĝis la malbenon en
benon. 3 Kiam ili aŭdis tiun leĝon, ili apartigis de
Izrael ĉiun aligentulon. 4 Antaŭ ĉi tio la pastro
Eljaŝib, administranto de la ĉambroj de la domo
de nia Dio, parenco de Tobija, 5 aranĝis por li
grandan ĉambron, en kiu oni antaŭe deponadis
la farunoferon, olibanon, vazojn, dekonaĵon el
la greno, mosto, kaj oleo, kiuj estis destinitaj
por la Levidoj, kantistoj, kaj pordegistoj, kaj la
oferdonojn por la pastroj. 6 Dum ĉio ĉi tio mi
ne estis en Jerusalem, ĉar en la tridek-dua jaro
de Artaĥŝast, reĝo de Babel, mi iris al la reĝo,
kaj nur post kelka tempo mi forpetis min de la
reĝo. 7 Kiam mi venis en Jerusalemon, mi eksciis
pri la malbono, kiun Eljaŝib faris pro Tobija,
aranĝante por li ĉambron en la kortoj de la domo
de Dio. 8 Tio min forte ĉagrenis, kaj mi elĵetis
ĉiujn domobjektojn de Tobija for el la ĉambro. 9
Kaj mi diris, ke oni purigu la ĉambrojn; kaj mi
revenigis tien la vazojn de la domo de Dio, la
farunoferon kaj la olibanon. 10 Mi ankaŭ eksciis,
ke la partoj de la Levidoj ne estis donataj al ili, ke
la Levidoj kaj kantistoj, kiuj devis fari la servadon,
forkuris ĉiu al sia kampo. 11 Tiam mi faris pro
tio severan riproĉon al la estroj, kaj diris: Kial la
domo de Dio estas forlasita? Kaj mi kunvenigis
ilin kaj starigis ilin sur iliaj lokoj. 12 Kaj ĉiuj Judoj
alportadis dekonaĵon el la greno, el la mosto, kaj el
la oleo por la provizejoj. 13 Kaj mi starigis super la
provizejoj la pastron Ŝelemja, la skribiston Cadok,
el la Levidoj Pedajan, kaj al ili Ĥananon, filon
de Zakur, filo de Matanja; ĉar ili estis opiniataj
fidindaj. Kaj ili havis la devon distribui la partojn
al siaj fratoj. 14 Memoru tion pri mi, ho mia Dio,
kaj ne forviŝu miajn bonajn agojn, kiujn mi faris
koncerne la domon de mia Dio kaj la servadon
al Li. 15 En tiu tempo mi vidis en Judujo, ke oni
tretas vinpremilojn en sabato kaj portas garbojn
kaj ŝarĝas sur azenoj, ankaŭ vinon, vinberojn,
figojn, kaj ĉiaspecan ŝarĝon, kaj veturigas tion
en Jerusalemon en tago sabata. Kaj mi faris al ili
riproĉon en la tago, kiam ili vendis manĝaĵon.
16 Ankaŭ Tiranoj loĝis tie, kaj ili alveturigadis
fiŝojn kaj ĉiaspecajn komercaĵojn, kaj vendadis en
sabato al la loĝantoj de Judujo kaj de Jerusalem.
17 Kaj mi faris mallaŭdon al la eminentuloj de la
Judoj, kaj diris al ili: Kial vi faras tian malbonon
kaj malsanktigas la tagon sabatan? 18 Tiel agis
ja viaj patroj, kaj pro tio nia Dio venigis sur nin
kaj sur ĉi tiun urbon ĉi tiun tutan malfeliĉon!
Kaj vi pligrandigas la koleron kontraŭ Izrael,
malsanktigante la sabaton! 19 Kiam ĉe la pordegoj
de Jerusalem fariĝis krepusko, antaŭ sabato, mi
ordonis ŝlosi la pordojn kaj ne malfermi ilin ĝis
post sabato. Kaj kelkajn el miaj servantoj mi
starigis ĉe la pordegoj, por ke oni ne enportu
ŝarĝon en la tago sabata. 20 Kaj la komercistoj kaj
vendistoj de ĉiaspeca vendeblaĵo noktis ekstere
de Jerusalem unu fojon kaj duan fojon. 21 Kaj mi
faris al ili riproĉon, kaj diris al ili: Kial vi noktas
apud la murego? se vi faros tion duan fojon,
mi metos la manon sur vin. De tiu tempo ili ne
venadis en sabato. 22 Kaj mi diris al la Levidoj, ke
ili sin purigu, kaj venu stari garde ĉe la pordegoj,
por ke oni tenu sankte la tagon sabatan. Ankaŭ
ĉi tion memoru pri mi, ho mia Dio, kaj indulgu
min laŭ Via granda favorkoreco. 23 Ankaŭ en tiu
tempo mi vidis Judojn, kiuj prenis al si edzinojn
Aŝdodaninojn, Amonidinojn, kaj Moabidinojn;
24 kaj iliaj infanoj duone parolis Aŝdode, kaj ne
povosciis paroli Jude, sed nur la lingvon de tiu
aŭ alia popolo. 25 Mi faris al ili severan riproĉon
kaj malbenis ilin, kaj batis kelkajn virojn el ili
kaj ŝiris al ili la harojn, kaj devigis ilin ĵuri per
Dio: Vi ne donos viajn filinojn al iliaj filoj kaj ne
prenos iliajn filinojn por viaj filoj aŭ por vi mem.
26 Per tio pekis ja Salomono, reĝo de Izrael; inter
la multaj nacioj ne estis reĝo simila al li, kaj li
estis amata de sia Dio, kaj Dio faris lin reĝo super
la tuta Izrael; tamen eĉ lin pekigis la aligentaj
edzinoj. 27 Kaj ĉu pri vi oni povas aŭdi, ke vi faras
ĉi tiun tutan grandan malbonon, pekante kontraŭ
nia Dio kaj prenante aligentajn edzinojn? 28 El
la filoj de Jojada, filo de la ĉefpastro Eljaŝib, unu
estis bofilo de la Ĥoronano Sanbalat. Mi forpelis
lin de mi. 29 Memoru pri ili, ho mia Dio, ke ili
makulis la pastrecon kaj la interligon pastran
kaj Levidan. 30 Tiamaniere mi purigis ilin de ĉio
aligenta, kaj mi restarigis la servoregulojn de la
pastroj kaj Levidoj, de ĉiu en lia ofico, 31 kaj por la

oferliverado de ligno en difinitaj tempoj, kaj por
la unuaaĵoj. Memoru min, ho mia Dio, al bono.

Ester

1 Tio estis en la tempo de Aĥaŝveroŝ, de tiu
Aĥaŝveroŝ, kiu reĝis de Hindujo ĝis Etiopujo,
super cent dudek sep landoj. **2** En tiu tempo,
kiam la reĝo Aĥaŝveroŝ sidis sur sia reĝa trono
en la kastelurbo Ŝuŝan, **3** en la tria jaro de lia
reĝado, li faris festenon por ĉiuj siaj princoj kaj
siaj servantoj, por la potenculoj de Persujo kaj
Medujo, por la landestroj kaj regionestroj, kiuj
estis ĉe li, **4** montrante la grandan riĉecon de sia
regno kaj la majestan belecon de sia grandeco,
dum multe da tagoj, dum cent okdek tagoj. **5**
Kiam finiĝis tiuj tagoj, la reĝo faris por la tuta
popolo, kiu troviĝis en la kastelurbo Ŝuŝan, de la
grandaj ĝis la malgrandaj, festenon septagan sur
la ĝardena korto de la reĝa palaco. **6** Blankaj, ruĝaj,
kaj bluaj ŝtofoj, fiksitaj per bisinaj kaj purpuraj
ŝnuroj, pendis sur arĝentaj ringoj kaj marmoraj
kolonoj. Oraj kaj arĝentaj benkoj staris sur podio
el verda, blanka, flava, kaj nigra marmoro. **7** La
trinkaĵon oni donadis en oraj vazoj kaj en vazoj
ne similaj unuj al la aliaj; kaj da reĝa vino estis
multe, kiel decis al la reĝo. **8** La trinkado estis
en ordo, neniu devigis; ĉar tiel la reĝo ordonis
al ĉiuj administrantoj de sia domo, ke oni agu
laŭ la volo de ĉiu. **9** Ankaŭ la reĝino Vaŝti faris
festenon por la virinoj de la reĝa domo de la reĝo
Aĥaŝveroŝ. **10** En la sepa tago, kiam la koro de la
reĝo gajiĝis de vino, li diris al Mehuman, Bizta,
Ĥarbona, Bigta, Abagta, Zetar, kaj Karkas, la sep
eŭnukoj, kiuj servadis antaŭ la reĝo Aĥaŝveroŝ,
11 ke ili alkonduku la reĝinon Vaŝti al la reĝo
en la reĝina krono, por montri al la popoloj kaj
al la princoj ŝian belecon; ĉar ŝi estis bela. **12**
Sed la reĝino Vaŝti ne volis veni laŭ la ordono,
kiun la reĝo donis per la eŭnukoj. Tiam la reĝo
forte ekkoleris, kaj lia furiozo brulis en li. **13**
Kaj la reĝo diris al la saĝuloj kompetentaj pri
la cirkonstancoj (ĉar la aferoj de la reĝo estis
ordinare farataj post konsiliĝo kun ĉiuj konantoj
de leĝo kaj juro; **14** kaj la plej proksimaj al li estis:
Karŝena, Ŝetar, Admata, Tarŝîŝ, Meres, Marsena,
kaj Memuĥan, la sep princoj Persaj kaj Medaj, kiuj
havis la rajton rigardi la vizaĝon de la reĝo kaj
okupis la unuan lokon en la regno): **15** Kiel oni laŭ
la leĝo devas agi kun la reĝino Vaŝti pro tio, ke
ŝi ne plenumis la ordonon de la reĝo Aĥaŝveroŝ,
donitan per la eŭnukoj? **16** Tiam diris Memuĥan
antaŭ la reĝo kaj la princoj: La reĝino Vaŝti estas
kulpa, ne sole kontraŭ la reĝo, sed kontraŭ ĉiuj
princoj, kaj kontraŭ ĉiuj popoloj, kiuj troviĝas en
ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ; **17** ĉar la ago
de la reĝino fariĝos konata al ĉiuj virinoj tiel, ke
ili malrespektos siajn edzojn, dirante: La reĝo
Aĥaŝveroŝ ordonis venigi al li la reĝinon Vaŝti, kaj
ŝi ne iris. **18** Nun la Persaj kaj Medaj princedzinoj,
kiuj aŭdis pri la ago de la reĝino, parolos tiel
same al ĉiuj princoj de la reĝo; kaj estos sufiĉe
da malhonoro kaj da ĉagreno. **19** Se al la reĝo
plaĉas, oni elirigu ordonon de la reĝo, kaj oni
enskribu ĝin kiel nemalobeeblan leĝon de Persujo
kaj Medujo, ke la reĝino Vaŝti ne venu plu antaŭ
la reĝon Aĥaŝveroŝ; kaj ŝian reĝinecon la reĝo
transdonu al alia virino, kiu estas pli bona ol ŝi.
20 Kiam la ordono, kiun la reĝo faris, estos aŭdita
en lia tuta regno, kiel ajn granda ĝi estas, tiam
ĉiuj virinoj respektos siajn edzojn, de la grandaj
ĝis la malgrandaj. **21** La parolo plaĉis al la reĝo
kaj al la princoj, kaj la reĝo agis konforme al la
parolo de Memuĥan. **22** Kaj li sendis leterojn
en ĉiujn landojn de la reĝo, en ĉiun landon laŭ
ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo,
ke ĉiu viro estu ĉefo en sia domo kaj postulu
paroladon en la lingvo de lia popolo.

2 Post tiu afero, kiam kvietiĝis la kolero de
la reĝo Aĥaŝveroŝ, li rememoris pri Vaŝti,
kaj pri tio, kion ŝi faris kaj kio estis dekretita
pri ŝi. **2** Kaj diris la junuloj de la reĝo, kiuj
servadis al li: Oni serĉu por la reĝo belajn junajn
virgulinojn; **3** kaj la reĝo starigu en ĉiuj landoj
de sia regno oficistojn, kiuj kolektus ĉiujn belajn
junajn virgulinojn en la kastelurbon Ŝuŝan, en la
virinejon, sub la inspektadon de Hegaj, la reĝa
eŭnuko, gardisto de la virinoj, kaj oni donu al
ili iliajn beligaĵojn; **4** kaj la junulino, kiu plaĉos
al la okuloj de la reĝo, fariĝos reĝino anstataŭ
Vaŝti. Kaj la afero plaĉis al la reĝo, kaj li tiel faris.
5 En la kastelurbo Ŝuŝan estis Judo, kies nomo
estis Mordeĥaj, filo de Jair, filo de Ŝimei, filo
de Kiŝ, Benjamenido; **6** kiu estis transloĝigita el
Jerusalem kune kun la transloĝigitoj, kiuj estis
forkondukitaj kun Jeĥonja, reĝo de Judujo, kaj
kiujn transloĝigis Nebukadnecar, reĝo de Babel.
7 Li estis prizorganto de Hadasa, kiu ankaŭ estis
nomata Ester, filino de lia onklo, ĉar ŝi ne havis
patron nek patrinon. La junulino estis belstatura
kaj belvizaĝa. Kiam mortis ŝiaj gepatroj, Mordeĥaj
prenis ŝin al si kiel filinon. **8** Kiam estis aŭdigita
la ordono de la reĝo kaj lia leĝo, kaj kiam oni
kolektis multe da knabinoj en la kastelurbon
Ŝuŝan sub la inspekton de Hegaj, tiam ankaŭ Ester
estis prenita en la reĝan domon sub la inspekton
de Hegaj, la gardisto de la virinoj. **9** La knabino
plaĉis al li kaj akiris lian favoron, kaj li rapide

donis al ŝi ŝiajn beligaĵojn kaj ŝian destinitaĵon,
kaj sep knabinojn elektitajn el la domo de la reĝo;
kaj li transloĝigis ŝin kun ŝiaj knabinoj en la plej
bonan parton de la virinejo. **10** Ester ne diris
pri sia popolo nek pri sia patrujo, ĉar Mordeĥaj
ordonis al ŝi, ke ŝi ne diru. **11** Ĉiutage Mordeĥaj
iradis antaŭ la korto de la virinejo, por sciiĝi pri
la farto de Ester, kaj pri tio, kio okazas al ŝi. **12**
Kiam por ĉiu knabino venis la vico iri al la reĝo
Aĥaŝveroŝ, post kiam dum dek du monatoj estis
farata al ŝi la beligado destinita por la virinoj
(ĉar tiel longe daŭris la tempo de ilia beligado:
ses monatoj per mirha oleo, kaj ses monatoj per
aromaĵoj kaj per aliaj ŝmiraĵoj), **13** tiam la knabino
eniris al la reĝo. Ĉion, kion ŝi diris, oni donis al
ŝi, por ke ŝi iru kun tio el la virinejo en la reĝan
domon. **14** Vespere ŝi eniris, kaj matene ŝi revenis
en la virinejon duan, sub la inspekton de Ŝaaŝgaz,
reĝa eŭnuko, gardisto de la kromvirinoj; ŝi jam ne
plu iris al la reĝo, krom en la okazo, se la reĝo
ŝin deziris kaj se ŝi estis vokita laŭnome. **15** Kiam
por Ester, filino de Abiĥail, onklo de Mordeĥaj,
kiu prenis ŝin al si kiel filinon, venis la vico iri al
la reĝo, ŝi nenion petis, krom nur tio, kion diris
Hegaj, la reĝa eŭnuko, gardisto de la virinoj. Kaj
Ester akiris la favoron de ĉiuj, kiuj ŝin vidis. **16**
Ester estis prenita al la reĝo Aĥaŝveroŝ en lian
reĝan domon en la deka monato, tio estas en la
monato Tebet, en la sepa jaro de lia reĝado. **17**
Kaj la reĝo ekamis Esteron pli ol ĉiujn edzinojn,
kaj ŝi akiris ĉe li simpation kaj favoron pli ol
ĉiuj virgulinoj; kaj li metis reĝan kronon sur ŝian
kapon kaj faris ŝin reĝino anstataŭ Vaŝti. **18** Kaj la
reĝo faris grandan festenon por ĉiuj siaj princoj
kaj servantoj, festenon je la honoro de Ester; kaj
li donis ripozon al la landoj kaj disdonis reĝajn
donacojn. **19** Kaj kiam oni la duan fojon kolektis
junulinojn, Mordeĥaj sidis ĉe la pordego de la
reĝo. **20** Ester ankoraŭ ne diris pri sia patrujo kaj
pri sia popolo, kiel ordonis al ŝi Mordeĥaj; kaj la
dirojn de Mordeĥaj Ester plenumadis tiel same,
kiel tiam, kiam ŝi estis sub lia prizorgado. **21** En tiu
tempo, kiam Mordeĥaj sidadis ĉe la pordego de la
reĝo, ekkoleris Bigtan kaj Tereŝ, du korteganoj de
la reĝo el la sojlogardistoj, kaj ili intencis meti
manon sur la reĝon Aĥaŝveroŝ. **22** Pri tio eksciis
Mordeĥaj, kaj li diris al la reĝino Ester, kaj Ester
diris tion al la reĝo en la nomo de Mordeĥaj. **23**
La afero estis esplorita kaj trovita vera, kaj oni
pendigis ambaŭ sur arbo. Kaj tio estis enskribita
en la kronikon ĉe la reĝo.

3 Post tiuj okazintaĵoj la reĝo Aĥaŝveroŝ
eminentigis Hamanon, filon de Hamedata, la
Agagidon, altigis lin kaj starigis lian seĝon super
ĉiuj princoj, kiuj estis ĉe li. **2** Kaj ĉiuj servantoj de
la reĝo, kiuj estis ĉe la pordego de la reĝo, klinadis
sin kaj ĵetadis sin vizaĝaltere antaŭ Haman, ĉar tiel
ordonis pri li la reĝo. Sed Mordeĥaj sin ne klinadis
kaj ne ĵetadis sin vizaĝaltere. **3** La servantoj de la
reĝo, kiuj estis ĉe la pordego de la reĝo, diris al
Mordeĥaj: Kial vi malobeas la ordonon de la reĝo?
4 Ĉar ili diradis tion al li ĉiutage kaj li ne obeis
ilin, tial ili raportis tion al Haman, por vidi, ĉu la
vortoj de Mordeĥaj konservos sian forton; ĉar li
diris al ili, ke li estas Judo. **5** Kiam Haman vidis, ke
Mordeĥaj ne klinas sin kaj ne ĵetas sin vizaĝaltere
antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de kolero. **6** Sed li
trovis nesufiĉa meti la manon sur Mordeĥajon;
ĉar oni diris al li, el kiu popolo Mordeĥaj estas,
tial Haman ekintencis ekstermi ĉiujn Judojn, kiuj
estis en la tuta regno de Aĥaŝveroŝ, la popolon de
Mordeĥaj. **7** En la unua monato, tio estas en la
monato Nisan, en la dek-dua jaro de la reĝado
de Aĥaŝveroŝ, oni ĵetadis pur'on, tio estas loton,
antaŭ Haman, de tago al tago kaj de monato al
monato, ĝis la dek-dua, tio estas ĝis la monato
Adar. **8** Kaj Haman diris al la reĝo Aĥaŝveroŝ:
Ekzistas unu popolo, disĵetita kaj dissemita inter la
popoloj en ĉiuj landoj de via regno; iliaj leĝoj estas
malsimilaj al la leĝoj de ĉiuj popoloj, kaj la leĝojn
de la reĝo ili ne plenumas; ne decas al la reĝo tiel
restigi ilin. **9** Se al la reĝo plaĉas, oni preskribu
ekstermi ilin; tiam dek mil kikarojn da arĝento mi
pesos en la manojn de la oficistoj, por enporti
en la kason de la reĝo. **10** Tiam la reĝo deprenis
sian ringon de sia mano, kaj donis ĝin al Haman,
filo de Hamedata, la Agagido, malamiko de la
Judoj. **11** Kaj la reĝo diris al Haman: La arĝento
estas transdonata al vi, kaj ankaŭ la popolo, por
fari al ĝi tion, kio plaĉas al vi. **12** Kaj oni vokis
la skribistojn de la reĝo en la unua monato, en
ĝia dek-tria tago, kaj oni skribis konforme al ĉiuj
ordonoj de Haman al la satrapoj de la reĝo, kaj al
la regionestroj, kiuj estis super ĉiu regiono, kaj al
la princoj de ĉiu popolo, en ĉiun landon laŭ ĝia
skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo; en
la nomo de la reĝo Aĥaŝveroŝ tio estis skribita
kaj sigelita per la ringo de la reĝo. **13** Kaj oni
sendis per kurieroj leterojn en ĉiujn landojn de la
reĝo, ke oni ekstermu, mortigu, kaj pereigu ĉiujn
Judojn, de junulo ĝis maljunulo, la infanojn kaj la
virinojn, en unu tago, en la dek-tria tago de la
dek-dua monato, tio estas de la monato Adar, kaj
ilian havaĵon oni disrabu. **14** Kopio de la letero
estis transdonota kiel leĝo en ĉiun landon kaj
proklamota al ĉiuj popoloj, por ke ili estu pretaj al

tiu tago. 15 La kurieroj eliris rapide kun la ordono
de la reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo
Ŝuŝan. La reĝo kaj Haman sidiĝis, por drinki, sed
la urbo Ŝuŝan estis konsternita.

4 Kiam Mordeĥaj eksciis ĉion, kio fariĝis, tiam
Mordeĥaj disŝiris siajn vestojn, metis sur sin
sakaĵon kaj cindron, eliris en la mezon de la urbo,
kaj kriis per laŭta kaj maldolĉa voĉo. 2 Kaj li
venis ĝis antaŭ la pordego de la reĝo, ĉar estis
malpermesite eniri en sakaĵo en la pordegon de
la reĝo. 3 Kaj en ĉiu lando, sur ĉiu loko, kien
venis la ordono de la reĝo kaj lia dekreto, estis
granda malĝojo ĉe la Judoj, fastado, plorado, kaj
ĝemado; kaj multaj kuŝis en sakaĵo kaj cindro. 4
Kaj venis la servistinoj de Ester kaj ŝiaj eŭnukoj,
kaj rakontis al ŝi. Kaj la reĝino forte konsterniĝis.
Kaj ŝi sendis vestojn, por vesti Mordeĥajon kaj
depreni de li la sakaĵon; sed li ne akceptis. 5 Kaj
Ester alvokis Hataĥon, unu el la eŭnukoj de la
reĝo, kiun ĉi tiu destinis por servado al ŝi, kaj ŝi
sendis lin al Mordeĥaj, por ekscii, kio kaj pro kio
tio estas. 6 Hataĥ eliris al Mordeĥaj sur la urban
placon, kiu estis antaŭ la pordego de la reĝo. 7
Kaj Mordeĥaj rakontis al li ĉion, kio okazis al li,
kaj pri la difinita sumo da mono, kiun Haman
promesis doni pese en la kason de la reĝo pro
la Judoj, por ekstermi ilin. 8 Kaj kopion de la
letera ordono, kiu estis donita en Ŝuŝan, por ilin
ekstermi, li donis al li, por montri al Ester kaj
sciigi al ŝi, ordonante al ŝi iri al la reĝo, por petegi
lin pri ŝia popolo. 9 Hataĥ venis kaj transdonis al
Ester la vortojn de Mordeĥaj. 10 Kaj Ester diris al
Hataĥ, ordonante, ke li diru al Mordeĥaj: 11 Ĉiuj
servantoj de la reĝo kaj la popolo en la landoj de
la reĝo scias, ke por ĉiu viro aŭ virino, kiu eniris
al la reĝo en la internan korton ne vokite, ekzistas
nur unu leĝo, nome la morto, krom nur en la
okazo, se la reĝo etendas al li sian oran sceptron
— tiam li restas vivanta; kaj mi ne estas vokita
iri al la reĝo jam de tridek tagoj. 12 Kiam oni
raportis al Mordeĥaj la vortojn de Ester, 13 tiam
Mordeĥaj sendis respondon al Ester: Ne pensu en
via animo, ke en la reĝa domo vi saviĝos sola el
ĉiuj Judoj. 14 Se vi silentos en ĉi tiu tempo, tiam
liberigo kaj savo venos al la Judoj de alia loko; sed
vi kaj la domo de via patro pereos. Kaj kiu scias,
ĉu ne por tia tempo vi atingis reĝinecon? 15 Tiam
Ester diris, ke oni respondu al Mordeĥaj: 16 Iru,
kunvenigu ĉiujn Judojn, kiuj troviĝas en Ŝuŝan,
fastu por mi, ne manĝu kaj ne trinku dum tri
tagoj, tage kaj nokte; ankaŭ mi kaj miaj servistinoj
fastos tiel same; poste mi iros al la reĝo, kvankam
tio estas kontraŭleĝa; kaj se mi pereos, mi pereu.
17 Kaj Mordeĥaj iris, kaj faris ĉion, kion komisiis
al li Ester.

5 En la tria tago Ester vestis sin reĝe, kaj stariĝis
sur la interna korto de la reĝa domo, kontraŭ
la domo de la reĝo. La reĝo sidis sur sia reĝa trono
en la reĝa domo, kontraŭ la enirejo de la domo. 2
Kiam la reĝo ekvidis la reĝinon Ester, starantan
sur la korto, ŝi trovis favoron en liaj okuloj, kaj la
reĝo etendis al Ester la oran sceptron, kiu estis en
lia mano; tiam Ester aliris, kaj ektuŝis la pinton
de la sceptro. 3 Kaj la reĝo diris al ŝi: Kio estas
al vi, ho reĝino Ester, kaj kia estas via peto? se
tio estas eĉ duono de la regno, ĝi estos donita al
vi. 4 Kaj Ester respondis: Se al la reĝo plaĉas, la
reĝo kune kun Haman venu hodiaŭ al la festeno,
kiun mi faris por li. 5 Tiam la reĝo diris: Venigu
plej rapide Hamanon, por plenumi tion, kion diris
Ester. Kaj la reĝo kaj Haman venis al la festeno,
kiun faris Ester. 6 Kaj la reĝo diris al Ester dum la
trinkado de vino: Kion vi petas? tio estos donita al
vi; kaj kia estas via deziro? ĝis duono de la regno
ĝi estos plenumita. 7 Ester respondis kaj diris: Jen
estas mia peto kaj deziro: 8 se mi akiris favoron
en la okuloj de la reĝo, kaj se al la reĝo plaĉas
plenumi mian peton kaj fari mian deziron, la
reĝo kun Haman venu al la festeno, kiun mi faros
por ili; kaj morgaŭ mi faros, kion la reĝo diris.
9 Haman eliris en tiu tago, gaja kaj bonhumora.
Sed kiam Haman ekvidis Mordeĥajon ĉe la reĝa
pordego, kaj tiu ne leviĝis kaj ne moviĝis antaŭ li,
tiam Haman pleniĝis de kolero kontraŭ Mordeĥaj.
10 Tamen Haman detenis sin, kaj iris hejmen. Kaj
li sendis, kaj venigis al si siajn amikojn kaj sian
edzinon Zereŝ. 11 Kaj Haman rakontis al ili pri sia
granda riĉeco, pri la multo de siaj filoj, kaj pri ĉio,
per kio la reĝo lin altigis kaj starigis lin super la
princoj kaj servantoj de la reĝo. 12 Kaj Haman
diris: Eĉ la reĝino Ester invitis kun la reĝo al la
festeno, kiun ŝi faris, neniun krom mi; ankaŭ por
morgaŭ mi estas invitita al ŝi kun la reĝo. 13 Sed
ĉio ĉi tio ne kontentigas min tiel longe, kiel mi
vidas, ke la Judo Mordeĥaj sidas ĉe la pordego de
la reĝo. 14 Tiam diris al li lia edzino Zereŝ kaj ĉiuj
liaj amikoj: Oni pretigu arbon, havantan la alton
de kvindek ulnoj, kaj matene diru al la reĝo, ke
oni pendigu sur ĝi Mordeĥajon; kaj poste iru gaje
kun la reĝo al la festeno. Tio plaĉis al Haman, kaj
li pretigis la arbon.

6 En tiu nokto la reĝo ne povis dormi; kaj li
ordonis alporti la memoraĵan libron de la
kronikoj, kaj oni legis ilin antaŭ la reĝo. 2 Kaj tie
troviĝis skribite, kiel Mordeĥaj raportis pri Bigtan

kaj Tereŝ, la du reĝaj korteganoj el la sojlogardistoj,
kiuj intencis meti manon sur la reĝon Aĥaŝveroŝ.
3 Tiam la reĝo diris: Kian honoron kaj distingon
oni faris pro tio al Mordeĥaj? Kaj la junuloj
servistoj de la reĝo respondis: Nenio estas farita
al li. 4 La reĝo diris: Kiu estas sur la korto? Dume
Haman estis veninta sur la eksteran korton de
la reĝa domo, por diri al la reĝo, ke oni pendigu
Mordeĥajon sur la arbo, kiun li pretigis por li. 5 La
junuloj de la reĝo diris al li: Jen Haman staras sur
la korto. Kaj la reĝo diris: Li eniru. 6 Haman eniris.
Kaj la reĝo diris al li: Kion oni faru al tiu homo,
kiun la reĝo deziras honori? Haman pensis en
sia koro: Al kiu la reĝo povas deziri fari honoron
krom mi? 7 Kaj Haman diris al la reĝo: Se al iu
la reĝo volas fari honoron, 8 oni alportu reĝan
veston, kiun portis sur si la reĝo, kaj ĉevalon,
sur kiu rajdis la reĝo, kiam sur lian kapon estis
metita la reĝa krono; 9 oni donu la veston kaj la
ĉevalon en la manon de unu el la plej eminentaj
reĝaj princoj, ke oni vestu la homon, kiun la reĝo
deziras honori, kaj rajdigu lin sur la ĉevalo sur la
strato de la urbo, kaj oni proklamadu antaŭ li:
Tiele estas farate al la homo, kiun la reĝo volas
honori. 10 Tiam la reĝo diris al Haman: Rapide
prenu la veston kaj la ĉevalon, kiel vi diris, kaj agu
tiel kun la Judo Mordeĥaj, kiu sidas ĉe la pordego
de la reĝo; mankigu nenion el ĉio, kion vi diris. 11
Haman prenis la veston kaj la ĉevalon, kaj vestis
Mordeĥajon, kaj rajdigis lin tra la strato de la
urbo, kaj proklamadis antaŭ li: Tiele estas farate
al la homo, kiun la reĝo volas honori. 12 Poste
Mordeĥaj revenis al la pordego de la reĝo; kaj
Haman rapidis hejmen, malĝoja kaj kun kovrita
kapo. 13 Haman rakontis al sia edzino Zereŝ kaj al
ĉiuj siaj amikoj ĉion, kio okazis al li. Kaj diris al li
liaj saĝuloj kaj lia edzino Zereŝ: Se el la gento de
la Judoj estas Mordeĥaj, antaŭ kiu vi komencis
fali, vi nenion povas fari kontraŭ li, sed vi plue
falos antaŭ li. 14 Dum ili ankoraŭ parolis kun li,
venis la eŭnukoj de la reĝo kaj rapidigis Hamanon
iri al la festeno, kiun pretigis Ester.

7 La reĝo kaj Haman venis, por festeni ĉe la
reĝino Ester. 2 Kaj ankaŭ en la dua tago, dum
la trinkado de vino, la reĝo diris al Ester: Kion
vi petas, ho reĝino Ester? tio estos donita al vi;
kaj kia estas via deziro? ĝis duono de la regno ĝi
estos plenumita. 3 Tiam la reĝino Ester respondis
kaj diris: Se mi trovis favoron en viaj okuloj, ho
reĝo, kaj se al la reĝo plaĉas, tiam mia vivo estu
donacita al mi laŭ mia peto, kaj mia popolo laŭ
mia deziro; 4 ĉar ni estas venditaj, mi kaj mia
popolo, por ekstermo, mortigo, kaj pereigo. Se
ni almenaŭ estus venditaj nur por esti sklavoj
kaj sklavinoj, mi silentus, kvankam la malamiko
ne kompensus la malprofiton de la reĝo. 5 Tiam
la reĝo Aĥaŝveroŝ diris al la reĝino Ester: Kiu li
estas kaj kie li estas, tiu, kiu prenis en sian koron
la kuraĝon agi tiel? 6 Kaj Ester respondis: La
malamanto kaj malamiko estas ĉi tiu malbona
Haman. Kaj Haman ektremis antaŭ la reĝo kaj la
reĝino. 7 La reĝo leviĝis kolere de la vintrinkado,
kaj iris en la ĝardenon de la palaco; sed Haman
restis, por peti pri sia vivo la reĝinon Ester, ĉar li
vidis, ke la reĝo destinis por li malbonan sorton.
8 Kiam la reĝo revenis el la palaca ĝardeno en
la ĉambron de la festeno, Haman estis falinta
sur la litbenkon, sur kiu sidis Ester. Tiam la reĝo
diris: Eĉ perforti la reĝinon li volas ĉe mi en la
domo! La vorto eliris el la buŝo de la reĝo, kaj
oni kovris al Haman la vizaĝon. 9 Ĥarbona, unu
el la eŭnukoj antaŭ la reĝo, diris: Jen eĉ la arbo,
kiun Haman pretigis por Mordeĥaj, kiu parolis
bonon por la reĝo, staras en la domo de Haman; ĝi
havas la alton de kvindek ulnoj. Tiam la reĝo diris:
Pendigu lin sur ĝi. 10 Kaj oni pendigis Hamanon
sur la arbo, kiun li pretigis por Mordeĥaj. Kaj la
kolero de la reĝo kvietiĝis.

8 En tiu tago la reĝo Aĥaŝveroŝ transdonis al la
reĝino Ester la domon de Haman, la malamiko
de la Judoj; kaj Mordeĥaj venis antaŭ la reĝon, ĉar
Ester diris, kio li estas por ŝi. 2 Kaj la reĝo deprenis
sian ringon, kiun li forprenis de Haman, kaj donis
ĝin al Mordeĥaj; kaj Ester starigis Mordeĥajon
super la domo de Haman. 3 Kaj Ester plue parolis
antaŭ la reĝo, kaj ĵetis sin antaŭ liajn piedojn, kaj
ploris kaj petegis lin, ke li neniigu la malbonaĵon
de Haman, la Agagido, kaj lian planon, kiun li
entreprenis kontraŭ la Judoj. 4 La reĝo etendis
al Ester sian oran sceptron, kaj Ester leviĝis kaj
stariĝis antaŭ la reĝo. 5 Kaj ŝi diris: Se al la reĝo
plaĉas, kaj se mi trovis favoron antaŭ li, se la
afero ŝajnas al li ĝusta, kaj se li havas simpation
por mi: tiam estu skribate, ke oni revoku la
leterojn, kiujn elpensis Haman, filo de Hamedata,
la Agagido, kaj kiujn li skribis, por ekstermi la
Judojn, kiuj troviĝas en ĉiuj landoj de la reĝo; 6
ĉar kiel mi povus vidi la malfeliĉon, kiu trafas
mian popolon? kaj kiel mi povus vidi la pereon de
miaj samgentanoj? 7 Tiam la reĝo Aĥaŝveroŝ diris
al la reĝino Ester kaj al la Judo Mordeĥaj: Jen la
domon de Haman mi transdonis al Ester, kaj lin
mem oni pendigis sur arbo, pro tio, ke li metis
sian manon sur la Judojn; 8 skribu do pri la Judoj
en la nomo de la reĝo tion, kio plaĉas al vi, kaj
sigelu per la reĝa ringo; ĉar leteron, skribitan en

la nomo de la reĝo kaj sigelitan per la reĝa ringo,
oni ne povas revoki. 9 Kaj oni vokis la skribistojn
de la reĝo en tiu tempo, en la tria monato, tio
estas en la monato Sivan, en ĝia dudek-tria tago;
kaj oni skribis ĉion tiel, kiel ordonis Mordeĥaj, al
la Judoj, al la satrapoj, al la regionestroj, kaj al
la princoj de la landoj, kiuj estis de Hindujo ĝis
Etiopujo, cent dudek sep landoj, al ĉiu lando laŭ
ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo,
ankaŭ al la Judoj laŭ ilia skribmaniero kaj en
ilia lingvo. 10 Li skribigis en la nomo de la reĝo
Aĥaŝveroŝ, kaj sigelis per la reĝa ringo, kaj sendis
per rajdantaj kurieroj sur bone kurantaj bonrasaj
ĉevaloj leterojn pri tio, 11 ke la reĝo permesas
al la Judoj en ĉiuj urboj kolektiĝi kaj stariĝi, por
defendi sian vivon, ekstermi, mortigi, kaj pereigi
ĉiujn fortulojn de la popolo kaj de la lando, kiuj
atakos ilin, la infanojn, kaj la virinojn, kaj disrabi
ilian havaĵon, 12 en la daŭro de unu tago en ĉiuj
landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, en la dek-tria tago
de la dek-dua monato, tio estas de la monato
Adar; 13 ke oni donu kopion de ĉi tiu ordonletero
kiel leĝon, proklamotan al ĉiuj popoloj, kaj ke la
Judoj estu pretaj por tiu tago, por venĝi al siaj
malamikoj. 14 La kurieroj, rajdantaj sur bonrasaj
ĉevaloj, elrajdis tuj kaj rapide kun la ordono de la
reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo Ŝuŝan.
15 Mordeĥaj eliris de la reĝo en reĝa vesto el blua
kaj blanka ŝtofo, kun granda ora krono, kaj en
mantelo bisina kaj purpura. Kaj la urbo Ŝuŝan
ĝojkriis kaj estis gaja. 16 Ĉe la Judoj estis lumo kaj
ĝojo, gajeco kaj triumfo. 17 Kaj en ĉiu lando kaj
en ĉiu urbo, sur ĉiu loko, kien atingis la ordono
kaj dekreto de la reĝo, estis ĉe la Judoj ĝojo kaj
gajeco, festeno kaj festo. Kaj multaj homoj el la
popoloj de la lando fariĝis Judoj, ĉar falis sur ilin
timo antaŭ la Judoj.

9 En la dek-dua monato, tio estas en la monato
Adar, en ĝia dek-tria tago, kiam venis la
tempo de plenumo de la reĝa ordono kaj dekreto
— en la tago, kiam la malamikoj de la Judoj
esperis superforti ilin — la afero turniĝis, kaj la
Judoj superfortis siajn malamikojn. 2 La Judoj
kolektiĝis en siaj urboj en ĉiuj landoj de la reĝo
Aĥaŝveroŝ, por etendi la manon kontraŭ siajn
malbondezirantojn; kaj neniu povis kontraŭstari
al ili, ĉar timo antaŭ ili falis sur ĉiujn popolojn.
3 Kaj ĉiuj landestroj, satrapoj, regionestroj, kaj
oficistoj de la reĝo favoris la Judojn, ĉar falis sur
ilin timo antaŭ Mordeĥaj. 4 Ĉar Mordeĥaj estis
granda en la domo de la reĝo, kaj la famo pri li iris
tra ĉiuj landoj, ĉar la viro Mordeĥaj fariĝadis ĉiam
pli kaj pli granda. 5 Kaj la Judoj batis ĉiujn siajn
malamikojn, frapante per glavo, mortigante kaj
ekstermante, kaj ili faris al siaj malamikoj, kion ili
volis. 6 En la kastelurbo Ŝuŝan la Judoj mortigis kaj
pereigis kvincent homojn; 7 ankaŭ Parŝandatan,
Dalfonon, Aspatan, 8 Poratan, Adaljan, Aridatan,
9 Parmaŝtan, Arisajon, Aridajon, kaj Vajzatan,
10 la dek filojn de Haman, filo de Hamedata kaj
persekutanto de la Judoj, ili mortigis; sed sur la
havaĵon ili ne metis sian manon. 11 En la sama
tago la nombro de la mortigitoj en la kastelurbo
Ŝuŝan estis raportita al la reĝo. 12 Kaj la reĝo
diris al la reĝino Ester: En la kastelurbo Ŝuŝan
la Judoj mortigis kaj pereigis kvincent homojn
kaj ankaŭ la dek filojn de Haman; kion ili faris
en la ceteraj regionoj de la reĝo? Kion vi petas?
tio estos donita al vi; kion vi ankoraŭ deziras?
tio estos plenumita. 13 Ester respondis: Se al la
reĝo plaĉas, estu permesite al la Judoj en Ŝuŝan
ankaŭ morgaŭ fari tion saman, kion hodiaŭ, kaj la
dek filojn de Haman oni pendigu. 14 Kaj la reĝo
diris, ke oni faru tiel. Kaj estis donita dekreto
pri tio en Ŝuŝan, kaj la dek filojn de Haman oni
pendigis. 15 La Judoj, kiuj estis en Ŝuŝan, kolektiĝis
ankaŭ en la dek-kvara tago de la monato Adar,
kaj mortigis en Ŝuŝan tricent homojn; sed sur
la havaĵon ili ne metis sian manon. 16 Ankaŭ la
ceteraj Judoj, kiuj estis en la landoj de la reĝo,
kolektiĝis kaj stariĝis, por defendi sian vivon kaj
por akiri trankvilecon antaŭ siaj malamikoj, kaj ili
mortigis el siaj malamikoj sepdek kvin mil, sed sur
la havaĵon ili ne metis sian manon. 17 Tio estis en
la dek-tria tago de la monato Adar. Kaj en ĝia dek-
kvara tago estis ripozo, kaj oni faris ĝin tago de
festeno kaj de gajeco. 18 Sed la Judoj, kiuj estis en
Ŝuŝan, kolektiĝis en la dek-tria kaj en la dek-kvara
tagoj; ripozo estis en la dek-kvina tago, kaj ili faris
ĝin tago de festeno kaj de gajeco. 19 Tial la Judoj,
kiuj loĝas en loĝlokoj kaj urboj ne fortikigitaj,
faras la dek-kvaran tagon de la monato Adar tago
de ĝojo kaj de festeno, festotago, kaj ili sendas
donacojn unuj al aliaj. 20 Mordeĥaj priskribis ĉiujn
tiujn okazintaĵojn, kaj sendis leterojn al ĉiuj Judoj,
kiuj estis en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, la
proksimaj kaj la malproksimaj, 21 ke ili akceptu
por si, ke ili festados ĉiujare la dek-kvaran tagon
de la monato Adar kaj ĝian dek-kvinan tagon, 22
kiel tagojn, en kiuj la Judoj ricevis trankvilecon
kontraŭ siaj malamikoj, kaj kiel monaton, kiu
turnis por ili malĝojon en ĝojon, funebron en
feston; ke ili faradu ilin tagoj de festeno kaj de
gajeco, de sendado de donacoj unuj al aliaj kaj de
donacado al malriĉuloj. 23 Kaj la Judoj akceptis
tion, kion ili jam mem komencis fari kaj pri kio

skribis al ili Mordeĥaj. **24** Ĉar Haman, filo de
Hamedata, la Agagido, kaj malamiko de ĉiuj Judoj,
intencis pereigi la Judojn kaj ĵetis pur'on, tio estas
loton, por ekstermi kaj pereigi ilin; **25** sed kiam
ŝi venis antaŭ la reĝon, ĉi tiu ordonis skribe, ke
lia malbona entrepreno, kiun li preparis por la
Judoj, turniĝu sur lian kapon; kaj ke oni pendigu
lin kaj liajn filojn sur arbo. **26** Pro tio oni donis
al tiuj tagoj la nomon Purim, laŭ la vorto pur.
Tial, konforme al ĉiuj vortoj de tiu letero, kaj
al tio, kion ili mem vidis koncerne tion kaj kio
trafis ilin, **27** la Judoj decidis kaj akceptis por si,
por sia idaro, kaj por ĉiuj, kiuj aliĝos al ili, ke ili
nepre festados tiujn du tagojn laŭ la preskribo kaj
en la difinita tempo ĉiujare. **28** Tiuj tagoj devas
esti memorataj kaj festataj en ĉiuj generacioj,
en ĉiu familio, en ĉiu lando, kaj en ĉiu urbo; kaj
tiuj tagoj de Purim ne devas esti forigitaj ĉe la
Judoj, kaj la memoro pri ili ne devas malaperi
inter ilia idaro. **29** Kaj la reĝino Ester, filino de
Abiĥail, kaj la Judo Mordeĥaj skribis kun plena
insisto, ke oni plenumu tiun duan leteron pri
Purim. **30** Kaj ili sendis leterojn al ĉiuj Judoj en la
cent dudek sep landojn de la regno de Aĥaŝveroŝ,
kun vortoj de paco kaj de vero, **31** ke ili festadu
tiujn tagojn de Purim en ilia tempo, kiel decidis
pri ili la Judo Mordeĥaj kaj la reĝino Ester, kaj kiel
ili mem akceptis por si kaj por sia idaro koncerne
la fastadon kaj preĝadon. **32** Kaj laŭ la ordono de
Ester oni konfirmis tiun historion de Purim kaj
enskribis en libron.

10 La reĝo Aĥaŝveroŝ metis sub tributon la teron
kaj la insulojn de la maro. **2** La tuta historio
pri lia forto kaj lia potenco, kaj la detaloj pri la
grandeco de Mordeĥaj, kiun la reĝo grandigis,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Medujo kaj Persujo. **3** Ĉar la Judo Mordeĥaj
estis la dua post la reĝo Aĥaŝveroŝ, granda inter
la Judoj kaj amata inter la multo de siaj fratoj,
zorganta pri la bono de sia popolo kaj donanta
pacon al sia tuta idaro.

Ijob

1 Estis iu homo en la lando Uc, lia nomo estis
Ijob. Tiu homo estis honesta, justa, diotima, kaj
li evitadis malbonon. **2** Al li naskiĝis sep filoj kaj
tri filinoj. **3** Lia brutaro konsistis el sep mil ŝafoj,
tri mil kameloj, kvincent paroj da bovoj, kvincent
azeninoj, kaj li havis tre multe da servistoj; kaj tiu
homo estis pli eminenta, ol ĉiuj filoj de la oriento.
4 Liaj filoj havis la kutimon faradi festenon en la
domo de ĉiu el ili, ĉiu en sia tago; kaj ili invitadis
siajn tri fratinojn, por manĝi kaj trinki kun ili.
5 Kaj ĉiufoje, kiam la rondo de la festenaj tagoj
estis finita, Ijob sendis, por sanktigi ilin, kaj li
leviĝis frue matene kaj alportis bruloferojn laŭ la
nombro de ili ĉiuj; ĉar, diris Ijob: Eble miaj filoj
pekis kaj blasfemis Dion en sia koro. Tiel agadis
Ijob ĉiam. **6** Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis,
por stariĝi antaŭ la Eternulo, venis inter ili ankaŭ
Satano. **7** Kaj la Eternulo diris al Satano: De kie vi
venas? Kaj Satano respondis al la Eternulo, kaj
diris: Mi vagadis sur la tero kaj rondiradis sur
ĝi. **8** Kaj la Eternulo diris al Satano: Ĉu vi atentis
Mian servanton Ijob? ne ekzistas ja sur la tero
homo simila al li, tiel honesta, justa, diotima, kaj
evitanta malbonon. **9** Kaj Satano respondis al la
Eternulo, kaj diris: Ĉu vane Ijob timas Dion? **10** Vi
ŝirmis ja ĉiuflanke lin kaj lian domon, kaj ĉion, kio
apartenas al li; la farojn de liaj manoj Vi benis, kaj
liaj brutaroj disvastiĝis sur la tero. **11** Sed etendu
nur Vian manon, kaj ektuŝu ĉion, kion li havas; Vi
vidos, ĉu li ne blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo. **12**
Tiam la Eternulo diris al Satano: Jen ĉio, kion li
havas, estas transdonata en vian manon; nur sur
lin mem ne etendu vian manon. Kaj Satano foriris
de antaŭ la Eternulo. **13** Unu tagon, kiam liaj
filoj kaj liaj filinoj estis manĝantaj kaj trinkantaj
vinon en la domo de ilia unuenaskita frato, **14**
venis sendito al Ijob, kaj diris: Dum la bovoj estis
plugantaj kaj la azeninoj estis paŝtiĝantaj apud
ili, **15** superfalis ilin la Ŝebaanoj, kaj forprenis
ilin; kaj la servistojn ili mortigis per glavo; saviĝis
nur mi sola, por raporti al vi. **16** Kiam ankoraŭ
tiu parolis, venis alia, kaj diris: Fajro de Dio falis
el la ĉielo, bruligis la ŝafojn kaj la servistojn, kaj
ekstermis ilin; saviĝis nur mi sola, por raporti
al vi. **17** Kiam tiu ankoraŭ parolis, venis alia, kaj
diris: La Ĥaldeoj aranĝis tri taĉmentojn, atakis la
kamelojn kaj forprenis ilin, kaj la servistojn ili
mortigis per glavo; saviĝis nur mi sola, por raporti
al vi. **18** Dum tiu ankoraŭ parolis, venis alia, kaj
diris: Viaj filoj kaj viaj filinoj estis manĝantaj kaj
trinkantaj vinon en la domo de ilia unuenaskita
frato; **19** kaj jen granda vento leviĝis de la flanko
de la dezerto, puŝis la kvar angulojn de la domo,
kaj ĉi tiu falis sur la junulojn, kaj ili mortis; saviĝis
nur mi sola, por raporti al vi. **20** Tiam Ijob leviĝis,
disŝiris sian veston, pritondis sian kapon, ĵetis sin
sur la teron, kaj adorkliniĝis; **21** kaj li diris: Nuda
mi eliris el la ventro de mia patrino, kaj nuda mi
revenos tien; la Eternulo donis, kaj la Eternulo
prenis; la nomo de la Eternulo estu benata. **22**
Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne pekis, kaj ne eldiris
blasfemon kontraŭ Dio.

2 Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis, por stariĝi
antaŭ la Eternulo, venis ankaŭ Satano inter ili,
por stariĝi antaŭ la Eternulo. **2** Kaj la Eternulo diris
al Satano: De kie vi venas? Kaj Satano respondis
al la Eternulo, kaj diris: Mi vagadis sur la tero kaj
rondiradis sur ĝi. **3** Kaj la Eternulo diris al Satano:
Ĉu vi atentis Mian servanton Ijob? ne ekzistas
sur la tero homo simila al li, tiel honesta, justa,
diotima, kaj evitanta malbonon; kaj li ĝis nun
ankoraŭ estas firma en sia virteco, kvankam vi
ekscitis Min kontraŭ li, por pereigi lin senkulpe. **4**
Tiam Satano respondis al la Eternulo, kaj diris:
Haŭto pro haŭto; kaj ĉion, kion homo posedas, li
fordonus pro sia vivo. **5** Sed etendu Vian manon,
kaj tuŝu liajn ostojn kaj lian karnon; tiam Vi
vidos, ke li blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo. **6** La
Eternulo diris al Satano: Jen li estas transdonata
en vian manon; nur lian vivon konservu. **7** Satano
foriris de antaŭ la vizaĝo de la Eternulo, kaj frapis
Ijobon per turmentaj abscesoj de la plando de
lia piedo ĝis lia verto. **8** Li prenis potpecon, por
skrapadi sin per ĝi, sidante meze de cindro. **9**
Kaj lia edzino diris al li: Vi ĉiam ankoraŭ estas
firma en via virteco! blasfemu Dion, kaj mortu. **10**
Sed li diris al ŝi: Vi parolas tiel, kiel parolas iu el
la malsaĝulinoj; ĉu bonon ni akceptu de Dio, kaj
malbonon ni ne akceptu? Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob
ne pekis per siaj lipoj. **11** Kiam la tri amikoj de
Ijob aŭdis pri tiu tuta malfeliĉo, kiu trafis lin, ili
iris ĉiu de sia loko, Elifaz, la Temanano, Bildad, la
Ŝuĥano, kaj Cofar, la Naamano, kaj kunvenis kune,
por iri plori kun li kaj konsoli lin. **12** Kiam ili levis
siajn okulojn de malproksime, ili ne rekonis lin;
kaj ili levis sian voĉon kaj ekploris; kaj ĉiu el ili
disŝiris sian veston, kaj ĵetis teron sur sian kapon,
turnante sin al la ĉielo. **13** Kaj ili sidis kun li sur la
tero dum sep tagoj kaj sep noktoj, kaj ne parolis
al li eĉ unu vorton; ĉar ili vidis, ke la suferado
estas tre granda.

3 Poste Ijob malfermis sian buŝon, kaj malbenis
sian tagon. **2** Kaj Ijob ekparolis, kaj diris: **3**

Pereu la tago, en kiu mi naskiĝis, Kaj la nokto, kiu
diris: Embriiĝis homo. 4 Tiu tago estu malluma;
Dio de supre ne rigardu ĝin, Neniu lumo ekbrilu
super ĝi. 5 Mallumo kaj tomba ombro ekposedu
ĝin; Nubo ĝin kovru; Eklipsoj de tago faru ĝin
terura. 6 Tiun nokton prenu mallumego; Ĝi ne
alkalkuliĝu al la tagoj de la jaro, Ĝi ne eniru en
la kalkulon de la monatoj. 7 Ho, tiu nokto estu
soleca; Neniu ĝojkrio aŭdiĝu en ĝi. 8 Malbenu ĝin
la malbenantoj de la tago, Tiuj, kiuj estas pretaj
eksciti levjatanon. 9 Mallumiĝu la steloj de ĝia
krepusko; Ĝi atendu lumon, kaj ĉi tiu ne aperu; Kaj
la palpebrojn de matenruĝo ĝi ne ekvidu; 10 Pro
tio, ke ĝi ne fermis la pordon de la utero de mia
patrino Kaj ne kaŝis per tio la malfeliĉon antaŭ
miaj okuloj. 11 Kial mi ne mortis tuj el la utero,
Ne senviviĝis post la eliro el la ventro? 12 Kial
akceptis min la genuoj? Por kio estis la mamoj,
ke mi suĉu? 13 Mi nun kuŝus kaj estus trankvila;
Mi dormus kaj havus ripozon, 14 Kune kun la
reĝoj kaj la konsilistoj sur la tero, Kiuj konstruas
al si izolejojn, 15 Aŭ kun la potenculoj, kiuj havas
oron, Kiuj plenigas siajn domojn per arĝento; 16
Aŭ kiel abortitaĵo kaŝita mi ne ekzistus, Simile al
la infanoj, kiuj ne vidis lumon. 17 Tie la malpiuloj
ĉesas tumulti; Kaj tie ripozas tiuj, kies fortoj
konsumiĝis. 18 Tie la malliberuloj kune havas
ripozon; Ili ne aŭdas la voĉon de premanto. 19
Malgranduloj kaj granduloj, tie ili estas; Kaj sklavo
estas libera de sia sinjoro. 20 Por kio al suferanto
estas donita la lumo, Kaj la vivo al tiuj, kiuj havas
maldolĉan animon, 21 Kiuj atendas la morton,
kaj ĝi ne aperas, Kiuj elfosus ĝin pli volonte ol
trezorojn, 22 Kiuj ekĝojus kaj estus ravitaj, Se ili
trovus tombon? 23 Al la homo, kies vojo estas
kaŝita, Kaj antaŭ kiu Dio starigis barilon? 24
Antaŭ ol mi ekmanĝas panon, mi devas ĝemi,
Kaj mia plorkriado verŝiĝas kiel akvo; 25 Ĉar
teruraĵo, kiun mi timis, trafis min, Kaj tio, pri kio
mi estis maltrankvila, venis al mi. 26 Mi ne havas
trankvilon, mi ne havas kvieton, mi ne havas
ripozon; Trafis min kolero.

4 Kaj ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris: 2
Se oni provos diri al vi vorton, tio eble estos
por vi turmenta? Sed kiu povas deteni sin de
parolado? 3 Jen vi multajn instruis, Kaj manojn
senfortiĝintajn vi refortigis; 4 Falantojn restarigis
viaj vortoj, Kaj fleksiĝantajn genuojn vi fortigis; 5
Kaj nun, kiam tio trafis vin, vi perdis la forton; Ĝi
ektuŝis vin, kaj vi ektimis. 6 Ĉu ne via timo antaŭ
Dio estas via konsolo? Ĉu la virteco de viaj vojoj
ne estas via espero? 7 Rememoru do, ĉu pereis
iu senkulpa? Kaj kie virtuloj estis ekstermitaj?
8 Kiel mi vidis, tiuj, kiuj plugis pekojn kaj semis
malbonagojn, Tiuj ilin rikoltas; 9 De la ekblovo de
Dio ili pereas, Kaj de la ekspiro de Lia kolero ili
malaperas. 10 La kriado de leono kaj la voĉo de
leopardo silentiĝis, Kaj la dentoj de junaj leonoj
rompiĝis; 11 Leono pereis pro manko de manĝaĵo,
Kaj idoj de leonino diskuris. 12 Kaj al mi kaŝe
alvenis vorto, Kaj mia orelo kaptis parteton de
ĝi. 13 Dum meditado pri la vizioj de la nokto,
Kiam profunda dormo falas sur la homojn, 14
Atakis min teruro kaj tremo, Kaj ĉiuj miaj ostoj
eksentis timon. 15 Kaj spirito traflugis antaŭ mi,
Kaj la haroj sur mia korpo rigidiĝis. 16 Staris
bildo antaŭ miaj okuloj, sed mi ne povis rekoni
ĝian aspekton; Estis silento, kaj mi ekaŭdis voĉon,
dirantan: 17 Ĉu homo estas pli justa ol Dio? Ĉu
viro estas pli pura ol lia Kreinto? 18 Vidu, al Siaj
servantoj Li ne konfidas, Kaj Siajn anĝelojn Li
trovas mallaŭdindaj: 19 Des pli koncerne tiujn,
Kiuj loĝas en argilaj dometoj, Fonditaj sur tero,
Kaj kiujn formanĝas vermoj. 20 De la mateno
ĝis la vespero ili disfalas, Pereas por ĉiam, kaj
neniu tion atentas. 21 La fadeno de ilia vivo estas
distranĉita; Ili mortas, kaj ne en saĝeco.

5 Voku do! ĉu iu respondos al vi? Kaj al kiu
el la sanktuloj vi vin turnos? 2 Malsaĝulon
mortigas la kolero, Kaj sensenculon pereigas
la incitiĝemeco. 3 Mi vidis malsaĝulon, kiu
enradikiĝis, Kaj mi malbenis subite lian loĝejon. 4
Malproksimaj de savo estos liaj filoj; Oni disbatos
ilin ĉe la pordego, Kaj neniu ilin savos. 5 Lian
rikoltaĵon formanĝos malsatulo, El inter la dornoj
li ĝin prenos, Kaj soifantoj englutos lian havaĵon.
6 Ne el la polvo eliras malpiaĵo, Kaj ne el la tero
elkreskas malbonago. 7 Sed homo naskiĝas por
suferoj, Kiel birdoj por flugado supren. 8 Sed
mi min turnus al Dio, Kaj al Li mi transdonus
mian aferon; 9 Al Tiu, kiu faras grandaĵojn, kiujn
neniu povas esplori, Mirindaĵojn, kiujn neniu
povas kalkuli; 10 Kiu donas pluvon sur la teron
Kaj sendas akvon sur la kampojn, 11 Por starigi
malaltulojn alte, Ke la afliktitoj leviĝu savite. 12
Li detruas la intencojn de ruzuloj, Ke iliaj manoj
ne plenumas sian entreprenon. 13 Li kaptas la
saĝulojn per ilia ruzaĵo; Kaj la decido de maliculoj
fariĝas senvalora. 14 En la tago ili renkontas
mallumon, Kaj en tagmezo ili palpas, kiel en
nokto. 15 Li savas kontraŭ glavo, Kontraŭ la buŝo
kaj mano de potenculo Li savas malriĉulon. 16 Al la
senhavulo aperas espero, Kaj la malboneco fermas
sian buŝon. 17 Feliĉa estas la homo, kiun punas
Dio; Kaj la moralinstruon de la Plejpotenculo ne

malŝatu; 18 Ĉar Li vundas, sed ankaŭ bandaĝas; Li
batas, sed Liaj manoj ankaŭ resanigas. 19 En ses
malfeliĉoj Li vin savos; En la sepa ne tuŝos vin la
malbono. 20 En tempo de malsato Li savos vin de
la morto, Kaj en milito el la mano de glavo. 21
Kontraŭ la vipo de lango vi estos kaŝita; Kaj vi ne
timos ruinigon, kiam ĝi venos. 22 Dum ruinigo kaj
malsato vi ridos; Kaj la bestojn de la tero vi ne
timos; 23 Ĉar kun la ŝtonoj de la kampo vi havos
interligon, Kaj la bestoj de la kampo havos pacon
kun vi. 24 Kaj vi ekscios, ke paco estas en via
tendo; Vi esploros vian loĝejon, kaj nenio mankos.
25 Kaj vi ekscios, ke grandnombra estas via idaro
Kaj via naskitaro estas kiel la herbo de la tero. 26
En maljuneco vi iros en la tombon, Kiel envenas
garbaro en sia tempo. 27 Vidu, ni tion esploris,
kaj tiel ĝi estas; Atentu tion, kaj sciu tion.

6 Ijob respondis kaj diris: 2 Se estus pesita mia
ĉagreno, Kaj samtempe estus metita sur la
pesilon mia suferado, 3 Ĝi estus nun pli peza, ol la
sablo ĉe la maroj; Pro tio miaj vortoj estas plenaj
de plendo. 4 Ĉar la sagoj de la Plejpotenculo
estas en mi, Ilian venenon trinkas mia spirito;
La teruraĵoj de Dio direktiĝis sur min. 5 Ĉu krias
sovaĝa azeno sur herbo? Ĉu bovo blekas kolere
ĉe sia manĝaĵo? 6 Ĉu oni manĝas sengustaĵon
sen salo? Ĉu havas guston la albumeno de ovo?
7 Kion ne volis tuŝi mia animo, Tio nun estas
abomeninde mia manĝaĵo. 8 Ho, se mia peto
plenumiĝus, Kaj se Dio donus al mi tion, kion mi
esperas! 9 Ho, se Dio komencus kaj disbatus min,
Donus liberecon al Sia mano kaj frakasus min! 10
Tio estus ankoraŭ konsolo por mi; Kaj mi ĝojus, se
en la turmento Li ne kompatus, Ĉar mi ne forpuŝis
ja la vortojn de la Sanktulo. 11 Kio estas mia forto,
ke mi persistu? Kaj kia estas mia fino, ke mi havu
paciencon? 12 Ĉu mia forto estas forto de ŝtonoj?
Ĉu mia karno estas kupro? 13 Mi havas ja nenian
helpon, Kaj savo estas forpuŝita for de mi. 14
Al malfeliĉulo decas kompato de amiko, Eĉ se li
forlasas la timon antaŭ la Plejpotenculo. 15 Miaj
fratoj trompas kiel torento, Kiel akvaj fluegoj,
kiuj pasas, 16 Kiuj estas malklaraj pro glacio, En
kiuj kaŝas sin neĝo; 17 En la tempo de degelo ili
malaperas, En la tempo de varmego ili forŝoviĝas
de sia loko. 18 Ili forklinas la direkton de sia vojo,
Iras en la dezerton, kaj malaperas. 19 Serĉas ilin
per sia rigardo la vojoj de Tema, Esperas je ili la
karavanoj el Ŝeba; 20 Sed ili hontas pro sia fido; Ili
aliras, kaj ruĝiĝas de honto. 21 Nun vi neniiĝis;
Vi ekvidis teruraĵon, kaj ektimis. 22 Ĉu mi diris:
Donu al mi, El via havaĵo donacu pro mi, 23 Savu
min el la mano de premanto, Aŭ liberigu min el la
mano de turmentantoj? 24 Instruu min, kaj mi
eksilentos; Komprenigu al mi, per kio mi pekis. 25
Kial vi mallaŭdas pravajn vortojn? Kaj kion povas
instrui la moralinstruanto el vi? 26 Ĉu vi intencas
riproĉi pro vortoj? Sed paroloj de malesperanto
iras al la vento. 27 Eĉ orfon vi atakus, Kaj sub via
amiko vi fosus. 28 Nun, ĉar vi komencis, rigardu
min; Ĉu mi mensogos antaŭ via vizaĝo? 29 Rigardu
denove, vi ne trovos malpiaĵon; Ripetu, vi trovos
mian pravecon en la afero. 30 Ĉu estas peko sur
mia lango? Ĉu mia palato ne komprenas tion, kio
estas malbona?

7 Difinita estas ja por la homo la limtempo sur la
tero, Kaj liaj tagoj estas kiel la tagoj de dungito.
2 Kiel sklavo, kiu sopiras al ombro, Kaj kiel dungito,
kiu atendas sian pagon, 3 Tiel mi ricevis sorte
monatojn vantajn, Kaj noktoj turmentaj estas
nombritaj al mi. 4 Kiam mi kuŝiĝas, mi diras:
Kiam mi leviĝos? Sed la vespero fariĝas longa,
kaj mi satiĝas de maltrankvileco ĝis la tagiĝo. 5
Mia korpo estas kovrita de vermoj kaj de pecoj
da tero; Mia haŭto krevis kaj putras. 6 Miaj tagoj
forflugis pli facile, ol bobeno de teksisto, Kaj
pasis, lasinte nenian esperon. 7 Memoru, ke mia
vivo estas bloveto, Ke miaj okuloj ne plu revidos
bonon; 8 Ne plu revidos min okulo de vidanto; Vi
volos ekrigardi min, sed mi jam ne ekzistos. 9
Nubo pasas kaj foriras; Tiel ne plu revenas tiu, kiu
iris en Ŝeolon; (Sheol h7585) 10 Li ne plu revenas
en sian domon; Lia loko ne plu rekonos lin. 11
Tial mi ne detenos mian buŝon; Mi parolos en
la premiteco de mia spirito, Mi plendos en la
maldolĉeco de mia animo. 12 Ĉu mi estas maro aŭ
mara monstro, Ke Vi starigis gardon por mi? 13
Kiam mi pensas, ke mia lito min konsolos, Ke mia
kuŝejo plifaciligos mian suferadon, 14 Tiam Vi
teruras min per sonĝoj, Timigas min per vizioj; 15
Kaj mia animo deziras sufokiĝon, Miaj ostoj la
morton. 16 Tedis al mi; ne eterne mi vivu; Forlasu
min, ĉar miaj tagoj estas vantaĵo. 17 Kio estas
homo, ke Vi faras lin granda, Ke Vi zorgas pri li,
18 Ke Vi rememoras lin ĉiumatene, Elprovas lin
ĉiumomente? 19 Kial Vi ne deturnas Vin de mi,
Ne lasas min libera eĉ tiom, ke mi povu engluti
mian salivon? 20 Se mi pekis, kion mi per tio faris
al Vi, ho gardanto de la homoj? Kial Vi faris min
celo de Viaj atakoj, Ke mi fariĝis ŝarĝo por mi
mem? 21 Kaj kial Vi ne deprenas mian pekon, ne
pardonas mian malbonagon? Jen mi ja baldaŭ
kuŝos en la tero; Kaj kiam Vi morgaŭ serĉos min,
mi ne ekzistos.

8 Kaj ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris: 2 Kiel longe vi tiel parolos, Kaj la vortoj de via
buŝo estos kiel forta vento? 3 Ĉu Dio falsas la
juĝon? Ĉu la Plejpotenculo falsas la justecon? 4
Se viaj filoj pekis kontraŭ Li, Li forpuŝis ilin pro
ilia malbonago. 5 Se vi serĉas Dion Kaj petegas
la Plejpotenculon, 6 Se vi estas pura kaj pia, Li
maldormos super vi, Kaj restarigos la bonstaton
en via virta loĝejo. 7 Kaj se via komenco estis
malgranda, Via estonteco forte kreskos. 8 Ĉar
demandu la antaŭajn generaciojn, Kaj primeditu
tion, kion esploris iliaj patroj; 9 Ĉar ni estas de
hieraŭ, kaj ni nenion scias; Nia vivo sur la tero
estas nur ombro. 10 Ili instruos vin, diros al vi,
Kaj el sia koro elirigos vortojn. 11 Ĉu povas kreski
kano sen malsekeco? Ĉu kreskas junko sen akvo?
12 En tia okazo ĝi velksekiĝas pli frue ol ĉiu herbo,
Kiam ĝi estas ankoraŭ en sia freŝeco, Kiam ĝi
ankoraŭ ne estas detranĉita. 13 Tiaj estas la vojoj
de ĉiuj, kiuj forgesas Dion; Kaj pereas la espero
de hipokritulo, 14 Kies fido dehakiĝas, Kaj kies
espero estas araneaĵo. 15 Li apogas sin al sia domo,
sed ne restos staranta; Li ekkaptos ĝin, sed ne
povos sin teni. 16 Li estis verda antaŭ la suno,
Kaj super lia ĝardeno etendiĝas liaj branĉoj; 17
Amase plektiĝas liaj radikoj, Inter ŝtonoj ili tenas
sin forte; 18 Sed kiam oni elŝiras lin el lia loko,
Ĝi malkonfesas lin: Mi vin ne vidis. 19 Tia estas
la ĝojo de lia vivo; Kaj el la tero kreskas aliaj. 20
Vidu, Dio ne forpuŝas virtulon Kaj ne subtenas la
manon de malpiuloj. 21 Li plenigos ankoraŭ vian
buŝon per rido Kaj viajn lipojn per ĝojkrioj. 22
Viaj malamantoj kovriĝos per honto; Sed la tendo
de malpiuloj malaperos.

9 Ijob respondis kaj diris: 2 Certe, mi scias, ke tiel
estas; Kaj kiel povas homo esti prava koncerne
Dion? 3 Se li volus havi kun Li juĝan disputon,
Li ne povus respondi al Li eĉ unu kontraŭ mil.
4 Li estas saĝa per Sia koro kaj potenca per Sia
forto; Kiu kuraĝus stari kontraŭ Li kaj restus
sendifekta? 5 Li forŝovas montojn, kaj ili eĉ ne
rimarkas, Ke Li renversis ilin en Sia kolero; 6
Li skuas la teron de ĝia loko, Ke ĝiaj kolonoj
tremas; 7 Li diras al la suno, kaj ĝi ne leviĝas,
Kaj la stelojn Li sigelfermas; 8 Li sola etendas la
ĉielon, Kaj Li iras sur la altaĵoj de la maro; 9 Li
kreis la Grandan Ursinon, Orionon, kaj Plejadojn,
Kaj la stelojn de la sudo; 10 Li faras neesploreblajn
grandaĵojn, Kaj nekalkuleblajn mirindaĵojn. 11 Jen
Li preteriros preter mi, kaj mi tion eĉ ne vidos;
Li pasos, kaj mi eĉ ne rimarkos Lin. 12 Kiam Li
kaptas, kiu malpermesus al Li? Kiu dirus al Li:
Kion Vi faras? 13 Li estas Dio, kaj Lian koleron
oni ne povas haltigi; Sub Li fleksiĝas la helpantoj
de Rahab. 14 Des pli ĉu mi povus respondi al
Li, Ĉu mi povus elekti vortojn kontraŭ Li? 15
Eĉ se mi estus prava, mi ne respondus; Sed mi
nur petegus mian juĝanton. 16 Se mi vokus kaj
Li respondus, Mi ne kredus, ke Li aŭdis mian
voĉon, 17 Li, kiu povas frakasi min per ventego
Kaj fari al mi senkulpe multe da vundoj. 18 Li
ne permesas al mi trankviligi mian spiriton, Sed
Li satigas min per maldolĉo. 19 Se oni volas
forton, Li estas potenca; Se oni volas juĝon, kiu
alvokos min? 20 Se mi montros mian pravecon,
mia propra buŝo min kondamnos; Se mi montros
min virtulo, Li montros min malbonagulo. 21 Mi
estas senkulpa; mi ne zorgas pri mia animo, Mi
abomenas mian vivon. 22 Ĉio estas egala; tial
mi diras: Senkulpulon kaj malpiulon Li ambaŭ
pereigas. 23 Kiam vipo subite ekbatas, Li ridas
ĉe la elprovado de senkulpuloj. 24 La tero estas
transdonita en la manon de malpiulo; La vizaĝon
de ĝiaj juĝistoj Li kovras. Se ne Li, tiam kiu?
25 Miaj tagoj estis pli rapidpiedaj ol kuristo; Ili
forkuris, ne vidis bonon; 26 Ili forkuris, kiel ŝipetoj
el kano, Kiel aglo flugas al manĝotaĵo. 27 Se mi
ekpensas: Mi forgesos mian plendon, Mi farlasos
mian mienon, kaj mi min gajigos: 28 Tiam mi
ektremas pro ĉiuj miaj suferoj; Mi scias, ke Vi
ne rigardos min kiel senkulpan. 29 Mi restos ja
malprava; Por kio do mi vane min turmentas? 30
Se mi lavus min per neĝa akvo Kaj purigus miajn
manojn per lesivo, 31 Eĉ tiam Vi trempus min en
koto, Kaj miaj vestoj min abomenus. 32 Ĉar Li ne
estas homo simile al mi, Ke mi povu respondi al
Li, Ke ni povu ambaŭ iri al juĝo. 33 Ne ekzistas
inter ni arbitracianto, Kiu povus meti sian manon
sur nin ambaŭ. 34 Li forigu de mi Sian vergon, Kaj
Lia teruro ne timigu min; 35 Tiam mi ekparolos,
kaj ne timos Lin, Ĉar ne tia mi estas en mi mem.

10 Tedis al mia animo mia vivo; Mi fordonos min
al mia plendado; Mi parolos en la malĝojeco
de mia animo. 2 Mi diros al Dio: Ne kondamnu
min, Sciigu al mi, pro kio Vi malpacas kontraŭ
mi. 3 Ĉu Vi trovas tion bona, ke Vi turmentas, Ke
Vi forpuŝas la laboritaĵon de Viaj manoj, Sendas
brilon sur la entreprenon de malpiuloj? 4 Ĉu Vi
havas okulojn karnajn, Kaj ĉu Vi rigardas, kiel
homo rigardas? 5 Ĉu Viaj tagoj estas kiel la tagoj
de homo, Aŭ ĉu Viaj jaroj estas kiel la vivtempo de
homo, 6 Ke Vi serĉas mian kulpon Kaj penas trovi
mian pekon, 7 Kvankam Vi scias, ke mi ne estas
malbonagulo, Sed el Via mano neniu povas savi? 8
Viaj manoj min formis kaj faris min tutan ĉirkaŭe,

Kaj tamen Vi min pereigas! 9 Rememoru, ke kiel
argilon Vi min prilaboris; Kaj Vi returne faros
min polvo. 10 Vi elverŝis ja min kiel lakton, Kaj
kiel fromaĝon Vi min kundensigis. 11 Per haŭto
kaj karno Vi min vestis, Per ostoj kaj tendenoj
Vi min plektis. 12 Vivon kaj bonon Vi donis al
mi, Kaj Via prizorgado gardis mian spiriton. 13
Sed ĉi tion Vi kaŝis en Via koro; Mi scias, ke Vi
tion intencis: 14 Se mi pekos, Vi tion rimarkos
sur mi, Kaj mian pekon Vi ne lasos senpuna. 15
Se mi agis malbone, ve al mi! Se mi estas prava,
mi ne povas tamen levi mian kapon, Estante
tute humiligita Kaj vidante mian mizeron. 16 Se
ĝi leviĝas, Vi ĉasas min kiel leono, Kaj denove
montras sur mi Vian mirindan potencon. 17 Vi
elmetas kontraŭ mi novajn atestojn, Plifortigas
Vian koleron kontraŭ mi; Nova armeo min atakas.
18 Por kio Vi elirigis min el la ventro? Ho, se mi
estus pereinta, ke nenies okulo min vidu! 19 Tiam
mi estus kiel ne estinta; El la ventro mi estus
transportita en la tombon. 20 Mia vivo estas ja
mallonga; Ĉesu do, lasu min libera, por ke mi iom
revigliĝu, 21 Antaŭ ol mi foriros senrevene En la
landon de mallumo kaj de morta ombro, 22 En la
landon, kie la lumo estas kiel mallumo, Kie estas
morta ombro kaj senordeco, Kie estas lume kiel
en mallumego.

11 Kaj ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Ĉu kontraŭ multe da vortoj oni ne povas
doni respondon? Kaj ĉu tiu, kiu multe parolas,
estas prava? 3 Ĉu via senenhava parolado devas
silentigi la homojn, Por ke vi mokinsultu kaj neniu
vin hontigu? 4 Vi diras: Mia opinio estas ĝusta, Kaj
mi estas pura antaŭ Viaj okuloj. 5 Sed ho, se Dio
ekparolus, Kaj malfermus antaŭ vi Siajn lipojn, 6
Kaj malkaŝus antaŭ vi la sekretojn de la saĝo, Kiu
havas multoblan forton! Sciu, ke ne ĉiujn viajn
pekojn Dio rememoras. 7 Ĉu vi povas eltrovi la
esencon de Dio? Ĉu vi povas plene kompreni la
perfektecon de la Plejpotenculo? 8 Tio estas pli
alta ol la ĉielo; Kion vi povas fari? Tio estas pli
profunda ol Ŝeol; Kion vi povas ekscii? (Sheol h7585)
9 Pli longa ol la tero estas ĝia mezuro, Kaj pli larĝa
ol la maro. 10 Se Li preteriros, kaj fermos, kaj
faros juĝon, Tiam kiu repuŝos Lin? 11 Ĉar Li konas
la homojn malvirtajn; Li vidas la malbonagojn,
kiujn oni ne rimarkas. 12 Eĉ vanta homo devas
kompreni, Eĉ homo, kiu naskiĝis sovaĝulo. 13
Se vi aranĝas vian koron Kaj etendas al Li viajn
manojn; 14 Se vi forigas la malvirton, kiu estas
en via mano, Kaj vi ne permesos al malbonaĵoj
resti en via tendo: 15 Tiam vi povos levi vian
vizaĝon sen difekto; Vi estos firma kaj ne timos.
16 Tiam vi forgesos mizeron; Vi rememoros ĝin
kiel forfluintan akvon. 17 Kaj via vivo leviĝos
pli hele ol la tagmezo, La mallumo fariĝos kiel
mateno. 18 Kaj vi estos trankvila, ĉar ekzistas
espero; Vi rigardos ĉirkaŭen, kaj iros dormi en
sendanĝereco. 19 Vi kuŝos, kaj neniu vin timigos;
Kaj multaj serĉos vian favoron. 20 Sed la okuloj de
malpiuloj konsumiĝos, Pereos por ili la rifuĝo, Kaj
ilia espero elspiros sian vivon.

12 Kaj Ijob respondis kaj diris: 2 Certe, vi solaj
estas homoj, Kaj kun vi mortos la saĝo. 3
Mi ankaŭ havas koron, kiel vi; Mi ne estas malpli
valora ol vi; Kiu ne povas paroli tiele? 4 Mi
fariĝis mokataĵo por mia amiko, Mi, kiu vokadis al
Dio kaj estis aŭskultata; Virtulo kaj senkulpulo
fariĝis mokataĵo; 5 Malestimata lucerneto li
estas antaŭ la pensoj de feliĉuloj, Pretigita por
migrantoj. 6 Bonstataj estas la tendoj de rabistoj,
Kaj sendanĝerecon havas la incitantoj de Dio, Tiuj,
kiuj portas Dion en sia mano. 7 Vere, demandu
la brutojn, kaj ili instruos vin; La birdojn de la
ĉielo, kaj ili diros al vi; 8 Aŭ parolu kun la tero,
kaj ĝi klarigos al vi; Kaj rakontos al vi la fiŝoj
de la maro. 9 Kiu ne ekscius el ĉio ĉi tio, Ke la
mano de la Eternulo tion faris, 10 De Tiu, en
kies mano estas la animo de ĉio vivanta Kaj la
spirito de ĉiu homa karno? 11 La orelo esploras
ja la parolon, Kaj la palato gustumas al si la
manĝaĵon. 12 La maljunuloj posedas saĝon, Kaj la
grandaĝuloj kompetentecon. 13 Ĉe Li estas la saĝo
kaj la forto; Ĉe Li estas konsilo kaj kompetenteco.
14 Kion Li detruas, tio ne rekonstruiĝas; Kiun
Li enŝlosos, tiu ne liberiĝos. 15 Kiam Li digas
la akvon, ĝi elsekiĝas; Kiam Li fluigas ĝin, ĝi
renversas la teron. 16 Ĉe Li estas potenco kaj
forto; Lia estas tiu, kiu eraras, kaj tiu, kiu erarigas.
17 Li irigas konsilistojn kiel erarvagantojn, Kaj la
juĝistojn Li faras malsaĝaj. 18 La ligilojn de reĝoj Li
malligas, Kaj Li ligas per zono iliajn lumbojn. 19 Li
erarvagigas la pastrojn Kaj faligas la potenculojn.
20 Li mutigas la lipojn de fidinduloj Kaj forprenas
de maljunuloj la prudenton. 21 Li verŝas honton
sur eminentulojn Kaj malfirmigas la zonon de
potenculoj. 22 Li malkovras profundaĵon el meze
de mallumo, Kaj mortan ombron Li elirigas en
la lumon. 23 Li grandigas naciojn kaj pereigas
ilin, Disvastigas naciojn kaj forpelas ilin. 24 Li
senkuraĝigas la ĉefojn de la popolo de la lando Kaj
erarvagigas ilin en dezerto senvoja; 25 Ili palpas
en mallumo, en senlumeco; Kaj Li ŝanceliĝigas
ilin kiel ebriuloj.

13 Ĉion ĉi tion mia okulo vidis, Mia orelo aŭdis
kaj komprenis. **2** Kion vi scias, mi ankaŭ
scias; Kaj mi ne estas malpli valora ol vi. **3** Sed
mi volus paroli kun la Plejpotenculo, Mi dezirus
disputi kun Dio. **4** Tamen vi komentarias malvere,
Vi ĉiuj estas senutilaj kuracistoj. **5** Ho, se vi
silentus, Tio estus saĝeco de via flanko. **6** Aŭskultu
do mian moralinstruon, Kaj atentu la defendan
parolon de mia buŝo. **7** Ĉu pro Dio vi volas paroli
malveron, Kaj pro Li paroli falsaĵon? **8** Ĉu vi
volas esti personfavoraj al Li, Aŭ pro Dio vi volas
disputi? **9** Ĉu estos bone, kiam Li esploros vin? Ĉu
vi volas trompi Lin, kiel oni trompas homon? **10** Li
certe vin punos, Se vi sekrete estos personfavoraj.
11 Ĉu Lia majesto ne konfuzas vin? Ĉu ne falas
sur vin timo antaŭ Li? **12** Viaj memorigoj estas
sentencoj polvaj, Via bastionoj estas amasoj da
argilo. **13** Silentu antaŭ mi, kaj parolos mi, Kio
ajn trafos min. **14** Por kio mi portu mian karnon
en miaj dentoj Kaj metu mian animon en mian
manon? **15** Li ja mortigos min, kaj mi ne havas
esperon; Sed pri mia konduto mi volas disputi
antaŭ Li. **16** Tio jam estos savo por mi, Ĉar ne
hipokritulo venos antaŭ Lin. **17** Aŭskultu mian
parolon Kaj mian klarigon antaŭ viaj oreloj. **18**
Jen mi pretigis juĝan aferon; Mi scias, ke mi
montriĝos prava. **19** Kiu povas procesi kontraŭ
mi? Tiam mi eksilentus kaj mortus. **20** Nur du
aferojn ne faru al mi, Tiam mi ne kaŝos min antaŭ
Via vizaĝo: **21** Malproksimigu de mi Vian manon,
Kaj Via teruro ne timigu min. **22** Tiam voku, kaj
mi respondos; Aŭ mi parolos, kaj Vi respondu al
mi. **23** Kiom da malbonagoj kaj pekoj estas sur
mi? Sciigu al mi miajn krimojn kaj pekojn. **24** Kial
Vi kaŝas Vian vizaĝon Kaj rigardas min kiel Vian
malamikon? **25** Ĉu Vi volas montri Vian forton
kontraŭ deŝirita folio? Kaj ĉu sekiĝintan pajleron
Vi volas persekuti? **26** Ĉar Vi skribas kontraŭ mi
maldolĉaĵon Kaj venigas sur min la pekojn de mia
juneco. **27** Vi metis miajn piedojn en ŝtipon, Vi
observas ĉiujn miajn vojojn, Kaj Vi observas la
plandojn de miaj piedoj; **28** Dum mi ja disfalas
kiel putraĵo, Kiel vesto dismanĝita de tineoj.

14 Homo, naskita de virino, Havas mallongan
vivon kaj abundon da afliktoj. **2** Kiel floro
li elkreskas kaj velkas; Li forkuras kiel ombro
kaj ne restas. **3** Kaj kontraŭ tia Vi malfermas
Viajn okulojn, Kaj min Vi vokas al juĝo kun Vi!
4 Ĉu povas purulo deveni de malpurulo? Neniu.
5 Se liaj tagoj estas difinitaj, la nombro de liaj
monatoj estas ĉe Vi; Vi difinis lian limon, kiun
li ne transpasos. **6** Deturnu do Vin de li, ke li
estu trankvila, Ĝis venos lia tempo, kiun li sopiras
kiel dungito. **7** Arbo havas esperon, se ĝi estas
dehakita, ke ĝi denove ŝanĝiĝos, Kaj ĝi ne ĉesos
kreskigi branĉojn. **8** Se ĝia radiko maljuniĝis en la
tero, Kaj ĝia trunko mortas en polvo, **9** Tamen,
eksentinte la odoron de akvo, ĝi denove verdiĝas,
Kaj kreskas plue, kvazaŭ ĵus plantita. **10** Sed homo
mortas kaj malaperas; Kiam la homo finiĝis, kie
li estas? **11** Forfluas la akvo el lago, Kaj rivero
elĉerpiĝas kaj elsekiĝas: **12** Tiel homo kuŝiĝas, kaj
ne plu leviĝas; Tiel longe, kiel la ĉielo ekzistas,
ili ne plu vekiĝos, Nek reviglîĝos el sia dormado.
13 Ho, se Vi kaŝus min en Ŝeol, Se Vi kaŝus min
ĝis la momento, kiam pasos Via kolero, Se Vi
difinus por mi templimon kaj poste rememorus
min! **(Sheol h7585)** **14** Kiam homo mortas, ĉu li
poste povas reviviĝi? Dum la tuta tempo de mia
batalado mi atendus, Ĝi venos mia forŝanĝo. **15**
Vi vokus, kaj mi respondus al Vi; Vi ekdezirus
la faritaĵon de Viaj manoj. **16** Nun Vi kalkulas
miajn paŝojn; Ne konservu mian pekon; **17** Sigelu
en paketo miajn malbonagojn, Kaj kovru mian
kulpon. **18** Sed monto, kiu falas, malaperas; Kaj
roko forŝoviĝas de sia loko; **19** Ŝtonojn forlavas la
akvo, Kaj ĝia disverŝiĝo fordronigas la polvon de
la tero: Tiel Vi pereigas la esperon de homo. **20** Vi
premas lin ĝis fino, kaj li foriras; Li ŝanĝas sian
vizaĝon, kaj Vi forigas lin. **21** Se liaj infanoj estas
honorataj, li tion ne scias; Se ili estas humiligataj,
li tion ne rimarkas. **22** Nur lia propra korpo lin
doloras, Nur pri sia propra animo li suferas.

15 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris: **2** Ĉu
saĝulo povas respondi per ventaj opinioj, Kaj
plenigi sian ventron per sensencaĵoj? **3** Vi disputas
per vortoj senutilaj, Kaj per paroloj, kiuj nenion
helpas. **4** Vi forigas la timon, Kaj senvalorigas
preĝon antaŭ Dio. **5** Ĉar via malbonago instigas
vian buŝon, Kaj vi elektis stilon de maliculoj. **6**
Vin kondamnas via buŝo, ne mi; Kaj viaj lipoj
atestas kontraŭ vi. **7** Ĉu vi naskiĝis la unua homo?
Ĉu vi estas kreita pli frue ol la altaĵoj? **8** Ĉu vi
aŭdis la sekretan decidon de Dio, Kaj alkaptis al vi
la saĝon? **9** Kion vi scias tian, kion ni ne scias?
Kion vi komprenas tian, kio al ni mankas? **10**
Inter ni estas grizuloj kaj maljunuloj, Kiuj vivis pli
longe ol via patro. **11** Ĉu tiel malmulte valoras
por vi la konsoloj de Dio Kaj vorto kvieta? **12** Kial
vin tiel levas via koro, Kaj kial tiel palpebrumas
viaj okuloj, **13** Ke vi direktas kontraŭ Dion vian
koleron, Kaj elirigis el via buŝo tiajn vortojn? **14**
Kio estas homo, ke li povus esti pura Kaj ke naskito
de virino povus esti prava? **15** Vidu, inter Liaj
sanktuloj ne ĉiuj estas fidindaj, Kaj la ĉielo ne estas

pura en Liaj okuloj: 16 Des pli homo, abomeninda
kaj malbona, Kiu trinkas malbonagojn kiel akvon.
17 Mi montros al vi, aŭskultu min; Kaj kion mi
vidis, tion mi rakontos, 18 Kion saĝuloj diris kaj ne
kaŝis antaŭ siaj patroj, 19 Al kiuj, al ili solaj, estis
donita la tero, Kaj fremdulo ne trairis meze de ili:
20 Dum sia tuta vivo malpiulo estas maltrankvila,
Kaj la nombro de la jaroj de tirano estas kaŝita
antaŭ li; 21 Teruroj sonas en liaj oreloj; Meze de
paco venas sur lin rabisto. 22 Li ne esperas, ke li
saviĝos el mallumo; Kaj li serĉas ĉirkaŭe glavon.
23 Li vagadas, serĉante panon; Li scias, ke preta
estas en lia mano la tago de mallumo. 24 Teruras
lin mizero kaj premateco, Venkobatas lin kiel
reĝo, pretiĝinta por batalo; 25 Pro tio, ke li etendis
sian manon kontraŭ Dion Kaj kontraŭstaris al
la Plejpotenculo, 26 Kuris kontraŭ Lin kun fiera
kolo, Kun dikaj dorsoj de siaj ŝildoj. 27 Li kovris
sian vizaĝon per graso Kaj metis sebon sur siajn
lumbojn. 28 Li loĝas en urboj ruinigitaj, En domoj
ne loĝataj, Destinitaj esti ŝtonamasoj. 29 Li ne
restos riĉa, lia bonstato ne teniĝos, Kaj lia havaĵo
ne disvastiĝos sur la tero. 30 Li ne forkliniĝos
de mallumo; Flamo velksekigos liajn branĉojn,
Kaj Li forigos lin per la blovo de Sia buŝo. 31
La erarinto ne fidu vantaĵon, Ĉar vanta estos lia
rekompenco. 32 Antaŭtempe li finiĝos, Kaj lia
branĉo ne estos verda. 33 Lia nematura bero estos
deŝirita, kiel ĉe vinbertrunko; Kaj lia floro defalos,
kiel ĉe olivarbo. 34 Ĉar la anaro de la hipokrituloj
senhomiĝos; Kaj fajro ekstermos la tendojn de
tiuj, kiuj prenas subaĉeton. 35 Ili gravediĝis per
malpiaĵo kaj naskis pekon, Kaj ilia ventro pretigas
malicaĵon.

16 Ijob respondis kaj diris: 2 Mi aŭdis multe
da similaj aferoj; Tedaj konsolantoj vi ĉiuj
estas. 3 Ĉu estos fino al la ventaj vortoj? Kaj
kio vin incitis, ke vi tiel parolas? 4 Mi ankaŭ
povus paroli, kiel vi. Se vi estus sur mia loko,
Mi konsolus vin per vortoj Kaj balancus pri vi
mian kapon. 5 Mi fortigus vin per mia buŝo Kaj
konsolus vin per paroloj de miaj lipoj. 6 Se mi
parolos, mia doloro ne kvietiĝos; Se mi ĉesos, kio
foriros de mi? 7 Sed nun Li lacigis min, Li detruis
mian tutan esencon. 8 Vi faris al mi sulkojn, tio
fariĝis atesto; Mia senfortiĝo staras antaŭ mia
vizaĝo, kaj parolas. 9 Lia kolero disŝiras; Mia
malamanto grincigas kontraŭ mi siajn dentojn;
Mia premanto briligas kontraŭ mi siajn okulojn.
10 Ili malfermegis kontraŭ mi sian buŝon, insulte
batas min sur la vangojn; Ĉiuj kune kontentigis
sur mi sian koleron. 11 Dio transdonis min al
maljustulo, Ĵetis min en la manojn de malbonuloj.
12 Mi estis trankvila; sed Li frakasis min, Li kaptis
min je la kolo, disbatis min, Kaj Li faris min por
Si celo. 13 Liaj pafistoj min ĉirkaŭis; Li dishakas
miajn internaĵojn kaj ne kompatas, Li elverŝas
sur la teron mian galon. 14 Li faras en mi breĉon
post breĉo, Li kuras kontraŭ min kiel batalisto.
15 Sakaĵon mi kudris sur mian korpon, Kaj en
polvo mi kaŝis mian kornon. 16 Mia vizaĝo ŝvelis
de plorado, Kaj sur miaj palpebroj estas morta
ombro; 17 Kvankam ne troviĝas perfortaĵo en
miaj manoj, Kaj mia preĝo estas pura. 18 Ho
tero, ne kovru mian sangon, Kaj mia kriado ne
trovu haltejon. 19 Vidu, en la ĉielo estas mia
atestanto, Kaj mia konanto estas en la altaj sferoj.
20 Parolistoj estas por mi miaj amikoj; Sed mia
okulo larmas al Dio, 21 Ke Li decidu inter homo kaj
Dio, Inter homo kaj lia amiko. 22 Ĉar la nombro de
la jaroj pasos, Kaj mi iros sur vojon nereveneblan.

17 Mia spirito senfortiĝis, miaj tagoj
mallongiĝis, Tomboj estas antaŭ mi. 2
Mokado min ĉirkaŭas; En aflikto pro tio restas mia
okulo. 3 Estu Vi mem mia garantianto antaŭ Vi;
Alie kiu donos la manon pro mi? 4 Ĉar ilian koron
Vi kovris kontraŭ prudento; Tial Vi ne donos al ili
triumfon. 5 Se iu fanfaronas antaŭ siaj amikoj pri
sia parto, La okuloj de liaj infanoj konsumiĝos. 6
Li faris min proverbo por la popoloj; Kaj mi fariĝis
homo, al kiu oni kraĉas en la vizaĝon. 7 Mia okulo
mallumiĝis de ĉagreno, Kaj ĉiuj miaj membroj
fariĝis kiel ombro. 8 La justuloj eksentos teruron
pro tio, Kaj la senkulpulo ekscitiĝos kontraŭ la
hipokritulo. 9 Tamen la virtulo forte konservos
sian vojon, Kaj la purmanulo pli firmiĝos. 10
Kaj kiom ajn vi ĉiuj revenos, Mi ne trovos inter
vi saĝulon. 11 Miaj tagoj forpasis, pereis miaj
intencoj, Kiujn havis mia koro. 12 La nokton
ili volas fari tago, La lumon alproksimigi al la
mallumo. 13 Se mi atendas, tamen Ŝeol estas mia
domo, En la mallumo estas pretigita mia lito. (Sheol
h7585) 14 Al la kavo mi diras: Vi estas mia patro; La
vermojn mi nomas mia patrino kaj mia fratino. 15
Kion mi devas atendi? Kiu atentos mian esperon?
16 En la profundon de Ŝeol ĝi malsupreniros, Ni
ambaŭ kune kuŝos en la polvo. (Sheol h7585)

18 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris: 2 Kiam
vi ĉesos ĵetadi vortojn? Pripensu, kaj poste
ni parolos. 3 Kial ni estu rigardataj kiel brutoj, Kaj
ni estu malpuruloj en viaj okuloj? 4 Ho vi, kiu
disŝiras sian animon en sia kolero, Ĉu por vi estu
forlasata la tero, Kaj roko forŝoviĝu de sia loko? 5
La lumo de la malpiulo estingiĝos, Kaj ne brilos

la flamo de lia fajro. 6 La lumo mallumiĝos en
lia tendo, Kaj lia lucerno super li estingiĝos. 7
Mallongiĝos liaj fortaj paŝoj, Kaj lia propra intenco
lin faligos. 8 Ĉar li trafis per siaj piedoj en reton,
Kaj li moviĝas en kaptilo. 9 La maŝo enkroĉigos
lian kalkanon, Kaj pereo lin atakos. 10 Kaŝita
en la tero estas lia falilo, Kaj kaptiloj kontraŭ
li estas sur la vojo. 11 De ĉiuj flankoj timigos
lin teruroj Kaj atakos liajn piedojn. 12 Malsato
konsumos lian forton, Kaj pereo estas preparita
por liaj flankoj. 13 Konsumiĝos la membroj de lia
korpo, Liajn membrojn konsumos la unuenaskito
de la morto. 14 Lia espero estos elŝirita el lia
tendo, Kaj ĝi pelos lin al la reĝo de teruroj. 15
Nenio restos en lia tendo; Sur lian loĝejon ŝutiĝos
sulfuro. 16 Malsupre sekiĝos liaj radikoj, Kaj supre
detranĉiĝos liaj branĉoj. 17 La memoro pri li
malaperos de sur la tero, Kaj sur la stratoj li ne
havos nomon. 18 Li estos elpelita el lumo en
mallumon, Kaj el la mondo li estos elpuŝita. 19
Nek filon nek nepon li havos en sia popolo, Kaj
neniu restos ĉe li en lia loĝloko. 20 La posteuloj
sentos teruron pri lia tago, Kaj la antaŭulojn
kaptos timo. 21 Tia estas la loĝejo de maljustulo,
Kaj tia estas la loko de tiu, kiu ne konas Dion.

19 Ijob respondis kaj diris: 2 Ĝis kiam vi
afliktados mian animon Kaj turmentados min
per paroloj? 3 Jen jam dek fojojn vi malhonoras
min; Vi ne hontas premi min. 4 Se mi efektive
eraris, Mia eraro restos ĉe mi. 5 Se efektive vi
volas montri vin pli grandaj ol mi, Kaj vi riproĉas
al mi hontindaĵon, 6 Tiam sciu, ke Dio faris al
mi maljustaĵon, Kaj ĉirkaŭis min per Sia reto. 7
Jen mi krias pri maljusteco, sed mi ne ricevas
respondon; Mi vokas, sed mi ne ricevas juĝon.
8 Mian vojon Li baris, ke mi ne povas transiri,
Kaj sur mian irejon Li metis mallumon. 9 Mian
honoron Li detiris de mi, Kaj deprenis la kronon
de mia kapo. 10 Li disbatis min ĉirkaŭe tiel, ke
mi pereas; Mian esperon Li elŝiris kiel arbon. 11
Ekflamis kontraŭ mi Lia kolero, Kaj Li rigardas
min kiel Lian malamikon. 12 Kune venis Liaj
taĉmentoj, kaj ebenigis kontraŭ mi sian vojon
Kaj stariĝis sieĝe ĉirkaŭ mia tendo. 13 Miajn
fratojn Li malproksimigis de mi, Kaj miaj konatoj
forfremdiĝis de mi. 14 Miaj parencoj fortiriĝis,
Kaj miaj konantoj forgesis min. 15 La loĝantoj de
mia domo kaj miaj servistinoj rigardas min kiel
fremdulon; En iliaj okuloj mi fariĝis aligentulo. 16
Mian sklavon mi vokas, kaj li ne respondas; Per
mia buŝo mi devas petegi lin. 17 Mia spiro fariĝis
abomenata por mia edzino, Kaj mia petado por la
filoj de mia ventro. 18 Eĉ la malgrandaj infanoj
malestimas min; Kiam mi leviĝas, ili parolas
kontraŭ mi. 19 Abomenas min ĉiuj miaj intimuloj;
Kaj tiuj, kiujn mi amis, turnis sin kontraŭ mi. 20
Kun mia haŭto kaj kun mia karno kunkreskis miaj
ostoj, Mi restis nur kun haŭto sur miaj dentoj.
21 Kompatu min, kompatu min, miaj amikoj; Ĉar
la mano de Dio frapis min. 22 Kial vi persekutas
min, kiel Dio, Kaj ne povas satiĝi de mia karno?
23 Ho, se miaj vortoj estus enskribitaj, Ho, se ili
estus gravuritaj en libro, 24 Per fera skribilo kun
plumbo, Gravuritaj por eterne sur roko! 25 Sed mi
scias, ke mia Liberigonto vivas, Kaj fine Li leviĝos
super la polvo. 26 Kaj post kiam mia haŭto estos
tiel detruita Kaj mi estos senkorpa, mi vidos Dion;
27 Lin vidos mi, kaj miaj okuloj vidos, ne fremdaj;
Pri tio sopiregas mia interno en mia brusto. 28 Se
vi diros: Kiel ni lin persekutu, Kaj ni trovu kontraŭ
li la radikon de la afero, 29 Tiam timu glavon; Ĉar
furioza estas la glavo kontraŭ malbonagoj, Por ke
vi sciu, ke ekzistas juĝo.

20 Ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris: 2 Pro
tio miaj pensoj devigas min respondi, Pro
tio, kion mi sentas. 3 Hontindan riproĉon mi
aŭdis, Kaj la spirito de mia prudento respondos
por mi. 4 Ĉu vi scias, ke tiel estis de eterne,
De post la apero de homo sur la tero, 5 Ke la
triumfado de malvirtuloj estas mallongatempa,
Kaj la ĝojo de hipokritulo estas nur momenta? 6
Se lia grandeco eĉ atingus ĝis la ĉielo, Kaj lia kapo
tuŝus la nubon, 7 Li tamen pereos por ĉiam, kiel
lia sterko; Tiuj, kiuj lin vidis, diros: Kie li estas? 8
Kiel sonĝo li forflugos, kaj oni lin ne trovos; Li
malaperos, kiel nokta vizio. 9 Okulo, kiu rigardis
lin, ne plu vidos lin; Lia loko lin ne plu vidos. 10
Liaj filoj kurados almozpetante, Kaj liaj manoj
redonos lian havaĵon. 11 Liaj ostoj estos punitaj
pro la pekoj de lia juneco, Kaj tio kuŝiĝos kune
kun li en la polvo. 12 Se la malbono estas dolĉa en
lia buŝo, Li kaŝas ĝin sub sia lango, 13 Li flegas
ĝin kaj ne forlasas ĝin, Kaj retenas ĝin sur sia
palato: 14 Tiam lia manĝaĵo renversiĝos en liaj
internaĵoj, Fariĝos galo de aspidoj interne de li.
15 Li englutis havaĵon, sed li ĝin elvomos; El lia
ventro Dio ĝin elpelos. 16 Venenon de aspidoj
li suĉos; Lango de vipuro lin mortigos. 17 Li ne
vidos fluojn nek riverojn, Torentojn de mielo kaj
de butero. 18 Li redonos tion, kion li pene akiris,
kaj li tion ne englutos; Kiel ajn granda estas lia
havaĵo, li ĝin fordonos kaj ne ĝuos ĝin. 19 Ĉar li
premis kaj forlasis la senhavulojn, Li rabis al si
domon, kiun li ne konstruis. 20 Ĉar lia interno
ne estis trankvila, Tial li ne savos tion, kio estis
por li kara. 21 Nenion restigis lia manĝemeco;

Tial lia bonstato ne estos longedaŭra. 22 Malgraŭ
lia abundeco, li estos premata; Ĉiaspecaj suferoj
trafos lin. 23 Por plenigi lian ventron, Li sendos
sur lin la flamon de Sia kolero, Kaj pluvigos sur
lin Sian furiozon. 24 Se li forkuros de batalilo fera,
Trafos lin pafarko kupra. 25 Nudigita glavo trairos
lian korpon, Kaj la fulmo de lia turmentilo venos
sur lin kun teruro. 26 Nenia mallumo povos kaŝi
liajn trezorojn; Lin konsumos fajro ne disblovata;
Malbone estos al tiu, kiu restos en lia tendo. 27
La ĉielo malkovros liajn malbonagojn, Kaj la tero
leviĝos kontraŭ lin. 28 Malaperos la greno el lia
domo, Disŝutita ĝi estos en la tago de Lia kolero.
29 Tia estas de Dio la sorto de homo malpia, Kaj la
heredaĵo destinita por li de Dio.

21 Ijob respondis kaj diris: 2 Aŭskultu mian
parolon; Kaj ĝi estu anstataŭ viaj konsoloj.
3 Toleru, ke mi parolu; Kaj kiam mi finos mian
paroladon, tiam moku. 4 Ĉu kontraŭ homo mi
disputas? Kaj kial mi ne estu malpacienca? 5
Turnu vin al mi, kaj vi eksentos teruron, Kaj vi
metos la manon sur la buŝon. 6 Kiam mi ekpensas
pri tio, min atakas teruro, Kaj tremo kaptas
mian korpon. 7 Kial malpiuloj vivas, Atingas
maljunecon, akiras grandan havaĵon? 8 Ilia idaro
estas bone aranĝita antaŭ ili, kune kun ili, Kaj
ilia devenantaro estas antaŭ iliaj okuloj. 9 Iliaj
domoj estas en paco, sen timo; Kaj la vergo de
Dio ne estas sur ili. 10 Ilia bovo naskigas kaj ne
estas forpuŝata; Ilia bovino gravediĝas kaj ne
abortas. 11 Siajn malgrandajn infanojn ili elirigas
kiel ŝafaron, Kaj iliaj knaboj saltas. 12 Ili ĝojkrias
sub la sonoj de tamburino kaj harpo, Ili estas
gajaj sub la sonoj de fluto. 13 Ili pasigas siajn
tagojn en bonstato, Kaj iras en Ŝeolon momente.
(Sheol h7585) 14 Kaj tamen ili diras al Dio: Foriru
de ni, Ni ne deziras koni Viajn vojojn; 15 Kio
estas la Plejpotenculo, ke ni servu al Li? Kaj kian
utilon ni havos, se ni turnos nin al Li? 16 Sed
ne de ili dependas ilia bonstato; La pensmaniero
de la malpiuloj estas malproksima de mi. 17 Ĝis
kiam? La lumilo de la malpiuloj estingiĝu, Kaj
ilia pereo venu sur ilin; Suferojn Li partodonu
al ili en Sia kolero. 18 Ili estu kiel pajlero antaŭ
vento, Kaj kiel grenventumaĵo, kiun forportas
ventego. 19 Dio konservas lian malfeliĉon por
liaj infanoj; Li repagu al li mem, ke li sciu; 20
Liaj propraj okuloj vidu lian malfeliĉon, Kaj el la
kolero de la Plejpotenculo li trinku. 21 Ĉar kiom
interesas lin lia domo post li, Kiam la nombro
de liaj monatoj finiĝis? 22 Ĉu oni povas instrui
scion al Dio, Kiu juĝas ja plej altajn? 23 Unu
mortas meze de sia abundeco, Tute trankvila kaj
kontenta; 24 Lia brusto estas plena de lakto, Kaj
liaj ostoj estas saturitaj de medolo. 25 Alia mortas
kun animo suferanta, Kaj li ne ĝuis bonon. 26
Sed ambaŭ kune ili kuŝas en la tero, Kaj vermoj
ilin kovras. 27 Vidu, mi scias viajn pensojn, Kaj la
argumentojn, kiujn vi malice kolektas kontraŭ mi;
28 Vi diros: Kie estas la domo de la nobelo? Kaj kie
estas la tendo, en kiu loĝis la malpiuloj? 29 Sed
demandu la vojaĝantojn, Kaj ne malatentu iliajn
atestojn: 30 En tago de malfeliĉo la malpiulo estas
ŝirmata, En tago de kolero li estas metata flanken.
31 Kiu montros antaŭ lia vizaĝo lian konduton?
Kiu repagos al li, se li ion faris? 32 Kaj li estas
akompanata al la tomboj, Kaj sur la tomba altaĵeto
estas starigataj gardistoj. 33 Dolĉaj estas por li la
terbuloj de la valo, Kaj post li treniĝas ĉiuj homoj,
Kaj sennombraj estas tiuj, kiuj iris antaŭ li. 34
Kiel do vi volas konsoli min per vantaĵo, Kaj viaj
respondoj enhavas nur malĝustaĵojn?

22 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris: 2
Ĉu Dion povas instrui homo? Ĉu povas Lin
instrui eĉ saĝulo? 3 Ĉu por la Plejpotenculo tio
estas utila, se vi estas virta? Kaj ĉu Li havas
profiton de tio, se via konduto estas pia? 4 Ĉu
pro timo antaŭ vi Li disputos kun vi, Iros kun
vi al juĝo? 5 Via malvirteco estas ja granda, Kaj
viaj malbonagoj ne havas finon. 6 Vi prenis de
viaj fratoj garantiaĵon vane, De preskaŭ-nudulo
vi deprenis la vestojn; 7 Al laculo vi ne donis
akvon por trinki, Kaj al malsatulo vi rifuzis panon;
8 Per forta brako vi akiris teron, Kaj dank' al
eminenteco vi loĝis sur ĝi; 9 Vidvinojn vi foririgis
kun nenio, Kaj la brakojn de orfoj vi frakasis. 10
Pro tio ĉirkaŭe de vi estas kaptiloj, Kaj subita
teruro vin timigas. 11 Aŭ pro mallumo vi nenion
vidas, Kaj multego da akvo vin kovris? 12 Ĉu ne
estas Dio tie alte en la ĉielo? Rigardu la stelojn,
kiel alte ili estas. 13 Kaj vi diras: Kion scias
Dio? Ĉu Li povas juĝi en mallumo? 14 La nuboj
kovras Lin, kaj Li ne vidas; Kaj Li nur rondiras
en la rondo de la ĉielo. 15 Ĉu vi konservas la
vojon antikvan, Kiun iradis homoj malpiaj, 16
Kiuj estis kaptitaj antaŭtempe, Kaj kies grundo
disverŝiĝis kiel rivero, 17 Kiuj parolis al Dio: Foriru
de ni! Kion povas fari al ni la Plejpotenculo? 18
Kvankam Li plenigis iliajn domojn per bonaĵo. Sed
la pensmaniero de malvirtuloj estas malproksima
de mi. 19 La virtuloj vidos kaj ĝojos; La senkulpulo
mokos ilin: 20 Certe malaperis nia kontraŭulo, Kaj
kio restis, tion ekstermis fajro. 21 Interkonsentu
do kun Li, kaj vi havos pacon; Per tio venos al vi
bono. 22 Prenu el Lia buŝo instruon, Kaj metu

Liajn vortojn en vian koron. 23 Se vi revenos
al la Plejpotenculo, vi estos konstruita; Forigu
malpiaĵon el via tendo. 24 Ĵetu en la polvon la
multekostan metalon, Kaj la Ofiran oron sur la
ŝtonojn de la torentoj; 25 Tiam la Plejpotenculo
estos via oro kaj via brilanta arĝento; 26 Ĉar tiam
vi havos vian plezuron en la Plejpotenculo, Kaj vi
levos al Dio vian vizaĝon; 27 Vi preĝos al Li, kaj Li
vin aŭskultos; Kaj viajn sanktajn promesojn vi
plenumos; 28 Se vi ion decidos, ĝi plenumiĝos
ĉe vi; Kaj super viaj vojoj brilos lumo. 29 Ĉar
tiujn, kiuj humiliĝis, Li altigos; Kaj kiu mallevas la
okulojn, tiu estos savita. 30 Ankaŭ tiun, kiu ne
estis senkulpa, Li savos; Tia estos savita pro la
pureco de viaj manoj.

23 Ijob respondis kaj diris: 2 Eĉ hodiaŭ mia
parolado restas maldolĉa; Mia suferado estas
pli peza, ol miaj ĝemoj. 3 Ho, se mi scius,
kiamaniere mi povas Lin trovi, Veni al Lia trono! 4
Mi prezentus al Li juĝan aferon, Kaj mian buŝon mi
plenigus per argumentoj. 5 Mi ekscius la vortojn,
kiujn Li respondus al mi; Mi komprenus, kion Li
dirus al mi. 6 Ĉu en la grandeco de Sia forto Li
luktus kontraŭ mi? Ne, Li nur atentu min; 7 Tiam
pravulo procesus kun Li, Kaj mi liberiĝus por ĉiam
de mia Juĝanto. 8 Sed jen mi iras antaŭen, kaj Li
tie ne estas; Mi iras malantaŭen, kaj mi Lin ne
rimarkas; 9 Se Li faras ion maldekstre, mi Lin ne
trovas; Se Li kaŝas Sin dekstre, mi Lin ne vidas. 10
Sed mian vojon Li konas; Se Li min elprovos, mi
eliros kiel oro. 11 Sur Lia irejo forte teniĝas mia
piedo; Lian vojon mi konservis, kaj ne forkliniĝis.
12 Mi ne deturnas min de la ordonoj de Liaj lipoj;
Pli ol mian propran leĝon mi konservis la dirojn
de Lia buŝo. 13 Sed Li estas sola: kiu kontraŭstaros
al Li? Kion Lia animo deziras, tion Li faras. 14
Kio estas destinita por mi, tion Li plenumos;
Kaj Li havas multe da similaj aferoj. 15 Tial mi
tremas antaŭ Lia vizaĝo, Mi primeditas, kaj mi
timas Lin. 16 Dio senkuraĝigis mian koron, Kaj la
Plejpotenculo min konfuzis. 17 Ĉar mi ne estas
neniigita antaŭ la mallumo, Kaj antaŭ mia vizaĝo
Li ne kovris la mallumon.

24 Kial la Plejpotenculo ne destinis tempojn,
Kaj Liaj konantoj ne vidas Liajn tagojn? 2
Oni forŝovas la limojn; Oni rabas la ŝafaron kaj
paŝtas ĝin. 3 Oni forkondukas la azenon de orfoj,
Oni prenas kiel garantiaĵon la bovon de vidvino. 4
Oni forpuŝas malriĉulojn de la vojo; La suferantoj
sur la tero devas sin kaŝi. 5 Jen kiel sovaĝaj
azenoj ili eliras al sia laboro, por serĉi kaptaĵon;
La stepo donas al ili panon por iliaj infanoj. 6 Sur
fremda kampo ili rikoltas, Kaj en vinberĝardeno de
malpiulo ili kolektas berojn. 7 Nudaj ili tradormas
la nokton, ĉar ili ne havas veston, Kaj dum la frosto
ili havas nenion, por sin kovri. 8 De la pluvego
de la montoj ili malsekiĝas, Kaj pro nehavado
de rifuĝejo ili ĉirkaŭprenas rokon. 9 Oni forŝiras
orfon de la mamoj, Kaj oni ruinigas malriĉulon.
10 Ili iras nudaj, sen vestoj, Kaj malsataj ili portas
garbojn; 11 Inter iliaj muroj oni pretigas oleon;
Oni devigas ilin treti en vinpremejoj, dum ili mem
estas soifantaj. 12 El la urbo aŭdiĝas ĝemoj de
homoj, Kaj la animoj de mortigatoj krias; Sed Dio
ne atentas tiun blasfemadon. 13 Tiuj homoj estas
kontraŭuloj de la lumo; Ili ne konas Liajn vojojn,
Ne revenas al Lia irejo. 14 Antaŭ tagiĝo leviĝas la
mortigisto, Mortigas malriĉulon kaj senhavulon,
Kaj en la nokto li estas kiel ŝtelisto. 15 La okulo
de adultulo atendas la krepuskon, Dirante: Neniu
okulo min vidu; Kaj li kovras sian vizaĝon. 16 En
mallumo oni faras subfoson sub domoj; Dum la
tago oni kaŝas sin ĉe si, ne konante lumon. 17
Ĉar la mallumo estas mateno por ili ĉiuj, Ĉar ili
interkonatiĝis kun la teruroj de la mallumo. 18
Tia homo estas malpeza sur la supraĵo de akvo;
Malgranda estas lia parto sur la tero; Li ne iras laŭ
la vojo de vinberĝardenoj. 19 Kiel seka tero kaj
varmego englutas neĝan akvon, Tiel Ŝeol englutas
la pekulojn. (Sheol h7585) 20 Forgesu lin la interno
de lia patrino; La vermoj frandu lin; Oni lin ne plu
rememoru; Li rompiĝu kiel malbona arbo — 21 Li,
kiu premas seninfanulinon, kiu ne naskis, Kaj kiu
ne faras bonon al vidvino. 22 Kiu eĉ potenculojn
maltrankviligas per sia forto, Tiel ke oni ne estas
certa pri sia vivo, kiam li leviĝis. 23 Dio donas
al ili sendanĝerecon kaj apogon, Kaj Liaj okuloj
estas super iliaj vojoj. 24 Ili leviĝis alte; sed subite
ili ne plu ekzistas; Ili falas kaj estas forkaptataj
kiel ĉiuj, Kaj kiel la kapo de spiko ili dehakiĝas. 25
Ĉu ne estas tiel? Kiu pruvos, ke mi mensogas, kaj
senvalorigos mian parolon?

25 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris: 2
Regado kaj timigo estas ĉe Li, Kiu faras pacon
en Siaj altaj sferoj. 3 Ĉu oni povas kalkuli Liajn
taĉmentojn? Kaj super kiu ne leviĝas Lia lumo? 4
Kiel povas homo esti prava antaŭ Dio? Kaj kiel
naskito de virino povas esti pura? 5 Vidu, eĉ la
luno ne estas hela Kaj la steloj ne estas puraj
antaŭ Liaj okuloj: 6 Des pli homo, la vermo! Kaj
homido, la tineo!

26 Ijob respondis kaj diris: 2 Kiel vi helpas al
tiu, kiu ne havas forton! Kiel vi subtenas
tiun, kies brako estas senforta! 3 Kian konsilon vi

donas al tiu, kiu ne havas saĝon, Kaj kiel grandan
prudenton vi montras! 4 Al kiu vi parolas vortojn?
Kaj kies spirito eliras el vi? 5 La mortintoj tremas
sub la akvo, Kaj ankaŭ tiuj, kiuj vivas en ĝi. 6 Ŝeol
estas malkovrita antaŭ Li, Kaj la abismo ne havas
kovron. (Sheol h7585) 7 Li etendis la nordon super
la malpleno, Li pendigis la teron sur nenio. 8 Li
ligas la akvon en Siaj nuboj, Kaj nubo ne krevas
sub tio. 9 Li kovras la tronon Kaj etendas ĉirkaŭ
ĝi Sian nubon. 10 Li faris limon sur la akvo, Ĝis
la loko, kie finiĝas la lumo kaj la mallumo. 11
La kolonoj de la ĉielo ŝanceliĝas Kaj tremas de
Lia krio. 12 Per Sia forto Li kvietigas la maron,
Kaj per Sia saĝo Li frakasas Rahabon. 13 Per Lia
spirito belegiĝis la ĉielo; Lia mano trapikas la
tordiĝantan serpenton. 14 Jen tio estas parto de
Liaj vojoj; Kaj nur iometon ni aŭdis pri Li. Kiu
povas kompreni la tondron de Lia potenco?

27 Kaj Ijob daŭrigis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Kiel vivas Dio, kiu rifuzis al mi miajn
rajtojn, Kaj la Plejpotenculo, kiu afliktas mian
animon: 3 Tiel longe, kiel mia animo estas en
mi Kaj la spiro de Dio en mia nazo, 4 Miaj lipoj
ne eldiros malĝustaĵon, Kaj mia lango ne diros
malveraĵon. 5 Malproksime estas de mi, Rigardi
vin kiel pravajn; Ĝis mia morto mi ne ĉesos rigardi
min kiel senkulpan. 6 Mian pravecon mi tenas
forte, kaj mi ne ellasos ĝin; Dum mia tuta vivo
mia koro ne faros al mi riproĉon pri tio. 7 Mia
malamiko estu rigardata kiel malvirtulo, Kaj mia
kontraŭulo kiel malpiulo. 8 Ĉar kio estas la espero
de hipokritulo, Kiam Dio faras al li finon, elŝiras
lian animon? 9 Ĉu lian kriadon Dio aŭskultos,
Kiam trafos lin malfeliĉo? 10 Ĉu li povas havi ĝuon
de la Plejpotenculo, Voki al Dio en ĉiu tempo? 11
Mi instruos vin pri la mano de Dio; Mi ne kaŝos
antaŭ vi tion, kio estas ĉe la Plejpotenculo. 12 Jen
vi ĉiuj mem vidis; Kial do vi parolas senenhavaĵon?
13 Tia estas la sorto de malbona homo ĉe Dio, Kaj
la parto, kiun tiranoj ricevas de la Plejpotenculo:
14 Se li havos multe da filoj, ili iros sub la glavon;
Kaj lia devenantaro ne havos sate panon. 15
Tiujn, kiuj restos ĉe li, enterigos la morto; Kaj
liaj vidvinoj ne ploros. 16 Se li kolektos arĝenton
kiel polvon Kaj pretigos al si vestojn kiel argilon,
17 Tiam li pretigos, sed justulo metos sur sin la
vestojn, Kaj senkulpulo dividos la arĝenton. 18 Li
konstruas sian domon kiel tineo, Kaj kiel gardisto,
kiu faras al si laŭbon. 19 Li kuŝiĝas riĉa, kaj nenion
kunportas; Li malfermas la okulojn, kaj jam nenio
ekzistas. 20 Teruro superfalos lin kiel akvo; En la
nokto forportos lin ventego. 21 Levos lin vento
orienta, kaj foriros, Kaj forblovos lin de lia loko.
22 Li tion ĵetos sur lin senkompate; De Lia mano li
kuros kaj kuros. 23 Oni kunfrapos pri li la manojn,
Kaj oni fajfos pri li sur lia loko.

28 La arĝento havas lokon, kie oni ĝin elakiras;
Kaj la oro havas lokon, kie oni ĝin fandas. 2
La fero estas ricevata el polvo, Kaj el ŝtono oni
fandas la kupron. 3 Oni faras finon al la mallumo,
Kaj rezulte oni trovas la ŝtonojn el grandega
mallumo. 4 Oni fosas kavon tie, kie oni loĝas; Kaj
tie, kie paŝas neniu piedo, ili laboras pendante,
forgesitaj de homoj. 5 La tero, el kiu devenas pano,
Estas trafosata sube kvazaŭ per fajro. 6 Ĝiaj ŝtonoj
estas loko de safiroj, Kaj terbuloj enhavas oron.
7 La vojon ne konas rabobirdo, Kaj la okulo de
falko ĝin ne vidis. 8 Ne paŝis sur ĝi sovaĝaj bestoj,
Ne iris sur ĝi leono. 9 Sur rokon oni metas sian
manon, Oni renversas montojn de ilia bazo. 10 En
rokoj oni elhakas riverojn, Kaj ĉion grandvaloran
vidis la okulo de homo. 11 Oni haltigas la fluon de
riveroj, Kaj kaŝitaĵon oni eltiras al la lumo. 12 Sed
kie oni trovas la saĝon? Kaj kie estas la loko de
prudento? 13 La homo ne scias ĝian prezon; Kaj
ĝi ne estas trovata sur la tero de vivantoj. 14 La
abismo diras: Ne en mi ĝi estas; La maro diras:
Ĝi ne troviĝas ĉe mi. 15 Oni ne povas doni por
ĝi plej bonan oron, Oni ne pesas arĝenton page
por ĝi. 16 Oni ne taksas ĝin per oro Ofira, Nek per
multekosta onikso kaj safiro. 17 Ne valoregalas al
ĝi oro kaj vitro; Kaj oni ne povas ŝanĝi ĝin kontraŭ
vazoj el pura oro. 18 Koraloj kaj kristalo ne estas
atentataj; Kaj posedo de saĝo estas pli valora ol
perloj. 19 Ne valoregalas al ĝi topazo el Etiopujo;
Pura oro ne povas esti ĝia prezo. 20 De kie venas la
saĝo? Kaj kie estas la loko de prudento? 21 Kaŝita
ĝi estas antaŭ la okuloj de ĉio vivanta, Nevidebla
por la birdoj de la ĉielo. 22 La abismo kaj la morto
diras: Per niaj oreloj ni aŭdis nur famon pri ĝi.
23 Dio komprenas ĝian vojon, Kaj Li scias ĝian
lokon; 24 Ĉar Li rigardas ĝis la fino de la tero, Li
vidas sub la tuta ĉielo. 25 Kiam Li donis pezon al
la vento Kaj aranĝis la akvon laŭmezure, 26 Kiam
Li starigis leĝon por la pluvo Kaj vojon por la
fulmo kaj tondro: 27 Tiam Li vidis ĝin kaj anoncis
ĝin, Pretigis ĝin kaj esploris ĝin; 28 Kaj Li diris al
la homoj: Vidu, timo antaŭ Dio estas saĝo, Kaj
evitado de malbono estas prudento.

29 Kaj plue Ijob parolis siajn sentencojn, kaj
diris: 2 Ho, se estus al mi tiel, kiel en la
antaŭaj monatoj, Kiel en la tempo, kiam Dio
min gardis; 3 Kiam Lia lumilo lumis super mia
kapo; Kaj sub Lia lumo mi povis iri en mallumo;
4 Kiel estis al mi en la tagoj de mia juneco,

Kiam la ŝirmado de Dio estis super mia tendo; 5
Kiam la Plejpotenculo estis ankoraŭ kun mi, Kaj
ĉirkaŭ mi estis miaj infanoj; 6 Kiam miaj paŝoj
laviĝadis en butero, Kaj la roko verŝadis al mi
fluojn da oleo! 7 Kiam mi eliris el la pordego al
la urbo Kaj aranĝis al mi sidon sur la placo, 8
Vidis min junuloj kaj kaŝis sin, Kaj maljunuloj
leviĝis kaj staris; 9 Eminentuloj ĉesis paroli Kaj
metis la manon sur sian buŝon; 10 La voĉo de
altranguloj sin kaŝis, Kaj ilia lango algluiĝis al
ilia palato. 11 Kiam orelo aŭdis, ĝi nomis min
feliĉa; Kiam okulo vidis, ĝi gloris min; 12 Ĉar mi
savadis kriantan malriĉulon, Kaj orfon, kiu ne
havis helpanton. 13 Beno de pereanto venadis sur
min, Kaj la koro de vidvino estis ĝojigata de mi. 14
Virteco estis mia vesto, Kaj mia justeco vestis min
kiel mantelo kaj kapornamo. 15 Mi estis okuloj
por la blindulo, Kaj piedoj por la lamulo; 16 Mi
estis patro por la malriĉuloj, Kaj juĝan aferon de
homoj nekonataj mi esploradis; 17 Mi rompadis
la makzelojn al maljustulo, Kaj el liaj dentoj mi
elŝiradis la kaptitaĵon. 18 Kaj mi pensis: En mia
nesto mi mortos, Kaj grandnombraj kiel sablo
estos miaj tagoj; 19 Mia radiko estas malkovrita
por la akvo, Kaj roso noktas sur miaj branĉoj. 20
Mia gloro estas ĉiam nova, Kaj mia pafarko ĉiam
refortiĝas en mia mano. 21 Oni aŭskultadis min
kaj atendadis, Kaj silentadis, kiam mi donadis
konsilojn. 22 Post miaj vortoj oni ne plu parolis;
Kaj miaj vortoj gutadis sur ilin. 23 Oni atendadis
min kiel la pluvon, Kaj malfermadis sian buŝon,
kiel por malfrua pluvo. 24 Se mi iam ridis al ili, ili
ne kredis tion; Kaj la lumo de mia vizaĝo ne falis.
25 Kiam mi iris al ili, mi sidis sur la ĉefa loko; Mi
loĝis kiel reĝo inter taĉmentoj, Kiel konsolanto de
funebruloj.

30 Sed nun ridas pri mi homoj pli junaj ol
mi, Kies patrojn mi ne volus starigi kun la
hundoj de miaj ŝafaroj; 2 Kies forto de la manoj
estis senbezona por mi, Kaj kiuj ne povis atingi
maljunecon; 3 Kiuj pro malriĉeco kaj malsato
solece kuris En la dezerton mizeran kaj senvivan;
4 Kiuj elŝiras atriplon apud la arbetaĵoj, Kaj kies
pano estas la radiko de genisto. 5 El meze de la
homoj oni elpelas ilin; Oni krias sur ilin, kiel sur
ŝteliston; 6 En terfendoj ĉe la valoj ili loĝas, En
truoj de la tero kaj de rokoj; 7 Inter la arbetaĵoj ili
krias, Sub la kardoj ili kolektiĝas; 8 Kiel infanoj
de sentaŭguloj kaj sennomuloj, Ili estas elpelitaj
el la lando. 9 Kaj nun mi fariĝis objekto de ilia
mokokanto, Mi fariĝis por ili objekto de babilado.
10 Ili abomenas min, malproksimiĝas de mi, Ne
timas kraĉi sur mian vizaĝon. 11 Li malligis
mian ŝnuron kaj turmentas min, Kaj ili forĵetis
antaŭ mi la bridon. 12 Dekstre buboj stariĝis,
kaj puŝas miajn piedojn; Ili ebenigis kontraŭ mi
siajn pereigajn vojojn; 13 Ili disfosis mian vojon,
facile pereigas min, Ne bezonante helpanton; 14
Ili venas kiel tra larĝa breĉo, Ĵetas sin tumulte.
15 Teruroj turnis sin kontraŭ min, Forpelis mian
majeston kiel vento; Kiel nubo foriris mia feliĉo.
16 Kaj nun elverŝiĝas mia animo; Kaptis min tagoj
de mizero. 17 En la nokto miaj ostoj traboriĝas
en mi, Kaj miaj mordetantoj ne dormas. 18 Kun
granda malfacileco demetiĝas mia vesto; Premas
min la rando de mia ĉemizo. 19 Oni komparas
min kun koto; Mi similiĝis al polvo kaj cindro.
20 Mi krias al Vi, sed Vi ne respondas al mi; Mi
staras, ke Vi atentu min. 21 Vi fariĝis kruelulo
por mi; Per la forto de Via mano Vi montras al
mi Vian malamon. 22 Vi levis min en la venton,
Lasis min kaj neniigis min en la ventego. 23 Mi
scias, ke Vi transdonos min al la morto, En la
kunvenejon de ĉio vivanta. 24 Sed ĉu oni povas ne
deziri eltiri manon, Kaj krii en sia malfeliĉo? 25 Ĉu
mi ne ploris pri tiu, kiu havis malfeliĉan tempon?
Ĉu mia animo ne afliktiĝis pri malriĉulo? 26 Mi
atendis bonon, sed venis malbono; Mi esperis
lumon, sed venis mallumo. 27 Miaj internaĵoj
bolas kaj ne ĉesas; Atakis min tempo de mizero.
28 Mi estas nigra, sed ne de la suno; Mi leviĝas en
la komunumo kaj krias. 29 Mi fariĝis frato al la
ŝakaloj Kaj kamarado al la strutoj. 30 Mia haŭto
nigriĝis sur mi, Kaj miaj ostoj sekiĝis de varmego.
31 Mia harpo fariĝis plendilo, Kaj mia fluto fariĝis
voĉo de plorantoj.

31 Mi faris interligon kun miaj okuloj, Ke mi
ne atentu virgulinon. 2 Kia estas la parto,
kiun donas Dio de supre? Kaj kion destinas la
Plejpotenculo el la altaj sferoj? 3 Ĉu ne malfeliĉon
al malpiulo, Kaj forpuŝon de malbonagantoj? 4
Ĉu Li ne vidas mian konduton, Ne kalkulas ĉiujn
miajn paŝojn? 5 Ĉu mi iradis en malvero, Kaj
miaj piedoj rapidis al trompo? 6 Li pesu min per
justa pesilo, Kaj tiam Dio konvinkiĝos pri mia
senkulpeco. 7 Se mia paŝo forkliniĝis de la vojo,
Se mia koro sekvis miajn okulojn, Kaj se al mia
mano algluiĝis makulo: 8 Tiam mi semu kaj alia
manĝu, Kaj mia idaro elradikiĝu. 9 Se mia koro
forlogiĝis al virino, Kaj mi kaŝe atendis ĉe la pordo
de mia amiko: 10 Tiam mia edzino estu adultigata
de aliulo, Kaj aliuloj kliniĝu super ŝi. 11 Ĉar tio
estus malvirto, Tio estus krimo, kiun devas puni
juĝistoj. 12 Tio estas fajro, kiu ekstermas ĝis la

abismo, Kaj mian tutan akiritaĵon ĝi elradikigus.
13 Ĉu mi malŝatis la rajton de mia servisto aŭ de
mia servistino, Kiam ili havis juĝan aferon kun
mi? 14 Tiam kion mi farus, kiam Dio leviĝus? Kaj
kion mi respondus al Li, kiam Li esplordemandus?
15 Lin kreis ja Tiu sama, kiu kreis min en la ventro,
Kaj Tiu sama pretigis en la ventro ankaŭ lin. 16
Ĉu mi rifuzis la deziron de senhavuloj? Aŭ ĉu
mi turmentis la okulojn de vidvino? 17 Ĉu mian
panpecon mi manĝis sola? Ĉu ne manĝis de ĝi
ankaŭ orfo? 18 Ĉar detempe de mia juneco mi
estis kiel patro, Kaj de post la eliro el la ventro de
mia patrino mi estis gvidisto. 19 Kiam mi vidis
malfeliĉulon sen vesto Kaj malriĉulon sen kovro,
20 Ĉu tiam ne benis min liaj lumboj, Ĉu li ne estis
varmigata per la lano de miaj ŝafoj? 21 Se mi
levis mian manon kontraŭ orfon, Ĉar mi vidis
en la pordego helpon al mi, 22 En tia okazo mia
ŝultro defalu de la dorso, Kaj mia brako rompiĝu
de kano. 23 Ĉar mi timas la punon de Dio, Kaj
ĝian pezon mi ne povus elteni. 24 Ĉu mi faris la
oron mia espero, Kaj la orbulon mi nomis mia
fido? 25 Ĉu mi ĝojis, ke mia riĉeco estas granda
Kaj ke mia mano multe akiris? 26 Kiam mi vidis la
lumon brilantan Kaj la lunon majeste irantan, 27
Ĉu tiam sekrete forlogiĝis mia koro Kaj mi sendis
kisojn per mia mano? 28 Ankaŭ tio estus krimo
juĝinda, Ĉar mi forneus per tio Dion en la alto.
29 Ĉu mi ĝojis pri malfeliĉo de mia malamiko?
Aŭ ĉu mi estis ravita, se lin trafis malbono? 30
Mi ne permesis al mia gorĝo peki Per eldiro de
malbeno kontraŭ lia animo. 31 Ĉu la homoj de
mia tendo ne diris: Ho, se oni ne satiĝus de lia
karno! 32 Ne noktis fremdulo sur la strato; Miajn
pordojn mi malfermadis al migrantoj. 33 Ĉu mi
hommaniere kovradis miajn kulpojn, Por kaŝi
en mia brusto miajn pekojn? 34 En tia okazo mi
timus grandan homamason, Kaj malestimo de
familioj min timigus; Mi silentus, kaj ne elirus
ekster la pordon. 35 Ho, se iu aŭskultus min! Jen
estas mia signo; la Plejpotenculo respondu al mi.
Se mia akuzanto skribus libron, 36 Mi portus ĝin
sur mia ŝultro, Mi metus ĝin sur min kiel kronon,
37 Mi raportus al li pri la nombro de miaj paŝoj; Mi
alproksimiĝus al li kiel al princo. 38 Se mia lando
kriis kontraŭ mi, Kaj ĝiaj sulkoj ploris, 39 Se ĝiajn
fruktojn mi manĝis senpage, Kaj mi afliktis la
animon de ĝiaj mastroj: 40 Tiam anstataŭ tritiko
kresku por mi kardo, Kaj anstataŭ hordeo dornoj.
Finiĝis la paroloj de Ijob.

32 Kaj tiuj tri viroj ĉesis respondi al Ijob, ĉar li
opiniis sin prava. 2 Tiam ekflamis la kolero
de Elihu, filo de Baraĥel, Buzano, el la familio de
Ram. Kontraŭ Ijob ekflamis lia kolero pro tio, ke li
opiniis sin pli prava ol Dio; 3 kaj kontraŭ liaj tri
amikoj ekflamis lia kolero pro tio, ke ili ne trovis
respondon kaj akuzis Ijobon. 4 Elihu atendis, dum
ili parolis kun Ijob, ĉar ili estis pli aĝaj ol li. 5
Sed kiam Elihu vidis, ke ne troviĝas respondo en
la buŝo de la tri viroj, ekflamis lia kolero. 6 Kaj
ekparolis Elihu, filo de Baraĥel, la Buzano, kaj
diris: Mi estas juna, kaj vi estas maljunuloj; Tial
mi hezitis kaj timis eldiri al vi mian opinion. 7
Mi pensis: La aĝo parolu, Kaj la jarmulto montru
saĝon. 8 Sed la spirito en la homoj kaj la spiro
de la Plejpotenculo Donas al ili prudenton. 9
Ne la grandaj estas la plej prudentaj, Kaj ne
la maljunuloj sole scias juĝi, 10 Tial mi diras:
Aŭskultu min; Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
11 Jen mi atendis viajn vortojn, Mi atentis vian
kompetentecon, Ĝis vi trovos la ĝustan parolon.
12 Sed atentante vin, mi vidis, Ke neniu el vi donas
al Ijob moralinstruon, Respondante al liaj paroloj.
13 Ne diru: Ni trovis la saĝon. Dio instruu lin, ne
homo. 14 Li ne direktis al mi siajn vortojn, Kaj per
viaj diroj mi ne respondos al li. 15 Ili perdis la
kuraĝon, ili ne plu respondis; Mankas al ili vortoj.
16 Mi atendis, ĝis ili ĉesos paroli; Sed ĉar ili haltis
kaj ne plu respondis, 17 Tial ankaŭ mi de mia
flanko respondos, Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
18 Ĉar mi estas plena de vortoj; La spirito de mia
interno min premas. 19 Mia interno estas kiel
vino ŝtopfermita, Kiu krevigas novan felsakon. 20
Mi ekparolos, kaj tiam fariĝos al mi pli facile; Mi
malfermos mian buŝon, kaj mi respondos. 21 Mi
ne atentos la vizaĝon de persono, Kaj mi ne flatos
al homo; 22 Ĉar mi ne povoscias flati; Aliokaze
pereigu min mia Kreinto.

33 Aŭskultu do, Ijob, miajn parolojn, Kaj atentu
ĉiujn miajn vortojn. 2 Jen mi malfermis mian
buŝon, Parolas mia lango en mia gorĝo. 3 Ĝuste
el mia koro estas miaj paroloj, Kaj puran scion
eldiros miaj lipoj. 4 La spirito de Dio min kreis, Kaj
la spiro de la Plejpotenculo min vivigas. 5 Se vi
povas, respondu al mi; Armu vin kontraŭ mi, kaj
stariĝu. 6 Jen mi simile al vi estas de Dio; Mi ankaŭ
estas farita el argilo. 7 Vidu, vi ne bezonas timi
min, Kaj mia ŝarĝo ne pezos sur vi. 8 Vi parolis
antaŭ miaj oreloj, Kaj mi aŭdis la sonon de tiaj
vortoj: 9 Mi estas pura, sen malbonagoj; Senkulpa,
mi ne havas pekon; 10 Jen Li trovis ion riproĉindan
en mi, Li rigardas min kiel Lian malamikon; 11 Li
metis miajn piedojn en ŝtipon; Li observas ĉiujn
miajn vojojn. 12 Sed en tio vi ne estas prava, mi
respondas al vi; Ĉar Dio estas pli granda ol homo.
13 Kial vi havas pretendon kontraŭ Li pro tio,

Ke Li ne donas al vi kalkulraporton pri ĉiuj Siaj
faroj? 14 Cetere Dio parolas en unu maniero kaj
en alia maniero, Sed oni tion ne rimarkas. 15 En
sonĝo, en nokta vizio, Kiam sur la homojn falis
dormo, Kiam ili dormas sur la lito, 16 Tiam Li
malfermas la orelon de la homoj, Kaj, doninte
instruon, sigelas ĝin, 17 Por deturni homon de
ia faro Kaj gardi viron kontraŭ fiereco, 18 Por
ŝirmi lian animon kontraŭ pereo Kaj lian vivon
kontraŭ falo sub glavon. 19 Ankaŭ per malsano
sur lia lito Li avertas lin, Kiam ĉiuj liaj ostoj estas
ankoraŭ fortaj. 20 Kaj abomenata fariĝas por li en
lia vivo la manĝaĵo, Kaj por lia animo la frandaĵo.
21 Lia karno konsumiĝas tiel, ke oni ĝin jam ne
vidas; Kaj elstaras liaj ostoj, kiuj antaŭe estis
nevideblaj. 22 Kaj lia animo alproksimiĝas al la
pereo, Kaj lia vivo al la mortigo. 23 Sed se li havas
por si anĝelon proparolanton, Kvankam unu el
mil, Kiu elmontrus pri la homo lian pravecon, 24
Tiam Li indulgas lin, kaj diras: Liberigu lin, ke
li ne malsupreniru en la tombon, Ĉar Mi trovis
pardonigon. 25 Tiam lia korpo fariĝas denove
freŝa, kiel en la juneco; Li revenas al la tagoj
de sia knabeco. 26 Li preĝas al Dio, Kaj ĉi Tiu
korfavoras lin, Kaj montras al li Sian vizaĝon kun
ĝojo, Kaj rekompencas la homon laŭ lia virteco.
27 Li rigardas la homojn, kaj diras: Mi pekis, la
veron mi kripligis, Kaj Li ne repagis al mi; 28 Li
liberigis mian animon, ke ĝi ne iru en pereon, Kaj
mia vivo vidas la lumon. 29 Ĉion ĉi tion Dio faras
Du aŭ tri fojojn kun homo, 30 Por deturni lian
animon de pereo Kaj prilumi lin per la lumo de
vivo. 31 Atentu, Ijob, aŭskultu min; Silentu, kaj mi
parolos. 32 Se vi havas, kion diri, respondu al mi;
Parolu, ĉar mi dezirus, ke vi montriĝu prava. 33
Se ne, tiam aŭskultu min; Silentu, kaj mi instruos
al vi saĝon.

34 Elihu parolis plue, kaj diris: 2 Aŭskultu,
saĝuloj, miajn vortojn; Kaj vi, kompetentuloj,
atentu min. 3 Ĉar la orelo esploras la parolon,
Kiel la palato gustumas la manĝaĵon. 4 Decidon
ni elektu al ni; Ni esploru inter ni, kio estas
bona. 5 Ĉar Ijob diris: Mi estas prava, Sed Dio
forigis mian rajton; 6 En mia juĝa afero mi estas
refutata; Turmentas min mia sago, kvankam mi
estas senkulpa. 7 Kiu homo estas simila al Ijob,
Kiu trinkas mokojn kiel akvon? 8 Kaj li estas preta
aliĝi al malbonaguloj Kaj iri kun malpiuloj; 9
Ĉar li diras: Homo ne havas utilon, Se li serĉas
favoron de Dio. 10 Tial aŭskultu min, ho saĝaj
homoj: Dio estas malproksima de malbonagoj, Kaj
la Plejpotenculo estas malproksima de maljusteco;
11 Sed Li repagas al homo laŭ liaj agoj, Kaj laŭ
la vojo de ĉiu Li renkontas lin. 12 Vere, Dio ne
malbonagas, Kaj la Plejpotenculo ne kurbigas
la veron. 13 Kiu komisiis al Li la teron? Kaj kiu
starigis Lin super la tuta mondo? 14 Se Li pensus
nur pri Si, Se Li prenus al Si Sian spiriton kaj
spiron, 15 Tiam pereus absolute ĉiu karno, Kaj
homo refariĝus polvo. 16 Se vi havas prudenton,
aŭskultu ĉi tion; Atentu la voĉon de miaj paroloj.
17 Ĉu povas regi malamanto de justeco? Ĉu vi
povas akuzi la Plejjustulon? 18 Ĉu oni povas diris
al reĝo: Sentaŭgulo; Aŭ al altranguloj: Malpiulo?
19 Sed Li ne atentas la vizaĝon de princoj, Kaj ne
preferas riĉulon antaŭ malriĉulo; Ĉar ĉiuj estas
faritaĵo de Liaj manoj. 20 Momente ili mortas,
noktomeze ili tumultiĝas kaj malaperas; Ne de
homa mano estas forigataj la potenculoj. 21 Ĉar
Liaj okuloj estas super la vojoj de homo, Kaj ĉiujn
liajn paŝojn Li vidas. 22 Ne ekzistas mallumo nek
ombrego, Kie povus sin kaŝi malbonaguloj. 23
Li ne bezonas multe klopodi kun homo, Ke li
iru al Dio por juĝo. 24 Li pereigas la fortulojn
sennombre Kaj starigas sur ilia loko aliajn; 25 Ĉar
Li scias iliajn farojn; Li renversas ilin en la nokto,
kaj ili frakasiĝas. 26 Kiel malpiulojn Li frapas ilin
sur loko, kie ĉiuj vidas; 27 Pro tio, ke ili forturniĝis
de Li Kaj ne penis kompreni ĉiujn Liajn vojojn, 28
Sed venigis al Li la kriadon de malriĉulo, Kaj Li
aŭdis la kriadon de mizeruloj. 29 Se Li kvietigas,
tiam kiu povas ribeligi? Se Li kaŝas Sian vizaĝon,
tiam kiu povas Lin vidi? Tiel estas egale kun nacio
kaj kun aparta homo, 30 Por ke ne regu homo
hipokrita, El la pekigantoj de popolo. 31 Al Dio oni
devas diri: Mi fieriĝis, mi ne plu faros malbonon;
32 Kion mi ne vidas, pri tio instruu min; Se mi
faris maljustaĵon, mi ne plu faros. 33 Ĉu konforme
al via opinio Li devas repagi? Al vi ja ne plaĉis. Vi
elektu, ne mi; Kaj kion vi scias, tion diru. 34 Saĝaj
homoj diros al mi, Kaj prudenta homo, kiu min
aŭskultas: 35 Ijob parolas malsaĝe, Kaj liaj vortoj
estas malprudentaj. 36 Ho, se Ijob estus elprovita
ĝis la fino, Pro tio, ke li aliĝas al homoj pekaj; 37
Ĉar al sia peko li aldonas blasfemon; Inter ni li
mokas, kaj multe parolas kontraŭ Dio.

35 Elihu parolis plue, kaj diris: 2 Ĉu tion vi
opinias justa, ke vi diras: Mi estas pli prava
ol Dio? 3 Ĉar vi diras: Kiom tio utilas al vi? Kian
profiton mi havas kompare kun tiu okazo, se mi
pekus? 4 Mi respondos al vi, Kaj kune ankaŭ al viaj
amikoj: 5 Rigardu la ĉielon, kaj vidu; Rigardu la
nubojn, kiel tro alte ili estas por vi. 6 Se vi pekas,
kiom vi malutilas al Li? Kaj se viaj malbonagoj
estas multaj, kion vi faras al Li? 7 Se vi estas

virta, kion vi donas al Li? Aŭ kion Li prenas el
via mano? 8 Al homo, simila al vi, povas ion fari
via malbonago, Kaj via virteco havas signifon
nur por homido. 9 Pro multe da premado oni
krias; Oni ĝemas pro la brako de potenculoj. 10
Sed oni ne diras: Kie estas Dio, kiu min kreis, Kiu
donas kantojn en la nokto, 11 Kiu instruas nin
pli ol la brutojn sur la tero, Prudentigas nin pli
ol la birdojn de la ĉielo? 12 Tie ili krias pri la
fiereco de la malbonuloj, Sed Li ne respondas. 13
Tamen malvere estas, ke Dio ne aŭdas Kaj ke la
Plejpotenculo ne vidas. 14 Kvankam vi diras, ke
vi Lin ne vidas, Ekzistas tamen juĝo ĉe Li; Kaj vi
atendu Lin. 15 Sed ĉar Li nun ne montras Sian
koleron Kaj ne atentas la tro grandan malvirtecon,
16 Tial Ijob vante malfermis sian buŝon Kaj tre
multe parolas malprudente.

36 Kaj plue parolis Elihu, kaj diris: 2 Atendu
ankoraŭ iom; mi montros al vi, Ĉar mi havas
ankoraŭ kion paroli pro Dio. 3 Mi prenos mian
scion de malproksime, Kaj mi montros, ke mia
Kreinto estas prava. 4 Ĉar vere miaj vortoj ne
estas mensogaj; Homo sincera estas antaŭ vi. 5
Vidu, Dio estas potenca, kaj tamen Li neniun
malŝatas; Li estas potenca per la forto de la koro.
6 Al malpiulo Li ne permesas vivi, Kaj al mizeruloj
Li donas justecon. 7 Li ne forturnas de virtuloj
Siajn okulojn, Sed kun reĝoj sur trono Li sidigas
ilin por ĉiam, Por ke ili estu altaj. 8 Kaj se ili
estas ligitaj per ĉenoj, Malliberigitaj mizere per
ŝnuroj, 9 Tiam Li montras al ili iliajn farojn kaj
kulpojn, Kiel grandaj ili estas. 10 Li malfermas
ilian orelon por la moralinstruo, Kaj diras, ke ili
deturnu sin de malbonagoj. 11 Se ili obeas kaj
servas al Li, Tiam ili finas siajn tagojn en bono
Kaj siajn jarojn en stato agrabla; 12 Sed se ili
ne obeas, Tiam ili pereas per glavo Kaj mortas
en malprudento. 13 La hipokrituloj portas en si
koleron; Ili ne vokas, kiam Li ilin ligis; 14 Ilia
animo mortas en juneco, Kaj ilia vivo pereas
inter la malĉastuloj. 15 Li savas la suferanton en
lia mizero, Kaj per la sufero Li malfermas ilian
orelon. 16 Ankaŭ vin Li elkondukus el la suferoj
En spacon vastan, kie ne ekzistas premateco; Kaj
vi havus pacon ĉe via tablo, plena de grasaĵoj. 17
Sed vi fariĝis plena de kulpoj de malvirtulo; Kulpo
kaj juĝo tenas sin kune. 18 Via kolero ne forlogu
vin al mokado, Kaj grandeco de elaĉeto ne deklinu
vin. 19 Ĉu Li atentos vian riĉecon? Ne, nek oron,
nek forton aŭ potencon. 20 Ne strebu al tiu nokto,
Kiu forigas popolojn de ilia loko. 21 Gardu vin, ne
kliniĝu al malpieco; Ĉar tion vi komencis pro la
mizero. 22 Vidu, Dio estas alta en Sia forto. Kiu
estas tia instruanto, kiel Li? 23 Kiu povas preskribi
al Li vojon? Kaj kiu povas diri: Vi agis maljuste?
24 Memoru, ke vi honoru Liajn farojn, Pri kiuj
kantas la homoj. 25 Ĉiuj homoj ilin vidas; Homo
rigardas ilin de malproksime. 26 Vidu, Dio estas
granda kaj nekonata; La nombro de Liaj jaroj estas
neesplorebla. 27 Kiam Li malgrandigas la gutojn
de akvo, Ili verŝiĝas pluve el la nebulo; 28 Verŝiĝas
la nuboj Kaj gutas sur multe da homoj. 29 Kaj
kiam Li intencas etendi la nubojn Kiel tapiŝojn de
Sia tendo, 30 Tiam Li etendas sur ilin Sian lumon
Kaj kovras la radikojn de la maro. 31 Ĉar per ili
Li juĝas la popolojn Kaj donas ankaŭ manĝaĵon
abunde. 32 Per la manoj Li kovras la lumon Kaj
ordonas al ĝi aperi denove. 33 Antaŭdiras pri ĝi
ĝia bruo, Kaj eĉ la brutaroj, kiam ĝi alproksimiĝas.

37 Pri tio tremas mia koro Kaj saltas de sia loko.
2 Aŭskultu atente en la bruo Lian voĉon,
Kaj la sonojn, kiuj eliras el Lia buŝo. 3 Sub la
tutan ĉielon Li kurigas tion, Kaj Sian lumon al la
randoj de la tero. 4 Post ĝi ekbruas la tondro; Li
tondras per Sia majesta voĉo, Kaj oni ne povas
tion haltigi, kiam aŭdiĝas Lia voĉo. 5 Mirinde
tondras Dio per Sia voĉo; Li faras ion grandan,
sed ne konatan. 6 Al la neĝo Li diras: Falu sur la
teron; Ankaŭ al la pluvego, al Siaj fortaj pluvegoj.
7 Sur la manon de ĉiu homo Li metas sigelon,
Por ke ĉiuj homoj sciu Lian faron. 8 La sovaĝa
besto iras en sian kavon Kaj restas en sia loĝejo. 9
El la sudo venas ventego, Kaj de la nordo venas
malvarmo. 10 De la spiro de Dio venas frosto, Kaj
vasta akvo fariĝas kvazaŭ fandaĵo. 11 La nubojn Li
pezigas per akvo, Kaj nubo disŝutas Lian lumon.
12 Li direktas ilin ĉirkaŭen, kien Li volas, Por ke ili
plenumu ĉion, kion Li ordonas al ili, sur la tero: 13
Ĉu por puno de ia lando, Ĉu por favorkoraĵo Li ilin
direktas. 14 Atentu tion, Ijob; Staru, kaj konsideru
la miraklojn de Dio. 15 Ĉu vi scias, kiamaniere Dio
agigas ilin Kaj aperigas lumon el Sia nubo? 16 Ĉu
vi komprenas, ĉe la distiro de nubo, La miraklojn
de Tiu, kiu estas la plej perfekta en la sciado?
17 Kiamaniere viaj vestoj varmiĝas, Kiam la tero
kvietiĝas de sude? 18 Ĉu vi povas etendi kun Li
la ĉielon, Firman kiel fandita spegulo? 19 Sciigu
al ni, kion ni devas diri al Li; Mi nenion povas
elkonjekti pro mallumo. 20 Ĉu estos rakontita al
Li tio, kion mi parolas? Se iu parolos, li pereos. 21
Nun oni ne povas rigardi la lumon, kiu hele lumas
en la ĉielo, Kiam la vento pasas kaj purigas ĝin.
22 De norde venas oro; Ĉirkaŭ Dio estas terura
brilo. 23 La Plejpotenculon ni ne povas kompreni.

Li estas granda en forto, justo, kaj vero; Li neniun
premas. 24 Tial respektegas Lin la homoj; Kaj Li
atentas neniun el la saĝuloj.

38 La Eternulo el ventego ekparolis al Ijob,
kaj diris: 2 Kiu estas tiu, kiu mallumigas la
plej altan decidon Per vortoj sensencaj? 3 Zonu
kiel viro viajn lumbojn; Mi vin demandos, kaj
vi sciigu al Mi. 4 Kie vi estis, kiam Mi fondis la
teron? Diru, se vi havas scion. 5 Kiu starigis ĝiajn
mezurojn, se vi tion scias? Aŭ kiu etendis super
ĝi rektoŝnuron? 6 Sur kio estas enfortikigitaj
ĝiaj bazoj, Aŭ kiu kuŝigis ĝian angulŝtonon, 7
Dum komuna glorkantado de la matenaj steloj
Kaj ĝojkriado de ĉiuj filoj de Dio? 8 Kiu fermis la
maron per pordoj, Kiam ĝi elpuŝiĝis kvazaŭ el la
ventro de patrino; 9 Kiam Mi faris la nubon ĝia
vesto Kaj mallumon ĝiaj vindaĵoj, 10 Kaj starigis al
ĝi limon Kaj faris riglilojn kaj pordojn, 11 Kaj diris:
Ĝis ĉi tie aliru, sed ne plu, Kaj ĉi tie rompiĝados
viaj majestaj ondoj? 12 Ĉu vi en via vivo iam
ordonis al la mateno, Montris al la matenruĝo
ĝian lokon, 13 Ke ĝi kaptu la randojn de la tero, Kaj
ke la malpiuloj deskuiĝu el ĝi; 14 Ke ilia internaĵo
renversiĝu kiel koto, Kaj ke ili tute konfuziĝu; 15
Ke de la malpiuloj forpreniĝu ilia lumo, Kaj ilia
malhumila brako estu rompita? 16 Ĉu vi venis
ĝis la fontoj de la maro? Kaj ĉu vi iradis sur la
fundo de la abismo? 17 Ĉu malfermiĝis antaŭ vi la
pordego de la morto? Kaj ĉu vi vidis la pordegon
de la mallumego? 18 Ĉu vi pririgardis la larĝon
de la tero? Diru, ĉu vi scias ĉion ĉi tion? 19 Kie
estas la vojo al la loĝejo de la lumo, Kaj kie estas
la loko de la mallumo, 20 Ke vi konduku ĝin
al ĝia limo, Kaj ke vi rimarku la vojetojn al ĝia
domo? 21 Ĉu vi sciis, kiam vi naskiĝos Kaj kiel
granda estos la nombro de viaj tagoj? 22 Ĉu vi
venis al la devenejo de la neĝo, Kaj ĉu vi vidis la
devenejon de la hajlo, 23 Kiujn Mi konservas por
la tempo de suferado, Por la tago de batalo kaj
milito? 24 Kie estas la vojo, laŭ kiu dividiĝas la
lumo, Diskuras la orienta vento super la teron? 25
Kiu destinis direkton por la fluo Kaj vojon por
la tondra fulmo, 26 Por doni pluvon sur teron,
kie neniu troviĝas, Sur dezerton senhoman, 27
Por nutri dezerton kaj stepon Kaj kreskigi verdan
herbon? 28 Ĉu la pluvo havas patron? Aŭ kiu
naskigis la gutojn de roso? 29 El kies ventro eliris
la glacio? Kaj kiu naskis la prujnon sub la ĉielo? 30
Simile al ŝtono malmoliĝas la akvo, Kaj la supraĵo
de la abismo kunfirmiĝas. 31 Ĉu vi povas ligi la
ligilon de la Plejadoj? Aŭ ĉu vi povas malligi la
ligon de Oriono? 32 Ĉu vi povas elirigi iliatempe
la planedojn, Kaj konduki la Ursinon kun ĝiaj
infanoj? 33 Ĉu vi konas la leĝojn de la ĉielo? Aŭ
ĉu vi povas aranĝi ĝian regadon super la tero? 34
Ĉu vi povas levi al la nubo vian voĉon, Ke abundo
da akvo vin kovru? 35 Ĉu vi povas sendi fulmojn,
Ke ili iru kaj diru al vi: Jen ni estas? 36 Kiu metis
en la internon la saĝon? Kaj kiu donis al la koro
la prudenton? 37 Kiu estas tiel saĝa, ke li povu
kalkuli la nubojn? Kaj kiu elverŝas la felsakojn
de la ĉielo, 38 Kiam la polvo kunfandiĝas Kaj la
terbuloj kungluiĝas? 39 Ĉu vi ĉasas kaptaĵon por
la leonino, Kaj satigas la leonidojn, 40 Kiam ili
kuŝas en la nestegoj, Sidas embuske en la laŭbo?
41 Kiu pretigas al la korvo ĝian manĝaĵon, Kiam
ĝiaj idoj krias al Dio, Vagflugas, ne havante, kion
manĝi?

39 Ĉu vi scias la tempon, en kiu naskas la ibeksoj
sur la rokoj? Ĉu vi observis la akuŝiĝon de
la cervinoj? 2 Ĉu vi kalkulis la monatojn de ilia
gravedeco? Aŭ ĉu vi scias la tempon, kiam ili
devas naski? 3 Ili fleksiĝas, elĵetas siajn idojn,
Liberiĝas de siaj doloroj. 4 Iliaj infanoj fortiĝas,
kreskas en libereco, Foriras, ke ne revenas al ili. 5
Kiu donis liberecon al la sovaĝa azeno? Kaj kiu
malligis ĝiajn ligilojn? 6 La dezerton Mi faris ĝia
domo, Kaj stepon ĝia loĝejo; 7 Ĝi ridas pri la bruo
de la urbo, La kriojn de pelanto ĝi ne aŭdas; 8 La
produktaĵoj de la montoj estas ĝia manĝaĵo, Kaj ĝi
serĉas ĉian verdaĵon. 9 Ĉu bubalo volos servi al vi?
Ĉu ĝi volos nokti ĉe via manĝujo? 10 Ĉu vi povas
alligi bubalon per ŝnuro al bedo? Ĉu ĝi erpos post
vi valojn? 11 Ĉu vi fidos ĝin pro ĝia granda forto?
Kaj ĉu vi komisios al ĝi vian laboron? 12 Ĉu vi
havos konfidon al ĝi, ke ĝi reportos viajn semojn
Kaj kolektos en vian grenejon? 13 La flugilo de
struto leviĝas gaje, Simile al la flugilo de cikonio
kaj de akcipitro; 14 Ĉar ĝi lasas sur la tero siajn
ovojn Kaj varmigas ilin en la sablo; 15 Ĝi forgesas,
ke piedo povas ilin dispremi Kaj sovaĝa besto
povas ilin disbati. 16 Ĝi estas kruela por siaj idoj,
kvazaŭ ili ne estus ĝiaj; Ĝi ne zorgas pri tio, ke ĝia
laboro estas vana; 17 Ĉar Dio senigis ĝin je saĝo
Kaj ne donis al ĝi prudenton. 18 Kiam ĝi leviĝas
alten, Ĝi mokas ĉevalon kaj ĝian rajdanton. 19
Ĉu vi donas forton al la ĉevalo? Ĉu vi vestas ĝian
kolon per kolharoj? 20 Ĉu vi povas saltigi ĝin kiel
akrido? Terura estas la beleco de ĝia ronkado. 21
Ĝi fosas en la valo kaj estas gaja pro forteco; Ĝi
eliras kontraŭ armiton; 22 Ĝi ridas pri timo kaj ne
senkuraĝiĝas, Kaj ne retiras sin de glavo. 23 Super
ĝi sonoras la sagujo, Brilas lanco kaj ponardego.
24 Kun bruo kaj kolero ĝi glutas teron, Kaj ne
povas stari trankvile ĉe sonado de trumpeto. 25

Kiam eksonas la trumpeto, ĝi ekkrias: Ho, ho! Kaj
de malproksime ĝi flarsentas la batalon, Kriadon
de la kondukantoj, kaj bruon. 26 Ĉu pro via saĝo
flugas la akcipitro Kaj etendas siajn flugilojn al
sudo? 27 Ĉu pro via ordono leviĝas la aglo Kaj
faras alte sian neston? 28 Sur roko ĝi loĝas, Noktas
sur dento de roko kaj de monta pinto. 29 De tie ĝi
elrigardas por si manĝaĵon; Malproksime vidas
ĝiaj okuloj. 30 Ĝiaj idoj trinkas sangon; Kaj kie
estas mortigitoj, tie ĝi estas.

40 Kaj la Eternulo plue parolis al Ijob, kaj
diris: 2 Ĉu povas blasfemanto disputi kun
la Plejpotenculo? La mallaŭdanto de Dio tion
respondu. 3 Kaj Ijob respondis al la Eternulo,
kaj diris: 4 Jen mi estis facilanima; kion mi
povas respondi al Vi? Mi metas mian manon sur
mian buŝon. 5 Unu fojon mi parolis, kaj mi ne
respondos; Tion mi ne faros duan fojon. 6 Kaj la
Eternulo respondis al Ijob el la ventego, kaj diris:
7 Zonu kiel viro viajn lumbojn; Mi vin demandos,
kaj vi sciigu al Mi. 8 Ĉu vi volas senvalorigi
Mian verdikton, Akuzi Min, por ke vi montriĝu
prava? 9 Se vi havas tian brakon, kiel Dio, Kaj
se vi povas tondri per voĉo simile al Li, 10 Tiam
ornamu vin per majesto, kaj altiĝu, Vestu vin per
gloro kaj belegeco; 11 Elverŝu la furiozon de via
kolero; Ekrigardu ĉion fieran kaj humiligu ĝin;
12 Ekrigardu ĉiun fierulon kaj konfuzu lin; Kaj
frakasu la malpiulojn sur ilia loko; 13 Kaŝu ilin
ĉiujn en la tero; Ilian vizaĝon kovru per mallumo.
14 Tiam Mi gloros vin, Se via dekstra mano vin
helpos. 15 Vidu la hipopotamon, kiun Mi kreis
apud vi; Herbon ĝi manĝas, kiel bovo. 16 Vidu, ĝia
forto estas en ĝiaj lumboj, Kaj ĝia fortikeco estas
en la muskoloj de ĝia ventro. 17 Ĝi streĉas sian
voston kiel cedron, La tendenoj de ĝiaj femuroj
estas interplektitaj. 18 Ĝiaj ostoj estas kiel kupraj
tuboj, Ĝiaj ostoj estas kiel feraj stangoj. 19 Ĝi
estas la komenco de la vojoj de Dio; Ĝia Kreinto
donis al ĝi ĝian glavon. 20 La montoj alportas al ĝi
manĝaĵon, Kaj ĉiuj bestoj de la kampo tie ludas.
21 Sub ombroriĉaj arboj ĝi kuŝas, Sub kovro de
kanoj kaj en ŝlimo. 22 Ombroriĉaj arboj ŝirmas ĝin
per sia ombro, Ĉirkaŭas ĝin salikoj apud torentoj.
23 Se la rivero tumultas, ĝi ne konfuziĝas; Ĝi staras
trankvile, se eĉ Jordan enverŝiĝus en ĝian buŝon.
24 Ĉu iu povas preni ĝin antaŭ ĝiaj okuloj, Ĉu iu
povas trabori per ŝnuroj ĝian nazon?

41 Ĉu vi povas eltiri levjatanon per fiŝhoko, Aŭ
ligi per ŝnuro ĝian langon? 2 Ĉu vi povas
trameti kanon tra ĝia nazo Kaj trapiki ĝian vangon
per pikilo? 3 Ĉu ĝi multe petegos vin, Aŭ parolos
al vi flataĵojn? 4 Ĉu ĝi faros interligon kun vi?
Ĉu vi povas preni ĝin kiel porĉiaman sklavon?
5 Ĉu vi amuziĝos kun ĝi kiel kun birdo? Aŭ ĉu
vi ligos ĝin por viaj knabinoj? 6 Ĉu kamaradoj
ĝin dishakos, Kaj dividos inter komercistoj? 7 Ĉu
vi povas plenigi per pikiloj ĝian haŭton Kaj per
fiŝistaj hokoj ĝian kapon? 8 Metu sur ĝin vian
manon; Tiam vi bone memoros la batalon, kaj
ĝin ne plu entreprenos. 9 Vidu, la espero ĉiun
trompos; Jam ekvidinte ĝin, li falos. 10 Neniu
estas tiel kuraĝa, por inciti ĝin; Kiu do povas stari
antaŭ Mi? 11 Kiu antaŭe ion donis al Mi, ke Mi
redonu al li? Sub la tuta ĉielo ĉio estas Mia. 12 Mi
ne silentos pri ĝiaj membroj, Pri ĝia forto kaj bela
staturo. 13 Kiu povas levi ĝian veston? Kiu aliros
al ĝia paro da makzeloj? 14 Kiu povas malfermi
la pordon de ĝia vizaĝo? Teruro ĉirkaŭas ĝiajn
dentojn. 15 Ĝiaj fieraj skvamoj estas kiel ŝildoj,
Interligitaj per fortika sigelo; 16 Unu kuntuŝiĝas
kun la alia tiel, Ke aero ne povas trairi tra ili;
17 Unu alfortikiĝis al la alia, Interkuniĝis kaj ne
disiĝas. 18 Ĝia terno briligas lumon, Kaj ĝiaj okuloj
estas kiel la palpebroj de la ĉielruĝo. 19 El ĝia
buŝo eliras torĉoj, Elkuras flamaj fajreroj. 20 El
ĝiaj nazotruoj eliras fumo, Kiel el bolanta poto
aŭ kaldrono. 21 Ĝia spiro ekbruligas karbojn, Kaj
flamo eliras el ĝia buŝo. 22 Sur ĝia kolo loĝas forto,
Kaj antaŭ ĝi kuras teruro. 23 La partoj de ĝia karno
estas firme kunligitaj inter si, Tenas sin fortike sur
ĝi, kaj ne ŝanceliĝas. 24 Ĝia koro estas malmola
kiel ŝtono, Kaj fortika kiel suba muelŝtono. 25
Kiam ĝi sin levas, ektremas fortuloj, Konsterniĝas
de teruro. 26 Glavo, kiu alproksimiĝas al ĝi, ne
povas sin teni, Nek lanco, sago, aŭ kiraso. 27 Feron
ĝi rigardas kiel pajlon, Kupron kiel putran lignon.
28 Ne forpelos ĝin sago; Ŝtonoj el ŝtonĵetilo fariĝas
pajleroj antaŭ ĝi. 29 Bastonegon ĝi rigardas kiel
pajlon, Kaj ĝi mokas la sonon de lanco. 30 Sube ĝi
havas akrajn pecetojn; Kiel draŝrulo ĝi kuŝas sur la
ŝlimo. 31 Kiel kaldronon ĝi ondigas la profundon;
La maron ĝi kirlas kiel ŝmiraĵon. 32 La vojo post
ĝi lumas; La abismo aperas kiel grizaĵo. 33 Ne
ekzistas sur la tero io simila al ĝi; Ĝi estas kreita
sentima. 34 Ĝi rigardas malestime ĉion altan; Ĝi
estas reĝo super ĉiuj sovaĝaj bestoj.

42 Ijob respondis al la Eternulo, kaj diris: 2 Mi
scias, ke Vi ĉion povas fari, Kaj ke nenio,
kion Vi entreprenas, estas malfacila por Vi. 3
Kiu estas tiu, kiu kovras malkompetente la plej
altan decidon? Jes, mi parolis sen komprenado pri
aferoj, Kiuj estas tro misteraj por mi, kaj kiujn mi
ne konas. 4 Aŭskultu, kaj mi parolos; Mi demandos
Vin, kaj Vi sciigu al mi. 5 Nur per la oreloj mi aŭdis

pri Vi; Sed nun mia okulo Vin vidis. **6** Tial mi faras
al mi riproĉon, Kaj mi pentas en polvo kaj cindro.
7 Post kiam la Eternulo parolis tiujn vortojn al
Ijob, la Eternulo diris al Elifaz, la Temanano: Mia
kolero ekflamis kontraŭ vi kaj kontraŭ viaj du
amikoj, pro tio, ke vi ne parolis antaŭ Mi tiel ĝuste,
kiel Mia servanto Ijob. **8** Prenu do nun al vi sep
bovojn kaj sep ŝafojn, kaj iru al Mia servanto Ijob,
kaj alportu bruloferon pro vi; kaj Mia servanto
Ijob preĝos por vi; ĉar nur lin Mi atentos, por ne
fari al vi punon pro tio, ke vi ne parolis antaŭ
Mi tiel ĝuste, kiel Mia servanto Ijob. **9** Kaj iris
Elifaz, la Temanano, kaj Bildad, la Ŝuĥano, kaj
Cofar, la Naamano, kaj faris tion, kion diris al ili la
Eternulo. Kaj la Eternulo atentis Ijobon. **10** Kaj la
Eternulo redonis la forprenitaĵon al Ijob, kiam li
preĝis por siaj amikoj. Kaj la Eternulo donis al Ijob
duoble pli ol ĉio, kion li havis antaŭe. **11** Kaj venis
al li ĉiuj liaj fratoj kaj ĉiuj liaj fratinoj kaj ĉiuj liaj
antaŭaj konatoj, kaj ili manĝis kun li en lia domo,
kaj esprimis al li sian kunsenton, kaj konsolis
lin pri la tuta malbono, kiun la Eternulo venigis
sur lin; kaj ĉiu el ili donis al li po unu kesito, kaj
ĉiu po unu ora ringo. **12** Kaj la Eternulo benis la
lastajn jarojn de Ijob pli ol la komencajn; kaj li
havis dek kvar mil ŝafojn kaj ses mil kamelojn
kaj mil parojn da bovoj kaj mil azeninojn. **13** Kaj
li havis sep filojn kaj tri filinojn. **14** Al unu el ĉi
tiuj li donis al nomon Jemima, al la dua la nomon
Kecia, kaj al la tria la nomon Keren-Hapuĥ. **15**
Kaj en la tuta lando ne troviĝis virinoj tiel belaj,
kiel la filinoj de Ijob; kaj ilia patro donis al ili
heredan posedaĵon inter iliaj fratoj. **16** Kaj post
tio Ijob vivis cent kvardek jarojn, kaj li vidis siajn
filojn kaj nepojn ĝis la kvara generacio. **17** Kaj
Ijob mortis, maljuna kaj satiĝinta de la vivo.

Psalmaro

1 Feliĉa estas la homo, kiu ne iras laŭ konsilo de
malpiuloj, Nek staras sur vojo de pekuloj, Nek
sidas en kunsido de blasfemantoj; **2** Sed li nur
havas deziron por la leĝo de la Eternulo, Kaj pri
Lia leĝo li pensas tage kaj nokte. **3** Kaj li estos kiel
arbo, plantita apud akvaj torentoj, Donanta sian
frukton en sia tempo, Kaj kies folio ne velkas; Kaj
en ĉio, kion li faras, li sukcesos. **4** Ne tiel estas
la malpiuloj; Sed ili estas kiel grenventumaĵo,
kiun disblovas la vento. **5** Tial ne staros fortike la
malpiuloj ĉe la juĝo, Nek la pekuloj en societo de
piuloj. **6** Ĉar la Eternulo konas la vojon de piuloj;
Sed la vojo de malpiuloj pereos.

2 Kial tumultas popoloj, Kaj gentoj pripensas
vanaĵon? **2** Leviĝas reĝoj de la tero, Kaj
eminentuloj konsiliĝas kune, Kontraŭ la Eternulo
kaj kontraŭ Lia sanktoleito, dirante: **3** Ni disŝiru
iliajn ligilojn, Kaj ni deĵetu de ni iliajn ŝnurojn! **4**
La loĝanta en la ĉielo ridas, La Sinjoro mokas ilin.
5 Tiam Li parolos al ili en Sia kolero, Kaj per Sia
furiozo Li ilin ektimigos, dirante: **6** Mi starigis ja
Mian reĝon Super Cion, Mia sankta monto. **7** Mi
raportos pri la decido: La Eternulo diris al mi: Vi
estas Mia filo, Hodiaŭ Mi vin naskis. **8** Petu Min,
kaj Mi donos al vi popolojn por heredo, Kaj por
posedo limojn de tero. **9** Vi disbatos ilin per fera
sceptro, Kiel potan vazon vi ilin dispecigos. **10** Kaj
nun, ho reĝoj, prudentiĝu; Instruiĝu, juĝistoj de
la tero! **11** Servu al la Eternulo kun timo, Kaj ĝoju
kun tremo. **12** Kisu la filon, ke Li ne koleru, kaj
vi ne pereu sur la vojo, Ĉar baldaŭ ekbrulos Lia
kolero. Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin.

3 Psalmo de David, kiam li forkuris de sia filo
Abŝalom. Ho Eternulo, kiel multaj estas miaj
premantoj, Multaj leviĝis kontraŭ mi! **2** Multaj
diradas pri mia animo: Ne ekzistas por li savo de
Dio. (Sela) **3** Sed Vi, ho Eternulo, estas ŝildo por
mi, Mia honoro kaj levanto de mia kapo. **4** Per
mia voĉo mi vokas al la Eternulo, Kaj Li respondas
al mi de Sia sankta monto. (Sela) **5** Mi kuŝiĝas kaj
endormiĝas, Kaj mi vekiĝas, ĉar la Eternulo min
subtenas. **6** Mi ne timas miriadojn da kontraŭuloj,
Kiuj estas ĉirkaŭ mi. **7** Leviĝu, ho Eternulo, savu
min, mia Dio; Ĉar Vi frapis al ĉiuj miaj malamikoj
la vangojn, La dentojn de la malpiuloj Vi frakasis.
8 Ĉe la Eternulo estas la savo; Super Via popolo
estu Via beno. (Sela)

4 Al la Ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo
de David. Kiam mi vokas, respondu al mi, justa
mia Dio! En premo Vi liberigas min; Korfavoru
min, kaj aŭskultu mian preĝon. **2** Homidoj, ĝis
kiam mia honoro estos malhonorata? Ĝis kiam
vi amos vantaĵon kaj celos malveron? (Sela) **3**
Sciu do, ke la Eternulo apartigis la piulon por
Si; La Eternulo aŭdas, kiam mi vokas al Li. **4**
Tremu, kaj ne peku; Meditu en viaj koroj, sur viaj
kuŝejoj, kaj estu fortikanimaj. (Sela) **5** Oferdonu
oferojn piajn, Kaj fidu la Eternulon. **6** Multaj
diradas: Kiu montros al ni bonon? Direktu sur nin
la lumon de Via vizaĝo, ho Eternulo! **7** Vi metis
ĝojon en mian koron, pli ol dum ilia greno kaj
ilia mosto plimultiĝas. **8** Pace mi kuŝiĝas kaj tuj
endormiĝas; Ĉar Vi, ho Eternulo, loĝigas min sola
en sendanĝereco.

5 Al la Ĥorestro. Por blovaj instrumentoj. Psalmo
de David. Miajn vortojn aŭskultu, ho Eternulo.
Trapenetru miajn pensojn. **2** Aŭdu la voĉon de
mia krio, mia Reĝo kaj mia Dio; Ĉar al Vi mi
preĝas. **3** Ho Eternulo, matene Vi aŭdas mian
voĉon; Matene mi eldiras mian preĝon al Vi,
kaj mi atendas. **4** Ĉar Vi ne estas tia Dio, kiu
amas malpiaĵon; Malbonulo ne povas gasti ĉe Vi.
5 Fanfaronuloj ne staros antaŭ Vi; Vi malamas
ĉiujn, kiuj faras malbonon. **6** Vi pereigas tiujn,
kiuj parolas malveron; Sangavidan kaj malican
la Eternulo abomenas. **7** Kaj mi, pro Via granda
favoro, eniros en Vian domon; Mi kliniĝos en
Via sankta templo kun respektego al Vi. **8** Ho
Eternulo, gvidu min laŭ Via justeco; Pro miaj
insidantoj ebenigu antaŭ mi Vian vojon. **9** Ĉar ne
ekzistas vero en ilia buŝo; En ilia interno estas
malvirteco; Malfermita tombo estas ilia gorĝo; Per
sia lango ili hipokritas. **10** Montru ilian kulpon,
ho Dio, Ke ili falu per siaj intencoj; Pro iliaj multaj
krimoj ĵetu ilin malsupren, Ĉar ili ribelis kontraŭ
Vi. **11** Kaj ekĝojos ĉiuj, kiuj fidas Vin; Ili eterne
estos gajaj, kaj Vi ilin favoros; Kaj triumfos pri Vi
tiuj, kiuj amas Vian nomon. **12** Ĉar Vi, ho Eternulo,
benas piulon; Kiel per ŝildo Vi ĉirkaŭdefendas lin
per favoro.

6 Al la Ĥorestro. Por kordaj instrumentoj, por
basuloj. Psalmo de David. Ho Eternulo, ne en
Via kolero min riproĉu, Kaj ne en Via furiozo
min punu. **2** Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi
senfortiĝis; Sanigu min, ho Eternulo, ĉar ektremis
miaj ostoj. **3** Kaj mia animo forte ektremis; Kaj
Vi, ho Eternulo, ĝis kiam? **4** Returnu Vin, ho
Eternulo, savu mian animon; Helpu min pro
Via favorkoreco. **5** Ĉar en la morto ne ekzistas
memoro pri Vi; En Ŝeol, kiu gloros Vin? **(Sheol h7585)** **6** Mi laciĝis de mia ĝemado; Ĉiun nokton

mi priverŝas mian liton; Per miaj larmoj mi
malsekigas mian kuŝejon. 7 Sekiĝis de malĝojo
mia vizaĝo, Maljuniĝis de ĉiuj miaj premantoj.
8 Foriĝu de mi, ĉiuj, kiuj faras malbonon; Ĉar
aŭdis la Eternulo la voĉon de mia ploro. 9 Aŭdis
la Eternulo mian peton; La Eternulo akceptos
mian preĝon. 10 Hontigitaj kaj tre teruritaj estos
ĉiuj miaj malamikoj; Ili forturniĝos kaj tuj estos
hontigitaj.

7 Senkulpiĝo de David, kiun li kantis al la
Eternulo pri Kuŝ, la Benjamenido. Ho Eternulo,
mia Dio, ĉe Vi mi rifuĝas; helpu min kontraŭ ĉiuj
miaj persekutantoj, kaj savu min, 2 Por ke oni ne
elŝiru, kiel leono, mian animon, Ĝin disŝirante,
dum neniu savas. 3 Ho Eternulo, mia Dio! se
mi faris ĉi tion, Se ekzistas maljusteco en miaj
manoj, 4 Se al mia amiko mi pagis per malbono,
Aŭ se mi difektis tiun, kiu premis min senkaŭze: 5
Tiam malamiko persekutu mian animon, Li atingu
kaj enpremu mian vivon en la teron, Kaj mian
honoron li metu en la polvon. (Sela) 6 Stariĝu, ho
Eternulo, en Via kolero, Leviĝu super la furiozon
de miaj premantoj; Kaj vekiĝu por mi, Vi, kiu
ordonis fari juĝon. 7 Kaj amaso da popoloj Vin
ĉirkaŭos; Kaj super ili reiru supren. 8 La Eternulo
juĝas popolojn. Juĝu min, ho Eternulo, laŭ mia
justeco kaj laŭ mia pieco. 9 Finiĝu la malboneco
de malpiuloj, kaj Vi subtenu justulon, Vi, kiu
esploras korojn kaj internaĵojn, justa Dio! 10 Mia
ŝildo estas ĉe Dio, Kiu savas piajn korojn. 11 Dio
estas juĝanto justa, Kaj Dio minacanta ĉiutage.
12 Se oni ne reĝustiĝas, Li akrigas Sian glavon,
Streĉas Sian pafarkon kaj direktas ĝin. 13 Kaj Li
pretigas por ĝi mortigilojn, Siajn sagojn Li faras
bruligaj. 14 Jen tiu gravediĝis per malbono, Portis
en si malicon, kaj naskis mensogon. 15 Li fosis
kavon kaj profundigis ĝin, Kaj li falis en la kavon,
kiun li pretigis. 16 Lia malico refalos sur lian
kapon, Kaj sur lian verton falos lia krimo. 17 Mi
gloros la Eternulon pro Lia justeco, Kaj kantos la
nomon de la Eternulo Plejalta.

8 Al la Ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de David.
Ho Eternulo, nia Sinjoro, Kiel majesta estas
Via nomo sur la tuta tero! Vi levis Vian gloron
super la ĉielon. 2 Per la buŝo de junaj infanoj
kaj suĉinfanoj Vi fondis al Vi potencon kontraŭ
Viaj malamikoj, Por kvietigi la malamikon kaj
la venĝemulon. 3 Kiam mi rigardas Vian ĉielon,
la faron de Viaj fingroj, La lunon kaj la stelojn,
kiujn Vi estigis: 4 Kio estas homo, ke Vi lin
memoras? Kio estas homido, ke Vi pensas pri li? 5
Vi malaltigis lin malmulte antaŭ Dio; Per honoro
kaj beleco Vi lin kronis. 6 Vi faris lin reganto
super la faritaĵoj de Viaj manoj; Ĉion Vi metis sub
liajn piedojn: 7 Ŝafojn kaj bovojn ĉiujn Kaj ankaŭ
la sovaĝajn bestojn, 8 La birdojn de la ĉielo kaj
la fiŝojn de la maro, Ĉion, kio iras la vojojn de la
maroj. 9 Ho Eternulo, nia Sinjoro, Kiel majesta
estas Via nomo sur la tuta tero!

9 Al la Ĥorestro. Por mut-labeno. Psalmo de
David. Mi gloros Vin, ho Eternulo, per mia tuta
koro; Mi rakontos ĉiujn Viajn mirindaĵojn. 2 Mi
ĝojos kaj triumfos pro Vi; Mi kantos Vian nomon,
ho Vi Plejalta. 3 Ĉar miaj malamikoj turniĝas
malantaŭen, Ili falas kaj pereas antaŭ Vi. 4 Ĉar
Vi faris por mi juĝon kaj plenumon de leĝo; Vi
sidiĝis sur la trono, Vi justa juĝanto. 5 Vi indignis
kontraŭ la popoloj, Vi pereigis malpiulojn, Ilian
nomon Vi ekstermis por ĉiam kaj eterne. 6 La
malamikoj malaperis, ruiniĝis por ĉiam; Iliajn
urbojn Vi renversis, La memoro pri ili pereis kune
kun ili. 7 Sed la Eternulo restas eterne, Li pretigis
Sian tronon por juĝo. 8 Kaj Li juĝos la mondon
kun justeco, Li plenumos leĝojn inter la popoloj
kun senpartieco. 9 Kaj la Eternulo estos rifuĝo por
la premato, Rifuĝo en la tempo de mizero. 10 Kaj
esperos al Vi tiuj, kiuj konas Vian nomon, Ĉar Vi
ne forlasas tiujn, kiuj serĉas Vin, ho Eternulo. 11
Kantu al la Eternulo, kiu loĝas sur Cion, Rakontu
inter la popoloj Liajn farojn. 12 Ĉar venĝante por
la sango, Li memoras pri ili, Li ne forgesas la krion
de malfeliĉuloj. 13 Estu favora al mi, ho Eternulo;
Vidu, kion mi suferas de miaj malamikoj, Vi, kiu
suprenlevas min el la pordegoj de la morto, 14 Por
ke mi rakontu Vian tutan gloron En la pordegoj
de la filino de Cion Kaj mi ĝoju pro Via savo. 15
Eniĝis la popoloj en la kavon, kiun ili elfosis; En la
reton, kiun ili metis, enkaptiĝis ilia piedo. 16 Oni
ekkonas la Eternulon laŭ la juĝo, kiun Li faris; Per
la faroj de siaj manoj estas kaptita la malpiulo.
Higajon. (Sela) 17 La malbonuloj reiru en Ŝeolon,
Ĉiuj popoloj, kiuj forgesas Dion. (Sheol h7585) 18
Ĉar ne por ĉiam malriĉulo estos forgesita, Kaj
la espero de mizeruloj ne pereos por eterne. 19
Leviĝu, ho Eternulo, ke homoj ne tro fortiĝu; La
popoloj estu juĝataj antaŭ Via vizaĝo. 20 Metu,
ho Eternulo, timon sur ilin, La popoloj sciu, ke ili
estas homoj. (Sela)

10 Kial, ho Eternulo, Vi staras malproksime? Kial
Vi kaŝas Vin en la tempo de la mizero? 2 Pro
la malhumileco de malbonulo suferas malriĉulo;
Ili kaptiĝu per la artifikoj, kiujn ili elpensis. 3
Ĉar malbonulo fanfaronas pri la kapricoj de sia
animo; Rabanto forlasas, malŝatas la Eternulon. 4

Malpiulo en sia malhumileco ne esploras; En ĉiuj
liaj pensoj Dio ne ekzistas. 5 Li ĉiam iras forte laŭ
siaj vojoj; Viaj juĝoj estas tro alte super li; Ĉiujn
siajn malamikojn li forspitas. 6 Li diris en sia
koro: Mi ne ŝanceliĝos, De generacio al generacio
neniam estos al mi malbone. 7 Lia buŝo estas
plena de malbenado, trompo, kaj malico; Sub lia
lango estas suferigo kaj malvero. 8 Inside li sidas
en la vilaĝoj; Kaŝe li mortigas senkulpulon; Liaj
okuloj spionas malriĉulon. 9 Li sidas inside en
kaŝita loko, kiel leono en la kaverno; Li insidas,
por kapti malriĉulon; Kaj li kaptas malriĉulon,
tirante lin en sian reton. 10 Li insidas, alpremiĝas,
Kaj la malriĉulo falas en liajn fortajn ungegojn. 11
Li diras en sia koro: Dio forgesis, Li kovras Sian
vizaĝon, Li neniam vidos. 12 Leviĝu, ho Eternulo;
ho Dio, levu Vian manon; Ne forgesu mizerulojn.
13 Por kio malpiulo malŝatas Dion, Kaj diras en sia
koro, ke Vi ne postulos respondon? 14 Vi vidas ja,
ĉar mizerojn kaj suferojn Vi rigardas, por redoni
laŭ Via forto. Al Vi fordonas sin malriĉulo; Por
orfo Vi estas helpanto. 15 Rompu la brakon de
malpiulo kaj malbonulo, Por ke eĉ serĉante lian
malbonon, oni ĝin ne trovu. 16 La Eternulo estas
Reĝo por eterne kaj ĉiam, Pereis la idolistoj de
Lia tero. 17 Deziron de humiluloj Vi aŭdas, ho
Eternulo; Vi fortigas ilian koron, Vi atentigas Vian
orelon, 18 Por doni juĝon al orfo kaj premato, Por
ke oni ĉesu peli homon de la tero.

11 Al la Ĥorestro. De David. Ĉe la Eternulo mi
rifuĝas. Kial vi diras al mia animo: Flugu kiel
birdo sur vian monton? 2 Ĉar jen la malbonuloj
streĉis pafarkon, Almetis sagon sian al la tendeno,
Por pafi kaŝe kontraŭ la honestajn korojn. 3 Kiam
la fundamentoj estas detruitaj, Kion povas fari la
justulo? 4 La Eternulo estas en Sia sankta templo;
La trono de la Eternulo estas en la ĉielo; Liaj
okuloj vidas, Liaj palpebroj esploras la homidojn.
5 La Eternulo elprovas justulon; Sed malpiulon
kaj perfortemulon Lia animo malamas. 6 Sur la
malpiulojn Li pluvigos brulantajn karbojn, fajron
kaj sulfuron; Brula vento estos kaliko, destinita
por ili. 7 Ĉar la Eternulo estas justa, Li amas
justecon; La piulo vidos Lian vizaĝon.

12 Al la Ĥorestro. Por basuloj. Psalmo de David.
Helpu, ho Eternulo, ĉar malaperis piuloj Kaj
maloftiĝis fideluloj inter la homidoj. 2 Malveron
ili parolas unuj al aliaj, Vortojn flatajn el koro
hipokrita. 3 La Eternulo ekstermu ĉiun flatan
buŝon Kaj langon fanfaronantan, 4 Tiujn, kiuj
diras: Per nia lango ni venkos, Nia buŝo estas kun
ni; kiu estas sinjoro super ni? 5 Ĉar prematoj estas
ruinigataj kaj malfeliĉuloj ĝemas, Tial nun Mi Min
levos, diras la Eternulo; Mi donos savon al tiuj,
kiuj sopiras pri ĝi. 6 La paroloj de la Eternulo estas
paroloj puraj, Arĝento, purigita en tera fandujo
kaj sepfoje refandita. 7 Vi, ho Eternulo, konservos
ilin, Vi gardos nin kontraŭ ĉi tiu generacio por
eterne. 8 Ĉirkaŭe aperas multe da malpiuloj, Kiam
malnobleco altiĝas inter la homidoj.

13 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Ĝis kiam, ho
Eternulo, Vi tute forgesos pri mi? Ĝis kiam
Vi kaŝos Vian vizaĝon antaŭ mi? 2 Ĝis kiam mi
havos zorgojn en mia animo Kaj sopirojn en mia
koro ĉiutage? Ĝis kiam mia malamiko estos supre
super mi? 3 Rigardu kaj aŭdu min, ho Eternulo,
mia Dio; Lumigu miajn okulojn, ke mi ne ekdormu
per morto; 4 Ke ne diru mia malamiko: Mi lin
venkis; Ke ne ĝoju miaj premantoj, se mi falos. 5
Sed mi esperas al Via favorkoreco; Mia koro ĝojas
pro Via savo. 6 Mi kantos al la Eternulo, Ĉar Li
faris al mi bonon.

14 Al la Ĥorestro. De David. La sensaĝulo diris
en sia koro: Dio ne ekzistas. Ili sentaŭgiĝis,
ili abomeniĝis pro siaj faroj; Ekzistas neniu, kiu
faras bonon. 2 La Eternulo el la ĉielo ekrigardis
la homidojn, Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo,
kiu serĉas Dion. 3 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos ĉiuj, kiuj faras malbonon, Kiuj
manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon, Kaj
kiuj ne vokas al la Eternulo? 5 Tie ili forte ektimis,
Ĉar Dio estas en la generacio de la justuloj. 6
Vi malhonoris la konsilon de malriĉulo, Sed la
Eternulo estas lia rifuĝejo. 7 Ho, ke venu el Cion
savo al Izrael! Kiam la Eternulo revenigos Sian
forkaptitan popolon, Tiam triumfos Jakob kaj
ĝojos Izrael.

15 Psalmo de David. Ho Eternulo, kiu povas
gasti en Via tendo? Kiu povas loĝi sur Via
sankta monto? 2 Tiu, kiu vivas honeste, agas
juste, Kaj parolas veron el sia koro; 3 Kiu ne
kalumnias per sia lango, Ne faras malbonon al
sia kunulo, Kaj ne ĵetas malhonoron sur sian
proksimulon; 4 Kiu abomenas malnoblulon Kaj
estimas la respektantojn de la Eternulo, Kiu faris
ĵuron malprofite por si kaj ĝin ne rompas; 5 Kiu
sian monon ne donas procentege, Kaj subaĉetajn
donacojn kontraŭ senkulpulo ne akceptas. Kiu
tiel agas, tiu neniam falos.

16 Verko de David. Gardu min, ho Dio, ĉar mi
rifuĝas ĉe Vi. 2 Mi diris al la Eternulo: Vi
estas mia Sinjoro; Mi ne havas alian bonon krom

Vi. 3 Al la sanktuloj, kiuj estas sur la tero, Kaj al
la majestuloj iras mia tuta deziro. 4 Multiĝos la
malĝojoj de tiuj, kiuj sekvis alian; Mi ne verŝos
iliajn sangajn verŝoferojn Kaj ne metos iliajn
nomojn en mian buŝon. 5 La Eternulo estas mia
sorta parto kaj kaliko; Vi subtenas mian sorton. 6
Loto agrabla trafis min, Ĉarma estas mia heredo.
7 Mi gloras la Eternulon, kiu konsilas min; Eĉ
en la nokto instruas min mia internaĵo. 8 Ĉiam
mi vidas la Eternulon antaŭ mi; Ĉar Li estas ĉe
mia dekstra mano, mi ne falos. 9 Tial ĝojas mia
koro, raviĝas mia animo; Eĉ mia karno ripozas
senzorge. 10 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol;
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru. (Sheol
h7585) 11 Vi konigos al mi la vojon de la vivo;
Multe da ĝojoj estas antaŭ Vi, Ĉarmoj estas en Via
dekstra mano eterne.

17 Preĝo de David. Aŭskultu, ho Eternulo, la
justulon, atentu mian krion, Donu orelon al
mia preĝo el ne malsincera buŝo. 2 De Vi venos
mia juĝo; Viaj okuloj rigardos la veremecon. 3 Vi
esploras mian koron, ekzamenas ĝin en la nokto;
Vi elprovas min, Kaj Vi trovas nenion, kion mi
intencus, Sed kio ne volus eliri el mia buŝo. 4 Pri
homaj faroj, konforme al la vortoj el Via buŝo,
Mi gardis min de vojoj kontraŭleĝaj. 5 Miaj paŝoj
tuj sekvas en Viaj postesignoj, miaj piedoj ne
ŝanceliĝas. 6 Mi vokas al Vi, ĉar Vi respondos al
mi, ho Dio; Klinu al mi Vian orelon kaj aŭdu mian
parolon. 7 Montru Vian mirindan favorkorecon,
Vi, kiu per Via dekstra mano helpas la fidantojn
kontraŭ la atakantoj. 8 Gardu min kiel la pupilon
de la okulo, Per la ombro de Viaj flugiloj kaŝu
min 9 De la malbonuloj, kiuj atakas min, De
miaj malamikoj, kiuj ĉirkaŭe insidas kontraŭ mia
animo. 10 Sian koron ili fermis, Per sia buŝo ili
parolas fiere. 11 Kien ni iras, ili nin ĉirkaŭas; Siajn
okulojn ili direktas, por ĵeti nin sur la teron. 12 Li
similas leonon, kiu avidas akiron, Kaj leonidon,
kiu sidas en kaŝita loko. 13 Leviĝu, ho Eternulo,
antaŭvenu kaj renversu lin; Savu mian animon
kontraŭ la malbonulo per Via glavo, 14 Kontraŭ
la homoj, ho Eternulo, per Via mano, Kontraŭ la
homoj de ĉi tiu mondo, kiuj havas sian parton
en la nuna vivo, Kaj kies ventron Vi plenigis
per Viaj trezoroj, Ke iliaj filoj estos sataj kaj ili
lasos restaĵon por siaj infanoj. 15 Kaj mi en pieco
rigardos Vian vizaĝon; Vekiĝante, mi satiĝos per
Via bildo.

18 Al la Ĥorestro. De la sklavo de la Eternulo,
David, kiu eldiris al la Eternulo la vortojn de
ĉi tiu kanto, kiam la Eternulo lin savis el la manoj
de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la mano de Saul. Kaj
li diris: Mi varmege Vin amas, ho Eternulo, mia
forteco! 2 La Eternulo estas mia Roko, kaj mia
fortikaĵo, kaj mia Savanto, Mia Dio, mia forta Roko,
kiun mi fidas, Mia ŝildo kaj la korno de mia savo,
mia rifuĝejo. 3 Mi vokas al la Eternulo, la glorinda;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj. 4 Ĉirkaŭis min
la ondoj de la morto, Kaj torentoj pereigaj min
teruris; 5 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis, La retoj
de la morto min atingis. (Sheol h7585) 6 En mia
premiteco mi vokis la Eternulon, Kaj al mia Dio
mi kriis; El Sia templo Li aŭdis mian voĉon, Kaj
mia krio al Li atingis Liajn orelojn. 7 Ektremis kaj
ekskuiĝis la tero, La fundamentoj de la montoj
ekmoviĝis Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris. 8 Leviĝis
fumo el Lia nazo, Kaj ekstermanta fajro el Lia
buŝo; Karboj ekflamis de ĝi. 9 Li klinis la ĉielon kaj
iris malsupren; Kaj densa mallumo estis sub Liaj
piedoj. 10 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento. 11 El
la mallumo Li faris al Si kovron, Tendon Li faris
ĉirkaŭ Si el la mallumo de la akvo, densaj nuboj.
12 De la brilo antaŭ Li, tra Liaj densaj nuboj, Flugis
hajlo kaj brulantaj karboj. 13 Kaj la Eternulo
ektondris en la ĉielo, Kaj la Plejaltulo aŭdigis
Sian voĉon; Hajlon kaj brulantajn karbojn. 14 Li
ĵetis Siajn sagojn, kaj dispelis ilin; Ĵetis multajn
fulmojn, kaj konfuzis ilin. 15 Kaj malkovriĝis la
kuŝujoj de la akvoj, Kaj nudiĝis la fundamentoj
de la universo, De Via minaca voĉo, ho Eternulo,
De la kolera spirado de Via nazo. 16 Li etendas el
supre la brakon, kaj prenas min; Li eltiras min
el grandaj akvoj; 17 Li savas min de mia potenca
malamiko, Kaj de miaj malamantoj, ĉar ili estas
pli fortaj ol mi. 18 Ili atingis min en la tago de mia
malfeliĉo; Sed la Eternulo fariĝis mia subteno. 19
Kaj Li elkondukis min en vastan lokon; Li liberigis
min, ĉar Li estas favora al mi. 20 La Eternulo
rekompencas min laŭ mia justeco; Laŭ la pureco
de miaj manoj Li repagas al mi. 21 Ĉar mi min tenis
je la vojoj de la Eternulo, Kaj mi ne faris malbonon
antaŭ mia Dio. 22 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ
mi, Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi. 23 Mi
estis senkulpa antaŭ Li, Kaj mi gardis min, ke mi
ne peku. 24 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ
mia justeco, Laŭ la pureco de miaj manoj antaŭ
Liaj okuloj. 25 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia, 26 Kun purulo Vi agas laŭ
lia pureco, Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco. 27
Ĉar humilan popolon Vi helpas, Sed altajn okulojn
Vi malaltigas. 28 Ĉar Vi lumigas mian lumilon;
La Eternulo, mia Dio, lumigas mian mallumon.
29 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron, Kaj

kun mia Dio mi transsaltas muron. 30 La vojo
de Dio estas perfekta; La parolo de la Eternulo
estas tute pura; Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin
fidas. 31 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio? 32 Tiu Dio,
kiu ĉirkaŭzonas min per forto Kaj perfektigas
mian vojon; 33 Kiu similigas miajn piedojn al
cervaj, Kaj starigas min sur miaj altaĵoj; 34 Kiu
instruas mian manon militi, Kaj miajn brakojn
streĉi kupran pafarkon. 35 Vi donis al mi la ŝildon
de Via savo; Kaj Via dekstra mano subtenas min,
Kaj Via favoro min grandigas. 36 Vi larĝigas mian
paŝon sub mi, Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj. 37
Mi persekutas miajn malamikojn, kaj mi atingas
ilin; Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas. 38 Mi
ilin frakasas, ke ili ne povas plu leviĝi; Ili falas
sub miajn piedojn. 39 Vi ĉirkaŭzonas min per
forto por la milito; Miajn atakintojn Vi ĵetas sub
min. 40 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas. 41 Ili krias,
sed ne venas helpanto; Al la Eternulo, sed Li
ne respondas al ili. 42 Mi disflugigas ilin, kiel
polvon laŭ la vento; Kiel stratan koton mi ilin
forĵetas. 43 Vi savas min de popola tumulto; Vi
faras min ĉefo de la nacioj; Popolo, kiun mi ne
konas, servas min. 44 Per atentaj oreloj ili obeas
min; Aligentuloj respektegas min. 45 Aligentuloj
senfortiĝas, Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
46 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Kaj alte glorata estu la Dio de mia savo: 47 Tiu
Dio, kiu donas al mi venĝon Kaj submetas al mi
popolojn, 48 Kiu savas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj, Kaj savas min
de perfortulo. 49 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo,
inter la popoloj, Kaj pri Via nomo mi kantas. 50
Li donas grandan helpon al Sia reĝo, Kaj faras
favoraĵon al Sia sanktoleito, Al David kaj al lia
idaro, por eterne.

19 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. La ĉieloj
rakontas la gloron de Dio, Kaj la farojn de
Liaj manoj raportas la ĉiela firmaĵo. 2 Tago al
tago transdonas diron, Kaj nokto al nokto faras
sciigon. 3 Sen parolo kaj sen vortoj; Oni ne aŭdas
ilian voĉon. 4 Tra la tuta mondo iras ilia ordono,
Kaj ĝis la fino de la universo iras iliaj vortoj; Por
la suno Li aranĝis tendon inter ili. 5 Kaj ĝi eliras
kiel fianĉo el sia baldakeno, Ĝojas kiel heroo,
trakuranta sian vojon. 6 Sur unu rando de la ĉielo
estas ĝia leviĝo, Kaj ĝia rondiro estas ĝis aliaj
randoj; Kaj nenio kaŝiĝas antaŭ ĝia varmego. 7 La
instruo de la Eternulo estas perfekta, ĝojigas la
animon; La atesto de la Eternulo estas certa, ĝi
saĝigas sensaĝulon. 8 La ordonoj de la Eternulo
estas justaj, ĝojigas la koron; La ordondiro de la
Eternulo estas klara, faras lumon antaŭ la okuloj.
9 La timo antaŭ la Eternulo estas pura, restas
eterne; La juĝoj de la Eternulo estas veraj, kaj
ĉiuj estas justaj. 10 Ili estas pli dezirindaj, ol
oro kaj ol multe da plej pura oro; Ili estas pli
dolĉaj, ol mielo kaj ĉelaraj mielgutoj. 11 Ankaŭ
Via sklavo instruiĝis per ili; Kiu ilin observas, tiu
havas grandan rekompencon. 12 Kiu scias siajn
erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj. 13 Ankaŭ
de intencaj eraroj detenu Vian sklavon, Ke ili ne
regu super mi. Tiam mi estos perfekta, kaj pura
de granda peko. 14 Akceptu favore la vortojn el
mia buŝo kaj la parolon de mia koro antaŭ Vi, Ho
Eternulo, mia Roko kaj mia Liberiganto.

20 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. La Eternulo
aŭskultu vin en tago de mizero; Defendu
vin la nomo de Dio de Jakob. 2 Li sendu al vi
helpon el la sanktejo, Kaj el Cion Li vin fortigu.
3 Li rememoru ĉiujn viajn oferdonojn, Kaj via
brulofero aperu grasa antaŭ Li. (Sela) 4 Li donu
al vi tion, kion deziras via koro; Kaj ĉiujn viajn
intencojn Li plenumu. 5 Ni estos gajaj pro Via
venko, Kaj pro la nomo de nia Dio ni levos
standardon. La Eternulo plenumu ĉiujn viajn
petojn. 6 Nun mi ekscias, ke la Eternulo savas Sian
sanktoleiton; Li aŭskultas lin el Sia sankta ĉielo,
Forte savas lin per Sia dekstra mano. 7 Unuj fidas
veturilojn, aliaj ĉevalojn; Sed ni alvokas la nomon
de la Eternulo, nia Dio. 8 Ili ŝanceliĝas kaj falas,
Kaj ni staras kaj tenas nin forte. 9 Ho Eternulo,
savu; La Reĝo respondu al ni, kiam ni vokas al Li.

21 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Ho Eternulo,
pro Via forto ĝojas la reĝo, Kaj pro Via helpo
kiel forte li triumfas! 2 Kion lia koro deziris, tion
Vi donis al li; Kaj la peton de lia buŝo Vi ne rifuzis.
(Sela) 3 Vi antaŭvenas al li kun beno de bono; Vi
metis sur lian kapon kronon el pura oro. 4 Vivon
li petis de Vi; Kaj Vi donis al li longan vivon por
ĉiam kaj eterne. 5 Granda estas lia honoro pro
Via helpo; Gloron kaj majeston Vi metis sur lin.
6 Vi donas al li eternajn benojn; Vi gajigas lin
per ĝojo antaŭ Via vizaĝo. 7 Ĉar la reĝo fidas la
Eternulon, Kaj pro favoro de la Plejaltulo li ne
falos. 8 Trovos Via mano ĉiujn Viajn malamikojn,
Via dekstra trovos Viajn malamantojn. 9 Vi
similigos ilin al brulanta forno, kiam Vi koleros;
La Eternulo englutos ilin per Sia kolero, Kaj fajro
ilin formanĝos. 10 Ilian naskitaron Vi ekstermos
de sur la tero, Kaj ilian semon el inter la homidoj.
11 Ĉar ili preparis malbonon por Vi, Pripensis
atencon, sed ne povis ĝin plenumi. 12 Vi devigos

ilin turni al Vi la dorson, Viajn tendenojn Vi
direktos kontraŭ iliajn vizaĝojn. 13 Leviĝu, ho
Eternulo, en Via forto; Ni kantos kaj gloros Vian
potencon.

22 Al la Ĥorestro. Por ario: Matenkrepuska
Cervino. Psalmo de David. Mia Dio, mia Dio,
kial Vi forlasis min, Kaj estas malproksima de mia
savo, de miaj plendaj paroloj? 2 Mia Dio, mi vokas
en la tago, kaj Vi ne respondas; En la nokto, kaj
mi ne trovas trankvilon. 3 Sed Vi estas sankta,
Ho Vi, kiu loĝas inter la glorado de Izrael. 4 Vin
fidis niaj patroj; Ili fidis, kaj Vi ilin helpis. 5 Al Vi
ili kriadis kaj estis savataj; Vin ili fidis, kaj ili ne
devis honti. 6 Sed mi estas vermo kaj ne homo;
Mokata de la homoj, malestimata de la popolo. 7
Ĉiuj, kiuj min vidas, insultas min, Malfermegas
la buŝon, balancas la kapon, dirante: 8 Li apogis
sin al la Eternulo: Tiu helpu lin; Tiu savu lin, se
Li amas lin. 9 Vi eltiris ja min el la ventro, Vi
zorgis pri mi sur la brusto de mia patrino. 10
Al Vi mi estis ĵetita de post la momento de mia
naskiĝo; De la ventro de mia patrino Vi estas mia
Dio. 11 Ne malproksimiĝu de mi, Ĉar malfeliĉo
estas proksima, kaj helpanton mi ne havas. 12
Ĉirkaŭis min multaj bovoj, Fortaj bovoj Baŝanaj
stariĝis ĉirkaŭ mi. 13 Ili malfermegis kontraŭ
mi siajn buŝojn, Kiel leono ŝiranta kaj krieganta.
14 Kiel akvo mi disverŝiĝis, Kaj disiĝis ĉiuj miaj
ostoj; Mia koro fariĝis kiel vakso, Fandiĝis en
mia interno. 15 Mia forto elsekiĝis kiel peco da
poto; Mia lango algluiĝis al mia palato; Kaj Vi
metas min en tomban polvon. 16 Ĉar ĉirkaŭis
min hundoj; Amaso da malbonuloj staras ĉirkaŭ
mi; Ili mordas miajn manojn kaj piedojn. 17 Mi
povas kalkuli ĉiujn miajn ostojn; Ili rigardas kaj
konstante rigardas. 18 Ili dividas miajn vestojn
inter si, Pri mia tuniko ili lotas. 19 Sed Vi, ho
Eternulo, ne malproksimiĝu; Mia forto, rapidu,
por helpi min. 20 Savu de la glavo mian animon,
Mian solan savu de la hundo. 21 Savu min de
buŝo de leono, Kaj helpu min kontraŭ kornoj
de bubaloj. 22 Mi predikos Vian nomon al miaj
fratoj; En la mezo de popola kunveno mi Vin
gloros. 23 Respektantoj de la Eternulo, gloru Lin;
Tuta semo de Jakob, honoru Lin; Tuta semo de
Izrael, estimegu Lin. 24 Ĉar Li ne malŝatis kaj
ne malestimis la suferojn de premato, Kaj ne
kaŝis antaŭ li Sian vizaĝon; Sed aŭskultis lin,
kiam tiu kriis al Li. 25 Vin mi gloros en granda
komunumo; Mi plenumos miajn promesojn antaŭ
Liaj respektantoj. 26 La humiluloj manĝu kaj
satiĝu, Gloru la Eternulon Liaj serĉantoj; Via koro
vivu eterne. 27 Rememoros kaj revenos al la
Eternulo ĉiuj finoj de la mondo; Kaj kliniĝos antaŭ
Vi ĉiuj popolaj familioj. 28 Ĉar al la Eternulo
apartenas la reĝado; Li reĝas super la popoloj.
29 Manĝos kaj kliniĝos ĉiuj grasuloj de la tero;
Antaŭ Li genufleksos ĉiuj forirantaj al la tombo
Kaj nepovantaj konservi sian animon viva. 30
Naskotaro Lin servos; Oni predikos pri mia Sinjoro
al la estonta generacio. 31 Al naskota popolo oni
venos kaj predikos Pri Lia justeco kaj pri Liaj
faroj.

23 Psalmo de David. La Eternulo estas mia
paŝtisto; mi mankon ne havos. 2 Sur verdaj
herbejoj Li ripozigas min, Apud trankvilaj akvoj
Li kondukas min. 3 Li kvietigas mian animon; Li
kondukas min laŭ vojo de la vero, pro Sia nomo. 4
Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo, Mi ne
timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi; Via bastono
kaj apogiĝilo trankviligos min. 5 Vi kovras por mi
tablon antaŭ miaj malamikoj; Vi ŝmiris per oleo
mian kapon, mia pokalo estas plenigita. 6 Nur
bono kaj favoro sekvos min en la daŭro de mia
tuta vivo; Kaj mi restos en la domo de la Eternulo
eterne.

24 Psalmo de David. Al la Eternulo apartenas la
tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas, La mondo kaj
ĉiuj ĝiaj loĝantoj. 2 Ĉar Li sur la maroj ĝin fondis
Kaj sur la akvoj ĝin fortikigis. 3 Kiu supreniros sur
la monton de la Eternulo? Kaj kiu staros ĉe Lia
sankta loko? 4 Tiu, kiu havas purajn manojn kaj
senmakulan koron, Kiu ne fordonis sian animon
al malvero Kaj ne ĵuras trompe. 5 Li ricevos
benon de la Eternulo, Kaj bonfarojn de Dio, lia
savanto. 6 Tio estas la gento de Liaj adorantoj,
De la serĉantoj de Via vizaĝo, ho Dio de Jakob.
(Sela) 7 Levu, pordegoj, viajn kapojn; Kaj leviĝu,
pordoj antikvaj, Por ke eniru la Reĝo de gloro. 8
Kiu estas tiu Reĝo de gloro? La Eternulo forta kaj
potenca, La Eternulo, la potenculo de milito. 9
Levu, pordegoj, viajn kapojn; Kaj leviĝu, pordoj
antikvaj, Por ke eniru la Reĝo de gloro. 10 Kiu
estas tiu Reĝo de gloro? La Eternulo Cebaot, Li
estas la Reĝo de gloro. (Sela)

25 De David. Al Vi, ho Eternulo, mi levas mian
animon. 2 Ho mia Dio, Vin mi fidas; Ne lasu
min hontiĝi; Ne lasu, ke miaj malamikoj moku
pri mi. 3 Ĉar neniu el tiuj, kiuj esperas al Vi,
hontiĝos; Nur tiuj hontiĝos, kiuj forlasas Vin
senpripense. 4 Viajn vojojn, ho Eternulo, montru
al mi; Instruu min sekvi Vian iradon. 5 Gvidu min
en Via vero kaj lernigu min, Ĉar Vi estas la Dio,
kiu min helpas; Al Vi mi esperas ĉiun tagon. 6

Rememoru, ho Eternulo, Vian kompatemecon
kaj Vian favorkorecon, Ĉar ili estis de ĉiam. 7
La pekojn de mia juneco kaj miajn krimojn ne
rememoru; Laŭ Via favorkoreco rememoru min,
Pro Via boneco, ho Eternulo! 8 Bona kaj justa
estas la Eternulo, Tial Li montras al pekantoj la
vojon. 9 Li gvidas la humilulojn en justeco, Kaj
instruas al la humiluloj Siajn vojojn. 10 Ĉiuj vojoj
de la Eternulo estas favorkoreco kaj fideleco al
tiuj, Kiuj observas Lian interligon kaj Liajn leĝojn.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, pardonu al mi mian
pekon, Ĉar ĝi estas granda. 12 Al ĉiu homo, kiu
timas la Eternulon, Li montras la vojon, kiun tiu
devas elekti. 13 Lia animo ĝuos bonon, Kaj liaj
idoj posedos la teron. 14 Konfidon de la Eternulo
havas Liaj timantoj; Kaj Sian aranĝon Li sciigas
al ili. 15 Miaj okuloj estas ĉiam direktitaj al la
Eternulo, Ĉar Li eltiras el reto miajn piedojn. 16
Turnu Vin al mi kaj korfavoru min, Ĉar mi estas
soleca kaj mizera. 17 La suferoj de mia koro estas
grandaj; El mia premateco elkonduku min. 18
Rigardu mian suferon kaj mizeron, Kaj pardonu
ĉiujn miajn pekojn. 19 Rigardu, kiel multaj estas
miaj malamikoj Kaj per kia kruela malamo ili min
malamas. 20 Gardu mian animon kaj savu min; Ne
lasu min hontiĝi, ĉar Vin mi fidas. 21 Senkulpeco
kaj justeco defendu min, Ĉar al Vi mi esperas. 22
Liberigu, ho Dio, Izraelon el ĉiuj liaj suferoj.

26 De David. Juĝu min, ho Eternulo, ĉar mi iris
en sincereco kaj la Eternulon mi fidis; Mi ne
ŝanceliĝos. 2 Esploru min, ho Eternulo, kaj elprovu
min; Refandu mian internaĵon kaj mian koron. 3
Ĉar Via favorkoreco estas antaŭ miaj okuloj; Kaj
mi marŝas en Via vero. 4 Mi ne sidas kun homoj
malveremaj, Kaj kun falsemuloj mi ne iros. 5 Mi
malamas societon de malbonfarantoj, Kaj kun
malpiuloj mi ne sidos. 6 Mi lavas miajn manojn
per senkulpeco; Kaj mi moviĝas ĉirkaŭ Via altaro,
ho Eternulo, 7 Por aŭdigi laŭte gloradon Kaj famigi
ĉiujn Viajn miraklojn. 8 Ho Eternulo, mi amas
la ejon de Via domo, Kaj la lokon, en kiu loĝas
Via gloro. 9 Ne pereigu mian animon kune kun la
pekuloj, Nek mian vivon kun la sangaviduloj, 10
En kies manoj estas krimo Kaj kies dekstra mano
estas plena de subaĉetaj donacoj. 11 Kaj mi iras
en senkulpeco; Liberigu min kaj korfavoru min.
12 Mia piedo staras sur ebena loko; En kunvenoj
mi benos la Eternulon.

27 De David. La Eternulo estas mia lumo kaj mia
savo; kiun mi devas timi? La Eternulo estas
la forto de mia vivo; kiu povas min teruri? 2 Kiam
alproksimiĝos al mi malbonfarantoj, por manĝi
mian karnon, Miaj kontraŭuloj kaj malamikoj, ili
surpuŝiĝos kaj falos. 3 Se elpaŝos kontraŭ min
armeo, Mia koro ne ektimos; Se leviĝos kontraŭ
min milito, Ankaŭ tiam mi havos fidon. 4 Nur
unu aferon mi petas de la Eternulo, nur tion mi
deziras: Ke mi restu en la domo de la Eternulo en
la daŭro de mia tuta vivo, Por rigardi la ĉarmon
de la Eternulo, admiri Lian templon. 5 Ĉar Li
kovros min en Sia kabano en la tago de malbono;
Li kaŝos min en sekreta loko de Sia tendo; Sur
rokon Li levos min. 6 Kaj nun leviĝos mia kapo
super miajn malamikojn, kiuj min ĉirkaŭas; Kaj mi
oferfaros en Lia tendo oferojn de danko; Mi kantos
kaj gloros la Eternulon. 7 Aŭskultu, ho Eternulo,
mian voĉon, kiam mi vokas; Korfavoru min, kaj
respondu al mi. 8 De Vi diris al mi mia koro:
Serĉu Mian vizaĝon. Vian vizaĝon, ho Eternulo,
mi serĉas. 9 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ne forpuŝu en kolero Vian sklavon; Vi estis mia
helpo, Ne forpuŝu kaj ne forlasu min, ho Dio de
mia savo. 10 Ĉar mia patro kaj mia patrino min
forlasis, Sed la Eternulo min akceptis. 11 Instruu
al mi, ho Eternulo, Vian vojon, Kaj konduku min
sur ĝusta irejo, spite miajn insidantojn. 12 Ne
fordonu min al la volo de miaj premantoj; Ĉar
stariĝis kontraŭ mi falsaj atestantoj, plenaj de
rabemeco. 13 Se mi ne esperus vidi la bonecon de
la Eternulo En la lando de vivantoj! 14 Esperu al
la Eternulo; Tenu vin forte, forta estu via koro;
Jes, esperu al la Eternulo.

28 De David. Al Vi, ho Eternulo, mi vokas; Mia
Roko, ne silentu al mi; Se Vi silentos al
mi, mi similiĝos al tiuj, Kiuj iras en la tombon.
2 Aŭskultu la voĉon de mia petego, kiam mi
krias al Vi, Kiam mi levas miajn manojn al Via
plejsanktejo. 3 Ne kunpereigu min kune kun
malpiuloj, kaj kun krimfarantoj, Kiuj parolas pace
kun siaj proksimuloj, Dum malbono estas en ilia
koro. 4 Redonu al ili laŭ iliaj faroj kaj laŭ iliaj
malbonaj agoj; Laŭ la faroj de iliaj manoj redonu
al ili; Redonu al ili, kion ili meritas. 5 Ĉar ili ne
atentas la agojn de la Eternulo Kaj la farojn de
Liaj manoj, Li disbatos ilin kaj ne rekonstruos. 6
Glorata estu la Eternulo, Ĉar Li aŭskultis la voĉon
de mia petego. 7 La Eternulo estas mia forto kaj
mia ŝildo; Lin fidis mia koro, kaj Li helpis min;
Tial ekĝojas mia koro, Kaj per mia kanto mi Lin
gloros. 8 La Eternulo estas ilia forto, Li estas
savanta forto por Sia sanktoleito. 9 Helpu Vian
popolon kaj benu Vian heredon, Kaj paŝtu kaj
altigu ilin eterne.

29 Psalmo de David. Tributu al la Eternulo, vi
potenculoj, Tributu al la Eternulo honoron
kaj forton. **2** Tributu al la Eternulo la honoron
de Lia nomo; Kliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta
ornamo. **3** La voĉo de la Eternulo iras super
la akvoj; La Dio de gloro tondras, La Eternulo
super grandaj akvoj. **4** La voĉo de la Eternulo
iras kun forto, La voĉo de la Eternulo iras kun
majesto. **5** La voĉo de la Eternulo rompas cedrojn,
La Eternulo rompas la cedrojn de Lebanon. **6** Li
saltigas ilin kiel bovidon, Lebanonon kaj Sirjonon
kiel bubalidon. **7** La voĉo de la Eternulo elhakas
fajran flamon. **8** La voĉo de la Eternulo skuas
dezerton, La Eternulo skuas la dezerton Kadeŝ. **9**
La voĉo de la Eternulo igas cervinojn naski, kaj
nudigas arbarojn; Kaj en Lia templo ĉio parolas
pri Lia gloro. **10** La Eternulo regis en la tempo de
la diluvo, La Eternulo restos Reĝo eterne. **11** La
Eternulo donos forton al Sia popolo, La Eternulo
benos Sian popolon per paco.

30 Psalmo-kanto ĉe inaŭguro de la Domo; de
David. Mi gloros Vin alte, ho Eternulo, Ĉar Vi
levis min kaj Vi ne lasis miajn malamikojn triumfi
super mi. **2** Ho Eternulo, mia Dio, mi vokis al Vi,
Kaj Vi min sanigis. **3** Ho Eternulo, Vi ellevis el
Ŝeol mian animon; Vi vivigis min, ke mi ne iru en
la tombon. **(Sheol h7585)** **4** Kantu al la Eternulo, ho
Liaj piuloj, Kaj gloru Lian sanktan nomon. **5** Ĉar
nur momenton daŭras Lia kolero, Sed tutan vivon
daŭras Lia favoro; Vespere povas esti ploro, Sed
matene venos ĝojego. **6** Kaj mi diris en la tempo
de mia feliĉo: Mi neniam falos. **7** Ho Eternulo, per
Via favoro Vi starigis mian monton fortike; Sed
kiam Vi kaŝis Vian vizaĝon, mi konfuziĝis. **8** Al Vi,
ho Eternulo, mi vokis, Kaj al la Eternulo mi preĝis:
9 Kion utilos mia sango, se mi iros en la tombon?
Ĉu gloros Vin polvo? ĉu ĝi aŭdigos Vian veron?
10 Aŭskultu, ho Eternulo, kaj korfavoru min; Ho
Eternulo, estu helpanto al mi. **11** Vi anstataŭigis
al mi mian plendon per danco; Vi deprenis de
mi mian sakaĵon kaj zonis min per ĝojo, **12** Por
ke mia animo kantu al Vi kaj ne silentiĝu. Ho
Eternulo, mia Dio, eterne mi Vin gloros.

31 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Vin, ho
Eternulo, mi fidas, ke mi neniam estu
hontigita; Per Via justeco savu min. **2** Klinu al
mi Vian orelon, rapide savu min! Estu por mi
forta roko, fortika kastelo, por helpi min. **3** Ĉar
Vi estas mia roko kaj mia kastelo; Kaj pro Via
nomo gvidu min kaj konduku min. **4** Eligu min
el la reto, kiun ili metis kontraŭ mi; Ĉar Vi estas
mia fortikaĵo. **5** En Vian manon mi transdonas
mian spiriton; Vi savas min, ho Eternulo, Dio de
la vero. **6** Mi malamas la adorantojn de vantaj
idoloj, Sed mi fidas la Eternulon. **7** Mi gajas kaj
ĝojas pro Via favoro; Ĉar Vi vidis min mizeron,
Vi eksciis la suferojn de mia animo, **8** Kaj Vi ne
transdonis min en la manon de malamiko, Vi
starigis miajn piedojn sur vasta loko. **9** Korfavoru
min, ho Eternulo, ĉar mi suferas; Malfortiĝis de
malĝojo mia okulo, mia animo, kaj mia korpo. **10**
Ĉar mia vivo konsumiĝis de malĝojo kaj miaj jaroj
de ĝemado; Mia forto malaperis per mia kulpo, kaj
miaj ostoj malfortiĝis. **11** Per ĉiuj miaj malamikoj
mi fariĝis granda hontindaĵo por miaj najbaroj
Kaj teruraĵo por miaj konatoj; Kiuj vidas min sur
la strato, tiuj forkuras de mi. **12** Oni forgesis pri
mi en la koro, kiel pri mortinto; Mi fariĝis kiel
rompita vazo. **13** Ĉar mi aŭdas la insultojn de
multaj; Ĉirkaŭe estas minacoj; Ili kune konspiras
kontraŭ mi, Ili intencas pereigi mian vivon. **14** Sed
mi — mi fidas Vin, ho Eternulo; Mi diras: Vi estas
mia Dio. **15** En Via mano estas mia sorto; Savu min
de la mano de miaj malamikoj kaj persekutantoj.
16 Lumu per Via vizaĝo al Via sklavo, Helpu min
per Via boneco. **17** Ho Eternulo, ne hontigu min,
ĉar mi vokis al Vi; Hontigitaj estu la malpiuloj,
ili silentiĝu por Ŝeol. **(Sheol h7585)** **18** Mutiĝu la
mensogaj buŝoj, Kiuj parolas arogante kontraŭ
piulo, Kun fiero kaj malestimo. **19** Kiel granda
estas Via boneco, kiun Vi konservis por tiuj, kiuj
Vin timas, Kaj kiun Vi faris antaŭ la homoj por
tiuj, kiuj Vin fidas! **20** Vi kovras ilin per la kovro
de Via vizaĝo kontraŭ homaj atencoj, Vi kaŝas ilin
en tendo kontraŭ malamikaj langoj. **21** Glorata
estu la Eternulo, Kiu aperigis al mi mirindan
favoron en fortikigita urbo. **22** Kaj mi diris en mia
konfuziĝo: Mi estas forpuŝita for de Viaj okuloj;
Tamen Vi aŭskultis la voĉon de mia preĝo, kiam
mi vokis al Vi. **23** Amu la Eternulon, ĉiuj Liaj
piuloj; La fidelulojn la Eternulo gardas, Kaj Li
repagas sufiĉege al tiuj, kiuj agas malhumile. **24**
Estu kuraĝaj, kaj forta estu via koro, Vi ĉiuj, kiuj
esperas al la Eternulo!

32 Instruo de David. Feliĉa estas tiu, kies krimo
estas pardonita, kies peko estas kovrita. **2**
Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas
lian kulpon Kaj en kies spirito estas nenia malvero.
3 Kiam mi silentis, miaj ostoj senfortiĝis De mia
ĉiutaga ploregado. **4** Ĉar tage kaj nokte pezis sur
mi Via mano; La freŝecon de mia sukoj anstataŭis
sekeco de somero. (Sela) **5** Mian pekon mi konfesis
al Vi, kaj mian kulpon mi ne kaŝis; Mi diris: Mi
konfesos miajn krimojn al la Eternulo; Kaj Vi
deprenis la kulpon de mia peko. (Sela) **6** Pro tio

preĝu antaŭ Vi ĉiu piulo en favora tempo, Por
ke ĉe la disverŝiĝo de grandaj akvoj ili lin ne
atingu. 7 Vi estas mia ŝirmo; Kontraŭ sufero Vi
min gardos, Per kantoj de savo Vi min ĉirkaŭos.
(Sela) 8 Mi prudentigos vin, kaj montros al vi la
vojon, kiun vi devas iri; Kun konsiloj Mi direktos
sur vin Mian okulon. 9 Ne estu kiel ĉevalo, kiel
senprudenta mulo, Al kiuj oni devas kateni la
buŝon per brido kaj buŝpeco, Alie ili ne venos al
vi. 10 Multajn frapojn havas la malpiulo; Sed kiu
fidas la Eternulon, tiun ĉirkaŭas favoro. 11 Ĝoju
pro la Eternulo, kaj gaju, ho justuloj; Kaj triumfu
ĉiuj, kiuj havas pian koron!

33 Ĝoje kantu, ho piuloj, antaŭ la Eternulo;
Al la justuloj konvenas glorado. 2 Gloru la
Eternulon per harpo, Per dekkorda psaltero ludu
al Li. 3 Kantu al Li novan kanton, Bone ludu al Li
kun trumpetado. 4 Ĉar ĝusta estas la vorto de
la Eternulo, Kaj ĉiu Lia faro estas fidinda. 5 Li
amas justecon kaj juĝon; La tero estas plena de la
boneco de la Eternulo. 6 Per la vorto de la Eternulo
estiĝis la ĉielo; Kaj per la spiro de Lia buŝo estiĝis
ĝia tuta ekzistantaro. 7 Li kolektis kiel en tenujon
la akvon de la maro, Li metis la abismojn en
konservejojn. 8 Timu la Eternulon la tuta tero;
Tremu antaŭ Li ĉiuj loĝantoj de la mondo. 9 Ĉar
Li diris, kaj tio fariĝis; Li ordonis, kaj tio aperis.
10 La Eternulo neniigas la interkonsenton de la
popoloj, Li detruas la intencojn de la nacioj. 11
La decido de la Eternulo restas eterne, La pensoj
de Lia koro restas de generacio al generacio. 12
Felica estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo;
La gento, kiun Li elektis al Si kiel heredon. 13 El la
ĉielo la Eternulo rigardas, Li vidas ĉiujn homidojn.
14 De la trono, sur kiu Li sidas, Li rigardas ĉiujn,
kiuj loĝas sur la tero, 15 Li, kiu kreis la korojn
de ili ĉiuj, Kiu rimarkas ĉiujn iliajn farojn. 16 La
reĝon ne helpos granda armeo, Fortulon ne savos
granda forto. 17 Vana estas la ĉevalo por helpo,
Kaj per sia granda forto ĝi ne savos. 18 Jen la
okulo de la Eternulo estas sur tiuj, kiuj Lin timas,
Kiuj esperas Lian favoron, 19 Ke Li savu de morto
ilian animon Kaj nutru ilin en tempo de malsato.
20 Nia animo fidas la Eternulon; Li estas nia helpo
kaj nia ŝildo. 21 Ĉar pro Li ĝojas nia koro, Ĉar
ni fidas Lian sanktan nomon. 22 Via favoro, ho
Eternulo, estu super ni, Kiel ni esperas al Vi.

34 De David, kiam li ŝajnigis sin freneza antaŭ
Abimeleĥ, kaj tiu lin forpelis kaj li foriris. Mi
gloros la Eternulon en ĉiu tempo; Ĉiam laŭdo por
Li estos en mia buŝo. 2 Per la Eternulo gloriĝas
mia animo; La humiluloj aŭdu kaj ĝoju. 3 Gloru la
Eternulon kun mi, Kaj ni altigu kune Lian nomon.
4 Mi serĉis la Eternulon, kaj Li respondis al mi,
Kaj de ĉiuj miaj danĝeroj Li savis min. 5 Kiuj
rigardas al Li, ricevas lumon, Kaj ilia vizaĝo ne
kovriĝos per honto. 6 Jen ĉi tiu mizerulo vokis,
kaj la Eternulo aŭdis, Kaj de ĉiuj liaj mizeroj Li
savis lin. 7 Anĝelo de la Eternulo postenas ĉirkaŭ
tiuj, kiuj Lin timas, Kaj Li ilin savas. 8 Provu kaj
vidu, kiel bona estas la Eternulo; Feliĉa estas la
homo, kiu Lin fidas. 9 Timu la Eternulon, Liaj
sanktuloj; Ĉar nenio mankas al tiuj, kiuj Lin timas.
10 Leonidoj estas senhavaj kaj malsataj; Sed kiuj
serĉas la Eternulon, tiuj havas mankon en nenia
bono. 11 Venu, infanoj, aŭskultu min; Pri timo
antaŭ la Eternulo mi vin instruos. 12 Kiu ajn vi
estas, homo, Kiu deziras vivon kaj amas multajn
kaj bonajn tagojn: 13 Gardu vian langon kontraŭ
malbono, Kaj vian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
14 Dekliniĝu de malbono kaj faru bonon, Serĉu
pacon kaj ĉasu ĝin. 15 La okuloj de la Eternulo
estas turnitaj al la piuloj, Kaj Liaj oreloj al iliaj
krioj. 16 La vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ
tiuj, kiuj faras malbonon, Por ekstermi de la tero
la memoron pri ili. 17 Oni krias, kaj la Eternulo
aŭdas, Kaj de ĉiuj iliaj mizeroj Li ilin savas. 18
Proksima estas la Eternulo al tiuj, kies koro estas
rompita, Kaj la spirite suferantajn Li helpas. 19
Multaj estas la suferoj de piulo; Sed de ĉiuj la
Eternulo lin savas. 20 Li gardas ĉiujn liajn ostojn;
Eĉ unu el ili ne rompiĝos. 21 La malbonulon
mortigos la malbono; Kaj la malamantoj de piulo
pereos. 22 La Eternulo liberigas la animon de Siaj
sklavoj; Kaj ne pereos ĉiuj, kiuj Lin fidas.

35 De David. Batalu, ho Eternulo, kontraŭ tiuj,
kiuj batalas kontraŭ mi; Militu kontraŭ
tiuj, kiuj militas kontraŭ mi. 2 Prenu ŝildon
kaj armilojn, Kaj stariĝu, por helpi min. 3 Kaj
nudigu ponardegon, kaj stariĝu kontraŭ miaj
persekutantoj; Diru al mia animo: Via helpo Mi
estas. 4 Hontigitaj kaj malhonoritaj estu tiuj, kiuj
celas kontraŭ mia animo; Turniĝu reen kaj estu
hontigitaj tiuj, kiuj intencas malbonon kontraŭ
mi. 5 Ili estu kiel grenventumaĵo antaŭ vento,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin forpelu. 6 Ilia vojo
estu malluma kaj glitiga, Kaj anĝelo de la Eternulo
ilin persekutu. 7 Ĉar sen mia kulpo ili submetis
por mi sian reton, Sen mia kulpo ili fosis sub mia
animo. 8 Venu sur lin pereo neatendite, Kaj lia
reto, kiun li kaŝis, kaptu lin; Por pereo li falu
en ĝin. 9 Kaj mia animo ĝojos pro la Eternulo,
Triumfos pro Lia helpo. 10 Ĉiuj miaj ostoj diros: Ho
Eternulo, kiu egalas Vin, Kiu liberigas mizerulon
de lia perfortanto, Mizerulon kaj malriĉulon de lia

rabanto? 11 Stariĝas kontraŭ mi krimaj atestantoj;
Kion mi ne scias, pri tio ili min demandas. 12 Ili
pagas al mi malbonon por bono, Atencon kontraŭ
mia animo. 13 Kaj mi dum ilia malsano metis
sur min sakaĵon, Mi turmentis mian animon per
fasto, Kaj mi preĝis sincere, kiel pri mi mem. 14
Mi kondutis, kvazaŭ ili estus miaj amikoj, miaj
fratoj; Kiel homo, kiu funebras pri sia patrino,
mi profunde malĝojis. 15 Sed kiam mi difektiĝis,
ili ĝojis, kaj ili kuniĝis; Kuniĝis kontraŭ mi la
senkoruloj, kiam mi ne atendis: Ili ŝiris kaj ne
ĉesis. 16 Laŭ la maniero de malpiaj parazitoj,
Ili kunfrapis kontraŭ mi siajn dentojn. 17 Mia
Sinjoro! kiel longe Vi tion rigardos? Deturnu mian
animon de iliaj atakoj, Mian solan de la leonoj. 18
Mi gloros Vin en granda kunveno, Meze de multe
da popolo mi Vin laŭdos. 19 Ne ĝoju pri mi miaj
maljustaj malamikoj; Kaj tiuj, kiuj malamas min
sen mia kulpo, ne moku per la okuloj. 20 Ĉar ne
pri paco ili parolas, Kaj kontraŭ la kvietuloj sur la
tero ili pripensas malicajn intencojn. 21 Ili larĝe
malfermis kontraŭ mi sian buŝon, Kaj diris: Ha,
ha! nia okulo vidis. 22 Vi vidis, ho Eternulo; ne
silentu! Mia Sinjoro, ne malproksimiĝu de mi. 23
Vekiĝu kaj leviĝu, por fari al mi juĝon, Mia Dio kaj
mia Sinjoro, pri mia disputo. 24 Juĝu min laŭ Via
justeco, ho Eternulo, mia Dio; Kaj ili ne ĝoju pri
mi. 25 Ili ne diru en sia koro: Ha, ha! tio estas laŭ
nia deziro; Ili ne diru: Ni lin englutis. 26 Ili estu
hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj ĝojas pro mia
malfeliĉo; Vestiĝu per honto kaj malhonoro tiuj,
kiuj fanfaronas kontraŭ mi. 27 Triumfu kaj ĝoju
tiuj, kiuj deziras justecon por mi; Kaj ili diru ĉiam:
Granda estas la Eternulo, Kiu deziras bonstaton
por Sia sklavo. 28 Kaj mia lango rakontados pri
Via justeco Kaj ĉiutage pri Via gloro.

36 Al la Ĥorestro. De David, sklavo de la Eternulo.
La pekado de malpiulo parolas al lia koro;
Antaŭ liaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio. 2
Ĉar ĝi flatas al li en liaj okuloj, Ĝis lia pekado
eltroviĝos kaj li malamiĝos. 3 La paroloj de lia buŝo
estas krimo kaj malvero; Li ne volas kompreni,
por fari bonon. 4 Krimon li pripensas sur sia
kuŝejo; Li staras sur vojo ne bona; Malbonon li
ne abomenas. 5 Ho Eternulo, ĝis la ĉielo atingas
Via boneco, Via vereco ĝis la nuboj. 6 Via justeco
estas kiel la montoj de Dio, Viaj juĝoj estas granda
abismo; Homon kaj bruton Vi helpas, ho Eternulo.
7 Kiel grandvalora estas Via favoro, ho Dio! Kaj
la homidoj ricevas rifuĝon en la ombro de Viaj
flugiloj. 8 Ili satiĝas per la riĉa havo de Via domo,
Kaj el la rivero de Viaj bonaĵoj Vi ilin trinkigas.
9 Ĉar ĉe Vi estas la fonto de vivo, Kaj en Via
lumo ni vidas lumon. 10 Venigu Vian favoron sur
tiujn, kiuj Vin konas, Kaj Vian bonecon sur la
honestulojn. 11 Ne paŝu sur min piedo de fiereco,
Kaj mano de malpiuloj ne renversu min. 12 Tie
falu la farantoj de malbono; Ili estu renversitaj
kaj ne povu sin levi.

37 De David. Ne incitiĝu pro la malvirtuloj;
Ne enviu tiujn, kiuj agas maljuste. 2 Ĉar
simile al herbo ili rapide dehakiĝas, Kaj kiel
verda vegetaĵo ili forvelkas. 3 Fidu la Eternulon
kaj faru bonon; Loĝu sur la tero kaj konservu
honestecon. 4 Serĉu plezuron ĉe la Eternulo, Kaj Li
plenumos la dezirojn de via koro. 5 Transdonu al
la Eternulo vian vojon kaj fidu Lin, Kaj Li faros. 6
Kaj Li aperigos vian pravecon kiel lumon, Kaj vian
justecon kiel tagmezon. 7 Silentu antaŭ la Eternulo
kaj esperu al Li; Ne incitiĝu, kiam sukcesas homo,
Kiu plenumas malbonajn intencojn. 8 Detenu
vin de kolero kaj forlasu furiozon; Ne incitiĝu,
ke vi ne faru malbonon. 9 Ĉar malbonfarantoj
ekstermiĝos, Kaj la esperantaj al la Eternulo
heredos la teron. 10 Ankoraŭ malmulte da tempo
pasos, kaj la malpiulo jam ne ekzistos; Vi rigardos
lian lokon, kaj li ne estos. 11 Kaj la humiluloj
heredos la teron Kaj ĝuos grandan pacon. 12
Malvirtulo malbonintencas kontraŭ virtulo Kaj
frapas kontraŭ li per siaj dentoj. 13 Sed mia
Sinjoro ridas pri li; Ĉar Li vidas, ke venas lia tago.
14 Glavon nudigas la malvirtuloj kaj streĉas sian
pafarkon, Por faligi mizerulon kaj malriĉulon kaj
buĉi virtulon. 15 Ilia glavo trafos en ilian koron,
Kaj iliaj pafarkoj rompiĝos. 16 Pli bona estas la
malmulto, kiun havas virtulo, Ol la granda havo
de multaj malpiuloj. 17 Ĉar la brakoj de malpiuloj
rompiĝas; Sed la virtulojn la Eternulo subtenas.
18 La Eternulo scias la tagojn de la virtuloj; Kaj
ilia havo restos eterne. 19 Ili ne estos hontigitaj
en tempo malbona, Kaj en tagoj de malsato ili
estos sataj. 20 Ĉar la malvirtuloj pereos, Kaj la
malamikoj de la Eternulo malaperos kiel beleco de
la herbejoj, Ili malaperos kiel fumo. 21 Malpiulo
prunteprenas kaj ne pagas; Sed piulo korfavoras
kaj donas. 22 Ĉar Liaj benitoj heredos la teron,
Kaj Liaj malbenitoj ekstermiĝos. 23 De la Eternulo
fortikiĝas la paŝoj de virta homo, Kaj lia vojo
plaĉas al Li. 24 Falante, li ne estos forĵetita; Ĉar la
Eternulo subtenos lian manon. 25 Mi estis juna kaj
mi maljuniĝis, Kaj mi ne vidis virtulon forlasita,
Nek liajn infanojn petantaj panon. 26 Ĉiutage
li korfavoras kaj pruntedonas, Kaj liaj infanoj
estos benitaj. 27 Forturniĝu de malbono kaj faru
bonon, Kaj vi vivos eterne. 28 Ĉar la Eternulo

amas justecon, Kaj ne forlasas Siajn fidelulojn;
Ĉiam ili estos gardataj; Sed la semo de la malpiuloj
estos ekstermita. 29 La virtuloj heredos la teron
Kaj loĝos sur ĝi eterne. 30 La buŝo de virtulo
parolas saĝon, Kaj lia lango diras justecon. 31 La
ordonoj de lia Dio estas en lia koro; Liaj paŝoj
ne ŝanceliĝas. 32 Malvirtulo subrigardas virtulon
Kaj celas mortigi lin. 33 Sed la Eternulo ne lasos
lin en liaj manoj, Kaj ne kondamnos lin, kiam li
estos juĝata. 34 Esperu al la Eternulo kaj tenu
vin je Lia vojo, Kaj Li altigos vin, ke vi heredu la
teron; Vi vidos la ekstermon de la malvirtuloj. 35
Mi vidis malpiulon, kiu estis spitema, Kaj tenis
sin larĝe, kiel sukplena multebranĉa arbo; 36
Sed apenaŭ mi preterpasis, li jam ne ekzistis; Mi
serĉis lin, kaj li jam ne estis trovebla. 37 Konservu
senkulpecon kaj celu veron, Ĉar estontecon havas
homo pacema; 38 Sed la krimuloj ĉiuj estos
ekstermitaj; La estonteco de la malpiuloj pereos.
39 La virtuloj havas helpon de la Eternulo; Li estas
ilia forto en tempo de mizero. 40 Kaj la Eternulo
ilin helpos kaj savos; Li savos ilin de malbonuloj
kaj helpos ilin, Ĉar ili fidas Lin.

38 Psalmo de David. Pro memoro. Ho Eternulo,
ne en Via kolero min riproĉu, Kaj ne en Via
furiozo min punu. 2 Ĉar Viaj sagoj penetris en
min, Kaj pezas sur mi Via mano. 3 Ekzistas neniu
sana loko en mia korpo pro Via kolero, Nenio
sendifekta ekzistas en miaj ostoj pro mia peko. 4
Ĉar miaj krimoj superas mian kapon; Kiel peza
ŝarĝo, ili estas tro pezaj por mi. 5 Malbonodoras
kaj pusas miaj ulceroj Pro mia malsaĝeco. 6 Mi
kurbiĝis kaj kliniĝis treege, La tutan tagon mi
iras malgaja. 7 Ĉar miaj internaĵoj estas plenaj de
brulumo, Kaj ne ekzistas sana loko en mia korpo.
8 Mi tute senfortiĝis kaj kadukiĝis, Mi kriegas pro
malkvieteco de mia koro. 9 Mia Sinjoro, antaŭ
Vi estas ĉiuj miaj deziroj, Kaj mia ĝemo ne estas
kaŝita antaŭ Vi. 10 Mia koro tremegas, forlasis min
mia forto; Kaj eĉ la lumo de miaj okuloj ne estas ĉe
mi. 11 Miaj amikoj kaj kamaradoj repaŝis pro mia
pesto, Kaj miaj proksimuloj stariĝis malproksime.
12 Kaj insidis kontraŭ mi tiuj, kiuj celas mian
vivon, Kaj miaj malbondezirantoj parolas pri mia
pereo, Kaj malicojn ili pripensas ĉiutage. 13 Kaj
mi estas kiel surdulo kaj ne aŭdas; Kiel mutulo,
kiu ne malfermas sian buŝon. 14 Mi estas kiel
homo, kiu ne aŭdas Kaj kiu ne havas en sia buŝo
reparolon. 15 Sed al Vi, ho Eternulo, mi esperas;
Vi aŭskultos, mia Sinjoro, mia Dio. 16 Ĉar mi diris:
Ili povus ĝoji pri mi; Ili fanfaronus pri mi, kiam
mia piedo ekŝanceliĝus. 17 Ĉar mi estas preta fali,
Kaj mia sufero estas ĉiam antaŭ mi. 18 Ĉar mi
konfesas mian kulpon; Kaj min ĉagrenas mia peko.
19 Kaj la malamikoj de mia vivo estas fortaj, Kaj
multaj estas miaj senkaŭzaj malamantoj. 20 Kaj
tiuj, kiuj pagas al mi malbonon por bono, Atakas
min pro tio, ke mi celas bonon. 21 Ne forlasu min,
ho Eternulo; Mia Dio, ne malproksimiĝu de mi. 22
Rapidu, por helpi min, Mia Sinjoro, mia helpo!

39 Al la ĥorestro Jedutun. Psalmo de David. Mi
diris: Mi gardos min sur miaj vojoj, ke mi ne
peku per mia lango; Mi bridos mian buŝon, kiam
malpiulo staras kontraŭ mi. 2 Mi estis muta kaj
silenta, mi silentis eĉ pri bono; Kaj mia sufero estis
mordanta. 3 Ekbrulis mia koro en mia interno, En
miaj pensoj ekflamis fajro, Mi ekparolis per mia
lango: 4 Sciigu al mi, ho Eternulo, mian finon, Kaj
kia estos la daŭro de miaj tagoj, Por ke mi sciu,
kiel neniiĝa mi estas. 5 Jen Vi donis al mi tagojn
larĝajn kiel manplato, Kaj la daŭro de mia vivo
estas antaŭ Vi kiel nenio; Absoluta vantaĵo estas
ĉiu homo, kiel ajn forte li starus. (Sela) 6 Nur kiel
fantomo iras la homo, nur vante li klopodas; Li
kolektas, kaj ne scias, kiu ĝin ricevos. 7 Kaj nun
kion mi devas esperi, mia Sinjoro? Mia espero
estas al Vi. 8 De ĉiuj miaj pekoj liberigu min, Ne
lasu min fariĝi mokindaĵo por sensaĝulo. 9 Mi
mutiĝis, mi ne malfermos mian buŝon, Ĉar Vi tion
faris. 10 Deturnu de mi Vian frapon; De Via batanta
mano mi pereas. 11 Se Vi punas homon pro lia
krimo, Tiam lia beleco konsumiĝas kiel de tineoj.
Nur vantaĵo estas ĉiu homo. (Sela) 12 Aŭskultu
mian preĝon, ho Eternulo, kaj atentu mian krion;
Al miaj larmoj ne silentu; Ĉar migranto mi estas
ĉe Vi, Enmigrinto, kiel ĉiuj miaj patroj. 13 Lasu
min, ke mi vigliĝu, Antaŭ ol mi foriros kaj ĉesos
ekzisti.

40 Al la ĥorestro. Psalmo de David. Mi atende
esperis al la Eternulo, Kaj Li kliniĝis al mi
kaj aŭskultis mian krion. 2 Kaj Li eltiris min el la
pereiga foso, el la ŝlima marĉo, Kaj Li starigis sur
roko mian piedon kaj fortikigis miajn paŝojn. 3
Kaj Li metis en mian buŝon novan kanton, laŭdon
al nia Dio. Multaj tion vidos kaj ektimos, Kaj ili
esperos al la Eternulo. 4 Feliĉa estas la homo, kiu
metis sian esperon sur la Eternulon Kaj ne turnis
sin al la fieruloj kaj al la mensogemuloj. 5 Multon
Vi faris, ho Eternulo, mia Dio! Viaj mirakloj kaj
pensoj estas pri ni. Neniu egalas Vin. Mi rakontos
kaj parolos, Sed ili estas super ĉiu kalkulo. 6
Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras; La orelojn
Vi malfermis al mi; Bruloferojn kaj pekoferojn
Vi ne postulas. 7 Tiam mi diris: Jen mi venas;
En la skribrulaĵo estas skribite pri mi. 8 Plenumi

Vian volon, mia Dio, mi deziras, Kaj Viaj ordonoj
estas en mia koro. 9 Mi predikas justecon en
granda kunveno; Jen mi ne fermas mian buŝon,
ho Eternulo, Vi tion scias. 10 Vian justecon mi ne
kaŝis en mia koro, Pri Via fideleco kaj Via helpo
mi parolis; Mi ne kaŝis Vian favorkorecon kaj
Vian verecon antaŭ la granda kunveno. 11 Vi,
ho Eternulo, ne fermu Vian favorkorecon antaŭ
mi, Via boneco kaj Via vereco ĉiam min gardu.
12 Ĉar ĉirkaŭis min suferoj sennombraj, Atingis
min miaj kulpoj, ke mi ne povas vidi; Ili estas pli
multenombraj, ol la haroj sur mia kapo, kaj mia
koro min forlasis. 13 Volu, ho Eternulo, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min. 14 Hontiĝu kaj
konfuziĝu tiuj, kiuj volas pereigi mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi
malbonon. 15 Teruritaj estu de sia honto tiuj, Kiuj
diras al mi: Ha, ha! 16 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj
Viaj serĉantoj; La amantoj de Via helpo diru ĉiam:
Granda estas la Eternulo. 17 Kaj mi estas mizera
kaj malriĉa; Mia Sinjoro pensu pri mi. Vi estas mia
helpo kaj mia savanto; Ho mia Dio, ne malrapidu.

41 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Feliĉa estas
tiu, kiu atentas senhavulon: En tago de
mizero savos lin la Eternulo. 2 La Eternulo lin
gardos kaj vivigos; Li estos feliĉa sur la tero, Kaj
Vi ne transdonos lin al la volo de liaj malamikoj.
3 La Eternulo fortigos lin sur la lito de malsano;
Lian tutan kuŝejon Vi aliigas en la tempo de lia
malsano. 4 Mi diris: Ho Eternulo, kompatu min;
Sanigu mian animon, ĉar mi pekis antaŭ Vi. 5
Miaj malamikoj parolas malbonon pri mi, dirante:
Kiam li mortos kaj lia nomo pereos? 6 Kaj se iu
venas, por vidi min, li parolas malsincere; Lia
koro serĉas malbonon; Kaj, elirinte eksteren, li
ĝin disparolas. 7 Mallaŭte parolas inter si pri
mi ĉiuj miaj malamikoj; Ili pensas malbonon pri
mi, dirante: 8 Afero pereiga atakis lin; Kaj ĉar li
kuŝiĝis, li jam ne plu leviĝos. 9 Eĉ mia konfidato,
kiun mi fidis, kiu manĝis mian panon, Levis
kontraŭ min la piedon. 10 Sed Vi, ho Eternulo,
korfavoru min kaj restarigu min, Por ke mi povu
repagi al ili. 11 Per tio mi scios, ke Vi favoras min,
Se mia malamiko ne triumfos super mi. 12 Kaj min
Vi subtenos pro mia senkulpeco, Kaj Vi starigos
min antaŭ Via vizaĝo por ĉiam. 13 Glorata estu
la Eternulo, Dio de Izrael, De eterne ĝis eterne.
Amen, kaj amen!

42 Al la Ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj. Kiel
cervo sopiras al fluanta akvo, Tiel mia animo
sopiras al Vi, ho Dio. 2 Mia animo soifas Dion, la
vivantan Dion; Kiam mi venos kaj aperos antaŭ la
vizaĝo de Dio? 3 Miaj larmoj fariĝis mia pano tage
kaj nokte, Ĉar oni diras al mi ĉiutage: Kie estas via
Dio? 4 Elverŝiĝas mia animo, kiam mi rememoras,
Kiel mi iradis kun la granda homamaso, kaj
kondukis ĝin en la domon de Dio, Ĉe laŭta kantado
kaj glorado de festanta amaso. 5 Kial vi malĝojas,
ho mia animo? Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio; Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin, La
savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion. 6 Malĝojas
en mi mia animo; Tial mi rememoras pri Vi en
la lando de Jordan kaj Ĥermon, Sur la monto
Micar. 7 Abismo resonas al abismo per la bruo
de Viaj falakvoj; Ĉiuj Viaj akvoj kaj ondoj pasis
super mi. 8 En la tago la Eternulo aperigas al mi
Sian bonecon, Kaj en la nokto mi havas kanton
al Li, Preĝon al la Dio de mia vivo. 9 Mi diras
al Dio, mia Roko: Kial Vi min forgesis? Kial mi
iradas malgaja pro la premado de la malamiko?
10 Kvazaŭ dispremante miajn ostojn, mokas min
miaj malamikoj, Dirante al mi ĉiutage: Kie estas
via Dio? 11 Kial vi malĝojas, ho mia animo? Kaj
kial vi konsterniĝas en mi? Esperu al Dio; Ĉar
ankoraŭ mi dankos Lin, La savanton de mia vizaĝo
kaj mian Dion.

43 Juĝu min, ho Dio, kaj defendu mian aferon
kontraŭ popolo nepia; De homo malverema
kaj maljusta savu min. 2 Ĉar Vi estas la Dio de
mia forto; kial Vi forpuŝis min? Kial mi iradas
malĝoja pro la premado de la malamiko? 3 Sendu
Vian lumon kaj Vian veron, ke ili min gvidu, Ke
ili alvenigu min al Via sankta monto kaj al Via
loĝejo. 4 Kaj mi venos al la altaro de Dio, Al la
Dio de mia ĝojo kaj ĝuo; Kaj mi gloros Vin per
harpo, ho Dio, mia Dio. 5 Kial vi malĝojas, ho mia
animo? Kaj kial vi konsterniĝas en mi? Esperu al
Dio; Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin, La savanton de
mia vizaĝo kaj mian Dion.

44 Al la Ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj. Ho
Dio, per niaj oreloj ni aŭdis, niaj patroj
rakontis al ni, Kion Vi faris en iliaj tagoj, en tempo
antikva. 2 Vi per Via mano forpelis popolojn,
kaj ilin Vi enloĝigis; Popolojn Vi pereigis, kaj
ilin Vi vastigis. 3 Ĉar ne per sia glavo ili akiris
la teron, Kaj ne ilia brako helpis ilin; Sed nur
Via dekstra mano kaj Via brako kaj la lumo de
Via vizaĝo, Ĉar Vi ilin favoris. 4 Vi estas mia
Reĝo, ho Dio; Disponu helpon al Jakob. 5 Per Vi
ni disbatos niajn malamikojn; Per Via nomo ni
piedpremos niajn kontraŭbatalantojn. 6 Ĉar ne
mian pafarkon mi fidas, Mia glavo min ne helpos.
7 Sed Vi helpas nin kontraŭ niaj malamikoj, Kaj
niajn malamantojn Vi kovras per honto. 8 Dion ni

gloros ĉiutage, Kaj Vian nomon ni dankos eterne.
(Sela) 9 Tamen Vi nin forlasis kaj hontigis, Kaj Vi
ne eliras kun nia militistaro. 10 Vi devigas nin
forkuri de nia malamiko, Ke niaj malamantoj nin
prirabu; 11 Vi fordonas nin por formanĝo, kiel
ŝafojn, Kaj inter la popolojn Vi disĵetis nin; 12 Vi
vendis Vian popolon por nenio, Kaj prenis por
ili nenian prezon; 13 Vi faris nin malestimataĵo
por niaj najbaroj, Mokataĵo kaj insultataĵo por
niaj ĉirkaŭantoj; 14 Vi faris nin instrua ekzemplo
por la popoloj, Ke la nacioj balancas pri ni la
kapon. 15 Ĉiutage mia malhonoro estas antaŭ
mi, Kaj honto kovras mian vizaĝon, 16 Pro la
voĉo de mokanto kaj insultanto, Antaŭ la vizaĝo
de malamiko kaj venĝanto. 17 Ĉio tio trafis nin,
sed ni Vin ne forgesis, Kaj ni ne perfidiĝis al Via
interligo. 18 Ne retiriĝis nia koro, Kaj niaj paŝoj
ne deflankiĝis de Via vojo. 19 Kiam Vi batis nin
sur loko de ŝakaloj Kaj kovris nin per ombro de
morto, 20 Tiam se ni forgesus la nomon de nia
Dio Kaj ni etendus niajn manojn al fremda dio: 21
Ĉu Dio tion ne trovus? Li ja scias la sekretojn de la
koro. 22 Pro Vi ni ja estas mortigataj ĉiutage; Oni
rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo. 23 Leviĝu, kial
Vi dormas, mia Sinjoro? Vekiĝu, ne forpuŝu por
ĉiam. 24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon, Forgesas nian
mizeron kaj nian suferon? 25 Nia animo estas ja
ĵetita en la polvon; Nia korpo kliniĝis al la tero. 26
Leviĝu; helpu kaj savu nin pro Via boneco.

45 Al la Ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Instrua ama
kanto de la Koraĥidoj. Mia koro pleniĝis per
bona temo; Mi kantos pri reĝo; Mia lango estas
kiel plumo de lerta skribisto. 2 Vi estas la plej
bela el la homidoj; Ĉarmo estas sur viaj lipoj; Tial
Dio benis vin por ĉiam. 3 Zonu vian lumbon per
glavo, Vi, forta per via majesteco kaj beleco. 4
Kaj en via beleco prosperu, forrajdu por la vero,
Por justeco al la humiluloj; Kaj via dekstra mano
montros miraklojn. 5 Viaj sagoj estas akraj; Kaj,
faligante antaŭ vi la popolojn, Ili penetros en la
koron de la malamikoj de la reĝo. 6 Via trono
estas Dia trono por ĉiam kaj eterne; La sceptro
de via regno estas sceptro de justeco. 7 Vi amas
virton kaj malamas malvirton; Tial Dio, via Dio,
oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
8 De mirho, aloo, kaj kasio odoras ĉiuj viaj vestoj;
En palacoj eburaj ĝojigas vin muziko. 9 Reĝidinoj
estas inter viaj karulinoj; Ĉe via dekstra flanko
staras edzino en Ofira oro. 10 Aŭdu, filino, rigardu,
kaj klinu vian orelon, Kaj forgesu vian popolon
kaj la domon de via patro; 11 Kaj kiam la reĝo
deziros vian belecon, Ĉar li estas via sinjoro, tiam
vi kliniĝu antaŭ li. 12 Kaj la filino de Tiro venos
al vi kun donacoj; Petegos antaŭ vi la riĉuloj de
la popolo. 13 En sia plena ornamo estas interne
la reĝidino; El ora teksaĵo estas ŝia vesto. 14 En
broditaj vestoj ŝi estas kondukata al la reĝo; Post
ŝi estas kondukataj al vi knabinoj, ŝiaj koleginoj.
15 Ili estas kondukataj kun ĝojo kaj kantoj; Ili
eniras en la palacon de la reĝo. 16 Anstataŭ viaj
patroj estos viaj filoj; Vi faros ilin princoj sur
la tuta tero. 17 Mi memorigos vian nomon de
generacio al generacio; Tial gloros vin popoloj
ĉiam kaj eterne.

46 Al la Ĥorestro. De la Koraĥidoj. Por
sopranuloj. Kanto. Dio estas por ni rifuĝejo
kaj forto, Helpo en mizeroj, rapide trovata. 2 Tial
ni ne timas, eĉ se pereus la tero Kaj la montoj
falus en la internon de la maroj. 3 Bruu, bolu
Liaj akvoj, Tremu la montoj de ilia fiera ondado.
(Sela) 4 Estas rivero, kies torentoj ĝojigas la
urbon de Dio, La sanktan loĝejon de la Plejaltulo.
5 Dio estas en ĝia mezo, ĝi ne ŝanceliĝos; Dio
ĝin helpas en frua mateno. 6 Ekbruis popoloj,
ekŝanceliĝis regnoj; Li sonigis Sian voĉon, kaj la
tero fandiĝis. 7 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob. (Sela) 8 Iru,
rigardu la farojn de la Eternulo, Kiu faris detruojn
sur la tero, 9 Kiu ĉesigas militojn ĝis la fino de
la tero, Rompas pafarkon, rompas ponardegon,
Forbruligas veturilojn per fajro. 10 Cedu, kaj sciu,
ke Mi estas Dio; Mi estas glora inter la popoloj, Mi
estas glora sur la tero. 11 La Eternulo Cebaot estas
kun ni; Nia defendo estas la Dio de Jakob. (Sela)

47 Al la Ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo. Ĉiuj
popoloj, plaŭdu per la manoj, Kriu al Dio per
voĉo de kanto. 2 Ĉar la Eternulo Plejalta estas
timinda; Li estas granda Reĝo super la tuta tero. 3
Li subigas al ni popolojn Kaj metas gentojn sub
niajn piedojn. 4 Li elektas por ni nian heredon,
La majeston de Jakob, kiun Li amas. (Sela) 5
Dio supreniras ĉe sonoj de ĝojo, La Eternulo ĉe
trumpetado. 6 Kantu al Dio, kantu! Kantu al nia
Reĝo, kantu! 7 Ĉar Dio estas la Reĝo de la tuta
tero: Kantu edifan kanton! 8 Dio reĝas super
la popoloj; Dio sidas sur Sia sankta trono. 9 La
princoj de la popoloj kolektiĝis, La popolo de la
Dio de Abraham; Ĉar al Dio apartenas la ŝildoj de
la tero; Li estas tre alta.

48 Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Granda estas
la Eternulo, Kaj tre glora en la urbo de
nia Dio, Sur Lia sankta monto. 2 Bela altaĵo,
ĝojiga por la tuta tero Estas la monto Cion, en la

norda regiono, La urbo de la granda Reĝo. 3 Dio
estas konata en ĝiaj palacoj, kiel rifuĝejo. 4 Jen
kolektiĝis la reĝoj, Sed ĉiuj kune foriris. 5 Ili vidis
kaj ekmiris, Konfuziĝis kaj forkuris. 6 Teruro ilin
atakis, Tremo, kiel ĉe akuŝantino. 7 Per orienta
vento Vi ruinigis la ŝipojn de Tarŝiŝ. 8 Kion ni
aŭdis, tion ni vidis En la urbo de la Eternulo
Cebaot, en la urbo de nia Dio; Dio fortikigu ĝin
por ĉiam! (Sela) 9 Ni meditis, ho Dio, pri Via
boneco, Interne de Via templo. 10 Kiel Via nomo,
ho Dio, Tiel Via gloro estas en la finoj de la tero;
Plena de justeco estas Via dekstra mano. 11 Ĝoju
la monto Cion, Ĝoju la filinoj de Jehuda, Pro Via
juĝoj. 12 Iru ĉirkaŭ Cion kaj ĉirkaŭrigardu ĝin,
Kalkulu ĝiajn turojn. 13 Atentu ĝiajn fortikaĵojn,
Vizitu ĝiajn palacojn, Por ke vi rakontu al estonta
generacio. 14 Ĉar jen estas Dio, nia Dio, por ĉiam
kaj eterne; Li estos nia kondukanto ĝis la morto.

49 Al la Ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.
Aŭskultu ĉi tion, ĉiuj popoloj; Atentu, ĉiuj
loĝantoj de la mondo, 2 Kaj altrangulo kaj
malaltrangulo, Riĉulo kaj malriĉulo kune. 3 Mia
buŝo diros saĝaĵon, Kaj la penso de mia koro
prudentaĵon. 4 Mi klinos mian orelon al sentenco;
Sur harpo mi esprimos mian enigmon. 5 Kial
mi devus timi en tagoj de malbono, Kiam min
ĉirkaŭas la malboneco de miaj persekutantoj, 6
Kiuj fidas sian potencon Kaj fanfaronas per sia
granda riĉeco? 7 Fraton tute ne liberigos homo,
Nek donos al Dio elaĉeton por li 8 (Multekosta
estus la elaĉeto de ilia animo, Kaj neniam tio
estos), 9 Ke li restu viva eterne, Ke li ne vidu la
tombon. 10 Oni ja vidas, ke saĝuloj mortas, Kaj
ankaŭ malsaĝulo kaj sensciulo pereas Kaj lasas al
aliaj sian havon. 11 Ilia deziro estas, ke iliaj domoj
ekzistu por ĉiam, Kaj iliaj loĝejoj de generacio al
generacio; Ili nomas siajn bienojn laŭ siaj nomoj.
12 Sed homo ne restas longe en honoro; Li egaliĝas
al bruto buĉota. 13 Tia estas ilia vojo, ilia espero,
Kaj iliaj posteuloj aprobas ilian opinion. (Sela) 14
Kiel ŝafoj ili estos metataj en Ŝeolon; La morto ilin
paŝtos; Kaj matene virtuloj ilin ekposedos, Kaj ilia
bildo pereos en Ŝeol, perdinte loĝejon. (Sheol h7585)
15 Sed Dio liberigos mian animon el la mano de
Ŝeol, Ĉar Li prenos min. (Sela) (Sheol h7585) 16 Ne
timu, kiam homo riĉiĝas, Kiam grandiĝas la gloro
de lia domo. 17 Ĉar mortante li nenion prenos; Ne
iros post li malsupren lia honoro. 18 Ĉar kvankam
li ĝuigas sian animon dum sia vivado, Kaj oni vin
laŭdas por tio, ke vi faras al vi bone, 19 Tamen li
iros al la generacio de siaj patroj, Kiuj neniam
vidos lumon. 20 Homo, kiu estas en honoro, sed
ne havas prudenton, Estas egala al bruto buĉota.

50 Psalmo de Asaf. Dio de la dioj, la Eternulo,
ekparolis, Kaj vokis la teron de la sunleviĝo
ĝis la sunsubiro. 2 El Cion, la perfektaĵo de beleco,
Dio ekbrilis. 3 Nia Dio venas kaj ne silentas; Fajro
ekstermanta estas antaŭ Li, Ĉirkaŭ Li estas granda
ventego. 4 Li vokas la ĉielon supre kaj la teron, Por
juĝi Sian popolon: 5 Kolektu al Mi Miajn fidelulojn,
Kiuj faris kun Mi interligon ĉe oferdono. 6 Kaj la
ĉielo proklamis Lian justecon, Ĉar Dio estas tiu
juĝanto. (Sela) 7 Aŭskultu, ho Mia popolo, kaj Mi
parolos; Ho Izrael, Mi atestos pri vi; Mi estas Dio,
via Dio. 8 Ne pro viaj oferdonoj Mi vin riproĉos,
Ĉar viaj bruloferoj estas ĉiam antaŭ Mi. 9 Mi ne
prenos el via domo bovidon, Nek el viaj kortoj
kaprojn: 10 Ĉar al Mi apartenas ĉiuj bestoj en
la arbaroj, Miloj da brutoj sur la montoj; 11 Mi
konas ĉiujn birdojn sur la montoj, Kaj ĉiuj bestoj
de la kampoj estas antaŭ Mi. 12 Se Mi fariĝus
malsata, Mi ne dirus al vi, Ĉar al Mi apartenas la
mondo, kaj ĉio, kio ĝin plenigas. 13 Ĉu Mi manĝas
viandon de bovoj, Kaj ĉu Mi trinkas sangon de
kaproj? 14 Oferdonu al Dio dankon, Kaj plenumu
antaŭ la Plejaltulo viajn promesojn. 15 Voku Min
en la tago de mizero; Mi vin liberigos, kaj vi Min
gloros. 16 Sed al la malpiulo Dio diris: Por kio vi
parolas pri Miaj leĝoj Kaj portas Mian interligon
en via buŝo, 17 Dum vi malamas moralinstruon
Kaj ĵetas Miajn vortojn malantaŭen de vi? 18 Kiam
vi vidas ŝteliston, vi aliĝas al li, Kaj kun adultuloj
vi estas partoprenanto; 19 Vian buŝon vi uzas
por malbono, Kaj via lango plektas falsaĵon; 20 Vi
sidas kaj parolas kontraŭ via frato, Pri la filo de
via patrino vi kalumnias. 21 Tion vi faris, kaj Mi
silentis; Kaj vi pensis, ke Mi estas tia, kiel vi. Mi
punos vin, kaj Mi metos ĉion antaŭ viajn okulojn.
22 Komprenu ĉi tion, vi, kiuj forgesas Dion; Alie
Mi disŝiros, kaj neniu savos. 23 Kiu oferdonas
dankon, tiu Min honoras; Kaj kiu estas singarda
en la vojo, Al tiu Mi aperigos Dian helpon.

51 Al la Ĥorestro. Psalmo de David, kiam venis
al li la profeto Natan post lia aliĝo al Bat-
Ŝeba. Korfavoru min, ho Dio, laŭ Via boneco;
Laŭ Via granda kompatemeco elstreku miajn
pekojn. 2 Lavu min tute pure de mia krimo, Kaj
purigu min de mia peko. 3 Ĉar miajn kulpojn mi
konsciadas; Kaj mia peko estas ĉiam antaŭ mi.
4 Antaŭ Vi sola mi pekis, Kaj mi faris tion, kio
estas malbona antaŭ Viaj okuloj; Tial Vi estas
justa en Via vorto Kaj pura en Via juĝo. 5 Mi estas
ja naskita en krimo; Kaj en peko gravediĝis per mi
mia patrino. 6 Vi amas ja veron en la koro, Kaj
en kaŝiteco Vi aperigas al mi saĝon. 7 Senpekigu
min per hisopo, kaj mi fariĝos pura; Lavu min,

kaj mi estos pli blanka ol neĝo. 8 Aŭdigu al mi
ĝojon kaj gajecon, Kaj regajiĝos la ostoj, kiujn Vi
batis. 9 Kaŝu Vian vizaĝon de miaj pekoj, Kaj ĉiujn
miajn krimojn elstreku. 10 Koron puran kreu al
mi, ho Dio, Kaj spiriton fidelan novigu en mi. 11
Ne forpuŝu min de Via vizaĝo, Kaj Vian sanktan
spiriton ne forprenu de mi. 12 Redonu al mi la
ĝojon de Via helpo; Kaj spirito bonfara fortikigu
min. 13 Mi instruos al la krimuloj Vian vojon; Kaj
pekuloj revenos al Vi. 14 Liberigu min de sango,
ho Dio, Dio de mia savo; Mia lango kantos Vian
justecon. 15 Ho, mia Sinjoro, malfermu miajn
lipojn; Kaj mia buŝo rakontos Vian gloron. 16
Ĉar Vi ne deziras oferdonon, alie mi ĝin donus;
Brulofero ne plaĉas al Vi. 17 Oferdonoj al Dio estas
spirito suferanta; Koron suferantan kaj humilan
Vi, ho Dio, ne malŝatas. 18 Bonfaru al Cion laŭ
Via favoro, Konstruu la murojn de Jerusalem; 19
Tiam plaĉos al Vi oferdonoj de pieco, brulofero
kaj plenofero; Tiam oni metos sur Vian altaron
junajn bovojn.

52 Al la Ĥorestro. Instruo de David, kiam venis
Doeg, la Edomido, kaj raportis al Saul, kaj
diris al li: David venis en la domon de Aĥimeleĥ.
Kial vi fanfaronas pro malbono, ho tirano? La
boneco de Dio estas ĉiama. 2 Pereon intencas via
lango, Kiel akrigita razilo ĝi tranĉas malicon. 3 Vi
pli amas malbonon, ol bonon; Pli mensogi, ol diri
veron. (Sela) 4 Vi amas ĉian parolon pereigan,
Parolon malican. 5 Tial Dio pereigos vin por
ĉiam, Elŝiros vin el via tendo, Kaj elĵetos vin el la
lando de la vivantoj. (Sela) 6 Kaj virtuloj vidos
kaj ektimos, Kaj pri li ili ridos, dirante: 7 Jen
estas la viro, kiu ne en Dio vidis sian forton, Sed
fidis sian grandan riĉecon, Sentis sin forta per
sia malbonpovado. 8 Kaj mi, kiel verda olivarbo
en la domo de Dio, Fidas la bonecon de Dio ĉiam
kaj eterne. 9 Mi dankos Vin eterne por tio, kion
Vi faris, Kaj mi esperos al Via nomo, ĉar Vi estas
bona por Viaj fideluloj.

53 Al la Ĥorestro. Por maĥalato. Instruo de
David. La sensaĝulo diris en sia koro: Dio
ne ekzistas. Ili sentaŭgiĝis, kaj abomeniĝis en
la malvirto; Ekzistas neniu, kiu faras bonon. 2
Dio el la ĉielo ekrigardis la homidojn, Por vidi,
ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion. 3 Ĉiu
devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis; Ekzistas neniu, faranta
bonon, ne ekzistas eĉ unu. 4 Ĉu ne prudentiĝos
tiuj, kiuj faras malbonon, Kiuj manĝas mian
popolon, kiel oni manĝas panon, Kaj kiuj ne vokas
al Dio? 5 Tie ili forte ektimis, kie timindaĵo ne
ekzistis; Ĉar Dio disĵetis la ostojn de tiuj, kiuj vin
sieĝas; Vi hontigis ilin, ĉar Dio ilin forpuŝis. 6 Ho,
ke venu el Cion savo al Izrael! Kiam Dio revenigos
Sian forkaptitan popolon, Tiam triumfos Jakob
kaj ĝojos Izrael.

54 Al la Ĥorestro. Por kordaj instrumentoj.
Instruo de David, kiam venis la Zifanoj, kaj
diris al Saul: Jen David kaŝiĝas ĉe ni. Ho Dio, per
Via nomo helpu min, Kaj per Via forto donu al mi
justecon. 2 Ho Dio, aŭskultu mian preĝon, Atentu
la vortojn de mia buŝo. 3 Ĉar fremduloj leviĝis
kontraŭ mi, Kaj fortuloj serĉas mian animon; Ili
ne havas Dion antaŭ si. (Sela) 4 Jen Dio estas
mia helpanto, Mia Sinjoro estas subtenanto de
mia animo. 5 Li returnos la malbonon al miaj
malamikoj: Laŭ Via vereco ekstermu ilin. 6 Kun
volonteco mi faros al Vi oferdonon, Mi gloros
Vian nomon, ho Eternulo, ĉar ĝi estas bona; 7 Ĉar
de ĉiuj suferoj Li savis min, Kaj venĝon sur miaj
malamikoj vidas mia okulo.

55 Al la Ĥorestro. Por kordaj instrumentoj.
Instruo de David. Aŭskultu, ho Dio, mian
preĝon, Kaj ne kaŝu Vin de mia petego. 2 Atentu
min, kaj respondu al mi; Mi ĝemas en mia malĝojo,
kaj mi ploregas, 3 Pro la kriado de la malamiko,
Pro la premado de la malbonulo, Ĉar ili preparas
kontraŭ mi malicon Kaj kolere min malamas. 4
Mia koro tremas en mi; Kaj teruroj de morto
min atakis; 5 Timo kaj tremo venis sur min, Kaj
konsternego min kovris. 6 Kaj mi diris: Ho, se
mi havus flugilojn kiel kolombo! Mi forflugus kaj
mi ie ekloĝus; 7 Malproksimen mi foriĝus, Mi
ekloĝus en dezerto. (Sela) 8 Mi rapidus al rifuĝejo
For de ventego kaj fulmotondro. 9 Pereigu, ho
mia Sinjoro, disigu ilian langon; Ĉar mi vidas
rabadon kaj malpacon en la urbo. 10 Tage kaj
nokte ili ĉirkaŭas ĝiajn murojn; Kaj malbonfaroj
estas interne de ĝi; 11 Pereigemo estas interne de
ĝi, Kaj trompo kaj falso ne forlasas ĝian straton.
12 Ne malamiko min ja insultas — mi tion tolerus;
Ne mia malamanto tenas sin grande kontraŭ mi
— mi kaŝus min de li; 13 Sed vi, kiu estas tia sama
homo, kiel mi, Mia amiko, mia kamarado, 14 Vi,
kun kiu ni kune intime paroladis, Iradis en la
domon de Dio en la homamaso. 15 La morto ilin
kaptu, Ili iru vivaj en Ŝeolon; Ĉar malbonagado
estas en iliaj loĝejoj, en ilia mezo. (Sheol h7585) 16
Mi vokas al Dio, Kaj la Eternulo min savos. 17
Vespere kaj matene kaj tagmeze mi plendas kaj
ĝemas; Kaj Li aŭskultas mian voĉon. 18 Li liberigis
pace mian animon de atako kontraŭ mi, Kiam ili
grandanombre estis kontraŭ mi. 19 Dio aŭskultos,
kaj Li humiligos ilin, La vivanto de eterne; (Sela)

Ĉar ili ne ŝanĝiĝas Kaj ili ne timas Dion. 20 Li
metis sian manon sur siajn amikojn, Li rompis
sian interligon; 21 Pli glata ol butero estas lia
buŝo, Sed milito estas en lia koro; Liaj vortoj estas
pli delikataj ol oleo, Sed ili estas nudigitaj glavoj.
22 Metu vian ŝarĝon sur la Eternulon, Kaj Li vin
subtenos; Neniam Li lasos fali piulon. 23 Vi, ho
Dio, malsuprenigos ilin en la foson de pereo; La
homoj de sango kaj falso ne atingos la duonon de
siaj tagoj; Sed mi fidas Vin.

56 Al la ĥorestro. Por Jonatelem-reĥokim. Verko
de David, kiam kaptis lin la Filiŝtoj en Gat.
Korfavoru min, ho Dio, ĉar homo volas min
engluti, Dum la tuta tago malamiko min premas.
2 Miaj malamikoj volas min engluti ĉiutage, Ĉar
multaj militas kontraŭ mi fiere. 3 En la tago,
kiam mi timas, Mi fidas Vin. 4 Dion, kies vorton
mi gloras, Tiun Dion mi fidas; mi ne timas: Kion
karno faros al mi? 5 Dum la tuta tago ili atakas
miajn vortojn; Ĉiuj iliaj pensoj pri mi estas por
malbono. 6 Ili kolektiĝas, embuskas, observas
miajn paŝojn, Penante kapti mian animon. 7 Por
ilia malbonago repagu al ili, En kolero faligu la
popolojn, ho Dio! 8 Mian vagadon Vi kalkulis;
Metu miajn larmojn en Vian felsakon, Ili estas ja
en Via libro. 9 Tiam miaj malamikoj returniĝos
malantaŭen en la tago, kiam mi vokos; Tion mi
scias, ke Dio estas kun mi. 10 Mi gloros vorton de
Dio; Mi gloros vorton de la Eternulo. 11 Dion mi
fidas, mi ne timas: Kion faros al mi homo? 12 Mi
faris al Vi, ho Dio, promesojn, Mi plenumos al Vi
dankoferojn. 13 Ĉar Vi savis mian animon de la
morto, Kaj miajn piedojn de falpuŝiĝo, Por ke mi
iradu antaŭ Dio En la lumo de la vivo.

57 Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David,
kiam li forkuris de Saul en la kavernon.
Korfavoru min, ho Dio, korfavoru min; Ĉar ĉe
Vi rifuĝas mia animo, Kaj sub la ombro de Viaj
flugiloj mi min kaŝas, Ĝis pasos la mizeroj. 2
Mi vokas al Dio Plejalta, Al Dio, kiu decidas pri
mi. 3 Li sendu el la ĉielo kaj helpu min, Li, kiu
hontigas miajn persekutanton; (Sela) Dio sendu
Sian favoron kaj Sian veron. 4 Mia animo estas
inter leonoj; Mi kuŝas inter homidoj avidaj, kies
dentoj estas ponardegoj kaj sagoj, Kaj kies lango
estas akra glavo. 5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero. 6 Reton ili metis
antaŭ miaj piedoj; Ili premis mian animon; Ili
fosis antaŭ mi foson, Sed ili mem falis en ĝin.
(Sela) 7 Fortika estas mia koro, ho Dio, fortika
estas mia koro; Mi kantos kaj gloros. 8 Vekiĝu,
mia honoro, vekiĝu, psaltero kaj harpo; Mi vekos
la matenan ĉielruĝon. 9 Mi gloros Vin, ho mia
Sinjoro, inter la popoloj; Mi prikantos Vin inter la
gentoj. 10 Ĉar granda ĝis la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero. 11 Altiĝu super la
ĉielo, ho Dio; Via gloro estu super la tuta tero.

58 Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David.
Ĉu efektive vi parolas veron, vi potenculoj?
Ĉu vi juste juĝas, homidoj? 2 Kontraŭe, en la
koro vi faras krimaĵojn, Sur la tero vi pesas per
manoj rabemaj. 3 De la momento de sia naskiĝo
la malvirtuloj devojiĝis; De el la ventro de sia
patrino la mensogantoj ekeraris. 4 Ilia veneno
estas simila al la veneno de serpento, De surda
aspido, kiu ŝtopas sian orelon, 5 Kiu ne aŭskultas
la vortojn de sorĉistoj, Kiel ajn lertaj en sia arto. 6
Ho Dio, frakasu iliajn dentojn en ilia buŝo; Frakasu
la makzelojn de la junaj leonoj, ho Eternulo! 7
Ili forverŝiĝu kiel akvo, kiu malaperas; Kiam Li
ĵetos Siajn sagojn, ili estu kiel buĉitaj. 8 Kiel
limako konsumiĝanta ili malaperu, Kiel abortaĵo
virina, kiu ne vidis la sunon; 9 Antaŭ ol viaj
kaldronoj eksentos la dornojn, Ilin vivajn kaj
freŝajn pereigu la ventego. 10 Ĝojos la virtulo,
kiam li vidos venĝon; Li lavos siajn piedojn en
la sango de la malvirtulo. 11 Kaj la homoj diros:
Ekzistas rekompenco por la virtulo, Ekzistas Dio,
juĝanto sur la tero.

59 Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David,
kiam Saul sendis, ke oni gardu la domon, por
lin mortigi. Savu min de miaj malamikoj, mia Dio;
Defendu min kontraŭ tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ
mi. 2 Savu min de la krimuloj, Kaj kontraŭ la
sangaviduloj helpu min. 3 Ĉar jen ili embuskas
kontraŭ mia animo, Fortuloj kolektiĝas kontraŭ
mi, Ne por mia krimo kaj ne por mia peko, ho
Eternulo. 4 Sen kulpo de mia flanko ili kunkuras
kaj armiĝas; Rapidu renkonte al mi, kaj rigardu. 5
Vi, ho Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael, Vekiĝu,
por punviziti ĉiujn popolojn; Ne indulgu ĉiujn
krimajn malbonfarantojn. (Sela) 6 Ili revenas
vespere, bojas kiel hundoj, Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
7 Jen ili parolaĉas per siaj buŝoj; Glavoj estas sur
iliaj lipoj; ĉar kiu, ili diras, aŭdas? 8 Sed Vi, ho
Eternulo, ridos pri ili; Vi mokos ĉiujn popolojn.
9 Ho mia forto, al Vi mi min turnas; Ĉar Dio
estas mia rifuĝo. 10 Mia bona Dio rapidos al mi;
Dio vidigos al mi venĝon sur miaj malamikoj. 11
Ne mortigu ilin, por ke ne forgesu mia popolo;
Disbatu ilin per Via forto kaj faligu ilin, Ho Sinjoro,
nia ŝildo. 12 La parolo de iliaj lipoj estas peko
de iliaj buŝoj; Ili kaptiĝu per sia malhumileco,
Ĉar ili parolas nur pri ĵurrompo kaj mensogo. 13

Ekstermu ilin en kolerego, ekstermu, ke ili ne plu
ekzistu; Kaj ili eksciu, ke Dio regas ĉe Jakob, Ĝis la
limoj de la mondo. (Sela) 14 Ili revenas vespere,
bojas kiel hundoj, Kaj iras ĉirkaŭ la urbo. 15 Ili
vagas pro manĝo, Kaj sen satiĝo pasigas la nokton.
16 Sed mi kantos Vian forton, Kaj matene mi
gloros Vian bonecon; Ĉar Vi estis por mi defendo
kaj rifuĝo En la tago de mia malfeliĉo. 17 Ho mia
forto, al Vi mi kantos; Ĉar Dio estas mia defendo,
la Dio de mia favoro.

60 Al la Ĥorestro. Por ŝuŝan-eduto. Instrua
verko de David, kiam li militis kun Sirio
Mezopotamia kaj kun Sirio Coba, kaj kiam Joab,
revenante, batis dek du mil Edomidojn en la Valo
de Salo. Ho Dio, Vi forlasis nin, Vi disbatis nin;
Vi koleris; rekonsolu nin. 2 Vi ekskuis la teron
kaj fendis ĝin; Resanigu ĝiajn vundojn, ĉar ĝi
ŝanceliĝas. 3 Vi sentigis al Via popolo pezan
sorton; Vi trinkigis al ni vinon senkonsciigan. 4
Sed Vi donis standardon al tiuj, kiuj Vin timas,
Por ke ili ĝin levu pro la vero. (Sela) 5 Por ke
liberiĝu Viaj amatoj, Helpu per Via dekstra mano,
kaj aŭskultu min. 6 Dio diris en Sia sanktejo:
Mi triumfos; Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon
Sukot Mi mezuros. 7 Al Mi apartenas Gilead, al Mi
apartenas Manase; Efraim estas la forto de Mia
kapo, Jehuda estas Mia sceptro. 8 Moab estas Mia
lavopelvo; Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon; Super
Filiŝtujo Mi triumfe krios. 9 Kiu enkondukos min
en fortikigitan urbon? Kiu alkondukos min ĝis
Edom? 10 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin? Vi ne
eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj. 11 Donu al ni
helpon kontraŭ la malamiko; Vanta estas helpo
de homo. 12 Kun Dio ni faros heroaĵojn; Kaj Li
dispremos niajn malamikojn.

61 Al la Ĥorestro. Por korda instrumento. De
David. Aŭskultu, ho Dio, mian krion; Atentu
mian preĝon. 2 De la fino de la tero mi vokas
al Vi en la malĝojo de mia koro: Sur rokon tro
altan por mi suprenkonduku min. 3 Ĉar Vi estis
mia rifuĝejo, Fortika turo kontraŭ malamiko. 4
Lasu min loĝi eterne en Via tendo, Havi rifuĝon
sub la kovro de Viaj flugiloj. (Sela) 5 Ĉar Vi, ho
Dio, aŭdis miajn promesojn; Vi donis al mi la
heredon de tiuj, kiuj timas Vian nomon. 6 Aldonu
tagojn al la tagoj de la reĝo, Ke liaj jaroj daŭru
multajn generaciojn. 7 Li restu eterne antaŭ Dio;
Boneco kaj vero laŭ Via volo lin gardu. 8 Tiel mi
prikantos Vian nomon eterne, Plenumante miajn
promesojn ĉiutage.

62 Al la Ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de David.
Nur al Dio esperas mia animo; De Li venas
mia savo. 2 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia
savo, mia rifuĝejo; Mi ne tute renversiĝos. 3 Ĝis
kiam vi insidos kontraŭ viro kaj ĉiuj vi penos
faligi lin, Kiel kliniĝintan muron, kiel barilon
kadukan? 4 Ili meditas nur pri tio, ke ili deĵetu lin
de lia altaĵo; Plaĉas al ili malvero; Per la buŝo ili
benas, kaj interne ili malbenas. (Sela) 5 Nur Dion
fidu, mia animo; Ĉar Li estas mia espero. 6 Nur
Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne renversiĝos. 7 En Dio estas mia savo kaj
mia honoro; Mia forta roko, mia ŝirmo estas en
Dio. 8 Fidu Lin en ĉiu tempo, ho popolo; Elverŝu
antaŭ Li vian koron: Dio estas nia defendo. (Sela)
9 Nur vantaĵo estas la malaltranguloj, malveraĵo
estas la altranguloj; Metitaj sur pesilon, ili ĉiuj
estas malpli ol vantaĵo. 10 Ne fidu perfortaĵon, kaj
rabitaĵon ne fidu vane; Kiam kreskos riĉeco, ne
atentu ĝin per via koro. 11 Unu vorton diris Dio,
Dufoje mi ĝin aŭdis, Ke la forto estas ĉe Dio. 12
Kaj Vi, ho mia Sinjoro, havas favorkorecon; Ĉar Vi
redonas al homo laŭ liaj faroj.

63 Psalmo de David, kiam li estis en la dezerto
de Judujo. Ho Dio, mia Dio, Vin mi fervore
serĉas; Soifas pri Vi mia animo, sopiras pri Vi mia
karno, En lando seka, sensuka, kaj senakva. 2 Mi
volus vidi Vin en Via sanktejo, Vidi Vian forton
kaj gloron. 3 Ĉar Via favoro estas pli bona ol vivo;
Miaj lipoj Vin gloras. 4 Tiel mi Vin gloradus en
la daŭro de mia vivo, Levadus miajn manojn pro
Via nomo. 5 Kvazaŭ de graso kaj oleo satiĝus mia
animo, Kaj per vortoj de kanto Vin gloradus mia
buŝo. 6 Kiam mi rememoras Vin sur mia lito, En
ĉiuj partoj de la nokto mi meditas pri Vi. 7 Ĉar Vi
estis por mi helpo, Kaj en la ombro de Viaj flugiloj
mi ĝojas. 8 Mia animo algluiĝis al Vi; Min subtenas
Via dekstra mano. 9 Kaj tiuj, kiuj penas pereigi
mian animon, Iros en la profundon subteran. 10
Ili estos mortigitaj per glavo, Fariĝos akiro de
vulpoj. 11 Kaj la reĝo ĝojos per Dio; Triumfos ĉiu,
kiu ĵuras al Li; Ĉar ŝtopiĝos la buŝo de tiuj, kiuj
parolas malveron.

64 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Aŭdu, ho
Dio, mian krion en mia malĝojo; De la teruro
pri malamiko gardu mian vivon. 2 Ŝirmu min
kontraŭ la konspiro de maliculoj, Kontraŭ la
amaso de krimuloj, 3 Kiuj akrigis sian langon
kiel glavon, Direktis vortojn maldolĉajn, kvazaŭ
siajn sagojn, 4 Por pafi kaŝe kontraŭ senkulpulon;
Subite ili pafas kontraŭ lin kaj ne timas. 5 Ili
fortikigas sin en malbona intenco, Ili konsiliĝas,

por meti sekrete retojn; Ili diras: Kiu ilin vidos? 6
Ili elpensas krimojn, kaŝas ilin tre zorge interne
en si, En la profundeco de la koro. 7 Sed Dio pafos
kontraŭ ilin; Per sago subita ili estos frapitaj. 8 Kaj
ili falos per sia propra lango; Ĉiuj, kiuj ilin vidos,
balancos la kapon. 9 Kaj ektimos ĉiuj homoj, Kaj
ili rakontos la agon de Dio Kaj komprenos Liajn
farojn. 10 La virtulo ĝojos per la Eternulo, kaj
fidos Lin; Kaj triumfos ĉiuj, kiuj havas pian koron.

65 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Kanto. Vin
oni fidas kaj gloras, ho Dio, en Cion; Kaj al
Vi oni plenumas promesojn. 2 Al Vi, kiu aŭskultas
preĝon, Venas ĉiu karno. 3 Krimaĵoj min premas;
Niajn pekojn Vi pardonos. 4 Feliĉa estas tiu, kiun
Vi elektas kaj alproksimigas al Vi, Ke li loĝu
en Viaj kortoj. Ni satiĝu per la bonaĵoj de Via
domo, De Via sankta templo. 5 Per timindaĵoj Vi
respondas al ni en justeco, Ho Dio de nia savo,
Espero de ĉiuj finoj de la tero kaj de malproksimaj
maroj, 6 Vi, kiu fortigas montojn per Sia forto,
Kiu estas zonita per potenco, 7 Kiu kvietigas la
bruadon de maroj, la bruadon de iliaj ondoj, Kaj
la tumulton de popoloj. 8 Kaj ektimos pro Viaj
mirakloj la loĝantoj de la limoj; La lokojn de la
sunleviĝo kaj sunsubiro Vi ĝojigas. 9 Vi memoras
pri la tero, Kaj Vi donas al ĝi akvon, kaj Vi forte
ĝin riĉigas; La torento de Dio estas plena de akvo;
Vi pretigas ĝian panon, ĉar tiel Vi ĝin aranĝis. 10
Vi donas trinkon al ĝiaj sulkoj, Vi ebenigas ĝiajn
bulojn; Per pluvego Vi ĝin moligas, Vi benas ĝiajn
kreskaĵojn. 11 Vi kronas la jaron per Via bono;
Kaj la signoj de Viaj piedoj gutas per graso. 12 La
stepoj de dezerto grasiĝas, Kaj la montetoj zoniĝas
per ĝojo. 13 La herbejoj kovriĝas per brutaroj, Kaj
la kampoj vestiĝas per greno; Ili ĝojas kaj kantas.

66 Al la Ĥorestro. Kanto-psalmo. Ĝoje kriu al
Dio tuta la tero. 2 Muziku la gloron de Lia
nomo, Faru honoron al Lia gloro. 3 Diru al Dio:
Kiel timindaj estas Viaj faroj! Pro Via granda
forto kaŝiĝas antaŭ Vi Viaj malamikoj. 4 La tuta
tero kliniĝas antaŭ Vi kaj kantas al Vi, Kantas
Vian nomon. (Sela) 5 Venu, kaj rigardu la farojn
de Dio, Kiu estas timinda pro Siaj faroj inter la
homidoj. 6 Li faris el maro sekan teron; Riveron
oni transpaŝis piede; Tie ni ĝojis pro Li. 7 Li regas
per Sia potenco eterne; Liaj okuloj rigardas la
popolojn; La ribelantoj ne leviĝu. (Sela) 8 Laŭdu,
ho popoloj, nian Dion, Kaj laŭte aŭdigu Lian
gloron. 9 Li donis vivon al nia animo, Kaj ne
lasis falŝanceliĝi nian piedon. 10 Ĉar Vi esploris
nin, ho Dio; Vi refandis nin, kiel oni refandas
arĝenton. 11 Vi enirigis nin en kaptilon, Vi metis
ŝarĝon sur niajn lumbojn; 12 Vi rajdigis homojn
sur niaj kapoj; Ni trapasis fajron kaj akvon, Sed Vi
elirigis nin en bonstaton. 13 Mi eniros en Vian
domon kun bruloferoj; Mi plenumos al Vi miajn
promesojn, 14 Kiujn eligis miaj lipoj kaj elparolis
mia buŝo, Kiam mi estis en premo. 15 Grasajn
bruloferojn mi alportos al Vi kun fumo de virŝafoj;
Mi oferos bovidojn kaj kaprojn. (Sela) 16 Venu,
aŭskultu, ĉiuj, kiuj timas Dion; Kaj mi rakontos,
kion Li faris por mia animo. 17 Al Li mi vokis per
mia buŝo, Kaj Lia glorado estis sub mia lango. 18
Se mi vidus maljustaĵon en mia koro, Mia Sinjoro
min ne aŭskultus; 19 Sed Dio aŭskultis, Li atentis
la voĉon de mia preĝo. 20 Glorata estu Dio, Kiu
ne forpuŝis mian preĝon kaj ne rifuzis al mi Sian
bonecon.

67 Al la Ĥorestro. Por kordaj instrumentoj.
Psalmo-kanto. Dio nin korfavoru kaj benu;
Li aperigu al ni Sian luman vizaĝon. (Sela) 2 Oni
ekkonu sur la tero Vian vojon, En ĉiuj popoloj
Vian savon. 3 Danku Vin popoloj, ho Dio, Danku
Vin ĉiuj popoloj. 4 Ĝoju kaj kantu gentoj, Ĉar Vi
juĝas popolojn juste, Kaj gentojn sur la tero Vi
regas. (Sela) 5 Danku Vin popoloj, ho Dio, Danku
Vin ĉiuj popoloj. 6 La tero donis sian frukton;
Benos nin Dio, nia Dio. 7 Benos nin Dio; Kaj
respektu Lin ĉiuj limoj de la tero.

68 Al la Ĥorestro. De David. Psalmo-kanto.
Leviĝu Dio, disĵetiĝu Liaj malamikoj, Kaj
forkuru Liaj malamantoj for de Li. 2 Kiel dispeliĝas
fumo, tiel Vi ilin dispelu; Kiel vakso fandiĝas de
fajro, tiel pereu la malvirtuloj antaŭ Dio. 3 Sed
la virtuloj ĝojos, gajos antaŭ Dio, Kaj triumfos
ĝojege. 4 Kantu al Dio, muziku al Lia nomo, Gloru
la veturantan sur la nuboj; Lia nomo estas JAH;
ĝoju antaŭ Li. 5 Patro de la orfoj kaj juĝanto de
la vidvinoj Estas Dio en Sia sankta loĝejo. 6 Dio
donas domon al soluloj, Elirigas malliberulojn
en liberecon; Nur la ribeluloj restas en dezerto.
7 Ho Dio, kiam Vi iris antaŭ Via popolo, Kiam
Vi paŝis en la dezerto, (Sela) 8 La tero tremis
kaj la ĉielo fandiĝis de la vizaĝo de Dio, Tiu
Sinaj tremis de la vizaĝo de Dio, Dio de Izrael.
9 Bonfaran pluvon Vi verŝis, ho Dio, sur Vian
heredon, Kaj kiam ĝi perdis la fortojn, Vi ĝin
vigligis. 10 Via gento ekloĝis tie; Vi pretigis per
Via boneco ĉion por la malriĉulo, ho Dio. 11 Mia
Sinjoro elparolas vorton; Kaj grandega estas la
nombro de la anoncantinoj. 12 Reĝoj de armeoj
forkuras, forkuras; Kaj la hejmesidantino dividas
akiron. 13 Kiam vi kuŝas inter brutejoj, La flugiloj
de kolombo estas kovritaj de arĝento, Kaj ĝiaj

plumoj de brilanta oro. 14 Kiam la Plejpotenculo
dismetis reĝojn sur la tero, Ĝi brilis kiel neĝo sur
Calmon. 15 Monto de Dio estas la monto Baŝana,
Monto multepinta estas la monto Baŝana. 16 Kial
vi, montoj multepintaj, envie rigardas la monton,
Kiun Dio elektis, por sidi sur ĝi, Kaj sur kiu la
Eternulo loĝos eterne? 17 Da veturiloj de Dio
ekzistas multaj miloj da miloj; Inter ili estas mia
Sinjoro sur la sankta Sinaj. 18 Vi supreniris alten,
alkondukis kaptitojn, Prenis donacojn de homoj,
Kaj eĉ ribeluloj povas loĝi ĉe la Eternulo, la Dio.
19 Glorata estu mia Sinjoro, ĉiutage Li zorgas pri
ni; Dio estas nia savo. (Sela) 20 Dio estas por ni
Dio de savo, Kaj la Eternulo, mia Sinjoro, savas
de la morto. 21 Jes, Dio frakasas la kapon de Siaj
malamikoj, La multeharan kranion de tiuj, kiuj
obstinas en siaj pekoj. 22 Mia Sinjoro diris: El Baŝan
Mi alkondukos, Mi alkondukos el la profundeco
de la maro; 23 Por ke vi trempu vian piedon en
sango, Kaj la lango de viaj hundoj ĝuu de viaj
malamikoj. 24 Oni vidis Vian iron, ho Dio, La iron
de mia Dio, mia Reĝo, en la sanktejo. 25 Antaŭe iris
kantistoj, poste kordinstrumentistoj, En la mezo
de knabinoj tamburinistinoj. 26 En la kunvenoj
gloru Dion, mian Sinjoron, Vi, devenantoj de
Izrael. 27 Tie estas Benjamen, la plej juna, ilia
reganto; La princoj de Jehuda kaj iliaj amasoj;
La princoj de Zebulun kaj de Naftali. 28 Via Dio
destinis vian forton. Fortikigu, ho Dio, tion, kion
Vi faris por ni. 29 Pro Via templo en Jerusalem La
reĝoj alportos al Vi donacojn. 30 Kvietigu la beston
en la kanoj, La aron da bovoj kun la bovidoj,
Popoloj, kiuj humiliĝas pro pecoj da arĝento. Li
dispelas la popolojn, kiuj deziras batalojn. 31
Venos eminentuloj el Egiptujo; Etiopujo rapidos,
por etendi siajn manojn al Dio. 32 Regnoj de la
tero, kantu al Dio, Muziku al mia Sinjoro, (Sela)
33 Kiu regas en la ĉielo de la eternaj ĉieloj. Jen
Li tondras per Sia voĉo, forta voĉo. 34 Gloru la
forton de Dio! Super Izrael estas Lia majesto, Kaj
Lia potenco estas en la nuboj. 35 Timinda Vi estas,
ho Dio, en Via sanktejo. Li estas la Dio de Izrael,
Li donas forton kaj potencon al la popolo. Glorata
estu Dio.

69 Al la Ĥorestro. Por ŝoŝanoj. De David. Savu
min, ho Dio; Ĉar la akvoj venis ĝis mia
animo. 2 Mi profundiĝis en profundan marĉon,
kaj mi ne havas, sur kio stari; Mi enfalis en la
profundon de la akvo, kaj la fluo min forportas. 3
Mi senfortiĝis de mia kriado, sekiĝis mia gorĝo;
Laciĝis miaj okuloj de la atendado de mia Dio.
4 Pli multaj ol la haroj de mia kapo estas miaj
senkaŭzaj malamantoj; Fortiĝis miaj premantoj,
miaj maljustaj malamikoj; Kion mi ne rabis, tion mi
devas fordoni. 5 Ho Dio, Vi scias mian malsaĝecon;
Kaj miaj kulpoj ne estas kaŝitaj por Vi. 6 Ne
hontiĝu per mi tiuj, kiuj esperas al Vi, ho mia
Sinjoro, Eternulo Cebaot! Ne hontiĝu per mi tiuj,
kiuj Vin serĉas, ho Dio de Izrael! 7 Ĉar pro Vi mi
portas malhonoron, Honto kovras mian vizaĝon.
8 Mi fariĝis fremda por miaj fratoj, Nekonato por
la filoj de mia patrino. 9 Ĉar fervoro pri Via domo
min konsumis, Kaj la insultoj de Viaj insultantoj
falis sur min. 10 Kaj mi ploras, mia animo estas en
fasto, Kaj pri tio oni min hontigas. 11 Kiel veston
mi metis sur min sakon, Kaj mi fariĝis moka
ekzemplo por ili. 12 Parolas pri mi la sidantoj ĉe
la pordego, Kaj la drinkantoj kantas pri mi. 13 Kaj
mi preĝas al Vi, ho Eternulo, en favora tempo; Ho
Dio, pro Via granda boneco respondu al mi per
Via vera helpo. 14 Eligu min el la ŝlimo, ke mi ne
dronu; Mi estu savita kontraŭ miaj malamantoj
kaj el profunda akvo. 15 Ne fortiru min fluo de
la akvo, Ne englutu min profundo, Kaj abismo
ne fermu super mi sian buŝon. 16 Aŭskultu min,
ho Eternulo, ĉar bona estas Via favorkoreco;
Laŭ Via kompatemeco turnu Vin al mi. 17 Kaj
ne kaŝu antaŭ Via sklavo Vian vizaĝon, ĉar mi
suferas; Rapidu, aŭskultu min. 18 Alproksimiĝu
al mia animo, savu ĝin; Spite miajn malamikojn
liberigu min. 19 Vi scias mian malhonoron kaj
mian honton kaj mian mokatecon; Antaŭ Vi estas
ĉiuj miaj premantoj. 20 Honto rompis mian koron,
kaj mi senfortiĝis; Mi atendis kompatantojn, sed
ili forestis; Konsolantojn, sed mi ne trovis. 21 Kaj
ili donis al mi por manĝo galon, Kaj en mia soifo
ili trinkigis al mi vinagron. 22 Ilia tablo antaŭ ili
fariĝu reto, Kaj ilia prospero fariĝu kaptilo. 23
Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu; Kaj iliajn
lumbojn malfortigu por ĉiam. 24 Verŝu sur ilin
Vian furiozon, Kaj la flamo de Via kolero ilin
ataku. 25 Ilia loĝejo dezertiĝu, En iliaj tendoj
ne ekzistu loĝanto. 26 Ĉar tiun, kiun Vi frapis,
ili persekutas, Kaj la suferojn de Viaj batitoj ili
rakontas. 27 Aldonu kulpon al ilia kulpo, Ke ili
ne atingu Vian bonecon. 28 Ili estu elstrekitaj
el la libro de vivantoj, Kaj ili ne estu skribitaj
kune kun virtuloj. 29 Sed mi estas malriĉa kaj
suferanta; Via helpo min defendu, ho Dio. 30
Mi gloros la nomon de Dio per kanto, Kaj mi
rakontos en danko Lian grandecon. 31 Kaj ĝi estos
pli agrabla al la Eternulo, Ol bovo aŭ bovido kun
kornoj kaj fendohavaj hufoj. 32 Vidos humiluloj
kaj ĝojos! Ho serĉantoj de Dio, via koro reviviĝu.
33 Ĉar la Eternulo aŭskultas humilulojn, Kaj Siajn
malliberulojn Li ne malŝatas. 34 Gloru Lin la ĉielo

kaj la tero, La maroj, kaj ĉio, kio en ili moviĝas. 35
Ĉar Dio helpos Cionon kaj konstruos la urbojn de
Judujo, Ke oni tie loĝos kaj ilin heredos. 36 Kaj la
idaro de Liaj sklavoj ĝin heredos, Kaj la amantoj
de Lia nomo loĝos en ĝi.

70 Al la Ĥorestro. De David. Pro memoro. Volu,
ho Dio, savi min; Ho Eternulo, rapidu helpi
min. 2 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj serĉas
mian animon; Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj
deziras al mi malbonon. 3 Kun honto iru returne
tiuj, Kiuj diras al mi: Ha, ha! 4 Gaju kaj ĝoju pro Vi
ĉiuj Viaj serĉantoj; Kaj la amantoj de Via savo diru
ĉiam: Granda estas Dio. 5 Kaj mi estas mizera kaj
malriĉa; Ho Dio, rapidu al mi. Vi estas mia helpo
kaj mia savanto; Ho Eternulo, ne malrapidu.

71 Vin, ho Eternulo, mi fidas: Mi neniam estu
hontigita. 2 Per Via justeco savu min kaj
liberigu min; Klinu al mi Vian orelon, kaj helpu
min. 3 Estu por mi fortika roko, kien mi povus
ĉiam veni, Kiun Vi destinis por mia savo; Ĉar
Vi estas mia roko kaj mia fortikaĵo. 4 Ho mia
Dio, liberigu min el la mano de malbonulo, El la
mano de krimulo kaj premanto. 5 Ĉar Vi estas
mia espero, ho mia Sinjoro; La Eternulo estas
mia fido de post mia juneco. 6 Vin mi fidis de
la embrieco, De la ventro de mia patrino Vi
estas mia protektanto; Vin mi ĉiam gloros. 7
Mirindaĵo mi estis por multaj; Kaj Vi estas mia
forta rifuĝejo. 8 Mia buŝo estas plena de glorado
por Vi, Ĉiutage de Via majesto. 9 Ne forpuŝu min
en la tempo de maljuneco; Kiam konsumiĝos miaj
fortoj, tiam ne forlasu min. 10 Ĉar miaj malamikoj
parolas pri mi, Kaj tiuj, kiuj insidas kontraŭ mia
animo, konsiliĝas inter si, 11 Dirante: Dio lin
forlasis; Persekutu kaj kaptu lin, ĉar neniu lin
savos. 12 Ho Dio, ne malproksimiĝu de mi; Ho
mia Dio, rapidu, por helpi min. 13 Estu hontigitaj
kaj malaperu la persekutantoj de mia animo;
De honto kaj malhonoro estu kovritaj tiuj, kiuj
deziras al mi malbonon. 14 Kaj mi ĉiam fidos
Kaj ĉiam pligrandigos Vian gloron. 15 Mia buŝo
rakontos Vian justecon, Ĉiutage Vian helpon, Ĉar
mi ne povus ĉion elkalkuli. 16 Mi gloros la fortojn
de mia Sinjoro, la Eternulo; Mi rakontos nur Vian
justecon. 17 Ho Dio, Vi instruis min detempe
de mia juneco; Kaj ĝis nun mi predikas pri Viaj
mirakloj. 18 Ankaŭ ĝis la maljuneco kaj grizeco
ne forlasu min, ho Dio, Ĝis mi rakontos pri Via
brako al la estonta generacio, Pri Via forto al
ĉiuj venontoj. 19 Via justeco, ho Dio, estas tre
alta; En la grandaj faroj, kiujn Vi plenumis, Ho
Dio, kiu Vin egalas? 20 Vi vidigis al mi grandajn
kaj kruelajn suferojn, Sed Vi denove min vivigis,
Kaj el la abismoj de la tero Vi denove min eligis.
21 Vi pliigas mian grandecon Kaj denove min
konsolas. 22 Kaj mi gloros Vin per psaltero por Via
fideleco, ho mia Dio; Mi kantos al Vi per harpo,
Ho Sanktulo de Izrael! 23 Ĝojas miaj lipoj, kiam
mi kantas al Vi; Kaj mia animo, kiun Vi savis. 24
Kaj mia lango ĉiutage rakontas Vian justecon; Ĉar
hontigitaj kaj malhonoritaj estas tiuj, kiuj deziras
al mi malbonon.

72 Pri Salomono. Ho Dio, Vian juĝon donu al
la reĝo Kaj Vian justecon al la reĝido. 2 Li
juĝu Vian popolon kun vero Kaj Viajn prematojn
kun justeco. 3 La montoj alportu al la popolo
pacon, Ankaŭ la montetoj, per justeco. 4 Li juĝu
la prematojn en la popolo, Li savu la filojn de
senhavulo, Kaj li dispremu la premanton. 5 Oni
timu Vin tiel longe, kiel ekzistos la suno kaj la
luno, De generacioj al generacioj. 6 Li malleviĝu,
kiel pluvo sur falĉitan herbejon; Kiel gutoj, kiuj
malsekigas la teron. 7 En liaj tagoj floru virtulo
kaj granda paco, Ĝis ne plu ekzistos la luno. 8 Li
regu de maro ĝis maro Kaj de la Rivero ĝis la finoj
de la tero. 9 Kliniĝu antaŭ li la dezertanoj, Kaj
liaj malamikoj leku polvon. 10 La reĝoj de Tarŝiŝ
kaj de la insuloj alportu donacojn; La reĝoj de
Ŝeba kaj Seba venigu donojn. 11 Kliniĝu antaŭ li
ĉiuj reĝoj; Ĉiuj popoloj lin servu. 12 Ĉar li savos
ploregantan malriĉulon Kaj senhelpan mizerulon.
13 Li estos favorkora por malriĉulo kaj senhavulo,
Kaj li savos la animojn de mizeruloj. 14 De malico
kaj krimo li savos iliajn animojn; Kaj kara estos
ilia sango en liaj okuloj. 15 Kaj li vivu, kaj oni
donu al li el la oro de Ŝeba; Kaj oni ĉiam preĝu
por li, kaj ĉiutage oni lin benu. 16 Estu multe da
greno en la lando; Sur la supro de la montoj ĝiaj
spikoj ondiĝu kiel Lebanon; Kaj en la urboj ĉio
floru, kiel herbo sur la tero. 17 Lia nomo estu
eterna; Tiel longe, kiel ekzistas la suno, kresku lia
nomo; Ĉiuj popoloj sin benu per li kaj gloru lin.
18 Glorata estu Dio la Eternulo, Dio de Izrael, Kiu
sola faras miraklojn. 19 Kaj laŭdata estu Lia glora
nomo eterne; Kaj Lia gloro plenigu la tutan teron.
Amen, kaj amen! 20 Finiĝis la preĝoj de David, filo
de Jiŝaj.

73 Psalmo de Asaf. Jes, bona estas Dio por
Izrael, Por tiuj, kiuj havas puran koron. 2
Sed mi — apenaŭ ne falŝanceliĝis miaj piedoj,
Preskaŭ elglitis miaj paŝoj. 3 Ĉar mi ĉagreniĝis
pro la fanfaronuloj, Vidante la bonstaton de la
malvirtuloj. 4 Ĉar ili ne havas suferojn de morto,
Kaj iliaj fortoj estas fortikaj. 5 Ili ne partoprenas

en la zorgoj de homoj, Kaj ili ne suferas kun aliaj
homoj. 6 Tial ilian kolon ĉirkaŭvolvis fiereco, Kaj
perforteco ilin vestas kiel ornamo. 7 Pro graso
elmetiĝis iliaj okuloj, Superbordiĝis en ilia koro la
intencoj. 8 Ili mokas, ili parolas malbonintence
pri premado; Ili parolas de alte. 9 Kontraŭ la
ĉielon ili levas sian buŝon, Kaj ilia lango promenas
sur la tero. 10 Tial tien ankaŭ iras Lia popolo,
Kaj ili akvon ĉerpas abunde. 11 Kaj ili diras: Kiel
Dio scias? Kaj ĉu la Plejaltulo komprenas? 12
Jen tiuj estas malvirtuloj, Kaj ili estas feliĉuloj
de la mondo kaj atingis riĉecon! 13 Nur vane mi
purigis mian koron Kaj lavis per senkulpeco miajn
manojn, 14 Kaj mi turmentiĝas ĉiutage Kaj mi
suferas punon ĉiumatene! 15 Se mi intencus paroli
kiel ili, Tiam mi fariĝus perfida al la generacio de
Viaj filoj. 16 Mi meditis, por kompreni ĉi tion; Sed
ĝi estis malfacila en miaj okuloj, 17 Ĝis mi venis
en la sanktejon de Dio Kaj ekkomprenis la finon
de tio. 18 Vi starigas ilin sur glitiga loko; Kaj Vi
ĵetas ilin en pereon. 19 Kiel momente ili ruiniĝis!
Pereis, malaperis de subita teruro! 20 Simile al
sonĝo post la vekiĝo, Vi, ho mia Sinjoro, en kolero
tute sensignifigas ilian bildon. 21 Kiam bolis mia
koro Kaj turmentiĝis mia internaĵo, 22 Tiam mi
estis senklerulo kaj mi ne komprenis; Mi estis kiel
bruto antaŭ Vi. 23 Sed mi ĉiam estas apud Vi; Vi
tenas min je la dekstra mano. 24 Per Via konsilo
Vi min kondukas, Kaj poste Vi akceptas min kun
honoro. 25 Kiu estas por mi en la ĉielo? Kaj krom
Vi mi nenion volas sur la tero. 26 Konsumiĝas mia
karno kaj mia koro; Sed la fortikaĵo de mia koro
kaj mia parto estas Dio por eterne. 27 Jen tiuj, kiuj
malproksimiĝas de Vi, pereas; Vi ekstermas ĉiun,
kiu perfidiĝis al Vi. 28 Sed al mi estas bone, ke mi
estas proksima al Dio; Sur mian Sinjoron, sur la
Eternulon, mi metis mian fidon, Por rakonti ĉiujn
Viajn farojn.

74 Instruo de Asaf. Kial, ho Dio, Vi forpuŝis nin
por ĉiam? Kial fumas Via kolero kontraŭ
la ŝafoj de Via paŝtejo? 2 Rememoru Vian
komunumon, kiun Vi aĉetis en la tempo antikva,
La genton de Via heredo, kiun Vi liberigis, Ĉi tiun
monton Cion, sur kiu Vi loĝiĝis. 3 Direktu Viajn
paŝojn al la eternaj ruinoj, Al ĉio, kion detruis
malamiko en la sanktejo. 4 Krias Viaj malamikoj en
Via domo, Metis tie siajn signojn. 5 Oni vidas, kiel
ili levas la hakilojn Kontraŭ la lignajn plektaĵojn.
6 Kaj nun ĉiujn ĝiajn skulptaĵojn Ili dishakas per
hakilo kaj marteloj. 7 Ili bruligis per fajro Vian
sanktejon, Malhonore alterigis la loĝejon de Via
nomo. 8 Ili diris en sia koro: Ni ruinigos ilin tute;
Ili forbruligis ĉiujn domojn de Dio en la lando. 9
Niajn signojn ni ne vidis; Jam ne ekzistas profeto,
Kaj neniu ĉe ni scias, kiel longe tio daŭros. 10
Kiel longe, ho Dio, mokos la premanto? Ĉu eterne
la malamiko insultos Vian nomon? 11 Kial Vi
retenas Vian brakon kaj Vian dekstran manon?
Ekstermu ilin el Via basko. 12 Dio estas ja mia
Reĝo de antikve, Li faras savon sur la tero. 13
Vi disŝiris per Via forto la maron, Vi rompis la
kapojn de balenoj en la akvo; 14 Vi disbatis la
kapojn de la levjatano, Vi donis ĝin por manĝo al
la bestoj de la dezerto; 15 Vi elfendis fonton kaj
torenton, Vi elsekigis potencajn riverojn. 16 Al Vi
apartenas la tago, kaj al Vi apartenas la nokto;
Vi aranĝis lumon kaj sunon; 17 Vi difinis ĉiujn
limojn de la tero; La someron kaj la vintron Vi
aranĝis. 18 Rememoru tion, ke malamiko insultas
la Eternulon Kaj popolo malsaĝa malhonoras Vian
nomon. 19 Ne fordonu al sovaĝa besto la animon
de Via turto; La anaron de Viaj mizeruloj ne
forgesu por ĉiam. 20 Rememoru la interligon,
Ĉar ĉiuj mallumaj lokoj de la tero estas plenaj
de rabejoj. 21 La suferanto ne reiru hontigita;
Malriĉulo kaj mizerulo gloru Vian nomon. 22
Leviĝu, ho Dio, defendu Vian aferon; Rememoru
la malhonoron, kiun malsaĝulo faras al Vi ĉiutage.
23 Ne forgesu la krion de Viaj malamikoj; La bruo
de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Vi, konstante kreskas.

75 Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Psalmo de
Asaf. Kanto. Ni gloras Vin, ho Dio, ni gloras
Vin; Proksima estas Via nomo; Oni rakontas
Viajn miraklojn. 2 Kiam Mi elektos tempon, Mi
faros justan juĝon. 3 Tremas la tero kaj ĉiuj ĝiaj
loĝantoj; Mi fortikigis ĝiajn kolonojn. (Sela) 4 Mi
diras al la fanfaronuloj: Ne fanfaronu; Kaj al la
malvirtuloj: Ne levu kornon; 5 Ne levu supren
vian kornon, Ne parolu kun nefleksebla kolo; 6
Ĉar ne de oriento kaj ne de okcidento Kaj ne de
la dezerto venas alteco. 7 Nur Dio estas juĝanto;
Unu homon Li malaltigas, kaj alian Li altigas. 8
Ĉar la pokalo estas en la mano de la Eternulo, Kaj
la vino ŝaŭmas, plena de aromaĵo, kaj Li verŝas
el ĝi; Sed nur ĝian feĉon elsuĉos kaj trinkos ĉiuj
malvirtuloj de la tero. 9 Kaj mi eterne predikos,
Mi kantos al la Dio de Jakob. 10 Kaj ĉiujn kornojn
de la malvirtuloj mi rompos; Altiĝos la kornoj de
virtulo.

76 Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj.
Psalmo de Asaf. Kanto. Dio estas konata en
Judujo; Granda estas Lia nomo en Izrael. 2 En
Salem estas Lia tendo, Kaj Lia loĝejo sur Cion.
3 Tie Li rompis la sagojn de pafarko, Ŝildon,
glavon, kaj militon. (Sela) 4 Vi estas majesta kaj

potenca sur la sovaĝbestaj montoj. 5 Senarmiĝis
la fortkoruloj, endormiĝis; Kaj ĉiuj militistoj restis
kvazaŭ sen manoj. 6 De Via minaco, ho Dio de
Jakob, Paraliziĝis rajdisto kaj ĉevalo. 7 Vi, Vi estas
timinda; Kaj kiu restos staranta antaŭ Vi, kiam
ekflamas Via kolero? 8 El la ĉielo Vi aŭdigis juĝon;
La tero ektimis kaj eksilentis, 9 Kiam Dio leviĝis,
por juĝi, Por savi ĉiujn humilulojn sur la tero.
(Sela) 10 Ĉar la kolero de homo fariĝas Via gloro,
Kiam Vi zonas Vin per la resto de Via kolero. 11
Faru kaj plenumu promesojn al la Eternulo, via
Dio; Vi ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas, alportu donacojn
al la Timindulo. 12 Li humiligis la spiriton de
potenculoj; Li estas timinda por la reĝoj de la
tero.

77 Al la Ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de Asaf.
Mia voĉo iras al Dio, kaj mi krias; Mia voĉo
iras al Dio, ke Li aŭskultu min. 2 En la tago de mia
suferado mi serĉas mian Sinjoron; En la nokto mia
mano estas etendita kaj ne malleviĝas; Mia animo
ne volas konsoliĝi. 3 Mi rememoras Dion, kaj mi
ĝemas; Mi meditas, kaj mia spirito malĝojas. (Sela)
4 Vi retenas la palpebrojn de miaj okuloj; Mi estas
frapita, mi ne povas paroli. 5 Mi meditas pri la
tagoj antikvaj, Pri la jaroj antaŭlonge pasintaj.
6 Mi rememoras en la nokto mian kanton; Mi
parolas kun mia koro, Kaj mia spirito esploras.
7 Ĉu por eterne mia Sinjoro forpuŝis? Kaj ĉu
Li ne plu favoros? 8 Ĉu por eterne ĉesiĝis Lia
boneco? Ĉu Lia promeso ne plenumiĝos por ĉiuj
generacioj? 9 Ĉu Dio forgesis indulgi? Ĉu Li fermis
en kolero Sian favorkorecon? (Sela) 10 Kaj mi
diris: Tio estas mia aflikto, Ke aliiĝis la dekstra
mano de la Plejaltulo. 11 Mi rememoros la farojn
de la Eternulo; Jes, mi rememoros Viajn antikvajn
miraklojn. 12 Mi meditos pri ĉiuj Viaj faroj, Kaj pri
Viaj agoj mi parolos. 13 Ho Dio, en sankteco estas
Via vojo; Kiu estas tiel granda dio, kiel nia Dio? 14
Vi estas tiu Dio, kiu faras miraklojn; Vi montris
Vian forton inter la popoloj. 15 Vi liberigis per
Via brako Vian popolon, La filojn de Jakob kaj
Jozef. (Sela) 16 Vidis Vin akvoj, ho Dio, Vidis
Vin akvoj, kaj ili ektremis, Kaj abismoj skuiĝis.
17 Nubegoj verŝis akvon, La ĉielo eligis bruon,
Kaj Viaj sagoj ekflugis. 18 La voĉo de Via tondro
estis en la turnovento, Fulmoj lumigis la mondon;
Tremis kaj ŝanceliĝis la tero. 19 Sur la maro estis
Via vojo, Kaj Via irejo sur grandaj akvoj, Sed Viaj
paŝosignoj ne estis videblaj. 20 Vi kondukis Vian
popolon kiel ŝafojn, Per la mano de Moseo kaj
Aaron.

78 Instruo de Asaf. Atentu, ho mia popolo, mian
instruon; Klinu vian orelon al la paroloj de
mia buŝo. 2 Mi malfermos per sentenco mian
buŝon; Mi eldiros enigmojn el tempo antikva. 3
Kion ni aŭdis kaj sciiĝis, Kion rakontis al ni niaj
patroj, 4 Tion ni ne kaŝos antaŭ iliaj infanoj,
Rakontante al venonta generacio la gloron de la
Eternulo, Kaj Lian potencon, kaj Liajn miraklojn,
kiujn Li faris. 5 Li starigis ateston en Jakob, Kaj
en Izrael Li fiksis leĝon, Pri kiu Li ordonis al niaj
patroj, Ke ili sciigu ĝin al siaj infanoj, 6 Por ke
sciu estonta generacio, la infanoj, kiuj naskiĝos,
Ili leviĝu kaj rakontu al siaj infanoj. 7 Ili metu
sian fidon sur Dion, Kaj ili ne forgesu la farojn
de Dio, Kaj ili plenumu Liajn ordonojn; 8 Kaj
ili ne estu, kiel iliaj patroj, Generacio ribela kaj
perfida, Generacio, kiu ne estis firma per sia
koro, Nek fidela al Dio per sia spirito. 9 La filoj
de Efraim, armitaj, portantaj pafarkon, Turniĝis
malantaŭen en tago de batalo; 10 Ili ne plenumis
la interkonsenton de Dio, Kaj rifuzis sekvi Lian
instruon; 11 Kaj ili forgesis Liajn farojn, Kaj Liajn
miraklojn, kiujn Li aperigis al ili. 12 Antaŭ iliaj
patroj Li faris miraklojn En la lando Egipta, sur
la kampo Coan. 13 Li fendis la maron kaj pasigis
ilin, Kaj starigis la akvon kvazaŭ muron; 14 Kaj Li
kondukis ilin tage en nubo Kaj la tutan nokton en
la lumo de fajro; 15 Li fendis ŝtonojn en la dezerto,
Kaj trinkigis ilin kvazaŭ el granda abismo; 16 Li
eligis riveretojn el roko, Kaj fluigis akvon kiel
riverojn. 17 Sed ili plue pekis antaŭ Li, Ĉagrenis la
Plejaltulon en la dezerto; 18 Kaj ili incitis Dion
en sia koro, Petante manĝon pro sia kaprico; 19
Kaj ili parolis kontraŭ Dio, Kaj diris: Ĉu Dio povas
kovri tablon en la dezerto? 20 Jen Li frapis rokon,
Kaj verŝiĝis akvo kaj ekfluis riveroj: Ĉu Li povas
ankaŭ panon doni? Ĉu Li pretigos ankaŭ viandon
por Sia popolo? 21 Tial la Eternulo, aŭdinte,
flamiĝis; Kaj fajro ekbrulis kontraŭ Jakob, Kaj
leviĝis kolero kontraŭ Izrael; 22 Ĉar ili ne kredis
je Dio Kaj ne fidis Lian savon. 23 Kaj Li ordonis
el supre al la nuboj, Kaj Li malfermis la pordojn
de la ĉielo; 24 Kaj Li pluvigis al ili manaon, por
manĝi, Kaj Li donis al ili ĉielan grenon. 25 Panon
de potenculoj ĉiu manĝis; Li sendis al ili manĝon
satege. 26 Li kurigis tra la ĉielo venton orientan,
Kaj per Sia forto Li aperigis venton sudan; 27
Kaj Li pluvigis sur ilin viandon kiel polvon, Kaj
flugilajn birdojn kiel apudmaran sablon; 28 Kaj
Li faligis ĉion mezen de ilia tendaro, Ĉirkaŭe de
iliaj loĝejoj. 29 Kaj ili manĝis kaj tre satiĝis; Kaj Li
venigis al ili tion, kion ili deziris. 30 Sed kiam ili
ankoraŭ ne forlasis sian deziron Kaj ilia manĝaĵo

estis ankoraŭ en ilia buŝo, 31 La kolero de Dio
venis sur ilin Kaj mortigis la plej eminentajn el
ili, Kaj la junulojn de Izrael ĝi faligis. 32 Malgraŭ
ĉio ĉi tio ili plue ankoraŭ pekis Kaj ne kredis je
Liaj mirakloj. 33 Kaj Li finigis iliajn tagojn en
vanteco Kaj iliajn jarojn en teruro. 34 Kiam Li estis
mortiganta ilin, tiam ili Lin ekserĉis, Returniĝis
kaj fervore vokis Dion; 35 Kaj ili rememoris, ke
Dio estas ilia fortikaĵo Kaj Dio la Plejalta estas ilia
Liberiganto. 36 Sed ili flatis al Li per sia buŝo,
Kaj per sia lango ili mensogis al Li; 37 Ĉar ilia
koro ne estis firma al Li, Kaj ili ne estis fidelaj en
Lia interligo. 38 Tamen Li, favorkora, pardonas
pekon, kaj Li ne pereigas, Kaj Li ofte forklinis Sian
koleron, Kaj Li ne eligis Sian tutan furiozon. 39 Kaj
Li rememoris, ke ili estas karno, Vento, kiu iras
kaj ne revenas. 40 Kiom da fojoj ili ĉagrenis Lin en
la dezerto Kaj indignigis Lin en la stepo! 41 Ripete
ili incitadis Dion Kaj provokis la Sanktulon de
Izrael. 42 Ili ne rememoris Lian manon, La tagon,
en kiu Li liberigis ilin de premanto, 43 Kiam Li
faris en Egiptujo Siajn signojn Kaj Siajn miraklojn
sur la kampo Coan; 44 Kiam Li ŝanĝis en sangon
iliajn riverojn kaj torentojn, Ke ili ne povis trinki.
45 Li sendis sur ilin insektojn, kiuj ilin manĝis, Kaj
ranojn, kiuj ilin pereigis; 46 Iliajn produktojn de
la tero Li fordonis al vermoj Kaj ilian laboron al
akridoj; 47 Per hajlo Li batis iliajn vinberojn, Kaj
iliajn sikomorojn per frosto; 48 Li elmetis al hajlo
iliajn brutojn, Kaj iliajn paŝtatarojn al fulmo; 49 Li
sendis sur ilin Sian flamantan koleron, Furiozon,
malbenon, kaj mizeron, Taĉmenton da malbonaj
anĝeloj. 50 Li donis liberan vojon al Sia kolero, Ne
ŝirmis kontraŭ la morto ilian animon, Kaj ilian
vivon Li transdonis al pesto; 51 Li mortigis ĉiun
unuenaskiton en Egiptujo, La komencajn fortojn
en la tendoj de Ĥam. 52 Kaj Li kondukis kiel ŝafojn
Sian popolon, Kaj Li kondukis ilin kiel paŝtataron
tra la dezerto; 53 Li kondukis ilin en sendanĝereco,
kaj ili ne timis, Kaj iliajn malamikojn kovris la
maro; 54 Kaj Li venigis ilin al Sia sankta limo,
Al tiu monto, kiun akiris Lia dekstra mano; 55
Li forpelis antaŭ ili popolojn, Lote disdonis ilian
heredon, Kaj loĝigis en iliaj tendoj la tribojn
de Izrael. 56 Sed ili incitis kaj ĉagrenis Dion la
Plejaltan, Kaj Liajn leĝojn ili ne observis; 57 Ili
defalis kaj perfidiĝis, kiel iliaj patroj, Returniĝis,
kiel malfidinda pafarko; 58 Ili kolerigis Lin per siaj
altaĵoj, Kaj per siaj idoloj ili Lin incitis. 59 Dio aŭdis
kaj flamiĝis, Kaj forte ekindignis kontraŭ Izrael;
60 Li forlasis Sian loĝejon en Ŝilo, La tendon, en
kiu Li loĝis inter la homoj; 61 Kaj Li fordonis
en malliberecon Sian forton, Kaj Sian majeston
en la manon de malamiko; 62 Kaj Li elmetis al
glavo Sian popolon, Kaj kontraŭ Sia heredo Li
flamiĝis. 63 Ĝiajn junulojn formanĝis fajro, Kaj
ĝiaj junulinoj ne estis prikantataj; 64 Ĝiaj pastroj
falis de glavo, Kaj ĝiaj vidvinoj ne ploris. 65 Sed
mia Sinjoro vekiĝis kiel dormanto, Kiel fortulo,
vigligita de vino. 66 Kaj Li batis ĝiajn malamikojn
malantaŭen: Eternan malhonoron Li donis al ili.
67 Kaj Li malŝatis la tendon de Jozef, Kaj la tribon
de Efraim Li ne elektis; 68 Sed Li elektis la tribon
de Jehuda, La monton Cion, kiun Li ekamis; 69 Kaj
Li konstruis Sian sanktejon kiel monton, Kaj kiel
la teron Li fortikigis ĝin por ĉiam. 70 Kaj Li elektis
Davidon, Sian sklavon, Kaj Li prenis lin el la staloj
de ŝafoj. 71 De apud la ŝafinoj Li venigis lin, Por
paŝti Lian popolon Jakob kaj Lian heredon Izrael.
72 Kaj li paŝtis ilin laŭ la fideleco de sia koro, Kaj
per lertaj manoj li ilin kondukis.

79 Psalmo de Asaf. Ho Dio! venis idolanoj en
Vian heredon, Malpurigis Vian sanktan
templon, Faris el Jerusalem ruinojn. 2 La kadavrojn
de Viaj sklavoj ili donis kiel manĝon al la birdoj de
la ĉielo, La karnon de Viaj fideluloj al la bestoj de
la tero; 3 Ili verŝis ilian sangon kiel akvon, ĉirkaŭ
Jerusalem, Kaj estis neniu, kiu ilin enterigus. 4
Ni fariĝis hontindaĵo por niaj najbaroj, Mokataĵo
kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj. 5 Ĝis kiam,
ho Eternulo, Vi koleros senĉese? Kaj Via indigno
brulos, kiel fajro? 6 Elverŝu Vian koleron sur tiujn
naciojn, kiuj Vin ne konas, Kaj sur la regnojn,
kiuj ne vokas Vian nomon; 7 Ĉar ili formanĝis
Jakobon Kaj dezertigis lian loĝejon. 8 Ne memoru
niajn antaŭajn krimojn, Rapide atingu nin Via
favorkoreco; Ĉar ni tre konsumiĝis. 9 Helpu nin,
ho Dio de nia savo, pro la gloro de Via nomo;
Kaj savu nin kaj pardonu al ni niajn pekojn pro
Via nomo. 10 Kial devas diri la popoloj: Kie estas
ilia Dio? Fariĝu konata inter la popoloj antaŭ
niaj okuloj La venĝo por la verŝita sango de Viaj
sklavoj. 11 Venu al Vi la ĝemoj de la malliberuloj;
Per la grandeco de Via brako liberigu tiujn, kiuj
estas kondamnitaj al morto; 12 Kaj redonu al niaj
najbaroj sepoble en ilian sinon la malhonoron,
Per kiu ili malhonoris Vin, ho mia Sinjoro! 13 Kaj
ni, Via popolo kaj la ŝafoj de Via paŝtataro, Eterne
Vin dankos, De generacio al generacio ni rakontos
Vian gloron.

80 Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Atesto de Asaf.
Psalmo. Ho Paŝtisto de Izrael, aŭskultu; Vi,
kiu kondukas Jozefon, kiel ŝafojn, Vi, kiu sidas
sur keruboj, aperu! 2 Antaŭ Efraim kaj Benjamen
kaj Manase veku Vian forton, Kaj venu, por savi

nin. 3 Ho Dio, revenigu nin kaj lumigu Vian
vizaĝon, Por ke ni estu savitaj. 4 Ho Eternulo, Dio
Cebaot, Ĝis kiam Vi kolere repuŝos la preĝon de
Via popolo? 5 Vi manĝigis al ili panon larman,
Kaj Vi trinkigis al ili larmojn per granda mezuro.
6 Vi faris nin objekto de disputo por niaj najbaroj;
Kaj niaj malamikoj nin mokas. 7 Ho Dio Cebaot!
revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon, Por ke
ni estu savitaj. 8 Vinberbranĉon el Egiptujo Vi
elportis, Vi forpelis popolojn kaj ĝin plantis; 9
Vi purigis lokon por ĝi; Kaj ĝi profundigis siajn
radikojn kaj plenigis la tutan landon; 10 Montojn
kovris ĝia ombro, Kaj ĝiaj branĉoj fariĝis kiel
cedroj de Dio. 11 Ĝi etendis siajn branĉojn ĝis la
maro Kaj siajn branĉetojn ĝis la Rivero. 12 Kial Vi
detruis ĝiajn barilojn, Ke ĉiuj pasantoj ĝin ŝiras?
13 Subfosas ĝin arbara apro, Kaj kampa besto ĝin
mordas. 14 Ho Dio Cebaot, returniĝu; Rigardu el la
ĉielo kaj vidu, kaj rememoru tiun vinbertrunkon,
15 Kaj ŝirmu tion, kion plantis Via dekstra mano,
Kaj la kreskaĵidon, kiun Vi fortikigis por Vi. 16 Ĝi
estas bruligita de fajro, krevinta; De Via minaca
vizaĝo ili pereis. 17 Via brako estu super la viro
de Via dekstra mano, Super la homido, kiun Vi
fortikigis por Vi. 18 Kaj ni ne foriros de Vi; Vivigu
nin, kaj ni vokos Vian nomon. 19 Ho Eternulo, Dio
Cebaot! revenigu nin, lumigu Vian vizaĝon, Por
ke ni estu savitaj.

81 Al la Ĥorestro. Por la gitito. De Asaf. Laŭte
kantu al Dio, nia forto; Ĝoje kriu al la Dio
de Jakob. 2 Sonigu kanton, donu tamburinon,
Ĉarman harpon, kaj psalteron. 3 Muziku per
korno en novmonato, Je la plenluno, en la tago
de nia festo. 4 Ĉar ĝi estas leĝo por Izrael Kaj
ordono de la Dio de Jakob. 5 Li aranĝis ĝin kiel
ateston por Jozef, Kiam Li eliris kontraŭ la landon
Egiptan. Lingvon, kiun mi ne konas, mi aŭdis:
6 Mi liberigis lian dorson de ŝarĝo, Liaj manoj
liberiĝis de korboj. 7 En la mizero vi vokis, kaj Mi
vin helpis; Mi respondis al vi en mistera loko de
tondro; Mi esploris vin ĉe la akvo de Malpaco.
(Sela) 8 Aŭdu, ho Mia popolo, Mi atestos al vi; Ho
Izrael, se vi Min aŭskultus! 9 Ne estu ĉe vi alia
dio; Kaj ne adoru fremdan dion. 10 Mi estas la
Eternulo, via Dio, Kiu elkondukis vin el la lando
Egipta; Malfermu larĝe vian buŝon, kaj Mi ĝin
plenigos. 11 Sed Mia popolo ne aŭskultis Mian
voĉon, Izrael ne obeis Min. 12 Kaj Mi lasis ilin al
la kaprico de ilia koro, Ke ili iru laŭ siaj intencoj.
13 Ho, se Mia popolo aŭskultus Min, Se Izrael
irus per Miaj vojoj! 14 Rapide Mi faligus iliajn
malamikojn, Kaj kontraŭ iliajn premantojn Mi
direktus Mian manon. 15 La malamantoj de la
Eternulo humiliĝus antaŭ Li, Kaj ilia bonstato
estus eterna. 16 Kaj Mi manĝigus al ili grason de
tritiko, Kaj Mi satigus vin per mielo el roko.

82 Psalmo de Asaf. Dio stariĝis en Dia anaro;
Inter la dioj Li juĝas. 2 Ĝis kiam vi
juĝos maljuste, Kaj privilegios la personojn de
malvirtuloj? (Sela) 3 Estu justaj al malriĉulo kaj
orfo; Rilate afliktiton kaj senhavulon estu virtaj.
4 Liberigu malriĉulon kaj mizerulon; El la mano
de malvirtulo ilin savu. 5 Ili ne scias kaj ne
komprenas, En mallumo ili marŝas; Ekŝanceliĝis
ĉiuj fundamentoj de la tero. 6 Mi diris: Vi estas
dioj, Kaj ĉiuj vi estas filoj de la Plejaltulo; 7 Sed
vi mortos, kiel homoj, Kaj vi falos, kiel ĉiu el la
potenculoj. 8 Leviĝu, ho Dio, juĝu la teron; Ĉar Vi
heredas ĉiujn popolojn.

83 Kanto-psalmo de Asaf. Ho Dio, ne silentu;
Ne estu senparola kaj ne restu trankvila,
ho Dio! 2 Ĉar jen Viaj malamikoj ekbruis, Kaj
Viaj malamantoj levis la kapon. 3 Kontraŭ Via
popolo ili sekrete konspiras, Kaj ili konsiliĝas
kontraŭ Viaj gardatoj. 4 Ili diris: Ni iru, kaj ni
ekstermu ilin el inter la popoloj, Ke oni ne plu
rememoru la nomon de Izrael. 5 Ĉar ili unuanime
interkonsentis, Ili faris interligon kontraŭ Vi: 6
La tendoj de Edom kaj la Iŝmaelidoj, Moab kaj
la Hagaridoj, 7 Gebal kaj Amon kaj Amalek, La
Filiŝtoj kun la loĝantoj de Tiro; 8 Ankaŭ Asirio
aliĝis al ili Kaj fariĝis helpo al la idoj de Lot.
(Sela) 9 Faru al ili, kiel al Midjan, Kiel al Sisera,
kiel al Jabin ĉe la torento Kiŝon, 10 Kiuj estis
ekstermitaj en En-Dor Kaj fariĝis sterko por la
tero. 11 Agu kun iliaj princoj kiel kun Oreb kaj
Zeeb, Kaj kun ĉiuj iliaj estroj kiel kun Zebaĥ kaj
Calmuna, 12 Kiuj diris: Ni ekposedu la loĝejon de
Dio! 13 Ho mia Dio, similigu ilin al turniĝanta
polvo, Al pajlrestaĵo antaŭ vento. 14 Kiel fajro
bruligas arbaron, Kaj kiel flamo bruldezertigas
montojn, 15 Tiel pelu ilin per Via ventego, Kaj
per Via fulmotondro ilin timigu. 16 Plenigu ilian
vizaĝon per malhonoro, Por ke ili turniĝu al
Via nomo, ho Eternulo. 17 Ili estu hontigitaj kaj
timigitaj por ĉiam, Ili malhonoriĝu kaj pereu. 18
Kaj ili eksciu, ke Vi, kies nomo estas ETERNULO,
Estas sola Plejaltulo super la tuta tero.

84 Al la Ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de la
Koraĥidoj. Kiel ĉarmaj estas Viaj loĝejoj,
ho Eternulo Cebaot! 2 Mia animo deziras kaj
sopiras al la kortoj de la Eternulo; Mia koro kaj
mia korpo sentas ravon pri la viva Dio. 3 Eĉ birdo
trovas domon kaj hirundo neston por si, En kiu

ĝi tenas siajn idojn: Viajn altarojn, ho Eternulo
Cebaot, mia Reĝo kaj mia Dio. 4 Feliĉaj estas tiuj,
kiuj loĝas en Via domo: Ili laŭdas Vin konstante.
(Sela) 5 Feliĉaj estas la homoj, kies forto estas
en Vi, Kaj en kies koro estas Viaj vojoj; 6 Kiuj
pasas tra la Valo de Ploro kaj faras tie fontojn,
Kaj la printempa pluvo ĝin kovras per benoj; 7 Ili
iras de forto al forto, Aperas antaŭ Dio sur Cion.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot, aŭdu mian preĝon;
Aŭskultu, ho Dio de Jakob! (Sela) 9 Nia ŝildo, vidu,
ho Dio, Kaj rigardu la vizaĝon de Via sanktoleito.
10 Ĉar tago en Viaj kortoj estas pli bona, ol mil
aliaj: Mi preferas stari sur la sojlo de la domo de
mia Dio, Ol loĝi en tendoj de malvirto. 11 Ĉar
Dio, la Eternulo, estas suno kaj ŝildo; Favoron kaj
honoron donas la Eternulo; Li ne domaĝas bonon
al tiuj, kiuj iras en virto. 12 Ho Eternulo Cebaot,
bone estas al la homo, kiu Vin fidas.

85 Al la ĥorestro. Psalmo de la Koraĥidoj. Vi
korfavoris, ho Eternulo, Vian landon, Vi
revenigis la forkaptitojn de Jakob; 2 Vi pardonis
la kulpon de Via popolo, Vi kovris ĉiujn ĝiajn
pekojn. (Sela) 3 Vi retenis Vian tutan koleron,
Forlasis Vian furiozon. 4 Turnu Vin al ni, ho
Dio de nia savo, Kaj ĉesigu Vian koleron kontraŭ
ni. 5 Ĉu eterne Vi nin koleros, Daŭrigos Vian
koleron de generacio al generacio? 6 Ĉu Vi ne
revivigos nin denove, Ke Via popolo ĝoju per Vi?
7 Aperigu al ni, ho Eternulo, Vian favoron, Kaj
Vian helpon donu al ni. 8 Mi aŭdu, kion diras Dio,
la Eternulo; Ĉar Li deklaros pacon al Sia popolo
kaj al Siaj fideluloj, Ke ili ne reiru al malsaĝeco.
9 Jam proksima estas Lia helpo al tiuj, kiuj Lin
timas, Por ke ekregu honoro en nia lando. 10 Bono
kaj vero renkontiĝas, Justeco kaj paco sin kisas. 11
Vero elkreskas el la tero, Kaj justeco rigardas el la
ĉielo. 12 Kaj la Eternulo donos bonon, Kaj nia tero
donos siajn produktojn. 13 Justeco iros antaŭ Li
Kaj faros vojon por Liaj paŝoj.

86 Preĝo de David. Klinu, ho Eternulo, Vian
orelon, aŭskultu min; Ĉar mi estas mizera
kaj malriĉa. 2 Konservu mian animon, ĉar mi estas
fidela; Ho Vi, mia Dio, helpu Vian sklavon, kiu
fidas Vin. 3 Korfavoru min, ho mia Sinjoro, Ĉar
mi vokas al Vi la tutan tagon. 4 Ĝojigu la animon
de Via sklavo, Ĉar al Vi, ho mia Sinjoro, mi levas
mian animon. 5 Ĉar Vi, mia Sinjoro, estas bona
kaj pardonema Kaj tre favora por ĉiuj, kiuj Vin
vokas. 6 Aŭskultu, ho Eternulo, mian preĝon, Kaj
atentu la voĉon de mia petego. 7 En tago de mia
sufero mi Vin vokas, Por ke Vi aŭskultu min. 8 Ne
ekzistas simila al Vi inter la dioj, ho mia Sinjoro,
Kaj ne ekzistas faroj kiel Viaj. 9 Ĉiuj popoloj, kiujn
Vi kreis, venos kaj kliniĝos antaŭ Via vizaĝo, ho
mia Sinjoro, Kaj honoros Vian nomon. 10 Ĉar Vi
estas granda kaj Vi faras miraklojn; Vi sola estas
Dio. 11 Montru al mi, ho Eternulo, Vian vojon, por
ke mi iru en Via vero; Dediĉu mian koron al la
respektado de Via nomo. 12 Mi dankos Vin, ho
mia Sinjoro, mia Dio, per mia tuta koro, Kaj mi
honoros Vian nomon eterne. 13 Ĉar granda estas
Via boneco al mi; Kaj Vi savis mian animon el la
profundo de Ŝeol. (Sheol h7585) 14 Ho Dio, fieruloj
leviĝis kontraŭ mi, Kaj anaro da premantoj serĉas
mian animon Kaj ne havas Vin antaŭ si. 15 Sed Vi,
mia Sinjoro, estas Dio kompatema kaj favorkora,
Longetolerema kaj tre bona kaj verama. 16 Turnu
Vin al mi kaj korfavoru min, Donu Vian forton
al Via sklavo, Kaj helpu la filon de Via sklavino.
17 Faru super mi signon por bono, Por ke miaj
malamantoj vidu kaj hontiĝu, Ĉar Vi, ho Eternulo,
min helpos kaj konsolos.

87 De la Koraĥidoj. Psalmo-kanto. Lia
fundamento estas sur la sanktaj montoj.
2 La Eternulo amas la pordegojn de Cion Pli ol
ĉiujn loĝejojn de Jakob. 3 Gloraĵojn Li rakontas
pri vi, ho urbo de Dio. (Sela) 4 Mi parolas al miaj
konatoj pri Egiptujo kaj Babel, Ankaŭ pri Filiŝtujo
kaj Tiro kun Etiopujo: Jen tiu tie naskiĝis. 5 Sed
pri Cion oni diras: Tiu kaj tiu tie naskiĝis, Kaj Li,
la Plejaltulo, ĝin fortikigas. 6 La Eternulo notos,
enskribante la popolojn: Ĉi tiu tie naskiĝis. (Sela)
7 Kaj la kantistoj kaj muzikistoj: Ĉiuj miaj fontoj
estas en Vi.

88 Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Al la ĥorestro.
Por maĥalat-leanoto. Instruo de Heman, la
Ezraĥido. Ho Eternulo, Dio de mia savo! Tage kaj
nokte mi krias antaŭ Vi. 2 Mia preĝo venu antaŭ
Vian vizaĝon; Klinu Vian orelon al mia ploro. 3
Ĉar mia animo trosatiĝis de malbonoj Kaj mia
vivo atingis Ŝeolon. (Sheol h7585) 4 Mi similiĝis al la
forirantoj en la tombon; Mi fariĝis kiel viro sen
fortoj, 5 Etendita inter mortintoj; Kiel mortigitoj,
kuŝantaj en la tombo, Kiujn Vi jam ne rememoras
Kaj kiuj estas forigitaj for de Via mano. 6 Vi metis
min en la plej profundan foson, En mallumon,
en abismon. 7 Pezas sur mi Via furiozo, Kaj
per ĉiuj Viaj ondoj Vi min premas. (Sela) 8 Vi
malproksimigis de mi miajn konatojn, Vi faris
min abomenaĵo por ili; Mi estas enŝlosita, kaj mi
ne povas eliri. 9 Mia okulo mallumiĝis de malĝojo;
Mi vokas Vin, ho Eternulo, ĉiutage, Mi etendas al
Vi miajn manojn. 10 Ĉu por mortintoj Vi faros
miraklojn? Ĉu malvivuloj leviĝos kaj gloros Vin?

(Sela) 11 Ĉu en la tombo estos rakontata Via
boneco, Kaj fidindeco en la abismo? 12 Ĉu en
la mallumo estos konataj Viaj mirakloj, Kaj Via
justeco en la lando de forgeso? 13 Sed mi vokas
al Vi, ho Eternulo, Kaj matene mia preĝo Vin
renkontas. 14 Kial, ho Eternulo, Vi forpuŝas mian
animon? Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon de mi? 15 Mi
estas mizera kaj senforta detempe de la juneco;
Mi portas Viajn terurojn, mi konsumiĝas. 16 Venis
sur min Via furiozo, Viaj timigoj min dispremas.
17 Ili ĉirkaŭas min, kiel akvo, ĉiutage; Ili tute min
ĉirkaŭsieĝas. 18 Vi malproksimigis de mi amanton
kaj amikon; Miaj konatoj estas en mallumo.

89 Instruo de Etan, la Ezraĥido. La favorfarojn
de la Eternulo mi kantos eterne; De generacio
al generacio mi sciigos Vian fidelecon per mia
buŝo. 2 Ĉar mi diris: Por eterne estas fundamentita
la boneco, En la ĉielo estas fortikigita Via fideleco.
3 Mi faris interligon kun Mia elektito. Mi ĵuris
al David, Mia sklavo: 4 Por eterne Mi fortikigos
vian semon, Kaj Mi konstruis vian tronon por
ĉiuj generacioj. (Sela) 5 Kaj la ĉielo gloras Viajn
miraklojn, ho Eternulo, Kaj Vian fidelecon en
la anaro de la sanktuloj. 6 Ĉar kiu en la ĉielo
estas egala al la Eternulo? Kiu estas simila al la
Eternulo inter la potenculoj? 7 Dio estas potenca
en la anaro de la sanktuloj, Kaj timinda por ĉiuj,
kiuj Lin ĉirkaŭas. 8 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Kiu estas potenca kiel Vi, ho Eternulo? Kaj Via
fideleco estas en ĉio, kio Vin ĉirkaŭas. 9 Vi regas
la malkvietecon de la maro; Kiam leviĝas ĝiaj
ondoj, Vi ilin kvietigas. 10 Vi faligis Rahabon, kiel
mortigiton; Per Via forta brako Vi diskurigis Viajn
malamikojn. 11 Al Vi apartenas la ĉielo, kaj ankaŭ
al Vi apartenas la tero; La universon, kaj ĉion,
kio ĝin plenigas, Vi fondis. 12 La nordon kaj la
sudon Vi kreis; Tabor kaj Ĥermon prikantas Vian
nomon. 13 Vi havas brakon kun forto; Potenca
estas Via mano, alta estas Via dekstra. 14 Virto kaj
justeco estas la fundamento de Via trono; Boneco
kaj vero iras antaŭ Via vizaĝo. 15 Feliĉa estas
la popolo, kiu konas trumpetadon; Ho Eternulo,
en la lumo de Via vizaĝo ili marŝas; 16 Pro Via
nomo ili ĝojas la tutan tagon, Kaj ili fieras pro
Via justeco. 17 Ĉar Vi estas la beleco de ilia forto;
Kaj pro Via favoro altiĝas nia korno. 18 Ĉar de
la Eternulo estas nia ŝildo, Kaj de la Sanktulo de
Izrael estas nia reĝo. 19 Tiam Vi parolis en vizio
al Viaj fideluloj, Kaj Vi diris: Mi sendis helpon
al heroo, Mi altigis elektiton el la popolo. 20 Mi
trovis Davidon, Mian sklavon, Per Mia sankta
oleo Mi lin ŝmiris. 21 Mia mano lin subtenos,
Kaj Mia brako lin fortikigos. 22 Ne venkos lin
malamiko, Kaj malbonagulo lin ne premos. 23 Kaj
Mi disbatos antaŭ lia vizaĝo liajn malamikojn, Kaj
liajn malamantojn Mi frapos. 24 Kaj Mia fideleco
kaj Mia favoro estas kun li; Kaj per Mia nomo
altiĝos lia korno. 25 Kaj Mi etendos super la maron
lian brakon Kaj super la riverojn lian dekstran
manon. 26 Li vokos Min: Vi estas mia patro, Mia
Dio, kaj la roko de mia savo. 27 Kaj Mi faros lin
unuenaskito, Ĉefo super la reĝoj de la tero. 28
Por ĉiam Mi konservos al li Mian favoron; Kaj Mia
interligo kun li estos fidela. 29 Kaj lian semon Mi
faros eterna, Kaj lian tronon longedaŭra kiel la
ĉielo. 30 Se liaj filoj forlasos Mian instruon Kaj
ne iros laŭ Miaj leĝoj; 31 Se Miajn decidojn ili
malplenumos Kaj Miajn ordonojn ili ne observos:
32 Tiam Mi per bastono punos ilian pekon Kaj
per batoj ilian krimon; 33 Sed Mian favoron Mi
ne forprenos de li, Kaj Mian fidelecon Mi ne
perfidos; 34 Mi ne malplenumos Mian interligon,
Kaj tion, kio eliris el Mia buŝo, Mi ne ŝanĝos.
35 Unu aferon Mi ĵuris per Mia sankteco: Mi ne
perfidos al David; 36 Lia semo estos eterna, Kaj lia
trono estos kiel la suno antaŭ Mi. 37 Kiel la luno,
ĝi staros eterne, Kaj kiel la atestulo en la ĉielo
ĝi estos fidinda. (Sela) 38 Sed nun Vi forpuŝis
kaj malestimis, Vi koleris Vian sanktoleiton. 39
Vi disigis la interligon kun Via sklavo, Ĵetis sur
la teron lian kronon. 40 Vi detruis ĉiujn liajn
barilojn, Ruinigis liajn fortikaĵojn. 41 Prirabas lin
ĉiuj pasantoj; Li fariĝis mokataĵo por siaj najbaroj.
42 Vi altigis la dekstran manon de liaj malamikoj,
Vi ĝojigis ĉiujn liajn kontraŭulojn. 43 Vi returnis
la tranĉon de lia glavo, Kaj ne subtenis lin en la
milito. 44 Vi forigis lian brilon, Kaj lian tronon
Vi ĵetis sur la teron. 45 Vi mallongigis la tagojn
de lia juneco, Vi kovris lin per honto. (Sela) 46
Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi kaŝos Vin senĉese Kaj
Via kolerego brulos kiel fajro? 47 Ho, rememoru,
kia estas la daŭro de mia vivo, Por kia vantaĵo
Vi kreis ĉiujn homidojn. 48 Kiu homo vivas kaj
neniam vidos morton, Savos sian animon de la
mano de Ŝeol? (Sela) (Sheol h7585) 49 Kie estas
Viaj antaŭaj favorfaroj, mia Sinjoro, Pri kiuj Vi
ĵuris al David per Via fideleco? 50 Rememoru,
mia Sinjoro, la malhonoron de Viaj sklavoj, Kiun
mi portas en mia brusto de ĉiuj multaj popoloj,
51 Kaj per kiu malhonoras Viaj malamikoj, ho
Eternulo, Per kiu ili malhonoras la paŝosignojn
de Via sanktoleito. 52 Glorata estu la Eternulo
eterne. Amen, kaj Amen!

90 Preĝo de Moseo, homo de Dio. Mia Sinjoro, Vi
estis por ni loĝejo De generacio al generacio.
2 Antaŭ ol la montoj naskiĝis Kaj Vi kreis la teron

kaj la mondon, Kaj de eterne ĝis eterne, Vi estas
Dio. 3 Vi venigas homon al polvo; Kaj Vi diras:
Revenu, homidoj. 4 Ĉar mil jaroj estas en Viaj
okuloj Kiel la hieraŭa tago, kiu pasis, Kaj kiel
nokta gardoparto. 5 Vi forfluigas ilin torente, ili
estas kiel sonĝo; Matene ili renoviĝas kiel herbo: 6
Matene ĝi floras kaj ĝermas, Vespere ĝi dehakiĝas
kaj sekiĝas. 7 Jes, ni pereas de Via kolero, Kaj
de Via kolerego ni neniiĝas. 8 Vi metis niajn
malbonagojn antaŭ Vin, Nian kaŝitaĵon antaŭ la
lumon de Via vizaĝo. 9 Ĉar ĉiuj niaj tagoj pasis
sub Via kolero, Malaperis niaj jaroj, kiel sono. 10
La daŭro de nia vivo estas sepdek jaroj, Kaj ĉe
forteco okdek jaroj; Kaj ilia tuta majesto estas
penado kaj suferado, Ĉar ĝi forkuras rapide kaj
ni forflugas. 11 Kiu scias la forton de Via kolero,
Vian timindecon kaj Vian indignon? 12 Instruu
nin kalkuli niajn tagojn, Por ke ni akiru saĝan
koron. 13 Returnu Vin, ho Eternulo! Kiel longe?
Kaj kompatu Viajn sklavojn. 14 Satigu nin matene
per Via boneco; Kaj ni kantos kaj ĝojos en la
daŭro de nia tuta vivo. 15 Ĝojigu nin tiel longe,
kiel Vi nin premis, Tiom da jaroj, kiom ni vidis
mizeron. 16 Al Viaj sklavoj aperu Viaj faroj, Kaj
Via beleco al iliaj infanoj. 17 Kaj la favoro de la
Eternulo, nia Dio, estu super ni; Kaj la faron de
niaj manoj fortikigu al ni, Kaj fortikigu la faron de
niaj manoj.

91 Kiu loĝas sub la ŝirmo de la Plejaltulo, Tiu
ripozas en la ombro de la Plejpotenculo.
2 Mi diras al la Eternulo: Mia rifuĝejo kaj mia
fortikaĵo Estas Dio, kiun mi fidas. 3 Ĉar Li savos
vin de la reto de kaptisto, De la pereiga pesto. 4
Per Siaj plumoj Li ŝirmos vin, Kaj sub Liaj flugiloj
vi rifuĝos; Lia fideleco estas ŝildo kaj kiraso. 5 Ne
timu la teruron de nokto, Nek sagon, kiu flugas
tage, 6 Nek peston, kiu iras en mallumo, Nek
epidemion, kiu ekstermas tagmeze. 7 Ĉe via flanko
falos milo, Kaj dek miloj ĉe via dekstra flanko; Sed
vin ĝi ne tuŝos. 8 Vi nur rigardos per viaj okuloj,
Kaj vi vidos la redonon al la malvirtuloj. 9 Ĉar Vi,
ho Eternulo, estas mia defendo! La Plejaltulon
vi elektis kiel vian rifuĝejon. 10 Ne trafos vin
malbono, Kaj frapo ne atingos vian tendon. 11 Ĉar
al Siaj anĝeloj Li ordonis pri vi, Ke ili vin gardu
sur ĉiuj viaj vojoj. 12 Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo. 13
Sur leonon kaj aspidon vi paŝos, Vi piedpremos
leonidon kaj drakon. 14 Ĉar li ekamis Min, tial
Mi lin savos; Mi defendos lin, ĉar li konas Mian
nomon. 15 Li vokos Min, kaj Mi lin aŭskultos;
Mi estos kun li en mizero; Mi lin liberigos kaj
honoratigos. 16 Mi satigos lin per longa vivo, Kaj
aperigos al li Mian helpon.

92 Psalmo-kanto por la tago sabata. Bone estas
glori la Eternulon Kaj prikanti Vian nomon,
ho Plejaltulo; 2 Rakonti matene pri Via boneco Kaj
nokte pri Via fideleco, 3 Sur dekkorda instrumento
kaj sur psaltero, Per solenaj sonoj de harpo. 4 Ĉar
Vi ĝojigis min, ho Eternulo, per Viaj agoj; La farojn
de Viaj manoj mi prikantos. 5 Kiel grandaj estas
Viaj faroj, ho Eternulo! Tre profundaj estas Viaj
pensoj. 6 Malklerulo ne scias, Kaj malsaĝulo tion
ne komprenas. 7 Kiam malvirtuloj verdestas kiel
herbo Kaj ĉiuj malbonaguloj floras, Tio kondukas
al ilia ekstermiĝo por eterne. 8 Kaj Vi estas alta
eterne, ho Eternulo. 9 Ĉar jen Viaj malamikoj, ho
Eternulo, Jen Viaj malamikoj pereas, Diskuras ĉiuj
malbonaguloj. 10 Sed mian kornon Vi altigas kiel
la kornon de bubalo; Mi estas oleita per freŝa oleo.
11 Kaj mia okulo rigardas miajn malamikojn; Pri la
malbonaguloj, miaj kontraŭuloj, aŭdas miaj oreloj.
12 Virtulo verdestas, kiel palmo, Staras alte, kiel
cedro sur Lebanon. 13 Plantitaj en la domo de la
Eternulo, Ili verdestas en la kortoj de nia Dio. 14
Ili floras ankoraŭ en la maljuneco, Estas sukplenaj
kaj freŝaj, 15 Por sciigi, ke la Eternulo estas justa,
Mia fortikaĵo, kaj ne ekzistas en Li maljusteco.

93 La Eternulo reĝas; Li estas vestita de majesto;
La Eternulo estas vestita kaj zonita de
potenco; Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne
ŝanceliĝu. 2 De antikve estas fortika Via trono; Vi
estas de eterne. 3 Levas la riveroj, ho Eternulo,
levas la riveroj sian voĉon, Levas la riveroj sian
bruon; 4 Pli ol la bruo de multego da akvo,
Ol la potencaj ondoj de la maro, Potenca estas
la Eternulo en la altaĵo. 5 Viaj leĝoj estas tre
fidindaj; Via domo estas ornamita de sankteco,
Ho Eternulo, por eterne.

94 Dio de venĝo, ho Eternulo, Dio de venĝo,
aperu! 2 Leviĝu, Juĝanto de la tero; Redonu la
meritaĵon al la fieruloj. 3 Kiel longe la malvirtuloj,
ho Eternulo, Kiel longe la malvirtuloj triumfos?
4 Ili estas malhumilaj, parolas arogantaĵon;
Fanfaronas ĉiuj malbonaguloj. 5 Vian popolon,
ho Eternulo, ili premas, Kaj Vian heredon ili
turmentas. 6 Vidvinon kaj fremdulon ili mortigas,
Kaj orfojn ili buĉas. 7 Kaj ili diras: La Eternulo ne
vidas, Kaj la Dio de Jakob ne scias. 8 Komprenu,
senprudentuloj en la popolo; Kaj vi, malsaĝuloj,
kiam vi saĝiĝos? 9 Ĉu ne aŭdas Tiu, kiu aranĝis
orelon? Ĉu ne vidas Tiu, kiu kreis okulon? 10 Ĉu
ne punas la ĝustiganto de la popoloj, Kiu instruas

al homo scion? 11 La Eternulo scias la pensojn de
homo, Ke ili estas vantaj. 12 Bone estas al la homo,
kiun Vi, ho Eternulo, ĝustigas, Kaj al kiu Vi instruas
Vian leĝon, 13 Por trankviligi lin en la malbonaj
tagoj, Ĝis estos pretigita la foso por la malvirtulo.
14 Ĉar la Eternulo ne forpuŝos Sian popolon, Kaj
Sian heredon Li ne forlasos. 15 Ĉar juĝo revenos
al vero, Kaj ĝin sekvos ĉiuj virtkoruloj. 16 Kiu
helpas min kontraŭ malbonuloj? Kiu staras apud
mi kontraŭ malbonaguloj? 17 Se la Eternulo ne
estus mia helpanto, Mia animo preskaŭ kuŝus jam
silenta. 18 Kiam mi diris, ke mia piedo ŝanceliĝas,
Via boneco, ho Eternulo, min subtenis. 19 Kiam
mi havas interne multe da maltrankvilaj pensoj,
Viaj konsoloj karesas mian animon. 20 Ĉu aliĝos al
Vi trono de maljusteco, Kiu aranĝas maljustaĵon
en la nomo de la leĝo? 21 Ili sin armas kontraŭ la
animo de virtulo, Kaj sangon senkulpan ili akuzas.
22 Sed la Eternulo estos mia rifuĝejo; Kaj mia Dio
estos la roko de mia ŝirmo. 23 Kaj Li redonos al ili
por iliaj malbonagoj, Kaj por ilia malboneco Li ilin
ekstermos; Ilin ekstermos la Eternulo, nia Dio.

95 Venu, ni kantu al la Eternulo; Ni ĝoje kriu al
la rifuĝejo de nia helpo. 2 Ni venu antaŭ Lian
vizaĝon kun glorado, Per psalmoj ni ĝoje kriu al
Li. 3 Ĉar granda Dio estas la Eternulo Kaj granda
Reĝo super ĉiuj dioj, 4 Kiu havas en Sia mano la
profundaĵojn de la tero, Kaj al kiu apartenas la
altaĵoj de la montoj; 5 Al kiu apartenas la maro,
kaj Li ĝin faris, Kaj la sekteron Liaj manoj kreis. 6
Venu, ni kliniĝu, ni ĵetu nin teren, Ni genuu antaŭ
la Eternulo, nia Kreinto. 7 Ĉar Li estas nia Dio, Kaj
ni estas la popolo de Lia paŝtejo kaj la ŝafoj de Lia
mano. Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon, 8 Ne
obstinigu vian koron, kiel en Meriba, Kiel en la
tago de Masa en la dezerto, 9 Kiam viaj patroj Min
incitis, Esploris kaj vidis Mian faron. 10 Kvardek
jarojn Mi indignis kontraŭ tiu generacio, Kaj Mi
diris: Ili estas popolo kun koro malĝusta, Kaj ili ne
volas koni Miajn vojojn; 11 Tial Mi ĵuris en Mia
kolero, Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

96 Kantu al la Eternulo novan kanton; Kantu
al la Eternulo la tuta tero. 2 Kantu al la
Eternulo, gloru Lian nomon, Proklamu de tago
al tago Lian savon. 3 Rakontu inter la popoloj
Lian gloron, Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
4 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda,
Li estas timinda pli ol ĉiuj dioj. 5 Ĉar ĉiuj dioj
de la popoloj estas nur idoloj; Sed la Eternulo
kreis la ĉielon. 6 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li,
Forto kaj beleco estas en Lia sanktejo. 7 Tributu
al la Eternulo, familioj de la popoloj; Tributu
al la Eternulo gloron kaj potencon. 8 Tributu
al la Eternulo la honoron de Lia nomo; Alportu
donacon kaj venu en Liajn kortojn. 9 Kliniĝu al la
Eternulo en sankta ornamo; Tremu antaŭ Li la
tuta tero. 10 Diru inter la popoloj: La Eternulo
reĝas, Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne
ŝanceliĝu; Li juĝas la popolojn en justeco. 11 Ĝoju
la ĉielo, kaj estu gaja la tero, Bruu la maro, kaj
ĉio, kio ĝin plenigas. 12 Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio
estas sur ĝi; Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro 13
Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas, Ĉar Li venas, por
juĝi la teron; Li juĝos la mondon kun justeco Kaj
la popolojn kun Sia fideleco.

97 La Eternulo reĝas; ĝoju la tero; Estu gajaj
la multaj insuloj. 2 Nubo kaj mallumo estas
ĉirkaŭ Li; Vero kaj justeco estas la fundamento
de Lia trono. 3 Fajro iras antaŭ Li, Kaj bruligas
ĉirkaŭe Liajn malamikojn. 4 Liaj fulmoj lumigas
la mondon; La tero vidas, kaj tremas. 5 Montoj
fandiĝas kiel vakso antaŭ la vizaĝo de la Eternulo,
Antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la tuta tero. 6 La
ĉielo rakontas Lian veron, Kaj ĉiuj popoloj vidas
Lian gloron. 7 Hontiĝu ĉiuj, kiuj servas al idoloj,
Kiuj laŭdas sin pro diaĉoj. Kliniĝu antaŭ Li ĉiuj
dioj. 8 Aŭdis kaj ekĝojis Cion, Kaj ektriumfis la
filinoj de Jehuda Pro Viaj juĝoj, ho Eternulo. 9
Ĉar Vi, ho Eternulo, estas Plejalta super la tuta
tero, Vi tre alte leviĝis super ĉiuj dioj. 10 Amantoj
de la Eternulo, malamu malbonon. Li gardas la
animojn de Siaj fideluloj; Li savos ilin de la mano
de malvirtuloj. 11 Lumo verŝiĝas sur virtulon,
Kaj ĝojo sur purkorulojn. 12 Ĝoju, virtuloj, pro la
Eternulo, Kaj gloru Lian sanktan nomon.

98 Psalmo. Kantu al la Eternulo novan kanton,
Ĉar miraklojn Li faris; Helpis Lin Lia dekstra
mano kaj Lia sankta brako. 2 La Eternulo aperigis
Sian savon; Antaŭ la okuloj de la popoloj Li
malkaŝis Sian justecon. 3 Li memoras Sian bonecon
kaj Sian fidelecon al la domo de Izrael. Vidis ĉiuj
finoj de la tero la helpon de nia Dio. 4 Ĝoje kriu al
la Eternulo la tuta tero; Kantu, gloru, kaj muziku.
5 Muziku al la Eternulo per harpo, Per harpo kaj
per sonoj de psalmo. 6 Per trumpetoj kaj per sono
de korno Ĝoje kriu antaŭ la Reĝo, la Eternulo. 7
Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas, La mondo
kaj ĝiaj loĝantoj. 8 La riveroj plaŭdu per la manoj,
La montoj kune kantu ĝoje, 9 Antaŭ la Eternulo,
ĉar Li venas, por juĝi la teron; Li juĝos la mondon
kun justeco kaj la popolojn kun vereco.

99 La Eternulo reĝas, tremas la popoloj; Li sidas
sur keruboj, ŝanceliĝas la tero. 2 La Eternulo

estas granda en Cion, Kaj Li estas alte super ĉiuj
popoloj. 3 Oni gloru Vian grandan kaj timindan
nomon: Li estas sankta. 4 Kaj la forton de la
reĝo, kiu amas justecon, Vi fortikigis en praveco;
Juĝon kaj justecon en Jakob Vi aranĝis. 5 Altigu la
Eternulon, nian Dion, Kaj kliniĝu antaŭ la benketo
de Liaj piedoj: Li estas sankta. 6 Moseo kaj Aaron
estas inter Liaj pastroj, Kaj Samuel estas inter tiuj,
kiuj vokas Lian nomon; Ili vokis al la Eternulo,
kaj Li ilin aŭskultis. 7 El nuba kolono Li parolis al
ili; Ili observis Liajn regulojn, kaj la leĝon, kiun
Li donis al ili. 8 Ho Eternulo, nia Dio, Vi ilin
aŭskultis; Vi estis por ili Dio pardonanta, kvankam
venĝanto por iliaj faroj. 9 Altigu la Eternulon,
nian Dion, Kaj kliniĝu antaŭ Lia sankta monto;
Ĉar sankta estas la Eternulo, nia Dio.

100 Psalmo de dankado. Ĝoje kriu al la Eternulo
la tuta tero! 2 Servu al la Eternulo kun
ĝojo, Venu antaŭ Lian vizaĝon kun kanto. 3 Sciu,
ke la Eternulo estas Dio; Li nin kreis, kaj al Li ni
apartenas, Lia popolo kaj ŝafoj de Lia paŝtejo. 4
Eniru en Liajn pordegojn kun dankado, En Liajn
kortojn kun laŭdado. Gloru Lin, benu Lian nomon;
5 Ĉar la Eternulo estas bona; Lia favorkoreco estas
eterna, Kaj de generacio al generacio daŭras Lia
fideleco.

101 Psalmo de David. Bonecon kaj justecon
mi prikantos; Al Vi, ho Eternulo, mi
muzikos. 2 Mi penas iri prudente la vojon de
pieco; Kiam Vi venos al mi? Mi iras kun pura
koro interne de mia domo. 3 Mi ne metas antaŭ
miajn okulojn malbonan aferon; Mi malamas
farojn de malfideleco, Ili ne aliĝas al mi. 4 Koro
perversa foriĝu de mi; Malbonon mi ne volas
koni. 5 Kiu sekrete kalumnias sian proksimulon,
tiun mi ekstermos; Kiu havas fieran okulon kaj
malhumilan koron, tiun mi ne toleros. 6 Miaj
okuloj restas turnataj al la fideluloj de la tero,
ke ili sidu kun mi; Kiu iras la vojon de pieco, tiu
servu al mi. 7 Ne loĝos interne de mia domo iu,
kiu agas hipokrite; Kiu diras malveron, tiu ne
staros antaŭ miaj okuloj. 8 Fervore mi ekstermos
ĉiujn malvirtulojn de la lando, Por elradikigi el la
urbo de la Eternulo ĉiujn krimulojn.

102 Preĝo de mizerulo, kiam li perdas la
fortojn kaj elverŝas antaŭ la Eternulo sian
malĝojon. Ho Eternulo, aŭskultu mian preĝon;
Kaj mia krio venu al Vi. 2 Ne kaŝu antaŭ mi Vian
vizaĝon en la tago de mia suferado; Klinu al mi
Vian orelon; En la tago, kiam mi vokas, rapide
aŭskultu min. 3 Ĉar pasis kiel fumo miaj tagoj,
Kaj miaj ostoj ĉirkaŭbrulis kiel en forno. 4 Falĉiĝis
kiel herbo kaj sekiĝis mia koro, Ĉar mi forgesis
manĝi mian panon. 5 De la voĉo de mia plorado
Algluiĝis miaj ostoj al mia karno. 6 Mi similiĝis al
pelikano en la dezerto, Mi fariĝis kiel noktuo en
ruinoj. 7 Mi ne dormas, Kaj mi estas kiel birdo
solulo sur tegmento. 8 Ĉiutage insultas min miaj
malamikoj, Miaj mokantoj ĵuras per mi. 9 Ĉar
cindron mi manĝis kiel panon, Kaj mian trinkaĵon
mi miksis kun larmoj, 10 Kaŭze de Via kolero
kaj indigno; Ĉar Vi min levis kaj ĵetis. 11 Miaj
tagoj malaperas kiel ombro, Kaj mi sekiĝas kiel
herbo. 12 Sed Vi, ho Eternulo, restas eterne; Kaj la
memoro pri Vi restas de generacio al generacio.
13 Vi leviĝos, Vi korfavoros Cionon; Ĉar estas
tempo por ĝin kompati, ĉar venis la tempo. 14
Ĉar Viaj sklavoj ekamis ĝiajn ŝtonojn, Ĉarma estas
por ili ĝia polvo. 15 Kaj ektimos popoloj la nomon
de la Eternulo, Kaj ĉiuj reĝoj de la tero Vian
gloron. 16 Ĉar la Eternulo rekonstruis Cionon, Kaj
aperis en Sia gloro. 17 Li Sin turnis al la preĝo
de la forlasitoj, Kaj ne forpuŝis ilian petegon.
18 Ĉi tio estos skribita por estontaj generacioj;
Kaj rekreita popolo gloros la Eternulon. 19 Ĉar
Li rigardis malsupren el Sia sankta altaĵo, El la
ĉielo la Eternulo direktis rigardon al la tero, 20
Por aŭdi la ĝemon de malliberulo, Por liberigi la
kondamnitajn al morto; 21 Por ke oni rakontu en
Cion pri la nomo de la Eternulo Kaj en Jerusalem
pri Lia gloro, 22 Kiam kolektiĝos kune la popoloj
kaj regnoj, Por servi al la Eternulo. 23 Li lacigis
en la vojo miajn fortojn, Li mallongigis miajn
tagojn. 24 Mi diras: Ho mia Dio, ne forprenu min
en la mezo de miaj tagoj, Vi, kies jaroj estas de
generacio al generacio. 25 En antikveco Vi fondis
la teron; Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
26 Ili pereos, sed Vi restos; Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel
vesto, Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
27 Sed Vi restas la sama, Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
28 La filoj de Viaj sklavoj restos, Kaj ilia semo
fortikiĝos antaŭ Vi.

103 De David. Benu, ho mia animo, la
Eternulon, Kaj mia tuta internaĵo Lian
sanktan nomon. 2 Benu, ho mia animo, la
Eternulon, Kaj ne forgesu ĉiujn Liajn bonfarojn. 3
Li pardonas ĉiujn viajn pekojn, Li sanigas ĉiujn
viajn malsanojn; 4 Li savas de la tombo vian
vivon, Li kronas vin per boneco kaj favorkoreco;
5 Li satigas per bonaĵoj vian maljunan aĝon, Ke
via juneco renoviĝas kiel ĉe aglo. 6 La Eternulo
faras justecon kaj juĝon al ĉiuj prematoj. 7 Li
sciigis Siajn vojojn al Moseo, Siajn farojn al la

Izraelidoj. 8 Favorkora kaj kompatema estas la
Eternulo, Longetolerema kaj tre bona. 9 Ne eterne
Li indignas, Kaj ne por ĉiam Li koleras. 10 Ne laŭ
niaj pekoj Li agis kun ni, Kaj ne laŭ niaj krimoj Li
redonis al ni. 11 Ĉar kiel alte estas la ĉielo super
la tero, Tiel granda estas Lia boneco por tiuj, kiuj
Lin timas. 12 Kiel malproksime estas la oriento de
la okcidento, Tiel Li malproksimigis de ni niajn
pekojn. 13 Kiel patro korfavoras filojn, Tiel la
Eternulo korfavoras tiujn, kiuj Lin timas. 14 Ĉar Li
scias nian esencon; Li memoras, ke ni estas polvo.
15 La tagoj de homo estas kiel herbo; Kiel floro de
kampo, tiel li floras. 16 Pasas super ĝi vento, kaj ĝi
jam ne ekzistas; Kaj ĝia loko ĝin jam ne rekonas.
17 Sed la boneco de la Eternulo daŭras eterne
al tiuj, kiuj Lin timas, Kaj Lia bonfaremeco iras
ĝis la pranepoj, 18 Kiuj observas Lian interligon
Kaj memoras Liajn ordonojn por ilin plenumi. 19
La Eternulo starigis en la ĉielo Sian tronon; Kaj
Lia reĝeco regas ĉion. 20 Benu la Eternulon Liaj
anĝeloj, potencaj per sia forto, Kiuj plenumas Lian
vorton, Por ke oni obeu la voĉon de Lia vorto.
21 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj ĉirkaŭantoj, Liaj
servantoj, kiuj plenumas Lian volon. 22 Benu la
Eternulon ĉiuj Liaj kreitaĵoj, En ĉiuj lokoj de Lia
regado. Benu, ho mia animo, la Eternulon.

104 Benu, ho mia animo, la Eternulon. Ho
Eternulo, mia Dio, Vi estas tre granda, De
majesto kaj beleco Vi estas vestita; 2 Vi, kiu estas
ĉirkaŭkovrita de lumo kiel de vesto, Kiu sternas la
ĉielon kiel tapiŝon; 3 Kiu aranĝas sur la akvo Siajn
ĉambrojn, Kiu faras la nubojn Lia veturilo; Kiu iras
sur la flugiloj de la vento; 4 Kiu faras la ventojn
Liaj senditoj, Flamantan fajron Liaj servantoj; 5
Kiu fondis la teron sur ĝiaj fundamentoj, Ke ĝi
neniam ŝanceliĝos. 6 La abismon Vi kovris kiel
per vesto, Sur la montoj staras akvo; 7 De Via
minaco ĝi kuras, De la voĉo de Via tondro ĝi
forrapidas. 8 Ĝi leviĝas sur montojn, malleviĝas
sur valojn, Al tiu loko, kiun Vi destinis por ĝi.
9 Vi faris limon, kiun ĝi ne superpaŝos, Por ke
ĝi ne revenu por kovri la teron. 10 Vi sendas
fontojn al la riveroj, Kiuj iras inter montoj; 11 Ili
trinkigas ĉiujn kampajn bestojn; Sovaĝaj azenoj
kvietigas sian soifon. 12 Apud ili loĝas la birdoj
ĉielaj, El inter la branĉoj ili sonigas sian voĉon.
13 Vi trinkigas la montojn el Viaj ĉambroj; Per
la produktoj de Viaj faroj satiĝas la tero. 14 Vi
kreskigas herbon por la bruto, Kaj verdaĵon, kiu
servas al la homo, Por elirigi panon el la tero. 15
Kaj la vino gajigas la koron de la homo, La vizaĝo
brilas de la oleo, Kaj la pano fortikigas la koron
de la homo. 16 Satiĝas la arboj de la Eternulo,
La cedroj de Lebanon, kiujn Li plantis; 17 Kaj
tie nestas birdoj; Cikonio havas sian loĝejon sur
abioj; 18 La altaj montoj estas por la ibeksoj, La
rokoj estas rifuĝejo por la hirakoj. 19 Li aranĝis
la lunon laŭ la partoj de tempo; La suno scias
sian subiron. 20 Vi sendas mallumon, kaj fariĝas
nokto, Dum kiu vagas ĉiuj arbaraj bestoj; 21 La
leonidoj krias pri rabakiro, Por peti de Dio sian
manĝaĵon. 22 Kiam leviĝas la suno, Ili sin kaŝas
kaj kuŝiĝas en siaj loĝejoj. 23 Eliras homo por sia
okupiĝo, Por sia laboro ĝis la vespero. 24 Kiel
multaj estas Viaj faroj, ho Eternulo! Ĉion Vi faris
kun saĝo; La tero estas plena de Viaj faritaĵoj. 25
Jen la maro, granda kaj vasta: Tie estas rampaĵoj
sennombraj, Bestoj malgrandaj kaj grandaj; 26
Tie iras ŝipoj; Tie estas la levjatano, kiun Vi kreis,
ke ĝi tie ludu. 27 Ĉiuj ili atendas de Vi, Ke Vi
donu al ili manĝon en ĝia tempo. 28 Vi donas al
ili, ili kolektas; Vi malfermas Vian manon, kaj
ili satiĝas de bonaĵo. 29 Vi kaŝas Vian vizaĝon,
tiam ili ektimas; Vi forprenas ilian spiriton, Tiam
ili mortas kaj revenas al sia polvo. 30 Vi sendas
Vian spiriton, tiam ili kreiĝas; Kaj Vi renovigas la
vizaĝon de la tero. 31 Gloro al la Eternulo estu
eterne; La Eternulo ĝoju pri Siaj faritaĵoj. 32 Li
ekrigardas la teron, kaj ĝi tremas; Li ektuŝas la
montojn, kaj ili fumiĝas. 33 Mi kantados al la
Eternulo, dum mi vivos; Mi muzikados al mia Dio,
dum mi estos. 34 Agrabla estu al Li mia meditado;
Mi ĝojos pri la Eternulo. 35 Malaperu pekuloj de
sur la tero, Kaj malvirtuloj ne plu ekzistu. Benu,
ho mia animo, la Eternulon. Haleluja!

105 Gloru la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn. 2
Kantu al Li, muziku al Li; Parolu pri ĉiuj Liaj
mirakloj. 3 Laŭdu Lian sanktan nomon; Ĝoju la
koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon. 4 Turnu vin
al la Eternulo kaj al Lia potenco; Serĉu ĉiam Lian
vizaĝon. 5 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris,
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo; 6
Vi, semo de Abraham, Lia sklavo, Filoj de Jakob,
Liaj elektitoj. 7 Li estas la Eternulo, nia Dio; Sur la
tuta tero estas Liaj juĝoj. 8 Li memoras eterne
Sian interligon, La vorton, kiun Li testamentis
por mil generacioj, 9 Kiun Li interkonsentis
kun Abraham Kaj ĵuris al Isaak. 10 Li metis ĝin
por Jakob kiel leĝon, Por Izrael kiel eternan
interligon, 11 Dirante: Al vi Mi donos la landon
Kanaanan Kiel vian parton heredan. 12 Kiam ili
estis malgrandnombraj, Malmultaj, kaj fremduloj
en ĝi, 13 Kaj ili iradis de popolo al popolo, El unu
regno al alia gento, 14 Tiam Li al neniu permesis
premi ilin, Kaj Li punis pro ili reĝojn, dirante: 15

Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn, Kaj al Miaj profetoj
ne faru malbonon. 16 Kaj Li sendis malsaton en la
landon, Rompis ĉion, kio portis panon. 17 Li sendis
antaŭ ili homon: Jozef estis vendita kiel sklavo.
18 Oni enpremis liajn piedojn en katenojn, Fero
ŝarĝis lian korpon, 19 Ĝis la tempo, kiam venis
Lia vorto; La parolo de la Eternulo lin elprovis.
20 Reĝo sendis kaj malligis lin, Reganto super
popoloj liberigis lin; 21 Li faris lin sinjoro super
lia domo Kaj reganto super lia tuta havo, 22 Ke li
submetu al si liajn eminentulojn Kaj saĝigu liajn
maljunulojn. 23 Kaj Izrael venis en Egiptujon, Kaj
Jakob enmigris en la landon de Ĥam. 24 Kaj Li tre
kreskigis Sian popolon, Kaj faris ĝin pli forta ol
ĝiaj malamikoj. 25 Li malĝustigis ilian koron, Ke
ili ekmalamis Lian popolon, ekruzis kontraŭ Liaj
sklavoj. 26 Li sendis Moseon, Sian sklavon, Kaj
Aaronon, kiun Li elektis. 27 Ili faris inter ili Liajn
pruvosignojn Kaj miraklojn en la lando de Ĥam.
28 Li sendis mallumon kaj mallumigis; Kaj ili ne
atentis Liajn vortojn. 29 Li ŝanĝis ilian akvon en
sangon, Kaj senvivigis iliajn fiŝojn. 30 Ilia tero
eksvarmigis ranojn, En la ĉambroj de iliaj reĝoj.
31 Li diris, kaj venis fiinsektoj, Pedikoj en ĉiuj iliaj
regionoj. 32 Antataŭ pluvo Li donis al ili hajlon,
Flamantan fajron en ilia lando. 33 Li batis iliajn
vinbertrunkojn kaj iliajn figarbojn, Kaj rompis la
arbojn en iliaj limoj. 34 Li diris, kaj venis akridoj
kaj skaraboj sennombraj 35 Kaj formanĝis la tutan
herbon en ilia lando Kaj formanĝis la produktojn
de ilia tero. 36 Kaj Li mortigis ĉiujn unuenaskitojn
en ilia lando, La komencaĵojn de ĉiuj iliaj fortoj. 37
Sed ilin Li elkondukis kun arĝento kaj oro, Kaj en
iliaj triboj estis neniu kadukulo. 38 Ĝojis Egiptujo,
kiam ili eliris, Ĉar atakis ĝin timo antaŭ ili. 39
Li etendis nubon, kiel kovron; Kaj fajron, por ke
ĝi lumu en la nokto. 40 Ili petis, kaj Li sendis
koturnojn, Kaj per pano ĉiela Li ilin satigis. 41
Li malfermis rokon, Kaj ekfluis akvo kaj ekiris
kiel rivero en la dezerto. 42 Ĉar Li memoris Sian
sanktan vorton Al Abraham, Sia sklavo. 43 Kaj Li
elkondukis Sian popolon en ĝojo, Siajn elektitojn
kun kantado. 44 Kaj Li donis al ili la landojn de
popoloj, Kaj la laboron de gentoj ili heredis; 45
Por ke ili plenumu Liajn leĝojn Kaj konservu Liajn
instruojn. Haleluja!

106 Haleluja! Gloru la Eternulon, ĉar Li estas
bona; Ĉar eterna estas Lia boneco. 2
Kiu eldiros la potencon de la Eternulo, Aŭdigos
Lian tutan gloron? 3 Bone estas al tiuj, kiuj
observas justecon, Kiuj agas bone en ĉiu tempo.
4 Memoru min, ho Eternulo, pro favoro al Via
popolo; Sendu al mi Vian savon, 5 Por ke mi vidu
la bonstaton de Viaj elektitoj, Por ke mi ĝoju kun
la ĝojo de Via popolo, Por ke mi triumfu kun
Via heredo. 6 Ni pekis kune kun niaj patroj, Ni
malbonagis, ni malvirtis. 7 Niaj patroj en Egiptujo
ne komprenis Viajn miraklojn, Ne memoris Vian
grandan bonecon; Kaj ili ribelis apud la maro,
apud la Ruĝa Maro. 8 Sed Li savis ilin pro Sia
nomo, Por montri Sian potencon. 9 Kaj Li ekkriis
al la Ruĝa Maro, kaj ĝi elsekiĝis; Kaj Li kondukis
ilin tra la abismoj, kiel tra la dezerto. 10 Kaj Li savis
ilin el la mano de la malamanto, Kaj Li liberigis
ilin en la mano de la malamiko. 11 Kaj la akvo
kovris iliajn kontraŭulojn; Eĉ unu el ili ne restis.
12 Tiam ili ekkredis al Liaj vortoj, Ili ekkantis Lian
gloron. 13 Sed baldaŭ ili forgesis Liajn farojn, Ili
ne fidis Lian konsilon. 14 Ili fordonis sin al siaj
kapricoj en la dezerto, Kaj ili incitis Dion en la
stepo. 15 Kaj Li plenumis ilian deziron, Sed Li
sendis pereon al iliaj animoj. 16 Ili enviis Moseon
en la tendaro, Aaronon, sanktulon de la Eternulo.
17 Malfermiĝis la tero kaj englutis Datanon, Kaj
kovris la anaron de Abiram. 18 Kaj ekbrulis fajro
en ilia anaro, Flamo forbruligis la malvirtulojn. 19
Ili faris bovidon ĉe Ĥoreb, Kaj adorkliniĝis antaŭ
fandaĵo. 20 Ili ŝanĝis sian honoron En bildon de
bovo, kiu manĝas herbon. 21 Ili forgesis Dion, sian
savanton, Kiu faris grandajn farojn en Egiptujo,
22 Miraklojn en la lando de Ĥam, Timindaĵojn
apud la Ruĝa Maro. 23 Kaj Li decidis ekstermi
ilin; Sed Moseo, Lia elektito, stariĝis antaŭ Li ĉe
la fendo, Por forklini Lian koleregon, ke Li ilin
ne ekstermu. 24 Kaj ili malŝatis la dezirindan
landon, Ili ne kredis al Lia vorto. 25 Ili murmuris
en siaj tendoj, Kaj ne aŭskultis la voĉon de la
Eternulo. 26 Tial Li ĵuris al ili per levo de Sia mano,
Por faligi ilin en la dezerto, 27 Kaj por disfaligi
ilian semon inter la popoloj, Kaj disĵeti ilin en la
landojn. 28 Kaj ili aliĝis al Baal-Peor, Kaj manĝis
oferricevojn de malvivuloj. 29 Kaj ili kolerigis Lin
per siaj faroj; Kaj disvastiĝis inter ili epidemio.
30 Kaj stariĝis Pineĥas kaj aranĝis juĝon; Kaj la
epidemio haltis. 31 Kaj tio estas kalkulita al li kiel
bonfaro, Por ĉiuj generacioj kaj eterne. 32 Kaj
ili kolerigis Lin ĉe la akvo de Meriba, Kaj pro ili
fariĝis malbono al Moseo; 33 Ĉar ili maldolĉigis
lian spiriton, Kaj li eldiris ion nepripensitan per
sia buŝo. 34 Ili ne ekstermis la popolojn, Pri kiuj
diris al ili la Eternulo; 35 Sed ili miksiĝis kun la
popoloj Kaj lernis iliajn farojn; 36 Ili servis al iliaj
idoloj, Kaj ĉi tiuj fariĝis reto por ili. 37 Kaj ili
oferdonis siajn filojn kaj filinojn al demonoj; 38
Kaj ili verŝis senkulpan sangon, la sangon de siaj
filoj kaj filinoj, Kiujn ili oferportis al la Kanaanaj

idoloj; Kaj la tero malpuriĝis de sango. 39 Kaj
ili malpuriĝis per siaj faroj, Kaj malĉastiĝis per
siaj agoj. 40 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Lia popolo, Kaj Li abomenis Sian heredon;
41 Kaj Li donis ilin en la manojn de idolanoj, Kaj
iliaj malamantoj ekregis super ili. 42 Kaj premis
ilin iliaj malamikoj, Kaj sub la manoj de ĉi tiuj ili
humiliĝis. 43 Multajn fojojn Li ilin savis; Sed ili
ribeladis per siaj entreprenoj, Kaj ili senfortiĝis
pro sia krimeco. 44 Sed Li ekrigardis ilian suferon,
Kiam Li aŭdis ilian kriadon; 45 Kaj Li rememoris
Sian interligon kun ili, Kaj Li ekbedaŭris laŭ Sia
granda favorkoreco; 46 Kaj Li aperigis kompaton
por ili Ĉe ĉiuj iliaj malliberigintoj. 47 Savu nin,
ho Eternulo, nia Dio, Kaj kolektu nin el inter
la popoloj, Por glori Vian sanktan nomon, Por
triumfi pro Via gloro. 48 Glorata estu la Eternulo,
Dio de Izrael, de eterne ĝis eterne. Kaj la tuta
popolo diru: Amen. Haleluja!

107 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco: 2 Diru la
liberigitoj de la Eternulo, Kiujn Li liberigis el la
mano de malamiko, 3 Kiujn Li kolektis el la landoj,
De oriento kaj okcidento, De nordo kaj de la maro.
4 Ili vagis en la dezerto, laŭ vojo senviva, Urbon
loĝatan ili ne trovis; 5 Ili malsatis kaj soifis, Ilia
animo en ili senfortiĝis. 6 Sed ili ekkriis al la
Eternulo en sia sufero, Kaj Li liberigis ilin el ilia
mizero. 7 Kaj Li kondukis ilin laŭ ĝusta vojo, Ke
ili venu al urbo loĝata. 8 Ili gloru la Eternulon
por Lia boneco, Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la
homidoj. 9 Ĉar Li satigis animon soifantan, Kaj
animon malsatan Li plenigis per bonaĵo. 10 Ili sidis
en mallumo kaj en ombro de morto, Katenitaj de
mizero kaj fero; 11 Ĉar ili malobeis la vortojn de
Dio Kaj malŝatis la decidon de la Plejaltulo. 12
Kaj Li frapis ilian koron per sufero; Ili falis, kaj
neniu helpis. 13 Sed ili ekkriis al la Eternulo en
sia sufero, Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero. 14 Li
eligis ilin el mallumo kaj ombro de morto, Kaj
iliajn ligilojn Li disŝiris. 15 Ili gloru la Eternulon
por Lia boneco, Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la
homidoj. 16 Ĉar Li rompis kuprajn pordojn, Kaj
disbatis ferajn riglilojn. 17 La malsaĝuloj suferis
pro siaj pekaj vojoj Kaj pro siaj krimoj; 18 Ĉiujn
manĝojn abomenis ilia animo, Kaj ili atingis la
pordegon de la morto. 19 Sed ili ekkriis al la
Eternulo en sia sufero, Kaj Li liberigis ilin el ilia
mizero. 20 Li sendis Sian vorton, Kaj Li sanigis
ilin kaj savis ilin de la tombo. 21 Ili gloru la
Eternulon por Lia boneco, Kaj por Liaj mirakloj
antaŭ la homidoj. 22 Kaj ili oferdonu dankajn
oferojn, Kaj rakontu Liajn farojn kun kantado. 23
Kiuj veturas per ŝipoj sur la maro, Kiuj komercas
sur grandaj akvoj, 24 Tiuj vidis la farojn de la
Eternulo Kaj Liajn miraklojn en la profundo. 25
Li diris, kaj aperis granda ventego Kaj alte levis
ĝiajn ondojn: 26 Ili leviĝas ĝis la ĉielo, malleviĝas
en la abismojn; Ilia animo konsumiĝas de sufero;
27 Ili iras ĉirkaŭe kaj ŝanceliĝas kiel ebriulo, Kaj
ilia tuta saĝeco malaperas. 28 Sed ili ekkriis al
la Eternulo en sia sufero, Kaj Li eligis ilin el ilia
mizero. 29 Li kvietigis la ventegon, Kaj ĝiaj ondoj
silentiĝis. 30 Kaj ili ekĝojis, kiam fariĝis silente;
Kaj Li alkondukis ilin al la dezirata haveno. 31 Ili
gloru la Eternulon por Lia boneco, Kaj por Liaj
mirakloj antaŭ la homidoj. 32 Kaj ili altigu Lin
en popola kunveno, Kaj en kunsido de plejaĝuloj
ili Lin laŭdu. 33 Li ŝanĝas riverojn en dezerton,
Kaj fontojn de akvo en sekaĵon; 34 Fruktoportan
teron en salan dezerton, Pro la malboneco de
ĝiaj loĝantoj. 35 Li ŝanĝas dezerton en lagon, Kaj
sekan teron en fontojn de akvo; 36 Kaj Li loĝigas
tie malsatulojn, Kaj ili konstruas urbon loĝatan.
37 Kaj ili prisemas kampojn, Plantas vinberujojn,
kaj ricevas fruktojn. 38 Kaj Li ilin benas, kaj ili
tre multiĝas, Kaj brutoj ne mankas al ili. 39 Kaj
kiam ili estas tre malmultaj kaj malfortaj Pro
la premanta malbono kaj mizero, 40 Li verŝas
honton sur eminentulojn, Kaj erarvagigas ilin en
dezerto senvoja. 41 Malriĉulon Li altigas el mizero,
Kaj kreas familiojn kiel ŝafojn. 42 La virtuloj tion
vidas, kaj ĝojas; Kaj ĉia malboneco fermas sian
buŝon. 43 Kiu estas saĝa, tiu tion observu, Kaj oni
komprenu la favoraĵojn de la Eternulo.

108 Kanto. Psalmo de David. Fortika estas mia
koro, ho Dio; Mi kantos kaj gloros kun
mia honoro. 2 Vekiĝu, psaltero kaj harpo; Mi
vekos la matenan ĉielruĝon. 3 Mi gloros Vin, ho
Eternulo, inter la popoloj; Kaj mi prikantos Vin
inter la gentoj. 4 Ĉar granda ĝis super la ĉielo
estas Via boneco, Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio; Kaj Via gloro estu
super la tuta tero. 6 Por ke liberiĝu viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min. 7
Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos; Mi dividos
Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros. 8 Al Mi
apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase; Efraim
estas la forto de Mia kapo, Jehuda estas Mia
sceptro. 9 Moab estas Mia lavopelvo; Sur Edomon
Mi ĵetos Mian ŝuon; Super Filiŝtujo Mi triumfe
krios. 10 Kiu enkondukos min en fortikigitan
urbon? Kiu alkondukos min ĝis Edom? 11 Ĉu ne
Vi, ho Dio, forlasis nin? Vi ne eliras, ho Dio, kun
niaj militistaroj. 12 Donu al ni helpon kontraŭ la
malamiko; Vanta estas helpo de homo. 13 Kun

Dio ni faros heroaĵojn; Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

109 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Ho Dio, mia gloro, ne silentu. **2** Ĉar buŝon malvirtan kaj buŝon malican ili malfermis kontraŭ mi, Ili parolas kun mi per mensogema lango. **3** Per vortoj de malamo ili min ĉirkaŭis, Kaj ili militas kontraŭ mi sen mia kulpo. **4** Por mia amo ili min malamas; Sed mi preĝas. **5** Ili pagas al mi malbonon por bono Kaj malamon por mia amo. **6** Metu malvirtulon super lin; Kaj kontraŭulo stariĝu ĉe lia dekstra mano. **7** Kiam li estos juĝata, li eliru kulpa; Kaj lia preĝo estu peko. **8** Liaj tagoj estu malmultaj; Lian oficon ricevu alia. **9** Liaj infanoj estu orfoj, Kaj lia edzino estu vidvino. **10** Liaj infanoj vagadu, Kaj ili petu kaj serĉu apud siaj ruinoj. **11** Kreditoro forprenu ĉion, kion li havas; Kaj fremduloj disrabu lian laboron. **12** Neniu faru al li ion bonan; Kaj ne troviĝu kompatanto por liaj orfoj. **13** Lia idaro estu kondamnita al ekstermo; En la dua generacio elviŝiĝu ilia nomo. **14** La malbonago de liaj patroj rememoriĝu al la Eternulo, Kaj la peko de lia patrino ne elviŝiĝu. **15** Ili estu ĉiam antaŭ la Eternulo, Kaj Li ekstermu la memoron pri ili de sur la tero. **16** Pro tio, ke li ne memoris fari bonfarojn, Kaj ke li persekutis mizerulon kaj malriĉulon kaj korsuferanton, Por lin mortigi. **17** Li amis malbenon, kaj ĝi venis sur lin; Li ne volis benon, kaj ĝi malproksimiĝis de li. **18** Li metis sur sin malbenon, kiel veston; Kaj ĝi penetris en lian internon, kiel akvo, Kaj en liajn ostojn, kiel oleo. **19** Ĝi estu por li kiel vesto, per kiu li sin kovras, Kaj kiel zono, kiun li ĉiam portas ĉirkaŭ si. **20** Tia estas de la Eternulo la agado kontraŭ miaj kontraŭuloj, Kaj kontraŭ tiuj, kiuj parolas malbonon kontraŭ mia animo. **21** Kaj Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, agu kun mi pro Via nomo; Ĉar bona estas Via favorkoreco, savu min. **22** Ĉar mi estas malriĉulo kaj mizerulo, Kaj mia koro estas rompita en mia interno. **23** Kiel ombro longiĝanta mi malaperas; Oni forskuas min kiel akridon. **24** Miaj genuoj senfortiĝis de fastado, Kaj mia karno perdis la grason. **25** Kaj mi fariĝis mokataĵo por ili; Kiam ili vidas min, ili balancas sian kapon. **26** Helpu min, ho Eternulo, mia Dio; Savu min laŭ Via boneco. **27** Kaj oni sciu, ke tio estas Via mano; Ke Vi, ho Eternulo, tion faris. **28** Ili malbenas, sed Vi benu; Ili leviĝis, sed ili estos hontigitaj, kaj Via sklavo ĝojos. **29** Miaj kontraŭuloj kovriĝu per malhonoro, Kaj ili envolviĝu en sian honton kiel en veston. **30** Mi forte gloros la Eternulon per mia buŝo, Kaj meze de multaj homoj mi Lin laŭdos. **31** Ĉar Li staras ĉe la dekstra flanko de malriĉulo, Por savi lin de tiuj, kiuj juĝas lian animon.

110 Psalmo de David. La Eternulo diris al mia sinjoro: Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj. **2** La sceptron de via potenco la Eternulo sendos el Cion: Regu inter viaj malamikoj. **3** En la tago de via potenco via popolo volonte sin donas al vi en sankta ornamo. De la komenco de matenruĝo aliĝas al vi la roso de via junularo. **4** La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos; Vi estas pastro por ĉiam, Laŭ la maniero de Melkicedek. **5** La Sinjoro ĉe via dekstra flanko Frapas reĝojn en la tago de Sia kolero. **6** Li juĝos inter la popoloj, inter plene da kadavroj; Li frakasos la ĉefon de granda lando. **7** Li trinkos el rivero sur la vojo; Tial li levos la kapon.

111 Haleluja! Mi gloras la Eternulon per mia tuta koro, En rondo de piuloj kaj en kunveno. **2** Grandaj estas la faroj de la Eternulo, Serĉataj de ĉiuj, kiuj ilin amas. **3** Bela kaj majesta estas Lia verko, Kaj Lia justeco restas eterne. **4** Memorindaj Li faris Siajn miraklojn; Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo. **5** Li donas manĝon al tiuj, kiuj Lin timas; Li memoras eterne Sian interligon. **6** La potencon de Siaj fortoj Li aperigis al Sia popolo, Doninte al ili la heredon de gentoj. **7** La faroj de Liaj manoj estas vero kaj justeco; Perfektaj estas ĉiuj Liaj ordonoj; **8** Ili estas fortikaj por eterne, Faritaj per vero kaj honesto. **9** Liberigon Li sendis al Sia popolo; Li aranĝis por ĉiam Sian interligon. Sankta kaj respektinda estas Lia nomo. **10** Komenco de saĝeco estas timo antaŭ la Eternulo; Bonan prudenton havas ĉiuj plenumantoj. Lia gloro restas eterne.

112 Haleluja! Bone estas al la homo, kiu timas la Eternulon Kaj tre amas Liajn ordonojn. **2** Forta sur la tero estos lia semo; La gento de virtuloj estos benita. **3** Bonstato kaj riĉeco estas en lia domo; Kaj lia justeco restas eterne. **4** En mallumo leviĝas lumo por la virtulo. Li estas kompatema, favorkora, kaj justa. **5** Bone estas al la homo, kiu kompatas kaj pruntedonas, Kiu pesas siajn farojn per justeco. **6** Ĉar neniam li falos; Virtulo estos memorata eterne. **7** Malbonan famon li ne timos; Fortika estas lia koro, ĝi fidas la Eternulon. **8** Senŝanceliĝa estas lia koro; Li ne timas, ĝis li vidas la pereon de siaj malamikoj. **9** Li ŝutas kaj donas al la malriĉuloj; Lia justeco restas eterne, Lia korno altiĝos en honoro. **10** La malvirtulo vidas kaj ĉagreniĝas, Kunfrapas la

dentojn kaj konsumiĝas. La deziro de malvirtuloj
pereos.

113 Haleluja! Gloru, sklavoj de la Eternulo,
Gloru la nomon de la Eternulo. 2 La nomo
de la Eternulo estu benata De nun kaj eterne. 3
De la leviĝejo de la suno ĝis ĝia malleviĝejo Estas
glorata la nomo de la Eternulo. 4 Alte super ĉiuj
popoloj estas la Eternulo; Super la ĉielo estas Lia
gloro. 5 Kiu estas kiel la Eternulo, nia Dio, Kiu
sidas alte, 6 Kiu kliniĝas por rigardi La ĉielon kaj
la teron, 7 Kiu el la polvo restarigas mizerulon,
El la koto levas malriĉulon, 8 Por sidigi lin kun
eminentuloj, Kun la eminentuloj de lia popolo? 9
Li donas familion al senfruktulino, Kaj faras ŝin
ĝoja patrino de infanoj. Haleluja!

114 Kiam Izrael eliris el Egiptujo, La domo de
Jakob el fremda popolo, 2 Tiam Jehuda
fariĝis Lia sanktaĵo, Izrael Lia regno. 3 La maro
vidis kaj forkuris, Jordan turniĝis malantaŭen; 4
La montoj saltis kiel ŝafoj, La montetoj kiel ŝafidoj.
5 Kio estas al vi, ho maro, ke vi forkuris? Jordan,
kial vi turniĝis malantaŭen? 6 Montoj, kial vi
saltas kiel ŝafoj, Montetoj, kiel ŝafidoj? 7 Antaŭ la
Sinjoro tremu, ho tero, Antaŭ la Dio de Jakob, 8
Kiu ŝanĝas rokon en lagon da akvo, Graniton en
akvodonan fonton.

115 Ne al ni, ho Eternulo, ne al ni, Sed al Via
nomo donu honoron, Pro Via favorkoreco,
pro Via vereco. 2 Kial devas diri la popoloj: Kie do
estas ilia Dio? 3 Sed nia Dio estas en la ĉielo; Ĉion,
kion Li deziras, Li faras. 4 Iliaj idoloj estas arĝento
kaj oro, Faritaĵo de homaj manoj. 5 Buŝon ili havas,
sed ne parolas; Okulojn ili havas, sed ne vidas; 6
Orelojn ili havas, sed ne aŭdas; Nazon ili havas,
sed ne flaras; 7 Manojn ili havas, sed ne palpas;
Piedojn ili havas, sed ne iras; Ili ne donas sonon
per sia gorĝo. 8 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas. 9 Ho Izrael, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo. 10 Ho domo de Aaron,
fidu la Eternulon; Li estas ilia helpo kaj ŝildo. 11
Ho timantoj de la Eternulo, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo. 12 La Eternulo nin
memoras, Li benas, Li benas la domon de Izrael, Li
benas la domon de Aaron; 13 Li benas la timantojn
de la Eternulo, La malgrandajn kaj la grandajn. 14
La Eternulo vin multigu, Vin kaj viajn infanojn.
15 Vi estas benitaj de la Eternulo, Kiu faris la
ĉielon kaj la teron. 16 La ĉielo estas ĉielo de la
Eternulo, Sed la teron Li donis al la homidoj. 17
Ne la mortintoj gloros la Eternulon, Kaj ne tiuj,
kiuj foriris en la silentejon. 18 Sed ni benos la
Eternulon De nun kaj eterne. Haleluja!

116 Mi amas, ke la Eternulo aŭdas mian voĉon
Kaj mian petegon, 2 Ke Li klinis Sian
orelon al mi; Kaj en miaj tagoj mi Lin vokos. 3
Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto, Kaj turmentoj
de Ŝeol min trafis; Suferon kaj ĉagrenon mi trovis.
(Sheol h7585) 4 Sed la nomon de la Eternulo mi vokis:
Ho Eternulo, savu mian animon. 5 Favorkora estas
la Eternulo kaj justa, Kaj nia Dio estas kompatema.
6 La Eternulo gardas la simplanimulojn; Mi estis
en mizero, kaj Li min savis. 7 Revenu, ho mia
animo, al via trankvileco, Ĉar la Eternulo faris
al vi bonon. 8 Ĉar Vi savis mian animon de la
morto, Miajn okulojn de larmoj, Miajn piedojn
de falpuŝiĝo. 9 Mi irados antaŭ la Eternulo En
la lando de la vivo. 10 Kun kredo mi diris: Mi
estas tre afliktita. 11 Mi diris en mia konfuziĝo: Ĉu
homo mensogas. 12 Kion mi redonu al la Eternulo
Por ĉiuj Liaj bonfaroj al mi? 13 Mi levos la pokalon
de savo, Kaj mi vokos la nomon de la Eternulo.
14 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo. 15 Grandvalora en la okuloj
de la Eternulo Estas la morto de Liaj fideluloj.
16 Ho Eternulo, mi ja estas Via sklavo, Mi estas
Via sklavo, filo de Via sklavino; Vi disigis miajn
ligilojn. 17 Al Vi mi oferdonos dankan oferon,
Kaj la nomon de la Eternulo mi vokos. 18 Miajn
promesojn al la Eternulo mi plenumos Antaŭ Lia
tuta popolo, 19 En la kortoj de la domo de la
Eternulo, Interne de vi, ho Jerusalem.

117 Haleluja! Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Laŭdu Lin ĉiuj gentoj; 2 Ĉar granda estas
Lia boneco al ni, Kaj la vero de la Eternulo restas
eterne.

118 Haleluja! Gloru la Eternulon, ĉar Li estas
bona; Ĉar eterna estas Lia boneco. 2 Izrael
diru, Ke eterna estas Lia boneco. 3 La domo de
Aaron diru, Ke eterna estas Lia boneco. 4 La
timantoj de la Eternulo diru, Ke eterna estas Lia
boneco. 5 El premateco mi vokis al la Eternulo,
Kaj per liberigo respondis al mi la Eternulo. 6 La
Eternulo estas kun mi, mi ne timas; Kion faros al
mi homo? 7 La Eternulo estas kun mi, kiel mia
helpanto; Kaj mi triumfos super miaj malamikoj. 8
Pli bone estas fidi la Eternulon, Ol fidi homon. 9 Pli
bone estas fidi la Eternulon, Ol fidi eminentulojn.
10 Ĉiuj popoloj min ĉirkaŭis, Sed per la nomo de
la Eternulo mi ilin disbatos. 11 Ili ĉirkaŭis min de
ĉiuj flankoj, Sed per la nomo de la Eternulo mi
ilin disbatos. 12 Ili ĉirkaŭis min kiel abeloj, Sed ili
estingiĝas, kiel fajro en dornoj; Per la nomo de la
Eternulo mi ilin disbatos. 13 Oni min puŝis, ke mi
falu; Sed la Eternulo min helpis. 14 La Eternulo

estas mia forto kaj mia kanto, Kaj Li fariĝis mia
savo. 15 La voĉo de triumfo kaj de saviĝo sonas
en la tendoj de la virtuloj: La dekstra mano de
la Eternulo faras heroaĵojn; 16 La dekstra mano
de la Eternulo estas alte, La dekstra mano de la
Eternulo faras heroaĵojn. 17 Mi ne mortos, sed mi
vivos, Kaj mi rakontos la farojn de la Eternulo. 18
Per forta puno punadis min la Eternulo, Sed al
la morto Li min ne donis. 19 Malfermu al mi la
pordegojn de la vero; Mi iros tra ili, mi gloros la
Eternulon. 20 Jen estas la pordego de la Eternulo;
Virtuloj iras tra ĝi. 21 Mi dankas Vin, Ĉar Vi
aŭskultis min kaj fariĝis mia savo. 22 Ŝtono, kiun
malŝatis la konstruantoj, Fariĝis ŝtono bazangula.
23 De la Eternulo ĉi tio fariĝis, Ĝi estas miraklo
en niaj okuloj. 24 Ĉi tiun tagon faris la Eternulo;
Ni ĝoju kaj gajiĝu en ĝi. 25 Ho Eternulo, helpu!
Ho Eternulo, sukcesigu! 26 Estu benata tiu, kiu
venas en la nomo de la Eternulo! Ni benas vin el
la domo de la Eternulo. 27 La Eternulo estas Dio,
kaj Li lumas al ni. Aranĝu la festan procesion kun
branĉoj ĝis la kornoj de la altaro. 28 Vi estas mia
Dio, kaj mi Vin gloras; Mia Dio, Vin mi altigas. 29
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona; Ĉar eterna
estas Lia boneco.

119 Bone estas al tiuj, kies vojo estas
senmakula, Kiuj iras laŭ la leĝo de la
Eternulo. 2 Bone estas al tiuj, kiuj plenumas Liajn
decidojn, Kiuj serĉas Lin per la tuta koro; 3 Ili
ne faras malbonagon, Ili iras laŭ Liaj vojoj. 4 Vi
ordonis al ni, Forte observi Viajn leĝojn. 5 Ho, estu
fortikaj miaj vojoj, Ke mi observu Viajn leĝojn! 6
Tiam mi ne bezonos honti, Kiam mi atentos ĉiujn
Viajn ordonojn. 7 Mi gloros Vin el pura koro,
Lernante la juĝojn de Via justeco. 8 Viajn leĝojn
mi observos; Ne forlasu min tute. 9 Per kio junulo
povas purigi sian vojon? Per plenumado laŭ Viaj
vortoj. 10 Per mia tuta koro mi Vin serĉas; Ne
lasu min deflankiĝi de Viaj ordonoj. 11 En mia
koro mi konservas Vian diron, Por ke mi ne peku
antaŭ Vi. 12 Benata Vi estas, ho Eternulo; Instruu
al mi Viajn leĝojn. 13 Per miaj lipoj mi rakontas
Ĉiujn decidojn de Via buŝo. 14 Pri la vojo de Viaj
leĝoj mi ĝojas, Kiel pri granda riĉeco. 15 Pri Viaj
ordonoj mi meditas, Kaj mi rigardas Viajn vojojn.
16 Mi havas plezuron de Viaj leĝoj, Mi ne forgesas
Vian vorton. 17 Bonfaru al Via sklavo, Ke mi vivu
kaj plenumu Vian vorton. 18 Malfermu miajn
okulojn, Ke mi vidu miraklojn de Via instruo. 19
Migranto mi estas sur la tero; Ne kaŝu antaŭ mi
Viajn ordonojn. 20 Elturmentiĝis mia animo De
senĉesa sintirado al Viaj juĝoj. 21 Vi humiligas
la malbenitajn fierulojn, Kiuj dekliniĝas de Viaj
ordonoj. 22 Forigu de mi honton kaj malhonoron,
Ĉar mi observas Viajn decidojn. 23 Eĉ kiam sidas
eminentuloj kaj parolas kontraŭ mi, Via sklavo
meditas pri Viaj leĝoj. 24 Viaj decidoj estas mia
plezuro, Miaj konsilantoj. 25 Mia animo algluiĝis al
la polvo; Vivigu min laŭ Via vorto. 26 Mi raportis
pri miaj vojoj, kaj Vi aŭskultis min; Instruu al mi
Viajn leĝojn. 27 Komprenigu al mi la vojon de
Viaj ordonoj; Kaj mi meditos pri Viaj mirakloj. 28
Konsumiĝis mia animo pro malĝojo; Restarigu
min laŭ Via vorto. 29 La vojon de malvero deturnu
de mi, Kaj donacu al mi Vian instruon. 30 La vojon
de la vero mi elektis, Mi sopiris al Viaj leĝoj. 31
Mi alkroĉiĝis al Viaj ordonoj; Ho Eternulo, ne
hontigu min. 32 Mi kuras laŭ la vojo de Viaj leĝoj,
Ĉar Vi larĝigas mian koron. 33 Montru al mi, ho
Eternulo, la vojon de Viaj leĝoj, Kaj mi ĝin sekvos
ĝis la fino. 34 Komprenigu al mi, kaj mi sekvos
Vian instruon, Kaj mi konservos ĝin per la tuta
koro. 35 Irigu min sur la vojeto de Viaj ordonoj,
Ĉar en ĝi mi havas plezuron. 36 Klinu mian koron
al Viaj leĝoj, Sed ne al profito. 37 Deturnu miajn
okulojn, ke ili ne rigardu falsaĵon; Vivigu min per
Viaj vojoj. 38 Plenumu al Via sklavo Vian diron,
Kiu koncernas respekton por Vi. 39 Forigu mian
malhonoron, kiun mi timas; Ĉar Viaj juĝoj estas
bonaj. 40 Jen mi deziregas Viajn ordonojn; Per Via
justeco vivigu min. 41 Kaj venu al mi Viaj favoroj,
ho Eternulo, Via helpo, konforme al Via vorto,
42 Ke mi povu doni respondon al mia insultanto;
Ĉar mi fidas Vian vorton. 43 Ne forprenu tute de
mia buŝo la vorton de vero, Ĉar mi esperas al Viaj
juĝoj. 44 Kaj mi konservos Vian instruon Ĉiam kaj
eterne. 45 Kaj mi iros en libereco, Ĉar mi serĉas
Viajn ordonojn. 46 Kaj mi parolos pri Viaj leĝoj
antaŭ reĝoj, Kaj mi ne hontos. 47 Kaj mi havos
plezuron de Viaj ordonoj, Kiujn mi amas. 48 Kaj
mi etendos miajn manojn al Viaj ordonoj, kiujn mi
amas, Kaj mi meditos pri Viaj leĝoj. 49 Rememoru
la vorton al Via sklavo, Pri kio Vi min esperigis.
50 Ĉi tio estas mia konsolo en mia mizero, Ke
Via vorto min revivigas. 51 Fieruloj tre forte
min mokas, Sed de Via instruo mi ne dekliniĝis.
52 Mi rememoras Viajn juĝojn de tempoj tre
antikvaj, ho Eternulo, Kaj mi konsoliĝas. 53 Flama
furiozo min kaptas pro la malvirtuloj, Kiuj forlasas
Vian leĝon. 54 Viaj leĝoj estas por mi kantoj
En la domo de mia migrado. 55 Mi rememoras
en la nokto Vian nomon, ho Eternulo, Kaj mi
plenumas Vian instruon. 56 Tio fariĝis al mi,
Ĉar mi observas Viajn ordonojn. 57 Mi diris: Mia
sortaĵo estas, ho Eternulo, Plenumi Viajn vortojn.
58 Mi petegas antaŭ Vi per la tuta koro: Korfavoru

min, konforme al Via vorto. **59** Mi esploris miajn vojojn Kaj direktis miajn paŝojn al Viaj leĝoj. **60** Mi rapidas kaj ne prokrastas, Por plenumi Viajn ordonojn. **61** Retoj de malvirtuloj min ĉirkaŭis; Sed Vian instruon mi ne forgesis. **62** En la mezo de la nokto mi leviĝas, Por glori Vin por Viaj justaj juĝoj. **63** Mi estas kamarado por ĉiuj, Kiuj Vin timas kaj kiuj observas Viajn ordonojn. **64** De Via boneco, ho Eternulo, la tero estas plena; Instruu al mi Viajn leĝojn. **65** Bonon Vi faris al Via sklavo, ho Eternulo, Konforme al Via vorto. **66** Bonajn morojn kaj scion instruu al mi, Ĉar al Viaj ordonoj mi kredas. **67** Antaŭ ol mi suferis, mi erarvagis, Sed nun mi observas Vian vorton. **68** Vi estas bona kaj bonfara; Instruu al mi Viajn leĝojn. **69** Fieruloj plektis mensogon pri mi; Sed mi per la tuta koro konservas Viajn ordonojn. **70** Grasiĝis kiel sebo ilia koro; Sed mi havas plezuron de Via instruo. **71** Bone estas al mi, ke mi suferis, Por ke mi lernu Viajn leĝojn. **72** Pli bona estas por mi la instruo de Via buŝo, Ol miloj da oreroj kaj arĝenteroj. **73** Viaj manoj min kreis kaj fortikigis; Prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn. **74** Viaj timantoj min vidos kaj ĝojos, Ĉar mi fidis Vian vorton. **75** Mi scias, ho Eternulo, ke Viaj juĝoj estas justaj, Kaj ke Vi juste min suferigis. **76** Via boneco estu do mia konsolo, Konforme al Via vorto al Via sklavo. **77** Venu sur min Via favorkoreco, ke mi vivu; Ĉar Via instruo estas mia plezuro. **78** Hontiĝu la fieruloj, ĉar maljuste ili min premis; Mi meditos pri Viaj ordonoj. **79** Turniĝu al mi Viaj timantoj Kaj la konantoj de Viaj leĝoj. **80** Mia koro estu ĝusta, laŭ Viaj leĝoj, Por ke mi ne hontiĝu. **81** Mia animo avidas Vian savon; Vian vorton mi fidas. **82** Miaj okuloj avidas Vian vorton, dirante: Kiam Vi min konsolos? **83** Ĉar mi fariĝis kiel felsako en fumo; Sed Viajn leĝojn mi ne forgesas. **84** Kiom estos la tagoj de Via sklavo? Kiam Vi faros juĝon super miaj persekutantoj? **85** Fosojn fosis al mi la fieruloj, Kontraŭe al Viaj leĝoj. **86** Ĉiuj Viaj ordonoj estas vero; Maljuste oni min persekutas; helpu min. **87** Oni preskaŭ pereigis min de sur la tero, Sed mi ne forlasis Viajn ordonojn. **88** Laŭ Via boneco vivigu min, Kaj mi observos la ordonojn de Via buŝo. **89** Por eterne, ho Eternulo, Via vorto staras forte en la ĉielo. **90** Por ĉiuj generacioj restas Via vero; Vi fortikigis la teron, kaj ĝi staras. **91** Laŭ Viaj leĝoj ĉio nun staras, Ĉar ĉio estas Viaj sklavoj. **92** Se Via instruo ne estus mia konsolo, Mi pereus en mia mizero. **93** Neniam mi forgesos Viajn ordonojn, Ĉar per ili Vi min vivigas. **94** Al Vi mi apartenas; Helpu min, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn. **95** Pri mi embuskis malvirtuloj, por min pereigi; Sed mi studas Viajn leĝojn. **96** Ĉe ĉiu afero mi vidis finon; Sed Via ordono estas tre vasta. **97** Kiel mi amas Vian instruon! La tutan tagon mi meditas pri ĝi. **98** Via ordono faras min pli saĝa ol miaj malamikoj, Ĉar ĝi restas al mi por ĉiam. **99** Mi fariĝis pli saĝa, ol ĉiuj miaj instruantoj, Ĉar Viaj leĝoj estas mia tuta meditado. **100** Mi estas pli scianta ol maljunuloj, Ĉar Viajn ordonojn mi konservas. **101** De ĉiu malbona vojo mi detenas mian piedon, Por plenumi Vian vorton. **102** De Viaj decidoj mi ne dekliniĝas, Ĉar Vi min gvidas. **103** Kiel dolĉa estas por mia palato Via vorto! Pli ol mielo por mia buŝo! **104** De Viaj ordonoj mi prudentiĝas; Tial mi malamas ĉiun vojon de malvero. **105** Via vorto estas lumilo por miaj piedoj, Kaj lumo por mia vojo. **106** Mi ĵuris, kaj mi plenumos: Observi Viajn justajn decidojn. **107** Mi estas tre senfortigita, ho Eternulo; Vivigu min, konforme al Via vorto. **108** La oferdono de mia buŝo plaĉu al Vi, ho Eternulo, Kaj pri Viaj decidoj instruu min. **109** Mia animo estas ĉiam en mia mano, Sed Vian instruon mi ne forgesas. **110** La malvirtuloj metis reton por mi; Sed de Viaj ordonoj mi ne dekliniĝis. **111** Mi heredigis al mi Viajn ordonojn por ĉiam, Ĉar ili estas la ĝojo de mia koro. **112** Mi klinis mian koron, Por plenumi Viajn leĝojn eterne ĝis la fino. **113** Skeptikulojn mi malamas, Sed Vian instruon mi amas. **114** Vi estas mia ŝirmo kaj ŝildo; Vian vorton mi fidas. **115** Foriĝu de mi, malbonagantoj; Mi observos la ordonojn de mia Dio. **116** Subtenu min laŭ Via diro, ke mi vivu; Kaj ne hontigu min pri mia espero. **117** Fortikigu min, ke mi saviĝu, Kaj mi ĉiam havos plezuron de Viaj leĝoj. **118** Vi forpuŝas ĉiujn, kiuj dekliniĝas de Viaj leĝoj, Ĉar ilia falsaĵo estas mensoga. **119** Kiel skorion Vi forĵetas ĉiujn malvirtulojn sur la tero; Tial mi amas Viajn decidojn. **120** De Via teruro tremas mia karno, Kaj Viajn juĝojn mi timas. **121** Mi faris juĝon kaj justecon; Ne transdonu min al miaj premantoj. **122** Garantie liberigu Vian sklavon por bono, Por ke fieruloj min ne premu. **123** Miaj okuloj sopiras Vian helpon Kaj Vian justan vorton. **124** Agu kun Via sklavo laŭ Via boneco, Kaj Viajn leĝojn instruu al mi. **125** Mi estas Via sklavo; Klerigu min, ke mi sciu Viajn decidojn. **126** Estas tempo, ke la Eternulo agu: Ili rompis Vian leĝon. **127** Tial mi amas Viajn ordonojn Pli ol oron, eĉ ol puran oron. **128** Tial mi estimas ĉiujn Viajn ordonojn, Ĉiun vojon de malvero mi malamas. **129** Mirindaj estas Viaj decidoj; Tial mia animo ilin konservas. **130** Malkaŝo de Via vorto klerigas, Ĝi prudentigas simplanimulojn.

131 Mi malfermas mian buŝon kaj enspiras, Ĉar mi
deziregas Viajn ordonojn. 132 Turnu Vin al mi
kaj korfavoru min, Kiel Vi agas kun la amantoj
de Via nomo. 133 Direktu miajn paŝojn laŭ Via
promeso; Kaj nenia malhonesteco ekregu super
mi. 134 Liberigu min de homa premado; Kaj mi
observos Viajn ordonojn. 135 Lumu per Via vizaĝo
sur Vian sklavon, Kaj instruu al mi Viajn leĝojn.
136 Torentojn da akvo elverŝas miaj okuloj, Pro
tio, ke oni ne plenumas Vian instruon. 137 Justulo
Vi estas, ho Eternulo, Kaj justaj estas Viaj juĝoj.
138 Vi aperigis Viajn decidojn Kun justeco kaj
plena vero. 139 Elturmentis min mia fervoro, Ĉar
miaj malamikoj forgesis Viajn vortojn. 140 Tre
pura estas Via vorto, Kaj Via sklavo ĝin amas. 141
Mi estas malgranda kaj malestimata; Sed Viajn
ordonojn mi ne forgesas. 142 Via justeco estas
justeco eterna, Kaj Via instruo estas vero. 143
Sufero kaj mizero min trafis; Sed Viaj ordonoj
estas mia plezuro. 144 La justeco de Viaj decidoj
estas eterna; Klerigu min, por ke mi vivu. 145 Mi
vokas el la tuta koro; aŭskultu min, ho Eternulo;
Mi plenumos Viajn leĝojn. 146 Mi vokas al Vi;
savu min, Kaj mi konservos Viajn decidojn. 147
Antaŭ la matenruĝo mi vokas; Vian vorton mi
fidas. 148 Antaŭ la noktaj gardopartoj miaj okuloj
vekiĝas, Por ke mi meditu pri Via vorto. 149 Mian
voĉon aŭskultu, laŭ Via boneco, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi. 150 Alproksimiĝas
malicaj persekutantoj; Malproksimaj ili estas de
Via leĝo. 151 Proksima Vi estas, ho Eternulo; Kaj
ĉiuj Viaj ordonoj estas vero. 152 De longe mi
scias pri Viaj decidoj, Ke Vi fiksis ilin por ĉiam.
153 Rigardu mian mizeron, kaj liberigu min, Ĉar
Vian instruon mi ne forgesis. 154 Defendu mian
aferon, kaj liberigu min; Laŭ Via vorto lasu min
vivi. 155 Malproksima de malvirtuloj estas savo,
Ĉar ili ne ŝatas Viajn leĝojn. 156 Via favorkoreco
estas granda, ho Eternulo; Laŭ Via justeco lasu
min vivi. 157 Multaj estas miaj persekutantoj kaj
premantoj, Sed de Viaj decidoj mi ne dekliniĝis.
158 Mi vidis perfidulojn, kaj mi ilin abomenis,
Ĉar Vian vorton ili ne observis. 159 Rigardu, mi
amas Viajn ordonojn; Ho Eternulo, laŭ Via boneco
lasu min vivi. 160 La esenco de Via vorto estas
vero, Kaj eterna estas ĉiu juĝo de Via justeco.
161 Princoj persekutas min senkaŭze; Sed Vian
vorton timas mia koro. 162 Mi ĝojas pri Via vorto,
Kiel ricevinto de granda akiro. 163 Malveron mi
malamas kaj abomenas; Vian instruon mi amas.
164 Sepfoje ĉiutage mi Vin gloras Por Viaj justaj
juĝoj. 165 Grandan pacon havas la amantoj de Via
instruo; Kaj ili ne falpuŝiĝas. 166 Mi atendas Vian
savon, ho Eternulo, Viajn ordonojn mi plenumas.
167 Mia animo observas Viajn decidojn, Kaj mi ilin
forte amas. 168 Mi observas Viajn ordonojn kaj
decidojn, Ĉar ĉiuj miaj vojoj estas antaŭ Vi. 169
Mia krio venu al Vi, ho Eternulo; Laŭ Via vorto
klerigu min. 170 Mia petego venu al Vi; Laŭ Via
diro savu min. 171 Miaj lipoj eldiru gloradon,
Ĉar Vi instruas al mi Viajn leĝojn. 172 Mia lango
predikos pri Via vorto, Ĉar ĉiuj Viaj ordonoj estas
justaj. 173 Via mano estu al mi helpo, Ĉar Viajn
ordonojn mi elektis. 174 Mi deziregas Vian savon,
ho Eternulo, Kaj Via instruo estas mia plezuro. 175
Mia animo vivu kaj gloru Vin, Kaj Viaj juĝoj min
helpu. 176 Mi erarvagis kiel perdita ŝafo; Elserĉu
Vian sklavon, ĉar Viajn ordonojn mi ne forgesis.

120 Kanto de suprenirado. Al la Eternulo mi
vokis en mia sufero, Kaj Li aŭskultis min.
2 Ho Eternulo, savu mian animon de mensoga
parolo, De falsa lango. 3 Kion Li donos al vi, Kaj
kion Li alportos al vi, ho falsa lango? 4 Akrajn
sagojn de fortulo Kun karboj genistaj. 5 Ve al
mi, ke mi gastas en Meŝeĥ, Ke mi loĝas inter la
tendoj de Kedar! 6 Tro longe loĝis mia animo
Inter malamantoj de paco. 7 Mi estas pacema; Sed
kiam mi ekparolas, ili komencas militon.

121 Kanto de suprenirado. Mi levas miajn
okulojn al la montoj: De kie venas al mi
helpo? 2 Mia helpo venas de la Eternulo, Kiu kreis
la ĉielon kaj la teron. 3 Li ne lasos vian piedon
falpuŝiĝi; Via gardanto ne dormetas. 4 Jen ne
dormetas kaj ne dormas La gardanto de Izrael. 5
La Eternulo estas via gardanto; La Eternulo estas
via ombro ĉe via dekstra mano. 6 En la tago la
suno vin ne frapos, Nek la luno en la nokto. 7
La Eternulo vin gardos de ĉia malbono, Li gardos
vian animon. 8 La Eternulo gardos vian eliron kaj
eniron, De nun kaj eterne.

122 Kanto de suprenirado. De David. Mi
ekĝojis, kiam oni diris al mi: Ni iru en
la domon de la Eternulo. 2 Niaj piedoj staris
en viaj pordegoj, Ho Jerusalem, 3 Vi Jerusalem,
konstruita kiel urbo, En kiu ĉio kuniĝis. 4 Tien
supreniris la triboj, la triboj de la Eternulo, Laŭ la
moro de Izrael, Por glori la nomon de la Eternulo.
5 Ĉar tie staris tronoj de juĝo, Tronoj de la domo
de David. 6 Deziru pacon al Jerusalem; Bonan
staton havu viaj amantoj. 7 Paco estu inter viaj
muroj, Bonstato en viaj palacoj. 8 Pro miaj fratoj
kaj amikoj mi do diru: Paco estu al vi. 9 Pro la
domo de la Eternulo, nia Dio, Mi deziras al vi
bonon.

123 Kanto de suprenirado. Al Vi mi levas miajn
okulojn, Ho Vi, kiu sidas en la ĉielo! **2**
Jen kiel la okuloj de sklavoj estas direktitaj al la
mano de iliaj sinjoroj, Kiel la okuloj de sklavino
al la mano de ŝia sinjorino, Tiel niaj okuloj estas
direktitaj al la Eternulo, nia Dio, Ĝis Li korfavoros
nin. **3** Korfavoru nin, ho Eternulo, korfavoru nin;
Ĉar ni suferis sufiĉe da malestimo. **4** Tute pleniĝis
nia animo De la insultado de arogantuloj, De la
malhonorado de fieruloj.

124 Kanto de suprenirado. De David. Se la
Eternulo ne estus kun ni, Diru nun Izrael, **2**
Se la Eternulo ne estus kun ni, Kiam homoj leviĝis
kontraŭ ni: **3** Tiam ili englutus nin vivajn, Kiam
ekflamis kontraŭ ni ilia kolero; **4** Tiam dronigus
nin akvo, torento kovrus nian animon; **5** Tiam
kovrus nian animon pereiga akvo. **6** Benata estu
la Eternulo, Kiu ne fordonis nin kiel rabakiron al
iliaj dentoj. **7** Nia animo liberiĝis, kiel birdo el la
reto de kaptistoj; La reto disŝiriĝis, kaj ni liberiĝis.
8 Nia helpo estas en la nomo de la Eternulo, Kiu
kreis la ĉielon kaj la teron.

125 Kanto de suprenirado. Kiuj fidas la
Eternulon, Tiuj estas kiel la monto Cion,
Kiu ne ŝanceliĝas, sed restas eterne. **2** Montoj
estas ĉirkaŭ Jerusalem, Kaj la Eternulo ĉirkaŭas
Sian popolon, De nun kaj eterne. **3** Ĉar ne kuŝos la
sceptro de malvirteco sur la sorto de la virtuloj;
Por ke la virtuloj ne etendu siajn manojn al
maljustaĵo. **4** Bonfaru, ho Eternulo, al tiuj, Kiuj
estas bonaj kaj piaj per sia koro; **5** Sed tiujn,
kiuj dekliniĝas al siaj malrektaj vojoj, La Eternulo
pereigos kune kun la malbonaguloj. Paco al Izrael!

126 Kanto de suprenirado. Kiam la Eternulo
revenigis la forkaptitojn al Cion, Tiam ni
estis kiel sonĝantoj. **2** Tiam nia buŝo estis plena
de gajeco, Kaj nia lango plena de kantado; Tiam
oni diris inter la popoloj: Ion grandan la Eternulo
faris por ĉi tiuj. **3** Ion grandan la Eternulo faris
por ni: Ni ĝojas. **4** Revenigu, ho Eternulo, niajn
forkaptitojn, Kiel riveretojn en sudan landon. **5**
Kiuj semas kun larmoj, Tiuj rikoltos kun kanto.
6 Iras kaj ploras la portanto de semotaĵo; Venos
kun kanto la portanto de siaj garboj.

127 Kanto de suprenirado. De Salomono. Se
la Eternulo ne konstruas la domon, Tiam
vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj; Se la
Eternulo ne gardas urbon, Tiam vane maldormas
la gardanto. **2** Vane vi frue leviĝas, malfrue sidas,
Manĝas panon kun klopodoj: Al Sia amato Li
donas en dormo. **3** Jen, heredo de la Eternulo estas
infanoj; Rekompenco estas la frukto de ventro. **4**
Kiel sagoj en la mano de fortulo, Tiel estas junaj
filoj. **5** Bone estas al la homo, kiu plenigis per
ili sian sagujon; Ili ne estos hontigitaj, Kiam ili
parolos kun la malamikoj ĉe la pordego.

128 Kanto de suprenirado. Feliĉa estas tiu, kiu
timas la Eternulon Kaj iras laŭ Liaj vojoj.
2 Kiam vi manĝas la laborakiron de viaj manoj,
Feliĉe kaj bone estas al vi. **3** Via edzino estas kiel
fruktoporta vinberbranĉo interne en via domo;
Viaj filoj estas kiel olivaj branĉoj ĉirkaŭ via tablo.
4 Jen tiel estas benata tiu homo, Kiu timas la
Eternulon. **5** Benos vin la Eternulo el Cion, Kaj vi
vidos la bonstaton de Jerusalem en la daŭro de
via tuta vivo. **6** Kaj vi vidos la infanojn de viaj
infanoj. Paco al Izrael!

129 Kanto de suprenirado. Multe oni afliktis
min de post mia juneco, Diras Izrael, **2**
Multe oni afliktis min de post mia juneco, Sed oni
min ne pereigis. **3** Sur mia dorso plugis plugistoj,
Faris siajn sulkojn longaj. **4** La Eternulo estas justa;
Li dishakis la ŝnurojn de la malvirtuloj. **5** Hontiĝu
kaj turniĝu malantaŭen Ĉiuj malamantoj de Cion.
6 Ili estu kiel tegmenta herbo, Kiu forvelkas, antaŭ
ol oni ĝin elŝiris; **7** Per kiu ne plenigas rikoltanto
sian manon Nek garbiganto sian baskon. **8** Kaj la
preterirantoj ne diros: Beno de la Eternulo estu al
vi, Ni benas vin per la nomo de la Eternulo.

130 Kanto de suprenirado. El profundo mi
vokas Vin, ho Eternulo. **2** Mia Sinjoro,
aŭskultu mian voĉon; Viaj oreloj atentu la voĉon
de mia petego. **3** Se vi, ho Eternulo, kalkulus la
pekojn, Kiu povus stari, ho mia Sinjoro? **4** Sed
Vi estas pardonema, Por ke Vi estu respektata.
5 Mi esperis al la Eternulo, esperis mia animo,
Kaj Lian vorton mi fidis. **6** Mia animo atendas
mian Sinjoron pli, Ol la gardantoj atendas la
matenon, La gardantoj la matenon. **7** Izrael fidu
la Eternulon; Ĉar ĉe la Eternulo estas favorkoreco
Kaj ĉe Li estas granda liberigo. **8** Kaj Li liberigos
Izraelon De ĉiuj liaj pekoj.

131 Kanto de suprenirado. De David. Ho
Eternulo, ne tenas sin alte mia koro, kaj
ne leviĝas alte miaj okuloj; Kaj mi ne okupas min
per aferoj grandaj kaj neatingeblaj por mi. **2** Mi
trankviligis kaj kvietigis mian animon; Kiel infano
formetita for de la mamo de sia patrino, kiel
infano demamigita, Tiel estas en mi mia animo. **3**
Ho Izrael, fidu la Eternulon, De nun kaj eterne.

132 Kanto de suprenirado. Rememoru, ho
Eternulo, Davidon kaj ĉiujn liajn suferojn;

2 Ke li ĵuris al la Eternulo, Kaj donis sanktan
promeson al la Potenculo de Jakob: 3 Mi ne eniros
en la ŝirmejon de mia domo, Mi ne supreniros sur
la liton, pretigitan por mi; 4 Mi ne donos dormon
al miaj okuloj, Nek dormeton al miaj palpebroj, 5
Ĝis mi trovos lokon por la Eternulo, Loĝejon por la
Potenculo de Jakob. 6 Jen ni aŭdis, ke ĝi estas en
Efrata; Ni ĝin trovis sur arbara kampo. 7 Ni iru en
Lian loĝejon, Ni kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj
piedoj. 8 Leviĝu, ho Eternulo, en Vian ripozejon,
Vi kaj la kesto de Via potenco. 9 Viaj pastroj
vestiĝu per justeco, Kaj Viaj fideluloj triumfu.
10 Pro David, Via sklavo, Ne forturnu la vizaĝon
de Via sanktoleito. 11 La Eternulo ĵuris al David
veron, kaj Li ne dekliniĝos de ĝi: Frukton de via
ventro Mi sidigos sur via trono; 12 Se viaj filoj
observos Mian interligon kaj Mian leĝon, kiun
Mi instruos al ili, Tiam ankaŭ iliaj filoj eterne
sidos sur via trono. 13 Ĉar la Eternulo elektis
Cionon, Kaj deziris, ke ĝi estu loĝejo por Li: 14 Ĉi
tio estas Mia ripozejo por eterne; Ĉi tie Mi loĝos,
ĉar ĝin Mi ekdeziris. 15 Ĝian nutraĵon Mi abunde
benos, Ĝiajn malriĉulojn Mi satigos per pano. 16
Kaj ĝiajn pastrojn Mi vestos per savo; Kaj ĝiaj
fideluloj ĝojos kaj triumfos. 17 Tie Mi elkreskigos
kornon al David, Tie Mi aranĝos lumilon por Mia
sanktoleito. 18 Liajn malamikojn Mi kovros per
honto; Sed sur li brilos lia krono.

133 Kanto de suprenirado. De David. Jen, kiel
bone kaj ĉarme estas, Se fratoj vivas kune!
2 Kiel la bona oleo, Kiu de la kapo defluas sur la
barbon, la barbon de Aaron, Kaj defluas sur la
randon de lia vesto; 3 Kiel la roso, Kiu de Ĥermon
malleviĝas sur la montojn de Cion; Ĉar tie la
Eternulo donas la benon, Vivon por eterne.

134 Kanto de suprenirado. Nun benu la
Eternulon, ĉiuj sklavoj de la Eternulo, Kiuj
en la noktoj staras en la domo de la Eternulo.
2 Levu la manojn al la sanktejo, Kaj benu la
Eternulon. 3 El Cion benu vin la Eternulo, La
Kreinto de la ĉielo kaj la tero.

135 Haleluja! Gloru la nomon de la Eternulo,
Gloru, sklavoj de la Eternulo, 2 Kiuj staras
en la domo de la Eternulo, En la kortoj de la
domo de nia Dio. 3 Gloru la Eternulon, ĉar la
Eternulo estas bona; Prikantu Lian nomon, ĉar
ĝi estas ĉarma. 4 Ĉar Jakobon la Eternulo elektis
al Si, Izraelon kiel Sian trezoron. 5 Ĉar mi scias,
ke la Eternulo estas granda Kaj ke nia Sinjoro
estas super ĉiuj dioj. 6 Ĉion, kion la Eternulo
deziras, Li faras, En la ĉielo kaj sur la tero, sur la
maroj kaj en ĉiuj abismoj. 7 Li levas la nubojn
de la randoj de la tero, Li aperigas fulmojn en la
pluvo, Li elirigas la venton el Siaj provizejoj. 8
Li batis la unuenaskitojn en Egiptujo, De homo
ĝis bruto. 9 Li aperigis signojn kaj miraklojn
interne de vi, ho Egiptujo, Super Faraono kaj
ĉiuj liaj sklavoj. 10 Li batis multajn popolojn, Kaj
mortigis potencajn reĝojn: 11 Siĥonon, reĝon de
la Amoridoj, Kaj Ogon, reĝon de Baŝan, Kaj ĉiujn
regnojn Kanaanajn. 12 Kaj Li donis ilian landon
kiel heredon, Heredon al Lia popolo Izrael. 13 Ho
Eternulo, Via nomo estas eterna; Ho Eternulo, la
memoro pri Vi restas por ĉiuj generacioj. 14 Ĉar
la Eternulo juĝos Sian popolon, Kaj Li korfavoros
Siajn sklavojn. 15 La idoloj de la popoloj estas
arĝento kaj oro, Faritaĵo de homaj manoj. 16
Buŝon ili havas, sed ne parolas; Okulojn ili havas,
sed ne vidas; 17 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Kaj ne ekzistas spiro en ilia buŝo. 18 Kiel ili, tiel
estos iliaj farantoj, Ĉiuj, kiuj ilin fidas. 19 Ho domo
de Izrael, benu la Eternulon; Ho domo de Aaron,
benu la Eternulon; 20 Ho domo de Levi, benu la
Eternulon; Ho timantoj de la Eternulo, benu la
Eternulon. 21 El Cion estu benata la Eternulo, Kiu
loĝas en Jerusalem. Haleluja!

136 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona, Ĉar
eterna estas Lia boneco. 2 Gloru la Dion
de la dioj, Ĉar eterna estas Lia boneco. 3 Gloru
la Sinjoron de la sinjoroj, Ĉar eterna estas Lia
boneco. 4 La sola faranto de grandaj mirakloj,
Ĉar eterna estas Lia boneco; 5 Kiu saĝege kreis
la ĉielon, Ĉar eterna estas Lia boneco; 6 Kiu
etendis la teron super la akvo, Ĉar eterna estas
Lia boneco; 7 Kiu kreis grandajn lumojn, Ĉar
eterna estas Lia boneco; 8 La sunon, por regi en
la tago, Ĉar eterna estas Lia boneco; 9 La lunon
kaj la stelojn, por regi en la nokto, Ĉar eterna
estas Lia boneco; 10 Kiu batis Egiptujon en ĝiaj
unuenaskitoj, Ĉar eterna estas Lia boneco; 11
Kaj elkondukis el ĝia mezo Izraelon, Ĉar eterna
estas Lia boneco; 12 Per forta mano kaj etendita
brako, Ĉar eterna estas Lia boneco; 13 Kiu fendis la
Ruĝan Maron en du partojn, Ĉar eterna estas Lia
boneco; 14 Kaj trairigis Izraelon tra ĝi, Ĉar eterna
estas Lia boneco; 15 Kaj enĵetis Faraonon kaj lian
militistaron en la Ruĝan Maron, Ĉar eterna estas
Lia boneco; 16 Kiu kondukis Sian popolon tra la
dezerto, Ĉar eterna estas Lia boneco; 17 Kiu batis
grandajn reĝojn, Ĉar eterna estas Lia boneco; 18
Kaj mortigis reĝojn potencajn, Ĉar eterna estas
Lia boneco; 19 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj, Ĉar
eterna estas Lia boneco; 20 Kaj Ogon, reĝon de
Baŝan, Ĉar eterna estas Lia boneco; 21 Kaj donis

ilian landon kiel heredon, Ĉar eterna estas Lia
boneco; 22 Heredon al Lia sklavo Izrael, Ĉar eterna
estas Lia boneco; 23 Kiu rememoris nin, kiam ni
estis humiligitaj, Ĉar eterna estas Lia boneco; 24
Kaj liberigis nin de niaj premantoj, Ĉar eterna
estas Lia boneco; 25 Kiu donas panon al ĉiu karno,
Ĉar eterna estas Lia boneco. 26 Gloru la Dion de la
ĉielo, Ĉar eterna estas Lia boneco.

137 Apud la riveroj de Babel Ni sidis kaj ploris,
Rememorante Cionon. 2 Sur la salikoj
tie Ni pendigis niajn harpojn. 3 Ĉar tie niaj
kaptintoj postulis de ni kantojn, Kaj niaj mokantoj
ĝojon, dirante: Kantu al ni el la kantoj de Cion. 4
Kiel ni kantos sur fremda tero La kanton de la
Eternulo? 5 Se mi forgesos vin, ho Jerusalem,
Tiam forgesiĝu mia dekstra mano; 6 Algluiĝu mia
lango al mia palato, Se mi vin ne memoros, Se mi
ne levos Jerusalemon en la supron de miaj ĝojoj.
7 Rememorigu, ho Eternulo, al la filoj de Edom La
tagon de Jerusalem, kiam ili diris: Detruu, detruu
ĝis ĝia fundamento. 8 Ho ruinigema filino de
Babel! Bone estos al tiu, Kiu repagos al vi por la
faro, kiun vi faris al ni. 9 Bone estos al tiu, Kiu
prenos kaj frakasos viajn infanetojn sur ŝtono.

138 De David. Mi gloras Vin el mia tuta koro;
Antaŭ la dioj mi Vin prikantas. 2 Mi
kliniĝas antaŭ Via sankta templo, Kaj mi gloras
Vian nomon por Via boneco kaj vereco; Ĉar Vi
grandigis pli ol ĉio Vian nomon per Via vorto.
3 En la tago, kiam mi vokis, Vi aŭskultis min,
Vi donis forton al mia animo. 4 Gloros Vin, ho
Eternulo, ĉiuj reĝoj de la tero, Ĉar ili aŭdis la
vortojn de Via buŝo. 5 Kaj ili prikantos la vojojn
de la Eternulo; Ĉar granda estas la gloro de la
Eternulo. 6 Ĉar kvankam la Eternulo estas alte,
tamen Li rigardas humilulon, Kaj fierulon Li
rimarkas de malproksime. 7 Kvankam mi iras
meze de suferoj, tamen Vi konservas mian vivon;
Kontraŭ la kolero de miaj malamikoj Vi etendas
Vian brakon, Kaj Via dekstra mano min helpas. 8
La Eternulo plenumos por mi. Ho Eternulo, Via
boneco estas eterna; La kreitaĵojn de Viaj manoj
ne forlasu.

139 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Ho
Eternulo, Vi min esploras kaj min konas.
2 Vi scias, kiam mi sidas kaj kiam mi leviĝas; Vi
komprenas mian penson de malproksime. 3 Kiam
mi iras kaj kiam mi ripozas, Vi estas ĉirkaŭ mi, Kaj
ĉiujn miajn vojojn Vi konas. 4 Ĉar antaŭ ol troviĝas
vorto sur mia lango, Jen, ho Eternulo, Vi ĉion jam
scias. 5 De malantaŭe kaj de antaŭe Vi ĉirkaŭbaris
min Kaj metis sur min Vian manon. 6 Mirinda
estas por mi tia sciado, tro alta; Mi ĝin ne povas
kompreni. 7 Kien mi iros for de Via spirito? Kaj
kien mi kuros for de Via vizaĝo? 8 Se mi leviĝos al
la ĉielo, Vi estas tie; Se mi kuŝiĝos en Ŝeol, jen Vi
tie estas. (Sheol h7585) 9 Ĉu mi okupos la flugilojn
de la matenruĝo, Ĉu mi loĝiĝos sur la rando de
la maro: 10 Ankaŭ tie Via mano min kondukos,
Kaj Via dekstra mano min tenos. 11 Se mi diros:
Mallumo min kovros, Kaj la lumo ĉirkaŭ mi fariĝos
nokto: 12 Eĉ mallumo ne mallumas antaŭ Vi, Kaj
la nokto lumas kiel tago; Mallumo fariĝas kiel
lumo. 13 Ĉar Vi kreis mian internaĵon, Formis
min en la ventro de mia patrino. 14 Mi gloras Vin,
ĉar mi estas mirinde kreita; Mirindaj estas Viaj
kreitaĵoj, Kaj mia animo tion bone konscias. 15 Ne
estis kaŝitaj antaŭ Vi miaj ostoj, Kiam mi estis
kreata en kaŝiteco, Kiam mi estis formata en la
profundo de la tero. 16 Mian embrion vidis Viaj
okuloj, Kaj en Via libro estis enskribitaj ĉiuj tagoj
destinitaj, Kiam ankoraŭ eĉ unu ne ekzistis. 17
Kiel grandvaloraj estas por mi Viaj pensoj, ho
Dio! Kiel granda estas ilia nombro! 18 Se mi ilin
kalkulus, ili estus pli multaj ol la sablo; Kiam mi
vekiĝas, mi estas ankoraŭ kun Vi. 19 Mortigu, ho
Dio, la malvirtulojn, Kaj sangaviduloj foriĝu de
mi! 20 Ili parolas pri Vi malice, Kaj Viaj malamikoj
leviĝas por trompo. 21 Viajn malamantojn, ho
Eternulo, mi ja malamas, Kaj Viajn kontraŭulojn
mi abomenas. 22 Per ekstrema malamo mi ilin
malamas; Ili fariĝis por mi malamikoj. 23 Esploru
min, ho Dio, kaj konu mian koron; Provu min kaj
sciu miajn pensojn. 24 Kaj rigardu, ĉu mi estas
sur malbona vojo, Kaj gvidu min sur la vojo de
eterneco.

140 Al la Ĥorestro. Psalmo de David. Liberigu
min, ho Eternulo, de malbona homo,
Gardu min kontraŭ perfortulo; 2 Kontraŭ tiuj, kiuj
elpensas malbonon en la koro, Ĉiutage kaŭzas
militojn; 3 Kiuj akrigas sian langon, kiel serpento;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj. (Sela) 4
Gardu min, ho Eternulo, kontraŭ la manoj de
malvirtuloj, Gardu min kontraŭ perfortuloj, Kiuj
intencas renversi miajn paŝojn. 5 Fieruloj kaŝis
kaptilon por mi kaj ŝnurojn, Ili etendis reton ĉe la
vojo, implikilon ili metis por mi. (Sela) 6 Mi diris al
la Eternulo: Vi estas mia Dio; Atentu, ho Eternulo,
la voĉon de mia petego. 7 Ho Eternulo, mia Sinjoro,
forto de mia savo, Vi ŝirmas mian kapon en la tago
de batalo. 8 Ne donu, ho Eternulo, al malvirtulo
lian deziratajon, Lian intencon ne efektivigu, ke ili
ne fieriĝu. (Sela) 9 La veneno de miaj ĉirkaŭantoj,
La malicaĵo de iliaj lipoj kovru ilin. 10 Falu sur ilin

brulantaj karboj; Ili ĵetiĝu en fajron, En abismojn,
ke ili ne leviĝu. 11 Kalumnianto ne staros forte
sur la tero; Perfortulon la malbono entiros en
pereon. 12 Mi scias, ke la Eternulo defendos la
aferon de mizerulo, La rajton de malriĉuloj. 13 Kaj
virtuloj ja gloros Vian nomon; Piuloj restos antaŭ
Via vizaĝo.

141 Psalmo de David. Ho Eternulo, mi vokas
al Vi; rapidu al mi; Atentu mian voĉon,
kiam mi vokas al Vi. 2 Mia preĝo valoru antaŭ Vi
kiel incenso, La levo de miaj manoj kiel vespera
oferdono. 3 Metu, ho Eternulo, gardon al mia
buŝo, Gardu la pordon de miaj lipoj. 4 Ne klinu
mian koron al io malbona, Al partoprenado en
malbonagoj kun malbonaguloj; Mi ne manĝu iliajn
bongustaĵojn. 5 Virtuloj min frapu favorkore kaj
punu min: Ĝi estos oleo por la kapo; Mia kapo
ne rifuzos, se estos eĉ pli; Kaj mi preĝas ĉe iliaj
malfeliĉoj. 6 Disiĝis sur roko iliaj juĝantoj, Kaj ili
aŭdis miajn vortojn, kiel amikaj ili estis. 7 Kiel iu
plugas kaj dispecigas la teron, Tiel estas disĵetitaj
iliaj ostoj ĝis la buŝo de Ŝeol. (Sheol h7585) 8 Ĉar al
Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, estas direktitaj miaj
okuloj; Al Vi mi esperas: ne forpuŝu mian animon.
9 Gardu min kontraŭ la reto, kiun oni metis al
mi, Kontraŭ la implikilo de la malbonaguloj. 10
La malvirtuloj falu en siajn retojn ĉiuj, Dum mi
preteriros.

142 Instruo de David, kiam li estis en la
kaverno. Preĝo. Per mia voĉo mi krias al
la Eternulo, Per mia voĉo mi preĝas al la Eternulo.
2 Mi elverŝas antaŭ Li mian peton, Mian suferon
mi al Li rakontas. 3 Kiam senfortiĝis en mi mia
spirito, tiam Vi sciis mian vojon: Sur la vojo, kiun
mi iras, ili kaŝis reton por mi. 4 Rigardu dekstren
kaj vidu: neniu volas min koni; Malaperis rifuĝejo
por mi, neniu zorgas pri mia animo. 5 Mi krias al
Vi, ho Eternulo; Mi diras: Vi estas mia rifuĝejo,
Mia parto en la lando de la vivantoj. 6 Atentu
mian ploron, ĉar mi tre senfortiĝis; Savu min de
miaj persekutantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi. 7
Eligu mian animon el malliberejo, por ke mi gloru
Vian nomon. Min ĉirkaŭos la virtuloj, kiam Vi
bonfaros al mi.

143 Psalmo de David. Ho Eternulo, aŭskultu
mian preĝon, Atentu mian petegon laŭ Via
vereco, Respondu al mi laŭ Via justeco. 2 Kaj ne
eniru en juĝon kun Via sklavo, Ĉar neniu vivanta
povos praviĝi antaŭ Vi. 3 Ĉar malamiko persekutis
mian animon, Premis al la tero mian vivon; Li
metis min en mallumon, kiel delonge mortintojn.
4 Senfortiĝas en mi mia animo, Konsumiĝas en mi
mia koro. 5 Mi rememoras la tagojn antikvajn,
Mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj, Mi pensas pri la
faritaĵoj de Viaj manoj. 6 Mi etendas al Vi miajn
manojn; Mia animo soifas Vin kiel seka tero. (Sela)
7 Rapidu, aŭskultu min, ho Eternulo, mia spirito
konsumiĝas; Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ĉar mi similiĝus al la forirantaj en la tombon. 8
Aŭdigu al mi matene Vian bonecon, Ĉar Vin mi
fidas; Montru al mi la vojon, kiun mi devas iri,
Ĉar al Vi mi levas mian animon. 9 Savu min de
miaj malamikoj, ho Eternulo; Al Vi mi rifuĝas. 10
Instruu al mi plenumi Vian volon, ĉar Vi estas mia
Dio; Via bona spirito gvidu min sur ebena tero. 11
Pro Via nomo, ho Eternulo, lasu min vivi; Pro Via
justeco eligu mian animon el mizero. 12 Kaj pro
Via favorkoreco ekstermu miajn malamikojn Kaj
pereigu ĉiujn premantojn de mia animo, Ĉar mi
estas Via sklavo.

144 De David. Benata estu la Eternulo, mia
Roko, Kiu instruas miajn manojn batali,
miajn fingrojn militi: 2 Mia bono kaj mia fortikaĵo,
Mia rifuĝejo kaj mia savanto, Mia ŝildo, Li, kiun
mi fidas, Kiu submetas al mi mian popolon. 3
Ho Eternulo, kio estas homo, ke Vi lin konas,
Kaj homido, ke Vi lin atentas? 4 Homo estas
simila al spireto; Liaj tagoj estas kiel pasanta
ombro. 5 Ho Eternulo, klinu Vian ĉielon kaj iru
malsupren; Tuŝu la montojn, kaj ili ekfumiĝos. 6
Ekbriligu fulmon, kaj dispelu ilin; Sendu Viajn
sagojn, kaj konfuzu ilin. 7 Etendu Vian manon
el supre; Liberigu min, kaj savu min el granda
akvo, El la mano de fremduloj, 8 Kies buŝo parolas
malveraĵon Kaj kies dekstra mano estas mano de
trompo. 9 Ho Dio, novan kanton mi kantos al Vi,
Sur dekkorda psaltero mi muzikos al Vi, 10 Kiu
donas helpon al la reĝoj, Kiu savas Sian sklavon
David de danĝera glavo. 11 Liberigu min, kaj savu
min el la mano de fremduloj, Kies buŝo parolas
malveraĵon Kaj kies dekstra mano estas mano de
trompo. 12 Niaj filoj kiel plantitaĵoj kreskas en sia
juneco; Niaj filinoj estas kiel skulptitaj kolonoj,
ornamoj de palaco; 13 Niaj grenejoj estas plenaj,
enhavas sufiĉe da greno de ĉiu speco; Niaj ŝafoj
estas en la nombro de miloj kaj dekmiloj sur niaj
paŝtejoj; 14 Niaj bovoj estas ŝarĝitaj; Ne ekzistas
difekto, ne ekzistas perdo, ne ekzistas ploro sur
niaj stratoj; 15 Feliĉa estas la popolo, kiu havas
tian staton; Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas
la Eternulo.

145 Glorkanto de David. Mi altigos Vin, mia
Dio, ho Reĝo, Kaj mi benos Vian nomon
ĉiam kaj eterne. 2 Ĉiutage mi Vin benos, Kaj mi

gloros Vian nomon ĉiam kaj eterne. 3 Granda
estas la Eternulo kaj tre glorinda, Kaj Lia grandeco
estas nemezurebla. 4 Generacio al generacio
laŭdos Viajn farojn Kaj rakontos pri Via potenco.
5 Pri la majesto de Via granda gloro Kaj pri Viaj
mirindaj faroj mi meditos. 6 La forton de Viaj
timindaĵoj oni priparolos, Kaj Vian grandecon
mi rakontos. 7 Oni gloros la renomon de Via
granda boneco, Kaj oni prikantos Vian justecon.
8 Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo,
Longetolera kaj kun granda boneco. 9 La Eternulo
estas bona por ĉiuj; Lia favorkoreco estas super
ĉiuj Liaj kreitaĵoj. 10 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj
Viaj kreitaĵoj, Kaj Viaj fideluloj Vin benos. 11 Ili
raportos pri la gloro de Via regno Kaj parolos
pri Via potenco, 12 Por sciigi al la homidoj Lian
potencon Kaj la majestan gloron de Lia regno. 13
Via reĝeco estas reĝeco eterna, Kaj Via regado
estas por ĉiuj generacioj. 14 La Eternulo subtenas
ĉiujn falantojn Kaj restarigas ĉiujn kurbigitojn. 15
Ĉies okuloj estas turnitaj al Vi, Kaj Vi donas al ili
ilian manĝon en ĝia tempo. 16 Vi malfermas Vian
manon Kaj satigas favore ĉion vivantan. 17 Justa
estas la Eternulo en ĉiuj Siaj vojoj Kaj bona en ĉiuj
Siaj faroj. 18 Proksima estas la Eternulo por ĉiuj,
kiuj Lin vokas, Por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere. 19
La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas, Kaj
ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin. 20 La Eternulo
gardas ĉiujn Sian amantojn, Kaj ĉiujn malvirtulojn
Li ekstermas. 21 La gloron de la Eternulo eldiros
mia buŝo, Kaj ĉiu karno benu Lian sanktan nomon
ĉiam kaj eterne.

146 Haleluja! Gloru, ho mia animo, la
Eternulon. 2 Mi gloros la Eternulon en
la daŭro de mia tuta vivo, Mi kantos al mia Dio
tiel longe, kiel mi estos. 3 Ne fidu eminentulojn,
Homidon, kiu ne povas helpi. 4 Eliras lia spirito,
li reiras en sian teron; Kaj en tiu tago neniiĝas
ĉiuj liaj intencoj. 5 Bone estas al tiu, kies helpo
estas la Dio de Jakob, Kiu esperas al la Eternulo,
lia Dio, 6 Kiu kreis la ĉielon kaj la teron, La
maron, kaj ĉion, kio estas en ili, Kiu gardas la
veron eterne; 7 Kiu faras justecon al la prematoj,
Donas panon al la malsataj. La Eternulo liberigas
la malliberulojn; 8 La Eternulo malfermas la
okulojn al la blinduloj; La Eternulo restarigas
la kurbigitojn; La Eternulo amas la virtulojn; 9
La Eternulo gardas la enmigrintojn, Subtenas
orfon kaj vidvinon; Sed la vojon de malvirtuloj Li
pereigas. 10 La Eternulo reĝas eterne, Via Dio, ho
Cion, por ĉiuj generacioj. Haleluja!

147 Haleluja! Ĉar estas bone kanti al nia Dio,
Ĉar agrabla estas la glorkantado. 2 La
Eternulo konstruas Jerusalemon, La elpelitojn de
Izrael Li kolektas. 3 Li sanigas la korprematojn
Kaj bandaĝas iliajn vundojn. 4 Li kalkulas la
stelojn, Kaj al ili ĉiuj Li donas nomojn. 5 Granda
estas nia Sinjoro kaj tre forta; Lia saĝo estas
nemezurebla. 6 La Eternulo altigas la humilulojn;
Sed la malvirtulojn Li malaltigas ĝis la tero. 7
Kantu al la Eternulo gloradon, Muziku al nia Dio
per harpo. 8 Li kovras la ĉielon per nuboj, Pretigas
por la tero pluvon, Kreskigas sur la montoj herbon.
9 Li donas al la bruto ĝian nutraĵon, Kaj al la
korvidoj, kiuj krias. 10 Ne la forton de ĉevalo
Li ŝatas; Ne la femuroj de homo al Li plaĉas: 11
Plaĉas al la Eternulo Liaj timantoj, Kiuj fidas Lian
bonecon. 12 Laŭdu, ho Jerusalem, la Eternulon;
Gloru vian Dion, ho Cion. 13 Ĉar Li fortikigis la
riglilojn en viaj pordegoj, Li benis viajn filojn
interne de vi. 14 Li donas pacon al viaj limoj,
Li satigas vin per la plej bona el la tritiko. 15 Li
sendas Sian ordonon al la tero; Tre rapide kuras
Lia vorto. 16 Li donas neĝon kiel lanon, Li ŝutas
prujnon kiel cindron. 17 Li ĵetas Sian glacion
kiel pecojn; Kiu kontraŭstaros al Lia frosto? 18
Li sendas Sian vorton, kaj ĉio degelas; Li blovas
per Sia vento, kaj ekfluas akvo. 19 Li sciigas al
Jakob Sian vorton, Siajn leĝojn kaj decidojn al
Izrael. 20 Tiel Li ne faras al iu alia popolo; Kaj
Liajn decidojn ili ne scias. Haleluja!

148 Haleluja! Gloru la Eternulon el la ĉielo,
Gloru Lin en la alto. 2 Gloru Lin, ĉiuj Liaj
anĝeloj; Gloru Lin, ĉiuj Liaj militistaroj. 3 Gloru
Lin, suno kaj luno; Gloru Lin, ĉiuj lumaj steloj. 4
Gloru Lin, plej supraj ĉieloj, Kaj la akvo, kiu estas
super la ĉielo. 5 Ili gloru la nomon de la Eternulo;
Ĉar Li ordonis, kaj ili kreiĝis. 6 Kaj Li starigis
ilin por ĉiam, por eterne; Li donis leĝon, kiun
ili ne malobeos. 7 Gloru la Eternulon el la tero,
Marmonstroj kaj ĉiuj abismoj; 8 Fulmo kaj hajlo,
neĝo kaj nebulo, Ventego, kiu plenumas Lian
vorton; 9 Montoj kaj ĉiuj montetoj, Fruktoportaj
arboj kaj ĉiuj cedroj; 10 Bestoj kaj ĉiaj brutoj,
Rampaĵoj kaj flugilaj birdoj; 11 Reĝoj de la tero kaj
ĉiuj popoloj, Princoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero;
12 Junuloj kaj junulinoj, Maljunuloj kaj knaboj.
13 Ili gloru la nomon de la Eternulo, Ĉar sole Lia
nomo estas alta, Lia majesto estas sur la tero
kaj en la ĉielo. 14 Kaj Li altigis la kornon de Sia
popolo, La gloron de ĉiuj Liaj fideluloj, De la filoj
de Izrael, Lia plej proksima popolo. Haleluja!

149 Haleluja! Kantu al la Eternulo novan
kanton, Lian gloron en la anaro de
fideluloj. **2** Izrael ĝoju pri sia Kreinto, La filoj de
Cion ĝoju pri sia Reĝo. **3** Ili gloru Lian nomon
en danco, Per tamburino kaj harpo ili muziku
al Li. **4** Ĉar al la Eternulo plaĉas Lia popolo; Li
ornamas humilulojn per savo. **5** La fideluloj ĝoju
en honoro, Kantu ĝoje sur siaj kuŝejoj. **6** Glorado
al Dio estas en ilia buŝo, Kaj dutranĉa glavo en
ilia mano, **7** Por fari venĝon super la popoloj,
Punkorektadon super la gentoj; **8** Por malliberigi
iliajn reĝojn per ĉenoj Kaj iliajn eminentulojn per
feraj katenoj; **9** Por fari super ili antaŭdestinitan
juĝon. Tio estas honoro por ĉiuj Liaj fideluloj.
Haleluja!

150 Haleluja! Gloru Dion en Lia sanktejo, Gloru
Lin en la firmaĵo de Lia forto. **2** Gloru
Lin por Liaj potencaj faroj, Gloru Lin laŭ Lia
granda majesto. **3** Gloru Lin per sonado de
trumpeto, Gloru Lin per psaltero kaj harpo. **4**
Gloru Lin per tamburino kaj danco, Gloru Lin per
kordinstrumentoj kaj fluto. **5** Gloru Lin per laŭtaj
cimbaloj, Gloru Lin per tintantaj cimbaloj. **6** Ĉio
spiranta gloru la Eternulon. Haleluja!

Sentencoj

1 Sentencoj de Salomono, filo de David, reĝo
de Izrael: **2** Por scii saĝon kaj moralinstruon;
Por kompreni parolojn de prudento; **3** Por ricevi
instruon pri saĝo, Vero, justo, kaj honesto; **4** Por
doni al la malkleruloj spriton, Al la junulo scion kaj
singardemon. **5** Saĝulo aŭdu kaj plimultigu sian
scion, Kaj prudentulo akiros gvidajn kapablojn, **6**
Por kompreni sentencon kaj retoraĵon, La vortojn
de saĝuloj kaj iliajn enigmojn. **7** La timo antaŭ
la Eternulo estas la komenco de sciado. Saĝon
kaj instruon malpiuloj malestimas. **8** Aŭskultu,
mia filo, la instruon de via patro, Kaj ne forĵetu
la ordonon de via patrino; **9** Ĉar ili estas bela
krono por via kapo, Kaj ornamo por via kolo. **10**
Mia filo, se pekuloj vin logos, Ne sekvu ilin. **11**
Se ili diros: Iru kun ni, Ni embuskos por mortigi,
Ni senkaŭze insidos senkulpulojn; **12** Kiel Ŝeol ni
englutos ilin vivajn, Kaj la piulojn kiel irantajn
en la tombon; **(Sheol h7585)** **13** Ni trovos diversajn
grandvaloraĵojn, Ni plenigos niajn domojn per
rabaĵo; **14** Vi lotos meze inter ni, Unu monujo
estos por ni ĉiuj: **15** Mia filo, ne iru la vojon kune
kun ili; Gardu vian piedon de ilia vojstreko, **16**
Ĉar iliaj piedoj kuras al malbono, Kaj rapidas,
por verŝi sangon. **17** Ĉar vane estas metata reto
Antaŭ la okuloj de ĉiu birdo. **18** Kaj ili embuskas
sian propran sangon, Ili insidas siajn proprajn
animojn. **19** Tiaj estas la vojoj de ĉiu, kiu avidas
rabakiron; Ĝi forprenas la vivon de sia posedanto.
20 La saĝo krias sur la strato; Ĝi aŭdigas sian voĉon
sur la placoj; **21** Ĝi vokas en la ĉefaj kunvenejoj,
ĉe la pordegaj enirejoj; En la urbo ĝi diras siajn
parolojn. **22** Ĝis kiam, ho malkleruloj, vi amos
nescion? Kaj al blasfemantoj plaĉos blasfemado,
Kaj senprudentuloj malamos scion? **23** Returnu
vin al mia predikado; Jen mi eligos al vi mian
spiriton, Mi sciigos al vi miajn vortojn. **24** Ĉar
mi vokis, kaj vi rifuzis; Mi etendis mian manon,
kaj neniu atentis; **25** Kaj vi forĵetis ĉiujn miajn
konsilojn, Kaj miajn predikojn vi ne deziris: **26**
Tial ankaŭ mi ridos ĉe via malfeliĉo; Mi mokos,
kiam timo vin atakos. **27** Kiam la timo atakos vin
kiel uragano, Kaj via malfeliĉo venos kiel ventego,
Kiam venos al vi mizero kaj sufero: **28** Tiam ili
min vokos, sed mi ne respondos; Ili min serĉos,
sed min ne trovos. **29** Tial ke ili malamis scion,
Kaj timon antaŭ la Eternulo ili ne deziris havi,
30 Ili ne deziris miajn konsilojn, Ili malestimis
ĉiujn miajn predikojn: **31** Ili manĝu la fruktojn de
sia agado, Kaj ili satiĝu de siaj pripensoj. **32** Ĉar
la kapricoj de la malsaĝuloj ilin mortigas, Kaj la
senzorgeco de la senorduloj ilin pereigas. **33** Sed
kiu min aŭskultas, tiu loĝos sendanĝere, Kaj estos
trankvila, kaj ne timos malbonon.

2 Mia filo! se vi akceptos miajn parolojn Kaj
konservos ĉe vi miajn ordonojn, **2** Ke via orelo
atente aŭskultos saĝon Kaj vian koron vi inklinigos
al komprenado; **3** Se vi vokos la prudenton Kaj
direktos vian voĉon al la saĝo: **4** Se vi serĉos ĝin
kiel arĝenton, Serĉegos kiel trezoron: **5** Tiam vi
komprenos la timon antaŭ la Eternulo, Kaj vi
akiros konadon pri Dio. **6** Ĉar la Eternulo donas
saĝon; El Lia buŝo venas scio kaj kompreno. **7** Li
havas helpon por la virtuloj; Li estas ŝildo por
tiuj, kiuj vivas pie. **8** Li gardas la iradon de la
justo, Kaj zorgas pri la vojo de Siaj piuloj. **9** Tiam
vi komprenos veremon kaj juston Kaj pion kaj
ĉiun bonan vojon. **10** Ĉar saĝo venos en vian
koron, Kaj scio estos agrabla por via animo. **11**
Bona konscio vin gvidos, Prudento vin gardos,
12 Por savi vin de la vojo de malbono, De homo,
parolanta kontraŭveraĵon, **13** De tiuj, kiuj forlasas
la ĝustan vojon, Por iri la vojojn de mallumo,
14 Kiuj ĝojas, kiam ili faras malbonon, Trovas
plezuron en la malordo de la malboneco, **15** Kies
vojoj estas malrektaj Kaj kies irado deflankiĝis; **16**
Por savi vin de fremda virino, De edzino ne via,
kies paroloj estas glataj, **17** Kiu forlasas la amikon
de sia juneco, Kaj forgesas la ligon de sia Dio; **18**
Ĉar ŝia domo kondukas al morto, Kaj ŝiaj paŝoj al
la inferuloj; **19** Ĉiuj, kiuj eniras al ŝi, ne revenas,
Kaj ne reatingas la vojon de la vivo; **20** Ke vi iru
la vojon de bonuloj, Kaj sekvu la paŝosignojn de
piuloj. **21** Ĉar la piuloj loĝos sur la tero, Kaj la
senpekuloj restos sur ĝi; **22** Sed la malpiuloj estos
ekstermitaj de sur la tero, Kaj la maliculoj estos
malaperigitaj de tie.

3 Mia filo! ne forgesu mian instruon, Kaj via koro
konservu miajn ordonojn. **2** Ĉar ili akirigos
al vi longan vivon, Jarojn de vivo kaj paco. **3**
Favoro kaj vero vin ne forlasu; Alligu ilin al via
kolo, Skribu ilin sur la tabeloj de via koro. **4** Kaj
vi trovos favoron kaj bonan opinion Ĉe Dio kaj
homoj. **5** Fidu la Eternulon per via tuta koro, Kaj
ne fidu vian prudenton. **6** Konsciu Lin en ĉiuj viaj
vojoj, Kaj Li ĝustigos vian iradon. **7** Ne opiniu
vin saĝa; Timu la Eternulon, kaj deturnu vin de
malbono. **8** Ĉi tio estos saniga por via korpo, Kaj
bona nutro por viaj ostoj. **9** Faru honoron al la
Eternulo el via havo Kaj el la unuavenaĵo de ĉiuj
viaj rikoltoj: **10** Tiam viaj grenejoj tute pleniĝos,
Kaj viaj vinpremejoj superbordigos moston. **11** La
instruon de la Eternulo, ho mia filo, ne malŝatu;

Kaj ne deturnu vin, kiam Li faras al vi punon; 12
Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kiel patro la filon, en kiu li havas plezuron. 13
Feliĉa estas la homo, kiu trovis saĝon, Kaj la homo,
kiu akiris prudenton; 14 Ĉar estas pli bone ĝin
aĉeti, ol aĉeti arĝenton, Kaj ĝia rikoltaĵo estas pli
bona, ol pura oro. 15 Ĝi estas pli kara, ol juveloj; Kaj
nenio, kion vi povus deziri, povas esti komparata
kun ĝi. 16 Longa vivo estas en ĝia dekstra mano;
Riĉo kaj gloro estas en ĝia maldekstra mano.
17 Ĝiaj vojoj estas vojoj agrablaj, Kaj ĉiuj ĝiaj
vojetoj estas paco. 18 Ĝi estas arbo de vivo por
tiuj, kiuj ĝin ekkaptis; Kaj feliĉaj estas tiuj, kiuj
ĝin posedas. 19 La Eternulo per saĝo fondis la
teron; Per prudento Li aranĝis la ĉielon. 20 Per Lia
ĉionsciado disiĝis abismoj; Kaj la nuboj elverŝas
roson. 21 Mia filo! ili ne foriru de viaj okuloj;
Konservu klarecon de la kapo kaj prudenton: 22
Ili estos vivo por via animo, Kaj ornamo por via
kolo. 23 Tiam vi iros sendanĝere vian vojon, Kaj
via piedo ne falpuŝiĝos. 24 Kiam vi kuŝiĝos dormi,
vi ne timos; Kaj kiam vi kuŝos, via dormo estos
agrabla. 25 Ne timu subitan teruron, Nek pereigon,
kiu povus veni de malbonuloj; 26 Ĉar la Eternulo
estos via helpo, Kaj gardos vian piedon kontraŭ
reto. 27 Ne rifuzu bonon al la bezonantoj, Se via
mano havas la forton por fari. 28 Kiam vi havas
ĉe vi, ne diru al via proksimulo: Iru kaj revenu,
kaj morgaŭ mi donos. 29 Ne pripensu malbonon
kontraŭ via proksimulo, Kiam li kun konfido loĝas
ĉe vi. 30 Ne malpacu kun iu senkaŭze, Se li ne
faris al vi malbonon. 31 Ne enviu rabemulon, Kaj
elektu neniun el liaj vojoj; 32 Ĉar la perversulojn la
Eternulo abomenas, Kaj Sian intencon Li malkaŝas
al la piuloj. 33 Malbeno de la Eternulo estas en
la domo de malbonulo, Kaj la loĝejon de piuloj
Li benas. 34 La mokantojn Li mokas, Kaj al la
humiluloj Li donas favoron. 35 Honoron heredas
saĝuloj; Sed malsaĝuloj forportas honton.

4 Aŭskultu, infanoj, la instruon de la patro, Kaj
atentu, por lerni prudenton; 2 Ĉar bonan
instruon mi donis al vi; Mian leĝon ne forlasu. 3
Ĉar mi estis filo de mia patro, Dorlotata kaj sola
de mia patrino. 4 Kaj li instruis min, kaj diris
al mi: Via koro akceptu miajn vortojn; Observu
miajn ordonojn, kaj vi vivos. 5 Akiru saĝon, akiru
prudenton; Ne forgesu, kaj ne deflankiĝu de la
paroloj de mia buŝo. 6 Ne forlasu ĝin, kaj ĝi
vin gardos; Amu ĝin, kaj ĝi zorgos pri vi. 7 La
komenco de saĝo estas: akiru saĝon; Kaj por via
tuta havo akiru prudenton. 8 Ŝatu ĝin alte, kaj ĝi
vin altigos; Kaj ĝi donos al vi honoron, se vi ĝin
enbrakigos. 9 Ĝi donos ĉarman ornamon al via
kapo; Belan kronon ĝi donacos al vi. 10 Aŭskultu,
mia filo, kaj akceptu miajn vortojn; Kaj multiĝos
la jaroj de via vivo. 11 Mi kondukos vin laŭ la
vojo de saĝo; Mi irigos vin sur rekta vojstreko. 12
Kiam vi iros, via irado ne estos malfaciligata; Kaj
kiam vi kuros, vi ne falpuŝiĝos. 13 Tenu forte la
instruon, ne forlasu ĝin; Konservu ĝin, ĉar ĝi estas
via vivo. 14 La vojstrekon de malpiuloj ne iru, Kaj
ne ekpaŝu sur la vojo de malbonuloj; 15 Evitu ĝin,
ne trapasu ĝin; Flankiĝu de ĝi, kaj preterpasu. 16
Ĉar ili ne ekdormas, se ili ne faris malbonon; Kaj
ili perdas la dorman ripozon, se ili ne pekigis; 17
Ĉar ili manĝas panon de malpio Kaj trinkas vinon
de krimo. 18 Kaj la vojo de piuloj estas kiel lumo
leviĝanta, Kiu ĉiam pli lumas ĝis plena tagiĝo. 19
La vojo de malpiuloj estas kiel mallumo; Ili ne
scias, je kio ili falpuŝiĝos. 20 Mia filo, atentu miajn
vortojn; Klinu vian orelon al miaj paroloj. 21 Ili
ne foriĝu de viaj okuloj; Gardu ilin en via koro.
22 Ĉar ili estas vivo por tiuj, kiuj ilin trovis, Kaj
sanigaj por ilia tuta korpo. 23 Pli ol ĉion gardatan,
gardu vian koron; Ĉar el ĝi eliras la vivo. 24 Forigu
de vi falsemon de la buŝo, Kaj malicon de la lipoj
malproksimigu de vi. 25 Viaj okuloj rigardu rekte,
Kaj viaj palpebroj direktiĝu rekte antaŭen. 26
Fortikigu la direkton de viaj piedoj, Kaj ĉiuj viaj
vojoj estu firmaj. 27 Ne ŝanceliĝu dekstren, nek
maldekstren; Forigu de malbono vian piedon.

5 Mia filo! atentu mian saĝon; Al mia prudento
klinu vian orelon, 2 Por ke vi konservu
prudenton Kaj via buŝo tenu scion. 3 Ĉar la buŝo
de malĉastulino elverŝas mielon, Kaj ŝia gorĝo
estas pli glata ol oleo. 4 Sed ŝia sekvaĵo estas
maldolĉa kiel absinto, Akra kiel ambaŭtranĉa
glavo. 5 Ŝiaj piedoj iras malsupren al la morto;
Ŝiaj paŝoj atingas Ŝeolon. (Sheol h7585) 6 Ŝi ne iras
rekte laŭ la vojo de vivo; Ŝiaj paŝoj ŝanceliĝas,
sed tion ŝi ne scias. 7 Kaj nun, infanoj, aŭskultu
min, Kaj ne forkliniĝu de la vortoj de mia buŝo. 8
Malproksimigu de ŝi vian vojon, Kaj ne proksimiĝu
al la pordo de ŝia domo, 9 Por ke vi ne fordonu al
aliaj vian honoron Kaj viajn jarojn al la kruelulo,
10 Por ke fremduloj ne satiĝu de via havo, Kaj
viaj laboroj ne estu en fremda domo, 11 Ĝis vi
ĝemos en la fino, Kiam konsumiĝos via karno kaj
via korpo, 12 Kaj vi diros: Ho, kiel mi malamis
instruon, Kaj mia koro malŝatis moraligon! 13
Kaj mi ne aŭskultis la voĉon de miaj instruantoj,
Kaj mi ne klinis mian orelon al miaj lernigantoj.
14 Mi estis preskaŭ en ĉia malbono Meze de
kunveno kaj societo. 15 Trinku akvon el via
cisterno, Kaj fluantan el via puto. 16 Viaj fontoj
disfluu eksteren, Akvaj torentoj en la stratojn.

17 Ili apartenu al vi sola, Sed ne al aliaj kun
vi. 18 Via fonto estu benata; Kaj havu ĝojon de
la edzino de via juneco. 19 Ŝi estas ĉarma kiel
cervino, Kaj aminda kiel ibeksino; Ŝiaj karesoj
ĝuigu vin en ĉiu tempo, Ŝia amo ĉiam donu al
vi plezuron. 20 Kaj kial, mia filo, vi volas serĉi
al vi plezuron ĉe fremda virino Kaj enbrakigi ne
apartenantan al vi? 21 Ĉar antaŭ la okuloj de la
Eternulo estas la vojoj de homo, Kaj ĉiujn liajn
irojn Li pripensas. 22 Liaj propraj malbonfaroj
enkaptos la malpiulon, Kaj la ŝnuroj de lia peko
lin tenos. 23 Li mortos pro manko de eduko; Kaj la
multo de lia senprudenteco lin devojigos.

6 Mia filo! se vi garantiis por via proksimulo
Kaj donis vian manon por aliulo, 2 Tiam vi
enretiĝis per la vortoj de via buŝo, Kaptiĝis per la
vortoj de via buŝo. 3 Tiam, mia filo, agu tiel kaj
saviĝu, Ĉar vi falis en la mano de via proksimulo:
Iru, vigliĝu, kaj petegu vian proksimulon; 4 Ne
lasu viajn okulojn dormi Kaj viajn palpebrojn
dormeti; 5 Savu vin, kiel gazelo, el la mano, Kaj
kiel birdo el la mano de la birdokaptisto. 6 Iru
al la formiko, vi maldiligentulo; Rigardu ĝian
agadon, kaj saĝiĝu. 7 Kvankam ĝi ne havas estron,
Nek kontrolanton, nek reganton, 8 Ĝi pretigas
en la somero sian panon, Ĝi kolektas dum la
rikolto sian manĝon. 9 Ĝis kiam, maldiligentulo,
vi kuŝos? Kiam vi leviĝos de via dormo? 10 Iom
da dormo, iom da dormeto, Iom da kunmeto de
la manoj por kuŝado; 11 Kaj venos via malriĉeco
kiel rabisto, Kaj via senhaveco kiel viro armita.
12 Homo sentaŭga, homo malbonfarema, Iras
kun buŝo malica, 13 Donas signojn per la okuloj,
aludas per siaj piedoj, Komprenigas per siaj
fingroj; 14 Perverseco estas en lia koro, li intencas
malbonon; En ĉiu tempo li semas malpacon.
15 Tial subite venos lia pereo; Li estos rompita
subite, kaj neniu lin sanigos. 16 Jen estas ses
aferoj, kiujn la Eternulo malamas, Kaj sep, kiujn
Li abomenegas. 17 Arogantaj okuloj, mensogema
lango, Kaj manoj, kiuj verŝas senkulpan sangon,
18 Koro, kiu preparas malbonfarajn intencojn,
Piedoj, kiuj rapidas kuri al malbono, 19 Falsa
atestanto, kiu elspiras mensogojn; Kaj tiu, kiu
semas malpacon inter fratoj. 20 Konservu, mia
filo, la ordonon de via patro, Kaj ne forĵetu la
instruon de via patrino. 21 Ligu ilin por ĉiam al
via koro, Volvu ilin sur vian kolon. 22 Kiam vi
iros, ili gvidos vin; Kiam vi kuŝiĝos, ili vin gardos;
Kaj kiam vi vekiĝos, ili parolos kun vi. 23 Ĉar
moralordono estas lumingo, kaj instruo estas
lumo, Kaj edifaj predikoj estas vojo de vivo, 24 Por
gardi vin kontraŭ malbona virino, Kontraŭ glata
lango de fremdulino. 25 Ne deziregu en via koro
ŝian belecon, Kaj ne kaptiĝu per ŝiaj palpebroj. 26
Ĉar la kosto de publikulino estas nur unu pano;
Sed fremda edzino forkaptas la grandvaloran
animon. 27 Ĉu iu povas teni fajron en sia sino tiel,
Ke liaj vestoj ne brulu? 28 Ĉu iu povas marŝi sur
ardantaj karboj, Ne bruligante siajn piedojn? 29
Tiel ankaŭ estas kun tiu, kiu venas al la edzino de
sia proksimulo; Neniu, kiu ŝin ektuŝas, restas sen
puno. 30 Oni ne faras grandan honton al ŝtelanto,
Se li ŝtelas por sin satigi, kiam li malsatas; 31 Kaj
kiam oni lin kaptas, li pagas sepoble; La tutan
havon de sia domo li fordonas. 32 Sed kiu adultas
kun virino, tiu estas sensaĝa; Tiu, kiu faras tion,
pereigas sian animon; 33 Batojn kaj malhonoron li
ricevas, Kaj lia honto ne elviŝiĝas; 34 Ĉar furiozas
la ĵaluzo de la edzo; Kaj li ne indulgas en la tempo
de la venĝo. 35 Li rigardas nenian kompenson, Kaj
li ne akceptas, se vi volas eĉ multe donaci.

7 Mia filo! konservu miajn vortojn, Kaj gardu
ĉe vi miajn moralordonojn. 2 Konservu miajn
moralordonojn, kaj vivu; Kaj mian instruon, kiel
la pupilon de viaj okuloj. 3 Ligu ilin al viaj fingroj;
Skribu ilin sur la tabelo de via koro. 4 Diru al la
saĝo: Vi estas mia fratino; Kaj la prudenton nomu
mia parencino; 5 Por ke vi estu gardata kontraŭ
fremda edzino, Kontraŭ fremdulino, kies paroloj
estas glataj. 6 Ĉar mi rigardis tra fenestro de
mia domo, Tra mia krado; 7 Kaj mi vidis inter la
naivuloj, Mi rimarkis inter la nematuruloj junulon
senprudentan, 8 Kiu pasis sur la placo preter
ŝia angulo, Kaj iris la vojon al ŝia domo, 9 En
krepusko, en vespero de tago, Kiam fariĝis nokto
kaj mallumo. 10 Kaj jen renkonte al li iras virino
En ornamo de publikulino, ruzema je la koro. 11
Bruema kaj vagema; Ŝiaj piedoj ne loĝas en ŝia
domo. 12 Jen ŝi estas sur la strato, jen sur la placoj,
Kaj apud ĉiu angulo ŝi embuskas. 13 Kaj ŝi kaptis
lin, kaj kisis lin Kun senhonta vizaĝo, kaj diris al
li: 14 Mi devis alporti dankan oferdonon; Hodiaŭ
mi plenumis mian solenan promeson. 15 Tial mi
eliris al vi renkonte, Por serĉi vian vizaĝon, kaj
mi vin trovis. 16 Mi bele kovris mian liton Per
multkoloraj teksaĵoj el Egiptujo. 17 Mi parfumis
mian kuŝejon Per mirho, aloo, kaj cinamo. 18
Venu, ni ĝuu sufiĉe volupton ĝis la mateno, Ni
plezuriĝu per la amo. 19 Ĉar mia edzo ne estas
hejme, Li iris en malproksiman vojon; 20 La sakon
kun mono li prenis kun si; Li revenos hejmen je la
plenluno. 21 Ŝi forlogis lin per sia multeparolado,
Per sia glata buŝo ŝi lin entiris. 22 Li tuj iras
post ŝi, Kiel bovo iras al la buĉo Kaj kiel katenita
malsaĝulo al la puno; 23 Ĝis sago fendas al li

la hepaton; Kiel birdo rapidas al la kaptilo, Kaj
ne scias, ke ĝi pereigas sian vivon. 24 Kaj nun,
infanoj, aŭskultu min, Atentu la vortojn de mia
buŝo. 25 Via koro ne flankiĝu al ŝia vojo, Ne eraru
sur ŝia irejo; 26 Ĉar multajn ŝi vundis kaj faligis,
Kaj multegaj estas ŝiaj mortigitoj. 27 Ŝia domo
estas vojoj al Ŝeol, Kiuj kondukas malsupren al la
ĉambroj de la morto. (Sheol h7585)

8 Ĉu ne vokas la saĝo? Kaj ĉu la prudento ne
aŭdigas sian voĉon? 2 Ĝi staras sur la pinto de
altaĵoj, Apud la vojo, ĉe la vojkruĉiĝoj. 3 Apud la
pordegoj, ĉe la eniro en la urbon, Ĉe la eniro tra
la pordoj, ĝi kantas: 4 Al vi, ho viroj, mi vokas;
Kaj mia voĉo sin turnas al la homoj: 5 Komprenu,
naivuloj, la prudenton, Kaj senspritulo prenu en
la koron. 6 Aŭskultu, ĉar mi parolos gravaĵon, Kaj
ĝustaĵo eliros el mia buŝo. 7 Ĉar mia lango parolos
veron, Kaj malpiaĵon abomenas miaj lipoj. 8 Justaj
estas ĉiuj paroloj de mia buŝo; Ili ne enhavas falson
kaj malicon. 9 Ĉiuj ili estas ĝustaj por tiu, kiu ilin
komprenas, Kaj justaj por tiuj, kiuj akiris scion. 10
Prenu mian instruon, kaj ne arĝenton; Kaj la scion
ŝatu pli, ol plej puran oron. 11 Ĉar saĝo estas pli
bona ol multekostaj ŝtonoj; Kaj nenio, kion oni
povas deziri, povas esti egala al ĝi. 12 Mi, saĝo,
loĝas kun la prudento, Kaj mi trovas prudentajn
konsilojn. 13 Timo antaŭ la Eternulo malamas
malbonon, Fieron, malhumilon, kaj malbonan
vojon; Malsinceran buŝon mi malamas. 14 De mi
venas konsilo kaj bonaranĝo; Mi estas prudento;
al mi apartenas forto. 15 Per mi reĝas la reĝoj,
Kaj la estroj donas leĝojn de justeco. 16 Per mi
regas la princoj Kaj la potenculoj kaj ĉiuj juĝantoj
sur la tero. 17 Mi amas miajn amantojn; Kaj miaj
serĉantoj min trovos. 18 Riĉo kaj gloro estas ĉe
mi, Daŭra havo kaj justo. 19 Mia frukto estas pli
bona ol oro kaj ol plej pura oro; Kaj la rikolto de
mi estas pli bona ol elektita arĝento. 20 Laŭ la
vojo de vero mi iras, Laŭ la vojstreko de la justo;
21 Por heredigi al miaj amantoj esencan bonon,
Kaj plenigi iliajn trezorejojn. 22 La Eternulo min
formis en la komenco de Sia vojo, Antaŭ Siaj
kreitaĵoj, tre antikve. 23 Antaŭ eterno mi estis
firme fondita, en la komenco, Antaŭ la kreo de
la tero. 24 Kiam ankoraŭ ne ekzistis la abismoj,
mi estis jam naskita, Kiam ankoraŭ ne ekzistis
fontoj, ŝprucigantaj akvon. 25 Antaŭ ol la montoj
estis starigitaj, Antaŭ la altaĵoj mi estis kreita;
26 Kiam la tero ankoraŭ ne estis farita, nek la
kampoj, Nek la komencaj polveroj de la mondo.
27 Dum Li firmigis la ĉielojn, mi jam estis tie; Dum
Li desegnis limojn sur la supraĵo de la abismo, 28
Dum Li fortikigis la nubojn supre, Dum Li firmigis
la fontojn de la abismo, 29 Dum Li donis Sian
leĝon al la maro, Por ke la akvoj ne transpaŝu
siajn bordojn, Kaj dum Li difinis la fundamentojn
de la tero: 30 Tiam mi estis ĉe Li kiel konstruanto;
Mi estis la ĝojo de ĉiuj tagoj, Ludante antaŭ Li
ĉiutempe. 31 Mi ludas sur Lia mondo-tero; Kaj mia
ĝojo estas inter la homidoj. 32 Kaj nun, infanoj,
aŭskultu min; Kaj feliĉaj estos tiuj, kiuj iras laŭ
miaj vojoj. 33 Aŭskultu instruon kaj saĝiĝu, Kaj
ne forĵetu ĝin. 34 Feliĉa estas la homo, kiu min
aŭskultas, Kiu maldormas ĉiutage ĉe miaj pordoj,
Kiu staras garde ĉe la fostoj de miaj pordegoj. 35
Ĉar kiu min trovis, tiu trovis vivon, Kaj akiros
favoron de la Eternulo. 36 Sed kiu maltrafas min,
tiu difektas sian animon; Ĉiuj, kiuj min malamas,
amas la morton.

9 La saĝo konstruis sian domon, Ĉarpentis ĝiajn
sep kolonojn. 2 Ĝi buĉis sian bruton, verŝis sian
vinon, Kaj pretigis sian tablon. 3 Ĝi sendis siajn
servantinojn, Por anonci sur la pintoj de la altaĵoj
de la urbo: 4 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi
tien! Al la senspritulo ĝi diris: 5 Venu, manĝu de
mia pano, Kaj trinku el la vino, kiun mi enverŝis.
6 Forlasu la malsaĝaĵon, kaj vivu; Kaj iru laŭ la
vojo de la prudento. 7 Kiu instruas blasfemanton,
tiu prenas sur sin malhonoron; Kaj kiu penas
ĝustigi malpiulon, tiu estas mokata. 8 Ne penu
ĝustigi blasfemanton, ke li vin ne malamu: Penu
ĝustigi saĝulon, kaj li vin amos. 9 Donu al saĝulo,
kaj li ankoraŭ pli saĝiĝos; Instruu justulon, kaj li
lernos pli. 10 La komenco de la saĝo estas timo
antaŭ la Eternulo; Kaj ekkono pri la Sanktulo estas
prudento. 11 Ĉar per mi plimultiĝos viaj tagoj, Kaj
aldoniĝos al vi jaroj da vivo. 12 Se vi saĝiĝis, vi
saĝiĝis por vi; Kaj se vi blasfemas, vi sola suferos.
13 Virino malsaĝa, bruema, Sensprita, kaj nenion
scianta, 14 Sidas ĉe la pordo de sia domo, Sur seĝo
sur altaĵo de la urbo, 15 Por voki la pasantojn,
Kiuj iras sian ĝustan vojon: 16 Kiu estas naiva, tiu
sin turnu ĉi tien! Kaj al la senspritulo ŝi diris: 17
Akvoj ŝtelitaj estas dolĉaj, Kaj pano kaŝita estas
agrabla. 18 Kaj li ne scias, ke tie estas mortintoj
Kaj ke ŝiaj invititoj estas en la profundoj de Ŝeol.
(Sheol h7585)

10 Sentencoj de Salomono. Saĝa filo estas ĝojo
por sia patro, Kaj filo malsaĝa estas malĝojo
por sia patrino. 2 Maljustaj trezoroj ne donas
utilon; Sed bonfaremo savas de morto. 3 La
Eternulo ne malsatigos animon de piulo; Sed la
avidon de malpiulo Li forpuŝas. 4 Maldiligenta
mano malriĉigas; Sed mano de diligentuloj riĉigas.

5 Kiu kolektas dum la somero, tiu estas filo saĝa;
Sed kiu dormas en la tempo de rikolto, tiu estas
filo hontinda. 6 Beno estas sur la kapo de piulo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon. 7 La
memoro de piulo estas benata; Sed la nomo de
malpiuloj forputros. 8 Kiu havas saĝan koron, tiu
akceptos moralordonojn; Sed kiu havas malsaĝan
buŝon, tiu renversiĝos. 9 Kiu iras en senkulpeco,
tiu iras sendanĝere; Sed kiu kurbigas siajn vojojn,
tiu estos punita. 10 Kiu grimacas per la okulo, tiu
kaŭzas suferon; Kaj kiu havas malsaĝan buŝon, tiu
renversiĝos. 11 La buŝo de piulo estas fonto de
vivo; Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon. 12
Malamo kaŭzas malpacon; Sed amo kovras ĉiujn
pekojn. 13 Sur la lipoj de prudentulo troviĝas saĝo;
Sed vergo apartenas al la dorso de sensaĝulo.
14 Saĝuloj konservas la scion; Sed la buŝo de
malsaĝulo estas proksima al la pereo. 15 La havo
de riĉulo estas lia fortika urbo; Sed pereo por la
malriĉuloj estas ilia malriĉo. 16 La laborpago de
piulo estas por la vivo; La enspezoj de malpiulo
estas por peko. 17 Kiu konservas la instruon,
tiu iras al vivo; Sed kiu forĵetas atentigon, tiu
restas en eraro. 18 Kiu kaŝas malamon, tiu havas
falseman buŝon; Kaj kiu elirigas kalumnion, tiu
estas malsaĝulo. 19 Ĉe multo da vortoj ne evitebla
estas peko; Sed kiu retenas siajn lipojn, tiu estas
saĝa. 20 La lango de piulo estas plej bonspeca
arĝento; La koro de malpiuloj estas kiel nenio. 21
La lipoj de piulo gvidas multajn; Sed malsaĝuloj
mortas pro manko de saĝo. 22 La beno de la
Eternulo riĉigas, Kaj malĝojon Li ne aldonas al ĝi.
23 Por malsaĝulo estas ĝojo fari malbonon; Kaj
saĝo, por saĝulo. 24 Kio timigas malpiulon, tio
trafos lin; Kaj kion deziras piuloj, tio estos donita
al ili. 25 Kiel pasanta ventego, tiel malpiulo rapide
malaperas; Sed piulo havas eternan fundamenton.
26 Kiel la vinagro por la dentoj kaj la fumo por
la okuloj, Tiel la maldiligentulo estas por tiuj,
kiuj lin sendis. 27 La timo antaŭ la Eternulo
multigas la tagojn; Sed la jaroj de malpiuloj estos
mallongigitaj. 28 La atendo de piuloj fariĝos ĝojo;
Sed la espero de malpiuloj pereos. 29 La vojo de
la Eternulo estas defendo por la senpekulo, Sed
pereo por la malbonfarantoj. 30 Piulo neniam
falpuŝiĝos; Sed la malpiuloj ne restos sur la tero.
31 La buŝo de piulo eligas saĝon; Sed lango falsema
estos ekstermita. 32 La lipoj de piulo anoncas
favoraĵon, Kaj la buŝo de malpiuloj malicaĵon.

11 Malvera pesilo estas abomenaĵo por la
Eternulo; Sed plena pezo plaĉas al Li. 2
Se venis malhumileco, venos ankaŭ honto; Sed
ĉe la humiluloj estas saĝo. 3 La senkulpeco de
la piuloj gvidos ilin; Sed la falsemo pereigos la
maliculojn. 4 Ne helpos riĉo en la tago de kolero;
Sed bonfaremo savas de morto. 5 La justeco de
piulo ebenigas lian vojon; Sed malpiulo falos per
sia malpieco. 6 La justeco de piuloj savos ilin; Sed
la pasio de maliculoj ilin kaptos. 7 Kiam mortas
homo pia, ne pereas lia espero; Sed la atendo de
la pekuloj pereas. 8 Piulo estas savata kontraŭ
mizero, Kaj malpiulo venas sur lian lokon. 9 Per
la buŝo de hipokritulo difektiĝas lia proksimulo;
Sed per kompreno piuloj saviĝas. 10 Kiam al la
piuloj estas bone, la urbo ĝojas; Kaj kiam pereas
malpiuloj, ĝi estas gaja. 11 Per la beno de piuloj
urbo altiĝas; Kaj per la buŝo de malpiuloj ĝi
ruiniĝas. 12 Kiu mokas sian proksimulon, tiu estas
malsaĝulo; Sed homo prudenta silentas. 13 Kiu
iras kun kalumnioj, tiu elperfidas sekreton; Sed
kiu havas fidelan spiriton, tiu konservas aferon.
14 Ĉe manko de prikonsiliĝo popolo pereas; Sed ĉe
multe da konsilantoj estas bonstato. 15 Malbonon
faras al si tiu, kiu garantias por fremdulo; Sed
kiu malamas donadon de mano, tiu estas ekster
danĝero. 16 Aminda virino akiras honoron, Kaj
potenculoj akiras riĉon. 17 Bonkora homo donos
bonon al sia animo, Kaj kruelulo detruas sian
karnon. 18 Malvirtulo akiras profiton malveran,
Kaj la semanto de virto veran rekompencon.
19 Bonfarado kondukas al vivo; Kaj kiu celas
malbonon, tiu iras al sia morto. 20 Abomenaĵo
por la Eternulo estas la malickoruloj; Sed plaĉas
al Li tiuj, kiuj iras vojon pian. 21 Oni povas esti
certa, ke malvirtulo ne restos senpuna; Sed la
idaro de virtuloj estos savita. 22 Kiel ora ringo
sur la nazo de porko, Tiel estas virino bela, sed
malbonkonduta. 23 La deziro de virtuloj estas nur
bono; Sed malvirtuloj povas esperi nur koleron. 24
Unu disdonas, kaj riĉiĝas ĉiam pli; Alia tro avaras,
kaj tamen nur malriĉiĝas. 25 Animo benanta ĝuos
bonstaton; Kaj kiu trinkigas, tiu mem havos sufiĉe
por trinki. 26 Kiu retenas grenon, tiun malbenas
la popolo; Sed beno venas sur la kapon de tiu, kiu
disdonas. 27 Kiu celas bonon, tiu atingos plaĉon;
Sed kiu serĉas malbonon, tiun ĝi trafos. 28 Kiu
fidas sian riĉecon, tiu falos; Sed virtuloj floros
kiel juna folio. 29 Kiu detruas sian domon, tiu
heredos venton; Kaj malsaĝulo estas sklavo de
saĝulo. 30 La frukto de virtulo estas arbo de vivo;
Kaj akiranto de animoj estas saĝulo. 31 Se virtulo
ricevas redonon sur la tero, Tiom pli malvirtulo
kaj pekulo!

12 Kiu amas instruon, tiu amas scion; Sed kiu
malamas atentigon, tiu estas malsaĝulo.
2 Bonulo akiras favoron de la Eternulo; Sed

homo malica estos kondamnita. 3 Ne fortikiĝos
homo per malvirto; Sed la radiko de virtuloj
ne ŝanceliĝos. 4 Brava virino estas krono por
sia edzo; Sed senhonora estas kiel puso en liaj
ostoj. 5 La pensoj de virtuloj estas justeco; La
meditado de malvirtuloj estas malico. 6 La paroloj
de malvirtuloj estas insido pri sango; Sed la buŝo
de virtuloj ilin savas. 7 La malvirtuloj renversiĝos
kaj malaperos; Sed la domo de virtuloj staros
forte. 8 Oni laŭdas homon laŭ lia saĝo; Sed
perversulo estos hontigita. 9 Pli bona estas homo
negrava, sed laboranta por si, Ol homo, kiu serĉas
honoron, sed al kiu mankas pano. 10 Virtulo
kompatas la vivon de sia bruto; Sed la koro de
malvirtuloj estas kruela. 11 Kiu prilaboras sian
teron, tiu havos sate da pano; Sed kiu serĉas
vantaĵojn, tiu estas malsaĝulo. 12 Malvirtulo
serĉas subtenon de malnobluloj; Sed la radiko
de virtuloj donas forton. 13 Per siaj pekaj vortoj
kaptiĝas malbonulo; Sed virtulo eliras el mizero.
14 Per la fruktoj de sia buŝo homo bone satiĝas; Kaj
laŭ la merito de siaj manoj homo ricevas redonon.
15 La vojo de malsaĝulo estas ĝusta en liaj okuloj;
Sed saĝulo aŭskultas konsilon. 16 Malsaĝulo tuj
montras sian koleron; Sed saĝulo ignoras ofendon.
17 Kiu estas verama, tiu eldiras tion, kio estas
ĝusta, Sed falsama atestulo trompon. 18 Ofte
nepripensita parolo vundas kiel glavo; Sed la lango
de saĝuloj sanigas. 19 Parolo vera restas fortike
por ĉiam; Sed parolo malvera nur por momento.
20 Malico estas en la koro de malbonintenculoj;
Sed ĉe la pacigantoj estas ĝojo. 21 Nenio malbona
trafos virtulon; Sed la malvirtuloj havas plene
da malbono. 22 Abomenaĵo por la Eternulo estas
buŝo mensogema; Sed kiuj agas laŭ vero, tiuj
plaĉas al Li. 23 Saĝa homo kaŝas scion; Sed la koro
de malsaĝuloj elkrias malsaĝecon. 24 La mano de
diligentuloj regos; Sed mano maldiligenta pagos
tributon. 25 Zorgo en la koro de homo ĝin premas;
Sed amika vorto ĝin ĝojigas. 26 Al la virtulo estas
pli bone, ol al lia proksimulo; Sed la vojo de
malvirtuloj ilin erarigas. 27 Maldiligenteco ne
pretigos al si manĝon; Sed homo diligenta havas
riĉecon. 28 Sur la vojo de virto estas vivo, Kaj ĝi
estos ebenigita kontraŭ morto.

13 Saĝa filo lernas de la patro; Sed mokanto ne
aŭskultas moralinstruon. 2 La frukto de la
buŝo donas al homo bonan manĝon; Sed la deziro
de krimuloj estas perforto. 3 Kiu gardas sian buŝon,
tiu gardas sian animon; Kiu tro malfermas sian
buŝon, tiu pereas. 4 La animo de maldiligentulo
deziras, kaj ne ricevas; Sed la animo de diligentuloj
satiĝas. 5 Vorton malveran virtulo malamas; Sed
malvirtulo agas abomene kaj venas al honto. 6
La virto gardas tiun, kiu iras ĝustan vojon; Sed
la malvirto pereigas pekulon. 7 Unu ŝajnigas sin
riĉa, havante nenion; Alia ŝajnigas sin malriĉa,
havante grandan riĉecon. 8 Per sia riĉeco homo
savas sian animon; Sed malriĉulo ne aŭskultas
atentigon. 9 La lumo de virtuloj brilegas; Sed
la lumilo de malvirtuloj estingiĝos. 10 Nur de
malhumileco venas malpaco; Sed la akceptantaj
konsilojn havas saĝon. 11 Riĉeco rapide akirita
malgrandiĝas; Sed kion oni kolektas per laboro,
tio multiĝas. 12 Espero prokrastata dolorigas la
koron; Sed plenumita deziro estas arbo de vivo.
13 Kiu malŝatas diron, tiu malutilas al si mem;
Sed respektanta ordonon estos rekompencita.
14 Instruo de saĝulo estas fonto de vivo, Por
evitigi la retojn de la morto. 15 Bona prudento
plaĉigas; Sed la vojo de perfiduloj estas malglata.
16 Ĉiu prudentulo agas konscie; Sed malsaĝulo
elmontras malsaĝecon. 17 Malbona sendito falas
en malfeliĉon; Sed sendito fidela sanigas. 18
Malriĉa kaj hontigata estos tiu, kiu forpuŝas
instruon; Sed kiu observas instruon, tiu estos
estimata. 19 Deziro plenumita estas agrabla por la
animo; Sed malagrable por la malsaĝuloj estas
deturni sin de malbono. 20 Kiu iras kun saĝuloj, tiu
estos saĝa; Sed kamarado de malsaĝuloj suferos
doloron. 21 Pekulojn persekutas malbono; Sed
virtulojn rekompencas bono. 22 Bonulo heredigas
la nepojn; Kaj por virtulo konserviĝas la havo de
pekulo. 23 Multe da manĝaĵo estas sur la kampo
de malriĉuloj; Sed multaj pereas pro manko de
justeco. 24 Kiu ŝparas sian vergon, tiu malamas
sian filon; Sed kiu lin amas, tiu baldaŭ lin punas.
25 Virtulo manĝas, por satigi sian animon; Sed la
ventro de malvirtuloj havas mankon.

14 Saĝa virino konstruas sian domon; Sed
malsaĝa detruas ĝin per siaj manoj. 2 Kiu
iras la ĝustan vojon, tiu timas la Eternulon; Sed
kiu iras vojon malĝustan, tiu Lin malestimas.
3 En la buŝo de malsaĝulo estas vergo por lia
malhumileco; Sed la buŝo de saĝuloj ilin gardas. 4
Se ne ekzistas bovoj, la grenejoj estas malplenaj;
Sed multe da profito estas de la forto de bovoj.
5 Verama atestanto ne mensogas; Sed atestanto
falsama elspiras mensogojn. 6 Mokanto serĉas
saĝecon kaj ĝin ne trovas; Sed por saĝulo la sciado
estas facila. 7 Foriru de homo malsaĝa; Ĉar vi
ne aŭdos parolon de saĝo. 8 La saĝeco de saĝulo
estas komprenado de sia vojo; Kaj la malsaĝeco de
malsaĝuloj estas trompiĝado. 9 Malsaĝuloj ŝercas
pri siaj kulpoj; Sed inter virtuloj ekzistas reciproka

favoro. 10 Koro scias sian propran malĝojon; Kaj
en ĝia ĝojo ne partoprenas fremdulo. 11 Domo
de malvirtuloj estos ekstermita; Sed dometo de
virtuloj floros. 12 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto. 13 Ankaŭ
dum ridado povas dolori la koro; Kaj la fino de
ĝojo estas malĝojo. 14 Laŭ siaj agoj manĝos homo
malbonkora; Kaj homo bona satiĝos per siaj faroj.
15 Naivulo kredas ĉiun vorton; Sed saĝulo estas
atenta pri sia vojo. 16 Saĝulo timas, kaj forkliniĝas
de malbono; Sed malsaĝulo estas incitiĝema kaj
memfidema. 17 Malpacienculo faras malsaĝaĵojn;
Kaj malbonintenculo estas malamata. 18 Naivuloj
akiras malsaĝecon; Sed saĝuloj estas kronataj de
klereco. 19 Malbonuloj humiliĝos antaŭ bonuloj;
Kaj malvirtuloj estos antaŭ la pordego de virtulo.
20 Malriĉulo estas malamata eĉ de sia proksimulo;
Sed riĉulo havas multe da amikoj. 21 Kiu malŝatas
sian proksimulon, tiu estas pekulo; Sed kiu
kompatas malriĉulojn, tiu estas feliĉa. 22 Ĉu ne
eraras malbonintenculoj? Sed favorkoreco kaj
vero estas ĉe tiuj, kiuj havas bonajn intencojn.
23 De ĉiu laboro estos profito; Sed de babilado
venas nur senhaveco. 24 Propra riĉeco estas krono
por la saĝuloj; Sed la malsaĝeco de la malsaĝuloj
restas malsaĝeco. 25 Verparola atestanto savas
animojn; Sed malverparola elspiras trompon. 26
En la timo antaŭ la Eternulo estas forta fortikaĵo;
Kaj Li estos rifuĝejo por Siaj infanoj. 27 La timo
antaŭ la Eternulo estas fonto de vivo, Por evitigi
la retojn de la morto. 28 Grandeco de popolo estas
gloro por reĝo; Kaj manko de popolo pereigas
la reganton. 29 Pacienculo havas multe da saĝo;
Sed malpacienculo elmontras malsaĝecon. 30
Trankvila koro estas vivo por la korpo; Sed
envio estas puso por la ostoj. 31 Kiu premas
malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton; Kaj kiu
Lin honoras, tiu kompatas malriĉulon. 32 Pro sia
malboneco malvirtulo estos forpuŝita; Sed virtulo
eĉ mortante havas esperon. 33 En la koro de
saĝulo ripozas saĝo; Kaj kio estas en malsaĝuloj,
tio elmontriĝas. 34 Virto altigas popolon; Sed
peko pereigas gentojn. 35 Favoron de la reĝo
havas sklavo saĝa; Sed kontraŭ malbonkonduta li
koleras.

15 Milda respondo kvietigas koleron; Sed
malmola vorto ekscitas koleron. 2 La lango
de saĝuloj bonigas la instruon; Sed la buŝo de
malsaĝuloj elparolas sensencaĵon. 3 Sur ĉiu
loko estas la okuloj de la Eternulo; Ili vidas la
malbonulojn kaj bonulojn. 4 Milda lango estas
arbo de vivo; Sed malbonparola rompas la spiriton.
5 Malsaĝulo malŝatas la instruon de sia patro; Sed
kiu plenumas la admonon, tiu estas prudenta. 6
En la domo de virtulo estas multe da trezoroj;
Sed en la profito de malvirtulo estas pereo. 7 La
buŝo de saĝuloj semas instruon; Sed la koro de
malsaĝuloj ne estas tia. 8 Oferdono de malvirtuloj
estas abomenaĵo por la Eternulo; Sed la preĝo de
virtuloj al Li plaĉas. 9 Abomenaĵo por la Eternulo
estas la vojo de malvirtulo; Sed kiu celas virton,
tiun Li amas. 10 Malbona puno atendas tiun, kiu
forlasas la vojon; Kaj la malamanto de admono
mortos. 11 Ŝeol kaj la abismo estas antaŭ la
Eternulo: Tiom pli la koroj de la homidoj. (Sheol
h7585) 12 Mokanto ne amas tiun, kiu lin admonas;
Al saĝuloj li ne iras. 13 Ĝoja koro faras la vizaĝon
ĝoja; Sed ĉe ĉagreno de la koro la spirito estas
malgaja. 14 La koro de saĝulo serĉas instruon; Sed
la buŝo de malsaĝuloj nutras sin per malsaĝeco.
15 Ĉiuj tagoj de malfeliĉulo estas malbonaj; Sed
kontenta koro estas festenado. 16 Pli bona estas
malmulto kun timo antaŭ la Eternulo, Ol granda
trezoro kun maltrankvileco ĉe ĝi. 17 Pli bona estas
manĝo el verdaĵo, sed kun amo, Ol grasa bovo, sed
kun malamo. 18 Kolerema homo kaŭzas malpacon;
Kaj pacienculo kvietigas disputon. 19 La vojo de
maldiligentulo estas kiel dornarbeto; Sed la vojo
de virtuloj estas ebenigita. 20 Saĝa filo ĝojigas
la patron; Sed homo malsaĝa estas malhonoro
por sia patrino. 21 Malsaĝeco estas ĝojo por
malsaĝulo; Sed homo prudenta iras ĝustan vojon.
22 Kie ne estas konsilo, tie la entreprenoj neniiĝas;
Sed ĉe multe da konsilantoj ili restas fortikaj. 23
Plezuro por homo estas en la respondo de lia
buŝo; Kaj kiel bona estas vorto en la ĝusta tempo!
24 La vojo de la vivo por saĝulo iras supren, Por ke
li evitu Ŝeolon malsupre. (Sheol h7585) 25 La domon
de fieruloj la Eternulo ruinigas; Sed Li gardas la
limojn de vidvino. 26 Abomenaĵo por la Eternulo
estas la intencoj de malnoblulo; Sed agrablaj estas
la paroloj de puruloj. 27 Profitemulo malĝojigas
sian domon; Sed kiu malamas donacojn, tiu vivos.
28 La koro de virtulo pripensas respondon; Sed
la buŝo de malvirtuloj elfluigas malbonon. 29 La
Eternulo estas malproksima de la malvirtuloj; Sed
la preĝon de la virtuloj Li aŭskultas. 30 Luma okulo
ĝojigas la koron; Bona sciigo fortikigas la ostojn.
31 Orelo, kiu aŭskultas la instruon de la vivo,
Loĝos inter saĝuloj. 32 Kiu forpuŝas admonon,
tiu malestimas sian animon; Sed kiu aŭskultas
instruon, tiu akiras saĝon. 33 La timo antaŭ la
Eternulo instruas saĝon, Kaj humileco troviĝas
antaŭ honoro.

16 Al la homo apartenas la projektoj de la koro;
Sed de la Eternulo venas la vortoj de la lango.

2 Ĉiuj vojoj de la homo estas puraj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo esploras la spiritojn. 3 Transdonu
al la Eternulo viajn farojn; Tiam viaj entreprenoj
staros forte. 4 Ĉiu faro de la Eternulo havas
sian celon; Eĉ malvirtulo estas farita por tago de
malbono. 5 Ĉiu malhumilulo estas abomenaĵo
por la Eternulo; Kaj li certe ne restos ne punita.
6 Per bono kaj vero pardoniĝas peko; Kaj per
timo antaŭ la Eternulo oni evitas malbonon. 7
Kiam al la Eternulo plaĉas la vojoj de homo, Li eĉ
liajn malamikojn pacigas kun li. 8 Pli bona estas
malmulto, sed kun justeco, Ol granda profito, sed
maljusta. 9 La koro de homo pripensas sian vojon;
Sed la Eternulo direktas lian iradon. 10 Sorĉo estas
sur la lipoj de reĝo; Lia buŝo ne peku ĉe la juĝo.
11 Ĝusta pesilo kaj ĝustaj pesiltasoj estas de la
Eternulo; Ĉiuj pezilŝtonoj en la sako estas Lia faro.
12 Abomenaĵo por reĝoj estas fari maljustaĵon; Ĉar
per justeco staras fortike la trono. 13 Al la reĝoj
plaĉas lipoj veramaj; Kaj ili amas tiun, kiu parolas
la veron. 14 Kolero de reĝo estas kuriero de morto;
Sed homo saĝa igas ĝin pardoni. 15 Luma vizaĝo
de reĝo estas vivo; Kaj lia favoro estas kiel nubo
kun printempa pluvo. 16 Akiro de saĝeco estas
multe pli bona ol oro; Kaj akiro de prudento estas
preferinda ol arĝento. 17 La vojo de virtuloj evitas
malbonon; Kiu gardas sian vojon, tiu konservas
sian animon. 18 Antaŭ la pereo iras fiereco; Kaj
antaŭ la falo iras malhumileco. 19 Pli bone estas
esti humila kun malriĉuloj, Ol dividi akiron kun
fieruloj. 20 Kiu prudente kondukas aferon, tiu
trovos bonon; Kaj kiu fidas la Eternulon, tiu estas
feliĉa. 21 Kiu havas prudentan koron, tiu estas
nomata saĝulo; Kaj agrablaj paroloj plivalorigas
la instruon. 22 Saĝo estas fonto de vivo por sia
posedanto; Sed la instruo de malsaĝuloj estas
malsaĝeco. 23 La koro de saĝulo prudentigas lian
buŝon, Kaj en lia buŝo plivaloriĝas la instruo. 24
Agrabla parolo estas freŝa mielo, Dolĉa por la
animo kaj saniga por la ostoj. 25 Iufoje vojo ŝajnas
ĝusta al homo, Kaj tamen ĝia fino kondukas al
la morto. 26 Kiu laboras, tiu laboras por si mem;
Ĉar lin devigas lia buŝo. 27 Malbona homo kaŭzas
malbonon; Kaj sur liaj lipoj estas kvazaŭ brulanta
fajro. 28 Malica homo disvastigas malpacon;
Kaj kalumnianto disigas amikojn. 29 Rabemulo
forlogas sian proksimulon Kaj kondukas lin sur
vojo malbona. 30 Kiu faras signojn per la okuloj,
tiu intencas malicon; Kiu faras signojn per la
lipoj, tiu plenumas malbonon. 31 Krono de gloro
estas la grizeco; Sur la vojo de justeco ĝi estas
trovata. 32 Pacienculo estas pli bona ol fortulo;
Kaj kiu regas sian spiriton, tiu estas pli bona ol
militakiranto de urbo. 33 Sur la baskon oni ĵetas
loton; Sed ĝia tuta decido estas de la Eternulo.

17 Pli bona estas seka peco da pano, sed kun
trankvileco, Ol domo plena de viando, kun
malpaco. 2 Saĝa sklavo regos super filo hontinda,
Kaj dividos heredon kune kun fratoj. 3 Fandujo
estas por arĝento, kaj forno por oro; Sed la korojn
esploras la Eternulo. 4 Malbonfaranto obeas
malbonajn buŝojn; Malveremulo atentas malpian
langon. 5 Kiu mokas malriĉulon, tiu ofendas lian
Kreinton; Kiu ĝojas pri ies malfeliĉo, tiu ne restos
sen puno. 6 Nepoj estas krono por maljunuloj;
Kaj gloro por infanoj estas iliaj gepatroj. 7 Al
malsaĝulo ne konvenas alta parolado, Kaj ankoraŭ
malpli al nobelo mensogado. 8 Donaco estas
juvelo en la okuloj de sia mastro; Kien ajn li
sin turnos, li sukcesos. 9 Kiu kovras kulpon, tiu
serĉas amikecon; Sed kiu reparolas pri la afero,
tiu disigas amikojn. 10 Pli efikas riproĉo ĉe saĝulo,
Ol cent batoj ĉe malsaĝulo. 11 Malbonulo serĉas
nur ribelon; Sed terura sendato estos sendita
kontraŭ lin. 12 Pli bone estas renkonti ursinon,
al kiu estas rabitaj ĝiaj infanoj, Ol malsaĝulon
kun lia malsaĝeco. 13 Kiu redonas malbonon por
bono, El ties domo ne malaperos malbono. 14 La
komenco de malpaco estas kiel liberigo de akvo;
Antaŭ ol ĝi tro vastiĝis, forlasu la malpacon. 15
Kiu pravigas malvirtulon, kaj kiu malpravigas
virtulon, Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
16 Por kio servas mono en la mano de malsaĝulo?
Ĉu por aĉeti saĝon, kiam li prudenton ne havas?
17 En ĉiu tempo amiko amas, Kaj li fariĝas frato
en mizero. 18 Homo malsaĝa donas manon en
manon, Kaj garantias por sia proksimulo. 19 Kiu
amas malpacon, tiu amas pekon; Kiu tro alte levas
sian pordon, tiu serĉas pereon. 20 Malica koro ne
trovos bonon; Kaj kiu havas neĝustan langon, tiu
enfalos en malfeliĉon. 21 Kiu naskas malsaĝulon,
tiu havas ĉagrenon; Kaj patro de malprudentulo
ne havos ĝojon. 22 Ĝoja koro estas saniga; Kaj
malĝoja spirito sekigas la ostojn. 23 Kaŝitajn
donacojn akceptas malvirtulo, Por deklini la vojon
de la justeco. 24 Antaŭ la vizaĝo de prudentulo
estas saĝo; Sed la okuloj de malsaĝulo estas en la
fino de la tero. 25 Filo malsaĝa estas ĉagreno por
sia patro, Kaj malĝojo por sia patrino. 26 Ne estas
bone suferigi virtulon, Nek bati noblulon, kiu
agas juste. 27 Kiu ŝparas siajn vortojn, tiu estas
prudenta; Kaj trankvilanimulo estas homo saĝa.
28 Eĉ malsaĝulo, se li silentas, estas rigardata kiel
saĝulo; Kaj kiel prudentulo, se li tenas fermita
sian buŝon.

18 Kiu apartiĝas, tiu serĉas sian volupton Kaj
iras kontraŭ ĉiu saĝa konsilo. **2** Malsaĝulo ne
deziras prudenton, Sed nur malkovri sian koron.
3 Kiam venas malvirtulo, Venas ankaŭ malestimo
kun honto kaj moko. **4** La vortoj de homa buŝo
estas profunda akvo; La fonto de saĝo estas fluanta
rivero. **5** Ne estas bone favori malvirtulon, Por
faligi virtulon ĉe la juĝo. **6** La lipoj de malsaĝulo
kondukas al malpaco, Kaj lia buŝo venigas batojn.
7 La buŝo de malsaĝulo estas pereo por li, Kaj
liaj lipoj enretigas lian animon. **8** La vortoj de
kalumnianto estas kiel frandaĵoj, Kaj ili penetras
en la profundon de la ventro. **9** Kiu estas senzorga
en sia laborado, Tiu estas frato de pereiganto. **10**
La nomo de la Eternulo estas fortika turo: Tien
kuras virtulo, kaj estas ŝirmata. **11** La havo de
riĉulo estas lia fortika urbo, Kaj kiel alta muro
en lia imago. **12** Antaŭ la pereo la koro de homo
fieriĝas, Kaj antaŭ honoro estas humileco. **13** Kiu
respondas, antaŭ ol li aŭdis, Tiu havas malsaĝon
kaj honton. **14** La spirito de homo nutras lin
en lia malsano; Sed spiriton premitan kiu povas
elporti? **15** La koro de saĝulo akiras prudenton,
Kaj la orelo de saĝuloj serĉas scion. **16** Donaco
de homo donas al li vastecon Kaj kondukas lin
al la grandsinjoroj. **17** La unua estas prava en
sia proceso; Sed venas lia proksimulo kaj ĝin
klarigas. **18** La loto ĉesigas disputojn Kaj decidas
inter potenculoj. **19** Malpaciĝinta frato estas pli
obstina, ol fortikigita urbo; Kaj disputoj estas kiel
rigliloj de turo. **20** De la fruktoj de la buŝo de
homo satiĝas lia ventro; Li manĝas la produktojn
de siaj lipoj. **21** Morto kaj vivo dependas de la
lango; Kaj kiu ĝin amas, tiu manĝos ĝiajn fruktojn.
22 Kiu trovis edzinon, tiu trovis bonon Kaj ricevis
favoron de la Eternulo. **23** Per petegado parolas
malriĉulo; Kaj riĉulo respondas arogante. **24** Havi
multajn amikojn estas embarase; Sed ofte amiko
estas pli sindona ol frato.

19 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras en sia
senkulpeco, Ol homo, kiu estas malicbuŝulo
kaj malsaĝulo. **2** Vivo sen prudento ne estas
bona; Kaj kiu tro rapidas, tiu maltrafas la vojon. **3**
Malsaĝeco de homo erarigas lian vojon, Kaj lia
koro koleras la Eternulon. **4** Riĉeco donas multon
da amikoj; Sed malriĉulo estas forlasata de sia
amiko. **5** Falsa atestanto ne restos sen puno; Kaj
kiu elspiras mensogojn, tiu ne saviĝos. **6** Multaj
serĉas favoron de malavarulo; Kaj ĉiu estas amiko
de homo, kiu donas donacojn. **7** Ĉiuj fratoj de
malriĉulo lin malamas; Tiom pli malproksimiĝas
de li liaj amikoj! Li havas esperon pri vortoj, kiuj
ne estos plenumitaj. **8** Kiu akiras prudenton, tiu
amas sian animon; Kiu gardas saĝon, tiu trovas
bonon. **9** Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu pereos. **10** Al
malsaĝulo ne konvenas agrablaĵo; Ankoraŭ malpli
konvenas al sklavo regi super princoj. **11** Saĝo de
homo faras lin pacienca; Kaj gloro por li estas
pardoni pekon. **12** Kiel kriego de leono estas
la kolero de reĝo; Kaj lia favoro estas kiel roso
sur herbo. **13** Pereo por sia patro estas malsaĝa
filo; Kaj malpacema edzino estas kiel konstanta
gutado. **14** Domo kaj havo estas heredataj post
gepatroj; Sed saĝa edzino estas de la Eternulo.
15 Mallaboremeco enigas en profundan dormon,
Kaj animo maldiligenta suferos malsaton. **16**
Kiu konservas moralordonon, tiu konservas sian
animon; Sed kiu ne atentas Lian vojon, tiu mortos.
17 Kiu kompatas malriĉulon, tiu pruntedonas al la
Eternulo, Kaj Tiu redonos al li por lia bonfaro. **18**
Punu vian filon, dum ekzistas espero, Sed via koro
ne deziru lian pereon. **19** Koleranto devas esti
punata; Ĉar se vi lin indulgos, li fariĝos ankoraŭ
pli kolerema. **20** Aŭskultu konsilon kaj akceptu
admonon, Por ke vi poste estu saĝa. **21** Multaj
estas la intencoj en la koro de homo, Sed la
decido de la Eternulo restas fortike. **22** Ornamo
estas por la homo lia bonfaro; Kaj pli bona estas
malriĉulo, ol homo mensogema. **23** Timo antaŭ
la Eternulo kondukas al vivo, Al sateco, kaj al
evito de malbono. **24** Mallaboremulo metas sian
manon en la poton, Kaj eĉ al sia buŝo li ĝin ne
relevas. **25** Se vi batos blasfemanton, sensciulo
fariĝos atenta; Se oni punas saĝulon, li komprenas
la instruon. **26** Kiu ruinigas patron kaj forpelas
patrinon, Tiu estas filo hontinda kaj malbeninda.
27 Ĉesu, mia filo, aŭskulti admonon Kaj tamen
dekliniĝi de la vortoj de la instruo. **28** Fripona
atestanto mokas juĝon; Kaj la buŝo de malvirtuloj
englutas maljustaĵon. **29** La blasfemantojn atendas
punoj, Kaj batoj la dorson de malsaĝuloj.

20 La vino estas blasfemanto, ebriiga trinkaĵo
estas sovaĝa; Kaj kiu delogiĝas per ili, tiu ne
estas prudenta. **2** Minaco de reĝo estas kiel kriego
de leono; Kiu lin kolerigas, tiu pekas kontraŭ sia
animo. **3** Estas honoro por homo ĉesigi malpacon;
Sed ĉiu malsaĝulo estas malpacema. **4** En la
malvarma tempo mallaborulo ne plugas; Li petos
en aŭtuno, kaj li nenion ricevos. **5** Intenco en la
koro de homo estas profunda akvo; Sed homo saĝa
ĝin elĉerpos. **6** Multaj homoj proklamas pri sia
boneco; Sed kiu trovos homon fidelan? **7** Virtulo
iras en sia senpekeco; Feliĉaj estas liaj infanoj post
li. **8** Reĝo, kiu sidas sur trono de juĝo, Disventumas
per siaj okuloj ĉion malbonan. **9** Kiu povas diri: Mi

purigis mian koron, Mi estas libera de mia peko?
10 Neegalaj peziloj, neegalaj mezuroj, Ambaŭ estas
abomenaĵo por la Eternulo. 11 Eĉ knabon oni povas
ekkoni laŭ liaj faroj, Ĉu estas pura kaj justa lia
konduto. 12 Orelon aŭdantan kaj okulon vidantan:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo. 13 Ne amu dormon,
por ke vi ne malriĉiĝu; Malfermu viajn okulojn,
kaj vi satiĝos de pano. 14 Malbona, malbona, diras
la aĉetanto; Sed kiam li foriris, tiam li fanfaronas.
15 Oni povas havi oron kaj multe da perloj; Sed
buŝo prudenta estas multevalora ilo. 16 Prenu la
veston de tiu, kiu garantiis por aliulo; Kaj pro la
fremduloj prenu de li garantiaĵon. 17 Malhonesta
pano estas bongusta por homo; Sed lia buŝo poste
estos plena de ŝtonetoj. 18 Intencoj fortikiĝas per
konsilo; Kaj militon oni faru prudente. 19 Kiu
malkaŝas sekreton, tiu estas kiel kalumnianto; Ne
komunikiĝu kun tiu, kiu havas larĝan buŝon. 20
Kiu malbenas sian patron kaj sian patrinon, Ties
lumilo estingiĝos meze de profunda mallumo.
21 Heredo, al kiu oni komence tro rapidas, Ne
estas benata en sia fino. 22 Ne diru: Mi repagos
malbonon; Fidu la Eternulon, kaj Li vin helpos. 23
Neegalaj peziloj estas abomenaĵo por la Eternulo,
Kaj malvera pesilo estas ne bona. 24 La irado
de homo dependas de la Eternulo; Kiel homo
povus kompreni sian vojon? 25 Ĝi estas reto
por homo, se li rapidas nomi ion sankta Kaj
esploras nur post faro de promeso. 26 Saĝa reĝo
dispelas malvirtulojn, Kaj venigas radon sur ilin.
27 La animo de homo estas lumilo de la Eternulo;
Ĝi esploras ĉiujn internaĵojn de la korpo. 28
Favorkoreco kaj veremeco hardas reĝon; Kaj per
favorkoreco li subtenas sian tronon. 29 Gloro por
junuloj estas ilia forto, Kaj ornamo por maljunuloj
estas grizeco. 30 Vundoj de batoj devas penetri en
malbonulon, Kaj frapoj devas iri profunde en lian
korpon.

21 Kiel akvaj torentoj estas la koro de reĝo en
la mano de la Eternulo: Kien Li volas, Li
ĝin direktas. 2 Ĉiuj vojoj de homo estas ĝustaj
en liaj okuloj; Sed la Eternulo pesas la korojn. 3
Plenumado de vero kaj justeco Estas al la Eternulo
pli agrabla ol oferado. 4 Fieraj okuloj kaj aroganta
koro, Kulturaĵo de malvirtuloj, estas peko. 5 La
entreprenoj de diligentulo donas nur profiton; Sed
ĉiu trorapidado kondukas nur al manko. 6 Akirado
de trezoroj per lango mensogema Estas vanta
bloveto, retoj de morto. 7 La rabo de malvirtuloj
atakos ilin mem; Ĉar ili ne volis fari justaĵon. 8
Malrekta estas la vojo de homo kulpa; Sed la agado
de purulo estas ĝusta. 9 Pli bone estas loĝi sur
angulo de tegmento, Ol kun malpacema edzino en
komuna domo. 10 La animo de malvirtulo deziras
malbonon; Lia proksimulo ne estas favorata de li.
11 Kiam blasfemanto estas punata, senspertulo
fariĝas pli saĝa; Kaj kiam oni instruas saĝulon,
li akiras prudenton. 12 La Justulo rigardas la
domon de malvirtulo, Kaj Li faligas malvirtulojn
en malbonon. 13 Se iu ŝtopas sian orelon kontraŭ
kriado de malriĉulo, Li ankaŭ vokos kaj ne estos
aŭskultata. 14 Sekreta donaco kvietigas koleron,
Kaj donaco en la sinon, fortan furiozon. 15 Farado
de justaĵo estas ĝojo por la virtulo Kaj teruro
por la malbonaguloj. 16 Homo, kiu erarforiĝis
de la vojo de prudento, Ekloĝos en komunumo
de mortintoj. 17 Kiu amas gajecon, tiu havos
mankon; Kiu amas vinon kaj oleon, tiu ne estos
riĉa. 18 La malvirtulo estos liberiga anstataŭo por
la virtulo, Kaj malpiulo por piuloj. 19 Pli bone
estas loĝi en lando dezerta, Ol kun malpacema kaj
kolerema edzino. 20 Ĉarma trezoro kaj oleo estas
en la domo de saĝulo; Sed homo malsaĝa ĉion
englutas. 21 Kiu celas justecon kaj bonecon, Tiu
trovos vivon, justecon, kaj honoron. 22 Kontraŭ
urbon de fortuloj eliras saĝulo, Kaj li faligas ĝian
fortan fortikaĵon. 23 Kiu gardas sian buŝon kaj
sian langon, Tiu gardas sian animon kontraŭ
malfeliĉoj. 24 Fiera malbonulo, kiun oni nomas
blasfemulo, Agas kun kolero kaj malboneco. 25
La deziro de mallaborulo lin mortigas, Ĉar liaj
manoj ne volas labori. 26 Tuttage li forte deziras;
Sed virtulo donas kaj ne rifuzas. 27 Oferdono de
malvirtuloj estas abomenaĵo; Kiom pli, kiam li ĝin
alportas kiel pekoferon! 28 Mensoga atestanto
pereos; Sed homo, kiu mem aŭdis, parolos por
ĉiam. 29 Malvirtulo tenas sian vizaĝon arogante;
Sed virtulo zorgas pri sia vojo. 30 Ne ekzistas saĝo,
ne ekzistas prudento, Ne ekzistas konsilo kontraŭ
la Eternulo. 31 Ĉevalo estas preparata por la tago
de milito; Sed la helpo venas de la Eternulo.

22 Nomo bona estas pli preferinda, ol granda
riĉeco; Kaj bona estimo, ol arĝento kaj
oro. 2 Riĉulo kaj malriĉulo renkontiĝas: Ilin
ambaŭ kreis la Eternulo. 3 Prudentulo antaŭvidas
malbonon, kaj kaŝiĝas; Sed naivuloj antaŭenpaŝas,
kaj difektiĝas. 4 Por humileco kaj timo antaŭ la
Eternulo Oni ricevas riĉecon kaj honoron kaj vivon.
5 Dornoj kaj retoj estas sur la vojo de malbonagulo;
Kiu gardas sian animon, tiu malproksimiĝas de
ili. 6 Instruu knabon konforme al lia vojo, Kaj
eĉ maljuniĝinte li ne dekliniĝos de ĝi. 7 Riĉulo
regas super malriĉuloj, Kaj kiu prunteprenas, tiu
estas sklavo de la pruntedoninto. 8 Kiu semas
maljustaĵon, tiu rikoltos suferon, Kaj la kano
de lia krueleco rompiĝos. 9 Bonokululo estos

benata; Ĉar li donas el sia pano al malriĉulo. 10
Forpelu blasfemulon, kaj foriros malpaco, Kaj
ĉesiĝos malkonsento kaj ofendo. 11 Kiu amas
purecon de koro kaj agrable parolas, Al tiu la
reĝo estas amiko. 12 La okuloj de la Eternulo
gardas la prudenton; Sed la vortojn de maliculo
Li renversas. 13 Mallaborulo diras: Leono estas
ekstere, Mi povus esti mortigita meze de la strato.
14 La buŝo de malĉastulino estas profunda foso;
Kiun la Eternulo koleras, tiu tien enfalas. 15
Malsaĝeco forte sidas en la koro de knabo; Sed
vergo punanta ĝin elpelas el ĝi. 16 Kiu premas
malriĉulon, por pligrandigi sian riĉecon, Tiu
donas al riĉulo, por ke li malriĉiĝu. 17 Klinu vian
orelon kaj aŭskultu vortojn de saĝuloj, Kaj direktu
vian koron al mia instruo; 18 Ĉar ili estos agrablaj,
se vi gardos ilin en via interno; Ili estos ĉiuj pretaj
sur viaj lipoj. 19 Ke al la Eternulo estu via fido,
Tion mi instruis al vi hodiaŭ. 20 Ĉu mi ne skribis
al vi tion trifoje Kun konsiloj kaj scio, 21 Por
sciigi al vi la ĝustecon de la paroloj de vero, Por
ke vi transdonu la parolojn de vero al tiuj, kiuj
vin sendis? 22 Ne prirabu malriĉulon, pro tio,
ke li estas malriĉa; Kaj ne premu senhavulon
ĉe la pordego; 23 Ĉar la Eternulo defendos ilian
aferon Kaj dispremos iliajn premantojn. 24 Ne
amikiĝu kun homo kolerema, Kaj ne komunikiĝu
kun homo flamiĝema; 25 Ke vi ne lernu lian vojon
Kaj ne ricevu reton por via animo. 26 Ne estu
inter tiuj, kiuj firmigas per mano, Kiuj garantias
por ŝuldoj. 27 Se vi ne havos per kio pagi, Oni ja
prenos vian litaĵon de sub vi. 28 Ne forŝovu la
antikvajn limojn, Kiujn faris viaj patroj. 29 Se vi
vidas homon lertan en sia profesio, li staros antaŭ
reĝoj; Li ne staros antaŭ maleminentuloj.

23 Kiam vi sidiĝos, por manĝi kun reganto,
Rigardu bone, kio estas antaŭ vi; 2 Kaj vi
metu tranĉilon al via gorĝo, Se vi estas avidulo.
3 Ne deziru liajn bongustajn manĝojn; Ĉar ĝi
estas trompa pano. 4 Ne penu riĉiĝi; Forlasu
vian pripensadon. 5 Ĉu vi direktos viajn okulojn
al ĝi? ĝi jam ne ekzistos; Ĉar riĉeco faras al si
flugilojn kiel aglo, kaj forflugas al la ĉielo. 6 Ne
manĝu panon de malbondeziranto, Kaj ne deziru
liajn bongustajn manĝojn. 7 Ĉar kiaj estas la
pensoj en lia animo, tia li ankaŭ estas: Manĝu kaj
trinku, li diros al vi, Sed lia koro ne estas kun
vi. 8 La pecon, kiun vi manĝis, vi elvomos; Kaj
vane vi perdis viajn agrablajn vortojn. 9 En la
orelojn de malsaĝulo ne parolu; Ĉar li malŝatos la
saĝecon de viaj vortoj. 10 Ne forŝovu la antikvajn
limojn, Kaj sur la kampon de orfoj ne iru. 11
Ĉar ilia Liberiganto estas forta; Li defendos ilian
aferon kontraŭ vi. 12 Elmetu vian koron al instruo
Kaj viajn orelojn al paroloj de prudento. 13 Ne
malvolu puni knabon: Se vi batos lin per kano,
li ne mortos. 14 Vi batos lin per kano, Kaj lian
animon vi savos de Ŝeol. (Sheol h7585) 15 Mia filo, se
via koro estos saĝa, Tiam ĝojos ankaŭ mia koro.
16 Kaj mia internaĵo ĝojos, Kiam viaj lipoj parolos
ĝustaĵon. 17 Via koro sin tiru ne al pekuloj, Sed al
timo antaŭ la Eternulo ĉiutage. 18 Ĉar ekzistas
estonteco, Kaj via espero ne perdiĝos. 19 Aŭskultu
vi, mia filo, kaj estu saĝa, Kaj direktu vian koron
al la ĝusta vojo. 20 Ne estu inter la drinkantoj de
vino, Inter tiuj, kiuj manĝas tro da viando; 21
Ĉar drinkemulo kaj manĝegemulo malriĉiĝos, Kaj
dormemulo havos sur si ĉifonaĵojn. 22 Aŭskultu
vian patron, kiu vin naskigis, Kaj ne malŝatu vian
patrinon, kiam ŝi maljuniĝos. 23 Veron aĉetu,
kaj ne vendu saĝon Kaj instruon kaj prudenton.
24 Grandan ĝojon havas patro de virtulo, Kaj
naskinto de saĝulo ĝojos pro li. 25 Via patro kaj
via patrino ĝojos, Kaj via naskintino triumfos.
26 Donu, mia filo, vian koron al mi, Kaj al viaj
okuloj plaĉu miaj vojoj. 27 Ĉar malĉastulino estas
profunda foso, Kaj fremda edzino estas malvasta
puto. 28 Ŝi embuskas kiel rabisto, Kaj kolektas
ĉirkaŭ si perfidulojn. 29 Ĉe kiu estas ploro? ĉe
kiu estas ĝemoj? ĉe kiu estas malpaco? Ĉe kiu
estas plendoj? ĉe kiu estas senkaŭzaj batoj? Ĉe
kiu estas malklaraj okuloj? 30 Ĉe tiuj, kiuj sidas
malfrue ĉe vino, Ĉe tiuj, kiuj venas, por gustumi
aroman trinkaĵon. 31 Ne rigardu la vinon, kiel
ruĝa ĝi estas, Kiel ĝi brilas en la pokalo, kiel glate
ĝi eniras: 32 En la fino ĝi mordas kiel serpento Kaj
pikas kiel vipuro. 33 Viaj okuloj vidos fremdaĵojn,
Kaj via koro parolos malĝustaĵojn. 34 Kaj vi estos
kiel dormanto meze de la maro, Kaj kiel dormanto
sur la supro de masto. 35 Ili batis min, sed ĝi min
ne doloris; Ili frapis min, sed mi ne sentis; Kiam
mi vekiĝos, mi denove tion serĉos.

24 Ne sekvu malbonajn homojn, Kaj ne deziru
esti kun ili; 2 Ĉar ilia koro pensas pri
perfortaĵo, Kaj ilia buŝo parolas malbonaĵon. 3
Per saĝo konstruiĝas domo, Kaj per prudento ĝi
fortikiĝas; 4 Kaj per sciado la ĉambroj pleniĝas
Per ĉia havo grandvalora kaj agrabla. 5 Homo saĝa
havas forton, Kaj homo prudenta estas potenca. 6
Kun pripenso faru militon; Kaj venko venas per
multe da konsilantoj. 7 Tro alta estas la saĝo por
malsaĝulo; Ĉe la pordego li ne malfermos sian
buŝon. 8 Kiu intencas fari malbonon, Tiun oni
nomas maliculo. 9 Malico de malsaĝulo estas
peko; Kaj blasfemanto estas abomenaĵo por homo.
10 Se vi montriĝis malforta en tago de mizero,

Via forto estas ja malgranda. 11 Savu tiujn, kiujn
oni prenis por mortigi, Kaj ne fortiriĝu de tiuj,
kiuj estas kondamnitaj al morto. 12 Se vi diras: Ni
tion ne sciis, La esploranto de koroj ja komprenas,
Kaj la gardanto de via animo ja scias, Kaj Li
redonas al homo laŭ liaj faroj. 13 Manĝu, mia
filo, mielon, ĉar ĝi estas bona; Kaj la mieltavolo
estas dolĉa por via gorĝo; 14 Tia estas por via
animo la sciado de saĝo, se vi ĝin trovis, Kaj
ekzistas estonteco, kaj via espero ne pereos. 15
Ne insidu, ho malvirtulo, kontraŭ la domo de
virtulo; Ne ataku lian ripozejon; 16 Ĉar sep fojojn
virtulo falos, kaj tamen leviĝos; Sed malvirtuloj
implikiĝas en la malfeliĉo. 17 Kiam falas via
malamiko, ne ĝoju, Kaj ĉe lia malfeliĉo via koro
ne plezuriĝu; 18 Ĉar eble la Eternulo vidos, kaj
tio ne plaĉos al Li, Kaj Li returnos de li Sian
koleron. 19 Ne koleru kontraŭ malbonfarantoj,
Kaj ne enviu la malvirtulojn; 20 Ĉar la malbonulo
ne havos estontecon; La lumilo de malvirtuloj
estingiĝos. 21 Timu, mia filo, la Eternulon kaj
la reĝon; Kun ribeluloj ne komunikiĝu. 22 Ĉar
subite venos ilia pereo; Kaj kiu scias, kiam venos
la puno de ambaŭ? 23 Ankaŭ ĉi tio estas vortoj de
saĝuloj: Konsideri personojn ĉe juĝado estas ne
bone. 24 Kiu diras al malvirtulo: Vi estas virtulo,
Tiun malbenos popoloj, tiun malamos gentoj.
25 Sed kiuj faras riproĉojn, tiuj plaĉas, Kaj sur
ilin venos bona beno. 26 Kiu respondas ĝustajn
vortojn, Tiu kisas per la lipoj. 27 Plenumu vian
laboron ekstere, Pretigu ĉion sur via kampo; Kaj
poste aranĝu vian domon. 28 Ne atestu sen kaŭzo
kontraŭ via proksimulo; Ĉu vi trompus per via
buŝo? 29 Ne diru: Kiel li agis kontraŭ mi, tiel mi
agos kontraŭ li; Mi redonos al la homo laŭ lia
faro. 30 Mi pasis tra kampo de homo maldiligenta
Kaj tra vinberĝardeno de sensaĝulo; 31 Kaj jen ĉie
elkreskis urtiko, Ĉio estas kovrita de dornoj, Kaj la
ŝtona muro estas detruita. 32 Kaj kiam mi vidis, mi
prenis ĝin en mian koron, Mi rigardis, kaj ricevis
instruon: 33 Iom da dormo, iom da dormeto, Iom
da kunmeto de la manoj por kuŝado; 34 Kaj venos
via malriĉeco kiel rabisto, Kaj via senhaveco kiel
viro armita.

25 Ankaŭ ĉi tio estas sentencoj de Salomono,
kiujn kolektis la viroj de Ĥizkija, reĝo de
Judujo. 2 Honoro de Dio estas kaŝi aferon; Sed
honoro de reĝoj estas esplori aferon. 3 La ĉielo
estas alta, la tero estas profunda, Kaj la koro de
reĝoj estas neesplorebla. 4 Forigu de arĝento
la almiksaĵon, Kaj la puriganto ricevos vazon.
5 Forigu malvirtulon de la reĝo, Kaj lia trono
fortikiĝos en justeco. 6 Ne montru vin granda
antaŭ la reĝo, Kaj sur la loko de eminentuloj
ne stariĝu; 7 Ĉar pli bone estas, se oni diros
al vi: Leviĝu ĉi tien, Ol se oni malaltigos vin
antaŭ eminentulo, Kiun vidis viaj okuloj. 8 Ne
komencu tuj disputi; Ĉar kion vi faros poste, kiam
via proksimulo vin hontigos? 9 Faru disputon
kun via proksimulo mem, Sed sekreton de aliulo
ne malkaŝu; 10 Ĉar alie aŭdanto vin riproĉos,
Kaj vian babilon vi jam ne povos repreni. 11
Vorto dirita en ĝusta tempo Estas kiel oraj pomoj
sur retaĵo arĝenta. 12 Kiel ora orelringo kaj
multekosta kolringo, Tiel estas saĝa admonanto
por aŭskultanta orelo. 13 Kiel malvarmo de neĝo
en la tempo de rikolto, Tiel estas fidela sendito
por siaj sendintoj: Li revigligas la animon de sia
sinjoro. 14 Kiel nuboj kaj vento sen pluvo, Tiel
estas homo, kiu fanfaronas per dono, kiun li ne
faras. 15 Per pacienco oni altiras al si potenculon,
Kaj mola parolo rompas oston. 16 Kiam vi trovis
mielon, manĝu, kiom vi bezonas, Por ke vi ne
fariĝu tro sata kaj ne elvomu ĝin. 17 Detenu vian
piedon de la domo de via proksimulo; Ĉar alie vi
tedus lin kaj li vin malamus. 18 Kiel martelo kaj
glavo kaj akra sago Estas tiu homo, kiu parolas pri
sia proksimulo malveran ateston. 19 Kiel putra
dento kaj malforta piedo Estas nefidinda espero
en tago de mizero. 20 Kiel demeto de vesto en
tempo de malvarmo, kiel vinagro sur natro, Tiel
estas kantado de kantoj al koro suferanta. 21
Se via malamanto estas malsata, manĝigu al li
panon; Kaj se li estas soifa, trinkigu al li akvon; 22
Ĉar fajrajn karbojn vi kolektos sur lia kapo, Kaj la
Eternulo vin rekompencos. 23 Norda vento kaŭzas
pluvon, Kaj ĉagrenita vizaĝo kaŝatan parolon. 24
Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento, Ol
kun malpacema edzino en komuna domo. 25 Kiel
malvarma akvo por suferanto de soifo, Tiel estas
bona sciigo el lando malproksima. 26 Virtulo,
kiu falas antaŭ malvirtulo, Estas malklara fonto
kaj malbonigita puto. 27 Ne bone estas manĝi
tro multe da mielo; Kaj ne glore estas serĉi sian
gloron. 28 Homo, kiu ne povas regi sian spiriton,
Estas urbo detruita, kiu ne havas muron.

26 Kiel neĝo en somero, kaj kiel pluvo en tempo
de rikolto, Tiel ne konvenas honoro por
malsaĝulo. 2 Kiel birdo forleviĝas, kiel hirundo
forflugas, Tiel senkaŭza malbeno ne efektiviĝas.
3 Vipo estas por ĉevalo, brido por azeno, Kaj
bastono por la dorso de malsaĝuloj. 4 Ne respondu
al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco, Por ke vi mem
ne fariĝu egala al li. 5 Respondu al malsaĝulo
laŭ lia malsaĝeco, Por ke li ne estu saĝulo en siaj

propraj okuloj. 6 Kiu komisias aferon al malsaĝulo,
Tiu tranĉas al si la piedojn kaj sin suferigas. 7
Kiel la kruroj de lamulo pendas peze, Tiel estas
sentenco en la buŝo de malsaĝuloj. 8 Kiel iu, kiu
alligas ŝtonon al ĵetilo, Tiel estas tiu, kiu faras
honoron al malsaĝulo. 9 Kiel dorna kano en la
mano de ebriulo, Tiel estas sentenco en la buŝo de
malsaĝuloj. 10 Kompetentulo ĉion bone faras; Sed
kiu dungas pasantojn, tiu dungas malsaĝulojn. 11
Kiel hundo revenas al sia vomitaĵo, Tiel malsaĝulo
ripetas sian malsaĝaĵon. 12 Ĉu vi vidas homon,
kiu estas saĝa en siaj okuloj? Estas pli da espero
por malsaĝulo ol por li. 13 Maldiligentulo diras:
Leono estas sur la vojo, Leono estas sur la stratoj.
14 Pordo turniĝas sur sia hoko, Kaj maldiligentulo
sur sia lito. 15 Maldiligentulo ŝovas sian manon
en la poton, Kaj ne volas venigi ĝin al sia buŝo.
16 Maldiligentulo estas en siaj okuloj pli saĝa, Ol
sep veraj saĝuloj. 17 Pasanto, kiu sin miksas en
malpropran disputon, Estas kiel iu, kiu kaptas
hundon je la oreloj. 18 Kiel frenezulo, kiu ĵetas
fajron, Sagojn, kaj morton, 19 Tiel estas homo,
kiu trompas sian proksimulon, Kaj diras: Mi ja
ŝercas. 20 Kie ne estas ligno, estingiĝas la fajro;
Kaj se ne estas kalumnianto, ĉesiĝas malpaco.
21 Karbo servas por ardaĵo, ligno por fajro, Kaj
homo malpacema por provoki malpacon. 22 La
vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj, Kaj
ili penetras en la profundon de la ventro. 23
Varmegaj lipoj kun malica koro Estas nepurigita
arĝento, kiu kovras argilaĵon. 24 Malamanto havas
maskitajn parolojn, Kaj en sia koro li preparas
malicon. 25 Kiam li ĉarmigas sian voĉon, ne kredu
al li; Ĉar sep abomenaĵoj estas en lia koro. 26
Kiu trompe kaŝas malamon, Tiu aperigos sian
malbonecon en popola kunveno. 27 Kiu fosas
foson, tiu falos en ĝin; Kaj kiu rulas ŝtonon, al tiu
ĝi revenos. 28 Mensogema lango malamas tiujn,
kiujn ĝi dispremis; Kaj hipokrita buŝo kaŭzas
pereon.

27 Ne fanfaronu pri la morgaŭa tago; Ĉar vi ne
scias, kion naskos la tago. 2 Alia vin laŭdu,
sed ne via buŝo; Fremdulo, sed ne viaj lipoj. 3
Peza estas ŝtono, kaj sablo estas ŝarĝo; Sed kolero
de malsaĝulo estas pli peza ol ambaŭ. 4 Kolero
estas kruelaĵo, kaj furiozo estas superakvego; Sed
kiu sin tenos kontraŭ envio? 5 Pli bona estas
riproĉo nekaŝita, Ol amo kaŝita. 6 Fidelkoraj estas
la batoj de amanto; Sed tro multaj estas la kisoj de
malamanto. 7 Sata animo malŝatas mieltavolon,
Sed por malsata animo ĉio maldolĉa estas dolĉa. 8
Kiel birdo, kiu forlasis sian neston, Tiel estas homo,
kiu forlasis sian lokon. 9 Oleo kaj odorfumaĵo
ĝojigas la koron, Kaj la konsilo de amiko estas
dolĉaĵo por la animo. 10 Ne forlasu vian amikon
kaj la amikon de via patro, Kaj en la domon de via
frato ne iru en la tago de via mizero; Pli bona estas
najbaro proksima, ol frato malproksima. 11 Estu
saĝa, mia filo, kaj ĝojigu mian koron; Kaj mi havos
kion respondi al mia insultanto. 12 Prudentulo
antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas; Sed naivuloj
antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas. 13 Prenu la veston de
tiu, kiu garantiis por aliulo; Kaj pro la fremduloj
prenu de li garantiaĵon. 14 Kiu frue matene
benas sian proksimulon per laŭta voĉo, Tiu estos
opiniata malbenanto. 15 Defluilo en pluva tago
Kaj malpacema edzino estas egalaj. 16 Kiu ŝin
retenas, tiu retenas venton Kaj volas kapti oleon
per sia dekstra mano. 17 Fero akriĝas per fero, Kaj
homon akrigas la rigardo de lia proksimulo. 18
Kiu gardas figarbon, tiu manĝos ĝiajn fruktojn;
Kaj kiu gardas sian sinjoron, tiu estos honorata. 19
Kiel en la akvo vizaĝo speguliĝas al vizaĝo, Tiel la
koro de homo estas kontraŭ alia koro. 20 Ŝeol kaj
la abismo neniam satiĝas; Kaj ankaŭ la okuloj de
homo neniam satiĝas. (Sheol h7585) 21 Kiel fandujo
por arĝento kaj forno por oro, Tiel estas por homo
la buŝo de lia laŭdanto. 22 Se vi pistos malsaĝulon
en pistujo inter griaĵo, Lia malsaĝeco de li ne
apartiĝos. 23 Bone konu viajn ŝafojn, Atentu viajn
brutarojn. 24 Ĉar riĉeco ne daŭras eterne, Kaj
krono ne restas por ĉiuj generacioj. 25 Aperas
herbo, montriĝas verdaĵo, Kaj kolektiĝas kreskaĵoj
de la montoj. 26 Ŝafidoj estas, por vesti vin, Kaj
kaproj, por doni al vi la eblon aĉeti kampon. 27
Estas sufiĉe da kaprina lakto, por nutri vin, por
nutri vian domon, Kaj por subteni la vivon de viaj
servantinoj.

28 Malvirtulo kuras, kiam neniu persekutas;
Sed virtuloj estas sentimaj kiel leono. 2 Kiam
lando pekas, ĝi havas multe da estroj; Sed se regas
homo prudenta kaj kompetenta, li regas longe.
3 Homo malriĉa, kiu premas malriĉulojn, Estas
kiel pluvo batanta, sed ne dononta panon. 4 Kiuj
forlasis la leĝojn, tiuj laŭdas malvirtulon; Sed
la observantoj de la leĝoj indignas kontraŭ li. 5
Malbonaj homoj ne komprenas justecon; Sed la
serĉantoj de la Eternulo komprenas ĉion. 6 Pli
bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu iras malĝustan vojon, kvankam li
estas riĉa. 7 Kiu observas la leĝojn, tiu estas filo
prudenta; Sed kunulo de malĉastuloj hontigas
sian patron. 8 Kiu pligrandigas sian havon per
procentegoj kaj troprofito, Tiu kolektas ĝin por
kompatanto de malriĉuloj. 9 Kiu forklinas sian
orelon de aŭdado de instruo, Ties eĉ preĝo estas

abomenaĵo. 10 Kiu forlogas virtulojn al vojo
malbona, Tiu mem falos en sian foson; Sed la
senkulpuloj heredos bonon. 11 Riĉulo estas saĝa
en siaj okuloj; Sed saĝa malriĉulo lin tute travidas.
12 Kiam triumfas virtuloj, estas granda gloro; Sed
kiam altiĝas malvirtuloj, tiam homoj sin kaŝas.
13 Kiu kaŝas siajn pekojn, tiu ne estos feliĉa; Sed
kiu ilin konfesas kaj forlasas, tiu estos pardonita.
14 Bone estas al homo, kiu ĉiam timas; Sed kiu
havas malmolan koron, tiu falos en malfeliĉon.
15 Leono krieganta kaj urso avida Estas malvirta
reganto super malriĉa popolo. 16 Se reganto estas
neprudenta, tiam fariĝas multe da maljustaĵoj;
Sed kiu malamas maljustan profiton, tiu longe
vivos. 17 Homo, kies konscienco estas ŝarĝita de
mortigo, Kuros al foso; kaj oni lin ne haltigu. 18
Kiu iras en senpekeco, tiu estos savita; Sed kiu iras
malĝustan vojon, tiu subite falos. 19 Kiu prilaboras
sian teron, tiu havos sate da pano; Sed kiu serĉas
vantaĵojn, tiu havos plenan malriĉecon. 20 Homon
fidelan oni multe benas; Sed kiu rapidas riĉiĝi,
tiu ne restos sen puno. 21 Konsideri personojn
ne estas bone; Pro peco da pano homo pekus.
22 Homo enviema rapidas al riĉeco, Kaj li ne
scias, ke malriĉeco lin atendas. 23 Kiu faras
riproĉojn al homo, tiu poste trovos pli da danko,
Ol tiu, kiu flatas per la lango. 24 Kiu rabas de sia
patro kaj patrino, kaj diras: Ĝi ne estas peko, Tiu
estas kamarado de mortigisto. 25 Fierulo kaŭzas
malpacojn; Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estos
bonstata. 26 Kiu fidas sin mem, tiu estas malsaĝa;
Sed kiu tenas sin prudente, tiu estos savita. 27 Kiu
donas al malriĉulo, tiu ne havos mankon; Sed kiu
kovras siajn okulojn, tiu estas multe malbenata.
28 Kiam malvirtuloj altiĝas, homoj kaŝiĝas; Sed
kiam ili pereas, tiam multiĝas virtuloj.

29 Se homo ofte admonita restos obstina,
Li subite pereos sen ia helpo. 2 Kiam
altiĝas virtuloj, la popolo ĝojas; Sed kiam regas
malvirtulo, la popolo ĝemas. 3 Homo, kiu amas
saĝon, ĝojigas sian patron; Sed kiu komunikiĝas
kun malĉastulinoj, tiu disperdas sian havon.
4 Reĝo per justeco fortikigas la landon; Sed
donacamanto ĝin ruinigas. 5 Homo, kiu flatas
al sia proksimulo, Metas reton antaŭ liaj piedoj.
6 Per sia pekado malbona homo sin implikas;
Sed virtulo triumfas kaj ĝojas. 7 Virtulo penas
ekkoni la aferon de malriĉuloj; Sed malvirtulo ne
povas kompreni. 8 Homoj blasfemantaj indignigas
urbon; Sed saĝuloj kvietigas koleron. 9 Se saĝa
homo havas juĝan aferon kun homo malsaĝa,
Tiam, ĉu li koleras, ĉu li ridas, li ne havas
trankvilon. 10 Sangaviduloj malamas senkulpulon;
Sed virtuloj zorgas pri lia vivo. 11 Sian tutan
koleron aperigas malsaĝulo; Sed saĝulo ĝin
retenas. 12 Se reganto atentas mensogon, Tiam
ĉiuj liaj servantoj estas malvirtuloj. 13 Malriĉulo
kaj procentegisto renkontiĝas; La Eternulo donas
lumon al la okuloj de ambaŭ. 14 Se reĝo juĝas
juste malriĉulojn, Lia trono fortikiĝas por ĉiam.
15 Kano kaj instruo donas saĝon; Sed knabo, lasita
al si mem, hontigas sian patrinon. 16 Kiam altiĝas
malvirtuloj, tiam multiĝas krimoj; Sed virtuloj
vidos ilian falon. 17 Punu vian filon, kaj li vin
trankviligos, Kaj li donos ĝojon al via animo.
18 Se ne ekzistas profetaj predikoj, tiam popolo
fariĝas sovaĝa; Sed bone estas al tiu, kiu observas
la leĝojn. 19 Per vortoj sklavo ne instruiĝas;
Ĉar li komprenas, sed ne obeas. 20 Ĉu vi vidas
homon, kiu tro rapidas kun siaj vortoj? Estas
pli da espero por malsaĝulo ol por li. 21 Se oni
de infaneco kutimigas sklavon al dorlotiĝado,
Li poste fariĝas neregebla. 22 Kolerema homo
kaŭzas malpacojn, Kaj flamiĝema kaŭzas multajn
pekojn. 23 La fiereco de homo lin malaltigos;
Sed humilulo atingos honoron. 24 Kiu dividas
kun ŝtelisto, tiu malamas sian animon; Li aŭdas
la ĵuron kaj nenion diras. 25 Timo antaŭ homoj
faligas en reton; Sed kiu fidas la Eternulon, tiu
estas ŝirmita. 26 Multaj serĉas favoron de reganto;
Sed la sorto de homo dependas de la Eternulo. 27
Maljusta homo estas abomenaĵo por virtuloj; Kaj
kiu iras la ĝustan vojon, tiu estas abomenaĵo por
malvirtulo.

30 Vortoj de Agur, filo de Jake. Profeta parolo
de tiu viro al Itiel, al Itiel kaj Ukal. 2 Mi estas
la plej malklera homo, Kaj homan prudenton mi
ne posedas. 3 Kaj mi ne lernis saĝon, Kaj pri la
Sanktulo mi ne havas ekkonon. 4 Kiu leviĝis en la
ĉielon, kaj malleviĝis? Kiu kolektis la venton en
siajn mankavojn? Kiu ligis la akvon en la veston?
Kiu aranĝis ĉiujn limojn de la tero? Kia estas lia
nomo? kaj kia estas la nomo de lia filo? Ĉu vi scias?
5 Ĉiu diro de Dio estas pura; Li estas ŝildo por tiuj,
kiuj Lin fidas. 6 Ne aldonu al Liaj vortoj, Por ke Li
ne punu vin, kaj por ke vi ne aperu mensoganto.
7 Du aferojn mi petis de Vi; Ne rifuzu al mi, antaŭ
ol mi mortos: 8 Falsaĵon kaj mensogaĵon forigu de
mi; Malriĉecon kaj riĉecon ne donu al mi; Nutru
min per tiom da pano, kiom mi bezonas. 9 Ĉar alie
mi eble trosatiĝus kaj neus, kaj dirus: Kiu estas la
Eternulo? Aŭ eble mi malriĉiĝus kaj ŝtelus, Kaj
malbonuzus la nomon de mia Dio. 10 Ne kalumniu
sklavon antaŭ lia sinjoro, Por ke li ne malbenu vin
kaj vi ne fariĝu kulpulo. 11 Estas generacio, kiu

malbenas sian patron Kaj ne benas sian patrinon;
12 Generacio, kiu estas pura en siaj okuloj Kaj
tamen ne laviĝis de siaj malpuraĵoj; 13 Generacio,
kiu tiel alte tenas siajn okulojn Kaj tiel levas siajn
palpebrojn; 14 Generacio, kies dentoj estas glavoj
kaj kies makzeloj estas tranĉiloj, Por formanĝi
la malriĉulojn de la tero kaj la mizerulojn inter
la homoj. 15 Hirudo havas du filinojn, kiuj krias:
Donu, donu; Ili tri neniam satiĝas. Kvar objektoj
ne diras: Sufiĉe: 16 Ŝeol; senfrukta ventro; la tero
ne satiĝas de akvo; kaj la fajro ne diras: Sufiĉe.
(Sheol h7585) 17 Okulon, kiu mokas la patron Kaj
malŝatas obeadon al la patrino, Elpikos korvoj
ĉe la rivero kaj formanĝos aglidoj. 18 Tri aferoj
estas nekompreneblaj por mi, Kaj kvaran mi ne
scias: 19 La vojon de aglo en la aero; La vojon de
serpento sur roko; La vojon de ŝipo meze de la
maro; Kaj la vojon de viro ĉe virgulino. 20 Tia
estas la vojo de virino adultanta: Ŝi manĝas, viŝas
la buŝon, Kaj diras: Mi faris nenian pekon. 21 Sub
tri objektoj tremas la tero, Kaj kvar ĝi ne povas
porti: 22 Sklavon, kiam li fariĝis reĝo; Malsaĝulon,
kiam li tro satiĝis de pano; 23 Malamatan virinon,
kiam ŝi edziniĝis, Kaj sklavinon, kiam ŝi elpelis
sian sinjorinon. 24 Kvar estas malgranduloj sur la
tero, Kaj tamen ili estas tre saĝaj: 25 La formikoj,
popolo ne forta, Tamen ili en somero pretigas
al si manĝaĵon; 26 La hirakoj, popolo senforta,
Tamen ili faras siajn domojn en la roko; 27 La
akridoj ne havas reĝon, Kaj tamen ili ĉiuj eliras
en vicoj; 28 La lacerto kroĉiĝas per siaj manoj,
Tamen ĝi estas en reĝaj palacoj. 29 Ekzistas tri,
kiuj bone iras, Kaj kvar, kiuj marŝas bele: 30 La
leono, plej forta el la bestoj, Cedas al neniu; 31
Cervo kun bonaj lumboj; virkapro; Kaj reĝo, kiun
neniu povas kontraŭstari. 32 Se vi agis malsaĝe
pro via fiereco, Kaj se vi intencis malbonon, Tiam
metu la manon sur la buŝon. 33 Ĉar batado de
lakto produktas buteron, Ekbato de nazo aperigas
sangon, Kaj incitado de kolero kaŭzas malpacon.

31 Vortoj de la reĝo Lemuel, instruo, kiun donis
al li lia patrino. 2 Ho mia filo, ho filo de
mia ventro! Ho filo de miaj promesoj! 3 Ne donu
al la virinoj vian forton, Nek viajn agojn al la
pereigantoj de reĝoj. 4 Ne al la reĝoj, ho Lemuel,
ne al la reĝoj konvenas trinki vinon, Nek al la
princoj deziri ebriigaĵojn. 5 Ĉar drinkinte, ili povas
forgesi la leĝojn, Kaj ili malĝustigos la juĝon de
ĉiuj prematoj. 6 Donu ebriigaĵon al la pereanto,
Kaj vinon al tiu, kiu havas suferantan animon.
7 Li trinku, kaj forgesu sian malriĉecon, Kaj li
ne plu rememoru sian malfeliĉon. 8 Malfermu
vian buŝon por senvoĉulo, Por la defendo de ĉiuj
forlasitaj. 9 Malfermu vian buŝon, por juĝi juste,
Por defendi malriĉulon kaj senhavulon. 10 Se
iu trovis kapablan edzinon, Ŝia valoro estas pli
granda ol perloj. 11 Fidas ŝin la koro de ŝia edzo,
Kaj havo ne mankos. 12 Ŝi redonas al li bonon, sed
ne malbonon, En la daŭro de ŝia tuta vivo. 13 Ŝi
serĉas lanon kaj linon, Kaj volonte laboras per
siaj manoj. 14 Ŝi estas kiel ŝipo de komercisto; De
malproksime ŝi alportas sian panon. 15 Ŝi leviĝas,
kiam estas ankoraŭ nokto, Kaj ŝi disdonas manĝon
al sia domanaro Kaj porciojn al siaj servantinoj;
16 Ŝi pensas pri kampo, kaj aĉetas ĝin; Per la
enspezoj de sia mano ŝi plantas vinberĝardenon.
17 Ŝi zonas siajn lumbojn per forto Kaj fortikigas
siajn brakojn. 18 Ŝi komprenas, ke ŝia komercado
estas bona; Ŝia lumilo ne estingiĝas en la nokto.
19 Ŝi etendas sian manon al la ŝpinilo, Kaj ŝiaj
fingroj tenas la ŝpinturnilon. 20 Ŝi malfermas sian
manon al la malriĉulo Kaj etendas siajn manojn
al la senhavulo. 21 Ŝi ne timas la neĝon por sia
domo, Ĉar ŝia tuta domanaro estas vestita per
ruĝa teksaĵo. 22 Ŝi faras al si kovrojn; Delikata
tolo kaj purpuro estas ŝiaj vestoj. 23 Ŝia edzo estas
konata ĉe la pordego, Kie li sidas kune kun la
maljunuloj de la lando. 24 Ŝi faras teksaĵon kaj
vendas, Kaj zonojn ŝi donas al la komercisto. 25
Fortika kaj bela estas ŝia vesto, Kaj ŝi ridas pri la
venonta tago. 26 Sian buŝon ŝi malfermas kun
saĝo; Bonkora instruo estas sur ŝia lango. 27 Ŝi
kontrolas la iradon de aferoj en sia domo, Kaj ŝi ne
manĝas panon en senlaboreco. 28 Leviĝas ŝiaj filoj
kaj ŝin gratulas; Ŝia edzo ŝin laŭdegas, dirante: 29
Multaj filinoj estas bravaj, Sed vi superas ĉiujn. 30
Ĉarmeco estas trompa, kaj beleco estas vantaĵo;
Virino, kiu timas la Eternulon, estos glorata. 31
Donu al ŝi laŭ la fruktoj de ŝiaj manoj; Kaj ŝiaj
faroj ŝin gloros ĉe la pordegoj.

Predikanto

1 Vortoj de la Predikanto, filo de David, reĝo
en Jerusalem. **2** Vantaĵo de vantaĵoj, diris la
Predikanto; vantaĵo de vantaĵoj, ĉio estas vantaĵo.
3 Kian profiton havas la homo de ĉiuj siaj laboroj,
kiujn li laboras sub la suno? **4** Generacio foriras
kaj generacio venas, kaj la tero restas eterne. **5**
Leviĝas la suno kaj subiras la suno, kaj al sia loko
ĝi rapidas, kaj tie ĝi leviĝas. **6** Iras al sudo kaj
reiras al nordo, turniĝas, turniĝas en sia irado la
vento, kaj al siaj rondoj revenas la vento. **7** Ĉiuj
riveroj iras al la maro, sed la maro ne pleniĝas; al
la loko, al kiu la riveroj alfluas, ili alfluas ĉiam
denove. **8** Ĉiuj aferoj estas lacigaj, ne povas homo
tion eldiri; ne satiĝas la okulo de vidado, kaj ne
pleniĝas la orelo de aŭdado. **9** Kio estis, tio estos;
kaj kio estis farata, tio estos farata; kaj ekzistas
nenio nova sub la suno. **10** Ekzistas io, pri kio
oni diras: Vidu, ĉi tio estas nova; sed ĝi estis jam
en la eterna tempo, kiu estis antaŭ ni. **11** Ne
restis memoro pri la antaŭuloj; kaj ankaŭ pri la
posteuloj, kiuj estos, ne restos memoro ĉe tiuj,
kiuj estos poste. **12** Mi, Predikanto, estis reĝo
super Izrael en Jerusalem. **13** Kaj mi decidis en
mia koro esplori kaj ekzameni per la saĝo ĉion,
kio fariĝas sub la ĉielo: ĉi tiun malfacilan okupon
Dio donis al la homidoj, por ke ili turmentiĝu per
ĝi. **14** Mi vidis ĉiujn aferojn, kiuj fariĝas sub la
suno; kaj jen, ĉio estas vantaĵo kaj entreprenoj
ventaj. **15** Kurbigitan oni ne povas rerektigi, kaj
mankantan oni ne povas kalkuli. **16** Mi meditis
kun mia koro tiele: Jen mi kreskigis kaj multigis
en mi sciencon pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi
en Jerusalem; kaj mia koro penetris multon da
saĝo kaj scio. **17** Sed kiam mi dediĉis mian koron,
por ekkoni la saĝecon kaj ekkoni la malsaĝecon
kaj sensencecon, mi eksciis, ke ankaŭ ĉi tio estas
ventaĵo. **18** Ĉar ĉe multe da saĝeco estas multe da
zorgemeco; kaj, kiu plimultigas siajn sciojn, tiu
plimultigas siajn dolorojn.

2 Mi diris en mia koro: Lasu, mi elprovos vin
per ĝojo, kaj vi ĝuu bonon; sed jen ankaŭ ĉi
tio estas vantaĵo. **2** Pri la rido mi diris: Ĝi estas
sensencaĵo! kaj pri la ĝojo: Kion ĝi havigas? **3** Mi
serĉis en mia koro, kiel plezurigi mian korpon per
vino, kaj, dum mia koro min gvidas per saĝeco,
sekvi ankaŭ malsaĝecon, ĝis mi ekvidos, kio estas
bona por la homidoj, kion ili povus fari sub la
ĉielo en la kalkulitaj tagoj de sia vivo. **4** Mi
entreprenis grandajn farojn: mi konstruis al mi
domojn, mi plantis al mi vinberejojn; **5** mi aranĝis
al mi ĝardenojn kaj arbaretojn, kaj plantis en ili
ĉiafruktajn arbojn; **6** mi aranĝis al mi akvujojn,
por akvumi el ili arbaretojn, kiuj kreskigas arbojn;
7 mi akiris al mi sklavojn kaj sklavinojn, kaj
domanojn mi havis; ankaŭ da bruto granda kaj
malgranda mi havis pli multe, ol ĉiuj, kiuj estis
antaŭ mi en Jerusalem; **8** mi kolektis al mi ankaŭ
arĝenton kaj oron, kaj juvelojn de reĝoj kaj landoj;
mi havigis al mi kantistojn kaj kantistinojn, kaj
plezurojn de homidoj, kaj multajn amantinojn.
9 Kaj mi pligrandigis kaj plimultigis ĉion pli ol
ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem, kaj mia
saĝeco restis kun mi. **10** Kaj ĉion, kion postulis
miaj okuloj, mi ne rifuzis al ili; mi fortenis mian
koron de nenia ĝojo, ĉar mia koro ĝojis pri ĉiuj
miaj laboroj; kaj ĉi tio estis mia rekompenco por
ĉiuj miaj laboroj. **11** Kaj mi ekrigardis ĉiujn farojn,
kiujn faris miaj manoj, kaj ĉiujn laborojn, kiujn mi
plenumis, por fari ilin: kaj jen, ĉio estas vantaĵo
kaj ventaĵo, kaj nenia profito estas de ili sub la
suno. **12** Kaj mi turnis min, por rigardi saĝecon
kaj malsaĝecon kaj sensencecon; ĉar kion povas
fari homo, venonta post reĝo, en komparo kun
tio, kion tiu jam antaŭ longe faris? **13** Kaj mi vidis,
ke havas superecon la saĝeco antaŭ la malsaĝeco,
kiel havas superecon lumo antaŭ mallumo. **14**
La saĝulo havas siajn okulojn en la kapo, kaj la
malsaĝulo iras en mallumo; sed mi ankaŭ eksciis,
ke unu sorto atingas ilin ĉiujn. **15** Kaj mi diris en
mia koro: Ankaŭ min atingos tia sama sorto, kiel
la malsaĝulon; por kio do mi estis pli saĝa? Kaj mi
diris en mia koro, ke ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. **16**
Ĉar pri la saĝulo ne restos memoro eterne tiel
same, kiel pri la malsaĝulo; en la tempoj estontaj
ĉio estos forgesita. Kaj ho ve, mortas saĝulo egale
kiel malsaĝulo! **17** Kaj mi ekmalamis la vivon; ĉar
abomenindaj estas por mi la faroj, kiuj fariĝas sub
la suno, ĉar ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo. **18** Kaj
mi ekmalamis ĉiun laboron, kiun mi laboris sub
la suno; ĉar mi devos lasi ĝin al homo, kiu estos
post mi. **19** Kaj kiu scias, ĉu estos saĝa aŭ malsaĝa
tiu, kiu ekposedos mian tutan laboron, pri kiu mi
penis kaj streĉis mian saĝon sub la suno? Ankaŭ
ĉi tio estas vantaĵo. **20** Kaj mi decidis, ke mia koro
atendu nenion de la tuta laboro, kiun mi laboris
sub la suno. **21** Ĉar ofte oni vidas homon, kiu
laboras en saĝo, scienco, kaj talento, kaj li devas
fordoni sian akiron al homo, kiu ne laboris por ĝi;
ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo kaj granda malbono.
22 Kaj kio restas al la homo de lia tuta laborado
kaj de la zorgoj de lia koro, kion li laboras sub la
suno? **23** Ĉar ĉiuj liaj tagoj estas suferoj, kaj liaj
okupoj estas maltrankvileco; eĉ en la nokto ne

trankviliĝas lia koro; ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 24
Ne ekzistas alia bono por la homo, krom manĝi
kaj trinki kaj igi sian animon ĝui plezuron de lia
laborado; ankaŭ pri ĉi tio mi vidis, ke ĝi estas de
la mano de Dio. 25 Ĉar kiu povas manĝi, kaj kiu
povas ĝui, sen Li? 26 Ĉar al homo, kiu agas bone
antaŭ Li, Li donas saĝon kaj scion kaj ĝojon, kaj
al la pekulo Li donas la zorgemecon amasigi kaj
kolekti, por poste transdoni al tiu, kiu agas bone
antaŭ Dio; kaj ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

3 Por ĉio estas sezono, kaj tempo difinita estas
por ĉiu afero sub la suno; 2 estas tempo por
naskiĝi, kaj tempo por morti; estas tempo por
planti, kaj tempo por elŝiri la plantitaĵon; 3 estas
tempo por mortigi, kaj tempo por kuraci; estas
tempo por detrui, kaj tempo por konstrui; 4 estas
tempo por plori, kaj tempo por ridi; estas tempo
por ĝemi, kaj tempo por danci; 5 estas tempo por
disĵeti ŝtonojn, kaj tempo por kolekti ŝtonojn;
estas tempo por ĉirkaŭbraki, kaj tempo por foriri
de ĉirkaŭbrakado; 6 estas tempo por serĉi, kaj
tempo por perdi; estas tempo por konservi, kaj
tempo por forĵeti; 7 estas tempo por disŝiri, kaj
tempo por kunkudri; estas tempo por silenti, kaj
tempo por paroli; 8 estas tempo por ami, kaj
tempo por malami; estas tempo por milito, kaj
tempo por paco. 9 Kian profiton havas faranto
de tio, kion li laboras? 10 Mi vidis la penemecon,
kiun Dio donis al la homidoj, por ke ili turmentiĝu
per ĝi. 11 Ĉion Li kreis bela ĝiatempe; kaj scion pri
la mondo Li enmetis en ilian koron, sed tiel, ke
homo ne povas kompreni la farojn, kiujn faris Dio
de la komenco ĝis la fino. 12 Mi scias, ke ekzistas
nenia bono por ili, krom ĝoji kaj fari bonon en
sia vivo. 13 Kaj se homo manĝas kaj trinkas kaj
ĝuas bonon de sia tuta laborado, tio estas dono
de Dio. 14 Mi scias, ke ĉio, kion faras Dio, restas
eterne; al ĝi oni nenion povas aldoni, kaj de ĝi oni
nenion povas depreni; kaj Dio tion faris, ke oni
Lin timu. 15 Kio fariĝis, tio ekzistas de longe; kaj
kio estas fariĝonta, tio antaŭ longe jam estis, kaj
Dio revokas pasintaĵon. 16 Ankoraŭ mi vidis sub la
suno: en la loko de juĝo, ke tie estas maljusteco;
en la loko de vero, ke tie estas malico. 17 Mi diris
en mia koro: Piulon kaj malpiulon juĝos Dio; ĉar
estas tempo por ĉiu afero, kaj por ĉio, kio fariĝas
tie. 18 Mi diris en mia koro: Ĉi tio estas pri la
homidoj, ke Dio ilin elprovu, kaj ke ili vidu, ke
ili estas bruto per si mem. 19 Ĉar la sorto de
homidoj kaj la sorto de bruto estas sorto egala:
kiel ĉi tiuj mortas, tiel mortas ankaŭ tiuj, kaj
sama spirito estas en ĉiuj; kaj supereco de homo
kontraŭ bruto ne ekzistas, ĉar ĉio estas vantaĵo.
20 Ĉiuj iras al unu loko: ĉiuj fariĝis el polvo, kaj
ĉiuj refariĝos polvo. 21 Kiu scias, ĉu la spirito
de homidoj leviĝas supren, kaj ĉu la spirito de
bruto malleviĝas malsupren en la teron? 22 Kaj
mi ekvidis, ke ekzistas nenio pli bona, ol ke homo
ĝuu plezuron de siaj faroj, ĉar tia estas lia sorto;
ĉar kiu alkondukos lin, por vidi, kio estas post li?

4 Kaj mi returniĝis, kaj mi vidis ĉiujn premojn,
kiuj estas farataj sub la suno: kaj jen estas larmoj
de prematoj, kaj ne ekzistas por ili konsolanto; kaj
perforteco de la mano de iliaj premantoj, kaj ne
ekzistas por ili konsolanto. 2 Kaj mi trovis, ke la
mortintoj, kiuj jam antaŭ longe mortis, estas pli
feliĉaj ol la vivantoj, kiuj vivas ĝis nun; 3 kaj pli
feliĉa ol ili ambaŭ estas tiu, kiu ĝis nun ne ekzistis,
kiu ne vidis la malbonajn farojn, kiuj estas farataj
sub la suno. 4 Mi vidis ankaŭ, ke ĉia laboro kaj ĉia
lerteco en la faroj estas nur konkurado de unu
kontraŭ alia; kaj ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj
ventaĵo. 5 Malsaĝulo kunmetas siajn manojn, kaj
formanĝas sian korpon. 6 Pli bona estas plenmano
da trankvilanimeco, ol ambaŭmano da penado
kaj ventaĵo. 7 Kaj denove mi turniĝis, kaj vidis
vantaĵon sub la suno: 8 jen estas solulo, kaj neniun
alian li havas; nek filon nek fraton li havas; kaj
tamen ne havas finon lia laborado, kaj lia okulo
ne povas satiĝi de riĉeco; por kiu do mi laboras
kaj senigas mian animon de ĝuado? Ĉi tio ankaŭ
estas vantaĵo kaj malbona afero. 9 Pli bone estas
al du ol al unu, ĉar ili havas bonan rekompencon
por sia laborado. 10 Ĉar se ili falos, unu levos la
alian; sed ve al solulo, se li falos, kaj se ne estas
alia, kiu lin levus. 11 Ankaŭ se du kuŝiĝas, estas al
ili varme; sed unu — kiel li varmiĝos? 12 Kaj se iu
montros sin pli forta kontraŭ unu, tiam ambaŭ
kontraŭstaros lin; eĉ fadeno triopigita ne baldaŭ
disŝiriĝos. 13 Pli bona estas knabo malriĉa sed
saĝa, ol reĝo maljuna sed malsaĝa, kiu jam ne
povas akiri scion. 14 Iu el malliberejo eliris, kaj
fariĝis reĝo; alia por reĝeco naskiĝis, kaj tamen
estas malriĉa. 15 Mi vidis, ke ĉiu vivanto iras sub
la suno kun la junulo: ĝi estas la alia, kiu okupos
lian lokon. 16 Senfina estas la popolo, antaŭ kiu li
estis, kaj tamen la posteuloj ne ĝojos pri li; ankaŭ
ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

5 Gardu vian piedon, kiam vi iros en la domon
de Dio, kaj estu preta pli por aŭskultado, ol
por oferdonado de malsaĝuloj; ĉar ili ne scias,
ke ili agas malbone. 2 Ne rapidu kun via buŝo,
kaj via koro ne rapidu elparoli vorton antaŭ
Dio, ĉar Dio estas en la ĉielo, kaj vi estas sur la

tero; tial malmultaj estu viaj vortoj. 3 Ĉar sonĝo
prezentiĝas per multe da agado, kaj parolo de
malsaĝulo konsistas el multe da vortoj. 4 Kiam vi
faros promeson al Dio, ne prokrastu ĝin plenumi;
ĉar malagrablaj al Li estas malsaĝuloj: kion vi
promesis, tion plenumu. 5 Pli bone estas, ke vi ne
faru promeson, ol fari promeson kaj ne plenumi.
6 Ne permesu al via buŝo pekigi vian korpon, kaj
ne diru al la sendito de Dio, ke ĝi estas eraro;
kial fari, ke Dio koleru pro via parolo, kaj ke Li
detruu la faron de viaj manoj? 7 Ĉe multo da
sonĝoj kaj vantaĵoj estas ankaŭ multe da vortoj;
sed vi timu Dion. 8 Se premadon de malriĉulo kaj
rompadon de justeco kaj honesteco vi vidas en
lando, ne miru; ĉar pli alta kontrolas pli altan,
kaj plej altaj ilin kontrolas. 9 Kaj superecon en
ĉio havas tiu lando, en kiu la reĝo servas al la
tero. 10 Kiu amas monon, tiu ne satiĝos per mono;
kaj kiu amas riĉecon, al tiu ĝi ne donos utilon:
ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 11 Ju pli estas da havo,
des pli multaj estas ĝiaj konsumantoj; kaj kian
profiton havas ĝia mastro, krom vidi ĝin per siaj
okuloj? 12 Dolĉa estas la dormo de laboranto, ĉu
li manĝas malmulte aŭ multe; sed trosateco ne
lasas la riĉulon dormi. 13 Turmentan malbonon
mi vidis sub la suno: riĉecon konservatan por la
malutilo de ĝia propra mastro. 14 Kaj pereas ĉi tiu
riĉeco en malfavoraj cirkonstancoj; naskiĝas filo,
kaj li nenion havas en la mano. 15 Kiel li eliris
el la ventro de sia patrino, tiel nuda li foriras,
kiel li venis; kaj nenion li elportas el sia laboro,
kion li povus porti en la mano. 16 Kaj ĉi tio estas
turmenta doloro, ke kiel li venis, tiel li foriras;
kian do profiton li havas de tio, ke li laboras por
la vento? 17 Kaj ĉiujn siajn tagojn li konsumis
en mallumo, en multe da ekscitiĝo, en malsano
kaj malagrablaĵoj! 18 Jen, kion mi vidis: ke estas
bone kaj bele manĝi kaj trinki kaj ĝui plezurojn
de ĉiuj siaj laboroj, kiujn homo laboras sub la
suno dum la tagoj de sia vivo, kiujn donis al li
Dio; ĉar tio estas lia apartenaĵo. 19 Kaj se al iu
homo Dio donis riĉecon kaj havon, kaj donis al li
la povon konsumi ilin kaj preni sian parton kaj
ĝui plezuron de siaj laboroj, ĉi tio estas dono de
Dio. 20 Ĉar ne longe li memoros la tagojn de sia
vivo; Dio donas al li ĝojon de lia koro.

6 Ekzistas malbono, kiun mi vidis sub la suno,
kaj granda ĝi estas por la homo: 2 se al iu
homo Dio donas riĉecon kaj havon kaj honoron,
kaj al lia animo mankas nenio, kion ajn li dezirus,
sed Dio ne donas al li la povon konsumi ĝin, nur
fremda homo ĝin konsumas — ĉi tio estas vantaĵo
kaj malfacila doloro. 3 Se iu homo naskigus cent
infanojn kaj vivus multajn jarojn kaj atingus
profundan aĝon, sed lia animo ne ĝuus sate la
havon, kaj eĉ bonan enterigon li ne havus — tiam
mi dirus: Pli feliĉa ol li estas abortito. 4 Ĉar ĉi
tiu vante venis kaj en mallumon foriris, kaj en
mallumo kaŝiĝos lia nomo. 5 Eĉ la sunon li ne
vidis kaj ne konis — al li estas pli trankvile ol al
tiu. 6 Kaj se tiu homo vivus du mil jarojn kaj la
bonon ne ĝuus, ĉu ne al unu loko ĉiuj iros? 7 Ĉiuj
laboroj de homo estas por lia buŝo, kaj tamen lia
animo ne estas satigebla. 8 Kaj kian superecon
havas la saĝulo antaŭ malsaĝulo, la inteligenta
malriĉulo antaŭ aliaj vivaj estaĵoj? 9 Pli bone estas
vidi per la okuloj, ol imagi en la animo; ankaŭ ĉi
tio estas vantaĵo kaj ventaĵo. 10 Kio ajn ekzistas,
tio de longe havas nomon; kaj estas sciate, kia
estas la homo, kaj ke li ne povas juĝe batali kun
Tiu, kiu estas pli forta ol li. 11 Ĉar ekzistas multe
da aferoj, kiuj plimultigas la vantaĵon; kian do
superecon havas la homo? 12 Ĉar kiu scias, kio
estas bona por la homo dum la tagoj de lia vanta
vivo, kiun li pasigas kiel ombro? kaj kiu diros al la
homo, kio estos post li sub la suno?

7 Pli bona estas bona nomo, ol bona oleo; kaj
la tago de la morto estas pli bona, ol la tago
de la naskiĝo. 2 Pli bone estas iri en domon de
funebro, ol iri en domon de festenado; ĉar morto
estas la fino de ĉiu homo, kaj la vivanto notos ĉi
tion en sia koro. 3 Pli bona estas plendo, ol rido;
ĉar ĉe malĝojo de la vizaĝo pliboniĝas la koro.
4 La koro de saĝuloj estas en domo de funebro,
kaj la koro de malsaĝuloj en domo de ĝojo. 5
Pli bone estas aŭskulti riproĉon de saĝulo, ol
aŭskulti kanton de malsaĝuloj. 6 Ĉar simila al la
kraketado de dornoj sub poto estas la ridado de la
malsaĝuloj; kaj vantaĵo ĝi estas. 7 Ĉar perforteco
forprenas la saĝon de saĝulo, kaj la prudenton
malbonigas donaco. 8 La fino de afero estas pli
bona, ol ĝia komenco; pacienculo estas pli bona,
ol malhumilulo. 9 Ne rapidu koleri en via spirito;
ĉar koleremeco loĝas en la brusto de malsaĝuloj.
10 Ne diru: Kial la antaŭaj tagoj estis pli bonaj, ol
la nunaj? ĉar ne el saĝeco vi ĉi tion demandus. 11
Bona estas saĝeco kune kun hereda havo, kaj ĝi
estas profita al tiuj, kiuj vidas la sunon. 12 Ĉar
la saĝeco estas ŝirmo tiel same, kiel mono estas
ŝirmo; sed la supereco de scienco konsistas en
tio, ke la saĝeco donas vivon al sia posedanto.
13 Rigardu la faron de Dio; ĉar kiu povas tion
rektigi, kion Li kurbigis? 14 En la tago de bonstato
uzu la bonstaton, kaj en la tago de malfeliĉo
atendu: ĉi tion kaj tion aranĝis Dio, por ke la
homo nenion komprenu post Li. 15 Ĉion tion

mi vidis en miaj vantaj tagoj: okazas, ke virtulo
pereas ĉe sia virteco, kaj okazas, ke malvirtulo
longe vivas ĉe sia malvirteco. 16 Ne estu tro virta,
kaj ne rezonu tro multe: kial vi devas vin konfuzi?
17 Ne malvirtu tro multe, kaj ne estu senprudenta:
kial vi devas morti ne en via tempo? 18 Bone
estas, se vi tenos vin je unu afero kaj ankaŭ de
alia afero vi ne forprenos vian manon; ĉar tiu, kiu
timas Dion, penas plaĉi al ĉiuj. 19 La saĝeco faras
la saĝulon pli forta, ol dek potenculoj en la urbo.
20 Ĉar ne ekzistas sur la tero virtulo, kiu farus nur
bonon kaj ne pekus. 21 Ne ĉiujn vortojn, kiujn oni
diras, atentu en via koro, por ke vi ne aŭdu vian
sklavon malbenanta vin: 22 ĉar multajn fojojn
konsciis via koro, ke ankaŭ vi malbenis aliajn. 23
Ĉion ĉi tion mi provis per mia saĝo; mi diris al mi:
Mi akiru saĝon; tamen ĝi estas malproksima de
mi. 24 Kio estas malproksima kaj tre profunda,
kiu tion komprenos? 25 Mi turnis min kun mia
koro, por ekkoni, esplori, kaj traserĉi saĝecon
kaj prudenton, kaj ekscii, ke la malvirteco estas
malsaĝeco kaj ke la senscieco estas sensenca. 26
Kaj mi trovas, ke pli malbona ol la morto estas
la virino, kiu estas kaptilo, kaj kies koro estas
reto, kaj kies manoj estas katenoj; tiu, kiu plaĉas
al Dio, sin savos de ŝi, sed pekulo estos kaptita
de ŝi. 27 Jen, kion mi trovis, diris la Predikanto:
oni devas kunigi unu fakton kun alia, por veni al
konkludo. 28 Jen, kion ankoraŭ serĉis mia animo
kaj ne trovis: viron unu inter mil mi trovis, sed
virinon inter ĉiuj mi tute ne trovis. 29 Nur ĉi tion
mi trovis, ke Dio kreis la homon virtema; sed la
homoj fordonis sin al multaj artifikoj.

8 Kiu estas simila al saĝulo? kaj kiu komprenas la
sencon de la aferoj? Saĝeco de homo lumigas
lian vizaĝon, kaj la maldelikateco de lia vizaĝo
ŝanĝiĝas. 2 Mi diras: La reĝan ordonon plenumu,
pro la ĵuro farita antaŭ Dio. 3 Ne rapidu foriri
de antaŭ li, kaj ne estu persistema en malbona
afero; ĉar ĉion, kion li volos, li povos fari. 4 Ĉar la
vorto de reĝo estas potenca; kaj kiu povas diri al
li: Kion vi faras? 5 Kiu plenumas la ordonon, tiu
spertos nenion malbonan; tempon kaj manieron
de agado scias la koro de saĝulo. 6 Ĉar por ĉiu
afero estas ĝia tempo kaj ĝia maniero; kaj granda
estas por la homo la malbono de tio, 7 ke li ne
scias, kio estos; ĉar kiu diros al vi, kiel estos? 8
Neniu homo povas regi la venton kaj reteni la
venton, neniu povas regi la tagon de la morto; ne
ekzistas forpermeso en tiu milito, kaj malvirteco
ne savas sian faranton. 9 Ĉion ĉi tion mi vidis,
kaj mi atentis ĉiun aferon, kiu estas farata sub la
suno, kaj tiun tempon, en kiu homo regas homon
al lia malbono. 10 Kaj ankaŭ mi vidis, ke oni
enterigis malvirtulojn, kiuj venadis kaj eliradis el
la sankta loko, kaj kiuj estis forgesitaj en la urbo,
kie ili tiel agis; kaj ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo. 11
Ĉar ne baldaŭ estas farata juĝo kontraŭ malbonaj
faroj, tial plene kuraĝas la koro de homidoj fari
malbonon. 12 Kvankam pekulo faras malbonon
cent fojojn, kaj Dio estas pacienca al li, tamen mi
scias, ke estos bone al tiuj, kiuj timas Dion, kiuj
respektas Lin. 13 Kaj ne estos bone al malvirtulo,
kaj ne tenos sin longe, simile al ombro, tiu, kiu ne
timas Dion. 14 Ekzistas vantaĵo, kiu fariĝas sur
la tero: ekzistas virtuloj, al kiuj fariĝas tio sama,
kio fariĝas al malvirtuloj; kaj ekzistas malvirtuloj,
al kiuj fariĝas tio sama, kio al la virtuloj; kaj mi
diris al mi, ke ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 15 Kaj mi
eklaŭdis la gajecon, ĉar ne ekzistas io pli bona por
homo sub la suno, ol manĝi, trinki, kaj gaji, kaj ke
ĉi tio akompanu lin en liaj laboroj en la tagoj de
lia vivo, kiujn donis al li Dio sub la suno. 16 Kiam
mi direktis mian koron, por ekkoni saĝecon, kaj
por ĉirkaŭrigardi la aferojn, kiuj estas farataj sur
la tero tiamaniere, ke nek tage nek nokte homo
vidas dormon sur siaj okuloj; kaj kiam mi rigardis
ĉiujn farojn de Dio: 17 tiam mi trovis, ke homo
ne povas kompreni la aferojn, kiuj fariĝas sub
la suno; kiom ajn la homo penus esplori, li ne
komprenos; kaj se eĉ saĝulo diras, ke li scias, li
tamen ne povas kompreni.

9 Al ĉio ĉi tio mi direktis mian koron, por esplori
ĉion ĉi tion, ke la virtuloj kaj saĝuloj kaj iliaj
faroj estas en la mano de Dio; kaj nek amon
nek malamon scias la homo, kaj nenion, kio lin
atendas. 2 Al ĉiuj estas la sama sorto: al la virtulo
kaj al la malvirtulo, al la bona kaj pura kaj al
la malpura, al la oferfaranto kaj al tiu, kiu ne
oferfaras, al la bonulo kaj al la pekulo, al la ĵuranto
kaj al tiu, kiu timas ĵuron. 3 Ĉi tio estas malbona
en ĉio, kio fariĝas sub la suno, ke la sama sorto
ekzistas por ĉiuj, kaj la koro de la homidoj estas
plena de malbono, kaj sensencaĵo estas en ilia
koro dum ilia vivado, kaj poste ili transiras al la
mortintoj. 4 Ĉar kiu troviĝas inter la vivuloj, tiu
havas ankoraŭ esperon; ĉar eĉ al hundo vivanta
estas pli bone, ol al leono mortinta. 5 Ĉar la
vivantoj scias, ke ili mortos; kaj la mortintoj scias
nenion, kaj por ili jam ne ekzistas rekompenco, ĉar
la memoro pri ili estas forgesita. 6 Kaj ilia amo, kaj
ilia malamo, kaj ilia ĵaluzo jam de longe malaperis;
kaj jam por neniam ili havas partoprenon en io,
kio fariĝas sub la suno. 7 Iru, manĝu ĝoje vian
panon, kaj trinku kun gaja koro vian vinon, se Dio

favoris viajn aferojn. 8 En ĉiu tempo viaj vestoj
estu blankaj, kaj oleo ne manku sur via kapo. 9
Ĝuu la vivon kun la edzino, kiun vi amas en la
tempo de via tuta vanta vivo, kaj kiun Dio donis
al vi por ĉiuj viaj vantaj tagoj; ĉar ĉi tio estas via
apartenaĵo en via vivo, kaj en viaj laboroj, kiujn vi
laboris sub la suno. 10 Kion ajn via mano povas
fari laŭ via forto, tion faru; ĉar ekzistas nek faro,
nek kalkulo, nek scio, nek saĝo, en Ŝeol, kien vi
iros. (Sheol h7585) 11 Aliflanke mi vidis sub la suno,
ke ne de la rapiduloj dependas la kuro, ne de la
fortuloj dependas la milito, kaj ne la saĝuloj havas
panon, kaj ne la talentuloj havas riĉecon, kaj ne la
kompetentuloj trovas aprobon; nur de la tempo
kaj okazo ili ĉiuj dependas. 12 Ĉar eĉ ne scias la
homo sian sorton; kiel fiŝoj, kaptitaj en pereigan
reton, kaj kiel birdoj, implikiĝintaj en kaptilon,
tiel kaptiĝas la homoj en tempo malbona, kiam ĝi
atakas ilin neatendite. 13 Ankaŭ jenan saĝaĵon mi
vidis sub la suno, kaj ĝi ŝajnis al mi granda: 14
estis urbo malgranda, kaj malmulte da homoj ĝi
havis; venis al ĝi granda reĝo, kaj sieĝis ĝin, kaj
konstruis ĉirkaŭ ĝi grandajn sieĝajn fortikaĵojn;
15 sed troviĝis en ĝi homo malriĉa sed saĝa, kaj
li savis la urbon per sia saĝeco; tamen neniu
rememoris tiun malriĉan homon. 16 Kaj mi diris:
Pli bona estas saĝo ol forto, tamen la saĝo de
malriĉulo estas malrespektata, kaj liaj vortoj ne
estas aŭdataj. 17 La vortoj de saĝuloj, trankvile
aŭskultitaj, estas pli bonaj ol la kriado de reganto
inter malsaĝuloj. 18 Pli bona estas saĝo, ol militaj
instrumentoj; kaj unu pekulo pereigas multe da
bono.

10 Venenaj muŝoj putrigas kaj haladzigas la
oleon de parfumisto; pli ŝatata ol saĝo kaj
honoro ofte estas malgranda malsaĝaĵo. 2 La
koro de saĝulo estas ĉe lia dekstra flanko, kaj
la koro de malsaĝulo ĉe lia maldekstra. 3 Kaj
eĉ en la vojo, laŭ kiu iras malsaĝulo, mankas al
li saĝo, kaj al ĉiu li diras, ke li estas malsaĝulo.
4 Se atakos vin kolero de reganto, ne forlasu
vian lokon, ĉar mildeco pardonigas eĉ grandajn
krimojn. 5 Ekzistas malbono, kiun mi vidis sub la
suno; ĝi estas kvazaŭ eraro, venanta de la reganto:
6 senscieco estas metata tre alte, kaj la riĉuloj
sidas malalte. 7 Mi vidis sklavojn sur ĉevaloj, kaj
princojn, irantajn piede, kiel sklavoj. 8 Kiu fosas
kavon, tiu falos en ĝin; kaj kiu detruas muron, tiun
mordos serpento. 9 Kiu transmovas ŝtonojn, tiu
faras al si difekton per streĉo; kaj kiu hakas lignon,
tiu sin vundas per ĝi. 10 Se malakriĝis la hakilo, kaj
oni ne akrigas la tranĉan flankon, oni devas streĉi
la fortojn; kaj la ĉefaĵo estas prepari ĉion saĝe.
11 Se mordis la serpento sen kuracparolo, tiam
jam ne utilas kuracparolanto. 12 Vortoj el buŝo de
saĝulo estas agrablaj, sed la buŝo de malsaĝulo
lin mem pereigas. 13 La komenco de la parolo de
lia buŝo estas malsaĝaĵo, kaj la fino de lia parolo
estas abomeninda sensencaĵo. 14 Malsaĝulo multe
parolas, kvankam homo ne scias, kio estos; kaj kio
estos post li? kiu ĉi tion diros al li? 15 Penado de
malsaĝuloj lacigas ĉiun, kiu ne scias eĉ la vojon al
la urbo. 16 Ve al vi, ho lando, se via reĝo estas
infano kaj viaj princoj manĝas frue! 17 Feliĉa
vi estas, ho lando, se via reĝo estas de nobla
deveno kaj viaj princoj manĝas en ĝusta tempo,
por fortiĝi, ne por festeni! 18 De mallaboremeco
falos la plafono; kaj, se oni mallevas la manojn,
tramalsekiĝas la domo. 19 Por plezuro oni aranĝas
festenojn, kaj vino gajigas la vivon, kaj mono
respondas por ĉio. 20 Eĉ en viaj pensoj ne malbenu
la reĝon, kaj en via dormoĉambro ne malbenu
riĉulon; ĉar birdo ĉiela transportos vian voĉon,
kaj flugila estaĵo eldiros vian parolon.

11 Elsendu vian panon sur la akvon; ĉar post
longa tempo vi ĝin retrovos. 2 Donu parton
al sep, kaj eĉ al ok, ĉar vi ne scias, ĉu ne estos
malfeliĉo sur la tero. 3 Kiam la nuboj pleniĝos,
ili verŝos pluvon sur la teron, kaj se falos arbo
suden aŭ norden, ĝi tie restos, kien ĝi falis. 4 Kiu
observas la venton, tiu ne semos; kaj kiu rigardas
la nubojn, tiu ne rikoltos. 5 Kiel vi ne scias, kian
vojon iros la vento, kaj kiel formiĝas la ostoj en
la ventro de gravedulino, tiel vi ne povas scii la
faron de Dio, kiu ĉion faras. 6 Matene semu vian
semon, kaj vespere via mano ne ripozu; ĉar vi ne
scias, ĉu tio aŭ alio estos pli ĝusta, aŭ ĉu ambaŭ
egale estos bonaj. 7 Agrabla estas la lumo, kaj
bone estas al la okuloj vidi la sunon. 8 Ĉar se eĉ
multajn jarojn homo vivus, li ĝoju en ili ĉiuj; kaj li
memoru pri la tagoj mallumaj, ĉar estos multe da
ili; ĉio, kio venos, estas vantaĵo. 9 Ĝoju, junulo,
en via infaneco; kaj via koro ĝuu plezuron en la
tagoj de via juneco, kaj iru, kien kondukas vin via
koro kaj kien rigardas viaj okuloj; sed sciu, ke pri
ĉio ĉi tio Dio venigos vin al juĝo. 10 Tial forpelu
malĝojon de via koro, kaj forigu malagrablaĵon
de via korpo; ĉar la infaneco kaj la juneco estas
vantaĵo.

12 Kaj memoru vian Kreinton en la tagoj de
via juneco, dum ankoraŭ ne venis la tagoj
de malbono, kaj ne venis la jaroj, pri kiuj vi
diros: Mi ne havas plezuron de ili; 2 dum ne
mallumiĝis la suno, la lumo, la luno, kaj la steloj,
kaj ne revenis nuboj post la pluvo; 3 en la

tago, kiam ektremos la gardantoj de la domo,
kaj malfortiĝos la militantoj, kaj ĉesos mueli
la muelantinoj, ĉar estos malmulte da ili, kaj
senvidiĝos la rigardantinoj tra la fenestroj; **4**
kaj fermitaj estos la pordoj al la strato, kiam
eksilentos la sonado de la muelŝtono; kaj homo
leviĝados laŭ la krio de birdo, kaj mallaŭtiĝos la
sonoj de kantoj; **5** kaj altaĵojn ili ektimos, kaj sur
la vojo aperos teruroj, kaj ekfloros la migdalarbo,
kaj peziĝos la lokusto, kaj malaperos deziro: tiam
homo foriros en sian eternan domon, kaj sur la
strato marŝos plorantoj; **6** ĝis disŝiriĝos la arĝenta
ĉeneto, rompiĝos la ora lampeto, rompiĝos la
kruĉo ĉe la fonto, kaj falos la rado en la puton; **7** kaj
la polvo refariĝos tero, kiel ĝi estis, kaj la spirito
reiros al Dio, kiu ĝin donis. **8** Vantaĵo de vantaĵoj,
diris la Predikanto; ĉio estas vantaĵo. **9** Krom tio,
ke la Predikanto estis saĝulo, li ankoraŭ instruis
scion al la popolo; li ĉion pesis, esploris, kaj verkis
multe da sentencoj. **10** Penis la Predikanto trovi
agrablajn parolojn, kaj li skribis ĝuste vortojn
de vero. **11** La paroloj de saĝuloj estas kiel akraj
pintoj, kaj kiel enbatitaj najloj estas la vortoj
de publikaj parolistoj; ili estas donitaj de unu
paŝtisto. **12** Kaj krom tio, mia filo, akceptu mian
instruon, ke se oni volus verki multajn librojn, ne
estus fino, kaj multe legi lacigas la korpon. **13** Ni
aŭskultu la finon de ĉio: timu Dion, kaj plenumu
Liajn ordonojn, ĉar ĉi tio estas ĉio por la homo. **14**
Ĉar ĉiun faron Dio venigos al juĝo, eĉ ĉion kaŝitan,
ĉu ĝi estas bona aŭ malbona.

Alt Kanto

1 Alta kanto de Salomono. **2** Ho, li kisu min per
kisoj de sia buŝo! Ĉar via amo estas pli bona, ol
vino. **3** Ho, kiel bonodoras viaj aromaĵoj! Via nomo
similas al elverŝita oleo; Tial la fraŭlinoj amas vin.
4 Altiru min; ni postkuros vin. La reĝo envenigu
min en siajn ĉambrojn; Ho, ni ĝojos kaj gajiĝos kun
vi; Ni memoros vian amon pli, ol vinon; Sincere
oni amas vin. **5** Mi estas nigra, tamen beleta, Ho
filinoj de Jerusalem, Kiel la tendoj de Kedar, Kiel
la tapetoj de Salomono. **6** Ne rigardu min, ke mi
estas nigreta: La suno min brulkolorigis. La filoj
de mia patrino koleris kontraŭ mi; Ili faris min
gardistino de la vinberĝardenoj; Mian propran
vinberĝardenon mi ne gardis. **7** Diru al mi, ho
vi, kiun mia animo amas, Kie vi paŝtas, kie vi
ripozigas vian brutaron tagmeze: Kial mi similu al
vagistino Ĉe la brutaroj de viaj kamaradoj? **8** Se vi
ne scias tion, ho belulino inter virinoj, Sekvu la
paŝojn de la ŝafaro, Kaj paŝtu viajn kapridojn ĉe la
tendoj de la paŝtistoj. **9** Al la ĉevalino en la ĉaroj
de Faraono Mi komparas vin, ho mia amatino. **10**
Belaj estas viaj vangoj sub la orelringoj, Via kolo
sub la laĉoj de perloj. **11** Orajn orelringojn ni faros
al vi, Kun arĝentaj enkrustaĵoj. **12** Dum la reĝo
sidas ĉe la festotablo, Mia nardo bonodoras. **13**
Kiel fasko de mirho, restanta inter miaj mamoj,
Estas al mi mia amato. **14** Kiel floraro de kofero
estas por mi mia amato, En la vinberĝardenoj de
En-Gedi. **15** Ho, vi estas bela, mia amatino; ho, vi
estas ja bela; Viaj okuloj estas kiel ĉe kolomboj. **16**
Ho, vi estas bela, mia amato, kaj ĉarma; Nia lito
estas kiel freŝaj herboj; **17** La traboj de nia domo
estas cedraj, Niaj ĉevronoj estas abiaj.

2 Mi estas la lilio de Ŝaron, La rozo de la valoj. **2**
Kiel rozo inter la dornoj, Tiel estas mia amatino
inter la knabinoj. **3** Kiel pomarbo inter arboj
nefruktaj, Tiel estas mia amato inter la junuloj. Mi
sopiris al lia ombro, jen mi sidiĝis; Kaj liaj fruktoj
estas bongustaj al mia palato. **4** Li enkonduku
min en vindomon, Kaj lia standardo super mi
estu la amo. **5** Plifortigu min per vinberkuko,
Refreŝigu min per pomsuko; Ĉar mi estas malsana
de amo. **6** Lia maldekstra mano estu sub mia
kapo, Lia dekstra ĉirkaŭprenu min. **7** Mi ĵurligas
vin, ho filinoj de Jerusalem, Je la gazeloj aŭ la
cervoj de la kampo: Ne veku nek sendormigu la
amatinon, Ĝis ŝi mem volos. **8** Ho, jen estas la
voĉo de mia amato! Ho, jen li venas, Rapidante
sur la montoj, saltante sur la altaĵoj. **9** Mia amato
similas al gazelo aŭ al cervo. Ho, jen li staras
post nia muro, Rigardante tra la fenestro, Sin
montrante ĉe la krado. **10** Mia amato vokas, li
parolas al mi: Leviĝu, mia amatino, mia belulino,
ho venu; **11** Ĉar la vintro jam forpasis, La pluvo
pasis kaj malaperis; **12** La floroj jam estas sur la
tero; La kantosezono jam alvenis, Kaj la voĉo de
la turto jam aŭdiĝas en nia lando; **13** La figarbo
jam maturigas siajn fruktetojn, La vinbertrunkoj
siajn vinberetojn, Kiuj jam bonodoras. Leviĝu,
mia amatino, mia belulino, kaj venu. **14** Ho mia
kolombino, en la krevaĵoj de la roko, en la kaŝejo
de la rokkrutaĵo, Montru al mi vian aspekton,
aŭdigu al mi vian voĉon; Ĉar via voĉo estas dolĉa,
kaj via aspekto estas bela. **15** Kaptu al ni la
ŝakalojn, la malgrandajn ŝakalojn, La detruantojn
de la vinberĝardenoj, Kiam niaj vinberĝardenoj
burĝonas. **16** Mia amato apartenas al mi, Kaj mi
apartenas al li, Kiu paŝtas inter la rozoj. **17** Ĝis la
tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros, Turnu
vin, ho amato, similiĝu al gazelo aŭ al cervo Sur
la montoj de aromaĵoj.

3 Sur mia kuŝejo dum la nokto mi serĉis tiun,
kiun mia animo amas; Mi serĉis lin, sed mi
lin ne trovis. **2** Mi leviĝos, kaj irados tra la urbo;
Sur la stratoj kaj placoj mi serĉos tiun, kiun mia
animo amas; Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
3 La gardistoj, kiuj iradas tra la urbo, renkontis
min, Al ili mi demandis: Ĉu vi vidis tiun, kiun mia
animo amas? **4** Kiam mi nur ekforiris de ili, Mi
renkontis tiun, kiun mia animo amas; Mi tenis
lin, kaj ne delasis lin, Ĝis mi enkondukis lin en
la domon de mia patrino, Kaj en la ĉambron de
ŝi, kiu naskis min. **5** Mi ĵurligas vin, ho filinoj de
Jerusalem, Je la gazeloj aŭ cervoj de la kampo: Ne
veku nek sendormigu la amatinon, Ĝis ŝi mem
volos. **6** Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto, kiel
kolono de fumo Parfumita per mirho kaj olibano,
Per ĉiaj pudroj de la parfumisto? **7** Jen estas la
lito de Salomono! Sesdek fortuloj ĉirkaŭas ĝin
El la fortuloj de Izrael, **8** Ĉiuj tenantaj glavojn,
kompetentaj batalantoj; Ĉiu portas sian glavon ĉe
sia femuro, Pro la teruro de la nokto. **9** Edziĝan
liton el la ligno de Lebanon Konstruis al si la
reĝo Salomono. **10** Ĝiajn kolonojn li konstruis
el arĝento, La ĉarpentaĵon el oro, la tegaĵon el
purpuro; La interno estas pavimita per la amo de
la filinoj de Jerusalem. **11** Iru tien, ho filinoj de
Cion, kaj vidu la reĝon Salomono, Vestitan per la
krono, per kiu lia patrino kronis lin en la tago de
lia edziĝofesto, En la tago de la ĝojo de lia koro.

4 Vi estas bela, mia amatino, vi estas bela; Viaj
okuloj estas kolombaj, malantaŭ via vualo. Viaj

haroj estas kiel aro da kaprinoj, Deirantaj sur la
deklivo de la monto Gilead. 2 Viaj dentoj estas kiel
tondotaj ŝafinoj, Kiuj elvenas el la lavejo; Ĉiuj estas
en paroj, Kaj ne mankas eĉ unu el ili. 3 Viaj lipoj
estas kiel ruĝa fadeno, Kaj via elparolado estas
bela; Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo. 4 Via kolo estas kiel la turo de
David, kiu estas konstruita kiel armiltenejo; Mil
ŝildoj pendas sur ĝi, Ĉiuj ŝildoj de la potenculoj. 5
Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj, ĝemeloj de
gazelino, Kiuj sin paŝtas inter la rozoj. 6 Ĝis la
tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros, Mi
foriros al la monto de mirho kaj al la altaĵo de
olibano. 7 Via tutaĵo estas bela, mia amatino; Vi
ne havas difekton. 8 Kun mi el Lebanon venu,
ho mia fianĉino, Kun mi el Lebanon; Rigardu
malsupren de la pinto de Amana, De la pinto de
Senir kaj Ĥermon, El la kavernoj de la leonoj, De
la montoj de la leopardoj. 9 Vi kortuŝis min, mia
fratino, mia fianĉino; Vi kortuŝis min per unu
ekrigardo de viaj okuloj, Per unu ĉeno de sur via
kolo. 10 Kiel bela estas via amo, mia fratino, mia
fianĉino! Ho, kiom pli bona estas via amo, ol vino!
Kaj la bonodoro de viaj parfumaĵoj estas pli bona,
ol ĉiaj aromaĵoj! 11 Mielo gutadas el viaj lipoj,
ho mia fianĉino; Mielo kaj lakto kuŝas sub via
lango; Kaj la bonodoro de viaj vestoj estas kiel la
bonodoro de Lebanon. 12 Vi estas ĝardeno ŝlosita,
ho mia fratino, mia fianĉino; Vi estas fonto ŝlosita,
puto sigelita. 13 Viaj kreskaĵoj estas paradizo
de granatoj kun multevaloraj fruktoj, Plena de
koferoj kaj nardoj; 14 Nardo kaj safrano; Kano
kaj cinamo, kun ĉiuspecaj olibanarboj; Mirho kaj
aloo kaj la plej delikataj aromaĵoj; 15 Ĝardenfonto,
puto de vivanta akvo, Kaj riveretoj elfluantaj el
Lebanon. 16 Vekiĝu, ho norda vento, venu, ho suda
vento; Trablovu mian ĝardenon, ke ĝiaj aromaĵoj
elfluu. Venu mia amato en sian ĝardenon Kaj
manĝu ĝiajn multevalorajn fruktojn.

5 Mi venis en mian ĝardenon, mia fratino, mia
fianĉino; Mi deŝiris mian mirhon kaj miajn
aromaĵojn; Mi manĝis mian mielĉelaron, kiel
ankaŭ mian mielon; Mi trinkis mian vinon, kiel
ankaŭ mian lakton. Manĝu, ho miaj kamaradoj;
Drinku kaj ebriiĝu, ho miaj amikoj. 2 Mi dormis,
sed mia koro estis maldorma; Jen estas la voĉo
de mia amato, jen li ekfrapas: Malfermu al mi,
ho mia fratino, mia amatino, mia kolombino,
mia virtulino; Ĉar mia kapo estas plena de roso,
Miaj harbukloj de la gutoj de la nokto. 3 Mi
jam demetis mian ĥitonon; kial mi ĝin denove
surmetu? Mi jam lavis miajn piedojn; kial mi ilin
malpurigu? 4 Mia amato etendis sian manon
tra la truo, Kaj mia interno kompatis lin. 5 Mi
leviĝis, por malfermi al mia amato; Kaj de miaj
manoj gutis mirho, Kaj miaj fingroj estis malsekaj
de mirha fluidaĵo, Sur la riglilo de la seruro.
6 Mi malfermis al mia amato; Sed mia amato
forturniĝis kaj malaperis. Mia animo tremis, dum
li parolis; Mi lin serĉis, sed mi lin ne trovis; Mi
vokis lin, sed li ne respondis al mi. 7 La gardistoj,
kiuj ĉirkaŭas la urbon, renkontis min, Ili batis
kaj vundis min; La gardistoj de la muroj deprenis
de mi la kovrotukon. 8 Mi ĵurligas vin, ho filinoj
de Jerusalem, se vi renkontos mian amaton, Ho,
kion vi diros al li? ke mi estas malsana de amo.
9 Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ho belulino inter virinoj? Per kio diferencas via
amato de aliaj amatoj, Ke vi tiele ĵurligas nin? 10
Mia amato estas blanka kaj ruĝa, Distinginda inter
dekmilo. 11 Lia kapo estas pura oro; Liaj haroj
estas buklitaj, nigraj kiel korvo; 12 Liaj okuloj estas
kiel kolomboj ĉe la akvotorentoj; Lavitaj per lakto,
orname enkadrigitaj; 13 Liaj vangoj estas kiel
bedoj de aromaĵoj, kiel kesto de ŝmiraĵisto; Liaj
lipoj estas kiel rozoj, ili gutadas fluidan mirhon;
14 Liaj manoj estas kiel oraj ringoj, kadritaj per
topazoj; Lia korpo estas ebura, enkrustita per
safiroj; 15 Liaj kruroj estas kiel marmoraj kolonoj,
enfiksitaj en bazoj el pura oro; Lia aspekto estas
kiel Lebanon, majesta kiel cedroj; 16 Lia palato
estas dolĉaĵoj; lia tutaĵo estas tre aminda. Tia
estas mia amato, kaj tia estas mia kamarado, Ho
filinoj de Jerusalem.

6 Kien foriris via amato, Ho belulino inter
virinoj? Kien forturniĝis via amato, Por ke
ni lin serĉu kun vi? 2 Mia amato iris en sian
ĝardenon, al la bedoj de aromaĵoj, Por paŝti en la
ĝardenoj kaj kolekti rozojn. 3 Mi apartenas al mia
amato, kaj mia amato apartenas al mi; Tiu, kiu
paŝtas inter la rozoj. 4 Ho, mia amatino, vi estas
bela kiel Tirca, Agrabla kiel Jerusalem, Terura kiel
batalantaj taĉmentoj. 5 Forturnu la okulojn for de
mi, Ĉar ili venkas min. Viaj haroj estas kiel aro
da kaprinoj, Deirantaj sur la deklivo de la monto
Gilead. 6 Viaj dentoj estas kiel aro da ŝafinoj, Kiuj
elvenas el la lavejo; Ĉiuj estas en paroj, Kaj ne
mankas eĉ unu el ili. 7 Kiel peco de granato, viaj
vangoj aspektas Malantaŭ via vualo. 8 Da reĝinoj
ekzistas sesdek, kaj okdeko da kromvirinoj, Kaj la
junulinoj estas sennombraj. 9 Sed unu sola estas
mia kolombino, mia virtulino; Ŝi estas la sola ĉe
sia patrino, La elektita de sia naskintino; La filinoj
vidis ŝin, kaj nomas ŝin feliĉulino; La reĝinoj kaj la
kromvirinoj laŭdas ŝin, dirante: 10 Kiu estas ŝi, kiu
aspektas kiel la matenruĝo, Bela kiel la luno, Hela

kiel la suno, Terura kiel batalantaj taĉmentoj? **11** Mi iris en la nuksarban ĝardenon, Por trarigardi la verdajn kreskaĵojn de la valo, Por vidi, ĉu la vinbertrunko burĝonas, ĉu la granatarboj floras. **12** Tiam mi ankoraŭ ne sciis, Ke mia animo elektos min por la ĉaroj de la nobeloj de mia popolo. **13** Turniĝu, turniĝu, ho Ŝulamit; Turniĝu, turniĝu, ke ni rigardu vin. Kial vi volas rigardi Ŝulamiton tiel, Kiel oni rigardas la dancadon de la taĉmentoj?

7 Kiel belaj estas viaj paŝoj en sandaloj, ho filino de princo! La svingado de viaj femuroj estas kiel ĉenringoj, Majstre ellaboritaj. **2** Via umbiliko estas kiel ronda pokalo, Al kiu trinkaĵo ne mankas; Via ventro estas kiel amaso da tritiko ĉirkaŭita de rozoj; **3** Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj, Ĝemeloj de gazelino; **4** Via kolo estas kiel turo el eburo; Viaj okuloj kiel la lagetoj en Ĥeŝbon, ĉe la pordego de Bat-Rabim; Via nazo estas kiel la turo de Lebanon rigardanta Damaskon; **5** Via kapo sur vi estas kiel Karmel, Kaj la harbukloj de via kapo kiel la purpura robo de la reĝo, falde kunligita. **6** Kiel bela kaj kiel ĉarma estas mia amatino inter la plezuroj! **7** Via staturo similas la palmotrunkon, Kaj viaj mamoj la vinberarojn. **8** Mi diris: Mi suprengrimpos la palmotrunkon kaj teniĝos je ĝiaj branĉoj; Kaj viaj mamoj estu kiel la penikoj de la vinbertrunko, Kaj la bonodoro de via nazo kiel la bonodoro de citronoj; **9** Kaj via palato kiel vino bongusta, Kiu englitiĝas ĉarmege kaj glate, Kiu paroligas la lipojn de la dormantoj. **10** Mi apartenas al mia amato, Kaj li sin tiras al mi. **11** Venu, mia amato, ni eliru sur la kamparon; Ni enloĝiĝu en la vilaĝoj. **12** Frumatene ni iru al la vinberĝardenoj; Ni rigardu, ĉu la vinbertrunko jam burĝonis, Ĉu ĝiaj floroj jam malfermiĝis, Ĉu la granatarboj jam floras; Tie mi donos al vi mian amon. **13** La mandragoroj jam bonodoras, Kaj apud nia enirejo troviĝas delikataj fruktoj ĉiuspecaj, fruaj kaj malfruaj, Kiujn mi provizis por vi, ho mia amato!

8 Ho, se vi estus al mi kiel frato, Kiu suĉis la mamojn de mia patrino! Se mi renkontus vin ekstere, mi kisus vin; Kaj tamen neniu malestimus min. **2** Mi gvidus vin, mi enkondukus vin en la domon de mia patrino; Vi instruus min, Kaj mi trinkigus al vi la spicitan vinon kaj la granatsukon. **3** Lia maldekstra mano estu sub mia kapo, Kaj lia dekstra ĉirkaŭprenu min! **4** Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem, Ne veku nek sendormigu la amatinon, Ĝis ŝi mem volos. **5** Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto, Sin apogante sur sia amato? Sub la pomarbo mi vekis vin; Tie, kie via patrino vin naskis, Kie vin naskis via naskintino. **6** Konservu min kiel sigelon en via koro, kiel sigelon sur via brako; Ĉar la amo estas forta kiel la morto; La ĵaluzo estas nefleksebla kiel Ŝeol; Ĝiaj brulaĵoj estas brulaĵoj de fajro, La flamo de la Eternulo. **(Sheol h7585)** **7** Granda akvo ne povas estingi la amon, Kaj riveroj ne povas superakvi ĝin; Se homo proponus doni la tutan havaĵon de sia domo por la amo, Oni malestime lin forpuŝus. **8** Nia fratino ankoraŭ estas malgranda, Kaj mamojn ŝi ankoraŭ ne havas; Kion ni faros al nia fratino, Kiam oni svatos ŝin? **9** Se ŝi estos muro, ni konstruos sur ŝi arĝentan palacon; Kaj se ŝi estos pordo, ni ĉirkaŭbaros ŝin per traboj el cedro. **10** Mi estas muro, kaj miaj mamoj kiel turoj; Mi jam estis al li kiel iu, kiu trovis favoron. **11** Salomono posedis vinberĝardenon en Baal-Hamon; Li luigis la vinberĝardenon al gardistoj; Ĉiu devas alporti milon da arĝentaj moneroj pro ĝiaj fruktoj. **12** Mia propra vinberĝardeno estas antaŭ mi. La milon al vi, ho Salomono, Kaj ducent al la gardistoj de ĝiaj fruktoj. **13** Ho vi, loĝantino de la ĝardenoj, La kamaradoj volas aŭskulti vian voĉon; Al mi ĝin aŭdigu. **14** Forkuru, ho mia amato, Kaj similiĝu al gazelo aŭ al cervo Sur la montoj de aromaĵoj.

Jesaja

1 Vizio de Jesaja, filo de Amoc, kiun li vidis pri
Judujo kaj Jerusalem, en la tempo de Uzija,
Jotam, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo. **2**
Aŭskultu, ho ĉielo, kaj atentu, ho tero, ĉar parolas
la Eternulo: Filojn Mi edukis kaj altigis, kaj ili
perfidis Min. **3** Bovo konas sian aĉetinton, kaj
azeno la manĝujon de sia mastro; sed Izrael ne
konas, Mia popolo ne komprenas. **4** Ve al la
popolo peka, al la gento ŝarĝita de malbonagoj, al
la idaro krima, al la filoj pereuloj! ili forlasis la
Eternulon, ili malŝatis la Sanktulon de Izrael, ili
forturniĝis malantaŭen. **5** Kion oni ankoraŭ batu
en vi, kiuj daŭrigas sian defaladon? la tuta kapo
estas malsana, kaj la tuta koro estas senforta. **6** De
la plando de la piedo ĝis la kapo estas en ĝi nenio
sendifekta, nur vundoj kaj tuberoj kaj ulceroj
pusaj, kiuj ne estas purigitaj, nek ĉirkaŭligitaj, nek
moligitaj per oleo. **7** Via lando estas dezerta, viaj
urboj estas forbruligitaj per fajro, vian kampon
antaŭ vi formanĝas fremduloj, kaj dezerta ĝi
estas, kiel ruinigita de fremduloj. **8** Kaj restis
la filino de Cion kiel tendo en vinberĝardeno,
kiel budo sur kukumkampo, kiel urbo sieĝata.
9 Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni restaĵon,
ni fariĝus preskaŭ kiel Sodom, ni similiĝus al
Gomora. **10** Aŭskultu la vortojn de la Eternulo,
estroj de Sodom; atentu la instruon de nia Dio,
popolo de Gomora! **11** Por kio Mi bezonas vian
multegon da buĉoferoj? diras la Eternulo; Mi
trosatiĝis de la bruloferoj de ŝafoj kaj de la sebo
de grasigitaj brutoj, kaj la sangon de bovoj kaj
ŝafidoj kaj kaproj Mi ne deziras. **12** Kiam vi venas,
por aperi antaŭ Mia vizaĝo, kiu postulas tion de
viaj manoj, ke vi paŝu sur Mian korton? **13** Ne plu
alportu hipokritajn donacojn; la incensado estas
abomenindaĵo por Mi; monatkomencon, sabaton,
kaj kunvokon de kunvenoj Mi ne toleras — krimo
kaj sankta kunveno! **14** Viajn monatkomencojn
kaj festojn Mia animo malamas; ili fariĝis por Mi
ŝarĝo, tedis al Mi porti ilin. **15** Kiam vi etendas
viajn manojn, Mi kaŝas antaŭ vi Miajn okulojn;
eĉ kiam vi multe preĝas, Mi ne aŭskultas; viaj
manoj estas plenaj de sango. **16** Lavu vin, purigu
vin; forigu la malbonon de viaj faroj antaŭ Miaj
okuloj, ĉesu malbonagi. **17** Lernu agi bone, celu
justecon, helpu prematon, havigu juston al orfo,
defendu aferon de vidvino. **18** Venu, kaj ni faru
inter ni juĝan disputon, diras la Eternulo: se
viaj pekoj estas sangoruĝaj, ili fariĝos blankaj
kiel neĝo; kaj se ili estas kiel skarlato, ili fariĝos
kiel lano. **19** Se vi estos humilaj kaj obeemaj,
vi manĝos la bonaĵon de la tero; **20** sed se vi
rifuzos kaj ribelos, glavo vin ekstermos; ĉar tiel
diris la buŝo de la Eternulo. **21** Kiamaniere la
fidela urbo fariĝis malĉastulino! ĝi estis plena de
justeco, virto en ĝi loĝis, sed nun mortigistoj. **22**
Via arĝento fariĝis skorio, via vino miksiĝis kun
akvo. **23** Viaj estroj estas perfiduloj, kaj kolegoj de
ŝtelistoj; ili ĉiuj amas donacojn kaj ĉasas profiton;
al orfo ili ne donas juston, kaj la juĝa plendo de
vidvino ne atingas ilin. **24** Pro tio diras la Sinjoro,
la Eternulo Cebaot, la Potenculo de Izrael: Ho
ve, Mi konsolos Min sur Miaj kontraŭuloj, kaj
Mi venĝos al Miaj malamikoj. **25** Kaj Mi remetos
Mian manon sur vin, kaj Mi forte purigos vian
skorion, kaj Mi eligos vian tutan stanon. **26** Kaj Mi
restarigos viajn juĝistojn, kiel antaŭe, kaj viajn
konsilistojn, kiel en la komenco; post tio oni
nomos vin urbo de virto, civito fidela. **27** Cion
elaĉetiĝos per justeco, kaj ĝiaj revenintoj per
virto. **28** La krimuloj kaj pekuloj pereos kune, kaj
la forlasintoj de la Eternulo ekstermiĝos. **29** Ĉar ili
estos malhonoritaj pro la terebintarboj, kiujn vi
amis, kaj vi estos hontigitaj pro la ĝardenoj, kiujn
vi elektis. **30** Ĉar vi estos kiel terebintarbo, kies
folioj velkis, kaj kiel ĝardeno, kiu ne havas akvon.
31 Kaj la fortulo fariĝos kiel stupo, kaj lia laboro
kiel fajrero; kaj ambaŭ brulos, kaj neniu estingos.

2 Afero, kiun Jesaja, filo de Amoc, vidis vizie
pri Judujo kaj Jerusalem. **2** Iam en la tempo
estonta la monto de la domo de la Eternulo staros
kiel ĉefo inter la montoj, kaj ĝi estos pli alta ol
ĉiuj altaĵoj; kaj fluos al ĝi ĉiuj nacioj. **3** Kaj iros
multaj popoloj, kaj diros: Venu, ni iru supren sur
la monton de la Eternulo, al la domo de la Dio
de Jakob, por ke Li instruu nin pri Siaj vojoj, kaj
ni iru laŭ Lia irejo; ĉar el Cion eliros la instruo,
kaj la vorto de la Eternulo el Jerusalem. **4** Kaj
Li juĝos inter la nacioj, kaj Li decidos pri multaj
popoloj; kaj ili forĝos el siaj glavoj plugilojn kaj
el siaj lancoj rikoltilojn; ne levos nacio glavon
kontraŭ nacion, kaj oni ne plu lernos militon. **5**
Ho domo de Jakob, venu, kaj ni iru en la lumo
de la Eternulo. **6** Sed Vi forlasis Vian popolon,
la domon de Jakob, ĉar ili pli pleniĝis ol antaŭe
kaj ili sorĉas kiel la Filiŝtoj kaj aliĝis al infanoj de
aligentuloj. **7** Kaj ilia lando pleniĝis de arĝento
kaj oro, kaj senfinaj estas iliaj trezoroj; kaj ilia
lando pleniĝis de ĉevaloj, kaj sennombraj estas
iliaj ĉaroj. **8** Kaj ilia lando pleniĝis de idoloj; ili
adorkliniĝas al la faritaĵo de siaj manoj, al tio,
kion faris iliaj fingroj. **9** Kaj kliniĝis la homo, kaj
malaltiĝis la viro; kaj Vi ne pardonos ilin. **10** Eniru
en rokon kaj kaŝu vin en la tero, pro timo antaŭ

la Eternulo kaj antaŭ la majesto de Lia grandeco.
11 La fieraj okuloj de homo malleviĝos, kaj la
altaj homoj estos malaltigitaj; nur la Eternulo
sola estos alta en tiu tago. 12 Ĉar la tago de la
Eternulo Cebaot estos super ĉio malhumila kaj
alta kaj super ĉio aroganta, kiu estos malaltigita;
13 kaj super ĉiuj cedroj de Lebanon, la altaj kaj
malhumilaj, kaj super ĉiuj kverkoj de Baŝan; 14 kaj
super ĉiuj altaj montoj, kaj super ĉiuj leviĝintaj
montetoj; 15 kaj super ĉiu alta turo, kaj super ĉiu
fortikigita muro; 16 kaj super ĉiuj ŝipoj de Tarŝiŝ,
kaj super ĉiuj belaspektaĵoj. 17 Kaj humiligita
estos la fiereco de homo, kaj altaj homoj estos
malaltigitaj; nur la Eternulo sola estos alta en tiu
tago. 18 La idoloj estos tute neniigitaj. 19 Kaj oni
iros en la kavernojn de la rokoj kaj en la fendojn
de la tero, pro timo antaŭ la Eternulo kaj antaŭ
Lia majesta grandeco, kiam Li leviĝos, por ĵeti
teruron sur la teron. 20 En tiu tago la homo ĵetos
al la talpoj kaj vespertoj siajn arĝentajn kaj orajn
idolojn, kiujn li faris al si por adorado; 21 por eniri
en kavernojn de rokoj kaj en fendojn de ŝtonegoj,
pro timo antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia majesta
grandeco, kiam Li leviĝos, por ĵeti teruron sur la
teron. 22 Ĉesu zorgi pri homo, kies animo estas
en liaj nazotruoj; ĉar kion li valoras?

3 Ĉar jen la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, forprenos
de Jerusalem kaj de Judujo la apogon kaj forton,
ĉian apogon de pano kaj ĉian apogon de akvo;
2 heroon kaj militiston, juĝiston kaj profeton,
aŭguriston kaj plejaĝulon, 3 kvindekestron kaj
eminentulon, konsiliston, majstron, kaj lertan
sorĉiston. 4 Kaj junulojn Mi faros iliaj estroj,
kaj petoluloj regos ilin. 5 Kaj premos la popolo
ĉiu la alian kaj ĉiu sian proksimulon; junulo
estos aroganta kontraŭ maljunulo, kaj senvalorulo
antaŭ eminentulo. 6 Homo ekkaptos sian fraton
en la domo de sia patro, dirante: Vi havas veston,
estu do nia estro, kaj ĉi tiu ruino estu sub via
mano. 7 Sed ĉi tiu laŭte protestos, dirante: Mi
ne volas esti kuracanto; nek panon nek veston
mi havas en mia domo; ne faru min estro de la
popolo. 8 Ĉar malfortiĝis Jerusalem, kaj Judujo
falis; ĉar iliaj paroloj kaj iliaj faroj estas kontraŭ la
Eternulo kaj ofendas la okulojn de Lia majesto. 9
La signoj de iliaj vizaĝoj atestis kontraŭ ili, kaj
sian pekon, simile al la Sodomanoj, ili proklamas,
ne kaŝas. Ve al iliaj animoj! ĉar ili mem repagis
al si malbonon. 10 Parolu pri la justulo, ke
estas bone al li; ĉar ili manĝas la fruktojn de
siaj faroj. 11 Ve al la malbona malvirtulo! ĉar
la faroj de liaj manoj estos repagitaj al li. 12
Mian popolon premas infanoj, kaj virinoj regas
ĝin. Mia popolo! viaj gvidantoj erarigas vin kaj
ruinigas la vojon de via irado. 13 La Eternulo
stariĝis, por juĝi; Li staras, por juĝi popolojn.
14 La Eternulo faros juĝan proceson kontraŭ la
plejaĝuloj de Lia popolo kaj kontraŭ ĝiaj estroj: Vi
ruinigis la vinberĝardenon; havo, kiun vi rabis de
malriĉuloj, estas en viaj domoj. 15 Kial vi premas
Mian popolon kaj ofendas la malriĉulojn? diras
la Sinjoro, la Eternulo Cebaot. 16 Kaj la Eternulo
diras: Pro tio, ke la filinoj de Cion fieriĝis, kaj iras
kun etendita kolo kaj kun malmodesta rigardo,
iras kaj koketas, kaj tintas per ĉenetoj sur la piedoj:
17 la Sinjoro senharigos la verton de la filinoj de
Cion, kaj la Eternulo nudigos ilian hontindaĵon.
18 En tiu tago la Sinjoro forigos la ornamon de
la ĉenetoj kaj la steletojn kaj la lunetojn, 19 la
orelringojn, la ĉenetojn kaj la ĉirkaŭligojn, 20
la brilaĵetojn kaj la bukojn kaj la laĉojn kaj la
parfumujojn kaj la talismanojn, 21 la ringojn
kaj la nazringojn, 22 la multekostajn vestojn
kaj la mantelojn kaj la vualojn kaj la saketojn,
23 la spegulojn kaj la delikatajn ŝtofojn kaj la
kapornamojn kaj la kaptukojn. 24 Kaj anstataŭ
bonodoro estos malbonodoro, kaj anstataŭ zono
estos ŝnuro, kaj anstataŭ krispaj haroj estos kalvo,
kaj anstataŭ eleganta mantelo estos sako, anstataŭ
beleco estos brulmakuloj. 25 Viaj viroj falos de
glavo, kaj viaj fortuloj en la milito. 26 Kaj ĝiaj
pordegoj ploros kaj funebros, kaj mizere ĝi sidos
sur la tero.

4 En tiu tago ekkaptos sep virinoj unu viron,
kaj diros: Ni manĝados nian panon, kaj ni
portados niajn vestojn; nur permesu al ni porti
vian nomon, forigu de ni nian malhonoron. 2
En tiu tago la markoto de la Eternulo estos belo
kaj honoro, kaj la frukto de la tero estos majesto
kaj ornamo por la savitaĵo de Izrael. 3 Kaj la
restintoj en Cion kaj la reteniĝintoj en Jerusalem
estos nomataj sanktuloj, ĉiuj, al kiuj la sorto lasis
vivon en Jerusalem, 4 se la Sinjoro forlavos la
malpuraĵon de la filinoj de Cion, kaj forigos el
Jerusalem la sangon, kiu estas interne de ĝi, per
la spirito de juĝo kaj per la spirito de fajro. 5
Kaj super ĉiu loko de la monto Cion kaj super
ĉiuj ĝiaj kunvenejoj la Eternulo kreos nubon kaj
fumon por la tago kaj flamon de brulanta fajro
por la nokto; super ĉio honora estos ŝirmo. 6 Kaj
estos tendo, por ombri kontraŭ la varmegeco de
la tago, kaj por rifuĝigi kaj ŝirmi kontraŭ malbona
vetero kaj pluvo.

5 Mi kantos al mia amato la kanton de mia amiko
pri lia vinberĝardeno. Vinberĝardenon havis

mia amiko sur grasa altaĵo; 2 kaj li ĉirkaŭfosis ĝin,
senŝtonigis ĝin, kaj plantis en ĝi plej bonspecajn
vinberbranĉojn; kaj li konstruis turon meze de
ĝi, kaj ankaŭ vinpremejon li elhakis en ĝi; kaj
li esperis, ke ĝi donos bonajn vinberojn, sed ĝi
donis senvalorajn berojn. 3 Nun, ho loĝantoj de
Jerusalem kaj Judujo, juĝu do inter mi kaj mia
vinberĝardeno. 4 Kion oni povas ankoraŭ fari al
mia vinberĝardeno, kion mi ne faris por ĝi? kial
mi esperis, ke ĝi donos bonajn vinberojn, kaj ĝi
tamen donis berojn senvalorajn? 5 Nun mi sciigos
al vi, kion mi faros al mia vinberĝardeno: forigita
estos ĝia barilo, kaj ĝi estos ruinigata, ĝiaj muroj
estos disĵetitaj, kaj ĝi estos piedpremata. 6 Mi lasos
ĝin dezerta, ĝi ne estos pritranĉata nek prifosata,
kaj elkreskos en ĝi dornoj kaj pikarbustoj; kaj al la
nuboj mi ordonos, ke ili ne verŝu sur ĝin pluvon.
7 La vinberĝardeno de la Eternulo Cebaot estas la
domo de Izrael, kaj la viroj de Jehuda estas Lia
plej amata plantaĵo; kaj Li esperis justecon, sed
montriĝis malnoblaĵo — bonagojn, sed montriĝis
kriindaĵo. 8 Ve al vi, kiuj aligas domon al domo,
kampon al kampo, ĝis restas jam nenia loko, por ke
vi solaj posedu la landon! 9 En miaj oreloj estas la
vortoj de la Eternulo Cebaot: Multaj domoj fariĝos
dezertaj, grandaj kaj bonaj estos sen loĝantoj.
10 Ĉar dek parceloj da vinberĝardeno donos nur
unu bat'on, kaj Ĥomero da semoj donos nur unu
efon. 11 Ve al tiuj, kiuj leviĝas frue matene, por
fordoni sin al drinkado, sidas malfrue nokte,
por varmegigi sin per vino! 12 Harpo, psaltero,
tamburino, fluto, kaj vino estas en iliaj festenoj;
sed la verkon de la Eternulo ili ne rigardas, kaj
la faron de Liaj manoj ili ne vidas. 13 Tial mia
popolo estas forkondukita en malliberecon pro
nekomprenado, kaj ĝiaj eminentuloj konsumiĝis
de malsato, kaj ĝia popolamaso senfortiĝis de
soifo. 14 Pro tio Ŝeol larĝigis sian internon
kaj eksterordinare malfermis sian faŭkon; kaj
malleviĝos tien ĝia gloro kaj ĝia amaso kaj ĝia
bruantaro kaj ĝia gajularo. (Sheol h7585) 15 Kliniĝos
homo kaj malaltiĝos viro, kaj la okuloj de fieruloj
humiliĝos. 16 Sed la Eternulo Cebaot altiĝos en la
juĝo, kaj la sankta Dio estos sankta en la justeco.
17 Tiam la ŝafidoj paŝtiĝos en bona ordo, kaj
fremduloj manĝos tion, kio restos de la fortuloj.
18 Ve al tiuj, kiuj altiras malbonagon per ŝnuroj de
vanteco kaj pekon kvazaŭ per ĉenoj de ĉaroj; 19
al tiuj, kiuj diras: Li rapidu, Li akcelu Sian faron,
por ke ni vidu; la plano de la Sanktulo de Izrael
alproksimiĝu kaj venu, por ke ni ĝin ekkonu! 20
Ve al tiuj, kiuj la malbonon nomas bono kaj la
bonon malbono, kiuj mallumon faras lumo kaj
la lumon mallumo, kiuj maldolĉon faras dolĉo
kaj la dolĉon maldolĉo! 21 Ve al tiuj, kiuj estas
saĝuloj en siaj okuloj kaj antaŭ si mem estas
kompetentuloj! 22 Ve al tiuj, kiuj estas herooj, por
trinki vinon, kaj bravuloj, por miksi ebriigaĵon,
23 kiuj pravigas malvirtulon pro subaĉeto, kaj
de pravulo forprenas lian pravecon! 24 Pro tio,
kiel la lango de fajro formanĝas pajlon kaj la
flamo ekstermas fojnon, tiel ilia radiko fariĝos
nutraĵo, kaj ilia floro suprenflugos kiel polvo; ĉar
ili malŝatis la instruon de la Eternulo Cebaot, kaj
la vortojn de la Sanktulo de Izrael ili malestimis.
25 Pro tio ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ
Lia popolo, kaj Li etendis Sian manon kontraŭ
ĝin kaj frapis ĝin; kaj ektremis la montoj, kaj la
kadavroj de la popolo estas kiel koto sur la stratoj;
kaj malgraŭ ĉio ĉi tio Lia kolero ne kvietiĝis,
kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita. 26 Kaj Li
levos signon por la popoloj malproksimaj, kaj
alvokos tian popolon de la ekstremaĵo de la tero,
kaj ĝi venos rapide kaj facile. 27 Ne estos en tiu
popolo laculo nek senfortulo, ĝi ne dormos nek
dormetos, ne deliberiĝos la zono de ĝia lumbo,
kaj ne disŝiriĝos rimeno de ĝia ŝuo. 28 Ĝiaj sagoj
estas akraj, kaj ĉiuj ĝiaj pafarkoj estas streĉitaj;
la hufoj de ĝiaj ĉevaloj estas kiel granito, kaj la
radoj de ĝiaj ĉaroj kiel ventego. 29 Ĝia blekado
estas simila al la leona; ĝi krias, kiel leonidoj; ĝi
ekbruas, kaj ekkaptas la rabakiron kaj forportas,
kaj neniu savas. 30 Kaj ĝi blekegos super li en
tiu tago simile al la bruo de la maro; kiam oni
rigardos la teron, tie estos mallumo kaj mizero,
kaj la lumo malaperos el la ĉielo.

6 En la jaro de la morto de la reĝo Uzija mi vidis
la Sinjoron, sidantan sur alta kaj levita trono,
kaj Liaj baskoj plenigis la templon. 2 Serafoj staris
supre de Li; ĉiu havis po ses flugiloj; per du li
kovris sian vizaĝon, per du li kovris siajn piedojn,
kaj per du li flugis. 3 Kaj unu vokadis al alia,
kaj diris: Sankta, sankta, sankta estas la Eternulo
Cebaot, la tuta tero estas plena de Lia gloro. 4
Ekŝanceliĝis de la vokanta voĉo la kolonoj de la
pordo, kaj la domo pleniĝis de fumo. 5 Kaj mi
diris: Ve al mi! ĉar mi pereis; ĉar mi estas homo
kun malpura buŝo, kaj mi loĝas inter popolo
malpurbuŝa, kaj la Reĝon, la Eternulon Cebaot,
vidis miaj okuloj. 6 Tiam alflugis al mi unu el la
serafoj, havante en la mano ardantan karbon,
kiun li per prenilo prenis de la altaro, 7 kaj li
ektuŝis mian buŝon, kaj diris: Jen ĉi tio ektuŝis
vian buŝon, kaj foriĝis via malpieco, kaj via peko
estas pardonita. 8 Kaj mi ekaŭdis la voĉon de la
Sinjoro, kiu diris: Kiun Mi sendos, kaj kiu iros

por ni? Kaj mi diris: Jen mi estas, sendu min. 9
Tiam Li diris: Iru kaj diru al tiu popolo: Vi aŭdos,
sed ne komprenos; vi vidos, sed ne rimarkos.
10 Sensentigu la koron de tiu popolo, kaj ĝiajn
orelojn surdigu, kaj ĝiajn okulojn blindigu, por ke
ĝi ne vidu per siaj okuloj, kaj por ke ĝi ne aŭdu
per siaj oreloj, por ke ĝi ne komprenu per sia
koro, por ke ĝi ne konvertiĝu kaj ne saniĝu. 11 Mi
diris: Ĝis kiam, ho Sinjoro? Kaj Li respondis: Ĝis
malpleniĝos la urboj pro nehavado de loĝantoj
kaj la domoj pro nehavado de homoj, kaj ĝis la
tero tute dezertiĝos. 12 Kaj la Eternulo forigos la
homojn, kaj granda estos la forlasiteco en la lando.
13 Se restos en ĝi dekono, ĝi ankaŭ ekstermiĝos,
sed kiel terebintarbo aŭ kverko, de kiuj post la
dehako restas ankoraŭ radiko; sankta semo estos
ĝia radiko.

7 En la tempo de Aĥaz, filo de Jotam, filo de
Uzija, reĝo de Judujo, eliris Recin, reĝo de Sirio,
kaj Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael, kontraŭ
Jerusalemon, por militi kontraŭ ĝi; sed ili ne povis
konkeri ĝin. 2 Oni raportis al la domo de David,
dirante: La Sirianoj stariĝis tendare en la lando de
Efraim. Tiam ektremis lia koro kaj la koro de lia
popolo, kiel la arboj de arbaro tremas de vento.
3 Sed la Eternulo diris al Jesaja: Iru renkonte al
Aĥaz, vi kaj via filo Ŝear-Jaŝub, al la fino de la
akvotubo de la supra lageto, ĉe la vojo al la kampo
de fulistoj, 4 kaj diru al li: Gardu vin, kaj estu
trankvila; ne timu, kaj via koro ne senkuraĝiĝu
pro la du fumantaj brulŝtipoj, pro la furiozo de
Recin kun la Sirianoj kaj de la filo de Remalja. 5
La Sirianoj, kun Efraim kaj kun la filo de Remalja,
havas malbonan intencon kontraŭ vi, kaj diras:
6 Ni iru kontraŭ Judujon, ni malgrandigu ĝin,
malkovru ĝin por ni, kaj ni starigu kiel reĝon
super ĝi la filon de Tabeel. 7 Tiele diris la Sinjoro,
la Eternulo: Tio ne plenumiĝos, kaj tio ne estos. 8
Ĉar la kapo de Sirio estas Damasko, kaj la kapo de
Damasko estas Recin, kaj post sesdek kvin jaroj
Efraim ĉesos esti popolo. 9 Kaj la kapo de Efraim
estas Samario, kaj la kapo de Samario estas la filo
de Remalja. Se vi ne kredas, vi ne estas fidelaj.
10 Kaj plue diris la Eternulo: Diru al Aĥaz jene:
11 Petu por vi signon de la Eternulo, via Dio, ĉu
profunde malsupre, ĉu alte supre. (Sheol h7585) 12
Sed Aĥaz diris: Mi ne petos, kaj mi ne incitos
la Eternulon. 13 Kaj li diris: Aŭskultu, domo de
David: ĉu ne sufiĉas al vi ĉagreni homojn, ke vi
ĉagrenas eĉ mian Dion? 14 Tial la Sinjoro mem
donos al vi signon: jen virgulino gravediĝis, kaj ŝi
naskos filon, kaj ŝi donos al li la nomon Emanuel.
15 Buteron kaj mielon li manĝos, ĝis li povoscios
forpuŝi malbonon kaj elekti bonon. 16 Sed antaŭ
ol la knabo povoscios forpuŝi malbonon kaj elekti
bonon, estos forlasita tiu lando, kiun vi timas pro
ĝiaj du reĝoj. 17 La Eternulo venigos sur vin kaj
sur vian popolon kaj sur la domon de via patro
tiajn tagojn, kiuj ne venis de post la tempo, kiam
Efraim defalis de Jehuda; Li venigos la reĝon de
Asirio. 18 En tiu tago la Eternulo alvokos la muŝojn
de la randoj de la lagoj de Egiptujo kaj la abelojn
de la lando Asiria; 19 kaj ili venos kaj sidiĝos ĉiuj
en la dezertigitaj valoj kaj en la fendoj de la rokoj
kaj sur ĉiuj arbustoj kaj sur ĉiuj pikarbetaĵoj. 20 En
tiu tempo la Eternulo razos per dungita razilo, per
la transriveranoj, per la reĝo de Asirio, la kapon
kaj la harojn de la piedoj, kaj forigos eĉ la barbon.
21 En tiu tempo homo nutros junan bovinon kaj
du ŝafojn; 22 kaj pro la abundo de lakto li manĝos
buteron; ĉar buteron kaj lakton manĝos ĉiu, kiu
restos en la lando. 23 En tiu tempo ĉiu loko, kie
estis mil vinberbranĉoj, havantaj la prezon de
mil arĝentaj moneroj, kovriĝos per dornoj kaj
pikarbustoj. 24 Kun sagoj kaj pafarkoj oni venos
tien, ĉar la tuta lando kovriĝos per dornoj kaj
pikarbustoj. 25 Kaj sur ĉiujn montojn, kiujn oni
prilaboradis per pioĉoj, oni ne povos supreniri pro
timo antaŭ la dornoj kaj pikarbustoj; oni sendos
tien bovojn, oni irigos tien ŝafojn.

8 Kaj la Eternulo diris al mi: Prenu al vi grandan
skribtabulon, kaj skribu sur ĝi per homa
skribilo: Rapidu akiri, baldaŭ rabado. 2 Kaj mi
prenis al mi du fidindajn atestantojn: la pastron
Urija, kaj Zeĥarjan, filon de Jebereĥja. 3 Kaj mi
iris al la profetino, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis
filon. Kaj la Eternulo diris al mi: Donu al li la
nomon: Rapidu-Akiri-Baldaŭ-Rabado. 4 Ĉar antaŭ
ol la knabo povoscios voki: Mia patro, kaj Mia
patrino, la riĉaĵon de Damasko kaj la rabakiron
de Samario oni portos antaŭ la reĝo de Asirio. 5
Kaj plue la Eternulo parolis al mi, dirante: 6 Pro
tio, ke ĉi tiu popolo malŝatis la akvon de Ŝiloaĥ,
kiu fluas kviete, kaj ĝojas pro Recin kaj pro la filo
de Remalja: 7 pro tio la Sinjoro jen venigos sur
ilin la akvon de la Rivero, la forta kaj granda, la
reĝon de Asirio kaj lian tutan gloron; kaj ĝi leviĝos
super ĉiujn siajn kuŝujojn kaj iros super ĉiujn
siajn bordojn. 8 Kaj ĝi enpenetros en Judujon,
inundos, leviĝos, kaj atingos ĝis la kolo; kaj ĝi
etendos siajn flugilojn kaj plenigos vian tutan
landon, ho Emanuel. 9 Koleru, ho popoloj, tamen
vi ektimos; atentu, vi ĉiuj en la malproksimaj
landoj; armu vin, sed vi ektimos; armu vin, sed vi
ektimos. 10 Pripensu entreprenon, sed ĝi neniiĝos;

parolu vortojn, sed ili ne plenumiĝos, ĉar kun
ni estas Dio. 11 Ĉar tiel diris al mi la Eternulo,
tenante la manon sur mi, kaj Li instruis al mi,
ke mi ne iru la vojon de tiu popolo, kaj Li diris:
12 Ne nomu konspiro ĉion tion, kion tiu popolo
nomas konspiro; kaj tion, kion ĝi timas, ne timu,
kaj tio vin ne teruru. 13 La Eternulo Cebaot estu
por vi sankta; Lin vi timu, kaj Li estu por vi
terura. 14 Li estos sanktaĵo kaj ŝtono de falpuŝiĝo
kaj roko de alfrapiĝo por la du domoj de Izrael,
kaptilo kaj falilo por la loĝantoj de Jerusalem. 15
Kaj multaj falpuŝiĝos, kaj falos kaj rompiĝos, kaj
enretiĝos kaj kaptiĝos. 16 Ligu la ateston, sigelu
la leĝon ĉe Miaj lernantoj. 17 Kaj mi atendas la
Eternulon, kiu kaŝis Sian vizaĝon antaŭ la domo
de Jakob, kaj mi esperas al Li. 18 Jen, mi kaj la
infanoj, kiujn la Eternulo donis al mi, estas kiel
signoj kaj atentigiloj en Izrael de la Eternulo
Cebaot, kiu loĝas sur la monto Cion. 19 Kaj se
oni diros al vi: Demandu la antaŭdiristojn kaj la
sorĉistojn, la flustristojn kaj la murmuretistojn,
ĉar popolo ja demandas sian Dion, per la mortintoj
por la vivantoj: 20 tiam al la instruo kaj al la
atesto! se ili ne diros konforme al tio, ili ne havos
matenan ĉielruĝon. 21 Ili irados sur ĝi prematai
kaj malsataj; kaj kiam ili estos malsataj, ili koleros
kaj insultos sian reĝon kaj sian Dion, kaj rigardos
supren. 22 Kaj la teron ili rigardos, kaj ili vidos
mizeron kaj mallumon, premantan mallumon, kaj
en la mallumon ili estos puŝataj.

9 Sed ne restos la mallumo super tiuj, kiuj estas
prematai: kiel la antaŭa tempo humiligis la
landon de Zebulun kaj la landon de Naftali, la
sekvonta tempo glorigos la apudmaran vojon,
la transan flankon de Jordan, la Galileon de la
nacioj. 2 Popolo, kiu iris en mallumo, ekvidis
grandan lumon; super homoj, sidantaj en lando
de morta ombro, ekbrilis lumo. 3 Vi multigis la
popolon, Vi grandigis ĝian ĝojon; ili ĝojas antaŭ
Vi, kiel oni ĝojas dum la rikolto, kiel oni ĝojas
ĉe dividado de rabakiro. 4 Ĉar la jugon de ilia
ŝarĝo, la kanon de ilia ŝultro, kaj la bastonon
de ilia premanto Vi rompis, kiel en la tempo de
Midjan. 5 Ĉar ĉiu armaĵo de tiuj, kiuj sin brue
armis, kaj la vestoj, kiuj ruliĝis en sango, estos
forbruligitaj, ekstermitaj per fajro. 6 Ĉar infano
naskiĝis al ni, filo estas donita al ni, kaj la regado
estos sur lia ŝultro, kaj lia nomo estos: Mirinda,
Konsilisto, Potenculo, Patro de Eterneco, Princo
de Paco; 7 por pligrandigi la regadon kaj por paco
senfina sur la trono de David kaj en lia regno,
por fortikigi ĝin kaj fortigi ĝin per justeco kaj
vero de nun ĝis eterne. La fervoro de la Eternulo
Cebaot tion faros. 8 Vorton sendis la Sinjoro al
Jakob, kaj ĝi falis en Izrael. 9 Tion sciu la tuta
popolo, Efraim kaj la loĝantoj de Samario, kiuj
diras kun fiereco kaj kun malhumila koro: 10
Brikoj falis, sed el hakitaj ŝtonoj ni konstruos;
sikomoroj estas dishakitaj, sed ni anstataŭigos
ilin per cedroj. 11 La Eternulo fortigos kontraŭ ili
la malamikojn de Recin, kaj liajn kontraŭulojn Li
ekscitos, 12 la Sirianojn de antaŭe kaj la Filiŝtojn
de malantaŭe; kaj ili formanĝos Izraelon per la
tuta buŝo. Malgraŭ ĉio ĉi tio ne kvietiĝis Lia
kolero, kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita. 13
Sed la popolo ne turnas sin al Tiu, kiu ĝin batas,
kaj la Eternulon Cebaot ili ne serĉas. 14 Tial la
Eternulo dehakos ĉe Izrael la kapon kaj la voston,
branĉon kaj kanon, en unu tago. 15 Maljunulo
kaj eminentulo estas la kapo; kaj profeto, kiu
instruas malveraĵon, estas la vosto. 16 La gvidantoj
de tiu popolo erarigas, kaj la gvidatoj pereos.
17 Tial la Sinjoro ne ĝojos pro iliaj junuloj, kaj
iliajn orfojn kaj vidvinojn Li ne kompatos; ĉar
ĉiuj estas hipokrituloj kaj malbonaguloj, kaj ĉiu
buŝo parolas malnoblaĵon. Malgraŭ ĉio ĉi tio ne
kvietiĝis Lia kolero, kaj Lia brako estas ankoraŭ
etendita. 18 Ĉar la malbonageco ekbrulis kiel
fajro, dornojn kaj pikarbustojn ĝi formanĝas, ĝi
brulas en densejo de arbaro, kaj leviĝas kolonoj
da fumo. 19 De la kolero de la Eternulo Cebaot
ekbrulis la tero, kaj la popolo fariĝis manĝaĵo
por la fajro; neniu kompatas sian fraton. 20 Oni
tranĉas dekstre kaj restas malsataj, oni manĝas
maldekstre kaj ne satiĝas; ĉiu manĝas la karnon
de sia brako. 21 Manase estas kontraŭ Efraim,
kaj Efraim kontraŭ Manase, ambaŭ kune kontraŭ
Jehuda. Malgraŭ ĉio ĉi tio Lia kolero ne kvietiĝis,
kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita.

10 Ve al la leĝdonantoj, kiuj starigas maljustajn
leĝojn, kaj al tiuj, kiuj skribas maljustajn
verdiktojn, 2 por forpuŝi malriĉulojn de la leĝo kaj
forrabi la justecon de senhavuloj de Mia popolo,
por ke la vidvinoj fariĝu ilia rabakiro, kaj por
prirabi la orfojn! 3 Sed kion vi faros en la tago de
puno kaj de pereo, kiu venos de malproksime?
al kiu vi kuros, por serĉi helpon? kaj kie vi lasos
vian honoron, 4 por ne fleksiĝi inter la kaptitoj
kaj ne fali inter la mortigitoj? Malgraŭ ĉio ĉi
tio Lia kolero ne kvietiĝis, kaj Lia brako estas
ankoraŭ etendita. 5 Ve al la Asiriano, la vergo de
Mia kolero! la bastono en iliaj manoj estas Mia
indigno. 6 Kontraŭ popolon hipokritan Mi lin
sendos, kaj pri la popolo de Mia kolero Mi donos
al li ordonon, ke li prenu militakiron, ke li rabu

rabaĵon, kaj ke li piedpremu ĝin kiel koton sur
la stratoj. 7 Sed li ne tiel tion komprenas, kaj
lia koro ne tiel intencas; li intencas ekstermi kaj
dispremi ne malmulte da popoloj; 8 ĉar li diras:
Ĉu miaj princoj ĉiuj ne estas reĝoj? 9 Ĉu Kalno
ne estas kiel Karkemiŝ? ĉu Ĥamat ne estas kiel
Arpad? ĉu Samario ne estas kiel Damasko? 10 Ĉar
mia mano trafis la regnojn idolistajn, kies idoloj
estas pli multaj ol en Jerusalem kaj en Samario,
11 tial, kiel mi agis kun Samario kaj ĝiaj idoloj,
tiel mi agos kun Jerusalem kaj ĝiaj idoloj. 12 Sed
kiam la Sinjoro plenumos Sian tutan faron sur
la monto Cion kaj en Jerusalem, Mi rememoros
la frukton de la malhumila reĝo de Asirio kaj la
majeston de liaj arogantaj okuloj; 13 ĉar li diris:
Mi tion faris per la forto de mia mano kaj per mia
saĝeco, ĉar mi estas saĝa; mi forigis la limojn de
la popoloj, rabis iliajn provizojn, kaj mi deĵetis
kiel potenculo la sidantojn; 14 kaj mia mano
trovis la riĉaĵon de la popoloj kiel neston; kaj kiel
oni enkolektas forlasitajn ovojn, mi enkolektis la
tutan teron; kaj neniu movis flugilon, malfermis
la buŝon, nek krietis. 15 Ĉu povas hakilo fanfaroni
antaŭ tiu, kiu hakas per ĝi? ĉu povas segilo fieri
antaŭ tiu, kiu ĝin tiras? kvazaŭ vergo svingus
tiun, kiu ĝin levas! kvazaŭ bastono levus tiun, kiu
ne estas el ligno! 16 Tial la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, venigos malgrasecon sur liajn grasulojn,
kaj sub lia gloro ekbrulos fajro, kiel flamo. 17 Kaj
la lumo de Izrael fariĝos fajro, kaj lia Sanktulo
fariĝos flamo; kaj ĝi forbruligos kaj ekstermos
liajn pikarbustojn kaj dornojn en unu tago, 18
kaj ekstermos la majeston de lia arbaro kaj de
lia fruktoĝardeno, de la animo ĝis la karno; kaj li
fariĝos kiel senfortigita kadukulo. 19 La restaĵo
de la arboj de lia arbaro estos malgrandnombra,
kaj knabo povos ilin registri. 20 En tiu tago la
restintoj de Izrael kaj la savitoj de la domo de
Jakob ne plu fidos sian batanton, sed fidos fidele la
Eternulon, la Sanktulon de Izrael. 21 Konvertiĝos
la restintoj, la restintoj de Jakob, al la Dio potenca.
22 Ĉar se via popolo, ho Izrael, eĉ estos kiel la
apudmara sablo, nur la restintoj konvertiĝos; ĉar
estas decidita ekstermo per inunda justeco. 23
Ĉar deciditan ekstermon la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, faros en la tuta lando. 24 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot: Ne timu la Asirianon,
ho Mia popolo, kiu loĝas en Cion; per vergo li vin
frapos, kaj sian bastonon li levos kontraŭ vin, kiel
la Egiptoj; 25 ĉar ankoraŭ tre malmulte daŭros,
kaj finiĝos la kolero kaj Mia furiozo pro iliaj
malbonagoj; 26 kaj la Eternulo Cebaot aperigos
vipon super li, kiel Li frapis la Midjanidojn ĉe
la roko Oreb kaj kiel Lia bastono estis super la
maro, kaj Li levos ĝin, kiel kontraŭ la Egiptojn. 27
Kaj en tiu tago lia ŝarĝo estos deprenita de sur
viaj ŝultroj kaj lia jugo de sur via kolo, kaj la jugo
krevos pro la graseco. 28 Li venas Ajaton, trapasas
Migronon, revizias siajn armilojn en Miĥmaŝ; 29
ili trapasis la pasejon, tradormas la nokton en
Geba; Rama tremas, Gibea de Saul forkuras. 30
Kriu laŭte, filino de Galim! atentu, Laiŝ! ho malriĉa
Anatot! 31 Madmena cedas, la loĝantoj de Gebim
forkuras. 32 Jam hodiaŭ li restos en Nob; li etendas
sian manon kontraŭ la monton de la filino de
Cion, kontraŭ la monteton de Jerusalem. 33 Jen la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot, kun forto dehakos
branĉojn; la alte leviĝintaj estos dehakitaj, kaj
la fieraj estos humiligitaj. 34 Kaj Li pereigos la
densajn partojn de la arbaro per fero, kaj Lebanon
falos de la Potenculo.

11 Eliros markoto el la trunko de Jiŝaj, kaj
branĉo elkreskos el ĝiaj radikoj. 2 Kaj estos
sur li la spirito de la Eternulo, spirito de saĝo kaj
prudento, sprito de konsilo kaj forto, spirito de
sciado kaj de timo antaŭ la Eternulo. 3 Kaj agrabla
estos al li la timo antaŭ la Eternulo; kaj ne laŭ la
rigardo de siaj okuloj li juĝados, ne laŭ la aŭdo de
siaj oreloj li eldirados verdiktojn; 4 sed li juĝados
malriĉulojn laŭ vero, kaj laŭ justeco li eldirados
verdiktojn por humiluloj de la lando; kaj li frapos
la teron per la vergo de sia buŝo, kaj per la spiro
de siaj lipoj li mortigos malpiulon. 5 Vero estos
la zono de lia lumbo, kaj fideleco la zono de liaj
koksoj. 6 Kaj loĝos lupo kun ŝafido, kaj leopardo
kuŝos kun kaprido; kaj bovido kaj leonido kaj
grasigita bruto estos kune, kaj malgranda knabo
ilin kondukos. 7 Kaj bovino paŝtiĝos kun urso,
kaj iliaj idoj kuŝos kune; kaj leono simile al bovo
manĝos pajlon. 8 Kaj suĉinfano ludos super la
truo de aspido, kaj demamigita infano metos
sian manon sur la neston de vipuro. 9 Oni ne
malbonagos kaj ne difektos sur Mia tuta sankta
monto, ĉar la tero estos tiel plena de konado
de la Eternulo, kiel la akvo plenigas la maron.
10 En tiu tempo al la radiko de Jiŝaj, kiu staros
kiel standardo por la popoloj, celados la nacioj;
kaj lia ripozejo estos honoro. 11 En tiu tempo la
Sinjoro denove etendos Sian manon, por akiri la
restaĵon de Sia popolo, kiu restis de Asirio kaj de
Egiptujo kaj de Patros kaj de Etiopujo kaj de Elam
kaj de Ŝinar kaj de Ĥamat kaj de la insuloj de la
maro. 12 Kaj Li levos standardon inter la nacioj kaj
kolektos la dispelitojn de Izrael, kaj la disĵetitojn
de Jehuda Li kolektos de la kvar finoj de la tero.
13 Kaj malaperos la envio kontraŭ Efraimon, kaj

la premantoj de Jehuda ekstermiĝos; Efraim ne
envios Jehudan, kaj Jehuda ne premos Efraimon.
14 Sed ili flugos kune al la Filiŝtoj okcidenten,
prirabos la filojn de la oriento, sur Edomon kaj
Moabon ili metos sian manon; kaj la Amonidoj
ilin obeos. 15 Kaj la Eternulo sekigos la golfon de
Egiptujo, kaj svingos Sian manon kun forta vento
super la Rivero, kaj dividos ĝin en sep riveretojn,
kiujn oni povos transiri en ŝuoj. 16 Kaj estos vojo
por la restaĵo de Lia popolo, kiu restos de Asirio,
kiel estis al Izrael en la tempo, kiam li eliris el la
lando Egipta.

12 En tiu tago vi diros: Mi dankas Vin, ho
Eternulo; ĉar kvankam Vi koleris min, Via
kolero jam foriĝis, kaj Vi konsolas min. 2 Jen
Dio estas mia savo: mi fidas, kaj mi ne timas; ĉar
Dio, la Eternulo, estas mia forto kaj mia kanto,
kaj Li fariĝis mia savo. 3 Kaj vi ĉerpos kun ĝojo
akvon el la fontoj de la savo. 4 Kaj vi diros en
tiu tago: Danku la Eternulon, voku Lian nomon,
sciigu Liajn farojn inter la popoloj, memorigu, ke
Lia nomo estas alta. 5 Kantu al la Eternulo, ĉar
majestaĵon Li faris; tio estu sciata sur la tuta tero.
6 Ĝojkriu kaj kantu, loĝantino de Cion; ĉar granda
estas inter vi la Sanktulo de Izrael.

13 Profetaĵo pri Babel, kiun viziis Jesaja, filo de
Amoc. 2 Sur senarba monto levu standardon,
laŭte voku al ili, faru signon per la mano, ke
ili eniru en la pordegon de la eminentuloj. 3
Mi ordonis al Miaj sanktigitoj, Mi kunvokis al
Mia kolero Miajn fortulojn, kiuj ĝojas pro Mia
majesteco. 4 Bruo de amaso estas sur la montoj,
kvazaŭ de grandnombra popolo! bruo de la
regnoj de nacioj kolektiĝintaj! la Eternulo Cebaot
ĉirkaŭrigardas la batalontan militistaron. 5 Ili
venis el lando malproksima, de la rando de la ĉielo,
la Eternulo kaj la iloj de Lia kolero, por ruinigi
la tutan landon. 6 Ĝemu, ĉar proksima estas la
tago de la Eternulo; kiel katastrofo ĝi venos de la
Plejpotenculo. 7 Tial ĉiuj manoj senfortiĝas kaj
ĉiu homa koro senkuraĝiĝas. 8 Ili estas teruratai,
spasmoj kaj doloroj ilin atakas, ili sin tordas, kiel
naskantino; kun miro ili rigardas unu alian, iliaj
vizaĝoj flamas. 9 Jen venis la tago de la Eternulo,
kruela kaj kolera kaj furioza, por fari la landon
dezerto kaj ekstermi el ĝi ĝiajn pekulojn. 10 La
steloj de la ĉielo kaj ĝiaj stelfiguroj ne donas
sian lumon, la suno mallumiĝis leviĝante, kaj la
luno ne briligos sian lumon. 11 Mi repagos al
la mondo la malbonon kaj al la malpiuloj ilian
kulpon; Mi ĉesigos la fierecon de la malhumiluloj,
kaj la arogantecon de la potenculoj Mi malaltigos.
12 Mi faros, ke viro estos pli kara, ol oro, kaj homo
estos pli kara, ol la ora metalo el Ofir. 13 Por tio
Mi ektremigos la ĉielon, kaj la tero skuiĝos el sia
loko, pro la kolero de la Eternulo Cebaot kaj en la
tago de Lia flama kolero. 14 Ili estos kiel gazelo
persekutata, kiel ŝafo forlasita; ĉiu sin turnos
al sia popolo, kaj ĉiu kuros al sia lando. 15 Ĉiu
renkontita estos trapikita, kaj ĉiu kaptita falos de
glavo. 16 Iliaj infanoj estos frakasitaj antaŭ iliaj
okuloj; iliaj domoj estos prirabitaj, kaj iliaj edzinoj
estos malhonoritaj. 17 Mi vekos kontraŭ ilin la
Medojn, kiuj ne ŝatas arĝenton kaj oron ne avidas,
18 sed per pafarkoj mortigas junulojn, frukton
de ventro ne kompatas; infanojn ne indulgas ilia
okulo. 19 Kaj Babel, la plej bela el la regnoj, la
majesta belaĵo de la Ĥaldeoj, estos kiel Sodom
kaj Gomora, ruinigitaj de Dio; 20 neniu iam tie
sidos, kaj por eterne ĝi restos neloĝata; Arabo
ne starigos tie sian tendon, kaj paŝtistoj tie ne
ripozos. 21 Ripozos tie sovaĝaj bestoj, kaj iliaj
domoj estos plenaj de gufoj, kaj strutoj tie loĝos,
kaj virkaproj tie saltados. 22 Kaj ŝakaloj bruos en
iliaj palacoj, kaj strigoj en la salonoj de amuzo. Kaj
baldaŭ venos ĝia tempo, kaj ĝiaj tagoj ne daŭros.

14 Ĉar la Eternulo ekkompatos Jakobon, kaj
denove elektos Izraelon, kaj reloĝigos ilin
en ilia lando. Kaj fremduloj kuniĝos kun ili, kaj
aliĝos al la domo de Jakob. 2 Kaj popoloj prenos
ilin kaj venigos ilin sur ilian lokon, kaj la domo de
Izrael ekposedos ilin en la lando de la Eternulo
kiel sklavojn kaj sklavinojn. Kaj ili malliberigos
siajn malliberigintojn kaj regos siajn premintojn.
3 Kaj en tiu tago, kiam la Eternulo ripozigos
vin de via suferado kaj de via mizero, kaj de
la malfacila laborado, per kiu oni laborigis vin,
4 vi eldiros ĉi tiun mokokanton pri la reĝo de
Babel, kaj diros: Kiel kvietiĝis la premanto, ĉesiĝis
la tributo! 5 La Eternulo rompis la bastonon
de la maljustuloj, la vergon de la regantoj, 6
kiu kolere batadis popolojn per batoj senĉesaj,
kolere regadis popolojn, senĉese persekutante.
7 Ekripozis, trankviliĝis la tuta tero, ĝojkrias,
kantante. 8 Eĉ la cipresoj ĝojas pri vi, la cedroj de
Lebanon: De tiu tempo, kiam vi ekkuŝis, neniu
hakanto venas al ni. 9 Ŝeol sube ekskuiĝis pro
vi, renkontante vin venantan; ĝi vekis por vi la
mortintojn, ĉiujn potenculojn de la tero; ĝi levis
por vi de iliaj tronoj ĉiujn reĝojn de la popoloj.
(Sheol h7585) 10 Ili ĉiuj ekparolos kaj diros al vi:
Vi ankaŭ senfortiĝis, kiel ni, vi similiĝis al ni; 11
en Ŝeolon estas ĵetita via majesto kaj la bruo de
viaj psalteroj; sub vi sterniĝos vermoj, kaj vermoj

estos via kovrilo. (Sheol h7585) 12 Kial vi falis de la
ĉielo, ho brilo, filo de la matenruĝo! hakita sur
la teron vi estas, ho turmentinto de la popoloj.
13 Kaj vi diris en via koro: Mi supreniros en la
ĉielon, pli alten ol la steloj de Dio mi levos mian
tronon, kaj mi sidos sur la monto de kunveno, ĉe
la rando de nordo; 14 mi supreniros sur la altaĵon
de la nuboj, mi similiĝos al la Plejaltulo. 15 Sed
en Ŝeolon vi estos mallevita, en la profundon
de la tombo! (Sheol h7585) 16 Tiuj, kiuj vin vidos,
rigardos vin atente, kaj miros: Ĉu ĉi tio estas la
viro, kiu tremigis la teron, teruris regnojn, 17 kiu
faris la mondon dezerto kaj ruinigis ĝiajn urbojn,
kiu siajn kaptitojn ne liberigis hejmen? 18 Ĉiuj
reĝoj de popoloj kuŝas kun honoro, ĉiu en sia
domo; 19 sed vi estas forĵetita el via tombo, kiel
malŝatata branĉo, kovrita de mortigitoj, trapikitaj
per glavo, ĵetitaj malsupren en kavon, kiel kadavro
piedpremata. 20 Vi ne estos kun ili en tombo, ĉar
vian landon vi ruinigis, vian popolon vi mortigis;
la semon de malbonaguloj oni neniam nomos.
21 Preparu liajn filojn por buĉo pro la pekoj de
iliaj patroj, por ke ili ne leviĝu kaj ne heredu la
landon kaj ne plenigu la mondon per urboj. 22 Mi
leviĝos kontraŭ ilin, diras la Eternulo Cebaot; kaj
Mi ekstermos de Babel la nomon kaj restaĵon kaj
filon kaj nepon, diras la Eternulo. 23 Kaj Mi faros
ĝin heredaĵo de botaŭroj, kaj akvaj marĉoj, kaj Mi
balaos ĝin per balailo de pereigo, diras la Eternulo
Cebaot. 24 Ĵuris la Eternulo Cebaot, dirante: Kiel
Mi intencis, tiel fariĝos; kaj kiel Mi decidis, tiel
efektiviĝos; 25 frakasita estos la Asiriano en Mia
lando, kaj sur Miaj montoj Mi lin dispremos, por
ke foriĝu de ili lia jugo kaj lia ŝarĝo estu deprenita
de sur iliaj ŝultroj. 26 Tio estas la decido, farita pri
la tuta tero; kaj tio estas la mano, etendita super
ĉiujn popolojn. 27 Ĉar la Eternulo Cebaot decidis,
kaj kiu malhelpos? kaj Lia mano estas etendita,
kiu do ĝin returnos? 28 En la jaro de la morto de
la reĝo Aĥaz estis farita la sekvanta profetaĵo: 29
Ne ĝoju, tuta Filiŝtujo, ke rompita estas la vergo,
kiu vin batadis; ĉar el la radiko de serpento eliros
vipuro, kaj ĝia produkto estos fluganta serpento.
30 Kaj la unuenaskitoj de malriĉuloj paŝtiĝos, kaj
senhavuloj ripozos sendanĝere; kaj Mi pereigos
per malsato vian radikon, kaj via restaĵo estos
mortigita. 31 Ĝemploru, ho pordego; kriu, ho
urbo; perdis la kuraĝon la tuta Filiŝtujo; ĉar de
nordo venas fumo, kaj neniu restas sola en iliaj
taĉmentoj. 32 Kaj kion oni respondos al la senditoj
de la popolo? Ke la Eternulo fortikigis Cionon, kaj
en ĝi trovos defendon la malriĉuloj de Lia popolo.

15 Profetaĵo pri Moab: En nokto ruiniga pereis
Ar-Moab, en nokto ruiniga pereis Kir-Moab.
2 Ili iris en la domon kaj sur la altaĵojn de Dibon,
por plori; pri Nebo kaj Medba ĝemploras Moab;
ĉiuj kapoj estas kalvaj, ĉiuj barboj estas razitaj.
3 Sur siaj stratoj ili ĉirkaŭzonis sin per sakaĵoj;
sur iliaj tegmentoj kaj placoj ĉiuj ĝemkrias,
konsumiĝas per plorado. 4 Krias Ĥeŝbon kaj Eleale,
ĝis Jahac oni aŭdas ilian voĉon; tial ĝemploras la
armitoj de Moab, lia animo tremas en li. 5 Mia
koro krias pro Moab; liaj forkurintoj kuras ĝis
Coar, ĝis la tria Eglat; ĉar laŭ la vojo supren al
Luĥit ili iras plorante, ĉar sur la vojo al Ĥoronaim
leviĝas kriado de malfeliĉo. 6 Ĉar la akvo de
Nimrim sekforiĝis, ĉar sekiĝis la herbo, malaperis
kreskaĵoj, verdaĵo jam ne ekzistas. 7 Tial la
abundaĵon, kiun ili kolektis, kaj sian ŝparitaĵon ili
transportas trans la riveron de la salikoj. 8 Ĉar
la kriado ĉirkaŭas la limojn de Moab, ĝis Eglaim
atingas lia plorado, kaj ĝis Beer-Elim atingas lia
plorado. 9 Ĉar la akvo de Dimon estas plena
de sango; ĉar Mi ankoraŭ pli multe venigos sur
Dimonon, leonon sur la saviĝintojn de Moab kaj
sur la restaĵon de la lando.

16 Sendu ŝafidon al la reganto de la tero el Sela
en la dezerto sur la monton de la filino de
Cion. 2 Kiel vaganta birdo, elpelita el la nesto,
tiel estos la filinoj de Moab ĉe la transirejoj de
Arnon. 3 Aranĝu konsilon, faru decidon; simile al
nokto faru vian ombron meze de la tago; kaŝu
la elpelitojn, ne malkaŝu la vaganton. 4 Miaj
elpelitaj Moabidoj loĝu ĉe vi; estu por ili ŝirmo
kontraŭ la rabanto, ĝis ĉesiĝos la premado, finiĝos
la rabado, malaperos la piedpremanto el la lando.
5 Kaj fortikiĝos trono per favorkoreco, kaj sur ĝi
kun justeco en la tendo de David sidos juĝisto,
celanta justecon, akcelanta la veron. 6 Ni aŭdis
pri la fiereco de Moab, ke ĝi estas tre granda;
lia malhumileco kaj fiereco kaj furiozado estas
pli granda, ol lia forto. 7 Tial ĝemkrios Moab
pri si mem, ĉiuj ĝemkrios; pri la fundamentoj
de Kir-Ĥareset ili ploras, profunde frapitaj. 8
Ĉar la kampoj de Ĥeŝbon dezertiĝis, ankaŭ la
vinberĝardenoj de Sibma; la estroj de la popoloj
dishakis la plej bonajn branĉojn, kiuj atingis ĝis
Jazer, etendiĝis en la dezerton; ĝiaj markotoj
disĵetiĝis, transiris la maron. 9 Tial per la ploro
de Jazer mi ploros pri la vinberĝardeno de Sibma;
mi priverŝos vin per miaj larmoj, ho Ĥeŝbon
kaj Eleale; ĉar krioj de triumfo falis sur viajn
somerajn fruktojn kaj sur vian grenrikolton. 10
Foriĝis de la kampo ĝojo kaj gajeco, kaj en la

vinberĝardenoj oni ne kantas nek ĝojkrias; vinon
en la vinpremejoj oni ne premas; la ĝojkriojn
Mi ĉesigis. 11 Tial mia interno sonas pri Moab
kiel harpo, kaj mia koro pri Kir-Ĥeres. 12 Kaj
kiam montriĝos, ke Moab senfortiĝis sur la altaĵo,
kaj eniros en sian templon, por preĝi, li nenion
atingos. 13 Tio estas la vorto, kiun la Eternulo
diris pri Moab antaŭ longe. 14 Sed nun la Eternulo
diris jene: Post tri jaroj, kiel estas la jaroj de
dungito, malaltiĝos la gloro de Moab kun la
tuta grandnombreco, kaj restos tre malmulte,
malgrandnombre.

17 Profetaĵo pri Damasko: Jen Damasko ne plu
estos urbo, sed ĝi estos amaso da ruinaĵoj.
2 Forlasitaj estos la urboj de Aroer; brutaroj tie
paŝtiĝos, kaj neniu ilin fortimigos. 3 Kaj detruita
estos la fortikaĵo de Efraim, kaj la regno de
Damasko kaj la restaĵo de Sirio estos kiel la gloro
de la Izraelidoj, diras la Eternulo Cebaot. 4 En
tiu tempo maldikiĝos la gloro de Jakob, kaj lia
grasa korpo malgrasiĝos. 5 Kaj estos tiel, kiel
kiam rikoltanto enkolektis la grenon kaj lia mano
rikoltis la spikojn, kaj estos kiel post la rikolto
de spikoj en la valo Refaim. 6 Kaj restos tie
postrikoltaĵo, kiel ĉe la skuado de olivarbo: du, tri
olivoj sur la supro de alta branĉo, kvar, kvin sur
la branĉoj fruktoportaj, diras la Eternulo, Dio de
Izrael. 7 En tiu tempo la homo sin turnos al sia
Kreinto, kaj liaj okuloj ekrigardos al la Sanktulo
de Izrael. 8 Kaj li ne turnos sin al la altaroj, faritaj
de liaj manoj, kaj ne rigardos al la faritaĵo de
siaj fingroj, al la sanktaj stangoj kaj la idoloj de
la suno. 9 En tiu tempo liaj urboj fortikigitaj
estos kiel ruinoj en arbaro aŭ sur altaĵo, kiujn oni
forlasis pro la Izraelidoj, kaj ili estos dezertaj. 10
Ĉar vi forgesis la Dion de via savo kaj ne memoris
la Rokon de via forteco; tial vi plantis plantaĵojn
plezurigajn kaj kreskigis fremdan vinberbranĉon;
11 en la tago, kiam vi plantis, vi zorgis pri la
kreskado, kaj en la mateno, kiam vi semis, vi
zorgis pri la floroj; sed en la tago de ricevado estas
ne rikolto, sed doloro suferiga. 12 Ho ve! bruo
de multe da popoloj; ili bruas simile al la bruo
de maroj; kaj tumulto de gentoj, kiel tumulto de
grandaj akvoj. 13 Gentoj bruas simile al la bruado
de grandaj akvoj; sed Li minace ekkrios al ili, kaj
ili forkuros malproksimen, kaj ili estos pelataj,
kiel grenventumaĵo sur la montoj estas pelata
de vento, kaj kiel polvo estas pelata de ventego.
14 Dum la vespero jen estas teruro; sed antaŭ la
mateno ili jam ne ekzistas. Tia estas la sorto de
niaj premantoj kaj la loto de niaj rabantoj.

18 Ve al la lando flanke ombrata, kiu troviĝas
transe de la riveroj Etiopaj, 2 kiu sendas
senditojn per la maro kaj per kanaj ŝipoj sur
la akvo! Iru, rapidaj senditoj, al la popolo
grandkreska kaj glathaŭta, al la popolo, kiu estas
pli terura, ol kia ajn alia, al la popolo laŭregulara
kaj piedpremanta, kies landon tratranĉas riveroj.
3 Vi ĉiuj, kiuj troviĝas en la mondo kaj loĝas sur
la tero! rigardu, kiam oni levos standardon; kaj
aŭskultu, kiam oni ekblovos per trumpeto. 4 Ĉar
tiel diris al mi la Eternulo: Mi restos trankvila kaj
rigardos en Mia loĝejo, kiel serena varmego ĉe
hela lumo, kiel rosa nubo ĉe varmego de rikolto.
5 Ĉar antaŭ la rikolto, kiam la florado finiĝis kaj la
floro fariĝis matura bero, Li detranĉos la branĉojn
per tranĉiloj kaj deprenos la vinberbranĉojn. 6 Ĉio
kune estos lasita por la rabobirdoj de la montoj
kaj por la bestoj de la tero; kaj la rabobirdoj loĝos
super ĝi en somero, kaj ĉiaj bestoj de la tero
super ĝi vintros. 7 En tiu tempo sur la lokon de la
nomo de la Eternulo Cebaot, sur la monton Cion,
alportos donacojn al la Eternulo Cebaot la popolo
grandkreska kaj glathaŭta, la popolo, kiu estas pli
terura, ol kia ajn alia, la popolo laŭregulara kaj
piedpremanta, kies landon tratranĉas riveroj.

19 Profetaĵo pri Egiptujo: Jen la Eternulo veturos
sur malpeza nubo kaj venos Egiptujon. Kaj
ektremos antaŭ Li la idoloj de Egiptujo, kaj la koro
de la Egiptoj senkuraĝiĝos interne de ili. 2 Kaj Mi
tumultigos Egiptojn kontraŭ Egiptojn; kaj militos
ĉiu kontraŭ sia frato kaj ĉiu kontraŭ sia amiko,
urbo kontraŭ urbo, regno kontraŭ regno. 3 Kaj
malaperos la kuraĝo de la Egiptoj interne de ili,
kaj Mi detruos iliajn intencojn; kaj ili demandos
la idolojn kaj la sorĉistojn kaj la aŭguristojn kaj la
antaŭdiristojn. 4 Kaj Mi transdonos la Egiptojn en
la manon de kruela sinjoro, kaj senkompata reĝo
regos super ili, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot.
5 Kaj sekforiĝos la akvo el la maro, kaj la rivero
senakviĝos kaj sekiĝos. 6 Kaj senhaviĝos la riveroj,
elĉerpiĝos kaj sekiĝos la kanaloj de Egiptujo,
kano kaj junko velkos. 7 La herbejoj apudakvaj,
super la akvo mem, kaj ĉio semita apud la akvo
velkos, sekiĝos, kaj malaperos. 8 Kaj malĝojos la
fiŝkaptistoj, kaj ploros ĉiuj, kiuj ĵetas fiŝhokojn
en la akvon, kaj la etendantoj de retoj surakvaj
estos malfeliĉaj. 9 Kaj hontos la prilaboristoj
de lino kombita kaj la teksistoj de blanka tolo.
10 Kaj la pilastroj de la lando estos disbatitaj;
ĉiuj dungatoj estos malgajaj. 11 Malsaĝaj estas la
princoj de Coan; la saĝaj konsilistoj de Faraono
fariĝis senkonsilaj. Kiel vi diros al Faraono: Mi
estas filo de saĝuloj, ido de antikvaj reĝoj? 12 Kie

do nun estas viaj saĝuloj? ili do diru al vi kaj sciigu,
kion la Eternulo Cebaot decidis pri Egiptujo. 13
Malsaĝiĝis la princoj de Coan, trompiĝis la princoj
de Nof, erarigis Egiptujon, la fundamenton de
siaj gentoj. 14 La Eternulo verŝis en ilin spiriton
de konfuzo; kaj ili erarigis Egiptujon en ĉiuj ĝiaj
faroj, kiel ebriulo ŝanceliĝas vomante. 15 Kaj
estos en Egiptujo nenia faro, kiun farus kapo aŭ
vosto, branĉo aŭ kano. 16 En tiu tempo Egiptujo
estos kiel virinoj; ĝi tremos kaj timos antaŭ la
moviĝo de la mano de la Eternulo Cebaot, kiun Li
svingos super ĝi. 17 Kaj la lando de Jehuda fariĝos
teruraĵo por la Egiptoj; ĉiu, kiu rememoros ĝin,
ektimos, pro la decido de la Eternulo Cebaot, kiun
Li decidis pri ili. 18 En tiu tempo estos en la lando
Egipta kvin urboj, parolantaj la lingvon Kanaanan
kaj ĵurantaj per la Eternulo Cebaot; unu havos la
nomon Urbo de Detruo. 19 En tiu tempo estos
altaro por la Eternulo meze de la lando Egipta, kaj
monumento por la Eternulo apud ĝia limo; 20 kaj
ĝi estos signo kaj atesto pri la Eternulo Cebaot
en la lando Egipta; ĉar ili krios al la Eternulo
pro la premantoj, kaj Li sendos al ili savanton
kaj potenculon, kiu savos ilin. 21 Kaj la Eternulo
fariĝos konata al la Egiptoj; kaj la Egiptoj tiam
ekkonos la Eternulon, kaj alportos buĉoferojn kaj
farunoferojn, kaj faros sanktajn promesojn al la
Eternulo kaj plenumos. 22 La Eternulo frapos la
Egiptojn, frapos kaj resanigos; kaj ili returnos
sin al la Eternulo, kaj Li aŭskultos ilian peton
kaj resanigos ilin. 23 En tiu tempo estos vojo de
Egiptujo al Asirio; kaj la Asirianoj venados en
Egiptujon kaj la Egiptoj en Asirion, kaj la Egiptoj
servados kune kun la Asirianoj. 24 En tiu tempo
Izrael estos triope kun Egiptujo kaj Asirio; estos
beno sur la tero. 25 La Eternulo Cebaot benos
ilin, dirante: Benataj estu Mia popolo la Egiptoj,
kaj Asirio, verko de Miaj manoj, kaj Mia heredaĵo
Izrael.

20 En la jaro, kiam Tartan venis Aŝdodon, kien
lin sendis Sargon, reĝo de Asirio, kaj li militis
kontraŭ Aŝdod kaj prenis ĝin, 2 en tiu tempo la
Eternulo parolis per Jesaja, filo de Amoc, dirante:
Iru, kaj demetu la sakaĵon de via lumbo, kaj
demetu la ŝuojn de viaj piedoj. Kaj li faris tiel; li
iris nuda kaj nudpieda. 3 Kaj la Eternulo diris:
Kiel Mia servanto Jesaja iris nuda kaj nudpieda
por trijara montrado kaj antaŭdirado pri Egiptujo
kaj Etiopujo, 4 tiel la reĝo de Asirio kondukos
la kaptitajn Egiptojn kaj la ekzilitajn Etiopojn,
junulojn kaj maljunulojn, nudajn kaj nudpiedajn
kaj kun nudaj hontaj partoj, malhonore por la
Egiptoj. 5 Kaj ili havos teruron kaj honton pro
Etiopujo, kiun ili fidis, kaj pro Egiptujo, pri kiu ili
fanfaronis. 6 Kaj en tiu tempo diros la loĝantoj
de tiu apudmara lando: Jen kia estas nia fidita
lando, kien ni kuris, por serĉi helpon, por savi
nin kontraŭ la reĝo de Asirio; kiamaniere ni nun
savos nin?

21 Profetaĵo pri la apudmara dezerto: Kiel
renversanta de ventego de sudo, li venas el
la dezerto, el lando terura. 2 Kruela vizio estas
montrita al mi: rabanto rabas, kaj ruiniganto
ruinigas. Supreniru, ho Elam; sieĝu, ho Medujo;
ĉiun ĝemadon mi ĉesigis. 3 Tial mia lumbo
estas plena de doloro; turmentoj kaptis min,
kiel turmentoj de naskantino; mi tordiĝis, kiam
mi aŭdis; mi sentis teruron, kiam mi vidis. 4
Konsterniĝas mia koro, teruro min frapis; la
ĉarma nokto fariĝis por mi teruro. 5 Preparu
tablon, starigu gardostarantojn, manĝu, trinku.
Leviĝu, princoj, ŝmiru la ŝildon. 6 Ĉar tiele diris
al mi mia Sinjoro: Iru, starigu observanton; kion
li vidos, li diru. 7 Kaj li vidis vicojn da ĉevaloj
duope, vicojn da azenoj, vicojn da kameloj; kaj
li aŭskultis atente, kun granda atento. 8 Kaj li
ekkriis kiel leono: Mia sinjoro, mi staris konstante
sur mia observejo dum la tago, kaj sur mia gardejo
mi staris tutajn noktojn; 9 kaj jen venis viro,
veturanta sur duĉevala ĉaro, kaj li ekkrias kaj
diras: Falis, falis Babel, kaj ĉiuj idoloj de ĝiaj dioj
rompiĝis sur la teron. 10 Mia draŝaĵo, kaj filo de
mia garbejo! kion mi aŭdis de la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael, tion mi diris al vi. 11 Profetaĵo pri
Duma: Oni krias al mi el Seir: Gardisto, kiom da
nokto restas? gardisto, kiom da nokto restas? 12
La gardisto diris: Venis la mateno, kaj tamen estas
nokto; se vi volas demandi, demandu, revenu
denove. 13 Profetaĵo pri Arabujo: En la arbaro
Arabuja pasigu la nokton, karavanoj Dedanaj!
14 Elportu akvon renkonte al la soifanto, vi,
loĝantoj de la lando Tema, kun pano renkontu
la forkurinton; 15 ĉar oni forkuras de glavo, de
akrigita glavo, kaj de pafarko streĉita, kaj de
kruela batalo. 16 Ĉar tiele diris al mi la Sinjoro:
Post unu jaro, kiel la jaro de dungito, malaperos
la tuta gloro de Kedar; 17 kaj la restaĵo de la
heroaj arkpafistoj de Kedar estos malgranda; ĉar
la Eternulo, Dio de Izrael, diris.

22 Profetaĵo pri la valo de vizio: Kio nun estas
al vi, ke vi ĉiuj iris sur la tegmentojn? 2
Vi, plena de bruo, urbo tumulta, urbo gaja, viaj
mortigitoj ne estas mortigitaj per glavo kaj ne
mortis en batalo; 3 ĉiuj viaj ĉefoj kune forkuris de
pafarko; ĉiuj, kiujn oni trovis ĉe vi, estas ligitaj;

ligitaj estas kune ĉiuj, kiuj forkuris malproksimen.
4 Tial mi diris: Forturnu vin de mi, mi ploros
maldolĉe; ne penu konsoli min pri la malfeliĉo
de la filino de mia popolo. 5 Ĉar tio estas tago
de konsterno kaj de piedpremado kaj de konfuzo
antaŭ la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, en la valo de
vizio; detruado de muroj kaj vokado al la montoj.
6 Kaj Elam portis sagujon en vico da rajdantoj,
kaj Kir briligis ŝildon. 7 Kaj viaj plej bonaj valoj
pleniĝis de ĉaroj, kaj rajdantoj sin aranĝis antaŭ
la pordego. 8 Kaj oni formetis la kurtenon de
Jehuda; kaj vi rigardis en tiu tago la armilojn de
la arbara domo, 9 kaj vi vidis, ke estas multe
da fendoj en la urbo de David; kaj vi kolektis la
akvon de la malsupra lageto. 10 Kaj vi kalkulis la
domojn de Jerusalem; kaj vi detruis la domojn,
por fortikigi la muron. 11 Kaj inter la du muroj vi
faris basenon por la akvo de la malnova lageto.
Sed vi ne direktis vian rigardon al Tiu, kiu tion
faris, kaj ĝian antikvan Kreinton vi ne rigardis.
12 Kaj en tiu tago la Sinjoro, la Eternulo Cebaot,
vokis, ke oni ploru kaj kriu, kaj detranĉu siajn
harojn kaj surmetu sur sin sakaĵon. 13 Jen estas
ĝojo kaj gajeco: oni mortigas bovojn, buĉas ŝafojn;
oni manĝas viandon kaj trinkas vinon, dirante:
Ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos. 14
Sed al mia orelo malkaŝis la Eternulo Cebaot: Ĉi
tiu malbonagado ne estos pardonita al vi, ĝis vi
mortos, diris la Sinjoro, la Eternulo Cebaot. 15
Tiele diris la Sinjoro, la Eternulo Cebaot: Iru, venu
al tiu administranto, al Ŝebna, la palacestro, kaj
diru: 16 Kion vi havas ĉi tie? kaj kiun vi havas ĉi
tie, ke vi elhakigis al vi ĉi tie tombon? Li elhakigas
alte sian tombon, li elĉizigas en la roko loĝejon
por si. 17 Jen la Eternulo forte vin ĵetos kaj forte
vin kaptos; 18 Li volvos vin kaj rulos kiel globon
en vastan landon; tie vi mortos, tie restos la ĉaroj
de via gloro, vi, malhonoro de la domo de via
sinjoro! 19 Kaj Mi depuŝos vin de via posteno, kaj
el via ofico vi estos forigita. 20 Kaj en tiu tago Mi
alvokos Mian servanton Eljakim, filon de Ĥilkija,
21 kaj Mi vestos lin per via Ĥitono kaj zonos per
via zono, kaj vian regadon Mi transdonos en
lian manon; kaj li estos patro por la loĝantoj de
Jerusalem kaj por la domo de Jehuda. 22 Kaj Mi
metos la ŝlosilon de la domo de David sur lian
ŝultron; kaj li malfermos, kaj neniu fermos; kaj li
fermos, kaj neniu malfermos. 23 Kaj Mi fortikigos
lin kiel najlon sur loko fidinda, kaj li estos trono
de honoro en la domo de sia patro. 24 Kaj pendos
sur li la tuta gloro de la domo de lia patro, la
infanoj kaj idoj, ĉiuj malgrandaj vazoj, de la vazoj
por manĝado ĝis la vazoj por trinkado. 25 En tiu
tago, diras la Eternulo Cebaot, estos forigita la
najlo, fortikigita sur loko fidinda; ĝi estos rompita
kaj falos, kaj pereos la ŝarĝo, kiu estis sur ĝi; ĉar
la Eternulo diris.

23 Profetaĵo pri Tiro: Plorkriu, ho ŝipoj de
Tarŝiŝ; ĉar ĝi estas detruita tiel, ke restis
neniu domo, neniu pordo. El la lando de la Kitidoj
tio estas sciigita al ili. 2 Silentu, ho loĝantoj
de la apudmara lando. Komercistoj de Cidon,
transveturantaj la maron, vin plenigadis; 3 sur
granda akvo oni venigadis al ĝi semojn de Ŝiĥor,
rikoltaĵon de Nilo; kaj ĝi estis komercejo de la
popoloj. 4 Hontu, Cidon; ĉar la maro, la mara
fortikaĵo diris: Mi ne havis dolorojn, mi ne naskis,
mi ne edukis knabojn, mi ne kreskigis knabinojn.
5 Kiam oni tion aŭdos en Egiptujo, oni ektremos
ĉe la sciigo pri Tiro. 6 Transiru al Tarŝiŝ, plorkriu,
ho loĝantoj de la apudmara lando. 7 Ĉu tio
estas via gaja urbo, la tre antikva? ĝiaj piedoj
forportas ĝin, por loĝi malproksime. 8 Kiu decidis
tion pri Tiro, la kronita, kies komercistoj estas
princoj kaj kies negocistoj estas eminentuloj de
la lando? 9 La Eternulo Cebaot tion decidis, por
malaperigi la majeston de ĉiu gloro, por humiligi
ĉiujn eminentulojn de la lando. 10 Trapasu vian
landon kiel rivero, ho filino de Tarŝiŝ; jam nenio
vin zonas. 11 Sian manon Li etendis super la
maron, Li skuis regnojn; la Eternulo faris ordonon
pri Kanaan, por ekstermi liajn fortikaĵojn. 12 Kaj
Li diris: Vi en plu estos gaja, vi, senhonorigita
virgulino, filino de Cidon! Leviĝu, transiru al la
Kitidoj; sed ankaŭ tie vi ne havos trankvilecon.
13 Jen la lando de la Ĥaldeoj: ĉi tiu popolo ne
ekzistis; la Asiriano ĝin fondis por la loĝantoj de
la dezerto; ili starigis sieĝajn turojn, detruis ĝiajn
palacojn, faris ĝin ruino. 14 Plorkriu, ho ŝipoj de
Tarŝiŝ; ĉar detruita estas via potenco. 15 En tiu
tempo Tiro estos forgesita dum sepdek jaroj, kiuj
estas kiel la tempo de unu reĝo; post la fino de la
sepdek jaroj estos kun Tiro tio, kion oni kantas
pri malĉastistino: 16 Prenu la harpon, ĉirkaŭiru
la urbon, ho forgesita malĉastistino; ludu bone,
kantu multe, por ke oni rememoru vin. 17 Kaj post
la fino de la sepdek jaroj la Eternulo vizitos Tiron,
kiu denove ricevados promalĉastajn donacojn
kaj malĉastados kun ĉiuj regnoj de la mondo sur
la supraĵo de la tero. 18 Kaj ĝia komercenspezo
kaj ĝiaj promalĉastaj donacoj estos konsekritaj al
la Eternulo; ili ne estos kolektataj en trezorejon
nek konservataj; sed por tiuj, kiuj loĝas antaŭ la
vizaĝo de la Eternulo, estos ĝia komercenspezo,
por ke ili manĝu sate kaj havu belajn vestojn.

24 Jen la Eternulo dezertigas la landon kaj
ruinigas ĝin kaj ŝanĝas ĝian aspekton kaj
disĵetas ĝiajn loĝantojn. 2 Kaj estos al la popolo
kiel al la pastro, al la servisto kiel al lia mastro, al
la servistino kiel al ŝia mastrino, al la aĉetanto
kiel al la vendanto, al la pruntedonanto kiel al la
prunteprenanto, al la ŝuldanto kiel al la kreditoro.
3 Tute dezertigita estos la lando kaj tute prirabita;
ĉar la Eternulo tion diris. 4 Funebras kaj velkas la
lando, senfortiĝas kaj velkas la mondo, senfortiĝas
la eminentuloj de la popolo de la lando. 5 Kaj
la tero estas malpurigita de siaj loĝantoj; ĉar ili
malobeis la instruon, ŝanĝis la leĝon, detruis la
eternan interligon. 6 Pro tio malbeno konsumis
la teron, kaj kulpiĝis tiuj, kiuj loĝas sur ĝi; pro
tio forbrulis la loĝantoj de la lando kaj restis
malmulte da homoj. 7 Malgaja estas la mosto,
sensukiĝis la vinbero, ĝemas ĉiuj ĝojintoj. 8 Ĉesiĝis
la gajeco de tamburinoj, malaperis la bruo de
gajuloj, ĉesiĝis la gajeco de harpo. 9 Oni ne trinkas
vinon ĉe kantado; maldolĉa estas ebriigaĵo por siaj
trinkantoj. 10 Ruinigita estas la dezerta urbo; ĉiuj
domoj estas fermitaj tiel, ke oni ne povas eniri. 11
Oni ploras sur la stratoj pri vino; mallumiĝis ĉia
ĝojo, malaperis la gajeco de la lando. 12 En la urbo
restis dezerteco, kaj la pordegoj disbatitaj estas
ruinigitaj. 13 Ĉar tiel estos meze de la lando, meze
de la popoloj: kiel post fruktoskuo de olivarbo,
kiel estas al la restintaj beroj post la fino de la
vinberrikolto. 14 Ili levos sian voĉon kaj ĝojkrios,
pri la majesto de la Eternulo ili krios de la maro.
15 Tial en la regionoj orientaj gloru la Eternulon,
sur la insuloj de la maro la nomon de la Eternulo,
Dio de Izrael. 16 De la rando de la tero ni aŭdis
kantadon: Gloro al la justulo; sed mi diras: Ho mi
malfeliĉa, ho mi malfeliĉa, ve al mi! rabis rabistoj,
kaj per granda rabado ili rabis. 17 Teruro, kavo,
kaj kaptilo trafos vin, ho loĝantoj de la tero. 18
Kaj tiu, kiu forkuros de la voĉo de la teruro, falos
en kavon; kaj kiu eliros el la kavo, trafos en la
kaptilon; ĉar la aperturoj de alte malfermiĝis
kaj la fundamento de la tero ekskuiĝis. 19 Forte
diskrevis la tero, forte dispeciĝis la tero, forte
skuiĝis la tero. 20 Ŝanceliĝas la tero kiel ebriulo,
kaj balanciĝas kiel hamako; kaj pezas sur ĝi ĝia
krimeco; kaj ĝi falis, kaj ne plu leviĝos. 21 Kaj
en tiu tempo punos la Eternulo la taĉmentojn
de la alto en la ĉielo kaj la reĝojn de la tero sur
la tero. 22 Kaj ili estos kolektitaj kune, ligitaj en
malliberejo, kaj ili estos enŝlositaj en ŝlositejo, kaj
post longa tempo ili estos punitaj. 23 Kaj ruĝiĝos la
luno, kaj hontos la suno, kiam la Eternulo Cebaot
ekreĝos sur la monto Cion kaj en Jerusalem, kaj
Lia gloro aperos antaŭ Liaj plejaĝuloj.

25 Ho Eternulo, Vi estas mia Dio; mi gloros
Vin, mi laŭdos Vian nomon; ĉar Vi faris
miraklon; decidoj antikvaj fariĝis efektivaĵoj kaj
veraĵoj. 2 Ĉar Vi faris el urbo amason da ŝtonoj;
urbon fortikigitan Vi faris ruino; la kasteloj de
la barbaroj ne plu prezentas urbon kaj neniam
rekonstruiĝos. 3 Pro tio gloros Vin popolo potenca,
urbo de fortaj gentoj Vin timos. 4 Ĉar Vi fariĝis
fortikaĵo por senhavulo, fortikaĵo por malriĉulo
en lia mizero, rifuĝejo kontraŭ pluvego, ombro
kontraŭ varmego; ĉar la spirito de potenculoj estas
kiel pluvego kontraŭ muron. 5 Kiel varmegon
en dezerto Vi kvietigis la malhumilecon de la
barbaroj; kiel varmego per ombro de nubo estas
mallaŭtigita la kantado de la potenculoj. 6 Kaj
la Eternulo Cebaot faros por ĉiuj popoloj sur tiu
monto festenon el grasaĵoj, festenon el bona vino,
el grasaĵoj sukoplenaj, el vinoj ne fermentintaj.
7 Kaj Li forigos sur tiu monto la kovrilon, kiu
kovras ĉiujn popolojn, kaj la kurtenon, kiu estas
etendita super ĉiuj gentoj. 8 Li neniigos la morton
por ĉiam; kaj la Sinjoro, la Eternulo, forviŝos
la larmojn de ĉiuj vizaĝoj, kaj la honton de Sia
popolo Li forigos de la tuta tero; ĉar la Eternulo
tion diris. 9 Kaj oni diros en tiu tago: Jen estas nia
Dio, al kiu ni esperis, kaj Li nin savis; jen estas la
Eternulo, al kiu ni esperis, ni ĝoju kaj estu gajaj
pro Lia savo. 10 Ĉar haltos la mano de la Eternulo
sur tiu monto; tiam Moab estos dispremita sur
sia loko, kiel pajlo estas dispremata en sterka
koto. 11 Kaj se li etendos siajn manojn meze de ĝi,
kiel naĝanto etendas, por naĝi, tiam humiliĝos
lia fiereco kune kun la lerteco de liaj manoj. 12
Kaj viajn altajn fortikajn murojn Li renversos,
malaltigos, ĵetos sur la teron al la polvo.

26 En tiu tago la jena kanto estos kantata en
la lando Juda: Ni havas urbon potencan;
savon Li starigas kiel murojn kaj remparon. 2
Malfermu la pordegojn, por ke eniru la popolo
justa, konservanta la fidelecon. 3 Por la fidmensulo
Vi konservos pacon absolutan; ĉar Vin li fidas. 4
Fidu la Eternulon por ĉiam; ĉar en Dio, la Eternulo,
estas roko eterna. 5 Ĉar Li ĵetis malsupren
loĝantojn de la altaĵo, urbon alte leviĝintan; Li
malaltigis ĝin, malaltigis ĝis la tero, ĵetis ĝin al la
polvo. 6 Piedo ĝin premas, la piedoj de malriĉuloj,
la plandoj de senhavuloj. 7 La vojo de justulo
estas rekta; Vi, Pravulo, ebenigas la vojon de
justulo. 8 Eĉ sur la vojo de Via juĝo, ho Eternulo,
ni esperis al Vi; Vian nomon kaj la memoron pri

Vi sopiris nia animo. 9 Per mia animo mi sopiris
Vin en la nokto, per mia spirito en mia interno
mi serĉis Vin matene; ĉar dum Via juĝado sur la
tero la loĝantoj de la mondo lernis justecon. 10 Se
malvirtulo estas indulgata, li ne lernas justecon;
en lando de justeco li agas maljuste kaj ne rigardas
la majeston de la Eternulo. 11 Ho Eternulo, levita
estis Via mano, sed ili ne vidis tion; ili ekvidos
kun honto Vian ĵaluzon pri la popolo; Via flama
kolero kontraŭ Viaj malamikoj formanĝos ilin. 12
Ho Eternulo, Vi starigos por ni pacon; ĉar ankaŭ
ĉiujn niajn aferojn Vi faris por ni. 13 Ho Eternulo,
nia Dio! regis super ni sinjoroj krom Vi, sed nur
per Vi ni gloras Vian nomon. 14 Ili mortis kaj ne
reviviĝos, ili estas malvivuloj kaj ne releviĝos; ĉar
Vi ilin punis kaj ekstermis, kaj Vi malaperigis ĉiun
memoron pri ili. 15 Vi multigis la popolon, ho
Eternulo, Vi multigis la popolon; Vi gloriĝis vaste
sur ĉiuj finoj de la tero. 16 Ho Eternulo, en mizero
ili rememoris Vin, ili preĝis mallaŭte, kiam Vi ilin
punis. 17 Kiel gravedulino ĉe la alproksimiĝo de la
naskado turmentiĝas kaj krias en siaj doloroj, tiel
ni estis antaŭ Vi, ho Eternulo. 18 Ni estis gravedaj,
ni turmentiĝis, ni naskis kvazaŭ venton; savon ni
ne venigis al la tero, kaj ne falis la loĝantoj de la
mondo. 19 Reviviĝos Viaj mortintoj, miaj kadavroj
releviĝos. Vekiĝu kaj ĝoju vi, kuŝantaj en la tero;
ĉar roso sur kreskaĵoj estas Via roso, kaj la tero
elĵetos la mortintojn. 20 Iru, mia popolo, eniru
en viajn ĉambrojn kaj ŝlosu viajn pordojn post
vi; kaŝu vin por mallonga momento, ĝis pasos la
kolero. 21 Ĉar jen la Eternulo eliros el Sia loko,
por puni la malbonagojn de la loĝantoj de la tero;
kaj la tero malkaŝos sian sangon kaj ne plu kovros
siajn mortigitojn.

27 En tiu tago la Eternulo punos per Sia peza
kaj granda kaj forta glavo la levjatanon,
la serpenton eltordiĝeman, kaj la levjatanon, la
serpenton kurbiĝantan; kaj Li mortigos la drakon,
kiu estas en la maro. 2 En tiu tago kantu pri ĝi, pri
la kara vinberĝardeno: 3 Mi, la Eternulo, estas ĝia
gardanto; ĉiumomente Mi trinkigas ĝin; por ke
neniu ĝin difektu, Mi gardas ĝin tage kaj nokte.
4 Ĉu Mi ne havas koleron? ĉu iu elmetus batale
kontraŭ Mi dornojn kaj pikarbustojn? Mi elpaŝus
kontraŭ ilin, kaj ĉiujn kune forbruligus. 5 Nur
en la okazo, se oni serĉus Mian defendon, por
fari pacon kun Mi, oni farus kun Mi pacon. 6 En
la estonteco Jakob enradikiĝos; Izrael ekfloros
kaj ellasos verdajn branĉojn; kaj ili plenigos la
mondon per fruktoj. 7 Ĉu li estis frapata tiel, kiel
estis frapataj liaj frapantoj? aŭ ĉu li estas mortigita
tiel, kiel estas mortigitaj liaj mortigintoj? 8 Nur
kiam la mezuro tro pleniĝis, Vi punis lin per
ekzilo: Li elpelis lin per Sia potenca blovo en la
tago de orienta vento. 9 Tial tiamaniere estos
forviŝita la malbonagado de Jakob; kaj la tuta
frukto de la forigo de lia peko konsistos en tio, ke
li faros ĉiujn ŝtonojn de la altaroj kiel dispeciĝintaj
kalkŝtonoj, ke ne plu restu la sanktaj stangoj kaj
la idoloj de la suno. 10 Ĉar urbo fortikigita estos
solecigita, loĝloko estos forlasita kaj forrestigita
kiel dezerto; tie paŝtiĝos bovido, tie ĝi ripozos
kaj formanĝos ĝiajn kreskaĵojn. 11 Kiam sekiĝos
ĝiaj branĉoj, oni ilin rompos; venos virinoj kaj
forbruligos ilin. Ĉar tio ne estas popolo prudenta,
tial ĝia Kreinto ne kompatos ĝin, kaj ĝia Farinto
ĝin ne indulgos. 12 Kaj en tiu tago la Eternulo
debatos la fruktojn, komencante de la fluo de
la Rivero ĝis la torento de Egiptujo; kaj vi, ho
Izraelidoj, estos kolektitaj unu post unu. 13 Kaj
en tiu tago oni ekblovos per granda trumpeto,
kaj venos tiuj, kiuj perdiĝis en la lando Asiria
kaj kiuj estis elpelitaj en la landon Egiptan, kaj
ili adorkliniĝos antaŭ la Eternulo sur la sankta
monto en Jerusalem.

28 Ve al la fiera krono de la ebriuloj de Efraim!
ilia bela majesto estas velkinta floro; sur la
supro de grasa kampo ili estas senkonsciigitaj
de vino. 2 Jen la Sinjoro havas fortulon kaj
potenculon; kiel hajla pluvego, kiel pereiga
ventego, kiel inundo de forta disverŝiĝinta akvo,
li potence ĵetos ilin sur la teron. 3 Per piedoj
estos premata la fiera krono de la ebriuloj de
Efraim. 4 Kaj ilia bela majesto fariĝos velkinta
floro sur la supro de grasa kampo, kiel figo antaŭ
la somero; kiam la vidanto ĝin ekvidas, li, apenaŭ
preninte ĝin en la manon, tuj ĝin englutas. 5 En
tiu tago la Eternulo Cebaot estos majesta krono
kaj bela diademo por la restaĵo de Sia popolo, 6
kaj spirito de justeco por la sidantoj en la juĝejo,
kaj forto por tiuj, kiuj rebatas la batalon al la
pordego. 7 Sed ankaŭ ĉi tiuj ŝanceliĝas de vino
kaj balanciĝas de drinkaĵo; pastro kaj profeto
ŝanceliĝas de drinkaĵo, senkonsciiĝas de vino,
vagas pro drinkaĵo, eraras en la vidado, falpuŝiĝas
ĉe la juĝa verdikto. 8 Ĉar ĉiuj tabloj estas plenaj
de vomaĵo kaj malpuraĵo, mankas jam loko. 9 Al
kiu li instruas scion, kaj al kiu li aŭdigas predikon?
ĉu al forprenitaj for de lakto, al demamigitoj?
10 Ĉar ordono post ordono, ordono post ordono;
regulo post regulo, regulo post regulo; iom tie,
iom ĉi tie. 11 Per balbutantaj lipoj kaj per lingvo
fremda Li parolos al ili, 12 Tiu, kiu diris al ili:
Jen estas ripozejo, lasu la laculon ripozi; kaj jen
estas trankviligo; sed ili ne volis aŭskulti. 13 Kaj

aperos al ili la vorto de la Eternulo, ordono post
ordono, ordono post ordono, regulo post regulo,
regulo post regulo, iom tie, iom ĉi tie; por ke ili
iru kaj falu dorsen kaj rompiĝu kaj enretiĝu kaj
kaptiĝu. 14 Tial aŭskultu la vorton de la Eternulo,
vi, mokistoj, regantoj de tiu popolo, kiu estas en
Jerusalem. 15 Ĉar vi diras: Ni faris interligon kun
la morto, kaj kun Ŝeol ni faris interkonsenton;
kiam la frapanta vipo estos trapasanta, ĝi nin
ne atingos, ĉar mensogon ni faris nia rifuĝejo
kaj per malvero ni nin kovros. (Sheol h7585) 16
Pro tio tiele diris la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
por fundamento kuŝigas ŝtonon en Cion, ŝtonon
elprovitan, bazangulan, valoregan, fortikigitan
fundamenton; la fidanto ne maltrankviliĝu. 17
Kaj Mi faros justecon la mezurŝnuro, kaj veron
la vertikalo; kaj hajlo forbatos la rifuĝejon de
mensogo, kaj la kaŝejon forportos akvo. 18 Kaj
forigita estos via interligo kun la morto, kaj
via interkonsento kun Ŝeol ne teniĝos; kiam la
frapanta vipo estos trapasanta, vi estos frakasata
de ĝi. (Sheol h7585) 19 Ĉiufoje, kiam ĝi trairos, ĝi
kaptos vin; ĉar ĉiutage ĝi trairos, tage kaj nokte,
kaj terura estos la klarigo, kiun ĝi donos. 20 Ĉar
tro mallonga estos la lito, por sin etendi; kaj la
litkovrilo estos tro mallarĝa, por sin enkovri. 21
Ĉar la Eternulo leviĝos, kiel sur la monto Peracim,
Li koleros, kiel en la valo Gibeona, por plenumi
Sian faron, Sian eksterordinaran faron, kaj fari
Sian laboron, Sian eksterordinaran laboron. 22 Kaj
nun ne moku, por ke viaj katenoj ne plifortiĝu;
ĉar mi aŭdis, ke de la Sinjoro, la Eternulo Cebaot,
tio estas neŝanĝeble decidita pri la tuta lando. 23
Atentu, kaj aŭskultu mian voĉon; konsideru, kaj
aŭskultu mian parolon. 24 Ĉu ĉiutage la plugisto
plugas por semado, sulkaranĝas kaj erpas sian
kampon? 25 Kiam li ebenigis ĝian supraĵon, li
disŝutas ja nigelon kaj disĵetas kuminon kaj metas
tritikon laŭ vicoj kaj hordeon en la difinitan lokon
kaj spelton ĉe la limoj. 26 Tian ordon lernigis al li
lia Dio, Li instruis lin. 27 Ĉar ne per fera draŝilo
oni draŝas nigelon, kaj oni ne rulas radon de ĉaro
sur kumino; sed per bastono oni elbatas nigelon,
kaj kuminon per vergo. 28 Greno estas draŝata;
sed ne eterne oni ĝin draŝas; oni frapas ĝin per la
rado de sia ĉaro, sed per siaj ĉevaloj oni ĝin ne
dispremas. 29 Ankaŭ ĉi tio venas de la Eternulo
Cebaot; mirinda estas Lia decido, granda estas Lia
saĝeco.

29 Ve al Ariel, al Ariel, al la urbo, en kiu sidis
David! aldonu jaron al jaro, la festoj faru sian
ciklon. 2 Mi premos Arielon, kaj estos ĝemado
kaj malĝojo; kaj li estos al Mi vera Ariel. 3 Kaj
Mi sieĝos vin ĉirkaŭe, kaj Mi premos vin per
remparo, kaj Mi starigos kontraŭ vi turojn. 4 Kaj
vi parolos malalte el sub la tero, kaj el sub la
polvo vi murmuros viajn vortojn; kaj via voĉo
estos kiel voĉo de ventroparolisto el sub la tero,
kaj el sub la polvo vi flustros viajn vortojn. 5 Sed
la multego de viaj malamikoj estos kiel subtila
polvo, kaj la multo de la premantoj estos kiel
disfluganta grenventumaĵo; kaj tio fariĝos subite,
neatendite. 6 De la Eternulo Cebaot vi estos
punata kun tondro kaj tertremo kaj granda bruo,
kun ventego kaj turnovento kaj konsumeganta
fajra flamo. 7 Kaj kiel sonĝo, kiel nokta vizio estos
la multo de la popoloj, kiuj batalos kontraŭ Ariel
kaj kontraŭ ĉiuj liaj fortikaĵoj kaj kiuj premos
lin. 8 Kiel malsatanto sonĝas, ke li manĝas, sed li
vekiĝas, kaj lia interno estas malplena; kaj kiel
soifanto sonĝas, ke li trinkas, sed li vekiĝas, kaj
li estas senforta kaj lia animo forte soifas: tiel
estos kun la multego de ĉiuj popoloj, kiuj batalos
kontraŭ la monto Cion. 9 Haltu kaj miru, ŝajnigu
vin blindaj kaj blindiĝu. Ili ebriiĝis, sed ne de
vino; ili ŝanceliĝas, sed ne de drinkaĵo. 10 Ĉar
la Eternulo verŝis sur vin spiriton de profunda
dormo kaj fermis viajn okulojn, vualis la profetojn
kaj viajn estrojn, la viziistojn. 11 Kaj ĉia vizio estos
por vi kiel la vortoj de libro sigelita, kiun oni
donas al homo, kiu povoscias legi, dirante al li:
Volu legi ĉi tion; sed li respondas: Mi ne povas, ĉar
ĝi estas sigelita. 12 Sed kiam oni donas la libron al
homo, kiu ne povoscias legi, dirante al li: Volu legi
ĉi tion, li respondas: Mi ne povoscias legi. 13 Kaj
la Sinjoro diris: Ĉar ĉi tiu popolo alproksimiĝas
per sia buŝo kaj honoras Min per siaj lipoj, sed ilia
koro estas malproksime de Mi, kaj ilia timo antaŭ
Mi estas nur lernita ordono de homoj: 14 tial Mi
plue agos mirinde kun ĉi tiu popolo, Mi agos tre
mirinde; kaj pereos la saĝeco de ĝiaj saĝuloj, kaj la
kompetenteco de ĝiaj kompetentuloj malaperos.
15 Ve al tiuj, kiuj profunde kaŝas antaŭ la Eternulo
la intencojn, kaj kies faroj estas en mallumo, kaj
kiuj diras: Kiu nin vidas? kaj kiu scias pri ni? 16
Ho, via perverseco! Ĉu la potfaristo estas rigardata
kiel egala al la argilo? ĉu faritaĵo diras pri sia
farinto: Li min ne faris? kaj ĉu kreitaĵo diras pri sia
kreinto: Li ne estas kompetenta? 17 Sed jen baldaŭ,
post mallonga tempo, Lebanon aliformiĝos en
fruktoportan kampon, kaj la fruktoporta kampo
estos rigardata kiel arbaro. 18 Kaj en tiu tago la
surduloj aŭdos la vortojn de la libro, kaj la okuloj
de la blinduloj ekvidos tra mallumo kaj nokto.
19 Kaj la mizeruloj havos grandan ĝojon en la
Eternulo, kaj la homoj malriĉaj triumfos en la

Sanktulo de Izrael. 20 Ĉar malaperos premanto, kaj
ne plu ekzistos blasfemanto, kaj ekstermitaj estos
ĉiuj zorgantoj pri malbonagoj, 21 kiuj pekigas
homojn per vorto kaj faras insidojn kontraŭ
juĝopetanto ĉe la pordego kaj trompe forpuŝas
justulon. 22 Pro tio tiele diris pri la domo de Jakob
la Eternulo, kiu elaĉetis Abrahamon: Nun Jakob ne
hontos, kaj nun lia vizaĝo ne paliĝos. 23 Ĉar kiam
li vidos meze de si siajn infanojn, la faron de Miaj
manoj, ili honoros Mian nomon kaj honoros la
Sanktulon de Jakob kaj respektos la Dion de Izrael.
24 Kaj la spirite-erarantoj ricevos prudenton, kaj
la malpacemuloj akceptos instruon.

30 Ve al la filoj malobeemaj, diras la Eternulo,
kiuj faras interkonsilojn, sed sen Mi, kaj
aranĝas interkonsentojn, sed sen Mia spirito, por
aligi pekon al peko, 2 kaj kiuj iras Egiptujon,
ne demandinte Mian buŝon, por defendi sin per
defendo de Faraono kaj kaŝi sin en la ombro de
Egiptujo! 3 Sed la defendo de Faraono estos por
vi honto, kaj la kaŝiĝo en la ombro de Egiptujo
— malhonoro. 4 Ĉar liaj princoj estis en Coan,
kaj liaj senditoj venis en Ĥaneson. 5 Ĉiuj hontos
pro la popolo, kiu ne servis al ili por helpo, nek
por utilo, sed nur por honto kaj malhonoro. 6 Jen
oni vidas ŝarĝojn sur bestoj en sudo, en lando de
mizero kaj suferoj, kie estas leonino kaj leono,
vipuro kaj fluganta serpento; ili forportas sur
la dorso de junaj azenoj siajn riĉaĵojn kaj sur la
ĝibo de kameloj siajn trezorojn al popolo, kiu ne
povas utili. 7 La helpo de la Egiptoj estas vanta kaj
vana; tial Mi diris pri tio: Ili fanfaronas, sidante
hejme. 8 Nun iru, skribu tion al ili sur tabelo
kaj desegnu tion en libro, por ke tio restu por la
tempo estonta, por ĉiam, por eterne. 9 Ĉar tio
estas popolo malobeema, filoj mensogaj, filoj, kiuj
ne volas aŭskulti instruon de la Eternulo. 10 Ili
diras al la antaŭvidistoj: Ne antaŭvidu; kaj al la
profetoj: Ne profetu al ni la veron, parolu al ni
flataĵojn, profetu al ni gajaĵon; 11 flankiĝu for de
la vojo, dekliniĝu de la irejo, forigu de antaŭ ni la
Sanktulon de Izrael. 12 Tial tiele diras la Sanktulo
de Izrael: Ĉar vi malŝatas tiun vorton kaj fidas
maljustaĵon kaj trompon kaj apogas vin sur ĉi
tio: 13 tial ĉi tiu kulpo estos por vi kiel fendo,
minacanta disfalon kaj montranta sin sur alta
muro, kies falo estos subita, neatendita. 14 Kaj
Li frakasos ĝin, kiel oni frakasas argilan vazon,
frakasos senindulge, tiel ke en ĝiaj rompopecoj ne
troviĝos vazopeco, por preni fajron de la fajrujo
aŭ ĉerpi akvon el akvujo. 15 Ĉar tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo, la Sanktulo de Izrael: Per
pento kaj trankvileco vi saviĝus, en kvieteco kaj
fido estus via forto; sed vi ne volis. 16 Vi diris:
Ne, ni forkuros sur ĉevaloj; tial vi forkuros; kaj:
Sur rapiduloj ni forrajdos; tial rapidaj estos viaj
persekutantoj. 17 De la minaco de unu forkuros
tuta milo, de la minaco de kvin vi ĉiuj forkuros,
ĝis vi restos kiel signo sur la supro de monto kaj
kiel flago sur monteto. 18 Tial la Eternulo atendos,
antaŭ ol Li vin korfavoros, kaj tial Li leviĝos, antaŭ
ol Li vin kompatos; ĉar la Eternulo estas Dio de
juĝo; feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin. 19 Ĉar, ho
popolo de Cion, loĝantoj de Jerusalem, vi ne plu
ploros; Li korfavoros vin, kiam vi plorkrios; kiam
Li aŭdos vin, Li respondos al vi. 20 Kaj la Sinjoro
donos al vi panon en la mizero kaj akvon en la
premado; kaj ne plu kaŝiĝos viaj instruantoj, kaj
viaj okuloj vidos viajn instruantojn. 21 Kaj kiam vi
dekliniĝos ĉu dekstren, ĉu maldekstren, viaj oreloj
aŭdos vortojn diratajn malantaŭ vi: Jen estas la
vojo, iru laŭ ĝi. 22 Kaj vi rigardos kiel malpuran la
arĝentan tegon de viaj statuoj kaj la oran kovron
de viaj idoloj; vi forĵetos ilin kiel malpuraĵon,
vi diros al ili: For! 23 Kaj Li donos pluvon al via
semo, kiun vi semos sur la kampo, kaj panon,
produkton de la tero, kaj ĝi estos sukoplena kaj
grasa; sur vasta paŝtejo paŝtiĝos tiam viaj brutoj.
24 Kaj la bovoj kaj junaj azenoj, kiuj prilaboros
la teron, manĝos miksitan nutraĵon, ŝutitan per
kribrilo kaj ŝovelilo. 25 Kaj sur ĉiu alta monto kaj
sur ĉiu alta monteto estos riveroj, torentoj da
akvo, en la tago de la granda mortigado, kiam
falos la turoj. 26 Kaj la lumo de la luno estos kiel
la lumo de la suno, kaj la lumo de la suno estos
sepoble pli granda, kiel la lumo de sep tagoj, en
tiu tempo, kiam la Eternulo bandaĝos la difektojn
de Sia popolo kaj resanigos ĝiajn vundojn. 27 Jen
la nomo de la Eternulo venas de malproksime;
Lia kolero flamas kaj estas pezega; Lia buŝo estas
plena de indigno, kaj Lia lango estas kiel fajro
ekstermanta; 28 kaj Lia spiro estas kiel torento
disverŝiĝinta, kiu atingas ĝis la kolo, por trakribri
la popolojn per kribrilo de pereo; kaj erariga brido
estos sur la makzeloj de la popoloj. 29 Kantado
estos ĉe vi, kiel en la nokto de celebrado de festo;
kaj kora ĝojo, kiel ĉe tiu, kiu iras kun fluto, por
veni sur la monton de la Eternulo al la Roko de
Izrael. 30 Kaj la Eternulo aŭdigos Sian majestan
voĉon, kaj la pezon de Sia brako Li vidigos en
bolanta kolero kaj en flamo de ekstermanta fajro,
en ventego kaj pluvego kaj ŝtona hajlo. 31 Ĉar
ektremos la Asiriano de la voĉo de la Eternulo, kiu
frapos lin per la vergo. 32 Kaj penetranta estos
ĉiu ekbato per la bastono, kiun la Eternulo faligos
sur lin kun tamburinoj kaj harpoj; kaj per bataloj

senhaltaj Li batalos kontraŭ li. 33 Ĉar delonge
estas preparita la bruligejo; ĝi estas preta ankaŭ
por la reĝo, profundigita, vastigita; ĝia lignaro
enhavas multe da fajro kaj ligno; la blovo de la
Eternulo ekbruligos ĝin kiel torenton da sulfuro.

31 Ve al tiuj, kiuj iras Egiptujon, por serĉi
helpon, kaj esperas je ĉevaloj, kaj fidas
ĉarojn, ĉar estas multe da ili, kaj rajdantojn, ĉar
ili estas fortaj; sed ili ne rigardas al la Sanktulo
de Izrael kaj ne demandas la Eternulon. 2 Sed
Li estas saĝa, kaj Li venigas malfeliĉon, kaj Siajn
vortojn Li ne reprenas; kaj Li leviĝos kontraŭ la
domo de la malpiuloj kaj kontraŭ la helpanto de
malbonagantoj. 3 La Egiptoj estas ja homoj, ne
Dio; kaj iliaj ĉevaloj estas karno, ne spirito. Kiam
la Eternulo etendos Sian manon, tiam falpuŝiĝos
la helpanto kaj falos la helpato, kaj ĉiuj kune
pereos. 4 Ĉar tiele diris al mi la Eternulo: Kiel
leono aŭ leonido blekegas super sia rabaĵo, kaj, se
eĉ oni kunevokus kontraŭ ĝin multon da paŝtistoj,
ĝi ne timas ilian voĉon kaj ne humiliĝas antaŭ ilia
bruado, tiel la Eternulo Cebaot malsupreniros,
por batali pro la monto Cion kaj pro ĝia altaĵo.
5 Kiel birdoj per siaj flugiloj, tiel la Eternulo
Cebaot defendos Jerusalemon, defendos kaj savos,
indulgos kaj liberigos. 6 Revenu al Tiu, de kiu
tiel profunde defalis la filoj de Izrael. 7 Ĉar en
tiu tago ĉiu forĵetos siajn idolojn arĝentajn kaj
siajn idolojn orajn, kiujn viaj manoj faris al vi
por peko. 8 Kaj la Asiriano falos de glavo ne vira,
kaj glavo ne homa lin ekstermos; kaj li forkuros
de glavo, kaj liaj junuloj fariĝos tributo. 9 Kaj lia
forto forkuros pro timo, kaj liaj princoj ektremos
antaŭ standardo, diras la Eternulo, kies fajro estas
sur Cion kaj kies fajrejo estas en Jerusalem.

32 Jen kun justeco regos reĝo, kaj princoj
administros laŭleĝe. 2 Kaj ĉiu estos kiel
ŝirmilo kontraŭ vento, kiel rifuĝejo kontraŭ
pluvego, kiel torentoj da akvo en la stepo, kiel
ombro de peza roko en lando dezerta. 3 La
okuloj de vidantoj ne estos fermitaj, kaj la
oreloj de aŭdantoj atentos. 4 Kaj la koro de
senprudentuloj lernos scion, kaj la lango de
balbutantoj parolos rapide kaj klare. 5 Oni ne
plu nomos malnoblulon noblulo, kaj pri avarulo
oni ne plu diros, ke li estas bonfaranto. 6 Ĉar
malnoblulo parolas malnoblaĵon, kaj lia koro faras
malbonagojn, agante hipokrite kaj parolante pri la
Eternulo malveraĵon, senmanĝigante la animon de
malsatanto kaj forprenante trinkaĵon de soifanto.
7 La iloj de malpiulo estas malbonaj; li havas
intencojn malvirtajn, por pereigi malriĉulojn
per vortoj mensogaj, eĉ kiam la senhavulo diras
pravaĵon. 8 Sed noblulo havas intencojn noblajn,
kaj li restas en nobleco. 9 Virinoj senzorgaj,
leviĝu, aŭskultu mian voĉon; filinoj ne pensantaj
pri danĝero, atentu miajn vortojn. 10 Post tagoj
kaj jaro vi ektremos, ho senzorgulinoj; ĉar finita
estos la vinberrikolto, ne plu estos enkolektado de
fruktoj. 11 Maltrankviliĝu, ho senzorgaj; ektremu,
ne pensantaj pri danĝero; senvestigu kaj nudigu
vin kaj zonu la lumbojn. 12 Oni ploros pri la
abundo, pri la ĉarmaj kampoj, pri la fruktoriĉaj
vinberĝardenoj. 13 Sur la tero de mia popolo
kreskos pikarbustoj kaj dornoj, ankaŭ sur ĉiuj
domoj de gajeco de la brua urbo. 14 Ĉar la palacoj
estos forlasitaj, la bruo de la urbo malaperos, la
fortikaĵoj kaj turoj fariĝos por ĉiam anstataŭaĵo
de kavernoj, ĝojloko por sovaĝaj azenoj, paŝtiĝejo
por brutaroj; 15 ĝis verŝiĝos sur nin spirito de
supre kaj la dezerto fariĝos fruktodona kampo kaj
la fruktodona kampo estos rigardata kiel arbaro.
16 Kaj justeco ekloĝos en la dezerto, kaj vero
sidos sur la fruktodona kampo. 17 Kaj produkto
de justeco estos paco, kaj akiro de justeco estos
trankvileco kaj sendanĝereco por ĉiam. 18 Kaj
mia popolo loĝos en loĝejo paca kaj en sidejoj
sendanĝeraj kaj en ripozejoj senzorgaj, 19 kaj
disŝutiĝos kiel hajlo sur la deklivoj de arbaro, kaj
malsupre en la valo etendiĝos la urbo. 20 Feliĉaj
estas vi, kiuj semas super ĉiu akvo, kiuj lasas en
libereco la piedojn de la bovo kaj de la azeno.

33 Ve al vi, kiu rabas kaj mem ne estas prirabita,
kaj kiu perfidas kaj mem ne estas perfidita!
Kiam vi finos la rabadon, vi mem estos prirabita;
kiam vi ĉesos perfidi, vi mem estos perfidita. 2
Ho Eternulo, korfavoru nin! je Vi ni esperas; estu
ilia brako ĉiumatene kaj nia savo en la tempo de
mizero. 3 De la sono de tondro forkuris popoloj,
de Via majesto diskuris gentoj. 4 Kaj kolektita
estos via rabakiro, kiel kolektas vermoj; kaj oni
kuros post ĝi, kiel kuras akridoj. 5 La Eternulo
altiĝis, ĉar Li loĝas alte; Li plenigas Cionon per
justeco kaj vero. 6 Saĝo kaj scio, forto de via savo,
estos la garantiaĵo de via estonteco; timo antaŭ
la Eternulo estos lia trezoro. 7 Jen iliaj fortuloj
plorkrias ekstere, la anoncantoj de paco ploras
maldolĉe; 8 la vojoj senhomiĝis, vojiranto jam
ne pasas; li rompis la interligon, malestimis la
urbojn, ne ŝatis la homojn. 9 Funebras, malĝojas
la tero; hontigita estas Lebanon kaj velkas; Ŝaron
fariĝis kiel dezerto; Baŝan kaj Karmel senfoliiĝis.
10 Nun Mi stariĝos, diras la Eternulo; nun Mi
altiĝos, nun Mi leviĝos. 11 Vi, gravedaj per
fojno, naskos pajlon; via spiro estos fajro, kiu vin

ekstermos. 12 Kaj la popoloj estos kiel bruligita
kalko, kiel dornoj dehakitaj ili forbrulos en fajro.
13 Aŭskultu, malproksimuloj, kion Mi faris; kaj
ekkonu, proksimuloj, Mian forton. 14 Ektimos la
pekuloj sur Cion, tremo kaptos la hipokritulojn:
Kiu el ni eltenos ĉe la ekstermanta fajro? kiu el
ni eltenos ĉe la eterna ardego? 15 Kiu agas juste
kaj parolas veron, abomenas profiton rabitan,
forskuas siajn manojn, por ne preni subaĉeton,
ŝtopas siajn orelojn, por ne aŭskulti aferojn
sangajn, kaj fermas siajn okulojn, por ne rigardi
malbonon, 16 tiu loĝos sur la altaĵoj; fortikaĵoj
el rokoj estos lia defendo; pano estos donita
al li, akvon li havos konstante. 17 Viaj okuloj
vidos la reĝon en lia majesto, ili rigardos landon
vastan. 18 Via koro rememoros la teruraĵon: Kie
estas la kalkulanto? kie estas la pesanto? kie
estas la kontrolanto de la turoj? 19 La popolon
arogantan vi ne vidos, la popolon kun lingvo
malklara kaj nedistingebla, kun lingvo balbuta
kaj nekomprenebla. 20 Rigardu Cionon, la urbon
de niaj kunvenoj; viaj okuloj vidos Jerusalemon,
loĝlokon trankvilan, tendon ne forigotan; neniam
estos eltirataj ĝiaj stangoj, kaj neniu el ĝiaj ŝnuroj
disŝiriĝos. 21 Ĉar tie la forto de la Eternulo estos
por ni anstataŭ riveroj, larĝaj lagoj; ŝipo kun
remiloj ne iros sur ili, kaj potenca ŝipo ilin ne
trapasos. 22 Ĉar la Eternulo estas nia juĝanto,
la Eternulo estas nia leĝdonanto, la Eternulo
estas nia reĝo; Li helpos nin. 23 Viaj ŝnuregoj
malfortiĝis; ili jam ne alfortikigas la maston, ne
streĉas la velon. Tiam estos dividata la granda
rabakiro; eĉ lamuloj iros kapti rabaĵon. 24 Kaj ne
diros la loĝanto: Mi estas malsana; al la popolo,
kiu tie loĝas, estas pardonita la kulpo.

34 Alproksimiĝu, popoloj, por aŭskulti; kaj
atentu, ho gentoj; aŭskultu la tero, kaj ĉio,
kio ĝin plenigas, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj produktoj.
2 Ĉar indignas la Eternulo kontraŭ ĉiuj popoloj
kaj flame koleras kontraŭ ilia tuta anaro; Li
kondamnis ilin, eldonis ilin al buĉado. 3 Kaj iliaj
mortigitoj estos disĵetitaj, kaj iliaj kadavroj eligos
malbonodoron, kaj la montoj trapenetriĝos de ilia
sango. 4 Kaj velkos la tuta estaĵaro de la ĉielo, kaj
la ĉielo kuneruliĝos kiel skribrulaĵo; kaj ĝia tuta
estaĵaro defalos, kiel defalas folio de vinberbranĉo
kaj velkintaĵo de figarbo. 5 Ĉar Mia glavo ebriiĝis
en la ĉielo; jen ĝi malsupreniras sur Edomon kaj
sur Mian kondamnitan popolon, por fari juĝon.
6 La glavo de la Eternulo estas plena de sango,
grasiĝis de sebo, de sango de ŝafoj kaj kaproj, de
sebo de ŝafaj renoj; ĉar buĉoferadon la Eternulo
aranĝos en Bocra kaj grandan buĉadon en la
lando de Edom. 7 Kaj falos bubaloj kun ili, kaj
bovoj junaj kun bovoj grasigitaj, kaj ilia tero estos
saturita de sango, kaj ilia polvo estos grasigita de
sebo. 8 Ĉar tio estas tago de venĝo de la Eternulo,
jaro de repago pro la juĝafero de Cion. 9 Kaj
liaj riveroj aliformiĝos en peĉon kaj lia polvo en
sulfuron, kaj lia tero fariĝos brulanta peĉo. 10 Nek
tage nek nokte ĝi estingiĝos, eterne leviĝados ĝia
fumo; de generacio al generacio ĝi restos dezerta,
en eterneco neniu iros sur ĝi. 11 Ekposedos ĝin
pelikano kaj botaŭro, kaj gufo kaj korvo loĝos
sur ĝi; kaj Li etendos super ĝi rektoŝnuron de
ruinigo kaj vertikalon de detruo. 12 Ĝi ne havos
potenculojn, kiuj povus tie proklami regnon, kaj
ĉiuj ĝiaj princoj malaperos. 13 Kaj en ĝiaj palacoj
kreskos dornoj kaj urtikoj, kaj sur ĝiaj fortikaĵoj
kreskos pikarbustoj; kaj ĝi estos loĝejo de ŝakaloj,
spaco por strutoj. 14 Kaj renkontiĝos tie sovaĝaj
katoj kun sovaĝaj hundoj, kaj virkaproj krios unu
al alia; nur strigo tie nestos kaj trovos por si
ripozejon. 15 Tie nestos saltanta serpento kaj
metos ovojn kaj kovos kaj kolektos en sia ombro;
tie milvoj kolektiĝos unu al alia. 16 Serĉu en la
libro de la Eternulo, kaj legu: eĉ unu el ili ne
mankos, unu ne sentos foreston de alia; ĉar Lia
buŝo tion ordonis kaj Lia spirito tion kolektas. 17
Kaj Li mem lotumis por ili, kaj Lia mano dividis
por ili laŭ rektoŝnuro; ili heredos tion por ĉiam,
de generacio al generacio ili loĝos tie.

35 Ekĝojos la dezerto kaj la senakvejo, triumfos
la stepo kaj ekfloros kiel lilio. 2 Ĝi forte
ekfloros kaj triumfos, triumfos kaj kantos; la gloro
de Lebanon estos donita al ĝi, la beleco de Karmel
kaj Ŝaron; ili vidos la gloron de la Eternulo, la
majeston de nia Dio. 3 Fortigu la senfortiĝintajn
manojn, kaj fortikigu la ŝanceliĝantajn genuojn. 4
Diru al tiuj, kiuj estas senkuraĝigitaj en la koro:
Tenu vin forte, ne timu; jen estas via Dio! venos
venĝo, repago de Dio; Li mem venos kaj helpos
vin. 5 Tiam malkovriĝos la okuloj de la blinduloj,
kaj la oreloj de la surduloj malfermiĝos. 6 Tiam
la lamulo eksaltos kiel cervo, kaj la lango de la
mutulo ekkantos; ĉar en la dezerto elfendiĝos
akvo kaj en la stepo riveroj. 7 Kaj la fantoma lago
fariĝos reala, kaj la tero senakva fariĝos fonto
de akvo; la loĝloko de ŝakaloj fariĝos loko por
kano kaj junko. 8 Kaj estos tie irejo kaj vojo, kaj
ĝi estos nomata Vojo Sankta; malpurulo ne iros
sur ĝi, ĉar nur al ili ĝi apartenas; irante sur tiu
vojo, eĉ malsaĝuloj ne eraros. 9 Ne estos tie leono,
kaj rabobesto ne aperos sur ĝi, ne troviĝos tie;
iros nur savitoj. 10 Kaj la elaĉetitoj de la Eternulo

revenos kaj iros sur Cionon kun kantado, kaj ĝojo
eterna estos super ilia kapo; ĝojon kaj gajecon ili
atingos, kaj forflugos afliktoj kaj ĝemado.

36 Tio estis en la dek-kvara jaro de la reĝo
Ĥizkija, eliris Sanĥerib, reĝo de Asirio,
kontraŭ ĉiujn fortikigitajn urbojn de Judujo, kaj
venkoprenis ilin. **2** Kaj la reĝo de Asirio sendis
Rabŝaken el Laĥiŝ en Jerusalemon al la reĝo
Ĥizkija kun granda militistaro; kaj li stariĝis ĉe
la akvotubo de la supra lageto, ĉe la vojo de la
kampo de fulistoj. **3** Kaj eliris al li Eljakim, filo de
Ĥilkija, la palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto, kaj
Joaĥ, filo de Asaf, la kronikisto. **4** Kaj Rabŝake diris
al ili: Diru al Ĥizkija: Tiele diras la granda reĝo, la
reĝo de Asirio: Kio estas la fido, kiun vi fidas? **5** Mi
opinias, ke tio estas nur buŝa babilado; por milito
oni bezonas konsilon kaj forton. Nun kiun vi fidas,
ke vi ribelis kontraŭ mi? **6** Jen vi fidas la apogon
de Egiptujo, tiu kano rompita, kiu, se iu sin apogas
sur ĝi, eniras en lian manon kaj trapikas ĝin. Tia
estas Faraono, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj
fidas lin. **7** Eble vi diros al mi: La Eternulon, nian
Dion, ni fidas? Sed Li estas ja Tiu, kies altaĵojn
kaj altarojn Ĥizkija forigis, dirante al Judujo kaj
Jerusalem: Antaŭ ĉi tiu altaro adorkliniĝu. **8** Nun
provu konkuri kun mia sinjoro, la reĝo de Asirio;
mi donos al vi du mil ĉevalojn — ĉu vi povas
trovi rajdantojn por ili? **9** Kiel vi povas forigi
estron, unu el la plej malgrandaj servantoj de
mia sinjoro, kaj fidi Egiptujon pro la ĉaroj kaj
rajdistoj? **10** Cetere, ĉu sen la volo de la Eternulo
mi iris kontraŭ ĉi tiun landon, por ruinigi ĝin? La
Eternulo diris al mi: Iru kontraŭ ĉi tiun landon
kaj ruinigu ĝin. **11** Tiam Eljakim kaj Ŝebna kaj
Joaĥ diris al Rabŝake: Volu paroli al viaj sklavoj en
la lingvo Siria, ĉar ni komprenas; sed ne parolu
al ni Jude antaŭ la oreloj de la popolo, kiu estas
sur la murego. **12** Sed Rabŝake diris: Ĉu al via
sinjoro kaj al vi sendis min mia sinjoro, por diri
tiujn vortojn? ĉu ne al la homoj, kiuj sidas sur la
murego, por manĝi sian ekskrementon kaj trinki
sian urinon kune kun vi? **13** Kaj Rabŝake stariĝis,
kaj ekkriis per laŭta voĉo Jude, dirante: Aŭskultu
la vortojn de la granda reĝo, la reĝo de Asirio. **14**
Tiele diras la reĝo: Ĥizkija ne forlogu vin; ĉar li ne
povos savi vin. **15** Kaj Ĥizkija ne fidigu vin per la
Eternulo, dirante: La Eternulo certe nin savos, ĉi
tiu urbo ne estos transdonita en la manojn de la
reĝo de Asirio. **16** Ne aŭskultu Ĥizkijan; ĉar tiele
diras la reĝo de Asirio: Faru kun mi pacon kaj eliru
al mi, kaj manĝu ĉiu el sia vinberĝardeno kaj ĉiu
de sia figarbo kaj trinku ĉiu la akvon de sia puto;
17 ĝis mi venos kaj prenos vin en landon similan
al via lando, en landon de greno kaj mosto, en
landon de pano kaj vinberĝardenoj. **18** Ĥizkija ne
forlogu vin per la vortoj: La Eternulo nin savos.
Ĉu la dioj de la nacioj savis ĉiu sian landon el la
manoj de la reĝo de Asirio? **19** Kie estas la dioj de
Ĥamat kaj Arpad? kie estas la dioj de Sefarvaim?
kaj ĉu ili savis Samarion el miaj manoj? **20** Kiu el
ĉiuj dioj de tiuj landoj savis sian landon el miaj
manoj, ke la Eternulo savu Jerusalemon el miaj
manoj? **21** Kaj ili silentis kaj nenion respondis al
li; ĉar estis ordono de la reĝo: Ne respondu al
li. **22** Kaj Eljakim, filo de Ĥilkija, la palacestro,
kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de Asaf, la
kronikisto, venis al Ĥizkija en disŝiritaj vestoj, kaj
raportis al li la vortojn de Rabŝake.

37 Kiam la reĝo Ĥizkija tion aŭdis, li disŝiris
siajn vestojn kaj ĉirkaŭkovris sin per sako,
kaj iris en la domon de la Eternulo. **2** Kaj li
sendis Eljakimon, la palacestron, kaj Ŝebnan,
la skribiston, kaj la plejaĝulojn de la pastroj,
ĉirkaŭkovritajn per sakoj, al la profeto Jesaja, filo
de Amoc. **3** Kaj ili diris al li: Tiele diras Ĥizkija: Ĉi
tiu tago estas tago de malfeliĉo, de puno, kaj de
malhonoro; ĉar infanoj atingis la aperturon de la
utero, sed forestas forto por naski. **4** Eble aŭdos
la Eternulo, via Dio, la vortojn de Rabŝake, kiun
sendis la reĝo de Asirio, lia sinjoro, por blasfemi
la vivantan Dion, kaj insulti per la vortoj, kiujn
aŭdis la Eternulo, via Dio. Levu do preĝon por la
restintoj, kiuj ankoraŭ ekzistas. **5** Kaj la servantoj
de la reĝo Ĥizkija venis al Jesaja. **6** Kaj Jesaja diris
al ili: Tiele parolu al via sinjoro: Tiele diras la
Eternulo: Ne timu la vortojn, kiujn vi aŭdis kaj
per kiuj blasfemis Min la servantoj de la reĝo de
Asirio. **7** Jen Mi metos en lin spiriton, ke, aŭdinte
sciigon, li reiros en sian landon; kaj Mi faligos lin
per glavo en lia lando. **8** Kaj Rabŝake revenis, kaj
trovis la reĝon de Asirio militanta kontraŭ Libna;
ĉar li aŭdis, ke li foriris de Laĥiŝ. **9** Kaj venis sciigo
pri Tirhaka, reĝo de Etiopujo, nome: Li eliris, por
militi kontraŭ vi. Kiam li tion aŭdis, li sendis
senditojn al Ĥizkija kun la sekvanta komisio: **10**
Tiele diru al Ĥizkija, reĝo de Judujo: Ne forlogu
vin via Dio, kiun vi fidas, dirante: Jerusalem ne
estos transdonita en la manojn de la reĝo de
Asirio. **11** Vi aŭdis ja, kion faris la reĝoj de Asirio al
ĉiuj landoj, ruiniginte ilin; ĉu vi do saviĝos? **12** Ĉu
ilin savis la dioj de la nacioj, kiujn ekstermis miaj
patroj, la naciojn de Gozan kaj Ĥaran kaj Recef kaj
la filojn de Eden en Telasar? **13** Kie estas la reĝo
de Ĥamat kaj la reĝo de Arpad kaj la reĝo de la
urbo Sefarvaim, de Hena kaj Iva? **14** Ĥizkija prenis

la leteron el la manoj de la senditoj kaj legis ĝin,
kaj li iris en la domon de la Eternulo, kaj Ĥizkija
disvolvis ĝin antaŭ la Eternulo. 15 Kaj Ĥizkija
ekpreĝis al la Eternulo, dirante: 16 Ho Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael, sidanta sur la keruboj! Vi
estas la sola Dio super ĉiuj regnoj de la tero, Vi
kreis la ĉielon kaj la teron; 17 klinu, ho Eternulo,
Vian orelon, kaj aŭskultu; malfermu, ho Eternulo,
Viajn okulojn, kaj rigardu; kaj aŭdu ĉiujn vortojn
de Sanĥerib, kiujn li sendis, por insulti la Dion
vivantan. 18 Estas vero, ho Eternulo, la reĝoj
de Asirio ruinigis ĉiujn regnojn kaj ilian teron,
19 kaj ĵetis iliajn diojn en fajron; ĉar tio estis
ne dioj, sed faritaĵoj de homaj manoj, ligno kaj
ŝtono, ili ekstermis ilin. 20 Sed nun, ho Eternulo,
nia Dio, savu nin kontraŭ liaj manoj, por ke ĉiuj
regnoj de la tero eksciu, ke Vi, ho Eternulo, estas
sola. 21 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis al Ĥizkija,
por diri: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Koncerne tion, kion vi preĝis al Mi pri Sanĥerib,
reĝo de Asirio, 22 jen estas tio, kion diris pri li
la Eternulo: Malestimas vin, mokas vin la virga
filino de Cion, balancas post vi la kapon la filino
de Jerusalem. 23 Kiun vi blasfemis kaj insultis?
kaj kontraŭ kiun vi laŭtigis voĉon kaj alte levis
viajn okulojn? Kontraŭ la Sanktulon de Izrael! 24
Per viaj servantoj vi blasfemis la Sinjoron, kaj vi
diris: Kun mia multo da ĉaroj mi supreniris sur
la supron de montoj, sur la randon de Lebanon,
kaj mi dehakis ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn plej
bonajn cipresojn, kaj mi atingis ĝian plej altan
pinton, ĝian ĝardensimilan arbaron. 25 Mi fosis
kaj trinkis akvon, kaj mi sekigos per la plandoj de
miaj piedoj ĉiujn riverojn de Egiptujo. 26 Ĉu vi ne
aŭdis, ke Mi jam de longe tion decidis, de tempo
antikva tion destinis? nun Mi tion plenumis, ke
la fortikigitaj urboj fariĝis amaso da ruinŝtonoj.
27 Kaj iliaj loĝantoj senfortigitaj ektremis kaj
kovriĝis per honto; ili fariĝis kiel herbo de kampo,
kiel malgrava verdaĵo, kiel musko sur tegmentoj,
kaj kiel sunbruligita greno antaŭ la spikiĝo. 28
Sed vian sidon kaj vian eliron kaj vian venon Mi
scias, ankaŭ vian koleron kontraŭ Mi. 29 Pro tio,
ke vi koleris kontraŭ Mi kaj via aroganteco venis
al Miaj oreloj, Mi metos Mian ringon en viajn
nazotruojn kaj Mian buŝbridaĵon en vian buŝon,
kaj Mi reirigos vin per la sama vojo, per kiu vi
venis. 30 Kaj jen estas por vi la pruvosigno: vi
manĝos en ĉi tiu jaro grenon memsemiĝintan, en
la dua jaro grenon sovaĝan, sed en la tria jaro vi
semos kaj rikoltos kaj plantos vinberĝardenojn
kaj manĝos iliajn fruktojn. 31 Kaj la restaĵo de la
domo de Jehuda denove enradikiĝos malsupre kaj
donos fruktojn supre. 32 Ĉar el Jerusalem devenos
restaĵo, kaj savitaĵo de la monto Cion; la fervoro
de la Eternulo Cebaot tion faros. 33 Tial tiele diras
la Eternulo pri la reĝo de Asirio: Li ne eniros en ĉi
tiun urbon kaj ne ĵetos tien sagon kaj ne aliros al
ĝi kun ŝildo kaj ne ŝutos kontraŭ ĝi remparon. 34
Per la sama vojo, per kiu li venis, li reiros, kaj en
ĉi tiun urbon li ne eniros, diras la Eternulo. 35 Mi
defendos ĉi tiun urbon, por savi ĝin pro Mi kaj
pro Mia servanto David. 36 Kaj eliris anĝelo de la
Eternulo kaj frapis en la tendaro de la Asirianoj
cent okdek kvin mil. Kiam oni leviĝis matene,
oni ekvidis, ke ili ĉiuj estas kadavroj senvivaj. 37
Kaj Sanĥerib, la reĝo de Asirio, elmoviĝis kaj iris
kaj rehejmiĝis kaj restis en Nineve. 38 Kaj kiam
li adorkliniĝis en la domo de sia dio Nisroĥ, liaj
filoj Adrameleĥ kaj Ŝarecer mortigis lin per glavo,
kaj mem ili forkuris en la landon Araratan. Kaj
ekreĝis anstataŭ li lia filo Esar-Ĥadon.

38 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis; kaj
venis al li la profeto Jesaja, filo de Amoc, kaj
diris al li: Tiele diras la Eternulo: Faru testamenton
pri via domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos. 2 Tiam
Ĥizkija turnis sian vizaĝon al la muro, kaj ekpreĝis
al la Eternulo, 3 kaj diris: Mi petas, ho Eternulo,
rememoru, ke mi iradis antaŭ Vi kun vero kaj
koro fidela, kaj mi faradis tion, kio plaĉas al Vi. Kaj
Ĥizkija laŭte ekploris. 4 Tiam aperis la vorto de la
Eternulo al Jesaja jene: 5 Iru, kaj diru al Ĥizkija:
Tiele diras la Eternulo, Dio de via patro David:
Mi aŭdis vian preĝon, Mi vidis viajn larmojn;
jen Mi aldonos al via vivo dek kvin jarojn. 6
Kaj kontraŭ la mano de la reĝo de Asirio Mi
savos vin kaj ĉi tiun urbon, kaj Mi defendos ĉi
tiun urbon. 7 Kaj jen estas por vi la pruvosigno
de la Eternulo, ke la Eternulo plenumos tion,
kion Li diris: 8 jen la hormontran ombron, kiu
malsupriĝis sur la suna hormontrilo de Aĥaz,
Mi retiros malantaŭen je dek gradoj. Kaj la suno
retiriĝis je dek gradoj laŭ la gradaro, laŭ kiu ĝi
malsupriĝis. 9 Jen estas la skribo de Ĥizkija, reĝo
de Judujo, kiam li malsaniĝis kaj eliris viva el
sia malsano: 10 Mi pensis, ke en la mezo de mia
vivo mi malsupreniros en la pordegon de Ŝeol, Ke
mi estos senigita je la resto de miaj jaroj; (Sheol
h7585) 11 Mi pensis, ke mi ne plu vidos Dion, la
Eternulon, sur la tero de la vivantoj, Ke mi ne plu
rigardos homon inter la loĝantoj de la vantejo;
12 Ke mia estado demoviĝas, kaj forportiĝas de
mi kiel tendo de paŝtisto; Ke mi finteksis mian
vivon kiel teksisto, kaj Li detranĉos min de la
teksbazo; Ke antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi
faros al mi finon. 13 Mi atendis ĝis mateno, ke

simile al leono Li frakasos ĉiujn miajn ostojn, Ke
antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi faros al mi
finon. 14 Kiel hirundo plendanta mi plorpepis, mi
ĝemis kiel kolombo; Miaj okuloj estis direktitaj
malsupren: Ho Eternulo, mi suferas, protektu min!
15 Kion mi diru? Li promesis ja al mi, kaj Li faris.
Nun mi pasigos ĉiujn miajn jarojn, memorante la
premitecon de mia animo. 16 Ho Sinjoro, per tio
vivas la homoj, Kaj en ĉio ĉi tio estas la vivo de
mia spirito: Vi resanigis min, kaj konservis al mi
la vivon. 17 Jen en bonon aliformiĝis mia sufero;
Vi ame eltiris mian animon el pereo, Ĉar Vi ĵetis
malantaŭ Vin ĉiujn miajn pekojn. 18 Ĉar ne Ŝeol
Vin gloros, ne la morto Vin laŭdos; La irantaj
en la terinternon ne esperos Vian verecon. (Sheol
h7585) 19 La vivanto, nur la vivanto Vin gloros,
kiel mi hodiaŭ; Patro al la filoj konigos Vian
verecon. 20 La Eternulo min helpas; Kaj miajn
kantojn ni kantados Dum nia tuta vivo en la domo
de la Eternulo. 21 Kaj Jesaja diris: Oni alportu
dispremitan figon kaj metu sur la ŝvelaĵon, kaj
li estos sanigita. 22 Kaj Ĥizkija diris: Kia estas la
signo, ke mi iros en la domon de la Eternulo?

39 En tiu tempo Merodaĥ-Baladan, filo de
Baladan, reĝo de Babel, sendis leteron kaj
donacojn al Ĥizkija; ĉar li aŭdis, ke li estis malsana
kaj resaniĝis. 2 Kaj Ĥizkija ĝojis pri ili, kaj montris
al ili sian trezorejon, la arĝenton kaj la oron kaj
la aromaĵojn kaj la karan oleon kaj sian tutan
armilejon, kaj ĉion, kio troviĝis en liaj trezorejoj;
estis nenio, kion Ĥizkija ne montrus al ili en sia
domo kaj en sia tuta posedaĵo. 3 Kaj venis la
profeto Jesaja al la reĝo Ĥizkija, kaj diris al li:
Kion parolis tiuj homoj? kaj de kie ili venis al vi?
Kaj Ĥizkija diris: El lando malproksima ili venis
al mi, el Babel. 4 Kaj li diris: Kion ili vidis en
via domo? Kaj Ĥizkija respondis: Ĉion, kio estas
en mia domo, ili vidis; estis nenio, kion mi ne
montrus al ili en miaj trezorejoj. 5 Tiam Jesaja
diris al Ĥizkija: Aŭskultu la diron de la Eternulo
Cebaot: 6 Jen venos tagoj, kaj ĉio, kio estas en
via domo kaj kion kolektis viaj patroj ĝis la nuna
tago, estos forportata en Babelon; nenio restos,
diras la Eternulo. 7 Kaj el viaj filoj, kiuj devenos
de vi, kiujn vi naskigos, oni prenos; kaj ili estos
korteganoj en la palaco de la reĝo de Babel. 8 Kaj
Ĥizkija diris al Jesaja: Bona estas la vorto de la
Eternulo, kiun vi diris. Kaj li diris plue: Estu nur
paco kaj vero en mia tempo.

40 Konsolu, konsolu Mian popolon, diras via
Dio. 2 Parolu al la koro de Jerusalem, kaj
voku al ĝi, ke finiĝis la tempo de ĝia batalado,
ke pardonita estas ĝia kulpo, ke ĝi ricevis el la
mano de la Eternulo duoble pro ĉiuj siaj pekoj. 3
Sonas voĉo de krianto: Pretigu en la dezerto la
vojon de la Eternulo, rektigu en la stepo irejon
por nia Dio. 4 Ĉiu valo leviĝu, kaj ĉiu monto
kaj monteto malaltiĝu, kaj la malebenaĵo fariĝu
ebenaĵo, kaj la montaro fariĝu valo. 5 Kaj aperos
la majesto de la Eternulo; kaj ĉiu karno kune
vidos, ke la buŝo de la Eternulo parolis. 6 Voĉo
diras: Proklamu! sed li diras: Kion mi proklamu?
Ĉiu karno estas herbo, kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel
kampa floreto. 7 Sekiĝas herbo, velkas floreto,
kiam la spiro de la Eternulo blovetas sur ĝin; vere,
la popolo estas herbo. 8 Sekiĝas herbo, velkas
floreto; sed la vorto de nia Dio restas eterne. 9
Sur altan monton supreniru, ho predikantino de
Cion; laŭtigu potence vian voĉon, ho predikantino
de Jerusalem, laŭtigu, ne timu; diru al la urboj
de Judujo: Jen estas via Dio! 10 Jen la Sinjoro, la
Eternulo, venas kun potenco, kaj Lia brako regas;
jen Lia rekompenco estas kun Li, kaj Lia repago
antaŭ Li. 11 Kiel paŝtisto Li paŝtos Sian ŝafaron,
per Sia brako Li kolektos la ŝafidojn kaj portos
ilin sur Sia brusto; la suĉigantinojn Li kondukos.
12 Kiu mezuris per sia mankavo la akvon kaj
difinis la ĉielon per la manlarĝo kaj metis en
mezurilon la polvon de la tero kaj pesis per pesilo
la montojn kaj la montetojn per pesiltaso? 13 Kiu
gvidis la spiriton de la Eternulo, kaj kiu donis al
Li sian konsilon? 14 De kiu Li petis konsilon, ke
tiu komprenigu Lin kaj instruu Lin pri la vojo de
justeco kaj instruu al Li scion kaj konigu al Li la
vojon de saĝeco? 15 Jen la popoloj estas kiel guto
el sitelo kaj kalkulataj kiel polvero sur pesiltaso;
jen Li disŝutas la insulojn, kiel polveretojn. 16
Lebanon ne sufiĉus por fajro, kaj ĝia bestaro ne
sufiĉus por bruloferoj. 17 Ĉiuj nacioj estas antaŭ
Li kiel nenio, estas rigardataj de Li kiel nulo kaj
senvaloraĵo. 18 Kun kiu vi komparos Dion? kaj kian
similaĵon vi kontraŭstarigos al Li? 19 Ĉu idolon,
kiun fandis artisto kaj kiun oraĵisto kovras per
oro kaj ornamas per arĝentaj ĉenoj? 20 Kiu estas
tro malriĉa por la oferdono, tiu elektas lignon
ne putrantan, serĉas kompetentan skulptiston,
por fari idolon fortikan. 21 Ĉu vi ne scias? ĉu
vi ne aŭdis? ĉu ne estis dirite al vi antaŭlonge?
ĉu vi ne komprenas detempe de la fondado de
la tero? 22 Li sidas super la rondo de la tero,
kaj ĝiaj loĝantoj estas kiel lokustoj; Li etendas
la ĉielon kiel maldikan teksaĵon kaj distiras ĝin
kiel tendon por loĝado; 23 Li faras la princojn
neniaĵo, la juĝistojn de la tero Li faras neekzistaĵo,
24 kvazaŭ ili ne estus plantitaj, kvazaŭ ili ne estus

semitaj, kvazaŭ ilia trunko ne havus radikon en la
tero: apenaŭ Li blovetis sur ilin, ili velkis, kaj la
ventego forportas ilin kiel pajlerojn. 25 Kaj al kiu
do vi volas egaligi Min, ke Mi estu simila al li?
diras la Sanktulo. 26 Levu alten viajn okulojn, kaj
rigardu, kiu kreis tion? Li, kiu elkondukas iliajn
taĉmentojn laŭ kalkulo, kiu ilin ĉiujn vokas laŭ
la nomo; antaŭ la Plejpotenculo kaj Plejfortulo
neniu kaŝiĝos. 27 Kial vi parolas, ho Jakob, kaj
diras, ho Izrael: Mia vojo estas kaŝita antaŭ la
Eternulo, kaj mia afero ne atingas Dion? 28 Ĉu
vi ne scias, ĉu vi ne aŭdis, ke la Eternulo estas
Dio eterna, la Kreinto de la finoj de la tero? Li
ne laciĝas kaj ne senfortiĝas; Lia saĝeco estas
neesplorebla. 29 Li donas forton al la laculo, kaj al
la senfortulo Li plifortigas la povon. 30 Knaboj
senfortiĝas kaj laciĝas, junuloj ofte falas; 31 sed
tiuj, kiuj fidas la Eternulon, ricevas novan forton,
ili levas la flugilojn kiel agloj, ili kuras kaj ne
laciĝas, ili iras kaj ne senfortiĝas.

41 Silentu antaŭ Mi, ho insuloj, kaj la popoloj
refortiĝu; ili alproksimiĝu kaj parolu; ni kune
iru al juĝo. 2 Kiu vekis el la oriento la justulon,
vokis lin, ke li iru? Li transdonis al li naciojn kaj
detronigis reĝojn, transdonis kiel polvon al lia
glavo, kiel disflugantajn pajlerojn al lia pafarko. 3
Li persekutas ilin, transiras en paco la vojon, sur
kiu liaj piedoj ne haltas. 4 Kiu tion faris kaj estigis?
kiu vokis la generaciojn de la komenco? Mi, la
Eternulo, la unua, kaj kun la lastaj Mi estas la
sama. 5 Vidis tion la insuloj kaj ektimis; la finoj de
la tero ektremis; ili alproksimiĝis kaj alvenis. 6 Ĉiu
helpas sian proksimulon, kaj diras al sia frato: Estu
kuraĝa! 7 Kaj la skulptisto kuraĝigas la fandiston,
la ladfaristo la forĝiston, kaj li diras: La kuniĝo
estas bona; kaj li fortikigas tion per najloj, ke ĝi
ne ŝanceliĝu. 8 Sed vi, ho Mia servanto Izrael, ho
Jakob, kiun Mi elektis, ho idaro de Abraham, Mia
amato, 9 vi, kiun Mi prenis de la finoj de la tero
kaj vokis de ĝiaj randoj, kaj al kiu Mi diris: Vi estas
Mia servanto, Mi vin elektis kaj ne forpuŝis — 10
ne timu, ĉar Mi estas kun vi; ne maltrankviliĝu,
ĉar Mi estas via Dio; Mi vin fortigos, Mi vin
helpos, Mi vin subtenos per Mia justa dekstra
mano. 11 Jen hontiĝos kaj malhonoriĝos ĉiuj,
kiuj koleras kontraŭ vi; viaj kontraŭuloj fariĝos
neniaĵo kaj pereos. 12 Vi serĉos ilin, sed vi ilin
ne trovos, la homojn, kiuj kverelas kontraŭ vi; la
homoj, kiuj batalas kontraŭ vi, fariĝos neniaĵo kaj
neekzistaĵo. 13 Ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, fortigas
vian dekstran manon, dirante al vi: Ne timu, Mi
vin helpos. 14 Ne timu, vermo Jakob, malmultulo
Izrael! Mi vin helpos, diras la Eternulo; kaj via
Liberiganto estas la Sanktulo de Izrael. 15 Jen Mi
faros vin draŝilo akra, nova, dentohava; vi draŝos
montojn kaj disfrotos, kaj montetojn vi faros kiel
grenventumaĵo. 16 Vi disĵetos ilin, kaj la vento
ilin disportos, kaj la ventego ilin disblovos; sed
vi ĝojos en la Eternulo, vi havos gloron en la
Sanktulo de Izrael. 17 La malriĉuloj kaj senhavuloj
serĉas akvon, sed ĝi ne troviĝas; ilia lango sekiĝas
de soifo. Mi, la Eternulo, aŭskultos ilin; Mi, la Dio
de Izrael, ne forlasos ilin. 18 Sur nudaj montetoj
Mi malfermos riverojn kaj meze de valoj fontojn,
dezerton Mi faros lago da akvo kaj sensukan teron
fontoj de akvo. 19 En dezerto Mi aperigos cedron,
akacion, mirton, kaj olivarbon; Mi starigos en
stepo cipreson, abion, kaj bukson kune; 20 por ke
ĉiuj vidu kaj eksciu kaj rimarku kaj komprenu, ke
la mano de la Eternulo tion faris kaj la Sanktulo
de Izrael tion kreis. 21 Prezentu vian juĝaferon,
diras la Eternulo; antaŭmetu viajn argumentojn,
diras la Reĝo de Jakob. 22 Ili alvenu, kaj diru al ni,
kio fariĝos; diru al ni, kion signifas tio, kio estis en
la komenco, tiam ni pripensos kaj ekscios la finon;
aŭ sciigu al ni tion, kio estos. 23 Diru al ni tion, kio
venos poste, por ke ni eksciu, ke vi estas dioj; ĉu
vi faros bonon, ĉu malbonon, ni miros kaj vidos
kune. 24 Sed jen vi estas neniaĵo, kaj via agado
estas neniaĵo; abomenindaĵon oni elektas en vi.
25 Iun Mi vekis el nordo, kaj li venis; de la leviĝejo
de la suno li proklamas Mian nomon; li paŝas
sur potenculoj kiel sur koto, kaj kiel potfaristo
piedpremas argilon. 26 Kiu tion diris antaŭe, por
ke ni sciu? kaj antaŭlonge, por ke ni diru: Li estas
prava? Sed neniu diris, kaj neniu sciigis, kaj neniu
aŭdis viajn vortojn. 27 Mi la unua diris al Cion:
Jen ili estas; kaj al Jerusalem Mi donis sciiganton.
28 Mi rigardis, kaj neniu estis; inter ili estis neniu
konsilanto, ke Mi povu demandi kaj ili respondu.
29 Jen ili ĉiuj estas vantaĵo, neniaĵo estas ilia faro,
vento kaj senenhavaĵo estas iliaj fanditaj idoloj.

42 Jen estas Mia servanto, kiun Mi apogas, Mia
elektito, kiun favoras Mia animo. Mi metis
Mian spiriton sur lin; li disportos justecon al la
nacioj. 2 Li ne krios nek bruos, kaj ne aŭdigos sur
la stratoj sian voĉon. 3 Kanon rompetitan li ne
rompos, kaj meĉon senfajriĝantan li ne estingos.
Laŭ la vero li faros juĝon. 4 Li ne laciĝos nek
fleksiĝos, ĝis li starigos sur la tero justecon; kaj
lian instruon atendas la insuloj. 5 Tiele diras Dio,
la Eternulo, kiu kreis la ĉielon kaj etendis ĝin,
kiu disvastigis la teron kaj ĝiajn produktojn, kiu
donis animon sur ĝiaj loĝantoj, kaj spiriton al tiuj,
kiuj iras sur ĝi: 6 Mi, la Eternulo, alvokis vin por
la vero, kaj Mi prenos vin je la mano kaj gardos

vin, kaj faros vin interligo por la popolo, lumo
por la nacioj, 7 por malfermi okulojn blindajn,
por elkonduki el malliberejo malliberulojn, el
domo ŝlosita sidantajn en mallumo. 8 Mi estas la
Eternulo, tia estas Mia nomo; kaj Mian honoron Mi
ne donos al alia, nek Mian gloron al idoloj. 9 Kio
antaŭlonge estis profetita, jen ĝi plenumiĝis, kaj
novajn aferojn Mi anoncas; antaŭ ol ili elkreskos,
Mi anoncos al vi. 10 Kantu al la Eternulo kanton
novan, Lian gloron de la rando de la tero, vi, kiuj
ŝipveturas sur la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
insuloj kaj iliaj loĝantoj. 11 Laŭtigu vian voĉon,
ho dezerto kaj ĝiaj urboj, la vilaĝoj, en kiuj loĝas
Kedar; ĝojkriu la loĝantoj de Sela, de la supro
de montoj ili voku. 12 Ili donu honoron al la
Eternulo, kaj Lian gloron ili proklamu sur la
insuloj. 13 La Eternulo eliros kiel heroo, kiel homo
de milito Li vekos fervoron, Li vokos kaj aŭdigos
militan krion, Li montros Sian potencon sur Siaj
malamikoj. 14 Longe Mi silentis, estis kvieta,
kaj detenis Min; nun Mi krios kiel naskantino,
Mi neniigos kaj englutos ĉion. 15 Mi dezertigos
montojn kaj montetojn, kaj ilian tutan verdaĵon
Mi elsekigos; Mi faros la riverojn insuloj, kaj la
lagojn Mi elsekigos. 16 Mi kondukos la blindulojn
laŭ vojo, kiun ili ne konas, laŭ irejoj por ili ne
konataj Mi irigos ilin; la mallumon antaŭ ili Mi
faros lumo, kaj la vojojn kurbajn rektaj. Tiajn
aferojn Mi faros por ili, kaj Mi ilin ne forlasos. 17
Retiros sin malantaŭen, kovriĝos per honto tiuj,
kiuj fidas idolojn, kaj kiuj diras al fanditaĵoj: Vi
estas niaj dioj. 18 Aŭskultu, ho surduloj; kaj vi,
blinduloj, rigardu, por ke vi vidu. 19 Sed kiu estas
tiel blinda, kiel Mia servanto, kaj surda, kiel la
sendato, kiun Mi sendas? kiu estas tiel blinda, kiel
Mia elaĉetito, kaj blinda, kiel la servanto de la
Eternulo? 20 Vi vidis multe, sed vi ne konservis;
viaj oreloj estas malfermitaj, sed ne aŭdas. 21 La
Eternulo deziris pro Sia justeco, ke Li faru la leĝon
granda kaj glora. 22 Sed tio estas popolo prirabita
kaj senhavigita; ili ĉiuj estas ligitaj en kavernoj
kaŝitaj en malliberejoj; ili fariĝis rabakiro,
kaj neniu ilin savas, kaptitaĵo, kaj neniu diras:
Redonu. 23 Kiu el vi atentos ĉi tion, komprenos kaj
aŭskultos por la tempo estonta? 24 Kiu fordonis
Jakobon por ruinigo kaj Izraelon al la rabistoj? ĉu
ne la Eternulo, kontraŭ kiu ni pekis, ne volis iri
laŭ Liaj vojoj kaj ne aŭskultis Lian instruon? 25
Kaj Li elverŝis sur lin la ardon de Sia kolero kaj la
potencon de la milito; kaj Li faris brulon ĉirkaŭe
de li, sed li ne komprenis; Li ĵetis flamojn sur lin,
sed li ne prenis tion al sia koro.

43 Sed nun tiele diras la Eternulo, kiu vin kreis,
ho Jakob, kaj kiu vin estigis, ho Izrael: Ne
timu, ĉar Mi vin savos; Mi vokos vin laŭ via nomo,
vi estas Mia. 2 Kiam vi transiros akvon, Mi estos
kun vi, kaj trans riverojn, ili vin ne dronigos; kiam
vi iros en fajron, vi ne brulvundiĝos, kaj flamo
vin ne bruligos. 3 Ĉar Mi estas la Eternulo, via
Dio, la Sanktulo de Izrael, via Savanto; Egiptujon
Mi donos kiel vian elaĉeton, Etiopujon kaj Seban
anstataŭ vi. 4 Ĉar vi estas kara en Miaj okuloj, vi
estis honorita kaj Mi vin amas; tial Mi fordonos
aliajn homojn anstataŭ vi kaj gentojn anstataŭ
via animo. 5 Ne timu, ĉar Mi estas kun vi; de la
oriento Mi venigos vian idaron, kaj de la okcidento
Mi vin kolektos. 6 Mi diros al la nordo: Redonu!
kaj al la sudo: Ne retenu! venigu Miajn filojn
de malproksime kaj Miajn filinojn de la randoj
de la tero, 7 ĉiun, kiu estas nomata per Mia
nomo kaj kiun Mi kreis por Mia gloro, faris, kaj
estigis. 8 Elirigu la popolon blindan, kiu tamen
havas okulojn, kaj la surdulojn, kiuj tamen havas
orelojn. 9 Ĉiuj nacioj kolektiĝu kune, kaj la popoloj
kunvenu; kiu el ili tion antaŭdirus aŭ anoncus
al ni antaŭlonge? ili starigu siajn atestantojn
kaj pravigu sin, por ke oni aŭdu, kaj diru: Estas
vero! 10 Vi estas Miaj atestantoj, diras la Eternulo,
kaj Mia servanto, kiun Mi elektis; por ke vi sciu
kaj kredu al Mi, kaj komprenu, ke tio estas Mi;
antaŭ Mi estis kreita nenia Dio, kaj post Mi ne
ekzistos. 11 Mi, Mi estas la Eternulo; kaj krom
Mi ekzistas nenia savanto. 12 Mi promesis kaj
savis kaj anoncis; kaj ne estis inter vi iu fremda;
kaj vi estas Miaj atestantoj, diras la Eternulo, kaj
Mi estas Dio. 13 De la komenco de la tempo Mi
estas la sama, kaj neniu povas savi kontraŭ Mia
mano; kiam Mi faras, kiu tion ŝanĝos? 14 Tiele
diras la Eternulo, via Liberiganto, la Sanktulo
de Izrael: Pro vi Mi sendis en Babelon kaj pelis
malsupren ĉiujn forkurantojn, kaj la ĝojadon de
la Ĥaldeoj Mi aliformigis en ploradon. 15 Mi estas
la Eternulo, via Sanktulo, la Kreinto de Izrael,
via Reĝo. 16 Tiele diras la Eternulo, kiu faris
vojon sur la maro kaj vojeton sur potenca akvo,
17 kiu elirigis ĉarojn kaj ĉevalojn, militistaron
kaj potencon, kiuj ĉiuj kune falis kaj ne leviĝos,
senfajriĝis, estingiĝis kiel meĉo: 18 Ne rememoru
tion, kio estis antaŭlonge, kaj ne meditu pri tio,
kio estis en la tempo antikva. 19 Jen Mi faras ion
novan, nun ĝi elkreskas; ĉu vi tion ne komprenas?
Mi faros vojon en la dezerto, riverojn en senakva
lando. 20 Gloros Min la bestoj de la kampo, ŝakaloj
kaj strutoj; ĉar Mi donis akvon en la dezerto,
riverojn en senakva lando, por trinkigi la popolon,

kiun Mi elektis, 21 tiun popolon, kiun Mi kreis
por Mi, por ke ĝi rakontu pri Mia gloro. 22 Sed ne
Min vi vokis, ho Jakob, kaj ne por Mi vi laboris, ho
Izrael. 23 Vi ne alportadis al Mi viajn ŝafidojn de
brulofero kaj ne honoradis Min per viaj buĉoferoj;
Mi ne servigis vin per farunoferoj kaj ne lacigis
vin per olibano. 24 Vi ne aĉetis por Mi per mono
bonodoran kanon kaj ne satigis Min per la sebo
de viaj buĉoferoj; vi nur laborŝarĝis Min per viaj
pekoj, lacigis Min per viaj malbonagoj. 25 Mi,
Mi forviŝas viajn krimojn pro Mi mem, kaj viajn
pekojn Mi ne rememoros. 26 Rememorigu al Mi,
kaj ni faru juĝon inter ni; rakontu vi, por ke vi vin
pravigu. 27 Via prapatro pekis, kaj viaj profetoj
defalis de Mi. 28 Tial Mi sensanktigis la estrojn de
la sanktejo, kaj Mi elmetis Jakobon al anatemo kaj
Izraelon al malhonoro.

44 Sed nun aŭskultu, ho Jakob, Mia servanto,
kaj Izrael, kiun Mi elektis. 2 Tiele diras la
Eternulo, kiun vin kreis kaj formis kaj helpas
vin de post via naskiĝo: Ne timu, ho Jakob, Mia
servanto, kaj vi, ho Jeŝurun, kiun Mi elektis. 3 Ĉar
Mi verŝos akvon sur la soifantaĵon kaj torentojn
sur la sekan teron; Mi verŝos Mian spiriton sur
vian idaron kaj Mian benon sur viajn devenontojn,
4 por ke ili kresku inter herbo, kiel salikoj super
torentoj da akvo. 5 Unu diros: Mi apartenas al la
Eternulo; alia nomos sin per la nomo de Jakob;
alia skribe konsekros sin al la Eternulo kaj prenos
al si la alnomon Izrael. 6 Tiele diras la Eternulo,
la Reĝo de Izrael, kaj lia Liberiganto, la Eternulo
Cebaot: Mi estas la unua, kaj Mi estas la lasta, kaj
ne ekzistas Dio krom Mi. 7 Kaj kiu estas simila
al Mi? li diru kaj anoncu, kaj elmetu antaŭ Mi
ĉion, kio estis de post la tempo, kiam Mi kreis la
popolon eternan; ili anoncu tion, kio estos kaj kio
venos. 8 Ne timu kaj ne maltrankviliĝu; Mi aŭdigis
ja al vi kaj antaŭdiris antaŭlonge; kaj vi estas Miaj
atestantoj. Ĉu ekzistas Dio krom Mi? ne ekzistas
Roko, Mi iun ne konas. 9 Ĉiuj, kiuj faras idolojn,
estas vantaĵo, kaj iliaj amataĵoj estas senutilaj,
kaj ili mem estas atestantoj; ili ne vidas kaj ne
komprenas, tial ili estos hontigataj. 10 Kiu faris
dion, kaj fandis idolon, kiu nenion utilas? 11 Ĉiuj
partoprenintoj estos hontigataj, ĉar la majstroj
estas ja el homoj; ili ĉiuj kolektiĝu kaj stariĝu, ili
ektimos, kaj ĉiuj kune estos hontigataj. 12 Unu
tranĉas la feron per ĉizilo, laboras per karboj,
formas ĝin per marteloj, kaj prilaboras ĝin per
la forto de sia brako; li eĉ malsatas kaj perdas la
fortojn, ne trinkas akvon kaj laciĝas. 13 Alia hakas
lignon, mezuras ĝin per ŝnuro, faras konturojn
per grifelo, rabotas per rabotilo, ĉirkaŭsignas per
cirkelo, kaj faras el ĝi bildon de homo, de bela
homo, por ke ĝi loĝu en la domo. 14 Li hakas por
si cedrojn, prenas ilekson kaj kverkon, preparas al
si provizon de arbaraj arboj, plantas pinon, kiun
la pluvo kreskigas. 15 Kaj tio servas al la homo
kiel hejtilo; li prenas el tio kaj varmigas sin, li
ankaŭ faras fajron kaj bakas panon; el tio sama li
faras dion kaj adorkliniĝas antaŭ ĝi, li faras el ĝi
idolon kaj adoras ĝin. 16 Parton el ĝi li forbruligas
en fajro, super parto li manĝas viandon, rostas
rostaĵon, kaj satiĝas; li ankaŭ varmigas sin, kaj
diras: Ha, ha, fariĝis al mi varme, mi eksentis
fajron! 17 Kaj ĝian restaĵon li faris dio, li faris el ĝi
sian idolon; li adoras ĝin, adorkliniĝas kaj preĝas
al ĝi, kaj diras: Savu min, ĉar vi estas mia dio. 18
Ili ne scias kaj ne komprenas, ĉar gluitaj estas
iliaj okuloj, por ke ili ne vidu, por ke ilia koro ne
komprenu. 19 Kaj li ne primeditas en sia koro,
ne havas scion nek komprenon, por diri: Duonon
de ĝi mi forbruligis en fajro, mi ankaŭ bakis sur
ĝiaj karboj panon, mi rostis viandon kaj manĝis;
ĉu do el la restaĵo mi faros abomenindaĵon? ĉu
ŝtipon da ligno mi adoros? 20 Li postkuras polvon,
la trompita koro lin erarigas, kaj li ne savas sian
animon, kaj ne diras: Ĉu ne malveraĵon mi havas
en mia dekstra mano? 21 Memoru tion, ho Jakob,
kaj Izrael, ĉar vi estas Mia servanto; Mi kreis vin
Mia servanto; vi, ho Izrael, ne estos forgesita de
Mi. 22 Mi forviŝis viajn kulpojn kiel nubon, kaj
viajn pekojn kiel nebulon; revenu al Mi, ĉar Mi
savis vin. 23 Ĝojkriu, ho ĉielo, ĉar la Eternulo tion
faris; voku, profundo de la tero; sonigu kanton, ho
montoj, arbaro kaj ĉiuj arboj en ĝi; ĉar la Eternulo
liberigis Jakobon, kaj faris Sin glora per Izrael. 24
Tiele diras la Eternulo, via Liberiginto, kiu formis
vin de la momento de via naskiĝo: Mi estas la
Eternulo, kiu ĉion faras, kiu sola etendis la ĉielon,
per Sia propra potenco disvastigis la teron; 25 kiu
neniigas la signojn de divenistoj kaj ridindigas la
sorĉistojn, repuŝas la saĝulojn malantaŭen kaj
malsaĝigas ilian scion; 26 kiu konfirmas la vorton
de Sia servanto kaj plenumas la decidojn de Siaj
senditoj; kiu diras pri Jerusalem: Ĝi havos multe
da loĝantoj; kaj pri la urboj de Judujo: Ili estos
rekonstruitaj, kaj iliajn ruinojn Mi restarigos; 27
kiu diras al la maro: Estu seka, kaj Mi sekigos
viajn riverojn; 28 kiu diras pri Ciro: Li estas Mia
paŝtisto, kaj li plenumos ĉiujn Miajn dezirojn,
dirante al Jerusalem: Estu rekonstruata, kaj la
templo estu refondata.

45 Tiele diras la Eternulo pri Sia sanktoleito
Ciro: Mi prenis lin je lia dekstra mano, por

faligi antaŭ li popolojn, kaj la lumbojn de reĝoj
Mi senzonigos, por malfermi antaŭ li la pordojn,
kaj por ke la pordegoj ne estu ŝlositaj. 2 Mi iros
antaŭ vi kaj ebenigos altaĵojn; kuprajn pordojn Mi
disbatos, kaj ferajn riglilojn Mi rompos. 3 Kaj Mi
transdonos al vi trezorojn sekretajn kaj riĉaĵojn
kaŝitajn, por ke vi eksciu, ke Mi, la Eternulo,
vokis vin laŭ via nomo, Mi, Dio de Izrael. 4 Pro
Mia servanto Jakob kaj pro Mia elektito Izrael Mi
vokis vin laŭ via nomo, Mi altigis vin, kvankam
vi Min ne konis. 5 Mi estas la Eternulo, kaj ne
ekzistas alia; ne ekzistas Dio krom Mi; Mi zonis
vin, kvankam vi Min ne konis; 6 por ke oni eksciu
oriente kaj okcidente, ke ne ekzistas krom Mi;
Mi estas la Eternulo, kaj ne ekzistas alia, 7 kiu
faras lumon kaj kreas mallumon, faras pacon kaj
estigas malbonon; Mi, la Eternulo, faras ĉion ĉi
tion. 8 Gutigu, ho ĉielo, de supre, kaj la nuboj
verŝu virton; malfermiĝu la tero kaj produktu
savon, kaj virto kune elkresku. Mi, la Eternulo,
tion kreis. 9 Ve al tiu, kiu malpacas kun sia
Kreinto! potpeco el la potpecoj de la tero! Ĉu
diras argilo al sia potfaristo: Kion vi faras? via
faritaĵo estas malforta? 10 Ve al tiu, kiu diras al la
patro: Por kio vi naskigas? kaj al la patrino: Por
kio vi turmentas vin per naskado? 11 Tiele diras
la Eternulo, la Sanktulo de Izrael kaj lia Kreinto:
Pri la estonteco demandu Min; la zorgon pri Miaj
filoj kaj pri la faritaĵo de Miaj manoj lasu al Mi.
12 Mi faris la teron kaj kreis la homon sur ĝi; Mi
per Miaj manoj etendis la ĉielon kaj aranĝis ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn. 13 Mi starigis lin por justeco,
kaj ĉiujn liajn vojojn Mi ebenigos; li rekonstruos
Mian urbon kaj forliberigos Miajn ekzilitojn, ne
pro elaĉeto nek pro donacoj, diras la Eternulo
Cebaot. 14 Tiele diras la Eternulo: La laborakiro
de Egiptujo kaj la komercaĵo de Etiopujo kaj de
Seba, de tiuj altkreskaj viroj, transiros al vi kaj
estos viaj; ili iros post vi, en katenoj ili preteriros,
kaj ili kliniĝos antaŭ vi, kaj preĝos al vi: Nur ĉe
vi estas Dio, kaj ne ekzistas alia Dio. 15 Vere Vi
estas Dio Sin kaŝanta, Dio de Izrael, Savanto. 16
Hontigataj kaj malhonorataj ili ĉiuj estas; kune
kun ili iros en honto la farantoj de idoloj. 17
Sed Izrael estas savita de la Eternulo per savo
eterna; vi ne estos hontigataj nek malhonorataj
ĝis eterneco. 18 Ĉar tiele diras la Eternulo; la
kreinto de la ĉielo, Li estas Dio; la farinto kaj
estiginto de la tero, Li ĝin aranĝis; Li kreis ĝin,
ne por ke ĝi estu malplena; Li faris ĝin, por ke ĝi
estu loĝata: Mi estas la Eternulo, kaj ne ekzistas
alia. 19 Ne sekrete Mi parolis, sur malluma loko
de la tero; Mi ne diris al la idaro de Jakob: Vane
vi Min serĉas. Mi estas la Eternulo, kiu parolas
justaĵon kaj anoncas veraĵon. 20 Kolektiĝu kaj
venu, alproksimiĝu kune, ĉiuj savitoj el la nacioj.
Senprudentaj estas tiuj, kiuj portas siajn lignajn
idolojn, kaj preĝas al dio, kiu ne povas helpi. 21
Diru, eĉ interproksimiĝu kaj interkonsiliĝu: kiu
anoncis tion en la antikva tempo, kaj diris tion
antaŭlonge? ĉu ne Mi, la Eternulo? kaj ne ekzistas
alia Dio krom Mi, la Dio vera kaj la helpanto;
ekzistas neniu krom Mi. 22 Turnu vin al Mi, ĉiuj
finoj de la tero, kaj estu savitaj; ĉar Mi estas Dio,
kaj ne ekzistas alia. 23 Mi ĵuris per Mi, el Mia buŝo
eliris vero, vorto ne retirota, ke antaŭ Mi kliniĝos
ĉiu genuo, ĵuros ĉiu lango. 24 Nur la Eternulo,
oni diros pri Mi, havas veron kaj potencon; al Li
venos kaj hontos ĉiuj, kiuj koleris kontraŭ Li. 25
Per la Eternulo praviĝos kaj gloriĝos la tuta idaro
de Izrael.

46 Kliniĝis Bel, falis Nebo; iliaj idoloj estas
transdonitaj al bestoj kaj brutoj; tio, kion
vi portadis, fariĝis ŝarĝo por lacaj bestoj. 2 Ili
kliniĝis kaj falis kune, ne povis savi sian ŝarĝon,
kaj mem iris en malliberecon. 3 Aŭskultu Min,
domo de Jakob kaj la tuta restaĵo de la domo
de Izrael, kiuj estas ŝarĝitaj sur Mi de post via
naskiĝo, kiuj estas portataj de Mi de post via eliro
el la ventro. 4 Ankaŭ ĝis via maljuneco Mi estos
la sama, kaj ĝis via griziĝo Mi vin portos; Mi vin
kreis kaj Mi portos, Mi ŝarĝos sur Min kaj Mi
savos. 5 Al kiu vi Min egaligos kaj komparos kaj
similigos Min, ke ni estu similaj? 6 Tiuj, kiuj ŝutas
oron el la saketo kaj pesas arĝenton sur pesilo,
dungas oraĵiston, ke li faru el tio dion, antaŭ kiu
ili kliniĝas kaj ĵetas sin teren, 7 levas lin sur la
ŝultron, portas kaj starigas lin sur lia loko; kaj li
staras, ne moviĝas de sia loko; eĉ se oni krias al li,
li ne respondas kaj neniun savas el lia malfeliĉo.
8 Memoru tion kaj estu viroj, prenu tion al via
koro, ho pekantoj. 9 Memoru tion, kio estis en la
komenco de la tempo; ĉar Mi estas Dio, kaj ne
ekzistas alia; Mi estas Dio, kaj ne ekzistas simila
al Mi. 10 Mi anoncas antaŭe la estontaĵon, kaj
antaŭlonge tion, kio ankoraŭ ne okazis; kiam Mi
diras, Mia decido plenumiĝas, kaj ĉion, kion Mi
deziras, Mi faras. 11 Mi vokas de oriento aglon, el
lando malproksima viron de Mia destino. Kion
Mi diris, tion Mi venigos; kion Mi pripensis, tion
Mi plenumos. 12 Aŭskultu Min, vi, kiuj havas
malhumilan koron, kiuj estas malproksimaj de la
vero: 13 Mi alproksimigis Mian veron, por ke ĝi ne
estu malproksima, kaj Mia savo ne prokrastiĝos;
kaj Mi donos al Cion savon, al Izrael Mian gloron.

47 Iru malsupren kaj sidiĝu sur polvo, ho
virgulino filino de Babel; sidiĝu sur la tero,
sentronigita filino de la Ĥaldeoj; ĉar oni ne plu
nomos vin delikata kaj dorlotata. **2** Prenu manan
muelilon kaj muelu farunon; forigu vian vualon,
levu vian vestrandon, malkovru vian kruron,
transiru riverojn. **3** Malkovriĝos via nudaĵo, kaj
montriĝos via honto. Mi faros venĝon, kaj Mi
neniun indulgos. **4** Nia Liberiganto — Lia nomo
estas Eternulo Cebaot, Sanktulo de Izrael. **5** Sidu
silente kaj iru en mallumon, ho filino de la Ĥaldeoj,
ĉar oni ne plu nomos vin estrino de regnoj. **6**
Kiam Mi koleris Mian popolon, malhonoris Mian
heredaĵon, kaj transdonis ilin en viajn manojn,
vi ne montris al ili kompaton, sur maljunulon
vi metis tre peze vian jugon; **7** vi diris: Eterne
mi estos estrino; vi ne prenis tion al via koro,
ne pensis pri la sekvoj. **8** Aŭskultu do nun, ho
voluptulino, kiu sidas senzorge, kiu diras en sia
koro: Mi estas, kaj ne ekzistas alia krom mi; mi
ne fariĝos vidvino, kaj mi ne konos perdon de
infanoj. **9** Venos do sur vin tiuj du aferoj subite,
en unu tago; seninfaneco kaj vidvineco en plena
mezuro trafos vin, malgraŭ viaj multaj sorĉoj,
malgraŭ la granda forto de viaj magiaĵoj. **10** Vi
sentis vin sendanĝera en via malboneco; vi diris:
Neniu min vidas; via saĝeco kaj via scio estis viaj
delogantoj; kaj vi diris en via koro: Mi estas, kaj
ne ekzistas alia krom mi. **11** Tial venos sur vin
malbono, kies komencon vi ne scios, kaj falos sur
vin malfeliĉo, el kiu vi ne povos vin elaĉeti, kaj
surprizos vin pereo, kiun vi ne antaŭvidis. **12**
Restu do ĉe viaj magiaĵoj, kaj ĉe viaj multaj sorĉoj,
super kiuj vi laboris de via juneco; eble vi povos
profiti, eble vi fortiĝos. **13** Vi laciĝis de la multo
de viaj konsiliĝoj; nun ili stariĝu, la mezurantoj de
la ĉielo, la esplorantoj de la steloj, la antaŭdiristoj
laŭ la luno, kaj ili savu vin kontraŭ tio, kio trafos
vin. **14** Jen, ili fariĝos kiel pajlo; la fajro forbruligos
ilin; ili ne savos sian animon el la forto de la
flamo; ne estos ia karbo, ĉe kiu sin varmigi, nek
fajro, antaŭ kiu sidi. **15** Tiaj fariĝis por vi tiuj, kun
kiuj vi multe penis, kun kiuj vi interrilatis de via
juneco; ĉiu forvagis siaflanken, neniu vin savos.

48 Aŭskultu tion, ho domo de Jakob, vi, kiuj
estas nomataj per la nomo de Izrael, kiuj
devenis el la fonto de Jehuda, kiuj ĵuras per la
nomo de la Eternulo kaj citas la Dion de Izrael, ne
en vero kaj ne en justeco. **2** Laŭ la sankta urbo ili
sin nomas, kaj je la Dio de Izrael ili sin apogas;
Eternulo Cebaot estas Lia nomo. **3** La estintajn
okazintaĵojn Mi anoncis antaŭlonge, el Mia buŝo
tio eliris, kaj Mi ĝin aŭdigis; Mi agis subite, kaj
ĉio plenumiĝis. **4** Ĉar Mi sciis, ke vi estas obstina
kaj via kolo estas fera tendeno kaj via frunto
estas kupra, **5** tial Mi anoncis al vi antaŭlonge, Mi
aŭdigis al vi, antaŭ ol tio plenumiĝis, por ke vi
ne diru: Mia idolo tion faris, mia statuo kaj mia
fanditaĵo tion ordonis. **6** Vi aŭdis; rigardo do ĉion;
ĉu vi ne devas mem tion konfesi? Mi aŭdigis al
vi nun aferojn novajn kaj kaŝitajn, kiujn vi ne
sciis. **7** Nun ili estas kreitaj, ne antaŭlonge; eĉ
unu tagon antaŭe vi ne aŭdis pri tio, por ke vi
ne diru: Jen, mi sciis pri ili. **8** Vi ne aŭdis, vi ne
sciis, kaj via orelo antaŭe ne estis malfermita;
ĉar Mi sciis, ke vi perfidos, de la momento de via
naskiĝo oni ja nomas vin nefidindulo. **9** Pro Mia
nomo Mi prokrastas Mian koleron, kaj pro Mia
gloro Mi detenas Min, ke Mi ne ekstermu vin.
10 Jen Mi vin refandis, sed ne rezultis arĝento;
Mi elprovis vin en la forno de mizero. **11** Por Mi,
por Mi Mi tion faras; ĉar kial oni blasfemu? Mian
gloron Mi ne donos al iu alia. **12** Aŭskultu Min, ho
Jakob kaj Mia alvokito Izrael: tio estas Mi; Mi estas
la unua, kaj Mi estas la lasta. **13** Nur Mia mano
fondis la teron, kaj Mia dekstra mano etendis
la ĉielon; se Mi vokos ilin, ili stariĝos kune. **14**
Kolektiĝu vi ĉiuj kaj aŭskultu: kiu inter ili anoncis
tion? tiu, kiun la Eternulo ekamis, plenumos Lian
volon en Babel kaj aperigos Lian potencon super
la Ĥaldeoj. **15** Mi, Mi tion diris, Mi lin alvokis,
venigis, kaj sukcesigis lian vojon. **16** Alproksimiĝu
al Mi, aŭskultu tion; de la komenco Mi ne parolis
sekrete; de la momento, kiam la afero komenciĝis,
Mi tie estis. Kaj ankaŭ nun sendis min la Sinjoro, la
Eternulo, kaj Lia spirito. **17** Tiele diras la Eternulo,
via Liberiganto, la Sanktulo de Izrael: Mi estas la
Eternulo, via Dio, kiu instruas vin por via utilo,
kiu kondukas vin laŭ la vojo, kiun vi devas iri. **18**
Ho, se vi atentus Miajn ordonojn! tiam via paco
estus kiel rivero, kaj via justeco kiel la ondoj de
la maro; **19** kaj via idaro estus kiel sablo, kaj viaj
devenantoj kiel ĝiaj grajnetoj; lia nomo ne estus
ekstermita nek pereigita antaŭ Mi. **20** Eliru el
Babel, kuru el Ĥaldeujo, anoncu kun voĉo ĝojkria,
aŭdigu tion, disportu ĝin ĝis la fino de la tero,
diru: La Eternulo liberigis Sian servanton Jakob. **21**
Kaj ili ne soifis en la dezertoj, tra kiuj Li kondukis
ilin; Li elfluigis por ili akvon el roko, Li disfendis
rokon, kaj ekfluis akvo. **22** Sed por la malpiuloj,
diras la Eternulo, ne ekzistas paco.

49 Aŭskultu min, ho insuloj, kaj atentu, ho
malproksimaj gentoj: la Eternulo min alvokis
el la ventro, el la interno de mia patrino Li vokis
mian nomon. **2** Kaj Li faris mian buŝon simila

al akra glavo, kovris min per la ombro de Sia
mano, kaj faris min polurita sago, kaŝis min en Sia
sagujo. 3 Kaj Li diris al mi: Vi estas Mia servanto,
ho Izrael, per kiu Mi gloriĝos. 4 Mi opiniis, ke vane
mi penis, ke sencele kaj vane mi konsumis mian
forton; sed vere mia rajto estas ĉe la Eternulo,
kaj mia rekompenco ĉe mia Dio. 5 Kaj nun diris
la Eternulo, kiu el la patrina ventro kreis min
Lia servanto, por ke mi revenigu al Li Jakobon
kaj por ke Izrael kolektiĝu ĉe Li (ĉar mi estas
honorata antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj mia
Dio estas mia forto) — 6 Li diris: Ne sufiĉas, ke
vi estas Mia servanto, por restarigi la tribojn de
Jakob kaj revenigi la konservitojn de Izrael; sed
Mi faros vin lumo por la nacioj, por ke Mia savo
etendiĝu ĝis la fino de la tero. 7 Tiele diras la
Eternulo, la Liberiganto de Izrael, lia Sanktulo,
al la malestimata animo, al la abomenato de la
popoloj, al la sklavo de la regantoj: Reĝoj ekvidos
kaj leviĝos; princoj, kaj ili adorkliniĝos; pro la
Eternulo, kiu estas fidinda, pro la Sanktulo de
Izrael, kiu vin elektis. 8 Tiele diras la Eternulo:
En la tempo de favoro Mi aŭskultos vin, kaj en la
tago de savo Mi helpos vin, kaj Mi konservos vin
kaj faros vin interligo por la popoloj, por restarigi
la teron, por ekposedi dezertigitajn posedaĵojn, 9
por diri al la malliberigitoj: Eliru! al la troviĝantoj
en mallumo: Montriĝu! Ĉe la vojoj ili paŝtiĝos, kaj
sur ĉiuj nudaj montetoj estos ilia paŝtejo. 10 Ili
ne malsatos nek soifos, ne frapos ilin siroko nek
la suno; ĉar ilia Kompatanto ilin kondukos, kaj
al fontoj de akvo Li ilin gvidos. 11 Kaj Mi faros
ĉiujn Miajn montojn vojo, kaj Miaj vojetoj estos
ebene altigitaj. 12 Jen tiuj venos de malproksime,
kaj aliaj de nordo kaj de okcidento, kaj aliaj el la
lando Sinim. 13 Ĝojkriu, ho ĉielo, kaj ĝoju, ho tero,
sonigu kanton, ho montoj; ĉar la Eternulo konsolis
Sian popolon kaj kompatis Siajn mizerulojn. 14
Sed Cion diris: La Eternulo min forlasis, kaj mia
Sinjoro min forgesis. 15 Ĉu povas virino forgesi
sian infaneton kaj ne kompati la idon de sia
ventro? eĉ se ili forgesos, Mi vin ne forgesos. 16
Jen sur Miaj manoj Mi vin gravuris; viaj muroj
estas ĉiam antaŭ Mi. 17 Rapidos viaj konstruantoj;
viaj detruantoj kaj viaj ekstermantoj eliros for de
vi. 18 Levu ĉirkaŭen viajn okulojn, kaj rigardu:
ĉiuj kolektiĝis, venas al vi. Kiel Mi vivas, diras la
Eternulo, vi ĉiujn metos sur vin kiel ornamon,
kaj vi ĉirkaŭligos vin per ili kiel fianĉino. 19 Ĉar
viaj dezertigitaj kaj senhomigitaj lokoj kaj via
ruinigita lando estas tro malvastaj por la loĝantoj,
kaj viaj ekstermantoj estos malproksimigitaj. 20
Viaj malaperintaj infanoj ankoraŭ diros en viajn
orelojn: Tro malvasta estas por mi la loko; cedu al
mi, ke mi povu loĝi. 21 Tiam vi diros en via koro:
Kiu naskis al mi ĉi tiujn? mi estis ja seninfana
kaj soleca, elpelita kaj forpuŝita; kiu do edukis
ilin? mi restis ja sola; kie do estis ĉi tiuj? 22
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi levos
Mian manon al la nacioj, kaj antaŭ la gentoj Mi
elmetos Mian standardon; kaj ili venigos viajn
filojn en la baskoj, kaj viajn filinojn ili portos sur
la ŝultroj. 23 Kaj reĝoj estos viaj vartistoj, kaj
iliaj princinoj estos viaj nutristinoj; vizaĝaltere ili
kliniĝos antaŭ vi, kaj la polvon de viaj piedoj ili
lekos; kaj tiam vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
ke Miaj fidantoj ne hontos. 24 Ĉu de fortulo oni
povas forpreni la akiritaĵon? aŭ ĉu oni povas
liberigi la kaptitojn de venkinto? 25 Sed tiele
diras la Eternulo: Eĉ la kaptitoj estos forprenitaj
for de la fortulo, kaj la akiritaĵo de la potenculo
formalaperos; kaj kontraŭ viaj kverelantoj Mi
kverelos, kaj viajn filojn Mi savos. 26 Kaj al viaj
premantoj Mi manĝigos ilian propran karnon,
kaj kiel de mosto ili ebriiĝos de sia propra sango;
kaj ekscios ĉiu karno, ke Mi, la Eternulo, estas
via Savanto kaj via Liberiganto, la Potenculo de
Jakob.

50 Tiele diras la Eternulo: Kie estas la eksedziga
letero de via patrino, per kiu Mi ŝin forpuŝis?
aŭ al kiu el Miaj kreditoroj Mi vendis vin? Jen pro
viaj pekoj vi estas venditaj, kaj pro viaj krimoj
estas forpuŝita via patrino. 2 Kial neniu estis, kiam
Mi venis? kial neniu respondis, kiam Mi vokis?
Ĉu Mia mano fariĝis tro mallonga, por liberigi?
kaj ĉu ne ekzistas en Mi forto, por savi? Jen per
Mia severa vorto Mi sekigas maron, Mi faras el
riveroj dezerton; iliaj fiŝoj putras pro senakveco
kaj mortas de soifo. 3 Mi vestas la ĉielon per
mallumo, kaj sakaĵon Mi faras ĝia kovrilo. 4 La
Sinjoro, la Eternulo, donis al mi langon instruitan,
por ke mi povosciu vigligi per vorto senfortigiton;
Li vekas, ĉiumatene vekas mian orelon, por ke mi
aŭskultu kiel instruatoj. 5 La Sinjoro, la Eternulo,
malfermis mian orelon, kaj mi ne kontraŭstaris,
mi ne turnis min malantaŭen. 6 Mian dorson
mi elmetis al la batantoj kaj miajn vangojn al la
harŝirantoj; mian vizaĝon mi ne kovris kontraŭ
insultoj kaj kraĉado. 7 Sed la Sinjoro, la Eternulo,
helpas al mi, tial mi ne estas hontigata; tial mi
faris mian vizaĝon kiel siliko, kaj mi scias, ke
mi ne estos senhonorigata. 8 Proksima estas
mia praviganto; kiu procesos kontraŭ mi? ni
stariĝu kune; kiu postulas juĝon kontraŭ mi, li
alproksimiĝu al mi. 9 Jen la Sinjoro, la Eternulo,
helpas al mi; kiu do malpravigos min? jen ili ĉiuj

elfrotiĝos kiel vesto, tineoj ilin tramanĝos. 10 Kiu
inter vi timas la Eternulon, aŭskultas la voĉon
de Lia servanto? Kvankam li iras en mallumo kaj
nenio brilas al li, tamen li fidu la nomon de la
Eternulo kaj apogu sin sur sia Dio. 11 Jen vi ĉiuj,
kiuj ekbruligas fajron, ĉirkaŭas sin per flamoj, iru
en la lumon de via fajro, kaj en la flamojn, kiujn
vi ekbruligis. Per Mia mano tio fariĝos al vi; en
doloro vi kuŝos.

51 Aŭskultu Min, vi, kiuj postkuras la veron, kiuj
serĉas la Eternulon: rigardu la rokon, el kiu
vi estas elhakitaj, kaj en la profundon de la kavo,
el kiu vi estas elfositaj. 2 Rigardu Abrahamon,
vian patron, kaj Saran, vian naskintinon; ĉar Mi
alvokis lin, kiam li estis sola, kaj Mi benis lin kaj
multigis lin. 3 Ĉar la Eternulo konsolos Cionon,
konsolos ĉiujn ĝiajn ruinojn, kaj ĝian dezerton Li
faros kiel Eden, kaj ĝian stepon kiel la ĝardeno
de la Eternulo; ĝojo kaj gajeco troviĝos en ĝi,
dankado kaj laŭta kantado. 4 Atentu Min, ho
Mia popolo, kaj vi, Mia gento, aŭskultu Min; ĉar
instruo eliros el Mi, kaj Mian leĝon Mi starigos kiel
lumon por la popoloj. 5 Proksima estas Mia vero,
eliris Mia helpo, kaj Miaj brakoj juĝos popolojn; al
Mi esperas insuloj kaj atendas Mian brakon. 6
Levu al la ĉielo viajn okulojn, kaj rigardu la teron
malsupre; ĉar la ĉielo disneniiĝos kiel fumo, kaj la
tero elfrotiĝos kiel vesto, kaj ĝiaj loĝantoj mortos
kiel kuloj; sed Mia savo restos eterne, kaj Mia vero
ne difektiĝos. 7 Aŭskultu Min, vi, kiuj konas la
veron, popolo, havanta Mian instruon en sia koro:
ne timu ofendon de homoj, kaj de iliaj insultoj
ne senkuraĝiĝu. 8 Ĉar kiel veston tramanĝos ilin
tineoj, kaj kiel lanaĵon tramanĝos ilin vermoj;
sed Mia vero restos eterne, kaj Mia savo por ĉiuj
generacioj. 9 Leviĝu, leviĝu, vestu vin per forto,
ho brako de la Eternulo; leviĝu, kiel en la tempo
antikva, en la generacioj de antaŭlonge. Ĉu ne vi
dishakis Rahabon, trapikis la drakon? 10 Ĉu ne vi
elsekigis la maron, la akvon de grandega abismo,
faris la maran profundon vojo por transiro de
la liberigitoj? 11 Kaj la elaĉetitoj de la Eternulo
revenos kaj iros sur Cionon kun kantado, kaj ĝojo
eterna estos super ilia kapo; ĝojon kaj gajecon ili
atingos, kaj forflugos afliktoj kaj ĝemado. 12 Mi,
Mi mem estas via konsolanto. Kiu vi estas, ke vi
timas homon morteman, kaj homidon, kiu estas
egala al herbo; 13 kaj vi forgesis la Eternulon,
vian Kreinton, kiu etendis la ĉielon kaj fondis la
teron; kaj konstante, ĉiutage, vi timas la furiozon
de la premanto, kiu celas ekstermi? Sed kie estas
la furiozo de la premanto? 14 Baldaŭ la kaptito
estos liberigita, ke li ne mortu en la kavo kaj ne
manku al li pano. 15 Mi estas la Eternulo, via Dio,
kiu kvietigas la maron, kiam bruas ĝiaj ondoj,
kaj kies nomo estas Eternulo Cebaot. 16 Mi metis
Miajn vortojn en vian buŝon kaj kovris vin per
la ombro de Mia mano, por aranĝi la ĉielon kaj
doni fundamenton al la tero, kaj por diri al Cion:
Vi estas Mia popolo. 17 Vekiĝu, vekiĝu, leviĝu,
ho Jerusalem, vi, kiu trinkis el la mano de la
Eternulo la kalikon de Lia kolero; la ŝaŭmantan
ebriigantan kalikon vi eltrinkis ĝis la fundo. 18
El ĉiuj filoj, kiujn ŝi naskis, neniu ŝin gvidis; el
ĉiuj filoj, kiujn ŝi edukis, neniu tenis ŝin je la
mano. 19 Tio ambaŭ vin trafis; kiu kompatis vin?
ruinado kaj malfeliĉo, malsato kaj glavo; per kiu
mi povus konsoli vin? 20 Viaj filoj senfortiĝis,
kuŝis ĉe la komenco de ĉiuj stratoj kiel cervo
en reto, plenaj de la kolero de la Eternulo, de
la indigno de via Dio. 21 Tial aŭskultu ĉi tion,
vi, mizerulino kaj ebriulino, sed ne de vino: 22
tiele diras via Sinjoro, la Eternulo, kaj via Dio, kiu
defendas Sian popolon: Jen Mi prenis el via mano
la ebriigan kalikon, la ŝaŭmantan kalikon de Mia
kolero; vi ne plu trinkos ĝin; 23 kaj Mi transdonos
ĝin en la manon de viaj turmentantoj, kiuj diris
al via animo: Klinu vin, por ke ni transiru; kaj vi
faris el via dorso kvazaŭ teron, kvazaŭ straton
por pasantoj.

52 Vekiĝu, vekiĝu, vestu vin per via forto, ho
Cion; surmetu sur vin la vestojn de via
majesto, ho Jerusalem, sankta urbo; ĉar ne plu
eniros en vin necirkumcidito kaj malpurulo.
2 Forskuu de vi la polvon, leviĝu, sidiĝu, ho
Jerusalem; disigu la ligilojn de via kolo, ho kaptita
filino de Cion. 3 Ĉar tiele diras la Eternulo:
Senpage vi estis vendita, kaj ne per arĝento vi
estos elaĉetita. 4 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: En Egiptujon iam iris Mia popolo, por
loĝi tie kelktempe, kaj la Asiriano pro nenio
ĝin premis; 5 kion do Mi nun ĉi tie devas fari,
diras la Eternulo, kiam Mia popolo estas prenita
pro nenio? ĝiaj regantoj triumfe krias, diras la
Eternulo, kaj konstante, ĉiutage, Mia nomo estas
insultata. 6 Tial Mia popolo ekkonos Mian nomon;
tial ĝi ekscios en tiu tago, ke Mi estas Tiu sama,
kiu diras: Jen Mi estas. 7 Kiel ĉarmaj estas sur la
montoj la piedoj de anoncanto, kiu proklamas
pacon, anoncas bonon, sciigas pri helpo, diras
al Cion: Reĝas via Dio! 8 Jen eksonis la voĉo de
viaj gardostarantoj; ili levas la voĉon kaj kune
ĝojkrias, ĉar per siaj propraj okuloj ili vidas, kiel
la Eternulo revenas al Cion. 9 Triumfu, ĝojkriu
kune, ho ruinoj de Jerusalem; ĉar la Eternulo
konsolis Sian popolon, liberigis Jerusalemon. 10 La

Eternulo malkovris Sian sanktan brakon antaŭ la
okuloj de ĉiuj nacioj; kaj ĉiuj finoj de la tero vidas
la helpon de nia Dio. 11 Foriru, foriru, eliru el
tie, ne tuŝu malpuraĵon; eliru el ĝia mezo; purigu
vin, ho portantoj de la vazoj de la Eternulo. 12
Tamen ne rapidante vi eliros, kaj ne forkurante vi
iros; ĉar iros antaŭ vi la Eternulo, kaj gardos vin
malantaŭe la Dio de Izrael. 13 Jen Mia servanto
havos sukceson, li altiĝos kaj gloriĝos kaj staros
tre alte. 14 Kiel multaj estis teruritaj, rigardante
vin (tiele lia aspekto estis malbeligita pli ol ĉe
ĉiu alia kaj lia eksteraĵo pli ol ĉe iu ajn homo),
15 tiel li saltigos pri si multe da popoloj; reĝoj
fermos antaŭ li sian buŝon, ĉar ili vidos ion, kio
ne estis dirita al ili, kaj ili rimarkos ion, pri kio ili
ne aŭdis.

53 Kiu kredus al tio, kion ni aŭdis? kaj super
kiu malkaŝiĝis la brako de la Eternulo? 2
Ĉar li elkreskis antaŭ Li kiel juna branĉo kaj kiel
radiko el tero senakva; li ne havis staturon nek
belecon; ni rigardis lin, sed li ne havis aspekton,
per kiu li plaĉus al ni. 3 Li estis malestimata kaj
evitata de homoj, viro suferanta kaj malsana;
kaj kiel iganta deturni de li la vizaĝon, li estis
malestimata, kaj li havis por ni nenian valoron.
4 Vere, niajn malsanojn li portis sur si, kaj per
niaj suferoj li sin ŝarĝis; sed ni opiniis lin plagita,
frapita de Dio, kaj humiligita. 5 Tamen li estis
vundita pro niaj pekoj, dispremita pro niaj krimoj;
puno por nia bono estis sur li, kaj per lia vundo ni
saniĝis. 6 Ni ĉiuj erarvagis kiel ŝafoj, ĉiu iris sian
vojon; kaj la Eternulo ĵetis sur lin la kulpon de ni
ĉiuj. 7 Li estis turmentata, tamen li humiliĝis kaj
ne malfermis sian buŝon; kiel ŝafido kondukata al
buĉo kaj kiel ŝafo muta antaŭ siaj tondantoj, li ne
malfermis sian buŝon. 8 De malliberigo kaj de juĝo
li estas prenita; kaj pri lia generacio kiu rakontos?
De sur la tero de vivantoj li estas fortranĉita, pro
la kulpo de mia popolo li estas frapita. 9 Inter
malbonaguloj oni donis al li tombon, inter riĉuloj
post lia morto, kvankam li ne faris maljustaĵon kaj
trompo ne estis en lia buŝo. 10 Sed la Eternulo volis
tiel lin turmenti. Kiam lia animo estos preninta
sur sin elaĉetan punon, li vidos idaron, li longe
vivos, kaj la intenco de la Eternulo sukcesos per
lia mano. 11 La laborfrukton de sia animo li vidos,
kaj satiĝos. Per konigo de li Mia virtulo-servanto
virtigos multajn; kaj iliajn pekojn li portos sur
si. 12 Tial Mi donos al li multajn kiel lian parton,
kaj la potenculojn li dividos kiel akiron; pro tio,
ke li elmetis sian animon al la morto kaj estis
alkalkulita al krimuloj, dum li portis sur si la
pekon de multaj kaj petis por la krimuloj.

54 Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne naskis; sonigu
kanton kaj ĝojkriu, ho vi, kiu ne suferis
doloron; ĉar la forlasitino havos pli da infanoj, ol
la havanta edzon, diras la Eternulo. 2 Vastigu la
spacon de via tendo, disetendu la tapiŝojn de viaj
loĝejoj, ne retenu; etendu pli longe viajn ŝnurojn,
kaj viajn palisojn fortikigu. 3 Ĉar dekstren kaj
maldekstren vi disvastiĝos, kaj via idaro ekposedos
naciojn kaj ekloĝos en urboj dezertigitaj. 4 Ne
timu, ĉar vi ne estos malhonorata; ne kaŝu vin
honte, ĉar vi ne estos hontigata, kaj ĉar la honton
de via juneco vi forgesos kaj la malhonoron de
via vidvineco vi ne plu rememoros. 5 Ĉar via
Kreinto estas via edzo, Eternulo Cebaot estas
Lia nomo; kaj via Liberiginto estas la Sanktulo
de Izrael, kiun oni nomas Dio de la tuta tero.
6 Ĉar kiel virinon forlasitan kaj afliktitan en la
spirito la Eternulo vin alvokis; kaj kiel edzinon
de la juneco, kvankam forpuŝitan, diras via Dio.
7 Por malgranda momento Mi vin forlasis, kaj
kun granda kompato Mi vin reprenos al Mi. 8
En eksplodo de kolero Mi forturnis de vi Mian
vizaĝon por momento, sed per eterna favorkoreco
Mi vin kompatis, diras via Liberiginto, la Eternulo.
9 Ĉar tio estas por Mi kiel la akvo de Noa; kiel Mi
ĵuris, ke Mi ne plu venigos la akvon de Noa sur
la teron, tiel Mi ĵuris, ke Mi ne koleros vin nek
insultos vin. 10 Ĉar montoj forŝoviĝos kaj altaĵoj
ŝanceliĝos; sed Mia favorkoreco ne foriĝos de vi,
kaj la interligo de Mia paco ne ŝanceliĝos, diras la
Eternulo, via Kompatanto. 11 Ho mizera, suferanta
de ventego, senkonsola! jen Mi donos brilon al viaj
ŝtonoj, kaj vian fundamenton Mi faros el safiroj.
12 Kaj Mi faros viajn murdentojn el rubenoj kaj
viajn pordegojn el kristaloj kaj ĉiujn viajn limojn
el multekostaj ŝtonoj. 13 Kaj ĉiuj viaj infanoj
estos instruitaj de la Eternulo, kaj granda estos la
bonstato de viaj filoj. 14 Per vero vi fortikiĝos;
estu malproksima de premiteco, ĉar vi ne bezonas
timi, kaj de teruro, ĉar ĝi ne alproksimiĝos al vi.
15 Certe, oni sin armos kontraŭ vi, sed tio ne estos
de Mi; kiu sin armos kontraŭ vi, tiu falos antaŭ
vi. 16 Jen Mi kreis la forĝiston, kiu blovas fajron
sur karboj kaj ellaboras ilojn por siaj faroj; kaj
Mi ankaŭ kreis ekstermanton por detruado. 17
Nenia ilo, kreita kontraŭ vi, havos sukceson; kaj
ĉiun langon, kiu batalos kontraŭ vi en la juĝo, vi
malpravigos. Tio estas la heredaĵo de la servantoj
de la Eternulo, kaj ilia praveco antaŭ Mi, diras la
Eternulo.

55 Ho vi, ĉiuj soifantoj, iru al la akvo, kaj vi,
kiuj ne havas monon; iru, aĉetu, kaj manĝu;
iru, aĉetu sen mono kaj sen pago vinon kaj

lakton. 2 Kial vi donas monon por tio, kio ne estas
pano? kaj vian laboron por tio, kio ne satigas?
aŭskultu do Min, kaj manĝu bonaĵon, kaj via
animo ĝuu grasaĵon. 3 Klinu vian orelon, kaj venu
al Mi; aŭskultu, por ke vivu via animo; kaj Mi
faros kun vi interligon eternan pri la fidindaj
korfavoroj, promesitaj al David. 4 Jen Mi starigis
lin kiel atestanton por la nacioj, kiel princon kaj
ordonanton por la gentoj. 5 Jen vi vokos popolon,
kiun vi ne konas; kaj popolo, kiu vin ne konas,
alkuros al vi, pro la Eternulo, via Dio, kaj pro la
Sanktulo de Izrael, ĉar Li faris vin glora. 6 Serĉu la
Eternulon, dum Li estas trovebla; voku Lin, dum
Li estas proksime. 7 Malpiulo forlasu sian vojon,
kaj krimulo siajn intencojn, kaj li returnu sin al la
Eternulo, kaj ĉi Tiu lin kompatos, kaj al nia Dio,
ĉar Li multe pardonas. 8 Ĉar Miaj pensoj ne estas
viaj pensoj, kaj viaj vojoj ne estas Miaj vojoj, diras
la Eternulo. 9 Kiom la ĉielo estas pli alte ol la
tero, tiom Miaj vojoj estas pli alte ol viaj vojoj, kaj
Miaj pensoj ol viaj pensoj. 10 Ĉar kiel la pluvo kaj
la neĝo falas de la ĉielo kaj ne revenas tien, sed
malsoifigas la teron kaj naskigas kaj produktigas
ĝin kaj donas semon al la semanto kaj panon al la
manĝanto: 11 tiel estos Mia vorto, kiu eliras el
Mia buŝo; ĝi ne revenos al Mi vane, sed plenumos
Mian volon, kaj sukcesos en tio, por kio Mi ĝin
sendis. 12 Kun ĝojo vi eliros, kaj kun paco vi estos
kondukataj; la montoj kaj montetoj sonigos antaŭ
vi kanton, kaj ĉiuj arboj de la kampo plaŭdos
per la manoj. 13 Anstataŭ pikarbetaĵo elkreskos
cipreso, anstataŭ urtiko elkreskos mirto; kaj tio
estos gloro por la Eternulo, eterna signo, kiu ne
ekstermiĝos.

56 Tiele diras la Eternulo: Gardu justecon kaj
faru bonon; ĉar baldaŭ venos Mia savo kaj
malkaŝiĝos Mia vero. 2 Feliĉa estas la homo, kiu
tion faras, kaj la homido, kiu sin tenas je tio,
kaj observas sabaton, por ne malsanktigi ĝin, kaj
gardas sian manon, por fari nenian malbonon.
3 La fremdulo, kiu aliĝis al la Eternulo, ne diru:
La Eternulo elapartigos min de Sia popolo; kaj
la eŭnuko ne diru: Jen mi estas arbo velkinta.
4 Ĉar tiele diras la Eternulo pri la eŭnukoj, kiuj
observas Miajn sabatojn, elektas tion, kio plaĉas
al Mi, kaj tenas sin je Mia interligo: 5 Al ili Mi
donos en Mia domo kaj inter Miaj muroj lokon
kaj nomon pli bonan ol al filoj kaj filinoj; Mi
donos al ili nomon eternan, kiu ne ekstermiĝos. 6
Kaj la fremdulojn, kiuj aliĝis al la Eternulo, por
servi al Li kaj ami la nomon de la Eternulo, por
estis Liaj sklavoj, ĉiujn, kiuj observas sabaton,
por ne malsanktigi ĝin, kaj kiuj tenas sin je Mia
interligo, 7 Mi venigos sur Mian sanktan monton
kaj ĝojigos en Mia preĝejo; iliaj bruloferoj kaj
buĉoferoj estos favore akceptataj sur Mia altaro;
ĉar Mia domo estos nomata preĝejo por ĉiuj
popoloj. 8 La Sinjoro, la Eternulo, kiu kolektas
la dispelitojn de Izrael, diras: Al liaj kolektitoj
Mi kolektos ankoraŭ pli. 9 Venu por manĝi, ho
ĉiuj bestoj kampaj, ĉiuj bestoj arbaraj. 10 Liaj
gardistoj ĉiuj estas blindaj, senkomprenaj; ili ĉiuj
estas hundoj mutaj, kiuj ne povas boji, dormemaj,
kuŝemaj, amantaj dormeti. 11 Tamen ili estas
hundoj avidaj, kiuj ne povas satiĝi; kaj ili estas
paŝtistoj, kiuj nenion komprenas; ĉiu iras sian
vojon, ĉiu siaflanke serĉas sian profiton, dirante:
12 Venu, mi prenos vinon, kaj ni trinku ebriigaĵon;
kaj kiel estas hodiaŭ, tiel estos morgaŭ, multe kaj
ankoraŭ multe pli.

57 La virtulo pereis, kaj neniu prenis tion al
sia koro; kaj piaj homoj estas forkaptataj,
kaj neniu komprenas, ke for de malbono estas
forkaptita la virtulo. 2 Kiu iras ĝustan vojon, tiu
venas al paco, ripozas sur sia kuŝejo. 3 Sed venu
ĉi tien vi, ho filoj de sorĉistino, idoj de adultulo
kaj malĉastulino! 4 Kiun vi mokegas? kontraŭ kiu
vi malfermegas la buŝon kaj elŝovas la langon? ĉu
vi ne estas infanoj de krimo, idoj de mensogo, 5
kiuj varmiĝas en la arbaretoj, sub ĉiu verdbranĉa
arbo; kiuj buĉas la infanojn en la valoj, sub la
elstarantaj rokoj? 6 Inter la glataĵoj de la valo
estas via parto; ili, ili estas via loto; al ili vi verŝis
verŝoferojn, alportis farunoferojn; ĉu Mi povas
esti kontenta pri tio? 7 Sur monto alta kaj levita
vi starigis vian kuŝejon, vi tien supreniris, por
buĉi oferojn. 8 Kaj malantaŭ la pordo kaj la fostoj
vi starigis vian simbolon; ĉar vi forturnis vin de
Mi kaj supreniris, larĝigis vian kuŝejon, kaj ligis
vin kun ili; vi ekamis ilian kuŝejon, elrigardis
por vi oportunan lokon. 9 Oleita vi pilgrimis al
la reĝo, uzis multe da aromaĵoj, kaj vi sendis
malproksimen viajn senditojn, kaj malaltiĝis ĝis
Ŝeol. (Sheol h7585) 10 Pro la multeco de viaj vojoj vi
laciĝis, tamen vi ne diris: Mi perdis la esperon; vi
trovis ankoraŭ vivon en via mano, kaj pro tio vi
ne laciĝis. 11 Sed kiu kaŭzis al vi zorgojn, kaj kiun
vi timis, ke vi ekmensogis kaj Min ne memoris kaj
ne prenis al via koro? ĉu pro tio, ke Mi silentas
tre longe, vi Min ne timas? 12 Se Mi montros vian
pravecon kaj viajn farojn, ili ne helpos vin. 13
Kiam vi krios, viaj idolamasoj vin savu; sed ilin
ĉiujn disportos la vento, forpelos la blovo; kaj
kiu fidas Min, tiu ekposedos la teron kaj heredos
Mian sanktan monton. 14 Kaj Li diras: Faru vojon,

faru vojon, ebenigu irejon, forigu malhelpojn
de la vojo de Mia popolo. 15 Ĉar tiele diras la
Plejalta kaj Plejsupra, kiu restas eterne kaj kies
nomo estas Sanktulo: Alte kaj en sankta loko Mi
loĝas, sed ankaŭ apud afliktito kaj humilulo, por
revigligi la spiriton de humiluloj kaj revivigi la
koron de afliktitoj. 16 Ĉar ne eterne Mi malpacas
kaj ne senfine Mi koleras; alie tute senfortiĝus
antaŭ Mi la spirito kaj la animoj, kiujn Mi kreis.
17 Pro la peko de lia avideco Mi koleris kaj frapis
lin, Mi deturnis Min kaj koleris; sed li iris perfide,
iris laŭ la vojo de sia koro. 18 Mi vidis liajn vojojn,
kaj Mi lin sanigos; Mi kondukos lin kaj redonos
konsolon al li kaj al liaj plorantoj. 19 Mi kreos
diron de la buŝo: Paco, paco al malproksimaj kaj
al proksimaj, diras la Eternulo; kaj Mi sanigos lin.
20 Sed la malpiuloj estas kiel malkvieta maro, kiu
ne povas trankviliĝi kaj kies akvo elĵetas ŝlimon
kaj koton. 21 Ne ekzistas paco por la malpiuloj,
diras mia Dio.

58 Kriu per la tuta gorĝo, ne detenu vin, laŭtigu
vian voĉon simile al fanfaro, kaj eldiru al Mia
popolo ĝian krimon kaj al la domo de Jakob ĝiajn
pekojn. 2 Min ili ĉiutage serĉas, kaj ili deziras
ekkoni Miajn vojojn; kiel popolo, kiu faras bonon
kaj ne forlasis la leĝon de sia Dio, ili postulas de
Mi justan juĝon, deziras proksimecon de Dio: 3
Kial ni fastas, kaj Vi ne vidas? turmentas nian
animon, kaj Vi ne scias? Sed jen en la tago de
via fastado vi plenumas viajn dezirojn, kaj ĉiujn
viajn laborantojn vi premas per postuloj. 4 Jen
vi fastas por kverelo kaj malpaco, kaj por bati
per malpia pugno; kiel nun, vi ne fastas tiel, ke
en la alteco estu aŭdata via voĉo. 5 Ĉu tia estas
fasto, kiu plaĉas al Mi, kiam homo turmentas
sian animon, klinas sian kapon kiel kanon, kaj
sternas sub si sakaĵon kaj cindron? ĉu tion vi
nomas fasto kaj tago plaĉanta al la Eternulo? 6 Ja
nur tio estas fasto, kiu plaĉas al Mi, se vi disŝiros
la ligilojn de malpieco, disbatos la katenojn de
sklaveco, liberigos la prematojn, disbatos ĉian
jugon; 7 se vi derompos vian panon por malsatulo
kaj senhejmajn malriĉulojn enkondukos en vian
domon; se, vidante nudulon, vi lin vestos, kaj
antaŭ viaj samkarnuloj vi vin ne kaŝos. 8 Tiam
via lumo ekbrilos kiel matenruĝo, kaj via saniĝo
rapide progresos; via virto iros antaŭ vi; la gloro
de la Eternulo gardos vin malantaŭe. 9 Tiam vi
vokos, kaj la Eternulo respondos; vi krios, kaj
Li diros: Jen Mi estas! Se vi forigos el inter vi
premadon, montradon per fingro, kaj paroladon
malbonan, 10 kaj malfermos antaŭ malsatulo
vian koron, kaj satigos suferantan animon, tiam
via lumo brilos en mallumo kaj via krepusko
estos kiel tagmezo; 11 kaj la Eternulo kondukos
vin ĉiam kaj satigos vian animon en tempo de
senpluveco, kaj Li fortikigos viajn ostojn; kaj vi
estas kiel ĝardeno akvumata, kaj kiel akva fonto,
kies akvo ne mankas. 12 Kaj oni rekonstruos ĉe vi
la antikvajn ruinojn; la fundamentojn de antaŭ
multaj generacioj vi restarigos; kaj oni nomos
vin riparanto de breĉoj, reboniganto de vojoj por
loĝado. 13 Se vi retenos vian piedon en sabato,
por ke vi ne plenumu viajn dezirojn en Mia sankta
tago; kaj vi nomos sabaton plezuro, la sanktigitan
tagon de la Eternulo vi nomos honorata; kaj
vi honoros ĝin per nefarado de viaj ordinaraj
aferoj, per neplenumado de viaj deziroj, kaj per
neparolado de vantaĵoj: 14 tiam vi ĝuos per la
Eternulo, kaj Mi sidigos vin sur la altaĵoj de la
tero, kaj Mi nutros vin per la heredaĵo de via
patro Jakob; ĉar tion diras la buŝo de la Eternulo.

59 Vidu, ne mallongiĝis la mano de la Eternulo,
por ke ĝi ne povu helpi; kaj ne malakriĝis Lia
orelo, por ke Li ne aŭdu. 2 Nur viaj krimoj estis
disigilo inter vi kaj via Dio, kaj viaj pekoj kovris
antaŭ vi Lian vizaĝon, por ke Li ne aŭdu. 3 Ĉar viaj
manoj estas makulitaj per sango, kaj viaj fingroj
per krimo; via buŝo parolas malveron, via lango
esprimas maljustaĵon. 4 Neniu procesas honeste,
kaj neniu juĝas juste; oni fidas vantaĵon kaj parolas
malveron, gravediĝas per malhonestaĵo kaj naskas
krimon. 5 Oni kovas ovojn de vipuro, kaj oni teksas
araneaĵon. Kiu manĝas iom el tiuj ovoj, tiu mortas;
kiam oni ilin disrompas, elaperas vipuro. 6 Ilia
teksaĵo ne taŭgos por vesto, kaj ili ne kovros sin
per sia faritaĵo; iliaj faroj estas faroj pekaj, kaj agoj
de rabo estas en iliaj manoj. 7 Iliaj piedoj kuras
al malbono, kaj ili rapidas, por verŝi senkulpan
sangon; iliaj pensoj estas pensoj pekaj; ruinigo kaj
pereigo estas sur ilia vojo. 8 Vojon de paco ili ne
konas, kaj sur iliaj irejoj ne troviĝas justeco; siajn
vojetojn ili kurbigis al si; ĉiu, kiu iras sur ili, ne
konas pacon. 9 Tial malproksimiĝis de ni justeco,
kaj vero ne atingis nin; ni atendas lumon, sed jen
estas mallumo; brilon, sed ni iras en mallumo. 10
Ni palpas la muron kiel blinduloj, kaj ni palpas
kiel senokululoj; en tagmezo ni faletas kiel en
krepusko, en mallumo kiel mortintoj. 11 Ni ĉiuj
blekegas kiel ursoj, kaj ni ĝemas kiel kolomboj;
ni atendas justecon, sed ĝi forestas; savon, sed
ĝi estas malproksime de ni. 12 Ĉar multiĝis niaj
krimoj antaŭ Vi, kaj niaj pekoj atestas kontraŭ
ni; ĉar niaj krimoj estas kun ni, kaj niajn pekojn
ni konas. 13 Ni krimis kaj mensogis kontraŭ
la Eternulo, kaj ni forturnis nin de nia Dio; ni

parolis pri rabado kaj malbonagado, ni preparis
kaj eligis el la koro vortojn mensogajn. 14 Kaj
forturniĝis malantaŭen la justeco, kaj la virto
staras malproksime; ĉar la vero faletis sur la
strato, kaj la ĝusteco ne povas veni. 15 Kaj la
vero estas forigita; kaj prirabata estas tiu, kiu
detenas sin de malbono. Kaj la Eternulo vidis, kaj
Li indignis, ke forestas justeco. 16 Kaj Li vidis,
ke ne troviĝas viro, kaj Li miris, ke ne troviĝas
defendanto; kaj helpis Lin Lia brako, kaj Lia justeco
Lin subtenis. 17 Kaj Li surmetis sur Sin la veron
kiel kirason, kaj la kaskon de savo sur Sian kapon;
kaj Li metis sur Sin veston de venĝo, kaj envolvis
Sin en severecon kiel en mantelon. 18 Laŭ la faroj
Li repagos: koleron al Siaj malamikoj, honton al
Siaj malamantoj; al la insuloj Li repagos, kion ili
meritas. 19 Kaj oni timos en la okcidento la nomon
de la Eternulo kaj en la oriento Lian majeston;
ĉar la malamiko venos kiel rivero, pelata de la
spirado de la Eternulo. 20 Kaj venos Liberiganto
por Cion, kaj por tiuj el Jakob, kiuj retiriĝis de
malbonagoj, diras la Eternulo. 21 Kaj Mi faras kun
ili jenan interligon, diras la Eternulo: Mia spirito,
kiu estas sur vi, kaj Miaj vortoj, kiujn Mi metis en
vian buŝon, ne foriĝos de via buŝo nek de la buŝo
de viaj infanoj nek de la buŝo de via plua idaro, de
nun ĝis eterne, diras la Eternulo.

60 Leviĝu, lumiĝu; ĉar venas via lumo, kaj la
majesto de la Eternulo ekbrilas super vi. 2
Ĉar jen mallumo kovros la teron, kaj krepusko
la popolojn; sed super vi brilos la Eternulo, kaj
Lia majesto aperos super vi. 3 Kaj popoloj iros
al via lumo, kaj reĝoj al la brilo de viaj radioj.
4 Levu ĉirkaŭen viajn okulojn, kaj rigardu: ĉiuj
ili kolektiĝas kaj iras al vi; viaj filoj venas de
malproksime, kaj viaj filinoj estas portataj sur la
brako. 5 Tiam vi vidos kaj estos ravita, ektremos
kaj vastiĝos via koro; ĉar turniĝos al vi la abundaĵo
de la maro, la riĉaĵoj de la popoloj venos al vi.
6 Multo da kameloj kovros vin, junaj kameloj
el Midjan kaj Efa; ĉiuj ili venos el Ŝeba, portos
oron kaj olibanon, kaj proklamos laŭdon al la
Eternulo. 7 Ĉiuj ŝafoj de Kedar kolektiĝos ĉe vi; la
virŝafoj de Nebajot servos al vi; favore akceptotaj
ili iros sur Mian altaron, kaj la domon de Mia
gloro Mi majestigos. 8 Kiuj ili estas, kiuj flugas
kiel nuboj, kaj kiel kolomboj al siaj kolombujoj? 9
Al Mi celas la insuloj, kaj la ŝipoj de Tarŝiŝ estas
antaŭe, por venigi viajn filojn de malproksime,
ilian arĝenton kaj oron kune kun ili, pro la nomo
de la Eternulo, via Dio, kaj de la Sanktulo de Izrael,
ĉar Li faris vin glora. 10 Kaj fremduloj konstruos
viajn murojn, kaj iliaj reĝoj servos al vi; ĉar en
Mia kolero Mi vin frapis, sed en Mia favoro Mi
vin kompatas. 11 Kaj ĉiam nefermitaj estos viaj
pordegoj, nek tage nek nokte ili estos ŝlosataj; por
ke oni venigu al vi la potencon de la popoloj kaj
konduku iliajn reĝojn. 12 Ĉar popolo aŭ regno, kiu
ne servos al vi, pereos, kaj tiaj popoloj estas tute
ekstermotaj. 13 La majesto de Lebanon venos al
vi; cipreso, abio, kaj bukso kuniĝos, por ornami la
lokon de Mia sanktejo; kaj la lokon de Miaj piedoj
Mi faros honorata. 14 Kaj humile venos al vi la
filoj de viaj premantoj, kaj ĵetos sin antaŭ viajn
piedojn ĉiuj, kiuj vin malestimis; kaj oni nomos
vin urbo de la Eternulo, Cion de la Sanktulo
de Izrael. 15 Anstataŭ tio, ke vi estis forlasita
kaj malamata kaj neniu volis preterpasi vin, Mi
faros vin fierindaĵo de la mondo, ĝojo de ĉiuj
generacioj. 16 Kaj vi nutros vin per la lakto de
la popoloj kaj per la abundaĵo de la reĝoj; kaj
vi ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas via Savanto
kaj via Liberiganto, la Potenculo de Jakob. 17
Anstataŭ kupro Mi alportos oron, kaj anstataŭ
fero Mi alportos arĝenton, anstataŭ ligno kupron,
kaj anstataŭ ŝtonoj feron; kaj Mi faros via estraro
la pacon kaj viaj administrantoj la justecon. 18
Oni ne plu aŭdos pri perforto en via lando, pri
malfeliĉo kaj pereigo inter viaj limoj; kaj viajn
murojn vi nomos savo kaj viajn pordegojn laŭda
kanto. 19 La suno ne plu estos por vi lumo de la
tago, kaj la brilo de la luno ne lumos al vi; sed
la Eternulo estos por vi lumo eterna, kaj via Dio
estos via gloro. 20 Via suno ne plu subiros, kaj
via luno ne kaŝiĝos; ĉar la Eternulo estos por vi
lumo eterna, kaj la tagoj de via funebro finiĝos.
21 Kaj via popolo tuta estos justuloj, por eterne
ili ekposedos la teron; tio estas markoto de Mia
plantado, faro de Miaj manoj, per kiu Mi Min
gloros. 22 El la plej malgranda fariĝos milo, kaj el
la plej sensignifa fariĝos potenca popolo; Mi, la
Eternulo, rapide faros tion en ĝia tempo.

61 La spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas
sur mi, ĉar la Eternulo min sanktoleis, por
bonanonci al mizeruloj; Li sendis min, por bandaĝi
tiujn, kies koro estas vundita, por anonci liberecon
al kaptitoj kaj malŝloson al malliberigitoj, 2 por
proklami favorjaron de la Eternulo kaj venĝotagon
de nia Dio, por konsoli ĉiujn malĝojulojn, 3 por
fari al la afliktitoj de Cion, ke oni donu al ili
ornamon anstataŭ cindro, oleon de ĝojo anstataŭ
funebro, veston de gloro anstataŭ spirito afliktita,
kaj ke oni nomu ilin kverkoj de justeco, plantaĵo
de la Eternulo por Lia gloro. 4 Kaj ili rekonstruos
la antikvajn ruinojn, restarigos la detruitaĵojn
de la antaŭa tempo, kaj renovigos la ruinigitajn

urbojn, dezertigitajn antaŭ multe da generacioj.
5 Stariĝos fremduloj kaj paŝtos viajn ŝafojn, kaj
aligentuloj estos viaj plugistoj kaj vinberistoj. 6 Kaj
vi estos nomataj pastroj de la Eternulo, servantoj
de nia Dio oni nomos vin; la riĉaĵon de popoloj
vi manĝos, kaj per ilia gloro vi gloriĝos. 7 Pro
via honto vi ricevos duoble, pro la malhonoro ili
ĝojkantos sur siaj partoj; duoblaĵon ili ekposedos
en sia lando; ĝojo eterna estos ĉe ili. 8 Ĉar Mi,
la Eternulo, amas justecon, malamas rabadon
kaj maljustecon; kaj Mi fidele donos al ili ilian
rekompencon, kaj interligon eternan Mi faros
kun ili. 9 Kaj ilia idaro estos fama inter la popoloj,
kaj iliaj posteuloj inter la nacioj; ĉiuj, kiuj ilin
vidos, konos ilin, ke ili estas semo benita de la
Eternulo. 10 Mi forte ĝojas pri la Eternulo, mia
animo ĝojas pri mia Dio; ĉar Li vestis min per
vestoj de savo, per mantelo de justeco Li min
kovris, kiel fianĉon, kiu sin ornamas per belaĵo, kaj
kiel fianĉinon, kiu metas sur sin siajn ornamaĵojn.
11 Ĉar kiel la tero elirigas siajn kreskaĵojn kaj kiel
ĝardeno elkreskigas siajn semojn, tiel la Sinjoro,
la Eternulo, elkreskigos justecon kaj gloron antaŭ
ĉiuj popoloj.

62 Pro Cion mi ne silentos, kaj pro Jerusalem
mi ne haltos, ĝis ĝia praveco eliĝos kiel
brilo kaj ĝia savo kiel brulanta torĉo. 2 Kaj la
popoloj vidos vian feliĉon, kaj ĉiuj reĝoj vian
honoron; kaj oni nomos vin per nomo nova, kiun
eldiros la buŝo de la Eternulo. 3 Kaj vi estos
belega krono en la mano de la Eternulo, kaj reĝa
kapornamo en la manplato de via Dio. 4 Oni ne
plu nomos vin forlasita, kaj pri via lando oni ne
plu diros, ke ĝi estas dezerta; sed oni nomos vin
Mia Favorata kaj vian landon Edzinigitino; ĉar la
Eternulo vin favoras kaj via lando havos edzon. 5
Kiel junulo prenas por kunvivado junulinon, tiel
kunvivos kun vi viaj filoj; kaj kiel fianĉo ĝojas pri
la fianĉino, tiel ĝojos pri vi via Dio. 6 Sur viaj
muregoj, ho Jerusalem, Mi starigis gardistojn,
por ke la tutan tagon kaj la tutan nokton ili ne
eksilentu; vi, kiuj memorigas pri la Eternulo, ne
faru al vi ripozon, 7 kaj al Li ne donu ripozon, ĝis
Li aranĝos kaj faros Jerusalemon gloro sur la tero.
8 La Eternulo ĵuris per Sia dekstra mano kaj per
Sia potenca brako: Mi ne plu donos vian grenon
kiel manĝaĵon al viaj malamikoj, kaj fremduloj ne
trinkos vian moston, por kiu vi laboris; 9 sed ĝiaj
rikoltantoj ĝin manĝos, kaj laŭdos la Eternulon;
kaj ĝiaj kolektantoj ĝin trinkos en la korto de Mia
sanktejo. 10 Pasu, pasu tra la pordegoj, pretigu
vojon por la popolo; ebenigu, ebenigu la vojon,
liberigu ĝin de ŝtonoj; levu standardon super la
popoloj. 11 Jen la Eternulo aŭdigas ĝis la fino de
la tero: Diru al la filino de Cion: Jen venas via
Savanto; jen Lia rekompenco estas kun Li, kaj Lia
repago antaŭ Li. 12 Kaj oni nomos ilin la sankta
popolo, la liberigitoj de la Eternulo; kaj vin oni
nomos urbo multevizitata kaj ne forlasata.

63 Kiu estas tiu, kiu venas el Edom, en ruĝaj
vestoj el Bocra? tiu majesta en siaj vestoj,
klinanta sin sub la grandeco de sia forto? Tio
estas Mi, anoncanta la veron, potenca por helpi.
2 Kial Via drapiraĵo estas ruĝa, kaj Viaj vestoj kiel
ĉe tretanto en vinpremejo? 3 La premilon Mi sola
tretis, kaj el la popoloj neniu estis kun Mi; Mi
tretis ilin en Mia kolero kaj piedpremis ilin en Mia
furiozo; kaj ŝprucis ilia sango sur Mian veston, kaj
Mian tutan drapiraĵon Mi malpurigis. 4 Ĉar la tago
de venĝo estas en Mia koro, kaj la jaro de Miaj
liberigotoj venis. 5 Mi rigardis, sed Mi ne trovis
helpanton; Mi miris, sed Mi ne trovis subtenanton;
tiam helpis Min Mia brako, kaj Mia furiozo Min
subtenis. 6 Kaj Mi dispremis popolojn en Mia
kolero kaj ebriigis ilin per Mia furiozo, kaj Mi
elverŝis sur la teron ilian sangon. 7 Mi proklamos
la favorkorecon de la Eternulo, la laŭdon al la
Eternulo, pro ĉio, kion la Eternulo faris por ni, kaj
pro la multe da bono, kiun Li faris al la domo de
Izrael konforme al Sia kompatemeco kaj granda
favorkoreco. 8 Kaj Li diris: Ili estas ja Mia popolo,
filoj, kiuj ne perfidas; kaj Li fariĝis ilia Savanto. 9
En ĉiuj iliaj suferoj Li ankaŭ suferis, kaj anĝelo de
ĉe Li helpis ilin; en Sia amo kaj en Sia kompato Li
liberigis ilin; Li prenis ilin sur Sin kaj portis ilin
en ĉiuj tempoj de la antikveco. 10 Sed ili ribelis,
kaj indignigis Lian sanktan spiriton; tial Li fariĝis
ilia malamiko kaj mem batalis kontraŭ ili. 11 Kaj
Lia popolo rememoris la tempon antikvan de
Moseo, dirante: Kie estas Tiu, kiu elkondukis ilin
el la maro kune kun la paŝtanto de Liaj ŝafoj? kie
estas Tiu, kiu metis internen de ili Sian sanktan
spiriton? 12 Tiu, kiu gvidis per Sia majesta brako
la dekstran manon de Moseo? Tiu, kiu disfendis
antaŭ ili la akvon, por fari al Si nomon eternan?
13 Tiu, kiu kondukis ilin tra la abismoj kiel ĉevalon
tra la dezerto, kaj ili ne falpuŝiĝis? 14 Kiel brutaro
malsupreniras en la valon kaj la spirito de la
Eternulo donas al ĝi ripozon, tiel Vi kondukis Vian
popolon, por fari al Vi gloran nomon. 15 Rigardu
el la ĉielo kaj vidu el Via sankta kaj majesta loĝejo:
kie estas Via fervoro kaj potenco? Via granda
interno kaj Via kompato fortiriĝis de mi. 16 Vi
estas ja nia patro; Abraham ja ne scias pri ni,
kaj Izrael nin ne rekonas; Vi, ho Eternulo, estas

nia patro; nia Liberiganto — tia estas de eterne
Via nomo. 17 Kial, ho Eternulo, Vi permesis al ni
forvagi de Viaj vojoj, obstinigis nian koron, ke ni
Vin ne respektu? Returnu Vin pro Viaj servantoj,
pro Viaj heredaj triboj. 18 Ne longe posedis Via
sankta popolo; niaj malamikoj dispremis per la
piedoj Vian sanktejon. 19 Ni fariĝis kiel tiuj, kiujn
Vi neniam regis, kiuj neniam estis nomataj per
Via nomo.

64 Ho, se Vi disfendus la ĉielon kaj
malsuprenirus, antaŭ Vi ektremus la montoj;
2 aperu kiel fajro, kiu bruligas lignerojn, kiel akvo,
kiu bolas de fajro, por konigi Vian nomon al Viaj
malamikoj; antaŭ Via vizaĝo ektremu la popoloj! 3
Kiam Vi faris miraklojn, kiujn ni ne atendis, kiam
Vi malsupreniris, antaŭ Vi ektremis la montoj.
4 Neniam oni tion aŭdis, ne eksciis per la orelo,
nek okulo tion vidis, ke iu dio krom Vi tion faras
por tiuj, kiuj esperas je li. 5 Vi renkontis tiujn,
kiuj ĝoje faris justaĵon kaj memoris Vin sur Viaj
vojoj; kvankam Vi koleris, kiam ni pekis, tamen
per ili ni ĉiam estis savataj. 6 Ni ĉiuj fariĝis kiel
malpuruloj, kaj nia tuta virto estas kiel makulita
vesto; ni ĉiuj velkas kiel folio, kaj niaj pekoj portas
nin kiel vento. 7 Kaj neniu vokas Vian nomon,
nek vekiĝas, por forte sin teni je Vi; ĉar Vi kovris
Vian vizaĝon antaŭ ni kaj lasas nin perei per
niaj pekoj. 8 Sed nun, ho Eternulo, Vi estas nia
Patro; ni estas la argilo, kaj Vi estas nia formanto,
kaj ni ĉiuj estas la produkto de Via mano. 9
Ne koleru, ho Eternulo, tro forte, kaj ne eterne
memoru la kulpon; ho, rigardu, ni ĉiuj estas Via
popolo. 10 Viaj sanktaj urboj fariĝis dezerto, Cion
fariĝis dezerto, Jerusalem ruino. 11 Nia sankta kaj
belega domo, en kiu niaj patroj Vin laŭdadis, estas
forbruligita per fajro, kaj ĉiuj niaj dezirindaĵoj
fariĝis ruinoj. 12 Ĉu malgraŭ ĉio ĉi tio Vi retenos
Vin, ho Eternulo? ĉu Vi silentos kaj tiel forte nin
premos?

65 Mi estis preta respondi al tiuj, kiuj tion ne
petis; Mi estis trovebla por tiuj, kiuj Min ne
serĉis; al popolo, kiu ne vokis Mian nomon, Mi
diris: Jen Mi estas, jen Mi estas. 2 Ĉiutage Mi
etendis Miajn manojn al popolo obstina, al tiuj,
kiuj iras vojon malbonan, laŭ siaj intencoj; 3 al
popolo, kiu konstante indignigas Min antaŭ Mia
vizaĝo; al homoj, kiuj buĉas oferojn en ĝardenoj
kaj incensas sur brikoj; 4 al homoj, kiuj sidas
inter la tomboj kaj noktas en kavernoj, manĝas
viandon de porko, kaj havas abomenindan supon
en siaj vazoj; 5 kiuj diras: Iru for, ne alproksimiĝu
al mi, ĉar mi estas pli sankta ol vi. Tiuj estas fumo
por Mia nazo, fajro brulanta la tutan tagon. 6 Tio
estas enskribita antaŭ Mi: Mi ne eksilentos, ĝis Mi
repagos; kaj Mi repagos sur ilian bruston 7 viajn
kulpojn kaj kune ankaŭ la kulpojn de viaj patroj,
diras la Eternulo, kiuj incensis sur la montoj kaj
ofendis Min sur la montetoj; kaj Mi remezuros al
ili iliajn antaŭajn farojn sur ilian bruston. 8 Tiele
diras la Eternulo: Kiel se en vinberaro troviĝas
mosto, oni diras: Ne difektu ĝin, ĉar en ĝi estas
beno, tiel Mi agos pro Miaj servantoj, ke Mi ne
pereigu ĉiujn. 9 Kaj Mi elirigos el Jakob semon
kaj el Jehuda heredanton de Miaj montoj, kaj
heredos ilin Miaj elektitoj, kaj Miaj servantoj tie
loĝos. 10 Kaj Ŝaron estos paŝtejo de ŝafoj, kaj la
valo Aĥor kuŝejo de bovoj por Mia popolo, kiu
serĉas Min. 11 Sed vin, kiuj forlasis la Eternulon,
forgesis Mian sanktan monton, aranĝas tablon
por la Feliĉo, kaj faras verŝon por la Destino — 12
vin Mi destinos por la glavo, kaj ĉiuj vi genuos por
la buĉo, pro tio, ke Mi vokis kaj vi ne respondis, Mi
parolis kaj vi ne aŭskultis, kaj vi faris malbonon
antaŭ Miaj okuloj, kaj elektis tion, kio ne plaĉis
al Mi. 13 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Miaj servantoj manĝos, kaj vi malsatos; Miaj
servantoj trinkos, kaj vi soifos; Miaj servantoj
ĝojos, kaj vi hontos; 14 Miaj servantoj kantos pro
kora gajeco, kaj vi krios pro kora doloro kaj ploros
pro aflikto de spirito. 15 Kaj vi donos vian nomon
al Miaj elektitoj por malbeno, kaj la Sinjoro, la
Eternulo, vin mortigos; sed Siajn servantojn Li
nomos per alia nomo. 16 Kiu sin benos sur la tero,
tiu benos sin per la Dio vera; kaj kiu ĵuros sur
la tero, tiu ĵuros per la Dio vera; ĉar forgesitaj
estos la antaŭaj suferoj kaj forkaŝiĝos antaŭ Miaj
okuloj. 17 Ĉar jen Mi kreos novan ĉielon kaj novan
teron; kaj la antaŭaĵo ne estos rememorigata,
kaj oni ne pensos pri ĝi. 18 Kaj vi nur ĝojos kaj
estos gajaj ĉiam pri tio, kion Mi kreos; ĉar jen Mi
kreos Jerusalemon por ĝojo kaj ĝian popolon por
gajeco. 19 Kaj Mi ĝojos pri Jerusalem, kaj Mi estos
gaja pri Mia popolo; kaj oni ne plu aŭdos en ĝi
voĉon de ploro, nek voĉon de plendo. 20 Ne plu
estos tie infano aŭ maljunulo, kiu ne atingus la
plenecon de siaj tagoj; ĉar junulo mortos en la
aĝo de cent jaroj, kaj pekulo estos malbenata per
aĝo centjara. 21 Ili konstruos domojn kaj loĝos
en ili; ili plantos vinberĝardenojn kaj manĝos
iliajn fruktojn. 22 Ili ne konstruos, ke alia loĝu;
ili ne plantos, ke alia manĝu; ĉar kiel la tagoj
de arbo estas la tagoj de Mia popolo, kaj Miaj
elektitoj eluzos la produktojn de siaj manoj ĝis
plena malnoviĝo. 23 Ili ne laboros vane kaj ne
naskos por pereo; ĉar ili estos semo de benitoj de

la Eternulo, kaj iliaj posteuloj kun ili. 24 Kaj estos
tiel, ke antaŭ ol ili vokos, Mi respondos; ili estos
ankoraŭ parolantaj, kaj Mi jam aŭdos. 25 Lupo kaj
ŝafido paŝtiĝos kune, leono simile al bovo manĝos
pajlon, kaj manĝaĵo de serpento estos polvo. Ili ne
faros malbonon nek difekton sur Mia tuta sankta
monto, diras la Eternulo.

66 Tiele diras la Eternulo: La ĉielo estas Mia
trono, kaj la tero estas Mia piedbenketo;
kie do estos la domo, kiun vi konstruos por Mi?
kaj kie estos la loko por Mia ripozo? 2 Ĉion tion
faris ja Mia mano, kaj tiel ĉio fariĝis, diras la
Eternulo. Nur tion Mi rigardas: humilulon kaj
spirite-afliktiton, kiu respektegas Mian vorton.
3 Unu buĉas bovon, alia mortigas homon; unu
buĉoferas ŝafidon, alia rompas la kolon al hundo;
unu alportas farunoferon, alia sangon de porko;
unu incensas olibanon, alia preĝas al idolo. Sed
kiel ili elektis al si siajn vojojn kaj ilia animo
ĝuas ilian abomenindaĵon, 4 tiel ankaŭ Mi elektos
por ili petolantojn kaj venigos sur ilin tion, kion
ili timis; ĉar Mi vokis, kaj neniu respondis; Mi
parolis, kaj ili ne aŭskultis; sed ili faris malbonon
antaŭ Miaj okuloj, kaj elektis tion, kio ne plaĉis
al Mi. 5 Aŭskultu la parolon de la Eternulo, vi,
kiuj respektegas Lian parolon: Viaj fratoj, kiuj vin
malamas kaj forpuŝas pro Mia nomo, diras: La
Eternulo montru Sian gloron, por ke ni vidu vian
ĝojon! Sed ili estos hontigitaj. 6 Aŭdiĝas brua voĉo
el la urbo, voĉo el la templo, voĉo de la Eternulo,
kiu repagas meritita ĵon al Siaj malamikoj. 7 Antaŭ
ol ŝi eksentis dolorojn, ŝi naskis; antaŭ ol venis
al ŝi la akuŝiĝaj suferoj, ŝi elfaligis filon. 8 Kiu
aŭdis ion similan? kiu vidis ion similan? ĉu la tero
naskas en unu tago? ĉu naskiĝas popolo per unu
fojo, kiel, apenaŭ eksentinte naskajn dolorojn, tuj
naskis Cion siajn filojn? 9 Ĉu Mi, malfermante la
uteron, ne lasus naski? diras la Eternulo. Ĉu Mi,
kiu pretigis la naskon, mem ĝin haltigus? diras
via Dio. 10 Ĝoju kun Jerusalem kaj estu gajaj pri
ĝi ĉiuj ĝiaj amantoj; forte ĝoju pri ĝi ĉiuj, kiuj
ploris pri ĝi. 11 Suĉu kaj satiĝu el la brusto de ĝiaj
konsoloj; suĉu kaj ĝuu la abundon de ĝia gloro. 12
Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi fluigos sur ĝin
pacon kiel riveron, kaj la riĉaĵon de la popoloj
kiel disverŝiĝintan torenton, por ke vi suĉu; sur
la brakoj vi estos portataj, kaj sur la genuoj vi
estos dorlotataj. 13 Kiel homon, kiun konsolas lia
patrino, tiel Mi vin konsolos; kaj en Jerusalem
vi estos konsolataj. 14 Kaj vi vidos, kaj ĝojos via
koro, kaj viaj ostoj vigliĝos kiel freŝa verdaĵo;
kaj la mano de la Eternulo fariĝos konata al Liaj
servantoj, kaj Lia kolero al Liaj malamikoj. 15 Ĉar
jen la Eternulo venos en fajro, kaj Lia ĉaro estos
kiel ventego, por elverŝi en ardo Sian koleron kaj
en flama fajro Sian indignon. 16 Ĉar per fajro kaj
glavo la Eternulo faros juĝon super ĉiu karno; kaj
multaj estos la frapitoj de la Eternulo. 17 Tiuj, kiuj
sanktigas kaj purigas sin por la ĝardenoj, starante
post unu en la mezo, kiuj manĝas viandon de
porko kaj abomenindaĵon kaj musojn, ĉiuj kune
estos ekstermitaj, diras la Eternulo. 18 Kaj por Mi,
pro iliaj faroj kaj intencoj, venis la tempo kolekti
ĉiujn popolojn kaj gentojn, por ke ili venu kaj vidu
Mian gloron. 19 Kaj Mi faros sur ili signon, kaj la
saviĝintojn el ili Mi sendos al la popoloj Tarŝiŝ,
Pul, kaj Lud, al la streĉantoj de pafarkoj, al Tubal
kaj Javan, sur la malproksimajn insulojn, kiuj ne
aŭdis la famon pri Mi kaj ne vidis Mian gloron;
kaj ili proklamos Mian gloron inter la popoloj.
20 Kaj ili venigos ĉiujn viajn fratojn el inter ĉiuj
popoloj kiel donacon al la Eternulo, sur ĉevaloj kaj
ĉaroj, en veturiloj, kaj sur muloj kaj kameloj, sur
Mian sanktan monton en Jerusalemon, diras la
Eternulo, simile al tio, kiel la Izraelidoj alportadis
la donacojn en la domon de la Eternulo en pura
vazo. 21 Kaj el ili Mi prenos al Mi pastrojn kaj
Levidojn, diras la Eternulo. 22 Ĉar kiel la nova
ĉielo kaj la nova tero, kiujn Mi kreos, staros antaŭ
Mi, diras la Eternulo, tiel staros via idaro kaj via
nomo. 23 Kaj regule en ĉiu monatkomenco kaj
en ĉiu sabato venos ĉiu karno, por adorkliniĝi
antaŭ Mi, diras la Eternulo. 24 Kaj ili eliros kaj
vidos la kadavrojn de la homoj, kiuj malbonagis
kontraŭ Mi; ĉar ilia vermo ne mortos kaj ilia fajro
ne estingiĝos, kaj ili estos abomenindaĵo por ĉiu
karno.

Jeremia

1 Paroloj de Jeremia, filo de Ĥilkija, el la pastroj,
kiuj estis en Anatot, en la lando de Benjamen;
2 al kiu aperis la vorto de la Eternulo en la tempo
de Joŝija, filo de Amon, reĝo de Judujo, en la dek-
tria jaro de lia reĝado, **3** kaj poste en la tempo de
Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, ĝis la fino
de la dek-unua jaro de Cidkija, filo de Joŝija, reĝo
de Judujo, ĝis la forkonduko de la Jerusalemanoj
en la kvina monato. **4** Aperis al mi la vorto de la
Eternulo, dirante: **5** Antaŭ ol Mi formis vin en
la utero, Mi vin konis, kaj antaŭ ol vi eliris el la
ventro, Mi vin sanktigis, Mi faris vin profeto por
la popoloj. **6** Mi diris: Ho ve, Sinjoro, ho Eternulo!
mi ne povoscias paroli, ĉar mi estas juna. **7** Sed
la Eternulo diris al mi: Ne diru, ke vi estas juna;
sed ĉien, kien Mi sendos vin, iru, kaj ĉion, kion
Mi ordonos al vi, parolu. **8** Ne timu ilin; ĉar Mi
estas kun vi, por savi vin, diras la Eternulo. **9**
Kaj la Eternulo etendis Sian manon kaj ektuŝis
mian buŝon, kaj la Eternulo diris al mi: Jen Mi
enmetis Miajn vortojn en vian buŝon. **10** Vidu, Mi
starigas vin hodiaŭ super la popoloj kaj super la
regnoj, por elŝiri, rompi, pereigi, kaj detrui, por
konstrui kaj planti. **11** Kaj aperis al mi la vorto de
la Eternulo, dirante: Kion vi vidas, Jeremia? Kaj
mi diris: Mi vidas bastonon maldormantan. **12**
Kaj la Eternulo diris al mi: Vi vidis bone; ĉar Mi
maldormos pri Mia vorto, por plenumi ĝin. **13**
Kaj duafoje aperis al mi la vorto de la Eternulo,
dirante: Kion vi vidas? Kaj mi diris: Mi vidas flame
bolantan poton, kaj ĝi rigardas de norde. **14** Kaj la
Eternulo diris al mi: De norde venos la malfeliĉo
sur ĉiujn loĝantojn de la lando. **15** Ĉar jen Mi
alvokos ĉiujn gentojn de la nordaj regnoj, diras la
Eternulo, kaj ili venos kaj starigos ĉiu sian tronon
antaŭ la pordegoj de Jerusalem kaj ĉirkaŭ ĝiaj
muregoj kaj antaŭ ĉiuj urboj de Judujo. **16** Kaj
Mi eldiros Mian verdikton pri ili pro ĉiuj iliaj
malbonagoj, pro tio, ke ili forlasis Min kaj incensis
al aliaj dioj kaj adorkliniĝis antaŭ la faritaĵo de
siaj manoj. **17** Kaj vi zonu viajn lumbojn, leviĝu,
kaj diru al ili ĉion, kion Mi ordonas al vi; ne tremu
antaŭ ili, por ke Mi ne tremigu vin antaŭ ili.
18 Jen Mi faras vin hodiaŭ fortikigita urbo, fera
kolono, kaj kupraj muroj en la tuta lando, kontraŭ
la reĝoj de Judujo, kontraŭ ĝiaj princoj, kontraŭ
ĝiaj pastroj, kaj kontraŭ la popolo de la lando. **19**
Ili batalos kontraŭ vi, sed ne venkos vin; ĉar Mi
estas kun vi, diras la Eternulo, por savi vin.

2 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante:
2 Iru kaj prediku al la oreloj de Jerusalem,
dirante: Tiele diras la Eternulo: Mi memoras la
piecon de via juneco, la amon de via fianĉineco,
kiam vi sekvis Min en la dezerto, en lando ne
prisemita. **3** Izrael tiam estis sanktaĵo de la
Eternulo, Lia unua frukto; ĉiuj, kiuj manĝis ĝin,
estis kondamnitaj, malbono venis sur ilin, diras
la Eternulo. **4** Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho domo de Jakob kaj ĉiuj familioj de la domo de
Izrael. **5** Tiele diras la Eternulo: Kian maljustaĵon
viaj patroj trovis en Mi, ke ili malproksimiĝis de
Mi kaj sekvis vantaĵon kaj mem vantiĝis? **6** Kaj ili
ne diris: Kie estas la Eternulo, kiu elkondukis nin
el la Egipta lando, kiu kondukis nin tra dezerto,
tra lando de stepoj kaj kavoj, tra lando seka
kaj malluma, tra lando, kiun neniu trapasis kaj
kie neniu loĝis? **7** Kaj Mi venigis vin en landon
fruktodonan, por ke vi manĝu ĝiajn fruktojn
kaj bonaĵojn; sed vi venis kaj malpurigis Mian
landon, kaj Mian heredaĵon vi faris abomenindaĵo.
8 La pastroj ne diris: Kie estas la Eternulo? la
leĝokompetentuloj ne atentis Min, la paŝtistoj
perfidis Min, la profetoj profetis per Baal kaj
sekvis idolojn. **9** Pro tio Mi ankoraŭ procesos kun
vi, diras la Eternulo, kaj kun la filoj de viaj filoj Mi
procesos. **10** Ĉar iru sur la insulojn de la Kitidoj
kaj rigardu, sendu al la Kedaridoj kaj esploru
bone kaj rigardu, ĉu tie estas farita io simila. **11**
Ĉu ia popolo ŝanĝis siajn diojn, kvankam ili ne
estas dioj? sed Mia popolo ŝanĝis sian gloron je
idoloj. **12** Miregu pri tio, ho ĉielo, sentu teruron
kaj forte konsterniĝu, diras la Eternulo. **13** Ĉar du
malbonagojn faris Mia popolo: Min ili forlasis,
la fonton de viva akvo, por elhaki al si putojn,
truhavajn putojn, kiuj ne povas teni akvon. **14**
Ĉu Izrael estas sklavo, aŭ ĉu li estas infano de
la domo? kial li fariĝis rabitaĵo? **15** Kontraŭ li
blekegis leonidoj, forte kriis, kaj ili faris lian
landon dezerto; liaj urboj estas bruligitaj, kaj
neniu loĝas en ili. **16** Eĉ la filoj de Nof kaj de
Taĥpanĥes frakasis vian verton. **17** Vi jam mem
tion faris al vi, ĉar vi forlasis la Eternulon, vian
Dion, en la tempo, kiam Li gvidis vin sur la vojo.
18 Kaj nun por kio vi bezonas la vojon al Egiptujo?
ĉu por trinki la akvon de Nilo? Kaj por kio vi
bezonas la vojon al Asirio? ĉu por trinki la akvon
de Eŭfrato? **19** Via malboneco vin punos, kaj
viaj malbonagoj faros al vi riproĉojn, por ke vi
sciu kaj vidu, kiel malbone kaj maldolĉe estas, ke
vi forlasis la Eternulon, vian Dion, kaj ne timas
Min, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot. **20** Ĉar
antaŭ longe vi rompis vian jugon kaj disŝiris

viajn ŝnurojn, kaj vi diris: Mi ne plu malbonagos;
tamen sur ĉiu alta loko kaj sub ĉiu verda arbo
vi kuŝigis vin kiel malĉastistino. 21 Mi plantis
vin kiel bonegan vinberbranĉon, portontan plej
ĝustajn fruktojn; kiel do vi ŝanĝiĝis ĉe Mi je
vinberbranĉo sovaĝa? 22 Se vi eĉ lavus vin per
natro kaj uzus por vi multe da sapo, via malvirto
tamen restos makula antaŭ Mi, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 23 Kiel vi povas diri: Mi ne malpurigis
min, mi ne sekvis Baalojn? rigardu vian agadon
en la valo, pripensu, kion vi faris, juna kamelino
rapidpieda, petolanta sur sia vojo. 24 Kiu povas
reteni sovaĝan azeninon, alkutimiĝintan al la
dezerto, kiam ĝi sopiregas de sia volupta celado?
ĉiuj, kiuj ĝin serĉas, ne bezonas laciĝi, en la sama
stato ili ĝin trovos. 25 Detenu viajn piedojn de
nudeco kaj vian gorĝon de soifo. Sed vi diras: Ne,
mi ne volas, ĉar mi amas fremdulojn kaj mi sekvos
ilin. 26 Kiel ŝtelinto hontas, kiam oni lin trovas,
tiel estas hontigita la domo de Izrael, ili, iliaj
reĝoj, iliaj princoj, iliaj pastroj, kaj iliaj profetoj,
27 kiuj diras al ligno: Vi estas mia patro; kaj al
ŝtono: Vi min naskis. Ili turnis al Mi la nukon, ne
la vizaĝon; sed en la tempo de sia malfeliĉo ili
diras: Leviĝu, kaj savu nin. 28 Kie do estas viaj
dioj, kiujn vi faris al vi? ili leviĝu, se ili povas
vin savi en la tempo de via malfeliĉo; ĉar kiom
da urboj, tiom da dioj vi havas, ho Jehuda. 29
Kial vi volas disputi kun Mi? vi ĉiuj defalis de
Mi, diras la Eternulo. 30 Vane Mi frapis viajn
infanojn, ili ne akceptis la moralinstruon; via
glavo ekstermis viajn profetojn, kiel furioza leono.
31 Ho generacio, atentu la vorton de la Eternulo!
Ĉu Mi estis por Izrael dezerto aŭ lando malluma?
Kial do Mia popolo diras: Ni mem estas sinjoroj,
ni ne plu iros al Vi? 32 Ĉu virgulino forgesas sian
ornamon, aŭ fianĉino sian ĉirkaŭligon? sed Mia
popolo Min forgesis jam de tempo nekalkulebla. 33
Kiel vi beligas vian vojon, por serĉi amon! al agoj
malbonaj vi ja alkutimiĝis. 34 Eĉ sur viaj baskoj
oni trovas sangon de malriĉuloj, senkulpuloj; ne
en foskavoj Mi tion trovis, sed sur ĉiuj tiuj lokoj.
35 Vi diras: Mi estas senkulpa, Lia kolero deturnu
sin de mi. Sed Mi postulos juĝon inter ni pro tio,
ke vi diras: Mi ne pekis. 36 Kiel malestiminda
vi fariĝis, ŝanĝante vian vojon! De Egiptujo vi
estos tiel same hontigita, kiel vi estas hontigita de
Asirio. 37 Ankaŭ el tie vi eliros kun la manoj sur
la kapo, ĉar la Eternulo forpuŝis viajn esperojn
kaj vi ne sukcesos kun ili.

3 Oni diras: Se viro forigas sian edzinon, kaj ŝi
foriras de li kaj edziniĝas kun alia viro, ĉu li
tiam povas reveni al ŝi denove? ĉu ne malpuriĝus
per tio tiu lando? Kaj vi malĉastis kun multaj
amantoj; tamen revenu al Mi, diras la Eternulo. 2
Levu viajn okulojn al la altaĵoj, kaj rigardu; kie vi
ne adultis? Ĉe la vojoj vi sidis por ili, kiel Arabo
en la dezerto, kaj vi malpurigis la landon per
via malĉastado kaj malbonagoj. 3 Pro tio estas
retenitaj la pluvoj, kaj la printempa pluvo ne
aperis; sed vi havas frunton de malĉastistino,
vi ne plu volas honti. 4 Tamen vi kriis al Mi:
Mia patro, Vi, gvidinto de mia juneco! 5 ĉu Vi
koleros eterne kaj konservos la koleron por ĉiam?
Tiel vi parolas, kaj tamen vi faras malbonon kaj
kontraŭstaras. 6 La Eternulo diris al mi en la
tempo de la reĝo Joŝija: Ĉu vi vidis, kion faris la
defalinta Izrael? ŝi iris sur ĉiun altan monton kaj
sub ĉiun verdan arbon kaj tie malĉastis. 7 Kaj
post kiam ŝi faris ĉion ĉi tion, Mi diris: Revenu al
Mi; sed ŝi ne revenis. Kaj tion vidis ŝia perfidema
fratino Judujo. 8 Mi vidis ĉiujn adultaĵojn de
la defalinta Izrael, kaj Mi forpelis ŝin kaj donis
al ŝi eksedzigan leteron; tamen ne ektimis ŝia
perfidema fratino Judujo, sed ŝi iris kaj ankaŭ
malĉastis. 9 Kaj de la bruo de ŝia malĉastado
malpuriĝis la lando, kaj ŝi adultis kun ŝtono kaj
kun ligno. 10 Kaj malgraŭ ĉio ŝia perfidema fratino
Judujo revenis al Mi ne per sia tuta koro, sed nur
hipokrite, diras la Eternulo. 11 Kaj la Eternulo diris
al mi: La defalinta Izrael estas piulino en komparo
kun la perfidema Judujo. 12 Iru, kaj proklamu ĉi
tiujn vortojn norden, kaj diru: Revenu, defalinta
Izrael, diras la Eternulo; Mi ne forturnos de vi
Mian vizaĝon, ĉar Mi estas kompatema, diras la
Eternulo, Mi ne koleros eterne. 13 Nur konfesu
vian kulpon, ke vi pekis kontraŭ la Eternulo, via
Dio, kaj kuradis al aliaj sub ĉiun verdan arbon,
kaj Mian voĉon vi ne aŭskultis, diras la Eternulo.
14 Revenu, defalintaj infanoj, diras la Eternulo,
ĉar Mi estas via sinjoro, kaj Mi prenos vin po
unu el urbo kaj po du el tribo kaj venigos vin en
Cionon. 15 Kaj Mi donos al vi paŝtistojn laŭ Mia
koro, kiuj paŝtos vin kun sciado kaj saĝeco. 16
Kaj kiam vi kreskos kaj multiĝos en la lando en
tiu tempo, diras la Eternulo, oni ne plu parolos
pri la kesto de interligo de la Eternulo; ĝi ne
venos en la koron, oni ne rememoros ĝin, oni
ne serĉos ĝin, oni ne faros ĝin denove. 17 En
tiu tempo oni nomos Jerusalemon trono de la
Eternulo, kaj tie kolektiĝos ĉiuj popoloj en la
nomo de la Eternulo, en Jerusalem, kaj ili ne
plu sekvos la logojn de sia malbona koro. 18 En
tiu tempo la domo de Jehuda iros al la domo
de Izrael, kaj ili kune iros el la norda lando en
la landon, kiun Mi donis kiel heredaĵon al viaj

patroj. 19 Mi diris: Kiamaniere Mi alkalkulos vin
al la filoj, kaj donos al vi la ĉarman landon, la plej
belan heredaĵon inter multe da popoloj? Kaj Mi
diris: Vi nomos Min patro, kaj vi ne fordeturnos
vin de Mi. 20 Sed kiel virino, kiu perfidis sian
amanton, tiel vi perfidis Min, ho domo de Izrael,
diras la Eternulo. 21 Voĉo estas aŭdata sur la
altaĵoj, plenda plorado de la filoj de Izrael, ĉar ili
malvirtigis sian vojon, forgesis la Eternulon, sian
Dion. 22 Revenu, defalintaj infanoj; Mi resanigos
vian defalon. Jen ni venis al Vi, ĉar Vi estas la
Eternulo, nia Dio. 23 Vere, mensogo estis en la
altaĵoj, en la multo da montoj; nur en la Eternulo,
nia Dio, estas la savo de Izrael. 24 La hontindaĵo
formanĝis la penadon de niaj patroj de post nia
juneco: iliajn ŝafojn, iliajn bovojn, iliajn filojn, kaj
iliajn filinojn. 25 Ni kuŝu en nia abomenindaĵo, kaj
nia hontindaĵo nin kovru; ĉar kontraŭ la Eternulo,
nia Dio, ni pekis, ni kaj niaj patroj, de nia juneco
ĝis la nuna tago, kaj ni ne aŭskultis la voĉon de la
Eternulo, nia Dio.

4 Se vi volas rekonverti vin, ho Izrael, diras la
Eternulo, rekonvertu vin al Mi; kaj se vi forigos
viajn abomenindaĵojn de antaŭ Mia vizaĝo, kaj
ne plu vagados, 2 kaj se vi en vero, bonordo, kaj
pieco ĵuros: Kiel la Eternulo vivas, tiam ankaŭ la
popoloj benos sin per Li kaj gloros sin per Li. 3
Ĉar tiele diras la Eternulo al la viroj de Judujo kaj
al Jerusalem: Plugu al vi novan plugokampon,
kaj ne semu inter dornaĵo. 4 Cirkumcidu vin al
la Eternulo kaj forigu la prepucion de via koro,
ho viroj de Judujo kaj loĝantoj de Jerusalem, por
ke Mia kolero ne eliru kiel fajro kaj ne brulu pro
viaj malbonagoj tiel, ke neniu ĝin estingos. 5
Proklamu en Judujo, aŭdigu en Jerusalem, prediku
kaj trumpetu en la lando; voku per plena voĉo,
kaj diru: Kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn
urbojn. 6 Levu standardon en Cion, kuru, ne
haltu; ĉar malfeliĉon Mi venigas de nordo kaj
grandan pereon. 7 Leono leviĝas el sia densejo, kaj
pereiganto de popoloj elmoviĝas kaj eliras el sia
loko, por fari vian landon dezerto; viaj urboj estos
detruitaj, kaj neniu loĝos en ili. 8 Pro tio zonu vin
per sakaĵo, ploru kaj ĝemu, ĉar la flama kolero de
la Eternulo ne foriĝas de ni. 9 En tiu tago, diras
la Eternulo, senviviĝos la koro de la reĝo kaj la
koro de la princoj, konsterniĝos la pastroj, kaj la
profetoj konfuziĝos. 10 Kaj mi diris: Ho Sinjoro,
ho Eternulo! ĉu Vi erarigis ĉi tiun popolon kaj
Jerusalemon, dirinte: Vi havos pacon — kaj dume
la glavo atingis jam la animon? 11 En tiu tempo
oni diros al tiu popolo kaj al Jerusalem: Seka vento
de la altaĵoj en la dezerto venas sur la vojon de la
filino de Mia popolo, ne por ventumi kaj ne por
purigi; 12 vento pli forta ol ili venos al Mi; tiam Mi
diros Mian verdikton kontraŭ ili. 13 Jen ĝi leviĝas
kiel nuboj, kaj ĝiaj ĉaroj estas kiel ventegoj, ĝiaj
ĉevaloj estas pli rapidaj ol agloj; ve al ni! ni estos
ruinigitaj. 14 Lavu de la malbono vian koron, ho
Jerusalem, por ke vi saviĝu; ĝis kiam loĝos en vi
viaj malbonaj pensoj? 15 Venas voko el la regiono
de Dan, kaj malbona sciigo de la monto de Efraim:
16 Sciigu al la popoloj, aŭdigu pri Jerusalem, ke
sieĝontoj venas el lando malproksima kaj sonigas
sian voĉon kontraŭ la urboj de Judujo. 17 Kiel
kampogardistoj ili ĉirkaŭas ĝin, ĉar ĝi ribelis
kontraŭ Mi, diras la Eternulo. 18 Via konduto kaj
viaj faroj kaŭzis tion al vi, tiu via malboneco, ĉar
ĝi estas maldolĉa, ĉar ĝi penetris ĝis via koro. 19
Mia internaĵo, mia internaĵo min doloras, batas
mia koro, mi ne povas silenti; ĉar vi, mia animo,
aŭdis sonon de korno, trumpetadon de batalo. 20
Estas proklamata malfeliĉo post malfeliĉo, ĉar la
tuta lando estas ruinigata, subite estas detruataj
miaj domoj, momente miaj tendoj. 21 Kiel longe
ankoraŭ mi vidos standardon, aŭdos sonadon
de korno? 22 Ĉar Mia popolo estas freneza, Min
ili ne rekonas; ili estas malsaĝaj infanoj, ili ne
komprenas; saĝaj ili estas por fari malbonon, sed
fari bonon ili ne povoscias. 23 Mi rigardas la
teron, kaj jen ĝi estas malplena kaj dezerta; la
ĉielon, kaj jen ĝi estas senluma. 24 Mi rigardas la
montojn — ili tremas, kaj ĉiuj montetoj ŝanceliĝas.
25 Mi rigardas — troviĝas neniu homo, kaj ĉiuj
birdoj de la ĉielo disflugis. 26 Mi rigardas — la
fruktoriĉa lando fariĝis dezerto, kaj ĉiuj ĝiaj urboj
estas detruitaj de la Eternulo, de la flamo de Lia
kolero. 27 Ĉar tiele diras la Eternulo: Dezertigita
estos la tuta lando, sed plenan ekstermon Mi ne
faros. 28 Pro tio la tero ploros kaj la ĉielo supre
malĝojos; ĉar Mi eldiris Mian decidon, kaj Mi
ne bedaŭras, kaj Mi ne reprenos ĝin. 29 Pro la
bruo de la rajdantoj kaj pafantoj forkuras la tuta
urbo; oni kuras en densajn arbarojn, grimpas sur
rokojn; ĉiuj urboj malpleniĝis, kaj neniu en ili
loĝas. 30 Kaj vi, dezertigita, kion vi faros? Eĉ se vi
metos sur vin purpuron, se vi ornamos vin per
oraj ornamoj, se vi ruĝe kolorigos vian vizaĝon, vi
ornamos vin vane: viaj amantoj vin malestimos,
ili volos vin mortigi. 31 Ĉar Mi aŭdas krion kiel de
naskantino, ĝemegadon kiel de virino naskanta
la unuan infanon, krion de la filino de Cion; ŝi
ĝemas, kaj etendas siajn manojn: Ho ve al mi! ĉar
mia animo pereas de la mortigantoj.

5 Trairu la stratojn de Jerusalem kaj rigardu,
esploru kaj serĉu sur ĝiaj palacoj, ĉu vi trovos

homon, kiu agas juste, kiu serĉas la veron — tiam
Mi pardonos al ĝi. 2 Eĉ se ili diras: Mi ĵuras per
la Eternulo — ili tamen ĵuras mensoge. 3 Ho
Eternulo, Viaj okuloj rigardas ja la fidelecon; Vi
batas ilin, sed ili ne sentas doloron; Vi preskaŭ
pereigas ilin, sed ili ne volas preni moralinstruon;
sian vizaĝon ili faris pli malmola ol roko, ili ne
volas konvertiĝi. 4 Mi diris al mi: Eble ili estas
malriĉuloj, malkleruloj, ili ne konas la vojon de
la Eternulo, la leĝojn de sia Dio; 5 mi iros al la
eminentuloj, kaj mi parolos kun ili: ili ja konas la
vojon de la Eternulo, la leĝojn de sia Dio; sed ankaŭ
ili ĉiuj kune rompis la jugon, disŝiris la ŝnurojn. 6
Pro tio mortigos ilin leono el la arbaro, lupo el la
stepo ilin prirabos, leopardo atendos ilin apud
iliaj urboj; ĉiu, kiu eliros el tie, estos disŝirata.
Ĉar multaj fariĝis iliaj krimoj, fortaj fariĝis iliaj
perfidoj. 7 Kiel Mi tion pardonus al vi? viaj filoj
Min forlasis kaj ĵuris per ne-dioj. Mi ĵurigis ilin,
sed ili adultas kaj iras amase en malĉastejojn. 8 Ili
fariĝis kiel voluptemaj pasiaj ĉevaloj; ĉiu blekas
al la edzino de sia proksimulo. 9 Ĉu Mi povas
ne puni pro tio? diras la Eternulo; kaj ĉu al tia
popolo Mia animo povas ne venĝi? 10 Iru sur ĝiajn
muregojn kaj detruu ilin, tamen ne tute ekstermu;
forigu ĝiajn branĉojn, ĉar ne por la Eternulo ili
estas. 11 Ĉar forte perfidis Min la domo de Izrael
kaj la domo de Jehuda, diras la Eternulo. 12 Ili
neis la ekzistadon de la Eternulo, kaj diris: Li ne
ekzistas, kaj ne venos sur nin malbono, kaj glavon
kaj malsaton ni ne vidos. 13 Kaj la profetoj estas
kiel vento, ne troviĝas en ili la vorto de Dio; tiel
fariĝu al ili. 14 Pro tio tiele diras la Eternulo, Dio
Cebaot: Pro tio, ke vi parolas tiajn vortojn, jen Mi
metos Miajn vortojn en vian buŝon kiel fajron, kaj
ĉi tiu popolo estos kiel ligno, kiun ĝi konsumos.
15 Jen Mi venigos sur vin, sur la domon de
Izrael, popolon de malproksime, diras la Eternulo,
popolon fortan, popolon antikvan, popolon, kies
lingvon vi ne scias; kaj vi ne komprenos, kion
ĝi parolas. 16 Ĝia sagujo estas kiel malfermita
tombo; ĉiuj ili estas herooj. 17 Ĝi formanĝos
vian rikolton kaj vian panon, ekstermos viajn
filojn kaj viajn filinojn, formanĝos viajn ŝafojn
kaj viajn bovojn, formanĝos viajn vinberojn kaj
viajn figojn, detruos per glavo viajn fortikigitajn
urbojn, kiujn vi fidas. 18 Sed eĉ en tiu tempo,
diras la Eternulo, Mi ne pereigos vin tute. 19
Kaj kiam oni demandos: Pro kio la Eternulo, nia
Dio, faras al ni ĉion ĉi tion? tiam diru al ili: Kiel
vi forlasis Min kaj servas al fremdaj dioj en via
lando, tiel vi servos al fremduloj en lando, kiu ne
apartenas al vi. 20 Anoncu tion en la domo de
Jakob kaj aŭdigu en Judujo, dirante: 21 Aŭskultu
ĉi tion, ho popolo malsaĝa kaj senkora, kiu havas
okulojn, sed ne vidas, havas orelojn, sed ne aŭdas.
22 Ĉu vi ne timas Min? diras la Eternulo; ĉu vi
ne tremas antaŭ Mi, kiu faris sablon limo por
la maro, aranĝo eterna, kiun ĝi ne transpaŝas?
kiom ajn ĝi skuiĝas, ĝi nenion povas fari; kiom
ajn bruas ĝiaj ondoj, ili ne povas ĝin transpaŝi.
23 Sed ĉi tiu popolo havas koron defaleman kaj
neobeeman, ili defalis kaj foriris. 24 Kaj ili ne diris
en sia koro: Ni timu la Eternulon, nian Dion, kiu
donas al ni pluvon frusezonan kaj malfrusezonan
en ĝia tempo, kiu gardas por ni la semajnojn,
destinitajn por la rikolto. 25 Viaj malbonagoj tion
forklinis, kaj viaj pekoj forigis de vi la bonon. 26
Ĉar inter Mia popolo troviĝas malvirtuloj, kiuj
faras insidojn, starigas pereigajn kaptilojn, kaptas
la homojn. 27 Kiel birdejo estas plena de birdoj,
tiel iliaj domoj estas plenaj de trompakiraĵoj; tial
ili fariĝis grandaj kaj riĉaj. 28 Ili fariĝis grasaj,
ili fariĝis dikaj; ili faris malbonajn agojn; juĝon
ili ne faras, juĝon pri orfo, sed ili ĝuas la vivon;
justecon al malriĉuloj ili ne faras. 29 Ĉu Mi povas
lasi tion sen puno? diras la Eternulo; ĉu al tia
popolo Mia animo ne venĝos? 30 Io konsterna kaj
terura fariĝis en la lando: 31 la profetoj profetas
malveraĵon, kaj la pastroj regas per ili; kaj al
mia popolo tio plaĉas. Kaj kion vi faros en la
estonteco?

6 Kuru rapide, ho filoj de Benjamen, el Jerusalem,
kaj en Tekoa sonigu la trumpeton kaj super
Bet-Kerem faru signalon; ĉar de nordo aperas
malbono kaj granda pereo. 2 Al bela kaj delikata
virino Mi similigis la filinon de Cion. 3 Al ŝi venos
paŝtistoj kun siaj brutaroj, ĉirkaŭ ŝi ili starigos
tendojn, kaj ĉiu paŝtos sur sia loko. 4 Aranĝu
militon kontraŭ ŝi; leviĝu, ni iru en tagmezo.
Ho ve al ni! ĉar baldaŭ vesperiĝos, etendiĝas
la ombroj de vespero. 5 Leviĝu, ni iru nokte,
kaj ni detruu ŝiajn palacojn. 6 Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot: Haku ŝiajn arbojn kaj aranĝu
remparon ĉirkaŭ Jerusalem; ĉi tiun urbon oni
devas puni, ĝi estas tute plena de malbonagoj. 7
Kiel fonto elfluigas sian akvon, tiel ĝi elfluigas
el si malbonon; nur perforteco kaj rabado estas
aŭdataj en ĝi, antaŭ Mi estas ĉiam turmentado
kaj batado. 8 Prudentiĝu, ho Jerusalem, por ke
ne foriĝu de vi Mia animo, por ke Mi ne faru
vin dezerto, lando ne loĝata. 9 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Oni kolektu la restaĵon de Izrael
kiel restaĵon de vinberoj; eltiru kaj retiru vian
manon, kiel ŝirkolektanto de vinberoj super la

korboj. 10 Kun kiu Mi parolu, kiun Mi admonu, ke
oni Min aŭskultu? ilia orelo ne estas cirkumcidita,
kaj ili ne povas aŭdi. Jen la vorton de la Eternulo
ili malŝatas; ili ne deziras ĝin. 11 Tial Mi pleniĝis
de kolero de la Eternulo, Mi ne plu povas toleri;
elverŝu ĝin sur la infanojn sur la strato kaj sur la
interkonsiliĝon de la junuloj; kiel viro, tiel ankaŭ
virino estos kaptita, maljunulo kaj profundaĝulo.
12 Iliaj domoj transiros al aliuloj, ankaŭ la kampoj
kaj la edzinoj; ĉar Mi etendos Mian manon sur
la loĝantojn de la lando, diras la Eternulo. 13
Ĉar ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj, estas
profitavidaj; kaj de la profetoj ĝis la pastroj ĉiuj
faras malhonestaĵon. 14 Kaj la vundojn de Mia
popolo ili kuracas per facilanimigo, dirante, ke
ĉio estas en bona stato, kvankam ne estas bona
stato. 15 Ĉu ili hontas, ke ili faras abomenindaĵon?
ili tute ne hontas, ili eĉ ne povoscias ruĝiĝi; tial
ili falos inter la falantoj, ili renversiĝos, kiam
Mi vizitos ilin, diras la Eternulo. 16 Tiele diras
la Eternulo: Stariĝu sur la vojoj kaj rigardu, kaj
demandu pri la vojoj antikvaj, kia estas la bona
vojo, kaj iru laŭ ĝi kaj trovu ripozon por via
animo. Sed ili diris: Ni ne iros. 17 Kaj Mi starigis
gardistojn super vi, dirante: Atentu la sonadon
de la trumpeto. Sed ili diris: Ni ne atentos. 18
Tial aŭdu, ho popoloj, kaj sciu, ho komunumoj,
kio fariĝas ĉe ili. 19 Aŭskultu, ho tero! jen Mi
venigas malfeliĉon sur ĉi tiun popolon, frukton
de iliaj pensoj; ĉar ili ne atentis Miajn vortojn, kaj
Mian instruon ili forpuŝis. 20 Por kio Mi bezonas
la olibanon venantan el Ŝeba, kaj la bonodoran
kanon el malproksima lando? viaj bruloferoj ne
plaĉas al Mi, kaj viaj buĉoferoj ne estas agrablaj al
Mi. 21 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi metos
antaŭ ĉi tiu popolo falpuŝilon, kaj sur ĝi falpuŝiĝos
kune patroj kaj filoj, najbaro kaj amiko pereos. 22
Tiele diras la Eternulo: Jen venos popolo el norda
lando, kaj granda nacio leviĝos de la randoj de la
tero. 23 Pafarkon kaj lancon ili tenas forte; kruelaj
ili estas kaj senkompataj; ilia voĉo bruas kiel
maro; sur ĉevaloj ili rajdas, armite por la batalo
kiel unu homo, kontraŭ vin, ho filino de Cion. 24
Kiam ni aŭdis pri ili, malleviĝis niaj manoj, teruro
kaj doloro nin atakis kiel naskantinon. 25 Ne eliru
sur la kampon, ne iru sur la vojon, ĉar la glavo de
la malamiko vekas teruron ĉirkaŭe. 26 Ho filino
de Mia popolo! zonu vin per sakaĵo, rulu vin en
cindro, funebru kiel pro sola filo, ploru maldolĉe,
ĉar subite venos sur nin la pereiganto. 27 Kiel
esploranton Mi starigis vin inter Mia popolo,
fortan, ke vi ekkonu kaj esploru ilian vojon. 28
Ĉiuj ili estas obstinaj defalintoj, kalumniantoj,
kupro kaj fero; ĉiuj ili estas degenerintoj. 29 La
blovilo bruldifektiĝis, la plumbo malaperis en la
fajro; vane fandis la fandisto: la malbonuloj ne
apartiĝis. 30 Arĝento rifuzita oni nomos ilin, ĉar
la Eternulo forrifuzis ilin.

7 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de
la Eternulo: 2 Stariĝu en la pordego de la
domo de la Eternulo, kaj tie proklamu ĉi tiun
vorton, kaj diru: Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ĉiuj Judoj, kiuj venas en ĉi tiun pordegon, por
adorkliniĝi al la Eternulo. 3 Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Plibonigu vian vojon kaj
vian konduton; tiam Mi loĝigos vin sur ĉi tiu loko.
4 Ne fidu la mensogajn vortojn, kiam oni diras al
vi: Ĉi tie estas la templo de la Eternulo, la templo
de la Eternulo, la templo de la Eternulo. 5 Nur
se vi plibonigos vian vojon kaj vian konduton,
se vi agos juste unu rilate la alian, 6 se vi ne
premos fremdulon, orfon, kaj vidvinon, se vi ne
verŝos senkulpan sangon sur ĉi tiu loko, kaj ne
sekvos aliajn diojn por via malfeliĉo: 7 tiam Mi
loĝigos vin sur ĉi tiu loko, en la lando, kiun Mi
donis al viaj patroj, ĉiam kaj eterne. 8 Jen vi
fidas la mensogajn vortojn, kiuj neniom helpas. 9
Ŝtelante, mortigante, adultante, ĵurante mensoge,
incensante al Baal, kaj sekvante aliajn diojn, kiujn
vi ne konas, 10 vi poste venas kaj stariĝas antaŭ Mi
en ĉi tiu domo, kiu estas nomata per Mia nomo,
kaj vi diras: Ni saviĝis — kvankam vi plue faras
ĉiujn tiujn abomenindaĵojn! 11 Ĉu ĉi tiun domon,
kiu estas nomata per Mia nomo, vi rigardas kiel
neston de rabistoj? Mi bone vidas tion, diras la
Eternulo. 12 Iru do al Mia loko en Ŝilo, kie Mi
antaŭe loĝigis Mian nomon, kaj rigardu, kion Mi
faris al ĝi pro la malbonagoj de Mia popolo Izrael.
13 Kaj nun, ĉar vi faras ĉiujn tiujn farojn, diras
la Eternulo, kaj Mi de frua mateno ĉiam parolas
al vi, kaj vi ne aŭskultas, Mi vokas vin, kaj vi ne
respondas: 14 tial al la domo, kiu estas nomata
per Mia nomo kaj kiun vi fidas, kaj al la loko, kiun
Mi donis al vi kaj al viaj patroj, Mi faros tiel, kiel
Mi faris al Ŝilo. 15 Mi forpuŝos vin de antaŭ Mi,
kiel Mi forpuŝis ĉiujn viajn fratojn, la tutan idaron
de Efraim. 16 Kaj vi ne preĝu por ĉi tiu popolo kaj
ne direktu por ili supren krion kaj preĝon kaj ne
klopodu antaŭ Mi, ĉar Mi ne aŭskultos vin. 17 Ĉu
vi ne vidas, kion ili faras en la urboj de Judujo kaj
sur la stratoj de Jerusalem? 18 La filoj kolektas la
lignon, kaj la patroj ekbruligas la fajron, kaj la
virinoj knedas la paston, por fari kukojn por la
reĝino de la ĉielo, kaj ili faras verŝoferojn al aliaj
dioj, por ĉagreni Min. 19 Sed ĉu Min ili ĉagrenas?
diras la Eternulo; ĉu ne sin mem, por hontigi

sian vizaĝon? 20 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mia kolero kaj indigno elverŝiĝos
sur ĉi tiun lokon, sur la homojn kaj sur la brutojn
kaj sur la arbojn de la kampo kaj sur la fruktojn
de la tero; ĝi ekflamos kaj ne estingiĝos. 21 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Aldonu
viajn bruloferojn al viaj buĉoferoj, kaj manĝu la
viandon; 22 ĉar Mi ne parolis al viaj patroj kaj
Mi ne ordonis al ili pri bruloferoj kaj buĉoferoj
en la tago, kiam Mi elkondukis ilin el la lando
Egipta; 23 nur ĉi tion Mi ordonis al ili: Aŭskultu
Mian voĉon, kaj Mi estos via Dio, kaj vi estos Mia
popolo, kaj iru laŭ la tuta vojo, kiun Mi montros
al vi, por ke estu al vi bone. 24 Sed ili ne aŭskultis
kaj ne alklinis sian orelon, ili agis laŭ siaj propraj
pensoj, laŭ la obstineco de sia malbona koro, kaj
ili iris malantaŭen, ne antaŭen. 25 De post la
tago, kiam viaj patroj eliris el la lando Egipta,
ĝis la nuna tago Mi sendadis al vi ĉiujn Miajn
servantojn, la profetojn, ĉiutage Mi sendis; 26 sed
ili ne aŭskultis Min kaj ne alklinis sian orelon,
ili obstinigis sian nukon, agis pli malbone ol iliaj
patroj. 27 Kaj kiam vi diros al ili ĉion ĉi tion, ili ne
aŭskultos vin; kiam vi vokos ilin, ili ne respondos
al vi. 28 Diru do al ili: Jen estas popolo, kiu ne
aŭskultas la voĉon de la Eternulo, sia Dio, kaj ne
akceptas moralinstruon; la kredo malaperis kaj
estas ekstermita el ilia buŝo. 29 Detondu viajn
harojn kaj forĵetu ilin, kantu funebran kanton sur
la altaĵoj; ĉar la Eternulo forrifuzis kaj forpuŝis
la generacion, kiun Li koleras. 30 Ĉar la filoj de
Jehuda faras malbonon antaŭ Miaj okuloj, diras
la Eternulo; siajn abomenindaĵojn ili metis en
la domon, kiu estas nomata per Mia nomo, por
malpurigi ĝin. 31 Ili aranĝis altaĵojn de Tofet en la
valo de la filo de Hinom, por bruligi siajn filojn kaj
siajn filinojn en fajro, kion Mi ne ordonis kaj kio
neniam estis en Miaj pensoj. 32 Pro tio jen venos
tempo, diras la Eternulo, kiam oni jam nomos tion
ne Tofet kaj valo de la filo de Hinom, sed valo de
mortigado, kaj en Tofet oni enterigos mortintojn,
ĉar mankos alia loko. 33 Kaj la kadavroj de ĉi tiu
popolo estos manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj
por la bestoj de la tero, kiujn neniu fortimigos.
34 Kaj Mi ĉesigos en la urboj de Judujo kaj sur
la stratoj de Jerusalem la sonojn de ĝojo kaj la
sonojn de gajeco, la voĉon de fianĉo kaj la voĉon
de fianĉino; ĉar la lando fariĝos dezerto.

8 En tiu tempo, diras la Eternulo, oni elĵetos el
iliaj tomboj la ostojn de la reĝoj de Judujo kaj
la ostojn de ĝiaj princoj kaj la ostojn de la pastroj
kaj la ostojn de la profetoj kaj la ostojn de la
loĝantoj de Jerusalem; 2 kaj oni disĵetos ilin antaŭ
la suno kaj antaŭ la luno kaj antaŭ la tuta armeo
de la ĉielo, kiujn ili amis, al kiuj ili servis, kiujn ili
sekvis, kiujn ili serĉis, kaj al kiuj ili adorkliniĝis;
oni ne kolektos ilin kaj ne enterigos ilin, sed ili
estos kiel sterko sur la supraĵo de la tero. 3 Kaj
preferos la morton ol la vivon ĉiuj restintoj, kiuj
restos el tiu malbona gento, kiuj restos en ĉiuj
lokoj, sur kiujn Mi dispelis ilin, diras la Eternulo
Cebaot. 4 Kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo: Ĉu
se oni falis, oni ne leviĝas? ĉu se oni devojiĝis,
oni ne volas reveni? 5 Kial do ĉi tiu popolo en
Jerusalem defalis per defalo obstina? ili forte sin
tenas je la malveraĵo kaj ne volas sin konverti.
6 Mi atentis kaj aŭskultis, sed ili parolas nenion
ĝustan; neniu pentas sian malbonecon, dirante:
Kion mi faris? Ĉiu fordonis sin al sia kurado,
kiel ĉevalo, kiu flugrapide kuras en la batalon. 7
Eĉ cikonio sub la ĉielo scias sian tempon, turto,
hirundo, kaj gruo observas la tempon, kiam ili
devas veni; sed Mia popolo ne scias la leĝon de
la Eternulo. 8 Kiel vi diras: Ni estas saĝuloj, kaj
ni havas antaŭ ni la instruon de la Eternulo? Ĝi
fariĝis ja mensogaĵo per la mensoga skribilo de
la skribistoj. 9 Per honto kovris sin la saĝuloj,
konfuziĝis kaj implikiĝis; jen ili forrifuzis la vorton
de la Eternulo, kian do saĝecon ili havas? 10
Tial Mi fordonos iliajn edzinojn al aliuloj, iliajn
kampojn al venkintoj; ĉar de malgrandulo ĝis
grandulo ili ĉiuj estas profitavidaj, de profeto
ĝis pastro ili ĉiuj faras malhonestaĵon. 11 Kaj la
vundojn de la filino de Mia popolo ili kuracas per
facilanimigo, dirante, ke ĉio estas en bona stato,
kvankam ne estas bona stato. 12 Ĉu ili hontas,
ke ili faras abomenindaĵon? ili tute ne hontas,
ili eĉ ne povoscias ruĝiĝi; tial ili falos inter la
falantoj, ili renversiĝos, kiam Mi vizitos ilin, diras
la Eternulo. 13 Mi plene ŝirkolektos ilin, diras la
Eternulo; ne restos beroj sur la vinberbranĉo nek
figoj sur la figarbo, kaj la folioj forvelkos, kaj Mi
donos al ili plenan pereon. 14 Por kio ni sidas?
kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn urbojn, kaj
ni tie pereu; ĉar la Eternulo, nia Dio, pereigas nin
kaj trinkigas al ni akvon maldolĉan pro tio, ke ni
pekis antaŭ la Eternulo. 15 Ni esperis pacon, sed
venas nenio bona; ni esperis tempon de resaniĝo,
sed jen estas teruro. 16 El la regiono de Dan oni
aŭdas spiregadon de iliaj ĉevaloj; de la blekegado
de iliaj fortaj ĉevaloj tremas la tuta tero; ili iras,
kaj ili formanĝos la teron, kaj tion, kio estas sur
ĝi, la urbon kaj ĝiajn loĝantojn. 17 Ĉar jen Mi
sendos sur vin serpentojn, vipurojn, kiujn oni ne
povas sorĉligi, kaj ili pikos vin, diras la Eternulo.

18 Mia malĝojo estas super ĉiuj malĝojoj, mia koro
en mi doloras. 19 Jen mi aŭdas kriadon de la
filino de mia popolo el lando malproksima: Ĉu
jam ne ekzistas la Eternulo en Cion? ĉu ĝia Reĝo
ne estas en ĝi? Sed kial ili kolerigis min per siaj
idoloj, per fremdaj vantaĵoj? 20 Pasis la rikolto,
finiĝis la somero, sed ni ne ricevis helpon. 21 La
malfeliĉo de mia popolo min afliktas, mi malĝojas,
mi sentas teruron. 22 Ĉu ne ekzistas balzamo en
Gilead? ĉu ne ekzistas tie kuracisto? kial do ne
venas resaniĝo al la filino de mia popolo?

9 Ho, se mia kapo havus sufiĉe da akvo kaj miaj
okuloj estus fonto da larmoj! tage kaj nokte mi
priplorus la mortigitojn el mia popolo. 2 Ho, se mi
havus en la dezerto rifuĝejon por migrantoj! tiam
mi forlasus mian popolon kaj forirus de ili, ĉar ili
ĉiuj estas adultuloj, amaso da perfiduloj. 3 Per siaj
langoj ili pafas mensogon kiel per pafarko, ne por
vero ili fortiĝas sur la tero; ili iras de malbonago al
malbonago, kaj Min ili ne konas, diras la Eternulo.
4 Gardu vin unu kontraŭ alia, kaj fidu neniun
fraton; ĉar ĉiu frato insidas, kaj ĉiu proksimulo
disportas kalumniojn. 5 Unu trompas alian, kaj
veron ili ne parolas; ili lernigis sian langon paroli
malveron, ili laciĝas de malbonagado. 6 Vi loĝas
meze de malhonesteco; pro malhonesteco ili ne
volas koni Min, diras la Eternulo. 7 Tial tiele diras
la Eternulo Cebaot: Jen Mi fandos kaj elprovos
ilin; ĉar kiel alie Mi povas agi kun la filino de
Mia popolo? 8 Ilia lango estas vundanta sago,
ĝi parolas trompe; per sia buŝo ili afable salutas
sian proksimulon, sed en sia koro ili faras insidon
kontraŭ li. 9 Ĉu pro tio Mi povas ne puni ilin? diras
la Eternulo; ĉu al tia popolo Mia animo ne venĝos?
10 Pri la montoj Mi ploros, kaj pri la kabanoj en
la dezerto Mi kantos funebre; ĉar ili estas tiel
bruligitaj, ke jam neniu migranto en ilin eniras,
kaj oni jam ne aŭdas blekadon de brutoj; de la
birdoj de la ĉielo ĝis la brutoj ĉio diskuris, foriris.
11 Mi faros Jerusalemon amaso da ŝtonoj, loĝejo
de ŝakaloj; kaj la urbojn de Judujo Mi dezertigos
tiel, ke estos en ili neniu loĝanto. 12 Ĉu ekzistas
homo saĝa, kiu komprenus tion kaj klarigus tion,
kion diras al li la buŝo de la Eternulo, pro kio la
lando pereis kaj estas bruldetruita kiel dezerto
tiel, ke neniu iras tra ĝi? 13 Kaj la Eternulo diris:
Pro tio, ke ili forlasis Mian instruon, kiun Mi donis
al ili, kaj ne aŭskultis Mian voĉon kaj ne sekvis
ĝin, 14 sed sekvis la obstinecon de sia koro kaj la
Baalojn, kiel lernigis al ili iliaj patroj: 15 tial tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi
manĝigos al tiu popolo vermuton kaj trinkigos al
ili akvon maldolĉan; 16 kaj Mi dissemos ilin inter
popoloj, kiujn ne konis ili nek iliaj patroj; kaj Mi
sendos post ilin glavon, ĝis Mi tute ekstermos ilin.
17 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Serĉu kaj voku
ploristinojn, ke ili venu; sendu voki lertulinojn en
tia afero, ke ili venu. 18 Ili rapidu kaj komencu
funebran ploradon pri ni, por ke el niaj okuloj
ekfluu larmoj kaj de niaj palpebroj ekverŝiĝu
akvo. 19 Voĉo de funebra plorado estos aŭdata
el Cion: Kiele ni estas ruinigitaj! kiele ni estas
kovritaj de honto! ĉar ni forlasis nian landon
kaj estas elĵetitaj el niaj loĝejoj. 20 Aŭskultu
do, ho virinoj, la vorton de la Eternulo, kaj via
orelo enprenu la vorton el Lia buŝo: Lernigu al
viaj filinoj funebran ploradon kaj unu al alia
funebran kantadon. 21 Ĉar la morto eniras en
niajn fenestrojn kaj venas en niajn palacojn,
por ekstermi infanojn de ekstere, junulojn de
la stratoj. 22 Diru, ke tiele diras la Eternulo: La
kadavroj de homoj falos kiel sterko sur la kampojn
kaj kiel garboj malantaŭ la rikoltanto, kaj neniu
ilin enkolektos. 23 Tiele diras la Eternulo: Ne
fieru saĝulo pri sia saĝeco, ne fieru fortulo pri sia
forteco, ne fieru riĉulo pri sia riĉeco; 24 sed kiu
volas fieri, tiu fieru nur pri tio, ke li komprenas
kaj konas Min, ke Mi estas la Eternulo, kiu faras
korfavoraĵon, juĝon, kaj justaĵon sur la tero; ĉar ĉi
tio plaĉas al Mi, diras la Eternulo. 25 Jen venos
tagoj, diras la Eternulo, kiam Mi punvizitos ĉiujn
cirkumciditajn kaj necirkumciditajn, 26 Egiptujon,
Judujon, Edomon, la Amonidojn, Moabon, kaj
ĉiujn, kiuj tondas la harojn sur la tempioj kaj
kiuj loĝas en la dezerto; ĉar ĉiuj popoloj havas
necirkumciditan prepucion, sed la tuta domo de
Izrael havas necirkumciditan koron.

10 Aŭskultu la vorton, kiun diras pri vi la
Eternulo, ho domo de Izrael! 2 Tiele diras la
Eternulo: Ne lernu la konduton de la nacioj, kaj
ne timu la signojn de la ĉielo, kiel la nacioj ilin
timas. 3 Ĉar la aranĝoj de la nacioj estas vantaĵo:
ili dehakas arbon en la arbaro, kaj ĉarpentisto
prilaboras ĝin per hakilo; 4 ili ornamas ĝin
per arĝento kaj oro, fortikigas per najloj kaj
marteloj, por ke ĝi ne disfalu. 5 Ili estas kiel
kolono ĉirkaŭforĝita; ili ne parolas, oni portas
ilin, ĉar ili ne povas iri. Ne timu ilin, ĉar ili ne
faras malbonon, tiel same, kiel ili ne povas fari
bonon. 6 Sed simila al Vi, ho Eternulo, ekzistas
neniu; granda Vi estas, kaj granda estas Via nomo
en potenco. 7 Kiu povas ne timi Vin, ho Reĝo de
la popoloj? al Vi tio decas, ĉar inter ĉiuj saĝuloj
de la nacioj kaj en ĉiuj iliaj regnoj ekzistas neniu
simila al Vi. 8 Ĉiuj ili malsaĝiĝis kaj idiotiĝis, ĉar

ligno donas ja nur vantaĵan instruon. 9 Foliigita
arĝento estas venigita el Taŝiŝ kaj oro el Ufaz,
laboritaĵo de artisto kaj de la manoj de fandisto;
blua kaj purpura ŝtofo estas ilia vesto, ĉio estas
faritaĵo de lertuloj. 10 Sed la Eternulo estas Dio
vera, Li estas Dio vivanta kaj Reĝo eterna; de
Lia kolero tremas la tero, kaj la nacioj ne povas
elteni Lian indignon. 11 Diru do al ili: La dioj, kiuj
ne kreis la ĉielon kaj la teron, pereos de sur la
tero kaj sub la ĉielo. 12 Li kreis la teron per Sia
forto, aranĝis la mondon per Sia saĝo, kaj per Sia
prudento etendis la ĉielon. 13 Kiam Li eksonigas
Sian voĉon, kolektiĝas multego da akvo en la
ĉielo; Li levas la nubojn de la randoj de la tero,
Li aperigas fulmojn inter la pluvo, kaj elirigas la
venton el Siaj trezorejoj. 14 Malsaĝiĝis ĉiu homo
kun sia sciado, per honto kovriĝis ĉiu fandisto
kun sia statuo; ĉar lia fanditaĵo estas malveraĵo,
ĝi ne havas en si spiriton. 15 Tio estas vantaĵo,
faro de eraro; kiam ili estos vizititaj, ili pereos. 16
Ne simila al ili estas Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li
estas la kreinto de ĉio, kaj Izrael estas la gento de
Lia heredo; Eternulo Cebaot estas Lia nomo. 17
Forprenu de la tero vian komercaĵon, vi, kiu loĝas
en fortikaĵo; 18 ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi ĉi
tiun fojon elĵetos la loĝantojn de la lando, kaj Mi
premos ilin, ke ili sentos kaj diros: 19 Ho ve al mi
en mia malfeliĉo! neresanigebla estas mia vundo.
Kaj mi pensis, ke tio estas mia malsano, kiun mi
devas elporti. 20 Mia tendo estas ruinigita, kaj ĉiuj
miaj ŝnuroj estas disŝiritaj; miaj infanoj foriris de
mi kaj forestas; estas jam neniu, kiu povus starigi
mian tendon kaj pendigi miajn kurtenojn. 21 Ĉar
la paŝtistoj malsaĝiĝis kaj ne serĉis la Eternulon;
tial ili nenion komprenas kaj ilia tuta paŝtataro
estas dispelita. 22 Jen venas laŭta krio kaj granda
bruo el norda lando, por fari la urbojn de Judujo
ruinoj, loĝejo de ŝakaloj. 23 Mi scias, ho Eternulo,
ke la vojo de homo estas ne laŭ lia volo, ke homo
iranta ne povas libere direkti siajn paŝojn. 24
Punu min, ho Eternulo, sed laŭjuĝe, ne en Via
kolero, por ke Vi min ne tro dispremu. 25 Elverŝu
Vian koleron sur tiujn naciojn, kiuj Vin ne konas,
kaj sur la gentojn, kiuj ne vokas Vian nomon; ĉar
ili formanĝis Jakobon, englutis lin, ekstermis lin,
kaj dezertigis lian loĝejon.

11 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de
la Eternulo: 2 Aŭskultu la vortojn de ĉi tiu
interligo, kaj raportu ilin al la Judoj kaj al la
loĝantoj de Jerusalem. 3 Kaj diru al ili: Tiele diras
la Eternulo, Dio de Izrael: Malbenita estu la homo,
kiu ne aŭskultos la vortojn de ĉi tiu interligo, 4
kiun Mi donis al viaj patroj, kiam Mi elkondukis
ilin el la lando Egipta, el la fera forno, dirante:
Obeu Mian voĉon, kaj faru ĉion, kion Mi ordonas
al vi; kaj vi estos Mia popolo, kaj Mi estos via Dio;
5 por ke plenumiĝu la ĵuro, kiun Mi ĵuris al viaj
patroj, ke Mi donos al ili landon, kie fluas lakto
kaj mielo, kiel tio estas nun. Kaj mi respondis kaj
diris: Tiel estu, ho Eternulo. 6 Kaj la Eternulo
diris al mi: Proklamu ĉiujn ĉi tiujn vortojn en la
urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem,
dirante: Aŭskultu la vortojn de ĉi tiu interligo kaj
plenumu ilin. 7 Ĉar Mi klare avertis viajn patrojn,
kiam Mi elkondukis ilin el la lando Egipta, ĝis la
nuna tago, Mi konstante avertadis ilin, dirante:
Aŭskultu Mian voĉon. 8 Sed ili ne aŭskultis kaj
ne alklinis sian orelon, ĉiu sekvis la obstinecon
de sia malbona koro; kaj tial Mi venigis sur ilin
ĉion, kio estas dirita en ĉi tiu interligo, kiun Mi
ordonis plenumi, sed kiun ili ne plenumis. 9 Kaj
la Eternulo diris al mi: Fariĝis ribelo ĉe la Judoj
kaj ĉe la loĝantoj de Jerusalem; 10 ili returnis
sin al la malbonagoj de siaj prapatroj, kiuj ne
volis obei Miajn vortojn kaj sekvis aliajn diojn,
servante al ili; la domo de Izrael kaj la domo de
Jehuda rompis Mian interligon, kiun Mi faris kun
iliaj patroj. 11 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi
venigos sur ilin malfeliĉon, el kiu ili ne povos
liberiĝi; kaj ili krios al Mi, sed Mi ne aŭskultos
ilin. 12 Tiam la urboj de Judujo kaj la loĝantoj
de Jerusalem iros kaj krios al tiuj dioj, al kiuj ili
incensas, sed tiuj ne helpos ilin en la tempo de
ilia malfeliĉo. 13 Ĉar kiom da urboj, tiom da dioj
vi havas, ho Jehuda; kaj kiom da stratoj estas en
Jerusalem, tiom da hontindaj altaroj vi starigis,
por incensi al Baal. 14 Kaj vi ne preĝu por ĉi tiu
popolo kaj ne direktu por ili supren peton kaj
preĝon; ĉar Mi ne aŭskultos, kiam ili vokos al Mi
en la tempo de sia malfeliĉo. 15 Por kio, Mia kara,
vi faras en Mia domo la multajn artifikojn kaj
alportas la sanktan viandon, se vi fariĝas ĉiam pli
malbona kaj ankoraŭ ĝojas pri tio? 16 La Eternulo
nomis vin verda, bela, fruktoriĉa olivarbo; sed kun
granda bruo ekbruligis ĝin fajro, kaj ĝiaj branĉoj
difektiĝis. 17 La Eternulo Cebaot, kiu plantis vin,
dekretis por vi malbonon pro la malbono de la
domo de Izrael kaj de la domo de Jehuda, kiun ili
faris, kolerigante Min per la incensado al Baal.
18 Vi, ho Eternulo, sciigis tion al mi, por ke mi
sciu; Vi montris al mi iliajn farojn. 19 Kaj mi, kiel
milda ŝafido, kondukata al la buĉo, ne sciis, ke ili
havas malbonajn intencojn kontraŭ mi, dirante:
Ni ekstermu la arbon kun ĝiaj fruktoj, ni elhaku
ĝin el la tero de la vivo, por ke lia nomo ne plu
estu rememorata. 20 Sed Vi, ho Eternulo Cebaot,

kiu juĝas juste, kiu esploras la internon kaj la
koron, vidigu al mi Vian venĝon kontraŭ ili, ĉar
al Vi mi transdonis mian proceson. 21 Tial tiele
diras la Eternulo pri la loĝantoj de Anatot, kiuj
serĉas vian animon, kaj diras: Ne profetu al ni
en la nomo de la Eternulo, por ke vi ne mortu
de niaj manoj; 22 tiele diras la Eternulo Cebaot:
Jen Mi punvizitos ilin; la junuloj mortos de glavo,
iliaj filoj kaj filinoj mortos de malsato. 23 Kaj
neniu restos el ili, ĉar Mi venigos malfeliĉon sur la
loĝantojn de Anatot en la jaro, kiam Mi punvizitos
ilin.

12 Vi estos prava, ho Eternulo, kiam mi procesos
kun Vi; tamen mi parolos kun Vi pri justeco:
kial la vojo de malpiuloj estas sukcesa kaj ĉiuj
perfiduloj vivas trankvile? 2 Vi plantis ilin, kaj
ili ricevis fortajn radikojn, ili kreskas kaj donas
fruktojn; proksima Vi estas en ilia buŝo, sed
malproksima de ilia interno. 3 Sed min, ho
Eternulo, Vi konas; Vi vidis kaj esploris, kia estas
mia koro koncerne Vin. Pelu ilin, kiel ŝafojn al la
buĉo, kaj apartigu ilin por la tago de mortigo. 4 Kiel
longe Vi tenos la landon en malĝojo kaj la herbo
sur ĉiuj kampoj velkos? Brutoj kaj birdoj pereas
pro la malboneco de ĝiaj loĝantoj, kiuj diras: Li ne
scias, kio estos al ni. 5 Se vi kuras kun piedirantoj
kaj ili vin lacigas, kiel do vi povas konkuri kun
ĉevaloj? se vi esperas trovi sendanĝerecon en
lando paca, kion vi faros ĉe la majesta Jordan? 6
Ĉar eĉ viaj fratoj kaj la domo de via patro agas
perfide kontraŭ vi, krias post vi plenvoĉe. Ne fidu
ilin, eĉ se ili parolos al vi bone. 7 Mi forlasis Mian
domon, Mi foriris de Mia heredaĵo; tion, kio estis
kara por Mia animo, Mi fordonis en la manojn
de ĝiaj malamikoj. 8 Mia heredaĵo fariĝis por Mi
kiel leono en la arbaro: ĝi ekblekegis kontraŭ
Mi, tial Mi ĝin ekmalamis. 9 Mia heredaĵo fariĝis
kiel diverskolora rabobirdo, kiun ĉirkaŭe atakis
aliaj rabobirdoj. Venu, kolektiĝu, ĉiuj bestoj de
la kampo, venu, por formanĝi ĝin. 10 Multo da
paŝtistoj ruinigis Mian vinberĝardenon, dispremis
per la piedoj Mian kampoparton, Mian plej amatan
kampoparton ili faris senfrukta dezerto. 11 Ili faris
ĝin dezerto, kaj ĝia dezerteco plendas antaŭ Mi;
la tuta lando estas dezertigita, kaj neniu zorgas
pri tio. 12 Sur ĉiujn altaĵojn en la dezerto venis
ruinigantoj, ĉar la glavo de la Eternulo ekstermas
ĉion de unu rando de la lando ĝis la alia; neniu
karno estas indulgata. 13 Ili semis tritikon, sed
rikoltis dornojn; ili elspezis, sed ne profitis; viaj
enspezoj estos hontindaj, pro la flama kolero de
la Eternulo. 14 Tiele diras la Eternulo pri ĉiuj
malbonaj najbaroj, kiuj tuŝis la posedaĵon, kiun
Mi heredigis al Mia popolo Izrael: Jen Mi elŝiros
ilin el ilia lando, kaj la domon de Jehuda Mi eltiros
el inter ili. 15 Kaj kiam Mi estos elŝirinta ilin,
Mi denove kompatos ilin kaj revenigos ĉiun al
lia heredaĵo kaj ĉiun en lian landon. 16 Kaj se ili
lernos la agmanieron de Mia popolo, por ĵuri per
Mia nomo: Kiel vivas la Eternulo, simile al tio,
kiel ili lernigis al Mia popolo ĵuri per Baal, tiam
ili estos konstrue aranĝitaj inter Mia popolo. 17
Sed se ili ne aŭskultos, tiam Mi tute elŝiros tiun
popolon kaj ekstermos ĝin, diras la Eternulo.

13 Tiele diris al mi la Eternulo: Iru, aĉetu al vi
tolan zonon kaj metu ĝin sur viajn lumbojn,
sed en akvon ĝin ne metu. 2 Kaj mi aĉetis la zonon
konforme al la vorto de la Eternulo kaj metis ĝin
sur miajn lumbojn. 3 Kaj duafoje aperis al mi la
vorto de la Eternulo, dirante: 4 Prenu la zonon,
kiun vi aĉetis, kiu estas sur viaj lumboj, leviĝu
kaj iru al Eŭfrato, kaj kaŝu ĝin tie en fendo de
roko. 5 Kaj mi iris kaj kaŝis ĝin apud Eŭfrato, kiel
la Eternulo al mi ordonis. 6 Post longa tempo la
Eternulo diris al mi: Leviĝu, iru al Eŭfrato, kaj
prenu de tie la zonon, pri kiu Mi ordonis al vi,
ke vi kaŝu ĝin tie. 7 Kaj mi iris al Eŭfrato, elfosis
kaj prenis la zonon el la loko, kie mi ĝin kaŝis;
kaj jen montriĝis, ke la zono tute putriĝis kaj jam
por nenio taŭgas. 8 Kaj aperis al mi la vorto de la
Eternulo, dirante: 9 Tiele diras la Eternulo: Tiele
Mi putrigos la fieron de Jehuda kaj la grandan
fieron de Jerusalem. 10 Tiu malbona popolo, kiu ne
volas obei Miajn vortojn, kiu sekvas la obstinecon
de sia koro, kaj sekvas aliajn diojn, servante al ili
kaj adorkliniĝante al ili, fariĝos kiel ĉi tiu zono, kiu
jam taŭgas por nenio. 11 Kiel zono estas alligata
al la lumboj de homo, tiel Mi alligis al Mi la tutan
domon de Izrael kaj la tutan domon de Jehuda,
diras la Eternulo, por ke ili estu Mia popolo, Mia
nomo, gloro, kaj ornamo; sed ili ne obeis. 12 Kaj
diru al ili ĉi tion: Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Ĉiu vinkruĉo estos plenigata de vino. Ili
diros al vi: Ĉu ni ne scias, ke ĉiu vinkruĉo estos
plenigata de vino? 13 Sed vi diru al ili: Tiele diras
la Eternulo: Jen Mi plenigos ĝis ebrieco ĉiujn
loĝantojn de ĉi tiu lando, la reĝojn, kiuj sidas sur la
trono de David, la pastrojn, la profetojn, kaj ĉiujn
loĝantojn de Jerusalem; 14 kaj Mi interfrapigos
ilin reciproke, la patrojn kaj la filojn kune, diras
la Eternulo, Mi ne kompatos, ne preterlasos, ne
indulgos, ekstermante ilin. 15 Aŭskultu kaj atentu;
ne tenu vin alte, ĉar la Eternulo parolas. 16 Donu
honoron al la Eternulo, via Dio, antaŭ ol Li venigos
mallumon, kaj antaŭ ol viaj piedoj falpuŝiĝos sur
la mallumaj montoj; tiam vi atendos lumon, sed

Li donos anstataŭ ĝi ombron de morto, densan
nebulon. 17 Se vi ne aŭskultos, tiam mia animo
kaŝe ploros pro via fiero, ĝi ploros maldolĉe, kaj
el miaj okuloj fluegos larmoj, ĉar kaptita estos la
paŝtataro de la Eternulo. 18 Diru al la reĝo kaj al
la reĝino: Sidiĝu pli malalte, ĉar la krono de via
majesto defalis de via kapo. 19 La sudaj urboj estas
fermitaj, kaj neniu ilin malfermos; la tuta Judujo
estas forkondukita en kaptitecon, ĝi tuta estas
forkondukita. 20 Levu viajn okulojn, kaj rigardu
tiujn, kiuj venas de nordo. Kie estas la paŝtataro,
kiu estas komisiita al vi, via bela ŝafaro? 21 Kion
vi diros, kiam Li punvizitos vin? vi lernigis ja ilin
esti kontraŭ vi, esti ĉefoj kaj ordonantoj. Ĉu ne
atakos vin doloroj kiel naskantan virinon? 22 Eble
vi diros en via koro: Pro kio trafis min ĉi tio? Pro
la multo de viaj malbonagoj estas levitaj la randoj
de viaj vestoj kaj malhonoritaj viaj kalkanoj. 23 Ĉu
negro povas ŝanĝi sian haŭton aŭ leopardo siajn
makulojn? tiel ankaŭ vi, ĉu vi povas fari bonon,
alkutimiĝinte al malbono? 24 Tial Mi disblovos
ilin kiel pajlopecetojn, kiujn dispelas la vento el la
dezerto. 25 Tio estos via sorto, via parto, destinita
de Mi, diras la Eternulo, pro tio, ke vi forgesis Min
kaj fidis malveraĵon. 26 Kaj Mi levos la randojn
de viaj vestoj ĝis via vizaĝo, kaj montriĝos via
hontindaĵo, 27 via adulto, via voluptegeco, viaj
malĉastaj pensoj. Sur la montetoj de la kampo Mi
vidis viajn abomenindaĵojn. Ve al vi, ho Jerusalem!
ĉu vi ne puriĝos? kiam do fine?

14 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Jeremia
koncerne la senpluvecon. 2 Judujo funebras,
ĝiaj pordegoj malĝoje nigriĝis, klinite al la tero,
kaj plora kriado leviĝas el Jerusalem. 3 Ĝiaj
potenculoj sendas siajn subulojn, por alporti
akvon; ĉi tiuj venas al la putoj, sed ne trovas akvon;
ili alportas returne siajn vazojn malplenajn, ili
hontas, konsterniĝas, kaj kovras sian kapon. 4 Ĉar
la tero dezertiĝis pro tio, ke ne estis pluvo, tial
konsterniĝis la terkultivistoj kaj kovris sian kapon.
5 Eĉ cervino, naskinta sur la kampo, forlasas sian
idon, ĉar ne ekzistas verdaĵo. 6 Sovaĝaj azenoj
staras sur montetoj, glutas aeron kiel ŝakaloj;
senbriliĝis iliaj okuloj, ĉar ne ekzistas herbo. 7 Se
niaj malbonagoj akuzas nin, ho Eternulo, tiam
agu pro Via nomo; ĉar granda estas nia perfido,
ni pekis antaŭ Vi. 8 Ho espero de Izrael kaj lia
savanto en tempo de malfeliĉo! kial Vi estas kiel
fremdulo en la lando, kiel pasanto, kiu eniris nur
por tradormi la nokton? 9 Kial Vi estas kiel homo
konfuzita, kiel fortulo, kiu ne povas helpi? Vi
estas ja meze de ni, ho Eternulo, kaj ni portas sur
ni Vian nomon; ne forlasu nin. 10 Tiele diras la
Eternulo pri ĉi tiu popolo: Ili amas vagi, ili ne
retenas siajn piedojn; tial la Eternulo ne estas
favora al ili, nun Li memoras iliajn malbonagojn
kaj punas iliajn pekojn. 11 Kaj la Eternulo diris
al mi: Ne preĝu por ĉi tiu popolo, por ĝia bono.
12 Se ili fastos, Mi ne aŭskultos ilian preĝon, kaj
se ili alportos bruloferojn kaj farunoferojn, Mi
ne estos favora al ili; sed Mi ekstermos ilin per
glavo, per malsato, kaj per pesto. 13 Tiam mi
diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo! jen la profetoj diras
al ili: Vi ne vidos glavon, kaj malsato ne estos
ĉe vi, ĉar veran pacon Mi donos al vi sur ĉi tiu
loko. 14 Sed la Eternulo diris al mi: Malveraĵon
profetas tiuj profetoj en Mia nomo; Mi ne sendis
ilin, ne donis al ili ordonojn, kaj ne parolis al
ili; ili profetas al vi viziojn mensogajn, sorĉaĵon,
idolaĵon, kaj trompaĵon de sia koro. 15 Tial tiele
diras la Eternulo pri la profetoj: Ĉar ili profetas
en Mia nomo, kvankam Mi ne sendis ilin, kaj ili
diras, ke glavo kaj malsato ne estos en ĉi tiu lando
— per glavo kaj malsato estos ekstermitaj tiuj
profetoj; 16 kaj la popolo, al kiu ili profetas, estos
disĵetita sur la stratojn de Jerusalem per malsato
kaj glavo, kaj neniu ilin enterigos — ili, iliaj
edzinoj, iliaj filoj, kaj iliaj filinoj; kaj Mi elverŝos
sur ilin ilian malbonecon. 17 Kaj diru al ili jenon:
Miaj okuloj fluigas larmojn nokte kaj tage kaj ne
ĉesas, ĉar granda malfeliĉo trafis la virgulinon,
la filinon de mia popolo, frapo tre doloriga. 18
Kiam mi eliras sur la kampon, mi vidas homojn,
mortigitajn per glavo; kiam mi eniras en la urbon,
mi vidas homojn, senfortigitajn de malsato; ankaŭ
la profetoj kaj pastroj formigris en landon, kiun
ili ne konas. 19 Ĉu Vi tute forpuŝis Jehudan? ĉu
Via animo eksentis abomenon kontraŭ Cion? kial
Vi frapis nin tiel, ke neniu povas nin resanigi? Ni
esperis pacon, sed venis nenio bona; ni esperis
tempon de resaniĝo, sed ni havas nur teruron. 20
Ni konfesas, ho Eternulo, nian malpiecon kaj la
malbonagojn de niaj patroj; ĉar ni pekis antaŭ Vi.
21 Pro Via nomo ne malestimegu nin, ne malaltigu
la tronon de Via gloro; memoru kaj ne rompu
Vian interligon kun ni. 22 Ĉu inter la idoloj de la
nacioj ekzistas tiaj, kiuj povas doni pluvon? ĉu la
ĉielo per si mem donas pluvegon? Vi estas ja la
Eternulo, nia Dio, kaj ni esperas al Vi, ĉar Vi faras
ĉion ĉi tion.

15 Kaj la Eternulo diris al mi: Eĉ se stariĝus
antaŭ Mi Moseo kaj Samuel, eĉ tiam Mia
animo ne estos kun tiu popolo; forpelu ilin de
antaŭ Mia vizaĝo, ili foriru. 2 Kaj se ili diros
al vi: Kien ni iru? tiam diru al ili, ke tiele diras
la Eternulo: Kiu estas destinita por la morto,

tiu iru al la morto; kiu estas destinita por la
glavo, tiu iru al la glavo; kiu estas destinita por la
malsato, tiu iru al la malsato; kiu estas destinita
por kaptiteco, tiu iru en kaptitecon. 3 Mi punos
ilin per kvar specoj, diras la Eternulo: per glavo,
por mortigi; per hundoj, por treni; per birdoj de
la ĉielo kaj per bestoj de la tero, por formanĝi kaj
ekstermi. 4 Mi faros ilin objekto de teruro por
ĉiuj regnoj de la tero, pro Manase, filo de Ĥizkija,
reĝo de Judujo, pro tio, kion li faris en Jerusalem.
5 Ĉar kiu kompatos vin, ho Jerusalem, kaj kiu
afliktiĝos pri vi? kiu sin turnos, por demandi pri
via farto? 6 Vi forlasis Min, diras la Eternulo, vi
iris malantaŭen; tial Mi etendas Mian manon sur
vin kaj pereigas vin; Mi laciĝis de kompatado. 7
Mi disŝutis ilin per ŝutilo tra la pordegojn de la
lando, Mi seninfanigis kaj pereigis Mian popolon;
kaj tamen ili ne returnis sin de sia vojo. 8 Mi
faros, ke da vidvinoj ĉe ili estos pli ol da sablo
ĉe la maro; en ilian ĉefurbon Mi venigos junan
militiston, kiu ruinigas meze de la tago; Mi ĵetos
sur ĝin subite timon kaj teruron. 9 Naskintino
de sep infanoj estas senforta, eliras ŝia animo;
subiras ŝia suno, kiam estas ankoraŭ tago; ŝi estas
kovrita de honto kaj de malhonoro. Kaj tiujn,
kiuj restis, Mi transdonos al glavo antaŭ iliaj
malamikoj, diras la Eternulo. 10 Ho ve al vi, mia
patrino, ke vi naskis min kiel homon, kontraŭ
kiu ĉiu malpacas kaj kiun ĉiu atakas sur la tuta
tero! Mi ne pruntedonis procentege, mi ne prenis
prunte; tamen ĉiuj min malbenas. 11 La Eternulo
diris: Mi liberigos vin por bono, Mi helpos vin en
la tempo malbona kaj en la tempo de premado
kontraŭ la malamiko. 12 Ĉu oni rompas feron per
fero el nordo kaj per kupro? 13 Vian riĉaĵon kaj
viajn trezorojn Mi fordonos al rabado, sen ia pago,
pro ĉiuj viaj pekoj en ĉiuj viaj limoj. 14 Kaj Mi
transirigos vin al viaj malamikoj en landon, kiun
vi ne konas; ĉar fajro, kiu ekflamis en Mia kolero,
brulos sur vi. 15 Vi scias, ho Eternulo; rememoru
min, kaj vizitu min, kaj venĝu pro mi al miaj
persekutantoj; pro Via toleremeco ne pereigu
min; sciu, ke pro Vi mi suferas malhonoron. 16
Kiam mi trovis Viajn vortojn, mi ilin englutis; kaj
Via vorto fariĝis mia ĝojo kaj gajeco de mia koro;
ĉar mi portas sur mi Vian nomon, ho Eternulo,
Dio Cebaot. 17 Mi ne sidis en interkonsiliĝo de
mokantoj kaj ne ĝojis kun ili; mi sidis solece antaŭ
Via mano, ĉar Vi plenigis min per indigno. 18
Kial mia malsano estas senfina, kaj mia vundo tiel
malfacila, ke ĝi ne povas resaniĝi? Vi fariĝis por
mi kiel malaperanta fonto de akvo nefidebla. 19
Tial tiele diras la Eternulo: Se vi revenos, tiam Mi
denove starigos vin antaŭ Mi; se el senvaloraĵo vi
eltiros la valoraĵon, vi fariĝos kiel Mia buŝo; ili
revenos al vi, sed vi ne revenos al ili. 20 Kaj Mi
starigos vin por tiu popolo kiel fortikan kupran
muron; ili batalos kontraŭ vi, sed ne venkos
vin; ĉar Mi estas kun vi, por vin helpi kaj savi,
diras la Eternulo. 21 Mi savos vin el la mano de
malbonuloj, kaj Mi liberigos vin el la mano de
tiranoj.

16 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo,
dirante: 2 Ne prenu al vi edzinon, kaj ne havu
filojn nek filinojn, sur ĉi tiu loko. 3 Ĉar tiele diras
la Eternulo pri la filoj kaj filinoj, kiuj naskiĝas sur
ĉi tiu loko, pri iliaj patrinoj, kiuj naskas ilin, kaj
pri iliaj patroj, kiuj naskigas ilin en ĉi tiu lando: 4
Per diversaj doloraj mortoj ili mortos; ili ne estos
priploratаj nek enterigitaj, ili estos kiel sterko
sur la supraĵo de la tero; de glavo kaj de malsato
ili pereos, kaj iliaj kadavroj estos manĝaĵo por la
birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la tero. 5
Ĉar tiele diras la Eternulo: Ne eniru en la domon
de plorado, ne iru funebri, kaj ne konsolu ilin;
ĉar Mi forprenis de tiu popolo Mian pacon, diras
la Eternulo, la favorkorecon kaj la kompaton. 6
Mortos la granduloj kaj la malgranduloj en tiu
lando; ili ne estos enterigitaj nek priploratаj; oni
ne faros al si tranĉojn nek kalvaĵon pro ili. 7
Oni ne disdonos inter ili panon de funebro, por
konsoli ilin pri la mortinto, kaj oni ne trinkigos
al ili kalikon de konsolo pri ilia patro kaj pri ilia
patrino. 8 Ankaŭ en la domon de festeno ne iru,
por sidi kun ili, por manĝi kaj trinki. 9 Ĉar tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi
forigos de ĉi tiu loko antaŭ viaj okuloj kaj dum
via vivo la sonojn de ĝojo kaj la sonojn de gajeco,
la voĉon de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino. 10
Kiam vi diros al tiu popolo ĉiujn ĉi tiujn vortojn,
kaj ili diros al vi: Pro kio la Eternulo eldiris pri
ni tiun tutan grandan malfeliĉon? kia estas nia
krimo, kaj kia estas nia peko, kiun ni pekis antaŭ
la Eternulo, nia Dio? — 11 tiam diru al ili: Pro tio,
ke viaj patroj forlasis Min, diras la Eternulo, kaj
sekvis aliajn diojn kaj servis kaj adorkliniĝis al ili,
dum Min ili forlasis kaj Mian instruon ne obeis;
12 kaj vi agas ankoraŭ pli malbone ol viaj patroj,
kaj ĉiu el vi sekvas la obstinecon de sia malbona
koro, ne aŭskultante Min; 13 tial Mi elĵetos vin
el ĉi tiu lando en landon, kiun ne konis vi nek
viaj patroj, kaj vi servos tie al aliaj dioj tage kaj
nokte, ĉar Mi ne donos al vi indulgon. 14 Pro
tio jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam oni
ne plu diros: Vivas la Eternulo, kiu elkondukis
la Izraelidojn el la lando Egipta; 15 sed: Vivas la

Eternulo, kiu elkondukis la Izraelidojn el la lando
norda, kaj el ĉiuj landoj, kien Li dispelis ilin; ĉar
Mi revenigos ilin en ilian landon, kiun Mi donis al
iliaj patroj. 16 Jen Mi sendos multe da fiŝkaptistoj,
diras la Eternulo, por kapti ilin; poste Mi sendos
multe da ĉasistoj, por ĉasi ilin de ĉiu monto, de
ĉiu monteto, kaj el la fendoj de la rokoj. 17 Ĉar
Miaj okuloj vidas ĉiujn iliajn vojojn; ili ne estas
kovritaj antaŭ Mi, kaj iliaj malbonagoj ne estas
kaŝitaj antaŭ Miaj okuloj. 18 Antaŭ ĉio Mi duoble
pagos pro iliaj malbonagoj kaj iliaj pekoj, pro tio,
ke ili malpurigis Mian landon: per la kadavroj de
siaj idoloj kaj per siaj abomenindaĵoj ili plenigis
Mian heredaĵon. 19 Ho Eternulo, mia forto kaj mia
fortikeco kaj mia rifuĝo en tempo de malfeliĉo! al
Vi venos nacioj de la randoj de la tero, kaj diros:
Nur malverajn diojn heredis niaj patroj; ili estas
vantaĵo, ili taŭgas por nenio. 20 Ĉu povas homo
fari al si diojn? ili ne estas ja dioj. 21 Tial jen Mi
prudentigos ilin; tiun fojon Mi sentigos al ili Mian
manon kaj Mian forton; kaj ili ekscios, ke Mia
nomo estas Eternulo.

17 La peko de Jehuda estas skribita per fera
skribilo, per diamanta pinto, sur la tabelo de
ilia koro kaj sur la kornoj de iliaj altaroj. 2 Iliaj filoj
bone memoras iliajn altarojn kaj iliajn sanktajn
stangojn ĉe la verdaj arboj sur la altaj montetoj. 3
Ĉu Mia monto estas sur la kampo? vian havon
kaj ĉiujn viajn trezorojn Mi fordonos por disrabo,
viajn altaĵojn pro la pekoj en ĉiuj viaj limoj. 4
Kaj vi estos elpuŝita el la heredaĵo, kiun Mi donis
al vi, kaj Mi servigos vin al viaj malamikoj en
lando, kiun vi ne konas; ĉar vi ekbruligis fajron
de Mia kolero, ĝi flamos eterne. 5 Tiele diras
la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas
homon kaj faris karnon lia apogo kaj kies koro
forturnis sin de la Eternulo. 6 Li estos kiel nuda
arbo en la dezerto; li ne vidos, kiam venos bono;
li loĝos sur sunbruligita loko, en lando senfrukta
kaj ne loĝata. 7 Benita estas la homo, kiu fidas
la Eternulon, kaj la Eternulo estos lia apogo. 8
Li estos kiel arbo, plantita ĉe akvo kaj etendanta
siajn radikojn al torento; ĝi ne timas, kiam venas
varmego; ĝiaj folioj restas verdaj, kaj en tempo de
sekeco ĝi ne zorgas kaj ne ĉesas doni fruktojn. 9
Malica estas ĉies koro, kaj nefidinda; kiu povas
ĝin ekkoni? 10 Sed Mi, la Eternulo, trapenetras
la koron, esploras la internon, por redoni al ĉiu
laŭ lia konduto, laŭ la fruktoj de liaj agoj. 11
Perdriko kovas ovojn, kiujn ĝi ne naskis; tia estas
tiu, kiu akiras riĉecon per rimedoj maljustaj: en la
mezo de sia vivo li ĝin perdos, kaj en la fino li
restos malsaĝulo. 12 Sed la loko de nia sanktejo
estas trono de gloro, alta de tempo antikva. 13
Ho Eternulo, espero de Izrael! ĉiuj, kiuj forlasas
Vin, estos hontigitaj, la defalintoj estos skribitaj
sur la tero; ĉar ili forlasis la Eternulon, la fonton
de viva akvo. 14 Sanigu min, ho Eternulo, kaj mi
estos sanigita; savu min, kaj mi estos savita; ĉar Vi
estas mia gloro. 15 Jen ili diras al mi: Kie estas la
vorto de la Eternulo? ĝi plenumiĝu. 16 Sed mi ne
forklinis min de tio, esti paŝtisto laŭ Via montro;
la tagon de malfeliĉo mi ne deziris, tion Vi scias;
kio eliris el mia buŝo, tio estis ĝusta antaŭ Via
vizaĝo. 17 Ne estu por mi terura, Vi, mia rifuĝejo
en la tago de mizero! 18 Miaj persekutantoj estu
hontigitaj, sed mi ne estu hontigita; ili tremu, sed
mi ne tremu; venigu sur ilin tagon de mizero,
kaj frapu ilin per duobla frapo. 19 Tiele diris al
mi la Eternulo: Iru kaj stariĝu en la pordego de
la simpla popolo, tiu pordego, tra kiu eniras kaj
eliras la reĝoj de Judujo, kaj en ĉiuj pordegoj de
Jerusalem; 20 kaj diru al ili: Aŭskultu la vorton
de la Eternulo, ho reĝoj de Judujo, kaj ĉiuj Judoj
kaj ĉiuj loĝantoj de Jerusalem, kiuj iras tra ĉi tiuj
pordegoj. 21 Tiele diras la Eternulo: Gardu viajn
animojn, kaj ne portu ŝarĝojn en la tago sabata,
kaj ne enportu ilin tra la pordegoj de Jerusalem;
22 kaj ne elportu ŝarĝon el viaj domoj en la tago
sabata, kaj faru nenian laboron, sed sanktigu la
tagon sabatan, kiel Mi ordonis al viaj patroj. 23
Sed ili ne aŭskultis kaj ne alklinis sian orelon,
sed obstinigis sian nukon, por ne aŭskulti kaj
por ne akcepti moralinstruon. 24 Se vi aŭskultos
Min, diras la Eternulo, kaj ne portos ŝarĝon tra la
pordegoj de ĉi tiu urbo en la tago sabata, sed vi
sanktigos la tagon sabatan, farante en ĝi nenian
laboron: 25 tiam tra la pordegoj de ĉi tiu urbo
irados reĝoj kaj princoj, sidantaj sur la trono de
David, veturantaj sur ĉaroj kaj ĉevaloj, ili kaj iliaj
princoj, la Judoj kaj la loĝantoj de Jerusalem,
kaj ĉi tiu urbo estos loĝata eterne. 26 Kaj oni
venados el la urboj de Judujo, el la ĉirkaŭaĵoj de
Jerusalem, el la lando de Benjamen, de la ebenaĵo,
de la montoj, kaj de sudo, alportante bruloferojn
kaj buĉoferojn kaj farunoferojn kaj olibanon kaj
dankajn donacojn en la domon de la Eternulo. 27
Sed se vi ne obeos Min, ke vi sanktigu la tagon
sabatan kaj ne portu ŝarĝon, irante tra la pordegoj
de Jerusalem en la tago sabata: tiam Mi ekbruligos
en ĝiaj pordegoj fajron, kiu ekstermos la palacojn
de Jerusalem kaj ne estingiĝos.

18 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la
Eternulo: 2 Leviĝu kaj iru en la domon de la
potisto, kaj tie Mi aŭdigos al vi Miajn vortojn. 3

Kaj mi iris en la domon de la potisto, kaj jen li
laboras sur la stablo. 4 Kaj kiam difektiĝis en la
mano de la potisto la vazo, kiun li estis faranta
el argilo, li faris denove alian vazon, kian al li
plaĉis fari. 5 Tiam aperis al mi la jena vorto de la
Eternulo: 6 Ĉu Mi ne povas agi kun vi, ho domo de
Izrael, kiel tiu potisto? diras la Eternulo; jen kiel la
argilo en la mano de la potisto, tiel vi estas en Mia
mano, ho domo de Izrael. 7 Unu momenton Mi
decidas pri popolo kaj pri regno, ke Mi ĝin elŝiros,
disfrapos, kaj pereigos; 8 sed se tiu popolo pentas
sian malbonecon, pro kiu Mi decidis pri ĝi, tiam
Mi ankaŭ pentas pri la malfeliĉo, kiun Mi intencis
fari al ĝi. 9 Alian fojon Mi decidas pri popolo kaj
pri regno, ke Mi ĝin fortikigos kaj enradikigos; 10
sed se ĝi faras malbonon antaŭ Miaj okuloj, ne
aŭskultante Mian voĉon, tiam Mi pentas pri la
bono, kiun Mi intencis fari al ĝi. 11 Kaj nun diru al
la Judoj kaj al la loĝantoj de Jerusalem jene: Tiele
diras la Eternulo: Jen Mi preparas por vi malbonon
kaj havas intencon kontraŭ vi; revenu do ĉiu de
sia malbona vojo, kaj rebonigu vian konduton kaj
viajn agojn. 12 Sed ili diras: Vane, ni sekvos niajn
intencojn, kaj ĉiu el ni agos laŭ la obstineco de
sia malbona koro. 13 Tial tiele diras la Eternulo:
Demandu inter la nacioj, ĉu iu aŭdis ion similan;
multe da abomenindaĵoj faris la filino de Izrael.
14 Ĉu la neĝo de Lebanon ĉesas liveri akvon al
Miaj kampoj? ĉu ĉesigas sian iradon la malvarma
akvo, fluanta de malproksime? 15 Sed Mia popolo
forgesis Min, incensas al idoloj; per sia konduto ili
senordigas la vojojn eternajn, por iri laŭ vojo ne
ebenigita, 16 por fari sian landon dezerto, eterna
mokataĵo, tiel, ke ĉiu, kiu trapasas ĝin, miras kaj
balancas la kapon. 17 Kiel per orienta vento Mi
disblovos ilin antaŭ la malamiko; la nukon kaj
ne la vizaĝon Mi montros al ili en la tago de
ilia pereo. 18 Ili diris: Ni iru kaj interkonsiliĝu
kontraŭ Jeremia; ĉar ne malaperis la leĝinstruo ĉe
la pastro, nek konsilo ĉe la saĝulo, nek parolo ĉe
la profeto; venu, ni batu lin per la lango, kaj ni ne
atentu liajn vortojn. 19 Atentu min, ho Eternulo,
kaj aŭskultu la voĉon de miaj kontraŭuloj. 20 Ĉu
oni devas repagi bonon per malbono? ĉar ili fosis
foson por mia animo. Memoru, kiel mi staris antaŭ
Vi, por paroli bonon pri ili, por forklini de ili Vian
koleron. 21 Tial elmetu iliajn filojn al malsato
kaj transdonu ilin al glavo; iliaj edzinoj fariĝu
seninfanaj kaj vidvinoj, iliaj viroj estu frapitaj de
morto, iliaj junuloj estu mortigitaj de glavo en
milito. 22 Kriado estu aŭdata el iliaj domoj, kiam
Vi subite venigos sur ilin amasojn, pro tio, ke ili
fosis foson, por kapti min, kaj reton ili metis antaŭ
miajn piedojn. 23 Vi, ho Eternulo, scias ĉiujn
iliajn intencojn kontraŭ mi, por mortigi min; ne
pardonu ilian malbonagon, kaj ilian pekon antaŭ
Vi ne elviŝu; faligu ilin antaŭ Vi; agu kontraŭ ili
en la tempo de Via kolero.

19 Tiele diris la Eternulo: Iru kaj aĉetu argilan
kruĉon de potisto, kaj, preninte kelkajn el la
plejaĝuloj de la popolo kaj el la plejaĝuloj de la
pastroj, 2 iru en la valon de la filo de Hinom, kiu
estas antaŭ la Pordego de Argilaĵoj, kaj proklamu
tie la vortojn, kiujn Mi diros al vi. 3 Kaj diru:
Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho reĝoj de
Judujo kaj loĝantoj de Jerusalem! tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi venigos sur
ĉi tiun lokon tian malfeliĉon, ke al ĉiu, kiu aŭdos
pri ĝi, eksonoros liaj oreloj. 4 Pro tio, ke ili forlasis
Min, kaj malpurigis ĉi tiun lokon, kaj incensis sur
ĝi al aliaj dioj, kiujn ne konis ili nek iliaj patroj
nek la reĝoj de Judujo, kaj plenigis ĉi tiun lokon
per sango de senkulpuloj; 5 kaj konstruis altaĵojn
al Baal, por forbruligi siajn filojn kiel bruloferojn
al Baal, kion Mi ne ordonis kaj ne diris, kaj kio
eĉ ne venis en Mian kapon: 6 pro tio jen venos
tempo, diras la Eternulo, kiam oni jam nomos ĉi
tiun lokon ne Tofet kaj valo de la filo de Hinom,
sed valo de mortigado. 7 Kaj Mi detruos sur ĉi
tiu loko la planon de Judujo kaj Jerusalem; kaj
Mi faligos ilin de glavo antaŭ iliaj malamikoj, kaj
de la mano de tiuj, kiuj serĉas ilian animon, kaj
Mi donos iliajn kadavrojn kiel manĝaĵon al la
birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de la tero. 8 Kaj
Mi faros ĉi tiun urbon dezerto kaj mokataĵo; ĉiu,
kiu preterpasos ĝin, miros kaj mokos ĉiujn ĝiajn
frapojn. 9 Kaj Mi manĝigos al ili la karnon de iliaj
filoj kaj la karnon de iliaj filinoj, kaj ĉiu manĝos la
karnon de sia proksimulo, dum la sieĝo, kaj en la
premado, per kiu premos ilin iliaj malamikoj kaj
la serĉantoj de iliaj animoj. 10 Kaj disrompu la
kruĉon antaŭ la okuloj de tiuj viroj, kiuj venis kun
vi; 11 kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Tiele Mi disrompos ĉi tiun popolon kaj ĉi tiun
urbon, kiel oni disrompas vazon de potisto, ke ĝi
ne povas esti tutaĵigita; kaj oni enterigos en Tofet,
ĉar ne ekzistos alia loko por enterigado. 12 Tiele
Mi agos kun ĉi tiu loko, diras la Eternulo, kaj kun
ĝiaj loĝantoj, kaj Mi faros ĉi tiun lokon simila al
Tofet. 13 Kaj la domoj de Jerusalem kaj la domoj
de la reĝoj de Judujo estos malpuraj, kiel la loko
Tofet, ĉiuj domoj, sur kies tegmentoj oni incensis
al la tuta armeo de la ĉielo kaj verŝis verŝoferojn
al aliaj dioj. 14 Kaj Jeremia venis de Tofet, kien
sendis lin la Eternulo por profeti; kaj li stariĝis
sur la korto de la domo de la Eternulo, kaj diris al

la tuta popolo: 15 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Jen Mi venigos sur ĉi tiun urbon kaj
sur ĉiujn ĝiajn vilaĝojn la tutan malfeliĉon, kiun
Mi eldiris pri ĝi; ĉar ili obstinigis sian nukon kaj
ne aŭskultas Miajn vortojn.

20 Kiam la pastro Paŝĥur, filo de Imer, la ĉefa
oficisto en la domo de la Eternulo, aŭdis,
kiel Jeremia profetis ĉion diritan, 2 Paŝĥur batis
la profeton Jeremia, kaj metis lin en karceron,
kiu estis en la supra Pordego de Benjamen ĉe la
domo de la Eternulo. 3 La sekvantan tagon Paŝĥur
ellasis Jeremian el la karcero; tiam Jeremia diris al
li: La Eternulo nomas vin ne Paŝĥur, sed Teruro-
ĉirkaŭe. 4 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi faros
vin teruro por vi mem kaj por ĉiuj viaj amikoj, kaj
ili falos de la glavo de siaj malamikoj; viaj okuloj
tion vidos; kaj la tutan Judujon Mi transdonos
en la manojn de la reĝo de Babel, kiu ekzilos
ilin en Babelon kaj mortigos ilin per la glavo. 5
Kaj la tutan havon de ĉi tiu urbo kaj ĝian tutan
laborakiron kaj ĉiujn ĝiajn valoraĵojn kaj ĉiujn
trezorojn de la reĝoj de Judujo Mi transdonos
en la manon de iliaj malamikoj, kiuj prirabos
kaj prenos kaj forportos ilin en Babelon. 6 Kaj
vi, Paŝĥur, kaj ĉiuj loĝantoj de via domo iros en
kaptitecon, venos Babelon, kaj tie vi mortos, kaj
tie vi estos enterigitaj, vi kaj ĉiuj viaj amikoj, al
kiuj vi profetis malvere. 7 Ho Eternulo, Vi fortiris
min post Vi, kaj mi lasis fortiri min; Vi estas pli
forta ol mi kaj venkis min; kaj mi fariĝis objekto
de ĉiutaga mokado, ĉiu mokas min. 8 Ĉar de la
tempo, kiam mi ekparolis, kriis pri maljusteco,
vokis pri rabado, la vorto de la Eternulo fariĝis
por mi kaŭzo de honto kaj de ĉiutaga mokado.
9 Mi diris al mi: Mi ne rememorigos pri Li, mi
ne plu parolos en Lia nomo; sed tio fariĝis en
mia koro kiel flamanta fajro, penetrinta en miajn
ostojn, kaj mi laciĝis de retenado kaj ne plu
povis elteni. 10 Ĉar mi aŭdas la insultadon de
multaj kaj minacadon ĉirkaŭe: Akuzu, ni akuzu
lin! Ĉiuj, kiuj vivas pace kun mi, observas min
de flanke: Eble li forlogiĝos, tiam ni venkos lin
kaj venĝos al li. 11 Sed la Eternulo estas kun
mi kiel potenca heroo, tial miaj persekutantoj
falos kaj ne venkos; ili estos forte hontigitaj pro
tio, ke ili agis tiel malprudente; la honto estos
eterna, ne forgesiĝos. 12 Ho Eternulo Cebaot,
kiu elprovas virtulon kaj vidas la internon kaj la
koron! faru, ke mi vidu Vian venĝon sur ili, ĉar
al Vi mi transdonis mian proceson. 13 Kantu al
la Eternulo, gloru la Eternulon; ĉar Li savas la
animon de malriĉulo el la mano de malbonaguloj.
14 Malbenita estu la tago, en kiu mi naskiĝis;
la tago, en kiu mia patrino min naskis, ne estu
benita. 15 Malbenita estu la homo, kiu sciigis al
mia patro kaj diris: Virseksa infano estas naskita
al vi, kaj per tio li faris al li grandan ĝojon. 16
Tiu homo estu kiel la urboj, kiujn la Eternulo
senkompate ruinigis; li aŭdu kriadon matene kaj
ploregadon tagmeze. 17 Kial mi ne estis mortigita
en la utero, ke mia patrino estu mia tombo kaj ŝia
ventro restu graveda por ĉiam? 18 Kial mi eliris el
la utero, por vidi malfacilan penadon kaj mizeron
kaj por ke mia vivo pasu en honto?

21 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de
la Eternulo, kiam la reĝo Cidkija sendis al li
Paŝĥuron, filon de Malkija, kaj la pastron Cefanja,
filo de Maaseja, por diri: 2 Volu demandi pri ni
la Eternulon, ĉar Nebukadnecar, reĝo de Babel,
militas kontraŭ ni; eble la Eternulo faros al ni ion
similan al ĉiuj Liaj mirakloj, kaj tiu foriros de ni. 3
Kaj Jeremia diris al ili: Tiele diru al Cidkija: 4 Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael: Jen Mi returnos la
batalilojn, kiuj estas en viaj manoj kaj per kiuj
vi batalas kontraŭ la reĝo de Babel, kaj kontraŭ
la Ĥaldeoj, kiuj sieĝas vin ekstere de la murego,
kaj Mi kolektos ilin meze de ĉi tiu urbo. 5 Kaj Mi
batalos kontraŭ vi per mano etendita kaj per forta
brako, en kolero, furiozo, kaj granda indigno.
6 Kaj Mi frapos la loĝantojn de ĉi tiu urbo, la
homojn kaj la brutojn; de granda pesto ili mortos.
7 Kaj post tio, diras la Eternulo, Cidkijan, reĝon
de Judujo, kaj liajn servantojn, kaj la popolon,
kaj tiujn, kiuj en ĉi tiu urbo restis de la pesto, de
la glavo, kaj de la malsato, Mi transdonos en la
manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, en la
manon de iliaj malamikoj, kaj en la manon de tiuj,
kiuj deziras ilian morton; kaj li mortigos ilin per
glavo; li ne hezitos, ne indulgos, kaj ne kompatos.
8 Kaj al ĉi tiu popolo diru: Tiele diras la Eternulo:
Jen Mi proponas al vi vojon de vivo kaj vojon de
morto: 9 kiu restos en ĉi tiu urbo, tiu mortos de
glavo aŭ de malsato aŭ de pesto; kaj kiu eliros kaj
transdonos sin al la Ĥaldeoj, kiuj vin sieĝas, tiu
restos vivanta, kaj lia animo estos lia akiro. 10 Ĉar
Mi turnis Mian vizaĝon kontraŭ ĉi tiun urbon por
malbono, ne por bono, diras la Eternulo; en la
manon de la reĝo de Babel ĝi estos transdonita,
kaj li forbruligos ĝin per fajro. 11 Kaj koncerne la
domon de la reĝo de Judujo aŭskultu la vorton de
la Eternulo: 12 Domo de David! diras la Eternulo:
Frue matene faru juĝon kaj savu prematon el la
mano de premanto, por ke Mia kolero ne aperu
kiel fajro kaj ĝi ne ekflamu pro viaj malbonagoj
tiel, ke neniu povos ĝin estingi. 13 Jen Mi iras
kontraŭ vin, kiu staras en la valo, roko sur la

ebenaĵo, diras la Eternulo, kontraŭ vin, kiuj diras:
Kiu atakos nin? kaj kiu eniros en niajn loĝejojn?
14 Kaj Mi punos vin laŭ la fruktoj de viaj agoj,
diras la Eternulo; kaj Mi ekbruligos fajron en ĝia
arbaro, por ke ĝi ekstermu ĝian tutan ĉirkaŭaĵon.

22 Tiele diris la Eternulo: Iru en la domon de
la reĝo de Judujo, kaj diru tie jenon: 2 diru:
Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho reĝo de
Judujo, kiu sidas sur la trono de David, vi, kaj
viaj servantoj, kaj via popolo, kiu iras tra ĉi tiuj
pordegoj. 3 Tiele diras la Eternulo: Faru juĝon
kaj juston, kaj savu prematon el la mano de
premanto; ne ofendu kaj ne premu fremdulon,
orfon, aŭ vidvinon, kaj sangon senkulpan ne verŝu
sur ĉi tiu loko. 4 Ĉar se vi plenumos ĉi tiun diron,
tiam tra la pordegoj de ĉi tiu domo irados reĝoj,
sidantaj sur la trono de David, veturantaj sur
ĉaroj kaj sur ĉevaloj, li mem kaj liaj servantoj kaj
lia popolo. 5 Sed se vi ne obeos tiujn vortojn,
tiam — Mi ĵuras per Mi, diras la Eternulo — ĉi tiu
domo fariĝos ruino. 6 Ĉar tiele diras la Eternulo
koncerne la domon de la reĝo de Judujo: Vi estas
al Mi Gilead, supro de Lebanon; kaj tamen Mi
faros vin dezerto, urboj ne loĝataj. 7 Mi starigos
kontraŭ vi ekstermantojn, ĉiun kun liaj batalilo j,
kaj ili dehakos viajn plej bonajn cedrojn kaj ĵetos
en fajron. 8 Kaj multe da nacioj preterpasos ĉi
tiun urbon, kaj ili diros unu al la alia: Pro kio la
Eternulo agis tiele kun ĉi tiu granda urbo? 9 Kaj
oni respondos: Pro tio, ke ili forlasis la interligon
de la Eternulo, ilia Dio, kaj adorkliniĝis al aliaj dioj
kaj servis al ili. 10 Ne ploru pri mortinto kaj ne
funebru pri li; sed ploru forte pri tiu, kiu foriras,
ĉar li ne plu revenos kaj ne revidos la landon
de sia naskiĝo. 11 Ĉar tiele diras la Eternulo pri
Ŝalum, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, kiu reĝis
post sia patro Joŝija kaj foriris de ĉi tiu loko: Li
ne plu revenos ĉi tien; 12 sed sur la loko, kien
oni transloĝigis lin en kaptitecon, tie li mortos,
kaj ĉi tiun landon li ne plu vidos. 13 Ve al tiu,
kiu konstruas sian domon per malbonagoj kaj
siajn ĉambrojn en maljusteco; kiu devigas sian
proksimulon labori vane kaj ne donas al li lian
prolaboran pagon; 14 kiu diras: Mi konstruos
al mi grandan domon kaj vastajn ĉambrojn; kaj
trahakas al si fenestrojn kaj kadras ilin per cedro
kaj kolorigas per cinabro. 15 Ĉu vi reĝos per tio,
ke vi ĉirkaŭis vin per cedraĵo? via patro ja ankaŭ
manĝis kaj trinkis, sed li agis laŭjuĝe kaj juste, kaj
tiam estis al li bone. 16 Li juĝadis la aferojn de
premito kaj malriĉulo, kaj tiam estis bone. Ĉu ne
tio signifas koni Min? diras la Eternulo. 17 Sed
viaj okuloj kaj via koro celas nur malhonestan
profiton, verŝadon de senkulpa sango, faradon
de rabado kaj de premado. 18 Tial tiele diras la
Eternulo pri Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de
Judujo: Oni ne lamentos pri li: Ho ve, mia frato! ho
ve, fratino! oni ne lamentos pri li: Ho ve, sinjoro!
ho ve, glorulo! 19 Per enterigo de azeno li estos
enterigita: oni trenos lin kaj ĵetos malproksimen
de la pordegoj de Jerusalem. 20 Supreniru sur
Lebanonon kaj kriu, kaj en Baŝan laŭtigu vian
voĉon, kaj kriu de Abarim; ĉar disbatitaj estas
ĉiuj viaj amantoj. 21 Mi parolis al vi, kiam vi
estis ankoraŭ en bona stato, sed vi diris: Mi ne
volas aŭskulti. Tia estis via konduto detempe de
via juneco, ke vi ne aŭskultis Mian voĉon. 22
Ĉiujn viajn paŝtistojn forblovos la vento, kaj viaj
amantoj iros en kaptitecon; tiam vin kovros honto
kaj malhonoro pro ĉiuj viaj malbonagoj. 23 Vi
sidas sur Lebanon, vi faris al vi neston inter cedroj;
kiel mizera vi estos, kiam atakos vin doloroj, kiel
doloroj de naskantino! 24 Kiel Mi vivas, diras la
Eternulo, se Konja, filo de Jehojakim, reĝo de
Judujo, eĉ estus sigelringo sur Mia dekstra mano,
eĉ de tie Mi vin deŝirus. 25 Kaj Mi transdonos
vin en la manon de tiuj, kiuj celas vian morton,
kaj en la manon de tiuj, kiujn vi timegas, en la
manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj en
la manon de la Ĥaldeoj. 26 Kaj Mi ĵetos vin, kaj
vian patrinon, kiu naskis vin, en alian landon,
kie vi ne naskiĝis; kaj tie vi mortos. 27 Sed en
la landon, kien ili tre dezirus reveni, tien ili ne
revenos. 28 Ĉu ĉi tiu homo, Konja, estas objekto
malestimata, forpuŝita? ĉu li estas vazo neamata?
kial ili estas forĵetitaj, li kaj lia idaro, ĵetitaj en
landon, kiun ili ne konis? 29 Ho tero, tero, tero!
aŭskultu la vorton de la Eternulo! 30 Tiele diras la
Eternulo: Enskribu ĉi tiun homon kiel seninfanan,
kiel homon, kiu ne havos sukceson en sia vivo;
ĉar neniu el lia idaro sukcesos sidi sur la trono de
David aŭ regos iam en Judujo.

23 Ve al la paŝtistoj, kiuj pereigas kaj diskurigas
la ŝafojn de Mia paŝtataro! diras la Eternulo.
2 Tial tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri la
paŝtistoj, kiuj paŝtas Mian popolon: Vi diskurigis
Miajn ŝafojn kaj dispelis ilin kaj ne observis ilin;
jen Mi punos sur vi viajn malbonajn agojn, diras
la Eternulo. 3 Sed Mi kolektos la restaĵon de Miaj
ŝafoj el ĉiuj landoj, kien Mi dispelis ilin, kaj Mi
revenigos ilin sur ilian paŝtejon; kaj ili donos
fruktojn kaj multiĝos. 4 Kaj Mi starigos super
ili paŝtistojn, por ke ili paŝtu ilin; kaj ili jam ne
timos kaj ne tremos kaj ne estos atakataj, diras la
Eternulo. 5 Jen venos tempo, diras la Eternulo, kaj
Mi aperigos de David markoton virtan, kaj ekregos

reĝo, kaj li estos prudenta, kaj li farados juĝon kaj
justecon sur la tero. 6 En lia tempo Jehuda estos
savita kaj Izrael loĝos sendanĝere; kaj jen estas la
nomo, per kiu oni lin nomos: La Eternulo estas
nia justeco. 7 Pro tio jen venos tempo, diras la
Eternulo, kiam oni ne plu diros: Vivas la Eternulo,
kiu elkondukis la Izraelidojn el la lando Egipta; 8
sed: Vivas la Eternulo, kiu elirigis kaj venigis la
idaron de la domo de Izrael el la lando norda, kaj
el ĉiuj landoj, kien Mi dispelis ilin; kaj ili ekloĝos
en sia lando. 9 Pri la profetoj. Disŝiriĝas en mi
mia koro, ĉiuj miaj ostoj tremas; mi fariĝis kiel
ebriulo, kiel homo, senfortigita de vino, antaŭ
la Eternulo kaj antaŭ Liaj sanktaj vortoj. 10 Ĉar
la lando estas plena de adultuloj, ĉar la lando
ploras de malbeno; sekiĝis la paŝtejoj de la stepo;
ilia celado estas malpia, kaj ilia forto estas en
malvereco. 11 Ĉar profeto kaj pastro hipokritas; eĉ
en Mia domo Mi trovas iliajn malbonagojn, diras
la Eternulo. 12 Pro tio ilia vojo estos kiel glitigaj
lokoj en mallumo: ili glitos tie kaj falos; ĉar Mi
venigos sur ilin malfeliĉon en la jaro, kiam Mi
punvizitos ilin, diras la Eternulo. 13 Ĉe la profetoj
de Samario Mi vidis stultecon: ili profetis en la
nomo de Baal, kaj erarigis Mian popolon Izrael;
14 sed ĉe la profetoj de Jerusalem Mi vidis ion
teruran: ili adultas, iras vojon de mensogoj, kaj
subtenas la manojn de malbonaguloj, por ke neniu
el ili konvertu sin de sia malboneco; ili ĉiuj fariĝis
por Mi kiel Sodom, kaj la loĝantoj de la urbo kiel
Gomora. 15 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot
pri la profetoj: Jen Mi manĝigos al ili vermuton
kaj trinkigos al ili akvon maldolĉan; ĉar de la
profetoj de Jerusalem disvastiĝas malpieco en la
tuta lando. 16 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Ne
aŭskultu la vortojn de la profetoj, kiuj profetas
al vi; ili trompas vin; ili predikas vizion de sia
koro, sed ne el la buŝo de la Eternulo. 17 Ili diras
al Miaj malŝatantoj: La Eternulo diris, ke al vi
estos paco; kaj al ĉiu, kiu sekvas la obstinecon de
sia koro, ili diras: Ne trafos vin malfeliĉo. 18 Sed
kiu staris en la konsilo de la Eternulo, kaj vidis
kaj aŭdis Lian vorton? kiu aŭdis Lian vorton kaj
komprenis? 19 Jen eliros ventego de la Eternulo
en kolero, ventego turniĝanta; ĝi falos sur la
kapon de la malpiuloj. 20 Ne kvietiĝos la kolero
de la Eternulo, ĝis Li estos farinta kaj ĝis Li estos
plenuminta la intencojn de Sia koro; en la tempo
estonta vi tion komprenos. 21 Mi ne sendis tiujn
profetojn, sed ili mem kuris; Mi nenion diris al
ili, tamen ili profetas. 22 Se ili estus starintaj
en Mia konsilo, ili aŭdigus Miajn vortojn al Mia
popolo kaj deturnus ilin de ilia malbona vojo kaj
de iliaj malbonaj agoj. 23 Ĉu Mi estas nur Dio
de proksime? diras la Eternulo; ĉu Mi ne estas
ankaŭ Dio de malproksime? 24 Ĉu homo povas
kaŝi sin en tia sekreta loko, kie Mi lin ne vidus?
diras la Eternulo; ĉu ne Mi plenigas la ĉielon kaj la
teron? diras la Eternulo. 25 Mi aŭdas, kion diras la
profetoj, kiuj en Mia nomo profetas malveraĵon;
ili diras: Mi sonĝis, mi sonĝis. 26 Kiel longe tio
daŭros en la koro de la profetoj, kiuj profetas
malveraĵon, profetas la trompaĵon de sia koro? 27
Ili pensas, ke ili forgesigos al Mia popolo Mian
nomon per siaj sonĝoj, kiujn ili rakontas unu al
la alia, tiel same, kiel iliaj patroj forgesis Mian
nomon pro Baal. 28 Profeto, kiu vidis sonĝon,
rakontu sonĝon; kaj tiu, al kiu aperis Mia vorto,
raportu Mian vorton vere. Kio komuna estas inter
pajlo kaj greno? diras la Eternulo. 29 Ĉu Mia
vorto ne estas kiel fajro, diras la Eternulo, kaj
kiel martelo, kiu disbatas rokon? 30 Tial jen Mi
turnos Min kontraŭ la profetojn, diras la Eternulo,
kiuj ŝtelas Miajn vortojn unu de la alia. 31 Jen Mi
turnos Min kontraŭ la profetojn, diras la Eternulo,
kiuj esprimas sian propran parolon, kaj diras: Li
diris. 32 Jen Mi turnos Min kontraŭ tiujn, kiuj
profetas malverajn sonĝojn, diras la Eternulo, kaj
rakontas ilin kaj erarigas Mian popolon per siaj
mensogaĵoj kaj per sia senprudenteco, dum Mi ne
sendis ilin kaj ne donis al ili ordonojn, kaj ili ja
alportas al ĉi tiu popolo nenian utilon, diras la
Eternulo. 33 Se ĉi tiu popolo aŭ profeto aŭ pastro
demandos vin, dirante: Kia estas la ŝarĝo de la
Eternulo? tiam diru al ili koncerne la ŝarĝon: Mi
forlasos vin, diras la Eternulo. 34 Kaj se iu el la
profetoj aŭ pastroj aŭ el la popolo diros: Ŝarĝo de
la Eternulo, Mi punos tiun homon kaj lian domon.
35 Nur tiel diru ĉiu al sia proksimulo kaj ĉiu al
sia frato: Kion respondis la Eternulo? aŭ: Kion
diris la Eternulo? 36 Kaj la esprimon: Ŝarĝo de la
Eternulo, ne plu uzu; ĉar por ĉiu homo lia vorto
fariĝos ŝarĝo, pro tio, ke vi malĝustigas la vortojn
de la vivanta Dio, de la Eternulo Cebaot, nia Dio.
37 Tiele diru al la profeto: Kion respondis al vi
la Eternulo? kion diris la Eternulo? 38 Sed se vi
diros: Ŝarĝo de la Eternulo, tiam tiele diras la
Eternulo: Ĉar vi eldiris tiujn vortojn: Ŝarĝo de la
Eternulo, dum Mi sendis, por diri al vi, ke vi ne
uzu la esprimon: Ŝarĝo de la Eternulo: 39 tial jen
Mi tute forlasos kaj forpelos de antaŭ Mia vizaĝo
vin, kaj la urbon, kiun Mi donis al vi kaj al viaj
patroj; 40 kaj Mi metos sur vin eternan honton
kaj eternan malhonoron, kiu ne forgesiĝos.

24 La Eternulo montris al mi: jen estas du
korboj kun figoj, starigitaj antaŭ la templo

de la Eternulo, post kiam Nebukadnecar, reĝo de
Babel, forkondukis el Jerusalem Jeĥonjan, filon
de Jehojakim, reĝon de Judujo, kaj la princojn
de Judujo kaj la ĉarpentistojn kaj seruristojn, kaj
venigis ilin en Babelon. 2 Unu korbo estis kun figoj
tre bonaj, kiel estas la figoj plej frue maturiĝintaj;
la dua korbo estis kun figoj tre malbonaj, kiujn
pro ilia malboneco oni ne povas manĝi. 3 Kaj
la Eternulo diris al mi: Kion vi vidas, Jeremia?
Kaj mi respondis: Figojn; la bonaj figoj estas tre
bonaj, kaj la malbonaj estas tre malbonaj, tiel,
ke pro ilia malboneco oni ne povas ilin manĝi. 4
Tiam aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante:
5 Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Simile
al ĉi tiuj bonaj figoj, Mi distingos por bono la
forkondukitajn Judojn, kiujn Mi forsendis de ĉi tiu
loko en la landon Ĥaldean; 6 kaj Mi direktos sur
ilin Miajn okulojn por bono, kaj Mi revenigos ilin
en ĉi tiun landon, kaj Mi aranĝos ilin, ne ruinigos,
Mi plantos ilin, ne elŝiros. 7 Kaj Mi donos al ili
koron, ke ili konu Min, ke Mi estas la Eternulo;
ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio; ĉar
ili konvertiĝos al Mi per sia tuta koro. 8 Sed
koncerne la malbonajn figojn, kiujn oni ne povas
manĝi pro ilia malboneco, tiele diras la Eternulo:
Al ili Mi similigos Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj
liajn princojn, kaj la restintajn Jerusalemanojn,
kiuj restis en ĉi tiu lando kaj kiuj loĝas en la lando
Egipta; 9 kaj Mi donos al ili suferadon kaj mizeron
en ĉiuj regnoj de la tero, Mi faros ilin objekto de
honto, de ekzemplo, de moko, kaj de malbeno
sur ĉiuj lokoj, kien Mi dispelos ilin; 10 kaj Mi
sendos sur ilin glavon, malsaton, kaj peston, ĝis
Mi ekstermos ilin el la lando, kiun Mi donis al ili
kaj al iliaj patroj.

25 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia
pri la tuta Juda popolo en la kvara jaro de
Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, tio estas
en la unua jaro de Nebukadnecar, reĝo de Babel, 2
kaj kiun la profeto Jeremia proklamis al la tuta
Juda popolo kaj al ĉiuj loĝantoj de Jerusalem,
dirante: 3 De post la dek-tria jaro de Joŝija, filo
de Amon, reĝo de Judujo, ĝis la nuna tago, en la
daŭro de dudek tri jaroj, aperadis al mi la vorto
de la Eternulo, kaj mi paroladis al vi, konstante
paroladis; sed vi ne aŭskultis. 4 La Eternulo sendis
al vi ĉiujn Siajn servantojn, la profetojn; ĉiutage
Li sendadis; sed vi ne aŭskultis, vi ne alklinis vian
orelon, por aŭskulti. 5 Ili diris: Deturnu vin ĉiu
de sia malbona vojo kaj de viaj malbonaj agoj,
kaj loĝu sur la tero, kiun la Eternulo donis al vi
kaj al viaj patroj de ĉiam kaj por ĉiam; 6 kaj ne
sekvu aliajn diojn, servante kaj adorkliniĝante
al ili, kaj ne kolerigu Min per la faritaĵo de viaj
manoj, por ke Mi ne faru al vi malbonon. 7 Sed vi
ne aŭskultis Min, diras la Eternulo; vi kolerigis
Min per la faritaĵo de viaj manoj por via malbono.
8 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot: Pro tio, ke vi
ne aŭskultis Miajn vortojn, 9 jen Mi sendos kaj
kolektos ĉiujn nordajn gentojn, diras la Eternulo,
kaj Mian servanton Nebukadnecar, reĝo de Babel,
kaj Mi venigos ilin sur ĉi tiun landon kaj sur ĝiajn
loĝantojn kaj sur ĉiujn naciojn ĉirkaŭe; kaj Mi
elmetos ilin al ekstermo, kaj Mi faros ilin ruinoj,
mokataĵo, kaj eterna dezertaĵo. 10 Kaj Mi ĉesigos
ĉe ili la sonojn de ĝojo kaj la sonojn de gajeco, la
voĉon de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino, la bruon
de muelilo kaj la lumon de lucerno. 11 Kaj ĉi tiu
tuta lando fariĝos ruino kaj dezerto; kaj tiuj nacioj
servos al la reĝo de Babel dum sepdek jaroj. 12 Sed
kiam finiĝos la sepdek jaroj, Mi punos la reĝon de
Babel kaj tiun nacion, diras la Eternulo, pro ĝiaj
malbonagoj, kaj la landon Ĥaldean, kaj Mi faros
ĝin eterna dezerto. 13 Kaj Mi plenumos super tiu
lando ĉiujn Miajn vortojn, kiujn Mi diris pri ĝi,
ĉion, kio estas skribita en ĉi tiu libro, kion Jeremia
profetis pri ĉiuj nacioj. 14 Ĉar ankaŭ ilin sklavigos
potencaj nacioj kaj grandaj reĝoj, kaj Mi repagos
al ili laŭ iliaj agoj kaj laŭ la faroj de iliaj manoj.
15 Ĉar tiele diras al mi la Eternulo, Dio de Izrael:
Prenu el Mia mano ĉi tiun pokalon de la vino de
furiozo, kaj trinkigu el ĝi ĉiujn naciojn, al kiuj Mi
sendas vin. 16 Ili trinku, ili ŝanceliĝu kaj freneziĝu
antaŭ la glavo, kiun Mi sendos sur ilin. 17 Kaj
mi prenis la pokalon el la mano de la Eternulo,
kaj trinkigis al ĉiuj popoloj, al kiuj sendis min la
Eternulo: 18 al Jerusalem kaj al la urboj de Judujo,
al iliaj reĝoj kaj al iliaj eminentuloj, por fari ilin
dezertaĵo kaj ruino, mokataĵo kaj malbenataĵo,
kiel tio estas nun; 19 al Faraono, reĝo de Egiptujo,
kaj al liaj servantoj kaj al liaj eminentuloj kaj al
lia tuta popolo; 20 kaj al ĉiuj diversgentaj popoloj
kaj al ĉiuj reĝoj de la lando Uc kaj al ĉiuj reĝoj de
la lando Filiŝta kaj al Aŝkelon kaj al Gaza kaj al
Ekron kaj al la restaĵo de Aŝdod; 21 al Edom kaj al
Moab kaj al la Amonidoj; 22 kaj al ĉiuj reĝoj de
Tiro kaj al ĉiuj reĝoj de Cidon kaj al la reĝoj de la
insuloj trans la maro; 23 al Dedan, al Tema, al Buz,
kaj al ĉiuj, kiuj tondas la harojn sur la tempioj; 24
kaj al ĉiuj reĝoj de Arabujo, kaj al ĉiuj reĝoj de la
diversgentaj popoloj, loĝantaj en la dezerto; 25
kaj al ĉiuj reĝoj de Zimri kaj al ĉiuj reĝoj de Elam
kaj al ĉiuj reĝoj de Medujo; 26 kaj al ĉiuj reĝoj de
la nordo, la proksimaj kaj la malproksimaj, unu
kontraŭ la alia, kaj al ĉiuj regnoj de la mondo,
kiuj troviĝas sur la tero; kaj la reĝo de Ŝeŝaĥ

trinkos post ili. 27 Kaj diru al ili: Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Trinku kaj ebriiĝu,
vomu kaj falu, kaj ne leviĝu antaŭ la glavo, kiun
Mi sendas sur vin. 28 Kaj se ili ne volos preni la
pokalon el via mano, por trinki, tiam diru al ili:
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Vi nepre devas
trinki. 29 Ĉar jen sur la urbon, kiu portas sur si
Mian nomon, Mi komencas sendi suferojn; ĉu vi
do restos senpunaj? vi ne restos sen puno, ĉar
Mi vokas glavon sur ĉiujn loĝantojn de la tero,
diras la Eternulo Cebaot. 30 Profetu al ili ĉion ĉi
tion, kaj diru al ili: La Eternulo ekbruos de alte,
kaj el Sia sankta loĝejo Li aŭdigos Sian voĉon; Li
forte ekbruos kontraŭ Sian restadejon; kanton de
vinpremantoj Li eksonigos super ĉiuj loĝantoj de
la tero. 31 La bruo atingos ĝis la fino de la tero;
ĉar la Eternulo havos juĝon kontraŭ la popoloj, Li
juĝos ĉiun karnon; la malpiulojn Li transdonos al
glavo, diras la Eternulo. 32 Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Jen plago iros de popolo al popolo, kaj
granda ventego leviĝos de la randoj de la tero. 33
Kaj la mortigitoj de la Eternulo en tiu tago estos
de unu fino de la tero ĝis la alia fino de la tero;
ili ne estos priploratai, ne estos kolektataj, nek
enterigataj; ili fariĝos sterko sur la supraĵo de la
tero. 34 Ploru, ho paŝtistoj, kriu kaj rulu vin en
polvo, ho regantoj de la ŝafoj; ĉar venis por vi la
tempo de buĉo; Mi disĵetos vin, kaj vi disfalos,
kiel multekosta vazo. 35 Kaj ne ekzistos forkuro
por la paŝtistoj, nek forsaviĝo por la regantoj de
la ŝafaro. 36 Estos aŭdata kriado de la paŝtistoj kaj
plorado de la regantoj de la ŝafaro, ĉar la Eternulo
faros ekstermon en ilia ŝafaro. 37 Disfalos la pacaj
loĝejoj antaŭ la flama kolero de la Eternulo. 38 Li
forlasis Sian laŭbon kiel leono; ilia lando fariĝis
dezerto de la kolero de la atakanto kaj de Lia
flama kolero.

26 En la komenco de la reĝado de Jehojakim, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo, aperis jena vorto
de la Eternulo: 2 Tiele diras la Eternulo: Stariĝu
sur la korto de la domo de la Eternulo, kaj parolu
pri ĉiuj urboj de Judujo, kiuj venas en la domon
de la Eternulo por adorkliniĝi, ĉiujn vortojn, kiujn
Mi ordonis al vi diri al ili; ne mankigu eĉ unu
vorton. 3 Eble ili aŭskultos kaj returnos sin ĉiu
de sia malbona vojo; kaj tiam Mi fordecidos la
malbonon, kiun Mi intencas fari al ili pro iliaj
malbonaj agoj. 4 Kaj diru al ili: Tiele diras la
Eternulo: Se vi ne obeos Min, por agadi laŭ Mia
instruo, kiun Mi donis al vi, 5 por obei la vortojn
de Miaj servantoj, la profetoj, kiujn Mi sendas
al vi, kiujn Mi konstante sendadis, sed vi ilin ne
aŭskultis: 6 tiam Mi agos kun ĉi tiu domo kiel kun
Ŝilo, kaj ĉi tiun urbon Mi faros malbeno por ĉiuj
popoloj de la tero. 7 Kaj aŭdis la pastroj kaj la
profetoj kaj la tuta popolo, kiel Jeremia parolis
tiujn vortojn en la domo de la Eternulo. 8 Kiam
Jeremia finis la paroladon de ĉio, kion la Eternulo
ordonis diri al la tuta popolo, tiam kaptis lin la
pastroj kaj la profetoj kaj la tuta popolo, dirante:
Vi devas morti! 9 Kial vi profetas en la nomo
de la Eternulo, dirante: Ĉi tiu domo fariĝos kiel
Ŝilo, kaj ĉi tiu urbo dezertiĝos tiel, ke estos en
ĝi neniu loĝanto? Kaj la tuta popolo amasiĝis
ĉirkaŭ Jeremia en la domo de la Eternulo. 10
Kiam la eminentuloj de Judujo aŭdis pri tio, ili
iris el la reĝa domo en la domon de la Eternulo
kaj sidiĝis ĉe la enirejo de la nova pordego de
la domo de la Eternulo. 11 Kaj la pastroj kaj
la profetoj diris al la eminentuloj kaj al la tuta
popolo jene: Al morto estas kondamninda ĉi tiu
homo, ĉar li profetis kontraŭ ĉi tiu urbo, kiel vi
aŭdis per viaj oreloj. 12 Tiam Jeremia diris al ĉiuj
eminentuloj kaj al la tuta popolo jene: La Eternulo
sendis min, por profeti kontraŭ ĉi tiu domo kaj
ĉi tiu urbo ĉion, kion vi aŭdis. 13 Plibonigu do
nun viajn vojojn kaj vian konduton, kaj obeu la
voĉon de la Eternulo, via Dio; kaj tiam la Eternulo
fordecidos la malbonon, kiun Li diris pri vi. 14
Kaj mi estas nun en viaj manoj; faru kun mi tion,
kion vi trovas bona kaj justa. 15 Sed sciu, ke se vi
min mortigos, vi ŝarĝos per senkulpa sango vin
kaj ĉi tiun urbon kaj ĝiajn loĝantojn; ĉar vere la
Eternulo sendis min al vi, por diri en viajn orelojn
ĉiujn tiujn vortojn. 16 Tiam la eminentuloj kaj la
tuta popolo diris al la pastroj kaj al la profetoj: Ĉi
tiu homo ne estas kondamninda al morto, ĉar li
parolis al ni en la nomo de la Eternulo, nia Dio. 17
Kaj leviĝis kelkaj el la plejaĝuloj de la lando, kaj
diris al la tuta amaso de la popolo jene: 18 Miĥa,
la Moreŝetano, profetis en la tempo de Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kaj diris al la tuta Juda popolo
jene: Tiele diras la Eternulo Cebaot: Cion estos
plugita kiel kampo, Jerusalem fariĝos ruinaĵo, kaj
la monto de la templo fariĝos arbara altaĵo. 19
Ĉu mortigis lin Ĥizkija, reĝo de Judujo, kaj ĉiuj
Judoj? ili timis ja la Eternulon kaj preĝis antaŭ la
Eternulo, kaj la Eternulo fordecidis la malbonon,
kiun Li diris pri ili. Kaj ni farus grandan malbonon
kontraŭ niaj animoj. 20 Ankaŭ alia homo profetis
en la nomo de la Eternulo, Urija, filo de Ŝemaja,
el Kirjat-Jearim; li profetis kontraŭ ĉi tiu urbo
kaj ĉi tiu lando, simile al ĉio, kion diris Jeremia.
21 Kaj liajn vortojn aŭdis la reĝo Jehojakim kaj
ĉiuj liaj potenculoj kaj ĉiuj eminentuloj, kaj la
reĝo intencis mortigi lin; sed Urija tion aŭdis, kaj

ektimis, kaj forkuris kaj venis en Egiptujon. 22 Kaj
la reĝo Jehojakim sendis homojn en Egiptujon:
Elnatanon, filon de Aĥbor, kune kun aliaj homoj li
sendis en Egiptujon; 23 kaj ili elkondukis Urijan
el Egiptujo kaj venigis lin al la reĝo Jehojakim;
kaj ĉi tiu mortigis lin per glavo kaj ĵetis lian
kadavron inter la tombojn de la simpla popolo. 24
Tamen la mano de Aĥikam, filo de Ŝafan, protektis
Jeremian, ne lasante transdoni lin en la manojn
de la popolo, por mortigi lin.

27 En la komenco de la reĝado de Jehojakim,
filo de Joŝija, reĝo de Judujo, aperis de la
Eternulo jena vorto al Jeremia: 2 Tiele diras al
mi la Eternulo: Faru al vi ligilojn kaj jugon, kaj
metu tion sur vian kolon; 3 kaj sendu tion al la
reĝo de Edom kaj al la reĝo de Moab kaj al la
reĝo de la Amonidoj kaj al la reĝo de Tiro kaj
al la reĝo de Cidon, per la senditoj, kiuj venis
Jerusalemon al Cidkija, reĝo de Judujo; 4 kaj
komisiu al ili, ke ili diru al siaj sinjoroj jene: Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Tiele diru
al viaj sinjoroj: 5 Per Mia granda forto kaj per Mia
etendita brako Mi kreis la teron, la homojn kaj la
bestojn, kiuj estas sur la tero; kaj Mi donas tion
al tiu, kiu plaĉas al Mi. 6 Kaj nun Mi transdonas
ĉiujn tiujn landojn en la manon de Mia servanto
Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj eĉ la bestojn
de la kampo Mi transdonas al li, por ke ili servu
al li. 7 Kaj servos al li ĉiuj popoloj, ankaŭ al lia
filo kaj al la filo de lia filo, ĝis venos la tempo
ankaŭ por lia lando kaj lin sklavigos potencaj
popoloj kaj grandaj reĝoj. 8 Kaj se ia popolo kaj
regno ne servos al li, al Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj ne metos sian kolon sub la jugon de la
reĝo de Babel, Mi punos tiun popolon per glavo
kaj malsato kaj pesto, diras la Eternulo, ĝis Mi
ekstermos ilin per lia mano. 9 Ne aŭskultu do
viajn profetojn, nek viajn magiistojn, nek viajn
sonĝoklarigistojn, nek viajn aŭguristojn, nek viajn
sorĉistojn, kiuj diras al vi jene: Ne servu al la reĝo
de Babel. 10 Ĉar ili profetas al vi malveraĵon, por
malproksimigi vin de via lando, por ke Mi elpelu
vin kaj vi pereu. 11 Sed tiun popolon, kiu metos
sian kolon sub la jugon de la reĝo de Babel kaj
servos al li, tiun Mi restigos trankvile sur ĝia tero,
diras la Eternulo, por prilaboradi ĝin kaj loĝi sur
ĝi. 12 Kaj al Cidkija, reĝo de Judujo, mi diris tiajn
samajn vortojn, nome: Metu vian kolon sub la
jugon de la reĝo de Babel, kaj servu al li kaj al
lia popolo, kaj restu vivantaj. 13 Por kio vi volus
morti, vi kaj via popolo, de glavo, de malsato,
kaj de pesto, kiel la Eternulo decidis pri popolo,
kiu ne servos al la reĝo de Babel? 14 Ne aŭskultu
la vortojn de la profetoj, kiuj diras al vi, ke vi
ne servu al la reĝo de Babel; ĉar ili profetas al
vi malveraĵon. 15 Ĉar Mi ne sendis ilin, diras la
Eternulo, kaj ili malvere profetas en Mia nomo,
por ke Mi elpelu vin, kaj por ke vi pereu, vi kaj la
profetoj, kiuj profetas al vi. 16 Kaj al la pastroj kaj
al la tuta ĉi tiu popolo mi diris jene: Tiele diras la
Eternulo: Ne aŭskultu la vortojn de viaj profetoj,
kiuj profetas al vi jene: Jen la vazoj de la domo de
la Eternulo nun baldaŭ estos revenigitaj el Babel;
ĉar malveraĵon ili profetas al vi. 17 Ne aŭskultu
ilin; servu al la reĝo de Babel, por ke vi vivu;
por kio ĉi tiu urbo fariĝu dezerto? 18 Se ili estas
profetoj kaj se ili havas la vorton de la Eternulo,
ili elpetegu de la Eternulo Cebaot, ke la vazoj, kiuj
restis en la domo de la Eternulo kaj en la domo de
la reĝo de Judujo kaj en Jerusalem, ne transiru
en Babelon. 19 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot
pri la kolonoj, pri la maro, pri la bazoj, kaj pri la
ceteraj vazoj, kiuj restis en ĉi tiu urbo 20 kaj kiujn
ne prenis Nebukadnecar, reĝo de Babel, kiam li
forkondukis Jeĥonjan, filon de Jehojakim, reĝon
de Judujo, el Jerusalem en Babelon, kaj ankaŭ
ĉiujn eminentulojn de Judujo kaj Jerusalem; 21
tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, pri la
vazoj, kiuj restis en la domo de la Eternulo kaj en
la domo de la reĝo de Judujo kaj en Jerusalem: 22
En Babelon ili estos forportitaj, kaj tie ili restos,
ĝis la tago, kiam Mi rememoros ilin, diras la
Eternulo, kaj prenigos kaj reportigos ilin sur ĉi
tiun lokon.

28 En tiu sama jaro, en la komenco de la reĝado
de Cidkija, reĝo de Judujo, en la kvara jaro,
en la kvina monato, Ĥananja, filo de Azur, profeto
el Gibeon, diris al mi en la domo de la Eternulo,
antaŭ la okuloj de la pastroj kaj de la tuta popolo,
jene: 2 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Mi rompos la jugon de la reĝo de Babel;
3 post du jaroj Mi revenigos sur ĉi tiun lokon
ĉiujn vazojn de la domo de la Eternulo, kiujn
Nebukadnecar, reĝo de Babel, prenis de ĉi tiu
loko kaj forportis en Babelon. 4 Kaj Jeĥonjan,
filon de Jehojakim, reĝon de Judujo, kaj ĉiujn
forkondukitajn Judojn, kiuj venis en Babelon, Mi
revenigos sur ĉi tiun lokon, diras la Eternulo;
ĉar Mi rompos la jugon de la reĝo de Babel. 5
Tiam la profeto Jeremia respondis al la profeto
Ĥananja antaŭ la okuloj de la pastroj, kaj de la
tuta popolo, kiu staris en la domo de la Eternulo; 6
kaj la profeto Jeremia diris: Amen, tiel la Eternulo
faru; la Eternulo plenumu viajn vortojn, kiujn
vi profetis, kaj Li revenigu el Babel sur ĉi tiun

lokon la vazojn de la domo de la Eternulo kaj ĉiujn
forkondukitojn. 7 Tamen aŭskultu la vorton, kiun
mi diros en viajn orelojn kaj en la orelojn de la
tuta popolo: 8 La profetoj, kiuj de antikva tempo
estis antaŭ mi kaj antaŭ vi, profetis al multaj
landoj kaj al grandaj regnoj militon, malfeliĉon,
aŭ peston. 9 Se profeto antaŭdiris pacon, tiam
post la plenumiĝo de la vorto de la profeto oni
ekkonis lin kiel profeton, kiun vere sendis la
Eternulo. 10 Kaj la profeto Ĥananja deprenis la
jugon de la kolo de la profeto Jeremia kaj rompis
ĝin. 11 Kaj Ĥananja diris antaŭ la okuloj de la tuta
popolo jene: Tiele diras la Eternulo: Simile al ĉi
tio Mi rompos la jugon de Nebukadnecar, reĝo de
Babel, post du jaroj, deprenante ĝin de la kolo de
ĉiuj popoloj. Kaj la profeto Jeremia iris sian vojon.
12 Kaj aperis jena vorto de la Eternulo al Jeremia,
post kiam la profeto Ĥananja forrompis la jugon
de la kolo de la profeto Jeremia: 13 Iru kaj diru
al Ĥananja jene: Tiele diras la Eternulo: Jugon
lignan vi rompis, sed vi faru anstataŭ ĝi jugon
feran. 14 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Feran jugon Mi metis sur la kolon de ĉiuj
tiuj popoloj, ke ili servu al Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj ili servos al li; eĉ la bestojn de la kampo
Mi transdonis al li. 15 Tiam la profeto Jeremia
diris al la profeto Ĥananja: Aŭskultu, Ĥananja;
la Eternulo vin ne sendis, kaj vi kredigas al ĉi
tiu popolo malveraĵon. 16 Pro tio tiele diras la
Eternulo: Jen Mi forigos vin de sur la tero; en ĉi
tiu jaro vi mortos, ĉar vi parolis kontraŭ la volo
de la Eternulo. 17 Kaj la profeto Ĥananja mortis
en tiu jaro, en la sepa monato.

29 Jen estas la vortoj de la letero, kiun la
profeto Jeremia sendis el Jerusalem al la plej
gravaj plejaĝuloj, kiuj estis forkondukitaj, kaj al
la pastroj, al la profetoj, kaj al la tuta popolo,
kiujn Nebukadnecar forkondukis el Jerusalem
en Babelon 2 (post kiam la reĝo Jeĥonja, kaj
la reĝino, kaj la korteganoj, la eminentuloj de
Judujo kaj Jerusalem, la ĉarpentistoj kaj forĝistoj
foriris el Jerusalem); 3 per Eleasa, filo de Ŝafan,
kaj Gemarja, filo de Ĥilkija (kiujn Cidkija, reĝo
de Judujo, sendis en Babelon, al Nebukadnecar,
reĝo de Babel), li sendis jenajn vortojn: 4 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, al ĉiuj
elpelitoj, kiujn Mi elpelis el Jerusalem en Babelon:
5 Konstruu domojn kaj loĝu, plantu ĝardenojn
kaj manĝu iliajn fruktojn; 6 prenu edzinojn kaj
naskigu filojn kaj filinojn, prenu edzinojn por viaj
filoj kaj edzinigu viajn filinojn, por ke ili nasku
filojn kaj filinojn; multiĝu tie kaj ne malmultiĝu.
7 Zorgu pri la bonstato de tiu urbo, kien Mi
transloĝigis vin, kaj preĝu por ĝi al la Eternulo;
ĉar ĉe ĝia bonstato vi ankaŭ havos bonstaton. 8
Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael:
Viaj profetoj, kiuj estas inter vi, kaj viaj magiistoj
ne forlogu vin; kaj ne atentu viajn sonĝojn, kiujn
vi sonĝas; 9 ĉar malveraĵon ili profetas al vi en
Mia nomo; Mi ne sendis ilin, diras la Eternulo. 10
Ĉar tiele diras la Eternulo: Kiam en Babel pasos
sepdek jaroj, Mi rememoros vin kaj plenumos
super vi Mian bonan vorton, revenigante vin
sur ĉi tiun lokon. 11 Ĉar Mi scias la intencojn,
kiujn Mi havas koncerne vin, diras la Eternulo,
intencojn al bono kaj ne al malbono, por doni al
vi estontecon kaj esperon. 12 Vi vokos al Mi, kaj
vi iros, kaj vi preĝos al Mi; kaj Mi aŭskultos vin.
13 Vi serĉos Min, kaj trovos, se vi serĉos Min per
via tuta koro. 14 Kaj Mi estos trovita de vi, diras la
Eternulo, kaj Mi revenigos viajn kaptitojn, kaj Mi
kolektos vin el ĉiuj popoloj kaj de ĉiuj lokoj, kien
Mi forpelis vin, diras la Eternulo; kaj Mi revenigos
vin sur la lokon, de kiu Mi transloĝigis vin. 15
Vane vi diras: La Eternulo starigis al ni profetojn
en Babel. 16 Ĉar tiele diras la Eternulo pri la reĝo,
kiu sidas sur la trono de David, kaj pri la tuta
popolo, kiu loĝas en ĉi tiu urbo, pri viaj fratoj,
kiuj ne iris kun vi en ekzilon; 17 tiele diras la
Eternulo Cebaot: Jen Mi sendos sur ilin glavon
kaj malsaton kaj peston, kaj Mi similigos ilin al
malbonaj figoj, kiujn oni ne povas manĝi pro ilia
malboneco; 18 Mi persekutos ilin per glavo, per
malsato, kaj per pesto, kaj Mi faros ilin objekto
de teruro por ĉiuj regnoj de la tero, objekto de
malbeno, mirego, moko, kaj malhonoro inter ĉiuj
popoloj, kien Mi dispelos ilin; 19 pro tio, ke ili
ne aŭskultis Miajn vortojn, diras la Eternulo; Mi
sendadis al ili Miajn servantojn, la profetojn, Mi
konstante sendadis, sed vi ne aŭskultis, diras la
Eternulo. 20 Kaj vi, ĉiuj forkondukitoj, kiujn Mi
foririgis el Jerusalem en Babelon, aŭskultu la
vorton de la Eternulo. 21 Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael, pri Aĥab, filo de Kolaja, kaj
pri Cidkija, filo de Maaseja, kiuj profetis al vi en
Mia nomo malveraĵon: Jen Mi transdonos ilin en
la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj
li mortigos ilin antaŭ viaj okuloj. 22 Kaj ĉe ĉiuj
ekzilitoj de Judujo, kiuj estas en Babel, ilia nomo
fariĝos objekto de malbeno, kaj oni dirados: La
Eternulo faru al vi tion, kion, kion al Cidkija kaj
Aĥab, kiujn la reĝo de Babel rostigis sur fajro —
23 pro tio, ke ili faris abomenindaĵon en Izrael,
adultis kun la edzinoj de siaj proksimuloj, kaj
parolis en Mia nomo malveraĵon, kiun Mi ne
ordonis al ili. Tion Mi scias kaj atestas, diras la

Eternulo. 24 Kaj al Ŝemaja, la Neĥelamano, diru
jene: 25 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Pro tio, ke vi sendis en via nomo leterojn
al la tuta popolo, kiu estas en Jerusalem, kaj al la
pastro Cefanja, filo de Maaseja, kaj al ĉiuj pastroj,
kun la sekvanta enhavo: 26 La Eternulo starigis
vin pastro anstataŭ la pastro Jehojada, por ke vi
estu kontrolanto en la domo de la Eternulo super
ĉiu frenezulo, kiu prezentas sin kiel profeto, kaj vi
metu lin en malliberejon kaj karceron; 27 kial do
vi ne faris punparolon al Jeremia, la Anatotano,
kiu prezentas sin al vi kiel profeto? 28 Ĉar ankaŭ
al ni en Babelon li sendis, por diri: La kaptiteco
estos longa; konstruu domojn kaj loĝu, plantu
ĝardenojn kaj manĝu iliajn fruktojn. 29 Kaj la
pastro Cefanja tralegis tiun leteron en la orelojn
de la profeto Jeremia. 30 Tial aperis jena vorto de
la Eternulo al Jeremia: 31 Sendu al ĉiuj ekzilitoj,
por diri: Tiele diras la Eternulo pri Ŝemaja, la
Neĥelamano: Pro tio, ke Ŝemaja profetis al vi,
kvankam Mi ne sendis lin, kaj li fidigis vin per
malveraĵo — 32 pro tio tiele diras la Eternulo:
Jen Mi punos Ŝemajan, la Neĥelamanon, kaj lian
idaron: neniu restos ĉe li meze de ĉi tiu popolo,
kaj li ne vidos la bonon, kiun Mi faros al Mia
popolo, diras la Eternulo; ĉar li parolis kontraŭ la
volo de la Eternulo.

30 Jena vorto aperis de la Eternulo al Jeremia: 2
Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Enskribu
al vi en libron ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi. 3
Ĉar jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi
revenigos la kaptitojn de Mia popolo Izrael kaj
Jehuda, diras la Eternulo, kaj Mi revenigos ilin
en la landon, kiun Mi donis al iliaj patroj, kaj ili
ĝin posedos. 4 Kaj jen estas la vortoj, kiujn diris
la Eternulo pri Izrael kaj Jehuda: 5 Tiele diras
la Eternulo: Voĉon de tumulto kaj de teruro ni
aŭdas, ne de paco. 6 Demandu kaj rigardu, ĉu viro
naskas? kial do Mi vidas, ke ĉiu viro tenas siajn
manojn ĉe siaj lumboj, kiel naskantino, kaj ĉies
vizaĝoj verdiĝis? 7 Ho ve, kiel granda estas tiu
tago! ne ekzistas simila al ĝi; tempo de mizero ĝi
estas por Jakob, sed li estos savita el ĝi. 8 En tiu
tempo, diras la Eternulo Cebaot, Mi forrompos
lian jugon de via kolo, kaj viajn ligilojn Mi disŝiros,
kaj fremduloj ne plu servigos lin. 9 Sed ili servos
al la Eternulo, sia Dio, kaj al David, sia reĝo, kiun
Mi restarigos al ili. 10 Kaj vi ne timu, ho Mia
servanto Jakob, diras la Eternulo, kaj ne tremu,
ho Izrael; ĉar jen Mi savos vin el malproksime
kaj vian idaron el la lando de ilia kaptiteco, kaj
Jakob revenos kaj vivos trankvile kaj pace, kaj
neniu lin timigos. 11 Ĉar Mi estos kun vi, diras
la Eternulo, por savi vin; ĉar Mi ekstermos ĉiujn
popolojn, inter kiujn Mi disĵetis vin, sed vin Mi ne
ekstermos; Mi nur punos vin modere, por ke Mi
ne lasu vin tute sen puno. 12 Ĉar tiele diras la
Eternulo: Danĝera estas via vundo, kaj via ulcero
estas dolorplena. 13 Neniu juĝos vian aferon, por
sanigi vian vundon; bona kuracado ne ekzistas
por vi. 14 Ĉiuj viaj amikoj forgesis vin, ili vin ne
serĉas; ĉar per frapo de malamiko Mi frapis vin,
per kruela puno, pro viaj multaj malbonagoj, pro
la forteco de viaj pekoj. 15 Kial vi krias pri via
vundo, pri via danĝera malsano? Mi tion faris al
vi pro viaj multaj malbonagoj, pro la forteco de
viaj pekoj. 16 Tamen ĉiuj viaj manĝegantoj estos
manĝegitaj; kaj ĉiuj viaj premantoj, ĉiuj, iros en
kaptitecon; viaj ruinigintoj estos ruinigitaj; kaj
ĉiuj viajn rabintojn Mi faros rabitaj. 17 Mi donos
al vi kuracon, kaj Mi resanigos vin de viaj vundoj,
diras la Eternulo; ĉar ili nomis vin forpuŝitino, ho
Cion, pri kiu neniu demandas. 18 Tiele diras la
Eternulo: Jen Mi revenigos el kaptiteco la tendojn
de Jakob, kaj liajn loĝejojn Mi kompatos; kaj la
urbo estos konstruita sur sia monteto, kaj la
templo estos starigita laŭ sia ordo. 19 Kaj eliros el
ili dankado kaj voĉo de gajuloj; Mi multigos ilin,
kaj ili ne malmultiĝos; Mi donos al ili honoron,
kaj ili ne malaltiĝos. 20 Kaj ili havos filojn kiel
antaŭe, kaj ilia komunumo forte staros antaŭ
Mi, kaj Mi punos ĉiujn iliajn premintojn. 21 Kaj
ilia potenculo estos el ili mem, kaj ilia reganto
devenos el ilia propra mezo; Mi alproksimigos
lin, kaj li aliros al Mi; ĉar kiu alia kuraĝos en sia
koro alproksimiĝi al Mi? diras la Eternulo. 22 Kaj
vi estos Mia popolo, kaj Mi estos via Dio. 23 Jen
eliros ventego de la Eternulo en kolero, ventego
detruanta; ĝi falos sur la kapon de la malpiuloj.
24 Ne kvietiĝos la flama kolero de la Eternulo,
ĝis Li estos farinta kaj ĝis Li estos plenuminta la
intencojn de Sia koro; en la tempo estonta vi tion
komprenos.

31 En tiu tempo, diras la Eternulo, Mi estos Dio
de ĉiuj familioj de Izrael, kaj ili estos Mia
popolo. 2 Tiele diras la Eternulo: En la dezerto
trovis favoron popolo, kiu restis ne ekstermita
de la glavo; Izrael iras al sia trankviliĝo. 3 De
malproksime aperis al mi la Eternulo, dirante:
Mi ekamis vin per amo eterna, tial Mi altiris
vin favorkore. 4 Denove Mi aranĝos vin, kaj vi
estos aranĝita, ho virgulino de Izrael; denove
vi ornamos vin per viaj tamburinoj kaj eliros
en dancrondojn de gajuloj. 5 Denove vi plantos
vinberĝardenojn sur la montoj de Samario; oni
plantos kaj ricevos fruktojn. 6 Ĉar venos la tempo,

kiam gardistoj sur la monto de Efraim vokos:
Leviĝu, kaj ni iru sur Cionon al la Eternulo, nia
Dio. 7 Ĉar tiele diras la Eternulo: Kantu ĝojon
al Jakob kaj ĝojkriu antaŭ la kapoj de la nacioj,
proklamu, gloru, kaj diru: Savu, ho Eternulo, Vian
popolon, la restaĵon de Izrael. 8 Jen Mi venigos
ilin el la lando norda, kaj kolektos ilin de la randoj
de la tero, kune kun la blinduloj kaj lamuloj,
gravedulinoj kaj naskintinoj; en granda amaso ili
revenos ĉi tien. 9 Kun ploro ili venos, kun preĝoj
Mi kondukos ilin; Mi irigos ilin apud torentoj da
akvo, laŭ vojo ĝusta, sur kiu ili ne falpuŝiĝos; ĉar
Mi fariĝis patro por Izrael, kaj Efraim estas Mia
unuenaskito. 10 Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho nacioj, kaj sciigu al la malproksimaj insuloj,
kaj diru: La disĵetinto de Izrael kolektos lin kaj
gardos lin, kiel paŝtanto sian paŝtataron. 11 Ĉar
la Eternulo elaĉetis Jakobon kaj liberigis lin el la
mano de plifortulo. 12 Kaj ili venos kaj kantos sur
la altaĵo de Cion; kaj ili rapidos al la bonaĵoj de
la Eternulo, al la greno, al la mosto, al la oleo,
al la ŝafidoj kaj bovidoj; kaj ilia animo estos kiel
akvoriĉa ĝardeno, kaj ili ne plu havos malĝojon.
13 Tiam virgulino gajos en la dancrondo, kaj kune
ankaŭ junuloj kaj maljunuloj; kaj Mi ŝanĝos ilian
malĝojon en ĝojon, Mi konsolos ilin kaj gajigos
ilin post ilia aflikto. 14 Kaj la animon de la pastroj
Mi satigos per grasaĵoj, kaj Mia popolo satiĝos per
Miaj bonaĵoj, diras la Eternulo. 15 Tiele diras la
Eternulo: Voĉo estas aŭdata en Rama, ĝemado
kaj maldolĉa plorado: Raĥel priploras siajn filojn,
ne volas konsoliĝi pri siaj infanoj, ĉar ili forestas.
16 Tiele diras la Eternulo: Detenu vian voĉon de
plorado kaj viajn okulojn de larmoj; ĉar ekzistas
rekompenco por via laboro, diras la Eternulo,
kaj ili revenos el la lando de la malamiko. 17 Kaj
ekzistas espero por via idaro, diras la Eternulo,
kaj la filoj revenos en siajn limojn. 18 Mi aŭdis,
kiel Efraim diras pentante: Vi punis min, kaj mi
estas punita, kiel bovido ne dresita; konvertu min,
kaj mi konvertiĝos; ĉar Vi, ho Eternulo, estas mia
Dio. 19 Kiam mi konvertiĝis, mi pentis; kaj kiam
mi estis punita, mi batis min sur la femurojn; mi
hontis kaj mi ruĝiĝis, ĉar mi portas la malhonoron
de mia juneco. 20 Ĉu Efraim ne estas Mia kara
filo, Mia amata infano? ĉar kion ajn Mi parolis
pri li, Mi tamen ankoraŭ rememoras lin; tial Mia
interno afliktiĝas pri li; Mi certe korfavoros lin,
diras la Eternulo. 21 Starigu al vi gvidajn ŝtonojn,
aranĝu al vi vojsignojn, atentu la vojon, laŭ kiu
vi iris; revenu, virgulino de Izrael, revenu en ĉi
tiujn viajn urbojn. 22 Ĝis kiam vi turnados vin, ho
defalinta filino? Ĉar la Eternulo kreis ion novan
sur la tero: virino ĉirkaŭos viron. 23 Tiele diras
la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Ankoraŭ oni
parolos jenajn vortojn en la Juda lando kaj en
ĝiaj urboj, kiam Mi revenigos iliajn kaptitojn: La
Eternulo vin benu, ho loĝejo de justeco, sankta
monto! 24 Kaj loĝos apud ĝi Jehuda kune kun ĉiuj
siaj urboj, la terkultivistoj kaj la vagantoj kun
paŝtataroj. 25 Ĉar Mi sensoifigos animon lacan,
kaj ĉiun animon malĝojan Mi satigos. 26 Ĉe tio mi
vekiĝis kaj ekrigardis, kaj mia sonĝo estis agrabla
por mi. 27 Jen venos la tempo, diras la Eternulo,
kiam Mi prisemos la domon de Izrael kaj la domon
de Jehuda per semo de homo kaj semo de bruto.
28 Kaj tiel same, kiel Mi maldormis super ili, por
elradikigi, elŝiri, detrui, pereigi, kaj malfeliĉigi,
tiel Mi maldormos super ili, por konstrui kaj
planti, diras la Eternulo. 29 En tiu tempo oni ne
plu diros: La patroj manĝis nematurajn vinberojn,
kaj la dentoj de la filoj agaciĝis; 30 sed ĉiu mortos
pro sia propra kulpo, la dentoj agaciĝos ĉe tiu, kiu
manĝis la nematurajn vinberojn. 31 Jen venos la
tempo, diras la Eternulo, kiam Mi faros kun la
domo de Izrael kaj la domo de Jehuda interligon
novan: 32 ne tian, kiel la interligo, kiun Mi faris
kun iliaj patroj, en la tago, kiam Mi prenis ilian
manon, por elkonduki ilin el la lando Egipta, la
interligo, kiun ili malobeis kaj Mi devis altrudi al
ili, diras la Eternulo; 33 sed jen estas la interligo,
kiun Mi faros kun la domo de Izrael post tiu
tempo, diras la Eternulo: Mi metos Mian leĝon en
ilian internon, kaj sur ilia koro Mi ĝin skribos, kaj
Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. 34 Kaj
ne plu instruos ĉiu sian proksimulon kaj ĉiu sian
fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon; ĉar ĉiuj Min
konos, de iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj,
diras la Eternulo; ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
kaj iliajn pekojn Mi ne plu rememoros. 35 Tiele
diras la Eternulo, kiu donas la sunon por lumo
en la tago, leĝojn al la luno kaj al la steloj por
lumo en la nokto; kiu kvietigas la maron, kiam
bruas ĝiaj ondoj; kaj kies nomo estas Eternulo
Cebaot: 36 Se ĉi tiuj leĝoj neniiĝos antaŭ Mi, diras
la Eternulo, tiam ankaŭ la idaro de Izrael ĉesos
esti eterne popolo antaŭ Mi. 37 Tiele diras la
Eternulo: Se oni povos mezuri la ĉielon supre kaj
esplori la fundamenton de la tero malsupre, tiam
Mi forpuŝos la tutan idaron de Izrael pro ĉio, kion
ili faris, diras la Eternulo. 38 Jen venos la tempo,
diras la Eternulo, kiam denove konstruiĝos la urbo
al la Eternulo, de la turo Ĥananel ĝis la Pordego
Angula. 39 Kaj la mezura ŝnuro iros pluen ĝis la
monteto Gareb kaj turniĝos al Goa. 40 Kaj la tuta
valo de kadavroj kaj de cindro, kaj ĉiuj kampoj ĝis

la torento Kidron, ĝis la angulo de la Pordego de
Ĉevaloj oriente, estos sanktaj al la Eternulo, ne
detruiĝos kaj ne plu ruiniĝos eterne.

32 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia
de la Eternulo en la deka jaro de Cidkija,
reĝo de Judujo, tio estas en la dek-oka jaro de
Nebukadnecar. **2** Tiam la militistaro de la reĝo de
Babel sieĝis Jerusalemon, kaj la profeto Jeremia
estis malliberigita sur la korto de la malliberejo,
kiu estis apud la domo de la reĝo de Judujo.
3 Tie malliberigis lin Cidkija, reĝo de Judujo,
dirante: Kial vi profetas, parolante, ke tiele diras
la Eternulo: Jen Mi transdonos ĉi tiun urbon en la
manon de la reĝo de Babel, kiu ĝin venkoprenos;
4 kaj Cidkija, reĝo de Judujo, ne saviĝos el la manoj
de la Ĥaldeoj, sed li estos transdonita en la manon
de la reĝo de Babel, kies buŝo parolos kun lia buŝo
kaj kies okuloj rigardos liajn okulojn; **5** kaj en
Babelon li forkondukos Cidkijan, kaj ĉi tiu restos
tie, ĝis Mi vizitos lin, diras la Eternulo; se vi militos
kontraŭ la Ĥaldeoj, vi ne sukcesos? **6** Kaj Jeremia
diris: Aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante:
7 Jen Ĥanamel, filo de via onklo Ŝalum, iras al vi,
por diri: Aĉetu al vi mian kampon, kiu estas en
Anatot, ĉar al vi apartenas la rajto de parenco,
por aĉeti. **8** Kaj venis al mi Ĥanamel, filo de mia
onklo, konforme al la vorto de la Eternulo, sur la
korton de la malliberejo, kaj li diris al mi: Aĉetu,
mi petas, mian kampon, kiu estas en Anatot, en la
lando de Benjamen; ĉar al vi apartenas la rajto de
heredo kaj la rajto de elaĉeto; aĉetu al vi. Tiam
mi komprenis, ke tio estas vorto de la Eternulo.
9 Kaj mi aĉetis de Ĥanamel, filo de mia onklo,
la kampon, kiu estis en Anatot, kaj mi pesis al
li la monon, dek sep siklojn da arĝento. **10** Kaj
mi skribis dokumenton kaj sigelis; kaj mi invitis
atestantojn, kaj pesis la arĝenton per pesilo. **11**
Kaj mi prenis la dokumenton de aĉeto, la sigelitan
laŭ juro kaj leĝo, kaj la nefermitan. **12** Kaj mi
donis la dokumenton de aĉeto al Baruĥ, filo de
Nerija, filo de Maĥseja, antaŭ la okuloj de mia
kuzo Ĥanamel, kaj antaŭ la okuloj de la atestantoj,
kiuj subskribis la dokumenton de aĉeto, kaj antaŭ
la okuloj de ĉiuj Judoj, kiuj sidis sur la korto de la
malliberejo. **13** Kaj mi ordonis al Baruĥ antaŭ iliaj
okuloj, dirante: **14** Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Prenu ĉi tiujn dokumentojn, ĉi tiun
dokumenton de aĉeto, la sigelitan, kaj ĉi tiun
nefermitan, kaj metu ilin en argilan vazon, por
ke ili konserviĝu dum longa tempo. **15** Ĉar tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Oni denove
aĉetos domojn, kampojn, kaj vinberĝardenojn en
ĉi tiu lando. **16** Kaj, transdoninte la dokumentojn
de aĉeto al Baruĥ, filo de Nerija, mi ekpreĝis al
la Eternulo, dirante: **17** Ho Sinjoro, ho Eternulo!
Vi kreis la ĉielon kaj la teron per Via granda
forto kaj per Via etendita brako; nenia afero estas
nefarebla por Vi; **18** Vi faras favorkoraĵon al miloj,
kaj pro la malbonagoj de la patroj Vi repagas al
iliaj filoj post ili. Vi, Dio granda, potenca, kies
nomo estas Eternulo Cebaot, **19** granda en Siaj
decidoj kaj potenca en Siaj agoj; Vi, kies okuloj
estas malfermitaj super ĉiuj vojoj de la homidoj,
por redoni al ĉiu laŭ lia konduto kaj laŭ la fruktoj
de liaj agoj; **20** Vi, kiu faris signojn kaj miraklojn
en la lando Egipta ĝis la nuna tago super Izrael
kaj super la aliaj homoj, kaj faris al Vi gloran
nomon, kiel ĝi estas nune; **21** kaj Vi elkondukis
Vian popolon Izrael el la lando Egipta per signoj
kaj per mirakloj, per forta mano, per etendita
brako, kaj per granda teruro; **22** kaj Vi donis al
ili ĉi tiun landon, pri kiu Vi ĵuris al iliaj patroj,
ke Vi donos al ili, landon, en kiu fluas lakto kaj
mielo; **23** kaj ili venis kaj ekposedis ĝin, tamen
ili ne aŭskultis Vian voĉon kaj ne sekvis Vian
instruon, ne faris ĉion, kion Vi ordonis al ili;
kaj Vi venigis sur ilin ĉi tiun tutan malfeliĉon.
24 Jen remparoj alproksimiĝas al la urbo, por
venkopreni ĝin, kaj la urbo pro la glavo, malsato,
kaj pesto estas transdonata en la manojn de la
Ĥaldeoj, kiuj militas kontraŭ ĝi; kion Vi diris, tio
fariĝas, kaj Vi tion vidas. **25** Kaj Vi, Sinjoro, ho
Eternulo, diris al mi: Aĉetu al vi la kampon pro
mono, kaj starigu atestantojn; dume la urbo estas
transdonata en la manojn de la Ĥaldeoj. **26** Tiam
la vorto de la Eternulo aperis al Jeremia, dirante:
27 Jen Mi, la Eternulo, estas Dio de ĉiu karno; ĉu
ekzistas por Mi io nefarebla? **28** Tial tiele diras
la Eternulo: Jen Mi transdonas ĉi tiun urbon en
la manojn de la Ĥaldeoj, kaj en la manon de
Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj li venkoprenos
ĝin. **29** Kaj venos la Ĥaldeoj, kiuj militas kontraŭ ĉi
tiu urbo, kaj ekbruligos ĉi tiun urbon per fajro, kaj
forbruligos ĝin, kaj la domojn, sur kies tegmentoj
oni incensadis al Baal kaj faradis verŝoferojn al
aliaj dioj, por kolerigi Min. **30** Ĉar la Izraelidoj
kaj la Judoj faradis nur malbonon antaŭ Miaj
okuloj detempe de sia juneco; ĉar la Izraelidoj nur
kolerigadis Min per la faroj de siaj manoj, diras
la Eternulo. **31** Ĉar nur por Mia kolero kaj por
Mia ĉagreno ekzistis ĉi tiu urbo de la tago, kiam
oni konstruis ĝin, ĝis la nuna tago, tiel, ke Mi
devas forpuŝi ĝin de antaŭ Mia vizaĝo, **32** pro ĉiuj
malbonaĵoj de la Izraelidoj kaj Jehudaidoj, kiujn ili
faris, por Min kolerigi, ili, iliaj reĝoj, iliaj princoj,

iliaj pastroj, iliaj profetoj, la Judoj, kaj la loĝantoj
de Jerusalem. 33 Ili turnis al Mi la dorson, ne la
vizaĝon; Mi instruadis ilin, konstante instruadis,
sed ili ne aŭskultis, ne akceptis admonon. 34 Siajn
abomenindaĵojn ili metis en la domon, kiu estas
nomata per Mia nomo, kaj ili malpurigis ĝin. 35
Kaj ili aranĝis la altaĵojn de Baal, kiuj estas en la
valo de la filo de Hinom, por bruligi siajn filojn
kaj filinojn al Moleĥ, kion Mi ne ordonis al ili, kaj
pri kio ne venis al Mi en la kapon, ke ili faros tiun
abomenindaĵon, por pekigi Judujon. 36 Kaj tamen
tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri ĉi tiu
urbo, pri kiu vi diras, ke ĝi estas transdonata en la
manon de la reĝo de Babel per glavo, malsato, kaj
pesto: 37 Jen Mi kolektos ilin el ĉiuj landoj, kien
Mi dispelis ilin en Mia kolero, en Mia furiozo, kaj
en granda indigno; kaj Mi revenigos ilin sur ĉi
tiun lokon kaj loĝigos ilin sendanĝere. 38 Kaj ili
estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio. 39 Kaj Mi
donos al ili unu koron kaj unu vojon, ke ili ĉiam
timu Min, por ke estu bone al ili kaj al iliaj idoj
post ili. 40 Kaj Mi faros kun ili interligon eternan,
ke Mi ne dekliniĝos de ili en Mia bonfarado al
ili; kaj timon je Mi Mi metos en ilian koron, ke
ili ne forturniĝu de Mi. 41 Kaj Mi ĝojos pri ili,
bonfarante al ili, kaj Mi plantos ilin en ĉi tiu lando
fidele, per Mia tuta koro kaj per Mia tuta animo.
42 Ĉar tiele diras la Eternulo: Kiel Mi venigis sur ĉi
tiun popolon tiun tutan grandan malbonon, tiel
Mi venigos sur ilin la tutan bonon, kiun Mi eldiris
pri ili. 43 Kaj kampoj estos aĉetataj en ĉi tiu lando,
pri kiu vi diras, ke ĝi estas dezerta, ke ne troviĝas
en ĝi homoj nek brutoj, ke ĝi estas transdonita en
la manojn de la Ĥaldeoj. 44 Oni aĉetos kampojn
per mono, oni enskribos en dokumentojn kaj
sigelos, kaj starigos atestantojn, en la lando en
Benjamen, en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem, en la
urboj de Judujo, en la urboj de la montoj, en la
urboj de la valoj, kaj en la urboj de la sudo; ĉar Mi
revenigos ilin el la kaptiteco, diras la Eternulo.

33 La vorto de la Eternulo aperis al Jeremia
duafoje, kiam li estis ankoraŭ tenata sur la
korto de la malliberejo, nome: 2 Tiele diras la
Eternulo, kiu ĉion faris, la Eternulo, kiu ĉion kreis,
por ĝin fortikigi, kaj kies nomo estas Eternulo: 3
Voku al Mi, kaj Mi respondos al vi, kaj Mi sciigos
al vi grandajn kaj gravajn aferojn, kiujn vi ne
scias. 4 Ĉar tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael,
pri la domoj de ĉi tiu urbo, kaj pri la domoj de la
reĝoj de Judujo, kiuj estas detruitaj por remparoj
kaj por glavoj 5 de tiuj, kiuj venis, por batali
kontraŭ la Ĥaldeoj kaj plenigi ilin per kadavroj de
homoj, kiujn Mi frapis en Mia kolero kaj en Mia
indigno; ĉar Mi kaŝis Mian vizaĝon for de ĉi tiu
urbo pro ĉiuj iliaj malbonagoj: 6 Jen Mi redonos al
ĝi bonstaton kaj kuracon, kaj Mi resanigos ilin, kaj
Mi malkovros por ili abundon da paco kaj vero.
7 Kaj Mi revenigos la kaptitojn de Jehuda kaj la
kaptitojn de Izrael, kaj Mi aranĝos ilin kiel antaŭe.
8 Kaj Mi purigos ilin de ĉiuj iliaj malbonagoj, per
kiuj ili pekis antaŭ Mi; kaj Mi pardonos ĉiujn iliajn
krimojn, per kiuj ili pekis antaŭ Mi kaj defalis
de Mi. 9 Kaj tio fariĝos por Mi agrabla nomo,
laŭdo kaj gloro antaŭ ĉiuj nacioj de la tero, kiuj
aŭdos pri la tuta bono, kiun Mi faras al ili, kaj
ili ektimos kaj ektremos pro la tuta bono kaj la
tuta bonstato, kiun Mi donos al ĝi. 10 Tiele diras
la Eternulo: Sur ĉi tiu loko — pri kiu vi diras,
ke ĝi estas dezertigita tiel, ke jam ne ekzistas
homoj nek brutoj en la urboj de Judujo kaj sur la
stratoj de Jerusalem, kiuj fariĝis malplenaj pro
foresto de homoj kaj de loĝantoj kaj de brutoj —
11 ankoraŭ estos aŭdataj sonoj de ĝojo kaj sonoj
de gajeco, voĉo de fianĉo kaj voĉo de fianĉino,
voĉo de homoj, kiuj parolos: Laŭdu la Eternulon
Cebaot, ĉar la Eternulo estas bona, ĉar eterna estas
Lia favorkoreco; kaj kiuj alportados dankoferojn
en la domon de la Eternulo; ĉar Mi revenigos
la forkaptitojn de la lando kiel antaŭe, diras la
Eternulo. 12 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Sur
ĉi tiu loko, kiu dezertiĝis tiel, ke tie ne troviĝas
homo nek bruto, kaj en ĉiuj ĝiaj urboj denove
troviĝos loĝejoj de paŝtistoj, kiuj ripozigos tie
siajn ŝafojn; 13 en la urboj de la montoj, en la
urboj de la valoj, en la urboj de la sudo, en la
lando de Benjamen, en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem,
kaj en la urboj de Judujo denove pasados ŝafoj sub
la mano de kalkulanto, diras la Eternulo. 14 Jen
venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi plenumos
la bonan vorton, kiun Mi diris pri la domo de
Izrael kaj pri la domo de Jehuda. 15 En tiuj tagoj
kaj en tiu tempo Mi elkreskigos al David markoton
virtan, kiu faros juĝon kaj justecon sur la tero. 16
En tiu tempo Judujo estos savita, kaj Jerusalem
ekvivos sendanĝere, kaj oni nomos ĝin jene: La
Eternulo estas nia justeco. 17 Ĉar tiele diras la
Eternulo: Ne mankos ĉe David viro, sidanta sur la
trono de la domo de Izrael. 18 Kaj ĉe la pastroj
Levidoj neniam mankos antaŭ Mi viro, alportanta
bruloferon kaj fumiganta farunoferon kaj faranta
buĉoferon. 19 Kaj aperis vorto de la Eternulo al
Jeremia, dirante: 20 Tiele diras la Eternulo: Se oni
povos ĉesigi Mian interligon pri la tago kaj Mian
interligon pri la nokto, kaj la tago kaj nokto ne
estu en sia tempo: 21 tiam povos esti ĉesigita Mia
interligo kun Mia servanto David, ke ne estu ĉe

li filo, reĝanta sur lia trono, kaj kun la Levidoj
pastroj, Miaj servistoj. 22 Kiel nekalkulebla estas
la armeo de la ĉielo kaj nemezurebla la sablo de la
maro, tiel Mi multigos la idaron de Mia servanto
David, kaj la Levidojn, kiuj faras servadon al Mi. 23
Kaj aperis vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante:
24 Ĉu vi ne vidas, kiel ĉi tiu popolo parolas kaj
diras: La du gentojn, kiujn la Eternulo elektis, Li
forpuŝis? Kaj ili malestimas Mian popolon, kvazaŭ
ĝi jam ne estus popolo antaŭ ili. 25 Tiele diras la
Eternulo: Se Mi ne farus interligon pri tago kaj
nokto kaj Miajn leĝojn pri la ĉielo kaj la tero, 26
tiam Mi forpuŝus la idaron de Jakob kaj de Mia
servanto David, ne prenante el lia idaro regantojn
super la idaro de Abraham, Isaak, kaj Jakob; ĉar
Mi revenigos iliajn forkaptitojn kaj kompatos ilin.

34 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de
la Eternulo, kiam Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj lia tuta militistaro, kaj ĉiuj regnoj de la
tero, kiuj estis sub la regado de lia mano, kaj ĉiuj
popoloj militis kontraŭ Jerusalem kaj kontraŭ ĉiuj
ĝiaj urboj: 2 Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Iru kaj parolu al Cidkija, reĝo de Judujo, kaj diru
al li: Tiele diras la Eternulo: Jen Mi transdonos ĉi
tiun urbon en la manon de la reĝo de Babel, kaj li
forbruligos ĝin per fajro; 3 kaj vi ne saviĝos el lia
mano, sed vi estos kaptita kaj transdonita en lian
manon, kaj viaj okuloj rigardos la okulojn de la
reĝo de Babel, kaj lia buŝo parolos kun via buŝo,
kaj vi iros en Babelon. 4 Tamen aŭskultu la vorton
de la Eternulo, ho Cidkija, reĝo de Judujo: Tiele
diras la Eternulo pri vi: Vi ne mortos de glavo; 5
vi mortos en paco; kaj kiel oni faris brulon al viaj
patroj, la antaŭaj reĝoj, kiuj estis antaŭ vi, tiel oni
faros brulon al vi, kaj oni priploros vin: Ho ve,
sinjoro! Ĉar Mi parolis la vorton, diras la Eternulo.
6 Kaj la profeto Jeremia raportis al Cidkija, reĝo
de Judujo, ĉiujn tiujn vortojn en Jerusalem, 7
dum la militistaro de la reĝo de Babel militis
kontraŭ Jerusalem, kaj kontraŭ ĉiuj restintaj urboj
de Judujo, kontraŭ Laĥiŝ kaj kontraŭ Azeka; ĉar
ili restis ankoraŭ el la fortikaĵaj urboj de Judujo.
8 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la
Eternulo, post kiam la reĝo Cidkija faris interligon
kun la tuta popolo de Jerusalem, proklamante
al ili liberecon; 9 ke ĉiu forliberigu sian sklavon
kaj sian sklavinon, Hebreon kaj Hebreinon, por
ke inter ili neniu el la Judoj tenu sian fraton
en sklaveco. 10 Kaj obeis ĉiuj potenculoj kaj la
tuta popolo, kiuj aliĝis al la interligo, por ke ĉiu
forliberigu sian sklavon kaj sian sklavinon, por ne
plu teni ilin en sklaveco; ili obeis kaj forliberigis.
11 Sed poste ili denove reprenis la sklavojn kaj
la sklavinojn, kiujn ili forliberigis, kaj devigis
ilin fariĝi sklavoj kaj sklavinoj. 12 Tiam aperis la
vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante: 13 Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael: Mi faris interligon
kun viaj patroj en la tempo, kiam Mi elkondukis
ilin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco,
dirante: 14 En ĉiu sepa jaro forliberigu ĉiu sian
fraton Hebreon, kiu estas vendita al vi kaj servis
al vi ses jarojn, kaj permesu al li foriri de vi tute
libera; sed viaj patroj ne aŭskultis Min kaj ne
alklinis sian orelon. 15 Nun vi pentis, kaj faris
bonon antaŭ Miaj okuloj, proklamante liberecon
unu por la alia, kaj vi faris interligon antaŭ Mi
en la domo, kiu estas nomata per Mia nomo; 16
sed vi ŝanĝiĝis, kaj malsanktigis Mian nomon, kaj
reprenis al vi ĉiu sian sklavon kaj sian sklavinon,
kiujn vi forliberigis, ke ili estu memstaraj, kaj vi
devigis ilin, ke ili estu por vi sklavoj kaj sklavinoj.
17 Tial tiele diras la Eternulo: Vi ne obeis Min,
ke vi proklamu liberecon ĉiu al sia frato kaj
unu al la alia; jen Mi proklamas koncerne vin
liberecon al la glavo, pesto, kaj malsato, kaj Mi
faros vin objekto de teruro por ĉiuj regnoj de
la tero. 18 Kaj Mi transdonos la homojn, kiuj
malobeis Mian interligon, kiuj ne plenumis la
vortojn de la interligo, kiun ili faris antaŭ Mi,
kiam ili dishakis la bovidon en du partojn kaj
trairis tra la dishakitaj partoj: 19 la eminentulojn
de Judujo kaj la eminentulojn de Jerusalem, la
korteganojn kaj la pastrojn, kaj la tutan popolon
de la lando, kiuj trairis tra la dishakitaj partoj de
la bovido; 20 Mi transdonos ilin en la manojn de
iliaj malamikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas
ilian morton; kaj iliaj kadavroj estos manĝaĵo
por la birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la
tero. 21 Kaj Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn
eminentulojn Mi transdonos en la manojn de iliaj
malamikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas
ilian morton, kaj en la manojn de la militistaro de
la reĝo de Babel, kiu foriris de vi. 22 Jen Mi faros
ordonon, diras la Eternulo, kaj Mi revenigos ilin
al ĉi tiu urbo, kaj ili atakos ĝin kaj venkoprenos
ĝin kaj forbruligos ĝin per fajro, kaj la urbojn de
Judujo Mi faros dezerto tiel, ke neniu en ĝi loĝos.

35 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de
la Eternulo en la tempo de Jehojakim, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo: 2 Iru en la domon de la
Reĥabidoj, kaj parolu al ili, kaj venigu ilin en la
domon de la Eternulo en unu el la ĉambroj, kaj
trinkigu al ili vinon. 3 Kaj mi prenis Jaazanjan,
filon de Jeremia, filo de Ĥabacinja, kaj liajn fratojn
kaj ĉiujn liajn filojn kaj la tutan domon de la
Reĥabidoj; 4 kaj mi venigis ilin en la domon de la

Eternulo, en la ĉambron de la filoj de Ĥanan, filo
de Jigdalja, homo de Dio, kiu estas apud la ĉambro
de la princoj, super la ĉambro de Maaseja, filo
de Ŝalum, gardisto de pordego. 5 Kaj mi starigis
antaŭ la filoj de la domo de la Reĥabidoj pokalojn
plenajn de vino, kaj kalikojn, kaj mi diris al ili:
Trinku vinon. 6 Sed ili diris: Ni ne trinkas vinon,
ĉar nia patro Jonadab, filo de Reĥab, ordonis al
ni, dirante: Ne trinku vinon, vi kaj viaj infanoj,
eterne; 7 kaj domon ne konstruu, kaj semon
ne semu, kaj vinberĝardenon ne plantu kaj ne
posedu, sed loĝu en tendoj dum via tuta vivo,
por ke vi vivu longan tempon sur la tero, sur
kiu vi loĝas fremdule. 8 Kaj ni obeis la voĉon de
nia patro Jonadab, filo de Reĥab, en ĉio, kion li
ordonis al ni, ne trinkante vinon dum nia tuta
vivo, nek ni, nek niaj edzinoj, nek niaj filoj, nek
niaj filinoj, 9 kaj ne konstruante domojn por nia
loĝado, kaj ne havante por ni vinberĝardenon,
nek kampon, nek semadon; 10 sed ni loĝas en
tendoj, kaj obeas, kaj faras ĉion tiel, kiel ordonis al
ni nia patro Jonadab. 11 Kaj kiam Nebukadnecar,
reĝo de Babel, venis kontraŭ la landon, ni diris:
Venu, ni iru en Jerusalemon, for de la militistaro
de la Ĥaldeoj kaj de la militistaro de Sirio; kaj
ni restis en Jerusalem. 12 Kaj aperis vorto de
la Eternulo al Jeremia, dirante: 13 Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Iru kaj diru al la
Judujanoj kaj al la loĝantoj de Jerusalem: Ĉu vi ne
akceptos moralinstruon, obeante Miajn vortojn?
diras la Eternulo. 14 Plenumataj estas la vortoj de
Jonadab, filo de Reĥab, kiujn li ordonis al siaj filoj,
ke ili ne trinku vinon, kaj ili ne trinkas ĝis nun,
ĉar ili obeas la ordonon de sia patro; sed Mi diris
al vi, konstante diradis, kaj vi ne obeis Min. 15 Mi
sendis al vi ĉiujn Miajn servantojn, la profetojn,
Mi konstante sendadis, dirante: Deturnu vin ĉiu
de sia malbona vojo, plibonigu vian konduton, ne
sekvu aliajn diojn, servante al ili, tiam vi restos
sur la tero, kiun Mi donis al vi kaj al viaj patroj;
sed vi ne alklinis vian orelon kaj ne obeis Min.
16 La filoj de Jonadab, filo de Reĥab, plenumis
la ordonon de sia patro, kiun li donis al ili; sed
ĉi tiu popolo ne obeis Min. 17 Tial tiele diras
la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi
venigos sur Judujon kaj sur ĉiujn loĝantojn de
Jerusalem la tutan malbonon, kiun Mi eldiris pri
ili, pro tio, ke Mi parolis al ili kaj ili ne aŭskultis,
Mi vokis al ili kaj ili ne respondis. 18 Sed al la
domo de la Reĥabidoj Jeremia diris: Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Pro tio, ke vi obeis
la ordonon de via patro Jonadab kaj observis ĉiujn
liajn ordonojn, kaj agis konforme al ĉio, kion li
rekomendis al vi, 19 pro tio tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Neniam mankos ĉe Jonadab,
filo de Reĥab, viro, staranta antaŭ Mi.

36 En la kvara jaro de Jehojakim, filo de Joŝija,
reĝo de Judujo, aperis jena vorto al Jeremia
de la Eternulo: 2 Prenu al vi libron-rulaĵon, kaj
skribu en ĝin ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi
pri Izrael kaj pri Jehuda kaj pri ĉiuj nacioj, de la
tago, en kiu Mi parolis al vi, de la tempo de Joŝija
ĝis la nuna tago. 3 Eble la domo de Jehuda aŭdos
pri la tuta malbono, kiun Mi intencas fari al ili,
kaj ili returniĝos ĉiu de sia malbona vojo, por ke
Mi pardonu ilian malbonagon kaj ilian pekon.
4 Kaj Jeremia alvokis Baruĥon, filon de Nerija;
kaj Baruĥ enskribis en libron-rulaĵon sub diktado
de Jeremia ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiujn Li
diris al li. 5 Kaj Jeremia donis jenan ordonon al
Baruĥ: Mi estas malliberigita, mi ne povas iri en la
domon de la Eternulo; 6 iru do vi, kaj legu laŭ la
libro, kiun vi skribis sub mia diktado, la vortojn de
la Eternulo en la orelojn de la popolo en la domo
de la Eternulo en tago de fasto; kaj ankaŭ en la
orelojn de ĉiuj Judoj, kiuj venis el siaj urboj, legu
tion. 7 Eble falos ilia preĝo antaŭ la Eternulo, kaj
ili returniĝos ĉiu de sia malbona vojo; ĉar granda
estas la kolero kaj indigno, kiujn la Eternulo
esprimis pri ĉi tiu popolo. 8 Kaj Baruĥ, filo de
Nerija, plenumis ĉion, kion ordonis la profeto
Jeremia, kaj li voĉlegis el la libro la vortojn de la
Eternulo en la domo de la Eternulo. 9 En la kvina
jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo,
en la naŭa monato, oni proklamis faston antaŭ
la Eternulo al la tuta popolo en Jerusalem, kaj al
la tuta popolo, kiu venis el la urboj de Judujo en
Jerusalemon. 10 Kaj Baruĥ voĉlegis el la libro la
vortojn de Jeremia en la domo de la Eternulo,
en la ĉambro de Gemarja, filo de la kanceliero
Ŝafan, sur la supra korto, ĉe la nova pordego de la
domo de la Eternulo, laŭte al la tuta popolo. 11
Kaj Miĥaja, filo de Gemarja, filo de Ŝafan, aŭdis
el la libro ĉiujn vortojn de la Eternulo; 12 kaj li
iris en la domon de la reĝo, en la ĉambron de la
kanceliero. Kaj jen tie sidis ĉiuj eminentuloj: la
kanceliero Eliŝama, Delaja, filo de Ŝemaja, Elnatan,
filo de Aĥbor, Gemarja, filo de Ŝafan, Cidkija, filo
de Ĥananja, kaj ĉiuj eminentuloj. 13 Kaj Miĥaja
raportis al ili ĉiujn vortojn, kiujn li aŭdis, kiam
Baruĥ legis el la libro en la orelojn de la popolo.
14 Tiam ĉiuj eminentuloj sendis al Baruĥ Jehudin,
filon de Netanja, filo de Ŝelemja, filo de Kuŝi,
por diri: La skribrulaĵon, el kiu vi legis en la
orelojn de la popolo, prenu en vian manon, kaj

venu. Kaj Baruĥ, filo de Nerija, prenis kun si la
skribrulaĵon, kaj venis al ili. 15 Kaj ili diris al li:
Sidiĝu, kaj voĉlegu ĝin al ni. Kaj Baruĥ voĉlegis
al ili. 16 Kiam ili aŭdis ĉiujn vortojn, ili eksentis
teruron unu antaŭ la alia, kaj ili diris al Baruĥ: Ni
raportos al la reĝo ĉiujn ĉi tiujn vortojn. 17 Kaj ili
demandis Baruĥon, dirante: Diru al ni, kiamaniere
vi skribis ĉiujn tiujn vortojn el lia buŝo? 18 Kaj
Baruĥ respondis al ili: El sia buŝo li elparolis al
mi ĉiujn tiujn vortojn, kaj mi skribis en la libron
per inko. 19 Kaj la eminentuloj diris al Baruĥ:
Iru kaj kaŝiĝu, vi kaj Jeremia, ke neniu sciu, kie
vi estas. 20 Ili venis al la reĝo en la palacon,
kaj la skribrulaĵon ili restigis en la ĉambro de la
kanceliero Eliŝama; kaj ili raportis al la reĝo ĉiujn
vortojn. 21 Tiam la reĝo sendis Jehudin, por preni
la skribrulaĵon; kaj Jehudi prenis ĝin el la ĉambro
de la kanceliero Eliŝama, kaj voĉlegis ĝin al la
reĝo, kaj al ĉiuj eminentuloj, kiuj staris apud la
reĝo. 22 La reĝo sidis en la vintra domo en la naŭa
monato, kaj antaŭ li brulis fajrujo. 23 Kaj ĉiufoje,
kiam Jehudi tralegis tri aŭ kvar kolumnojn, la
reĝo detranĉis ilin per tranĉileto de skribisto,
kaj ĵetis en la fajron, kiu estis en la fajrujo, ĝis
la tuta skribrulaĵo forbrulis sur la fajro, kiu estis
en la fajrujo. 24 Kaj ne timis kaj ne disŝiris siajn
vestojn la reĝo, nek ĉiuj liaj servantoj, kiuj aŭdis
ĉiujn tiujn vortojn. 25 Kvankam Elnatan kaj Delaja
kaj Gemarja petis la reĝon, ke li ne forbruligu
la skribrulaĵon, li ne obeis ilin. 26 Kaj la reĝo
ordonis al Jeraĥmeel, filo de la reĝo, al Seraja, filo
de Azriel, kaj al Ŝelemja, filo de Abdeel, kapti la
skribiston Baruĥ kaj la profeton Jeremia; sed la
Eternulo ilin kaŝis. 27 Kaj aperis jena vorto de la
Eternulo al Jeremia, post kiam la reĝo forbruligis
la skribrulaĵon, kaj la vortojn, kiujn Baruĥ skribis
sub diktado de Jeremia: 28 Prenu al vi denove
alian skribrulaĵon, kaj skribu sur ĝi ĉiujn antaŭajn
vortojn, kiuj estis sur la unua skribrulaĵo, kiun
forbruligis Jehojakim, reĝo de Judujo. 29 Kaj pri
Jehojakim, reĝo de Judujo, diru: Tiele diras la
Eternulo: Vi forbruligis tiun skribrulaĵon, dirante:
Kial vi skribis sur ĝi, ke venos la reĝo de Babel
kaj ruinigos ĉi tiun landon kaj ekstermos sur ĝi
homojn kaj brutojn? 30 Tial tiele diras la Eternulo
pri Jehojakim, reĝo de Judujo: Ne estos ĉi li sidanto
sur la trono de David, kaj lia kadavro estos ĵetita
al la varmego de la tago kaj al la malvarmo de la
nokto; 31 kaj Mi punos lin kaj lian idaron kaj liajn
servantojn, pro ilia malbonago; kaj Mi venigos sur
ilin kaj sur la loĝantojn de Jerusalem kaj sur la
Judujanojn la tutan malbonon, pri kiu Mi diris al
ili, sed ili ne aŭskultis. 32 Kaj Jeremia prenis alian
skribrulaĵon, kaj donis ĝin al la skribisto Baruĥ,
filo de Nerija; kaj tiu skribis sur ĝi sub diktado de
Jeremia ĉiujn vortojn de la libro, kiun Jehojakim,
reĝo de Judujo, forbruligis per fajro; kaj al ili estis
aldonitaj ankoraŭ multaj similaj vortoj.

37 Kaj ekreĝis la reĝo Cidkija, filo de Joŝija,
anstataŭ Konja, filo de Jehojakim, ĉar
Nebukadnecar, reĝo de Babel, faris lin reĝo en la
Juda lando. 2 Li kaj liaj servantoj kaj la popolo
de la lando ne obeis la vortojn de la Eternulo,
kiujn Li diris per la profeto Jeremia. 3 Tamen la
reĝo Cidkija sendis Jehuĥalon, filon de Ŝelemja,
kaj Cefanjan, filon de la pastro Maaseja, al la
profeto Jeremia, por diri: Preĝu, mi petas, por
ni al la Eternulo, nia Dio. 4 Jeremia tiam iradis
libere inter la popolo, kaj oni ne metis lin en
malliberejon. 5 Dume la militistaro de Faraono
eliris el Egiptujo, kaj kiam la Ĥaldeoj, kiuj sieĝis
Jerusalemon, tion aŭdis, ili foriris de Jerusalem.
6 Kaj aperis vorto de la Eternulo al la profeto
Jeremia, dirante: 7 Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Tiele diru al la reĝo de Judujo, kiu sendis
vin al Mi, por demandi Min: Jen la militistaro de
Faraono, kiu eliris kun helpo al vi, iros returne en
sian landon Egiptujo. 8 Kaj la Ĥaldeoj revenos
kaj militos kontraŭ ĉi tiu urbo, kaj prenos ĝin kaj
forbruligos ĝin per fajro. 9 Tiele diras la Eternulo:
Ne trompu vin mem, dirante: La Ĥaldeoj foriros
de ni; ĉar ili ne foriros. 10 Ĉar se vi eĉ venkobatus
la tutan militistaron de la Ĥaldeoj, kiu militas
kontraŭ vi, kaj restus el ili nur kelkaj vunditoj,
ĉi tiuj leviĝus ĉiu el sia tendo kaj forbruligus ĉi
tiun urbon per fajro. 11 Kiam la militistaro de
la Ĥaldeoj, timante la militistaron de Faraono,
foriris de Jerusalem, 12 tiam Jeremia eliris el
Jerusalem, por iri en la landon de Benjamen, por
ricevi sian tiean heredaĵon inter la popolo. 13
Sed kiam li estis ĉe la Pordego de Benjamen, tie
estis la gardistestro, kies nomo estis Jirija, filo
de Ŝelemja, filo de Ĥananja; li kaptis la profeton
Jeremia, dirante: Vi volas transkuri al la Ĥaldeoj.
14 Jeremia diris: Tio estas malvero, mi ne volas
transkuri al la Ĥaldeoj. Sed tiu ne aŭskultis lin;
kaj Jirija kaptis Jeremian kaj alkondukis lin al la
eminentuloj. 15 La eminentuloj ekkoleris kontraŭ
Jeremia, kaj batis lin, kaj metis lin en malliberejon,
en la domo de la skribisto Jonatan, ĉar tiun domon
oni faris malliberejo. 16 Post kiam Jeremia venis
en la malliberejon kaj en karceron, kaj Jeremia
estis sidinta tie longan tempon, 17 la reĝo Cidkija
sendis kaj prenis lin, kaj la reĝo sekrete en sia
domo demandis lin, dirante: Ĉu estas ia vorto
de la Eternulo? Kaj Jeremia diris: Estas: vi estos

transdonita en la manon de la reĝo de Babel. 18
Kaj Jeremia diris al la reĝo Cidkija: Per kio mi
pekis antaŭ vi aŭ antaŭ viaj servantoj aŭ antaŭ ĉi
tiu popolo, ke vi metis min en malliberejon? 19
Kaj kie estas viaj profetoj, kiuj profetis al vi, ke la
reĝo de Babel ne venos kontraŭ vin kaj kontraŭ
ĉi tiun landon? 20 Nun aŭskultu, mia sinjoro, ho
reĝo, mia petego falu antaŭ vi: ne revenigu min
en la domon de la skribisto Jonatan, mi ne mortu
tie. 21 Tiam la reĝo Cidkija ordonis, ke oni tenu
Jeremian sur la korto de la malliberejo; kaj oni
donadis al li bulon da pano ĉiutage el la strato
de la bakistoj, ĝis konsumiĝis la tuta pano en la
urbo. Tiamaniere Jeremia restis sur la korto de la
malliberejo.

38 Ŝefatja, filo de Matan, Gedalja, filo de Paŝĥur,
Juĥal, filo de Ŝelemja, kaj Paŝĥur, filo de
Malkija, aŭdis la vortojn, kiujn Jeremia parolis al
la tuta popolo, dirante: 2 Tiele diras la Eternulo:
Kiu restos en ĉi tiu urbo, tiu mortos de glavo, de
malsato, aŭ de pesto; sed kiu eliros al la Ĥaldeoj,
tiu restos vivanta, lia animo estos lia akiro, kaj li
vivos. 3 Tiele diras la Eternulo: Ĉi tiu urbo estos
transdonita en la manojn de la militistaro de la
reĝo de Babel, kaj li venkoprenos ĝin. 4 Tiam la
eminentuloj diris al la reĝo: Oni devas mortigi ĉi
tiun homon, ĉar li senfortigas la manojn de la
militistoj, kiuj restis en ĉi tiu urbo, kaj la manojn
de la tuta popolo, parolante al ili tiajn vortojn;
ĉar ĉi tiu homo deziras al ĉi tiu popolo ne pacon,
sed nur malbonon. 5 Kaj la reĝo Cidkija diris: Jen
li estas en viaj manoj, ĉar la reĝo nenion povas
fari kontraŭ via volo. 6 Tiam ili prenis Jeremian,
kaj ĵetis lin en la kavon de Malkija, filo de la reĝo,
kiu troviĝis sur la korto de la malliberejo, kaj
oni mallevis Jeremian per ŝnuroj; en la kavo ne
estis akvo, sed nur ŝlimo, kaj Jeremia eniĝis en la
ŝlimon. 7 Kaj Ebed-Meleĥ, Etiopo, eŭnuko, kiu
estis en la domo de la reĝo, aŭdis, ke oni ĵetis
Jeremian en la kavon; la reĝo tiam sidis ĉe la
Pordejo de Benjamen. 8 Tiam Ebed-Meleĥ eliris
el la domo de la reĝo, kaj ekparolis al la reĝo,
dirante: 9 Mia sinjoro, ho reĝo! malbone agis tiuj
homoj, ke ili tion faris al la profeto Jeremia, ke
ili ĵetis lin en la kavon: li mortos tie de malsato,
ĉar jam en ekzistas pano en la urbo. 10 Tiam la
reĝo ordonis al la Etiopo Ebed-Meleĥ, dirante:
Prenu kun vi de ĉi tie tridek homojn, kaj eltiru la
profeton Jeremia el la kavo, antaŭ ol li mortos.
11 Kaj Ebed-Meleĥ prenis kun si la homojn kaj
iris en la domon de la reĝo sub la trezorejon, kaj
prenis de tie malnovajn kaj eluzitajn ĉifonojn kaj
mallevis ilin per ŝnuroj al Jeremia en la kavon. 12
Kaj la Etiopo Ebed-Meleĥ diris al Jeremia: Metu
la eluzitajn ĉifonojn sub viajn akselojn sub la
ŝnurojn; kaj Jeremia tiel faris. 13 Kaj oni ektiris
Jeremian per la ŝnuroj kaj eltiris lin el la kavo; kaj
Jeremia restis sur la korto de la malliberejo. 14
Kaj la reĝo Cidkija sendis, kaj venigis la profeton
Jeremia al si, al la tria enirejo de la domo de la
Eternulo; kaj la reĝo diris al Jeremia: Mi demandos
de vi ion, kaŝu antaŭ mi nenion. 15 Kaj Jeremia
diris al Cidkija: Se mi diros al vi, vi ja mortigos
min; kaj se mi donos al vi konsilon, vi ja ne
obeos min. 16 Tiam la reĝo Cidkija sekrete ĵuris
al Jeremia, dirante: Mi ĵuras per la Eternulo, kiu
kreis al ni ĉi tiun animon, ke mi ne mortigos
vin, kaj ne transdonos vin en la manojn de tiuj
homoj, kiuj celas vian morton. 17 Kaj Jeremia
diris al Cidkija: Tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot,
Dio de Izrael: Se vi eliros al la eminentuloj de
la reĝo de Babel, via animo restos vivanta, kaj
ĉi tiu urbo ne estos forbruligita per fajro, kaj vi
kaj via domo vivos; 18 sed se vi ne eliros al la
eminentuloj de la reĝo de Babel, tiam ĉi tiu urbo
estos transdonita en la manojn de la Ĥaldeoj, kaj
ili forbruligos ĝin per fajro, kaj vi ne saviĝos el
iliaj manoj. 19 Kaj la reĝo Cidkija diris al Jeremia:
Mi timas la Judojn, kiuj transkuris al la Ĥaldeoj, ke
oni ne transdonu min en iliajn manojn, por ke ili
mokturmentu min. 20 Tiam Jeremia diris: Oni ne
transdonos vin; aŭskultu la voĉon de la Eternulo
pri tio, kion mi diras al vi; tiam estos bone al vi,
kaj via animo restos vivanta. 21 Sed se vi ne volos
eliri, en tia okazo jen estas tio, kion la Eternulo
vidigis al mi: 22 Jen ĉiuj virinoj, kiuj restis en la
domo de la reĝo de Judujo, estos elkondukitaj al
la eminentuloj de la reĝo de Babel, kaj ili diros:
Viaj konsolantoj forlogis vin kaj superfortis vin;
viaj piedoj enprofundiĝis en koton, kaj tiuj foriĝis
de vi. 23 Kaj ĉiujn viajn edzinojn kaj viajn filojn
oni forkondukos al la Ĥaldeoj, kaj vi ne saviĝos el
iliaj manoj; vi estos kaptita en la manojn de la
reĝo de Babel, kaj ĉi tiu urbo estos forbruligita
per fajro. 24 Kaj Cidkija diris al Jeremia: Neniu
devas scii tiujn vortojn, alie vi mortos. 25 Se la
eminentuloj aŭdos, ke mi parolis kun vi, kaj ili
venos al vi, kaj diros al vi: Sciigu al ni, kion vi
diris al la reĝo, ne kaŝu antaŭ ni, por ke ni ne
mortigu vin, kaj kion la reĝo diris al vi: 26 tiam
respondu al ili: Mi humile petegis la reĝon, ke li
ne revenigu min en la domon de Jonatan, mi ne
mortu tie. 27 Kaj venis ĉiuj eminentuloj al Jeremia
kaj demandis lin, kaj li respondis al ili konforme
al ĉiuj vortoj, kiujn ordonis la reĝo; kaj ili silente

foriris de li, ĉar ili nenion eksciis. 28 Kaj Jeremia
restis sur la korto de la malliberejo ĝis la tago, en
kiu Jerusalem estis venkoprenita; kaj li tie estis,
kiam Jerusalem estis venkoprenita.

39 En la naŭa jaro de Cidkija, reĝo de Judujo, en
la deka monato, venis Nebukadnecar, reĝo
de Babel, kun sia tuta militistaro al Jerusalem, kaj
eksieĝis ĝin. 2 En la dek-unua jaro de Cidkija, en
la kvara monato, en la naŭa tago de la monato,
oni faris enrompon en la urbon. 3 Kaj eniris
ĉiuj eminentuloj de la reĝo de Babel, kaj haltis
ĉe la Meza Pordego: Nergal-Ŝarecer, Samgar-
Nebu, Sarseĥim Rab-saris, Nergal-Ŝarecer Rab-
mag, kaj ĉiuj ceteraj eminentuloj de la reĝo de
Babel. 4 Kiam ilin ekvidis Cidkija, reĝo de Judujo,
kaj ĉiuj militistoj, ili forkuris, kaj eliris en la
nokto el la urbo tra la ĝardeno de la reĝo, tra
la pordego inter la du muregoj, kaj ili iris sur la
vojon, kiu kondukas al la stepo. 5 Sed la Ĥaldea
militistaro postkuris ilin, kaj atingis Cidkijan sur
la stepo de Jeriĥo kaj kaptis lin, kaj alkondukis
lin al Nebukadnecar, reĝo de Babel, en Riblan,
en la lando Ĥamat, kaj ĉi tiu eldiris verdikton
kontraŭ li. 6 Kaj la reĝo de Babel buĉis la filojn
de Cidkija en Ribla antaŭ liaj okuloj, kaj ĉiujn
eminentulojn de Judujo la reĝo de Babel buĉis. 7
Kaj la okulojn de Cidkija li blindigis, kaj li ligis lin
per katenoj, por forkonduki lin en Babelon. 8 Kaj
la domon de la reĝo kaj la domojn de la popolo la
Ĥaldeoj forbruligis per fajro, kaj la muregojn de
Jerusalem ili detruis. 9 Kaj la ceteran popolon,
kiu restis en la urbo, kaj la transkurintojn,
kiuj transkuris al li, kaj la tutan reston de la
popolo Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj,
forkondukis en Babelon. 10 Sed la malriĉulojn
el la popolo, kiuj nenion havis, Nebuzaradan,
estro de la korpogardistoj, restigis en la lando
Juda kaj donis al ili tiam vinberĝardenojn kaj
kampojn. 11 Sed pri Jeremia Nebukadnecar, reĝo
de Babel, ordonis al Nebuzaradan, la estro de
la korpogardistoj, jene: 12 Prenu lin, kaj atentu
pri li, kaj faru al li nenion malbonan, sed agu
kun li nur tiel, kiel li diros al vi. 13 Kaj sendis
Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj, kaj
Nebuŝazban Rab-saris, kaj Nergal-Ŝarecar Rab-
mag, kaj ĉiuj estroj de la reĝo de Babel; 14 ili
sendis, kaj prenis Jeremian el la korto de la
malliberejo, kaj transdonis lin al Gedalja, filo
de Aĥikam, filo de Ŝafan, ke li konduku lin en
sian domon; kaj li ekvivis inter la popolo. 15
Kaj al Jeremia aperis jena vorto de la Eternulo,
kiam li estis ankoraŭ tenata sur la korto de la
malliberejo: 16 Iru kaj diru al la Etiopo Ebed-
Meleĥ jene: Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Jen Mi plenumos Miajn vortojn pri ĉi tiu
urbo al malbono, ne al bono, kaj ili plenumiĝos
antaŭ via vizaĝo en tiu tempo. 17 Sed vin Mi savos
en tiu tempo, diras la Eternulo, kaj vi ne estos
transdonita en la manojn de tiuj homoj, kiujn vi
timas. 18 Ĉar Mi forsavos vin, kaj vi ne falos de
glavo, kaj via animo estos via akiro; ĉar vi fidis
Min, diras la Eternulo.

40 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la
Eternulo, post kiam Nebuzaradan, estro de
la korpogardistoj, forliberigis lin el Rama, kiam li
prenis lin, ligitan per ĉenoj, inter ĉiuj kaptitoj de
Jerusalem kaj Judujo, forkondukataj en Babelon. 2
Kaj la estro de la korpogardistoj prenis Jeremian,
kaj diris al li: La Eternulo, via Dio, eldiris ĉi tiun
malfeliĉon kontraŭ ĉi tiu loko; 3 kaj la Eternulo
tion venigis, kaj faris, kiel Li diris, ĉar vi pekis
antaŭ la Eternulo kaj ne aŭskultis Lian voĉon; pro
tio fariĝis al vi tia afero. 4 Kaj nun jen hodiaŭ
mi liberigis vin de la katenoj, kiuj estis sur viaj
manoj; se plaĉas al vi iri kun mi en Babelon, iru,
kaj mi zorgos pri vi; se ne plaĉas al vi iri kun
mi en Babelon, ne faru tion; vidu, la tuta lando
estas antaŭ vi; kien plaĉas al vi iri, tien iru. 5
(Dum li ankoraŭ ne foriris,) Iru al Gedalja, filo
de Aĥikam, filo de Ŝafan, kiun la reĝo de Babel
starigis kiel estron super la urboj de Judujo, kaj
restu kun li inter la popolo; aŭ kien plaĉas al vi
iri, tien iru. Kaj la estro de la korpogardistoj donis
al li manĝaĵon kaj donacon kaj forliberigis lin.
6 Kaj Jeremia venis al Gedalja, filo de Aĥikam,
en Micpan, kaj ekloĝis kun li inter la popolo,
kiu restis en la lando. 7 Kiam ĉiuj militestroj,
kiuj estis sur la kampo, ili kaj iliaj homoj, aŭdis,
ke la reĝo de Babel starigis Gedaljan, filon de
Aĥikam, kiel estron de la lando, kaj ke li metis
sub lian regadon la virojn, virinojn, infanojn, kaj
malriĉulojn de la lando, kiuj ne estis transloĝigitaj
en Babelon, 8 tiam ili venis al Gedalja en Micpan:
Iŝmael, filo de Netanja, Joĥanan kaj Jonatan, filoj
de Kareaĥ, Seraja, filo de Tanĥumet, la filoj de
Efaj, Netofaano, kaj Jezanja, filo de Maaĥatano,
ili kaj iliaj homoj. 9 Kaj Gedalja, filo de Aĥikam,
filo de Ŝafan, ĵuris al ili kaj al iliaj homoj, dirante:
Ne timu servi al la Ĥaldeoj, restu en la lando
kaj servu al la reĝo de Babel, kaj tiam estos al
vi bone. 10 Mi restas en Micpa, por ke mi povu
stariĝi antaŭ la vizaĝo de la Ĥaldeoj, kiuj venos al
ni; sed vi enkolektu vinon kaj somerajn fruktojn
kaj oleon kaj metu en viajn vazojn, kaj restu en
viaj urboj, kiujn vi okupis. 11 Ankaŭ ĉiuj Judoj,
kiuj estis ĉe la Moabidoj, ĉe la Amonidoj, ĉe la

Edomidoj, kaj en ĉiuj landoj, aŭdis, ke la reĝo de
Babel restigis parton de la Judoj, kaj ke li starigis
kiel reganton super ili Gedaljan, filon de Aĥikam,
filo de Ŝafan. 12 Kaj ĉiuj tiuj Judoj revenis de ĉiuj
lokoj, kien ili estis dispelitaj, kaj venis en la landon
Judan al Gedalja en Micpan, kaj ili enkolektis
tre multe da vino kaj da someraj fruktoj. 13 Sed
Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj
estis sur la kampo, venis al Gedalja en Micpan. 14
Kaj ili diris al li: Ĉu vi scias, ke Baalis, reĝo de la
Amonidoj, sendis Iŝmaelon, filon de Netanja, por
ke li mortigu vin? Sed Gedalja, filo de Aĥikam,
ne kredis al ili. 15 Tiam Joĥanan, filo de Kareaĥ,
diris sekrete al Gedalja en Micpa jene: Permesu,
ke mi iru kaj mortigu Iŝmaelon, filon de Netanja,
kaj neniu tion scios; kial li vin mortigu, ke ĉiuj
Judoj, kiuj kolektiĝis al vi, diskuru, kaj la restaĵo
de la Judoj pereu? 16 Sed Gedalja, filo de Aĥikam,
diris al Joĥanan, filo de Kareaĥ: Ne faru tion, ĉar
malveron vi parolas pri Iŝmael.

41 En la sepa monato Iŝmael, filo de Netanja,
filo de Eliŝama, el la reĝa idaro, unu el la
eminentuloj de la reĝo, kaj kun li dek viroj, venis
al Gedalja, filo de Aĥikam, en Micpan, kaj ili kune
tie manĝis en Micpa. 2 Kaj leviĝis Iŝmael, filo
de Netanja, kaj la dek viroj, kiuj estis kun li, kaj
frapis Gedaljan, filon de Aĥikam, filo de Ŝafan,
per glavo, kaj mortigis lin, kiun la reĝo de Babel
starigis kiel reganton super la lando. 3 Kaj ĉiujn
Judojn, kiuj estis kun li, Gedalja, en Micpa, kaj la
Ĥaldeojn, kiuj tie troviĝis, la militistojn, Iŝmael
mortigis. 4 En la dua tago post la mortigo de
Gedalja, kiam neniu ankoraŭ sciis pri tio, 5 venis
viroj el Ŝeĥem, el Ŝilo, kaj el Samario, okdek
homoj, kun razitaj barboj kaj disŝiritaj vestoj,
kun tranĉoj sur la korpo, kaj en iliaj manoj estis
donacoj kaj olibano, por alporti ilin en la domon
de la Eternulo. 6 Kaj Iŝmael, filo de Netanja, eliris
al ili renkonte el Micpa, irante kaj plorante; kaj
kiam li atingis ilin, li diris al ili: Iru al Gedalja,
filo de Aĥikam. 7 Sed kiam ili venis en la mezon
de la urbo, Iŝmael, filo de Netanja, kune kun la
homoj, kiuj estis kun li, buĉis ilin kaj ĵetis en
kavon. 8 Tamen troviĝis inter ili dek homoj, kiuj
diris al Iŝmael: Ne mortigu nin, ĉar ni havas sur
la kampo abundajn provizojn da tritiko, hordeo,
oleo, kaj mielo. Kaj li haltis, kaj ne mortigis ilin
kune kun iliaj fratoj. 9 La kavo, en kiun Iŝmael
ĵetis ĉiujn kadavrojn de la homoj, kiujn li mortigis
samtempe kiel Gedaljan, estis tiu, kiun faris la
reĝo Asa kontraŭ Baaŝa, reĝo de Izrael; ĝin Iŝmael,
filo de Netanja, plenigis per mortigitoj. 10 Kaj
Iŝmael kaptis la tutan restaĵon de la popolo, kiu
estis en Micpa, la reĝidinojn, kaj la tutan popolon,
kiu restis en Micpa, kaj super kiu Nebuzaradan, la
estro de la korpogardistoj, estrigis Gedaljan, filon
de Aĥikam; ilin kaptis Iŝmael, filo de Netanja,
kaj li pretiĝis, por transiri al la Amonidoj. 11 Sed
Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj
estis kun li, aŭdis pri la tuta malbono, kiun faris
Iŝmael, filo de Netanja; 12 kaj ili prenis ĉiujn
virojn, kaj iris, por batali kontraŭ Iŝmael, filo de
Netanja; kaj ili trovis lin ĉe la granda akvo, kiu
estas en Gibeon. 13 Kiam la tuta popolo, kiu estis
ĉe Iŝmael, ekvidis Joĥananon, filon de Kareaĥ, kaj
ĉiujn militestrojn, kiuj estis kun li, ĝi ekĝojis. 14
Kaj la tuta popolo, kiun Iŝmael forkondukis el
Micpa, deturnis sin, kaj iris al Joĥanan, filo de
Kareaĥ. 15 Sed Iŝmael, filo de Netanja, forkuris de
Joĥanan kun ok homoj kaj iris al la Amonidoj. 16
Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj
estis kun li, prenis la tutan restaĵon de la popolo,
kiun li revenigis de Iŝmael, filo de Netanja, el
Micpa, post kiam ĉi tiu mortigis Gedaljan, filon
de Aĥikam: virojn, militistojn, virinojn, infanojn,
kaj eŭnukojn, kiujn li revenigis el Gibeon. 17 Kaj
ili iris kaj haltis ĉe la gastejo Kimham, apud Bet-
Leĥem, por direkti sin al Egiptujo, 18 for de la
Ĥaldeoj; ĉar ili timis ilin pro tio, ke Iŝmael, filo de
Netanja, mortigis Gedaljan, filon de Aĥikam, kiun
la reĝo de Babel estrigis super la lando.

42 Kaj aliris ĉiuj militestroj, kaj Joĥanan, filo
de Kareaĥ, kaj Jezanja, filo de Hoŝaja, kaj la
tuta popolo, de la malgrandaj ĝis la grandaj, 2
kaj diris al la profeto Jeremia: Ni humile petegas
vin, preĝu por ni al la Eternulo, via Dio, por ĉi
tiu tuta restaĵo; ĉar el multaj ni restis malmultaj,
kiel viaj okuloj nin vidas. 3 Kaj la Eternulo, via
Dio, sciigu al ni la vojon, kiun ni devas iri, kaj
kion ni devas fari. 4 Kaj la profeto Jeremia diris
al ili: Mi aŭdis; jen mi preĝos al la Eternulo, via
Dio, konforme al viaj vortoj, kaj ĉion, kion la
Eternulo respondos al vi, mi raportos al vi; mi
nenion kaŝos antaŭ vi. 5 Kaj ili diris al Jeremia: La
Eternulo estu inter ni atestanto vera kaj fidela, ke
ni agos konforme al ĉio, kun kio la Eternulo, via
Dio, sendos vin al ni; 6 ĉu estos bone, ĉu estos
malbone, ni aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia
Dio, al kiu ni vin sendas, por ke estu al ni bone, se
ni aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia Dio. 7
Post dek tagoj aperis la vorto de la Eternulo al
Jeremia; 8 kaj li vokis Joĥananon, filon de Kareaĥ,
kaj ĉiujn militestrojn, kiuj estis kun li, kaj la tutan
popolon, de la malgrandaj ĝis la grandaj, 9 kaj
diris al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, al
kiu vi min sendis, por faligi vian petegon antaŭ

Li: 10 Se vi restos en ĉi tiu lando, Mi vin aranĝos
kaj ne ruinigos, Mi vin plantos kaj ne elradikigos;
ĉar Mi pentas pri la malbono, kiun Mi faris al vi.
11 Ne timu la reĝon de Babel, kiun vi nun timas;
ne timu lin, diras la Eternulo, ĉar Mi estas kun
vi, por helpi vin kaj por savi vin el lia mano. 12
Mi estos favorkora al vi, ke li vin kompatu kaj
vin loĝigu sur via tero. 13 Sed se vi diros: Ni
ne volas loĝi en ĉi tiu lando, kaj vi ne obeos la
voĉon de la Eternulo, via Dio, 14 dirante: Ne, ni
iros en la landon Egiptan, kie ni ne vidos militon
kaj ne aŭdos sonon de trumpeto kaj ne malsatos
koncerne panon, kaj tie ni restos: 15 tiam aŭskultu
la vorton de la Eternulo, ho restaĵo de Jehuda:
tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Se
vi turnos vian vizaĝon, por iri en Egiptujon, kaj
vi iros, por tie ekloĝi: 16 tiam la glavo, kiun vi
timas, atingos vin tie, en la lando Egipta, kaj
la malsato, pri kiu vi zorgas, persekutos vin tie
en Egiptujo, kaj tie vi mortos. 17 Tiamaniere
ĉiuj homoj, kiuj turnis sian vizaĝon, por iri en
Egiptujon, por tie ekloĝi, mortos de glavo, de
malsato, kaj de pesto, kaj neniu el ili restos, nek
forsaviĝos de la malbono, kiun Mi venigos sur
ilin. 18 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Kiel elverŝiĝis Mia kolero kaj indigno sur la
loĝantojn de Jerusalem, tiel Mia kolero elverŝiĝos
sur vin, kiam vi venos en Egiptujon, kaj vi fariĝos
objekto de ĵuro, de teruro, de malbeno, kaj de
honto, kaj vi ne plu vidos ĉi tiun lokon. 19 Pri
vi, ho restaĵo de Jehuda, la Eternulo parolis: Ne
iru en Egiptujon; sciu, ke Mi avertis vin hodiaŭ.
20 Vi fariĝis kulpaj kontraŭ viaj propraj animoj;
ĉar vi sendis min al la Eternulo, via Dio, dirante:
Preĝu por ni al la Eternulo, nia Dio, kaj ĉion, kion
diros la Eternulo, nia Dio, sciigu al ni, por ke ni
tion faru. 21 Kaj mi sciigis al vi hodiaŭ, sed vi ne
aŭskultis la voĉon de la Eternulo, via Dio, nek
ĉion, kun kio Li sendis min al vi; 22 sciu do, ke vi
mortos de glavo, de malsato, kaj de pesto, sur la
loko, kien vi volas iri, por tie ekloĝi.

43 Kiam Jeremia finis antaŭ la tuta popolo la
raportadon pri ĉiuj vortoj de la Eternulo,
ilia Dio, pri ĉiuj vortoj, kun kiuj la Eternulo, ilia
Dio, sendis lin al ili, 2 tiam Azarja, filo de Hoŝaja,
kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj malhumilaj
homoj diris al Jeremia: Malveron vi parolas; la
Eternulo, nia Dio, ne sendis vin, por diri: Ne iru
en Egiptujon, por tie ekloĝi; 3 sed nur Baruĥ, filo
de Nerija, instigas vin kontraŭ ni, por transdoni
nin en la manojn de la Ĥaldeoj, por ke ili mortigu
nin aŭ transloĝigu nin en Babelon. 4 Tiamaniere
Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kaj
la tuta popolo, ne obeis la voĉon de la Eternulo,
por resti en la lando Juda. 5 Kaj Joĥanan, filo de
Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj prenis la tutan restaĵon
de la Judoj, kiuj revenis el ĉiuj nacioj, kien ili estis
dispelitaj, por loĝi en la lando Juda: 6 la virojn,
la virinojn, la infanojn, la reĝidinojn, kaj ĉiujn,
kiujn Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj,
restigis kun Gedalja, filo de Aĥikam, filo de Ŝafan,
kaj la profeton Jeremia, kaj Baruĥon, filon de
Nerija. 7 Kaj ili iris en la landon Egiptan, ne
obeante la voĉon de la Eternulo, kaj venis ĝis
Taĥpanĥes. 8 Kaj aperis vorto de la Eternulo al
Jeremia en Taĥpanĥes, dirante: 9 Prenu en vian
manon grandajn ŝtonojn, kaj antaŭ la okuloj de la
Judaj viroj kaŝu ilin en la kalko en la brikfarejo,
kiu troviĝas ĉe la enirejo de la domo de Faraono
en Taĥpanĥes; 10 kaj diru al ili: Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi sendos, kaj
venigos Nebukadnecaron, reĝon de Babel, Mian
servanton, kaj Mi starigos lian tronon supre de ĉi
tiuj ŝtonoj, kiujn Mi kaŝis, kaj li starigos sur ili
sian tendon. 11 Kaj li venos, kaj frapos la landon
Egiptan: kiu estas destinita al la morto, tiu ricevos
la morton; kiu estas destinita al kaptiteco, tiu
iros en kaptitecon; kaj kiu estas destinita al glavo,
tiun trafos glavo. 12 Kaj Mi ekbruligos fajron en
la domoj de la dioj de Egiptujo, kaj ĝi bruligos
ilin kaj forkaptos. Kaj li ĉirkaŭkovros sin per la
havo de la lando Egipta, kiel paŝtisto kovras sin
per sia vesto, kaj li eliros el tie bonstate. 13 Kaj li
rompos la statuojn de la templo de la suno en la
lando Egipta, kaj la domojn de la dioj de Egiptujo
li forbruligos per fajro.

44 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia pri
ĉiuj Judoj, kiuj loĝas en la lando Egipta, kiuj
loĝas en Migdol, en Taĥpanĥes, en Nof, kaj en
la lando Patros: 2 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Vi vidis la tutan malbonon, kiun
Mi venigis sur Jerusalemon kaj sur ĉiujn urbojn
de Judujo; jen ili estas nun dezertaj, kaj neniu
loĝas en ili, 3 pro iliaj malbonagoj, kiujn ili
faris, kolerigante Min, irante incensi kaj servi
al aliaj dioj, kiujn ne konis ili, nek vi, nek viaj
patroj. 4 Mi sendis al vi ĉiujn Miajn servantojn, la
profetojn, Mi konstante sendadis, dirante: Ne faru
tiun abomenindan aferon, kiun Mi malamas. 5
Sed ili ne obeis, kaj ne alklinis sian orelon, por
deturni sin de siaj malbonagoj, por ne incensi
al aliaj dioj. 6 Pro tio elverŝiĝis Mia indigno kaj
kolero, kaj ĝi ekbrulis en la urboj de Judujo kaj
sur la stratoj de Jerusalem, kaj ili ruiniĝis kaj

dezertiĝis, kiel oni nun vidas. 7 Kaj nun tiele diras
la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael: Kial vi faras
grandan malbonon al viaj propraj animoj, por
ke ekstermiĝu ĉe vi viroj kaj virinoj, infanoj kaj
suĉinfanoj en Judujo, por ke nenio restu ĉe vi? 8
Kial vi kolerigas Min per la faroj de viaj manoj,
incensante al aliaj dioj en la lando Egipta, kien
vi venis, por tie loĝi, por ke vi ekstermiĝu kaj
por ke vi fariĝu objekto de malbeno kaj de honto
inter ĉiuj nacioj de la tero? 9 Ĉu vi forgesis la
malbonaĵojn de viaj patroj kaj la malbonaĵojn de
la reĝoj de Judujo, la malbonaĵojn de iliaj edzinoj,
viajn malbonaĵojn, kaj la malbonaĵojn de viaj
edzinoj, kiujn ili faris en la lando Juda kaj sur la
stratoj de Jerusalem? 10 Ili ne humiliĝis ĝis la
nuna tago, ili ne timas kaj ne agas laŭ Mia instruo
kaj laŭ Miaj leĝoj, kiujn Mi donis al vi kaj al viaj
patroj. 11 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael: Jen Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin
por malfeliĉo kaj por ekstermi la tutan Judujon.
12 Kaj Mi prenos la restaĵon de la Judoj, kiuj turnis
sian vizaĝon, por iri en la landon Egiptan, por tie
ekloĝi, kaj ili ĉiuj ekstermiĝos en la lando Egipta;
ili falos de glavo, de malsato ili ekstermiĝos,
de la malgrandaj ĝis la grandaj; de glavo kaj de
malsato ili mortos, kaj ili fariĝos objekto de ĵuro,
de teruro, de malbeno, kaj de honto. 13 Kaj Mi
punos tiujn, kiuj loĝas en la lando Egipta, kiel
Mi punis Jerusalemon, per glavo, per malsato,
kaj per pesto. 14 Kaj neniu saviĝos nek restos
el la restaĵo de la Judoj, kiuj venis en la landon
Egiptan, por loĝi tie kelktempe kaj por poste reiri
en la landon Judan, kien ili sopiras per sia animo
reveni kaj tie loĝi; ili ne revenos, krom tiuj, kiuj
forkuros. 15 Tiam respondis al Jeremia ĉiuj viroj,
kiuj sciis, ke iliaj edzinoj incensas al aliaj dioj,
kaj ĉiuj virinoj, kiuj staris en granda amaso, kaj
la tuta popolo, kiu loĝis en la lando Egipta, en
Patros; ili diris: 16 Tion, kion vi diris al ni en la
nomo de la Eternulo, ni ne obeos al vi; 17 sed ni
faros ĉion laŭ la vortoj, kiuj eliras el nia buŝo, ni
incensos al la reĝino de la ĉielo, ni verŝos al ŝi
verŝoferojn, kiel faris ni kaj niaj patroj, niaj reĝoj
kaj niaj eminentuloj, en la urboj de Judujo kaj sur
la stratoj de Jerusalem; tiam ni havis abundan
panon, kaj estis al ni bone, kaj malbonon ni ne
vidis. 18 Sed de tiu tempo, kiam ni ĉesis incensi al
la reĝino de la ĉielo kaj verŝi al ŝi verŝoferojn,
ĉio mankas al ni, kaj ni pereas de glavo kaj de
malsato. 19 Kaj kiam ni incensas al la reĝino de la
ĉielo kaj verŝas al ŝi verŝoferojn, ĉu sen la scio
de niaj edzoj ni faras al ŝi kukojn kun ŝia bildo
kaj verŝas al ŝi verŝoferojn? 20 Tiam Jeremia diris
al la tuta popolo, pri la viroj kaj virinoj, kaj pri
ĉiuj el la popolo, kiuj respondis al li: 21 Ĝuste tiun
incensadon, kiun vi faradis en la urboj de Judujo
kaj sur la stratoj de Jerusalem, vi kaj viaj patroj,
viaj reĝoj kaj viaj eminentuloj kaj la popolo de la
lando — ĝuste tion la Eternulo ja rememoris, kaj ĝi
atingis Lian koron. 22 Kaj la Eternulo ne plu povis
toleri viajn malbonajn agojn, la abomenindaĵojn,
kiujn vi faris; tial via lando fariĝis dezerto, objekto
de teruro kaj de malbeno, kaj neniu loĝas en ĝi,
kiel oni nun vidas. 23 Pro tio, ke vi incensadis kaj
pekadis antaŭ la Eternulo kaj ne obeis la voĉon de
la Eternulo kaj ne agadis laŭ Lia instruo, laŭ Liaj
leĝoj kaj ordonoj — pro tio trafis vin tiu malbono,
kiel vi nun vidas. 24 Kaj Jeremia diris al la tuta
popolo kaj al ĉiuj virinoj: Aŭskultu la vorton de la
Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj estas en la lando Egipta!
25 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Vi
kaj viaj edzinoj parolis per via buŝo kaj plenumis
per viaj manoj tion, kion vi diris: Ni plenumos
nian solenan promeson, kiun ni faris, incensi al
la reĝino de la ĉielo kaj verŝi al ŝi verŝoferojn;
vi efektive plenumas viajn promesojn, kaj faras,
kion vi promesis. 26 Tial aŭskultu la vorton de
la Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj loĝas en la lando
Egipta: Jen Mi ĵuris per Mia granda nomo, diras
la Eternulo, ke la buŝo de neniu Judo en la tuta
lando Egipta plu vokos Mian nomon, dirante: Kiel
vivas la Sinjoro, la Eternulo. 27 Jen Mi viglos
super ili por malbono, ne por bono; kaj ĉiuj Judoj,
kiuj estas en la lando Egipta, pereos de glavo
kaj de malsato, ĝis ili tute ekstermiĝos. 28 Nur
malgranda nombro da homoj, kiuj saviĝos de
glavo, revenos el la lando Egipta en la landon
Judan; kaj la tuta restaĵo de la Judoj, kiuj venis
en la landon Egiptan, por tie loĝi, ekscios, kies
vorto plenumiĝas, Mia aŭ ilia. 29 Kaj jen estas por
vi la pruvosigno, diras la Eternulo, ke Mi punos
vin sur ĉi tiu loko, por ke vi sciu, ke plenumiĝos
Miaj vortoj sur vi por malbono: 30 tiele diras la
Eternulo: Jen Mi transdonos Faraonon Ĥofran,
reĝon de Egiptujo, en la manojn de liaj malamikoj,
kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas lian morton,
kiel Mi transdonis Cidkijan, reĝon de Judujo, en
la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, lia
malamiko kaj celanto de lia morto.

45 Jen estas la vorto, kiun la profeto Jeremia
diris al Baruĥ, filo de Nerija, kiam ĉi tiu
skribis tiujn vortojn en libron sub diktado de
Jeremia, en la kvara jaro de Jehojakim, filo de
Joŝija, reĝo de Judujo: 2 Tiele diras la Eternulo, Dio
de Izrael, pri vi, ho Baruĥ: 3 Vi diris: Ve al mi! ĉar
la Eternulo aldonis malĝojon al mia suferado; mi

laciĝis de mia ĝemado, kaj mi ne trovas ripozon.
4 Tiele diru al li: Tiele diras la Eternulo: Jen tion,
kion Mi konstruis, Mi detruas, kaj kion Mi plantis,
tion Mi elradikigas, ĉi tiun tutan Mian landon; 5
kaj vi postulas por vi grandaĵon! Ne postulu; ĉar
jen Mi venigos malbonon sur ĉiun karnon, diras
la Eternulo, sed al vi Mi donos vian animon kiel
akiron sur ĉiuj lokoj, kien vi iros.

46 Jen estas la vorto de la Eternulo, kiu aperis
al la profeto Jeremia pri la nacioj: 2 Pri
Egiptujo, pri la militistaro de Faraono Neĥo, reĝo
de Egiptujo, kiu estis ĉe la rivero Eŭfrato en
Karkemiŝ, kaj kiun venkobatis Nebukadnecar,
reĝo de Babel, en la kvara jaro de Jehojakim, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo: 3 Pretigu ŝildon kaj
kirason, kaj iru en batalon. 4 Jungu la ĉevalojn
kaj surĉevaligu la rajdistojn, stariĝu en kaskoj,
akrigu la lancojn, surmetu sur vin armaĵojn. 5
Kial Mi vidas, ke ili ektimis kaj kuras malantaŭen?
iliaj herooj estas frapitaj, kaj forkuras rapide,
ne deturnante sin; teruro estas ĉirkaŭe, diras
la Eternulo. 6 Ne forkuros la rapidpiedulo, ne
forsaviĝos la heroo; norde, ĉe la rivero Eŭfrato, ili
falpuŝiĝos kaj falos. 7 Kiu estas tiu, kiu leviĝas kiel
Nilo kaj kies akvo ondiĝas kiel torentoj? 8 Egiptujo
leviĝas kiel Nilo, kaj kiel torentoj, en kiuj ondiĝas
la akvo; kaj ĝi diras: Leviĝante, mi kovros la teron,
mi pereigos urbon kun ĝiaj loĝantoj. 9 Leviĝu sur
la ĉevalojn, kaj kuru rapide sur la ĉaroj; eliru la
herooj, la Etiopoj kaj la Putidoj, tenantaj ŝildon,
kaj la Ludidoj, tenantaj kaj streĉantaj pafarkon. 10
Kaj tiu tago estos ĉe la Sinjoro, la Eternulo Cebaot,
tago de venĝo, por venĝi al Liaj malamikoj; kaj
la glavo manĝegos kaj satiĝos kaj ebriiĝos de
ilia sango; ĉar buĉofero estos al la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, en la lando norda, ĉe la rivero
Eŭfrato. 11 Iru en Gileadon kaj prenu balzamon,
ho virga filino de Egiptujo; vane vi multigas la
kuracilojn; ne ekzistas por vi resaniĝo. 12 La
nacioj aŭdis vian malhonoron, kaj via plorado
plenigis la teron; ĉar fortulo falpuŝiĝis kontraŭ
fortulo, kaj ambaŭ kune falis. 13 Jen estas la
vorto, kiun la Eternulo diris al la profeto Jeremia
pri la veno de Nebukadnecar, reĝo de Babel, por
frapi la landon Egiptan: 14 Sciigu en Egiptujo,
proklamu en Migdol, proklamu en Nof kaj en
Taĥpanĥes, diru: Stariĝu kaj pretiĝu, ĉar la glavo
ekstermas vian ĉirkaŭaĵon. 15 Kial estas forpuŝita
via fortulo, ne povis stari? ĉar la Eternulo lin
renversis. 16 Li multigis la falpuŝiĝantojn; falis
unu sur la alian; kaj ili diras: Leviĝu, ni reiru al
nia popolo kaj al la lando de nia naskiĝo, for de
la glavo de la tirano. 17 Oni kriis tie: Faraono,
reĝo de Egiptujo, estas nur bruo; li preterlasis
la difinitan tempon. 18 Kiel Mi vivas, diras la
Reĝo, kies nomo estas Eternulo Cebaot, li venos
kiel Tabor inter la montoj kaj kiel Karmel ĉe la
maro. 19 Pretigu al vi ĉion, kio estas necesa por
elmigro, ho loĝantino, filino de Egiptujo; ĉar Nof
estos ruinigita kaj dezertigita, ke neniu en ĝi
loĝos. 20 Tre bela bovidino estas Egiptujo; sed
de nordo venas jam la buĉonto. 21 Ankaŭ ĝiaj
dungitoj interne de ĝi estas kiel bone nutritaj
bovidoj; sed ili ankaŭ turnis sin malantaŭen, kune
forkuris, ne povis kontraŭstari; ĉar la tago de ilia
malfeliĉo venis sur ilin, la tempo de ilia puno.
22 Ĝia voĉo sonos kiel voĉo de serpento; ĉar ili
iros kun militistaro, kaj kun hakiloj ili venos al
ĝi, kiel lignohakistoj. 23 Ili elhakos ĝian arbaron,
diras la Eternulo, kvankam ĝi estas nekalkulebla;
ĉar ili estas pli multenombraj ol akridoj, kaj oni
ne povas ilin kalkuli. 24 Hontigita estas la filino
de Egiptujo, transdonita en la manojn de norda
popolo. 25 La Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, diras:
Jen Mi punvizitos Amonon en No, kaj Faraonon,
kaj Egiptujon kaj ĝiajn diojn kaj ĝiajn reĝojn,
Faraonon mem, kaj tiujn, kiuj fidas lin. 26 Kaj Mi
transdonos ilin en la manojn de tiuj, kiuj celas
ilian morton, kaj en la manojn de Nebukadnecar,
reĝo de Babel, kaj en la manojn de liaj servantoj;
sed poste ĝi estos loĝata, kiel en la tempo antaŭa,
diras la Eternulo. 27 Sed vi ne timu, ho Mia
servanto Jakob, kaj ne tremu, ho Izrael; ĉar jen
Mi savos vin el malproksime kaj vian idaron el
la lando de ilia kaptiteco, kaj Jakob revenos kaj
vivos trankvile kaj pace, kaj neniu lin timigos.
28 Vi ne timu, ho Mia servanto Jakob, diras la
Eternulo, ĉar Mi estas kun vi; ĉar Mi ekstermos
ĉiujn popolojn, inter kiujn Mi dispelis vin, sed vin
Mi ne ekstermos; Mi nur punos vin modere, por
ke Mi ne lasu vin tute sen puno.

47 Jen estas la vorto de la Eternulo, kiu aperis
al la profeto Jeremia pri la Filiŝtoj, antaŭ
ol Faraono venkobatis Gazan: 2 Tiele diras la
Eternulo: Jen venos akvo de norde, kaj ĝi fariĝos
inundanta torento, kaj ĝi inundos la landon, kaj
ĉion, kio estas en ĝi, la urbon kaj ĝiajn loĝantojn;
ekkrios la homoj, kaj ekploregos ĉiuj loĝantoj de
la lando. 3 Pro la sonado de la hufoj de la fortaj
ĉevaloj, pro la bruo de la ĉaroj, pro la bruego de la
radoj la patroj ne atentos siajn infanojn, senforte
malleviĝos iliaj manoj; 4 pro la tago, kiu venos,
kiam oni prirabos ĉiujn Filiŝtojn, ekstermos ĉe
Tiro kaj Cidon ĉiujn restintajn helpantojn; ĉar
la Eternulo ruinigos la Filiŝtojn, la restaĵon de

la insulo Kaftor. 5 Kalveco trafos Gazan, pereos
Aŝkelon kaj la restaĵo de ilia valo. Kiel longe
ankoraŭ vi faros al vi tranĉojn? 6 Ho glavo de
la Eternulo, kiel longe vi ne kvietiĝos? eniru en
vian ingon, haltu kaj silentu. 7 Sed kiel vi povas
kvietiĝi? la Eternulo donis al ĝi ordonon kontraŭ
Aŝkelon kaj kontraŭ la bordo de la maro; tien Li
destinis ĝin.

48 Pri Moab: Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael: Ve al Nebo! ĉar ĝi estas ruinigita;
hontigita kaj venkoprenita estas Kirjataim;
hontigita kaj tremigita estas la fortikaĵo. 2 Jam
ne ekzistas la gloro de Moab; en Ĥeŝbon oni
intencas kontraŭ ĝi malbonon, dirante: Ni iru,
kaj ni ekstermu ĝin, ke ĝi ne plu estu popolo.
Ankaŭ vi, ho Madmen, eksilentu; vin persekutos
glavo. 3 Kriadon oni aŭdas de Ĥoronaim, tie estas
ruinigado kaj granda malfeliĉo. 4 Disbatita estas
Moab; ĝiaj infanoj laŭte krias. 5 Kiuj supreniras al
Luĥit, tiuj iras kun plorado; ĉe la malsuprenirado
de Ĥoronaim la malamikoj aŭdas kriadon de
malfeliĉo. 6 Forkuru, savu vian vivon, kaj estu
kiel seknudiĝinta arbo en la dezerto. 7 Ĉar vi
fidis viajn faritaĵojn kaj viajn trezorojn, vi ankaŭ
estos venkoprenita; kaj Kemoŝ iros en kaptitecon
kune kun siaj pastroj kaj eminentuloj. 8 Venos
ruiniganto en ĉiun urbon, neniu urbo saviĝos;
pereos la valo kaj dezertiĝos la ebenaĵo, kiel diris
la Eternulo. 9 Donu flugilojn al Moab, ĉar li devas
forflugi; liaj urboj dezertiĝos tiel, ke neniu en
ili loĝos. 10 Malbenita estu tiu, kiu plenumas
malĝuste la faron de la Eternulo, kaj malbenita
estu tiu, kiu detenas sian glavon de sango. 11 De
sia juneco Moab havis trankvilecon kaj ripozadis
sur sia feĉo, li ne estis transverŝata el unu vazo en
alian, kaj en kaptitecon li ne iris; tial lia gusto
restis en li kaj lia odoro ne ŝanĝiĝis. 12 Tial jen
venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi sendos al
li verŝistojn, kaj ili verŝos lin, malplenigos liajn
vazojn, kaj disrompos liajn kruĉojn. 13 Kaj Moab
estos hontigita pro Kemoŝ, kiel la domo de Izrael
estis hontigita pro Bet-El, kiun ili fidis. 14 Kiel vi
povas diri: Ni estas herooj kaj kapabluloj por la
milito? 15 Ruinigita estas Moab, liaj urboj falis,
kaj liaj plej bravaj junuloj iris al buĉo, diras al
Reĝo, kies nomo estas Eternulo Cebaot. 16 Baldaŭ
venos pereo al Moab, kaj lia malfeliĉo tre rapidas.
17 Bedaŭru lin ĉiuj liaj ĉirkaŭantoj, kaj ĉiuj, kiuj
konas lian nomon, diru: Kiele disrompiĝis la forta
vergo, la belega bastono! 18 Iru malsupren de
via majesto, sidu en senakva loko, ho loĝantino,
filino de Dibon; ĉar la ruiniganto de Moab elpaŝis
kontraŭ vin kaj detruis viajn fortikaĵojn. 19 Staru
ĉe la vojo kaj rigardu, ho loĝantino de Aroer;
demandu la forkuranton kaj la forsaviĝanton, kaj
diru: Kio fariĝis? 20 Hontigita estas Moab, ĉar
li estas frapita; ploru kaj kriu, sciigu en Arnon,
ke Moab estas ruinigita. 21 Juĝo venis kontraŭ
la lando de la ebenaĵo, kontraŭ Ĥolon, Jahac, kaj
Mefaat, 22 kontraŭ Dibon, Nebo, kaj Bet-Diblataim,
23 kontraŭ Kirjataim, Bet-Gamul, kaj Bet-Meon, 24
kontraŭ Keriot kaj Bocra, kaj kontraŭ ĉiuj urboj
de la lando de Moab, la malproksimaj kaj la
proksimaj. 25 Dehakita estas la korno de Moab,
kaj lia brako estas rompita, diras la Eternulo. 26
Ebriigu lin, ĉar li leviĝis kontraŭ la Eternulo; Moab
plaŭdos en sia vomaĵo, kaj li mem estos objekto de
mokado. 27 Ĉu vi ne mokis Izraelon? ĉu oni trovis
lin inter ŝtelistoj, ke ĉiufoje, kiam vi parolas pri
li, vi balancas la kapon? 28 Forlasu la urbojn kaj
ekloĝu sur roko, ho loĝantoj de Moab, kaj fariĝu
kiel kolomboj, kiuj nestas en truoj de kavernoj. 29
Ni aŭdis pri la fiereco de Moab, granda fiereco,
pri lia malmodesteco, fiereco, aroganteco, kaj pri
la malhumileco de lia koro. 30 Mi konas, diras
la Eternulo, lian koleremecon, la nesincerecon
de liaj vortoj kaj la nesincerecon de liaj agoj.
31 Tial Mi devas plori pri Moab, ĝemi pri ĉiuj
Moabidoj, priplori la loĝantojn de Kir-Ĥeres. 32
Per pli ol la plorado de Jazer Mi ploros pri vi, ho
vinberĝardeno de Sibma; viaj branĉoj etendiĝis
trans la maron, atingis la maron de Jazer; rabisto
atakis viajn somerajn fruktojn kaj vian rikolton.
33 Foriĝis ĝojo kaj gajeco de la fruktodona kampo
kaj de la lando de Moab; Mi malaperigis vinon en
la vinpremejoj, oni ne premos tie kun ĝojo vinon,
triumfaj kantoj ne plu sonos. 34 Pro la kriado, kiu
aŭdiĝas de Ĥeŝbon ĝis Eleale kaj ĝis Jahac, ili laŭte
ekploris de Coar ĝis Ĥoronaim kaj ĝis la tria Eglat;
ĉar ankaŭ la akvo de Nimrim sekmalaperis. 35 Mi
ekstermos ĉe Moab, diras la Eternulo, ĉiun, kiu
supreniras sur altaĵon kaj incensas al siaj dioj. 36
Tial Mia koro ĝemas pri Moab kiel fluto, kaj pri la
loĝantoj de Kir-Ĥeres Mia koro ĝemas kiel fluto;
ĉar la abundaĵo, kiun ili akiris, pereis. 37 Ĉar ĉiu
kapo kalviĝis, kaj ĉiu barbo estas fortondita, sur
ĉiuj manoj estas tranĉoj, kaj sur la lumboj estas
sakaĵo. 38 Sur ĉiuj tegmentoj de Moab kaj sur liaj
stratoj ĉie estas plorado; ĉar Mi disrompis Moabon
kiel senvaloran vazon, diras la Eternulo. 39 Kiele
disbatita li estas, kiele ili ploregas! kiele Moab
turnis sian nukon, estas hontigita, kaj Moab fariĝis
objekto de mokado kaj de teruro por ĉiuj siaj
ĉirkaŭantoj! 40 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen li
alflugos kiel aglo kaj etendos siajn flugilojn super

Moab. 41 Prenita estas Keriot, kaj la fortikigitaj
urboj estas kaptitaj; kaj la koro de la herooj de
Moab en tiu tago estos kiel la koro de virino
dum la doloroj de naskado. 42 Kaj Moab estos
ekstermita, ke li ne plu estos popolo, ĉar li leviĝis
kontraŭ la Eternulo. 43 Teruro, kavo, kaj kaptilo
trafos vin, ho loĝanto de Moab, diras la Eternulo.
44 Kiu forkuros de la teruro, tiu falos en la kavon;
kaj kiu eliros el la kavo, tiu trafos en kaptilon;
ĉar Mi venigos sur lin, sur Moabon, la jaron de
lia puno, diras la Eternulo. 45 Sub la ombro de
Ĥeŝbon stariĝos tiuj, kiuj forkuros de la forto;
sed fajro eliros el Ĥeŝbon kaj flamo el la mezo de
Siĥon, kaj ĝi manĝegos la flankon de Moab kaj
la verton de la filoj malkvietaj. 46 Ve al vi, ho
Moab! pereis la popolo de Kemoŝ; ĉar viaj filoj
estas prenitaj en kaptitecon kaj viaj filinoj estas
forkondukitaj. 47 Sed en la tempo estonta Mi
revenigos la kaptitojn de Moab, diras la Eternulo.
Ĝis ĉi tie estas la verdikto pri Moab.

49 Pri la Amonidoj: Tiele diras la Eternulo:
Ĉu Izrael ne havas filojn? ĉu li ne havas
heredanton? kial do Malkam heredis Gadon kaj lia
popolo loĝas en la urboj de ĉi tiu? 2 Tial jen venos
tempo, diras la Eternulo, kaj Mi eksonigos militan
trumpetadon super Raba de la Amonidoj; kaj ĝi
fariĝos amaso da ruinoj, kaj ĝiaj filinoj forbrulos
en fajro, kaj Izrael ekposedos siajn posedintojn,
diras la Eternulo. 3 Ploregu, ho Ĥeŝbon, ĉar Aj
estas ruinigita. Kriu, ho filinoj de Raba, zonu
vin per sakaĵo, ploru kaj vagadu inter la bariloj;
ĉar Malkam iras en kaptitecon kune kun siaj
pastroj kaj eminentuloj. 4 Kial vi fanfaronas
pri viaj valoj? sangon fluigas via valo, ho filino
malobeema, kiu fidas siajn trezorojn, kaj diras:
Kiu povas veni al mi? 5 Jen Mi venigos sur vin
timon, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, de ĉiuj
viaj ĉirkaŭaĵoj; kaj vi estos dispelitaj ĉiu aparte,
kaj neniu kolektos la vagantojn. 6 Tamen poste
Mi revenigos la forkaptitajn Amonidojn, diras
la Eternulo. 7 Pri Edom: Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Ĉu jam ne ekzistas saĝo en Teman? ĉu
la filoj jam ne havas konsilon? ĉu ilia saĝeco
malaperis? 8 Forkuras, turnis sian dorson, kaj
profunde sin kaŝas la loĝantoj de Dedan; ĉar
malfeliĉon de Esav Mi venigis sur lin, la tempon
de lia puno. 9 Kiam venos al vi vinberkolektantoj,
ili ne restigos forgesitajn berojn; se venos ŝtelistoj
en la nokto, ili rabos plenan kvanton. 10 Ĉar
Mi nudigis Esavon, Mi malkaŝis liajn sekretajn
rifuĝejojn, por ke li ne povu sin kaŝi; ekstermitaj
estas lia idaro, liaj fratoj, kaj liaj najbaroj, kaj
li jam ne ekzistas. 11 Restigu viajn orfojn, Mi
konservos ilian vivon; kaj viaj vidvinoj fidu Min.
12 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen tiuj, kiuj ne
meritis trinki la pokalon, tamen ĝin trinkos; ĉu vi
do povas resti nepunita? vi ne restos nepunita,
sed vi nepre trinkos. 13 Ĉar Mi ĵuris per Mi,
diras la Eternulo, ke Bocra fariĝos objekto de
teruro, honto, ruinigo, kaj malbeno; kaj ĉiuj ĝiaj
urboj fariĝos ruinoj por eterne. 14 Diron mi aŭdis
de la Eternulo, kaj kuriero estas sendita al la
nacioj: Kolektiĝu kaj iru kontraŭ ĝin, kaj leviĝu
por batalo. 15 Ĉar jen Mi faris vin malgranda
inter la nacioj, malestimata inter la homoj. 16 Via
malhumileco kaj la fiereco de via koro trompis
vin, kiu loĝas en la fendegoj de la rokoj kaj okupas
suprojn de montoj; sed se vi eĉ aranĝus vian
neston tiel alte, kiel aglo, eĉ de tie Mi ĵetos vin
malsupren, diras la Eternulo. 17 Edom fariĝos
objekto de teruro; ĉiu, kiu pasos preter li, miros
kaj fajfos pri ĉiuj liaj vundoj. 18 Kiel renversitaj
estas Sodom kaj Gomora kaj iliaj najbarlokoj, diras
la Eternulo, tiel ankaŭ tie neniu restos, neniu
homido tie loĝos. 19 Jen kiel leono li supreniras de
la majesta Jordan kontraŭ la fortikan loĝejon; ĉar
Mi rapide forpelos ilin de tie, kaj Mi estrigos tie
tiun, kiu estas elektita. Ĉar kiu estas simila al Mi?
kiu donos al Mi decidojn? kiu estas la paŝtisto,
kiu povas kontraŭstari al Mi? 20 Tial aŭskultu la
decidon de la Eternulo, kiun Li decidis pri Edom,
kaj Liajn intencojn, kiujn Li havas pri la loĝantoj
de Teman: la knaboj-paŝtistoj ilin fortrenos kaj
detruos super ili ilian loĝejon. 21 De la bruo de ilia
falo ektremos la tero, ilian kriadon oni aŭdos ĉe
la Ruĝa Maro. 22 Jen li leviĝos kiel aglo, ekflugos
kaj etendos siajn flugilojn super Bocra; kaj la koro
de la herooj de Edom en tiu tago estos kiel la
koro de virino ĉe la naskodoloroj. 23 Pri Damasko:
Hontigitaj estas Ĥamat kaj Arpad, ĉar, aŭdinte
malbonan sciigon, ili senkuraĝiĝis; ĉe la maro
ili tiel ektremis, ke ili ne povas trankviliĝi. 24
Damasko senkuraĝiĝis, turnis sin, por forkuri;
tremo atakis ĝin, doloro kaj turmentoj ĝin kaptis,
kiel naskantinon. 25 Kial ne estas riparita la glora
urbo, la gaja urbo? 26 Tial ĝiaj junuloj falos sur
ĝiaj stratoj, kaj ĉiuj militistoj pereos en tiu tago,
diras la Eternulo Cebaot. 27 Kaj Mi ekbruligos
fajron sur la murego de Damasko, kaj ĝi ekstermos
la palacojn de Ben-Hadad. 28 Pri Kedar, kaj pri la
regnoj de Ĥacor, kiujn venkobatis Nebukadnecar,
reĝo de Babel: Tiele diras la Eternulo: Leviĝu,
iru kontraŭ Kedaron, kaj ruinigu la filojn de la
oriento. 29 Iliaj tendoj kaj ŝafaroj estos prenitaj;
iliajn tapiŝojn kaj ĉiujn iliajn vazojn kaj iliajn
kamelojn oni forprenos, kaj oni kriados al ili:

Teruro ĉirkaŭe. 30 Forkuru, foriĝu rapide, kaŝu
vin profunde, ho loĝantoj de Ĥacor, diras la
Eternulo; ĉar Nebukadnecar, reĝo de Babel, faras
pri vi decidon kaj havas intencon kontraŭ vi.
31 Leviĝu, iru kontraŭ popolon trankvilan, kiu
sidas en sendanĝereco, diras la Eternulo; ĝi ne
havas pordojn nek riglilojn, ili vivas izolite. 32 Kaj
iliaj kameloj estos forrabitaj, kaj la multo de iliaj
brutoj fariĝos rabakiro; kaj Mi dispelos ilin al ĉiuj
ventoj, ilin, kiuj tondas la harojn sur la tempioj,
kaj de ĉiuj flankoj Mi venigos ilian malfeliĉon,
diras la Eternulo. 33 Kaj Ĥacor fariĝos loĝejo
de ŝakaloj, eterna dezerto; neniu tie restos, kaj
neniu homido tie loĝos. 34 Jen estas la vorto de la
Eternulo, kiu aperis al la profeto Jeremia pri Elam,
en la komenco de la reĝado de Cidkija, reĝo de
Judujo: 35 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Jen Mi
rompos la pafarkon de Elam, ilian ĉefan forton. 36
Kaj Mi venigos sur Elamon kvar ventojn de la kvar
finoj de la ĉielo, kaj Mi dispelos ilin al ĉiuj tiuj
ventoj; kaj ne ekzistos popolo, al kiu ne venus la
dispelitoj el Elam. 37 Kaj Mi senkuraĝigos Elamon
antaŭ iliaj malamikoj, kaj antaŭ tiuj, kiuj celas
ilian morton; kaj Mi venigos sur ilin malbonon,
la flamon de Mia kolero, diras la Eternulo, kaj
Mi persekutos ilin per la glavo, ĝis Mi ekstermos
ilin. 38 Kaj Mi starigos Mian tronon en Elam,
kaj Mi pereigos tie la reĝon kaj la eminentulojn,
diras la Eternulo. 39 Tamen en la tempo estonta
Mi revenigos la forkaptitojn de Elam, diras la
Eternulo.

50 Jen estas la vorto, kiun la Eternulo diris per
la profeto Jeremia pri Babel kaj pri la lando
de la Ĥaldeoj: 2 Sciigu al la nacioj kaj proklamu,
levu standardon, proklamu, ne kaŝu, diru: Prenita
estas Babel, hontigita estas Bel, frakasita estas
Merodaĥ, hontigitaj estas ĝiaj idoloj, frakasitaj
estas ĝiaj statuoj. 3 Ĉar eliris kontraŭ ĝin popolo
el la nordo, kiu faros ĝian landon dezerto, kaj
ne plu estos loĝanto en ĝi: de homo ĝis bruto
ĉio foriĝos kaj foriros. 4 En tiuj tagoj kaj en tiu
tempo, diras la Eternulo, venos la idoj de Izrael
kune kun la idoj de Jehuda; ili iros kaj ploros, kaj
serĉos la Eternulon, sian Dion. 5 Pri la vojo al
Cion ili demandos, tien estos turnita ilia vizaĝo:
Venu, ni aliĝos al la Eternulo per interligo eterna,
neforgesebla. 6 Mia popolo estis kiel erarvagantaj
ŝafoj: ili paŝtistoj delogis ilin, erarvagigis ilin sur
la montoj; de monto sur monteton ili vagis, ili
forgesis sian ŝafejon. 7 Ĉiuj, kiuj renkontis ilin,
manĝis ilin; kaj iliaj malamikoj diris: Ni ne estas
kulpaj, ĉar ili pekis antaŭ la Eternulo, la loĝejo de
la vero, antaŭ la espero de iliaj patroj, la Eternulo.
8 Kuru el Babel kaj eliru el la lando de la Ĥaldeoj,
kaj estu kiel virkaproj antaŭ la ŝafoj. 9 Ĉar jen
Mi vekos kaj venigos sur Babelon amason da
grandaj popoloj el lando norda, kaj ili aranĝos sin
kontraŭ ĝi, kaj ĝi estos venkoprenita; iliaj sagoj,
kiel lerta heroo, ne revenas vane. 10 Kaj Ĥaldeujo
fariĝos militakiro; ĉiuj ĝiaj prirabantoj satiĝos,
diras la Eternulo. 11 Ĉar vi ĝojis, ĉar vi triumfis,
ho rabintoj de Mia heredaĵo, ĉar vi saltis, kiel
bovidino sur herbo, kaj blekis, kiel fortaj ĉevaloj,
12 tre hontigita estas via patrino, mokata estas
via naskintino; jen estas la estonteco de la nacioj:
dezerto, neloĝata tero, kaj stepo. 13 De la kolero de
la Eternulo ĝi fariĝos neloĝata, kaj ĝi tuta fariĝos
dezerta; ĉiu, kiu iros preter Babel, miros kaj fajfos
pri ĉiuj ĝiaj vundoj. 14 Pretigu vin kontraŭ Babel
ĉirkaŭe, ĉiuj streĉantoj de pafarkoj, pafu sur ĝin,
ne domaĝu sagojn; ĉar ĝi pekis antaŭ la Eternulo.
15 Triumfe kriu kontraŭ ĝi ĉirkaŭe; malleviĝis
ĝia mano, falis ĝia fundamento, detruiĝis ĝiaj
muregoj; ĉar tio estas venĝo de la Eternulo; venĝu
al ĝi; kiel ĝi agis, tiel agu kontraŭ ĝi. 16 Ekstermu
el Babel semanton kaj rikoltanton en la tempo de
rikoltado; de la glavo de la tirano ĉiu sin turnu
al sia popolo, kaj ĉiu forkuru en sian landon. 17
Izrael estas kiel disĵetita ŝafaro; leonoj lin dispelis:
la unua manĝis lin la reĝo de Asirio, kaj ĉi tiu
lasta, Nebukadnecar, reĝo de Babel, rompis al li
la ostojn. 18 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Jen Mi punos la reĝon de Babel kaj
lian landon, kiel Mi punis la reĝon de Asirio. 19
Kaj Mi revenigos Izraelon en lian loĝejon, kaj li
paŝtiĝos sur Karmel kaj Baŝan, kaj sur la monto
de Efraim kaj en Gilead lia animo satiĝos. 20 En
tiuj tagoj kaj en tiu tempo, diras la Eternulo, oni
serĉos malbonagon de Izrael, sed ĝi ne estos,
kaj pekon de Jehuda, sed ĝi ne troviĝos; ĉar Mi
pardonos al tiuj, kiujn Mi restigos. 21 Iru kontraŭ
la landon de la maldolĉigantoj, kontraŭ ĝin kaj
kontraŭ la loĝantojn de la punejo; ruinigu kaj
ekstermu ĉion post ili, diras la Eternulo, kaj faru
ĉion tiel, kiel Mi ordonis al vi. 22 Bruo de batalo
estas en la lando, kaj granda frakasado. 23 Kiele
rompita kaj frakasita estas la martelo de la tuta
tero! kiele dezertiĝis Babel inter la nacioj! 24
Mi starigis reton por vi, kaj vi estas kaptita, ho
Babel, antaŭ ol vi tion rimarkis; vi estas trovita kaj
kaptita, ĉar vi leviĝis kontraŭ la Eternulon. 25 La
Eternulo malfermis Sian trezorejon, kaj elprenis
el tie la ilojn de Sia kolero; ĉar ion por fari havas
la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, en la lando de la
Ĥaldeoj. 26 Iru kontraŭ ĝin de plej malproksime,
malfermu ĝiajn grenejojn, piedpremu ĝin kiel

amasaĵon, ekstermu ĝin, ke nenio de ĝi restu.
27 Dishaku per glavo ĉiujn ĝiajn bovojn; ili estu
buĉataj. Ve al ili! ĉar venis ilia tago, la tempo
de ilia puno. 28 Aŭdiĝas voĉo de forkurantoj kaj
forsaviĝantoj el la lando Babela, por sciigi en
Cion pri la venĝo de la Eternulo, nia Dio, pri la
venĝo pro Lia templo. 29 Alvoku multajn kontraŭ
Babelon, ĉiujn, kiuj streĉas pafarkon; stariĝu
tendare ĉirkaŭ ĝi, ke neniu povu forsaviĝi el ĝi;
repagu al ĝi laŭ ĝiaj agoj: ĉion, kion ĝi faris, faru
al ĝi; ĉar ĝi estis malhumila kontraŭ la Eternulo,
kontraŭ la Sanktulo de Izrael. 30 Pro tio ĝiaj
junuloj falos sur ĝiaj stratoj, kaj ĉiuj ĝiaj militistoj
pereos en tiu tago, diras la Eternulo. 31 Jen Mi
estas kontraŭ vi, ho malhumilulo, diras la Sinjoro,
la Eternulo Cebaot; ĉar venis via tago, la tempo
de via puno. 32 Kaj la malhumilulo falpuŝiĝos
kaj falos, kaj neniu lin levos; kaj Mi ekbruligos
fajron en liaj urboj, kaj ĝi ekstermos ĉiujn liajn
ĉirkaŭaĵojn. 33 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Turmentataj estas la idoj de Izrael kune kun la idoj
de Jehuda; kaj ĉiuj iliaj kaptintoj forte ilin tenas,
ne volas forliberigi ilin. 34 Sed ilia Liberiganto
estas forta, Eternulo Cebaot estas Lia nomo; Li
defendos ilian aferon tiel, ke la tero skuiĝos kaj
la loĝantoj de Babel ektremos. 35 Glavo falu sur
la Ĥaldeojn, diras la Eternulo, sur la loĝantojn
de Babel, sur ĝiajn eminentulojn kaj saĝulojn; 36
glavo sur la antaŭdiristojn, ke ili malsaĝiĝu; glavo
sur ĝiajn heroojn, ke ili senkuraĝiĝu; 37 glavo sur
ĝiajn ĉevalojn kaj sur ĝiajn ĉarojn, kaj sur ĉiujn
diversgentajn loĝantojn, kiuj estas en ĝi, ke ili
fariĝu kiel virinoj; glavo sur ĝiajn trezorojn, ke ili
estu disrabitaj. 38 Sekeco trafu ĝiajn akvojn, ke ili
malaperu; ĉar tio estas lando de idoloj, kaj pri siaj
monstroj ili fanfaronas. 39 Tial tie ekloĝos stepaj
bestoj kaj ŝakaloj, kaj strutoj en ĝi loĝos; ĝi neniam
plu estos loĝata, kaj neniu tie havos domon en
ĉiuj venontaj generacioj. 40 Kiel Dio renversis
Sodomon kaj Gomoran kaj iliajn najbarlokojn,
diras la Eternulo, tiel ankaŭ tie restos neniu kaj
loĝos neniu homido. 41 Jen venas popolo el nordo,
granda nacio kaj multe da reĝoj leviĝas de la
randoj de la tero. 42 Pafarkon kaj lancon ili tenas
forte; kruelaj ili estas kaj senkompataj; ilia voĉo
bruas kiel maro; sur ĉevaloj ili rajdas, armite por
la batalo kiel unu homo, kontraŭ vin, ho filino
de Babel. 43 Aŭdis la reĝo de Babel la sciigon
pri ili, kaj senfortiĝis liaj manoj; suferego atakis
lin, doloro kiel ĉe naskantino. 44 Jen kiel leono
li supreniras de la majesta Jordan kontraŭ la
fortikan loĝejon; ĉar Mi rapide forpelos ilin de tie,
kaj Mi estrigos tie tiun, kiu estas elektita. Ĉar kiu
estas simila al Mi? kiu donos al Mi decidojn? kaj
kiu estas la paŝtisto, kiu povas kontraŭstari al Mi?
45 Tial aŭskultu la decidon de la Eternulo, kiun
Li decidis pri Babel, kaj Liajn intencojn, kiujn Li
havas pri la lando de la Ĥaldeoj: la knaboj-paŝtistoj
ilin fortrenos, kaj detruos super ili ilian loĝejon.
46 De la famo pri la preno de Babel ektremos la
tero, kaj krio estos aŭdata ĉe la nacioj.

51 Tiele diras la Eternulo: Jen Mi vekos pereigan
venton kontraŭ Babelon, kaj kontraŭ ĝiajn
loĝantojn, kiuj leviĝis kontraŭ Min. 2 Kaj Mi
sendos ventumistojn kontraŭ Babelon, kaj ili ĝin
disventumos, kaj dezertigos ĝian landon; ĉar en la
tago de la malfeliĉo ili estos ĉirkaŭ ĝi ĉiuflanke. 3
La pafarkisto streĉu sian pafarkon, kaj sin levu en
sia kiraso; ne kompatu ĝiajn junulojn, ekstermu
ĝian tutan militistaron. 4 Kaj falu mortigitoj en la
lando de la Ĥaldeoj, kaj trapikitoj sur iliaj stratoj. 5
Ĉar Izrael kaj Jehuda ne estas vidvigitaj de sia Dio,
de la Eternulo Cebaot; ĉar ilia lando estas plena de
kulpoj kontraŭ la Sanktulo de Izrael. 6 Forkuru el
interne de Babel, kaj savu ĉiu sian animon, ke vi
ne pereu pro ĝiaj malbonagoj; ĉar tio estas tempo
de venĝo por la Eternulo, Li donas al ĝi repagon.
7 En la mano de la Eternulo Babel estis ora kaliko,
ebriiganta la tutan teron: el ĝi trinkis vinon la
nacioj, kaj tial ili freneziĝis. 8 Subite falis Babel
kaj frakasiĝis; ploru pri ĝi, prenu balzamon por
ĝia vundo; eble ĝi saniĝos. 9 Ni kuracis Babelon,
sed ĝi ne saniĝis; lasu ĝin, kaj ni iru ĉiu en sian
landon; ĉar la juĝo kontraŭ ĝi atingis la ĉielon kaj
leviĝis ĝis la nuboj. 10 La Eternulo elaperigis nian
pravecon; venu, kaj ni rakontu en Cion la faron de
la Eternulo, nia Dio. 11 Akrigu la sagojn, pretigu
la ŝildojn! la Eternulo vekis la spiriton de la reĝoj
de Medujo, ĉar Lia intenco estas kontraŭ Babel,
por pereigi ĝin; ĉar tio estas venĝo de la Eternulo,
venĝo pro Lia templo. 12 Kontraŭ la muregojn de
Babel levu standardon, plifortigu la gardistaron,
starigu observistojn, pretigu embuskon; ĉar kiel
la Eternulo intencis, tiel Li faris tion, kion Li diris
pri la loĝantoj de Babel. 13 Ho vi, kiu loĝas ĉe
granda akvo kaj havas grandajn trezorojn! venis
via fino, finiĝis via avideco. 14 La Eternulo Cebaot
ĵuris per Sia animo: Mi plenigos vin de homoj kiel
de skaraboj, kaj ili eksonigos kontraŭ vi triumfan
kanton. 15 Li kreis la teron per Sia forto, aranĝis
la mondon per Sia saĝo, kaj per Sia prudento
etendis la ĉielon. 16 Kiam Li eksonigas Sian voĉon,
kolektiĝas multego da akvo en la ĉielo; Li levas
la nubojn de la randoj de la tero, Li aperigas
fulmojn inter la pluvo, kaj elirigas la venton el

Siaj trezorejoj. 17 Malsaĝiĝis ĉiu homo kun sia
sciado, per honto kovriĝis ĉiu fandisto kun sia
statuo; ĉar lia fanditaĵo estas malveraĵo, ĝi ne
havas en si spiriton. 18 Tio estas vantaĵo, faro
de eraro; kiam ili estos vizititaj, ili pereos. 19 Ne
simila al ili estas Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li
estas la kreinto de ĉio, kaj Izrael estas la gento de
Lia heredo; Eternulo Cebaot estas Lia nomo. 20 Vi
estis por Mi martelo, ilo de batalo, kaj per vi Mi
frakasis naciojn, kaj per vi Mi ekstermis regnojn;
21 Mi frakasis per vi ĉevalon kaj ĝian rajdanton,
Mi frakasis per vi ĉaron kaj ĝian veturanton; 22 Mi
frakasis per vi viron kaj virinon, Mi frakasis per vi
maljunulon kaj junulon, Mi frakasis per vi junulon
kaj junulinon; 23 Mi frakasis per vi paŝtiston kaj
lian ŝafaron, Mi frakasis per vi terlaboriston kaj
lian jungaĵon, Mi frakasis per vi komandantojn
kaj estrojn. 24 Kaj Mi repagos al Babel kaj al ĉiuj
loĝantoj de Ĥaldeujo pro ilia tuta malbono, kiun
ili faris en Cion antaŭ viaj okuloj, diras la Eternulo.
25 Jen Mi iras kontraŭ vin, ho pereiga monto,
pereiganto de la tuta tero, diras la Eternulo; Mi
etendos Mian manon kontraŭ vin, Mi rulĵetos
vin de la rokoj kaj faros vin monto de brulo. 26
Oni ne prenos el vi angulŝtonon, nek ŝtonon por
fundamento, sed vi estos eterna ruino, diras la
Eternulo. 27 Levu standardon en la lando, blovu
per trumpeto inter la nacioj, armu kontraŭ ĝin
popolojn, kunvoku kontraŭ ĝin la regnojn de
Ararat, Mini, kaj Aŝkenaz; starigu kontraŭ ĝin
militestron, alkonduku ĉevalojn kiel pikantajn
skarabojn. 28 Armu kontraŭ ĝin popolojn, la
reĝojn de Medujo, ĝiajn komandantojn kaj ĉiujn
ĝiajn estrojn, kaj la tutan landaron, super kiu
ĝi regas. 29 Kaj la tero skuiĝas kaj tremas, ĉar
plenumiĝas super Babel la intencoj de la Eternulo,
por fari la landon de Babel dezerto, en kiu neniu
loĝas. 30 La herooj de Babel ĉesis batali, ili restis
en la fortikaĵoj; malaperis ilia forto, ili fariĝis
kiel virinoj; ĝiaj loĝejoj ekbrulis, ĝiaj rigliloj estas
rompitaj. 31 Kuranto kuras renkonte al kuranto,
sciiganto renkonte al sciiganto, por raporti al la
reĝo de Babel, ke lia urbo estas venkoprenita ĉe
ĉiuj flankoj, 32 ke la transirejoj estas okupitaj, la
fortikaĵoj brulas per fajro, kaj la militistojn atakis
teruro. 33 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: La filino de Babel estas kiel draŝejo dum la
draŝado; tre baldaŭ venos la tempo de ĝia rikolto.
34 Manĝis min, frakasis min Nebukadnecar, reĝo
de Babel, li faris min malplena vazo, glutis min
kiel drako, plenigis sian ventron per miaj dolĉaĵoj,
kaj forpelis min. 35 La maljusteco kontraŭ mi kaj
mia karno estu nun sur Babel, diras la loĝantino
de Cion; kaj mia sango sur la loĝantoj de Ĥaldeujo,
diras Jerusalem. 36 Tial tiele diras la Eternulo:
Jen Mi juĝos vian aferon kaj Mi faros venĝon pro
vi, Mi sekigos ĝian maron kaj Mi senakvigos ĝian
fonton. 37 Kaj Babel fariĝos amaso da ŝtonoj,
loĝejo de ŝakaloj, objekto de teruro kaj mokado,
kaj neniu en ĝi loĝos. 38 Ili ĉiuj blekegos kiel junaj
leonoj, krios kiel leonidoj. 39 Dum ilia varmegiĝo
Mi faros al ili festenon, kaj Mi ebriigos ilin, por ke
ili fariĝu gajaj kaj ekdormu per eterna dormo kaj
ne vekiĝu, diras la Eternulo. 40 Mi kondukos ilin
malsupren, kiel ŝafidojn al la buĉo, kiel ŝafojn kun
kaproj. 41 Kiele prenita estas Ŝeŝaĥ! kaj kaptita la
gloro de la tuta mondo! kiele Babel fariĝis objekto
de teruro inter la popoloj! 42 Leviĝis kontraŭ
Babelon la maro kaj kovris ĝin per la multego
de siaj ondoj. 43 Ĝiaj urboj fariĝis dezerto, tero
seka kaj senviva, tero, sur kiu neniu loĝas kaj
tra kiu neniu homido trairas. 44 Kaj Mi punos
Belon en Babel, Mi eltiros el lia buŝo tion, kion li
englutis, kaj ne plu kolektiĝos al li popoloj; ankaŭ
la muregoj de Babel falos. 45 Eliru el ĝia interno,
Mia popolo, kaj ĉiu savu sian animon antaŭ la
flama kolero de la Eternulo, 46 por ke via koro ne
senkuraĝiĝu kaj vi ne ektimu, kiam oni aŭdos la
famon en la lando; ĉar venos famo en unu jaro,
kaj post ĝi venos famo en la sekvanta jaro, kaj
sur la tero estos perforteco, unu reganto kontraŭ
alia reganto. 47 Tial jen venos tempo, kaj Mi
vizitos la idolojn en Babel, kaj ĝia tuta lando estos
hontigita, kaj ĉiuj ĝiaj mortigitoj falos meze de ĝi.
48 Kaj ĝojkantos pri Babel la ĉielo kaj la tero, kaj
ĉio, kio estas sur ili; ĉar el la nordo venos al ĝi
ruinigantoj, diras la Eternulo. 49 Kiel Babel faligis
la mortigitojn de Izrael, tiel ankaŭ en Babel falos
mortigitoj el la tuta lando. 50 Vi, kiuj forsaviĝis de
glavo, iru, ne haltu; en malproksimeco rememoru
la Eternulon, kaj Jerusalem sin levu en via koro.
51 Ni hontis, kiam ni aŭdis la insulton; honto
kovris nian vizaĝon, kiam fremduloj eniris en la
sanktejon de la domo de la Eternulo. 52 Tial jen
venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi vizitos
ĝiajn idolojn, kaj en la tuta lando ĝemos morte-
vunditoj. 53 Eĉ se Babel leviĝus al la ĉielo kaj se
ĝi fortikigus alte sian forton, tamen al ĝi venus
de Mi ruinigantoj, diras la Eternulo. 54 Kriado
estas aŭdata el Babel, kaj granda lamentado
el la lando de la Ĥaldeoj; 55 ĉar la Eternulo
ruinigas Babelon kaj pereigas ĝin kun ĝia granda
bruo; iliaj ondoj bruas kiel granda akvo, aŭdiĝas
ilia malkvieta voĉo. 56 Ĉar venos sur ĝin, sur
Babelon, ruiniganto, kaj kaptitaj estos ĝiaj herooj,
rompitaj estos iliaj pafarkoj; ĉar la Eternulo, Dio

de repagado, nepre repagos. 57 Mi ebriigos ĝiajn
eminentulojn, saĝulojn, komandantojn, estrojn,
kaj heroojn, kaj ili ekdormos per eterna dormo
kaj ne vekiĝos, diras la Reĝo, kies nomo estas
Eternulo Cebaot. 58 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
La larĝaj muregoj de Babel estos subfositaj, kaj
ĝiaj altaj pordegoj estos forbruligitaj per fajro; kaj
vana fariĝos la penado de la popoloj, kaj gentoj
estos lacigintaj sin por fajro. 59 Jen estas la vorto,
kiun ordonis la profeto Jeremia al Seraja, filo de
Nerija, filo de Maĥseja, kiam tiu iris kun Cidkija,
reĝo de Judujo, en Babelon, en la kvara jaro de lia
reĝado; Seraja estis la ripozejestro. 60 Kaj Jeremia
enskribis en unu libron la tutan malbonon, kiu
venos sur Babelon, ĉiujn tiujn vortojn, skribitajn
pri Babel. 61 Kaj Jeremia diris al Seraja: Kiam vi
venos en Babelon, tiam rigardu kaj tralegu ĉiujn
tiujn vortojn, 62 kaj diru: Ho Eternulo! Vi diris pri
ĉi tiu loko, ke Vi ekstermos ĝin tiel, ke estos en ĝi
neniu loĝanto, nek homo, nek bruto, sed ĝi estos
eterna dezerto. 63 Kaj kiam vi finos la legadon
de ĉi tiu libro, alligu al ĝi ŝtonon, kaj ĵetu ĝin en
la mezon de Eŭfrato; 64 kaj diru: Tiele dronos
Babel, kaj ĝi ne releviĝos de la malfeliĉo, kiun Mi
venigos sur ĝin, kaj ili pereos. Ĝis ĉi tie estas la
vortoj de Jeremia.

52 La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dek unu jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Ĥamutal, filino de Jeremia, el Libna. 2 Li agadis
malbone antaŭ la Eternulo, kiel ĉio, kion faris
Jehojakim. 3 Ĉar la kolero de la Eternulo estis
kontraŭ Jerusalem kaj kontraŭ Judujo, ĝis Li
forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo. Kaj Cidkija defalis
de la reĝo de Babel. 4 En la naŭa jaro de lia reĝado,
en la deka monato, en la deka tago de la monato,
venis Nebukadnecar, reĝo de Babel, li kaj lia tuta
militistaro, kontraŭ Jerusalemon, kaj eksieĝis ĝin,
kaj oni konstruis ĉirkaŭ ĝi bastionojn. 5 Kaj la
urbo restis sieĝata ĝis la dek-unua jaro de la reĝo
Cidkija. 6 En la kvara monato, en la naŭa tago
de la monato, kiam la malsato tiel fortiĝis en la
urbo, ke la popolo de la lando ne havis panon,
7 tiam oni faris enrompon en la urbon; kaj ĉiuj
militistoj forkuris, kaj eliris el la urbo nokte, laŭ
la vojo de la pordego inter la du muregoj apud
la ĝardeno de la reĝo, kaj foriris laŭ la vojo al
la stepo. Kaj la Ĥaldeoj staris ĉirkaŭ la urbo. 8
Kaj la militistaro de la Ĥaldeoj postkuris la reĝon
kaj kuratingis Cidkijan sur la stepo de Jeriĥo,
kaj lia tuta militistaro diskuris for de li. 9 Kaj
ili kaptis la reĝon kaj forkondukis lin al la reĝo
de Babel, en Riblan, en la lando Ĥamat, kaj oni
faris pri li juĝon. 10 Kaj la reĝo de Babel buĉis la
filojn de Cidkija antaŭ liaj okuloj, kaj ankaŭ ĉiujn
eminentulojn de Judujo li buĉis en Ribla. 11 Kaj
al Cidkija li blindigis la okulojn, kaj ligis lin per
kupraj katenoj; kaj la reĝo de Babel venigis lin en
Babelon, kaj metis lin en malliberejon ĝis la tago
de lia morto. 12 En la kvina monato, en la deka
tago de la monato, tio estas en la dek-naŭa jaro
de la reĝo Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis
Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj, kiu ĉiam
estis apud la reĝo de Babel, en Jerusalemon. 13
Kaj li forbruligis la domon de la Eternulo kaj la
domon de la reĝo kaj ĉiujn domojn de Jerusalem;
ĉiujn grandajn domojn li forbruligis per fajro. 14
Kaj ĉiujn muregojn de Jerusalem ĉirkaŭe detruis
la tuta militistaro de la Ĥaldeoj, kiu estis kun la
estro de la korpogardistoj. 15 La malriĉulojn el la
urbo, kaj la ceteran popolon, kiu restis en la urbo,
kaj la transkurintojn, kiuj transkuris al la reĝo de
Babel, kaj la ceteran popolamason forkondukis
Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj. 16
Sed iom el la malriĉuloj de la lando Nebuzaradan,
la estro de la korpogardistoj, restigis, ke ili
estu vinberistoj kaj terkultivistoj. 17 La kuprajn
kolonojn, kiuj estis en la domo de la Eternulo,
kaj la bazaĵojn kaj la kupran maron, kiuj estis
en la domo de la Eternulo, la Ĥaldeoj disrompis
kaj forportis ilian tutan kupron en Babelon. 18
Kaj la potojn kaj la ŝovelilojn kaj la tranĉilojn
kaj la aspergajn kalikojn kaj la kulerojn kaj ĉiujn
kuprajn vazojn, kiuj estis uzataj ĉe la servado, ili
forprenis. 19 Kaj la tasojn kaj la karbujojn kaj la
aspergajn kalikojn kaj la potojn kaj la lucernojn
kaj la kulerojn kaj la verŝilojn, kiuj estis aŭ el oro
aŭ el arĝento, prenis la estro de la korpogardistoj.
20 Koncerne la du kolonojn, la unu maron, la
dek du kuprajn bovojn, kiuj servis kiel subtenilo,
kiujn faris la reĝo Salomono por la domo de la
Eternulo: la kvanto da kupro en ĉiuj tiuj iloj estis
nemezurebla. 21 La kolonoj havis ĉiu la alton
de dek ok ulnoj, kaj ĝin ĉirkaŭis ŝnuro, havanta
la longon de dek du ulnoj; ĝia diko estis kvar
fingroj, kaj interne ĝi estis malplena. 22 Ĝi havis
sur si kupran kronon, kaj la alto de unu krono
estis kvin ulnoj; kaj ĉirkaŭ la krono estis kradaĵo
kaj granatoj, ĉio el kupro; tiel same estis ĉe la
dua kolono, ankaŭ kun granatoj. 23 Da granatoj
estis sur ĉiu flanko naŭdek ses; la nombro de
la granatoj ĉirkaŭ la krono estis cent. 24 Kaj la
korpogardistestro prenis la ĉefpastron Seraja kaj
la duan pastron Cefanja kaj la tri pordogardistojn.
25 Kaj el la urbo li prenis unu korteganon, kiu estis
super la militistoj, kaj sep virojn el la adjutantoj

de la reĝo, kiuj troviĝis en la urbo, kaj la skribiston
de la militestro, kiu enregistradis militistojn el
la popolo de la lando, kaj sesdek homojn el la
popolo de la lando, kiuj troviĝis en la urbo. **26** Ilin
prenis Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj,
kaj forkondukis al la reĝo de Babel en Riblan.
27 Kaj la reĝo de Babel frapis ilin kaj mortigis
ilin en Ribla, en la lando Ĥamat. Tiamaniere
Jehuda estis elhejmigita el sia lando. **28** Jen
estas la kvanto de la popolo, kiun Nebukadnecar
elhejmigis: en la sepa jaro tri mil dudek tri Judojn;
29 en la dek-oka jaro de Nebukadnecar okcent
tridek du homojn el Jerusalem; **30** en la dudek-
tria jaro de Nebukadnecar la korpogardistestro
Nebuzaradan elhejmigis sepcent kvardek kvin
homojn el la Judoj: la kvanto de ĉiuj estis kvar
mil sescent homoj. **31** En la tridek-sepa jaro post
la elpatrujigo de Jehojaĥin, reĝo de Judujo, en la
dek-dua monato, en la dudek-kvina tago de la
monato, Evil-Merodaĥ, reĝo de Babel, en la unua
jaro de sia reĝado, levis la kapon de Jehojaĥin,
reĝo de Judujo, kaj elirigis lin el la malliberejo;
32 kaj li parolis kun li afable, kaj starigis lian
tronon pli alte ol la tronoj de la aliaj reĝoj, kiuj
estis ĉe li en Babel; **33** kaj li ŝanĝis liajn vestojn
de malliberejo; kaj li manĝadis ĉiam ĉe li dum
sia tuta vivo. **34** Kaj liaj vivrimedoj, vivrimedoj
konstantaj, estis donataj al li de la reĝo de Babel
ĉiutage dum lia tuta vivo, ĝis la tago de lia morto.

Plorkanto

1 Kiel solece sidas la urbo, kiu estis tiel
multehoma! La estrino de la nacioj fariĝis kiel
vidvino, La princino de landoj fariĝis tributulino!
2 Senĉese ŝi ploras en la nokto, kaj ŝiaj larmoj
estas sur ŝiaj vangoj; Ŝi havas neniun konsolanton
inter ĉiuj siaj amintoj, Ĉiuj ŝiaj amikoj ŝin perfidis,
fariĝis ŝiaj malamikoj. **3** Elmigris Jehuda pro
mizero kaj tro malfacila laborado; Li ekloĝis
inter la nacioj, sed ne trovas ripozon; Ĉiuj liaj
persekutantoj atingis lin en malvastaj lokoj. **4**
La vojoj de Cion estas malĝojaj, ĉar neniu iras al
festoj; Ĉiuj ĝiaj pordegoj dezertiĝis, ĝiaj pastroj
ĝemas; Ĝiaj virgulinoj ploras, kaj al ĝi mem estas
tre maldolĉe. **5** Ĝiaj kontraŭuloj fariĝis ĉefoj, ĝiaj
malamikoj ĝuas bonstaton; Ĉar la Eternulo ĵetis sur
ĝin mizeron pro la multo de ĝiaj malbonagoj; Ĝiaj
infanoj iris en kaptitecon, pelataj de la malamiko.
6 Foriĝis de la filino de Cion ŝia tuta beleco; Ŝiaj
princoj fariĝis kiel cervoj, kiuj ne trovas paŝtejon,
Kaj ili iras senforte antaŭ la pelanto. **7** En la tagoj
de sia mizero kaj suferoj Jerusalem rememoras
ĉiujn ĉarmaĵojn, kiujn ŝi havis en la tempoj
pasintaj; Dume nun ŝia popolo enfalis en la manon
de premanto, kaj neniu ŝin helpas, La malamikoj
ŝin rigardas kaj ridas pri ŝia ruiniĝo. **8** Pekis,
pekis Jerusalem, tial ŝi fariĝis kiel hontindulino;
Ĉiuj, kiuj ŝin estimis, nun malestimas ŝin, ĉar ili
vidas ŝian malhonoron; Kaj ŝi mem ĝemas kaj
turnas sin malantaŭen. **9** Ŝia malpuraĵo estas
sur la rando de ŝia vesto; ŝi ne pensis pri sia
estonteco; Tial ŝi terure malaltiĝis, kaj ŝi havas
neniun konsolanton: Rigardu, ho Eternulo, mian
mizeron, ĉar la malamiko forte fieras. **10** La
malamiko etendis sian manon sur ĉiujn ŝiajn
grandvaloraĵojn; Ŝi vidas, kiel en ŝian sanktejon
eniras nacioj, Pri kiuj Vi ordonis, ke ili ne eniru
en Vian komunumon. **11** Ŝia tuta popolo ĝemas, ili
serĉas panon, Ili fordonas siajn grandvaloraĵojn
pro manĝaĵo, por revigligi sian animon: Rigardu,
ho Eternulo, kaj vidu, kiel malestimata mi fariĝis!
12 Ho vi, ĉiuj, kiuj preteriras la vojon, rigardu kaj
vidu, Ĉu ekzistas sufero simila al mia sufero, Kiu
trafis min kaj kiun la Eternulo ĵetis sur min en
la tago de Lia flama kolero. **13** De supre Li ĵetis
fajron en miajn ostojn, kaj ĝi ekregis en ili; Li
etendis reton antaŭ miaj piedoj, renversis min
malantaŭen; Li ruinigis min, faris min dolorplena
dum la tuta tago. **14** Kunplektiĝis per Lia mano la
jugo de miaj pekoj; Ili kunplektiĝis, suriris sur
mian kolon; Li faligis mian forton; La Sinjoro
transdonis min en tiajn manojn, el kiuj mi ne
povas leviĝi. **15** La Sinjoro dispremis per la piedoj
ĉiujn miajn fortulojn interne de mi; Li kunvokis
festan kunvenon kontraŭ min, por disbati miajn
junulojn; Kiel en vinpremejo la Sinjoro piedpremis
la virgulinon-filinon de Jehuda. **16** Pro tio mi
ploras kaj miaj ambaŭ okuloj abunde fluigas
akvon; Ĉar malproksime de mi estas konsolanto,
kiu povus revigligi mian animon; Miaj infanoj
pereis, ĉar la malamiko venkis. **17** Cion etendas
siajn manojn, sed ĝi ne trovas konsolanton; La
Eternulo vokis kontraŭ Jakobon liajn malamikojn
de ĉiuj flankoj; Jerusalem fariĝis inter ili kiel
hontindulino. **18** Justa Li estas, la Eternulo, ĉar mi
malobeis Liajn vortojn. Aŭskultu, ho ĉiuj popoloj,
kaj rigardu mian suferadon: Miaj virgulinoj kaj
junuloj iris en kaptitecon. **19** Mi vokis miajn
amikojn, sed ili min trompis; Miaj pastroj kaj
miaj plejaĝuloj estas mortantaj en la urbo, Ili
serĉas por si panon, por revigligi sian animon.
20 Rigardu, ho Eternulo, en kia mizero mi estas!
Miaj internaĵoj ŝvelis, mia koro renversiĝis en
mi, ĉar mi forte malobeis. Ekstere seninfanigis
min la glavo, kaj en la domo la morto. **21** Oni
aŭdas, kiel mi ĝemas, sed neniu min konsolas;
Ĉiuj miaj malamikoj aŭdis pri mia malfeliĉo, kaj
ekĝojis, ĉar Vi tion faris; Venigu do la tagon, kiam
Vi proklamos, ke ili fariĝu kiel mi. **22** Ilia tuta
malboneco venu antaŭ Vin; Kaj agu kun ili tiel,
kiel Vi agis kun mi pro ĉiuj miaj pekoj; Ĉar granda
estas mia ĝemado, kaj mia koro doloras.

2 Kiele la Sinjoro en Sia kolero kovris per
mallumo la filinon de Cion! De la ĉielo sur
la teron Li ĵetegis la belecon de Izrael, Kaj ne
rememoris Sian piedbenketon en la tago de Sia
kolero. **2** Senindulge ekstermis la Sinjoro ĉiujn
loĝejojn de Jakob; Li detruis en Sia kolero la
fortikaĵojn de la filino de Jehuda, alniveligis ilin al
la tero; Li frapis la regnon kaj ĝiajn regantojn. **3** En
flama kolero Li rompis ĉiujn kornojn de Izrael; Li
tiris Sian dekstran manon malantaŭen, kiam venis
la malamiko; Kaj Li ekbruligis en Jakob kvazaŭ
flamantan fajron, kiu ekstermas ĉion ĉirkaŭe. **4** Li
streĉis Sian pafarkon kiel malamiko, direktis Sian
dekstran manon kiel atakanto, Kaj mortigis ĉion,
kio estis ĉarma por la okuloj; En la tendo de la
filino de Cion Li elverŝis Sian koleron kiel fajron.
5 La Sinjoro fariĝis kiel malamiko, Li ekstermis
Izraelon, ekstermis ĉiujn liajn palacojn, detruis
liajn fortikaĵojn; Kaj al la filino de Jehuda Li donis
multe da plorado kaj ĝemado. **6** Kiel ĝardenon Li
ruinigis lian tendon, detruis lian kunvenejon; La
Eternulo forgesigis en Cion feston kaj sabaton,
Kaj forpuŝis en la indigno de Sia kolero reĝon

kaj pastron. 7 La Sinjoro forlasis Sian altaron,
abomenis Sian sanktejon, Transdonis en la manojn
de malamikoj la murojn de ĝiaj palacoj; Ili faris
bruon en la domo de la Eternulo kiel en tago de
festo. 8 La Eternulo decidis ekstermi la muregon
de la filino de Cion; Li eltiris la mezurŝnuron, ne
detenis Sian manon de ekstermado; Li funebrigis
la fortikaĵon kaj muregon, ambaŭ havas nun
mizeran aspekton. 9 Enprofundiĝis en la teron
ĝiaj pordegoj; Li detruis kaj rompis ĝiajn riglilojn;
Ĝia reĝo kaj ĝiaj princoj estas inter la nacioj; La
leĝoj jam ne ekzistas, kaj ĝiaj profetoj ne plu
ricevas vizion de la Eternulo. 10 Silente sidas sur
la tero la plejaĝuloj de la filino de Cion; Polvon ili
metis sur sian kapon, zonis sin per sakaĵo; Al la
tero klinis sian kapon la virgulinoj de Jerusalem.
11 Konsumiĝis de larmoj miaj okuloj, ŝvelis miaj
internaĵoj, Elverŝiĝis sur la teron mia hepato,
pro la pereo de la filino de mia popolo, Kiam
infanoj kaj suĉinfanoj senfortiĝis de malsato sur
la stratoj de la urbo. 12 Al siaj patrinoj ili diris:
Kie estas pano kaj vino? Ili falis kiel vunditaj sur
la stratoj de la urbo, Kaj eligis sian animon sur la
brusto de siaj patrinoj. 13 Kiun mi povas montri
al vi, kun kiu mi povas kompari vin, ho filino
de Jerusalem? Kiun similan mi povas montri al
vi, por konsoli vin, ho virgulino-filino de Cion?
Ĉar granda kiel la maro estas via malfeliĉo; kiu
vin resanigos? 14 Viaj profetoj profetis al vi
malveraĵon kaj sensencaĵon, Kaj ne montris al vi
viajn malbonagojn, por antaŭgardi vin kontraŭ
kaptiteco; Ili predikis al vi viziojn malverajn, kiuj
alportis al vi elpelon. 15 Kunfrapas pri vi siajn
manojn ĉiuj preterirantoj; Ili fajfas kaj balancas la
kapon pri la filino de Jerusalem, dirante: Ĉu tio
estas la urbo, kiun oni nomis perfektaĵo de beleco,
ĝojo de la tuta tero? 16 Malfermegas kontraŭ
vi sian buŝon ĉiuj viaj malamikoj; Ili fajfas kaj
grincigas la dentojn, dirante: Ni englutis ŝin; Ĉi
tiun tagon ni atendis, ni ĝin atingis, ni ĝin vidas.
17 La Eternulo plenumis tion, kion Li intencis;
Li plenumis Sian vorton, kiun Li eldiris antaŭ
longa tempo; Li detruis senindulge, Li ĝojigis
pri vi la malamikon, Li altigis la kornon de viaj
kontraŭuloj. 18 Ilia koro krias al la Sinjoro: Ho
murego de la filino de Cion, verŝu larmojn kiel
torento tage kaj nokte; Ne ripozu, la pupilo de via
okulo ne silentu. 19 Leviĝu, ploregu en la nokto en
la komenco de ĉiu gardoparto; Elverŝu kiel akvon
vian koron antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro; Levu
al Li viajn manojn pro la animo de viaj infanoj,
kiuj senfortiĝas de malsato en la komenco de ĉiuj
stratoj. 20 Rigardu, ho Eternulo, kaj vidu, kun kiu
Vi agis tiamaniere! Ĉu ie aliloke manĝis virinoj
sian frukton, siajn dorlotitajn infanojn? Ĉu ie estis
mortigataj en la sanktejo de la Sinjoro pastroj kaj
profetoj? 21 Surtere sur la stratoj kuŝis junuloj
kaj maljunuloj; Miaj junulinoj kaj junuloj falis
de glavo; Vi mortigis en la tago de Via kolero,
buĉis kaj ne kompatis. 22 Kiel por festa tago Vi
kunvokis de ĉirkaŭe miajn terurajn najbarojn,
Kaj en la tago de la kolero de la Eternulo neniu
saviĝis, neniu restis; Tiujn, kiujn mi dorlotis kaj
edukis, ĉiujn ekstermis mia malamiko.

3 Mi estas la viro, kiu spertis suferon sub la vergo
de Lia kolero. 2 Min Li kondukis kaj irigis en
mallumon, ne en lumon. 3 Nur sur min Li turnas
Sian manon ĉiutage denove. 4 Li maljunigis mian
karnon kaj haŭton, rompis miajn ostojn. 5 Li
konstruis ĉirkaŭ mi, ĉirkaŭis min per maldolĉaĵoj
kaj malfacilaĵoj. 6 En mallumon Li lokis min, kiel
porĉiamajn mortintojn. 7 Li ĉirkaŭbaris min, ke
mi ne povu eliri; Li ligis min per pezaj ĉenoj.
8 Kvankam mi krias kaj vokas, Li kovras Siajn
orelojn antaŭ mia preĝo. 9 Li baris miajn vojojn
per hakitaj ŝtonoj; Li kurbigis miajn vojetojn. 10
Li estas por mi kiel urso en embusko, kiel leono
en kaŝita loko. 11 Li depuŝis min de miaj vojoj, kaj
disŝiris min; Li faris min objekto de teruro. 12 Li
streĉis Sian pafarkon, kaj starigis min kiel celon
por Siaj sagoj. 13 En miajn renojn Li pafis la filojn
de Sia sagujo. 14 Mi fariĝis mokataĵo por mia tuta
popolo, ilia ĉiutaga rekantaĵo. 15 Li satigis min
per maldolĉaĵo, trinkoplenigis min per vermuto.
16 Li disrompis miajn dentojn en malgrandajn
pecojn, Li enpuŝis min en cindron. 17 Mia animo
estas forpuŝita for de paco; bonstaton mi forgesis.
18 Kaj mi diris: Pereis mia forto kaj mia espero
al la Eternulo. 19 La memoro pri mia mizero kaj
miaj suferoj estas vermuto kaj galo. 20 Konstante
rememorante tion, senfortiĝas en mi mia animo.
21 Sed tion mi respondas al mia koro, kaj tial mi
esperas: 22 Ĝi estas favorkoreco de la Eternulo, ke
ni ne tute pereis; ĉar Lia kompatemeco ne finiĝis,
23 Sed ĉiumatene ĝi renoviĝas; granda estas Via
fideleco. 24 Mia parto estas la Eternulo, diras mia
animo; tial mi esperas al Li. 25 La Eternulo estas
bona por tiuj, kiuj esperas al Li, por la animo, kiu
serĉas Lin. 26 Bone estas esperi pacience helpon
de la Eternulo. 27 Bone estas al la homo, kiu
portas jugon en sia juneco; 28 Li sidas solece kaj
silentas, kiam li estas ŝarĝita; 29 Li metas sian
buŝon en polvon, kredante, ke ekzistas espero;
30 Li donas sian vangon al tiu, kiu lin batas; li
satigas sin per malhonoro. 31 Ĉar ne por eterne
forlasas la Sinjoro; 32 Se Li iun suferigas, Li ankaŭ

kompatas pro Sia granda favorkoreco; 33 Ĉar ne
el Sia koro Li sendas mizeron kaj suferon al la
homoj. 34 Kiam oni premas sub siaj piedoj ĉiujn
malliberulojn de la tero, 35 Kiam oni forklinas la
rajton de homo antaŭ la vizaĝo de la Plejaltulo,
36 Kiam oni estas maljusta kontraŭ homo en lia
juĝa afero — Ĉu la Sinjoro tion ne vidas? 37
Kiu povas per sia diro atingi, ke io fariĝu, se la
Sinjoro tion ne ordonis? 38 Ĉu ne el la buŝo de
la Plejaltulo eliras la decidoj pri malbono kaj
pri bono? 39 Kial murmuras homo vivanta? Ĉiu
murmuru kontraŭ siaj pekoj. 40 Ni trarigardu
kaj esploru nian konduton, kaj ni revenu al la
Eternulo; 41 Ni levu nian koron kaj niajn manojn
al Dio en la ĉielo. 42 Ni pekis kaj malobeis, kaj
Vi ne pardonis. 43 Vi kovris Vin per kolero kaj
persekutis nin; Vi mortigis, Vi ne kompatis. 44
Vi kovris Vin per nubo, por ke ne atingu Vin la
preĝo. 45 Vi faris nin balaindaĵo kaj abomenindaĵo
inter la popoloj. 46 Malfermegis kontraŭ ni sian
buŝon ĉiuj niaj malamikoj. 47 Teruro kaj pereo
trafis nin, ruinigo kaj malfeliĉo. 48 Torentojn
da akvo verŝas mia okulo pri la malfeliĉo de la
filino de mia popolo. 49 Mia okulo fluigas kaj ne
ĉesas, ne ekzistas por ĝi halto, 50 Ĝis la Eternulo
ekrigardos kaj ekvidos de la ĉielo. 51 Mia okulo
suferigas mian animon pri ĉiuj filinoj de mia urbo.
52 Senkaŭze ĉasas min kiel birdon miaj malamikoj;
53 Ili pereigas mian vivon en kavo, ili ĵetas sur min
ŝtonojn. 54 Akvo leviĝis kontraŭ mian kapon, kaj
mi diris: Mi tute pereis. 55 Mi vokis Vian nomon,
ho Eternulo, el la profunda kavo; 56 Vi aŭdis mian
voĉon; ne kovru Vian orelon antaŭ mia vokado
pri liberigo. 57 Vi alproksimiĝis, kiam mi vokis al
Vi; Vi diris: Ne timu. 58 Vi, ho Sinjoro, defendis
mian juĝaferon; Vi liberigis mian vivon. 59 Vi
vidis, ho Eternulo, la maljustaĵon, kiun mi suferas;
juĝu mian aferon. 60 Vi vidis ilian tutan venĝon,
ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi. 61 Vi aŭdis ilian
insultadon, ho Eternulo, ĉiujn iliajn intencojn
kontraŭ mi, 62 La parolojn de tiuj, kiuj leviĝis
kontraŭ min, kaj iliajn pensojn kontraŭ mi dum la
tuta tago. 63 Rigardu, kiam ili sidas kaj kiam ili
leviĝas; mi ĉiam estas ilia rekantaĵo. 64 Redonu
al ili repagon, ho Eternulo, laŭ la faroj de iliaj
manoj. 65 Donu al ili doloron en la koro, sentigu
al ili Vian malbenon. 66 Persekutu ilin en kolero,
kaj ekstermu ilin el sub la ĉielo de la Eternulo.

4 Kiele senbriliĝis la oro, ŝanĝiĝis la bonega
metalo! La ŝtonoj de la sanktejo kuŝas disĵetitaj
en la komenco de ĉiuj stratoj! 2 La karaj filoj de
Cion, havantaj la valoron de plej pura oro, Kiele
ili similiĝis al argilaj potoj, faritaĵo de potisto! 3
Eĉ ŝakaloj donas siajn mamojn kaj nutras siajn
idojn; Sed la filino de mia popolo fariĝis kruela,
kiel strutoj en la dezerto. 4 La lango de suĉinfano
algluiĝis al ĝia palato pro soifo; Infanoj petas
panon, sed neniu donas al ili. 5 Kiuj antaŭe
manĝadis frandaĵojn, tiuj senfortiĝas nun pro
malsato sur la stratoj; Kiuj estis edukitaj sur
purpuro, tiuj ruliĝas nun sur sterko. 6 La pekoj
de la filino de mia popolo estas pli grandaj, ol la
pekoj de Sodom, Kiu estis renversita momente,
kaj manoj ĝin ne turmentis. 7 Ŝiaj princoj estis
pli puraj ol neĝo, pli klaraj ol lakto; Ilia vizaĝo
estis pli ruĝa ol koraloj, ili aspektis kiel safiro; 8
Nun ilia vizaĝo estas pli nigra ol karbo; oni ne
rekonas ilin sur la stratoj; Ilia haŭto alpendiĝis al
iliaj ostoj, velksekiĝis kiel ligno. 9 Pli bone estis al
tiuj, kiuj mortis de glavo, ol al tiuj, kiuj mortas de
malsato, Kiuj senfortiĝas kaj pereas pro manko de
produktaĵoj de kampo. 10 La manoj de kompatemaj
virinoj kuiris iliajn infanojn; Kaj ĉi tiuj fariĝis
ilia manĝaĵo en la mizerego de la filino de mia
popolo. 11 La Eternulo plene elĉerpis Sian koleron,
Li elverŝis la flamon de Sia indigno; Li ekbruligis
en Cion fajron, kiu ekstermis ĝiajn fundamentojn.
12 Ne kredis la reĝoj de la tero, nek ĉiuj loĝantoj
de la mondo, Ke malamiko kaj kontraŭulo eniros
en la pordegojn de Jerusalem. 13 Tio fariĝis pro la
pekoj de ĝiaj profetoj, pro la malbonagoj de ĝiaj
pastroj, Kiuj verŝadis en ĝi sangon de virtuloj. 14
Kiel blinduloj ili vagadis sur la stratoj, Malpurigis
sin per sango tiel, ke oni ne povis tuŝi iliajn
vestojn. 15 Oni kriis al ili: For, malpuruloj! for,
for, ne altuŝiĝu! Kiam ili foriĝadis kaj vagadis,
oni diradis inter la nacioj: Ili ne plu loĝos tie.
16 La vizaĝo de la Eternulo ilin disĵetis, kaj jam
ne volas rigardi ilin; Pastrojn ili ne respektis,
plejaĝulojn ili ne kompatis. 17 Ankoraŭ laciĝadis
niaj okuloj, atendante senvaloran helpon; Streĉe
ni atendis nacion, kiu ne povas helpi. 18 Ili glitigis
niajn paŝojn, ke ni ne povu iri sur niaj stratoj.
Alproksimiĝis nia fino; pleniĝis nia tempo, ĉar
venis nia fino. 19 Pli rapidaj ol agloj de la ĉielo
estis niaj persekutantoj; Sur la montoj ili postkuris
nin, en la dezerto ili faris embuskojn kontraŭ
ni. 20 La spiro de nia vivo, la sanktoleito de la
Eternulo, kaptiĝis en iliajn kavojn, Pri kiu ni diris:
Sub lia ombro ni vivos inter la nacioj. 21 Ĝoju
kaj estu gaja, ho filino de Edom, kiu loĝas en la
lando Uc; Ankaŭ al vi venos la kaliko, vi ebriiĝos
kaj nudiĝos. 22 Finiĝis viaj malbonagoj, ho filino
de Cion; Li vin ne plu forkondukigos; Sed viajn

malbonagojn, ho filino de Edom, Li punos, Li
malkovros viajn pekojn.

5 Rememoru, ho Eternulo, kio fariĝis al ni;
Rigardu kaj vidu nian malhonoron! **2** Nia
heredaĵo transiris al fremduloj, Niaj domoj al
aligentuloj. **3** Ni fariĝis orfoj senpatraj, Niaj
patrinoj estas kiel vidvinoj. **4** Nian akvon ni
trinkas pro mono; Nian lignon ni ricevas nur pro
pago. **5** Oni pelas nin je nia kolo; Ni laciĝis, sed oni
ne permesas al ni ripozi. **6** Al Egiptujo ni etendis
la manon, Al Asirio, por satiĝi per pano. **7** Niaj
patroj pekis, sed ili jam ne ekzistas; Kaj ni devas
suferi pro iliaj malbonagoj. **8** Sklavoj regas super
ni; Kaj neniu liberigas nin el iliaj manoj. **9** Kun
danĝero por nia vivo ni akiras nian panon, Pro la
glavo en la dezerto. **10** Nia haŭto varmegiĝis kiel
forno, Por la kruela malsato. **11** La virinojn en
Cion ili senhonorigis, La virgulinojn en la urboj de
Judujo. **12** La princoj estas pendigitaj je siaj manoj;
La maljunulojn oni ne respektis. **13** La junuloj
devas porti muelŝtonojn; La knaboj falas sub la
lignoŝarĝoj. **14** La maljunuloj jam ne sidas ĉe la
pordegoj, La junuloj jam ne kantas. **15** Malaperis
la gajeco de nia koro; Niaj dancrondoj aliformiĝis
en funebron. **16** Defalis la krono de nia kapo; Ho
ve al ni, ke ni pekis! **17** Pro tio senfortiĝis nia koro,
Pro tio senlumiĝis niaj okuloj: **18** Pro la monto
Cion, ke ĝi fariĝis dezerta, Ke vulpoj vagas sur ĝi.
19 Sed Vi, ho Eternulo, kiu restas eterne Kaj kies
trono staras de generacio al generacio, **20** Kial
Vi forgesis nin kvazaŭ por eterne, Forlasis nin
por longa tempo? **21** Reirigu nin, ho Eternulo, al
Vi, ke ni revenu; Renovigu niajn tagojn kiel en la
tempo antaŭa. **22** Ĉar ĉu Vi nin tute forpuŝis? Vi
tre forte ekkoleris kontraŭ ni.

Jeĥezkel

1 En la trideka jaro, en la kvina tago de la kvara monato, kiam mi estis inter la elpatrujigitoj ĉe la rivero Kebar, malfermiĝis la ĉielo, kaj mi ekvidis viziojn de Dio. **2** En la kvina tago de tiu monato, tio estas, en la kvina jaro post la elpatrujigo de la reĝo Jehojaĥin, **3** aperis la vorto de la Eternulo al la pastro Jeĥezkel, filo de Buzi, en la lando Ĥaldea, ĉe la rivero Kebar, kaj tie aperis sur li la mano de la Eternulo. **4** Kaj mi vidis, jen malkvieta vento venis el la nordo kun granda nubo kaj flamanta fajro; brilo estis ĉirkaŭe de ĝi, kaj el interne, el la mezo de la fajro, iris tre hela lumo. **5** El la mezo vidiĝis bildo de kvar kreitaĵoj, kaj ilia aspekto estis kiel aspekto de homo. **6** Kaj ĉiu havis kvar vizaĝojn, kaj ĉiu el ili havis kvar flugilojn. **7** Iliaj piedoj estis piedoj rektaj, kaj la plandoj de iliaj piedoj estis kiel plando de bovido kaj brilis kiel hela pura kupro. **8** Kaj homaj manoj estis sub iliaj flugiloj ĉe iliaj kvar flankoj; ĉiuj kvar havis siajn vizaĝojn kaj siajn flugilojn. **9** Iliaj flugiloj estis kuntuŝiĝantaj unu kun la alia; irante, ili sin ne deturnadis, sed ĉiu iradis laŭ la direkto de sia vizaĝo. **10** La aspekto de iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝo homa, kaj kiel vizaĝo leona sur la dekstra flanko de ĉiuj kvar, kiel vizaĝo bova sur la maldekstra flanko de ĉiuj kvar, kaj kiel vizaĝo agla ĉe ĉiuj kvar. **11** Iliaj vizaĝoj kaj flugiloj supre estis disigitaj; ĉe ĉiu el ili du flugiloj tuŝis unu la alian kaj du kovris ilian korpon. **12** Ĉiu iradis laŭ la direkto de sia vizaĝo; kien tiris ilin la spirito, tien ili iradis, ne deturnante sin dum sia irado. **13** La aspekto de la kreitaĵoj estis kiel aspekto de ardantaj kaj brulantaj karboj, kiel aspekto de torĉoj, irantaj inter tiuj kreitaĵoj; brilon havis la fajro, kaj el la fajro eliradis fulmoj. **14** Kaj la kreitaĵoj kuradis tien kaj reen kiel fulmoj. **15** Rigardante la kreitaĵojn, mi ekvidis, ke sur la tero apud la kreitaĵoj troviĝis po unu rado ĉe la kvar vizaĝoj. **16** La aspekto de la radoj kaj ilia prilaboriteco estis kiel aspekto de turkiso, ĉiuj kvar havis la saman aspekton; ilia aspekto kaj prilaboriteco estis tiel, kvazaŭ unu rado troviĝus en la alia. **17** Irante, ili sin movadis sur siaj kvar flankoj; ili ne deturnadis sin dum la irado. **18** Iliaj radrondoj estis altaj kaj teruraj; la radrondoj de ĉiuj kvar estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe. **19** Kaj kiam la kreitaĵoj iris, la radoj iradis apud ili; kaj kiam la kreitaĵoj leviĝis de la tero, leviĝadis ankaŭ la radoj. **20** Kien la spirito instigis ilin iri, tien ili iradis; kien la spirito instigis ilin iri, la radoj leviĝadis kune kun ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj. **21** Kiam tiuj iris, ili ankaŭ iradis; kiam tiuj staris, ili ankaŭ staris; kiam tiuj leviĝis de la tero, la radoj leviĝadis apud ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj. **22** Super la kapoj de la kreitaĵoj estis io simila al firmamento, kvazaŭ terura kristalo, etendita super iliaj kapoj supre. **23** Sub la firmamento estis etenditaj iliaj flugiloj, rekte unu apud la alia; la korpon de ĉiu el ili kovris du flugiloj. **24** Mi aŭdis, kiel iliaj flugiloj dum ilia irado bruis kiel granda akvo, kiel la voĉo de la Plejpotenculo, granda bruo, kiel bruo de tendaro; kiam ili haltis, iliaj flugiloj malleviĝis. **25** Kiam aŭdiĝis voĉo el super la firmamento, kiu estis super iliaj kapoj, ili haltadis kaj mallevadis siajn flugilojn. **26** Supre de la firmamento, kiu estis super iliaj kapoj, estis io, aspektanta kiel safiro, havanta la formon de trono; kaj super la bildo de la trono estis kvazaŭ bildo de homo, sidanta sur ĝi. **27** Kaj mi vidis kvazaŭ helegan brilon, kvazaŭ fajron interne kaj ĉirkaŭe, de la bildo de liaj lumboj supren kaj de la bildo de liaj lumboj malsupren; mi vidis aspekton de fajro kaj brilon ĉirkaŭ de li. **28** Kiel la aspekto de ĉielarko, kiu montriĝas en la nuboj en la tempo de pluvo, tia estis la aspekto de la brilo ĉirkaŭe. Tio estis la aspekto de la majesto de la Eternulo. Kiam mi tion vidis, mi ĵetis min vizaĝaltere, kaj mi aŭdis voĉon de parolanto.

2 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, stariĝu sur viaj piedoj, kaj Mi parolos al vi. **2** Kaj kiam Li parolis al mi, venis en min spirito kaj starigis min sur miaj piedoj; kaj mi aŭskultis Tiun, kiu parolis al mi. **3** Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, Mi sendas vin al la Izraelidoj, al la defalintaj gentoj, kiuj defalis de Mi; ili kaj iliaj patroj perfidis Min ĝis la nuna tago. **4** La filoj havas malmolan vizaĝon kaj obstinan koron; Mi sendas vin al ili, por ke vi diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo. **5** Ĉu ili aŭskultos, ĉu ili ne aŭskultos (ĉar ili estas domo malobeema), ili almenaŭ sciu, ke profeto estis inter ili. **6** Kaj vi, ho filo de homo, ne timu ilin, kaj ne timu iliajn parolojn; kvankam ili estas por vi dornoj kaj pikiloj kaj vi loĝas inter skorpioj, tamen ne timu iliajn vortojn, kaj ne sentu teruron antaŭ ilia vizaĝo, ĉar ili estas domo malobeema. **7** Kaj diru al ili Miajn vortojn, ĉu ili aŭskultos aŭ ĉu ili ne aŭskultos, ĉar ili estas malobeemaj. **8** Kaj vi, ho filo de homo, aŭskultu tion, kion Mi diras al vi; ne estu malobeema, kiel la malobeema domo; malfermu vian buŝon, kaj manĝu tion, kion Mi donos al vi. **9** Kaj mi ekvidis, jen mano estas etendita al mi, kaj en ĝi estas skribrulaĵo. **10** Kaj Li disvolvis ĝin antaŭ mi, kaj ĝi

estis skribkovrita interne kaj ekstere, kaj sur ĝi
estis skribitaj lamentoj, ĝemoj, kaj veoj.

3 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, manĝu tion,
kion vi trovas, manĝu ĉi tiun skribrulaĵon,
kaj iru kaj parolu al la domo de Izrael. **2** Kaj
mi malfermis mian buŝon, kaj Li manĝigis al mi
tiun skribrulaĵon. **3** Kaj Li diris al mi: Ho filo de
homo, en vian ventron manĝu, kaj vian internaĵon
plenigu per ĉi tiu skribrulaĵo, kiun Mi donas al
vi. Kaj mi manĝis, kaj en mia buŝo ĝi estis dolĉa,
kiel mielo. **4** Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
iru al la domo de Izrael, kaj parolu al ili per Miaj
vortoj. **5** Ĉar ne al popolo kun nekomprenebla
lingvo kaj malfacila parolado vi estas sendata,
sed al la domo de Izrael; **6** ne al multaj popoloj
kun nekomprenebla lingvo kaj malfacila parolado,
kies vortojn vi ne komprenas; cetere, se eĉ al
ili Mi sendus vin, eĉ ili aŭskultus vin. **7** Sed la
domo de Izrael ne volos aŭskulti vin, ĉar ili ne
volas aŭskulti Min; ĉar la tuta domo de Izrael
havas malmolan frunton kaj obstinan koron. **8** Jen
Mi faris vian vizaĝon forta kontraŭ iliaj vizaĝoj
kaj vian frunton forta kontraŭ iliaj fruntoj. **9** Mi
faris vian frunton kiel diamanto pli forta ol siliko;
ne timu ilin, kaj ne sentu teruron antaŭ ili, ĉar
ili estas domo malobeema. **10** Kaj Li diris al mi:
Ho filo de homo, ĉiujn Miajn vortojn, kiujn Mi
parolos al vi, prenu en vian koron kaj aŭskultu
per viaj oreloj. **11** Kaj iru al la elpelitoj, al la filoj
de via popolo, kaj parolu al ili, kaj diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo — tute egale,
ĉu ili aŭskultos aŭ ne aŭskultos. **12** Kaj levis min
la spirito, kaj mi ekaŭdis malantaŭ mi grandan
bruon: Benita estu la majesto de la Eternulo sur
sia loko! **13** Kaj aŭdiĝis bruo de la flugiloj de la
kreitaĵoj, kiuj kunfrapiĝadis unuj kun la aliaj,
kaj bruo de la radoj apud ili, kaj bruo de granda
tertremo. **14** Kaj la spirito levis min kaj forportis
min; kaj mi iris kun afliktita kaj maltrankvila
koro; kaj la mano de la Eternulo tenis min forte.
15 Kaj mi venis en Tel-Abibon, al la elpelitoj, kiuj
loĝis ĉe la rivero Kebar; kaj mi haltis tie, kie ili
loĝis, kaj mi restis tie inter ili sep tagojn malĝoje.
16 Post paso de la sep tagoj aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: **17** Ho filo de homo! Mi
starigis vin kiel observiston super la domo de
Izrael; kaj kiam vi aŭdos vorton el Mia buŝo,
tiam instruu ilin de Mi. **18** Kiam Mi diros al la
malpiulo: Vi devas morti, kaj vi ne admonos lin,
kaj vi ne parolos, por averti malpiulon kontraŭ
lia malbona vojo, por konservi al li la vivon —
tiam li, malpiulo, mortos pro sia malpieco, sed
lian sangon Mi repostulos el via mano. **19** Sed se
vi avertis malpiulon, kaj li ne returnis sin de sia
malpieco kaj de sia malbona vojo, tiam li mortos
pro sia malpieco, kaj vi estos savinta vian animon.
20 Kaj se virtulo deturnos sin de sia virteco kaj
agos malbone, tiam Mi metos antaŭ lin falpuŝilon,
kaj li mortos; ĉar vi lin ne avertis, li mortos pro
sia peko, kaj ne estos rememorataj la bonaj agoj,
kiujn li faris; sed lian sangon Mi repostulos el via
mano. **21** Sed se vi avertos virtulon, ke la virtulo
ne peku, kaj li ne pekos, tiam li restos vivanta
pro tio, ke li akceptis averton, kaj vi estos savinta
vian animon. **22** Kaj venis sur min tie la mano de
la Eternulo, kaj Li diris al mi: Leviĝu, kaj iru en la
valon, kaj tie Mi parolos al vi. **23** Kaj mi leviĝis,
kaj eliris en la valon; kaj jen tie staras la majesto
de la Eternulo, simile al la majesto, kiun mi vidis
ĉe la rivero Kebar. Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere. **24**
Kaj eniris en min la spirito kaj starigis min sur
miaj piedoj. Kaj Li ekparolis al mi, kaj diris al mi:
Iru, enŝlosu vin en via domo. **25** Kaj vidu, ho filo
de homo, oni metos sur vin ŝnurojn kaj ligos vin
per ili, kaj vi ne povos eliri inter ilin; **26** kaj vian
langon Mi algluos al via palato, kaj vi mutiĝos
kaj ne estos admonanto por ili; ĉar ili estas domo
malobeema. **27** Sed kiam Mi ekparolos al vi, Mi
malfermos vian buŝon, kaj vi diros al ili: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiu volas aŭskulti, tiu
aŭskultu, kaj kiu ne volas, tiu rifuzu; ĉar ili estas
domo malobeema.

4 Kaj vi, ho filo de homo, prenu al vi brikon kaj
kuŝigu ĝin antaŭ vi, kaj desegnu sur ĝi urbon,
nome Jerusalemon. **2** Kaj faru ĉirkaŭ ĝi sieĝon,
aranĝu kontraŭ ĝi bastionon, surŝutu kontraŭ ĝi
remparon, faru kontraŭ ĝi tendaron, kaj starigu
ĉirkaŭ ĝi muregrompilojn. **3** Kaj prenu al vi feran
paton kaj starigu ĝin kiel feran muron inter vi
kaj la urbo, kaj direktu vian vizaĝon kontraŭ
ĝin; ĝi estu sub sieĝo, kaj vi sieĝu ĝin. Tio estu
signo por la domo de Izrael. **4** Kaj vi kuŝiĝu
sur vian maldekstran flankon, kaj metu sur ĝin
la malpiecon de la domo de Izrael; dum tiom
da tagoj, kiom vi kuŝos sur ĝi, vi portos sur vi
ilian malpiecon. **5** La jarojn de ilia malpieco Mi
kalkulos al vi kiel tagojn: dum tricent naŭdek
tagoj vi portos sur vi la malpiecon de la domo
de Izrael. **6** Kiam vi tion plenumos, tiam denove
kuŝiĝu sur vian dekstran flankon, kaj portu sur vi
la malpiecon de la domo de Jehuda dum kvardek
tagoj; ĉiun tagon Mi kalkulos al vi kiel jaron. **7**
Kaj kontraŭ la sieĝatan Jerusalemon direktu vian
vizaĝon kaj vian etenditan brakon, kaj profetu
kontraŭ ĝi. **8** Kaj jen Mi metos sur vin ŝnurojn, ke

vi ne povu turni vin de unu flanko sur la alian, ĝis
vi finos la tagojn de via sieĝado. 9 Kaj prenu al vi
tritikon kaj hordeon, fabojn kaj lentojn, milion
kaj spelton, kaj ŝutu tion en unu vazon, kaj faru al
vi el tio panon laŭ la nombro de la tagoj, dum
kiuj vi kuŝos sur via flanko: dum tricent naŭdek
tagoj manĝu ĝin. 10 Kaj vian manĝaĵon, kiun vi
manĝos, uzu laŭpeze, po dudek sikloj ĉiutage; de
tempo al tempo manĝu ĝin. 11 Kaj akvon trinku
laŭmezure, po sesono de hino trinku de tempo al
tempo. 12 En formo de hordeaj platkukoj manĝu
tion, kaj sur ekskrementoj de homoj baku ilin
antaŭ iliaj okuloj. 13 Kaj la Eternulo diris: Tiele la
Izraelidoj manĝados sian panon malpure inter la
popoloj, al kiuj Mi ilin dispelos. 14 Kaj mi diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo! jen mia animo ne malpuriĝis,
kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon mi ne manĝis de mia
juneco ĝis nun, kaj nenia abomeninda viando
eniris iam en mian buŝon. 15 Kaj Li diris al
mi: Jen Mi permesas al vi uzi ekskrementojn de
brutoj anstataŭ ekskrementoj de homoj, kaj sur
ili pretigu vian panon. 16 Kaj Li diris al mi: Ho
filo de homo! jen Mi rompos la panan apogon
en Jerusalem, kaj oni manĝos panon laŭpeze kaj
en zorgoj, kaj akvon oni trinkos laŭmezure kaj
kun afliktoj; 17 ĉar mankos al ili pano kaj akvo,
kaj ili kun teruro rigardos unu la alian, kaj ili
konsumiĝos pro sia malpieco.

5 Kaj vi, ho filo de homo, prenu al vi glavon
akran, kiel razilo de barbiroj, prenu ĝin al vi,
kaj pasigu ĝin sur via kapo kaj sur via barbo, kaj
prenu al vi pesilon, kaj disdividu la harojn: 2
trionon forbruligu meze de la urbo, kiam finiĝos
la tagoj de la sieĝado; trionon prenu, kaj dishaku
ĝin per la glavo en la ĉirkaŭaĵo de la urbo; kaj
trionon disblovu en la venton, kaj Mi elingigos
post ili la glavon. 3 Kaj prenu el tio malgrandan
kvanton, kaj ligu ĝin en la randon de via vesto. 4
Kaj ankoraŭ iom prenu el tio, kaj ĵetu en fajron,
kaj forbruligu ilin per fajro; el tie eliros fajro sur
la tutan domon de Izrael. 5 Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen estas Jerusalem; Mi starigis ĝin
meze de la nacioj, kaj ĉirkaŭ ĝi estas diversaj
landoj. 6 Sed ĝi agis kontraŭ Miaj decidoj pli
malpie, ol la nacioj, kaj kontraŭ Miaj leĝoj pli
malbone, ol la landoj, kiuj estas ĉirkaŭ ĝi; ĉar ili
malestimis Miajn decidojn, kaj Miajn leĝojn ili ne
sekvis. 7 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ĉar via amaso estas pli malbona, ol la nacioj, kiuj
estas ĉirkaŭ vi, ĉar Miajn leĝojn vi ne sekvis kaj
Miajn decidojn vi ne plenumis, kaj vi ne agis eĉ
laŭ la justeco de la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi,
8 tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
ankaŭ iros kontraŭ vin, kaj Mi faros inter vi juĝon
antaŭ la okuloj de la nacioj. 9 Kaj Mi agos kun
vi tiel, kiel Mi neniam agis kaj kiel Mi neniam
plu agos simile, pro ĉiuj viaj abomenindaĵoj. 10
Tial gepatroj manĝos gefilojn inter vi, kaj gefiloj
manĝos siajn gepatrojn; kaj Mi faros kontraŭ vi
juĝon, kaj Mi disblovos vian tutan restaĵon al ĉiuj
ventoj. 11 Tial, kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la
Eternulo, pro tio, ke vi malpurigis Mian sanktejon
per ĉiuj viaj abomenindaĵoj kaj per ĉiuj viaj fiaĵoj,
Mi vin malgrandigos, kaj Mia okulo ne indulgos,
kaj Mi ne kompatos. 12 Triono el vi mortos de
pesto kaj pereos de malsato meze de vi; triono
falos de glavo en viaj ĉirkaŭaĵoj; kaj trionon
Mi dispelos al ĉiuj ventoj, kaj Mi elingigos post
ili la glavon. 13 Mi plene agigos Mian koleron,
kaj Mi ripozigos Mian indignon sur ili, kaj Mi
faros al Mi kontentecon, por ke ili eksciu, ke
Mi, la Eternulo, parolis en Mia fervoro, kiam Mi
konsumos Mian koleron sur ili. 14 Kaj Mi vin
dezertigos kaj hontigos inter la nacioj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi, antaŭ la okuloj de ĉiu pasanto. 15 Kaj
vi estos hontindaĵo kaj mokataĵo, ekzemplo kaj
teruro por la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi, kiam
Mi faros kontraŭ vi juĝon en kolero kaj indigno
kaj kun indigna moralinstruo. Mi, la Eternulo,
tion diris. 16 Kiam Mi ĵetos sur ilin Miajn kruelajn
sagojn de malsato, kiuj estos pereigaj kaj kiujn
Mi sendos por ekstermado, tiam Mi faros ĉe vi la
malsaton ĉiam pli granda, kaj Mi rompos ĉe vi la
panan apogon. 17 Mi sendos sur vin malsaton, kaj
sovaĝajn bestojn, kiuj faros vin seninfanaj; kaj
pesto kaj sangoverŝado trairos vin, kaj glavon Mi
venigos sur vin. Mi, la Eternulo, tion diris.

6 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, direktu vian vizaĝon al la
montoj de Izrael, kaj profetu pri ili; 3 kaj diru: Ho
montoj de Izrael, aŭskultu la vorton de la Sinjoro,
la Eternulo: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, al
la montoj kaj al la montetoj, al la intermontoj
kaj al la valoj: Jen Mi venigos sur vin glavon, kaj
Mi detruos viajn altaĵojn. 4 Kaj dezertigitaj estos
viaj altaroj, kaj rompitaj estos viaj sunkolonoj; kaj
Mi faligos viajn mortigitojn antaŭ viaj idoloj. 5
Kaj Mi faligos la kadavrojn de la Izraelidoj antaŭ
iliaj idoloj, kaj Mi disĵetos viajn ostojn ĉirkaŭ
viaj altaroj. 6 En ĉiuj viaj loĝlokoj la urboj estos
ruinigitaj kaj la altaĵoj estos dezertigitaj, por ke
estu ruinigitaj kaj dezertigitaj viaj altaroj, por
ke estu rompitaj kaj detruitaj viaj idoloj, viaj
sunkolonoj estu disbatitaj, kaj viaj faritaĵoj estu
ekstermitaj. 7 Kaj falos mortigitoj inter vi, kaj

tiam vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 8 Sed Mi
restigos al vi kelkan kvanton, kiu saviĝos de la
glavo inter la nacioj, kiam vi estos disĵetitaj en la
landojn. 9 Kaj viaj saviĝintoj rememoros Min inter
la nacioj, kien ili estos forkondukitaj, kiam Mi
disbatos ilian malĉastan koron, kiu defalis de Mi,
kaj iliajn okulojn, kiuj malĉastis kun siaj idoloj; kaj
ili mem pentos pri la malbonagoj, kiujn ili faris
per ĉiuj siaj abomenindaĵoj. 10 Kaj ili ekscios, ke
Mi, la Eternulo, ne vane diris, ke Mi faros al ili tiun
malbonon. 11 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Plaŭdu per viaj manoj, frapu per via piedo, kaj
diru: Ve pro ĉiuj malbonaj abomenindaĵoj de la
domo de Izrael, pro kiuj ili falos de glavo, de
malsato, kaj de pesto. 12 Kiu estas malproksime,
tiu mortos de pesto; kiu estas proksime, tiu falos
de glavo; kiu restis kaj konserviĝis, tiu mortos
de malsato. Tiel Mi konsumos Mian koleron sur
ili. 13 Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam
iliaj mortigitoj kuŝos inter siaj idoloj ĉirkaŭ iliaj
altaroj sur ĉiu alta monteto, sur ĉiuj suproj de la
montoj, sub ĉiu verda arbo, kaj sub ĉiu densfolia
kverko, tie, kie ili faradis bonodorajn incensojn al
ĉiuj siaj idoloj. 14 Kaj Mi etendos Mian manon
sur ilin, kaj en ĉiuj iliaj loĝlokoj Mi dezertigos la
teron pli ol en la dezerto Dibla; kaj ili ekscios, ke
Mi estas la Eternulo.

7 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, pri la tero de Izrael: Fino venis, la fino
por ĉiuj kvar randoj de la lando. 3 Nun venos al vi
la fino; kaj Mi sendos sur vin Mian koleron, kaj Mi
juĝos vin laŭ via konduto, kaj Mi metos sur vin
ĉiujn viajn abomenindaĵojn. 4 Ne indulgos vin
Mia okulo, kaj Mi ne kompatos; ĉar vian konduton
Mi rekompencos sur vi, kaj viaj abomenindaĵoj
estos meze de vi; kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. 5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Malbono, unu malbono nun venas; 6 fino venas,
venas la fino, ĝi vekiĝas kontraŭ vin, jen ĝi venas.
7 Venas matenruĝo kontraŭ vi, ho loĝanto de la
lando; venas la tempo, proksima estas la tago de
tumulto, kiam oni ne plu kantos sur la montoj. 8
Nun Mi baldaŭ elverŝos Mian indignon sur vin,
Mi plene kontentigos Mian koleron sur vi, Mi
juĝos vin laŭ via konduto, kaj Mi metos sur vin
ĉiujn viajn abomenindaĵojn. 9 Ne indulgos Mia
okulo, kaj Mi ne kompatos; laŭ via konduto Mi
redonos al vi, kaj viaj abomenindaĵoj estos meze
de vi; kaj vi ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas la
batanto. 10 Jen estas la tago, jen ĝi venas, leviĝis
la matenruĝo, la vergo elkreskis, la fiero ekfloris.
11 La perforteco leviĝis kiel vergo kontraŭ la
malpiecon; nenio restos de ili, nek de ilia amaso,
nek de ilia popola bruo, neniu ĝemos ĉe ili. 12
Venas la tempo, alproksimiĝas la tago; la aĉetanto
ne ĝoju, kaj la vendanto ne malĝoju; ĉar la kolero
trafis ilian tutan amason. 13 Ĉar la vendanto
ne plu revenos al la venditaĵo, eĉ se ili ankoraŭ
estus vivantaj; ĉar la vizio pri ilia tuta amaso
ne retiriĝos, kaj neniu fortikigos sian vivon per
sia malpieco. 14 Eksonigu la trumpeton, kaj ĉiu
armiĝu; neniu tamen iros en la militon, ĉar Mia
kolero estas super ilia tuta amaso. 15 La glavo
estas ekstere, la pesto kaj la malsato interne;
kiu estas sur la kampo, tiu mortos de la glavo,
kaj kiu estas en la urbo, tiun ekstermos malsato
kaj pesto. 16 Kaj tiuj el ili, kiuj forsaviĝos, estos
sur la montoj, kiel kolomboj el la valoj, ĉiuj ili
ĝemos, ĉiu pro siaj malbonagoj. 17 Ĉiuj manoj
malleviĝos senforte, kaj ĉiuj genuoj moviĝos kiel
akvo. 18 Ili zonos sin per sakaĵo; teruro ilin kovros;
sur ĉiu vizaĝo estos honto, kaj ĉiuj kapoj estos
senharaj. 19 Sian arĝenton ili ĵetos sur la stratojn,
kaj ilia oro fariĝos malpuraĵo; ilia arĝento kaj
ilia oro ne povos savi ilin en la tago de la kolero
de la Eternulo, ne satigos ilian animon, kaj ne
plenigos ilian internaĵon; ĉar tio estis instigilo
por iliaj malbonagoj. 20 Sian plej belan ornamon
ili faris objekto de fiereco, siajn abomenindajn
statuojn kaj idolojn ili starigis en ĝi; tial Mi faros
ĝin malpuraĵo por ili. 21 Kaj Mi transdonos ĝin
en la manojn de fremduloj por disrabi, kaj al
la malpiuloj de la tero kiel militakiron, kaj ili
malsanktigos ĝin. 22 Mi deturnos Mian vizaĝon
de ili, por ke ili malsanktigu Mian misterejon;
kaj rabistoj tien venos kaj malsanktigos ĝin. 23
Faru ĉenon; ĉar la lando estas plena de sangaj
krimoj kaj la urbo estas plena de perforteco.
24 Mi venigos la plej malbonajn el la nacioj,
kaj ili ekposedos iliajn domojn; Mi neniigos la
fierecon de la fortuloj, kaj iliaj sanktaĵoj estos
malsanktigitaj. 25 Pereo venas; oni serĉos pacon,
sed ne trovos ĝin. 26 Malfeliĉo post malfeliĉo
venos, sciigo post sciigo; oni serĉos vizion ĉe
profeto; malaperos la instruo ĉe la pastro, kaj
konsilo ĉe la maljunuloj. 27 La reĝo malĝojos, la
princo estos kovrita de teruro, kaj la manoj de la
simpla popolo malkuraĝiĝos. Laŭ ilia konduto Mi
agos kun ili, laŭ iliaj meritoj Mi juĝos ilin; kaj ili
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

8 En la sesa jaro, en la kvina tago de la sesa
monato, mi sidis en mia domo, kaj la plejaĝuloj
de Jehuda sidis antaŭ mi; kaj falis sur min la mano
de la Sinjoro, la Eternulo. 2 Kaj mi vidis, jen estas

bildo, kiu aspektas kiel fajro; de la bildo de liaj
lumboj malsupren estis fajro, kaj supre de liaj
lumboj estis hela brilo, tre hela lumo. 3 Kaj li
etendis la bildon de mano, kaj kaptis min je la
bukloj de mia kapo; kaj la spirito ekportis min
inter la tero kaj la ĉielo, kaj venigis min en Dia
vizio en Jerusalemon, al la enirejo de la interna
pordego, turnita al nordo, kie staris statuo de
koleriga ĵaluzo. 4 Kaj jen tie estas la majesto de
Dio de Izrael, simile al la vizio, kiun mi vidis en
la valo. 5 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
levu viajn okulojn en la direkto al nordo! Kaj
mi levis miajn okulojn en la direkto al nordo,
kaj jen norde de la pordego de la altaro, ĉe la
enirejo, staras tiu statuo de ĵaluzo. 6 Kaj Li diris al
mi: Ho filo de homo, ĉu vi vidas, kion ili faras?
la grandajn abomenindaĵojn, kiujn la domo de
Izrael faras ĉi tie, por malproksimigi Min de Mia
sanktejo? sed vi ankoraŭ denove vidos grandajn
abomenindaĵojn. 7 Kaj Li venigis min al la enirejo
de la korto, kaj mi ekvidis, ke jen estas unu truo
en la muro. 8 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
trafosu la muron. Kaj mi trafosis la muron, kaj
jen estas ia pordo. 9 Kaj Li diris al mi: Eniru, kaj
rigardu la malbonajn abomenindaĵojn, kiujn ili
faras ĉi tie. 10 Kaj mi eniris kaj ekrigardis, kaj
jen diversaj bildoj de rampaĵoj kaj abomenindaj
brutoj kaj diversaj idoloj de la domo de Izrael estas
skulptitaj sur la muro ĉirkaŭe, sur ĉiuj flankoj. 11
Kaj antaŭ ili staras sepdek viroj el la plejaĝuloj
de la domo de Izrael, kaj Jaazanja, filo de Ŝafan,
staras meze de ili; kaj ĉiu havas en la mano sian
incensilon, kaj de la incensoj leviĝas densa nubo.
12 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, ĉu vi vidas,
kion la plejaĝuloj de la domo de Izrael faras en
mallumo, ĉiu en sia ĉambro de pentraĵoj? Ĉar
ili diras: La Eternulo ne vidas nin, la Eternulo
forlasis la landon. 13 Kaj Li diris al mi: Vi denove
ankoraŭ vidos grandajn abomenindaĵojn, kiujn
ili faras. 14 Kaj Li venigis min al la enirejo de la
norda pordego de la domo de la Eternulo, kaj jen
tie sidas virinoj, kiuj ploras pri Tamuz. 15 Kaj
Li diris al mi: Ĉu vi vidas, ho filo de homo? vi
vidos ankoraŭ pli grandajn abomenindaĵojn ol
tiuj. 16 Kaj Li venigis min en la internan korton
de la domo de la Eternulo, kaj jen ĉe la enirejo
de la templo de la Eternulo, inter la portiko kaj
la altaro, staras ĉirkaŭ dudek kvin homoj, kun
la dorso al la templo de la Eternulo kaj kun la
vizaĝo al la oriento, kaj adorkliniĝas orienten, al
la suno. 17 Kaj Li diris al mi: Ĉu vi vidas, ho filo
de homo? ĉu ne sufiĉas al la domo de Jehuda, ke
ili faras la abomenindaĵojn, kiujn ili faras ĉi tie?
ili ankoraŭ plenigis la landon per perforteco, kaj
ripete kolerigas Min; kaj jen ili direktas la vergon
al sia vizaĝo. 18 Tial Mi ankaŭ agos en kolero;
ne indulgos Mia okulo, kaj Mi ne kompatos; eĉ
se ili krios al Miaj oreloj per laŭta voĉo, Mi ne
aŭskultos ilin.

9 Kaj Li vokis al miaj oreloj per laŭta voĉo,
dirante: Alproksimiĝu la punantoj de la urbo,
kaj ĉiu havu en sia mano sian pereigilon. 2 Kaj jen
ses homoj venis per la vojo de la supra pordego,
kiu estas turnita norden, kaj ĉiu havis en la
mano sian detruilon, kaj inter ili estis unu vestita
per tolo, kaj li havis skribilon ĉe siaj lumboj. Ili
venis, kaj stariĝis apud la kupra altaro. 3 Kaj la
majesto de Dio de Izrael leviĝis de la kerubo,
sur kiu ĝi estis, al la sojlo de la domo. Kaj Li
alvokis la homon, kiu estis vestita per tolo kaj
havis skribilon ĉe siaj lumboj. 4 Kaj la Eternulo
diris al li: Trairu la urbon Jerusalem, kaj marku
per litero Tav la fruntojn de tiuj homoj, kiuj
ĝemas kaj malĝojas pri ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj
estas farataj en la urbo. 5 Kaj al la aliaj Li diris
tiel, ke mi povis aŭdi: Iru tra la urbo post li, kaj
frapu; via okulo ne indulgu, kaj vi ne kompatu.
6 Maljunulon, junulon, junulinon, infanojn, kaj
virinojn eksterme mortigu; sed ĉiun homon, sur
kiu estas la litero Tav, ne tuŝu; kaj komencu de
Mia sanktejo. Kaj ili komencis de la maljunaj
homoj, kiuj estis antaŭ la domo. 7 Kaj Li diris al
ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per
mortigitoj; eliru! Kaj ili eliris, kaj komencis frapadi
en la urbo. 8 Kiam ili finis la mortigadon kaj mi
restis, tiam mi ĵetis min vizaĝaltere, ekkriis, kaj
diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo! ĉu Vi ekstermos la
tutan restaĵon de Izrael, elverŝante Vian koleron
sur Jerusalemon? 9 Kaj Li diris al mi: La malpieco
de la domo de Izrael kaj de Jehuda estas tre, tre
granda, kaj la lando estas plena de sango, kaj
la urbo estas plena de maljusteco; ĉar ili diras:
La Eternulo forlasis la landon, kaj la Eternulo
ne vidas. 10 Tial ankaŭ Miaflanke Mia okulo ne
indulgos, kaj Mi ne kompatos; ilian agadon Mi
metos sur ilian kapon. 11 Kaj jen la viro, kiu estis
vestita per tolo kaj havis skribilon ĉe siaj lumboj,
alportis respondon, dirante: Mi faris tion, kion Vi
ordonis al mi.

10 Kaj mi vidis: jen sur la firmamento, kiu estis
super la kapoj de la keruboj, io simila al
safiro, aspektanta kiel bildo de trono, aperis super
ili. 2 Kaj Li diris al la viro, vestita per tolo, jene:
Eniru inter la radojn sub la kerubon, kaj prenu
plenmanojn da ardantaj karboj el inter la keruboj,

kaj ĵetu ilin sur la urbon. Kaj li eniris antaŭ miaj
okuloj. 3 La keruboj staris dekstre de la domo,
kiam la viro eniris, kaj nubo plenigis la internan
korton. 4 Kaj leviĝis la majesto de la Eternulo de
la kerubo al la enirejo de la domo, kaj la domo
pleniĝis de la nubo, kaj la korto pleniĝis de brilo
de la majesto de la Eternulo. 5 Kaj bruo de la
flugiloj de la keruboj estis aŭdata ĝis la ekstera
korto, kiel bruo de Dio, la Plejpotenculo, kiam Li
parolas. 6 Kaj kiam Li ordonis al la viro, vestita
per tolo, dirante: Prenu fajron el inter la radoj,
el inter la keruboj, kaj ĉi tiu eniris kaj stariĝis
apud la rado, 7 tiam unu el la keruboj etendis sian
manon el inter la keruboj al la fajro, kiu estis inter
la keruboj, kaj prenis kaj metis sur la manplatojn
de la tolvestito; kaj ĉi tiu prenis kaj eliris. 8 Kaj ĉe
la keruboj montriĝis similaĵo de homa mano sub
iliaj flugiloj. 9 Kaj mi vidis, jen estas kvar radoj
apud la keruboj, po unu rado apud ĉiu kerubo, kaj
la aspekto de la radoj estis kiel turkiso. 10 Kaj laŭ
aspekto la kvar radoj havis unu formon, kvazaŭ
unu rado estus en la alia. 11 Irante, ili moviĝadis
sur ĉiujn kvar flankojn, ili ne deturniĝadis dum
la irado; al la loko, al kiu estis direktita la kapo,
ili sekvadis ĝin, ili ne deturniĝadis dum la irado.
12 Kaj ilia tuta korpo, ilia dorso, iliaj manoj, iliaj
flugiloj, kiel ankaŭ la radoj, estis ĉirkaŭe plenaj
de okuloj; ĉiuj kvar havis siajn radojn. 13 La radoj
estis nomataj turnovento, kiel mi povis tion aŭdi.
14 Ĉiu havis kvar vizaĝojn: unu vizaĝo estis vizaĝo
de kerubo, la dua vizaĝo estis vizaĝo de homo, la
tria estis vizaĝo de leono, kaj la kvara estis vizaĝo
de aglo. 15 Kaj leviĝis la keruboj. Tio estis tiu
kreitaĵo, kiun mi vidis ĉe la rivero Kebar. 16 Kaj
kiam la keruboj iris, la radoj iradis apud ili; kaj
kiam la keruboj levis siajn flugilojn, por leviĝi de
la tero, tiam ankaŭ la radoj ne deturniĝadis de
ili. 17 Kiam tiuj staris, ili ankaŭ staris, kaj kiam
tiuj leviĝis, ili ankaŭ leviĝadis; ĉar la spirito de
la kreitaĵoj estis en ili. 18 Kaj la majesto de la
Eternulo foriĝis de la sojlo de la domo kaj stariĝis
super la keruboj. 19 Kaj la keruboj levis siajn
flugilojn, kaj suprenflugis de la tero antaŭ miaj
okuloj, kaj la radoj kune kun ili; kaj ili stariĝis ĉe
la enirejo de la orienta pordego de la domo de la
Eternulo; kaj la majesto de Dio de Izrael aperis
supre super ili. 20 Tio estis la kreitaĵo, kiun mi
vidis sub Dio de Izrael ĉe la rivero Kebar; kaj mi
eksciis, ke tio estas keruboj. 21 Ĉiu el ili havis kvar
vizaĝojn, kaj ĉiu havis kvar flugilojn, kaj similaĵo
de homaj manoj estis sub iliaj flugiloj. 22 Kaj la
aspekto de iliaj vizaĝoj estis kiel tiuj vizaĝoj, kiujn
mi vidis ĉe la rivero Kebar, ilia aspekto kaj ili
mem. Ĉiu moviĝis laŭ la direkto de sia vizaĝo.

11 Kaj levis min la spirito, kaj venigis min al la
orienta pordego de la domo de la Eternulo,
al tiu, kiu rigardas orienten. Kaj jen ĉe la enirejo
de la pordego staras dudek kvin homoj, kaj inter
ili mi vidas Jaazanjan, filon de Azur, kaj Pelatjan,
filon de Benaja, estrojn de la popolo. 2 Kaj Li
diris al mi: Ho filo de homo, ĉi tiuj homoj havas
malpiajn intencojn kaj donas malbonajn konsilojn
en ĉi tiu urbo. 3 Ili diras: Ankoraŭ ne baldaŭ; ni
konstruu domojn; ĝi estas la kaldrono, kaj ni estas
la viando. 4 Tial profetu pri ili, profetu, ho filo
de homo. 5 Kaj malleviĝis sur min la spirito de
la Eternulo, kaj diris al mi: Diru: Tiele diras la
Eternulo: Tiel vi parolis, ho domo de Izrael, kaj la
pensojn de via koro Mi scias. 6 Multajn vi mortigis
en ĉi tiu urbo, kaj ĝiajn stratojn vi plenigis per
mortigitoj. 7 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Viaj mortigitoj, kiujn vi faligis en ĝi, estas la
viando, kaj ĝi mem estas la kaldrono; sed vi estos
elkondukitaj el ĝi. 8 Glavon vi timas, kaj glavon
Mi venigos sur vin, diras la Sinjoro, la Eternulo. 9
Mi elkondukos vin el ĝi kaj transdonos vin en la
manojn de fremduloj, kaj Mi faros super vi juĝon.
10 De glavo vi falos; ĉe la limoj de Izrael Mi juĝos
vin; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 11 La
urbo ne estos por vi kaldrono, nek vi estos en ĝi
kiel viando; ĉe la limoj de Izrael Mi juĝos vin. 12
Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kies leĝojn
vi ne sekvis kaj kies decidojn vi ne plenumis,
sed vi agis laŭ la maniero de la nacioj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi. 13 Kiam mi eldiris mian profetaĵon,
Pelatja, filo de Benaja, mortis; kaj mi ĵetis min
vizaĝaltere, kaj ekkriis per laŭta voĉo, kaj diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo! Vi faras finon al la restaĵo
de Izrael! 14 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 15 Ho filo de homo! al viaj fratoj, jes al
viaj fratoj, al viaj parencoj, kaj al la tuta domo
de Izrael parolas la loĝantoj de Jerusalem: Foriĝu
de la Eternulo, al ni estas donita ĉi tiu lando
kiel hereda posedaĵo. 16 Tial diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi forigis ilin al la
nacioj kaj disĵetis ilin en diversajn landojn, Mi
tamen baldaŭ estos ilia sanktejo en la landoj, kien
ili venis. 17 Tial diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Mi kolektos vin el inter la nacioj, Mi
kolektos vin el la landoj, kien vi estas disĵetitaj,
kaj Mi donos al vi la landon de Izrael. 18 Kaj kiam
ili venos tien, ili forigos el ĝi ĉiujn ĝiajn fiaĵojn
kaj ĉiujn ĝiajn abomenindaĵojn. 19 Kaj Mi donos
al ili unu koron, kaj novan spiriton Mi enmetos
en vin, kaj Mi elprenos el ilia korpo la koron

ŝtonan kaj donos al ili koron karnan, 20 por ke ili
sekvu Miajn leĝojn kaj observu Miajn decidojn kaj
plenumu ilin; kaj ili estos Mia popolo, kaj Mi estos
ilia Dio. 21 Sed al tiuj, kiuj sin fordonas al la fiaĵoj
kaj abomenindaĵoj de sia koro, Mi turnos ilian
konduton kontraŭ ilian kapon, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 22 Tiam la keruboj levis siajn flugilojn,
kaj la radoj estis apud ili; kaj la majesto de Dio de
Izrael estis supre super ili. 23 Kaj la majesto de la
Eternulo leviĝis el meze de la urbo, kaj haltis sur
la monto, kiu estas oriente de la urbo. 24 Kaj la
spirito min levis, kaj venigis min en la vizio kaj en
la inspiro de Dio en Ĥaldeujon, al la forkondukitoj.
Kaj malaperis de mi la vizio, kiun mi vidis. 25 Kaj
mi rakontis al la forkondukitoj ĉiujn vortojn de la
Eternulo, kiujn Li aperigis al mi.

12 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo! meze de domo malobeema
vi loĝas; ili havas okulojn, por vidi, sed ili ne vidas;
ili havas orelojn, por aŭdi, sed ili ne aŭdas; ĉar ili
estas domo malobeema. 3 Tial, ho filo de homo,
faru al vi objektojn de migrado, kaj migru tage
antaŭ iliaj okuloj, formigru antaŭ iliaj okuloj el
via loko en alian lokon; eble ili vidos, ke ili estas
domo malobeema. 4 Kaj elportu viajn necesaĵojn,
kaj necesaĵojn de migranto, tage antaŭ iliaj okuloj;
kaj vi mem eliru antaŭ iliaj okuloj vespere, kiel
eliras migrantoj. 5 Antaŭ iliaj okuloj trabatu al vi
aperturon en la muro kaj eliru tra ĝi. 6 Antaŭ iliaj
okuloj metu la necesaĵojn sur la ŝultron, elportu
ilin en mallumo, kovru vian vizaĝon, por ke vi
ne vidu la teron; ĉar Mi faris vin antaŭsigno por
la domo de Izrael. 7 Kaj mi agis tiel, kiel estis
ordonite al mi: miajn necesaĵojn mi elportis, kiel
necesaĵojn de migranto, ĉe la taglumo; kaj vespere
mi trabatis al mi per la mano aperturon en la
muro, en mallumo mi elportis, kaj levis sur mian
ŝultron antaŭ iliaj okuloj. 8 Kaj matene aperis
al mi vorto de la Eternulo, dirante: 9 Ho filo de
homo! ĉu la domo de Izrael, la domo malobeema,
ne demandis vin, kion vi faras? 10 Diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉi tiu portaĵo
koncernas la princon de Jerusalem, kaj la tutan
domon de Izrael, kiu estas en ĝi. 11 Diru: Mi estas
via antaŭsigno: kiel mi agis, tiel oni agos kun ili:
en elhejmiĝon, en kaptitecon ili iros. 12 Kaj la
princo, kiu estas inter ili, en mallumo prenos siajn
aĵojn sur la ŝultron kaj eliros; oni trarompos en la
muro aperturon, por elkonduki lin; li kovros sian
vizaĝon, por ke li ne vidu per la okulo la teron. 13
Kaj Mi sternos Mian reton kontraŭ li, kaj li estos
kaptita en Mian kaptilon, kaj Mi forkondukos
lin en Babelon, en la landon de la Ĥaldeoj; sed
li ĝin ne vidos, kvankam tie li mortos. 14 Kaj
ĉiujn liajn ĉirkaŭantojn, liajn helpantojn, kaj ĉiujn
liajn taĉmentojn Mi dispelos al ĉiuj ventoj, kaj
Mi elingigos post ili glavon. 15 Kaj ili ekscios,
ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi dispelos ilin
inter la naciojn kaj disĵetos ilin en la landojn. 16
Sed malgrandan nombron el ili Mi restigos de la
glavo, malsato, kaj pesto, por ke ili rakontu pri
ĉiuj siaj abomenindaĵoj, inter la nacioj, al kiuj ili
venos; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 17
Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 18
Ho filo de homo! manĝu vian panon kun tremo,
kaj trinku vian akvon kun ĉagreno kaj zorgoj. 19
Kaj diru al la popolo de la lando: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo, pri la loĝantoj de Jerusalem,
pri la lando de Izrael: Sian panon ili manĝos en
zorgoj, kaj sian akvon ili trinkos en teruro; ĉar la
lando dezertiĝos de sia abundo pro la maljustaĵoj
de ĉiuj siaj loĝantoj. 20 Kaj la loĝataj urboj estos
ruinigitaj, kaj la lando estos dezertigita; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 21 Kaj aperis al
mi vorto de la Eternulo, dirante: 22 Ho filo de
homo! kian proverbon vi havas en la lando de
Izrael, dirantan: Pasos multe da tempo, kaj ĉiu
antaŭdiro malaperos? 23 Tial diru al ili: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi neniigos ĉi tiun
proverbon, kaj oni ne plu uzos tian proverbon
en Izrael; sed diru al ili: Proksima jam estas la
tempo kaj la plenumiĝo de ĉiu antaŭdiro. 24
Ĉar neniu profetaĵo estos plu vana, kaj neniu
antaŭdiro estos dusenca en la domo de Izrael. 25
Ĉar Mi, la Eternulo, parolas; kaj vorto, kiun Mi
parolas, plenumiĝos, ne plu estos prokrastata;
en via tempo, ho domo malobeema, Mi parolas
vorton, kaj Mi ĝin plenumos, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 26 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 27 Ho filo de homo! jen la domo de Izrael
diras: La profetaĵo, kiun li profetas, venos ankoraŭ
post longa tempo; pri tempoj malproksimaj li
profetas. 28 Tial diru al ili: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Neniu el Miaj vortoj plu prokrastiĝos;
vorto, kiun Mi diros, plenumiĝos, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

13 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo! profetu pri la profetoj de
Izrael, kiuj profetas, kaj diru al tiuj, kiuj profetas
laŭ sia propra bontrovo: Aŭskultu la vorton de
la Eternulo! 3 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ve al la senprudentaj profetoj, kiuj gvidas sin
per sia propra spirito kaj nenion vidis! 4 Kiel
vulpoj kaj ruinoj estas viaj profetoj, ho Izrael. 5
Vi ne eliras al la breĉoj, nek baras baron ĉirkaŭ la

domo de Izrael, por stari en la batalo en la tago
de la Eternulo. 6 Ilia vizio estas senenhava, ilia
antaŭdiro estas mensogo. Ili diras: La Eternulo
diris — sed la Eternulo ilin ne sendis; kaj ili asertas,
ke ilia vorto plenumiĝos. 7 Vi vidis ja vizion
senenhavan, kaj vi eldiras antaŭdiron mensogan;
vi diras: Tiel parolas la Eternulo — kvankam Mi
ne parolis. 8 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Pro tio, ke vi predikas senbaze kaj antaŭdiras
malveraĵon, jen Mi iras kontraŭ vin, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 9 Kaj Mia mano estos kontraŭ
la profetoj, kiuj profetas senbaze kaj antaŭdiras
malveraĵon; en la konsilo de Mia popolo ili ne
estos, kaj en la registro de la domo de Izrael ili
ne estos enskribitaj, kaj en la landon de Izrael ili
ne venos; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la
Eternulo. 10 Pro tio, ĝuste pro tio, ke ili erarigas
Mian popolon, antaŭdirante pacon, kvankam paco
ne estos, kaj kiam la popolo konstruas barilon,
ili ŝmiras ĝin per maltaŭga mortero — 11 diru
al tiuj, kiuj ŝmiras per maltaŭga mortero, ke ĝi
defalos; estos pluvego, kaj vi, ŝtonoj de grandega
hajlo, falos sur ĝin, kaj forta vento ĝin krevigos.
12 Kaj jen la muro falis; ĉu oni ne diros al vi:
Kie estas la mortero, per kiu vi ŝmiris? 13 Tial
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi elpuŝos
fortan venton en Mia indigno kaj pluvegon en
Mia kolero kaj ŝtonojn de hajlo en Mia furiozo,
por ĉion ekstermi. 14 Mi detruos la muron, kiun
vi ŝmiris per maltaŭga mortero, Mi disŝutos ĝin
sur la teron tiel, ke nudiĝos ĝia fundamento;
kaj ĝi disfalos, kaj vi pereos meze de ĝi; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 15 Kaj Mi plene
kontentigos Mian koleron sur la muro, kaj sur
tiuj, kiuj ŝmiris ĝin per maltaŭga mortero, kaj
Mi diros al vi: Jam ne ekzistas la muro, kaj jam
ne ekzistas tiuj, kiuj ŝmiris ĝin. 16 Tiaj estas la
profetoj de Izrael, kiuj profetas pri Jerusalem, kaj
predikas al ĝi vizion pri paco, kvankam paco ne
estos, diras la Sinjoro, la Eternulo. 17 Kaj vi, ho filo
de homo, direktu vian vizaĝon al la filinoj de via
popolo, kiuj profetas laŭ elpenso de sia koro; kaj
profetu pri ili, 18 kaj diru: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ve al tiuj, kiuj kudras kusenojn sub
ĉiujn kubutojn kaj faras kaptukojn por kapoj
de ĉia alteco, por kapti animojn! kaptante la
animojn de Mia popolo, vi volas konservi viajn
animojn. 19 Kaj vi malsanktigas Min antaŭ Mia
popolo pro plenmano da hordeo kaj pro peco da
pano, mortigante animojn, kiuj ne devas morti,
kaj konservante la vivon al tiaj animoj, kiuj ne
devas vivi, mensogante al Mia popolo, kiu volonte
aŭskultas mensogon. 20 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi iros kontraŭ viajn kusenojn,
per kiuj vi kaptas tie la animojn flugemajn,
Mi elŝiros ilin el viaj brakoj, kaj forliberigos la
animojn, kiujn vi allogas, ke ili flugu. 21 Kaj Mi
disŝiros viajn kaptukojn, kaj savos Mian popolon
el viaj manoj, kaj ili ne plu estos kaptotaĵo por
viaj manoj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
22 Ĉar vi mensoge afliktas la koron de virtulo,
kiun Mi ne afliktis, kaj vi fortigas la manojn de
malvirtulo, por ke li ne returnu sin de sia malbona
vojo, per kio li konservus sian vivon — 23 tial
vi ne plu havos senbazajn viziojn kaj ne faros
antaŭdirojn; kaj Mi savos Mian popolon el viaj
manoj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

14 Venis al mi kelkaj el la plejaĝuloj de Izrael,
kaj sidiĝis antaŭ mi. 2 Kaj aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 3 Ho filo de homo! ĉi
tiuj homoj levis siajn idolojn en sian koron, kaj
allogilon de sia malpieco ili starigis antaŭ sia
vizaĝo; ĉu Mi nun respondu al ili, kiam ili Min
demandas? 4 Tial parolu kun ili, kaj diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Se iu el la domo
de Izrael levis siajn idolojn en sian koron kaj
starigis antaŭ si la allogilon de sia malpieco, kaj
poste venas al la profeto, tiam Mi, la Eternulo,
respondos al li tiel, kiel li meritas per sia granda
idolisteco, 5 por ke la domo de Izrael estu kaptata
konforme al sia koro, kiun ili defaligis de Mi
per ĉiuj siaj idoloj. 6 Tial diru al la domo de
Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pentu,
kaj deturnu vin de viaj idoloj, kaj de ĉiuj viaj
abomenindaĵoj deturnu vian vizaĝon. 7 Ĉar se iu
el la domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiu loĝas
ĉe Izrael, defalas de Mi, levas siajn idolojn en sian
koron, starigas antaŭ sia vizaĝo la allogilon de
sia malpieco, kaj poste venas al la profeto, por
fari per li demandojn al Mi, tiam Mi, la Eternulo,
respondos al li per Mi mem; 8 Mi direktos Mian
vizaĝon kontraŭ tiun homon kaj faros lin avertilo
kaj ekzemplo, kaj Mi ekstermos lin el inter Mia
popolo; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 9
Kaj se la profeto estos delogita kaj ion parolos,
tiam Mi, la Eternulo, malsaĝigis tiun profeton, kaj
Mi etendos Mian manon sur lin kaj ekstermos
lin el inter Mia popolo Izrael. 10 Tiamaniere ili
estos punitaj pro sia malpieco: la puno de la
demandanto kaj la puno de la profeto estos egalaj;
11 por ke ili ne plu forerarigu de Mi la domon de
Izrael kaj ili ne plu malpurigu sin per ĉiuj siaj
krimoj; sed ili estu Mia popolo kaj Mi estu ilia
Dio, diras la Sinjoro, la Eternulo. 12 Kaj aperis al
mi vorto de la Eternulo, dirante: 13 Ho filo de
homo! se lando pekos kontraŭ Mi, forte kulpiĝante

antaŭ Mi, tiam Mi etendos Mian manon sur ĝin,
kaj rompos al ĝi la panan apogon, venigos sur
ĝin malsaton, kaj ekstermos en ĝi la homojn kaj
brutojn. 14 Kaj se meze de ĝi troviĝus tiaj tri
homoj, kiel Noa, Daniel, kaj Ijob, ili pro sia virteco
savus sian vivon, diras la Sinjoro, la Eternulo. 15
Se Mi venigus en la landon sovaĝajn bestojn, por
ĝin senhomigi, por ke ĝi fariĝu dezerta kaj neniu
povu iri tra ĝi pro la bestoj — 16 kiel Mi vivas,
diras la Sinjoro, la Eternulo, eĉ tiuj tri homoj en
ĝi ne savus la filojn nek filinojn; nur ili mem
saviĝus, sed la lando fariĝus dezerta. 17 Aŭ se Mi
venigus glavon sur tiun landon, kaj dirus: Glavo,
trairu la landon; kaj Mi ekstermus en ĝi homojn
kaj brutojn — 18 kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la
Eternulo, eĉ tiuj tri homoj en ĝi ne savus la filojn
nek filinojn; nur ili mem saviĝus. 19 Aŭ se Mi
venigus peston sur tiun landon, kaj Mi elverŝus
sur ĝin Mian koleron en sango, por ekstermi en
ĝi homojn kaj brutojn, 20 kaj Noa, Daniel, kaj
Ijob estus en ĝi — kiel Mi vivas, diras la Sinjoro,
la Eternulo, ili ne savus filon nek filinon; nur ili
pro sia virteco savus sian animon. 21 Ĉar tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Eĉ se Mi venigus
sur Jerusalemon la kvar malbonajn punojn, la
glavon, malsaton, sovaĝajn bestojn, kaj peston,
por ekstermi en ĝi homojn kaj brutojn — 22
tamen restos en ĝi restaĵo da mortevitintaj filoj
kaj filinoj, kaj jen ili eliros al vi, kaj vi vidos ilian
konduton kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pri la
malbono, kiun Mi venigis sur Jerusalemon, pri
ĉio, kion Mi venigis sur ĝin. 23 Kaj ili vin konsolos,
kiam vi vidos ilian konduton kaj iliajn agojn, kaj
ekscios, ke ne vane Mi faris ĉion, kion Mi faris
kontraŭ ĝi, diras la Sinjoro, la Eternulo.

15 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo! por kio taŭgas la ligno
de vinberbranĉo inter ĉiuj branĉoriĉaj arboj, kiuj
estas inter la arboj de arbaro? 3 Ĉu oni prenas
de ĝi pecon, por ion fari el ĝi? ĉu oni faras el ĝi
almenaŭ hokon, por pendigi sur ĝi ian objekton? 4
Jen ĝi estas transdonata al la fajro por forbruligo;
ambaŭ finojn formanĝas la fajro, forbrulas ankaŭ
la mezo; ĉu ĝi taŭgas por laboro? 5 Jen, kiam ĝi
estis ankoraŭ nedifektita, oni ne povis ion fari el
ĝi; des pli kiam la fajro ĝin difektis kaj bruligis,
ĉu oni povas ion fari el ĝi? 6 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Kiel la vinberarbon inter la
arboj de la arbaro Mi transdonis al la fajro, ke
ĝi ĝin forbruligu, tiel Mi agos kun la loĝantoj de
Jerusalem. 7 Mi direktos Mian vizaĝon kontraŭ
ilin; el fajro ili eliris, kaj fajro ilin ekstermos;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
direktos Mian vizaĝon kontraŭ ilin. 8 Kaj Mi faros
la landon dezerto pro tio, ke ili forte kulpiĝis,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

16 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, montru al Jerusalem ĝiajn
abomenindaĵojn; 3 kaj diru: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo, al Jerusalem: Via deveno kaj via
naskiĝlando estas en la lando Kanaana; via patro
estas Amorido, kaj via patrino estas Ĥetidino. 4 Ĉe
via naskiĝo, kiam vi estis naskita, oni ne detranĉis
vian umbilikon, oni ankaŭ ne lavis vin purige
per akvo, ne frotis vin per salo, kaj ne vindis per
vindaĵoj. 5 Nenies okulo favoris vin, por fari al
vi pro kompato unu el tiuj faroj, sed oni elĵetis
vin sur la kampon pro abomeno kontraŭ vi en la
tago, kiam vi estis naskita. 6 Mi pretériris preter
vi, kaj Mi vidis, ke vi baraktas en via sango, kaj
Mi diris al vi en via sango: Vivu; jes, Mi diris al
vi en via sango: Vivu. 7 Mi grandigis vin, kiel
kampan kreskaĵon; vi fariĝis plena kaj granda, vi
fariĝis tute bela; viaj mamoj formiĝis, viaj haroj
abunde kreskis; sed vi estis nuda kaj nekovrita.
8 Mi pretériris preter vi kaj ekvidis vin, kaj Mi
vidis, ke estas via tempo, la tempo de amo; kaj Mi
etendis Mian mantelon sur vin kaj kovris vian
nudecon; kaj Mi ĵuris al vi, kaj Mi faris interligon
kun vi, diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj vi fariĝis
Mia. 9 Mi lavis vin per akvo. Mi forlavis de vi vian
sangon, kaj Mi ŝmiris vin per oleo. 10 Mi vestis
vin per brodita vesto, sur viajn piedojn Mi metis
delikatledajn ŝuojn, Mi zonis vin per bisino, kaj
Mi kovris vin per silka kovrotuko. 11 Mi ornamis
vin per ornamaĵoj, Mi metis braceletojn sur viajn
manojn, kaj kolĉenon sur vian kolon. 12 Mi metis
nazringon sur vian nazon, kaj orelringojn sur viajn
orelojn, kaj belan kronon sur vian kapon. 13 Vi
ornamiĝis per oro kaj arĝento, viaj vestoj estis el
bisino, silko, kaj broditaĵo; plej delikatan farunon,
mielon, kaj oleon vi manĝis; kaj vi fariĝis tre kaj
tre bela kaj atingis reĝecon. 14 Kaj disvastiĝis via
renomo inter la nacioj pro via beleco, ĉar ĝi estis
perfekta per la ornamaĵo, kiun Mi metis sur vin,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 15 Sed vi fidis vian
belecon, kaj vi komencis malĉasti, apogante vin
sur via renomo, kaj vi malĉastis kun ĉiu pasanto,
fordonante vin al li. 16 Vi prenis viajn vestojn kaj
faris al vi mikskolorajn oferaltaĵojn, kaj sur ili vi
malĉastis, kiel neniam estis kaj neniam estos. 17
Vi prenis viajn ornamaĵojn el oro kaj el arĝento,
kiujn Mi donis al vi, kaj vi faris al vi bildojn de
virseksuloj kaj malĉastis kun ili. 18 Vi prenis
viajn broditajn vestojn kaj kovris per tio ilin, kaj

Mian oleon kaj Mian incenson vi donis al ili. 19
Mian panon, kiun Mi donis al vi, la plej delikatan
farunon, oleon, kaj mielon, per kiuj Mi nutris
vin, vi metis antaŭ ilin kiel agrablan odoraĵon.
Jes, tiel estis, diras la Sinjoro, la Eternulo. 20
Vi prenis viajn filojn kaj viajn filinojn, kiujn vi
naskis al Mi, kaj vi buĉis ilin al ili kiel manĝaĵon.
Ĉu malgranda estas via malĉasteco? 21 Vi buĉis
Miajn infanojn kaj pasigis ilin tra fajro por ili.
22 Kaj en ĉiuj viaj abomenindaĵoj kaj malĉastaĵoj
vi ne rememoris la tagojn de via juneco, kiam
vi estis nuda kaj nekovrita, baraktanta en via
sango. 23 Kaj post ĉiuj viaj malbonagoj (ho ve, ve
al vi! diras la Sinjoro, la Eternulo) 24 vi konstruis
al vi malĉastejon, kaj faris al vi fialtaĵojn sur
ĉiu strato. 25 En la komenco de ĉiu vojo vi
konstruis viajn fialtaĵojn, vi abomenindigis vian
belecon, vi etendis viajn piedojn al ĉiu pasanto,
kaj vi malĉastis. 26 Vi malĉastis kun la filoj de
Egiptujo, viaj grandkorpaj najbaroj, kaj vi multe
malĉastis, kolerigante Min. 27 Kaj jen Mi etendis
Mian manon kontraŭ vin kaj malgrandigis vian
destinitaĵon, kaj Mi transdonis vin al la volo de
viaj malamikinoj, la filinoj de Filiŝtujo, kiuj hontis
pri via malvirta konduto. 28 Kaj vi malĉastis kun
la filoj de Asirio, ne povante satiĝi; vi malĉastis
kun ili, kaj tamen ne kontentiĝis. 29 Vi multigis
viajn malĉastaĵojn ĝis la lando de komercado,
Ĥaldeujo, sed ankaŭ tio vin ne kontentigis. 30 Per
kio Mi povas purigi vian koron, diras la Sinjoro,
la Eternulo, se vi faras ĉion ĉi tion, farojn de
plej senhonta malĉastistino? 31 Kiam vi aranĝis
viajn malĉastejojn ĉe la komenco de ĉiu vojo kaj
faris viajn fialtaĵojn sur ĉiu strato, vi estis ne
kiel malĉastistino, kiu ŝatas donacojn; 32 sed kiel
malĉastanta virino, kiu anstataŭ sia edzo akceptas
fremdulojn. 33 Al ĉiuj malĉastistinoj oni donas
donacojn, sed vi mem donas viajn donacojn al ĉiuj
viaj amantoj, kaj vi subaĉetas ilin, ke ili de ĉiuj
flankoj venu malĉasti kun vi. 34 Ĉe via malĉastado
fariĝas kun vi la malo de tio, kion oni vidas ĉe
aliaj virinoj: oni ne postkuras vin por malĉastado,
sed vi mem pagas, kaj al vi oni ne donas pagon;
tiamaniere vi estas la malo de aliaj. 35 Tial, ho
malĉastistino, aŭskultu la vorton de la Eternulo:
36 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke
vi malŝparas vian metalon kaj via nudeco estas
malkovrata en via malĉastado al viaj amistoj kaj
al ĉiuj viaj abomenindaj idoloj, kaj pro la sango
de viaj infanoj, kiujn vi fordonas al ili — 37 pro
tio Mi kolektos ĉiujn viajn amistojn, kun kiuj
vi ĝuis, kaj ĉiujn, kiujn vi amis, kaj ĉiujn, kiujn
vi malamis, kaj Mi kolektos ilin kontraŭ vi de
ĉirkaŭe, kaj Mi malkovros antaŭ ili vian nudecon,
kaj ili vidos vian tutan hontindaĵon. 38 Kaj Mi
juĝos vin laŭ la juĝoj kontraŭ adultulinoj kaj
kontraŭ sangoverŝantinoj, kaj Mi transdonos vin al
sangoverŝo kruela kaj severa. 39 Mi transdonos vin
en iliajn manojn, kaj ili detruos vian malĉastejon
kaj disbatos viajn fialtaĵojn, ili deprenos de vi viajn
vestojn, prenos viajn ornamaĵojn, kaj restigos vin
nuda kaj nekovrita. 40 Kaj ili venigos kontraŭ
vin homamason, kiu mortigos vin per ŝtonoj kaj
dishakos per siaj glavoj. 41 Kaj ili forbruligos
viajn domojn per fajro, kaj faros al vi juĝon antaŭ
la okuloj de multaj virinoj; kaj Mi ĉesigos vian
malĉastadon, kaj vi ne plu donos donacojn. 42 Mi
kontentigos sur vi Mian koleron, kaj Mia severeco
trankviliĝos sur vi tiel, ke Mi trankviliĝos kaj ne
plu koleros. 43 Pro tio, ke vi ne rememoris la
tagojn de via juneco, sed incitis Min per ĉio tio,
Mi ankaŭ metos vian konduton sur vian kapon,
diras la Sinjoro, la Eternulo, por ke vi ne plu faru
la malĉastaĵon kun ĉiuj viaj abomenindaĵoj. 44
Jen ĉiu proverbisto diros pri vi proverbon: Kia
la patrino, tia la filino. 45 Vi estas filino de via
patrino, kiu malŝatis sian edzon kaj siajn infanojn,
kaj vi estas fratino de viaj fratinoj, kiuj malŝatis
siajn edzojn kaj siajn infanojn. Via patrino estas
Ĥetidino, kaj via patro estas Amorido. 46 Via pli
maljuna fratino estas Samario kun siaj filinoj, kiu
loĝas maldekstre de vi; kaj via pli juna fratino,
kiu loĝas dekstre de vi, estas Sodom kun siaj
filinoj. 47 Sed eĉ ne laŭ ilia vojo vi iris, kaj ne iliajn
abomenindaĵojn vi faris; tio estis malmulta por vi,
kaj vi malboniĝis pli ol ili en ĉiuj viaj agoj. 48 Kiel
Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, via fratino
Sodom kaj ŝiaj filinoj ne faris tion, kion faris vi kaj
viaj filinoj. 49 Jen kio estis la kulpo de via fratino
Sodom: malmodesteco, trosatiĝo per manĝado,
kaj senzorgeco, kiun havis ŝi kaj ŝiaj filinoj; kaj la
manon de malriĉulo kaj senhavulo ŝi ne subtenis.
50 Kaj ili fieriĝis kaj faris abomenindaĵon antaŭ Mi,
kaj Mi forpuŝis ilin, kiam Mi tion vidis. 51 Samario
ne faris eĉ duonon de viaj pekoj; vi faris pli da
abomenindaĵoj, ol ili; per ĉiuj viaj abomenindaĵoj,
kiujn vi faris, vi faris viajn fratinojn preskaŭ
virtulinoj. 52 Tial ankaŭ vi nun portu vian
malhonoron, kiun vi kondamnis en viaj fratinoj,
pro viaj pekoj, per kiuj vi abomenindiĝis pli ol ili;
ili estas virtulinoj en komparo kun vi; hontu kaj
portu vian malhonoron, ĉar vi kvazaŭ pravigis
viajn fratinojn. 53 Tamen kiam Mi revenigos iliajn
forkaptitojn, la forkaptitojn de Sodom kaj de ŝiaj
filinoj kaj la forkaptitojn de Samario kaj de ŝiaj
filinoj, tiam Mi revenigos ankaŭ viajn forkaptitojn

kune kun ili, 54 por ke vi portu vian malhonoron
kaj hontu pri ĉio, kion vi faris, estante konsolo
por ili. 55 Viaj fratinoj, Sodom kaj ŝiaj filinoj
revenos al sia antaŭa stato, kaj Samario kaj ŝiaj
filinoj revenos al sia antaŭa stato; ankaŭ vi kaj
viaj filinoj revenos al via antaŭa stato. 56 Ĉu via
fratino Sodom ne estis objekto de rezonado en
via buŝo en la tempo de via fiereco, 57 antaŭ
ol elmontriĝis via malboneco, kiel en la tempo
de la malhonoro de la filinoj de Sirio kaj ĉiuj
ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, kaj de la filinoj de Filiŝtujo, kiuj
malestimis vin ĉirkaŭe? 58 Suferu do pro via
malĉasteco kaj pro viaj abomenindaĵoj, diras la
Eternulo. 59 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Mi agos kun vi tiel, kiel vi agis, malŝatante la
ĵuron kaj rompante la interligon. 60 Tamen Mi
rememoros Mian interligon kun vi en la tempo
de via juneco, kaj Mi restarigos kun vi interligon
eternan. 61 Kaj vi rememoros vian konduton, kaj
hontos, kiam vi akceptos al vi viajn plej maljunajn
kaj plej junajn fratinojn; kaj Mi donos ilin al vi kiel
filinojn, sed ne pro via interligo. 62 Mi restarigos
Mian interligon kun vi, kaj vi ekscios, ke Mi estas
la Eternulo; 63 por ke vi memoru kaj hontu, kaj
por ke vi ne plu povu malfermi vian buŝon pro
honto, kiam Mi pardonos al vi ĉion, kion vi faris,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

17 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, proponu enigmon kaj
parabolon al la domo de Izrael; 3 kaj diru:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Granda aglo
kun grandaj flugiloj kaj grandaj korpomembroj,
plene kovrita de diverskoloraj plumoj, venis sur
Lebanonon kaj prenis pinton de cedro; 4 ĝi deŝiris
ĝian supran junan branĉeton kaj alportis ĝin
en la landon de komercado kaj kuŝigis ĝin en
urbo de komercistoj. 5 Ĝi prenis iom el la semoj
de la lando, plantis ĝin sur prisemebla kampo,
aranĝis ĝin apud abunda akvo, tre singarde. 6
Kaj ĝi elkreskis kaj fariĝis vasta vinberkreskaĵo
kun malalta trunko; ĝiaj flankobranĉoj fleksiĝis
al ĝi malsupren, kaj ĝiaj radikoj estis sub ĝi; kaj
ĝi fariĝis vinbertrunko kaj elkreskigis branĉojn
kaj branĉetojn. 7 Kaj estis alia granda aglo kun
grandaj flugiloj kaj abundaj plumoj; kaj jen tiu
vinbertrunko tiris sin per siaj radikoj al ĝi kaj
etendis al ĝi siajn branĉojn, por ke ĝi trinkigu
ĝin, de la bedoj, kie ĝi estis plantita. 8 Sur bona
kampo, apud abunda akvo, ĝi estis plantita, por
ke ĝi elkreskigu branĉojn kaj portu fruktojn kaj
estu belega vinbertrunko. 9 Diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ĉu ĝi havos sukceson? oni ja
elŝiros ĝiajn radikojn, oni deŝiros ĝiajn fruktojn,
kaj ĝi velkos; ĉiuj ĝiaj elkreskintaj folioj velkos,
kaj oni ne bezonos grandan forton kaj multon da
homoj, por deŝiri ĝin de ĝiaj radikoj. 10 Kaj jen,
kvankam ĝi estas plantita, ĉu ĝi havos sukceson?
ĉu ĝi ne tute forvelkos, kiam la orienta vento ĝin
tuŝos? ĝi forvelkos sur la bedoj, kie ĝi kreskis. 11
Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 12
Diru do al la domo malobeema: Ĉu vi ne scias,
kion tio signifas? Diru: Jen venis la reĝo de Babel
en Jerusalemon, kaj prenis ĝian reĝon kaj ĝiajn
eminentulojn kaj venigis ilin al si en Babelon; 13
kaj li prenis iun el la reĝa idaro kaj faris kun li
interligon kaj prenis de li ĵuron, kaj la potenculojn
de la lando li forprenis, 14 por ke la regno estu
humila kaj ne altigu sin, kaj por ke ĝi konservu
lian interligon kaj povu sin teni. 15 Sed tiu defalis
de li, kaj sendis siajn senditojn en Egiptujon, por
ke oni donu al li ĉevalojn kaj multe da homoj. Ĉu
li povas havi sukceson? ĉu povas saviĝi tiu, kiu
tiel agas? ĉu li saviĝos, se li rompis la interligon?
16 Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, sur
la loko de tiu reĝo, kiu faris lin reĝo kaj antaŭ kiu
li malŝatis sian ĵuron kaj rompis lian interligon,
ĉe li, en Babel, li mortos. 17 Kaj Faraono kun
granda forto kaj multenombra anaro ne helpos al
li en la milito, kiam estos surŝutitaj remparoj kaj
estos konstruitaj bastionoj, por ekstermi multe da
homoj. 18 Kaj ĉar li malŝatis la ĵuron kaj rompis
la interligon, ĉar li donis sian manon kaj tamen
faris ĉion ĉi tion, tial li ne saviĝos. 19 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiel Mi vivas, Mian
ĵuron, kiun li malŝatis, kaj Mian interligon, kiun li
rompis, Mi metos sur lian kapon. 20 Mi ĵetos sur
lin Mian reton, kaj li kaptiĝos en Mian kaptilon;
kaj Mi forkondukos lin en Babelon, kaj tie Mi faros
sur li juĝon pro la krimo, kiun li faris kontraŭ Mi.
21 Kaj ĉiuj liaj forkurintoj el ĉiuj liaj taĉmentoj
falos de glavo, kaj la restintoj estos dispelitaj al
ĉiuj ventoj; kaj vi ekscios, ke Mi, la Eternulo, tion
diris. 22 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi
mem prenos branĉon de alta cedro kaj metos
ĝin; el la supraj junaj branĉetoj Mi deŝiros la plej
delikatan, kaj Mi plantos ĝin sur monto alta kaj
eminenta. 23 Sur la alta monto de Izrael Mi ĝin
plantos, kaj ĝi elkreskigos branĉojn kaj donos
fruktojn kaj fariĝos belega cedro; kaj loĝos sub ĝi
ĉiaspecaj birdoj, ĉiaspecaj flugiluloj nestos en la
ombro de ĝiaj branĉoj. 24 Kaj ekscios ĉiuj arboj de
la kampo, ke Mi, la Eternulo, malaltigas arbon
altan kaj altigas arbon malaltan, ke Mi velkigas
arbon sukoplenan kaj verdigas arbon velkintan;
Mi, la Eternulo, tion diris, kaj Mi tion plenumos.

18 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Kial vi uzas ĉe vi en la lando de Izrael ĉi tiun
proverbon kaj diras: La patroj manĝis nematurajn
vinberojn, kaj la dentoj de la filoj agaciĝis? **3**
Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, neniu
plu uzos ĉe vi tiun proverbon en Izrael. **4** Jen
ĉiuj animoj apartenas al Mi: kiel la animo de la
patro, tiel ankaŭ la animo de la filo apartenas
al Mi; tiu animo, kiu pekas, ĝi mortos. **5** Sed
se iu estas virta kaj agas laŭleĝe kaj juste; **6** ne
manĝas sur la montoj kaj ne levas siajn okulojn al
la idoloj de la domo de Izrael, ne malpurigas la
edzinon de sia proksimulo kaj ne alproksimiĝas
al virino en la tempo de ŝia monataĵo; **7** neniun
perfortas, redonas al la ŝuldanto lian garantiaĵon,
ne faras rabon, donas sian panon al malsatulo kaj
nudulon kovras per vesto; **8** ne donas kontraŭ
procentegoj kaj ne prenas troprofiton, detenas
sian manon de maljustaĵo, faras inter homo kaj
homo juĝon justan; **9** sekvas Miajn leĝojn kaj
observas Miajn ordonojn, por plenumi ilin ĝuste:
tiu estas virtulo, kaj li certe vivos, diras la Sinjoro,
la Eternulo. **10** Sed se li naskigis filon, kiu estas
rabisto, verŝas sangon, aŭ faras ion similan; **11** kaj
ĉion diritan li mem ne faras, sed li manĝas sur la
montoj, malpurigas la edzinon de sia proksimulo;
12 perfortas malriĉulon kaj senhavulon, faras
rabadon, ne redonas garantiaĵon, levas siajn
okulojn al idoloj, faras abomenindaĵon; **13** donas
kontraŭ procentegoj, prenas troprofiton: ĉu tia
povas vivi? li ne devas vivi: ĉar li faras ĉiujn tiujn
abomenindaĵojn, li devas morti; lia sango estu
sur li. **14** Sed jen li naskigis filon, kiu vidas ĉiujn
pekojn de sia patro, kiujn ĉi tiu faras, kaj li timas,
kaj ne faras ion similan: **15** sur la montoj li ne
manĝas, siajn okulojn li ne levas al la idoloj de la
domo de Izrael, la edzinon de sia proksimulo li ne
malpurigas; **16** li neniun perfortas, garantiaĵon
ne prenas, rabadon ne faras, sian panon li donas
al malsatulo kaj nudulon li kovras per vesto; **17**
de premado de malriĉulo detenas sian manon,
procentegon kaj troprofiton ne prenas, plenumas
Miajn ordonojn kaj sekvas Miajn leĝojn: li ne
mortos pro la pekoj de sia patro, sed li nepre
vivos. **18** Kaj lia patro, ĉar li faris kruelaĵojn,
prirabis fraton, kaj faris inter sia popolo tion, kio
estas nebona: li mortos pro siaj malbonagoj. **19** Vi
diros: Kial filo ne estas punata pro la malbonagoj
de la patro? La filo agis ĝuste kaj juste, observis
ĉiujn Miajn leĝojn kaj plenumis ilin; tial li nepre
vivos. **20** Tiu animo, kiu pekas, ĝi mortos; filo ne
suferos pro la malbonagoj de la patro, kaj patro
ne suferos pro la malbonagoj de la filo; la virteco
de virtulo estos sur li, kaj la malpieco de malpiulo
estos sur li. **21** Sed se malpiulo deturnas sin de
ĉiuj siaj pekoj, kiujn li faris, kaj li observos ĉiujn
Miajn leĝojn kaj agados ĝuste kaj juste, tiam li
vivos, li ne mortos. **22** Ĉiuj liaj malbonagoj, kiujn
li faris, ne estos rememorataj; pro siaj bonaj agoj,
kiujn li faris, li vivos. **23** Ĉu Mi deziras la morton
de malpiulo? diras la Sinjoro, la Eternulo; kiam
li deturnos sin de sia konduto, li ja vivos. **24** Kaj
se virtulo deturnos sin de sia virteco kaj faros
malbonagojn, agos simile al ĉiuj abomenindaĵoj,
kiujn faras malpiulo: ĉu li tiam povas vivi? Ĉiuj
bonaj agoj, kiujn li faris, ne estos rememorataj;
pro siaj krimoj, kiujn li faris, kaj pro siaj pekoj,
kiujn li faris, pro ili li mortos. **25** Vi diros: Ne ĝusta
estas la maniero de agado de la Sinjoro. Aŭskultu
do, ho domo de Izrael: Ĉu Mia maniero de agado
estas ne ĝusta? Ne, via konduto estas ne ĝusta. **26**
Kiam virtulo deturnas sin de sia virteco kaj faras
malbonagojn kaj mortas pro tio, tiam li mortas
pro siaj malbonagoj, kiujn li faris. **27** Kaj kiam
malpiulo deturnas sin de siaj malbonagoj, kiujn
li faris, kaj li agas ĝuste kaj juste, tiam li donas
vivon al sia animo. **28** Ĉar li rigardis, kaj retiris sin
de ĉiuj siaj malbonagoj, kiujn li faris, tial li nepre
vivos, li ne mortos. **29** La domo de Izrael diros: Ne
ĝusta estas la agadmaniero de la Sinjoro. Ĉu Mia
agadmaniero estas ne ĝusta, ho domo de Izrael?
Ne, via agadmaniero estas ne ĝusta. **30** Tial Mi
juĝos vin, ho domo de Izrael, ĉiun laŭ lia konduto,
diras la Sinjoro, la Eternulo. Pentu kaj retiru vin
de ĉiuj viaj krimoj, por ke la malbonagoj ne estu
por vi falilo. **31** Forĵetu de vi ĉiujn viajn krimojn,
per kiuj vi pekis, kaj faru al vi novan koron kaj
novan spiriton. Kial vi mortu, ho domo de Izrael?
32 Ĉar Mi ne deziras la morton de mortanto, diras
la Sinjoro, la Eternulo; konvertu vin kaj vivu.

19 Kaj vi eksonigu funebran kanton pri la
princoj de Izrael; **2** kaj diru: Kial via patrino
kiel leonino kuŝis inter leonoj, inter leonidoj
edukis siajn idojn? **3** Ŝi edukis unu el siaj idoj,
ĝi fariĝis leonido, kaj ĝi lernis disŝiri kaptaĵon,
ĝi manĝis homojn. **4** Kaj aŭdis pri ĝi popoloj; ĝi
estas kaptita en ilian kavon, kaj ili forkondukis
ĝin en ĉenoj en la landon Egiptan. **5** Kiam ŝi vidis,
ke ŝia espero malaperis, ŝi prenis alian el siaj idoj
kaj faris ĝin leonido. **6** Irante meze de leonoj,
ĝi fariĝis leonido, lernis disŝiri kaptaĵon, manĝis
homojn. **7** Ĝi difektis iliajn loĝejojn, dezertigis
iliajn urbojn; kaj la lando, kun ĉio, kio estis en ĝi,
eksentis teruron antaŭ la voĉo de ĝia blekegado. **8**
Tiam kolektiĝis kontraŭ ĝi la popoloj el la ĉirkaŭaj
landoj kaj ĵetis sur ĝin sian reton, kaj ĝi kaptiĝis

en ilian kavon. 9 Kaj oni metis ĝin en ĉenoj en
kaĝegon kaj forportis ĝin al la reĝo de Babel; kaj
oni metis ĝin en fortikigitan lokon, por ke oni ne
plu aŭdu ĝian voĉon sur la montoj de Izrael. 10
Via patrino estis, simile al vi, kiel vinberkreskaĵo,
plantita apud akvo, fruktoriĉa kaj branĉoriĉa pro
la abundo de akvo. 11 Kaj elkreskis al ĝi branĉoj
tiel fortikaj, ke ili taŭgis kiel sceptroj de regantoj,
kaj alte leviĝis ĝia trunko inter la branĉaro; kaj
ĝi estis bone videbla pro sia alteco kaj pro la
multo de siaj branĉoj. 12 Sed en kolero oni ĝin
elŝiris kaj ĵetis sur la teron, kaj la orienta vento
elsekigis ĝiajn fruktojn; derompiĝis kaj velksekiĝis
la fortikaj branĉoj, fajro ilin konsumis. 13 Kaj nun
ĝi estas transplantita en la dezerton, en landon
sekan kaj senakvan. 14 Kaj eliris fajro el unu el
ĝiaj branĉoj kaj forkonsumis ĝiajn fruktojn; kaj
jam ne restis sur ĝi fortika branĉo por sceptro
de regado. Funebra kanto tio estas, kaj ĝi restos
funebra kanto.

20 En la sepa jaro, en la deka tago de la kvina
monato, venis kelkaj el la plejaĝuloj de
Izrael, por demandi la Eternulon, kaj ili sidiĝis
antaŭ mi. 2 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 3 Ho filo de homo, parolu al la plejaĝuloj
de Izrael, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ĉu por demandi Min vi venis? kiel Mi
vivas, Mi ne respondos al via demando, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 4 Se vi volas juĝi ilin, se vi
volas juĝi, ho filo de homo, tiam montru al ili la
abomenindaĵojn de iliaj patroj, 5 kaj diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En la tago, kiam
Mi elektis Izraelon kaj levis Mian manon al la
idaro de la domo de Jakob, kiam Mi konigis Min
al ili en la lando Egipta, kaj, levante al ili Mian
manon, diris: Mi estas la Eternulo, via Dio — 6
en tiu tago Mi per levo de la mano promesis al
ili, ke Mi elkondukos ilin el la lando Egipta en
landon, kiun Mi elektis por ili, kie fluas lakto kaj
mielo, kaj kiu estas la plej bela el ĉiuj landoj. 7
Kaj Mi diris al ili: Ĉiu el vi forĵetu la fiaĵojn, kiuj
estas antaŭ liaj okuloj, kaj ne malpurigu vin per
la idoloj de Egiptujo: Mi, la Eternulo, estas via
Dio. 8 Sed ili malobeis Min kaj ne volis aŭskulti
Min, kaj neniu el ili forĵetis la fiaĵojn, kiuj estis
antaŭ liaj okuloj, kaj la idolojn de Egiptujo ili
ne forlasis. Kaj Mi intencis elverŝi sur ilin Mian
koleron, kontentigi sur ili Mian indignon meze de
la lando Egipta. 9 Tamen pro Mia nomo, por ke
ĝi ne malsanktiĝu antaŭ la okuloj de la nacioj,
inter kiuj ili estis kaj antaŭ kies okuloj Mi konigis
Min al ili, Mi agis tiel, ke Mi elkondukis ilin el
la lando Egipta. 10 Kaj Mi elkondukis ilin el la
lando Egipta kaj venigis ilin en la dezerton. 11
Kaj Mi donis al ili Miajn leĝojn, kaj Mi konigis
al ili Miajn decidojn, per kies plenumado homo
vivas. 12 Ankaŭ Miajn sabatojn Mi donis al ili,
por ke ili estu signo inter Mi kaj ili, por ke ili
sciu, ke Mi, la Eternulo, ilin sanktigas. 13 Sed la
domo de Izrael ribelis kontraŭ Mi en la dezerto:
ili ne sekvis Miajn leĝojn, kaj ili malŝatis Miajn
decidojn, per kies plenumado homo vivas, kaj
Miajn sabatojn ili tre malsanktigis. Kaj Mi intencis
elverŝi sur ilin Mian koleron en la dezerto, por
ekstermi ilin. 14 Tamen Mi agis pro Mia nomo,
por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ la okuloj de la
nacioj, antaŭ kies okuloj Mi elkondukis ilin. 15
Mi levis kontraŭ ilin Mian manon en la dezerto,
por ne venigi ilin en la landon, kiun Mi destinis,
en kiu fluas lakto kaj mielo kaj kiu estas la plej
bela el ĉiuj landoj; 16 pro tio, ke ili malŝatis Miajn
decidojn, ne sekvis Miajn leĝojn, kaj malsanktigis
Miajn sabatojn; ĉar ilia koro sekvis iliajn idolojn.
17 Tamen Mia okulo indulgis ilin, por ne pereigi
ilin, kaj Mi ne faris al ili finon en la dezerto. 18
Kaj Mi diris al iliaj infanoj en la dezerto: Ne sekvu
la leĝojn de viaj patroj, ne observu iliajn morojn,
kaj ne malpurigu vin per iliaj idoloj. 19 Mi, la
Eternulo, estas via Dio; Miajn leĝojn sekvu, kaj
Miajn decidojn observu, kaj plenumu ilin; 20 kaj
tenu sankte Miajn sabatojn, por ke ili estu signo
inter Mi kaj vi, por ke vi sciu, ke Mi, la Eternulo,
estas via Dio. 21 Sed la infanoj malobeis Min:
Miajn leĝojn ili ne sekvis, ili ne observis kaj ne
plenumis Miajn decidojn, per kies plenumado
homo vivas, malsanktigis Miajn sabatojn. Kaj Mi
intencis elverŝi Mian koleron sur ilin, kontentigi
Mian indignon sur ili en la dezerto. 22 Tamen
Mi retiris Mian manon kaj agis pro Mia nomo,
por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ la okuloj de la
nacioj, antaŭ kies okuloj Mi elkondukis ilin. 23
Sed, levinte Mian manon, Mi diris al ili en la
dezerto, ke Mi disĵetos ilin inter la naciojn kaj
dispelos ilin en diversajn landojn 24 pro tio, ke
ili ne plenumis Miajn decidojn, malŝatis Miajn
leĝojn, malsanktigis Miajn sabatojn, kaj direktis
siajn okulojn al la idoloj de siaj patroj. 25 Tial Mi
donis al ili instituciojn nebonajn, kaj aranĝojn,
per kiuj ili ne povas vivi; 26 kaj Mi permesis al ili
malpurigi sin per siaj oferoj, trairigante tra fajro
ĉiun unuenaskiton, por ke Mi ruinigu ilin, por ke
ili eksciu, ke Mi estas la Eternulo. 27 Tial parolu
al la domo de Izrael, ho filo de homo, kaj diru al
ili, ke tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ankoraŭ
plue viaj patroj malhonoris Min per la pekoj,
kiujn ili faris kontraŭ Mi: 28 Mi venigis ilin en la

landon, pri kiu Mi per levo de mano promesis, ke
Mi donos ĝin al ili; sed ĉie, kie ili vidis ian altan
monteton aŭ ian branĉoriĉan arbon, ili buĉis tie
siajn oferojn kaj alportis tien siajn kolerigantajn
donojn, metis tien siajn agrablajn odoraĵojn kaj
verŝis tie siajn verŝoferojn. 29 Kaj Mi diris al ili:
Kio estas tiu altaĵo, sur kiun vi iras? Kaj oni donis
al tiu loko la nomon Altaĵo ĝis la nuna tago. 30 Tial
diru al la domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Vi malpurigas vin konforme al la
konduto de viaj patroj, kaj vi malĉaste sekvas iliajn
abomenindaĵojn; 31 alportante viajn donacojn,
trairigante viajn infanojn tra fajro, vi malpurigas
vin per ĉiuj viaj idoloj ĝis la nuna tempo; ĉu do
Mi povas respondi al viaj demandoj, ho domo de
Izrael? Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
Mi ne respondos al viaj demandoj. 32 Kaj kio
venas en vian kapon, kiam vi diras: Ni estu kiel
la nacioj, kiel la gentoj de la landoj, servante al
ligno kaj al ŝtonoj — tio ne efektiviĝos. 33 Kiel
Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, per forta
mano, per etendita brako, kaj per elverŝado de
kolero Mi reĝos super vi; 34 kaj per forta mano,
per etendita brako, kaj per elverŝado de kolero,
Mi elkondukos vin el inter la popoloj, kaj kolektos
vin el la landoj, kien vi estas disĵetitaj; 35 kaj Mi
venigos vin en la dezerton de la popoloj, kaj tie
Mi procesos kun vi vizaĝon kontraŭ vizaĝo. 36
Kiel Mi procesis kun viaj patroj en la dezerto de
la lando Egipta, tiel Mi procesos kun vi, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 37 Kaj Mi pasigos vin sub
vergo kaj venigos vin en la ligilojn de la interligo;
38 kaj Mi eligos el inter vi tiujn, kiuj ribelis kaj
pekis kontraŭ Mi, el la lando de ilia loĝado Mi
elirigos ilin, sed en la landon de Izrael ili ne
eniros. Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 39
Kaj pri vi, ho domo de Izrael, tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ĉiu el vi iru kaj servu al siaj idoloj, se
vi ne aŭskultas Min; sed Mian sanktan nomon ne
plu malhonoru per viaj donoj kaj per viaj idoloj.
40 Ĉar sur Mia sankta monto, sur la alta monto
de Izrael, diras la Sinjoro, la Eternulo, tie servos
al Mi la tuta domo de Izrael, ĉiuj, kiuj estos en
la lando; tie Mi akceptos ilin favore, kaj tie Mi
akceptos viajn oferdonojn kaj la unuaaĵojn de
viaj donoj, kun ĉio, kion vi dediĉas al Mi. 41 Mi
akceptos vin favore ĉe la agrabla odoraĵo, kiam
Mi elkondukos vin el inter la popoloj, kaj kolektos
vin el la landoj, kien vi estis disĵetitaj; kaj Mi
sanktiĝos per vi antaŭ la okuloj de la nacioj. 42
Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
venigos vin en la landon de Izrael, en la landon,
pri kiu Mi levis Mian manon, ke Mi donos ĝin al
viaj patroj. 43 Kaj vi rememoros tie vian konduton
kaj ĉiujn viajn agojn, per kiuj vi malpurigis vin,
kaj vi sentos abomenon antaŭ vi mem kontraŭ
ĉiuj malbonagoj, kiujn vi faris. 44 Kaj vi ekscios,
ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi agos kun vi pro
Mia nomo, ne konforme al via malbona konduto
kaj al viaj pereigaj agoj, ho domo de Izrael, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 45 Kaj aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 46 Ho filo de homo, direktu
vian vizaĝon al la vojo suden, prediku al la sudo,
kaj profetu pri la arbaro de la suda kampo. 47 Kaj
diru al la suda arbaro: Aŭskultu la vorton de la
Eternulo! Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
ekbruligos en vi fajron, kaj ĝi formanĝegos en vi
ĉiun arbon verdan kaj ĉiun arbon velksekiĝintan;
ne estingiĝos la flamanta fajro, kaj forbrulos ĉio,
kio troviĝas de la sudo ĝis la nordo. 48 Kaj ĉiu
karno vidos, ke Mi, la Eternulo, tion ekbruligis
tiel, ke oni ne povas estingi. 49 Kaj mi diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo! ili diras pri mi: Li parolas ja
nur parabolojn.

21 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al
Jerusalem, prediku pri la sanktaĵoj, kaj profetu
pri la lando de Izrael. 3 Kaj diru al la lando de
Izrael: Tiele diras la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ
vin, Mi eltiros Mian glavon el ĝia ingo, kaj Mi
ekstermos inter vi virtulojn kaj malpiulojn. 4 Ĉar
Mi ekstermos inter vi virtulojn kaj malpiulojn,
tial Mia glavo eliros el sia ingo kontraŭ ĉiun
karnon de la sudo ĝia la nordo. 5 Kaj ĉiu karno
ekscios, ke Mi, la Eternulo, eltiris Mian glavon el
ĝia ingo, kaj ĝi ne plu revenos tien. 6 Kaj vi, ho
filo de homo, ĝemu, kun doloro de la lumboj, kaj
maldolĉe ĝemu antaŭ iliaj okuloj. 7 Kaj kiam ili
demandos vin, pro kio vi ĝemas, respondu: Pro la
sciigo, kiu venis, kaj de kiu ĉiu koro disfandiĝos,
ĉiuj manoj senfortiĝos, ĉiu spirito senkuraĝiĝos,
kaj ĉiuj genuoj fariĝos kiel akvo; jen tio venas
kaj plenumiĝos, diras la Sinjoro, la Eternulo. 8
Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 9
Ho filo de homo, profetu, kaj diru: Tiele diras la
Eternulo: Proklamu: Glavo, glavo estas akrigita
kaj purigita; 10 ĝi estas akrigita, por buĉi; ĝi
estas purigita, por brili. Ĉu oni povas ĝoji, kiam
la sceptron de Mia filo malŝatas ĉia ligno? 11 Li
donis ĝin, por purigi, por ke oni povu preni ĝin
en la manon; la glavo estas akrigita kaj purigita,
por doni ĝin en la manon de mortiganto. 12 Kriu
kaj ploru, ho filo de homo, ĉar ĝi iras kontraŭ
Mian popolon, kontraŭ ĉiujn eminentulojn de
Izrael, kiuj estas kolektitaj kune kun Mia popolo
sub la glavon. Pro tio batu viajn lumbojn. 13 Ĉar

estis farita provo, sed kion ĝi helpis? eĉ malŝatata
la sceptro ne povas ekzisti, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 14 Kaj vi, ho filo de homo, profetu, kaj
interfrapu la manojn; ĉar la glavo duobliĝos, eĉ
triobliĝos; ĝi estas glavo por mortigado, glavo de
granda mortigado ĝi estas, kiu penetros al ili en
la ĉambrojn. 15 Mi sendos glavon teruran, por ke
la koroj ektremu, kaj por ke multaj falu ĉe ĉiuj
iliaj pordegoj. Ha, kiel ĝi brilas, kiel akrigita ĝi
estas por la buĉado! 16 Kolektiĝu dekstren, metu
vin maldekstren, kien ajn via vizaĝo sin tiras. 17
Mi plaŭdos per Miaj manoj, kaj Mi kontentigos
Mian indignon; Mi, la Eternulo, tion diris. 18 Kaj
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 19 Vi,
ho filo de homo, marku al vi du vojojn, per kiuj
venos la glavo de la reĝo de Babel; ambaŭ devas
eliri el unu lando; elektu lokon sur la ĉefa vojo,
elektu urbon. 20 Marku vojon, per kiu devas veni
glavo en Raban de la Amonidoj, kaj en Judujon,
en la fortikigitan Jerusalemon. 21 Ĉar la reĝo de
Babel haltis ĉe la disvojiĝo, ĉe la komenco de
du vojoj; por ricevi antaŭdirojn, li ĵetas sagojn,
demandas la domajn diojn, esploras hepaton.
22 Sur la dekstra flanko la sortodemandado
montras Jerusalemon, por starigi muregrompilojn,
malfermi la buŝon por mortigado, sonigi militajn
trumpetojn, direkti muregrompilojn kontraŭ la
pordegojn, ŝuti remparon, konstrui bastionon.
23 Sed tio aperas al ili kiel antaŭdiro malvera, ili
faras ĵurojn, kaj li rememorigas la krimojn, por ke
ili estu kaptitaj. 24 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ke vi rememoras viajn krimojn,
elmontras viajn kulpojn en ĉiuj viaj agoj — pro
tio, ke vi rememoras, vi estos kaptitaj per mano.
25 Kaj vi, ho senhonora kaj malpia estro de Izrael,
kies tago alvenis nun, kiam devas ĉesiĝi liaj krimoj
— 26 tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Deprenu
la cidaron kaj demetu la kronon; ne plue estos
tiel; kiu estis humila, tiu altiĝos, kaj kiu estis
fiera, tiu malaltiĝos. 27 Mi forigos, forigos, forigos
ĝin; kaj ĝi ne ekzistos, ĝis venos tiu, kiu havas
rajton je ĝi, kaj al li Mi ĝin donos. 28 Kaj vi,
ho filo de homo, profetu, kaj diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo, pri la Amonidoj kaj pri ilia
hontindeco, kaj diru: Glavo, glavo estas nudigita
por buĉado, akrigita por ekstermado, ke ĝi brilu;
29 pro tio, ke oni prezentas al vi malverajn viziojn,
ke oni antaŭdiras al vi mensogaĵon, por meti vin
sur la kolojn de mortigotaj malpiuloj, kies tago
alvenis nun, kiam devas ĉesiĝi iliaj krimoj. 30
Remetu ĝin en ĝian ingon. Sur la loko, kie vi
estas kreita, en la lando de via naskiĝo, Mi juĝos
vin. 31 Kaj Mi elverŝos sur vin Mian indignon,
Mi blovos sur vin la fajron de Mia kolero, kaj Mi
transdonos vin en la manojn de homoj furiozaj,
lertaj ekstermistoj. 32 Vi fariĝos manĝaĵo por la
fajro; via sango elverŝiĝos en la lando; oni ne
rememoros vin; ĉar Mi, la Eternulo, tion diris.

22 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ĉu vi, ho filo de homo, volas juĝi la urbon de
sango kaj montri al ĝi ĉiujn ĝiajn abomenindaĵojn?
3 Diru, ke tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ho
urbo, kiu elverŝas sangon en sia mezo, por ke venu
ĝia tempo, kaj kiu faras al si idolojn, por malpuriĝi!
4 Per la sango, kiun vi elverŝis, vi kulpiĝis, kaj
per viaj idoloj, kiujn vi faris, vi malpuriĝis; vi
alproksimigis vian tempon kaj alvenigis vian
jaron. Pro tio Mi faros vin hontindaĵo inter la
nacioj kaj mokataĵo por ĉiuj landoj. 5 Tiuj, kiuj
estas proksimaj, kaj tiuj, kiuj estas malproksimaj
de vi, mokos vin, kiu havos malpuran nomon kaj
grandan maltrankvilecon. 6 Jen la estroj de Izrael,
ĉiu el ili laŭ sia potenco, estis ĉe vi, por verŝi
sangon. 7 Patron kaj patrinon oni malŝatis ĉe vi,
fremdulon oni premis inter vi, al orfo kaj vidvino
oni faris maljustaĵon ĉe vi. 8 Miajn sanktaĵojn vi
malestimis, kaj Miajn sabatojn vi malsanktigis. 9
Kalumniantoj estis ĉe vi, por verŝi sangon; sur la
montoj oni manĝis ĉe vi, malĉastaĵojn oni faris
meze de vi. 10 Nudaĵon de patro oni malkovris ĉe
vi, perfortis virinon dum ŝia monataĵo. 11 Oni faris
abomenindaĵon kun la edzino de sia proksimulo,
oni malpurigis sian bofilinon per malĉastaĵo,
oni perfortis ĉe vi sian fratinon, filinon de sia
patro. 12 Subaĉeton oni prenis ĉe vi, por verŝi
sangon, procentegon kaj troprofiton vi prenis,
pro avideco vi premis viajn proksimulojn, kaj Min
vi forgesis, diras la Sinjoro, la Eternulo. 13 Kaj jen
Mi interfrapis Miajn manojn pro via profitemeco,
kiun vi montris, kaj pro la verŝado de sango, kiu
estis meze de vi. 14 Ĉu via koro rezistos, kaj ĉu
viaj manoj konservos sian forton, en la tempo,
kiam Mi komencos Mian faradon kontraŭ vi?
Mi, la Eternulo, tion diris, kaj Mi faros. 15 Kaj
Mi disĵetos vin inter la naciojn, kaj Mi dispelos
vin en diversajn landojn, kaj Mi tute deprenos
de vi vian malpurecon. 16 Kaj vi humiligos vin
antaŭ la okuloj de la nacioj; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 17 Kaj aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 18 Ho filo de homo! la
domo de Izrael fariĝis por Mi kiel skorio: ili ĉiuj,
kupro, stano, fero, kaj plumbo, interne de la forno
fariĝis skorio de arĝento. 19 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ĉar vi ĉiuj fariĝis skorio, tial
jen Mi kolektos vin en Jerusalemon. 20 Kiel oni
kolektas arĝenton, kupron, feron, plumbon, kaj

stanon en forno, por blovi sur ilin fajron kaj fandi
ilin, tiel Mi kolektos en Mia kolero kaj en Mia
indigno, kuŝigos, kaj fandos vin. 21 Mi kunigos
vin kaj blovos sur vin la fajron de Mia kolero, kaj
vi fandiĝos en ĝi. 22 Kiel fandiĝas arĝento en la
forno, tiel vi fandiĝos en ĝi; kaj vi ekscios, ke Mi,
la Eternulo, elverŝis sur vin Mian koleron. 23 Kaj
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 24 Ho filo
de homo, diru al ĝi: Vi estas lando ne purigata, ne
pripluvata en la tago de kolero. 25 La amasiĝintaj
profetoj en ĝi estas kiel blekeganta leono, kiu
disŝiras kaptitaĵon; ili manĝas animojn, forprenas
valoraĵojn kaj multekostaĵojn, multigas en ĝi la
nombron de ĝiaj vidvinoj. 26 Ĝiaj pastroj kripligas
Mian instruon kaj malsanktigas Miajn sanktaĵojn;
ili ne distingas inter sanktaĵo kaj nesanktaĵo,
ne montras la diferencon inter malpuraĵo kaj
puraĵo; kaj de Miaj sabatoj ili forturnis siajn
okulojn, kaj Mi estas malsanktigata inter ili. 27
Ĝiaj potenculoj en ĝi estas kiel lupoj, kiuj disŝiras
kaptitaĵon, verŝas sangon, pereigas animojn, por
akiri profiton. 28 Ĝiaj profetoj ŝmiras ilin per
maltaŭga mortero, predikas malverajn viziojn,
faras al ili mensogajn antaŭdirojn, dirante, ke
tiele diris la Sinjoro, la Eternulo, kvankam la
Eternulo ne parolis. 29 La popolo de la lando faras
perfortaĵojn, senĉese rabas, premas malriĉulon
kaj senhavulon, perfortas la fremdulon sen ia
justeco. 30 Mi serĉis inter ili homon, kiu aranĝus
barilon kaj stariĝus antaŭ Mi ĉe la breĉo, por
defendi la landon, ke Mi ne pereigu ĝin; sed Mi ne
trovis. 31 Kaj Mi elverŝos sur ilin Mian koleron,
Mi ekstermos ilin per la fajro de Mia indigno;
ilian konduton Mi metos sur ilian kapon, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

23 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo! estis du virinoj, filinoj de
unu patrino. 3 Kaj ili malĉastis en Egiptujo, en
sia juneco ili malĉastis; tie premiĝis ilia brusto,
kaj tie palpiĝis iliaj virgaj mamoj. 4 Iliaj nomoj
estas: la nomo de la pli aĝa, Ohola; kaj la nomo de
ŝia fratino, Oholiba. Ili fariĝis Miaj edzinoj, kaj
ili naskis filojn kaj filinojn. Ohola estas Samario,
kaj Oholiba estas Jerusalem. 5 Ohola, estante jam
Mia, malĉastis, kaj volupte amis siajn amistojn,
siajn najbarojn, la Asirianojn, 6 kiuj portas vestojn
purpurajn, la estrojn kaj urboregantojn, kiuj ĉiuj
estas ĉarmaj junuloj, lertaj rajdistoj. 7 Kaj ŝi
malĉastis kun ili, kun ĉiuj plej ĉarmaj filoj de
Asirio; kaj ŝi malpurigis sin per ĉiuj idoloj de tiuj,
kiujn ŝi volupte amis. 8 Kaj ŝi ne forlasis ankaŭ
sian malĉastadon kun la Egiptoj, kiuj kuŝadis kun
ŝi dum ŝia juneco, palpadis ŝiajn virgajn mamojn,
kaj verŝadis sur ŝin sian malĉastaĵon. 9 Tial Mi
transdonis ŝin en la manojn de ŝiaj amistoj, en
la manojn de la filoj de Asirio, al kiuj ŝi havis
voluptan pasion. 10 Ili malkovris ŝian nudaĵon,
prenis ŝiajn filojn kaj ŝiajn filinojn, kaj ŝin mem
ili mortigis per glavo. Kaj ŝi ricevis malhonoran
nomon inter la virinoj, kiam pri ŝi estis farita
juĝo. 11 Tion vidis ŝia fratino Oholiba, kaj en siaj
voluptaĵoj ŝi agis ankoraŭ pli malbone ol ŝi, kaj
ŝia malĉastado estis ankoraŭ pli granda, ol la
malĉastado de ŝia fratino. 12 Ŝi amis volupte la
filojn de Asirio, estrojn kaj urboregantojn, siajn
najbarojn, kiuj portis belajn vestojn, estis lertaj
rajdistoj, kaj ĉiuj estis ĉarmaj junuloj. 13 Mi vidis,
ke ŝi malpuriĝis, kaj ke ambaŭ havas la saman
konduton. 14 Sed ĉi tiu malĉastis ankoraŭ pli.
Kiam ŝi vidis pentritajn virojn sur la muro, bildojn
de Ĥaldeoj, kolore pentritajn, 15 kun zonoj ĉirkaŭ
siaj lumboj, kun longaj kapkovroj sur siaj kapoj,
aspektantajn kiel herooj, prezentantajn la bildon
de Babelanoj el Ĥaldeujo, ilia naskiĝlando, 16
tiam ŝi volupte ekamis ilin, kiam ŝi vidis ilian
bildon, kaj ŝi sendis al ili senditojn en Ĥaldeujon.
17 Kaj la Babelanoj venis al ŝi, por ame kuŝi kun
ŝi, kaj ili malpurigis ŝin per sia malĉastaĵo, kaj ŝi
malpuriĝis per ili; kaj poste ŝia animo trosatiĝis de
ili. 18 Kaj kiam ŝia malĉastado kaj ŝia hontindeco
fariĝis tro malkaŝa, tiam Mia animo tediĝis de ŝi,
kiel Mia animo tediĝis de ŝia fratino. 19 Sed ŝi
malĉastadis ĉiam pli, rememorante la tagojn de
sia juneco, kiam ŝi malĉastadis en la lando Egipta.
20 Kaj ŝi volupte ekamis pli ol iliaj kromvirinoj
ilin, kies karno estas kiel karno de azenoj kaj
kies elfluo estas kiel elfluo de ĉevaloj. 21 Kaj
vi ripetis la malĉastadon de via juneco, kiam
la Egiptoj palpadis vian bruston pro viaj junaj
mamoj. 22 Tial, ho Oholiba, tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi instigos kontraŭ vin viajn
amistojn, de kiuj via animo tediĝis, kaj Mi venigos
ilin sur vin de ĉirkaŭe: 23 la Babelanojn, kaj ĉiujn
Ĥaldeojn el Pekod, el Ŝoa, kaj el Koa, kune kun ĉiuj
filoj de Asirio, la ĉarmajn junulojn, la estrojn kaj
urboregantojn, la potenculojn kaj eminentulojn,
ĉiujn lertajn rajdistojn. 24 Kaj ili venos kontraŭ
vin kun hakiloj, sur ĉevaloj kaj sur ĉaroj, kaj
kun granda amaso da popolo; ili ĉirkaŭos vin
de ĉiuj flankoj en kirasoj, kun ŝildoj kaj kaskoj;
kaj Mi transdonos vin al ilia juĝo, kaj ili juĝos
vin laŭ sia maniero. 25 Kaj Mi direktos kontraŭ
vin Mian indignon, kaj ili agos kun vi kolere, ili
detranĉos vian nazon kaj viajn orelojn, kaj via
restaĵo falos de glavo; ili forprenos viajn filojn
kaj viajn filinojn, kaj via restaĵo estos ekstermita

per fajro. 26 Ili deprenos de vi viajn vestojn kaj
forprenos viajn ornamaĵojn. 27 Kaj Mi faros finon
al via malĉastado kaj al viaj malvirtoj el la lando
Egipta, kaj vi ne plu levos al ili viajn okulojn,
kaj Egiptujon vi ne plu rememoros. 28 Ĉar tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi transdonos
vin en la manojn de tiuj, kiujn vi ekmalamis, en la
manojn de tiuj, de kiuj via animo tediĝis. 29 Kaj ili
agos kun vi malame, kaj forprenos ĉion, kion vi
laborakiris, kaj ili lasos vin nuda kaj senkovra;
kaj malkaŝiĝos la nudeco de via malĉastado, kaj
viaj malvirtoj kaj viaj malĉastaĵoj. 30 Tio estos
farita al vi pro tio, ke vi malĉastis laŭ la ekzemplo
de la nacioj kaj malpurigis vin per iliaj idoloj. 31
Vi iris laŭ la vojo de via fratino, tial Mi donos
ŝian kalikon en vian manon. 32 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Vi trinkos la kalikon de via
fratino, la profundan kaj larĝan; vi estos mokata
kaj insultata pli, ol oni povas elporti. 33 Vi fariĝos
plena de ebrieco kaj malĝojo, ĉar kaliko de teruro
kaj ruinigo estas la kaliko de via fratino Samario.
34 Kaj vi eltrinkos ĝin ĝisfunde, kaj vi ĉirkaŭlekos
ĝiajn rompopecetojn, kaj vi disŝiros vian bruston;
ĉar Mi tion parolis, diras la Sinjoro, la Eternulo.
35 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio,
ke vi forgesis Min kaj forĵetis Min malantaŭ vian
dorson, tial suferu nun pro viaj malvirtoj kaj
pro viaj malĉastaĵoj. 36 Kaj la Eternulo diris al
mi: Ho filo de homo! ĉu vi volas juĝi Oholan kaj
Oholiban kaj montri al ili iliajn abomenindaĵojn?
37 Ĉar ili adultis, kaj sango estas sur iliaj manoj; ili
adultis kun siaj idoloj; kaj siajn infanojn, kiujn
ili naskis al Mi, ili trairigis por ili tra fajro, kiel
manĝaĵon por ili. 38 Ankoraŭ ĉi tion ili faris al
Mi: ili malpurigis Mian sanktejon en tiu tempo,
kaj malsanktigis Miajn sabatojn; 39 kaj, buĉinte
siajn infanojn por siaj idoloj, ili en la sama tago
venis en Mian sanktejon, por malsanktigi ĝin;
jen tiel ili agis en Mia domo. 40 Ili ankaŭ sendis,
por inviti homojn el malproksime, al kiuj sendito
estis sendita; kaj ili venis, tiuj, por kiuj vi vin
lavis, kolerigis viajn okulojn, kaj ornamis vin per
ornamaĵoj, 41 kaj sidiĝis sur luksa lito, antaŭ kiu
estis aranĝita tablo, kaj sur ĝin vi metis Mian
incenson kaj Mian oleon. 42 Kaj tie estis aŭdata
ĝojkriado de homamaso, kaj al la granda amaso da
homoj venis ankaŭ ebriuloj el la dezerto, kaj metis
braceletojn sur iliajn manojn kaj belajn kronojn
sur iliajn kapojn. 43 Mi diris pri la maljuniĝinta
en adultado: Ŝi alkutimiĝis al la malĉastado kaj
ne povas ĉesi. 44 Oni venadis al ŝi, kiel oni venas
al malĉastistino; tiel oni venadis al Ohola kaj al
Oholiba, la malĉastulinoj. 45 Sed la homoj virtaj
juĝos ilin laŭ la juĝo kontraŭ adultulinoj kaj laŭ
la juĝo kontraŭ sangoverŝantinoj; ĉar ili estas
adultulinoj, kaj sango estas sur iliaj manoj. 46
Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Venigu
kontraŭ ilin homamason, kaj oni elmetu ilin al
ruinigo kaj rabado. 47 Kaj la amaso mortigu ilin
per ŝtonoj kaj haku ilin per siaj glavoj; iliajn filojn
kaj iliajn filinojn oni mortigu, kaj iliajn domojn
oni forbruligu per fajro. 48 Kaj Mi faros finon al la
malĉastado en la lando, kaj tio estos averto por
ĉiuj virinoj, ke ili ne agu simile al via malĉastado.
49 Kaj oni metos vian malĉastadon sur vin, kaj
vi portos sur vi la pekojn pri viaj idoloj; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la Eternulo.

24 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo en la
naŭa jaro, en la deka monato, en la deka tago
de la monato, dirante: 2 Ho filo de homo! enskribu
al vi la nomon de ĉi tiu tago, ĝuste de ĉi tiu tago;
la reĝo de Babel atingis Jerusalemon ĝuste en ĉi
tiu tago. 3 Kaj prezentu parabolon al la domo
malobeema, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Starigu kaldronon, starigu, kaj verŝu
en ĝin akvon. 4 Enkolektu en ĝin ĝiajn pecojn,
ĉiujn bonajn pecojn, la lumbojn kaj ŝultrojn; per
plej bonaj ostoj plenigu ĝin. 5 Prenu plej bonan
ŝafaĵon, metu suben vicon da ostoj; boligu bone,
ke ankaŭ la ostoj kuiriĝu en ĝi. 6 Tial tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Ve al la sangavida urbo,
al la kaldrono, kies sedimento restas en ĝi kaj
kies sedimento ne eliras el ĝi! pecon post peco
elĵetu el ĝi, ne elektu lote. 7 Ĉar ĝia sango estas
en ĝi; sur nudan rokon ĝi verŝis ĝin, ne verŝis
ĝin sur la teron, kie polvo povus ĝin kovri. 8
Por venigi sur ĝin Mian koleron, por fari venĝon,
Mi verŝos ĝian sangon sur nudan rokon, por ke
ĝi ne estu kovrita. 9 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ve al la sangavida urbo! Mi ankaŭ
aranĝos grandan brulolignaron. 10 Multigu la
lignon, ekbruligu la fajron, plenkuiru la viandon,
bone spicu, ke eĉ la ostoj brulu. 11 Kaj starigu la
malplenan kaldronon sur ĝiaj karboj, por ke ĝi
fariĝu varmega, por ke ĝia kupro brulruĝiĝu kaj
ĝia malpuraĵo en ĝi fandiĝu kaj ĝia sedimento
malaperu. 12 Sed obstina estas la sedimento, ne
eliras el ĝi; multe estas da sedimento, eĉ en la
fajro restas ĝia sedimento. 13 En via malpuraĵo
estas malvirtaĵo; kiel ajn Mi penis purigi vin, vi
tamen ne puriĝis de via malpuraĵo; ankaŭ vi ne
plu puriĝos, ĝis Mi kvietigos sur vi Mian koleron.
14 Mi, la Eternulo, parolis, kaj tio venos, kaj Mi
tion plenumos; Mi ne prokrastos, ne indulgos,
ne kompatos; laŭ via konduto kaj laŭ viaj agoj
Mi juĝos vin, diras la Sinjoro, la Eternulo. 15 Kaj

aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 16 Ho
filo de homo! jen per plago Mi forprenos de vi
tion, kio estas plej kara por viaj okuloj; sed vi ne
plendu, kaj ne ploru, kaj ne elfluigu larmojn. 17
Ĝemu mallaŭte; funebran ceremonion ne faru, sed
vian kapornamon metu sur vin, kaj viajn ŝuojn
metu sur viajn piedojn, ne kovru vian buŝon, kaj
ne manĝu panon de funebrantoj. 18 Mi parolis al
la popolo matene, kaj vespere mortis mia edzino;
kaj en la sekvanta tago mi agis tiel, kiel estis
ordonite al mi. 19 Kaj la popolo diris al mi: Ĉu
vi ne diros al ni, kion signifas por ni tio, kion vi
faras? 20 Kaj mi diris al ili: Aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 21 Diru al la domo de
Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
malsanktigos Mian sanktejon, la forton de via
gloro, la ĝuon de viaj okuloj, kaj la ĉarmaĵon de
via animo; kaj viaj filoj kaj viaj filinoj, kiujn vi
forlasis, falos de glavo. 22 Kaj vi agos, kiel mi agis:
vian buŝon vi ne kovros, kaj panon de funebrantoj
vi ne manĝos. 23 Kaj via kapornamo estos sur
via kapo, kaj viaj ŝuoj estos sur viaj piedoj; vi
ne funebros kaj ne ploros, sed vi konsumiĝados
pro viaj malbonagoj kaj ĝemados unu al alia. 24
Kaj Jeĥezkel estos por vi antaŭsigno: ĉion, kion li
faris, vi ankaŭ faros; kiam tio venos, vi ekscios, ke
Mi estas la Sinjoro, la Eternulo. 25 Kaj koncerne
vin, ho filo de homo: en la tago, kiam Mi forprenos
de ili ilian forton, la ĝojon de ilia beleco, la ĝuon
de iliaj okuloj, la ĉarmaĵon de ilia animo, iliajn
filojn kaj iliajn filinojn — 26 en tiu tago venos
al vi forsaviĝinto, por transdoni sciigon al viaj
oreloj; 27 en tiu tago malfermiĝos via buŝo antaŭ
la forsaviĝinto, kaj vi ekparolos, kaj vi ne plu
silentos, kaj vi estos antaŭsigno por ili; kaj ili
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

25 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al
la Amonidoj, kaj profetu pri ili; 3 kaj diru al
la Amonidoj: Aŭskultu la vorton de la Sinjoro,
la Eternulo: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Pro tio, ke vi diras pri Mia sanktejo: Ha, ha! ĝi
estas malsanktigita; kaj pri la lando de Izrael: Ĝi
estas dezertigita; kaj pri la domo de Jehuda: Ili
estas forkondukitaj en kaptitecon — 4 pro tio jen
Mi transdonos vin kiel posedaĵon al la filoj de
la oriento, kaj ili starigos ĉe vi siajn tendarojn
kaj aranĝos ĉe vi siajn loĝejojn; ili manĝos viajn
fruktojn, kaj ili trinkos vian lakton. 5 Kaj Mi faros
el Raba stalon por kameloj, kaj el la lando de la
Amonidoj ripozejon por ŝafoj; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 6 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ke vi aplaŭdis per la manoj kaj
frapis per la piedoj kaj kun plena kora malestimo
ĝojis pri la lando de Izrael — 7 pro tio jen Mi
etendos Mian manon kontraŭ vin kaj transdonos
vin al la nacioj por disrabo, kaj Mi ekstermos vin el
inter la popoloj, malaperigos vin el inter la landoj,
kaj pereigos vin; kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. 8 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro
tio, ke Moab kaj Seir diras: Jen la domo de Jehuda
estas kiel ĉiuj nacioj — 9 pro tio Mi malfermos
la flankon de Moab en la urboj, en ĝiaj limaj
urboj, la belan landon de Bet-Jeŝimot, Baal-Meon,
kaj Kirjataim; 10 kaj Mi donos tion kune kun la
Amonidoj al la filoj de la oriento kiel posedaĵon,
por ke la Amonidoj ne plu estu rememorataj inter
la popoloj. 11 Kaj kontraŭ Moab Mi faros juĝon;
kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 12 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke Edom faris
venĝon al la domo de Jehuda kaj forte kulpiĝis
per sia venĝo kontraŭ ili — 13 pro tio tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Mi etendos Mian manon
kontraŭ la landon de Edom, kaj ekstermos en
ĝi la homojn kaj brutojn, kaj faros ĝin dezerto;
de Teman ĝis Dedan ili falos de glavo. 14 Kaj Mi
faros Mian venĝon kontraŭ Edom per la mano de
Mia popolo Izrael; kaj ili agos kun la Edomidoj
konforme al Mia kolero kaj indigno, por ke ĉi tiuj
ekkonu Mian venĝon, diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke la
Filiŝtoj agis venĝe kaj faris la venĝon kun plena
kora malbondeziro kaj faris ekstermon laŭ sia
eterna malamo — 16 pro tio tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi etendos Mian manon kontraŭ
la Filiŝtojn, ekstermos la Keretidojn, kaj pereigos
la restintojn ĉe la bordo de la maro. 17 Kaj Mi
faros kontraŭ ili grandan venĝon kun kolerega
puno; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam
Mi faros Mian venĝon kontraŭ ili.

26 En la dek-unua jaro, en la unua tago de la
monato, aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 2 Ho filo de homo! pro tio, ke Tiro diras
pri Jerusalem: Ha, ha! ĝi estas frakasita, la pordo
de la popoloj, ĝi turnas sin al mi, mi pleniĝos de
ĝia dezertiĝo — 3 pro tio tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho Tiro, kaj Mi
levos kontraŭ vin multe da nacioj, kiel maro levas
siajn ondojn. 4 Kaj ili detruos la muregojn de Tiro
kaj disrompos ĝiajn turojn; kaj Mi forbalaos de ĝi
ĝian polvon, kaj Mi faros ĝin nuda roko. 5 Loko
por sternado de retoj ĝi fariĝos meze de la maro,
ĉar Mi tion parolis, diras la Sinjoro, la Eternulo;
kaj ĝi fariĝos rabaĵo por la nacioj. 6 Kaj ĝiaj filinoj,
kiuj estas sur la kampo, estos mortigitaj per glavo;

kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 7 Ĉar
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi venigos
kontraŭ Tiron de norde Nebukadnecaron, reĝon
de Babel, la reĝon de reĝoj, kun ĉevaloj, ĉaroj, kaj
rajdistoj, kun homamaso kaj multe da popolo. 8
Viajn filinojn sur la kampo li mortigos per glavo;
li faros kontraŭ vi bastionojn, li ŝutaranĝos ĉirkaŭ
vi remparojn, kaj starigos kontraŭ vi siajn ŝildojn;
9 kaj li starigos siajn muregrompilojn kontraŭ
viaj muregoj, kaj viajn turojn li detruos per siaj
hakiloj. 10 Pro la multo de siaj ĉevaloj li kovros vin
per polvo; de la bruo de la rajdistoj, radoj, kaj ĉaroj
ektremos viaj muregoj, kiam li eniros en viajn
pordegojn, kiel oni eniras en urbon trarompitan.
11 Per la hufoj de siaj ĉevaloj li dispremos ĉiujn
viajn stratojn; vian popolon li mortigos per glavo,
kaj la monumentojn de via forto li ĵetos sur la
teron. 12 Ili disrabos vian havon kaj diskaptos
viajn komercaĵojn; ili detruos viajn murojn, ili
disrompos viajn belajn domojn; viajn ŝtonojn,
vian lignon, kaj vian teron ili ĵetos en la akvon. 13
Mi ĉesigos la laŭtan sonadon de viaj kantoj, kaj
la voĉo de viaj harpoj ne plu estos aŭdata. 14 Mi
faros vin nuda roko; vi fariĝos loko por sternado
de retoj, vi ne plu estos rekonstruata; ĉar Mi, la
Eternulo, tion parolis, diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, pri Tiro: Vere,
de la bruo de via falado, de la ĝemado de viaj
vunditoj, kiam meze de vi estos farata mortigado,
ektremos la insuloj. 16 Kaj malsupreniros de siaj
tronoj ĉiuj princoj de la maro, ili demetos de si
sian purpuron kaj siajn broditajn vestojn; timo ilin
atakos; ili sidiĝos sur la tero, tremos ĉiuminute,
kaj eksentos teruron pro vi. 17 Kaj ili ekkantos
pri vi funebran kanton, kaj diros pri vi: Kiele vi
pereis, vi, loĝata de maristoj, glora urbo, kiu estis
forta sur la maro, ĝi kaj ĝiaj loĝantoj, kiuj ĵetadis
timon sur ĉiujn loĝantojn de la mara regiono! 18
Nun ektremos la maraj regionoj en la tago de via
falo, kaj la insuloj sur la maro konsterniĝos pro
via finiĝo. 19 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kiam Mi faros vin urbo dezerta simila al la urboj
neloĝataj, kiam Mi levos sur vin la abismon kaj
granda akvo vin kovros, 20 tiam Mi mallevos vin
al tiuj, kiuj iris en la tombon, al la popolo eterna,
kaj Mi puŝos vin en la profundon subteran, en la
eternan dezerton, al tiuj, kiuj iris en la tombon,
por ke vi ne plu estu loĝata; tiam Mi restarigos
belecon sur la tero de la vivantoj. 21 Mi neniigos
vin, kaj vi ne plu ekzistos; oni serĉos vin, sed
ne plu trovos en eterneco, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

27 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Vi, ho filo de homo, ekkantu funebran
kanton pri Tiro; 3 kaj diru al Tiro, kiu sidas ĉe
la enirejo de la maro kaj kiu komercas kun la
popoloj sur multaj insuloj: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ho Tiro, vi diras: Mi estas perfektaĵo
de beleco! 4 En la koro de la maro estas viaj
limoj; viaj konstruintoj faris vin perfekte bela.
5 El cipresoj de Senir ili konstruis por vi ĉiujn
viajn tabulojn, cedrojn de Lebanon ili prenis, por
fari viajn mastojn. 6 El kverkoj de Baŝan ili faris
viajn remilojn, viajn benkojn ili faris el eburo kaj
el bukso de la insuloj de la Kitidoj. 7 El delikata
brodita tolo Egipta estis viaj veloj, kaj tio estis
ankaŭ via standardo; blua kaj purpura ŝtofo de la
insuloj de Eliŝa estis viaj kovrotukoj. 8 La loĝantoj
de Cidon kaj Arvad estis viaj remistoj; viajn
proprajn kompetentulojn vi havis, ho Tiro, kaj
ili estis viaj ŝipgvidistoj. 9 La plejaĝuloj de Gebal
kaj ĝiaj kompetentuloj estis ĉe vi kalfatristoj; ĉiaj
ŝipoj de la maro kaj iliaj ŝipistoj estis ĉe vi, por
servi al via komercado. 10 Persoj, Ludidoj, kaj
Putidoj estis en via armeo, kiel viaj militistoj,
pendigis ĉe vi siajn ŝildojn kaj kaskojn, kaj estis
via beleco. 11 La filoj de Arvad kaj via militistaro
staris sur viaj muregoj ĉirkaŭe kaj estis gardistoj
sur viaj turoj; siajn ŝildojn ili pendigis ĉirkaŭe
sur viaj muregoj, kaj ili perfektigis vian belecon.
12 Tarŝiŝ komercis kun vi per multo da diversaj
valoraĵoj; arĝenton, feron, stanon, kaj plumbon
ĝi alportadis al via komercejo. 13 Javan, Tubal,
kaj Meŝeĥ komercis kun vi, alportante al vi kiel
komercaĵojn homajn animojn kaj kuprajn vazojn.
14 El Togarma oni alportadis al via komercejo
ĉevalojn, rajdoĉevalojn, kaj mulojn. 15 La filoj de
Dedan komercis kun vi; sur multaj insuloj estis
viaj komercaĵoj; eburon kaj ebonon ili vendadis
al vi siaflanke. 16 Sirio prenadis de vi komerce
la multon de viaj faritaĵoj; rubenojn, purpurajn
kaj broditajn ŝtofojn, delikatan tolon, koralojn,
kaj kristalojn ili alportadis al via komercejo. 17
Judujo kaj la lando de Izrael komercis kun vi;
pro viaj komercaĵoj ili alportadis al vi tritikon
de Minit, vakson, mielon, oleon, kaj balzamon.
18 Damasko donadis al vi komerce kontraŭ la
multo de viaj faritaĵoj multe da diversaj valoraĵoj,
vinon el Ĥelbon, kaj plej blankan lanon. 19 Dan,
Javan, kaj Meuzal alportadis al via komercejo
ŝtalaĵojn, kasion, kaj bonodoran kanon. 20 Dedan
komercis kun vi per belaj vestoj por rajdado.
21 Arabujo kaj ĉiuj princoj de Kedar komercis
kun vi, donante al vi ŝafidojn, ŝafojn, kaj kaprojn
kontraŭ viaj komercaĵoj. 22 La komercistoj el

Ŝeba kaj Raama komercis kun vi; la plej bonajn
aromaĵojn, ĉiajn multekostajn ŝtonojn, kaj oron ili
alportadis al via komercejo. 23 Ĥaran, Kane, kaj
Eden, la komercistoj el Ŝeba, Asirio, kaj Kilmad
komercis kun vi; 24 ili komercis kun vi per
belegaj ŝtofoj, purpuraj kaj broditaj tukoj, kestoj
da multekostaj ŝtofoj, ĉirkaŭligitaj per ŝnuroj kaj
cedrokovritaj. 25 Ŝipoj el Tarŝiŝ estis la ĉefaj en
via komercado; kaj vi fariĝis tre riĉa kaj honorata
sur la maro. 26 Sur grandaj akvoj kondukadis vin
viaj remistoj; sed orienta vento disrompos vin
meze de la maro. 27 Viaj riĉaĵoj, viaj komercaĵoj,
viaj foiraĵoj, viaj ŝipanoj kaj viaj ŝipestroj, viaj
kalfatristoj, la kondukantoj de via komercado, ĉiuj
militistoj, kiuj estas ĉe vi, kaj la tuta homamaso,
kiu estas ĉe vi, falos en la mezon de la maro en
la tago de via pereo. 28 De la laŭta kriado de
viaj ŝipestroj ekskuiĝos viaj ĉirkaŭaĵoj. 29 Kaj de
siaj ŝipoj malsupreniros ĉiuj remistoj, la ŝipanoj,
ĉiuj ŝipestroj, kaj stariĝos sur la tero, 30 kaj ili
laŭte krios pri vi, kaj ploros maldolĉe kaj metos
polvon sur siajn kapojn kaj rulos sin en cindro;
31 kaj ili faros al si pro vi kalvaĵon, ĉirkaŭzonos
sin per sakaĵo, kaj ploros pri vi kun maldolĉa
koro maldolĉan ploron. 32 Kaj en sia ĝemado
ili ekkantos pri vi funebran kanton, kaj diros:
Kiu iam fariĝis tiel silenta sur la maro, kiel Tiro?
33 Kiam viaj komercaĵoj venadis de la maroj, vi
satigadis multajn popolojn; per la abundo de viaj
riĉaĵoj kaj viaj komercaĵoj vi riĉigadis la reĝojn
de la tero. 34 Sed kiam sur la maroj vi estis
ĵetegata en la profundon de la akvo, falis ĉe vi
via komercado kaj via tuta homomulto. 35 Ĉiuj
loĝantoj de la insuloj eksentis teruron pri vi, iliaj
reĝoj ektremis, kaj konsterno estas sur ilia vizaĝo.
36 La komercistoj de la aliaj popoloj ekfajfis pri vi;
vi neniiĝis, kaj neniam plu ekzistos.

28 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, diru al la reganto de Tiro:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke via
koro fieriĝis, kaj vi diris: Mi estas dio, mi sidas sur
dia trono en la mezo de la maroj; dum vi estas
homo, sed ne dio, kvankam vi rigardas vian koron
kiel koron de dio; 3 kvazaŭ vi estus pli saĝa ol
Daniel kaj nenio estus kaŝita antaŭ vi; 4 kvazaŭ
per via saĝeco kaj via kompetenteco vi akirus al
vi la potencon kaj kolektus oron kaj arĝenton en
vian trezorejon; 5 kvazaŭ per via granda saĝeco
en via komercado vi grandigus vian riĉecon, kaj
via koro fieriĝis pro via riĉeco: 6 pro tio tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Ĉar vi rigardas vian koron
kiel koron de dio, 7 tial jen Mi venigos kontraŭ
vin fremdulojn, la plej terurajn el la popoloj;
kaj ili nudigos siajn glavojn kontraŭ la belaĵojn
de via saĝeco kaj malaperigos vian brilon. 8 En
pereon ili puŝos vin, kaj vi mortos en la mezo
de la maro per morto de buĉitoj. 9 Ĉu antaŭ via
mortiganto vi diros: Mi estas dio; dum vi estas
ne dio, sed homo en la mano de via mortiganto?
10 Per morto de necirkumciditoj vi mortos de la
manoj de fremduloj; ĉar Mi tion parolis, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 11 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 12 Ho filo de homo, ekkantu
funebran kanton pri la reĝo de Tiro, kaj diru al li:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi estas sigelo
de perfekteco, plena de saĝo kaj plej alta grado de
beleco. 13 Vi estis en Eden, la ĝardeno de Dio;
ĉiaspecaj multekostaj ŝtonoj vin kovris: rubeno,
topazo, diamanto, sukceno, berilo, jaspiso, safiro,
smeraldo, ametisto, kaj oro estis la ornamo de viaj
tamburinoj kaj flutoj; ĉio estis preta en la tago
de via kreiĝo. 14 Vi estas kerubo, kiu sin etendas
kaj protektas; kaj Mi metis vin sur la sanktan
monton de Dio, kie vi iradis inter fajraj ŝtonoj. 15
Vi estis perfekta en via konduto de post la tago
de via kreiĝo, ĝis troviĝis en vi malbonago. 16
Pro la grandeco de via komercado via interno
pleniĝis de maljusteco, kaj vi pekis; tial Mi deĵetos
vin de la monto de Dio, kaj malaperigos vin, ho
kerubo protektanto, el inter la fajraj ŝtonoj. 17 De
via beleco fieriĝis via koro, pro via majesteco vi
perdis vian saĝon; tial Mi ĵetos vin sur la teron
kaj faros vin mokataĵo antaŭ la reĝoj. 18 Per la
multo de viaj malbonagoj kaj per via malhonesta
komercado vi malhonoris vian sanktejon; kaj Mi
elirigos el vi fajron, kiu ekstermos vin, kaj Mi faros
vin cindro sur la tero antaŭ la okuloj de ĉiuj viaj
vidantoj. 19 Ĉiuj, kiuj konas vin inter la popoloj,
eksentos teruron pri vi; vi neniiĝis, kaj neniam plu
ekzistos. 20 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 21 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al
Cidon, kaj profetu pri ĝi, 22 kaj diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho
Cidon; kaj Mi gloriĝos inter vi, kaj oni ekscios,
ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi faros kontraŭ
ĝi juĝon kaj montros sur ĝi Mian sanktecon. 23
Mi sendos sur ĝin peston, kaj sangoverŝadon sur
ĝiajn stratojn, kaj falos en ĝi mortigitoj de glavo,
kiu estos direktita kontraŭ ĝin de ĉiuj flankoj; kaj
oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 24 Kaj ĝi ne
plu estos por la domo de Izrael pikanta dorno nek
doloriganta pikilo pli ol ĉiuj malbondezirantaj
najbaroj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la
Eternulo. 25 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kiam Mi kolektos la domon de Izrael el la popoloj,
inter kiujn ĝi estis disĵetita, kaj montros sur ĝi

Mian sanktecon antaŭ la okuloj de la nacioj, tiam
ili loĝos sur sia tero, kiun Mi donis al Mia servanto
Jakob. 26 Kaj ili loĝos sur ĝi sendanĝere, kaj
konstruos domojn kaj plantos vinberĝardenojn;
jes, ili loĝos en sendanĝereco, kiam Mi faros juĝon
kontraŭ ĉiuj iliaj malbondezirantoj ĉirkaŭ ili; kaj
ili ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas ilia Dio.

29 En la deka jaro, en la deka monato, en la
dek-dua tago de la monato, aperis al mi
vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo,
turnu vian vizaĝon al Faraono, reĝo de Egiptujo,
kaj profetu pri li kaj pri la tuta Egiptujo. 3 Parolu,
kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
iras kontraŭ vin, ho Faraono, reĝo de Egiptujo,
granda drako, kiu kuŝas meze de siaj riveroj, kaj
diras: La rivero estas mia, kaj mi faris ĝin por mi.
4 Mi metos hokojn en vian buŝon, Mi alkroĉos
la fiŝojn de viaj riveroj al via skvamaro, kaj Mi
eltiros vin el viaj riveroj kune kun ĉiuj fiŝoj de
viaj riveroj, kiuj estas alkroĉitaj al via skvamaro.
5 Mi ĵetos vin en la dezerton, vin kaj ĉiujn fiŝojn
de viaj riveroj; sur la kampon vi falos, oni vin
ne levos kaj ne enkolektos; al la bestoj de la tero
kaj al la birdoj de la ĉielo Mi transdonos vin kiel
manĝaĵon. 6 Kaj ekscios ĉiuj loĝantoj de Egiptujo,
ke Mi estas la Eternulo; pro tio, ke ili estis kana
apogo por la domo de Izrael: 7 kiam ili kaptis vin
per la mano, vi fendiĝis kaj trapikis al ili la tutan
flankon; kaj kiam ili apogis sin sur vi, vi rompiĝis
kaj traboris al ili la tutajn lumbojn. 8 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi venigos sur
vin glavon kaj ekstermos ĉe vi la homojn kaj la
brutojn. 9 Kaj la lando Egipta fariĝos dezerto kaj
ruinoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo;
pro tio, ke li diris: La rivero estas mia, kaj mi ĝin
faris. 10 Tial jen Mi iras kontraŭ vin kaj kontraŭ
viajn riverojn, kaj Mi faros el la lando Egipta
ruinojn, absolutajn ruinojn, de Migdol ĝis Sevene,
ĝis la limo de Etiopujo. 11 Ne trairos ĝin piedo de
homo, nek piedo de bruto trairos ĝin, kaj ĝi ne
estos loĝata dum kvardek jaroj. 12 Kaj Mi faros
la landon Egiptan dezerto inter la aliaj dezertaj
landoj, kaj ĝiaj urboj inter la aliaj ruinigitaj urboj
estos dezertaj dum kvardek jaroj; kaj Mi disĵetos
la Egiptojn inter la popolojn kaj dispelos ilin en
diversajn landojn. 13 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Post paso de kvardek jaroj Mi kolektos la
Egiptojn el inter la popoloj, kien ili estis disĵetitaj;
14 kaj Mi revenigos la forkaptitajn Egiptojn, kaj
revenigos ilin en la landon Patros, en la landon
de ilia deveno, kaj ili tie estos humila regno. 15
Ĝi estos humila inter la aliaj regnoj, kaj ĝi ne
plu sin tenos alte super la nacioj; Mi faros ĝin
malgranda, por ke ĝi ne regu super la nacioj. 16
Kaj ĝi ne plu estos por la domo de Izrael fidataĵo,
rememoriganta iliajn malbonagojn, kiam ili sin
turnadis al ĝi; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Sinjoro, la Eternulo. 17 En la dudek-sepa jaro, en
la unua monato, en la unua tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 18
Ho filo de homo! Nebukadnecar, reĝo de Babel,
ŝarĝis sian militistaron per granda laboro kontraŭ
Tiro, tiel, ke ĉiuj kapoj senhariĝis kaj ĉiuj ŝultroj
defrotiĝis; kaj tamen nek li nek lia militistaro
ricevis rekompencon antaŭ Tiro pro la laboro,
kiun li faris antaŭ ĝi. 19 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi donos al Nebukadnecar, reĝo
de Babel, la landon Egiptan, por ke li forportu
ĝiajn riĉaĵojn kaj faru en ĝi rabadon kaj diskapton;
kaj tio estos rekompenco por lia militistaro. 20
Rekompence pro la laboro, kiun li faris, Mi donis
al li la landon Egiptan; ĉar ili laboris por Mi,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 21 En tiu tempo Mi
elkreskigos kornon al la domo de Izrael, kaj al vi
Mi donos liberecon de parolado inter ili; kaj ili
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

30 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, profetu, kaj diru: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Plorkriu: Ve al la tago!
3 Ĉar proksima estas la tago, jes, proksima estas la
tago de la Eternulo, malluma tago; venas la tempo
de la nacioj. 4 Venos glavo sur Egiptujon, kaj tremo
atakos Etiopujon, kiam mortigitoj falos en Egiptujo
kaj oni forprenos ĝiajn riĉaĵojn kaj detruos ĝiajn
fundamentojn. 5 La Etiopoj, la Putidoj, kaj la
Ludidoj, kaj ĉiuj diversgentaj popoloj, kaj Kub, kaj
la filoj de la lando de interligo kune kun ili falos de
glavo. 6 Tiele diras la Eternulo: Falos la helpantoj
de Egiptujo, kaj malaltiĝos la fiereco de ĝia forto;
de Migdol ĝis Sevene oni falos en ĝi de glavo,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 7 Kaj ĝi dezertiĝos
kiel la aliaj dezertaj landoj, kaj ĝiaj urboj estos
inter la aliaj ruinigitaj urboj. 8 Kaj oni ekscios, ke
Mi estas la Eternulo, kiam Mi aperigos fajron en
Egiptujo kaj ĉiuj ĝiaj helpantoj estos frakasitaj. 9
En tiu tempo senditoj de Mi iros sur ŝipoj, por
ektimigi Etiopujon, kiu estis ekster danĝero; kaj
tremo ilin atakos, kiel en la tempo de Egiptujo;
ĉar la tempo venas. 10 Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Mi neniigos la homomulton en Egiptujo
per Nebukadnecar, reĝo de Babel. 11 Li kune
kun sia popolo, la plej terura el la nacioj, estos
venigitaj, por pereigi la landon; kaj ili nudigos
siajn glavojn kontraŭ Egiptujon kaj plenigos la
landon per mortigitoj. 12 Kaj la riverojn Mi faros
sektero, kaj la landon Mi transdonos en la manojn

de homoj malbonaj; kaj Mi ruinigos la landon, kaj
ĉion, kio estas en ĝi, per la manoj de fremduloj;
Mi, la Eternulo, tion parolis. 13 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Mi ekstermos la idolojn kaj
neniigos la malverajn diojn en Nof, kaj ne plu
estos princo el la lando Egipta, kaj Mi venigos
timon sur la landon Egiptan. 14 Mi ruinigos
Patroson, Mi ekbruligos fajron en Coan, kaj Mi
faros juĝon en No. 15 Mi elverŝos Mian koleron
sur la Egiptan fortikaĵon Sin, kaj Mi ekstermos la
homomulton en No. 16 Mi ekbruligos fajron en
Egiptujo; forte ektremos Sin, No estos trarompita,
kaj Nof havos ĉiutagan angoron. 17 La junuloj
de Aven kaj de Pi-Beset falos de glavo, kaj la
virinoj iros en forkaptitecon. 18 En Taĥpanĥes
mallumiĝos la tago, kiam Mi rompos tie la jugon
de Egiptujo, kaj malaperos en ĝi la fiereco de ĝia
forto; mallumo ĝin kovros, kaj ĝiaj filinoj iros
en forkaptitecon. 19 Kaj Mi faros juĝon kontraŭ
Egiptujo; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
20 En la dek-unua jaro, en la unua monato, en
la sepa tago de la monato, aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 21 Ho filo de homo! Mi
rompis la brakon de Faraono, reĝo de Egiptujo;
kaj jen ĝi ne estas bandaĝita, por resaniĝi, kaj ĝi
ne estas ĉirkaŭligita, ke ĝi ricevu forton, por teni
glavon. 22 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Mi iros kontraŭ Faraonon, reĝon de Egiptujo,
kaj Mi frakasos liajn brakojn, la sanan kaj la
rompitan, kaj Mi elfaligos la glavon el lia mano.
23 Kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter la naciojn, kaj
Mi dispelos ilin en diversajn landojn. 24 Kaj Mi
fortigos la brakojn de la reĝo de Babel kaj metos
Mian glavon en lian manon; sed la brakojn de
Faraono Mi frakasos, kaj ĉi tiu ĝemos antaŭ li, kiel
ĝemas morte-vundito. 25 Mi fortigos la brakojn
de la reĝo de Babel, sed la brakoj de Faraono falos;
kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
metos Mian glavon en la manon de la reĝo de
Babel kaj li eltiros ĝin kontraŭ la landon Egiptan.
26 Kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter la naciojn kaj
dispelos ilin en diversajn landojn; kaj ili ekscios,
ke Mi estas la Eternulo.

31 En la dek-unua jaro, en la tria monato, en la
unua tago de la monato, aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, diru al
Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj al lia tuta popolo:
Al kiu vi similigas vin en via grandeco? 3 Jen
Asirio estis kiel cedro sur Lebanon, kun belaj
branĉoj, kun densa foliaro, kun alta kresko, kaj
ĝia supro estis inter la nuboj. 4 Akvo elkreskigis
ĝin, la profundo altigis ĝin, ĉirkaŭante ĝian junan
trunkon per siaj riveroj kaj sendante siajn fluojn
al ĉiuj arboj de la kampo. 5 Tial ĝi fariĝis pli
alta ol ĉiuj arboj de la kampo; ĝi ricevis multe
da branĉoj, kaj ĝiaj branĉoj longiĝis, ĉar ĝi havis
multe da akvo, por disetendiĝi. 6 Sur ĝiaj branĉoj
havis siajn nestojn ĉiaj birdoj de la ĉielo, sub ĝiaj
branĉoj naskis idojn ĉiaj bestoj de la kampo, kaj
sub ĝia ombro loĝis ĉiaj grandaj popoloj. 7 Kaj ĝi
estis bela per sia grandeco kaj per la longeco de
siaj branĉoj, ĉar ĝiaj radikoj troviĝis apud abunda
akvo. 8 La cedroj en la ĝardeno de Dio ne estis
pli altaj ol ĝi, la cipresoj ne estis egalaj al ĝiaj
branĉoj, la platanoj ne povis sin kompari kun ĝiaj
branĉoj; neniu arbo en la ĝardeno de Dio estis
simila al ĝi per sia beleco. 9 Mi faris ĝin bela per
la multo de ĝiaj branĉoj; kaj ĉiuj Edenaj arboj,
kiuj estas en la ĝardeno de Dio, enviis ĝin. 10
Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio,
ke ĝi tro altiĝis kaj levis sian supron inter la
nubojn kaj ĝia koro fieriĝis pro ĝia alteco — 11
pro tio Mi transdonos ĝin en la manon de la plej
potenca el la nacioj, kiu agos kun ĝi konforme al
ĝia malboneco kaj elpuŝos ĝin. 12 Kaj elhakos ĝin
fremduloj, la plej teruraj el la nacioj, kaj disĵetos
ĝin; sur la montojn kaj sur ĉiujn valojn falos
ĝiaj branĉoj, kaj ĝiaj branĉetoj rompiĝos sur ĉiuj
torentoj de la lando, kaj ĉiuj popoloj de la tero
foriros el sub ĝia ombro kaj forlasos ĝin. 13 Kaj
sur ĝia renversiĝinta trunko sidos ĉiaj birdoj de
la ĉielo, kaj sur ĝiaj branĉoj sidos ĉiaj bestoj de
la kampo, 14 por ke neniu el la arboj apudakvaj
fieriĝu pri sia alteco, nek levu sian supron inter
la nubojn, kaj por ke neniu akvonutrata arbo
leviĝu super ilin; ĉar ĉiuj ili estas destinitaj al la
morto, en la profundon subteran, kune kun la
homoj, kiuj iris en la tombon. 15 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: En la tago, kiam ĝi iros en
Ŝeolon, Mi faros funebron, Mi fermos pro ĝi la
abismon, Mi haltigos ĝiajn riverojn, ke stariĝu la
grandaj akvoj, Mi mallumigos pro ĝi Lebanonon,
kaj ĉiuj arboj de la kampo estos afliktitaj. **(Sheol h7585)** 16 Per la bruo de ĝia falo Mi ektremigos la
naciojn, kiam Mi puŝos ĝin en Ŝeolon al tiuj, kiuj
iris en la tombon; kaj konsoliĝos en la profundo
subtera ĉiuj arboj de Eden, la plej elektitaj kaj plej
bonaj de Lebanon, ĉiuj akvonutrataj. **(Sheol h7585)**
17 Ĉar ankaŭ ili iros en Ŝeolon, al tiuj, kiuj estis
mortigitaj de glavo, kaj ĝiaj kunuloj, kiuj sidis
sub ĝia ombro inter la nacioj. **(Sheol h7585)** 18 Al
kiu el la arboj de Eden vi estis simila per majesto
kaj grandeco? tamen kune kun la arboj de Eden
vi estos ĵetita en la profundon subteran; kaj vi
kuŝos meze de necirkumciditoj kune kun tiuj,

kiuj mortis de glavo. Tio estas dirita pri Faraono
kaj pri lia tuta granda popolo, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

32 En la dek-dua jaro, en la dek-dua monato,
en la unua tago de la monato, aperis al mi
vorto de la Eternulo, dirante: **2** Ho filo de homo,
ekkantu funebran kanton pri Faraono, reĝo de
Egiptujo, kaj diru al li: Vi estas kiel leonido inter
la nacioj, vi estas kiel drako en la maroj, vi saltas
en viaj riveroj, vi movmalklarigas la akvon per
viaj piedoj, vi malkvietigas iliajn riverojn. **3** Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi ĵetos sur vin Mian
reton per granda amaso da popoloj, kaj ili eltiros
vin per Mia reto. **4** Kaj Mi ĵetos vin sur la teron,
sur nekovritan kampon Mi vin ĵetos, kaj Mi sidigos
sur vi ĉiajn birdojn de la ĉielo, kaj Mi satigos de
vi la bestojn de la tuta tero. **5** Mi disĵetos vian
karnon sur la montojn, kaj Mi plenigos la valojn
per via kadavraĵo. **6** La landon de via naĝado Mi
malsekigos per via sango ĝis la montoj, kaj la valoj
estos plenaj de vi. **7** Kiam vi estingiĝos, Mi kovros
la ĉielon kaj senlumigos ĝiajn stelojn, la sunon Mi
kovros per nubo, kaj la luno ne havos sian lumon.
8 Ĉiujn fontojn de lumo en la ĉielo Mi senlumigos
pro vi, kaj mallumon Mi metos sur vian landon,
diras la Sinjoro, la Eternulo. **9** Mi maltrankviligos
la korojn de multaj popoloj, kiam Mi venigos la
scion pri via pereo inter la naciojn, en landojn,
kiujn vi ne konis. **10** Mi teruros pro vi multajn
popolojn, kaj iliaj reĝoj ektremos pro vi, kiam Mi
svingos Mian glavon antaŭ iliaj vizaĝoj, kaj ĉiu el
ili ĉiuminute tremos pri sia vivo en la tago de via
falo. **11** Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: La
glavo de la reĝo de Babel venos sur vin. **12** Per la
glavo de fortuloj Mi faligos vian multenombran
popolon; ĉiuj ili estas la plej teruraj el la nacioj,
kaj ili neniigos la belecon de Egiptujo, kaj ĝia
tuta homomulto estos ekstermita. **13** Mi pereigos
ĉiujn ĝiajn brutojn apud la abundaj akvoj, kaj ilin
ne plu malklarigos piedo de homo nek la hufoj
de bruto. **14** Tiam Mi ripozpurigos iliajn akvojn,
kaj iliajn riverojn Mi fluigos kiel oleon, diras la
Sinjoro, la Eternulo. **15** Kiam Mi faros la landon
Egiptan dezerto, kaj la lando perdos ĉion, kion ĝi
havis, kiam Mi mortigos ĉiujn, kiuj loĝas en ĝi,
tiam oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo. **16** Tio
estas funebra kanto, kiun oni kantos; la filinoj
de la nacioj ĝin kantos, pri Egiptujo kaj pri ĝia
tuta grandnombra popolo ili ĝin kantos, diras la
Sinjoro, la Eternulo. **17** En la dek-dua jaro, en la
dek-kvina tago de la sama monato, aperis al mi
vorto de la Eternulo, dirante: **18** Ho filo de homo,
priploru la popolon de Egiptujo, kaj puŝu ĝin kaj
la filinojn de potencaj nacioj en la profundon
subteran kune kun tiuj, kiuj iris en la tombon. **19**
Ĉu vi estas pli bona ol iu? falu, kaj kuŝu kun la
necirkumciditoj. **20** Inter tiuj, kiuj mortis de glavo,
ili falos; al la glavo ĝi estas transdonita; oni tiros
ĝin kaj ĝian tutan grandnombran popolon. **21**
Ekparolos al ĝi la potencaj herooj el meze de Ŝeol,
kiuj kune kun ĝiaj helpantoj malsupreniris kaj
ekkuŝis necirkumciditaj, mortigitaj de glavo. **(Sheol
h7585)** **22** Tie estas Asirio kaj ĝia tuta homomulto;
ĉirkaŭe de ĝi estas ĝiaj tomboj; ĉiuj ili estas
mortigitaj, falis de glavo. **23** Ĝiaj tomboj estas en
la profundo de la terinterno, kaj ĝia homomulto
estas ĉirkaŭ ĝia tombo; ĉiuj ili estas mortigitaj,
falintaj de glavo, ili, kiuj ĵetadis ĉirkaŭ si teruron
sur la tero de la vivantoj. **24** Tie estas Elam kaj
ĝia tuta homomulto, ĉirkaŭe estas ĝiaj tomboj;
ĉiuj ili estas mortigitoj, kiuj falis de glavo kaj
necirkumcidite malsupreniris en la profundon
subteran, la samaj, kiuj ĵetadis ĉirkaŭ si teruron
sur la tero de la vivantoj; ili portis sian honton
kune kun tiuj, kiuj iris en la tombon. **25** Meze
de mortigitoj estas donita kuŝejo al ĝi kun ĝia
tuta homomulto; ĉirkaŭe estas iliaj tomboj; ĉiuj
ili estas necirkumciditaj, mortigitaj de glavo;
ĉar ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de
la vivantoj, tial ili portis sian honton kun tiuj,
kiuj iris en la tombon, kaj ili estas metitaj inter
la mortigitojn. **26** Tie estas Meŝeĥ kaj Tubal kaj
ilia tuta homomulto, ĉirkaŭe estas iliaj tomboj;
ĉiuj ili estas necirkumciditaj, mortigitaj de glavo,
ĉar ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de la
vivantoj. **27** Ili ne kuŝas kun la herooj, kiuj falis
de necirkumciditoj kaj iris en Ŝeolon kun siaj
batililoj kaj metis siajn glavojn sub siajn kapojn;
iliaj malbonagoj restis sur iliaj ostoj, ĉar kiel
fortuloj ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero
de la vivantoj. **(Sheol h7585)** **28** Kaj vi ankaŭ estos
frakasita meze de la necirkumciditoj, kaj kuŝos
kun tiuj, kiuj estas mortigitaj de glavo. **29** Tie
estas Edom kun siaj reĝoj kaj kun ĉiuj siaj princoj,
kiuj malgraŭ sia forteco estas ĵetitaj al tiuj, kiuj
falis de glavo; ili kuŝas kun la necirkumciditoj,
kaj kun tiuj, kiuj iris en la tombon. **30** Tie estas
ĉiuj princoj de la nordo, kaj ĉiuj Cidonanoj, kiuj
malsupreniris kune kun la mortigitoj; ili hontas
pri la teruro, kiun ĵetadis ilia forto; ili kuŝas
necirkumciditaj kun tiuj, kiuj falis de glavo, kaj ili
portas sian honton kun tiuj, kiuj iris en la tombon.
31 Ilin Faraono vidos, kaj li konsoliĝos pri sia tuta
popolo, mortigita de glavo, Faraono kaj lia tuta
militistaro, diras la Sinjoro, la Eternulo. **32** Ĉar Mi

ĵetos Mian teruron sur la teron de la vivantoj; kaj
inter la necirkumciditojn, kune kun tiuj, kiuj estas
mortigitaj de glavo, estos metita Faraono kun sia
tuta homomulto, diras la Sinjoro, la Eternulo.

33 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, parolu al la filoj de via
popolo, kaj diru al ili: Se Mi venigos glavon
kontraŭ iun landon, kaj la popolo de la lando
prenos el sia mezo unu viron kaj starigos lin ĉe si
kiel observanton; **3** kaj se li, vidante la glavon, kiu
iras kontraŭ la landon, ekblovos per trumpeto kaj
avertos la popolon; **4** kaj se iu, aŭdinte la sonon de
la trumpeto, ne akceptos la averton, kaj la glavo
venos kaj prenos lin, tiam lia sango estos sur lia
kapo: **5** li aŭdis la sonon de la trumpeto kaj tamen
ne atentis la averton, tial lia sango estos sur lia
kapo; sed kiu atentos la averton, tiu savos sian
vivon. **6** Sed se la observanto vidos la venantan
glavon kaj ne blovos per trumpeto, kaj la popolo
ne estos avertita, kaj la glavo venos kaj prenos la
vivon de iu: tiam ĉi tiu estos prenita pro sia peko,
sed lian sangon Mi repostulos el la mano de la
observanto. **7** Kaj nun, ho filo de homo, Mi starigis
vin kiel observanton por la domo de Izrael; kaj
kiam vi aŭdos el Mia buŝo vorton, avertu ilin en
Mia nomo. **8** Kiam Mi diros pri la malvirtulo:
Malvirtulo, vi devas morti; kaj vi ne parolos, por
averti la malvirtulon kontraŭ lia konduto: tiam
li, la malvirtulo, mortos pro sia malvirteco, sed
lian sangon Mi repostulos el via mano. **9** Sed se
vi avertis la malvirtulon kontraŭ lia konduto, ke
li deturnu sin de ĝi, kaj li ne deturnis sin de sia
konduto: tiam li mortos pro sia malvirteco kaj
vi savos vian vivon. **10** Kaj vi, ho filo de homo,
diru al la domo de Izrael: Vi diras: Niaj kulpoj kaj
pekoj estas sur ni, kaj de ili ni konsumiĝas; kiel do
ni povas vivi? **11** Diru do al ili: Kiel Mi vivas, diras
la Sinjoro, la Eternulo, Mi deziras ne la morton de
malvirtulo, sed ke la malvirtulo deturnu sin de
sia vojo kaj restu vivanta. Deturnu vin, deturnu
vin de viaj malbonaj vojoj! kial vi mortu, ho domo
de Izrael? **12** Kaj vi, ho filo de homo, diru al la
filoj de via popolo: La virteco de virtulo ne savos
lin en la tago de lia krimo, kaj malvirtulo ne falos
pro sia malvirteco en la tago, kiam li deturnos
sin de sia malvirteco; tiel same virtulo en la tago
de sia peko ne povas resti vivanta kun ĝi. **13** Se
Mi diros al la virtulo, ke li vivos, kaj li, fidante
sian virtecon, faros krimon: tiam lia tuta virteco
ne estos memorata, kaj li mortos pro sia krimo,
kiun li faris. **14** Kaj se Mi diros al la malvirtulo,
ke li mortos, sed li deturnos sin de sia peko kaj
agados juste kaj virte; **15** se la malvirtulo redonos
la garantiaĵon, repagos la rabitaĵon, agados laŭ la
leĝoj de la vivo, ne farante malbonagojn: tiam li
restos vivanta kaj ne mortos. **16** Ĉiuj liaj pekoj,
kiujn li faris, ne estos rememorataj: li agas juste
kaj virte, kaj tial li restos vivanta. **17** Dume la
filoj de via popolo diras: Ne ĝusta estas la vojo
de la Sinjoro! Sed en efektiveco ilia vojo estas ne
ĝusta. **18** Se virtulo deturnas sin de sia virteco
kaj faras malbonagojn, li mortas pro ili; **19** kaj
se malvirtulo deturnas sin de sia malvirteco kaj
agas juste kaj virte, pro tio li restas vivanta. **20**
Kaj vi diras: Ne ĝusta estas la vojo de la Sinjoro!
Ĉiun el vi Mi juĝas konforme al lia konduto, ho
domo de Izrael. **21** En la dek-dua jaro de nia
forkaptiteco, en la kvina tago de la deka monato,
venis al mi forsaviĝinto el Jerusalem, kaj diris:
La urbo estas disbatita. **22** Sed la mano de la
Eternulo aperis super mi en la vespero antaŭ
la veno de la forsaviĝinto, kaj malfermis mian
buŝon, antaŭ ol tiu venis al mi matene; kaj mia
buŝo malfermiĝis, kaj mi ne plu devis silenti. **23**
Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: **24**
Ho filo de homo! la loĝantoj de tiuj dezertaj lokoj
sur la tero de Izrael parolas tiele: Abraham estis
unu sola homo, kaj ricevis herede la landon; sed
ni estas multo, des pli apartenas al ni la lando
kiel heredaĵo. **25** Tial diru al ili: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Vi manĝas kun sango, kaj
viajn okulojn vi levas al viaj idoloj, kaj sangon vi
verŝas; kaj tamen vi volas posedi la landon? **26** Vi
apogas vin sur via glavo, vi faras abomenindaĵon,
vi malpurigas unu la edzinon de la alia; kaj tamen
vi volas posedi la landon? **27** Diru al ili jenon: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiel Mi vivas, tiuj,
kiuj troviĝas sur la ruinoj, falos de glavo; kiu estas
sur la kampo, tiun Mi transdonos kiel manĝaĵon
al la bestoj; kaj tiuj, kiuj estas en fortikaĵoj kaj
en kavernoj, mortos de pesto. **28** Kaj Mi faros la
landon absoluta dezerto, kaj malaperos ĝia fiera
forto; kaj la montoj de Izrael dezertiĝos tiel, ke
neniu tie pasos. **29** Kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Eternulo, kiam Mi plene dezertigos la landon
pro ĉiuj iliaj abomenindaĵoj, kiujn ili faris. **30**
Kaj koncerne vin, ho filo de homo, la filoj de via
popolo interparolas pri vi ĉe la muroj kaj ĉe la
pordoj de la domoj, kaj unu al la alia parolas jene:
Iru, kaj aŭskultu, kia estas la vorto, kiu eliris de
la Eternulo! **31** Kaj ili venas al vi kiel al popola
kunveno, kaj Mia popolo sidiĝas antaŭ vi, kaj
aŭskultas viajn vortojn, sed ne plenumas ilin; ĉar
voluptajn kantojn ili faras el tio en siaj buŝoj, kaj
ilia koro celas nur profiton. **32** Vi estas por ili
kiel volupta kanto, kiel homo kun bela voĉo kaj

bone kantanta; ili aŭskultas viajn vortojn, sed ne
plenumas ilin. 33 Sed kiam plenumiĝos tio, kio
devas plenumiĝi, tiam ili ekscios, ke profeto estis
meze de ili.

34 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, profetu pri la paŝtistoj de
Izrael, profetu, kaj diru al ili, al la paŝtistoj: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ve al la paŝtistoj de
Izrael, kiuj paŝtas sin mem! ĉu ne la ŝafojn devas
paŝti la paŝtistoj? 3 La grasaĵon vi manĝas, per la
lano vi vin vestas, la grasigitan ŝafon vi buĉas;
sed la ŝafojn vi ne paŝtas. 4 La malfortajn vi ne
flegas, malsanan vi ne kuracas, vunditan vi ne
bandaĝas, forerarintan vi ne revenigas, perditan
vi ne serĉas; sed vi regas super ili maldelikate kaj
kruele. 5 Kaj ili diskuris, ĉar ili ne havas paŝtiston;
kaj ili fariĝis manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo,
ili diskuris. 6 Erarvagas Miaj ŝafoj sur ĉiuj montoj
kaj sur ĉiuj altaj montetoj, kaj sur la tutan teron
diskuris Miaj ŝafoj, kaj neniu demandas pri ili,
neniu ilin serĉas. 7 Tial, ho paŝtistoj, aŭskultu la
vorton de la Eternulo: 8 Kiel Mi vivas, diras la
Sinjoro, la Eternulo: pro tio, ke Miaj ŝafoj fariĝis
rabataĵo, kaj pro foresto de paŝtisto Miaj ŝafoj
fariĝis manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo, kaj
Miaj paŝistoj ne serĉis Miajn ŝafojn, kaj la paŝtistoj
paŝtis sin mem, sed Miajn ŝafojn ili ne paŝtis —
9 pro tio, ho paŝtistoj, aŭskultu la vorton de la
Eternulo: 10 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi iras kontraŭ la paŝtistojn, kaj Mi elpostulos
Miajn ŝafojn el iliaj manoj, kaj Mi forprenos de
ili la paŝtadon de ŝafoj, kaj la paŝtistoj jam ne
plu paŝtos sin mem, kaj Mi savos Miajn ŝafojn
el ilia buŝo, por ke ili ne plu estu manĝaĵo por
ili. 11 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi venos, kaj Mi serĉos Miajn ŝafojn kaj esploros
ilin. 12 Kiel paŝtisto esploras sian ŝafaron, kiam li
alvenas al siaj diskurintaj ŝafoj, tiel Mi esploros
Miajn ŝafojn; kaj Mi savos ilin el ĉiuj lokoj, kien
ili diskuris en la tago nuba kaj malluma. 13 Mi
elkondukos ilin el inter la popoloj, Mi kolektos
ilin el la diversaj landoj, Mi revenigos ilin sur ilian
teron; kaj Mi paŝtos ilin sur la montoj de Izrael,
en la valoj, kaj sur ĉiuj loĝeblaj lokoj de la tero. 14
Sur bona paŝtejo Mi ilin paŝtos, kaj sur la altaj
montoj de Izrael estos ilia loĝloko; tie ili ripozos
en bona restejo, kaj paŝtiĝos sur grasa paŝtejo, sur
la montoj de Izrael. 15 Mi paŝtos Miajn ŝafojn, kaj
Mi ripozigos ilin, diras la Sinjoro, la Eternulo. 16
La ŝafon perdiĝintan Mi elserĉos, la forpelitan Mi
revenigos, la vunditan Mi bandaĝos, la malsanan
Mi fortigos; sed la grasan kaj fortan Mi ekstermos;
Mi paŝtos kun justeco. 17 Kaj pri vi, ho Miaj ŝafoj,
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi faros
juĝon inter ŝafo kaj ŝafo, al virŝafoj kaj virkaproj.
18 Ĉu ne sufiĉas al vi, ke vi paŝtiĝas sur bona
paŝtejo? la restaĵon sur via paŝtejo vi dispremas
per viaj piedoj! Ĉu ne sufiĉas, ke vi trinkas puran
akvon? la restaĵon vi movmalklarigas per viaj
piedoj! 19 Kaj Miaj ŝafoj devas manĝi tion, kio
estas dispremita per viaj piedoj, kaj trinki tion,
kio estas malklarigita per viaj piedoj. 20 Tial
tiele diras al ili la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
venos, kaj Mi faros juĝon inter ŝafo grasa kaj
ŝafo malgrasa. 21 Ĉar vi puŝas per la flanko kaj
per la ŝultro kaj frapas per viaj kornoj ĉiujn
malfortajn, ĝis vi forpelas ilin eksteren, 22 Mi
helpos al Miaj ŝafoj, kaj ili ne plu estos prirabataj,
kaj Mi faros juĝon inter ŝafo kaj ŝafo. 23 Kaj Mi
starigos super ili unu paŝtiston, kiu paŝtos ilin,
Mian servanton David; li paŝtos ilin, kaj li estos
por ili paŝtisto. 24 Kaj Mi, la Eternulo, estos por
ili Dio, kaj Mia servanto David estos princo inter
ili; Mi, la Eternulo, tion parolis. 25 Kaj Mi faros
kun ili interligon de paco, kaj Mi malaperigos
ĉiujn sovaĝajn bestojn el la lando, por ke oni povu
loĝi en la dezerto sendanĝere kaj dormi en la
arbaroj. 26 Kaj Mi faros ilin kaj la ĉirkaŭaĵon de
Mia monteto objekto de beno, kaj Mi sendados
pluvon en ĝia tempo, tio estos pluvoj de beno. 27
Kaj la arbo de la kampo donados siajn fruktojn,
kaj la tero donados siajn produktaĵojn, kaj ili estos
sur sia tero ekster danĝero; kaj ili ekscios, ke Mi
estas la Eternulo, kiam Mi rompos la stangojn de
ilia jugo, kaj savos ilin el la manoj de tiuj, kiuj
sklavigis ilin. 28 Kaj ili ne plu estos prirabataj de
la nacioj, kaj la bestoj de la tero ne manĝegos ilin;
kaj ili loĝos sendanĝere, kaj neniu teruros ilin. 29
Kaj Mi aranĝos por ili gloran plantadon, kaj ili ne
plu estos ekstermataj de malsato en la lando, kaj
ili ne plu havos malhonoron inter la nacioj. 30 Kaj
oni ekscios, ke Mi, la Eternulo, ilia Dio, estas kun
ili, kaj ke ili, la domo de Izrael, estas Mia popolo,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 31 Kaj vi, homoj,
estas Miaj ŝafoj, la ŝafoj de Mia paŝtejo, kaj Mi
estas via Dio, diras la Sinjoro, la Eternulo.

35 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al la
monto Seir, kaj profetu pri ĝi; 3 kaj diru al ĝi: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ
vin, ho monto Seir, kaj Mi etendos Mian manon
kontraŭ vin kaj faros vin absoluta dezerto. 4 Viajn
urbojn Mi ruinigos, kaj vi mem dezertiĝos; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 5 Ĉar vi havis
eternan malamon, kaj elmetadis la Izraelidojn

al glavo en la tempo de ilia malfeliĉo, kiam iliaj
malbonagoj finiĝis: 6 tial, kiel Mi vivas, diras la
Sinjoro, la Eternulo, Mi faros vin sanganta, kaj
sanga venĝo vin persekutos; ĉar vi ne malamis
sangon, tial sanga venĝo vin persekutos. 7 Kaj
Mi faros la monton Seir absoluta dezerto, kaj Mi
malaperigos sur ĝi ĉian pasanton. 8 Mi plenigos
ĝiajn altaĵojn de mortigitoj: sur viaj montetoj, en
viaj valoj, kaj en ĉiuj viaj terfendoj kuŝos falintoj,
mortigitaj de glavo. 9 Mi faros vin eterna dezerto,
kaj viaj urboj ne estos loĝataj; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 10 Pro tio, ke vi diris: Tiuj
du popoloj kaj du landoj apartenos al mi, kaj ni
ekposedos ilin, kvankam tie estas la Eternulo:
11 tial, kiel Mi vivas, diras la Eternulo, Mi agos
kun vi konforme al via kolero, kaj al via envio,
kiun vi elmontris en via malamo kontraŭ ili; kaj
oni ekkonos Min ĉe ili, kiam Mi juĝos vin. 12 Kaj
vi ekscios, ke Mi, la Eternulo, aŭdis ĉiujn viajn
insultojn, kiujn vi eldiris pri la montoj de Izrael,
dirante: Ili estas dezertigitaj kaj transdonitaj al
ni, por ke ni konsumu ilin. 13 Vi faris vin grandaj
antaŭ Mi per via buŝo, kaj vi multe parolis kontraŭ
Mi; Mi tion aŭdis. 14 Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Kiam la tuta tero ĝojos, Mi faros vin
dezerto. 15 Kiel vi ĝojis pri la heredaĵo de la domo
de Izrael, kiam ĝi dezertiĝis, tiel Mi agos kun
vi: vi fariĝos dezerto, ho monto Seir kaj la tuta
Edomujo; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

36 Kaj vi, ho filo de homo, profetu pri la montoj
de Izrael, kaj diru: Ho montoj de Izrael,
aŭskultu la vorton de la Eternulo! 2 Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Ĉar la malamiko diras pri
vi: Ha, ha! ankaŭ la eternaj altaĵoj fariĝis niaj
posedaĵoj; 3 tial profetu, kaj diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ĝuste pro tio, ke oni
dezertigis vin kaj premis vin de ĉiuj flankoj, por ke
vi fariĝu heredaĵo por la aliaj nacioj, kaj oni prenis
vin sur sian langon kaj la popoloj vin kalumnias,
4 tial, ho montoj de Izrael, aŭskultu la vorton de
la Sinjoro, la Eternulo: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, al la montoj kaj al la montetoj, al la
terfendoj kaj al la valoj, al la dezertigitaj ruinoj
kaj al la forlasitaj urboj, kiuj fariĝis rabataĵo kaj
mokataĵo por la aliaj nacioj ĉirkaŭe; 5 tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Kredu, ke en la fajro de
Mia fervoro Mi parolis pri la aliaj nacioj kaj pri la
tuta Edomujo, kiuj alproprigis al si Mian landon
kun tutkora ĝojo kaj kun mokado, por prirabi
ĝiajn produktaĵojn; 6 tial profetu pri la lando de
Izrael, kaj diru al la montoj kaj al la montetoj, al
la terfendoj kaj al la valoj: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mi parolis en Mia fervoro kaj en Mia
kolero, pro tio, ke vi suferas malhonoron de la
nacioj; 7 tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Mi ĵuras per levo de Mia mano, ke la nacioj, kiuj
estas ĉirkaŭ vi, suferos malhonoron; 8 sed vi,
montoj de Izrael, elkreskigos viajn branĉojn kaj
alportados viajn fruktojn al Mia popolo Izrael;
ĉar ili baldaŭ venos. 9 Ĉar jen Mi venos al vi, Mi
turnos Mian vizaĝon al vi, kaj vi estos prilaborataj
kaj prisemataj; 10 kaj Mi aperigos sur vi multe
da homoj, la tutan domon de Izrael, ilin ĉiujn;
kaj la urboj fariĝos loĝataj, kaj la ruinoj estos
rekonstruataj; 11 Mi aperigos sur vi multe da
homoj kaj brutoj, kaj ili multiĝos kaj fruktoriĉiĝos;
kaj Mi faros vin loĝataj, kiel en via antaŭa tempo,
kaj Mi bonfarados al vi pli ol en via komenco;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 12 Mi
venigos sur vin homojn, Mian popolon Izrael;
kaj ili posedos vin, kaj vi estos ilia heredaĵo,
kaj vi ne plu seninfanigos ilin. 13 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke oni diras al vi:
Vi formanĝas homojn, kaj vi seninfanigis vian
popolon — 14 pro tio vi nun ne plu manĝos
homojn, kaj vian popolon vi ne plu seninfanigos,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 15 Kaj Mi ne plu
aŭdigos kontraŭ vi insultadon de la nacioj, kaj vi
ne plu havos malhonoron de la flanko de popoloj,
kaj vian popolon vi ne plu seninfanigos, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 16 Kaj aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 17 Ho filo de homo! la domo
de Izrael, loĝante sur sia tero, malpurigis ĝin per
sia konduto kaj per siaj agoj; kiel la malpuraĵo
de virino dum ŝia monataĵo estis antaŭ Mi ilia
konduto. 18 Kaj Mi elverŝis sur ilin Mian koleron
pro la sango, kiun ili verŝadis sur la teron, kaj pro
tio, ke ili malpurigadis ĝin per siaj idoloj; 19 kaj Mi
disĵetis ilin inter la naciojn, kaj ili estis dispelitaj
en la diversajn landojn; konforme al ilia konduto
kaj al iliaj agoj Mi faris juĝon kontraŭ ili. 20 Kaj ili
aliĝis al la nacioj, al kiuj ili venis, kaj malsanktigis
Mian sanktan nomon tiel, ke oni diris pri ili: Ĉu
tio estas la popolo de la Eternulo, kiu devis eliri
el Lia lando? 21 Sed Mi domaĝis Mian sanktan
nomon, kiun la domo de Izrael malsanktigis inter
la nacioj, kien ili venis. 22 Tial diru al la domo
de Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ne
pro vi Mi agas, ho domo de Izrael, sed nur pro
Mia sankta nomo, kiun vi malsanktigis inter la
nacioj, kien vi venis. 23 Kaj Mi sanktigos Mian
grandan nomon, malsanktigitan ĉe la nacioj, kiun
vi malsanktigis inter ili; kaj la nacioj ekscios, ke
Mi estas la Eternulo, diras la Sinjoro, la Eternulo,
kiam Mi montros sur vi Mian sanktecon antaŭ

iliaj okuloj. 24 Mi prenos vin el inter la nacioj,
Mi kolektos vin el ĉiuj landoj, kaj Mi venigos
vin en vian landon. 25 Kaj Mi aspergos vin per
pura akvo, kaj vi puriĝos de ĉiuj viaj malpuraĵoj,
kaj de ĉiuj viaj idoloj Mi purigos vin. 26 Kaj Mi
donos al vi koron novan, kaj spiriton novan Mi
metos en vin; Mi eligos el via korpo la ŝtonan
koron, kaj Mi donos al vi koron karnan. 27 Kaj
Mian spiriton Mi metos en vin, kaj Mi faros,
ke vi agados laŭ Miaj leĝoj, kaj Miajn ordonojn
vi observados kaj plenumados. 28 Kaj vi loĝos
en la lando, kiun Mi donis al viaj patroj; kaj vi
estos Mia popolo, kaj Mi estos via Dio. 29 Kaj Mi
liberigos vin de ĉiuj viaj malpuraĵoj; Mi vokos la
grenon kaj multigos ĝin, kaj Mi ne venigos sur vin
malsaton. 30 Mi multigos la fruktojn de la arboj
kaj la produktaĵojn de la kampo, por ke vi ne plu
havu antaŭ la nacioj honton pri malsato. 31 Tiam
vi rememoros vian malbonan konduton kaj viajn
nebonajn agojn, kaj vi faros al vi mem riproĉojn
pro viaj malbonagoj kaj pro viaj abomenindaĵoj.
32 Ne pro vi Mi agas, diras la Sinjoro, la Eternulo;
tion vi sciu. Hontu kaj ruĝiĝu pri via konduto,
ho domo de Izrael! 33 Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: En la tempo, kiam Mi purigos vin de
ĉiuj viaj malbonagoj kaj loĝatigos la urbojn, kaj la
ruinoj estos rekonstruitaj, 34 kaj la dezertigita
tero estos prilaborata anstataŭ tio, ke ĝi estis
dezerto antaŭ la okuloj de ĉiu pasanto: 35 tiam
oni diros: Ĉi tiu dezertigita tero fariĝis kiel la
ĝardeno Eden, kaj la urboj ruinigitaj, dezertigitaj,
kaj detruitaj estas nun fortikigitaj kaj loĝataj. 36
Kaj ekscios la nacioj, kiuj restos ĉirkaŭ vi, ke Mi,
la Eternulo, rekonstruis la detruitaĵon, priplantis
la dezertigitaĵon; Mi, la Eternulo, tion diris, kaj
Mi tion plenumos. 37 Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ankoraŭ en tio Mi trovigos Min al la
domo de Izrael, kaj faros al ili: Mi multigos ĉe
ili la homojn kiel ŝafojn. 38 Kiel la sanktaj ŝafoj,
kiel la ŝafoj de Jerusalem dum ĝiaj festoj, tiel la
dezertigitaj urboj pleniĝos de amasoj da homoj;
kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

37 Aperis super mi la mano de la Eternulo, kaj
elirigis min en la inspiro de la Eternulo, kaj
starigis min meze de ebenaĵo, kiu estis plena de
ostoj. 2 Kaj Li kondukis min ĉirkaŭe ĉirkaŭ ili;
estis tre multe da ili sur la ebenaĵo, kaj ili estis
tre sekaj. 3 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! ĉu
reviviĝos ĉi tiuj ostoj? Mi respondis: Ho Sinjoro,
ho Eternulo, nur Vi tion scias. 4 Kaj Li diris al mi:
Profetu pri ĉi tiuj ostoj, kaj diru al ili: Ho sekaj
ostoj, aŭskultu la vorton de la Eternulo! 5 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo, al ĉi tiuj ostoj: Jen
Mi venigos en vin spiriton, kaj vi reviviĝos; 6 kaj
Mi donos al vi tendenojn, Mi kreskigos ĉirkaŭ
vi karnon, Mi kovros vin per haŭto, Mi enmetos
en vin spiriton, kaj vi reviviĝos; kaj vi ekscios,
ke Mi estas la Eternulo. 7 Kaj mi profetis, kiel
estis ordonite al mi; kaj kiam mi eldiris mian
profetaĵon, fariĝis bruo kaj tumulto, kaj la ostoj
komencis alproksimiĝadi, ĉiu osto al sia osto. 8 Kaj
mi vidis: jen sur ili estas tendenoj, kaj elkreskis
karno, kaj haŭto kovris ilin supre; sed spirito
en ili ne estis. 9 Kaj Li diris al mi: Profetu al la
spirito, profetu, ho filo de homo, kaj diru al la
spirito: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: El la
kvar ventoj venu, ho spirito, kaj ekblovu sur ĉi
tiujn mortigitojn, por ke ili reviviĝu. 10 Kaj mi
profetis, kiel Li ordonis al mi; kaj eniris en ilin
spirito, kaj ili reviviĝis kaj stariĝis sur siaj piedoj,
tre, tre granda armeo. 11 Kaj Li diris al mi: Ho
filo de homo! ĉi tiuj ostoj estas la tuta domo de
Izrael. Jen ili diras: Sekiĝis niaj ostoj, kaj pereis nia
espero, decidita estas nia sorto. 12 Tial profetu,
kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Mi malfermos viajn tombojn kaj elirigos vin
el viaj tomboj, ho Mia popolo, kaj Mi venigos
vin en la landon de Izrael. 13 Kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo, kiam Mi malfermos viajn
tombojn kaj elirigos vin el viaj tomboj, ho Mia
popolo. 14 Kaj Mi enmetos Mian spiriton en vin,
kaj vi reviviĝos, kaj Mi aranĝos vin en via lando;
kaj vi ekscios, ke Mi, la Eternulo, tion parolis kaj
faris, diras la Eternulo. 15 Kaj aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 16 Vi, ho filo de homo,
prenu al vi lignon, kaj skribu sur ĝi: De Jehuda,
kaj de la Izraelidoj, aliĝintaj al li. Poste prenu
ankoraŭ unu lignon, kaj skribu sur ĝi: De Jozef,
ligno de Efraim, kaj de la tuta domo de Izrael, kiu
aliĝis al li. 17 Kaj aligu ilin al vi unu al la alia kiel
unu lignon, ke ili fariĝu unu en via mano. 18 Kaj
kiam la filoj de via popolo demandos vin: Ĉu vi ne
klarigos al ni, kion tio signifas ĉe vi? 19 tiam diru
al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
prenos la lignon de Jozef, kiu estas en la manoj de
Efraim kaj de la triboj de Izrael, kiuj aliĝis al li;
kaj Mi aligos ĝin kun ili al la ligno de Jehuda, kaj
Mi faros ilin unu ligno, kaj ili estos unu en Mia
mano. 20 Kaj la lignoj, sur kiuj vi estos skribinta,
estu en via mano antaŭ iliaj okuloj. 21 Kaj diru
al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
prenos la Izraelidojn el inter la nacioj, kien ili iris,
kaj Mi kolektos ilin de ĉirkaŭe kaj venigos ilin en
ilian landon. 22 Kaj Mi faros ilin unu nacio en la
lando, sur la montoj de Izrael, kaj unu reĝo estos
reĝo por ili ĉiuj; kaj ili ne plu estos du popoloj

kaj ne plu estos dividitaj en du regnojn. 23 Kaj
ili ne plu sin malpurigos per siaj idoloj kaj per
siaj abomenindaĵoj kaj per ĉiuj siaj krimoj; kaj
Mi liberigos ilin el ĉiuj iliaj loĝlokoj, en kiuj ili
pekis, kaj Mi purigos ilin; kaj ili estos Mia popolo,
kaj Mi estos ilia Dio. 24 Kaj Mia servanto David
estos reĝo super ili, kaj unu paŝtisto estos por
ili ĉiuj; kaj ili sekvos Miajn decidojn, kaj Miajn
leĝojn ili observos kaj plenumos. 25 Kaj ili loĝos
en la lando, kiun Mi donis al Mia servanto Jakob
kaj en kiu loĝis viaj patroj; kaj ili loĝos en ĝi,
ili kaj iliaj infanoj, kaj la infanoj de iliaj infanoj,
eterne; kaj Mia servanto David estos por ili princo
eterne. 26 Kaj Mi faros kun ili interligon de paco;
ĝi estos eterna interligo kun ili; Mi aranĝos kaj
multigos ilin, kaj Mi starigos Mian sanktejon inter
ili por eterne. 27 Kaj Mi loĝos inter ili; kaj Mi estos
ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. 28 Kaj la nacioj
ekscios, ke Mi, la Eternulo, sanktigas Izraelon, ĉar
Mia sanktejo estos inter ili por eterne.

38 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al
Gog, en la lando Magog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj
Tubal, kaj profetu pri li; 3 kaj diru: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin,
ho Gog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj Tubal. 4 Kaj Mi
vagigos vin, Mi metos buŝbridaĵon en vian buŝon,
kaj Mi elirigos vin kaj vian tutan militistaron,
ĉevalojn kaj rajdistojn, ĉiujn en belegaj vestoj,
grandan anaron, en kirasoj kaj kun ŝildoj, kun
glavo en la mano; 5 Persojn, Etiopojn, kaj Putidojn,
ĉiujn kun ŝildoj kaj kaskoj; 6 Gomeron kun ĉiuj
ĝiaj taĉmentoj, la domon de Togarma, de la nordaj
randoj, kun ĉiuj ĝiaj taĉmentoj; multaj popoloj
estos kun vi. 7 Pretigu vin kaj aranĝu vin, vi kaj
ĉiuj homamasoj, kiuj kolektiĝis al vi, kaj vi estu
ilia gvidanto. 8 Post longa tempo vi estos elvokita;
en la lastaj jaroj vi venos en la landon liberigitan
el glavo, al la popolo, kolektita el inter multaj
gentoj, sur la montojn de Izrael, kiuj ĉiam estis
dezertaj, al la popolo, kiu estos elkondukita el
inter la gentoj kaj nun tuta loĝas ekster danĝero.
9 Kaj vi leviĝos, kaj venos kiel ventego; vi estos
kiel nubego, kiu volas kovri la teron, vi kaj ĉiuj viaj
taĉmentoj kaj la multaj popoloj kun vi. 10 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: En tiu tempo venos
en vian koron diversaj deziroj, kaj vi pripensos
malbonajn intencojn. 11 Kaj vi diros: Mi iros
kontraŭ la landon nebaritan, mi iros kontraŭ
la trankvilulojn, kiuj pensas, ke ili loĝas ekster
danĝero, kiuj loĝas ĉiuj sen muroj kaj ne havas
riglilojn nek pordojn; 12 por ke mi faru rabadon
kaj kaptu kaptaĵon, kaj metu la manon sur la
denove loĝatajn ruinojn, kaj sur la popolon, kiu
estas rekolektita el inter la nacioj, okupas sin
per brutedukado kaj komercado, kaj loĝas sur
la centro de la tero. 13 Ŝeba kaj Dedan, kaj la
komercistoj de Tarŝiŝ, kaj ĉiuj ĝiaj potenculoj
diros al vi: Ĉu ne por fari rabadon vi venis? ĉu ne
por kapti kaptaĵon vi kolektis vian homomulton,
por forporti arĝenton kaj oron, por preni brutojn
kaj havaĵojn, por fari grandan rabadon? 14 Tial
profetu, ho filo de homo, kaj diru al Gog: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉu vi ne scias pri
tiu tempo, kiam Mia popolo Izrael devas loĝi
sendanĝere? 15 Vi venos de via loko, de la nordaj
randoj, vi kaj multaj popoloj kun vi, ĉiuj rajdante
sur ĉevaloj, granda homomulto kaj potenca armeo;
16 kaj vi iros kontraŭ Mian popolon Izrael kiel
nubo, por kovri la landon. Tio okazos en la lasta
tempo. Mi permesos al vi veni en Mian landon,
por ke la nacioj ekkonu Min, kiam Mi montros
sur vi Mian sanktecon antaŭ iliaj okuloj, ho Gog.
17 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi estas ja
tiu, pri kiu Mi parolis en la antikva tempo per
Miaj servantoj, la profetoj de Izrael, kiuj en tiu
tempo antaŭdiris la jarojn, kiam Mi venigos vin
sur ilin. 18 En tiu tempo, kiam Gog venos sur
la teron de Izrael, diras la Sinjoro, la Eternulo,
leviĝos Mia kolero kaj Mia indigno. 19 Kaj en Mia
fervoro, en la fajro de Mia kolero Mi decidis, ke
en tiu tempo estos granda tumulto sur la tero
de Izrael; 20 kaj ektremos antaŭ Mi la fiŝoj de la
maro, la birdoj de la ĉielo, la bestoj de la kampo,
ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero, kaj ĉiuj
homoj, kiuj estas sur la tero; kaj renversiĝos la
montoj, falos la rokkrutaĵoj, kaj ĉiuj muroj falos
sur la teron. 21 Kaj Mi vokos kontraŭ lin glavon
sur ĉiuj Miaj montoj, diras la Sinjoro, la Eternulo;
ĉiu prenos glavon kontraŭ sian fraton. 22 Kaj Mi
faros kontraŭ li juĝon per pesto kaj sangoverŝado;
Mi sendos pluvegon, ŝtonan hajlon, fajron, kaj
sulfuron sur lin kaj sur liajn taĉmentojn, kaj sur
la multajn popolojn, kiuj estos kun li. 23 Kaj Mi
montros Mian grandecon kaj sanktecon, kaj Mi
konatigos Min antaŭ la okuloj de multaj popoloj;
kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

39 Kaj vi, ho filo de homo, profetu pri Gog, kaj
diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
iras kontraŭ vin, ho Gog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj
Tubal. 2 Kaj Mi vagigos vin, allogos vin, levos vin
de la nordaj randoj, kaj venigos vin sur la montojn
de Izrael. 3 Kaj Mi elbatos vian pafarkon el via
maldekstra mano, kaj Mi elfaligos viajn sagojn el
via dekstra mano. 4 Sur la montoj de Izrael vi
falos, vi kaj ĉiuj viaj taĉmentoj, kaj la popoloj, kiuj

estos kun vi; al ĉiaspecaj rabobirdoj kaj al la bestoj
de la kampo Mi transdonos vin kiel manĝaĵon. 5
Sur la kampo vi falos; ĉar Mi tion decidis, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 6 Kaj Mi sendos fajron sur
Magogon kaj sur la eksterdanĝerajn loĝantojn de
la insuloj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
7 Kaj Mian sanktan nomon Mi konatigos meze
de Mia popolo Izrael, kaj Mi ne plu permesos
malhonori Mian sanktan nomon; kaj la popoloj
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, la Sanktulo en
Izrael. 8 Jen tio venos kaj plenumiĝos, diras la
Sinjoro, la Eternulo; tio estos la tempo, pri kiu
Mi parolis. 9 Kaj eliros la loĝantoj de la urboj de
Izrael, faros fajron, kaj bruligos la armilojn, la
ŝildojn kaj kirasojn, la pafarkojn kaj sagojn, la
ponardojn kaj lancojn; kaj ili bruligados per tio
fajron en la daŭro de sep jaroj. 10 Ili ne alportados
lignon de la kampo, ne hakados el la arbaroj, sed
per la armiloj ili farados fajron; ili prirabos siajn
rabintojn, kaj prenos kaptaĵon de tiuj, kiuj prenis
kaptaĵon de ili, diras la Sinjoro, la Eternulo. 11 En
tiu tempo Mi donos al Gog tombolokon en Izrael,
la valon, tra kiu oni iras orienten de la maro, kaj
ĝi fortimigos la pasantojn, kaj tie oni enterigos
Gogon kaj lian tutan homomulton, kaj oni nomos
ĝin Valo de la Homomulto de Gog. 12 Kaj la domo
de Izrael enterigos ilin, por purigi la landon, en la
daŭro de sep monatoj. 13 Kaj la enterigadon faros
la tuta popolo de la lando; kaj glora estos por
ili tiu tempo, kiam Mi montros Mian majeston,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 14 Kaj ili destinos
konstantajn homojn, kiuj irados tra la lando,
kaj kune kun la trairantoj ili enterigados tiujn,
kiuj restis sur la supraĵo de la tero, por purigi
ĉi tiun; post paso de sep monatoj ili komencos
la serĉadon. 15 Kaj kiam iu el la trairantoj de
la lando vidos oston de homo, li starigos ĉe ĝi
signon, ĝis la enterigantoj enterigos ĝin en la Valo
de la Homomulto de Gog. 16 Kaj eĉ la nomo de la
urbo estos Homomulto. Kaj oni purigos la landon.
17 Kaj vi, ho filo de homo, tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Diru al la ĉiaspecaj birdoj kaj al ĉiuj
bestoj de la kampo: Kolektiĝu kaj venu, kunvenu
de ĉirkaŭe al la buĉado, kiun Mi faras por vi, al
la granda buĉado sur la montoj de Izrael; kaj vi
manĝos karnon kaj trinkos sangon. 18 Karnon de
fortuloj vi manĝos, kaj sangon de princoj de la
tero vi trinkos, kiel de virŝafoj, ŝafidoj, kaproj,
kaj bovoj, ĉiuj bone grasigitaj. 19 Kaj vi manĝos
grasaĵon ĝissate, kaj vi trinkos sangon ĝisebrie
de Mia buĉofero, kiun Mi buĉis por vi. 20 Kaj ĉe
Mia tablo vi satiĝos de ĉevaloj kaj rajdantoj, de
fortuloj kaj ĉiaspecaj militistoj, diras la Sinjoro,
la Eternulo. 21 Kaj Mi montros Mian majeston
inter la nacioj, kaj ĉiuj nacioj vidos Mian juĝon,
kiun Mi faris, kaj Mian manon, kiun Mi metis sur
ilin. 22 Kaj la domo de Izrael ekscios, ke Mi estas
la Eternulo, ilia Dio, de tiu tempo kaj plue. 23
Kaj la nacioj ekscios, ke la domo de Izrael estis
forkondukita en kaptitecon pro siaj malbonagoj;
pro tio, ke ili perfidis Min, Mi kaŝis Mian vizaĝon
antaŭ ili kaj transdonis ilin en la manojn de iliaj
malamikoj, kaj ili ĉiuj falis de glavo. 24 Konforme
al ilia malpureco kaj al iliaj krimoj Mi agis kun ili,
kaj Mi kaŝis antaŭ ili Mian vizaĝon. 25 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Nun Mi revenigos
la forkaptitojn de Jakob, Mi kompatos la tutan
domon de Izrael, kaj Mi fervoros pri Mia sankta
nomo. 26 Kaj ili konscios sian malhonoron, kaj
ĉiujn siajn perfidojn, kiujn ili faris kontraŭ Mi,
kiam ili sidos sendanĝere sur sia tero kaj neniu
ilin timigos; 27 kiam Mi revenigos ilin el inter
la popoloj kaj kolektos ilin el la landoj de iliaj
malamikoj kaj montros sur ili Mian sanktecon
antaŭ la okuloj de la multaj popoloj. 28 Kaj ili
ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas ilia Dio, kiam,
dispelinte ilin inter la naciojn, Mi rekolektos ilin
en ilian landon kaj neniun plu restigos tie. 29 Kaj
Mi ne plu kaŝos Mian vizaĝon antaŭ ili, kiam Mi
elverŝos Mian spiriton sur la domon de Izrael,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

40 En la dudek-kvina jaro de nia forkaptiteco,
en la komenco de la jaro, en la deka tago de
la monato, en la dek-kvara jaro post la disbato
de la urbo, ĝuste en tiu tago aperis super mi la
mano de la Eternulo kaj venigis min tien. 2 En
Dia vizio Li venigis min en la landon de Izrael,
kaj starigis min sur tre alta monto, sur kiu sude
estis kvazaŭ konstruaĵoj de urbo. 3 Kaj Li venigis
min tien, kaj jen mi ekvidis viron, kies aspekto
estis kiel aspekto de kupro; en la mano li havis
fadenan ŝnureton kaj mezurstangon, kaj li staris
ĉe pordego. 4 Kaj tiu viro ekparolis al mi: Ho
filo de homo, rigardu per viaj okuloj, aŭskultu
per viaj oreloj, kaj atentu per via koro ĉion, kion
mi montros al vi; ĉar vi estas venigita ĉi tien,
por ke mi tion montru al vi. Ĉion, kion vi vidos,
raportu al la domo de Izrael. 5 Kaj jen mi ekvidis
muron ekster la domo ĉirkaŭe, kaj en la mano de
la viro estis mezurstango, havanta la longon de
ses ulnoj kun aldono po manlarĝo por ĉiu ulno;
kaj li mezuris sur tiu konstruaĵo unu stangon
laŭlarĝe kaj unu stangon laŭalte. 6 Kaj li aliris al la
pordego, kiu estis turnita orienten, kaj supreniris
sur ĝia ŝtuparo; kaj li mezuris sur unu sojlo de
la pordego la larĝon de unu stango kaj sur la

dua sojlo la larĝon de unu stango. 7 Kaj en la
flankaj ĉambretoj li mezuris unu stangon da longo
kaj unu stangon da larĝo, kaj inter la ĉambretoj
kvin ulnojn; kaj sur la sojlo de la pordego apud
la portiko, kondukanta al la interna pordego,
ankaŭ unu stangon. 8 Kaj en la portiko de la
interna pordego li mezuris unu stangon. 9 En
la portiko de la pordego li mezuris ok ulnojn
kaj sur ĝiaj kolonoj du ulnojn; la portiko de la
pordego estis interne de la konstruaĵo. 10 Da
flankaj ĉambretoj ĉe la orienta pordego estis tri
sur unu flanko kaj tri sur la alia flanko; ĉiuj tri
havis unu mezuron, kaj ankaŭ la ambaŭflankaj
kolonoj havis unu mezuron. 11 Li mezuris la
larĝon de la enirejo de la pordego, dek ulnojn;
laŭlonge de la pordego li mezuris dek tri ulnojn.
12 La spaco antaŭ la ĉambretoj estis po unu ulno
sur ambaŭ flankoj, kaj la ĉambretoj havis po ses
ulnoj sur ambaŭ flankoj. 13 Kaj li mezuris la
pordegon de la tegmento de unu ĉambreto ĝis la
tegmento de la dua ĉambreto, dudek kvin ulnojn
laŭlarĝe; unu pordo estis kontraŭ la alia pordo. 14
Kaj en la kolonoj li kalkulis sesdek ulnojn, en la
kolonoj de la korto kaj de la pordego ĉirkaŭe. 15
Kaj de la antaŭo de la pordego de la eniro ĝis la
antaŭo de la interna portiko de la pordego estis
kvindek ulnoj. 16 Kaj kovritaj fenestroj estis en la
flankaj ĉambretoj kaj en la vestibloj kun direkto
internen, ĉirkaŭe de la pordego; tiel ankaŭ en la
vestibloj la fenestroj estis direktitaj ĉe ĉiuj flankoj
internen, kaj sur la kolonoj estis pentritaj palmoj.
17 Kaj li venigis min sur la korton eksteran; kaj tie
mi ekvidis ĉambrojn kaj pavimon, faritan ĉirkaŭe
ĉe la korto; tridek ĉambroj estis sur la pavimo. 18
La pavimo estis flanke de la pordegoj; laŭlonge de
la pordegoj la pavimo estis pli malalte. 19 Kaj li
mezuris la larĝon deloke de la malsupra pordego
ĝis la ekstera rando de la interna korto, cent
ulnojn orienten kaj norden. 20 Li mezuris ankaŭ la
longon kaj la larĝon de la norden turnita pordego
de la ekstera korto. 21 Kaj da flankaj ĉambretoj
estis ambaŭflanke po tri; kaj ĝiaj kolonoj kaj
portikoj havis la saman mezuron, kiel ĉe la unua
pordego: kvindek ulnojn da longo kaj dudek kvin
ulnojn da larĝo. 22 Ĝiaj fenestroj kaj vestibloj
kaj palmornamoj havis la saman mezuron, kiel
la pordego turnita orienten; per sep ŝtupoj oni
leviĝadis sur ĝin; kaj antaŭ ĝi estis ĝia vestiblo. 23
Kaj la pordegoj de la interna korto estis kontraŭ
la pordegoj norda kaj orienta; kaj li mezuris
de pordego ĝis pordego cent ulnojn. 24 Kaj li
kondukis min suden; kaj jen estis pordego turnita
suden; kaj li mezuris ĝiajn kolonojn kaj vestiblojn,
kaj ilia mezuro estis la sama, kiel ĉe la aliaj. 25
Kaj fenestrojn kaj vestiblojn ĉirkaŭe ĝi havis tiajn
samajn, kiel tiuj fenestroj; la longo de la pordego
estis kvindek ulnoj, kaj la larĝo dudek kvin ulnoj.
26 Kaj por supreniri ĝi havis sep ŝtupojn, kaj iliaj
vestibloj estis antaŭ ili, kaj palmornamojn ĝiaj
kolonoj havis po unu sur unu flanko kaj unu sur
la alia flanko. 27 Ankaŭ ĉe la interna korto estis
pordego turnita suden; kaj li mezuris de unu
pordego al la alia, turnita suden, cent ulnojn. 28
Kaj li venigis min sur la internan korton tra la
suda pordego; kaj li mezuris ĉe la suda pordego la
saman mezuron. 29 Kaj ĝiaj ĉambretoj kaj kolonoj
kaj portikoj havis la saman mezuron, kiel tiuj; kaj
fenestrojn ĝi kaj ĝiaj portikoj havis ĉirkaŭe; ĉio
havis la longon de kvindek ulnoj kaj la larĝon de
dudek kvin ulnoj. 30 Kaj la portikoj ĉirkaŭe havis
la longon de dudek kvin ulnoj kaj la larĝon de kvin
ulnoj. 31 Estis ankaŭ portiko al la ekstera korto,
kaj palmornamoj sur la kolonoj, kaj ok ŝtupoj por
leviĝo. 32 Kaj li venigis min sur la internan korton
al la orienta flanko; kaj li mezuris ĉe la pordego
la samajn mezurojn, kiel ĉe la aliaj. 33 Kaj ĝiaj
ĉambretoj kaj kolonoj kaj portikoj havis la samajn
mezurojn; kaj fenestrojn ĝi kaj ĝiaj portikoj havis
ĉirkaŭe; ĉio havis la longon de kvindek ulnoj kaj la
larĝon de dudek kvin ulnoj. 34 Estis ankaŭ portiko
al la ekstera korto, kaj palmornamoj sur la kolonoj
ambaŭflanke, kaj ok ŝtupoj por leviĝo. 35 Kaj li
venigis min al la norda pordego; kaj li mezuris tie
tiajn samajn mezurojn. 36 Ĝi havis ĉambretojn,
kolonojn, kaj portikojn, kaj fenestrojn ĉirkaŭe;
ĉio havis la longon de kvindek ulnoj kaj la larĝon
de dudek kvin ulnoj. 37 Kaj ĝiaj kolonoj staris en
la direkto al la ekstera korto, kaj palmornamoj
estis sur la kolonoj ambaŭflanke, kaj ok ŝtupoj
por leviĝo. 38 Estis ankaŭ ĉambro kun sia enirejo
apud la kolonoj ĉe la pordegoj; tie oni lavadis la
bruloferon. 39 En la portiko de la pordego staris
du tabloj sur unu flanko kaj du tabloj sur la dua
flanko, por buĉi sur ili la bruloferon, pekoferon,
kaj kulpoferon. 40 Ĉe la ekstera flanko apud la
enirejo de la norda pordego staris du tabloj, kaj
ĉe la dua flanko, apud la portiko de la pordego,
staris ankaŭ du tabloj. 41 Kvar tabloj unuflanke
kaj kvar tabloj aliaflanke staris ĉe la flankoj de la
pordego: ok tabloj, sur kiuj oni buĉadis. 42 Kaj
kvar tabloj por bruloferoj estis el ĉirkaŭhakitaj
ŝtonoj, kaj havis la longon de unu ulno kaj duono
kaj la larĝon de unu ulno kaj duono kaj la alton
de unu ulno; sur ili oni kuŝigadis la ilojn, per kiuj
oni buĉadis la bruloferon kaj aliajn oferojn. 43 Kaj
listeloj, havantaj la larĝon de unu manplato, estis

ĉe la muroj de la domo ĉirkaŭe; kaj sur la tablojn
oni metadis la viandon de la ofero. 44 Ekstere de
la interna pordego estis ĉambroj por kantistoj, ĉe
la interna korto, flanke de la norda pordego; ili
estis turnitaj per sia vizaĝa flanko suden, sed unu,
flanke de la orienta ĉambro, estis turnita norden.
45 Kaj li diris al mi: Ĉi tiu ĉambro, kiu estas turnita
suden, estas por la pastroj, kiuj plenumas la
servadon en la domo; 46 kaj la ĉambro, kiu estas
turnita per sia vizaĝa flanko norden, estas por la
pastroj, kiuj plenumas la servadon ĉe la altaro:
tio estas la filoj de Cadok, kiuj solaj el la idoj de
Levi povas alproksimiĝi al la Eternulo, por servi al
Li. 47 Kaj li mezuris la korton: ĝi havis la longon
de cent ulnoj kaj la larĝon de cent ulnoj, ĝi estis
kvadrata; kaj la altaro staris antaŭ la domo. 48 Kaj
li venigis min en la vestiblon de la domo; kaj li
mezuris ĉe kolono de la portiko kvin ulnojn ĉe
unu flanko kaj kvin ulnojn ĉe la dua flanko; kaj la
larĝo de la pordego estis tri ulnoj ĉe unu flanko
kaj tri ulnoj ĉe la dua flanko. 49 La longo de la
portiko estis dudek ulnoj, kaj la larĝo dek unu
ulnoj, kaj ĝi havis ŝtupojn por supreniri; kaj la
kolonoj havis bazaĵojn, unu ĉe unu flanko kaj unu
ĉe la alia flanko.

41 Kaj li venigis min en la templon; kaj li
mezuris ĉe la kolonoj ses ulnojn da larĝo ĉe
unu flanko kaj ses ulnojn da larĝo ĉe la alia flanko,
laŭlarĝe de la tabernaklo. 2 La larĝo de la pordo
estis dek ulnoj, kaj la flankoj de la pordo havis
la larĝon de kvin ulnoj ĉe unu flanko kaj kvin
ulnoj ĉe la alia flanko; kaj li mezuris la longon de
la templo, kvardek ulnojn, kaj la larĝon, dudek
ulnojn. 3 Kaj li eniris internen, kaj mezuris sur
la kolono de la pordo du ulnojn kaj sur la pordo
mem ses ulnojn; kaj la larĝo de la pordo estis sep
ulnoj. 4 Kaj li mezuris en la longo de la templo
dudek ulnojn kaj en la larĝo dudek ulnojn en la
interna parto de la templo; kaj li diris al mi: Ĉi tio
estas la plejsanktejo. 5 Kaj li mezuris la muron de
la domo, kiu havis ses ulnojn da diko, kaj la larĝo
de la flanka galerio ĉirkaŭe de la tuta domo estis
kvar ulnoj. 6 Kaj la flankaj galerioj, unu apud la
alia, havis la longon de tridek tri futoj, kaj limiĝis
per la muro, kiu estis ĉe la domo por la galerioj
ĉirkaŭe, por ke ili estu kunigitaj inter si, sed ne
kunigitaj kun la muro de la domo. 7 Kaj la larĝo
kaj amplekso de la flankaj galerioj estis des pli
grandaj ju pli alte; ĉar ankaŭ la domo estis ju pli
alte des pli ampleksa ĉiuflanke, kaj supre la domo
estis pli larĝa; kaj el la malsupra galerio oni povis
iri en la supran tra la meza. 8 Kaj mi vidis ĉe la
domo ĉirkaŭe altaĵon, kiu estis la fundamento por
la galerioj kaj havis la larĝon de tuta stango de ses
ulnoj. 9 La larĝo de la muro de la galerio ekstere
estis kvin ulnoj, kaj libera loko kondukis al la
galerioj de la domo. 10 Kaj la interspaco inter la
oficaj ĉambroj, kiuj estis ĉiuflanke ĉirkaŭ la domo,
estis dudek ulnoj. 11 Kaj estis pordoj el la galerioj
al la libera loko, unu pordo turnita norden kaj
unu pordo suden; la larĝo de la libera loko estis
kvin ulnoj ĉirkaŭe. 12 La konstruaĵo, kiu estis
turnita al la placo okcidenten, havis la larĝon
de sepdek ulnoj; kaj la muro de la konstruaĵo
havis la larĝon de kvin ulnoj ĉiuflanke, kaj ĝia
longo estis naŭdek ulnoj. 13 Kaj li mezuris la
longon de la domo, cent ulnojn; kaj la placo kaj la
konstruaĵo kaj ĝiaj muroj havis ankaŭ la longon
de cent ulnoj. 14 Kaj la larĝo de la antaŭa flanko
de la domo kaj la placo orienta havis ankaŭ cent
ulnojn. 15 Kaj li mezuris la longon de la konstruaĵo
kontraŭ la placo, kiu estis malantaŭe, kun ĝiaj
flankaj partoj ambaŭflanke, cent ulnojn; ankaŭ la
internan templon kaj la portikojn de la korto. 16
La sojloj kaj la kovritaj fenestroj kaj la galerioj
ĉirkaŭe en siaj tri etaĝoj kontraŭ ĉiu sojlo estis
tabulkovritaj per ligno ĉiuflanke, ankaŭ la tero
ĝis la fenestroj; kaj la fenestroj estis kovritaj.
17 De la supra parto de la pordo ĝis la internaj
kaj eksteraj partoj de la domo laŭ la tuta muro
ĉirkaŭe, interne kaj ekstere ĉio estis laŭmezura.
18 Kaj estis faritaj keruboj kaj palmornamoj; inter
unu kerubo kaj la alia estis palmornamo, kaj ĉiu
kerubo havis du vizaĝojn. 19 Kaj homa vizaĝo estis
turnita al la palmornamo de unu flanko, kaj al la
palmornamo de la dua flanko estis turnita vizaĝo
leonida; tiel estis farite en la tuta domo ĉirkaŭe. 20
De la tero ĝis la supro de la pordo estis skulptitaj
la keruboj kaj la palmornamoj, ankaŭ sur la muro
de la templo. 21 La templo havis kvarangulajn
fostojn, kaj la tuta aspekto de la sanktejo estis
simetria. 22 La ligna altaro havis la alton de tri
ulnoj kaj la longon de du ulnoj; ĝiaj anguloj kaj
ĉiuj ĝiaj flankoj estis el ligno. Kaj li diris al mi: Ĉi
tio estas la tablo, kiu staras antaŭ la Eternulo. 23
Kaj du pordoj estis en la templo kaj en la sanktejo.
24 Ĉiu pordo havis du fermoplatojn, kiuj ambaŭ
estis moveblaj; du fermoplatojn havis unu pordo,
kaj du fermoplatojn havis la dua. 25 Kaj sur ili,
sur la pordoj de la templo, troviĝis keruboj kaj
palmornamoj similaj al tiuj, kiuj estis sur la muroj;
kaj antaŭ la portiko ekstere estis ligna podio. 26
Kaj kovritaj fenestroj kaj palmornamoj estis ĉe
ambaŭ flankoj de la portiko kaj flankpartoj de la
domo kaj podioj.

42 Kaj li elkondukis min sur la korton eksteran,
kiu estis en norda direkto; kaj li venigis min
al la ofica ĉambro, kiu estis kontraŭ la placo kaj
kontraŭ la konstruaĵo norde. **2** Ĝia longo ĝis la
norda pordo estis cent ulnoj, kaj la larĝo kvindek
ulnoj. **3** Kontraŭ la dudek ulnoj de la interna
korto kaj kontraŭ la pavimo de la ekstera korto
estis galerio apud galerio trietaĝe. **4** Kaj antaŭ
la oficaj ĉambroj estis pasejo, havanta la larĝon
de dek ulnoj kaj internen unu ulnon; iliaj pordoj
malfermiĝadis norden. **5** La supraj ĉambroj estis
malpli ampleksaj, ĉar la galerioj iom deprenis de
ili kompare kun la malsupraj kaj mezaj partoj de
la konstruaĵo. **6** Ĉar ili estis trietaĝaj kaj ili ne
havis kolonojn kiel la kolonoj de la kortoj, tial ili
estis malgrandigitaj kompare kun la malsupraj kaj
mezaj, komencante de la tero. **7** Kaj la muro ekster
la oficaj ĉambroj, en la direkto al la ekstera korto,
havis antaŭ la ĉambroj la longon de kvindek ulnoj.
8 Ĉar la longo de la ĉambroj, turnitaj al la ekstera
korto, estis kvindek ulnoj, tial la spaco antaŭ la
templo estis cent ulnoj. **9** Kaj malsupre por tiuj
ĉambroj estis enirejo de oriente, por ke oni povu
veni al ili el la ekstera korto. **10** Laŭlarĝe de la
muro de la korto en la direkto al oriento, antaŭ la
placo kaj antaŭ la konstruaĵo estis ĉambroj. **11**
Kaj pasejo antaŭ ili estis tia sama, kiel antaŭ la
ĉambroj, kiuj estis norde, kaj tiaj samaj estis ilia
longo kaj larĝo, ĉiuj iliaj eliroj kaj ilia aranĝo kaj
iliaj pordoj. **12** Kaj simile al la pordoj de la ĉambroj
turnitaj suden ankaŭ ĉe la orientaj ĉambroj estis
enira pordo ĉe la komenco de la vojo, de tiu vojo,
kiu iris laŭlonge de la muro. **13** Kaj li diris al
mi: La ĉambroj nordaj kaj la ĉambroj sudaj, kiuj
estas antaŭ la placo, estas ĉambroj sanktaj, en
kiuj la pastroj, starantaj proksime al la Eternulo,
konsumas la plej sanktajn oferojn; tie ili kuŝigas
la plej sanktajn oferojn kaj la farunoferon kaj
pekoferon kaj kulpoferon, ĉar la loko estas sankta.
14 Kiam la pastroj eniris ĉi tien, ili devas ne eliri
el la sanktejo sur la eksteran korton, antaŭ ol
ili restigis ĉi tie siajn vestojn, en kiuj ili faris la
servadon, ĉar tiuj vestoj estas sanktaj; ili metu sur
sin aliajn vestojn, kaj tiam ili povas iri al lokoj
de la popolo. **15** Kiam li finis la mezuradon de la
interna domo, li elkondukis min tra la pordego,
kiu estis turnita orienten, kaj mezuris la domon
ĉe ĉiuj flankoj. **16** Li mezuris la orientan flankon
per la mezura stango, kvincent mezurajn stangojn
ĉirkaŭe. **17** Li mezuris la nordan flankon, ankaŭ
kvincent mezurajn stangojn ĉirkaŭe. **18** La sudan
flankon li mezuris, ankaŭ kvincent mezurajn
stangojn. **19** Li turnis sin al la okcidenta flanko, kaj
tie ankaŭ mezuris kvincent mezurajn stangojn.
20 De kvar flankoj li mezuris; la muro ĉirkaŭe
havis kvincent stangojn da longo kaj kvincent
stangojn da larĝo, por apartigi la sanktaĵon de la
nesanktaĵo.

43 Kaj li venigis min al la pordego, al tiu
pordego, kiu estas turnita orienten. **2** Kaj
jen la majesto de la Dio de Izrael estis venanta laŭ
la orienta vojo; kaj Lia voĉo estis kiel la bruo de
granda akvo; kaj la tero lumiĝis de Lia majesto. **3**
Tio estis vizio simila al tiu vizio, kiun mi vidis
antaŭe, kiam mi iris, por antaŭdiri pereon al la
urbo, kaj vizio simila al tiu, kiun mi vidis ĉe la
rivero Kebar. Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere. **4** Kaj la
majesto de la Eternulo eniris en la domon tra la
pordego, kiu estis turnita orienten. **5** Kaj levis
min la spirito, kaj venigis min sur la internan
korton; kaj jen la majesto de la Eternulo plenigis
la domon. **6** Kaj mi aŭdis, ke Iu parolas al mi
el la domo, kaj viro staris apud mi. **7** Kaj estis
dirite al mi: Ho filo de homo! jen estas la loko
de Mia trono, kaj la loko de la plandoj de Miaj
piedoj, kie Mi loĝos eterne inter la Izraelidoj; kaj
la domo de Izrael ne plu malpurigos Mian sanktan
nomon, nek ili nek iliaj reĝoj, per sia malĉastado
kaj per la kadavraĵoj de siaj reĝoj sur iliaj altaĵoj.
8 Ili starigis sian sojlon apud Mia sojlo kaj siajn
fostojn apud Miaj fostoj, tie ke nur muro estis
inter Mi kaj ili; kaj ili malpurigis Mian sanktan
nomon per siaj abomenindaĵoj, kiujn ili faris;
tial Mi pereigis ilin en Mia kolero. **9** Sed nun ili
forigos de Mi sian malĉastaĵon kaj la kadavraĵojn
de siaj reĝoj, kaj Mi loĝos inter ili eterne. **10** Vi, ho
filo de homo, montru al la domo de Izrael ĉi tiun
domon, por ke ili ekhontu pri siaj malbonagoj
kaj alkonformigu sin al ĝia aranĝo. **11** Kaj se ili
ekhontos pri ĉio, kion ili faris, tiam montru al ili
la bildon de la domo, ĝian aranĝon, ĝiajn elirojn
kaj enirojn, ĉiujn ĝiajn manierojn kaj leĝojn, ĉiujn
ĝiajn morojn kaj instrukciojn, kaj priskribu ĉion
antaŭ iliaj okuloj, por ke ili observu ĉiujn ĝiajn
instrukciojn kaj leĝojn kaj plenumu ilin. **12** Jen
estas la leĝo por la domo: la tuta spaco sur la
supro de la monto ĉirkaŭe estas plejsanktejo;
tio estas la leĝo por la domo. **13** Kaj jen estas
la mezuroj de la altaro laŭ ulnoj, kun aldono po
manlarĝo por ĉiu ulno: la bazo havu unu ulnon
kaj la larĝo unu ulnon, kaj la listelo ĉe ĝia rando
ĉirkaŭe havu la larĝon de unu manstreĉo; kaj tia
estu la dorso de la altaro. **14** Kaj de la bazo sur la
tero ĝis la malsupra elstaraĵo devas esti du ulnoj,
kaj la larĝo estu unu ulno; kaj de la malgranda
elstaraĵo ĝis la granda elstaraĵo estu kvar ulnoj,

kaj la larĝo unu ulno. 15 Kaj la altaro mem havu
kvar ulnojn, kaj de la altaro leviĝu supren kvar
kornoj. 16 Kaj la altaro havu dek du ulnojn da
longo kaj dek du ulnojn da larĝo, ĝi estu kvadrata
sur ĉiuj siaj kvar flankoj. 17 Kaj la elstaraĵo havu
dek kvar ulnojn da longo kaj dek kvar ulnojn da
larĝo sur ĉiuj siaj kvar flankoj, kaj la listelo ĉirkaŭ
ĝi havu duonon de ulno, kaj ĝia bazo ĉirkaŭe havu
unu ulnon; kaj ĝiaj ŝtupoj devas esti ĉe la orienta
flanko. 18 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Tio estas la leĝoj por
la altaro por tiu tago, kiam oni konstruos ĝin,
por alportadi sur ĝi bruloferojn kaj aspergadi ĝin
per sango. 19 Kaj al la pastroj Levidoj el la idaro
de Cadok, kiuj alproksimiĝos al Mi, por servi al
Mi, diras la Sinjoro, la Eternulo, donu bovidon
kiel pekoferon. 20 Kaj prenu iom el ĝia sango, kaj
ŝprucigu sur ĝiajn kvar kornojn kaj sur la kvar
angulojn de la elstaraĵo kaj sur la listelon ĉirkaŭe;
kaj per tio vi ĝin purigos kaj pekliberigos. 21 Poste
prenu la pekoferan bovidon, kaj forbruligu ĝin sur
aparta loko de la domo ekster la sanktejo. 22 Kaj
en la sekvanta tago alportu virkapron sendifektan
kiel pekoferon; kaj oni pekliberigu la altaron
tiel same, kiel oni pekliberigis per la bovido. 23
Kiam vi finos la pekliberigon, alportu bovidon
sendifektan, kaj sendifektan virŝafon el la ŝafoj; 24
kaj alportu ilin antaŭ la Eternulon, kaj la pastroj
ĵetu sur ilin salon kaj faru el ili bruloferon al
la Eternulo. 25 Dum sep tagoj alportu ĉiutage
pekoferan kapron; kaj ili alportu po unu bovido el
la bovoj kaj po unu virŝafo el la ŝafoj, sendifektajn.
26 Dum sep tagoj oni pekliberigu la altaron kaj
purigu ĝin kaj konsekru ĝin. 27 Kiam finiĝos tiuj
tagoj, komencante de la oka tago kaj plue, la
pastroj farados sur la altaro viajn bruloferojn kaj
viajn pacoferojn; kaj Mi estos favora al vi, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

44 Kaj li venigis min denove al la ekstera
pordego de la sanktejo, al tiu, kiu estis
turnita orienten; sed ĝi estis ŝlosita. 2 Kaj la
Eternulo diris al mi: Ĉi tiu pordego estos ŝlosita,
kaj oni ĝin ne malfermu, kaj neniu iru tra ĝi;
ĉar la Eternulo, Dio de Izrael, eniris tra ĝi, tial ĝi
restu ŝlosita. 3 Nur la princo, la princo povas sidi
en ĝi, por manĝi panon antaŭ la Eternulo; tra la
portiko de la pordego li eniru, kaj laŭ la sama vojo
li eliru. 4 Kaj li venigis min al la domo tra la norda
pordego; kaj mi ekvidis, ke jen la majesto de la
Eternulo plenigis la domon de la Eternulo; kaj
mi ĵetis min vizaĝaltere. 5 Kaj la Eternulo diris al
mi: Ho filo de homo, atentu per via koro, rigardu
per viaj okuloj, kaj aŭskultu per viaj oreloj ĉion,
kion Mi diras al vi pri ĉiuj leĝoj de la domo de la
Eternulo kaj pri ĉiuj ĝiaj instrukcioj; kaj atentu la
eniron en la domon kaj ĉiujn elirojn el la sanktejo.
6 Kaj diru al la malobeema domo de Izrael: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Sufiĉaj estu por vi
ĉiuj viaj abomenindaĵoj, ho domo de Izrael. 7 Vi
venigis aligentulojn kun necirkumcidita koro kaj
necirkumcidita karno, ke ili estu en Mia sanktejo,
por malsanktigi Mian domon; vi alportadis Mian
panon, grasaĵon, kaj sangon, kaj rompadis Mian
interligon per ĉiuj viaj abomenindaĵoj. 8 Vi ne
plenumadis mem Mian sanktan servadon, sed
vi faris ilin plenumantoj de Mia servado en Mia
sanktejo. 9 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Neniu aligentulo kun necirkumcidita koro kaj
necirkumcidita karno eniru en Mian sanktejon, eĉ
el tiuj aligentuloj, kiuj loĝas inter la Izraelidoj. 10
Sed la Levidoj, kiuj malproksimiĝis de Mi, kiam la
Izraelidoj erarvagis, kaj kiuj perfidis Min, por sekvi
siajn idolojn, ili estu punataj pro siaj malbonagoj.
11 Ili estos en Mia sanktejo servistoj, havantaj
sian oficon ĉe la pordegoj de la domo, simplaj
servistoj en la domo; ili buĉados por la popolo la
bruloferon kaj buĉoferon, kaj ili staros antaŭ la
homoj, por servi ilin. 12 Pro tio, ke ili servis ilin
antaŭ iliaj idoloj kaj estis por la Izraelidoj logilo al
malbonagoj, pro tio Mi levis Mian manon sur ilin,
diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj ili estu punataj
pro siaj malbonagoj. 13 Ili ne alproksimiĝu al Mi,
por fari pastran servadon antaŭ Mi kaj por aliri
al ĉiuj Miaj sanktaĵoj, al la plejsanktejo; ili portu
sur si sian malhonoron, kaj siajn abomenindaĵojn,
kiujn ili faris. 14 Mi destinis por ili esti servistoj
en la domo por ĉiuj laboroj en ĝi, kaj por ĉio, kio
estas farata en ĝi. 15 Sed la pastroj Levidoj, filoj
de Cadok, kiuj plenumadis la servadon en Mia
sanktejo en la tempo, kiam la Izraelidoj defalis
de Mi, ili alproksimiĝadu al Mi, por servi al Mi;
ili staru antaŭ Mi, por alporti al Mi grasaĵon
kaj sangon, diras la Sinjoro, la Eternulo. 16 Ili
eniradu en Mian sanktejon, ili alproksimiĝadu
al Mia tablo, por servi al Mi, kaj ili plenumadu
antaŭ Mi la servan oficon. 17 Kiam ili eniros en
la pordegon de la interna korto, ili metu sur sin
tolajn vestojn; kaj lanaĵo ne devas esti sur ili, kiam
ili servos en la pordego de la interna korto kaj en
la domo. 18 Tola kapornamo estu sur ilia kapo, kaj
linaj pantalonoj sur iliaj lumboj; ili ne zonu sin en
ŝvito. 19 Kaj kiam ili devos eliri sur la eksteran
korton, sur la eksteran korton al la popolo, ili
demetu de si siajn vestojn, en kiuj ili servis, kaj
deponu ilin en la sanktaj ĉambroj, kaj ili metu
sur sin aliajn vestojn, por ke ili ne sanktigu la

popolon per siaj vestoj. 20 Sian kapon ili ne razu,
kaj ili ankaŭ ne lasu libere kreski siajn harojn, sed
ili pritondu sian kapon. 21 Vinon trinku neniu el
la pastroj, kiam ili devas iri en la internan korton.
22 Vidvinon aŭ eksedzinon ili ne prenu al si kiel
edzinon; sed nur virgulinon el la idaro de la domo
de Izrael, aŭ vidvinon, kiu vidviniĝis de pastro, ili
prenu. 23 Mian popolon ili devas instrui distingi
inter sanktaĵo kaj nesanktaĵo, inter malpuraĵo kaj
puraĵo. 24 En disputa afero ili stariĝu por juĝi,
kaj ili juĝu laŭ Mia juro; Mian instruon kaj Miajn
leĝojn pri ĉiuj Miaj festoj ili observu, kaj Miajn
sabatojn ili tenu sankte. 25 Al homo mortinta
ili ne aliru, por ne fariĝi malpura; nur por la
patro aŭ la patrino, por filo aŭ filino, por frato
aŭ needzinigita fratino ili povas sin malpurigi.
26 Kaj kiam tia pastro repuriĝos, oni kalkulu al
li sep tagojn. 27 Kaj en la tago, kiam li venos en
la sanktejon, en la internan korton, por servi
en la sanktejo, li alportu sian pekoferon, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 28 Kaj ilia heredaĵo estu
tio, ke Mi estas ilia heredaĵo; terposedaĵon ne
donu al ili en Izrael: Mi estas ilia posedaĵo. 29
La farunoferojn, pekoferojn, kaj kulpoferojn ili
manĝu; kaj ĉio anatemita en Izrael apartenu al
ili. 30 Kaj la unuaaĵo el ĉio unuenaskita, kaj ĉiaj
oferdonoj el ĉiuj viaj oferdonoj apartenu al la
pastroj; kaj la unuaaĵon de via pasto donu al la
pastroj, por ke beno estu super via domo. 31 Ĉian
kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon el la birdoj aŭ el la
brutoj la pastroj ne manĝu.

45 Kiam vi lote dividos la teron en heredaĵojn,
tiam apartigu oferdonon al la Eternulo,
sanktan terpecon, havantan la longon de dudek
kvin mil mezurstangoj kaj la larĝon de dek mil;
tiu loko estu sankta en ĉiuj siaj limoj ĉirkaŭe.
2 El ĝi devas esti por la sanktejo kvadrato de
kvincent mezuroj ĉiuflanke, kaj kvindek ulnoj
ĉirkaŭe kiel libera placo por ĝi. 3 Per tiu mezuro
mezuru la longon de dudek kvin mil kaj la larĝon
de dek mil; sur tiu loko estos la sanktejo, la
plejsanktaĵo. 4 La cetera parto de la sankta tero
apartenu al la pastroj, kiuj servas en la sanktejo,
kiuj alproksimiĝas al la Eternulo, por servi al
Li; ĝi estu por ili kiel loko por domoj, kaj estu
konsekrita al la sanktejo. 5 Dudek kvin mil ulnoj
da longo kaj dek mil ulnoj da larĝo estu por la
Levidoj, kiuj servas en la domo; dudek ĉambroj
estu tie ilia posedaĵo. 6 Kaj kiel posedaĵon de la
urbo apartigu kvin mil da larĝo kaj dudek kvin mil
da longo kontraŭ la sankta terpeco: ĝi apartenu al
la tuta domo de Izrael. 7 Kaj al la princo donu
parton ambaŭflanke apud la sankta terpeco kaj
apud la urba posedaĵo, sur la okcidenta flanko
okcidenten kaj sur la orienta flanko orienten;
ĝia longo devas esti tia sama, kiel de unu el tiuj
partoj de la okcidenta limo ĝis la orienta. 8 Tio
estos lia tero, lia terposedaĵo en Izrael, por ke
Miaj princoj ne plu premu Mian popolon; kaj la
ceteran teron oni donu al la domo de Izrael laŭ
iliaj triboj. 9 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Sufiĉe estas por vi, ho princoj de Izrael; forigu
la perfortadon kaj rabadon, agu juste kaj virte,
ĉesigu vian persekutadon kontraŭ Mia popolo,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 10 Ĝusta pesilo, ĝusta
ŝutmezurilo, kaj ĝusta verŝmezurilo estu ĉe vi. 11
La efo kaj la bat'o devas havi egalan amplekson,
tiel, ke la bat'o entenu dekonon de ĥomero kaj la
efo ankaŭ dekonon de ĥomero: laŭ la ĥomero oni
fiksu ilian amplekson. 12 La siklo devas enteni
dudek gerojn; dudek sikloj, dudek vin sikloj, kaj
dek kvin sikloj estu por vi unu min'o. 13 Jen estas
la oferdono, kiun vi devas alportadi: sesono de
efo el ĥomero da tritiko, kaj sesono de efo el
ĥomero da hordeo. 14 Kaj la leĝo pri la oleo estas:
bat'o da oleo; bat'o estas dekono de kor'o; dek
bat'oj faras ĥomeron, ĉar ĥomero entenas dek
bat'ojn. 15 Kaj unu ŝafidon oni donu el ducento
da ŝafoj de paŝtejo de Izrael. Tio estos farunofero,
brulofero, kaj pacofero, por pekliberigo por ili,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 16 La tuta popolo de
la lando alportadu tian oferdonon al la princo
de Izrael. 17 Kaj la princo devas zorgi pri la
bruloferoj, farunofero, kaj verŝofero en la festoj,
monatkomencoj, kaj sabatoj, en ĉiuj festoj de la
domo de Izrael; li devas alportadi la pekoferon, la
farunoferon, la bruloferon, kaj la pacoferon, por
atingi pekliberigon por la domo de Izrael. 18 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: En la unua tago de
la unua monato prenu sendifektan bovidon, kaj
pekliberigu la sanktejon. 19 Kaj la pastro prenu
iom el la sango de la pekofero, kaj ŝprucigu sur
la fostojn de la domo kaj sur la kvar angulojn
de la elstaraĵo de la altaro kaj sur la fostojn de
la pordego de la interna korto. 20 Tion saman
faru en la sepa tago de la monato por ĉiu, kiu
pekis pro eraro aŭ pro naiveco; kaj tiamaniere
pekliberigu la domon. 21 En la dek-kvara tago de
la unua monato estu ĉe vi Pasko, festo septaga,
en kiu oni devas manĝi macojn. 22 Kaj la princo
en tiu tago devas alporti pro si kaj pro la tuta
popolo de la lando bovon kiel propekan oferon.
23 Kaj dum la sep tagoj de la festo li alportadu
bruloferon al la Eternulo, po sep bovoj kaj po sep
virŝafoj sendifektaj ĉiutage dum la sep tagoj, kaj
po unu virkapro kiel pekoferon ĉiutage. 24 Kaj da

farunofero li alportos po unu efo por ĉiu bovo,
kaj po unu efo por ĉiu virŝafo, kaj po unu hino
da oleo por ĉiu efo. 25 En la dek-kvina tago de
la sepa monato, en la festo, li faru tion saman
dum sep tagoj: tian saman pekoferon, bruloferon,
farunoferon, kaj oleon.

46 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: La pordego
de la interna korto, kiu estas turnita al
oriento, estu ŝlosita dum la ses laboraj tagoj, sed
en la tago sabata ĝi estu malfermita, kaj ankaŭ
en la monatkomenco ĝi estu malfermita. 2 Kaj
la princo eniros tra la portiko de la pordego el
ekstere, kaj stariĝos ĉe la fosto de la pordego; kaj
la pastroj faros lian bruloferon kaj lian pacoferon;
kaj li adorkliniĝos sur la sojlo de la pordego kaj
eliros; sed la pordego ne estos ne estos ŝlosita
ĝis vespero. 3 La popolo de la lando adorkliniĝos
antaŭ la Eternulo ĉe la enirejo de tiu pordego en la
sabatoj kaj en la monatkomencoj. 4 La brulofero,
kiun la princo alportos al la Eternulo en sabato,
estos: ses sendifektaj ŝafidoj kaj unu sendifekta
virŝafo; 5 kaj da farunofero unu efo por la virŝafo,
kaj da farunofero por la ŝafidoj tiom, kiom povas
doni lia mano, kaj po unu hino da oleo por ĉiu
efo. 6 En la tago de la monatkomenco: sendifekta
bovido kaj ses ŝafidoj kaj sendifekta virŝafo; 7 kaj
farunoferon li faru: unu efon por la bovido, kaj
unu efon por la virŝafo, kaj por la ŝafidoj tiom,
kiom povas doni lia mano, kaj po unu hino da oleo
por ĉiu efo. 8 Kiam la princo venos, li devas eniri
tra la portiko de la pordego, kaj laŭ la sama vojo li
devas eliri. 9 Kaj kiam la popolo de la lando venos
antaŭ la Eternulon en la festoj, tiam tiuj, kiuj
eniris tra la norda pordego, por adorkliniĝi, devas
eliri tra la suda pordego, kaj tiuj, kiuj eniris tra la
suda pordego, devas eliri tra la norda pordego;
oni devas ne iri returne tra tiu pordego, tra kiu
oni eniris, sed oni devas eliri tra la kontraŭa.
10 Kaj la princo estos inter ili: kiam ili eniros, li
ankaŭ eniros, kaj kiam ili eliros, li ankaŭ eliros. 11
En la festoj kaj en la solenaj tagoj la farunofero
devas esti unu efo por la bovido, kaj unu efo por
la virŝafo, kaj por la ŝafidoj tiom, kiom povas
doni lia mano, kaj po unu hino da oleo por ĉiu
efo. 12 Kiam la princo alportos al la Eternulo
memvolan bruloferon aŭ memvolan pacoferon,
tiam oni devas malfermi antaŭ li la pordegon,
turnitan al oriento, kaj li faros sian bruloferon
aŭ sian pacoferon tiel, kiel li faras ĝin en la tago
sabata; poste li eliros, kaj post lia eliro oni ŝlosos
la pordegon. 13 Unujaran ŝafidon sendifektan li
alportu kiel bruloferon ĉiutage al la Eternulo;
ĉiumatene li alportu ĝin. 14 Kaj farunoferon li
alportu kune kun ĝi ĉiumatene: sesonon de efo,
kaj trionon de hino da oleo, por ŝprucigi sur
la farunon; tio devas esti la porĉiama leĝo pri
la farunofero al la Eternulo. 15 Tiamaniere oni
alportu ĉiumatene la ŝafidon kaj la farunoferon
kaj la oleon, kiel konstantan bruloferon. 16 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Se la princo donos
donacon al iu el siaj filoj, ĝi fariĝu heredaĵo
por liaj filoj; tio estu ilia hereda posedaĵo. 17
Sed se li donos donacon el sia heredaĵo al unu
el siaj sklavoj, ĝi apartenu al li ĝis la jaro de
libereco, kaj poste ĝi revenu al la princo; nur la
heredaĵo donacita al liaj filoj devas resti ĉe ili.
18 La princo ne prenu ion el la heredaĵo de la
popolanoj, elpremante ilin el ilia terposedaĵo: nur
el sia terposedaĵo li povas doni heredon al siaj
filoj, por ke neniu el Mia popolo estu elpuŝita
el sia terposedaĵo. 19 Kaj li venigis min tra la
enirejo, kiu estis flanke de la pordego, al la sanktaj
ĉambroj, kiuj apartenas al la pastroj kaj kiuj estas
turnitaj norden; kaj jen mi tie vidis lokon ĉe la
rando okcidente. 20 Kaj li diris al mi: Ĉi tie estas
la loko, kie la pastroj devas kuiri la kulpoferon kaj
la pekoferon kaj kie ili devas baki la farunoferon,
ne alportante tion sur la eksteran korton, por
ne sanktigi la popolon. 21 Kaj li elkondukis min
sur la eksteran korton, kaj alkondukis min al la
kvar anguloj de la korto; kaj mi vidis, ke en ĉiu
angulo de la korto troviĝas ankoraŭ korto. 22
En la kvar anguloj de la korto troviĝis aldonaj
kortetoj, havantaj la longon de kvardek ulnoj kaj
la larĝon de tridek; la saman mezuron havis ĉiuj
kvar kortetoj. 23 Kaj mureto estis ĉirkaŭe, ĉirkaŭ
ĉiuj kvar, kaj kuirlokoj estis aranĝitaj malsupre ĉe
tiuj muretoj ĉirkaŭe. 24 Kaj li diris al mi: Jen estas
la kuirejoj, kie la servistoj de la domo devas kuiri
la oferojn de la popolo.

47 Kaj li revenigis min al la pordo de la domo;
kaj mi ekvidis, ke jen el sub la sojlo de la
domo fluas akvo orienten, ĉar la vizaĝa flanko de
la domo estis turnita orienten; kaj la akvo fluis el
sub la dekstra flanko de la domo al la suda flanko
de la altaro. 2 Kaj li elkondukis min tra la norda
pordego, kaj kondukis min laŭ ekstera vojo al
la ekstera pordego, turnita orienten; kaj jen la
akvo fluas el la dekstra flanko. 3 Kiam la viro iris
orienten, li havis en sia mano mezurŝnuron, kaj li
mezuris mil ulnojn, kaj transpasigis min trans
la akvon, kiu estis alta ĝis la maleoloj. 4 Kaj li
mezuris ankoraŭ mil ulnojn, kaj transpasigis min
trans la akvon; la akvo estis alta ĝis la genuoj.
Kaj li mezuris ankoraŭ mil, kaj transpasigis min
trans la akvon, kiu estis alta ĝis la lumboj. 5 Kiam

li mezuris ankoraŭ mil, estis jam torento, kiun
mi ne povis transiri; ĉar la akvo estis tro alta,
oni devis ĝin transnaĝi, sed transiri la torenton
oni ne povis. 6 Kaj li diris al mi: Ĉu vi vidis, ho
filo de homo? Kaj li kondukis min returne al la
bordo de la torento. 7 Kiam mi revenis, mi vidis,
ke sur la bordo de la torento estas jam tre multe
da arboj sur ambaŭ flankoj. 8 Kaj li diris al mi:
Ĉi tiu akvo, kiu eliras el la orienta regiono, iros
malsupren en la stepon, kaj venos en la maron;
kiam ĝi troviĝos en la maro, tiam saniĝos la akvo.
9 Kaj ĉiu vivanta estaĵo, kiu rampas tie, kie pasas
la torentoj, reviviĝos, kaj estos tre multe da fiŝoj;
ĉar tien venos ĉi tiu akvo, kaj ĉio saniĝos kaj
reviviĝos, kien venos la torento. 10 Kaj staros apud
ĝi fiŝkaptistoj de En-Gedi ĝis En-Eglaim, kaj ili
etendos tie retojn; iliaj fiŝoj estos tiaspecaj, kiel la
fiŝoj de la Granda Maro, kaj tre multe. 11 Sed ĝiaj
marĉoj kaj marĉetoj ne saniĝos, ili estos destinitaj
por salo. 12 Kaj apud la torento sur ambaŭ bordoj
kreskos ĉiaspecaj manĝaĵdonantaj arboj; ne velkos
iliaj folioj, kaj ne forfiniĝos iliaj fruktoj; ĉiumonate
ili donos novajn fruktojn, ĉar la akvo por ili fluas
el la sanktejo; kaj iliaj fruktoj estos uzataj kiel
manĝaĵo, kaj iliaj folioj kiel kuracilo. 13 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen estas la limoj, laŭ
kiuj vi devas dividi heredige la teron al la dek du
triboj de Izrael: al Jozef duoblan parton. 14 Kaj
dividu ĝin al ĉiuj egale; ĉar per levo de la mano
Mi promesis doni ĝin al viaj patroj, tial ĉi tiu tero
fariĝos via hereda posedaĵo. 15 Jen estas la limo
de la lando: sur la norda rando, komencante de la
Granda Maro, ĝi iras tra Ĥetlon en la direkto al
Cedad; 16 tra Ĥamat, Berota, Sibraim, kiu estas
inter la limo de Damasko kaj la limo de Ĥamat, ĝis
Ĥacer-Tiĥon, kiu troviĝas ĉe la limo de Ĥavran.
17 Kaj la limo estos de la maro ĝis Ĥacar-Enan
apud la limo de Damasko, kaj ĝis la norda Cafon
kaj la limo de Ĥamat. Tio estas la rando norda.
18 Kaj la orientan randon mezuru inter Ĥavran
kaj Damasko, inter Gilead kaj la lando de Izrael,
laŭ Jordan, de la limo ĝis la orienta maro; tio
estas la rando orienta. 19 La suda rando estas
de Tamar ĝis la Akvo de Malpaco apud Kadeŝ,
laŭ la torento ĝis la Granda Maro; tio estas la
rando suda. 20 La okcidenta rando estas la Granda
Maro, ĝis la komenco de Ĥamat; tio estas la rando
okcidenta. 21 Kaj dividu inter vi ĉi tiun landon
laŭ la triboj de Izrael. 22 Kaj dividu ĝin lote al
vi, kaj ankaŭ al la fremduloj, kiuj loĝas inter vi
kaj kiuj naskis infanojn inter vi; ili devas esti por
vi kiel indiĝenoj inter la Izraelidoj, kune kun vi
ili devas ricevi lote heredan posedaĵon inter la
triboj de Izrael. 23 En tiu tribo, inter kiu ekloĝis la
fremdulo, tie donu al li lian heredan posedaĵon,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

48 Jen estas la nomoj de la triboj: de la norda
rando laŭ la vojo al Ĥetlon, en la direkto al
Ĥamat, Ĥacar-Enan, norde de la limo de Damasko
ĝis Ĥamat; ĉi tiu regiono de oriente ĝis okcidente
apartenos sole al Dan. 2 Kaj apud la limo de
Dan, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos
sian parton Aŝer. 3 Apud la limo de Aŝer, de
la orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian
parton Naftali. 4 Apud la limo de Naftali, de la
orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton
Manase. 5 Apud la limo de Manase, de la orienta
rando ĝis la okcidenta, havos sian parton Efraim.
6 Apud la limo de Efraim, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton Ruben. 7
Apud la limo de Ruben, de la orienta rando ĝis
la okcidenta, havos sian parton Jehuda. 8 Apud
la limo de Jehuda, de la orienta rando ĝis la
okcidenta, estos la konsekrita terpeco, kiun vi
apartigos, kaj kiu havos la larĝon de dudek kvin
mil mezurstangoj kaj la longon kiel unu el la
partoj de la orienta rando ĝis la okcidenta, kaj
en kies mezo estos la sanktejo. 9 La apartigita
terpeco, kiun vi konsekros al la Eternulo, havos la
longon de dudek kvin mil kaj la larĝon de dek
mil. 10 Kaj la sankta terpeco estos por la pastroj,
havante norden dudek kvin mil, kaj okcidenten
la larĝon de dek mil, orienten la larĝon de dek
mil, kaj suden la longon de dudek kvin mil; kaj en
ĝia mezo estos la sanktejo de la Eternulo. 11 Ĝi
estu sanktigita por la pastroj el la filoj de Cadok,
kiuj plenumadis Mian servadon kaj ne defalis de
Mi dum la defalo de la Izraelidoj, kiel defalis la
Levidoj. 12 Kaj al ili estos apartigita parto el la
konsekrita terpeco, kiel plejsanktaĵo, apud la limo
de la Levidoj. 13 Kaj la Levidoj havos apud la limo
de la pastroj dudek kvin mil da longo kaj dek mil
da larĝo; la tuta longo estos dudek kvin mil, kaj la
larĝo estos dek mil. 14 Ili nenion devas vendi el
tio, nek interŝanĝi; la unuaaĵo de la lando devas
ne transiri, ĉar ĝi estas konsekrita al la Eternulo.
15 La ceteraj kvin mil da larĝo kun dudek kvin
mil da longo estas nekonsekrita apartenaĵo de
la urbo, kiel loĝatejo kaj antaŭurbo; kaj la urbo
estos en la mezo. 16 Jen estas ĝiaj dimensioj: la
norda rando havos kvar mil kvincent, la suda
rando kvar mil kvincent, la orienta rando kvar
mil kvincent, kaj la okcidenta rando kvar mil
kvincent. 17 La antaŭurbo de la urbo havos norde
ducent kvindek, kaj sude ducent kvindek, kaj

oriente ducent kvindek, kaj okcidente ducent
kvindek. **18** Koncerne la ceteran parton de la
longo kontraŭ la sankta terpeco, nome dek mil
oriente kaj dek mil okcidente, kiu troviĝas kontraŭ
la sankta terpeco, ĝiaj produktaĵoj devas servi
kiel manĝaĵo por la laboristoj de la urbo. **19** En
la urbo laboros laboristoj el ĉiuj triboj de Izrael.
20 La tuta apartigita terpeco devas havi dudek
kvin mil kontraŭ dudek kvin mil; kvaronon de
la sankta terpeco apartigu kiel posedaĵon de la
urbo. **21** Kio restas de la sanktigita terpeco kaj
de la posedaĵo de la urbo, de la dudek kvin mil,
apartigitaj oriente kaj okcidente, kontraŭ tiuj
partoj, tio apartenu al la princo; kaj la sankta
terpeco kaj la sankta domo estos en la mezo. **22**
Kio troviĝas inter la apartenaĵo de la Levidoj kaj
la apartenaĵo de la urbo, inter la limo de Jehuda
kaj la limo de Benjamen, tio apartenu al la princo.
23 La ceteraj triboj de la rando orienta ĝis la
rando okcidenta: Benjamen havos unu parton. **24**
Apud la limo de Benjamen, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton Simeon. **25**
Apud la limo de Simeon, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton Isaĥar. **26**
Apud la limo de Isaĥar, de la orienta rando ĝis la
okcidenta, havos sian parton Zebulun. **27** Apud
la limo de Zebulun, de la orienta rando ĝis la
okcidenta, havos sian parton Gad. **28** Apud la limo
de Gad, ĉe la rando suda, estos la limo de Tamar
ĝis la Akvo de Malpaco apud Kadeŝ, laŭlonge de
la torento ĝis la Granda Maro. **29** Tio estas la
lando, kiun vi lote dividos kiel heredan posedaĵon
al la triboj de Izrael, kaj tio estas iliaj partoj,
diras la Sinjoro, la Eternulo. **30** Kaj jen estas la
randoj de la urbo: sur la norda flanko kvar mil
kvincent mezurstangoj; **31** kaj la pordegoj de la
urbo estos nomataj laŭ la nomoj de la triboj de
Izrael; tri pordegoj norde: unu Pordego de Ruben,
unu Pordego de Jehuda, unu Pordego de Levi. **32**
Ankaŭ sur la orienta flanko kvar mil kvincent
mezurstangoj; kaj tri pordegoj: unu Pordego de
Jozef, unu Pordego de Benjamen, unu Pordego de
Dan. **33** Ankaŭ sur la suda flanko kvar mil kvincent
mezurstangoj; kaj tri pordegoj: unu Pordego de
Simeon, unu Pordego de Isaĥar, unu Pordego de
Zebulun. **34** Ankaŭ sur la okcidenta flanko kvar
mil kvincent; pordegojn ĝi havas tri: unu Pordego
de Gad, unu Pordego de Aŝer, unu Pordego de
Naftali. **35** La tuta ĉirkaŭo havas dek ok mil. Kaj la
nomo de la urbo de post tiu tago estos: Eternulo-
Tie.

Daniel

1 En la tria jaro de la reĝado de Jehojakim, reĝo
de Judujo, venis Nebukadnecar, reĝo de Babel,
al Jerusalem, kaj eksieĝis ĝin. **2** Kaj la Sinjoro
transdonis en lian manon Jehojakimon, reĝon
de Judujo, kaj parton de la vazoj de la domo de
Dio; kaj li venigis ilin en la landon Ŝinar, en la
domon de sia dio, kaj la vazojn li metis en la
trezorejon de sia dio. **3** Kaj la reĝo diris al Aŝpenaz,
la estro de liaj korteganoj, ke el la Izraelidoj, el la
reĝa idaro kaj el la nobelaro, li venigu **4** knabojn
sendifektajn, belaspektajn, komprenemajn por
ĉiu saĝaĵo, klerajn, scienckomprenantajn, kaj
kapablajn servi en la palaco de la reĝo, kaj ke oni
lernigu al ili la skribadon kaj la lingvon Ĥaldean. **5**
Kaj la reĝo destinis por ili por ĉiu tago manĝaĵojn
de la reĝa tablo, kaj vinon el tiu, kiun li mem
trinkadis, kaj li ordonis eduki ilin dum tri jaroj,
post kies finiĝo ili estis komencontaj la servadon
antaŭ la reĝo. **6** El la idoj de Jehuda estis inter ili
Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja. **7** La estro de la
korteganoj donis al ili aliajn nomojn; kaj li donis
al Daniel la nomon Beltŝacar; al Ĥananja, Ŝadraĥ;
al Miŝael, Meŝaĥ; kaj al Azarja, Abed-Nego. **8**
Daniel metis en sian koron, ke li ne malpurigos sin
per la manĝaĵoj de la reĝo, nek per la vino, kiun
ĉi tiu trinkas; tial li petis la korteganestron, ke al
li estu permesite ne malpurigi sin. **9** Dio donis al
Daniel favoron kaj simpation ĉe la korteganestro.
10 Kaj la korteganestro diris al Daniel: Mi timas
mian sinjoron, la reĝon, kiu mem destinis por vi,
kion vi devas manĝi kaj trinki; se li vidos, ke viaj
vizaĝoj estas malpli grasaj, ol ĉe aliaj knaboj, viaj
samaĝuloj, tiam vi farus mian kapon kulpa antaŭ
la reĝo. **11** Tiam Daniel diris al la inspektisto, al
kiu la korteganestro komisiis Danielon, Ĥananjan,
Miŝaelon, kaj Azarjan: **12** Faru, mi petas, provon
kun viaj servantoj dum dek tagoj; oni donadu al
ni por manĝi legomojn, kaj por trinki akvon; **13**
poste montriĝu al vi nia aspekto, kaj la aspekto de
la knaboj, kiuj manĝas la manĝaĵon de la reĝo; kaj
poste agu kun viaj servantoj laŭ tio, kion vi vidos.
14 Li obeis ilin en tio kaj faris kun ili provon dum
dek tagoj. **15** Post paso de la dek tagoj montriĝis,
ke ili estas pli bonaspektaj kaj pli bonkorpaj, ol
ĉiuj knaboj, kiuj manĝis la manĝaĵon de la reĝo.
16 Tial la inspektisto forportadis ilian manĝaĵon,
kaj la vinon, kiu estis destinita al ili por trinki,
kaj donadis al ili legomojn. **17** Kaj al tiuj kvar
knaboj Dio donis kapablojn kaj komprenemecon
pri ĉiuj libroj kaj saĝaĵo, kaj Daniel estis ankaŭ
kompetenta pri ĉiaj vizioj kaj sonĝoj. **18** Kiam
pasis la tempo, kiun la reĝo difinis por ilia venigo,
la korteganestro prezentis ilin al Nebukadnecar.
19 La reĝo parolis kun ili, kaj el ili ĉiuj troviĝis
neniu egala al Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja.
Kaj ili komencis servadi antaŭ la reĝo. **20** Kaj
koncerne ĉiujn aferojn de saĝo kaj scio, pri kiuj la
reĝo ilin demandis, li trovis ilin dekoble pli saĝaj,
ol ĉiuj astrologoj kaj magiistoj, kiuj estis en lia
tuta regno. **21** Daniel estis tie ĝis la unua jaro de
la reĝo Ciro.

2 En la dua jaro de la reĝado de Nebukadnecar
aperis al Nebukadnecar sonĝoj; kaj konfuziĝis
lia spirito, kaj li ne povis dormi. **2** Kaj la
reĝo ordonis alvoki la astrologojn, magiistojn,
sorĉistojn, kaj Ĥaldeojn, por ke ili diru al la reĝo
liajn sonĝojn. Kaj ili venis kaj stariĝis antaŭ la
reĝo. **3** Kaj la reĝo diris al ili: Mi havis sonĝon, kaj
mia spirito maltrankviliĝis, dezirante scii, kio estis
tiu sonĝo. **4** La Ĥaldeoj respondis al la reĝo en la
lingvo Siria: Ho reĝo, vivu eterne! diru la sonĝon
al viaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian signifon. **5**
Sed la reĝo respondis kaj diris al la Ĥaldeoj: La
enhavon mi forgesis. Tamen, se vi ne diros al mi
la sonĝon kaj ĝian signifon, vi estos dishakitaj
en pecojn kaj viaj domoj estos ruinigitaj. **6** Sed
se vi rakontos al mi la sonĝon kaj ĝian signifon,
vi ricevos de mi donacojn, rekompencon, kaj
grandan honoron. Tial diru al mi la sonĝon kaj
ĝian signifon. **7** Ili denove respondis: La reĝo
diru sian sonĝon al siaj servantoj, kaj ni klarigos
ĝian signifon. **8** La reĝo diris: Mi scias bone, ke
vi deziras gajni tempon, ĉar vi vidas, ke la afero
malaperis el mia memoro. **9** Se vi ne diros al mi la
sonĝon, tio montros, ke vi havas unu intencon:
vi preparas vin, por doni al mi mensogan kaj
sentaŭgan respondon, ĝis la tempo pasos. Tial
rakontu al mi la sonĝon, tiam mi konvinkiĝos, ke
vi povas klarigi al mi ankaŭ ĝian signifon. **10** La
Ĥaldeoj respondis al la reĝo kaj diris: Ne ekzistas
sur la tero tia homo, kiu povus plenumi la deziron
de la reĝo; tial neniu reĝo, kiel ajn granda kaj
potenca li estus, postulis iam similan respondon
de iu astrologo, magiisto, aŭ Ĥaldeo; **11** la afero,
kiun la reĝo postulas, estas tiel eksterordinara,
ke neniu povas tion plenumi al la reĝo, krom la
dioj, kiuj ne vivas inter karnuloj. **12** Tiam la reĝo
forte indignis kaj koleris, kaj ordonis pereigi ĉiujn
saĝulojn de Babel. **13** Kiam la dekreto eliris, oni
komencis la mortigadon de la saĝuloj, kaj oni volis
mortigi ankaŭ Danielon kaj liajn kamaradojn. **14**
Tiam Daniel faris saĝan kaj prudentan rediron
al Arjoĥ, la estro de la reĝaj korpogardistoj, kiu

eliris, por mortigi la saĝulojn de Babel; **15** li
demandis Arjoĥon, la potenculon de la reĝo,
dirante: Pro kio eliris de la reĝo tia severa ordono?
Tiam Arjoĥ rakontis al Daniel la tutan aferon.
16 Daniel iris kaj petis la reĝon, ke li donu al li
templimon, kaj li prezentos al la reĝo la klarigon.
17 Poste Daniel iris en sian domon, kaj rakontis
la aferon al siaj kamaradoj Ĥananja, Miŝael, kaj
Azarja, **18** por ke ili petegu la kompateman Dion
de la ĉielo malkaŝi tiun kaŝitan aferon, por ke
Daniel kaj liaj kamaradoj ne pereu kun la aliaj
saĝuloj de Babel. **19** Kaj tiam la kaŝitaĵo malkaŝiĝis
al Daniel en nokta vizio, kaj Daniel dankis pro
tio Dion de la ĉielo. **20** Kaj Daniel ekparolis, kaj
diris: Estu benata la nomo de Dio de eterne ĝis
eterne; ĉar al Li apartenas saĝo kaj forto; **21** Li
ŝanĝas la tempojn kaj jarojn; Li faligas reĝojn
kaj starigas reĝojn; Li donas saĝon al la saĝuloj
kaj prudenton al la prudentuloj; **22** Li malkaŝas
la profundaĵon kaj kaŝitaĵon; Li scias, kio estas
en la mallumo, kaj lumo estas en Li. **23** Vin, ho
Dio de miaj patroj, mi dankas kaj gloras; ĉar Vi
donis al mi saĝon kaj forton, kaj malkaŝis al mi
tion, pri kio ni Vin petis; ĉar Vi malkaŝis al ni la
aferon de la reĝo. **24** Poste Daniel iris al Arjoĥ,
al kiu la reĝo komisiis mortigi la saĝulojn de
Babel; li venis, kaj diris al li tiel: Ne mortigu la
saĝulojn de Babel, konduku min al la reĝo, kaj
mi diros al la reĝo la klarigon. **25** Tiam Arjoĥ
tuj enkondukis Danielon al la reĝo, kaj diris al ĉi
tiu tiele: Inter la transloĝigitaj filoj de Judujo mi
trovis homon, kiu povas doni al la reĝo klarigon.
26 Tiam ekparolis la reĝo, kaj diris al Daniel, kies
nomo estis nun Beltŝacar: Ĉu vi povas sciigi al
mi la sonĝon, kiun mi vidis, kaj ĝian signifon? **27**
Daniel respondis al la reĝo kaj diris: La kaŝitaĵon,
pri kiu la reĝo demandas, ne povas malkaŝi al la
reĝo la saĝuloj, nek la sorĉistoj, nek la astrologoj,
nek la divenistoj; **28** sed en la ĉielo ekzistas Dio,
kiu malkaŝas kaŝitaĵon; Li malkaŝis al la reĝo
Nebukadnecar tion, kio estos en tempo estonta.
Via sonĝo kaj la vizioj de via kapo sur via lito
estis jenaj: **29** vi, ho reĝo, meditis sur via lito pri
tio, kio estos poste; kaj la Malkaŝanto de kaŝitaĵoj
montris al vi, kio estos. **30** Kaj al mi tiu kaŝitaĵo
malkaŝiĝis ne pro tio, ke mi kvazaŭ estus pli saĝa
ol ĉiuj vivantoj, sed por tio, ke la reĝo ricevu
klarigon kaj ke vi eksciu la pensojn de via koro. **31**
Vi, ho reĝo, havis vizion: jen staris granda statuo;
grandega statuo tio estis; en eksterordinara brilo
ĝi staris antaŭ vi, kaj ĝia aspekto estis terura.
32 La kapo de tiu statuo estis el pura oro; ĝiaj
brusto kaj manoj estis el arĝento, la ventro kaj
femuroj el kupro; **33** ĝiaj kruroj estis el fero, ĝiaj
piedoj estis parte el fero, parte el argilo. **34** Vi
vidis poste, ke ŝtono deŝiriĝis sen ago de ia mano,
frapis la statuon, ĝiajn ferajn kaj argilajn piedojn,
kaj frakasis ilin. **35** Tiam ĉio kune frakasiĝis: la
fero, argilo, kupro, arĝento, kaj oro fariĝis kiel
grenventumaĵo sur somera draŝejo, kaj la vento
ilin forportis, kaj ne restis postesigno post ili; sed
la ŝtono, kiu frakasis la statuon, fariĝis granda
monto kaj plenigis la tutan teron. **36** Tio estas la
sonĝo. Nun ni diros al la reĝo la signifon. **37** Vi,
ho reĝo, estas reĝo super reĝoj, al kiu Dio de la
ĉielo donis regnon, potencon, forton, kaj gloron;
38 kaj ĉie, kie ajn loĝas homoj, Li transdonis en
viajn manojn la bestojn de la kampo kaj la birdojn
de la ĉielo, kaj faris vin reganto super ili ĉiuj. Vi
estas la ora kapo. **39** Post vi aperos nova regno,
malpli alta ol via, kaj ankoraŭ tria regno, kupra,
kiu regos super la tuta tero. **40** La kvara regno
estos malmola, kiel fero; ĉar kiel fero disbatas kaj
frakasas ĉion, tiel ankaŭ ĝi, simile al ĉiofrakasanta
fero, disbatados kaj frakasados. **41** Kaj ke vi vidis la
piedojn kaj la fingrojn parte el potargilo kaj parte
el fero — tio estos regno de miksita konsisto, kaj
ĝi enhavos parte la malmolecon de fero, ĉar vi
vidis feron miksitan kun potargilo. **42** Sed kiel
la fingroj de la piedoj estis parte el fero, parte
el argilo, tiel ankaŭ la regno estos parte fortika,
parte rompebla. **43** Kaj ke vi vidis feron, miksitan
kun potargilo, tio signifas, ke ili estos kunigitaj
per forto homa, sed ne kunfandiĝos inter si,
kiel fero ne kunfandiĝas kun argilo. **44** Sed en
la tempo de tiuj reĝoj Dio de la ĉielo starigos
regnon, kiu neniam detruiĝos, kaj ĝia reĝado ne
transiros al alia popolo; ĝi frakasos kaj detruos
ĉiujn regnojn, sed ĝi mem staros eterne. **45** Vi
vidis, ke ŝtono sen ia mano deŝiriĝis de monto,
kaj frakasis feron, kupron, argilon, arĝenton, kaj
oron; la granda Dio montris al la reĝo, kio estos
poste. Tia estas precize la sonĝo kaj ĝia ĝusta
klarigo. **46** Tiam la reĝo Nebukadnecar ĵetis sin
vizaĝaltere kaj adorkliniĝis al Daniel kaj ordonis
alporti al li donacojn kaj bonodorajn incensojn.
47 La reĝo ekparolis al Daniel, kaj diris: Vere, via
Dio estas Dio de la dioj kaj Reganto de la reĝoj,
malkaŝanta kaŝitaĵojn, kaj tial vi povis malkaŝi
tiun kaŝitaĵon. **48** Tiam la reĝo altigis Danielon,
donis al li grandajn kaj riĉajn donacojn, kaj faris
lin reganto super la tuta lando de Babel kaj ĉefo
super ĉiuj saĝuloj de Babel. **49** Daniel petis la
reĝon, kaj ĉi tiu starigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj
Abed-Negon super la aferoj de la lando Babela;
kaj Daniel mem restis ĉe la kortego de la reĝo.

3 La reĝo Nebukadnecar faris oran statuon, kiu
havis la alton de sesdek ulnoj kaj la larĝon de
ses ulnoj; kaj li starigis ĝin en la valo Dura en la
lando Babela. **2** Kaj la reĝo Nebukadnecar sendis al
la satrapoj, regionestroj, militestroj, ĉefaj juĝistoj,
urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj potenculoj de la
lando, ke ili venu al la solena malkovro de la
statuo, kiun starigis la reĝo Nebukadnecar. **3** Tiam
kunvenis la satrapoj, regionestroj, militestroj,
ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj
potenculoj de la lando, al la solena malkovro de la
statuo, kiun la reĝo Nebukadnecar starigis; kaj
ili stariĝis antaŭ la statuo, kiun Nebukadnecar
starigis. **4** Kaj heroldo laŭte proklamis: Estas
sciigate al vi, ho popoloj, gentoj, kaj lingvoj: **5**
kiam vi aŭdos la sonon de korno, fluto, harpo,
sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj
instrumentoj, tiam faligu vin kaj adorkliniĝu al la
ora statuo, kiun starigis la reĝo Nebukadnecar. **6**
Kiu ne faligos sin kaj ne adorkliniĝos, tiu tuj estos
ĵetita en ardantan fornon. **7** Tial, kiam ĉiuj popoloj
ekaŭdis la sonon de korno, fluto, harpo, sabeko,
psaltero, kaj diversaj muzikaj instrumentoj, ili
faligis sin kaj adorkliniĝis al la ora statuo, kiun
starigis la reĝo Nebukadnecar. **8** En tiu tempo
tuj aliris kelkaj Ĥaldeoj kaj akuzis la Judojn. **9** Ili
ekparolis, kaj diris al la reĝo Nebukadnecar: Ho
reĝo, vivu eterne! **10** Vi, ho reĝo, ordonis, ke ĉiu
homo, kiu aŭdos la sonon de korno, fluto, harpo,
sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj
instrumentoj, faligu sin kaj adorkliniĝu al la ora
statuo; **11** kaj kiu ne faligos sin kaj ne adorkliniĝos,
tiu estu ĵetita en ardantan fornon. **12** Ekzistas
tamen viroj Judaj, kiujn vi starigis super la aferoj
de la lando Babela, Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego;
kaj tiuj homoj ne obeas vian ordonon, ho reĝo, ne
servas al viaj dioj, kaj ne adorkliniĝas al la ora
statuo, kiun vi starigis. **13** Tiam Nebukadnecar
en kolero kaj furiozo ordonis venigi Ŝadraĥon,
Meŝaĥon, kaj Abed-Negon; kaj oni tuj venigis
tiujn virojn al la reĝo. **14** Nebukadnecar ekparolis,
kaj diris al ili: Ĉu intence vi, ho Ŝadraĥ, Meŝaĥ,
kaj Abed-Nego, ne servas al miaj dioj, kaj ne
adorkliniĝas al la ora statuo, kiun mi starigis? **15**
De nun, kiam vi ekaŭdos la sonon de korno, fluto,
harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj
muzikaj instrumentoj, estu pretaj tuj faligi vin
kaj adorkliniĝi al la statuo, kiun mi faris; se vi ne
adorkliniĝos, tiam vi tuj estos ĵetitaj en ardantan
fornon; kaj tiam kia dio savos vin el miaj manoj?
16 Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego respondis kaj
diris al la reĝo: Ho Nebukadnecar, ne estas al ni
malfacile respondi al vi pri tio. **17** Ni havas Dion,
al kiu ni servas; Li povas savi nin el la ardanta
forno kaj ankaŭ savi nin el via mano, ho reĝo.
18 Kaj se Li eĉ tion ne faros, vi tamen sciu, ho
reĝo, ke al viaj dioj ni ne servos, kaj al la ora
statuo, kiun vi starigis, ni ne adorkliniĝos. **19** Tiam
Nebukadnecar pleniĝis de furiozo, kaj la aspekto
de lia vizaĝo ŝanĝiĝis pro kolero kontraŭ Ŝadraĥ,
Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj li ordonis ardigi la
fornon sepoble pli forte, ol oni faradis ordinare.
20 Kaj al la plej fortaj militistoj el sia militistaro li
ordonis ligi Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon,
kaj ĵeti ilin en la ardantan fornon. **21** Tiam oni
ligis tiujn virojn en ilia suba kaj supra vesto, en
iliaj kapkovroj kaj aliaj vestoj, kaj oni ĵetis ilin en
la ardantan fornon. **22** Kaj ĉar la ordono de la
reĝo estis severa kaj la forno estis ardigita treege,
tial tiujn homojn, kiuj ĵetis Ŝadraĥon, Meĥaĥon,
kaj Abed-Negon, mortigis la flamo de la fajro.
23 Kaj tiuj tri viroj, Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-
Nego, falis ligitaj en la ardantan fornon. **24** Tiam
la reĝo Nebukadnecar ekmiregis, kaj en teruro
li leviĝis, ekparolis, kaj diris al siaj konsilistoj:
Ĉu ne tri virojn ni ĵetis ligitajn en la fajron? Ili
respondis al la reĝo: Tiel estas, ho reĝo. **25** Sed li
parolis plue, kaj diris: Jen mi vidas kvar virojn,
ne ligitajn, kiuj iras meze de la fajro kaj estas
sendifektaj; kaj la kvara aspektas kvazaŭ filo de la
dioj. **26** Kaj Nebukadnecar aliris al la aperturo de
la ardanta forno, ekparolis, kaj diris: Ho Ŝadraĥ,
Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, servantoj de Dio la Plejalta!
eliru, kaj aliru. Tiam Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-
Nego eliris el meze de la fajro. **27** Kaj la satrapoj,
regionestroj, militestroj, kaj konsilistoj de la reĝo
kunvenis, kaj pririgardis tiujn virojn, super kies
korpoj la fajro havis nenian forton, tiel, ke eĉ
haro sur ilia kapo ne bruldifektiĝis, iliaj vestoj ne
ŝanĝiĝis, kaj eĉ odoron de fajro oni ne sentis sur
ili. **28** Nebukadnecar ekparolis, kaj diris: Benata
estu Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, kiu
sendis Sian anĝelon, kaj savis Siajn servantojn
pro tio, ke ili fidis je Li, ne obeis la ordonon de
la reĝo, kaj oferis siajn korpojn, por ne servi kaj
adorkliniĝi al alia dio, krom sia Dio. **29** Nun mi
donas ordonon: Se iu el ia popolo, gento, aŭ lingvo
eldiros blasfemon kontraŭ Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ,
kaj Abed-Nego, tiu estos hakita en pecojn kaj lia
domo estos ruinigita; ĉar ne ekzistas alia dio, kiu
povus savi tiamaniere. **30** Kaj la reĝo denove tre
altigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon en la
lando Babela.

4 La reĝo Nebukadnecar al ĉiuj popoloj, gentoj,
kaj lingvoj, kiuj estas sur la tuta tero: Kresku via
bonstato! **2** Mi trovas bona konigi la pruvosignojn

kaj miraklojn, kiujn faris sur mi Dio la Plejalta.
3 Kiel grandaj estas Liaj pruvosignoj, kaj kiel
potencaj estas Liaj mirakloj! Lia reĝado estas
eterna, kaj Lia regado estas en ĉiuj generacioj. 4
Mi, Nebukadnecar, estis trankvila en mia domo
kaj bonfarta en mia palaco. 5 Sed mi vidis sonĝon,
kiu teruris min, kaj la meditado sur mia lito kaj la
vizioj de mia kapo min konsternis. 6 Kaj mi donis
ordonon venigi al mi ĉiujn saĝulojn de Babel,
por ke ili diru al mi la signifon de la sonĝo. 7
Tiam venis la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj
divenistoj; mi rakontis al ili la sonĝon, sed ili ne
povis klarigi al mi ĝian signifon. 8 Fine venis al mi
Daniel, al kiu estis donita la nomo Beltŝacar, laŭ
la nomo de mia dio, kaj kiu havas en si la spiriton
de la sanktaj dioj; mi rakontis al li la sonĝon: 9 Ho
Beltŝacar, ĉefo de la astrologoj, pri kiu mi scias, ke
en vi estas la spirito de la sanktaj dioj kaj nenia
kaŝitaĵo vin embarasas: klarigu al mi la vizion de
mia sonĝo kaj ĝian signifon. 10 La vizio de mia
kapo sur mia lito estis jena: mi vidis, ke jen meze
de la tero staras arbo tre alta; 11 tiu arbo estas
bonkreska kaj forta, kaj ĝia alto atingas la ĉielon,
kaj oni ĝin vidas ĝis la randoj de la tuta tero; 12
ĝia foliaro estas bela, kaj multe da fruktoj estas
sur ĝi, kaj sur ĝi troviĝas manĝaĵo por ĉiuj; en la
ombro sub ĝi kaŝas sin bestoj de la kampo, kaj sur
ĝiaj branĉoj sidas birdoj de la ĉielo, kaj ĉiu karno
nutras sin de ĝi. 13 Kaj mi vidis en la vizioj de
mia kapo sur mia lito, ke jen sankta prizorganto
malsupreniris de la ĉielo, 14 kaj per laŭta voĉo
li diris: Dehaku ĉi tiun arbon, ĉirkaŭhaku ĝiajn
branĉojn, deprenu de ĝi la foliaron, kaj disĵetu
ĝiajn fruktojn, por ke foriĝu la bestoj, kiuj estas
sub ĝi, kaj la birdoj forflugu de ĝiaj branĉoj. 15
Sed ĝian ĉefan radikon restigu en la tero, en
ĉenoj feraj kaj kupraj, meze de la herbo de la
kampo; ĝin trinkigu la roso de la ĉielo, kaj kune
kun la bestoj ĝi nutru sin per la herboj de la
tero. 16 La homa koro estos prenita for de ĝi, kaj
ĝi ricevos koron bestan, kaj tiel pasos super ĝi
sep jaroj. 17 Per la ordono de la prizorgantoj tio
estas decidita, kaj per la dekreto de la sanktuloj
tio estas destinita, por ke la vivantoj sciu, ke
la Plejaltulo regas en la regno de la homoj, kaj
donas ĝin al tiu, al kiu Li volas, kaj starigas super
ĝi la plej humilan el la homoj. 18 Tian sonĝon
vidis mi, reĝo Nebukadnecar. Kaj vi, ho Beltŝacar,
diru ĝian signifon; ĉar neniu el la saĝuloj en mia
regno povas klarigi ĝian signifon, sed vi povas,
ĉar vi havas en vi la spiriton de la sanktaj dioj.
19 Tiam Daniel, kiu havis la nomon Beltŝacar,
en la daŭro de unu horo staris konsternite, kaj
liaj pensoj lin malĝojigis. La reĝo ekparolis, kaj
diris: Ho Beltŝacar, ne embarasu vin la sonĝo kaj
ĝia signifo. Beltŝacar respondis kaj diris: Ho mia
sinjoro, por viaj malamikoj estu tiu sonĝo, kaj por
viaj malamantoj estu ĝia signifo. 20 La arbo, kiun
vi vidis, kiu elkreskis alte kaj forte, atingis per sia
pinto la ĉielon, kaj estis videbla sur la tuta tero,
21 kaj sur kiu estis bela foliaro, multe da fruktoj
kaj manĝaĵo por ĉiuj, sub kiu sidis bestoj de la
kampo, kaj sur kies branĉoj sidis birdoj de la ĉielo
— 22 tio estas vi, ho reĝo altiĝinta; via grandeco
kreskis kaj atingis ĝis la ĉielo, kaj via potenco ĝis
la randoj de la tero. 23 Kaj ke la reĝo vidis sanktan
prizorganton, kiu malsupreniris de la ĉielo, kaj
diris: Dehaku la arbon kaj ekstermu ĝin, sed nur
ĝian ĉefan radikon restigu en la tero, en ĉenoj
feraj kaj kupraj, meze de la herbo de la kampo,
ĝin trinkigu la roso de la ĉielo, kaj ĝi havu la
sorton de la bestoj de la kampo, ĝis pasos super ĝi
sep jaroj — 24 jen estas la signifo de tio, ho reĝo:
tio estas dekreto de la Plejaltulo, kiu trafos mian
sinjoron, la reĝon. 25 Vi estos elpuŝita el meze de
la homoj, kaj vi vivos kun la bestoj de la kampo;
per herbo oni vin nutros, kiel bovojn; roson de la
ĉielo oni trinkigos al vi; kaj sep jaroj pasos super
vi, ĝis vi ekscios, ke super la regno de homoj regas
la Plejaltulo, kaj donas ĝin al tiu, al kiu Li volas.
26 Kaj ke estas ordonite restigi la ĉefan radikon de
la arbo — tio signifas, ke via regno estos redonita
al vi, kiam vi konfesos la potencon de la ĉielo. 27
Tial, ho reĝo, volu favore akcepti mian konsilon:
liberigu vin de viaj pekoj per justeco kaj de viaj
malbonagoj per favorkoreco al malriĉuloj; per
tio via bonstato fariĝos longedaŭra. 28 Ĉio ĉi tio
efektiviĝis sur la reĝo Nebukadnecar. 29 Post paso
de dek du monatoj, promenante tra la reĝa palaco
en Babel, 30 la reĝo ekparolis, kaj diris: Ĉu tio ne
estas la majesta Babel, kiun por restado de la reĝo
mi aranĝis per la forto de mia potenco kaj por la
gloro de mia majesto? 31 Kiam ĉi tiu parolo estis
ankoraŭ en la buŝo de la reĝo, eksonis voĉo el la
ĉielo: Al vi, ho reĝo Nebukadnecar, estas dirate:
La regno estas prenata for de vi; 32 kaj vi estas
elpuŝata el meze de la homoj, kaj vi vivos kun la
bestoj de la kampo; per herbo oni vin nutros, kiel
bovojn; kaj sep jaroj pasos super vi, ĝis vi ekscios,
ke super la regno de homoj regas la Plejaltulo, kaj
donas ĝin al tiu, al kiu Li volas. 33 Tuj plenumiĝis
tiu verdikto sur Nebukadnecar; li estis elpuŝita el
meze de la homoj, li komencis manĝis herbon,
kiel bovoj, lia korpo estis trinkigata de la roso de
la ĉielo, tiel, ke liaj haroj kreskis kiel la plumoj
de aglo kaj liaj ungoj fariĝis kiel ĉe birdo. 34

Post paso de la difinita tempo, mi, Nebukadnecar,
levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj mia prudento
revenis al mi; kaj mi benis la Plejaltulon, mi laŭdis
kaj gloris Tiun, kiu vivas eterne, kies regado
estas regado eterna kaj kies regno daŭras en ĉiuj
generacioj. **35** Ĉiuj, kiuj vivas sur la tero, estas
kalkuleblaj kiel nenio. Laŭ Sia volo Li agas, kiel
kun la armeo de la ĉielo, tiel kun la vivantoj sur la
tero; kaj ekzistas neniu, kiu povus kontraŭstari al
Lia mano, aŭ demandi Lin: Kion Vi faras? **36** En tiu
tempo revenis al mi mia prudento, kaj mi ricevis
denove mian reĝan honoron, mian majeston, kaj
mian antaŭan aspekton; tiam elserĉis min miaj
konsilistoj kaj miaj altranguloj, mi estis denove
starigita super mia regno, kaj mia majesto fariĝis
ankoraŭ pli granda. **37** Nun mi, Nebukadnecar,
laŭdas, altigas, kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies
ĉiuj faroj estas veraj kaj kies vojoj estas ĝustaj, kaj
kiu la fierulojn povas humiligi.

5 La reĝo Belŝacar faris grandan festenon por
siaj mil eminentuloj kaj multe drinkis kun tiuj
mil. **2** Fariĝinte ebria, Belŝacar ordonis alporti
la orajn kaj arĝentajn vazojn, kiujn lia patro
Nebukadnecar venigis el la templo de Jerusalem,
por ke el ili trinku la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj
edzinoj kaj kromvirinoj. **3** Tiam oni alportis la
orajn vazojn, kiuj estis prenitaj el la sanktejo de la
domo de Dio en Jerusalem; kaj trinkis el ili la reĝo
kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj kromvirinoj.
4 Ili trinkis vinon, kaj gloris la diojn orajn kaj
arĝentajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn.
5 En tiu momento aperis fingroj de homa mano
kaj komencis skribi kontraŭ la kandelabro sur la
kalkita muro de la reĝa salono; kaj la reĝo vidis la
manon, kiu skribis. **6** Tiam ŝanĝiĝis la vizaĝaspekto
de la reĝo, liaj pensoj konfuziĝis, la ligiloj de
liaj lumboj malstreĉiĝis, kaj liaj genuoj tremante
kunfrapiĝadis. **7** La reĝo laŭtege ekkriis, ke oni
venigu la magiistojn, Ĥaldeojn, kaj divenistojn.
La reĝo ekparolis, kaj diris al la saĝuloj de Babel:
Kiu ajn tralegos ĉi tiun surskribon kaj klarigos
al mi ĝian signifon, tiu ricevos purpuran veston,
ora ĉeno estos sur lia kolo, kaj li estos la tria
reganto en la regno. **8** Tiam venis ĉiuj saĝuloj
de la reĝo; sed ili ne povis tralegi la surskribon,
nek klarigi al la reĝo ĝian signifon. **9** La reĝo
Belŝacar forte maltrankviliĝis, kaj lia vizaĝaspekto
ŝanĝiĝis, kaj antaŭ liaj eminentuloj konfuziĝis.
10 Ĉe tiu okazintaĵo, kiu fariĝis al la reĝo kaj al
liaj altranguloj, en la salonon de la festeno eniris
la reĝino. La reĝino ekparolis, kaj diris: Ho reĝo,
vivu eterne! Ne konsternu vin viaj pensoj, kaj ne
ŝanĝiĝu via vizaĝaspekto. **11** En via regno ekzistas
viro, kiu havas en si la spiriton de la sanktaj dioj;
en la tempo de via patro oni trovis en li lumon,
prudenton, kaj saĝon, similan al la saĝo de la dioj;
kaj la reĝo Nebukadnecar, via patro, la reĝo mem,
via patro, faris lin ĉefo de la astrologoj, sorĉistoj,
Ĥaldeoj, kaj divenistoj; **12** ĉar en li oni trovis altan
spiriton, scion, kaj prudenton, por klarigi sonĝojn,
komentarii sentencojn, kaj malkaŝi kaŝitaĵojn.
Tio estas Daniel, al kiu la reĝo donis la nomon
Beltŝacar. Tial oni voku Danielon, kaj li klarigos la
signifon. **13** Tiam oni alkondukis Danielon antaŭ
la reĝon; kaj la reĝo ekparolis, kaj diris al Daniel:
Ĉu vi estas Daniel, unu el la forkaptitaj filoj de
Judujo, kiujn mia patro, la reĝo, venigis el Judujo?
14 Mi aŭdis pri vi, ke la spirito de la dioj estas
en vi, kaj ke lumo, prudento, kaj eksterordinara
saĝo troviĝas en vi. **15** Nun estis alkondukitaj
al mi la saĝuloj kaj magiistoj, por tralegi ĉi tiun
surskribon kaj klarigi al mi ĝian signifon; sed ili
ne povis klarigi al mi la sencon de ĉi tiuj vortoj. **16**
Sed mi aŭdis pri vi, ke vi povoscias klarigi signifon
kaj malkaŝi kaŝitaĵon. Tial, se vi povas tralegi ĉi
tiun surskribon kaj klarigi al mi ĝian signifon, vi
ricevos purpuran veston, ora ĉeno estos sur via
kolo, kaj vi estos la tria reganto en la regno. **17**
Tiam Daniel respondis kaj diris al la reĝo: Viaj
donacoj restu ĉe vi, viajn rekompencojn donu al
iu alia; mi tamen tralegos al la reĝo la surskribon,
kaj mi klarigos al li la signifon. **18** Ho reĝo! Dio la
Plejalta donis al via patro Nebukadnecar regnon,
potencon, honoron, kaj gloron. **19** Pro la potenco,
kiun Li donis al li, ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj
tremis kaj havis timon antaŭ li; kiun li volis, li
mortigis, kaj kiun li volis, li lasis vivi; kiun li volis,
li altigis, kaj kiun li volis, li malaltigis. **20** Sed
kiam lia koro fieriĝis kaj lia spirito malhumiliĝis,
li estis deĵetita el sia reĝa trono kaj senigita je sia
gloro; **21** kaj li estis elpuŝita el meze de la homoj,
kaj lia koro fariĝis simila al koro de besto, kaj li
vivis kun sovaĝaj azenoj; li manĝis herbon, kiel la
bovoj, kaj lia korpo estis trinkigata per la roso de
la ĉielo; ĝis li eksciis, ke super la regno de homoj
regas Dio la Plejalta, kaj donas ĝin al tiu, al kiu
Li volas. **22** Vi, lia filo, ho Belŝacar, ne humiligis
vian koron, kvankam vi sciis ĉion tion; **23** sed vi
levis vin kontraŭ la Reganton de la ĉielo, tiel, ke
la vazojn el Lia domo oni alportis al vi, kaj vi kun
viaj eminentuloj, kun viaj edzinoj kaj kromvirinoj,
trinkis vinon el ili; kaj vi gloris la diojn arĝentajn
kaj orajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn,
kiuj ne vidas, ne aŭdas, kaj ne pensas; kaj Dion,
en kies mano estas la spiro de via vivo kaj ĉiuj
viaj vojoj, vi ne gloris. **24** Pro tio estas sendita

de Li la mano kaj skribita ĉi tiu surskribo. 25
Jen estas la surskribo, kiu estas desegnita: MENE,
MENE, TEKEL, UFARSIN. 26 Jen estas la signifo
de la vortoj: MENE: Dio kalkulis la tempon de via
reĝado kaj metis al ĝi finon; 27 TEKEL: vi estas
pesita sur pesilo kaj trovita tro malpeza; 28 PERES:
via regno estas dividita kaj donita al la Medoj kaj
Persoj. 29 Tiam laŭ ordono de Belŝacar oni metis
purpuran veston sur Danielon kaj oran ĉenon sur
lian kolon, kaj oni proklamis lin la tria reganto en
la regno. 30 En tiu sama nokto Belŝacar, reĝo de la
Ĥaldeoj, estis mortigita. 31 Dario, la Medo, ricevis
la regnon, havante la aĝon de sesdek du jaroj.

6 Kaj Dario bonvolis starigi super sia regno cent
dudek satrapojn, por administri lian tutan
regnon; 2 kaj super ili tri ĉefajn estrojn, inter kiuj
estis ankaŭ Daniel, por ke la satrapoj donadu al
ili kalkulraportojn, kaj por ke la reĝo ne havu
malprofiton. 3 Sed Daniel superis la aliajn ĉefajn
estrojn kaj satrapojn, ĉar li havis eksterordinaran
saĝon; kaj la reĝo havis jam la intencon starigi
lin super la tuta regno. 4 Tiam la ĉefaj estroj
kaj la satrapoj komencis serĉi pretekston, por
akuzi Danielon koncerne la aferojn de la regno.
Sed ili povis trovi nenian pretekston nek kulpon;
ĉar li estis fidela, kaj nenia kulpo nek krimo
estis trovebla en li. 5 Tiam tiuj homoj diris: Ni
ne povos trovi kulpon en tiu Daniel, se ni ne
trovos ion kontraŭ li en la leĝoj de lia Dio. 6 Kaj
tiuj ĉefaj estroj kaj satrapoj venis al Dario, kaj
diris al li tiel: Ho reĝo Dario, vivu eterne! 7 Ĉiuj
ĉefaj estroj de la regno, regionestroj, satrapoj,
konsilistoj, kaj militestroj interkonsentis, ke oni
devas elirigi reĝan dekreton kaj severe ordoni,
ke ĉiun, kiu en la daŭro de tridek tagoj petos
ion de ia dio aŭ homo anstataŭ de vi, ho reĝo,
oni ĵetu en kavon de leonoj. 8 Tial konfirmu, ho
reĝo, ĉi tiun decidon, kaj subskribu la ordonon,
por ke ĝi ne estu malobeata, kiel leĝo de Medujo
kaj Persujo, kiun neniu povas senvalorigi. 9 La
reĝo Dario subskribis la dekreton. 10 Kiam Daniel
eksciis, ke estas subskribita tia ordono, li iris en
sian domon, kaj antaŭ la fenestroj de sia ĉambro,
malfermitaj en la direkto al Jerusalem, li tri fojojn
ĉiutage genuis kaj preĝis al sia Dio kaj gloradis
Lin, kiel li faradis antaŭe. 11 Tiam tiuj homoj
ĉirkaŭis Danielon, kaj trovis lin preĝanta kaj
petanta favorkorecon antaŭ sia Dio. 12 Kaj ili iris,
kaj diris al la reĝo koncerne la reĝan dekreton:
Ĉu vi ne ordonis per dekreto, ke ĉiun homon,
kiu en la daŭro de tridek tagoj petos ion de ia
dio aŭ homo krom vi, ho reĝo, oni ĵetu en kavon
de leonoj? La reĝo respondis kaj diris: Jes, tio
efektive estas dekretita, kiel neforigebla leĝo de
Medujo kaj Persujo. 13 Tiam ili respondis kaj diris
al la reĝo: Jen Daniel, kiu estas el la transloĝigitaj
filoj de Judujo, ne atentas vin, ho reĝo, nek la
dekreton, subskribitan de vi, sed tri fojojn ĉiutage
li preĝas siajn preĝojn. 14 Aŭdinte tion, la reĝo
forte afliktiĝis en sia animo, kaj, dezirante savi
Danielon, li multe klopodis ĝis la subiro de la
suno, por liberigi lin. 15 Sed tiuj homoj ĉirkaŭis la
reĝon, kaj diris al li: Sciu, ho reĝo, ke laŭ la leĝoj
de Medujo kaj Persujo ĉiu malpermeso aŭ ordono,
konfirmita de la reĝo, devas resti neŝanĝebla. 16
Tiam la reĝo ordonis, kaj oni alkondukis Danielon,
kaj ĵetis lin en kavon de leonoj. Sed la reĝo diris
al Daniel: Via Dio, al kiu vi senĉese servas, savu
vin! 17 Kaj oni alportis ŝtonon kaj metis ĝin sur la
aperturon de la kavo; kaj la reĝo sigelis ĝin per
sia ringo kaj per la ringo de siaj altranguloj, por
ke ne fariĝu ia ŝanĝo koncerne Danielon. 18 Poste
la reĝo iris en sian palacon, pasigis la nokton en
fastado, eĉ ne permesis alporti al li manĝaĵon;
kaj ankaŭ dormi li ne povis. 19 Matene la reĝo
leviĝis ĉe la tagiĝo kaj iris rapide al la kavo de la
leonoj. 20 Kaj kiam li alvenis al la kavo, li vokis per
malĝoja voĉo Danielon; kaj ekparolinte, la reĝo
diris al Daniel: Ho Daniel, servanto de la vivanta
Dio! ĉu via Dio, al kiu vi senĉese servas, povis
savi vin de la leonoj? 21 Tiam Daniel respondis al
la reĝo: Ho reĝo, vivu eterne! 22 Mia Dio sendis
Sian anĝelon, kaj baris la buŝon de la leonoj,
kaj ili faris al mi nenian difekton; ĉar mi estis
trovita pura antaŭ Li; kaj ankaŭ antaŭ vi, ho reĝo,
mi ne faris krimon. 23 Tiam la reĝo tre ekĝojis
pri li kaj ordonis levi Danielon el la kavo. Kaj
oni eligis Danielon el la kavo, kaj nenia difekto
montriĝis sur li; ĉar li kredis al sia Dio. 24 Kaj la
reĝo ordonis alkonduki tiujn virojn, kiuj per sia
akuzo volis pereigi Danielon, kaj ĵeti en la kavon
de la leonoj ilin mem, kaj ankaŭ iliajn infanojn kaj
iliajn edzinojn; kaj ankoraŭ antaŭ ol ili atingis la
fundon de la kavo, la leonoj kaptis ilin kaj frakasis
ĉiujn iliajn ostojn. 25 Post tio la reĝo Dario skribis
al ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj de la tuta tero:
Kresku via bonfarto! 26 Mi donas ordonon, ke en
ĉiu regiono de mia regno oni timu kaj respektu
Dion de Daniel; ĉar Li estas Dio vivanta kaj eterne
restanta, Lia regno estas nedetruebla, kaj Lia
regado estas senfina. 27 Li liberigas kaj savas, Li
faras miraklojn kaj pruvosignojn en la ĉielo kaj
sur la tero; Li savis Danielon kontraŭ leonoj. 28
Kaj Daniel havis sukceson dum la reĝado de Dario,
kaj dum la reĝado de Ciro, la Perso.

7 En la unua jaro de Belŝacar, reĝo de Babel,
Daniel havis sonĝon kaj vizion de sia kapo
sur sia lito. Li enskribis tiun sonĝon, prezentinte
la esencon de la afero. 2 Daniel komencis sian
rakonton, dirante: Mi vidis en mia nokta vizio,
ke jen kvar ventoj de la ĉielo batalas inter si
sur granda maro. 3 Kaj eliris el la maro kvar
grandegaj bestoj malsimilaj unu al alia. 4 La unua
estis kiel leono, sed ĝi havis flugilojn de aglo;
mi vidis, kiel fine oni deŝiris de ĝi la flugilojn,
oni levis ĝin de la tero, kaj starigis sur piedoj,
kiel homon, kaj homa koro estis donita al ĝi. 5
Jen ankaŭ dua besto, simila al urso, staris ĉe ĝia
flanko, kaj tri kojnodentojn ĝi havis en sia buŝo,
inter siaj dentoj. Kaj estis dirite al ĝi: Leviĝu,
kaj manĝu multe da karno. 6 Poste mi vidis
ankoraŭ unu beston, similan al leopardo; sur
sia dorso ĝi havis kvar flugilojn de birdo, kaj
kvar kapojn havis tiu besto, kaj potenco estis
donita al ĝi. 7 Poste mi vidis en la nokta vizio
beston kvaran, teruran, monstran, kaj tre fortan;
ĝi havis grandegajn ferajn dentojn; ĝi manĝegis
kaj frakasis, kaj la restaĵon ĝi dispremis per la
piedoj; ĝi estis malsimila al ĉiuj antaŭaj bestoj kaj
havis dek kornojn. 8 Mi rigardis tiujn kornojn,
kaj jen inter ili aperis alia korno, malgranda;
kaj tri el la antaŭaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ
ĝi kun la radiko; kaj jen montriĝis, ke tiu korno
havas okulojn, kiel okuloj de homo, kaj buŝon,
kiu parolas malhumile. 9 Fine mi vidis, ke estas
starigitaj tronoj, kaj sidiĝis la Antaŭtempulo.
Lia vesto estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj
sur Lia kapo estis kiel pura lano; Lia trono estis
brilantaj flamoj, ĝiaj radoj estis flamanta fajro. 10
Fajra rivero elfluis kaj disverŝiĝis antaŭ Li; miloj
da miloj servis al Li, kaj dekmiloj da dekmiloj
staris antaŭ Li. La juĝantoj sidiĝis, kaj la libroj
malfermiĝis. 11 Tiam mi vidis, kiel fine, pro la
malhumilaj vortoj, kiujn parolis la korno, la besto
estis mortigita, kaj ĝia korpo estis frakasita, kaj
ĵetita en fajron, por forbruli. 12 Ankaŭ de la aliaj
bestoj oni forprenis ilian potencon, kaj daŭro de
la vivo estis donita al ili nur por difinita tempo
kaj ĝis difinita templimo. 13 Poste mi vidis en
la nokta vizio, ke jen en la nuboj de la ĉielo iris
kvazaŭ filo de homo, venis al la Antaŭtempulo,
kaj estis alkondukita al Li. 14 Kaj al li estis donita
potenco, gloro, kaj regno, por ke ĉiuj popoloj,
gentoj, kaj lingvoj servu al li; lia regado estas
regado eterna, kiu ne ĉesiĝos, kaj lia regno ne
detruiĝos. 15 Ĉe mi, Daniel, ektremis mia spirito
en mia korpo, kaj la vizio de mia kapo konsternis
min. 16 Mi aliris al unu el la antaŭstarantoj kaj
demandis lin pri la vera signifo de ĉio ĉi tio, kaj li
komencis paroli al mi kaj klarigis al mi la sencon
de la diritaĵo. 17 Tiuj kvar grandaj bestoj signifas,
ke kvar regnoj formiĝos sur la tero. 18 Poste
prenos la regnon la sanktuloj de la Plejaltulo, kaj
ili posedos la regnon eterne, en eterna eterneco.
19 Tiam mi deziris havi precizan klarigon pri la
kvara besto, kiu estis malsimila al ĉiuj, kaj terura,
kun feraj dentoj kaj kupraj ungegoj, manĝegis kaj
frakasis kaj la restaĵon dispremis per la piedoj; 20
kaj pri la dek kornoj, kiuj estis sur ĝia kapo, kaj
pri la alia, kiu poste eliris kaj antaŭ kiu elfalis tri,
pri tiu sama korno, kiu havis okulojn kaj buŝon
parolantan malhumile, kaj kiu laŭ sia aspekto estis
pli granda ol la aliaj. 21 Mi vidis, kiel tiu korno
komencis bataladon kontraŭ la sanktuloj kaj estis
jam venkanta ilin, 22 ĝis venis la Antaŭtempulo;
tiam la juĝo estis farita por la sanktuloj de la
Plejaltulo, kaj venis la tempo, kiam la regnon
ekposedis la sanktuloj. 23 Kaj li diris: La kvara
besto estas la kvara regno, kiu estos sur la tero,
malsimila al ĉiuj regnoj, kaj ĝi manĝegos la tutan
teron, piedpremos kaj frakasos ĝin. 24 La dek
kornoj signifas, ke el tiu regno aperos dek reĝoj,
kaj post ili eliros alia, malsimila al la antaŭaj,
kaj faligos tri reĝojn. 25 Li blasfemos kontraŭ la
Plejaltulo kaj frapos la sanktulojn de la Plejaltulo;
li eĉ arogos al si ŝanĝi la tempojn kaj leĝojn. Ili
estos transdonitaj en lian manon ĝis paso de unu
tempo kaj du tempoj kaj duono de tempo. 26 Poste
aperos juĝo, kaj ĝi forprenos de li la potencon,
por lia pereo kaj plena ekstermiĝo. 27 Sed la
regado, potenco, kaj grandeco de la regnoj sub la
tuta ĉielo estos donita al la sankta popolo de la
Plejaltulo, kies regno estas regno eterna, kaj ĉiuj
potenculoj servados kaj obeados al Li. 28 Ĉi tie
finiĝas la parolo. Mi, Daniel, estis tre konsternita
de mia meditado, kaj mia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis
sur mi; sed la parolon mi konservis en mia koro.

8 En la tria jaro de reĝado de la reĝo Belŝacar
aperis al mi, al Daniel, vizio, post tiu, kiu aperis
al mi en la komenco. 2 Kiam mi vidis la vizion, mi
estis en la kastelurbo Ŝuŝan, kiu troviĝas en la
lando Elam; sed en la vizio mi vidis, ke mi estas
ĉe la rivero Ulaj. 3 Mi levis miajn okulojn, kaj
mi ekvidis: jen unu virŝafo staras ĉe la rivero;
ĝi havas du kornojn, kaj ambaŭ kornoj estas
altaj, sed unu estas pli alta ol la dua, kaj la pli
alta elkreskis poste. 4 Mi vidis, ke tiu virŝafo
kornopuŝas okcidenten, norden, kaj suden, kaj
nenia besto povas kontraŭstari al ĝi, kaj neniu
povas savi kontraŭ ĝia forto; kaj ĝi faras ĉion,
kion ĝi volas, kaj ĝi estas granda. 5 Dum mi atente

ĝin rigardis, jen de okcidente iras virkapro sur la
tutan teron, kaj ĝi ne tuŝas la teron. Tiu virkapro
havis bone videblan kornon inter siaj okuloj. 6
Kaj ĝi iris al tiu kornohava virŝafo, kiun mi vidis
starantan ĉe la rivero, kaj ĵetis sin sur ĝin kun
furioza forto; 7 kaj mi vidis, ke, alproksimiĝinte
al la virŝafo, ĝi furioziĝis kontraŭ ĝi, frapis la
virŝafon, kaj rompis ambaŭ ĝiajn kornojn; kaj la
virŝafo ne havis la forton, por kontraŭstari al ĝi,
kaj ĉi tiu ĵetis ĝin sur la teron kaj disbatis ĝin per
la piedoj; kaj neniu povis savi la virŝafon kontraŭ
ĝia forto. 8 Tiam la virkapro forte grandiĝis. Kiam
ĝi fariĝis tre forta, rompiĝis la granda korno, kaj
anstataŭ ĝi eliris kvar aliaj en la direkto al la kvar
ventoj de la ĉielo. 9 El unu el ili eliris alia korno
malgranda, kiu forte kreskis suden kaj orienten
kaj al la plej bela lando. 10 Kaj ĝi kreskis ĝis la
armeo de la ĉielo, kaj ĝi ĵetis sur la teron parton
de tiu armeo kaj de la steloj, kaj dispremis ilin
per la piedoj. 11 Kaj eĉ kontraŭ la armeestron ĝi
leviĝis, forprenis de li la ĉiutagajn oferojn, kaj
ruinigis lian sanktan loĝejon. 12 Forto estis donita
al ĝi kontraŭ la ĉiutagaj oferoj pro peko; kaj ĝi
ĵetis la veron sur la teron kaj laboris kun sukceso.
13 Kaj mi aŭdis unu sanktulon, kiu parolis, kaj tiu
sanktulo diris al iu, kiu demandis: Ĝis kiam havos
forton la profetaĵo pri la ĉiutagaj oferoj kaj pri
la terura peko, ke la sanktejo kaj la armeo estos
piedpremataj? 14 Kaj li diris al mi: Ĝis pasos du
mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam la sanktejo
denove estos sanktigita. 15 Dum mi, Daniel, estis
rigardanta tiun vizion kaj serĉanta ĝian signifon,
jen stariĝis antaŭ mi bildo de viro. 16 Kaj el meze
de Ulaj mi aŭdis homan voĉon, kiu vokis kaj diris:
Gabriel, klarigu al li la vizion. 17 Kaj li aliris
al tiu loko, kie mi staris; kaj kiam li venis, mi
eksentis teruron kaj falis vizaĝaltere; kaj li diris
al mi: Sciu, ho homido, ke la vizio koncernas la
finon de la tempo. 18 Kiam li parolis al mi, mi
kuŝis senkonscie sur la tero; sed li ektuŝis min
kaj starigis min sur mia loko. 19 Kaj li diris: Jen
mi sciigas al vi, kio estos ĉe la fino de la kolero;
ĉar tio koncernas la finan tempon. 20 La virŝafo,
kiun vi vidis kun la du kornoj, estas la reĝoj de
Medujo kaj Persujo; 21 kaj la vila virkapro estas la
reĝo de Grekujo; la granda korno inter ĝiaj okuloj
estas la unua reĝo; 22 ĝi rompiĝis, kaj anstataŭ
ĝi eliris kvar aliaj; kvar regnoj formiĝos el la
nacio, sed ne tiel fortaj, kiel ĝi estis antaŭe. 23 En
la fina tempo de tiuj regnoj, kiam la perfiduloj
havos sukceson, aperos reĝo malmodesta, lerta
ruzulo. 24 Li fariĝos potenca, sed ne per sia forto;
li faros grandan dezertigadon, li havos sukceson
en siaj faroj, li pereigos fortulojn kaj la popolon
de la sanktuloj. 25 Kaj pro lia saĝeco liaj ruzaĵoj
sukcesos en lia mano, kaj li fieriĝos, kaj meze de
paco li multajn pereigos, kaj li leviĝos kontraŭ
la Princon de la princoj; sed li estos frakasita,
kvankam ne per mano. 26 La vizio pri la vespero
kaj la mateno, kiu estas dirita al vi, estas vera;
sed tenu la vizion sekrete, ĉar ĝi rilatas tempon
malproksiman. 27 Kaj mi, Daniel, senfortiĝis, kaj
estis malsana dum kelke da tagoj. Poste mi leviĝis
kaj komencis okupadi min per la aferoj de la reĝo.
Mi estis konsternita de la vizio, sed neniu tion
rimarkis.

9 En la unua jaro de Dario, filo de Aĥaŝveroŝ, el
la gento Meda, kiu fariĝis reĝo super la regno
de la Ĥaldeoj, 2 en la unua jaro de lia reĝado, mi,
Daniel, rimarkis en la libroj la nombron de la jaroj,
pri kiuj la Eternulo parolis al la profeto Jeremia,
ke devas finiĝi sepdek jaroj de la dezerteco de
Jerusalem. 3 Kaj mi turnis mian vizaĝon al Dio, la
Sinjoro, por preĝi kaj petegi, en fastado, sakaĵo,
kaj cindro. 4 Kaj mi preĝis al la Eternulo, mia
Dio, mi faris konfeson, kaj mi diris: Mi petas
Vin, ho Sinjoro, Dio granda kaj timinda, kiu
konservas la interligon kaj favorkorecon al Liaj
amantoj kaj al la plenumantoj de Liaj ordonoj!
5 Ni pekis, ni malbonagis, ni estis malpiaj, ni
ribelis, kaj ni defalis de Viaj ordonoj kaj decidoj;
6 ni ne aŭskultis Viajn servantojn, la profetojn,
kiuj parolis en Via nomo al niaj reĝoj, estroj, kaj
patroj, kaj al la tuta popolo de la lando. 7 Vi, ho
Sinjoro, estas prava, kaj ni devas honti, kiel nun,
ĉiu Judo, la loĝantoj de Jerusalem kaj la tuta Izrael,
la proksimaj kaj la malproksimaj, en ĉiuj landoj,
kien Vi dispelis ilin pro iliaj malbonagoj, kiujn
ili faris koncerne Vin. 8 Ho Sinjoro! ni hontas
pro niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kiuj pekis antaŭ
Vi. 9 Sed la Sinjoro, nia Dio, havas kompatemon
kaj pardonemon, kvankam ni defalis de Li 10
kaj ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, nia Dio,
por iradi laŭ Liaj instruoj, kiujn Li donis al ni
per Siaj servantoj, la profetoj. 11 La tuta Izrael
malobeis Vian instruon, kaj deturnis sin, por ne
aŭskulti Vian voĉon; pro tio trafis nin la malbeno
kaj la ĵuro, pri kiuj estas skribite en la instruo
de Moseo, servanto de Dio; ĉar ni pekis kontraŭ
Li. 12 Kaj Li plenumis Sian vorton, kiun Li diris
pri ni, kaj pri niaj juĝistoj, kiuj faradis juĝon ĉe
ni, kaj Li venigis sur nin grandan malfeliĉon;
sub la tuta ĉielo nenie fariĝis tio, kio fariĝis al
Jerusalem. 13 Kiel estas skribite en la instruo de
Moseo, tiel trafis nin tiu tuta malfeliĉo; ni tamen
ne preĝis antaŭ la Eternulo, nia Dio, deturnante

nin de niaj malbonagoj kaj penante kompreni
Vian veron. 14 Kaj la Eternulo viglis super la
malfeliĉo kaj venigis ĝin sur nin; ĉar justa estas
la Eternulo, nia Dio, en ĉiuj Siaj faroj, kiujn Li
faras, sed ni ne aŭskultis Lian voĉon. 15 Kaj nun,
ho Sinjoro, nia Dio, kiu elkondukis Vian popolon
el la lando Egipta per forta mano, kaj faris al
Vi gloran nomon, kiel ĝi nun estas, ni pekis, ni
estis malpiaj. 16 Ho Sinjoro, konforme al Via tuta
bonfaremeco deturniĝu nun Via kolero kaj Via
indigno de Via urbo Jerusalem, de Via sankta
monto; ĉar pro niaj pekoj kaj pro la malbonagoj
de niaj patroj Jerusalem kaj Via popolo estas
hontindaĵo antaŭ ĉiuj niaj ĉirkaŭantoj. 17 Kaj nun
aŭskultu, ho nia Dio, la preĝon de Via servanto
kaj lian petegon, kaj lumu per Via vizaĝo sur Vian
dezertigitan sanktejon, pro la Sinjoro. 18 Klinu,
ho mia Dio, Vian orelon, kaj aŭskultu; malfermu
Viajn okulojn, kaj vidu nian ruinigitecon, kaj la
urbon, kiu estas nomata per Via nomo; ĉar ne pro
nia praveco, sed pro Via granda kompatemeco,
ni faligas antaŭ Vi nian preĝon. 19 Ho Sinjoro,
aŭskultu! ho Sinjoro, pardonu! ho Sinjoro, atentu
kaj agu, ne prokrastu, pro Vi mem, ho mia Dio,
ĉar Vian nomon portas Via urbo kaj Via popolo.
20 Dum mi ankoraŭ parolis kaj preĝis kaj konfesis
miajn pekojn kaj la pekojn de mia popolo Izrael
kaj metis mian petegon antaŭ la Eternulon, mian
Dion, pri la sankta monto de mia Dio; 21 dum mi
ankoraŭ parolis preĝante, la viro Gabriel, kiun
mi vidis antaŭe en la vizio, alflugis, kaj ektuŝis
min ĉirkaŭ la tempo de la vespera ofero; 22 kaj,
klarigante, li ekparolis al mi, kaj diris: Ho Daniel,
nun mi eliris, por komprenigi al vi la aferon. 23
Ĉe la komenco de via preĝado eliris ordono, kaj
mi venas, por sciigi ĝin, ĉar vi estas homo agrabla
al Dio; atentu la vorton, kaj komprenu la vizion.
24 Sepdek jarsepoj estas destinitaj por via popolo
kaj por via sankta urbo, por ke kovriĝu la kulpo,
sigeliĝu la pekoj, kaj pardoniĝu la malbonagoj,
por ke venu justeco eterna, sigeliĝu la vizio kaj
profetaĵo, kaj sanktoleiĝu Plejsanktulo. 25 Sciu,
kaj komprenu: de la momento, kiam eliros la
ordono, ke Jerusalem estu denove konstruata, ĝis
la sanktoleado de la estro pasos sep jarsepoj kaj
sesdek du jarsepoj; kaj denove estos konstruitaj la
stratoj kaj muroj, kvankam en tempo malfacila.
26 Post la sesdek du jarsepoj la sanktoleito estos
pereigita kaj jam ne ekzistos; kaj la urbon kun
ĝia sanktejo pereigos popolo de estro, kiu venos,
kaj ĝia fino estos kiel de inundego; kaj ĝis la fino
de la milito ĝi estos tute dezertigita. 27 En la
daŭro de unu jarsepo estos konfirmita la interligo
kun multaj, kaj meze de la jarsepo estos ĉesigitaj
buĉoferoj kaj farunoferoj; sur la flugiloj de la
sanktejo estos abomeninda dezerteco, ĝis la fina
destinita pereo falos sur la ruinojn.

10 En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto
estis malkaŝita al Daniel, kiu havis la nomon
Beltŝacar; kaj vera estis tiu vorto kaj tre grava.
Li komprenis la vorton kaj komprenis bone la
vizion. 2 En tiu tempo mi, Daniel, funebris dum tri
semajnoj. 3 Bongustan manĝaĵon mi ne manĝis,
viando kaj vino ne venis en mian buŝon, kaj
per oleo mi min ne ŝmiris, ĝis la fino de la tri
semajnoj. 4 En la dudek-kvara tago de la unua
monato mi estis sur la bordo de granda rivero,
nome de Ĥidekel. 5 Kaj levinte miajn okulojn,
mi ekvidis: jen staras unu viro, vestita per tolaj
vestoj, kaj liaj lumboj estas zonitaj per pura oro
el Ufaz. 6 Lia korpo estas kiel turkiso, lia vizaĝo
aspektas kiel fulmo, liaj okuloj kiel fajraj flamoj,
liaj brakoj kaj kruroj kiel brilanta kupro, kaj la
voĉo de lia parolado estas kiel voĉo de amaso da
homoj. 7 Nur mi sola, Daniel, vidis tiun vizion; la
homoj, kiuj estis kun mi, ne vidis la vizion; tamen
granda timo falis sur ilin, kaj ili forkuris, por sin
kaŝi. 8 Mi restis sola, kaj mi rigardis tiun grandan
vizion; ne restis en mi forto, mia vizaĝaspekto
ŝanĝiĝis terure, kaj mi ne povis rekolekti miajn
fortojn. 9 Kaj mi ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj;
kaj kiam mi ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj, mi
senkonscie falis vizaĝaltere. 10 Sed jen mano
ektuŝis min kaj levis min sur miajn genuojn kaj
manplatojn. 11 Kaj li diris al mi: Ho Daniel, viro
agrabla al Dio! atentu la vortojn, kiujn mi diros
al vi, kaj stariĝu sur via loko, ĉar mi nun estas
sendita al vi. Kiam li tion parolis al mi, mi staris
tremante. 12 Li diris al mi: Ne timu, Daniel, ĉar de
la unua tago, kiam vi sincere penis kompreni kaj
pentofari antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj;
kaj mi venis laŭ via peto. 13 Sed la protektanto
de la Persa regno kontraŭstaris al mi dum dudek
unu tagoj, kaj, ĝis Miĥael, unu el la plej ĉefaj
protektantoj, venis kun helpo al mi, mi restis tie
apud la reĝoj de Persujo. 14 Nun mi venis, por
informi vin, kio estos kun via popolo en la estonta
tempo, ĉar la vizio koncernas tempon estontan. 15
Dum li parolis al mi tiujn vortojn, mi almetis mian
vizaĝon al la tero kaj silentis. 16 Sed jen iu, simila
al homido, ektuŝis miajn lipojn, kaj mi malfermis
mian buŝon, ekparolis kaj diris al tiu, kiu staris
kontraŭ mi: Ho mia sinjoro, de ĉi tiu vizio kurbiĝis
mia vizaĝo, kaj mi jam ne havas fortojn. 17 Kaj
kiel la sklavo de mia sinjoro povas paroli kun tia
mia sinjoro, se mi jam ne havas forton kaj mi jam

ne havas spiron? 18 Tiam denove ektuŝis min
tiu bildo de homo kaj refortigis min. 19 Kaj li
diris: Ne timu, ho simpatia homo, paco estu al
vi, kaj estu kuraĝa. Kaj dum li parolis al mi, mi
kuraĝiĝis, kaj diris: Parolu, ho mia sinjoro, ĉar
vi min refortigis. 20 Tiam li diris: Ĉu vi scias,
por kio mi venis al vi? nun mi iras denove, por
batali kontraŭ la protektanto de Persujo; sed kiam
mi foriros, venos la protektanto de Grekujo. 21
Tamen mi sciigos al vi, kio estas notita en la vera
skribo; kaj estas neniu, kiu subtenus min kontraŭ
tiuj, krom Miĥael, via protektanto.

11 En la unua jaro de Dario, la Medo, mi staris,
por subteni kaj fortigi min. 2 Kaj nun mi
sciigos al vi la veron: jen ankoraŭ tri reĝoj estos
en Persujo; la kvara superos ĉiujn per sia riĉeco;
kaj kiam li fariĝos forta per sia riĉeco, li ekscitos
ĉiujn kontraŭ la regnon Grekan. 3 Aperos reĝo
potenca, kiu regos kun granda forto, kaj faros
ĉion, kion li volos. 4 Sed dum lia starado lia regno
disrompiĝos kaj dividiĝos laŭ la kvar ventoj de
la ĉielo, kaj ĝi transiros ne al liaj idoj, kaj ne
kun tiu potenco, kun kiu li regis; lia regno estos
disŝirita kaj transiros al homoj fremdaj. 5 Fortiĝos
unu el liaj princoj, la reĝo suda, kaj fariĝos pli
forta ol li, kaj regos; lia potenco estos granda. 6
Sed post kelke da jaroj ili kuniĝos inter si; kaj
la filino de la suda reĝo venos al la norda reĝo,
por aranĝi la aferon inter ili; sed ŝi ne retenos
la forton en sia mano, kaj ankaŭ li kun sia forto
ne restos; ŝi kaj ŝiaj akompanantoj kaj ŝia infano
kaj ŝia kelktempa fortiganto estos transdonitaj. 7
Tamen el ŝia trunko aperos branĉo, venos kun
militistaro, venos al la fortikaĵo de la norda reĝo,
kaj venkos. 8 Ankaŭ iliajn diojn, kun iliaj statuoj,
kaj kun iliaj grandvaloraj vazoj arĝentaj kaj oraj,
li forportos en Egiptujon, kaj por kelke da jaroj
li restos malproksima de la norda reĝo. 9 Ĉi tiu
iros al la regno de la suda reĝo, sed revenos
en sian landon. 10 Poste liaj filoj sin armos kaj
kolektos grandan militistaron; kaj unu iros rapide,
disverŝiĝos kiel inundo, kaj denove faros militon
ĝis lia fortikaĵo. 11 Tiam la suda reĝo indignos,
eliros kaj militos kontraŭ li, kontraŭ la norda
reĝo, kaj starigos grandan homomulton, kaj tiu
homamaso estos transdonita en lian manon. 12
Li forkondukos tiun homamason, kaj fieriĝos lia
koro; sed kvankam li venkos multajn milojn, li
tamen ne fariĝos pli forta. 13 La norda reĝo
denove starigos homomulton, pli grandan ol
la antaŭa, kaj post kelka tempo li eliros kun
granda militistaro kaj kun granda riĉeco. 14 En
tiu tempo multaj stariĝos kontraŭ la suda reĝo,
kaj malkvietaj filoj de via popolo leviĝos, por
ke plenumiĝu la profetaĵo, sed ili falos. 15 Kaj
venos la norda reĝo, ŝutaranĝos remparon, kaj
venkoprenos la fortikigitan urbon; kaj la forto de
la sudo ne povos kontraŭstari, kaj ĝia plej bona
militistaro ne havos forton, por rezisti. 16 Kaj ĉiu,
kiu venos al li, faros tion, kion li postulos, neniu
povos kontraŭstari al li; li stariĝos en la plej bela
lando, kaj pereigos ĝin per sia mano. 17 Kaj li
intencos veni kun la potenco de sia tuta regno
kaj kun siaj bravuloj, kaj li tion faros; kaj la urbo
de virinoj estos donita al li por ekstermi; kaj ĝi
ne povos kontraŭstari; sed ĝi ankaŭ ne fariĝos
lia. 18 Kaj li direktos sian vizaĝon al la insuloj kaj
venkoprenos multajn; sed unu princo ĉesigos lian
malhonoradon, ke li ne plu malhonoru. 19 Tiam li
denove turnos sin al la fortikaĵoj de sia lando; sed
li falpuŝiĝos, falos, kaj oni lin jam ne trovos. 20
Sur lia loko stariĝos tia, kiu sendos impostiston
tra la tuta glora regno; sed post kelke da tagoj li
pereos, kvankam ne per kolero kaj ne per batalo.
21 Sur lia loko stariĝos homo malestimata, sur
kiun oni ne metos la reĝan ornamon; sed li venos
kun trankvileco, kaj ekposedos la regnon per
flataĵoj. 22 Kaj la dronigantaj taĉmentegoj estos
dronigitaj kaj frakasitaj de li, kaj ankaŭ la princo,
kun kiu estis farita la interligo. 23 Kaj post la
interamikiĝo li faros kontraŭ li malicaĵon, iros,
kaj superfortos lin per malmulte da homoj. 24 En
la pacajn kaj plej bonstatajn urbojn de la lando li
venos, kaj faros tion, kion ne faris liaj patroj nek
liaj prapatroj; la kaptaĵon, rabaĵon, kaj havaĵon li
disĵetos; kaj li direktos siajn intencojn kontraŭ
la fortikigitajn urbojn, sed nur ĝis certa tempo.
25 Poste li ekscitos sian forton kaj sian koron
kontraŭ la reĝon sudan kun grandega militistaro,
kaj la suda reĝo eliros milite kun granda kaj tre
forta militistaro; sed li ne eltenos, ĉar estos faritaj
atencoj kontraŭ li. 26 Tiuj, kiuj manĝas ĉe lia tablo,
pereigos lin, kaj lia armeo disverŝiĝos, kaj falos
multe da mortigitoj. 27 Ambaŭ reĝoj havos en sia
koro malbonajn intencojn, kaj ĉe la sama tablo
ili parolos malveraĵon; sed ili ne sukcesos, ĉar la
fino estas ankoraŭ prokrastita ĝis certa tempo. 28
Li iros returne al sia lando kun granda havaĵo,
kaj kun intencoj kontraŭ la sankta interligo; kaj
li plenumos, kaj venos en sian landon. 29 En
difinita tempo li denove iros suden; sed la lasta
fojo ne estos tia, kiel la unua. 30 Ĉar venos kontraŭ
lin ŝipoj de la Kitidoj, kaj li perdos la kuraĝon;
kaj li denove fariĝos kolera kontraŭ la sankta
interligo, kaj denove agos kaj interkonsentos kun
la forlasintoj de la sankta interligo. 31 Helpantoj

estos starigitaj de li; ili malsanktigos la fortodonan
sanktejon, ĉesigos la ĉiutagajn oferojn, kaj faros
abomenindan ruinigon. 32 Tiujn, kiuj malbonagas
kontraŭ la interligo, li allogos per flataĵoj. Sed
la homoj, kiuj konas sian Dion, fariĝos kuraĝaj
kaj komencos agi. 33 La klerigantoj de la popolo
klerigos multajn, kvankam dum kelka tempo ili
falados de glavo, fajro, mallibereco, kaj prirabado.
34 Dum sia falado ili ricevos kelkan helpon, sed
multaj aliĝos al ili hipokrite. 35 Kelkaj el la
klerigantoj falos por tio, ke ili refandiĝu, puriĝu,
kaj blankiĝu ĝis la fina tempo; ĉar estas ankoraŭ
tempo. 36 La reĝo farados, kion li volos, kaj li
fieriĝos, kaj rigardos sin kiel pli altan ol ĉiu dio,
kaj pri Dio de la dioj li parolos teruraĵojn, kaj li
havos sukceson, ĝis pleniĝos la kolero; ĉar kio
estas decidita, tio plenumiĝos. 37 Kaj pri la dioj
de siaj patroj li ne pensos, li ne atentos ĉarmon
de virinoj, nek ian dion, sed li tenos sin pli alte
ol ĉio. 38 Nur la dion de fortikaĵoj sur sia loko li
honoros, kaj tiun dion, kiun ne konis liaj patroj, li
honoros per oro, arĝento, multekostaj ŝtonoj, kaj
juveloj. 39 Kaj li konstruos por la urboj fortikaĵojn
sub la nomo de fremda dio; kiu akceptos ĉi tiun, al
tiu li plimultigos la honorojn kaj donos potencon
super multaj kaj rekompence disdonos teron. 40
Fine ekbatalos kontraŭ li la suda reĝo, kaj ĵetos
sin sur lin la norda reĝo kun ĉaroj, rajdistoj, kaj
multe da ŝipoj, atakos la regionojn, inundos, kaj
trairos. 41 Kaj li venos en la plej belan landon,
kaj multaj pereos; saviĝos kontraŭ lia mano nur
jenaj: Edom, Moab, kaj la ĉefaj el la Amonidoj.
42 Kaj li etendos sian manon kontraŭ diversajn
landojn; ankaŭ la lando Egipta ne saviĝos. 43
Kaj li fariĝos mastro super la trezoroj de oro,
arĝento, kaj ĉiuj grandvaloraĵoj de Egiptujo; Luboj
kaj Etiopoj sekvos liajn paŝojn. 44 Sed ektimigos
lin famoj de oriento kaj de nordo, kaj li eliros kun
granda furiozo, por pereigi kaj ekstermi multajn.
45 Kaj li starigos sian belegan tendon inter la maro
kaj la monto de la bela sanktejo; sed li venos al
sia fino, kaj neniu helpos al li.

12 En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda
protektanto, kiu defendas la filojn de via
popolo; kaj venos tempo malfacila, kia ne ekzistis
de tiu tempo, kiam aperis homoj, ĝis la nuna
tempo; sed saviĝos en tiu tempo el via popolo
ĉiuj, kiuj troviĝos enskribitaj en la libro. 2 Kaj
multaj el tiuj, kiuj dormas en la tero, vekiĝos,
unuj por vivo eterna, aliaj por eterna malhonoro
kaj honto. 3 Kaj la klerigantoj brilos, kiel la brilo
de la ĉielo; kaj la virtigantoj de multaj, kiel steloj
por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj vi, ho Daniel, kaŝu
la vortojn kaj sigelu la libron ĝis la fina tempo;
multaj ĝin tralegos, kaj multiĝos la scio. 5 Tiam
mi, Daniel, ekrigardis, kaj jen staras du aliaj, unu
sur unu bordo de la rivero kaj la dua sur la alia
bordo de la rivero. 6 Kaj li diris al la viro en la
tolaj vestoj, kiu staris super la akvo de la rivero:
Kiam estos la fino de la mirindaĵoj? 7 Kaj mi
aŭskultis la viron en la tolaj vestoj, kiu staris
super la akvo de la rivero; li levis sian dekstran
manon kaj sian maldekstran manon al la ĉielo, kaj
ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos post la
paso de tempo kaj tempoj kaj duono de tempo; kaj
kiam finiĝos la dissemiteco de la sankta popolo,
tiam plenumiĝos ĉio ĉi tio. 8 Mi aŭdis, sed mi
ne komprenis; kaj mi diris: Ho mia sinjoro, kio
estos post tio? 9 Kaj li respondis: Iru, Daniel, ĉar
tio estas kaŝita kaj sigelita ĝis la fina tempo. 10
Multaj estos purigitaj, blankigitaj, kaj elprovitaj;
la malpiuloj faros malpiaĵojn, kaj ĉiuj malpiuloj
ne komprenos; sed la klerigantoj komprenos. 11
Kaj de la tempo, kiam ĉesiĝos la ĉiutagaj oferoj
kaj fariĝos abomeninda ruiniĝo, pasos mil ducent
naŭdek tagoj. 12 Feliĉa estas tiu, kiu atendas
kaj atingos la tempon de mil tricent tridek kvin
tagoj! 13 Kaj vi, ho Daniel, foriru ĝis la fino; kaj
ripozu, kaj vi stariĝos por via sorto en la fino de
la tempoj.

Hoŝea

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Hoŝea, filo
de Beeri, en la tempo de Uzija, Jotan, Aĥaz,
kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj en la tempo
de Jerobeam, filo de Joaŝ, reĝo de Izrael. **2**
Kiam la Eternulo komencis paroli al Hoŝea, la
Eternulo diris al Hoŝea: Iru, prenu al vi edzinon
malĉastulinon kaj naskigu infanojn malĉastajn,
ĉar la lando malĉastiĝis for de la Eternulo. **3** Kaj li
iris, kaj prenis Gomeron, filinon de Diblaim; kaj ŝi
gravediĝis kaj naskis al li filon. **4** Kaj la Eternulo
diris al li: Donu al li la nomon Jizreel; ĉar baldaŭ
Mi punos pro la sango de Jizreel la domon de
Jehu, kaj Mi metos finon al la regno de la domo de
Izrael. **5** En tiu tempo Mi rompos la pafarkon de
Izrael en la valo Jizreel. **6** Kaj ŝi denove gravediĝis
kaj naskis filinon; kaj Li diris al li: Donu al ŝi la
nomon Lo-Ruĥama; ĉar Mi ne plu kompatos la
domon de Izrael, sed postulos de ili pagon. **7**
Tamen la domon de Jehuda Mi kompatos, kaj
Mi helpos al ili per la Eternulo, ilia Dio; Mi ne
helpos al ili per pafarko, glavo, kaj batalo, nek per
ĉevaloj kaj rajdantoj. **8** Kiam ŝi demamigis Lo-
Ruĥaman, ŝi gravediĝis kaj naskis filon. **9** Kaj Li
diris: Donu al li la nomon Lo-Ami; ĉar vi ne estas
Mia popolo, kaj Mi ne estos por vi. **10** Tamen la
nombro de la Izraelidoj estos kiel la sablo ĉe la
maro, ne mezurebla kaj ne kalkulebla. Kaj sur la
sama loko, kie estis dirite al ili: Vi ne estas Mia
popolo, oni diros al ili: Infanoj de la vivanta Dio.
11 Kolektiĝos kune la idoj de Jehuda kaj la idoj
de Izrael, kaj faros al si unu ĉefon, kaj iros el la
lando; ĉar granda estos la tago de Jizreel.

2 Nomu viajn fratojn Mia popolo, kaj viajn
fratinojn Kompatataj. **2** Havu juĝon kontraŭ
via patrino, havu juĝon, ĉar ŝi ne estas Mia edzino,
kaj Mi ne estas ŝia edzo; ŝi forigu la malĉastecon
de sia vizaĝo kaj la adultemecon de siaj mamoj, **3**
por ke Mi ne senvestigu ŝin ĝis nudeco, kaj ne
prezentu ŝin tia, kia ŝi estis en la tago de sia
naskiĝo, ke Mi ne faru ŝin kiel dezerto, ne faru ŝin
kiel tero senakva, kaj ne mortigu ŝin per soifo. **4**
Ankaŭ ŝiajn infanojn Mi ne kompatus, ĉar ili estas
infanoj de malĉasto; **5** ĉar ilia patrino malĉastis,
ilia naskintino malhonoris sin; ĉar ŝi diris: Mi
sekvos miajn amistojn, kiuj donas al mi mian
panon kaj mian akvon, miajn lanaĵojn kaj miajn
linaĵojn, mian oleon kaj miajn drinkaĵojn. **6** Pro
tio Mi baros vian vojon per dornoj, Mi ĉirkaŭbaros
ŝin, ke ŝi ne trovos siajn vojojn. **7** Ŝi postkuros
siajn amistojn, sed ŝi ne kuratingos ilin; ŝi serĉos
ilin, sed ne trovos; kaj ŝi diros: Mi iros returne al
mia unua edzo, ĉar pli bone estis al mi tiam, ol
nun. **8** Kaj ŝi ne sciis, ke Mi estis tiu, kiu donadis
al ŝi panon kaj moston kaj oleon, Mi donis al ŝi
multe da arĝento kaj oro, kiun ili uzis por Baal.
9 Tial Mi prenos returne Mian panon kaj Mian
moston iliatempe, Mi forprenos Mian lanaĵon
kaj Mian linaĵon, per kiu ŝi kovris sian nudecon.
10 Kaj nun Mi malkaŝos ŝian hontindaĵon antaŭ
la okuloj de ŝiaj amistoj, kaj neniu savos ŝin el
Mia mano. **11** Mi ĉesigos ĉian ŝian gajecon, ŝiajn
festojn, monatkomencojn, kaj sabatojn, kaj ĉiujn
ŝiajn solenajn kunvenojn. **12** Mi dezertigos ŝiajn
vinbertrunkojn kaj ŝiajn figarbojn, pri kiuj ŝi diras:
Tio estas donaco, kiun donis al mi miaj amistoj;
Mi faros ilin arbaro, kaj la bestoj de la kampo ilin
manĝos. **13** Mi punos ŝin pro la tagoj de la Baaloj,
al kiuj ŝi incensis, ornaminte sin per siaj ringoj
kaj siaj ĉirkaŭkoloj, kaj sekvante siajn amistojn,
dum Min ŝi forgesis, diras la Eternulo. **14** Tial
jen Mi allogos ŝin, kondukos ŝin en dezerton, kaj
parolos al ŝi agrablajn vortojn; **15** kaj Mi donos
al ŝi ŝiajn vinberĝardenojn el tie, kaj la valon
de malĝojo Mi faros pordo de espero; kaj tie ŝi
kantos, kiel en la tagoj de sia juneco kaj kiel en
la tempo de sia elirado el la lando Egipta. **16** En
tiu tempo, diras la Eternulo, ŝi nomos Min: Mia
edzo; ŝi ne plu nomos Min: Mia mastro. **17** Mi
forigos de ŝia buŝo la nomojn de la Baaloj, kaj
oni ne plu rememoros ilin laŭ ilia nomo. **18** Kaj
Mi faros por ili en tiu tempo interligon kun la
bestoj de la kampo, kun la birdoj de la ĉielo, kaj
kun la rampaĵoj de la tero; pafarkon, glavon, kaj
militon Mi ekstermos el la lando, kaj Mi donos al
ili la eblon dormi eksterdanĝere. **19** Mi fianĉiĝos
kun vi por ĉiam, Mi fianĉiĝos kun vi en vero kaj
justo, en favorkoreco kaj kompatemeco. **20** Mi
fianĉiĝos kun vi en fideleco, kaj vi ekkonos la
Eternulon. **21** En tiu tempo Mi favoros, diras la
Eternulo, Mi favoros la ĉielon, kaj ĝi favoros la
teron; **22** kaj la tero favoros la grenon, moston,
kaj oleon, kaj ĉi tiuj favoros Jizreelon. **23** Mi faros
ŝin al Mi fruktoporta sur la tero, kaj Mi kompatos
la nekompatitinon; kaj al tiu, kiu estis ne Mia
popolo, Mi diros: Vi estas Mia popolo; kaj ĝi diros:
Vi estas mia Dio.

3 Kaj la Eternulo diris al mi plue: Iru, kaj komencu
amaĵon kun virino, kiun amas ŝia edzo, sed
kiu adultas, simile al tio, kiel la Eternulo amas
la Izraelidojn, sed ili turnas sin al aliaj dioj kaj
amas iliajn vinberkukojn. **2** Kaj mi akiris ŝin al
mi per dek kvin arĝentaj moneroj kaj Ĥomero
kaj duono da hordeo. **3** Kaj mi diris al ŝi: Longan

tempon restu ĉe mi; ne malĉastu, kaj fordonu
vin al neniu viro; tiel same mi agos kun vi. 4 Ĉar
dum longa tempo la Izraelidoj restos sen reĝo,
sen estro, sen oferoj, sen statuo, sen efodo, kaj
sen domaj dioj; 5 poste la Izraelidoj returnos sin,
kaj serĉos la Eternulon, sian Dion, kaj Davidon,
sian reĝon, kaj ili respektegos la Eternulon kaj
Lian bonon en la fina tempo.

4 Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho Izraelidoj;
ĉar la Eternulo havas juĝan disputon kun la
loĝantoj de la tero; ĉar sur la tero ne ekzistas vero,
nek amo, nek konado de Dio. 2 Malbenado kaj
trompado, mortigado, ŝtelado, kaj adultado tre
disvastiĝis, kaj sangoverŝo sekvas sangoverŝon.
3 Pro tio ekploros la tero, kaj malfeliĉo trafos
ĉiujn ĝiajn loĝantojn kaj la bestojn de la kampo
kaj la birdojn de la ĉielo; eĉ la fiŝoj de la maro
malaperos. 4 Sed neniu malpacu, neniu riproĉu;
via popolo estas kiel insultantoj de pastro. 5 Vi
falos meze de la tago, kaj ankaŭ la profeto falos
kun vi en la nokto; kaj Mi pereigos vian patrinon.
6 Mia popolo pereos pro tio, ke ĝi ne havas scion.
Ĉar vi forpuŝis la scion, tial Mi vin forpuŝos,
ke vi ne plu estu Mia pastro. Ĉar vi forgesis la
instruon de via Dio, tial ankaŭ Mi forgesos viajn
infanojn. 7 Ju pli ili multiĝas, des pli ili pekas
kontraŭ Mi; ilian honoron Mi faros senhonoreco.
8 Per la pekoj de Mia popolo ili sin nutras, kaj al
ĝia malpieco strebas ilia animo. 9 Kaj fariĝos al
la popolo tiel same, kiel al la pastroj: Mi punos
ĝin pro ĝia konduto, kaj Mi repagos al ĝi pro ĝiaj
agoj. 10 Ili manĝos kaj ne satiĝos, ili malĉastos
kaj ne disvastiĝos; ĉar ili forlasis la Eternulon kaj
ne atentas Lin. 11 Malĉastado, vino, kaj mosto
forprenas la prudenton. 12 Mia popolo demandas
sian lignon, kaj ĝia bastono donas al ĝi respondon;
ĉar la spirito de malĉasteco erarigas ilin, kaj
ili malĉastas kontraŭ sia Dio. 13 Sur la supro
de montoj ili alportas oferojn, kaj sur montetoj
ili incensas sub kverko, poplo, kaj terebintarbo,
ĉar bona estas ilia ombro. Tial malĉastos viaj
filinoj, kaj viaj bofilinoj adultos. 14 Ĉu Mi povas
ne puni viajn filinojn, se ili malĉastas, kaj viajn
bofilinojn, se ili adultas, se ili apartiĝas kune kun
la malĉastistinoj kaj alportas oferojn kune kun la
publikaj virinoj, kaj la malklera popolo pereas? 15
Se malĉastas vi, ho Izrael, tiam almenaŭ Jehuda
ne kulpiĝu; ne iru en Gilgalon, ne iru en Bet-
Avenon, kaj ne ĵuru: Kiel vivas la Eternulo. 16
Ĉar Izrael obstinas, kiel obstina bovino; ĉu nun la
Eternulo povas paŝti ilin, kiel ŝafidon sur vasta
paŝtejo? 17 Efraim aliĝis al idoloj; lasu lin. 18
Abomeninda fariĝis ilia drinkado; ili fordonis sin
al malĉastado kaj malhonora amo; honto al iliaj
protektantoj. 19 La vento forportos ilin per siaj
flugiloj, kaj ili hontos pri siaj oferoj.

5 Aŭskultu tion, ho pastroj, atentu, ho domo
de Izrael, kaj prenu en viajn orelojn, ho reĝa
domo; ĉar vin trafos juĝo pro tio, ke vi estis
kaptilo en Micpa kaj etendita reto sur Tabor. 2
Per premado ili profundigis la pekojn; Mi punos
ĉiujn. 3 Mi konas Efraimon, kaj Izrael ne estas
kaŝita antaŭ Mi: vi nun malĉastas, ho Efraim,
kaj Izrael malpuriĝis. 4 Iliaj agoj ne permesas al
ili reveni al ilia Dio, ĉar spirito de malĉasteco
estas en ili kaj la Eternulon ili ne konas. 5 La
malmodesteco de Izrael parolas kontraŭ li antaŭ
lia vizaĝo; tial Izrael kaj Efraim falos pro siaj
malbonagoj; ankaŭ Jehuda falos kun ili. 6 Kun siaj
ŝafoj kaj bovoj ili iros serĉi la Eternulon, sed ne
trovos; Li foriĝis de ili. 7 Ili perfidis al la Eternulo,
kaj naskis fremdajn infanojn; tial ekstermos ilin la
monato kune kun ilia havaĵo. 8 Blovu per korno en
Gibea, per trumpeto en Rama; bruu en Bet-Aven,
post vi, ho Benjamen! 9 Efraim fariĝos dezerto
en la tago de la puno; inter la triboj de Izrael
Mi avertis fidele. 10 La princoj de Jehuda fariĝis
similaj al forŝovantoj de limo; Mi elverŝos sur ilin
Mian koleron kiel akvon. 11 Efraim estas premata,
frapita de la juĝo; ĉar li memvole sekvis homan
ordonon. 12 Mi estos por Efraim kiel tineo, kiel
putro por la domo de Jehuda. 13 Efraim vidis sian
malsanon, kaj Jehuda sian vundon; tiam Efraim
iris al Asirio, kaj sendis al reĝo, kiu venĝus pro
li; sed li ne povas sanigi vin, ne forigos de vi la
vundon. 14 Ĉar Mi estas kiel leono por Efraim, kiel
leonido por la domo de Jehuda; Mi, Mi disŝiros kaj
foriros; Mi forportos, kaj neniu povos savi. 15 Mi
iros returne sur Mian lokon, ĝis ili konfesos sian
kulpon kaj serĉos Mian vizaĝon; kiam ili suferos,
ili Min serĉos, kaj diros:

6 Ni iru, ni revenu al la Eternulo; ĉar Li disŝiris,
sed Li ankaŭ resanigos nin, Li frapis, kaj Li
ankaŭ bandaĝos niajn vundojn. 2 Li revivigos
nin post du tagoj; en la tria tago Li restarigos
nin, kaj ni vivos antaŭ Li. 3 Kaj ni havos scion,
kaj ni penos koni la Eternulon. Li eliros, kiel
bela matenruĝo; Li venos al ni, kiel pluvo, kiel
printempa pluvo, kiu malsekigas la teron. 4 Kion
Mi faru al vi, ho Efraim? Kion Mi faru al vi, ho
Jehuda? Via pieco estas kiel matena nebulo, kaj
kiel roso, kiu frue malaperas. 5 Tial Mi hakas
per la profetoj, Mi mortigas ilin per la vortoj el
Mia buŝo; kaj justeco koncerne vin eliros kiel

lumo. 6 Ĉar Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon,
kaj konadon de Dio Mi preferas ol bruloferojn.
7 Sed ili rompis la interligon, kiel Adam, kaj ili
defalis de Mi. 8 Gilead estas urbo de malbonaguloj,
makulita de sango. 9 Kiel bando da embuskantoj
la anaro de la pastroj pereigas tiujn, kiuj iras al
Ŝeĥem; abomenindaĵon ili faras. 10 En la domo de
Izrael Mi vidas teruraĵon: tie malĉastas Efraim,
malpuriĝas Izrael. 11 Sed ankaŭ Jehuda havos
rikolton, kiam Mi revenigos la forkaptitojn de Mia
popolo.

7 Kiam Mi komencis kuraci Izraelon, malkaŝiĝis
la malbonagoj de Efraim kaj la malboneco de
Samario; ĉar ili agas mensoge, ŝtelistoj eniras, kaj
bandoj rabas sur la strato. 2 Ili ne pensis en sia
koro, ke Mi memoras ĉiujn iliajn malbonagojn;
nun ĉirkaŭas ilin iliaj agoj kaj staras antaŭ Mia
vizaĝo. 3 Per sia malboneco ili gajigas la reĝon
kaj per siaj trompoj la princojn. 4 Ĉiuj ili adultas,
kiel forno, forte hejtita de la bakisto, kiu ĉesas
hejti nur de post la knedado de sia pasto ĝis ĝia
fermentiĝo. 5 Hodiaŭ estas festo de nia reĝo; kaj
la princoj komencas fariĝi frenezaj de la vino,
kaj li etendas sian manon kun la blasfemantoj. 6
Ili armas sian koron per malico, kiel fornon, kaj
kvankam la bakisto dormas dum la tuta nokto, ĝi
tamen matene brulas kiel flamanta fajro. 7 Ĉiuj ili
ardas, kiel forno, kaj formanĝas siajn juĝistojn;
ĉiuj iliaj reĝoj falis, kaj neniu el ili vokas al Mi. 8
Efraim miksis sin kun la popoloj, Efraim fariĝis
kiel platkuko, bakita sen renversado. 9 Fremduloj
konsumis liajn fortojn, kaj li ne rimarkis; eĉ
grizaj haroj lin kovris, kaj li tion ne scias. 10 La
malmodesteco de Izrael atestas kontraŭ li, sed
ili ne turnas sin al la Eternulo, sia Dio, kaj ne
serĉas Lin malgraŭ ĉio. 11 Efraim fariĝis kiel naiva,
senprudenta kolombo: ili vokas la Egiptojn, ili
iras en Asirion. 12 Kiam ili iros, Mi ĵetos sur ilin
Mian reton; kiel birdojn de la ĉielo Mi tiros ilin
malsupren; Mi ilin punos, kiel estis predikate en
iliaj kunvenoj. 13 Ve al ili, ke ili foriĝis de Mi;
malfeliĉaj ili estas, ke ili defalis de Mi. Mi volas
savi ilin, kaj ili parolas kontraŭ Mi mensogojn. 14
Kaj ili ne vokas al Mi en sia koro, kiam ili ĝemas
sur siaj litoj; pro pano kaj mosto ili kunvenas,
sed de Mi ili foriĝas. 15 Mi instruis ilin, fortigis
ilian brakon, kaj ili pensas malbonon pri Mi. 16 Ili
returnas sin, sed ne al la Plejaltulo; ili fariĝis kiel
malĝusta pafarko; falos de glavo iliaj estroj pro
sia kolerema lango; tio estos moko kontraŭ ili en
la lando Egipta.

8 Metu trumpeton al via buŝo! Li flugas kiel
aglo al la domo de la Eternulo, pro tio, ke
ili agis kontraŭ Mia interligo kaj defalis de Mia
instruo. 2 Al Mi ili vokos: Ho mia Dio, ni, Izraelidoj,
ekkonis Vin. 3 Izrael forpuŝis la bonon; malamiko
lin persekutos. 4 Ili starigis reĝojn, sed ne de
Mi; ili starigis princojn, sed sen Mia scio; el
sia arĝento kaj oro ili faris al si idolojn, por
pereigi sin. 5 Forpuŝita estas via bovido, ho
Samario; ekflamis kontraŭ ili Mia kolero; kiel
longe ankoraŭ ili ne povos puriĝi? 6 Ĉar ĝi estas
faritaĵo de Izrael; artisto ĝin faris, kaj ĝi ne estas
dio; dispecetiĝos la bovido de Samario. 7 Ĉar ili
semas venton, ili rikoltos ventegon; grenon li ne
havos; la kreskantaĵo ne donos farunon; se ĝi eĉ
donos, fremduloj ĝin formanĝos. 8 Izrael estas
formanĝata; nun ili fariĝis inter la popoloj kiel
senvalora vazo. 9 Ĉar ili iris en Asirion, kiel sovaĝa
azeno solece vaganta; la Efraimidoj donis amajn
donacojn. 10 Kvankam ili donis donacojn al la
nacioj, Mi nun kolektus ilin, por ke ili iom ripozu
de la ŝarĝo de la reĝo de la princoj. 11 Sed multe
da altaroj konstruis Efraim, por peki; ili fariĝis por
li altaroj pekigaj. 12 Mi skribis por li la multon
de Miaj leĝoj; sed li rigardas ilin kiel fremdaĵon.
13 La oferojn, donacatajn al Mi, ili buĉas nur pro
viando, por ĝin manĝi; la Eternulo ne deziras ilin;
nun Li rememoros iliajn malbonagojn kaj punos
iliajn pekojn; ili revenos en Egiptujon. 14 Izrael
forgesis sian Kreinton, kaj konstruas palacojn;
Jehuda konstruis multe da fortikigitaj urboj; sed
Mi sendos fajron sur liajn urbojn, kaj ĝi ekstermos
liajn palacojn.

9 Ne ĝoju, ho Izrael, ne estu gaja, kiel la popoloj,
ĉar vi malĉaste foriĝis de via Dio, vi preferas
proamaĵajn donacojn ol ĉiujn grenejojn plenajn de
greno. 2 Tial draŝejo kaj vinpremejo ne nutros ilin,
la mosto mankos en ĝi. 3 Ili ne loĝos en la lando de
la Eternulo; Efraim revenos en Egiptujon, kaj en
Asirio ili manĝos malpuraĵon. 4 Ili ne verŝoferos
al la Eternulo vinon, kaj ne estos agrablaj al Li;
iliaj oferoj estos kiel pano de suferantoj: ĉiuj
ĝiaj manĝantoj fariĝos malpuraj; ĉar ilia pano
devas esti nur por ili mem, ĝi ne devas veni en la
domon de la Eternulo. 5 Kion vi faros en la tago
de solena kunveno kaj en la tago de festo de la
Eternulo? 6 Ĉar vidu, ili forkuras de malfeliĉo;
Egiptujo ilin kolektos, Memfis ilin enterigos; sur
la loko, kie troviĝis iliaj amataj arĝentaĵoj, kreskos
urtiko, dornoj estos en iliaj tendoj. 7 Venis la
tempo de punvizito, venis la tagoj de repago;
Izrael ekscios, ĉu malsaĝa estis la profeto, ĉu
freneza estis la viro inspirita, parolante pri viaj

multaj malbonagoj kaj pri la granda malboneco.
8 La gardisto de Efraim estis antaŭe kun mia
Dio; nun profeto metas kaptilojn sur ĉiuj liaj
vojoj, kaj malamo estas en la domo de lia Dio. 9
Profunde ili malboniĝis, kiel en la tagoj de Gibea;
Li rememoros iliajn malbonagojn, Li punos iliajn
pekojn. 10 Kiel vinberojn en la dezerto Mi trovis
Izraelon; kiel unuan frukton sur la figarbo en la
komenco de ĝia matureco Mi vidis viajn patrojn;
sed ili iris al Baal-Peor, kaj konsekris sin al la
hontindaĵo, kaj fariĝis abomeninduloj, kiel ilia
amato. 11 La honoro de Efraim forflugos kiel birdo;
ne estos nasko, nek gravedeco, nek gravediĝo.
12 Kaj se ili eĉ edukus siajn infanojn, Mi tamen
seninfanigos ilin, ke ili ne havu homojn; ĉar ve al
ili, kiam Mi forigos Min de ili. 13 Efraim, kiel Mi
vidas, estas plantita sur bela loko, kiel Tiro; tamen
Efraim elirigos siajn infanojn al la mortiganto. 14
Donu al ili, ho Eternulo, tion, kion Vi promesis
doni; donu al ili ventron aborteman kaj mamojn
sekiĝintajn. 15 Ilia tuta malboneco estas en Gilgal;
tie Mi ekmalamis ilin; pro iliaj malbonaj agoj Mi
elpelos ilin el Mia domo; Mi ne plu amos ilin;
ĉiuj iliaj princoj estas defalintoj. 16 Efraim estas
batita; ilia radiko sekiĝis; ili ne plu donos fruktojn;
eĉ se ili naskos, Mi mortigos la karan frukton de
ilia ventro. 17 Mia Dio ilin forpuŝos, ĉar ili ne
aŭskultis Lin; kaj ili vagados inter la nacioj.

10 Izrael estas vasta vinberujo, portas siajn
fruktojn; sed ju pli multiĝis liaj fruktoj, des
pli li multigis siajn altarojn; ju pli bona estis lia
lando, des pli belajn statuojn li starigis. 2 Ilia koro
estas dividita, tial nun ili estas kondamnitaj; Li
rompos iliajn altarojn, frakasos iliajn statuojn. 3
Nun ili diras: Ni ne havas reĝon; ĉar ni ne timas
la Eternulon, kion do povas fari por ni reĝo? 4
Ili parolas vanajn vortojn, ĵuras mensoge, kiam
ili faras interligon; tial juĝo super ili aperos, kiel
venena herbo sur la sulkoj de la kampo. 5 Pri
la bovidoj de Bet-Aven ektremos la loĝantoj de
Samario; ĉar ĝia popolo ekploros pri ĝi, kaj la
pastraĉoj, kiuj ĝojis pri ĝi, ploros pri ĝia gloro, kiu
foriĝis de ĝi. 6 La bovido mem estas forportita
en Asirion, kiel donaco al la reĝo-venĝonto;
malhonoron ricevos Efraim, kaj Izrael hontos pro
sia entrepreno. 7 Malaperos Samario kun sia reĝo,
kiel ŝaŭmo sur la supraĵo de akvo. 8 Detruitaj
estos la altaĵoj de Aven, la peko de Izrael; kardo
kaj dornoj kreskos sur iliaj altaroj; ili diros al la
montoj: Kovru nin; kaj al la montetoj: Falu sur
nin. 9 Pli ol en la tempo de Gibea vi pekis, ho
Izrael; tiam oni leviĝis, sed nun milito en Gibea
ne atingas la malbonagulojn. 10 Konforme al Mia
intenco Mi punos ilin, kaj kolektiĝos kontraŭ ili
popoloj, kiam ili estos punataj pro siaj du krimoj.
11 Efraim estas kiel bovido dresita, amanta draŝi.
Mi metos jugon sur lian belan kolon, Mi rajdos
sur Efraim, Jehuda plugos, Jakob erpos. 12 Semu
al vi justecon, tiam vi rikoltos amon; plugu al
vi plugotaĵon; estas tempo, por turni sin al la
Eternulo, ĝis Li venos kaj verŝos sur vin justecon.
13 Vi plugas malpiaĵon, vi rikoltas malbonagojn,
vi manĝas frukton de mensogo; ĉar vi fidas vian
vojon, la multon de viaj herooj. 14 Sed fariĝos
tumulto en via popolo, kaj ĉiuj viaj fortikaĵoj estos
detruitaj, kiel Ŝalman detruis Bet-Arbelon dum la
milito; mortigita estos la patrino kune kun siaj
infanoj. 15 Tion faros al vi Bet-El pro via granda
malpieco. Frue pereos, pereos la reĝo de Izrael.

11 Kiam Izrael estis junulo, Mi lin ekamis, kaj
el Egiptujo Mi vokis Mian filon. 2 Sed nun
oni vokas ilin, kaj ili sin deturnas; al la Baaloj ili
oferas, kaj al idoloj ili incensas. 3 Mi instruis al
Efraim la iradon; Mi prenis ilin je la brako, kaj
ili ne rimarkis, ke Mi ilin kuracas. 4 Per ŝnuroj
de homoj Mi tiris ilin, per ligiloj de amo; Mi
estis por ili kiel levanto de la jugo, kaj Mi metis
antaŭ ili la manĝaĵon. 5 Ili ne revenos en la
landon Egiptan, sed Asirio estos ilia reĝo, ĉar ili
ne volis penti. 6 Glavo falos sur liajn urbojn kaj
ekstermos liajn idojn kaj formanĝos ilin pro iliaj
entreprenoj. 7 Mia popolo rigidiĝis en la defalo
de Mi; kaj kvankam oni ĝin vokas al la Plejaltulo,
ĝi ne levas sin. 8 Kiel Mi agu kun vi, ho Efraim?
kiel Mi protektu vin, ho Izrael? Ĉu Mi faru al
vi, kiel al Adma? ĉu Mi egaligu vin al Ceboim?
Renversiĝis en Mi Mia koro, varmegiĝis Mia tuta
kompato. 9 Mi ne agos laŭ Mia flama kolero, Mi
ne plu ekstermos Efraimon; ĉar Mi estas Dio, ne
homo, Mi estas Sanktulo inter vi; Mi ne venos en
furiozo. 10 La Eternulon ili sekvos, kiel kriantan
leonon; kiam Li krios, tiam timigite venos la filoj
de okcidente. 11 Timigite kiel birdo ili venos el
Egiptujo, kaj kiel kolombo el la lando Asiria; kaj
Mi enloĝigos ilin en iliaj domoj, diras la Eternulo.
12 Kun mensogoj ĉirkaŭis Min Efraim, kaj kun
falsaĵo la domo de Izrael; sed Jehuda ankoraŭ
tenis sin je Dio kaj estis fidela al la Sanktulo.

12 Efraim paŝtas venton, postkuras la orientan
venton; kun ĉiu tago li faras pli da mensogaĵoj
kaj da idolaĵoj; li faras interligon kun Asirio,
kaj portas oleon en Egiptujon. 2 Sed ankaŭ kun
Jehuda la Eternulo havas juĝon, kaj Li punos
Jakobon laŭ lia konduto, laŭ liaj agoj Li repagos al
li. 3 Ankoraŭ en la ventro li retenis sian fraton,

kaj viriĝinte li luktis kun Dio. 4 Li luktis kun
anĝelo kaj venkis, li tamen petegis lin kun ploro;
en Bet-El Li nin trovos, kaj tie Li parolos kun ni.
5 La Eternulo estas Dio Cebaot, Eternulo estas
Lia nomo. 6 Returnu do vin al via Dio, konservu
favorkorecon kaj justecon, kaj fidu ĉiam vian
Dion. 7 Kanaanido havas en sia mano falsan
pesilon, li amas trompi; 8 kaj Efraim diras: Mi
riĉiĝis, mi akiris al mi havaĵon, sed en ĉiuj miaj
laboroj oni ne trovos ĉe mi malbonagon, per kiu
mi estus pekinta. 9 Mi, la Eternulo, estas via
Dio de post la lando Egipta; Mi ankoraŭ denove
loĝigos vin en tendoj, kiel en la tagoj de festo.
10 Mi parolis per la profetoj, Mi donis multe da
vizioj, kaj per la profetoj Mi parolis alegorie. 11
En Gilead estis idoloj, sed ili fariĝis senvaloraĵo;
en Gilgal oni oferbuĉis bovojn, sed iliaj altaroj
fariĝis kiel ŝtonamasoj sur la sulko de la kampo.
12 Jakob forkuris sur la kampojn de Sirio, Izrael
servis por edzino, kaj por edzino li devis gardi. 13
Kaj per profeto la Eternulo elkondukis Izraelon el
Egiptujo, kaj per profeto Li gardis lin. 14 Forte
kolerigis Lin Efraim, tial lia sango venos sur lin,
kaj lia Sinjoro redonos al li pro liaj hontindaĵoj.

13 Kiam Efraim parolis, oni timis; li altiĝis
en Izrael. Sed li fariĝis kulpa per Baal, kaj
mortis. 2 Nun ili ankoraŭ pli pekas; ili faris al si el
sia arĝento statuojn, idolojn laŭ sia kompreno,
kiuj estas ja ĉiuj faritaĵo de forĝistoj; ili parolas
pri ili: Tiuj, kiuj oferbuĉas homojn, povas kisi la
bovidojn. 3 Pro tio ili estos kiel matena nebulo,
kiel roso, kiu frue malaperas, kiel grenventumaĵo,
kiun la vento forblovas de la draŝejo, kaj kiel fumo
el la kamentubo. 4 Sed Mi, la Eternulo, estas via
Dio de post la lando Egipta; kaj alian Dion krom
Mi vi ne devas koni, kaj ne ekzistas alia Savanto
krom Mi. 5 Mi konis vin en la dezerto, en la lando
de sekeco. 6 Kiam ili havis paŝtejon, ili satiĝis; kaj
kiam ili satiĝis, tiam fieriĝis ilia koro, kaj tial ili
forgesis Min. 7 Tial Mi estos por ili kiel leono, kiel
leopardo, kiu embuskas ĉe la vojo. 8 Mi atakos
ilin, kiel ursino, kiu perdis la infanojn, Mi disŝiros
ilian ŝlositan koron, Mi manĝegos ilin tie, kiel
leono; sovaĝaj bestoj ilin disŝiros. 9 Vi pereigis
vin, ho Izrael, ĉar via savo estas nur en Mi. 10
Kie estas via reĝo? li savu vin en ĉiuj viaj urboj.
Kie estas viaj juĝistoj, pri kiuj vi diris: Donu al
mi reĝon kaj estrojn? 11 Mi donis al vi reĝon en
Mia kolero, kaj Mi forprenos lin en Mia indigno.
12 Kunpakitaj estas la malbonagoj de Efraim, lia
peko estas konservita. 13 Doloroj de naskantino
atakos lin. Li estas infano sensaĝa; alie li ne starus
longe en la pozicio de naskiĝantaj infanoj. 14
El Ŝeol Mi savos ilin, de la morto Mi liberigos
ilin; kie estas via veneno, ho morto? kie estas via
pereigeco, ho Ŝeol? Sed la konsolo estas ankoraŭ
kaŝita antaŭ Miaj okuloj. (Sheol h7585) 15 Kvankam
li estas fruktoriĉa inter la fratoj, venos tamen
vento orienta, vento de la Eternulo, blovanta el la
dezerto, kaj tiam elsekiĝos lia fonto, dezertiĝos
lia devenejo; kaj li disrabos la trezorejon de ĉiuj
grandvaloraĵoj. 16 Samario suferos, ĉar ĝi ribelis
kontraŭ sia Dio. De glavo ili falos; iliaj malgrandaj
infanoj estos frakasitaj, iliaj gravedulinoj estos
dishakitaj.

14 Revenu, ho Izrael, al la Eternulo, via Dio;
ĉar vi falis pro viaj malbonagoj. 2 Prenu kun
vi vortojn kaj revenu al la Eternulo; diru al Li:
Pardonu ĉiun pekon kaj akceptu bonon; anstataŭ
bovoj ni alportos ofere niajn lipojn. 3 Asirio ne
savos nin; ni ne rajdos sur ĉevaloj, ni ne plu
nomos nia dio la faritaĵon de niaj manoj; nur ĉe
Vi la orfo trovas kompaton. 4 Mi sanigos ilin de la
defalo, Mi volonte ilin amos, ĉar pasis Mia kolero
koncerne ilin. 5 Mi estos por Izrael kiel roso; li
ekfloros kiel rozo, li profundigos siajn radikojn
kiel Lebanon. 6 Liaj branĉoj disvastiĝos, li estos
bela kiel olivarbo, li bonodoros kiel Lebanon. 7
Revenos tiuj, kiuj sidis en lia ombro; ili reviviĝos
kiel greno, ili floros kiel vinberbranĉo; li estos
fama, kiel la vino de Lebanon. 8 Ho Efraim, per
kio interesas Min plue la idoloj? Mi aŭskultos lin
kaj gvidos lin; Mi estos kiel verda cipreso; ĉe Mi
oni trovos viajn fruktojn. 9 Kiu estas saĝa, tiu
komprenu ĉi tion; kiu estas prudenta, tiu sciu
ĉi tion; ĉar ĝustaj estas la vojoj de la Eternulo,
virtuloj iras sur ili, kaj malpiuloj falas sur ili.

Joel

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Joel, filo de
Petuel. **2** Aŭskultu ĉi tion, ho maljunuloj, kaj
atentu, ho ĉiuj loĝantoj de la lando! Ĉu estis ĉi
tio en via tempo, aŭ en la tempo de viaj patroj?
3 Rakontu pri tio al viaj infanoj, kaj viaj infanoj
al siaj infanoj, kaj iliaj infanoj al la sekvanta
generacio. **4** Kio restis de la raŭpoj, tion manĝis la
akridoj; kio restis de la akridoj, tion manĝis la
skaraboj; kaj kio restis de la skaraboj, tion manĝis
la vermoj. **5** Vekiĝu, ho ebriuloj, kaj ploru, ĝemu
vi, ĉiuj drinkantoj, pri la suko vinbera, kiu estas
prenita for de via buŝo. **6** Ĉar venis sur mian
landon nacio forta kaj nekalkulebla; ĝiaj dentoj
estas dentoj de leono, kaj makzelojn de leonino ĝi
havas. **7** Ĝi dezertigis mian vinberujon, ĉirkaŭŝiris
mian figarbon, tute senŝeligis ĝin kaj forĵetis;
blankiĝis ĝiaj branĉoj. **8** Ĝemu, kiel junulino,
kiu metis sur sin sakaĵon pro sia fianĉo. **9** For
estas la farunoferoj kaj verŝoferoj el la domo de
la Eternulo; funebras la pastroj, servistoj de la
Eternulo. **10** Dezertigita estas la kampo, funebras
la tero; ĉar ekstermita estas la greno, elsekiĝis la
mosto, velkis la olivoj. **11** Konsternitaj estas la
plugistoj, plorĝemas la vinberkultivistoj, pro la
tritiko kaj hordeo, pro la pereo de la rikolto sur
la kampo. **12** Elsekiĝis la vinberbranĉo, velkis la
figarbo; la granatarbo, la palmo, kaj la pomarbo,
ĉiuj arboj de la kampo elsekiĝis; malaperis gajeco
ĉe la homoj. **13** Zonu vin kaj ploru, ho pastroj;
ĝemegu, ho servistoj de la altaro; iru kaj kuŝu en
sakaĵoj, ho servistoj de mia Dio; ĉar malaperis el
la domo de via Dio la farunoferoj kaj verŝoferoj.
14 Sanktigu faston, proklamu solenan kunvenon,
kunvoku la maljunulojn kaj ĉiujn loĝantojn de la
lando en la domon de la Eternulo, via Dio, kaj kriu
al la Eternulo: **15** Ho ve, kia tago! Ĉar proksima
estas la tago de la Eternulo; kiel katastrofo ĝi
venos de la Plejpotenculo. **16** Antaŭ niaj okuloj ja
malaperis la manĝaĵo, el la domo de nia Dio la
ĝojo kaj gajeco. **17** Forputris la grajnoj sub siaj
terbuloj, malpleniĝis la grenejoj, detruitaj estas
la garbejoj, ĉar la greno difektiĝis. **18** Ho, kiel
ĝemas la brutoj, kiel suferas la bovaroj! ĉar ili ne
havas paŝtaĵon; ankaŭ la ŝafaroj turmentiĝas. **19**
Al Vi, ho Eternulo, mi vokas; ĉar fajro ekstermis la
herbejojn de la stepo, kaj flamo bruldifektis ĉiujn
arbojn de la kampo. **20** Eĉ la bestoj de la kampo
sopiras al Vi; ĉar elsekiĝis la torentoj da akvo, kaj
fajro ekstermis la herbejojn de la stepo.

2 Blovu per korno en Cion, kaj kriu alarmon sur
Mia sankta monto; ektremu ĉiuj loĝantoj de la
lando; ĉar venas la tago de la Eternulo, ĝi estas jam
proksima; **2** tago de mallumo kaj senlumeco, tago
de nuboj kaj nebulo; simile al la matena ĉielruĝo
disvastiĝas sur la montoj popolo grandnombra kaj
forta; tia neniam ekzistis ĝis nun, kaj ankaŭ post
ĝi ne plu ekzistos tia, en iu ajn generacio. **3** Antaŭ
ĝi ekstermas fajro, kaj post ĝi bruligas flamo;
antaŭ ĝi la lando estas kiel la Edena ĝardeno,
kaj post ĝi absoluta dezerto; kaj neniu saviĝos
de ĝi. **4** Ili aspektas kiel ĉevaloj, ili kuras kiel
rajdantoj. **5** Ili saltas sur la montoj, kiel bruantaj
ĉaroj, kiel krakado de fajro, kiam ĝi ekstermas
pajlon, kiel popolo potenca, pretiĝinta por batalo.
6 Popoloj tremas antaŭ ĝi, ĉiuj vizaĝoj paliĝas.
7 Kiel herooj ili kuras, kiel kuraĝaj batalistoj ili
grimpas sur la muregon; ĉiu iras sian vojon, ne
foreraras de sia vojo. **8** Unu alian ne puŝas, ĉiu
iras en sia vico; sur la glavojn ili sin ĵetas, sed
restas sendifektaj. **9** Ili trakuras la urbon, kuras
sur la muregoj, eniras en la domojn, grimpas tra la
fenestroj, kiel ŝtelisto. **10** Antaŭ ili skuiĝas la tero,
tremas la ĉielo; la suno kaj la luno senlumiĝas,
kaj la steloj perdas sian brilon. **11** Kaj la Eternulo
ektondras per Sia voĉo antaŭ Sia armeo; ĉar Lia
militistaro estas tre granda, kaj la plenumantoj
de Lia vorto estas potencaj; ĉar granda kaj tre
timinda estos la tago de la Eternulo; kiu povos ĝin
elteni? **12** Sed eĉ nun ankoraŭ la Eternulo diras:
Returnu vin al Mi per via tuta koro, kun fastado,
plorado, kaj ĝemegado; **13** disŝiru vian koron,
ne viajn vestojn, kaj returnu vin al la Eternulo,
via Dio; ĉar Li estas favorkora kaj kompatema,
longepacienca kaj indulgema, kaj Li bedaŭras
malfeliĉon. **14** Kiu scias? eble Li denove bedaŭros,
eble Li restigos post Si benon, farunoferojn kaj
verŝoferojn al la Eternulo, via Dio. **15** Blovu per
korno en Cion, sanktigu faston, proklamu solenan
kunvenon. **16** Kunvenigu la popolon, sanktigu la
komunumon, invitu la maljunulojn, kolektu la
malgrandajn infanojn kaj suĉinfanojn; fianĉo eliru
el sia ĉambro, kaj fianĉino el sub sia baldakeno.
17 Inter la portiko kaj la altaro ploru la pastroj,
servistoj de la Eternulo, kaj ili diru: Indulgu, ho
Eternulo, Vian popolon, kaj ne kovru per honto
Vian heredaĵon, la nacioj ne moku ilin; por kio
oni diru inter la popoloj: Kie estas ilia Dio? **18**
Tiam la Eternulo fariĝos fervora por Sia lando
kaj indulgos Sian popolon. **19** Kaj la Eternulo
respondos kaj diros al Sia popolo: Jen Mi sendas al
vi grenon kaj moston kaj oleon, kaj vi satiĝu per
ili; kaj Mi ne plu permesos al la nacioj malhonori

vin. 20 Kaj la nordulon Mi malproksimigos de vi,
kaj forpelos lin en landon senakvan kaj dezertan,
lian antaŭan parton al la maro orienta, kaj lian
malantaŭan parton al la maro okcidenta; kaj li
putros kaj malbonodoros, ĉar li faris multe da
malbono. 21 Ne timu, ho tero, ĝoju kaj estu gaja,
ĉar la Eternulo faros ion grandan. 22 Ne timu, ho
bestoj de la kampo, ĉar verdiĝos la paŝtejoj de la
stepoj; la arboj portos siajn fruktojn, la figarbo kaj
vinberujo donos sian riĉaĵon. 23 Kaj vi, ho infanoj
de Cion, ĝoju kaj estu gajaj pri la Eternulo, via
Dio; ĉar Li donos al vi instruanton pri virteco, kaj
Li sendos al vi pluvon, fruan kaj malfruan, kiel
antaŭe. 24 La grenejoj pleniĝos de greno, kaj la
premejoj superpleniĝos de mosto kaj de oleo. 25
Kaj Mi rekompencos vin pro tiuj jaroj, kiam ĉion
formanĝis la akridoj, skaraboj, vermoj, kaj raŭpoj,
Mia granda armeo, kiun Mi sendis sur vin. 26 Kaj
vi povos manĝi sate, kaj vi gloros la nomon de
la Eternulo, via Dio, kiu agis kun vi mirinde; kaj
Mia popolo neniam plu havos malhonoron. 27 Kaj
vi ekscios, ke Mi estas meze de Izrael, ke Mi, la
Eternulo, estas via Dio, kaj alia ne ekzistas; kaj Mia
popolo neniam plu havos malhonoron. 28 Post tio
Mi elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon; viaj
filoj kaj viaj filinoj profetos, viaj maljunuloj havos
sonĝojn, viaj junuloj havos viziojn. 29 Eĉ sur la
sklavojn kaj sur la sklavinojn Mi en tiu tempo
elverŝos Mian spiriton. 30 Kaj Mi donos miraklajn
signojn en la ĉielo kaj sur la tero: sangon, fajron,
kaj kolonojn da fumo. 31 La suno fariĝos malluma,
kaj la luno fariĝos sanga, antaŭ ol venos la granda
kaj timinda tago de la Eternulo. 32 Kaj ĉiu, kiu
vokos la nomon de la Eternulo, saviĝos; ĉar sur
la monto Cion kaj en Jerusalem estos savo, kiel
diris la Eternulo, ankaŭ por la restintoj, kiujn la
Eternulo alvokos.

3 Ĉar jen en tiuj tagoj kaj en tiu tempo, kiam
Mi revenigos la forkaptitojn de Judujo kaj de
Jerusalem, 2 Mi kolektos ĉiujn naciojn kaj venigos
ilin en la valon de Jehoŝafat; kaj tie Mi faros super
ili juĝon pro Mia popolo kaj Mia heredaĵo Izrael,
kiun ili disĵetis inter la naciojn, dividinte Mian
landon; 3 kaj pro tio, ke ili lotis pri Mia popolo,
fordonis knabon pro manĝaĵo kaj knabinon vendis
pro vino, kaj drinkis. 4 Kaj kion vi volas de Mi,
ho Tiro, Cidon, kaj ĉiuj distriktoj Filiŝtaj? ĉu vi
volas repagi al Mi? kaj se vi volos repagi al Mi, Mi
facile kaj baldaŭ turnos vian repagon sur vian
kapon. 5 Mian arĝenton kaj Mian oron vi prenis,
kaj Miajn plej bonajn valoraĵojn vi transportis
en viajn templojn, 6 kaj la filojn de Judujo kaj
la filojn de Jerusalem vi vendis al la filoj de la
Grekoj, por malproksimigi ilin de iliaj limoj; 7
sed jen Mi vekos ilin el tiu loko, kien vi vendis
ilin, kaj vian agon Mi turnos sur vian kapon; 8
kaj Mi vendos viajn filojn kaj viajn filinojn en la
manojn de la Judoj, kaj ĉi tiuj vendos ilin al la
Ŝebaanoj, al popolo malproksima; ĉar la Eternulo
tion diris. 9 Proklamu tion inter la nacioj; pretiĝu
al milito, veku la kuraĝulojn; ĉiuj militistoj leviĝu
kaj eliru. 10 Forĝu el viaj plugiloj glavojn, kaj
el viaj rikoltiloj lancojn; la malfortulo diru: Mi
estas forta. 11 Rapidu kaj venu, ĉiuj nacioj de
ĉiuj flankoj, kaj kolektiĝu; tien alkonduku, ho
Eternulo, Viajn fortulojn. 12 La popoloj leviĝu kaj
iru en la valon de Jehoŝafat; ĉar tie Mi sidiĝos,
por juĝi ĉiujn naciojn de ĉiuj flankoj. 13 Svingu
la rikoltilon, ĉar la rikoltaĵo estas matura; venu
malsupren, ĉar la premejoj estas plenaj kaj la
tinoj tropleniĝis; ĉar granda estas ilia malboneco.
14 Amasoj post amasoj kolektiĝas en la valo de
la juĝo, ĉar alproksimiĝas la tago de la Eternulo
en la valo de la juĝo. 15 La suno kaj la luno
senlumiĝos, kaj la steloj perdos sian brilon. 16 Kaj
la Eternulo ektondros el Cion kaj aŭdigos Sian
voĉon el Jerusalem; ektremos la ĉielo kaj la tero;
sed la Eternulo estos rifuĝejo por Sia popolo, kaj
fortikaĵo por la idoj de Izrael. 17 Kaj vi ekscios,
ke Mi, la Eternulo, estas via Dio, kiu loĝas en
Cion, sur Mia sankta monto; kaj Jerusalem estos
sanktejo, kaj fremduloj ne plu iros tra ĝi. 18 En
tiu tago la montoj elgutigos dolĉan sukon, el la
montetoj fluos lakto, kaj ĉiuj torentoj de Judujo
estos plenaj de akvo; kaj fonto eliros el la domo de
la Eternulo kaj liveros akvon al la valo Ŝitima. 19
Egiptujo fariĝos dezerto, kaj Edom fariĝos senviva
dezerto, pro tio, ke ili premis la idojn de Jehuda
kaj verŝis senkulpan sangon en sia lando. 20 Sed
Judujo estos loĝata eterne, kaj Jerusalem en ĉiuj
generacioj. 21 Kaj Mi venĝos pro ilia sango, kiu ne
estis venĝita de Mi; kaj la Eternulo loĝados en
Cion.

Amos

1 Vortoj de Amos, paŝtisto el Tekoa, kiujn li
laŭvizie eldiris pri Izrael en la tempo de Uzija,
reĝo de Judujo, kaj en la tempo de Jerobeam,
filo de Joaŝ, reĝo de Izrael, du jarojn antaŭ la
tertremo. **2** Li diris: La Eternulo ektondros el
Cion kaj aŭdigos Sian voĉon el Jerusalem; kaj
ekfunebros la paŝtejoj de la paŝtistoj, kaj sekiĝos
la supro de Karmel. **3** Tiele diras la Eternulo:
Pro tri krimoj de Damasko kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili draŝis Gileadon per
fera draŝilo. **4** Mi sendos fajron sur la domon
de Ĥazael, kaj ĝi ekstermos la palacojn de Ben-
Hadad. **5** Mi disrompos la riglilojn de Damasko,
Mi ekstermos la loĝantojn de la valo Aven kaj
la tenanton de sceptro el la domo Edena, kaj la
popolo Siria estos forkondukita en Kiron, diras la
Eternulo. **6** Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj
de Gaza kaj pro kvar Mi ne indulgos ĝin, pro tio,
ke ili tute forkondukis la kaptitojn, por transdoni
ilin al Edom. **7** Mi sendos fajron sur la muregon
de Gaza, kaj ĝi ekstermos ĝiajn palacojn. **8** Mi
ekstermos la loĝantojn de Aŝdod kaj la tenanton
de sceptro el Aŝkelon, Mi direktos Mian manon
kontraŭ Ekronon, kaj pereos la restintoj de la
Filiŝtoj, diras la Sinjoro, la Eternulo. **9** Tiele diras
la Eternulo: Pro tri krimoj de Tiro kaj pro kvar
Mi ne indulgos ĝin, pro tio, ke ili transdonis en
plenan malliberecon al Edom kaj ne memoris
la fratan interligon. **10** Mi sendos fajron sur la
muregon de Tiro, kaj ĝi ekstermos ĝiajn palacojn.
11 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Edom
kaj pro kvar Mi ne indulgos lin, pro tio, ke li
persekutis kun glavo sian fraton, ke li sufokis en
si la kompaton, ke li senĉese furiozas en sia kolero
kaj konservas sian furiozon por ĉiam. **12** Mi sendos
fajron sur Temanon, kaj ĝi ekstermos la palacojn
de Bocra. **13** Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj
de la Amonidoj kaj pro kvar Mi ne indulgos ilin,
pro tio, ke ili dishakis gravedulinojn en Gilead,
por plivastigi siajn limojn. **14** Mi ekbruligos fajron
sur la murego de Raba, kaj ĝi ekstermos ĝiajn
palacojn, kun bruo en la tago de batalo, kun
ventego en la tago de malkvieteco. **15** Kaj ilia
reĝo iros en forkaptitecon, li, kaj kune ankaŭ liaj
eminentuloj, diras la Eternulo.

2 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Moab
kaj pro kvar Mi ne indulgos lin, pro tio, ke
li forbruligis la ostojn de la reĝo de Edom ĝis
cindreco. **2** Mi sendos fajron sur Moabon, kaj ĝi
ekstermos la palacojn de Keriot; kaj Moab mortos
en tumulto, ĉe bruo kaj sonado de trumpeto. **3** Mi
ekstermos juĝiston el meze de li, kaj ĉiujn liajn
eminentulojn Mi mortigos kune kun li, diras la
Eternulo. **4** Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj
de Jehuda kaj pro kvar Mi ne indulgos lin, pro
tio, ke ili forpuŝis la instruon de la Eternulo, ne
observis Liajn leĝojn, kaj permesis sin delogiĝi
per la mensogaĵoj, kiujn sekvis iliaj patroj. **5** Mi
sendos fajron sur Judujon, kaj ĝi ekstermos la
palacojn de Jerusalem. **6** Tiele diras la Eternulo:
Pro tri krimoj de Izrael kaj pro kvar Mi ne indulgos
lin, pro tio, ke ili vendas virtulon pro arĝento
kaj malriĉulon pro paro da ŝuoj. **7** Ili premas la
kapon de senhavuloj en la polvon de la tero, ili
baras la vojon de humiluloj; filo kaj patro iras
al unu knabino, por malhonori Mian sanktan
nomon. **8** Sur garantidonitaj vestoj ili kuŝas apud
ĉiu altaro, kaj vinon de punitoj ili trinkas en la
domo de sia dio. **9** Kaj Mi ekstermis antaŭ ili la
Amoridon, kiu estis alta kiel cedro kaj forta kiel
kverko; Mi ekstermis liajn fruktojn supre kaj liajn
radikojn malsupre. **10** Mi elkondukis vin el la
lando Egipta kaj kondukis vin en la dezerto dum
kvardek jaroj, por ke vi ekposedu la landon de la
Amorido. **11** El viaj filoj Mi faris profetojn kaj el
viaj junuloj konsekritojn; ĉu ne estas tiel, ho filoj
de Izrael? diras la Eternulo. **12** Sed vi trinkigis al
la konsekritoj vinon, kaj al la profetoj vi ordonis:
Ne profetu. **13** Jen Mi krakigos sub vi, kiel krakas
veturilo, plenigita de garboj. **14** Eĉ lertulo ne
povos forkuri, fortulo ne povos ion fari per sia
forto, kaj heroo ne povos savi sian vivon; **15** la
arkpafistoj ne povos kontraŭstari, rapidpiedulo
ne saviĝos, kaj rajdanto ne savos sian vivon; **16**
kaj la plej kuraĝa el la herooj forkuros nuda en
tiu tago, diras la Eternulo.

3 Aŭskultu ĉi tiun vorton, kiun la Eternulo eldiris
pri vi, ho Izraelidoj, pri la tuta gento, kiun
Mi elkondukis el la lando Egipta: **2** nur vin Mi
distingis el ĉiuj gentoj de la tero, tial Mi punos
vin pro ĉiuj viaj malbonagoj. **3** Ĉu iras du kune,
se ili ne interkonsentis? **4** Ĉu leono krias en la
arbaro, se ĝi ne havas disŝirotaĵon? ĉu leonido
aŭdigas sian voĉon el sia kaverno, se ĝi nenion
kaptis? **5** Ĉu birdo falas en kaptilon sur la tero, se
ne ekzistas birdokaptisto? ĉu kaptilo leviĝas de
la tero, se nenio kaptiĝis per ĝi? **6** Ĉu oni blovas
per korno en urbo, kaj la popolo ne ektimas?
ĉu okazas malfeliĉo en urbo, se tion ne faris la
Eternulo? **7** La Sinjoro, la Eternulo, faras nenion,
ne malkaŝinte Sian sekreton al Siaj servantoj, la
profetoj. **8** Kiam leono ekkriis, kiu ne ektimos?

kiam la Sinjoro, la Eternulo, parolis, kiu tiam ne
profetos? 9 Aŭdigu en la palacoj de Aŝdod kaj en
la palacoj de la lando Egipta, kaj diru: Kolektiĝu
sur la montoj de Samario, kaj rigardu, kia granda
tumulto estas en ĝi kaj kia granda rabado estas
farata meze de ĝi. 10 Ili ne povoscias agi juste,
diras la Eternulo; trezoroj, akiritaj per rabado
kaj perfortado, estas en iliaj palacoj. 11 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Malamiko aperos
kaj ĉirkaŭos la landon, kaj li deŝiros de vi vian
forton, kaj viaj palacoj estos prirabitaj. 12 Tiele
diras la Eternulo: Kiel paŝtisto savas el la buŝo de
leono du krurojn aŭ parton de orelo, tiel saviĝos
la Izraelidoj, kiuj sidos en Samario sur la rando de
lito kaj en Damasko sur kuŝejo. 13 Aŭskultu, kaj
atestu kontraŭ la domo de Jakob, diras la Sinjoro,
la Eternulo, Dio Cebaot. 14 Ĉar en la tago, kiam Mi
punos Izraelon pro liaj krimoj, Mi punos ankaŭ la
altarojn en Bet-El, kaj dehakitaj estos la kornoj de
la altaro kaj falos sur la teron. 15 Kaj Mi frapos
la vintran domon kune kun la somera domo; kaj
malaperos la domoj eburaj, kaj multe da domoj
malaperos, diras la Eternulo.

4 Aŭskultu ĉi tiun vorton, vi grasaj bovinoj, kiuj
estas sur la monto de Samario, kiuj turmentas
senhavulojn, premas malriĉulojn, kaj kiuj diras
al siaj mastroj: Venu, ni drinku. 2 La Sinjoro,
la Eternulo, ĵuris per Sia sankteco, ke jen venos
sur vin tagoj, kiam oni forportos vin per hokoj
kaj viajn idojn per fiŝhokoj. 3 Kaj tra breĉoj vi
eliros, ĉiu aparte, kaj estos ĵetitaj sur Harmonon,
diras la Eternulo. 4 Iru en Bet-Elon, por peki, en
Gilgalon, por multe krimi; alportu viajn oferojn
ĉiumatene kaj vian dekonaĵon en ĉiu tria tago.
5 Incensu laŭdoferon el fermentaĵo, kriu pri
memvolaj oferoj, aŭdigu pri ili; ĉar tion vi amas,
ho Izraelidoj, diras la Sinjoro, la Eternulo. 6 Tial
Mi donis al vi purecon de la dentoj en ĉiuj viaj
urboj kaj mankon de pano en ĉiuj viaj lokoj; vi
tamen ne revenis al Mi, diras la Eternulo. 7 Mi
ankaŭ rifuzis al vi la pluvon, kiam estis ankoraŭ
tri monatoj antaŭ la rikolto; Mi donis pluvon
super unu urbo, kaj super alia Mi ne donis pluvon;
unu kampo estis pripluvata, kaj alia, ne pripluvita,
elsekiĝis. 8 Kaj du, tri urboj iris al unu urbo,
pro trinki akvon, kaj ne povis trinki sufiĉe; vi
tamen ne revenis al Mi, diras la Eternulo. 9
Mi frapis vin per brulsekiĝo kaj velkiĝo de la
greno; viajn multajn ĝardenojn, vinberĝardenojn,
figarbojn, kaj olivarbojn formanĝis raŭpoj; vi
tamen ne revenis al Mi, diras la Eternulo. 10 Mi
sendis sur vin peston sur la vojo al Egiptujo, Mi
mortigis per glavo viajn junulojn kaj forkondukis
viajn ĉevalojn, kaj Mi levis la malbonodoron
de via tendaro en viajn nazotruojn; vi tamen
ne revenis al Mi, diras la Eternulo. 11 Mi faris
inter vi renverson, kiel Dio renversis Sodomon
kaj Gomoran, kaj vi fariĝis kiel brulanta ŝtipo,
savita el brulo; vi tamen ne revenis al Mi, diras
la Eternulo. 12 Tial tiele Mi agos kun vi plue, ho
Izrael; kaj ĉar Mi tiele agos kun vi, tial pretigu vin
renkonte al via Dio, ho Izrael. 13 Ĉar Li estas Tiu,
kiu faras montojn, kreas venton, diras al la homo,
kion ĉi tiu intencas; Li faras la ĉielruĝon kaj la
nebulon; Li iras sur la altaĵoj de la tero; Lia nomo
estas Eternulo, Dio Cebaot.

5 Aŭskultu ĉi tiun vorton, per kiu mi plorkantas
pri vi, ho domo de Izrael. 2 Falis kaj ne releviĝos
la virgulino de Izrael; ŝi estas ĵetita sur la teron,
kaj neniu ŝin restarigos. 3 Ĉar tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: La urbo, kiu elirigas milon, restos
nur kun cento, kaj tiu, kiu elirigas centon, restos
nur kun deko en la domo de Izrael. 4 Ĉar tiele
diras la Eternulo al la domo de Izrael: Turnu vin
al Mi, kaj tiam vi vivos. 5 Ne turnu vin al Bet-
El, ne iru en Gilgalon, ne migru al Beer-Ŝeba;
ĉar Gilgal estos elpatrujigita kaj Bet-El fariĝos
senvalora. 6 Turnu vin al la Eternulo, kaj vivu,
por ke la domo de Jozef ne ekflamu kiel fajro,
kiu ekstermos, kaj neniu estingos en Bet-El. 7 La
juĝon vi faras vermuto, kaj la veron vi ĵetas sur la
teron. 8 Li kreis la Plejadojn kaj Orionon; Li faras
el la mallumo matenon, kaj el la tago Li faras
malluman nokton; Li vokas la akvon de la maro kaj
verŝas ĝin sur la teron; Lia nomo estas Eternulo. 9
Li sendas malfeliĉon sur fortulon, kaj malfeliĉo
trafas urbon fortikigitan. 10 Sed ili malamas tiun,
kiu admonas ilin en la pordego, kaj ili abomenas
tiun, kiu parolas honestaĵon. 11 Tial pro tio, ke vi
premas senhavulon kaj forprenas de li la panon
per grandaj impostoj, vi konstruos domojn el
hakitaj ŝtonoj, sed vi ne loĝos en ili; vi plantos
ĉarmajn vinberĝardenojn, sed vi ne trinkos ilian
vinon. 12 Ĉar Mi scias, kiel multaj estas viaj krimoj
kaj kiel gravaj estas viaj pekoj: vi premas virtulon,
vi prenas subaĉeton, vi forpuŝas malriĉulojn en la
pordego. 13 Tial la saĝulo silentas en ĉi tiu tempo,
ĉar ĝi estas tempo malbona. 14 Serĉu bonon, ne
malbonon, por ke vi vivu; tiam la Eternulo, Dio
Cebaot, estos kun vi, kiel vi diras. 15 Malamu
la malbonon, amu la bonon, kaj starigu en la
pordego justecon; eble la Eternulo, Dio Cebaot,
indulgos la restintojn de Jozef. 16 Tial tiele diras
la Eternulo, Dio Cebaot, la Sinjoro: Sur ĉiuj placoj
estos plorado, sur ĉiuj stratoj oni dirados: Ho ve,
ho ve! kaj oni vokos la plugiston, por plori, kaj la

sciantojn de funebraj kantoj, por plorkanti. 17
Kaj en ĉiuj vinberĝardenoj estos plorado, kiam
Mi trairos meze de vi, diras la Eternulo. 18 Ve al
tiuj, kiuj deziras vidi la tagon de la Eternulo! por
kio vi ĝin deziras? la tago de la Eternulo estas
malluma, ne luma. 19 Tiel same, kiel se iu forkuras
de leono kaj lin kaptas urso, aŭ li venis hejmen kaj
apogis sian manon al muro kaj lin pikas serpento.
20 Malluma estos ja la tago de la Eternulo, ne
luma; malluma kaj sen ia brilo. 21 Mi malamas,
Mi abomenas viajn festojn, kaj Mi ne flaras la
oferojn de viaj solenaj tagoj. 22 Kiam vi alportas
al Mi bruloferojn kaj viajn farunoferojn, Mi ne
akceptas ilin, kaj viajn grasajn dankoferojn Mi ne
rigardas. 23 Forigu de Mi la bruon de viaj kantoj,
la sonadon de viaj psalteroj Mi ne volas aŭskulti.
24 Sed justeco fluu kiel akvo, kaj vero kiel potenca
torento. 25 Ĉu buĉoferojn kaj farunoferojn vi
alportadis al Mi en la dezerto dum kvardek jaroj,
ho domo de Izrael? 26 Vi portis la tabernaklon de
via Moleĥ, la kolonon de via idolo, la stelon de
via dio, kiun vi faris al vi. 27 Tial Mi elpatrujigos
vin trans Damaskon, diras la Eternulo, kies nomo
estas Dio Cebaot.

6 Ve al la senzorguloj en Cion, kaj al tiuj, kiuj
fidas la monton de Samario, al la eminentuloj
de la unuauloj inter la nacioj, al kiuj sin turnas
la domo de Izrael! 2 Iru al Kalne, kaj rigardu; de
tie iru en la grandan Ĥamat, poste iru al Gat de
la Filiŝtoj: ĉu ili estas pli bonaj ol tiuj regnoj, ĉu
iliaj limoj estas pli vastaj ol viaj limoj? 3 Tiuj, kiu
pensas, ke la tago de malfeliĉo estas malproksima,
kaj tenas sin proksime de la seĝo de maljusteco;
4 kiuj kuŝas sur eburaj litoj kaj dorlotas sin sur
sia kuŝejo, manĝas la plej bonajn ŝafojn el la
ŝafaro kaj bovidojn el la nutrejo; 5 kiuj tintas sur
psalteroj, pensante, ke ili estas muzikistoj egalaj
al David; 6 kiuj trinkas vinon el grandaj kalikoj,
ŝmiras sin per la plej bonaj oleaĵoj, kaj ne zorgas
pri la mizero de Jozef: 7 ili tial nun estos la unuaj,
kiuj iros en forkaptitecon, kaj la ĝojkriado de la
dorlotiĝantoj finiĝos. 8 La Sinjoro, la Eternulo,
ĵuris per Si mem, diras la Eternulo, Dio Cebaot: Mi
abomenas la fierecon de Jakob, kaj liajn palacojn
Mi malamas; Mi transdonos la urbon kun ĉio,
kion ĝi enhavas. 9 Kaj se dek homoj restos en
unu domo, ili ankaŭ mortos. 10 Kaj prenos ilin
ilia amiko aŭ kadavrobruliganto, por elporti la
ostojn el la domo, kaj li diros al tiu, kiu estas ĉe
la domo: Ĉu estas ankoraŭ iu ĉe vi? Kaj ĉi tiu
respondos: Neniu plu. Kaj tiu diros: Silentu, oni
ne devas elparoli la nomon de la Eternulo. 11 Ĉar
jen la Eternulo donas ordonon frapi la grandajn
domojn per fendoj kaj la malgrandajn domojn
per breĉoj. 12 Ĉu kuras ĉevaloj sur roko? ĉu oni
povas plugi ĝin per bovoj? Vi tamen faris la juĝon
veneno, kaj la frukton de la vero vi faris vermuto.
13 Vi ĝojas pro senvaloraĵoj; vi diras: Ĉu ne per
nia forto ni akiris al ni potencon? 14 Jen, diras la
Eternulo, Dio Cebaot, Mi levos kontraŭ vin, ho
domo de Izrael, nacion, kiu premos vin de Ĥamat
ĝis la torento de la stepo.

7 Tian vizion donis al mi la Sinjoro, la Eternulo:
jen Li kreis akridojn en la komenco de kreskado
de la postfalĉaĵo; la postfalĉaĵo aperis post la
falĉado por la reĝo. 2 Kiam ili finis la manĝadon
de la herbo sur la tero, mi diris: Ho Sinjoro, ho
Eternulo, volu pardoni! Kiu restarigos Jakobon? li
estas ja malgranda. 3 Tiam la Eternulo bedaŭris
tion: Tio ne estos, diris la Eternulo. 4 Tian vizion
donis al mi la Sinjoro, la Eternulo: jen la Sinjoro,
la Eternulo, proklamis juĝon per fajro, ke ĝi
ekstermu la grandan abismon kaj ekstermu la
kampojn. 5 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo,
volu haltigi! Kiu restarigos Jakobon? li estas ja
malgranda. 6 La Eternulo bedaŭris ankaŭ tion: Tio
ne estos, diris la Sinjoro, la Eternulo. 7 Li donis al
mi tian vizion: jen la Sinjoro staris sur murego
vertikala, kaj vertikalon Li tenis en Sia mano. 8
Kaj la Eternulo diris al mi: Kion vi vidas, Amos?
Mi respondis: Vertikalon. Kaj la Sinjoro diris: Jen
Mi metos vertikalon meze de Mia popolo Izrael;
Mi ne plu indulgos ĝin; 9 kaj dezertiĝos la altaĵoj
de Isaak, kaj la sanktejoj de Izrael estos ruinigitaj;
kaj Mi levos Min kun glavo kontraŭ la domon de
Jerobeam. 10 Amacja, pastro el Bet-El, sendis al
Jerobeam, reĝo de Izrael, por diri: Amos faras
kontraŭ vi ribelon meze de la domo de Izrael;
la lando ne povas toleri ĉiujn liajn vortojn; 11
ĉar tiele diras Amos: Jerobeam mortos de glavo,
kaj Izrael estos forkondukita el sia lando. 12 Kaj
Amacja diris al Amos: Ho viziisto, iru kaj forkuru
en la landon de Jehuda, tie nutru vin, kaj tie
profetu; 13 sed en Bet-El ne plu profetu, ĉar ĝi
estas sanktejo de la reĝo kaj domo de la regno. 14
Amos respondis kaj diris al Amacja: Mi ne estas
profeto, nek filo de profeto, mi estas nur paŝtisto,
kaj mi kultivas sikomorojn; 15 sed la Eternulo
prenis min de la ŝafaro, kaj la Eternulo diris al mi:
Iru kaj profetu al Mia popolo Izrael. 16 Kaj nun
aŭskultu la vorton de la Eternulo: Vi diras: Ne
profetu pri Izrael, kaj ne prediku pri la domo de
Isaak; 17 tial tiele diras la Eternulo: Via edzino
malĉastos en la urbo, viaj filoj kaj viaj filinoj falos

de glavo, via tero estos dividita per la ŝnuro,
kaj vi mortos sur tero malpura; kaj Izrael estos
forkondukita el sia lando.

8 Tian vizion donis al mi la Sinjoro, la Eternulo:
mi vidis korbon kun maturaj fruktoj. **2** Kaj Li
diris: Kion vi vidas, Amos? Mi respondis: Korbon
kun maturaj fruktoj. Tiam la Eternulo diris al
mi: Venis la fino por Mia popolo Izrael; Mi ne
plu indulgos ĝin. **3** La kantoj de la palaco fariĝos
lamentoj en tiu tago, diras la Sinjoro, la Eternulo;
estos multe da kadavroj; sur ĉiu loko oni ĵetos ilin
silente. **4** Aŭskultu ĉi tion, vi, kiuj penas engluti
la malriĉulojn kaj pereigi la humilulojn de la tero,
5 kaj kiuj diras: Kiam pasos la monatkomenco,
ke ni povu vendadi grenon? kaj la sabato, ke
ni povu malfermi la grenejon? Ni malgrandigos
la mezuron, ni pligrandigos la prezon, kaj ni
trompos per falsa pesilo; **6** ni aĉetos senhavulojn
per mono kaj malriĉulon per paro da ŝuoj, kaj
grenventumaĵon ni vendos kun la greno. **7** La
Eternulo ĵuris per la gloro de Jakob: Neniam
Mi forgesos ĉiujn iliajn farojn. **8** Ĉu pro tio ne
ektremos la tero, ne ekploros ĉiuj ĝiaj loĝantoj? Ĝi
tuta ekskuiĝos kiel lago, ĝi leviĝos kaj malleviĝos
kiel la Rivero de Egiptujo. **9** En tiu tago, diras
la Sinjoro, la Eternulo, Mi subirigos la sunon en
tagmezo, kaj Mi mallumigos la teron meze de
luma tago. **10** Mi aliformigos viajn festojn en
funebron kaj ĉiujn viajn kantojn en lamentojn; Mi
metos sakaĵon sur ĉiujn lumbojn kaj kalvon sur
ĉiun kapon; Mi aperigos ĉe ili funebron, kiel pri
sola filo, kaj ilia fino estos tago de maldolĉeco. **11**
Jen venos tagoj, diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj
Mi sendos malsaton en la landon, ne malsaton
pri pano kaj ne soifon pri akvo, sed soifon por
aŭskultado de la vortoj de la Eternulo. **12** Kaj ili
vagados de maro ĝis maro, kaj de nordo ĝis oriento
ili migrados, por serĉi la vorton de la Eternulo,
sed ili ne trovos. **13** En tiu tago senfortiĝos de
soifo la belaj junulinoj kaj la junuloj, **14** kiuj nun
ĵuras per la peko de Samario, kaj diras: Kiel vivas
via dio, ho Dan! kiel floras la vojo al Beer-Ŝeba! ili
falos, kaj ne plu leviĝos.

9 Mi vidis la Eternulon, kiu staris super la altaro;
kaj Li diris: Frapu la kapitelon, ke la fostoj
ekskuiĝu kaj la pecoj falu sur la kapojn de ĉiuj;
kaj ilian naskitaron Mi mortigos per glavo, neniu
el ili forkuros, neniu el ili saviĝos. **2** Eĉ se ili
enfosus sin en Ŝeolon, eĉ de tie Mia mano ilin
prenos; eĉ se ili suprenirus en la ĉielon, Mi de
tie depuŝos ilin. **(Sheol h7585)** **3** Se ili kaŝus sin sur
la supro de Karmel, Mi tie elserĉos kaj prenos
ilin; se ili kaŝiĝus for de Miaj okuloj sur la fundo
de la maro, eĉ tie Mi ordonos al la serpento,
ke ĝi piku ilin. **4** Se ili iros en forkaptitecon
antaŭ siaj malamikoj, ankaŭ tie Mi ordonos al
la glavo mortigi ilin. Mi direktos sur ilin Miajn
okulojn por malfeliĉo, ne por bono. **5** La Sinjoro,
la Eternulo Cebaot, ektuŝas landon, kaj ĝi tiam
fandiĝas, kaj ĉiuj loĝantoj ploras; ĝi tuta ekskuiĝas
kiel lago, malleviĝas kiel la Rivero de Egiptujo.
6 Li konstruis Sian loĝejon en la ĉielo, kaj Sian
firmamenton Li fundamentis sur la tero; Li vokas
la akvon de la maro kaj verŝas ĝin sur la teron;
Lia nomo estas Eternulo. **7** Ĉu vi ne estas por Mi
kiel la Etiopoj, ho Izraelidoj? diras la Eternulo; ĉu
Mi ne elkondukis Izraelon el la lando Egipta, la
Filiŝtojn el Kaftor, kaj la Sirianojn el Kir? **8** Jen la
okuloj de la Sinjoro, la Eternulo, estas direktitaj
sur la pekan regnon, kaj Mi ekstermos ĝin de sur
la tero; tamen ne tute Mi ekstermos la domon
de Jakob, diras la Eternulo. **9** Jen Mi ordonos, kaj
disĵetigos la domon de Izrael inter ĉiujn naciojn,
kiel oni disĵetas per kribrilo, kaj eĉ unu grajno
ne falos sur la teron. **10** De glavo mortos ĉiuj
pekuloj de Mia popolo, kiuj diras: Malfeliĉo ne
alproksimiĝos al ni kaj ne trafos nin. **11** En tiu
tempo Mi restarigos la falintan tabernaklon de
David, Mi reŝtopos ĝiajn breĉojn, Mi restarigos
la detruitaĵon, kaj Mi rekonstruos ĝin, kiel en la
tempo antikva, **12** por ke ili ekposedu la restaĵon
de Edom kaj ankaŭ ĉiujn naciojn, inter kiuj estos
proklamata Mia nomo, diras la Eternulo, kiu tion
faras. **13** Jen venos tagoj, diras la Eternulo, kiam
la pluganto renkontiĝos kun la rikoltanto, la
vinberpremanto kun la semanto; kaj la montoj
elgutigos dolĉan sukon, kaj ĉiuj montetoj fariĝos
fruktoportaj. **14** Kaj Mi revenigos la forkaptitojn
de Mia popolo Izrael, ili rekonstruos la ruinigitajn
urbojn, enloĝiĝos, plantos vinberĝardenojn kaj
trinkos ilian vinon, aranĝos ĝardenojn kaj manĝos
iliajn fruktojn. **15** Kaj Mi replantos ilin sur ilia
tero, kaj ili ne plu estos elŝirataj el sia tero, kiun
Mi donis al ili, diras la Eternulo, via Dio.

Obadja

1 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, pri Edom:
Diron ni aŭdis de la Eternulo, kaj kuriero estas
sendita al la nacioj: Leviĝu, ni iru milite kontraŭ
lin. **2** Vidu, Mi faris vin malgranda inter la nacioj;
vi estas tre malestimata. **3** La fiereco de via koro
delogis vin; loĝante en la fendegoj de rokoj, sur via
alta sidejo, vi diras en via koro: Kiu depuŝos min
sur la teron? **4** Sed se vi eĉ leviĝus tiel alte, kiel
aglo, aŭ se vi aranĝus vian neston inter la steloj,
eĉ de tie Mi ĵetos vin malsupren, diras la Eternulo.
5 Ĉu ŝtelistoj venis al vi, aŭ noktaj rabistoj?
kiamaniere vi estas tiel ruinigita? ili ŝtelus nur
tiom, kiom sufiĉus por ili. Se vinberkolektantoj
venus al vi, ili restigus ja forgesitajn berojn. **6**
Kiel forte Esav estas priserĉita kaj liaj kaŝejoj
estas traesploritaj! **7** Al la limo vin puŝis ĉiuj viaj
interliganoj, trompis kaj perfortis vin viaj amikoj;
la manĝantoj de via pano metis sub vin kaptilon,
kiun vi eĉ ne rimarkis. **8** En tiu tempo, diras la
Eternulo, Mi pereigos ja la saĝulojn ĉe Edom kaj
la prudenton sur la monto de Esav. **9** Ektimos viaj
kuraĝuloj, ho Teman, por ke ĉiuj sur la monto de
Esav estu ekstermitaj per mortigo. **10** Pro tio, ke
vi premis vian fraton Jakob, kovros vin honto,
kaj vi estos ekstermita por ĉiam. **11** En la tempo,
kiam vi staris apude, kiam fremduloj kondukis
lian militistaron en kaptitecon kaj aligentuloj
eniris en liajn pordegojn kaj lotis pri Jerusalem, vi
ankaŭ estis kiel unu el ili. **12** Vi devus ne rigardi
la malfeliĉan tagon de via frato, la tagon de lia
forpuŝiteco, kaj vi devus ne ĝoji pri la idoj de
Jehuda en la tago de ilia pereo, nek fanfaroni
en la tago de ilia mizero. **13** Vi devus ne eniri
en la pordegon de Mia popolo en la tago de ilia
malfeliĉo, vi devus ne rigardi ilian suferadon en
la tago de ilia malfeliĉo, nek tuŝi ilian havaĵon en
la tago de ilia malfeliĉo. **14** Vi devus ne stari ĉe
la vojdisiĝo, por ekstermi iliajn forsaviĝintojn,
nek transdoni iliajn restintojn en la tago de
malfeliĉo. **15** Ĉar proksima estas la tago de la
Eternulo kontraŭ ĉiuj nacioj. Kiel vi agis, tiel oni
agos kun vi; kion vi meritas, tio venos sur vian
kapon. **16** Ĉar kiel vi trinkis sur Mia sankta monto,
tiel trinkos ĉiam ĉiuj nacioj; ili trinkos, trinkos
ĝisfunde, ĝis ili fariĝos kiel tute ne ekzistintaj. **17**
Sed sur la monto Cion estos saviĝo, kaj ĝi estos
sankta; kaj la domo de Jakob ekposedos tiujn, kiuj
ilin posedis. **18** La domo de Jakob estos fajro, la
domo de Jozef estos flamo; sed la domo de Esav
estos pajlo, oni ekbruligos ĝin kaj ekstermos ĝin,
kaj neniu restos el la domo de Esav; ĉar la Eternulo
tion diris. **19** Kaj la sudanoj ekposedos la monton
de Esav, kaj la loĝantoj de la malaltaĵo la Filiŝtojn;
ili ekposedos la kampojn de Efraim kaj la kampojn
de Samario; kaj Benjamen posedos Gileadon. **20**
Kaj tiu multo da forkondukitaj Izraelidoj en la
lando Kanaana ĝis Carfat kaj la forkondukitaj el
Jerusalem en Sefarad ekposedos la urbojn sudajn.
21 Kaj venos savantoj sur la monton Cion, por juĝi
la monton de Esav. Kaj la regado apartenos al la
Eternulo.

Jona

1 Aperis vorto de la Eternulo al Jona, filo de
Amitaj, dirante: **2** Leviĝu, iru en la grandan
urbon Nineve, kaj prediku kontraŭ ĝi; ĉar iliaj
malbonagoj leviĝis antaŭ Min. **3** Sed Jona leviĝis,
por forkuri de antaŭ la Eternulo en Tarŝiŝon; li iris
en Jafon, trovis ŝipon, forirontan al arŝiŝ, pagis
pro la vojaĝo, kaj eniris en ĝin, por veturi kun
ili al Tarŝiŝ, for de la Eternulo. **4** Sed la Eternulo
sendis grandan venton sur la maron, kaj sur la
maro fariĝis granda ventego, kaj oni pensis, ke la
ŝipo pereos. **5** La ŝipanoj ektimis kaj komencis
voki ĉiu al sia dio; kaj la objektojn, kiuj troviĝis en
la ŝipo, oni ĵetis en la maron, por malpligrandigi
la pezon. Sed Jona iris malsupren, en la internon
de la ŝipo, kuŝiĝis, kaj endormiĝis. **6** Kaj aliris al li
la ŝipestro, kaj diris al li: Kial vi dormas? leviĝu,
kaj voku al via Dio; eble Dio rememoros pri ni, kaj
ni ne pereos. **7** Kaj oni diris unu al alia: Ni lotu,
por ke ni eksciu, pro kiu trafis nin ĉi tiu malfeliĉo.
Ili lotis, kaj la loto trafis Jonan. **8** Tiam ili diris
al li: Vi, pro kiu nin trafis ĉi tiu malfeliĉo, diru
al ni, per kio vi vin okupas? de kie vi venis? kie
estas via lando? kaj el kiu popolo vi estas? **9** Kaj li
respondis al ili: Mi estas Hebreo: mi respektas la
Eternulon, Dion de la ĉielo, kiu kreis la maron
kaj la sekteron. **10** Tiam tiuj homoj ektimis per
granda timo, kaj diris al li: Kion vi faris? ĉar tiuj
homoj eksciis, ke li forkuris de antaŭ la Eternulo,
kiel li mem diris al ili. **11** Kaj ili diris al li: Kion
ni faru kun vi, por ke la maro kvietiĝu por ni?
ĉar la maro fariĝis ĉiam pli kaj pli malkvieta. **12**
Li respondis al ili: Prenu min, kaj ĵetu min en la
maron; tiam la maro kvietiĝos por vi; ĉar mi scias,
ke pro mi trafis vin ĉi tiu granda ventego. **13** La
homoj forte ekremis, por reveni sur la sekteron;
sed ili nenion povis fari, ĉar la maro fariĝadis
ĉiam pli kaj pli malkvieta kontraŭ ili. **14** Tiam ili
ekvokis al la Eternulo, kaj diris: Ni petas Vin, ho
Eternulo, ne do lasu nin perei pro la animo de
ĉi tiu homo, kaj ne metu sur nin la sangon de
senkulpulo; ĉar Vi, ho Eternulo, povas fari ĉion,
kion Vi volas. **15** Kaj ili prenis Jonan kaj ĵetis lin en
la maron; tiam la maro ĉesis koleri. **16** Tiam tiuj
homoj eksentis grandan timon antaŭ la Eternulo;
kaj ili buĉis oferon al la Eternulo kaj faris sanktajn
promesojn. **17** Kaj la Eternulo pretigis grandan
fiŝon, ke ĝi englutu Jonan; kaj Jona restis en la
interno de la fiŝo dum tri tagoj kaj tri noktoj.

2 Kaj Jona ekpreĝis al la Eternulo, sia Dio, el
la interno de la fiŝo. **2** Kaj li diris: Kiam mi
suferis, mi vokis al la Eternulo, Kaj Li respondis al
mi; El la ventro de ŝeol mi kriis, Kaj Vi aŭskultis
mian voĉon. **(Sheol h7585)** **3** Vi ĵetis min en la
profundegon, en la internon de la maro, Kaj
fluego min ĉirkaŭis; Ĉiuj Viaj ondegoj kaj ondoj
iris super min. **4** Kaj mi pensis: Mi estas forpuŝita
de antaŭ Viaj okuloj; Tamen mi rigardos ankoraŭ
Vian sanktan templon. **5** Ĉirkaŭis min akvo ĝis la
animo; Abismo min ĉirkaŭis; Junko kovris mian
kapon. **6** Mi falis malsupren ĝis la fundamento
de la montoj; La tero baris min por ĉiam per siaj
rigliloj; Sed Vi, ho Eternulo, mia Dio, elirigis mian
vivon el la pereo. **7** Kiam mia animo senfortiĝis
en mi, mi rememoris la Eternulon; Kaj mia preĝo
alvenis al Vi en Vian sanktan templon. **8** Tiuj, kiuj
servas al vantaĵoj, Senigas sin je favorkoreco. **9**
Sed mi kun danka voĉo alportos al Vi oferon; Kion
mi promesis, tion mi plenumos; Savo estas ĉe la
Eternulo. **10** Kaj la Eternulo ordonis al la fiŝo, kaj
ĝi elvomis Jonan sur la sekteron.

3 Kaj duafoje aperis al Jona vorto de la Eternulo,
dirante: **2** Leviĝu, iru en la grandan urbon
Nineve, kaj prediku al ĝi la predikon, kiun Mi
diros al vi. **3** Tiam Jona leviĝis kaj iris en Nineven,
konforme al la vorto de la Eternulo. Nineve estis
granda urbo ĉe Dio; ĝi havis la grandecon de tri
tagoj da irado. **4** Kiam Jona komencis la trairadon
de la urbo kaj trairis unu tagon, li vokis, kaj diris:
Post kvardek tagoj Nineve pereos. **5** La loĝantoj de
Nineve ekkredis je Dio, proklamis faston, kaj metis
sur sin sakaĵon, de la grandaj ĝis la malgrandaj
inter ili. **6** Kiam tion aŭdis la reĝo de Nineve,
li leviĝis de sia trono, demetis de si sian reĝan
veston, kovris sin per sakaĵo, kaj sidiĝis sur cindro.
7 Kaj li ordonis proklami en Nineve en la nomo de
la reĝo kaj de liaj altranguloj jenon: La homoj kaj
la brutoj, la bovoj kaj la ŝafoj, gustumu nenion, ili
ne paŝtiĝu kaj ne trinku akvon; **8** kaj la homoj kaj
la brutoj kovru sin per sakaĵo, kaj voku forte al
Dio, kaj ĉiu deturnu sin de sia malbona vojo kaj de
la perfortaĵoj de siaj manoj: **9** eble Dio bedaŭros,
kaj forlasos Sian flaman koleron, kaj ni ne pereos.
10 Kiam Dio vidis iliajn farojn, ke ili deturnis sin
de sia malbona vojo, Dio bedaŭris la malbonon,
kiun Li minacis fari al ili, kaj Li tion ne faris.

4 Tio tre forte ĉagrenis Jonan, kaj li ekkoleris.
2 Kaj li ekpreĝis al la Eternulo, kaj diris: Ho
Eternulo, tion mi ja diris, kiam mi estis ankoraŭ
en mia lando; kaj tial mi preferis forkuri en
Tarŝiŝon, ĉar mi sciis, ke Vi estas Dio indulgema
kaj kompatema, longepacienca kaj tre favorkora,
kaj bedaŭras malbonon. **3** Nun, ho Eternulo, volu

forpreni de mi mian animon; ĉar pli bone por
mi estas morti, ol vivi. 4 La Eternulo diris: ĉu vi
havas grandan ĉagrenon? 5 Jona eliris el la urbo,
sidiĝis oriente de la urbo, faris al si tie laŭbon, kaj
sidiĝis sub ĝi en la ombro, ĝis li vidos, kio estos
kun la urbo. 6 Dume Dio, la Eternulo, pretigis
hederon, kaj ĝi elkreskis super lian kapon, por
ke li havu ombron super sia kapo kaj liberiĝu el
sia suferado. Kaj Jona forte ekĝojis pro la hedero.
7 Sed kiam leviĝis la matenruĝo de la sekvanta
tago, Dio aperigis vermon, kiu difektis la hederon,
kaj ĝi forvelkis. 8 Kaj kiam ekbrilis la suno, Dio
aperigis bruligan orientan venton, kaj la suno
turmentis la kapon de Jona tiel, ke li senfortiĝis
kaj petis por si morton; li diris: Pli bone por mi
estas morti, ol vivi. 9 Tiam Dio diris al Jona: ĉu
vi havas grandan ĉagrenon pro la hedero? Li
respondis: Mi havas grandan ĉagrenon, eĉ ĝis
deziro al morto. 10 La Eternulo tiam diris: Vi
domaĝas la hederon, pri kiu vi ne laboris kaj kiun
vi ne edukis, kiu dum unu nokto elkreskis kaj dum
unu nokto pereis; 11 kaj ĉu Mi povus ne domaĝi
Nineven, la grandan urbon, en kiu troviĝas pli ol
cent dudek mil homoj, ne povantaj distingi inter
sia dekstra mano kaj sia maldekstra, kaj krom tio
multe da brutoj?

Miĥa

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Miĥa, la Moreŝetano, en la tempo de Jotam, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj kiun li viziis pri Samario kaj Jerusalem. **2** Aŭskultu, ĉiuj popoloj, atentu, ho tero, kaj ĉio, kio estas sur ĝi! La Sinjoro, la Eternulo, estu atestanto kontraŭ vi, la Sinjoro el Sia sankta templo. **3** Ĉar jen la Eternulo eliras el Sia loko, iras kaj paŝas sur la altaĵoj de la tero. **4** Kaj fandiĝas la montoj sub Li, kaj la valoj disfendiĝas, kiel vakso antaŭ fajro, kiel akvo, falanta de krutaĵo. **5** Ĉio ĉi tio estas pro la krimo de Jakob kaj pro la pekoj de la domo de Izrael. Kiu krimigis Jakobon? ĉu ne Samario? Kiu aranĝis la altaĵojn de Judujo? ĉu ne Jerusalem? **6** Tial Mi faros Samarion ŝtonamaso sur la kampo, por plantado de vinberoj; Mi disĵetos ĝiajn ŝtonojn en la valon kaj nudigos ĝiajn fundamentojn. **7** Ĉiuj ĝiaj idoloj estos disbatitaj, ĉiuj ĝiaj promalĉastaj donacoj estos forbruligitaj per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn statuojn Mi ruinigos; ĉar per promalĉastaj donacoj ĝi ilin aranĝis, kaj promalĉastaj donacoj ili fariĝos denove. **8** Pri tio mi ploras kaj ĝemas, iras senŝue kaj nude; mi krias plende, kiel la ŝakaloj, kaj estas malgaja, kiel la strutoj. **9** Ĉar senespera estas ĝia plago, ĝi venis ĝis Judujo, atingis ĝis la pordego de mia popolo, ĝis Jerusalem. **10** Ne diru tion en Gat, ne ploru laŭte; en Bet-Leafra rulu vin en cindro. **11** Foriru, ho loĝantino de Ŝafir, en nudeco kaj honto; ne eliros la loĝantino de Caanan; la plorado en Bet-Ecel ne permesos al vi tie halti. **12** Afliktiĝas pri sia bono la loĝantino de Marot; ĉar malfeliĉo venis de la Eternulo al la pordego de Jerusalem. **13** Jungu al la ĉaro kurĉevalojn, ho loĝantino de Laĥiŝ; vi estas la komenco de pekoj de la filino de Cion, ĉar ĉe vi oni trovis la krimojn de Izrael. **14** Tial vi sendos donacojn en Moreŝet-Gaton; sed la domoj de Aĥzib trompos la reĝojn de Izrael. **15** Mi alkondukos al vi ankoraŭ la posedonton, ho loĝantino de Mareŝa; ĝis Adulam venos la gloro de Izrael. **16** Detondu viajn harojn kaj razu vin pro viaj amataj filoj; larĝigu vian kalvon kiel aglo, ĉar ili estos forkaptitaj for de vi.

2 Ve al tiuj, kiuj meditas pri pekoj kaj intencas malbonagojn sur sia kuŝejo, por plenumi ilin matene, kiam ilia mano havas forton. **2** Ili ekdeziras kampojn kaj rabas ilin, domojn kaj forprenas ilin; ili premas homon kaj lian domon, viron kaj lian posedaĵon. **3** Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi entreprenas kontraŭ tiu gento tian malbonon, de kiu vi ne liberigos vian kolon kaj ne iros kun levita kapo; ĉar tio estos tempo malfacila. **4** En tiu tempo oni parolos pri vi parabolon, kaj oni prikantos vin per plorkanto, dirante: Ni estas tute ruinigitaj; la posedaĵo de mia popolo transiris al alia; kiamaniere povas reveni al ni niaj kampoj, se ili jam estas disdividitaj! **5** Tial oni ne mezuros por vi per ŝnuro terpecon lote en la komunumo de la Eternulo. **6** Ne prediku, ho predikantoj; oni ne devas prediki al tiuj, kiuj ne volas eviti malhonoron. **7** Ho, la tiel nomata domo de Jakob! ĉu malgrandiĝis la spirito de la Eternulo? ĉu tiaj estas Liaj agoj? Ĉu ne estas bonfaraj Miaj vortoj por tiu, kiu kondutas ĝuste? **8** Sed Mia popolo leviĝis kiel malamiko; vi rabas la supran kaj la malsupran vestojn de la trankvilaj preterirantoj, kvazaŭ ili revenus de batalo. **9** La virinojn de Mia popolo vi elpelas el iliaj amataj loĝejoj; de iliaj junaj infanoj vi forprenas por ĉiam Mian ornamon. **10** Leviĝu kaj foriru, ĉar ĉi tie vi ne havos ripozon; pro sia malpureco la lando estos kruele ruinigita. **11** Se iu falsanimulo elpensus mensogon, kaj dirus: Mi predikos al vi pri vino kaj ebriigaĵo, li estus ĝusta predikanto por ĉi tiu popolo. **12** Tamen Mi kolektos vin tutan, ho Jakob, Mi kolektos la restaĵon de Izrael, Mi kunigos ilin kiel ŝafojn en ŝafejo; kiel grego en gregejo ili ekbruos de multhomeco. **13** Murrompanto iros antaŭ ili; ili trarompos la baron, trapasos la pordegon, kaj eliros el ĝi; ilia reĝo iros antaŭ ili, kaj la Eternulo estos ilia antaŭgvidanto.

3 Mi diris: Aŭskultu, ho ĉefoj de Jakob kaj estroj de la domo de Izrael! Vi devas ja scii la juron; **2** tamen vi malamas la bonon, amas la malbonon; vi deŝiras de ili ilian haŭton kaj la karnon de iliaj ostoj. **3** Kaj kiam ili manĝas la karnon de mia popolo, deŝiras de ili ilian haŭton, rompas kaj dispecigas iliajn ostojn kvazaŭ por poto kaj la karnon kvazaŭ por kaldrono: **4** tiam ili krios al la Eternulo; sed Li ne respondos al ili, Li kaŝos antaŭ ili Sian vizaĝon en tiu tempo, ĉar ili faris siajn malbonajn agojn. **5** Tiele diras la Eternulo pri la profetoj, kiu erarigas mian popolon, kiuj mordas per siaj dentoj kaj predikas pacon, kaj kontraŭ tiu, kiu ne donas ion en ilian buŝon, ili predikas militon: **6** Tial estos ĉe vi nokto, sed ne vizioj, mallumo, sed ne antaŭdiroj; subiros la suno super la profetoj, kaj mallumiĝos super ili la tago. **7** Hontos tiuj viziistoj, mokindaj fariĝos la antaŭdiristoj, kaj ili ĉiuj fermos sian buŝon; ĉar ili ne havas respondon de Dio. **8** Sed mi estas plena de forto de la spirito de la Eternulo, de praveco kaj kuraĝo, por montri al Jakob lian krimon kaj al Izrael lian pekon. **9** Aŭskultu ĉi tion, ho ĉefoj de

la domo de Jakob kaj estroj de la domo de Izrael,
kiuj abomenas juron kaj kurbigas ĉion rektan, 10
kiuj konstruas Cionon per sango kaj Jerusalemon
per maljustaĵoj. 11 Ĝiaj ĉefoj juĝas pro subaĉeto,
ĝiaj pastroj instruas pro pago, kaj ĝiaj profetoj
antaŭdiras pro mono; tamen ili apogas sin sur la
Eternulo, kaj diras: La Eternulo estas ja meze de
ni, ne trafos nin malfeliĉo. 12 Tial pro vi Cion estos
plugita kiel kampo, Jerusalem fariĝos ruinaĵo, kaj
la monto de la templo fariĝos arbara altaĵo.

4 Sed iam en la tempo estonta la monto de la
domo de la Eternulo staros kiel ĉefo inter la
montoj, kaj ĝi estos pli alta ol ĉiuj altaĵoj; kaj
fluos al ĝi popoloj. 2 Kaj iros multaj nacioj, kaj
diros: Venu, ni iru supren sur la monton de la
Eternulo kaj en la domon de Dio de Jakob, por ke
Li instruu nin pri Siaj vojoj kaj ke ni iru laŭ Lia
irejo; ĉar el Cion eliros la instruo, kaj la vorto de
la Eternulo el Jerusalem. 3 Kaj Li juĝos inter multe
da popoloj, kaj Li decidos pri potencaj nacioj en
landoj malproksimaj; kaj ili forĝos el siaj glavoj
plugilojn kaj el siaj lancoj rikoltilojn; ne levos
nacio glavon kontraŭ nacion, kaj oni ne plu lernos
militon. 4 Sed ĉiu sidos sub sia vinberujo kaj sub
sia figarbo, kaj neniu timigos; ĉar la buŝo de la
Eternulo Cebaot tion diris. 5 Ĉiuj popoloj iros
ĉiu en la nomo de sia dio, sed ni irados en la
nomo de la Eternulo, nia Dio, ĉiam kaj eterne.
6 En tiu tago, diras la Eternulo, Mi kolektos la
lamulojn, kunvenigos la dispelitojn, kaj tiujn,
kiujn Mi suferigis. 7 Kaj la lamulojn Mi faros
restantaro, kaj la suferintojn potenca nacio, kaj la
Eternulo reĝos super ili sur la monto Cion de nun
kaj eterne. 8 Kaj vi, ho turo de la grego, fortikaĵo
de la filino de Cion, al vi venos, revenos la antaŭa
reĝado, la regno de la filino de Jerusalem. 9 Kial
vi nun ploras tiel laŭte? Ĉu vi ne havas reĝon? ĉu
pereis viaj konsilistoj, ke vin atakis doloroj kiel
naskantinon? 10 Suferu, kaj havu dolorojn, ho
filino de Cion, kiel naskantino; ĉar nun vi eliros el
la urbo kaj loĝos sur la kampo kaj venos ĝis Babel;
tie vi estos savata; tie la Eternulo liberigos vin el la
mano de viaj malamikoj. 11 Nun kolektiĝis kontraŭ
vi multe da nacioj, kiuj diras: Ĝi malsanktiĝu,
kun ĝuo ni rigardu Cionon! 12 Sed ili ne scias
la pensojn de la Eternulo, ili ne komprenas Lian
intencon, ke Li kolektis ilin kiel garbojn en la
draŝejon. 13 Leviĝu kaj draŝu, ho filino de Cion,
ĉar vian kornon Mi faros fera, viajn hufojn Mi
faros kupraj, kaj vi dispremos multe da popoloj,
vi konsekros al la Eternulo ilian akiritaĵon, kaj
ilian havaĵon al la Sinjoro de la tuta tero.

5 Nun armu vin, ho batalistino! oni sieĝos nin;
per vergo oni frapos la vangon de la juĝisto de
Izrael. 2 Kaj vi, ho Bet-Leĥem Efrata, kiu estas
malgranda inter la milejoj de Judujo, el vi eliros al
Mi tiu, kiu devas esti reganto en Izrael kaj kies
deveno estas de tempo tre antikva. 3 Li lasos ilin
ĝis la tempo, kiam la naskontino estos naskinta;
tiam liaj ceteraj fratoj revenos al la idoj de Izrael.
4 Li stariĝos kaj paŝtos kun la forto de la Eternulo,
kun la majesto de la nomo de la Eternulo, lia Dio,
kaj tiuj konvertiĝos; ĉar tiam li fariĝos granda ĝis
la randoj de la tero. 5 Kaj li estos paco. Kiam la
Asiriano venos en nian landon kaj enpaŝos en
niajn palacojn, ni starigos kontraŭ li sep paŝtistojn
kaj ok eminentulojn. 6 Ili paŝtos la landon Asirian
per glavo kaj la landon de Nimrod per iliaj lancoj;
kaj li savos nin kontraŭ la Asiriano, kiam ĉi tiu
venos en nian landon kaj enpaŝos en niajn limojn.
7 Kaj la restaĵo de Jakob estos inter multe da
popoloj kiel roso de la Eternulo, kiel pluvaj gutoj
sur herbo; kaj li ne esperos je homo kaj ne fidos
homidojn. 8 Kaj la restaĵo de Jakob estos inter la
nacioj, meze de multaj popoloj, kiel leono inter la
bestoj de la arbaro, kiel leonido meze de ŝafaroj,
kiu dispremas pasante, disŝiras, kaj neniu povas
savi. 9 Leviĝos via mano super viaj kontraŭuloj,
kaj ĉiuj viaj malamikoj ekstermiĝos. 10 En tiu tago,
diras la Eternulo, Mi ekstermos viajn ĉevalojn
ĉe vi kaj pereigos viajn ĉarojn; 11 Mi ekstermos
la urbojn de via lando kaj detruos ĉiujn viajn
fortikaĵojn; 12 Mi ekstermos ĉe vi la sorĉistojn, kaj
vi ne plu havos aŭguristojn; 13 Mi ekstermos el
via mezo viajn idolojn kaj viajn statuojn, kaj vi ne
plu adorkliniĝos antaŭ la faritaĵo de viaj manoj;
14 Mi elŝiros el via mezo viajn sanktajn stangojn
kaj ekstermos viajn urbojn. 15 Kaj en kolero kaj
indigno Mi faros venĝon super la nacioj, kiuj ne
volos obei.

6 Aŭskultu, kion diras la Eternulo: Leviĝu, havu
juĝan disputon kun la montoj, kaj la montetoj
aŭdu vian voĉon. 2 Aŭskultu, ho montoj, la juĝan
disputon de la Eternulo, kaj ankaŭ vi, ho potencaj
fundamentoj de la tero; ĉar la Eternulo havas
juĝan disputon kun Sia popolo, kaj al Izrael Li
volas doni moralinstruon. 3 Ho Mia popolo! kion
Mi faris al vi, kaj per kio Mi faris al vi maljustaĵon?
respondu al Mi. 4 Mi elkondukis ja vin el la lando
Egipta, kaj el la domo de sklaveco Mi vin elaĉetis,
kaj Mi sendis antaŭ vin Moseon, Aaronon, kaj
Mirjamon. 5 Ho Mia popolo! rememoru, kion
intencis Balak, reĝo de Moab, kaj kion respondis
al li Bileam, filo de Beor; de Ŝitim ĝis Gilgal, por ke
vi sciu la bonfarojn de la Eternulo. 6 Kun kio mi

povas stariĝi antaŭ la Eternulo, kliniĝi antaŭ Dio
en la alto? ĉu mi stariĝu antaŭ Li kun bruloferoj,
kun jaraĝaj bovidoj? 7 Ĉu al la Eternulo faros
plezuron miloj da ŝafoj aŭ sennombraj torentoj
da oleo? ĉu mi donu mian unuenaskiton pro mia
krimo, la frukton de mia ventro pro la peko de
mia animo? 8 Estas dirite al vi, ho homo, kio
estas bona kaj kion la Eternulo postulas de vi:
nur agi juste, ami bonfarojn, kaj esti modesta
antaŭ via Dio. 9 La voĉo de la Eternulo vokas al la
urbo, kaj saĝuloj timas Vian nomon. Humiliĝu
antaŭ la puno, kaj antaŭ Tiu, kiu ĝin destinis. 10
Ankoraŭ restas en la domo de malpiulo trezoroj
de malpieco, kaj malbeninda malĝusta mezurilo.
11 Ĉu Mi povas aprobi falsan pesilon kaj trompajn
pezilojn en la saketo? 12 Ĉar la riĉuloj de la urbo
estas plenaj de rabemo, kaj ĝiaj loĝantoj parolas
mensogon, kaj la lingvo de ilia buŝo estas falsaĵo,
13 tial Mi dolorige vin frapos per dezertigo pro viaj
pekoj. 14 Vi manĝos, sed ne fariĝos sata; doloron
pro malsato vi havos en via interno; vi kaŝos, sed
ne povos konservi; kaj kion vi konservos, tion
Mi transdonos al la glavo. 15 Vi semos, sed vi ne
rikoltos; vi premos olivojn, sed vi ne ŝmiros vin
per oleo; vi premos vinberojn, sed vi ne trinkos
vinon. 16 Konserviĝis ĉe vi la moroj de Omri
kaj ĉiuj faroj de la domo de AĤab, kaj vi sekvas
iliajn konsilojn, por ke Mi faru vin dezerto, viajn
loĝantojn mokataĵo, kaj por ke vi portu sur vi la
malhonoron de Mia popolo.

7 Ho ve al mi! ĉar mi fariĝis kiel kolektanto
de someraj fruktoj kaj de restaĵo de vinberoj,
kiu ne trovas beron manĝeblan; bonan maturan
frukton deziras mia animo. 2 Malaperis piuloj en
la lando, kaj ne troviĝas justulo inter la homoj;
ĉiuj insidas, por verŝi sangon, unu la alian ĉasas,
por pereigi lin. 3 Por pravigi malbonan faron,
la estro postulas donacon kaj la juĝisto pagon;
la altrangulo parolas, kion li volas, kaj konfuzas
la aferojn. 4 La plej bona inter ili estas kiel
dornarbetaĵo, la justulo estas kiel pikaĵa barilo.
Sed venos la tago de Via esploro, de Via puno; tiam
ili ne scios, kion fari. 5 Ne kredu al proksimulo,
ne fidu amikon; kontraŭ tiu, kiu kuŝas ĉe via
brusto, gardu la aperturon de via buŝo; 6 ĉar
filo malhonoras patron, filino batalas kontraŭ
sia patrino, bofilino kontraŭ sia bopatrino; la
domanoj de homo estas liaj malamikoj. 7 Sed mi
rigardas al la Eternulo, mi fidas la Dion de mia
savo; mia Dio min aŭskultos. 8 Ne ĝoju pri mi,
mia malamikino: kvankam mi falis, mi releviĝos;
kvankam mi estas en mallumo, la Eternulo estas
lumo por mi. 9 La koleron de la Eternulo mi
portos, ĉar mi pekis antaŭ Li, ĝis Li esploros
mian aferon kaj faros juĝon super mi; tiam Li
elkondukos min en lumon, kaj mi vidos Lian
bonecon. 10 Kaj tion vidos mia malamikino, kaj
honto ŝin kovros pro tio, ke ŝi diris al mi: Kie
estas la Eternulo, via Dio? Miaj okuloj ŝin rigardos
tiam, kiam ŝi estos piedpremata, kiel koto sur la
stratoj. 11 En tiu tempo, kiam viaj muroj estos
rekonstruataj, en tiu tempo la leĝo disvastiĝos
malproksime. 12 En tiu tempo oni venos al vi el
Asirio kaj el la urboj Egiptaj, de Egiptujo ĝis la
Rivero, de maro ĝis maro, kaj de monto ĝis monto.
13 La lando estos dezerta pro ĝiaj loĝantoj, pro la
fruktoj de iliaj agoj. 14 Paŝtu per Via bastono Vian
popolon, Vian heredan ŝafaron, kiu loĝas izolite
en la arbaro, meze de Karmel; ili paŝtiĝu en Baŝan
kaj Gilead, kiel en la tempo antikva. 15 Kiel en la
tempo de via eliro el la lando Egipta, Mi montros
al li mirindaĵojn. 16 La nacioj vidos kaj hontos,
malgraŭ ilia tuta potenco; ili metos la manon sur
la buŝon, iliaj oreloj surdiĝos. 17 Ili lekos polvon,
kiel serpento; kiel la rampaĵoj sur la tero, kun
tremado ili elvenos el siaj kaŝejoj; ili ektimos la
Eternulon, nian Dion, ili ekrespektos Vin. 18 Kiu
estas Dio simila al Vi, kiu pardonas malbonagon
kaj preterlasas la kulpon de la restaĵo de Sia
heredaĵo, ne konservas por ĉiam Sian koleron,
ĉar Li amas bonfari? 19 Li denove kompatos nin,
malgrandigos niajn malbonagojn, kaj ĵetos en
la profundon de la maro ĉiujn niajn pekojn. 20
Vi montros fidelecon al Jakob, favorkorecon al
Abraham, kiel Vi ĵuris al niaj patroj en la tempo
antikva.

Naĥum

1 Profetaĵo pri Nineve, libro de vizio de Naĥum,
la Elkoŝano. **2** La Eternulo estas Dio severa
kaj venĝanta; la Eternulo estas venĝanto kaj
koleranto; la Eternulo venĝas al Siaj malamikoj
kaj ne forgesas pri Siaj kontraŭuloj. **3** La Eternulo
estas longepacienca, kaj potenca per Sia forto,
kaj neniu estas senkulpa antaŭ Li; la vojo de la
Eternulo estas en fulmotondro kaj ventego, kaj
nubo estas la polvo sub Liaj piedoj. **4** Kiam Li
ekparolas kolere al la maro, Li elsekigas ĝin, kaj
ĉiujn riverojn Li senakvigas; malgajiĝas Baŝan kaj
Karmel, kaj velkas ĉio, kio floras sur Lebanon. **5** La
montoj tremas antaŭ Li, la montetoj disfandiĝas;
skuiĝas antaŭ Li la tero, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj
loĝantoj. **6** Kiu povas kontraŭstari al Lia indigno?
kaj kiu povas elteni la flamon de Lia kolero? Lia
indigno disverŝiĝas kiel fajro; la rokoj disfalas
antaŭ Li. **7** La Eternulo estas bona, forta apogo en
tago de malfeliĉo; kaj Li konas tiujn, kiuj fidas Lin.
8 Dronigante per inundo, Li faras finon al loko,
kaj Liajn malamikojn persekutas mallumo. **9** Kion
vi pensas pri la Eternulo? Li faros la ekstermon,
la malfeliĉo ne bezonas veni duafoje. **10** Ĉar,
interplektiĝinte kiel dornoj kaj ebriaj de drinkado,
ili estos ekstermitaj, kiel tute seka pajlo. **11** El vi
eliris tiu, kiu havis malbonan intencon kontraŭ la
Eternulo kaj kiu estas malica konsilanto. **12** Tiele
diras la Eternulo: Kvankam ili estas unuanimaj kaj
multaj, ili tamen estos dishakitaj kaj malaperos;
sed vin, kiun Mi humiligis, Mi ne plu humiligos.
13 Nun Mi rompos lian jugon, kiu estas sur vi, kaj
Mi disŝiros viajn ligilojn. **14** Sed pri vi la Eternulo
decidis: Ne plu restos semo portanta vian nomon;
el la domo de viaj dioj Mi ekstermos la idolojn kaj
statuojn; Mi signos sur via tombo, ke vi fariĝis
senvalora. **15** Jen sur la montoj estas la piedoj de
sciiganto, kiu proklamas pacon! Festu, ho Judujo,
viajn festojn, plenumu viajn sanktajn promesojn;
ĉar ne plu iros tra vi la sentaŭgulo; li estas tute
ekstermita.

2 Disĵetanto iras kontraŭ vin; fortikigu viajn
fortikaĵojn, gardu la vojon, armu viajn lumbojn,
fortigu vin kiel eble plej potence. **2** Ĉar la Eternulo
restarigos la majeston de Jakob, kiel ankaŭ la
majeston de Izrael; ĉar la ruinigantoj ilin ruinigis
kaj ekstermis iliajn vinberbranĉojn. **3** La ŝildo
de liaj herooj estas ruĝigita; liaj militistoj estas
kiel en purpuro; kiel fajro brilas la ĉaroj en la
tago de lia armiĝo; la lancoj ŝanceliĝas. **4** Sur
la stratoj rapide ruliĝas la ĉaroj, bruas sur la
placoj; ili aspektas kiel torĉoj, brilas kiel fulmoj.
5 Li vokas siajn fortulojn, sed ili falpuŝiĝos dum
sia irado; ili rapidas al la murego kaj preparas
defendon. **6** La pordegoj ĉe la akvo malfermiĝos,
kaj la palaco cedos. **7** Decidita estas ĝia kapto kaj
forkonduko, kaj ĝiaj sklavinoj ĝemos kiel kolomboj
kaj batos sian bruston. **8** Nineve estas de ĉiam kiel
baseno da akvo; sed nun ĝi forkuras: Haltu, haltu!
sed neniu revenas. **9** Disrabu arĝenton, disrabu
oron; senfinaj estas la trezoroj, estas multege da
diversaj valoraĵoj. **10** Prirabita kaj plene ruinigita
ĝi estos; la koro svenas, la genuoj tremas; ĉies
lumboj senfortiĝis, kaj ĉies vizaĝoj nigriĝis. **11** Kie
nun estas la loĝejo de la leonoj, kaj tiu paŝtejo de
leonidoj, kie iradis leono, leonino, kaj leonidoj, kaj
neniu ilin timigis? **12** La leono disŝiradis sufiĉon
por siaj idoj, sufokadis por siaj leoninoj, plenigadis
siajn kavernojn per kaptaĵo kaj siajn nestegojn
per disŝiritaĵo. **13** Jen Mi iras kontraŭ vin, diras la
Eternulo Cebaot, kaj Mi forbruligos en fumo viajn
ĉarojn, kaj glavo ekstermos viajn leonidojn; Mi
ĉesigos sur la tero vian disŝiradon, kaj oni ne plu
aŭdos la voĉon de viaj sendatoj.

3 Ve al la urbo sangavida, kiu estas plena de
trompoj kaj raboj, kaj ne volas ĉesigi la rabadon!
2 Oni aŭdas la sonadon de vipoj, la sonadon
de bruantaj radoj; blekas ĉevalo, saltas ĉaro; **3**
moviĝas rajdantoj, brilas glavoj, fulmas lancoj;
estas multe da mortigitoj kaj amasoj da kadavroj;
sennombraj estas la kadavroj, oni falpuŝiĝas sur
ili. **4** Tio estas pro la granda malĉastado de la
malĉastistino, kiu ĉarmas per sia beleco, estas lerta
sorĉistino, kaj vendas naciojn per sia malĉastado
kaj gentojn per sia sorĉado. **5** Jen Mi iras kontraŭ
vin, diras la Eternulo Cebaot, kaj Mi levos ĝis via
vizaĝo la randojn de via vesto, kaj Mi montros
al la nacioj vian nudecon kaj al la regnoj vian
malhonoron. **6** Mi ĵetos sur vin abomenindaĵojn,
Mi malhonoros vin kaj faros vin mokataĵo. **7** Ĉiu,
kiu vidos vin, forkuros de vi, kaj diros: Ruinigita
estas Nineve; kiu bedaŭros ĝin? kie mi povas serĉi
por vi konsolantojn? **8** Ĉu vi estas pli bona ol No-
Amon, kiu troviĝas inter riveroj, estas ĉirkaŭata
de akvo, kaj kies forto kaj murego estis la maro?
9 Etiopujo kaj la senfina Egiptujo estis ĝia forto, la
Putidoj kaj Luboj donadis al vi helpon; **10** tamen
ĝi ankaŭ estas elpatrujigita kaj forkaptita; eĉ ĝiaj
malgrandaj infanoj estas frakasitaj en la komenco
de ĉiuj stratoj; pri ĝiaj eminentuloj oni lotis, kaj
ĉiujn ĝiajn altrangulojn oni katenis. **11** Tiel ankaŭ
vi ebriiĝos kaj kaŝos vin kaj serĉos defendon
kontraŭ la malamikoj. **12** Ĉiuj viaj fortikaĵoj estas
kiel figarboj kun maturaj fruktoj; se oni ekskuas

ilin, ili falas en la buŝon de manĝonto. **13** Jen via
popolo estas ĉe vi kiel virinoj; al viaj malamikoj
larĝe malfermiĝos la pordegoj de via lando; fajro
ekstermos viajn riglilojn. **14** Provizu al vi akvon
por la tempo de sieĝo; fortigu viajn fortikaĵojn;
iru en kalkon, knedu argilon, faru fortajn brikojn.
15 Tamen tie la fajro vin konsumos, glavo vin
ekstermos, formanĝos vin kiel skarabo, se vi eĉ
estus grandnombra kiel skaraboj, grandnombra
kiel akridoj. **16** Vi havas pli da komercistoj, ol la
steloj de la ĉielo; sed ili diskuros kiel akridoj kaj
forflugos. **17** Viaj taĉmentoj estas kiel akridoj, kaj
viaj taĉmentestroj estas kiel lokustoj, kiuj dum la
malvarmo kaŝas sin en fendoj, kaj kiam la suno
ekbrilas, ili disflugas tiel, ke oni ne scias, kie ili
estas. **18** Dormas viaj paŝtistoj, ho reĝo de Asirio,
kuŝas viaj fortuloj; via popolo estas disĵetita sur la
montoj, kaj troviĝas neniu, kiu ĝin kolektus. **19**
Ne resaniĝas via vundo, doloriga estas via ulcero;
ĉiu, kiu aŭdas la sciigon pri vi, aplaŭdas pri vi; ĉar
kiun ne trafis senĉese via malboneco?

Ĥabakuk

1 Profetaĵo, kiun laŭvizie eldiris la profeto
Ĥabakuk. **2** Ĝis kiam, ho Eternulo, mi krios, kaj
Vi ne aŭskultos, mi krios al Vi pri perfortaĵo, kaj Vi
ne helpos? **3** Kial Vi devigas min vidi maljustaĵon,
rigardi mizeraĵon? Rabado kaj perfortado estas
antaŭ mi, leviĝas disputoj kaj malpaco. **4** Tial
la instruo perdis sian forton, la justeco neniam
venkas; ĉar la malvirtulo superfortas la virtulon,
tial la rezultoj de juĝo estas malĝustaj. **5** Rigardu
la naciojn, rigardu, kaj vi forte miros; ĉar en via
tempo Mi faros ion, kion vi ne kredus, se oni
rakontus al vi. **6** Ĉar jen Mi levos la Ĥaldeojn,
nacion kruelan kaj lertan, kiu trairos la tutan
larĝon de la tero, por ekposedi loĝejojn, kiuj ne
apartenas al ĝi. **7** Terura kaj timinda ĝi estas;
ĝia juĝado kaj regado dependas de ĝi mem. **8** Pli
rapidaj ol leopardoj estas ĝiaj ĉevaloj, kaj pli lertaj
ol lupoj vespere; en grandaj amasoj venas ĝiaj
rajdantoj de malproksime, flugas kiel aglo, kiu
rapidas al manĝaĵo. **9** Ĉiuj ili venas por rabi; kiel
vento orienta ili direktas sin, kien ili volas; kaj ili
kolektas kaptitojn kiel sablon. **10** Reĝojn ili mokas,
regantoj estas ridataĵo por ili; ĉiun fortikaĵon ili
mokas; ili ŝutas teron, kaj venkoprenas. **11** Tiam
ŝanĝiĝas ilia spirito, transiras kaj fariĝas peka, kaj
ilia forto fariĝas ilia dio. **12** Sed Vi estas ja de ĉiam,
ho Eternulo, mia sankta Dio! ne lasu nin morti. Vi,
ho Eternulo, aperigis ilin por juĝo; Vi, ho nia Roko,
destinis ilin por puni. **13** Viaj okuloj estas tro
puraj, por vidi malbonon, kaj rigardi maljustaĵon
Vi ne povas; kiel do Vi rigardas malhonestulojn,
kaj silentas, kiam malpiulo englutas tiun, kiu
estas pli virta ol li? **14** Kial Vi faras la homojn
kiel fiŝoj en la maro, kiel rampaĵoj, kiuj ne havas
reganton? **15** Ĉiujn ili tiras per fiŝhoko, kaptas
per sia reto, amasigas per sia fiŝreto; kaj tial ili
ĝojas kaj triumfas. **16** Tial ili alportas oferojn al sia
reto, incensas al sia fiŝreto; ĉar per ĉi tiuj grasiĝis
ilia parto kaj boniĝis ilia manĝaĵo. **17** Ĉu por tio
ili devas ĵetadi sian reton kaj senĉese mortigadi
naciojn senindulge?

2 Sur mia gardista posteno mi staris; kaj,
stariĝinte sur turo, mi observis, por vidi, kion
Li diros al mi kaj kion mi devas respondi al la
riproĉo kontraŭ mi. **2** Kaj la Eternulo ekparolis
al mi, kaj diris: Enskribu la vizion, kaj desegnu
bone sur la tabeloj, por ke leganto povu facile
tralegi. **3** Ĉar la vizio koncernas tempon difinitan
kaj parolas pri la fino, sed ĝi ne mensogas; se ĝi
prokrastiĝus, atendu ĝin, ĉar ĝi nepre plenumiĝos,
ne estos fordecidita. **4** Vidu, kiu estas malhumila,
ties animo ne estos trankvila en li; sed virtulo
vivos per sia fideleco. **5** La vino trompas viron
fieran, kaj li ne humiliĝas; li larĝigas sian animon
kiel Ŝeol, kaj kiel la morto li estas nesatigebla, li
kolektas al si ĉiujn naciojn kaj kaptas al si ĉiujn
popolojn. **(Sheol h7585)** **6** Sed ili ja ĉiuj parolos pri li
alegorion kaj mokan enigmon, kaj diros: Ve al tiu,
kiu tro multigas al si fremdaĵon sen fino kaj metas
sur sin tro grandan ŝarĝon de ŝuldoj! **7** Subite ja
leviĝos viaj pikontoj kaj vekiĝos viaj puŝontoj, kaj
vi fariĝos ilia rabataĵo. **8** Ĉar vi prirabis multe da
nacioj, tial ankaŭ vin prirabos la ceteraj popoloj,
pro la sango de homoj, pro la premado de la lando,
de la urbo, kaj de ĉiuj ĝiaj loĝantoj. **9** Ve al tiu,
kiu kolektas por sia domo maljustan akiraĵon, por
aranĝi alte sian neston, por defendi sin kontraŭ
mano de malbonulo! **10** Vi elpensis malhonoron
por via domo, disbatante multe da popoloj kaj
pekigante vian animon. **11** La ŝtonoj el la muroj
krias, kaj la lignaj traboj respondas al ili. **12** Ve
al tiu, kiu konstruas urbon per sangoverŝado kaj
pretigas fortikaĵon per maljusteco! **13** Tio venas
ja de la Eternulo Cebaot, ke la popoloj klopodas
por la fajro kaj la gentoj lacigas sin vane. **14**
Ĉar la tero pleniĝos de konado de la gloro de
la Eternulo, kiel la akvo plenigas la maron. **15**
Ve al vi, kiu drinkigas sian proksimulon, por
elverŝi vian koleron, kaj ebriigas lin, por vidi
lian honton! **16** Vi satiĝis per honto anstataŭ per
honoro; drinku do ankaŭ vi, kaj kovru vin per
honto; ankaŭ al vi venos la kaliko el la dekstra
mano de la Eternulo, kaj neniigo de via gloro. **17**
Ĉar via perforteco sur Lebanon falos sur vin, kaj
atakate de bestoj vi estos terurata pro la sango de
homoj, pro la premado de la lando, de la urbo, kaj
de ĉiuj ĝiaj loĝantoj. **18** Kion helpos la skulptaĵo,
kiun skulptis la artisto, la fanditaĵo kaj malvera
instruanto, kvankam la majstro fidis sian propran
faritaĵon, farante mutajn idolojn? **19** Ve al tiu, kiu
diras al ligno: Leviĝu, kaj al muta ŝtono: Vekiĝu!
Ĉu ĝi povas instrui? ĝi estas ja tegita per oro kaj
arĝento, sed havas en si nenian spiriton. **20** Sed la
Eternulo estas en Sia sankta templo; la tuta tero
silentu antaŭ Li!

3 Preĝo de la profeto Ĥabakuk laŭ maniero de
psalmoj. **2** Ho Eternulo, mi aŭdis la sciigon
pri Vi, kaj mi ektimis. Ho Eternulo, vivigu Vian
faritaĵon en la mezo de la jaroj, Montru en la
mezo de la jaroj, Ke eĉ en kolero Vi memoras pri
kompato. **3** Dio venas de Teman, La Sanktulo de la
monto Paran. (Sela) Lia majesto kovras la ĉielon,
Kaj Lia gloro plenigas la teron. **4** Lia brilo estas

kiel hela lumo, Radioj iras el Lia mano, Kaj tie
estas kaŝita Lia potenco. **5** Antaŭ Li iras pesto,
Kaj fajro sekvas Liajn piedojn. **6** Li stariĝis, kaj
ekmezuris la teron; Li ekrigardis, kaj tremigis la
naciojn; Dissaltis eternaj montoj, Kliniĝis eternaj
montetoj, Kiam Li ekpaŝis kiel en la tempo antikva.
7 En mizera stato mi vidis la tendojn de Kuŝan;
Skuiĝis la tapiŝoj de la lando Midjan. **8** Ĉu kontraŭ
riveroj koleris la Eternulo? Ĉu kontraŭ la riveroj
Vi ekflamiĝis, Aŭ ĉu kontraŭ la maro estis Via
indigno, Ke Vi ekrajdis sur Viaj ĉevaloj, Ekveturis
sur Viaj venkaj ĉaroj? **9** Vi eltiris Vian pafarkon,
Konforme al ĵura promeso, kiun Vi donis al la
triboj. (Sela) Per riveroj Vi dividis la teron. **10**
Ektremis la montoj, kiam ili Vin vidis; La fluo de la
akvo pasis, La abismo ekbruis, La altaĵo levis siajn
manojn. **11** La suno kaj la luno haltis sur sia loko;
Kun brilo iras Viaj sagoj, Kun fulmo Viaj lancoj.
12 Kun kolero Vi paŝas sur la tero, Kun indigno Vi
piedpremas naciojn. **13** Vi elpaŝis, por helpi al Via
popolo, Por helpi al Via sanktoleito. Vi frakasas
la supron de la domo de malpiulo, Nudigas la
fundamenton ĝis la kolo. (Sela) **14** Vi trapikis per
liaj lancoj la kapojn de liaj taĉmentestroj, Kiam ili
sin ĵetis ventege, por dispeli min kun ĝojo, Kvazaŭ
englutante mizerulon kaŝe. **15** Vi paŝis kun Viaj
ĉevaloj tra la maro, Tra la ŝlimo de granda akvo.
16 Mi aŭdis, kaj mia interno ekskuiĝis; Pro la bruo
ektremis miaj lipoj, Putro venis en miajn ostojn,
kaj la loko sub mi ekŝanceliĝis; Dume mi devas
esti trankvila en la tago de malfeliĉo, Kiam sur
mian popolon iras ĝia atakanto. **17** Kiam la figarbo
ne floros, La vinberbranĉoj ne donos fruktojn, La
olivarbo rifuzos sian laboron, La plugokampoj ne
donos manĝaĵon, La ŝafoj estos forkaptitaj el la
ŝafejo, Kaj en la staloj ne troviĝos bovoj: **18** Eĉ
tiam mi ĝojos pri la Eternulo, Mi estos gaja pri la
Dio de mia savo. **19** La Eternulo, la Sinjoro, estas
mia forto; Li faras miajn piedojn kiel ĉe cervo, Kaj
venigas min sur miajn altaĵojn. Al Li, la Venkanto,
iru miaj kantoj.

Cefanja

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Cefanja, filo
de Kuŝi, filo de Gedalja, filo de Amarja, filo de
Ĥizkija, en la tempo de Joŝija, filo de Amon, reĝo
de Judujo. **2** Mi forprenos ĉion de sur la tero,
diras la Eternulo. **3** Mi forprenos la homojn kaj la
brutojn, Mi forprenos la birdojn de la ĉielo kaj
la fiŝojn de la maro, la delogilojn kune kun la
malpiuloj; Mi ekstermos la homojn de sur la tero,
diras la Eternulo. **4** Mi etendos Mian manon sur
Judujon kaj sur ĉiujn loĝantojn de Jerusalem; Mi
ekstermos de ĉi tiu loko la restaĵon de Baal, la
nomon de la idolpastroj kaj ankaŭ de la pastroj; **5**
tiujn, kiuj sur la tegmentoj adorkliniĝas antaŭ la
armeo de la ĉielo, kaj tiujn, kiuj, adorkliniĝante,
ĵuras per la Eternulo kaj ĵuras ankaŭ per Malkam;
6 kaj tiujn, kiuj defalis de la Eternulo, kiuj ne serĉis
la Eternulon kaj ne turnis sin al Li. **7** Silentu antaŭ
la Sinjoro, la Eternulo, ĉar proksima estas la tago
de la Eternulo; ĉar la Eternulo pretigis buĉoferon
kaj destinis la invitotojn. **8** En la tago de la
buĉofero de la Eternulo Mi punos la altrangulojn
kaj la reĝidojn, kaj ĉiujn, kiuj vestas sin per vestoj
de aligentuloj; **9** Mi punos en tiu tago ĉiujn, kiuj
transsaltas la sojlon kaj plenigas la domon de
sia sinjoro per perforteco kaj trompoj. **10** En tiu
tago, diras la Eternulo, estos laŭta kriado ĉe la
Pordego de Fiŝoj, ĝemegado ĉe la dua kvartalo de
la urbo, kaj granda plorkriado sur la montetoj. **11**
Ĝemegu, loĝantoj de la malalta parto de la urbo;
ĉar malaperos la tuta popolo de la butikistoj, kaj
ekstermitaj estos ĉiuj ŝarĝitaj per arĝento. **12** En
tiu tempo Mi traesploros Jerusalemon kun lumiloj,
kaj Mi punos tiujn, kiuj ripozas sur sia feĉo, kaj
diras en sia koro: La Eternulo ne faras bonon,
nek malbonon. **13** Ilia havaĵo fariĝos rabaĵo, kaj
iliaj domoj fariĝos ruinoj; ili konstruos domojn,
sed ne loĝos en ili, ili plantos vinberĝardenojn,
sed ne trinkos ilian vinon. **14** Proksima estas la
granda tago de la Eternulo, ĝi estas proksima kaj
venos tre baldaŭ; oni aŭdas jam la tagon de la
Eternulo; maldolĉe tiam plorkrios eĉ kuraĝulo. **15**
Tago de kolero estos tiu tago, tago de malĝojo kaj
de angoro, tago de teruro kaj de dezertigo, tago
de mallumo kaj de senlumeco, tago de nuboj kaj
de nebulego, **16** tago de korno kaj de trumpetado
kontraŭ la fortikigitaj urboj kaj kontraŭ la altaj
turoj. **17** Mi premos la homojn, kaj ili irados kiel
blinduloj pro tio, ke ili pekis antaŭ la Eternulo; ilia
sango estos disŝprucigita kiel polvo, kaj ilia karno
kiel sterko. **18** Nek ilia arĝento nek ilia oro povos
ilin savi en la tago de la kolero de la Eternulo, sed
per la fajro de Lia indigno estos forbruligita la
tuta lando; ĉar rapidan ekstermon Li faros al ĉiuj
loĝantoj de la lando.

2 Kolektiĝu kaj konsciiĝu, ho nacio ne aminda, **2**
antaŭ ol eliris la dekreto (la tago forflugas kiel
grenventumaĵo), antaŭ ol trafis vin la flama kolero
de la Eternulo, antaŭ ol venis por vi la tago de
indigno de la Eternulo. **3** Serĉu la Eternulon, ĉiuj
humiluloj sur la tero, kiuj plenumas Liajn leĝojn;
serĉu veron, serĉu humilecon, por ke vi povu esti
kaŝitaj en la tago de kolero de la Eternulo. **4** Ĉar
Gaza estos forlasita, Aŝkelon estos dezertigita,
Aŝdod estos elpelita meze de la tago, kaj Ekron
estos elradikigita. **5** Ve al tiuj, kiuj loĝas en la
distrikto de la maro, al la nacio de Keretidoj! la
vorto de la Eternulo estas kontraŭ vi, ho Kanaan,
lando Filiŝta: Mi vin pereigos tiel, ke restos neniu
loĝanto. **6** La apudmara regiono estos nur loko
por loĝejoj de paŝtistoj kaj por ŝafejoj. **7** Kaj la
regiono fariĝos apartenaĵo de la restaĵo de la
domo de Jehuda; tie ili paŝtos, en la domoj de
Aŝkelon ili ripozos vespere, post kiam la Eternulo,
ilia Dio, rememoros ilin kaj revenigos ilin el la
kaptiteco. **8** Mi aŭdis la insultadon de Moab kaj la
malhonoradon de la Amonidoj, kiel ili insultadis
Mian popolon kaj fanfaronadis ĉe ĝiaj limoj. **9**
Tial, kiel Mi vivas, diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael, Moab fariĝos kiel Sodom, kaj la Amonidoj
kiel Gomora, urtikejo, salfosejo, dezerto por ĉiam;
la restaĵo de Mia popolo prenos ilin kiel kaptaĵon,
kaj la restintoj el Mia popolo heredos ilin. **10** Tio
fariĝos al ili pro ilia malhumileco, pro tio, ke ili
insultadis la popolon de la Eternulo Cebaot kaj
tenis sin alte antaŭ ĝi. **11** La Eternulo estos terura
por ili; ĉar Li ekstermos ĉiujn diojn de la tero;
kaj antaŭ Li adorkliniĝos, ĉiu sur sia loko, ĉiuj
insuloj de la nacioj. **12** Ankaŭ vi, ho Etiopoj, estos
mortigitaj de Mia glavo. **13** Li etendos Sian manon
norden kaj pereigos Asirion, kaj faros Nineven
ruinoj, senakva loko, kiel dezerto. **14** Kaj ripozados
en ĝi amasoj da ĉiuspecaj bestoj; eĉ pelikanoj
kaj botaŭroj noktos en ĝiaj kapiteloj, kaj ilia
voĉo estos aŭdata tra la fenestroj; la sojloj estos
ruinigitaj, ĉar la cedraj tabuloj estos forŝiritaj. **15**
Tia estos la gaja urbo, kiu estis ekster danĝero,
kaj kiu parolis en sia koro: Mi estas sola, kaj
ne ekzistas alia krom mi. Kiel ĝi estas ruinigita,
fariĝis ripozejo por bestoj! Ĉiu preteriranto fajfos
pri ĝi kaj svingos la manon.

3 Ve al la abomeninda kaj malpurigita urbo-
premanto! **2** Ĝi ne aŭskultas voĉon, ne akceptas
admonon; la Eternulon ĝi ne fidas, al sia Dio ĝi sin

ne turnas. 3 Ĝiaj eminentuloj meze de ĝi estas kiel
blekegantaj leonoj; ĝiaj juĝistoj estas kiel lupoj
vespere; ili nenion restigas ĝis mateno. 4 Ĝiaj
profetoj estas facilanimaj kaj perfidaj; ĝiaj pastroj
malsanktigas la sanktejon, kripligas la instruon. 5
La Eternulo estas justulo meze de ĝi, Li ne faras
maljustaĵon; ĉiumatene Li montras Siajn leĝojn,
ne ĉesas; sed la malpiulo ne konas honton. 6 Mi
ekstermis naciojn; ruinigitaj estas iliaj turoj; Mi
dezertigis iliajn stratojn tiel, ke neniu trairas ilin;
iliaj urboj estas ruinigitaj tiel, ke tie troviĝas jam
neniu homo, neniu loĝanto. 7 Mi diris al ĝi: Timu
Min, akceptu admonon! Kaj ne estus ekstermita
ĝia loĝejo, kiom ajn Mi punus ĝin; sed ili rapidis
malbonigi ĉiujn siajn agojn. 8 Tial atendu Min,
diras la Eternulo, ĝis Mi Miatempe leviĝos; ĉar Mi
decidis kolekti la naciojn, kunvenigi la regnojn,
por elverŝi sur ilin Mian koleron, la tutan flamon
de Mia indigno; ĉar de la fajro de Mia severeco
forbrulos la tuta tero. 9 Tiam Mi redonos al la
popoloj lingvon puran, por ke ĉiuj vokadu la
nomon de la Eternulo kaj servadu al Li unuanime.
10 El trans la riveroj de Etiopujo Miaj adorantoj,
Mia disĵetita popolo, alportos al Mi donacojn. 11
En tiu tempo vi ne plu hontos pri ĉiuj viaj agoj,
per kiuj vi krimis kontraŭ Mi; ĉar tiam Mi forigos
el inter vi viajn fierajn fanfaronulojn, kaj vi ne
plu tenos vin malhumile sur Mia sankta monto.
12 Mi restigos en via mezo popolon humilan kaj
malriĉan, kaj ili fidados la nomon de la Eternulo.
13 La restintoj el Izrael ne faros maljustaĵon, ne
parolos mensogon, kaj en ilia buŝo ne troviĝos
lango trompa, sed ili paŝtiĝados kaj ripozados, kaj
neniu ilin timigos. 14 Ĝojkriu, ho filino de Cion;
triumfu, ho Izrael; ĝoju kaj estu gaja el la tuta
koro, ho filino de Jerusalem. 15 La Eternulo forigis
la verdikton pri vi, forpelis vian malamikon; la
Reĝo de Izrael, la Eternulo, estas meze de vi, kaj vi
ne plu vidos malfeliĉon. 16 En tiu tempo oni diros
al Jerusalem: Ne timu! kaj al Cion: Viaj manoj ne
senfortiĝu. 17 La Eternulo, via Dio, estas meze de
vi, forta Savanto; Li ĝojos pri vi gaje, Li pardonos
al vi pro Sia amo, Li ĝoje triumfos pri vi. 18 La
sentaŭgulojn el via mezo Mi forprenos, por ke
vi ne plu havu malhonoron pro ili. 19 Jen Mi
faros finon en tiu tempo al ĉiuj viaj premantoj, Mi
helpos la lamulojn, Mi kolektos la dispelitojn, kaj
Mi faros ilin gloraj kaj honorataj en ĉiuj landoj,
kie oni malestimis ilin. 20 En tiu tempo Mi venigos
vin, kaj en tiu tempo Mi kolektos vin; ĉar Mi faros
vin gloraj kaj honorataj inter ĉiuj popoloj de la
lando, kiam Mi revenigos viajn kaptitojn antaŭ
viaj okuloj, diras la Eternulo.

Ĥagaj

1 En la dua jaro de la reĝo Dario, en la sesa
monato, en la unua tago de la monato, aperis
vorto de la Eternulo per la profeto Ĥagaj al
Zerubabel, filo de Ŝealtiel, regionestro de Judujo,
kaj al la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak, dirante:
2 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Tiu popolo diras,
ke ankoraŭ ne venis la tempo, por konstrui la
domon de la Eternulo. **3** Sed aperis vorto de la
Eternulo per la profeto Ĥagaj, dirante: **4** Ĉu por vi
mem estas nun la ĝusta tempo, por sidi en viaj
tabulitaj domoj, dum tiu domo estas ruinoj? **5** Nun
tiele diras la Eternulo Cebaot: Pripensu bone vian
staton: **6** vi semas multe, sed enportas malmulte;
vi manĝas, sed ne ĝissate; vi trinkas, sed ne
ĝisebrie; vi vestas vin, sed ne estas al vi varme;
kiu laborenspezas monon, tiu laborenspezas por
truhava saketo. **7** Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Pripensu bone vian staton. **8** Iru sur la monton,
prenu lignon, kaj konstruu la domon; Mi akceptos
ĝin favore, kaj Mi montros Mian gloron, diras la
Eternulo. **9** Vi atendis multon, sed montriĝis, ke
estas malmulte; kaj kion vi alportis hejmen, tion
Mi disblovis. Pro kio tiel estas? diras la Eternulo
Cebaot; pro tio, ke Mia domo estas dezerta, dum vi
kuras ĉiu al sia domo. **10** Pro tio la ĉielo ne donas
al vi roson kaj la tero ne donas siajn produktaĵojn.
11 Kaj Mi alvokis sekecon sur la teron, sur la
montojn, sur la grenon, sur la moston, sur la
oleon, kaj sur ĉion, kion produktas la tero, ankaŭ
sur la homon, sur la bruton, kaj sur ĉiun laboron
de la manoj. **12** Zerubabel, file de Ŝealtiel, kaj
la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak, kaj la tuta
cetera popolo aŭskultis la voĉon de la Eternulo,
ilia Dio, kaj la vortojn de la profeto Ĥagaj, kun
kiuj lin sendis la Eternulo, ilia Dio; kaj la popolo
ektimis la Eternulon. **13** Kaj Ĥagaj, la sendito de
la Eternulo, diris al la popolo en la nomo de la
Eternulo jene: Mi estas kun vi, diras la Eternulo.
14 Kaj la Eternulo vigligis la spiriton de Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, regionestro de Judujo, kaj la
spiriton de la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak,
kaj la spiriton de la tuta cetera popolo; kaj ili venis
kaj komencis labori en la domo de la Eternulo
Cebaot, ilia Dio, **15** en la dudek-kvara tago de la
sesa monato, en la dua jaro de la reĝo Dario.

2 En la sepa monato, en la dudek-unua tago de
la monato, aperis vorto de la Eternulo per la
profeto Ĥagaj, dirante: **2** Diru al Zerubabel, filo de
Ŝealtiel, regionestro de Judujo, kaj al la ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak, kaj al la cetera popolo
jene: **3** Kiu restis inter vi, kiu vidis ĉi tiun domon
en ĝia antaŭa belegeco? kaj kion vi vidas en ĝi
nun? ĉu ĝi ne aperas antaŭ viaj okuloj kiel nenio?
4 Sed estu kuraĝa, ho Zerubabel, diras la Eternulo;
estu kuraĝa, ho ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak;
estu kuraĝa, ho tuta popolo de la lando, diras la
Eternulo; kaj laboru, ĉar Mi estas kun vi, diras
la Eternulo Cebaot. **5** Konforme al la interligo,
kiun Mi faris kun vi, kiam vi eliris el Egiptujo, Mia
spirito estas inter vi; ne timu. **6** Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot: Pasos malmulte da temo, kaj Mi
ekmovos la ĉielon kaj la teron, la maron kaj la
sekteron; **7** Mi skuos ĉiujn popolojn; kaj venos
io ĉarma por ĉiuj nacioj, kaj Mi plenigos ĉi tiun
domon per gloro, diras la Eternulo Cebaot. **8** Al
Mi apartenas la arĝento kaj al Mi apartenas la
oro, diras la Eternulo Cebaot. **9** La gloro de ĉi
tiu lasta domo estos pli granda, ol de la antaŭa,
diras la Eternulo Cebaot; kaj sur ĉi tiu loko Mi
donos pacon, diras la Eternulo Cebaot. **10** En la
dudek-kvara tago de la naŭa monato, en la dua
jaro de Dario, aperis vorto de la Eternulo per la
profeto Ĥagaj, dirante: **11** Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Petu de la pastroj instruon, kaj diru: **12**
Jen homo portis sanktigitan viandon en la basko
de sia vesto, kaj per sia basko li ektuŝis panon aŭ
ion kuiritan aŭ vinon aŭ oleon aŭ ian manĝaĵon
— ĉu ĝi tiam fariĝos sankta? La pastroj respondis
kaj diris: Ne. **13** Ĥagaj plue diris: Kaj se ĉion ĉi
tion ektuŝos iu, kiu malpuriĝis per mortinto —
ĉu ĝi tiam malpuriĝos? La pastroj respondis kaj
diris: Ĝi malpuriĝos. **14** Tiam Ĥagaj diris: Tia estas
ĉi tiu popolo, kaj tia estas ĉi tiu gento antaŭ
Mi, diras la Eternulo, kaj tiaj estas ĉiuj faroj de
iliaj manoj; kaj ĉio, kion ili tie alportas, estas
malpura. **15** Nun pripensu bone la tempon de ĉi
tiu tago malantaŭen, antaŭ ol estis metita ŝtono
sur ŝtonon en la templo de la Eternulo: **16** kiam iu
venis al garbaro, kiu devis havi dudek mezurojn, ĝi
havis nur dek; kiam iu venis al la vinpremejo, por
ĉerpi kvindek mezurojn, troviĝis nur dudek; **17** Mi
frapis vin per sekiga vento, per forvelkado kaj per
hajlo ĉiujn laborojn de viaj manoj, sed vi tamen
ne turnis vin al Mi, diras la Eternulo. **18** Pripensu
bone la tempon de ĉi tiu tago malantaŭen, de la
dudek-kvara tago de la naŭa monato, de la tago,
en kiu estas fondita la templo de la Eternulo;
pripensu bone: **19** ĉu troviĝas semoj en la grenejo?
ĝis nun la vinberbranĉo, la figarbo, la granatarbo,
kaj la olivarbo ne donis fruktojn; sed de post ĉi tiu
tago Mi vin benos. **20** Kaj duafoje aperis vorto de
la Eternulo al Ĥagaj en la dudek-kvara tago de la
monato, dirante: **21** Diru al Zerubabel, regionestro

de Judujo, jene: Mi ekmovos la ĉielon kaj la teron;
22 Mi renversos tronojn de regnoj, Mi ekstermos
la forton de regnoj de la nacioj, Mi renversos
ĉarojn kun iliaj veturantoj; falos la ĉevaloj, kaj
iliaj rajdantoj falos unu de glavo de alia. 23 En tiu
tempo, diras la Eternulo Cebaot, Mi prenos vin,
ho Zerubabel, Mia servanto, filo de Ŝealtiel, diras
la Eternulo, kaj Mi konservos vin kiel sigelringon;
ĉar vin Mi elektis, diras la Eternulo Cebaot.

Zeĥarja

1 En la oka monato, en la dua jaro de Dario, aperis
vorto de la Eternulo al la profeto Zeĥarja, filo
de Bereĥja, filo de Ido, dirante: **2** Forte koleris
la Eternulo kontraŭ viaj patroj. **3** Diru do al ili:
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Revenu al Mi, diras
la Eternulo Cebaot, kaj tiam Mi returnos Min al
vi, diras la Eternulo Cebaot. **4** Ne estu kiel viaj
patroj, al kiuj vokadis la antaŭaj profetoj, dirante:
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Deturnu vin de viaj
malbonaj vojoj kaj de viaj malbonaj agoj — sed ili
ne aŭskultis kaj ne atentis Min, diras la Eternulo.
5 Kie estas viaj patroj? kaj eĉ la profetoj, ĉu ili
povas vivi eterne? **6** Sed Miaj vortoj kaj decidoj,
pri kiuj Mi diris al Miaj servantoj, la profetoj, ĉu
ili ne trafis viajn patrojn? Kaj ili pentis, kaj diris:
Kiel la Eternulo Cebaot decidis agi kun ni pro niaj
vojoj kaj pro niaj agoj, tiel Li agis kun ni. **7** En
la dudek-kvara tago de la dek-unua monato, tio
estas de la monato Ŝebat, en la dua jaro de Dario,
aperis vorto de la Eternulo al la profeto Zeĥarja,
filo de Bereĥja, filo de Ido, dirante: **8** Mi vidis
en la nokto: jen viro sidas sur ruĝa ĉevalo, kaj li
troviĝas inter mirtoj en ombrita loko, kaj post
li troviĝas ĉevaloj ruĝaj, brunaj, kaj blankaj. **9**
Mi demandis: Kiuj ili estas, mia sinjoro? Kaj la
anĝelo, kiu parolis kun mi, diris al mi: Mi montros
al vi, kiuj ili estas. **10** Kaj la viro, kiu troviĝis inter
la mirtoj, ekparolis kaj diris: Ili estas tiuj, kiujn la
Eternulo sendis, por trairi la teron. **11** Kaj ili mem
ekparolis al la anĝelo de la Eternulo, kiu troviĝis
inter la mirtoj, kaj diris: Ni trairis la teron, kaj ni
trovis, ke la tuta tero estas trankvila kaj paca. **12**
Tiam ekparolis la anĝelo de la Eternulo kaj diris:
Ho Eternulo Cebaot, kiel longe Vi ne kompatos
Jerusalemon kaj la urbojn de Judujo, kiujn Vi
koleras jam dum sepdek jaroj? **13** Kaj la Eternulo
respondis al la anĝelo, kiu parolis kun mi, vortojn
bonajn, vortojn konsolajn. **14** Tiam diris al mi la
anĝelo, kiu parolis kun mi: Proklamu kaj diru:
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Mi ekfervoris pri
Jerusalem kaj pri Cion per granda fervoro; **15**
kaj per granda indigno Mi indignas kontraŭ la
nacioj memfidaj; ĉar kiam Mi koleris malmulte, ili
akcelis la malfeliĉon. **16** Tial tiele diras la Eternulo:
Mi returnas Min al Jerusalem kun kompato; Mia
domo estos konstruita en ĝi, diras la Eternulo
Cebaot, kaj ŝnuro de ĉarpentistoj estos tirata en
Jerusalem. **17** Ankoraŭ proklamu jenon: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Denove pleniĝos Miaj
urboj per bonaĵo, denove la Eternulo konsolos
Cionon, kaj denove Li elektos Jerusalemon. **18**
Mi levis miajn okulojn kaj ekvidis: jen estas kvar
kornoj. **19** Kaj mi diris al la anĝelo, kiu parolis
kun mi: Kion tio signifas? Kaj li respondis al mi:
Tio estas la kornoj, kiuj disĵetis Jehudan, Izraelon,
kaj Jerusalemon. **20** Kaj la Eternulo montris al mi
kvar majstrojn. **21** Mi diris: Kion ili intencas fari?
Li respondis jene: Tiuj kornoj disĵetis Jehudan
tiel, ke neniu povis levi sian kapon; tial nun venas
ĉi tiuj, por fortimigi tiujn, por dehaki la kornojn
de la nacioj, kiuj levis sian kornon kontraŭ la
loĝantojn de Judujo, por disĵeti ilin.

2 Mi denove levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis:
jen staras viro, kiu tenas en sia mano
mezurŝnuron. **2** Mi demandis: Kien vi iras? Kaj li
respondis al mi: Mezuri Jerusalemon, por vidi, kiel
larĝa kaj kiel longa ĝi estas. **3** Kaj jen la anĝelo, kiu
parolis kun mi, eliris, kaj alia anĝelo iris renkonte
al li, **4** kaj diris al li: Kuru, kaj diru al ĉi tiu junulo:
Sen murego estos Jerusalem, pro la multeco de la
homoj kaj brutoj en ĝi. **5** Sed Mi estos por ĝi fajra
murego ĉirkaŭe, diras la Eternulo, kaj Mi estos
glora meze de ĝi. **6** He, he! kuru el la lando norda,
diras la Eternulo; ĉar kiel la kvar ventojn de la
ĉielo Mi dispelis vin, diras la Eternulo. **7** He, Cion,
kiu loĝas ĉe la filino de Babel, saviĝu! **8** Ĉar tiele
diras la Eternulo Cebaot: Post la gloriĝo Li sendos
min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu tuŝas
vin, tiu tuŝas la pupilon de Lia okulo. **9** Kaj jen mi
levos mian manon sur ilin, kaj ili fariĝos rabaĵo
por tiuj, kiujn ili sklavigis; kaj tiam vi ekscios,
ke la Eternulo Cebaot min sendis. **10** Ĝoju kaj
estu gaja, ho filino de Cion; ĉar jen Mi iras, por
ekloĝi meze de vi, diras la Eternulo. **11** Kaj multaj
popoloj aliĝos al la Eternulo en tiu tempo, kaj
fariĝos Mia popolo, kaj Mi ekloĝos meze de vi; kaj
vi ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis min al
vi. **12** Kaj la Eternulo posedos Judujon kiel Sian
heredan parton sur la sankta tero, kaj Li denove
favoros Jerusalemon. **13** Ĉiu karno silentu antaŭ
la Eternulo, ĉar Li leviĝis el Sia sankta loĝejo.

3 Li montris al mi la ĉefpastron Josuo, kiu staris
antaŭ la anĝelo de la Eternulo, kaj Satanon,
kiu staris dekstre de li, por kontraŭagi al li. **2** Kaj
la Eternulo diris al Satano: La Eternulo faras al vi
severan riproĉon, ho Satano, severe riproĉas vin
la Eternulo, kiu favoras Jerusalemon; ĝi estas ja
brulŝtipo, savita el la fajro. **3** Josuo estis vestita
per malpuraj vestoj, kaj staris antaŭ la anĝelo. **4**
Ĉi tiu ekparolis kaj diris al tiuj, kiuj staris antaŭ
li: Deprenu de li la malpurajn vestojn. Kaj al li
mem li diris: Vidu, mi deprenis de vi vian pekon,
kaj mi metos sur vin festajn vestojn. **5** Kaj li

diris, ke oni metu puran kapornamon sur lian
kapon; kaj oni metis la puran kapornamon sur
lian kapon kaj vestis lin per novaj vestoj, en la
ĉeesto de la anĝelo de la Eternulo. 6 Kaj la anĝelo
de la Eternulo atestis al Josuo, dirante: 7 Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Se vi irados laŭ Miaj
vojoj kaj plenumados la servadon al Mi, tiam
vi regados en Mia domo kaj administrados en
Miaj kortoj, kaj Mi donos al vi akompanantojn el
tiuj, kiuj staras ĉi tie. 8 Aŭskultu, ho ĉefpastro
Josuo, vi kaj viaj amikoj, kiuj sidas apud vi, ĉar
ili komprenas misterajn signojn: jen Mi venigos
Mian servanton-markoton. 9 Ĉar vidu la ŝtonon,
kiun Mi metis antaŭ Josuon: sur ĉi tiu sola ŝtono
estas sep okuloj; jen Mi gravuros sur ĝi signojn,
diras la Eternulo Cebaot, kaj Mi forigos la pekon
de ĉi tiu lando en unu tago. 10 En tiu tempo,
diras la Eternulo Cebaot, vi vokos unu alian sub
vinberbranĉon kaj sub figarbon.

4 Kaj revenis la anĝelo, kiu antaŭe parolis kun
mi; kaj li vekis min, kiel oni vekas iun el lia
dormo. 2 Kaj li diris al mi: Kion vi vidas? Mi
respondis: Mi vidas kandelabron tute el oro, kaj
kaliketon ĝi havas sur sia supro, kaj sep lucernoj
estas sur ĝi, kaj po sep tubetoj troviĝas sur la
lucernoj supre de ĝi. 3 Kaj du olivarboj troviĝas
super ĝi: unu dekstre de la kaliketo kaj la dua
maldekstre de ĝi. 4 Kaj mi ekparolis kaj diris al la
anĝelo, kiu parolis kun mi: Kio tio estas, ho mia
sinjoro? 5 La anĝelo, kiu parolis kun mi, respondis
kaj diris: Ĉu vi ne scias, kio tio estas? Mi diris: Ne,
mia sinjoro. 6 Tiam li responde diris al mi jene:
Tio estas la vorto de la Eternulo al Zerubabel, kaj
signifas: Ne per militistaro kaj ne per forto, sed
nur per Mia spirito, diras la Eternulo Cebaot. 7
Kiu vi estas, ho granda monto? antaŭ Zerubabel vi
fariĝos ebenaĵo; kaj li metos la unuan ŝtonon sub
komuna vokado: Feliĉo, feliĉo al ĝi! 8 Kaj aperis al
mi vorto de la Eternulo, dirante: 9 La manoj de
Zerubabel fondis ĉi tiun domon, kaj liaj manoj
ankaŭ finos ĝin; kaj vi ekscios, ke la Eternulo
Cebaot sendis min al vi. 10 Ĉar kiu povas malŝati
ĉi tiun tagon kiel malgrandan, kiam ĝoje rigardas
la vertikalŝnuron en la mano de Zerubabel tiuj
sep okuloj de la Eternulo, kiuj trapenetras per
sia rigardo la tutan teron? 11 Tiam mi denove
parolis kaj diris al li: Kion signifas tiuj du olivarboj
dekstre kaj maldekstre de la kandelabro? 12 Kaj
mi parolis ankoraŭ kaj diris al li: Kion signifas la
du branĉoj de olivarboj, kiuj troviĝas apud la du
oraj tubetoj, tra kiuj fluas oro? 13 Li respondis
al mi kaj diris: Ĉu vi ne scias, kio tio estas? Mi
diris: Ne, mia sinjoro. 14 Tiam li diris: Tio estas du
oleitoj, kiuj staras apud la Reganto de la tuta tero.

5 Mi levis denove miajn okulojn, kaj mi ekvidis
disvolvitan skribrulaĵon. 2 Kaj li diris al mi:
Kion vi vidas? Mi respondis: Mi vidas disvolvitan
skribrulaĵon, kiu havas la longon de dudek ulnoj
kaj la larĝon de dek ulnoj. 3 Tiam li diris al mi:
Tio estas la malbeno, kiu eliras sur la supraĵon de
la tuta lando; ĉar ĉiu, kiu ŝtelas, estos ekstermita,
kiel estas dirite en ĝi, kaj ĉiu, kiu ĵuras mensoge,
estos ekstermita, kiel estas dirite en ĝi. 4 Mi
elirigas ĝin, diras la Eternulo Cebaot, kaj ĝi eniros
en la domon de ŝtelisto, kaj en la domon de tiu,
kiu malvere ĵuras per Mia nomo; kaj ĝi restos en
lia domo kaj ekstermos ĝin kune kun ĝia ligno kaj
kun ĝiaj ŝtonoj. 5 La anĝelo, kiu parolis kun mi,
elpaŝis, kaj diris al mi: Levu nun viajn okulojn, kaj
rigardu, kio aperas. 6 Mi diris: Kio tio estas? Kaj li
respondis: Eliras mezurvazo; kaj li diris plue: Tio
estas ilia aspekto en la tuta lando. 7 Kaj jen leviĝis
kikaro da plumbo, kaj jen ia virino sidas interne
de la mezurvazo. 8 Li diris: Tio estas la Malpieco;
kaj li ĵetis ŝin sur la fundon de la mezurvazo,
kaj sur la aperturon li ĵetis la plumban mason.
9 Mi levis miajn okulojn, kaj vidis, ke aperas du
virinoj, kaj vento estas en iliaj flugiloj, kaj iliaj
flugiloj estis kiel la flugiloj de cikonio; ili levis
la mezurvazon inter la teron kaj la ĉielon. 10
Mi diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi: Kien ili
forportas tiun mezurvazon? 11 Li respondis al mi:
Por konstrui por ĝi domon en la lando Ŝinar; kiam
ĉio estos preta, oni starigos ĝin tie sur ĝia bazo.

6 Mi levis denove miajn okulojn, kaj mi ekvidis:
jen kvar ĉaroj eliras el inter du montoj; kaj la
montoj estas kupraj. 2 La unua ĉaro havis ĉevalojn
ruĝajn, la dua ĉaro havis ĉevalojn nigrajn, 3 la
tria ĉaro havis ĉevalojn blankajn, kaj la kvara
ĉaro havis ĉevalojn makulitajn kaj brunajn. 4 Mi
ekparolis kaj diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi:
Kio tio estas, mia sinjoro? 5 La anĝelo respondis
kaj diris al mi: Tio estas la kvar spiritoj de la ĉielo,
kiuj eliras post sia starado antaŭ la Reganto de
la tuta tero. 6 La ĉaro kun la nigraj ĉevaloj iris
al la lando norda, la blankaj iris post ili, kaj la
makulitaj iris al la lando suda. 7 La brunaj eliris,
kaj deziris trairi la teron; kaj li diris: Iru, trairu
la teron; kaj ili trairis la teron. 8 Kaj li kriis al
mi, kaj diris al mi jene: Vidu, tiuj, kiuj eliris al la
lando norda, kontentigis Mian spiriton en la lando
norda. 9 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 10 Prenu de la forkondukitoj, de Ĥeldaj,
de Tobija, kaj de Jedaja, kaj iru en la domon de

Joŝija, filo de Cefanja, iru en la sama tago, kiam ili
venos el Babel; 11 prenu arĝenton kaj oron, kaj
faru kronojn kaj metu sur la kapon de la ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak, 12 kaj diru al li jene: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Jen estas viro, kies nomo
estas Markoto; li kreskos el sia loko kaj konstruos
la templon de la Eternulo. 13 Li konstruos la
templon de la Eternulo, li ricevos gloron kaj sidos
kaj regos sur sia trono; li estos ankaŭ pastro sur
sia trono, kaj konsiliĝo paca estos inter ambaŭ. 14
Kaj tiuj kronoj estos ĉe Ĥelem, Tobija, Jedaja, kaj
Ĥen, filo de Cefanja, kiel memoraĵo en la templo
de la Eternulo. 15 Kaj malproksime loĝantoj venos
kaj konstruos en la templo de la Eternulo, kaj vi
ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis min al vi; kaj
tio okazos, se vi obeados la voĉon de la Eternulo,
via Dio.

7 En la kvara jaro de la reĝo Dario aperis vorto
de la Eternulo al Zeĥarja, en la kvara tago de la
naŭa monato, tio estas de Kislev; 2 kiam Bet-El
sendis Ŝareceron kaj Regem-Meleĥon kun iliaj
akompanantoj, por preĝi antaŭ la Eternulo, 3
kaj demandi la pastrojn, kiuj estis en la domo de
la Eternulo Cebaot, kaj la profetojn, jene: Ĉu ni
devas plori en la kvina monato, kaj fasti, kiel ni
faradis jam dum multe da jaroj? 4 Tiam aperis al
mi vorto de la Eternulo Cebaot, dirante: 5 Diru al
la tuta popolo de la lando kaj al la pastroj jene:
Kiam vi fastis kaj funebris en la kvina monato
kaj en la sepa dum la sepdek jaroj — ĉu por
Mi vi fastis? ĉu por Mi? 6 Kaj kiam vi manĝas
kaj trinkas, ĉu ne por vi mem vi manĝas kaj
trinkas? 7 Ĉu la esenco ne estas tiuj vortoj, kiujn la
Eternulo proklamis per la antaŭaj profetoj, kiam
Jerusalem estis priloĝata kaj bonstata, kaj la urboj
ĉirkaŭ ĝi, la suda regiono kaj la malaltaĵo, estis
priloĝataj? 8 Kaj aperis vorto de la Eternulo al
Zeĥarja, dirante: 9 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Faru juĝon justan, ĉiu estu bona kaj kompatema
al sia frato; 10 vidvinon, orfon, fremdulon, kaj
malriĉulon ne premu, kaj ne portu en via koro
malbonajn intencojn kontraŭ via frato. 11 Sed ili
ne volis atenti, ili deturnis de Mi sian flankon,
kaj siajn orelojn ili ŝtopis, por ne aŭdi. 12 Sian
koron ili faris kiel diamanta ŝtono, por ne obei la
instruon, kaj la vortojn, kiujn la Eternulo Cebaot
sendis en Sia spirito per la antaŭaj profetoj; pro
tio aperis granda kolero de la Eternulo Cebaot.
13 Kaj ĉar Li vokis, kaj ili ne aŭskultis, tial ankaŭ
Mi ne aŭskultis, kiam ili vokis, diras la Eternulo
Cebaot. 14 Kaj Mi disblovis ilin inter ĉiujn naciojn,
kiujn ili ne konis, kaj la lando post ili dezertiĝis
tiel, ke neniu en ĝi iris tien aŭ reen; tiamaniere la
ĉarman landon ili faris dezerto.

8 Kaj aperis vorto de la Eternulo, dirante: 2
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Mi ekfervoris
pri Cion per granda fervoro, kaj kun granda
kolero Mi ekfervoris pri ĝi. 3 Tiele diras la
Eternulo: Mi revenos al Cion, Mi ekloĝos meze de
Jerusalem, kaj Jerusalem estos nomata urbo de la
vero, kaj la monto de la Eternulo Cebaot, monto
sankta. 4 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Denove
sidos maljunuloj kaj maljunulinoj sur la placoj
de Jerusalem, ĉiu kun bastono en la mano, pro
profundeco de la aĝo. 5 Kaj la stratoj de la urbo
pleniĝos de infanoj kaj infaninoj, ludantaj sur ĝiaj
stratoj. 6 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Se en la
okuloj de la restintoj de la popolo en ĉi tiu tempo
tio ŝajnas ne ebla, ĉu tio estas ne ebla ankaŭ en
Miaj okuloj? diras la Eternulo Cebaot. 7 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Jen Mi savos Mian popolon el
la lando orienta kaj el la lando okcidenta; 8 Mi
venigos ilin, kaj ili ekloĝos interne de Jerusalem;
kaj ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio, en
vero kaj justo. 9 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Fortigu viajn manojn, vi, kiuj aŭdas en ĉi tiuj tagoj
ĉi tiujn vortojn el la buŝo de la profetoj, en la
tago, kiam estas farata fondo por la konstruado de
la domo de la Eternulo Cebaot, la templo. 10 Ĉar
antaŭ ĉi tiuj tagoj ne ekzistis rekompenco por la
laboro de homo, nek por la laboro de bruto; nek la
eliranto nek la eniranto povis esti trankvila antaŭ
la malamiko; kaj Mi permesis al ĉiuj homoj ataki
unu la alian. 11 Sed nun Mi estas por la restintoj
de tiu popolo ne tia, kia Mi estis antaŭe, diras la
Eternulo Cebaot; 12 ĉar estos semo de paco: la
vinberbranĉo donos siajn fruktojn, la tero donos
siajn produktaĵojn, la ĉielo donos sian roson, kaj
ĉion ĉi tion Mi posedigos al la restintoj de ĉi tiu
popolo. 13 Kaj kiel vi, ho domo de Jehuda kaj
domo de Izrael, estis malbeno inter la nacioj, tiel
Mi savos vin, kaj vi fariĝos beno; ne timu do, kaj
viaj manoj fortiĝu. 14 Ĉar tiele diras la Eternulo
Cebaot: Tiel same, kiel Mi intencis plagi vin, kiam
viaj patroj Min kolerigis, diras la Eternulo Cebaot,
kaj Mi ne fordecidis tion, 15 tiel Mi returnis Min
kaj intencas nun fari bonon al Jerusalem kaj al la
domo de Jehuda: ne timu. 16 Jen estas la aferoj,
kiujn vi devas fari: parolu veron unu al la alia,
veran kaj pacan juĝon faru en viaj pordegoj; 17
ne intencu en via koro malbonon unu kontraŭ
la alia, kaj ne amu mensogan ĵuron; ĉar ĉion ĉi
tion Mi malamas, diras la Eternulo. 18 Kaj aperis
al mi vorto de la Eternulo Cebaot, dirante: 19
Tiele diras la Eternulo Cebaot: La fastotago de la

kvara monato kaj la fastotago de la kvina kaj la
fastotago de la sepa kaj la fastotago de la deka
estos por la domo de Jehuda ĝojo kaj gajeco kaj
agrablaj festoj; tial amu la veron kaj la pacon. 20
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Venados ankoraŭ
popoloj kaj loĝantoj de multaj urboj; 21 kaj la
loĝantoj de unu urbo venos al la loĝantoj de alia
urbo, kaj diros: Ni iru rapide, por preĝi antaŭ la
Eternulo kaj por turni nin al la Eternulo Cebaot;
mi ankaŭ iros. 22 Kaj venos multaj popoloj kaj
potencaj nacioj, por serĉi la Eternulon Cebaot
en Jerusalem kaj por preĝi antaŭ la Eternulo. 23
Tiele diras la Eternulo Cebaot: En tiu tempo forte
kaptos dek homoj el ĉialingvaj nacioj la baskon de
Judo, kaj diros: Ni iros kun vi, ĉar ni aŭdis, ke Dio
estas kun vi.

9 Profeta vorto de la Eternulo pri la lando Ĥadraĥ
kaj pri ĝia ripozejo Damasko (ĉar la Eternulo
rigardas ĉiujn homojn, kiel ĉiujn tribojn de Izrael),
2 kaj pri Ĥamat, kiu havas sian limon apud ĝi,
pri Tiro kaj Cidon, kiuj pensas, ke ili estas tre
saĝaj. 3 Tiro konstruis al si fortikaĵon, kaj kolektis
arĝenton kiel polvon, kaj oron kiel stratan koton;
4 sed jen la Sinjoro faros ĝin malriĉa kaj ĵetos
en la maron ĝian remparon, kaj ĝi mem estos
ekstermita de fajro. 5 Aŝkelon tion vidos kaj
ektimos, Gaza forte ektremos, ankaŭ Ekron, ĉar
ĝia fido kovriĝos per honto; pereos la reĝo de
Gaza, kaj Aŝkelon ne plu estos loĝata. 6 En Aŝdod
loĝos fremduloj, kaj Mi ekstermos la fierecon de
Filiŝtujo. 7 Mi forigos la sangon el ĝia buŝo kaj la
abomenindan manĝaĵon el ĝiaj dentoj, kaj ĝi mem
fariĝos apartenaĵo de nia Dio, kaj ĝi estos distrikto
de Judujo, kaj Ekron fariĝos kiel la Jebusidoj. 8
Mi gardos Mian domon kontraŭ la militistoj, por
ke neniu trairu tien kaj reen, kaj ne plu venos al
ĝi premanto; ĉar Mi rigardas ĝin nun per Miaj
okuloj. 9 Ĝoju forte, ho filino de Cion, triumfu, ho
filino de Jerusalem: jen via reĝo iras al vi; justa kaj
helpema li estas, humila kaj rajdanta sur azeno,
sur ido de azenino. 10 Ĉar Mi ekstermos ĉarojn ĉe
Efraim kaj ĉevalojn en Jerusalem, kaj ekstermita
estos milita pafarko; li proklamos pacon al la
nacioj, kaj lia regado estos de maro ĝis maro, de
la Rivero ĝis la finoj de la tero. 11 Kaj pro la sango
de via interligo Mi eligos viajn malliberulojn el la
senakva kavo. 12 Reiru al la fortikaĵo, vi, ligitaj de
espero! ĉar hodiaŭ Mi sciigas, ke Mi redonos al vi
duoble. 13 Mi streĉos al Mi Judujon kiel pafarkon,
Mi armos Efraimon, Mi levos viajn filojn, ho Cion,
kontraŭ viajn filojn, ho Grekujo, kaj Mi faros
vin kiel glavo de heroo. 14 La Eternulo aperos
super ili, Lia sago elflugos kiel fulmo, la Sinjoro,
la Eternulo, ekblovos per trumpeto kaj paŝos en
suda ventego. 15 La Eternulo Cebaot defendos ilin,
kaj ili ekstermos, kaj ili piedpremos la ŝtonojn de
la ŝtonĵetiloj; ili trinkos, kaj bruos kvazaŭ de vino;
ili pleniĝos kiel porofera kaliko, kiel la anguloj de
la altaro. 16 Kaj savos ilin la Eternulo, ilia Dio, en
tiu tempo, kiel la ŝafojn de Sia popolo; ĉar kiel
ŝtonoj de krono ili brilos sur Lia tero. 17 Ĉar kiel
granda estas Lia boneco, kaj kiel granda estas Lia
beleco! Pano vigligos la junulojn, kaj mosto la
junulinojn.

10 Petu de la Eternulo pluvon printempan; la
Eternulo faros fulmojn, kaj donos abundan
pluvon por ĉiuj kreskaĵoj sur la kampo. 2 La domaj
dioj parolas sensencaĵon, la antaŭdiristoj havas
malverajn viziojn, rakontas mensogajn sonĝojn,
kaj konsolas per vantaĵo; tial ili diskuras kiel
ŝafoj, suferas pro tio, ke ili ne havas paŝtiston. 3
Kontraŭ la paŝtistoj ekflamis Mia kolero, kaj la
antaŭirantajn virkaprojn Mi punos; sed la Eternulo
Cebaot vizitos Sian ŝafaron, la domon de Jehuda,
kaj faros ĝin kiel ornamita ĉevalo en batalo. 4 El
ĝi eliros la angula ŝtono, el ĝi la ĉefa stango, el ĝi
la batala pafarko, el ĝi eliros ĉiuj regantoj. 5 Ili
estos kiel forteguloj, kiuj piedpremas en batalo
kvazaŭ koton sur la strato; kaj ili batalos, ĉar
la Eternulo estos kun ili, kaj ili hontigos tiujn,
kiuj sidas sur ĉevaloj. 6 Mi fortigos la domon
de Jehuda, Mi savos la domon de Jozef, kaj Mi
enloĝigos ilin, ĉar Mi kompatas ilin. Kaj ili estos
en tia stato, kvazaŭ Mi neniam ilin forlasis; ĉar
Mi, la Eternulo, estas ilia Dio, kaj Mi aŭskultos
ilin. 7 Efraim estos kiel fortegulo; kaj ilia koro
estos gaja, kiel de vino; iliaj filoj vidos kaj ĝojos;
ilia koro triumfos per la Eternulo. 8 Mi fajfos al
ili kaj kunvenigos ilin, ĉar Mi elaĉetis ilin; kaj ili
multiĝos, kiel ili multiĝis antaŭe. 9 Mi semos ilin
inter la popoloj, kaj en malproksimaj landoj ili
memoros Min, kaj ili vivos kun siaj infanoj kaj
revenos. 10 Mi revenigos ilin el la lando Egipta,
Mi kolektos ilin el Asirio, Mi revenigos ilin en
la landon Gileadan kaj sur Lebanonon, kaj ne
troviĝos sufiĉe da loko por ili. 11 Malfeliĉo trairos
la maron, batos la ondojn de la maro, kaj sekiĝos
ĉiuj profundaj lokoj de Nilo; malaltiĝos la fiereco
de Asirio, kaj malaperos la sceptro de Egiptujo. 12
Mi faros ilin forteguloj per la Eternulo, kaj en Lia
nomo ili irados, diras la Eternulo.

11 Malfermu, ho Lebanon, viajn pordojn, ke
la fajro ekstermu viajn cedrojn. 2 Ĝemegu,
ho cipreso, ĉar falis la cedro kaj la potenculoj
estas ruinigitaj. Ĝemegu, ho kverkoj de Baŝan,

ĉar falis la fortika arbaro. 3 Oni aŭdas ploradon
de paŝtistoj, ĉar ilia belegaĵo estas ruinigita; oni
aŭdas kriadon de junaj leonoj, ĉar forigita estas la
beleco de Jordan. 4 Tiele diras la Eternulo, mia
Dio: Paŝtu la buĉotajn ŝafojn, 5 kiujn iliaj aĉetintoj
mortigas, ne farante pekon, kaj iliaj vendintoj
diras: Dank' al la Eternulo, mi riĉiĝis; kaj iliaj
paŝtistoj ne bedaŭras ilin. 6 Pro tio Mi ne plu
indulgos la loĝantojn de la tero, diras la Eternulo;
jen Mi transdonos la homojn ĉiun en la manon
de lia proksimulo kaj en la manon de lia reĝo,
kaj ili frapados la teron, kaj Mi ne savos el ilia
mano. 7 Kaj mi paŝtis la ŝafojn buĉotajn, la plej
malfeliĉajn el la ŝafoj. Kaj mi prenis al mi du
bastonojn, la unu mi nomis Afableco kaj la duan
Ligilo; kaj mi paŝtis la ŝafojn. 8 Kaj mi forigis tri
paŝtistojn en unu monato; kaj deturnis sin de ili
mia animo, kiel ankaŭ ilia animo deturnis sin de
mi. 9 Kaj mi diris: Mi vin ne paŝtos: la mortonta
mortu, la pereonta pereu, kaj la ceteraj manĝu
unu la karnon de la alia. 10 Kaj mi prenis mian
bastonon Afableco kaj rompis ĝin, por detrui la
interligon, kiun mi faris kun ĉiuj popoloj; 11 kaj ĝi
estis detruita en tiu tago. Kaj tiam la malfeliĉaj
ŝafoj, kiuj atentadis min, eksciis, ke tio estas vorto
de la Eternulo. 12 Kaj mi diris al ili: Se plaĉas al
vi, donu al mi mian laborpagon; se ne, tiam ne
faru tion. Kaj ili pesis al mi kiel mian laborpagon
tridek arĝentajn monerojn. 13 Kaj la Eternulo
diris al mi: Ĵetu tion en la trezorejon; bela prezo,
per kiu ili taksis Min! Kaj mi prenis la tridek
arĝentajn monerojn kaj ĵetis ilin en la trezorejon
de la domo de la Eternulo. 14 Kaj mi rompis mian
duan bastonon Ligilo, por detrui la fratecon inter
Jehuda kaj Izrael. 15 Kaj la Eternulo diris al mi:
Prenu al vi ankoraŭ la ilaron de paŝtisto malsaĝa;
16 ĉar jen Mi starigos sur la tero paŝtiston, kiu
ne serĉos la ŝafojn perdiĝintajn, ne zorgos pri
la junaj, ne kuracos la malsanajn, ne nutros la
sanajn, sed manĝos la viandon de la grasaj kaj
disbatos iliajn hufojn. 17 Ve al la malsaĝa paŝtisto,
kiu forlasas la ŝafojn! la glavo trafos lian brakon
kaj lian dekstran okulon; lia brako velksekiĝos,
kaj lia dekstra okulo tute perdos sian vidadon.

12 Profeta vorto de la Eternulo pri Izrael. Diro
de la Eternulo, kiu etendis la ĉielon, fondis
la teron, kaj kreis la spiriton de la homo interne
de li: 2 Jen Mi faros Jerusalemon freneziga kaliko
por ĉiuj popoloj ĉirkaŭe, kaj eĉ por Judujo, kiam
Jerusalem estos sieĝata. 3 En tiu tempo Mi faros
Jerusalemon peza ŝtono por ĉiuj popoloj: ĉiuj,
kiuj ĝin levos, faros al si vundojn; kaj kolektiĝos
kontraŭ ĝi ĉiuj nacioj de la tero. 4 En tiu tempo,
diras la Eternulo, Mi frapos ĉiun ĉevalon per rabio
kaj ĝian rajdanton per frenezeco; kaj sur la domon
de Jehuda Mi malfermos Miajn okulojn; ĉiujn
ĉevalojn de la popoloj Mi frapos per blindeco.
5 Kaj la estroj de Judujo diros en sia koro: Mia
forto estas la loĝantoj de Jerusalem, dank' al la
Eternulo Cebaot, ilia Dio. 6 En tiu tempo Mi faros
la estrojn de Judujo kiel pato kun fajro inter
ligno kaj kiel brulanta torĉo inter garboj, kaj ili
formanĝos dekstre kaj maldekstre ĉiujn popolojn
ĉirkaŭe; kaj Jerusalem estos denove priloĝata sur
sia loko, en Jerusalem. 7 Kaj antaŭe la Eternulo
savos la tendojn de Judujo, por ke la gloro de
la domo de David kaj la gloro de la loĝantoj de
Jerusalem ne estu tro alta super Judujo. 8 En
tiu tempo la Eternulo defendos la loĝantojn de
Jerusalem, kaj la plej malforta el ili estos en tiu
tempo kiel David, kaj la domo de David estos
kiel Dio, kiel anĝelo de la Eternulo antaŭ ili. 9
En tiu tempo Mi decidos ekstermi ĉiujn naciojn,
kiuj atakas Jerusalemon. 10 Sed sur la domon de
David kaj sur la loĝantojn de Jerusalem Mi verŝos
spiriton de amo kaj de preĝoj; kaj ili rigardos
tiun, kiun ili trapikis, kaj ili ploros pri li, kiel oni
ploras pri solfilo, kaj ili malĝojos pri li, kiel oni
malĝojas pri unuenaskito. 11 En tiu tempo estos
granda plorado en Jerusalem, kiel la plorado en
Hadadrimon en la valo de Megidon. 12 Ploros la
lando, ĉiu familio aparte: la familio de la domo de
David aparte, kaj iliaj edzinoj aparte; la familio de
la domo de Natan aparte, kaj iliaj edzinoj aparte;
13 la familio de la domo de Levi aparte, kaj iliaj
edzinoj aparte; la familio de la Ŝimeiidoj aparte,
kaj iliaj edzinoj aparte; 14 ĉiuj ceteraj familioj ĉiu
familio aparte, kaj iliaj edzinoj aparte.

13 En tiu tempo malfermiĝos por la domo de
David kaj por la loĝantoj de Jerusalem fonto,
por purigi sin de pekoj kaj de malpureco. 2 En tiu
tempo, diras la Eternulo Cebaot, Mi ekstermos de
la lando la nomojn de la idoloj, kaj ili ne plu estos
rememorataj; ankaŭ la profetojn kaj la malpuran
spiriton Mi forigos de la lando. 3 Se iu tiam diros
profetaĵon, tiam lia patro kaj lia patrino, kiuj
naskis lin, diros al li: Vi ne devas vivi, ĉar vi
parolis malveraĵon en la nomo de la Eternulo; kaj
lia patro kaj lia patrino, kiuj naskis lin, trapikos
lin, kiam li profetos. 4 En tiu tempo ĉiu el la
profetoj hontos pri sia vizio, kiam li volos profeti,
kaj oni ne metos sur sin harkovritan mantelon
por trompi; 5 sed ĉiu diros: Mi ne estas profeto,
mi estas terkultivisto, ĉar al la tero mi alkutimiĝis
de mia infaneco. 6 Se oni diros al li: Kio estas ĉi
tiuj vundoj sur viaj manoj? tiam li respondos: Oni

batis min en la domo de miaj amantoj. 7 Ho glavo,
leviĝu kontraŭ Mian paŝtiston kaj kontraŭ Mian
plej proksiman amikon, diras la Eternulo Cebaot;
frapu la paŝtiston, por ke diskuru la ŝafoj; kaj Mi
returnos Mian manon al la malgranduloj. 8 Kaj
sur la tuta tero, diras la Eternulo, du partoj estos
ekstermitaj kaj pereos, kaj la tria parto restos
sur ĝi. 9 Kaj tiun trian parton Mi trairigos tra
fajro, kaj refandos, kiel oni fandas arĝenton, kaj
Mi elprovos ilin, kiel oni elprovas oron. Ili vokos
Mian nomon, kaj Mi aŭskultos ilin, kaj Mi diros:
Tio estas Mia popolo; kaj ili diros: La Eternulo
estas nia Dio.

14 Jen de la Eternulo venos tago, kiam oni
dividos vian havaĵon meze de vi. 2 Mi
kolektos ĉiujn naciojn milite kontraŭ Jerusalemon,
kaj la urbo estos venkoprenita, la domoj estos
detruitaj, la virinoj estos senhonorigitaj, duono
de la urbo iros en kaptitecon, sed la cetera popolo
ne estos ekstermita el la urbo. 3 Sed la Eternulo
eliros kaj militos kontraŭ tiuj nacioj, kiel iam
Li militis en tago de batalo. 4 Liaj piedoj en tiu
tempo stariĝos sur la Monto de Olivoj, kiu estas
antaŭ Jerusalem oriente; kaj la Monto de Olivoj
disfendiĝos en la mezo en du partojn, de oriento
ĝis okcidento, tiel, ke fariĝos tre granda valo,
unu duono de la monto forŝoviĝos norden kaj la
dua duono suden. 5 Kaj vi kuros en la valo inter
Miaj montoj, ĉar la intermonta valo atingos ĝis
Acel; vi kuros, kiel vi kuris de la tertremo en la
tempo de Uzija, reĝo de Judujo; tiam venos la
Eternulo, mia Dio, kune kun ĉiuj sanktuloj. 6 En
tiu tago ne estos lumo, sed estos malvarmo kaj
densa nebulo. 7 Kaj tio estos tago sola, konata nur
de la Eternulo, nek tago nek nokto; nur vespere
montriĝos lumo. 8 En tiu tago ekfluos viviga akvo
el Jerusalem, duono de ĝi al la maro orienta kaj
duono al la maro okcidenta; ĝi fluados en somero
kaj en vintro. 9 Kaj la Eternulo estos Reĝo super
la tuta tero; en tiu tempo la Eternulo estos sola,
kaj Lia nomo estos sola. 10 La tuta lando fariĝos
ebenaĵo, de Geba ĝis Rimon, sude de Jerusalem; ĉi
tiu altiĝos kaj staros sur sia loko, de la Pordego
de Benjamen ĝis la loko de la unua pordego, ĝis
la Pordego Angula, kaj de la turo de Ĥananel
ĝis la reĝaj vinpremejoj. 11 Kaj oni loĝos en ĝi,
kaj anatemo ne plu ekzistos; kaj Jerusalem estos
ekster ĉia danĝero. 12 Kaj tia estos la plago, per
kiu la Eternulo frapos ĉiujn popolojn, kiuj batalis
kontraŭ Jerusalem: ilia karno putros, kiam ili
staros ankoraŭ sur siaj piedoj, iliaj okuloj putros
en siaj kavoj, kaj ilia lango putros en ilia buŝo.
13 En tiu tempo estos inter ili granda tumulto,
venanta de la Eternulo, kaj ĉiu kaptos la manon
de sia proksimulo, kaj leviĝos lia mano kontraŭ
lian proksimulon. 14 Eĉ Judujo militos kontraŭ
Jerusalem, kaj oni kolektos la havaĵon de ĉiuj
nacioj ĉirkaŭe, tre multe da oro, arĝento, kaj
vestoj. 15 Tia sama plago estos sur la ĉevaloj,
muloj, kameloj, azenoj, kaj sur ĉiuj brutoj, kiuj
estos en tiuj tendaroj. 16 Ĉiuj restintoj el ĉiuj
nacioj, kiuj venis kontraŭ Jerusalemon, venados
ĉiujare, por adorkliniĝi antaŭ la Reĝo, la Eternulo
Cebaot, kaj por festi la feston de laŭboj. 17 Se iu
el la gentoj de la tero ne iros en Jerusalemon,
por adorkliniĝi antaŭ la Reĝo, la Eternulo Cebaot,
tiam ili ne havos pluvon super si. 18 Se la gento
Egipta, kiu ne havas pluvon, ne iros kaj ne venos,
trafos ilin la plago, per kiu la Eternulo frapos
tiujn naciojn, kiuj ne venos, por festi la feston de
laŭboj. 19 Tio estos puno de Egiptujo, kaj puno
de ĉiuj nacioj, se ili ne iros, por festi la feston de
laŭboj. 20 En tiu tempo sur la tintiloj de la ĉevaloj
estos skribite: SANKTA AL LA ETERNULO; kaj la
kaldronoj en la domo de la Eternulo estos kiel
la kalikoj antaŭ la altaro. 21 Kaj ĉiuj kaldronoj
en Jerusalem kaj en Judujo estos sanktaj al la
Eternulo Cebaot; kaj ĉiuj oferontoj venos kaj
prenos el ili kaj kuiros en ili; kaj ne plu estos
komercisto en la domo de la Eternulo Cebaot en
tiu tempo.

Malaĥi

1 Profeta vorto de la Eternulo al Izrael per
Malaĥi. **2** Mi ekamis vin, diras la Eternulo.
Vi demandas: En kio Vi nin ekamis? Ĉu Esav ne
estas frato de Jakob? diras la Eternulo; tamen Mi
ekamis Jakobon, **3** kaj Esavon mi malamis, kaj
Mi dezertigis liajn montojn, kaj lian posedaĵon
Mi donis al la ŝakaloj de la dezerto. **4** Se la
Edomidoj diras: Ni estas ruinigitaj, sed ni revenos
kaj rekonstruos la ruinojn — la Eternulo Cebaot
diras tiele: Ili konstruos, kaj Mi detruos, kaj oni
nomos ilin lando de malpieco, kaj popolo, kontraŭ
kiu la Eternulo koleras eterne. **5** Viaj okuloj tion
vidos, kaj vi diros: Granda estas la Eternulo super
la limoj de Izrael. **6** Filo respektas patron, kaj
sklavo sian sinjoron; sed se Mi estas patro, kie
estas la respekto al Mi? kaj se Mi estas sinjoro, kie
estas la timo antaŭ Mi? diras la Eternulo Cebaot al
vi, ho pastroj, kiuj malhonoras Mian nomon. Kaj
vi diras: Per kio ni malhonoras Vian nomon? **7** Vi
alportas sur Mian altaron panon malpuran, kaj
tamen vi diras: Per kio ni malpuriĝis antaŭ Vi?
Per tio, ke vi diras: La tablo de la Eternulo estas
senvalora. **8** Kaj kiam vi alportas oferon blindan,
ĉu tio ne estas malbona? aŭ kiam vi alportas
laman aŭ malsanan, ĉu tio ne estas malbona?
Provu alporti ĝin al via regionestro — ĉu vi tiam
plaĉos al li, kaj ĉu li akceptos vin favore? diras
la Eternulo Cebaot. **9** Preĝu de nun al Dio, ke
Li indulgu nin; se tio estas farita de viaj manoj,
ĉu Li povas favore akcepti vin? diras la Eternulo
Cebaot. **10** Estus bone, se iu el vi ŝlosus la pordon,
por ke vi ne bruligu vane fajron sur Mia altaro. Vi
ne estas agrablaj al Mi, diras la Eternulo Cebaot;
kaj donacon el via mano Mi ne akceptos favore. **11**
Ĉar de la sunleviĝejo ĝis la sunsubirejo Mia nomo
estos granda inter la nacioj, kaj sur ĉiu loko oni
incensos kaj alportos oferojn al Mia nomo, oferojn
purajn; ĉar granda estos Mia nomo inter la nacioj,
diras la Eternulo Cebaot. **12** Sed vi malhonoras ĝin
per tio, ke vi diras: La tablo de la Eternulo estas
malsankta, kaj la manĝaĵo sur ĝi estas senvalora.
13 Kaj vi diras: Tio estas nur klopodoj! Kaj vi
malŝatas tion, diras la Eternulo Cebaot, kaj vi
alportas tion, kio estas ŝtelita, lama, aŭ malsana,
kaj vi alportas ankaŭ tiaspecan farunoferon. Ĉu
Mi povas favore akcepti tion el via mano? diras la
Eternulo. **14** Malbenata estu la hipokritulo, kiu
havas en sia brutaro sendifektan virbruton, sed,
farinte sanktan promeson, li alportas ofere al la
Sinjoro kriplaĵon; ĉar Mi estas Reĝo granda, diras
la Eternulo Cebaot, kaj Mia nomo estas timata
inter la nacioj.

2 Kaj nun, ho pastroj, al vi estas donata jena
ordono: **2** Se vi ne obeos, kaj se vi ne atentos, ke
vi donadu honoron al Mia nomo, diras la Eternulo
Cebaot, tiam Mi sendos sur vin malbenon, Mi
malbenos viajn benojn; jes, Mi tion malbenos
pro tio, ke vi ne donas vian atenton. **3** Jen Mi
ĵetos insulton sur la semon ĉe vi, malpuraĵon Mi
ĵetos sur viajn vizaĝojn, la malpuraĵon de viaj
festoferoj, kaj ĝi algluiĝos al vi. **4** Kaj vi scios, ke
Mi sendis al vi ĉi tiun ordonon, por konservi Mian
interligon kun Levi, diras la Eternulo Cebaot. **5**
Mia interligo kun li estis por vivo kaj paco, kaj Mi
donis ilin al li, por ke li timu Min, kaj li timis Min
kaj respektegis Mian nomon. **6** Instruo de la vero
estis en lia buŝo, kaj maljustaĵo ne troviĝis sur liaj
lipoj; en paco kaj sincereco li iradis antaŭ Mi, kaj
multajn li deturnis de peko. **7** Ĉar la lipoj de pastro
devas konservi scion, kaj el lia buŝo oni devas
serĉi instruon; ĉar li estas sendito de la Eternulo
Cebaot. **8** Sed vi forkliniĝis de la vojo, vi delogis
multajn de la instruo, vi detruis la interligon kun
Levi, diras la Eternulo Cebaot. **9** Tial Mi ankaŭ
faris vin malestimataj kaj malaltigataj antaŭ la
tuta popolo, pro tio, ke vi ne observas Miajn
vojojn kaj estas personfavoraj en la aferoj de la
leĝo. **10** Ĉu ne unu patron ni ĉiuj havas? ĉu ne
unu Dio nin kreis? kial ni perfidas unu la alian,
malsanktigante la interligon de niaj patroj? **11**
Perfidis Jehuda, kaj abomenaĵo estas farita en
Izrael kaj en Jerusalem; ĉar Jehuda malhonoris
la sanktaĵon de la Eternulo per tio, ke li ekamis
kaj edzinigis al si filinon de fremda dio. **12** Al
tiu, kiu tion faras, la Eternulo ekstermos el la
tendoj de Jakob majstron kaj disĉiplon, kaj ankaŭ
tiun, kiu alportas donon al la Eternulo Cebaot.
13 Ankaŭ tion vi faras: vi kovras la altaron de la
Eternulo per larmoj, plorado, kaj ĝemado tiel, ke
Li jam ne povas rigardi la donojn nek akcepti ion
agrable el via mano. **14** Vi diras: Kial? Tial, ke la
Eternulo estas atestanto inter vi kaj la edzino de
via juneco, kontraŭ kiu vi agis perfide, kvankam ŝi
estas via kamaradino kaj via leĝa edzino. **15** Tion
ne faris eĉ seninfanulo, se en li restis spirito. Kion
faris la seninfanulo? li petis de Dio idaron. Estu
do singardaj en via spirito, kaj neniu agu perfide
kontraŭ la edzino de sia juneco. **16** Kiu elmalamis
ŝin kaj forpuŝas ŝin, diras la Eternulo, Dio de
Izrael, tiu makulas sian veston per perfortaĵo,
diras la Eternulo Cebaot: estu do singardaj en
via spirito, kaj ne agu perfide. **17** Vi indignigis
la Eternulon per viaj vortoj. Tamen vi diras: Per

kio ni indignigis Lin? Per tio, ke vi diras: Ĉiu
malbonaganto estas bona antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kaj tiajn Li favoras; aŭ: Kie estas la Dio
de justeco?

3 Jen Mi sendos Mian anĝelon, kaj li preparos
antaŭ Mi la vojon; kaj subite venos en Sian
templon la Sinjoro, kiun vi serĉas; kaj la anĝelo
de la interligo, kiun vi deziras, jen li iras, diras
la Eternulo Cebaot. **2** Sed kiu eltenos la tagon
de Lia veno? kaj kiu povos stari, kiam Li aperos?
Ĉar Li estas kiel la fajro de fandisto, kaj kiel la
sapo de la fulistoj. **3** Li sidiĝos, por refandi kaj
purigi arĝenton, kaj Li purigos la idojn de Levi
kaj refandos ilin kiel oron kaj arĝenton, por ke
ili alportadu al la Eternulo la donojn kun pieco.
4 Tiam al la Eternulo estos agrablaj la oferoj de
Jehuda kaj de Jerusalem, kiel en la tempo antikva
kaj kiel en la jaroj antaŭaj. **5** Kaj Mi venos al vi,
por juĝi; kaj Mi estos rapida atestanto kontraŭ
la sorĉistoj kaj adultuloj, kontraŭ tiuj, kiuj ĵuras
mensoge, kontraŭ tiuj, kiuj estas maljustaj en
la pagado al dungito, al vidvino kaj al orfo, kaj
kontraŭ tiuj, kiuj forklinas la rajton de fremdulo
kaj Min ne timas, diras la Eternulo Cebaot. **6** Ĉar
Mi, la Eternulo, ne ŝanĝiĝas; kaj vi, ho filoj de
Jakob, ne neniiĝos. **7** De post la tagoj de viaj patroj
vi deturnis vin de Miaj leĝoj kaj ne observas ilin;
revenu al Mi, kaj tiam Mi returnos Min al vi, diras
la Eternulo Cebaot. Sed vi diras: En kio ni devas
reveni? **8** Ĉu povas homo ruzi kontraŭ Dio? tamen
vi ruzas kontraŭ Mi. Vi diras: En kio ni ruzas
kontraŭ Vi? En la dekonaĵo kaj la oferdonoj. **9** Sub
la malbeno vi ruiniĝas, sed kontraŭ Mi vi ruzas,
la tuta popolo. **10** Alportu la tutan dekonaĵon
en la provizejon, por ke estu manĝaĵo en Mia
domo, kaj elprovu Min per tio, diras la Eternulo
Cebaot, ĉu Mi ne malfermos al vi la aperturon
de la ĉielo kaj ĉu Mi ne verŝos sur vin benon
abundan. **11** Tiam Mi faros por vi malpermeson al
la manĝeganto, ke li ne pereigu al vi la fruktojn de
la tero kaj ne senfruktigu al vi la vinberbranĉojn
sur la kampo, diras la Eternulo Cebaot. **12** Kaj
ĉiuj nacioj nomos vin feliĉaj, ĉar vi estos lando
ravanta, diras la Eternulo Cebaot. **13** Arogantaj
estas kontraŭ Mi viaj vortoj, diras la Eternulo.
Tamen vi diras: Kion ni parolas kontraŭ Vi? **14**
Vi parolas: Vane ni servas al Dio: kian profiton
ni havas, se ni plenumas Liajn preskribojn kaj
se ni iradas senĝoje antaŭ la Eternulo Cebaot?
15 Tial ni diras, ke la malbonuloj estas feliĉaj,
kaj la malpiuloj estas bone aranĝitaj; ili incitas
Dion, sed restas sendifektaj. **16** Sed tiuj, kiuj timas
la Eternulon, diras al si reciproke: La Eternulo
atentas kaj aŭdas, kaj memorlibro estas skribata
antaŭ Li pri tiuj, kiuj timas la Eternulon kaj
respektas Lian nomon. **17** Kaj ili estos Miaj, diras
la Eternulo Cebaot, en la tago, kiam Mi aranĝos
Mian apartan trezoron; kaj Mi korfavoros ilin, kiel
homo korfavoras sian filon, kiu servas al li. **18** Kaj
vi denove vidos la diferencon inter virtulo kaj
malvirtulo, inter tiu, kiu servas al Dio, kaj tiu, kiu
ne servas al Li.

4 Ĉar jen venos tago, ardanta kiel forno; tiam
ĉiuj malhumiluloj kaj malbonaguloj estos kiel
pajlo, kaj la venonta tago bruligos ilin tiel, diras la
Eternulo Cebaot, ke ĝi ne restigos al ili radikon nek
branĉon. **2** Sed por vi, kiuj respektas Mian nomon,
leviĝos suno de justeco, kaj sanigo estos en ĝiaj
radioj, kaj vi eliros kaj saltados, kiel bone nutritaj
bovidoj. **3** Kaj vi piedpremos la malpiulojn, ĉar ili
estos polvo sub la plandoj de viaj piedoj en tiu
tago, kiun Mi aranĝos, diras la Eternulo Cebaot.
4 Memoru la instruon de Mia servanto Moseo,
kiun Mi donis al li sur Ĥoreb por la tuta Izrael,
la leĝojn kaj preskribojn. **5** Jen Mi sendos al vi
la profeton Elija, antaŭ ol venos la granda kaj
timinda tago de la Eternulo; **6** kaj li returnos la
koron de la patroj al la infanoj, kaj la koron de la
infanoj al iliaj patroj, por ke Mi, veninte, ne frapu
la teron per anatemo.

NOVA TESTAMENTO

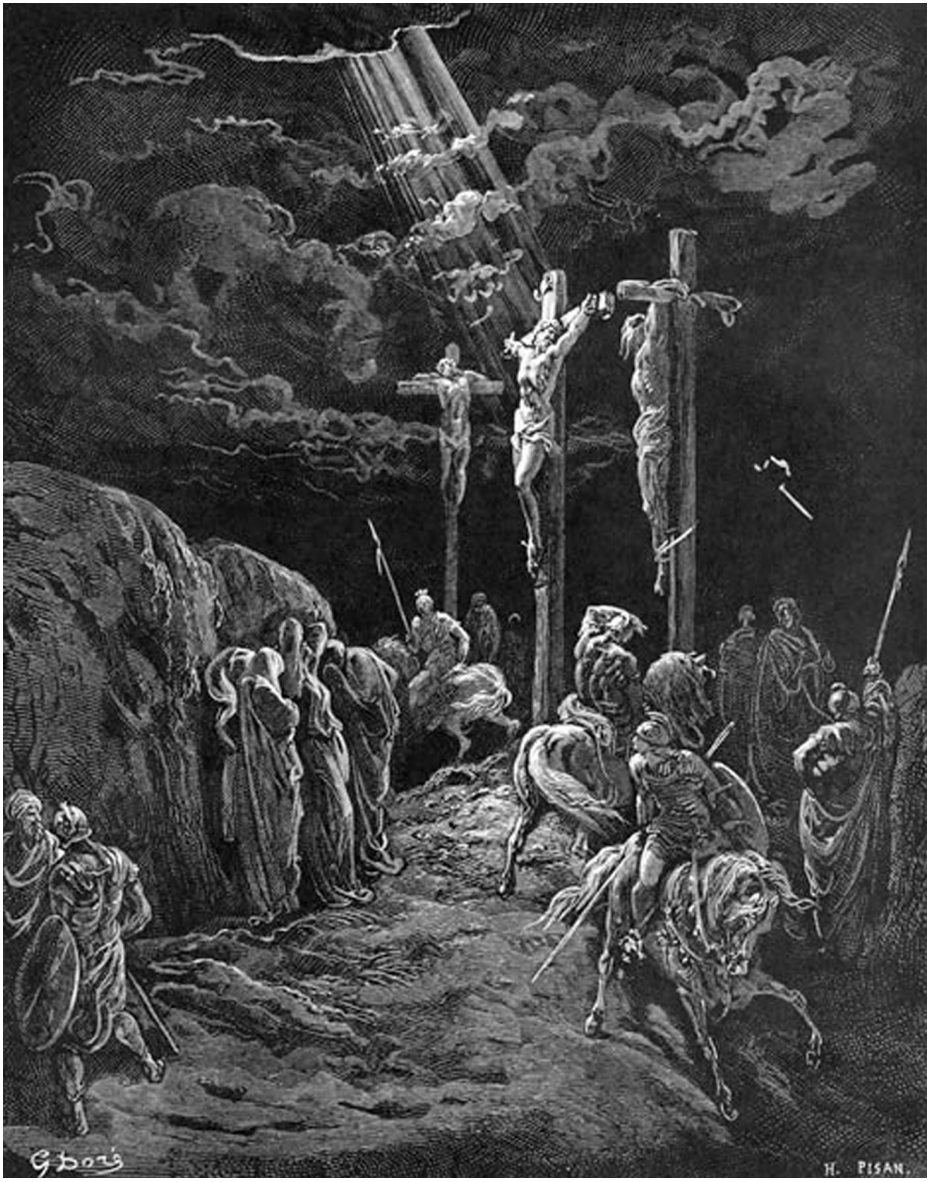

Kaj Jesuo diris: Patro, pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras.
Kaj dividante inter si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn.
Luko 23:34

Mateo

1 La genealogia registro de Jesuo Kristo, filo de
David, filo de Abraham. **2** Al Abraham naskiĝis
Isaak, kaj al Isaak naskiĝis Jakob, kaj al Jakob
naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj, **3** kaj al Jehuda
naskiĝis Perec kaj Zeraĥ el Tamar, kaj al Perec
naskiĝis Ĥecron, kaj al Ĥecron naskiĝis Ram, **4**
kaj al Ram naskiĝis Aminadab, kaj al Aminadab
naskiĝis Naĥŝon, kaj al Naĥŝon naskiĝis Salma, **5**
kaj al Salma naskiĝis Boaz el Raĥab, kaj al Boaz
naskiĝis Obed el Rut, kaj al Obed naskiĝis Jiŝaj, **6**
kaj al Jiŝaj naskiĝis David, la reĝo. Kaj al David
naskiĝis Salomono el la edzino de Urija, **7** kaj al
Salomono naskiĝis Reĥabeam, kaj al Reĥabeam
naskiĝis Abija, kaj al Abija naskiĝis Asa, **8** kaj al
Asa naskiĝis Jehoŝafat, kaj al Jehoŝafat naskiĝis
Joram, kaj al Joram naskiĝis Uzija, **9** kaj al Uzija
naskiĝis Jotam, kaj al Jotam naskiĝis Aĥaz, kaj al
Aĥaz naskiĝis Ĥizkija, **10** kaj al Ĥizkija naskiĝis
Manase, kaj al Manase naskiĝis Amon, kaj al Amon
naskiĝis Joŝija, **11** kaj al Joŝija naskiĝis Jeĥonja
kaj liaj fratoj, je la tempo de la transloĝiĝo en
Babelon. **12** Kaj post la transloĝiĝo en Babelon, al
Jeĥonja naskiĝis Ŝealtiel, kaj al Ŝealtiel naskiĝis
Zerubabel, **13** kaj al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj
al Abiud naskiĝis Eljakim, kaj al Eljakim naskiĝis
Azor, **14** kaj al Azor naskiĝis Cadok, kaj al Cadok
naskiĝis Aĥim, kaj al Aĥim naskiĝis Eliud, **15** kaj
al Eliud naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar naskiĝis
Mattan, kaj al Mattan naskiĝis Jakob, **16** kaj al
Jakob naskiĝis Jozef, edzo de Maria, el kiu estis
naskita Jesuo, kiu estas nomata Kristo. **17** Tial
ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David estas dek
kvar generacioj, kaj de David ĝis la transloĝiĝo en
Babelon dek kvar generacioj, kaj de la transloĝiĝo
en Babelon ĝis la Kristo dek kvar generacioj. **18** Kaj
la naskiĝo de Jesuo Kristo estis tiamaniere: kiam
lia patrino Maria estis fianĉinigita al Jozef, antaŭ
ol ili kunvenis, ŝi troviĝis graveda per la Sankta
Spirito. **19** Kaj ŝia edzo Jozef, estante justulo, kaj
ne volante meti ŝin al publika malhonoro, volis
ŝin sekrete forsendi. **20** Sed kiam li pripensis tion,
jen anĝelo de la Eternulo aperis al li en sonĝo,
dirante: Jozef, filo de David, ne timu preni al
vi vian edzinon Maria; ĉar tio, kio naskiĝos de
ŝi, estas per la Sankta Spirito. **21** Kaj ŝi naskos
filon; kaj vi nomos lin JESUO; ĉar li savos sian
popolon de ĝiaj pekoj. **22** Kaj ĉio tio okazis, por
ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo parolis per la
profeto, dirante: **23** Jen virgulino gravediĝos kaj
naskos filon, Kaj oni donos al li la nomon Emanuel;
tio estas, Dio kun ni. **24** Kaj Jozef, leviĝinte el
sia dormo, faris, kiel ordonis al li la anĝelo de la
Eternulo, kaj prenis al si sian edzinon; **25** kaj li ne
ekkonis ŝin, ĝis ŝi naskis filon; kaj li donis al li la
nomon JESUO.

2 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Bet-Leĥem de
Judujo en la tempo de la reĝo Herodo, jen
saĝuloj el la oriento venis al Jerusalem, dirante: **2**
Kie estas tiu, kiu estas naskita Reĝo de la Judoj?
ĉar ni vidis lian stelon en la oriento, kaj venis,
por adorkliniĝi al li. **3** Kaj kiam la reĝo Herodo
tion aŭdis, li maltrankviliĝis, kaj la tuta Jerusalem
kun li. **4** Kaj kunveniginte ĉiujn ĉefpastrojn kaj
skribistojn de la popolo, li demandis al ili, kie la
Kristo devas naskiĝi. **5** Kaj ili diris al li: En Bet-
Leĥem de Judujo, ĉar per la profeto estas skribite
jene: **6** Kaj vi, ho Bet-Leĥem, lando de Judujo,
Neniel estas plej malgranda inter la regantoj
de Judujo; Ĉar el vi venos reganto, Kiu paŝtos
Mian popolon Izrael. **7** Tiam Herodo sekrete
venigis la saĝulojn, kaj precize sciiĝis de ili pri la
tempo, kiam aperis la stelo. **8** Kaj li sendis ilin
al Bet-Leĥem, dirante: Iru kaj elserĉu zorge pri
la knabeto; kaj kiam vi lin trovos, sciigu al mi,
por ke mi ankaŭ venu kaj adorkliniĝu al li. **9** Kaj
aŭdinte la reĝon, ili ekvojiris; kaj jen la stelo,
kiun ili vidis en la oriento, antaŭiris ilin, ĝis ĝi
venis kaj staris super la loko, kie estis la juna
knabeto. **10** Kaj vidante la stelon, ili ĝojis kun
tre granda ĝojo. **11** Kaj veninte en la domon,
ili vidis la knabeton kun lia patrino Maria, kaj
adorkliniĝis al li; kaj malferminte siajn trezorojn,
ili faligis sin kaj prezentis al li donacojn: oron kaj
olibanon kaj mirhon. **12** Kaj avertite de Dio en
sonĝo, ke ili ne iru returne al Herodo, ili foriris
per alia vojo al sia lando. **13** Kaj post ilia foriro jen
anĝelo de la Eternulo aperis en sonĝo al Jozef,
dirante: Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj lian
patrinon, kaj forrapidu en Egiptujon, kaj restu
tie, ĝis mi parolos al vi; ĉar Herodo serĉos la
knabeton, por lin pereigi. **14** Kaj li leviĝis, kaj
prenis la knabeton kaj lian patrinon nokte, kaj
migris en Egiptujon, **15** kaj restis tie ĝis la morto
de Herodo; por ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo
parolis per la profeto, dirante: El Egiptujo Mi
vokis Mian filon. **16** Tiam Herodo, ekvidinte, ke
li estas trompita de la saĝuloj, tre koleris; kaj
sendinte, li mortigis ĉiujn knabojn en Bet-Leĥem
kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, havantajn du jarojn aŭ
malpli, laŭ la tempo, pri kiu li precize sciiĝis de la
saĝuloj. **17** Tiam plenumiĝis tio, kio estis dirita
per la profeto Jeremia, nome: **18** Voĉo estas aŭdita
en Rama, Ĝemado kaj maldolĉa plorado, Raĥel
priploras siajn infanojn, Kaj ŝi ne volas konsoliĝi,

ĉar ili forestas. 19 Sed kiam Herodo mortis, jen
anĝelo de la Eternulo aperis en sonĝo al Jozef en
Egiptujo, dirante: 20 Leviĝu, kaj prenu la knabeton
kaj lian patrinon, kaj iru en la landon de Izrael;
ĉar mortis tiuj, kiuj atencis la vivon de la knabeto.
21 Kaj li leviĝis, kaj prenis la knabeton kaj lian
patrinon, kaj venis en la landon de Izrael. 22 Sed
kiam li aŭdis, ke Arĥelao reĝas en Judujo anstataŭ
sia patro Herodo, li timis iri tien; kaj avertite de
Dio en sonĝo, li fortiris sin en la regionojn de
Galileo, 23 kaj venis al kaj loĝis en urbo nomata
Nazaret, por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per
la profetoj, ke li estos nomata Nazaretano.

3 En tiuj tagoj venis Johano, la Baptisto,
predikante en la dezerto de Judujo, 2 kaj
dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de la
ĉielo. 3 Ĉar li estas tiu, pri kiu estis dirite per
la profeto Jesaja: Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo, Rektigu Liajn
irejojn. 4 Kaj tiu Johano havis sian vestaĵon el
kamelaj haroj, kaj ledan zonon ĉirkaŭ siaj lumboj,
kaj lia nutraĵo estis akridoj kaj sovaĝa mielo.
5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj la tuta Judujo
kaj la tuta ĉirkaŭaĵo de Jordan; 6 kaj ili estis
baptitaj de li en la rivero Jordan, konfesante siajn
pekojn. 7 Kaj vidante multajn el la Fariseoj kaj
Sadukeoj venantajn al lia baptado, li diris al ili:
Ho vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la venonta
kolero? 8 Donu do fruktojn taŭgajn por pento;
9 kaj ne pensu diri en vi: Ni havas Abrahamon
kiel patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi
tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham. 10 Kaj jam
la hakilo kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu
arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata,
kaj ĵetata en fajron. 11 Mi ja vin baptas per akvo
por pento; sed tiu, kiu venas post mi, estas pli
potenca ol mi; liajn ŝuojn mi ne estas inda porti;
li vin baptos per la Sankta Spirito kaj per fajro; 12
lia ventumilo estas en lia mano, kaj li elpurigos
sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon en la
grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos per
fajro neestingebla. 13 Tiam venis Jesuo el Galileo
al Jordan al Johano, por esti baptata de li. 14
Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi bezonas esti
baptata de vi, kaj ĉu vi venas al mi? 15 Sed Jesuo
responde diris al li: Lasu do, ĉar tiel decas al ni
plenumi ĉian justecon. Tiam li lasis lin. 16 Kaj
Jesuo, baptite, supreniris tuj el la akvo; kaj jen la
ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio
malsuprenirantan kiel kolombo, kaj venantan sur
lin; 17 kaj jen voĉo el la ĉielo, dirante: Ĉi tiu estas
Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron.

4 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la Spirito
en la dezerton, por esti tentata de la diablo. 2
Kaj fastinte kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, li
poste malsatis. 3 Kaj la tentanto venis, kaj diris al
li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu, ke tiuj ŝtonoj
fariĝu panoj. 4 Sed responde li diris: Estas skribite:
Ne per la pano sole vivas homo, sed per ĉiu vorto,
kiu eliras el la buŝo de Dio. 5 Poste la diablo portis
lin en la sanktan urbon, kaj starigis lin sur la
tegmenta pinto de la templo, 6 kaj diris al li: Se vi
estas Filo de Dio, ĵetu vin malsupren, ĉar estas
skribite: Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri vi, Kaj sur
la manoj ili vin portos, Por ke vi ne falpuŝiĝu
sur ŝtono per via piedo. 7 Jesuo diris al li: Ankaŭ
estas skribite: Ne provu la Eternulon, vian Dion.
8 Denove la diablo portis lin al monto tre alta,
kaj montris al li ĉiujn regnojn de la mondo kaj
ilian gloron, 9 kaj diris al li: Ĉion tion mi donos
al vi, se vi faligos vin kaj adorkliniĝos al mi. 10
Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano! ĉar estas
skribite: Al la Eternulo, via Dio, vi adorkliniĝu,
kaj al Li sola vi servu. 11 Tiam la diablo forlasis
lin, kaj jen anĝeloj venis kaj servadis al li. 12
Kaj aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en
Galileon; 13 kaj lasinte Nazareton, li venis al kaj
loĝis en Kapernaum apudmara, en la limoj de
Zebulun kaj Naftali; 14 por ke plenumiĝu tio, kio
estis dirita per la profeto Jesaja, nome: 15 Lando
de Zebulun kaj lando de Naftali, Laŭvoje de la
maro, transe de Jordan, Galileo de la nacioj, 16
La popolo, sidanta en mallumo, Ekvidis grandan
lumon, Kaj al homoj, sidantaj en lando de ombra
morto, ekbrilis lumo. 17 De tiam Jesuo komencis
prediki, kaj diri: Pentu, ĉar la regno de la ĉielo
alproksimiĝis. 18 Kaj piedirante apud la maro
de Galileo, li vidis du fratojn, Simonon, kiu estis
nomata Petro, kaj Andreon, lian fraton, ĵetantajn
reton en la maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 19
Kaj li diris al ili: Venu post mi, kaj mi faros
vin kaptistoj de homoj. 20 Kaj ili tuj forlasis la
retojn, kaj sekvis lin. 21 Kaj antaŭenirinte de
tie, li vidis aliajn du fratojn, Jakobon, filon de
Zebedeo, kaj Johanon, lian fraton, en la ŝipeto
kun ilia patro Zebedeo, riparantajn siajn retojn;
kaj li vokis ilin. 22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton
kaj sian patron, kaj sekvis lin. 23 Kaj Jesuo trairis
tra la tuta Galileo, instruante en iliaj sinagogoj,
kaj predikante la evangelion de la regno, kaj
kuracante ĉian malsanon kaj ĉian malfortaĵon
inter la popolo. 24 Kaj lia famo disvastiĝis en la tuta
Sirio; kaj oni alkondukis al li ĉiujn malsanulojn,
malfortigitajn de diversaj malsanoj kaj turmentoj,
demonhavantojn, epilepsiulojn, kaj paralizulojn,

kaj li resanigis ilin. 25 Kaj grandaj homamasoj lin
sekvis el Galileo kaj Dekapolis kaj Jerusalem kaj
Judujo kaj el trans Jordan.

5 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris sur
la monton, kaj kiam li sidiĝis, liaj disĉiploj
venis al li; 2 kaj malferminte la buŝon, li instruis
ilin, dirante: 3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito,
ĉar ilia estas la regno de la ĉielo. 4 Feliĉaj estas
la plorantaj, ĉar ili konsoliĝos. 5 Feliĉaj estas
la humilaj, ĉar ili heredos la teron. 6 Feliĉaj
estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar
ili satiĝos. 7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili
ricevos kompaton. 8 Feliĉaj estas la kore puraj,
ĉar ili vidos Dion. 9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar
filoj de Dio ili estos nomataj. 10 Feliĉaj estas tiuj,
kiuj estas persekutitaj pro justeco, ĉar ilia estas la
regno de la ĉielo. 11 Feliĉaj estas vi, kiam oni vin
riproĉos kaj persekutos kaj false vin kalumnios
pro mi. 12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via rekompenco
estos granda en la ĉielo; ĉar tiel oni persekutis la
profetojn, kiuj estis antaŭ vi. 13 Vi estas la salo
de la tero; sed se la salo sengustiĝis, per kio ĝi
estos salita? ĝi jam taŭgas por nenio, krom por
esti elĵetita kaj piedpremita de homoj. 14 Vi estas
la lumo de la mondo. Urbo starigita sur monto ne
povas esti kaŝita. 15 Kiam oni bruligas lampon,
oni metas ĝin ne sub grenmezurilon, sed sur la
lampingon; kaj ĝi lumas sur ĉiujn, kiuj estas en la
domo. 16 Tiel same via lumo lumu antaŭ homoj,
por ke ili vidu viajn bonajn farojn, kaj gloru vian
Patron, kiu estas en la ĉielo. 17 Ne pensu, ke mi
venis, por detrui la leĝon aŭ la profetojn; mi venis,
ne por detrui, sed por plenumi. 18 Vere mi diras
al vi: Ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, nek unu
joto nek unu streketo forpasos de la leĝo, ĝis ĉio
plenumiĝos. 19 Tial, kiu malobservos unu el ĉi tiuj
plej malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn,
tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de
la ĉielo; sed kiu faros ilin kaj instruos, tiu estos
nomata granda en la regno de la ĉielo. 20 Ĉar mi
diras al vi, ke se via justeco ne superos la justecon
de la skribistoj kaj la Fariseoj, vi tute ne eniros en
la regnon de la ĉielo. 21 Vi aŭdis, ke estas dirite al
la antikvuloj: Ne mortigu, kaj kiu mortigos, tiu
estos en danĝero de juĝado; 22 sed mi diras al
vi, ke kiu koleras kontraŭ sia frato, tiu estos en
danĝero de juĝado; kaj kiu diros al sia frato: Raka,
tiu estos en danĝero de la sinedrio; kaj kiu diros:
Malsaĝulo, tiu estos en danĝero de Gehena de
fajro. (Geenna g1067) 23 Tial, se vi prezentas vian
oferon ĉe la altaro, kaj tie memoras, ke via frato
havas ion kontraŭ vi, 24 lasu tie vian oferon antaŭ
la altaro, kaj foriru, unue paciĝu kun via frato, kaj
poste venu kaj prezentu vian oferon. 25 Konsentu
rapide kun via kontraŭulo, dum vi estas kun li
sur la vojo, por ke la kontraŭulo ne transdonu
vin al la juĝisto, kaj la juĝisto al la subulo, kaj
por ke vi ne estu ĵetita en malliberejon. 26 Vere
mi diras al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi
pagos la lastan kodranton. 27 Vi aŭdis, ke estas
dirite: Ne adultu; 28 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu
rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis je ŝi
en sia koro. 29 Kaj se via dekstra okulo faligas vin,
elŝiru kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli bone por vi, se
unu el viaj membroj pereus, ol se via tuta korpo
estus ĵetita en Gehenan. (Geenna g1067) 30 Kaj se via
dekstra mano faligas vin, detranĉu kaj forĵetu ĝin;
ĉar estus pli bone por vi, se unu el viaj membroj
pereus, ol se via tuta korpo irus en Gehenan.
(Geenna g1067) 31 Estas ankaŭ dirite: Kiu forsendos
sian edzinon, tiu donu al ŝi eksedzigan leteron;
32 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu forsendas sian
edzinon, krom pro malĉasteco, igas ŝin adulti;
kaj kiu edziĝos kun forsenditino, tiu adultas. 33
Plue, vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne
rompu ĵurojn, sed plenumu viajn ĵurojn antaŭ
la Eternulo; 34 sed mi diras al vi: Tute ne ĵuru;
nek per la ĉielo, ĉar ĝi estas la trono de Dio; 35
nek per la tero, ĉar ĝi estas la benketo de Liaj
piedoj; nek per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo de
la granda Reĝo. 36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi
ne povas fari eĉ unu haron blanka aŭ nigra. 37
Sed via parolo estu: Jes, jes, ne, ne; ĉio ekster
tio estas el malbono. 38 Vi aŭdis, ke estas dirite:
Okulon pro okulo, kaj denton pro dento; 39 sed
mi diras al vi: Ne rezistu al malbono; sed al tiu,
kiu frapas vian dekstran vangon, turnu ankaŭ la
alian. 40 Kaj se iu deziras procesi kontraŭ vi, por
forpreni vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ vian
mantelon. 41 Kaj se iu devigas vin iri unu mejlon,
iru kun li du. 42 Donu al tiu, kiu petas de vi; kaj
ne deturnu vin de tiu, kiu deziras prunti de vi. 43
Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu vian proksimulon,
kaj malamu vian malamikon; 44 sed mi diras
al vi: Amu viajn malamikojn, kaj preĝu por viaj
persekutantoj; 45 por ke vi estu filoj de via Patro,
kiu estas en la ĉielo; ĉar Li levas Sian sunon sur la
malbonulojn kaj bonulojn, kaj sendas pluvon sur
la justulojn kaj la maljustulojn. 46 Ĉar se vi amas
tiujn, kiuj amas vin, kian rekompencon vi havas?
ĉu ne tion saman faras eĉ la impostistoj? 47 Kaj se
vi salutas nur sole viajn fratojn, kion ekstran vi
faras? ĉu ne tion saman faras eĉ la nacianoj? 48
Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas
perfekta.

6 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ
homoj, por esti alrigardataj de ili; alie vi ne
havas rekompencon ĉe via Patro, kiu estas en la
ĉielo. **2** Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu
trumpeton antaŭ vi, kiel faras la hipokrituloj en
la sinagogoj kaj sur la stratoj, por havi gloron ĉe
homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian
rekompencon. **3** Sed kiam vi donas almozon, ne
lasu vian maldekstran manon scii, kion faras via
dekstra; **4** por ke via almozo estu en sekreto; kaj
via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.
5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel la hipokrituloj;
ĉar ili amas preĝi, starante en la sinagogoj kaj
ĉe la anguloj de la stratoj, por montri sin al
homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian
rekompencon. **6** Sed vi, kiam vi preĝas, eniru en
vian ĉambreton, kaj ŝlosinte vian pordon, preĝu
al via Patro, kiu estas en sekreto; kaj via Patro,
kiu vidas en sekreto, vin rekompencos. **7** Kaj dum
via preĝado ne vante ripetadu, kiel la nacianoj;
ĉar ili supozas, ke ili estos aŭskultitaj pro sia
multvorteco. **8** Ne estu similaj al ili; ĉar via Patro
scias, kion vi bezonas, antaŭ ol vi petas de Li. **9**
Vi do preĝu jene: Patro nia, kiu estas en la ĉielo,
Via nomo estu sanktigita. **10** Venu Via regno,
plenumiĝu Via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ
sur la tero. **11** Nian panon ĉiutagan donu al ni
hodiaŭ. **12** Kaj pardonu al ni niajn ŝuldojn, kiel
ankaŭ ni pardonas al niaj ŝuldantoj. **13** Kaj ne
konduku nin en tenton, sed liberigu nin de la
malbono. **14** Ĉar se vi pardonas al homoj iliajn
kulpojn, via Patro ĉiela ankaŭ pardonos al vi. **15**
Sed se vi ne pardonas al homoj iliajn kulpojn, via
Patro ankaŭ ne pardonos viajn kulpojn. **16** Kaj
kiam vi fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun
malĝoja mieno; ĉar ili malbeligas sian vizaĝon,
por ke al homoj ili ŝajnu fasti. Vere mi diras al vi:
Ili jam ricevas sian rekompencon. **17** Sed fastante,
vi oleu vian kapon kaj lavu vian vizaĝon; **18** por
ke vi ne al homoj ŝajnu fasti, sed al via Patro en
sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin
rekompencos. **19** Ne provizu al vi trezorojn sur la
tero, kie tineo kaj rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj
trafosas kaj ŝtelas; **20** sed provizu al vi trezorojn
en la ĉielo, kie nek tineo nek rusto konsumas, kaj
kie ŝtelistoj nek trafosas nek ŝtelas; **21** ĉar kie
estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro. **22** La
lampo de la korpo estas la okulo; se do via okulo
estas sendifekta, via tuta korpo estos luma. **23**
Sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo
estos malluma. Se do la lumo en vi estas mallumo,
kiel densa estas la mallumo! **24** Neniu povas esti
sklavo por du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj
amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la
alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamono! **25**
Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi
manĝu, aŭ kion vi trinku; nek pri via korpo, kion
vi surmetu. Ĉu la vivo ne estas pli ol nutraĵo, kaj
la korpo pli ol vestaĵo? **26** Rigardu la birdojn de la
ĉielo, ke ili ne semas, nek rikoltas, nek kolektas en
grenejojn, kaj via Patro ĉiela ilin nutras. Ĉu vi ne
multe pli valoras ol ili? **27** Kaj kiu el vi per zorgado
povas aldoni unu ulnon al sia staturo? **28** Kaj kial
vi zorgas pri vestaĵo? Pripensu la liliojn de la
kampo, kiel ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas;
29 tamen mi diras al vi, ke eĉ Salomono en sia tuta
gloro ne estis ornamita, kiel unu el ĉi tiuj. **30** Sed
se Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu ekzistas
hodiaŭ, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom
pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj? **31**
Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝu? aŭ: Kion
ni trinku? aŭ: Kion ni surmetu? **32** Ĉar pri ĉio
tio serĉas la nacianoj; ĉar via Patro ĉiela scias,
ke vi bezonas ĉion tion. **33** Sed celu unue Lian
regnon kaj Lian justecon, kaj ĉio tio estos aldonita
al vi. **34** Tial ne zorgu pri la morgaŭa tago, ĉar la
morgaŭa tago zorgos pri si mem. Sufiĉa por la
tago estas ĝia propra malbono.

7 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝataj. **2** Ĉar per
kia juĝo vi juĝos, per tia vi estos juĝitaj; kaj
per kia mezuro vi mezuros, per tia oni mezuros
al vi. **3** Kaj kial vi rigardas la lignereton en la
okulo de via frato, kaj ne pripensas la trabon
en via okulo? **4** Kiel vi diros al via frato: Lasu
min eltiri la lignereton el via okulo; kaj jen la
trabo en via propra okulo? **5** Hipokritulo, eligu
unue la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare
vidos, por eltiri la lignereton el la okulo de via
frato. **6** Ne donu sanktaĵon al la hundoj, nek
ĵetu viajn perlojn antaŭ la porkoj; por ke ili ne
premu ilin sub la piedoj, nek poste, sin turninte,
disŝiru vin. **7** Petu, kaj estos donite al vi; serĉu,
kaj vi trovos; frapu, kaj estos malfermite al vi;
8 ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas,
kaj al la frapanto estos malfermite. **9** Plue, kiu
homo el vi, kies filo de li petos panon, donos
al li ŝtonon; **10** aŭ se li petos fiŝon, donos al li
serpenton? **11** Se do vi, estante malbonaj, scias
doni bonajn donacojn al viaj filoj, kiom pli certe
via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonaĵojn
al tiuj, kiuj petas de Li? **12** Ĉion ajn do, kion vi
deziras, ke la homoj faru al vi, vi ankaŭ faru al ili;
ĉar ĉi tio estas la leĝo kaj la profetoj. **13** Eniru
tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la pordego
kaj vasta estas la vojo kondukanta al la pereo,
kaj multaj tra ĝi eniras. **14** Ĉar mallarĝa estas la

pordo kaj malvastigita estas la vojo kondukanta
al la vivo, kaj malmultaj ĝin trovas. 15 Gardu
vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en
ŝafaj feloj, sed interne estas rabemaj lupoj. 16 Per
iliaj fruktoj vi konos ilin. Ĉu el dornarbetoj oni
kolektas vinberojn, aŭ el kardoj figojn? 17 Tiel ĉiu
bona arbo donas bonajn fruktojn, sed putra arbo
donas malbonajn fruktojn. 18 Bona arbo ne povas
doni malbonajn fruktojn, nek putra arbo doni
bonajn fruktojn. 19 Ĉiu arbo, kiu ne donas bonan
frukton, estas dehakata kaj ĵetata en fajron. 20
Tial per iliaj fruktoj vi konos ilin. 21 Ne ĉiu, kiu
diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon
de la ĉielo; sed tiu, kiu plenumas la volon de mia
Patro, kiu estas en la ĉielo. 22 Multaj diros al mi
en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis
en via nomo, kaj en via nomo elpelis demonojn,
kaj en via nomo faris multajn potencaĵojn? 23
Kaj tiam mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin;
foriĝu de mi, vi farantoj de maljusteco. 24 Tial ĉiu,
kiu aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj plenumas
ilin, estos komparata al saĝa viro, kiu konstruis
sian domon sur roko; 25 kaj falis pluvo, kaj venis
inundoj, kaj blovis ventoj, kaj albatis tiun domon,
kaj ĝi ne falis; ĉar ĝi estis fondita sur roko. 26
Kaj ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj ne
plenumas ilin, estos komparata al viro malsaĝa,
kiu konstruis sian domon sur la sablo; 27 kaj falis
pluvo, kaj venis inundoj, kaj blovis ventoj, kaj sin
ĵetis sur tiun domon, kaj ĝi falis; kaj granda estis
ĝia falo. 28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parolojn,
la homamasoj miregis pri lia instruado; 29 ĉar li
instruis ilin, kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel
iliaj skribistoj.

8 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin
sekvis grandaj homamasoj. 2 Kaj jen venis al
li leprulo kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro,
se vi volas, vi povas min purigi. 3 Kaj li etendis
la manon kaj tuŝis lin, dirante: Mi volas; estu
purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita. 4 Kaj
Jesuo diris al li: Zorgu, ke vi diru al neniu. Sed
iru, montru vin al la pastro, kaj oferu la donon,
kiun Moseo ordonis, por atesto al ili. 5 Kaj kiam
li eniris en Kapernaumon, venis al li centestro,
petante lin, 6 kaj dirante: Sinjoro, mia knabo
kuŝas paralizulo en la domo, kaj terure suferas. 7
Kaj li diris al li: Mi venos, kaj sanigos lin. 8 Kaj la
centestro responde diris: Sinjoro, mi ne estas inda,
ke vi venu sub mian tegmenton; sed nur parolu
vorte, kaj mia knabo saniĝos. 9 Ĉar mi ankaŭ
estas homo sub aŭtoritato, havante soldatojn sub
mi; kaj mi diras al ĉi tiu: Iru; kaj li iras; kaj al
alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru
ĉi tion; kaj li ĝin faras. 10 Kaj kiam Jesuo tion
aŭdis, li miris, kaj diris al la sekvantoj: Vere mi
diras al vi, ke ĉe neniu en Izrael mi trovis tiom da
fido. 11 Kaj mi diras al vi, ke multaj venos el la
oriento kaj la okcidento, kaj sidiĝos kun Abraham
kaj Isaak kaj Jakob en la regno de la ĉielo; 12 sed
la filoj de la regno estos elĵetitaj en la eksteran
mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado
de dentoj. 13 Kaj Jesuo diris al la centestro: Iru;
kiel vi kredis, tiel estu farite al vi. Kaj lia knabo
saniĝis en tiu sama horo. 14 Kaj kiam Jesuo venis
en la domon de Petro, li vidis lian bopatrinon
kuŝanta, malsana de febro. 15 Kaj li tuŝis ŝian
manon, kaj la febro forlasis ŝin; kaj ŝi leviĝis kaj
servis al li. 16 Kaj kiam vesperiĝis, oni venigis al li
multajn demonhavantojn; kaj li elpelis la spiritojn
per vorto, kaj sanigis ĉiujn malsanulojn; 17 por
ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto
Jesaja, nome: Li mem prenis niajn malfortaĵojn
kaj portis niajn malsanojn. 18 Kaj kiam Jesuo vidis
ĉirkaŭ si grandan homamason, li ordonis transiri
al la alia bordo. 19 Kaj venis unu skribisto, kaj
diris al li: Majstro, mi vin sekvos, kien ajn vi iros.
20 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn,
kaj la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la
Filo de homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon. 21
Kaj alia el la disĉiploj diris al li: Sinjoro, permesu
al mi unue iri kaj enterigi mian patron. 22 Sed
Jesuo diris al li: Sekvu min, kaj lasu la mortintojn
enterigi siajn mortintojn. 23 Kaj kiam li eniris en
ŝipeton, liaj disĉiploj lin sekvis. 24 Kaj jen okazis
granda malsereno sur la maro, tiel ke la ŝipeto
estis kovrita de la ondoj; sed li dormadis. 25 Kaj
ili venis, kaj vekis lin, dirante: Sinjoro, savu; ni
pereas. 26 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj,
ho malgrandfiduloj? Tiam li leviĝis, kaj admonis
la ventojn kaj la maron; kaj fariĝis granda sereno.
27 Kaj la homoj miregis, dirante: Kia estas ĉi tiu,
ke eĉ la ventoj kaj la maro lin obeas? 28 Kaj
kiam li venis al la alia bordo, en la landon de
la Gadaranoj, lin renkontis du demonhavantoj,
elvenante el inter la tomboj, tre furiozaj, tiel, ke
neniu povis preterpasi per tiu vojo. 29 Kaj jen ili
kriis, dirante: Kio estas inter ni kaj vi, ho Filo de
Dio? ĉu vi venis ĉi tien, por turmenti nin antaŭ la
tempo? 30 Kaj malproksime de ili estis granda
grego da porkoj, paŝtiĝantaj tie. 31 Kaj la demonoj
petegis lin, dirante: Se vi elpelos nin, forsendu
nin en la gregon da porkoj. 32 Kaj li diris al ili: Iru.
Kaj elirinte, ili foriris en la porkojn; kaj jen kuris
la tuta grego malsupren de la krutaĵo en la maron,
kaj pereis en la akvoj. 33 Kaj la paŝtistoj forkuris

kaj iris en la urbon, kaj rakontis ĉion, kaj pri la
demonhavintoj. 34 Kaj jen la tuta urbo elvenis
renkonte al Jesuo; kaj vidinte lin, ili petegis, ke li
transiru el iliaj limoj.

9 Kaj enirinte en ŝipeton, li transiris, kaj venis
en sian propran urbon. 2 Kaj jen oni alportis al
li paralizulon, kuŝantan sur lito; kaj Jesuo, vidinte
ilian fidon, diris al la paralizulo: Kuraĝu, filo, viaj
pekoj estas pardonitaj. 3 Kaj jen iuj el la skribistoj
diris en si: Ĉi tiu blasfemas. 4 Kaj Jesuo, eksciante
iliajn pensojn, diris: Kial vi pensas malbonon en
viaj koroj? 5 Ĉar kio estas pli facila, diri: Viaj pekoj
estas pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu kaj piediru? 6 Sed
por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton
sur la tero pardoni pekojn — tiam li diris al la
paralizulo: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru al via
domo. 7 Kaj li leviĝis, kaj iris al sia domo. 8 Kaj
vidinte tion, la homamasoj timis, kaj gloris Dion,
kiu donis tian aŭtoritaton al homoj. 9 Kaj Jesuo,
forpasante de tie, vidis viron nomatan Mateo,
sidantan ĉe la impostejo; kaj li diris al li: Sekvu
min. Kaj li stariĝis, kaj sekvis lin. 10 Kaj dum li
sidis ĉe manĝo en la domo, jen multaj impostistoj
kaj pekuloj venis kaj sidiĝis tie kun Jesuo kaj
liaj disĉiploj. 11 Kaj vidinte tion, la Fariseoj diris
al liaj disĉiploj: Kial via instruisto manĝas kun
impostistoj kaj pekuloj? 12 Kaj aŭdinte tion, li
diris: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la
malsanuloj. 13 Sed iru, kaj lernu, kion signifas ĉi
tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; ĉar mi
venis, por alvoki ne justulojn, sed pekulojn. 14
Tiam alvenis al li la disĉiploj de Johano, dirante:
Kial ni kaj la Fariseoj fastas ofte, sed viaj disĉiploj
ne fastas? 15 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de
la edziĝejo povas malĝoji, dum la fianĉo estas
kun ili? Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos
prenita for de ili, kaj tiam ili fastos. 16 Kaj neniu
alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur malnovan
veston, ĉar la plenigaĵo forprenas de la vesto,
kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 17 Ankaŭ oni ne
enverŝas novan vinon en malnovajn felsakojn;
alie la felsakoj krevos, kaj la vino elfluos, kaj la
felsakoj detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon
en novajn felsakojn, kaj ambaŭ konserviĝas. 18
Dum li tion parolis al ili, jen unu estro, alveninte,
adorkliniĝis al li, dirante: Mia filino ĵus mortis;
sed venu kaj metu vian manon sur ŝin, kaj ŝi
vivos. 19 Kaj Jesuo leviĝis, kaj sekvis lin, kaj ankaŭ
liaj disĉiploj. 20 Kaj jen virino, kiu jam dek du
jarojn havis sangofluon, venis malantaŭ lin kaj
tuŝis la randon de lia mantelo; 21 ĉar ŝi diris
en si: Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos
sanigita. 22 Kaj Jesuo, sin turninte kaj vidinte
ŝin, diris: Kuraĝu, filino; via fido vin savis. Kaj en
tiu sama horo la virino resaniĝis. 23 Kaj Jesuo,
veninte en la domon de la estro kaj vidinte la
flutistojn kaj la homamason bruantajn, 24 diris:
Foriru; ĉar la knabineto ne mortis, sed dormas.
Kaj ili mokridis lin. 25 Sed kiam la homamaso
estis elpelita, li eniris, kaj prenis ŝian manon; kaj
la knabineto leviĝis. 26 Kaj disiris tiu famo en
tiun tutan regionon. 27 Kaj kiam Jesuo foriris de
tie, du blinduloj sekvis lin, kriante kaj dirante:
Kompatu nin, ho filo de David. 28 Kaj kiam li
venis en la domon, la blinduloj alvenis al li, kaj
Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas, ke mi povas fari ĉi
tion? Ili diris al li: Jes, Sinjoro. 29 Tiam li tuŝis
iliajn okulojn, dirante: Estu al vi laŭ via fido.
30 Kaj iliaj okuloj malfermiĝis. Kaj Jesuo severe
ordonis al ili: Gardu vin, ke neniu tion sciu. 31
Sed elirinte, ili disvastigis lian famon en tiu tuta
regiono. 32 Kaj dum ili eliris, jen oni alportis al li
mutan demonhavanton. 33 Kaj kiam la demono
estis elpelita, la mutulo parolis; kaj la homamasoj
miris, dirante: Neniam tia afero estas vidita en
Izrael. 34 Sed la Fariseoj diris: Per la estro de
la demonoj li elpelas demonojn. 35 Kaj Jesuo
trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn, instruante en
iliaj sinagogoj, kaj predikante la evangelion de
la regno, kaj sanigante ĉian malsanon kaj ĉian
malfortaĵon. 36 Kaj vidante la homamasojn, li
estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj kaj
disigitaj, kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston. 37 Tiam
li diris al siaj disĉiploj: La rikolto ja estas abunda,
sed la laborantoj estas malmultaj. 38 Petu do la
Sinjoron de la rikolto, ke Li sendu laborantojn en
Sian rikolton.

10 Kaj li alvokis al si la dek du disĉiplojn,
kaj donis al ili aŭtoritaton super malpuraj
spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉian malsanon
kaj ĉian malfortaĵon. 2 Kaj la nomoj de la dek
du apostoloj estas jenaj: la unua, Simon, kiu
estis nomata Petro, kaj lia frato Andreo, Jakobo,
filo de Zebedeo, kaj lia frato Johano, 3 Filipo
kaj Bartolomeo, Tomaso, kaj Mateo, impostisto,
Jakobo, filo de Alfeo, kaj Tadeo, 4 Simon, la
Fervorulo, kaj Judas Iskariota, kiu ankaŭ perfidis
lin. 5 Ĉi tiujn dek du Jesuo forsendis, kaj ordonis
al ili, dirante: Ne iru sur vojon de nacianoj, kaj ne
eniru en urbon de Samarianoj; 6 sed iru prefere
al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael. 7 Kaj
dum vi iros, prediku, dirante: La regno de la ĉielo
alproksimiĝis. 8 Malsanulojn sanigu, mortintojn
levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu: donace
vi ricevis, donace donu. 9 Ne provizu oron nek

arĝenton nek kupron en viajn zonojn, 10 nek
saketon por vojaĝo, nek du tunikojn, nek ŝuojn,
nek bastonon; ĉar la laboranto meritas sian
nutraĵon. 11 Kaj en iu ajn urbo aŭ vilaĝo, en kiun
vi eniros, demandu, kiu tie estas inda; kaj loĝu tie,
ĝis vi foriros. 12 Kaj venante en la domon, salutu
ĝin. 13 Kaj se la domo estas inda, via paco venu
sur ĝin; sed se ĝi ne estas inda, via paco revenu
al vi. 14 Kaj se iu ne akceptos vin, nek aŭskultos
viajn vortojn, tiam forirante el tiu domo aŭ tiu
urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj. 15 Vere mi
diras al vi: Pli elporteble estos por la lando de
Sodom kaj Gomora en la tago de juĝado, ol por
tiu urbo. 16 Jen mi forsendas vin kiel ŝafojn meze
de lupoj; estu do prudentaj kiel serpentoj, kaj
simplaj kiel kolomboj. 17 Sed gardu vin kontraŭ
la homoj; ĉar ili transdonos vin al sinedrioj, kaj
en siaj sinagogoj ili vin skurĝos; 18 kaj antaŭ
provincestrojn kaj reĝojn vi estos kondukitaj pro
mi, por atesto al ili kaj al la nacianoj. 19 Sed
kiam ili transdonos vin, ne zorgu, kiel aŭ kion vi
parolos; ĉar estos donita al vi en tiu horo tio, kion
vi parolos. 20 Ĉar parolas ne vi, sed la Spirito de
via Patro parolas en vi. 21 Kaj frato transdonos
fraton al morto, kaj patro filon; kaj infanoj ribelos
kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin. 22 Kaj vi estos
malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persistos
ĝis la fino, tiu estos savita. 23 Kaj kiam oni vin
persekutos en unu urbo, forkuru en alian; ĉar
vere mi diras al vi: Vi ne trairos la urbojn de
Izrael, antaŭ ol venos la Filo de homo. 24 Disĉiplo
ne estas super sia instruanto, nek sklavo super sia
sinjoro. 25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel
lia instruanto, kaj la sklavo, kiel lia sinjoro. Se
oni nomis la dommastron Baal-Zebub, kiom pli
ankaŭ liajn domanojn! 26 Tial ne timu ilin, ĉar
nenio estas kovrita, kio ne estos elmontrita, kaj
nenio kaŝita, kio ne estos konigita. 27 Kion mi
diras al vi en la mallumo, tion parolu en la lumo;
kaj kion vi aŭdas en la orelon, tion proklamu sur
la tegmentoj. 28 Kaj ne timu tiujn, kiuj mortigas
la korpon, sed ne povas mortigi la animon; sed
prefere timu Tiun, kiu povas pereigi kaj animon
kaj korpon en Gehena. (Geenna g1067) 29 Ĉu oni ne
vendas du paserojn por asaro? tamen unu el ili
ne falos teren sen via Patro; 30 sed eĉ la haroj
de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. 31 Tial ne timu;
vi valoras pli, ol multaj paseroj. 32 Ĉiun do, kiu
konfesos min antaŭ homoj, mi ankaŭ konfesos
antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo. 33 Sed kiu
malkonfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ
malkonfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
34 Ne supozu, ke mi venis, por enkonduki pacon
sur la teron; mi venis, por enkonduki ne pacon,
sed glavon. 35 Ĉar mi venis, por kontraŭmeti
viron kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian
patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon;
36 kaj la domanoj de homo estos liaj malamikoj.
37 Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, tiu
ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon
pli ol min, tiu ne estas inda je mi. 38 Kaj kiu ne
prenas sian krucon kaj sekvas post mi, tiu ne
estas inda je mi. 39 Kiu trovas sian vivon, tiu ĝin
perdos; kaj kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin
trovos. 40 Kiu vin akceptas, tiu min akceptas;
kaj kiu min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu min
sendis. 41 Kiu akceptas profeton en la nomo de
profeto, tiu ricevos rekompencon de profeto;
kaj kiu akceptas justulon en la nomo de justulo,
tiu ricevos rekompencon de justulo. 42 Kaj kiu
trinkigos nur tason da malvarma akvo al unu el ĉi
tiuj malgranduloj en la nomo de disĉiplo, vere mi
diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.

11 Kaj kiam Jesuo finis siajn ordonojn al siaj dek
du disĉiploj, li foriris de tie, por instrui kaj
prediki en iliaj urboj. 2 Kaj kiam Johano aŭdis en
la malliberejo pri la faroj de Kristo, li sendis per
siaj disĉiploj, 3 por diri al li: Ĉu vi estas la venonto,
aŭ ĉu ni atendu alian? 4 Kaj Jesuo responde diris
al ili: Iru kaj sciigu al Johano tion, kion vi aŭdas
kaj vidas: 5 blinduloj ricevas vidpovon, kaj lamuloj
marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas,
kaj mortintoj leviĝas, kaj al malriĉuloj evangelio
estas predikata. 6 Kaj feliĉa estas ĉiu, kiu ne
falpuŝiĝas pro mi. 7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo
komencis paroli al la homamasoj pri Johano: Kion
vi eliris en la dezerton por rigardi? ĉu junkon
skuatan de la vento? 8 Sed kion vi eliris por vidi?
ĉu homon mole vestitan? Jen tiuj, kiuj portas
molajn vestojn, troviĝas en domoj de reĝoj. 9 Sed
kion vi eliris por vidi? ĉu profeton? Jes, mi diras
al vi, kaj multe pli ol profeton. 10 Ĉar li estas
tiu, pri kiu estas skribite: Jen Mi sendos Mian
anĝelon antaŭ via vizaĝo, Kaj li preparos antaŭ vi
vian vojon. 11 Vere mi diras al vi: Inter naskitoj
de virinoj ne aperis iu pli granda ol Johano, la
Baptisto; tamen tiu, kiu estas nur malgranda en la
regno de la ĉielo, estas pli granda ol li. 12 Kaj de
post la tagoj de Johano, la Baptisto, ĝis nun, la
regno de la ĉielo estas perfortata, kaj perfortuloj
kaptas ĝin. 13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis
ĝis Johano. 14 Kaj se vi volas tion ricevi, tiu estas
Elija, kiu estis venonta. 15 Kiu havas orelon por
aŭdi, tiu aŭdu. 16 Sed al kio mi komparu ĉi tiun
generacion? Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur la
placoj, kaj vokas al la ceteraj, 17 dirante: Ni flutis

al vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj vi ne ploris.
18 Ĉar venis Johano, nek manĝante nek trinkante,
kaj ili diras: Li havas demonon. 19 La Filo de homo
venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen
manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj
kaj pekuloj! Kaj la saĝeco estas pravigita de siaj
faroj. 20 Tiam li komenci riproĉi la urbojn, en kiuj
estis faritaj la plej multaj el liaj potencaj faroj;
ĉar ili ne pentis. 21 Ve al vi, Ĥorazin! Ve al vi,
Betsaida! Ĉar se en Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj
potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi, antaŭ longe
ili jam pentus en sakaĵo kaj cindro. 22 Tamen
mi diras al vi: Estos pli elporteble por Tiro kaj
Cidon en la tago de juĝado, ol por vi. 23 Kaj vi,
Kapernaum! ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? vi
malsupreniĝos ĝis Hades; ĉar se en Sodom estus
faritaj tiuj potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi, ĝi
restus ĝis hodiaŭ. (Hadēs g86) 24 Tamen mi diras
al vi: Estos pli elporteble por la lando de Sodom
en la tago de juĝado, ol por vi. 25 En tiu tempo
Jesuo ekparolis kaj diris: Mi Vin gloras, ho Patro,
Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke tion Vi kaŝis
for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj malkaŝis al
infanoj; 26 jes, Patro, ĉar tiel estis bone antaŭ
Vi. 27 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro,
kaj neniu konas la Filon krom la Patro, nek iu
konas la Patron krom la Filo, kaj tiu, al kiu la Filo
volas malkaŝi Lin. 28 Venu al mi ĉiuj, kiuj estas
laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi vin ripozigos. 29
Metu sur vin mian jugon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi
estas milda kaj korhumila; kaj vi trovos ripozon
por viaj animoj. 30 Ĉar mia jugo estas facila, kaj
mia ŝarĝo estas malpeza.

12 En tiu tempo Jesuo iris en sabato tra la
grenkampoj, kaj liaj disĉiploj malsatis, kaj
komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi. 2 Sed la
Fariseoj, vidinte, diris al li: Jen viaj disĉiploj faras
tion, kio ne estas permesata en sabato. 3 Sed li
diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris David, kiam
malsatis li kaj liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la
domon de Dio, kaj manĝis la panojn de propono,
kiujn manĝi ne estis permesate al li, nek al liaj
kunuloj, sed nur al la pastroj? 5 Kaj ĉu vi ne legis
en la leĝo, kiel en sabato la pastroj en la templo
profanas la sabaton kaj estas senkulpaj? 6 Sed
mi diras al vi, ke alestas ĉi tie io pli granda ol
la templo. 7 Sed se vi komprenus, kion signifas
ĉi tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; vi
ne kondamnus la senkulpajn. 8 Ĉar la Filo de
homo estas sinjoro de la sabato. 9 Kaj li foriris de
tie, kaj eniris en ilian sinagogon; 10 kaj jen viro,
havanta manon velkintan. Kaj oni demandis al li,
dirante: Ĉu estas permesate sanigi en sabato? por
ke ili povu lin akuzi. 11 Kaj li diris al ili: Kiu el
vi, havanta unu ŝafon, se ĝi falos en fosaĵon en
sabato, ne ekprenos kaj levos ĝin? 12 Kiom do
viro superas ŝafon! Tial estas permesate bonfari
en sabato. 13 Tiam li diris al la viro: Etendu vian
manon. Kaj ĉi tiu etendis ĝin, kaj ĝi tute resaniĝis
kiel la alia. 14 Sed la Fariseoj eliris, kaj konsiliĝis
kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi. 15 Kaj Jesuo,
eksciante, foriris de tie, kaj multaj lin sekvis; kaj
li sanigis ilin ĉiujn, 16 kaj admonis ilin, ke ili ne
konatigu lin; 17 por ke plenumiĝu tio, kio estis
dirita per la profeto Jesaja, nome: 18 Jen estas Mia
servanto, kiun Mi elektis, Mia amata, en kiu Mia
animo havas plezuron. Mi metos Mian Spiriton
sur lin; Kaj li proklamos justecon al la nacioj. 19 Li
ne disputados, nek laŭte krios; Kaj oni ne aŭdos
sur la stratoj lian voĉon. 20 Kanon rompetitan li ne
rompos, Kaj meĉon senfajriĝantan li ne estingos,
Ĝis li elsendos juĝon por venko. 21 Kaj al lia
nomo esperos la nacioj. 22 Tiam oni kondukis al li
demonhavanton, blindan kaj mutan; kaj li sanigis
lin, tiel ke la mutulo parolis kaj vidis. 23 Kaj miris
ĉiuj homamasoj, kaj diris: Ĉu ĉi tiu estas la filo de
David? 24 Sed la Fariseoj, aŭdinte, diris: Ĉi tiu ne
elpelas demonojn krom per Baal-Zebub, estro de
la demonoj. 25 Kaj sciante iliajn pensojn, li diris al
ili: Ĉiu regno dividita kontraŭ si dezertiĝas, kaj
ĉiu urbo aŭ domo dividita kontraŭ si ne starados;
26 kaj se Satano elpelas Satanon, li estas dividita
kontraŭ si; kiel do staros lia regno? 27 Kaj se mi
per Baal-Zebub elpelas demonojn, per kiu viaj
filoj elpelas ilin? tial ili estos viaj juĝantoj. 28
Sed se mi per la Spirito de Dio elpelas demonojn,
tiam la regno de Dio estas veninta sur vin. 29
Kaj kiel oni povas eniri en la domon de la fortulo
kaj trarabi liajn posedaĵojn, se unue li ne ligos la
fortulon? kaj poste li trarabos lian domon. 30 Kiu
ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu ne
kolektas kun mi, tiu disĵetas. 31 Tial mi diras al
vi: Ĉia peko kaj ĉia blasfemo estos pardonita el
homoj; sed la blasfemo kontraŭ la Spirito ne estos
pardonita. 32 Kaj al iu, kiu parolos vorton kontraŭ
la Filo de homo, tio estos pardonita; sed al iu, kiu
parolos kontraŭ la Sankta Spirito, tio ne estos
pardonita en ĉi tiu mondo, nek en la venonta. (aiōn
g165) 33 Aŭ faru la arbon bona kaj ĝian frukton
bona, aŭ faru la arbon malbona kaj ĝian frukton
malbona; ĉar la arbo estas konata per la frukto.
34 Ho vipuridoj! kiel vi povas paroli bonaĵojn,
estante malbonaj? ĉar el la abundo de la koro la
buŝo parolas. 35 La bona homo el sia bona trezoro
elmetas bonaĵojn; kaj la malbona homo el sia
malbona trezoro elmetas malbonaĵojn. 36 Kaj mi

diras al vi, ke pro ĉiu senutila vorto, kiun homoj
parolos, ili donos respondon en la tago de juĝado.
37 Ĉar laŭ viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ
viaj vortoj vi estos kondamnitaj. 38 Tiam iuj el
la skribistoj kaj Fariseoj respondis al li, dirante:
Majstro, ni deziras vidi signon de vi. 39 Sed li
respondis kaj diris al ili: Malbona kaj adultema
generacio serĉas signon; kaj neniu signo estos
donita al ĝi krom la signo de la profeto Jona; 40
ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn en la
ventro de la marmonstro, tiel la Filo de homo
estos tri tagojn kaj tri noktojn en la koro de la
tero. 41 Viroj Nineveanoj staros en la juĝado kun
ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ĝin; ĉar ili pentis
pro la predikado de Jona; kaj jen iu pli granda ol
Jona estas ĉi tie. 42 La reĝino de la sudo leviĝos
en la juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj kondamnos
ĝin; ĉar ŝi venis el la finoj de la tero, por aŭskulti
la saĝon de Salomono; kaj jen iu pli granda ol
Salomono estas ĉi tie. 43 Sed kiam la malpura
spirito eliras el homo, ĝi trairas tra senakvaj lokoj,
serĉante ripozon, sed ne trovas ĝin. 44 Tiam ĝi
diras: Mi reiros al mia domo, el kie mi eliris.
Kaj alveninte, ĝi trovas ĝin vakanta, balaita, kaj
ornamita. 45 Tiam ĝi iras, kaj kunprenas al si sep
aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili
eniras kaj loĝas tie; kaj la fina stato de tiu homo
fariĝas pli malbona, ol la unua. Tiel estos ankaŭ
al ĉi tiu malbona generacio. 46 Dum li ankoraŭ
parolis al la homamasoj, jen lia patrino kaj liaj
fratoj staris ekstere, dezirantaj paroli kun li. 47
Kaj iu diris al li: Jen via patrino kaj viaj fratoj
staras ekstere, dezirantaj paroli kun vi. 48 Sed li
responde diris al tiu, kiu parolis al li: Kiu estas
mia patrino? kaj kiuj estas miaj fratoj? 49 Kaj
etendinte la manon al siaj disĉiploj, li diris: Jen
mia patrino kaj miaj fratoj! 50 Ĉar kiu ajn faros la
volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, tiu estas
mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

13 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj sidiĝis
apud la maro. 2 Kaj kolektiĝis al li grandaj
homamasoj, tiel ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis;
kaj la tuta homamaso staris sur la marbordo. 3
Kaj li multe parolis al ili per paraboloj, dirante:
Jen semisto eliris, por semi; 4 kaj dum li semis,
iuj semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis
kaj formanĝis ilin; 5 kaj aliaj falis sur ŝtonajn
lokojn, kie ili ne havis multe da tero; kaj tuj ili
ekkreskis, ĉar ili ne havis profundecon de tero; 6
kaj kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili
ne havis radikon, ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter
dornojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis ilin; 8 kaj
aliaj falis sur la bonan teron, kaj donis frukton,
jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble. 9 Kiu
havas orelojn, tiu aŭdu. 10 Kaj la disĉiploj venis,
kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per paraboloj?
11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Al vi estas donite
scii la misterojn de la regno de la ĉielo, sed al
ili ne estas donite. 12 Ĉar kiu ajn havas, al tiu
estos donite, kaj li havos abundon; sed kiu ajn
ne havas, for de tiu estos prenita eĉ tio, kion
li havas. 13 Tial mi parolas al ili per paraboloj;
ĉar vidante, ili ne rimarkas, kaj aŭdante, ili ne
aŭdas nek komprenas. 14 Kaj por ili plenumiĝis tiu
profetaĵo de Jesaja, kiu diras: Aŭdante, vi aŭdos,
sed ne komprenos; Kaj vidante, vi vidos, sed ne
rimarkos; 15 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare, Kaj siajn okulojn
ili fermis; Por ke ili ne vidu per siaj okuloj, Kaj
ne aŭdu per siaj oreloj, Kaj ne komprenu per sia
koro, Kaj ne rekonvertiĝu, Kaj ke Mi ne sanigu
ilin. 16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas;
kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas. 17 Vere mi diras al vi,
ke multaj profetoj kaj justuloj deziris vidi tion,
kion vi vidas, sed ili ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi
aŭdas, sed ili ne aŭdis. 18 Vi do aŭdu la parabolon
de la semisto. 19 Kiam iu aŭdas la vorton de
la regno kaj ne komprenas ĝin, tiam venas la
malbonulo, kaj forprenas tion, kio estas semita en
lia koro. Ĉi tiu estas la ricevinta semon apud la
vojo. 20 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur la ŝtonaj
lokoj, estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj tuj kun
ĝojo akceptas ĝin; 21 sed li ne havas radikon en si,
sed restas nur portempe, kaj kiam venas sufero aŭ
persekuto pro la vorto, tuj li falpuŝiĝas. 22 Kaj kiu
ricevis semon inter la dornoj, estas tiu, kiu aŭdas
la vorton; sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo
de riĉo sufokas la vorton, kaj li fariĝas senfrukta.
(aiōn g165) 23 Kaj kiu ricevis semon sur la bona tero,
estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj komprenas ĝin;
kaj tiu ja portas frukton, kaj donas, jen centoble,
jen sesdekoble, jen tridekoble. 24 Alian parabolon
li proponis al ili, dirante: La regno de la ĉielo
similas al homo, kiu semis bonan semon en sia
kampo; 25 sed dum homoj dormis, lia malamiko
venis kaj semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris.
26 Kaj kiam la trunketo kreskis kaj donis frukton,
tiam aperis ankaŭ la lolo. 27 Kaj la sklavoj de la
dommastro venis, kaj diris al li: Sinjoro, ĉu vi
ne semis bonan semon en via kampo? De kie do
ĝi havas lolon? 28 Kaj li diris al ili: Iu malamiko
faris tion. Kaj la sklavoj diris al li: Ĉu vi do volas,
ke ni iru kaj kolektu ĝin? 29 Sed li diris: Ne; por
ke, kolektante la lolon, vi ne elradikigu ankaŭ
la tritikon. 30 Lasu al ambaŭ kreski kune ĝis la
rikolto; kaj en la tempo de la rikolto mi diros al la

rikoltistoj: Kolektu unue la lolon, kaj ligu ĝin en
faskojn, por bruligi ĝin; sed kolektu la tritikon en
mian grenejon. 31 Alian parabolon li proponis al
ili, dirante: La regno de la ĉielo similas al sinapa
semeto, kiun viro prenis kaj semis en sia kampo;
32 ĝi vere estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed
kreskinte, ĝi estas pli granda ol la legomoj, kaj
fariĝas arbo, tiel ke venas la birdoj de la ĉielo
kaj loĝas en ĝiaj branĉoj. 33 Alian parabolon
li parolis al ili: La regno de la ĉielo similas al
fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri
mezurojn da faruno, ĝis la tuto fermentis. 34 Ĉion
tion parolis Jesuo per paraboloj al la homamasoj,
kaj sen parabolo li parolis nenion al ili; 35 por
ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto,
nome: Mi malfermos per sentenco mian buŝon;
Mi eldiros enigmojn el tempo antikva. 36 Tiam
forsendinte la homamasojn, li venis en la domon;
kaj liaj disĉiploj venis al li, dirante: Klarigu al ni la
parabolon pri la lolo de la kampo. 37 Kaj responde
li diris: Tiu, kiu semas la bonan semon, estas la
Filo de homo; 38 kaj la kampo estas la mondo; kaj
la bonaj semoj estas la filoj de la regno; kaj la lolo
estas la filoj de la malbonulo; 39 kaj la malamiko,
kiu ilin semis, estas la diablo; kaj la rikolto estas
la fino de la mondaĝo; kaj la rikoltistoj estas
anĝeloj. (aiōn g165) 40 Kiel do la lolo estas kolektita
kaj bruligita per fajro, tiel estos ĉe la fino de la
mondaĝo. (aiōn g165) 41 La Filo de homo elsendos
siajn anĝelojn, kaj ili kolektos el lia regno ĉiun
falpuŝilon, kaj ĉiujn, kiuj faras maljustecon, 42 kaj
ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie estos la plorado
kaj la grincado de dentoj. 43 Tiam la justuloj brilos
kiel la suno en la regno de sia Patro. Kiu havas
orelojn, tiu aŭdu. 44 La regno de la ĉielo similas
al kaŝita en kampo trezoro, kiun viro trovis kaj
kaŝis, kaj pro ĝojo li iras kaj vendas ĉion, kion li
posedas, kaj aĉetas tiun kampon. 45 Cetere, la
regno de la ĉielo similas al komercisto, serĉanta
belajn perlojn; 46 kaj trovinte unu multevaloran
perlon, li iris kaj vendis ĉion, kion li posedis, kaj
aĉetis ĝin. 47 Plue, la regno de la ĉielo similas al
reto, kiu estis ĵetita en la maron kaj kolektis el ĉiu
speco, 48 kaj kiun, kiam ĝi pleniĝis, oni suprentiris
al la marbordo; kaj sidiĝinte, ili kolektis la bonajn
en ujojn, sed la malbonajn ili ĵetis eksteren. 49
Tiel estos en la fino de la mondaĝo: la anĝeloj
eliros, kaj apartigos la malbonulojn el inter la
justuloj, (aiōn g165) 50 kaj ĵetos ilin en la fornon
de fajro; tie estos la plorado kaj la grincado de
dentoj. 51 Ĉu vi komprenis ĉion tion? Ili diris
al li: Jes. 52 Kaj li diris al ili: Tial ĉiu skribisto,
disĉipligita en la regnon de la ĉielo, similas al
dommastro, kiu elportas el sia trezorejo objektojn
novajn kaj malnovajn. 53 Kaj kiam Jesuo finis tiujn
parabolojn, li foriris de tie. 54 Kaj veninte en sian
patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo, tiel ke
ili miris, kaj diris: De kie ĉi tiu viro havas tian
saĝecon kaj la potencaĵojn? 55 Ĉu ĉi tiu ne estas
la filo de la ĉarpentisto? ĉu lia patrino ne estas
nomata Maria? kaj liaj fratoj Jakobo kaj Joses kaj
Simon kaj Judas? 56 Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas
ĉiuj ĉe ni? De kie do li ĉion tion havas? 57 Kaj ili
ofendiĝis pro li. Sed Jesuo diris al ili: Profeto ne
estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj en sia
domo. 58 Kaj pro ilia nekredemo li faris tie ne
multajn potencaĵojn.

14 En tiu tempo la tetrarĥo Herodo aŭdis la
famon pri Jesuo, 2 kaj diris al siaj servantoj:
Tiu estas Johano, la Baptisto; li leviĝis el la
mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.
3 Ĉar Herodo jam arestis Johanon kaj ligis lin
kaj metis lin en malliberejon pro Herodias, kiu
estis edzino de lia frato Filipo. 4 Ĉar Johano diris
al li: Ne decas, ke vi havu ŝin. 5 Kaj dezirante
mortigi lin, li timis la popolon, ĉar oni opiniis lin
profeto. 6 Sed kiam venis la naskotaga festo de
Herodo, la filino de Herodias dancis en la mezo,
kaj plaĉis al Herodo. 7 Tiam li ĵure promesis doni
al ŝi ion ajn, kion ŝi petos. 8 Kaj ŝi, instigite de sia
patrino, diris: Donu al mi ĉi tie sur plado la kapon
de Johano, la Baptisto. 9 Kaj la reĝo malĝojis;
tamen pro siaj ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj li
ordonis doni ĝin; 10 kaj sendinte, li senkapigis
Johanon en la malliberejo. 11 Kaj oni alportis lian
kapon sur plado, kaj donis ĝin al la knabino, kaj
ŝi alportis ĝin al sia patrino. 12 Kaj liaj disĉiploj
venis kaj forportis la korpon kaj enterigis ĝin,
kaj ili iris kaj rakontis tion al Jesuo. 13 Kaj Jesuo,
aŭdinte, foriris de tie en ŝipeto al dezerta loko
aparte; kaj la homamasoj, aŭdinte, sekvis lin,
piedirante el la urboj. 14 Kaj li elvenis, kaj vidis
grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, kaj
sanigis iliajn malsanulojn. 15 Kaj kiam venis la
vespero, liaj disĉiploj venis al li, dirante: La loko
estas dezerta, kaj la horo jam pasis; forsendu la
homamason, por ke ili iru en la vilaĝojn kaj aĉetu
por si manĝaĵon. 16 Sed Jesuo diris al ili: Ili ne
bezonas foriri; vi donu al ili manĝi. 17 Kaj ili diris
al li: Ni nenion havas ĉi tie, krom kvin panoj kaj
du fiŝoj. 18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi tien al mi. 19
Kaj li ordonis al la homamasoj sidiĝi sur la herbo;
kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj
suprenrigardinte al la ĉielo, li benis kaj dispecigis
la panojn, kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj
al la homamasoj. 20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis;

kaj oni kolektis da postrestintaj fragmentoj dek
du plenajn korbojn. 21 Kaj la manĝantoj estis
ĉirkaŭ kvin mil viroj, krom virinoj kaj infanoj. 22
Kaj tuj li devigis la disĉiplojn eniri en la ŝipeton
kaj iri antaŭ li al la alia bordo, ĝis li forsendos la
homamason. 23 Kaj forsendinte la homamason, li
supreniris sur la monton sola, por preĝi; kaj kiam
vesperiĝis, li estis tie sola. 24 Sed la ŝipeto jam
estis meze de la maro, turmentata de la ondoj;
ĉar la vento estis kontraŭa. 25 Kaj en la kvara
gardoparto de la nokto li venis al ili, irante sur la
maro. 26 Sed la disĉiploj, vidante lin iranta sur
la maro, maltrankviliĝis, dirante: Jen fantomo;
kaj ili ekkriis pro timo. 27 Sed tuj Jesuo parolis al
ili, dirante: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 28 Kaj
responde al li Petro diris: Sinjoro, se ĝi estas vi,
ordonu min veni al vi sur la akvo. 29 Kaj li diris:
Venu. Kaj Petro, malsuprenirinte el la ŝipeto, iris
sur la akvo, por veni al Jesuo. 30 Sed vidante
la venton, li timis, kaj komencante subakviĝi,
li ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min. 31 Kaj tuj
Jesuo etendis la manon kaj ektenis lin, dirante
al li: Ho malgrandfidulo, kial vi dubis? 32 Kaj
kiam ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesiĝis.
33 Kaj tiuj, kiuj estis en la ŝipeto, adorkliniĝis
al li, dirante: Vere vi estas Filo de Dio. 34 Kaj
transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret. 35 Kaj
kiam la viroj de tiu loko ekkonis lin, ili sendis
en la tutan ĉirkaŭaĵon, kaj venigis al li ĉiujn
malsanulojn; 36 kaj ili petis lin, ke ili nur tuŝu la
randon de lia mantelo; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis
tute resanigitaj.

15 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj
kaj skribistoj, dirante: 2 Kial viaj disĉiploj
transpaŝas la tradicion de la antaŭuloj? ĉar ili ne
lavas siajn manojn, kiam ili manĝas panon. 3 Kaj
li responde diris al ili: Kial vi ankaŭ transpaŝas
la ordonon de Dio per via tradicio? 4 Ĉar Dio
diris: Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj:
Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon, tiu
nepre mortu. 5 Sed vi diras: Se iu diros al sia
patro aŭ al sia patrino: Oferdono estu tio, per kio
vi povus profiti de mi, 6 tiu ne devas respekti
sian patron aŭ sian patrinon. Kaj vi vantigis la
vorton de Dio per via tradicio. 7 Ho hipokrituloj,
bone profetis Jesaja pri vi, dirante: 8 Ĉi tiu popolo
honoras Min per siaj lipoj, Sed ilia koro estas
malproksime de Mi. 9 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj. 10
Kaj alvokinte al si la homamason, li diris al ili:
Aŭskultu kaj komprenu: 11 Ne tio, kio eniras en
la buŝon, profanas la homon; sed kio eliras el la
buŝo, tio profanas la homon. 12 Tiam veninte,
la disĉiploj diris al li: Ĉu vi scias, ke la Fariseoj
ofendiĝis, kiam ili aŭdis tiun diron? 13 Sed li
responde diris: Ĉiu kreskaĵo, kiun mia ĉiela Patro
ne plantis, estos elradikigita. 14 Lasu ilin; ili estas
blindaj kondukantoj de blinduloj. Kaj se blindulo
kondukos blindulon, ambaŭ falos en fosaĵon. 15
Kaj Petro responde diris al li: Klarigu al ni tiun
parabolon. 16 Kaj li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ
ankoraŭ sen kompreno? 17 Ĉu vi ne konscias, ke
ĉio, eniranta en la buŝon, pasas en la ventron kaj
estas elĵetata en apartan lokon? 18 Sed tio, kio
eliras el la buŝo, elvenas el la koro, kaj profanas la
homon. 19 Ĉar el la koro eliras malvirtaj pensoj,
mortigoj, adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, falsatestoj,
blasfemoj: 20 jen tio, kio profanas la homon, sed
manĝi kun manoj nelavitaj ne profanas la homon.
21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris en la regionojn
apud Tiro kaj Cidon. 22 Kaj jen virino Kanaana,
veninte el tiuj limlandoj, kriis, dirante: Ho Sinjoro,
filo de David, kompatu min; mia filino estas terure
turmentata de demono. 23 Sed li ne respondis al
ŝi eĉ unu vorton. Kaj alveninte, liaj disĉiploj petis
lin, dirante: Forsendu ŝin, ĉar ŝi krias post ni. 24
Kaj li responde diris: Mi ne estas sendita, krom al
la perditaj ŝafoj el la domo de Izrael. 25 Sed ŝi
venis kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro, helpu
min. 26 Sed li responde diris: Ne decas preni la
panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la hundetoj.
27 Sed ŝi diris: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj
manĝas el la panpecetoj, kiuj falas de la tablo de
iliaj sinjoroj. 28 Tiam responde Jesuo diris al ŝi:
Ho virino, granda estas via fido; estu al vi, kiel vi
volas. Kaj ŝia filino estis sanigita de post tiu horo.
29 Kaj transirinte de tie, Jesuo venis apud la maron
de Galileo; kaj suprenirinte sur la monton, li
sidiĝis tie. 30 Kaj alvenis al li grandaj homamasoj,
havante kun si homojn lamajn, blindajn, mutajn,
kriplajn, kun multaj aliaj, kaj metis ilin apud liajn
piedojn; kaj li sanigis ilin; 31 tiel ke la homamaso
miris, vidante mutulojn parolantaj, kriplulojn
sanaj, kaj lamulojn piedirantaj, kaj blindulojn
vidantaj; kaj ili gloris la Dion de Izrael. 32 Kaj
Jesuo, alvokinte al si siajn disĉiplojn, diris: Mi
kortuŝiĝas pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili
restas ĉe mi, kaj nenion havas manĝi; kaj mi ne
volas forsendi ilin fastantaj, por ke ili ne laciĝu
sur la vojo. 33 Kaj la disĉiploj diris al li: De kie
ni povas ricevi en la dezerto tiom da panoj, por
satigi tiom da homoj? 34 Kaj Jesuo diris al ili:
Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep, kaj
kelkajn malgrandajn fiŝojn. 35 Kaj li ordonis al
la homamaso sidiĝi sur la tero; 36 kaj li prenis
la sep panojn kaj la fiŝojn; kaj doninte dankon,

li dispecigis ilin, kaj donis al la disĉiploj, kaj la
disĉiploj al la homamasoj. 37 Kaj ĉiuj manĝis kaj
satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj fragmentoj
sep korbegojn plenajn. 38 Kaj la manĝantoj estis
kvar mil viroj, krom virinoj kaj infanoj. 39 Kaj
forsendinte la homamasojn, li eniris en la ŝipeton,
kaj venis en la regionojn de Magadan.

16 Kaj alvenis la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj por
provi lin postulis, ke li montru al ili signon
el la ĉielo. 2 Kaj responde li diris al ili: Kiam
vesperiĝas, vi diras: Estos bona vetero, ĉar la ĉielo
ruĝiĝas; 3 kaj frumatene: Estos hodiaŭ malbona
vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas kolere. La vizaĝon de
la ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn de la tempo
vi ne povas. 4 Generacio malbona kaj adultema
serĉas signon; kaj signo ne estos donita al ĝi, krom
la signo de Jona. Kaj lasinte ilin, li foriris. 5 Kaj
la disĉiploj, transirinte al la alia bordo, forgesis
preni panojn. 6 Sed Jesuo diris al ili: Zorgu, kaj
gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj
Sadukeoj. 7 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Ĉar
ni ne prenis panojn. 8 Sed Jesuo, eksciante tion,
diris: Kial vi diskutas inter vi, ho malgrandfiduloj,
pro tio, ke vi ne prenis panojn? 9 Ĉu vi ankoraŭ
ne konscias, nek memoras la kvin panojn de
la kvin mil, kaj kiom da korboj vi kolektis? 10
Nek la sep panojn de la kvar mil, kaj kiom da
korbegoj vi kolektis? 11 Kial vi ne komprenas,
ke ne pri panoj mi diris al vi: Gardu vin kontraŭ
la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj? 12
Tiam ili ekkomprenis, ke li admonis ilin sin gardi
ne kontraŭ la fermentaĵo de panoj, sed kontraŭ
la instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj. 13 Kaj
Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea Filipi,
demandis siajn disĉiplojn, dirante: Kiu, diras la
homoj, ke mi, la Filo de homo, estas? 14 Kaj ili
diris: Laŭ iuj: Johano, la Baptisto; laŭ aliaj: Elija;
kaj laŭ aliaj: Jeremia, aŭ unu el la profetoj. 15 Li
diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi estas? 16 Kaj
responde Simon Petro diris: Vi estas la Kristo,
la Filo de la vivanta Dio. 17 Kaj Jesuo responde
diris al li: Feliĉa vi estas, Simon Bar-Jona; ĉar ne
karno kaj sango tion malkaŝis al vi, sed mia Patro,
kiu estas en la ĉielo. 18 Kaj mi diras al vi, ke vi
estas Petro, kaj sur ĉi tiu roko mi konstruos mian
eklezion; kaj pordegoj de Hades ne superfortos
ĝin. (Hadēs g86) 19 Mi donos al vi la ŝlosilojn de
la regno de la ĉielo; kaj kion ajn vi ligos sur la
tero, tio estos ligita en la ĉielo; kaj kion ajn vi
malligos sur la tero, tio estos malligita en la ĉielo.
20 Tiam li admonis la disĉiplojn, ke ili diru al
neniu, ke li estas la Kristo. 21 De post tiu tempo
Jesuo komencis montri al siaj disĉiploj, ke li devas
iri al Jerusalem, kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj
kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj
la trian tagon releviĝi. 22 Kaj Petro prenis lin, kaj
komencis admoni lin, dirante: Kompaton al vi,
Sinjoro! tio ne estu al vi! 23 Sed turninte sin, li
diris al Petro: Iru malantaŭ min, Satano; vi estas
faligilo por mi, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio,
sed laŭ homoj. 24 Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj:
Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu
sian krucon, kaj sekvu min; 25 ĉar kiu volos savi
sian animon, tiu ĝin perdos; kaj kiu perdos sian
animon pro mi, tiu ĝin trovos. 26 Ĉar kiel profitus
homo, se li gajnus la tutan mondon kaj perdus
sian animon? Aŭ kion homo donu interŝanĝe por
sia animo? 27 Ĉar la Filo de homo venos en la
gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj, kaj tiam li
redonos al ĉiu laŭ liaj faroj. 28 Vere mi diras al
vi: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel
gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la Filon de
homo venantan en sia regno.

17 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron,
kaj Jakobon, kaj Johanon, lian fraton, kaj
kondukis ilin sur altan monton aparte; 2 kaj li
estis aliformita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis kiel
la suno, kaj liaj vestoj fariĝis blankaj kiel la lumo.
3 Kaj jen aperis al ili Moseo kaj Elija, parolantaj
kun li. 4 Kaj Petro responde diris al Jesuo: Sinjoro,
estas bone por ni esti ĉi tie. Se vi volas, mi faros
ĉi tie tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo,
kaj unu por Elija. 5 Dum li ankoraŭ parolis, jen
luma nubo superombris ilin; kaj jen voĉo el la
nubo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata, en
kiu Mi havas plezuron; aŭskultu lin. 6 Kaj aŭdinte
tion, la disĉiploj falis sur sian vizaĝon, kaj tre
timis. 7 Kaj Jesuo alvenis kaj ektuŝis ilin, kaj diris:
Leviĝu, kaj ne timu. 8 Kaj levinte siajn okulojn,
ili vidis neniun krom Jesuo sola. 9 Kaj dum ili
malsupreniris de la monto, Jesuo ordonis al ili,
dirante: Rakontu al neniu la vizion, ĝis la Filo de
homo releviĝos el la mortintoj. 10 Kaj liaj disĉiploj
demandis lin, dirante: Kial do diras la skribistoj,
ke Elija devas veni antaŭe? 11 Kaj li responde diris:
Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigos ĉion; 12 sed
mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni ne konis
lin, sed faris al li ĉion, kion ili volis. Tiel ankaŭ la
Filo de homo estas suferonta sub ili. 13 Tiam la
disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili pri Johano,
la Baptisto. 14 Kaj kiam li venis al la homamaso,
venis al li viro, genuante antaŭ li, kaj dirante: 15
Sinjoro, kompatu mian filon, ĉar li frenezas kaj
forte suferas; ĉar ofte li falas en la fajron kaj ofte
en la akvon. 16 Kaj mi venigis lin al viaj disĉiploj,
kaj ili ne povis lin sanigi. 17 Kaj Jesuo responde

diris: Ho senfida kaj perversa generacio, ĝis kiam
mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu
lin al mi ĉi tien. 18 Kaj Jesuo severe admonis lin;
kaj la demono eliris el li, kaj la knabo resaniĝis
en tiu sama horo. 19 Tiam la disĉiploj, veninte al
Jesuo aparte, diris: Pro kio ni ne povis elpeli ĝin?
20 Kaj li respondis al ili: Pro la malgrandeco de
via fido; ĉar vere mi diras al vi: Se vi havas fidon,
kiel semero de sinapo, vi diros al ĉi tiu monto:
Translokiĝu tien de ĉi tie, kaj ĝi translokiĝos; kaj
nenio estos neebla por vi. 21 Sed ĉi tiu speco
ne eliras, krom per preĝado kaj fastado. 22 Kaj
kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili: La
Filo de homo estos transdonita en la manojn de
homoj; 23 kaj ili mortigos lin, kaj la trian tagon li
leviĝos. Kaj ili tre malĝojis. 24 Kaj kiam ili venis
en Kapernaumon, venis al Petro la ricevistoj de la
du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via majstro pagas la du
draĥmojn? 25 Li respondis: Jes. Kaj kiam li venis
en la domon, Jesuo unue parolis al li, dirante: Kiel
ŝajnas al vi, Simon? de kiuj prenas la reĝoj de la
tero imposton aŭ tributon? de siaj filoj aŭ de la
fremduloj? 26 Kaj kiam li diris: De la fremduloj;
Jesuo diris: Sekve la filoj estas liberaj. 27 Sed,
por ke ni ne ofendu ilin, iru al la maro kaj ĵetu
hoketon, kaj prenu la fiŝon unue venintan, kaj
malferminte ĝian buŝon, vi trovos stateron. Prenu
ĝin, kaj donu al ili por mi kaj vi.

18 En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo, dirante:
Kiu do estas la plej granda en la regno de la
ĉielo? 2 Kaj alvokinte al si infanon, li starigis ĝin
meze de ili, 3 kaj diris: Vere mi diras al vi: Se vi
ne turniĝos kaj ne fariĝos kiel infanoj, vi neniel
eniros en la regnon de la ĉielo. 4 Kiu do humiligos
sin, kiel ĉi tiu infano, tiu estas la plej granda en
la regno de la ĉielo. 5 Kaj kiu akceptos unu tian
infanon en mia nomo, tiu akceptas min; 6 sed kiu
igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al
mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono
estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus
subakvigita en la profundon de la maro. 7 Ve al
la mondo pro faliloj! ĉar estas necese, ke venu
faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas! 8
Kaj se via mano aŭ via piedo faligas vin, detranĉu
ĝin kaj forĵetu ĝin de vi: estas bone por vi eniri
en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante du
manojn aŭ du piedojn, esti enĵetita en la eternan
fajron. (aiōnios g166) 9 Kaj se via okulo faligas vin,
elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi; estas bone por vi
eniri en vivon unuokula prefere ol, havante du
okulojn, esti enĵetita en Gehenan de fajro. (Geenna
g1067) 10 Gardu vin, ke vi ne malestimu unu el tiuj
malgranduloj; ĉar mi diras al vi, ke iliaj anĝeloj en
la ĉielo ĉiam rigardas la vizaĝon de mia Patro, kiu
estas en la ĉielo. 11 Ĉar la Filo de homo venis, por
savi tion, kio estis perdita. 12 Kiel vi pensas? Se
viro havas cent ŝafojn, kaj unu el ili erarvagis, ĉu
li ne lasas la naŭdek naŭ, kaj iras al la montoj, kaj
serĉas tiun, kiu erarvagis? 13 Kaj se okazas, ke li
trovas ĝin, vere mi diras al vi, li plimulte ĝojas pri
ĝi, ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne erarvagis. 14 Tiel
same ne estas la volo de via Patro, kiu estas en la
ĉielo, ke unu el ĉi tiuj malgranduloj pereu. 15 Kaj
se via frato pekos kontraŭ vi, iru kaj montru al li
la kulpon inter vi kaj li sola. Se li aŭskultos vin,
vi gajnos vian fraton. 16 Sed se li ne aŭskultos,
prenu ankaŭ unu aŭ du kun vi, por ke per la buŝo
de du aŭ tri atestantoj ĉiu vorto estu konfirmita.
17 Kaj se li rifuzos aŭskulti ilin, diru la aferon al la
eklezio; kaj se li ankaŭ rifuzos aŭskulti la eklezion,
li estu por vi kiel fremdulo kaj impostisto. 18 Vere
mi diras al vi, ke ĉio, kion vi ligos sur la tero,
estos ligita en la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos
sur la tero, estos malligita en la ĉielo. 19 Cetere
mi diras al vi, ke se du el vi konsentos sur la
tero pri ia pripetota afero, ĝi estos farita al ili
de mia Patro, kiu estas en la ĉielo. 20 Ĉar kie du
aŭ tri kunvenas en mia nomo, tie mi estas meze
de ili. 21 Tiam Petro venis kaj diris al li: Sinjoro,
kiomfoje povu peki mia frato kontraŭ mi, kaj mi
pardonu lin? ĝis sep fojoj? 22 Jesuo diris al li: Mi
ne diras al vi: Ĝis sep fojoj; sed: Ĝis sepdekoble
sep fojoj. 23 Tial la regno de la ĉielo similas al
reĝo, kiu volis fari kalkulon kun siaj servistoj.
24 Kaj kiam li komencis la kunkalkuladon, oni
alkondukis al li unu, kiu estis ŝuldanto por dek
mil talantoj. 25 Sed ĉar li ne havis, per kio pagi,
lia sinjoro ordonis, ke estu venditaj li kaj lia
edzino kaj liaj infanoj, kaj ĉio, kion li posedis,
kaj ke estu pago. 26 Tiam la servisto, falinte,
kliniĝis antaŭ li, dirante: Sinjoro, paciencu pri
mi, kaj mi pagos al vi ĉion. 27 Kaj la sinjoro de
tiu servisto, kortuŝite, liberigis lin kaj pardonis
al li la ŝuldon. 28 Sed elirinte, tiu servisto trovis
kunserviston, kiu ŝuldis al li cent denarojn; kaj li
kaptis kaj eksufokis lin, dirante: Pagu tion, kion
vi ŝuldas. 29 Kaj falinte antaŭ li, la kunservisto
petegis lin, dirante: Paciencu pri mi, kaj mi pagos
al vi. 30 Sed li ne volis; sed foriris kaj ĵetis lin en
malliberejon, ĝis li pagos tion, kio estas ŝuldata.
31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte tion, kio okazis,
tre ĉagreniĝis; kaj veninte, rakontis al sia sinjoro
ĉion, kio okazis. 32 Tiam lia sinjoro, alvokinte
lin, diris: Vi malbona servisto, mi pardonis al vi
tiun tutan ŝuldon, ĉar vi petegis min; 33 ĉu vi
ankaŭ ne devis kompati vian kunserviston, kiel

mi kompatis vin? 34 Kaj lia sinjoro koleris, kaj
transdonis lin al la turmentistoj, ĝis li pagos ĉion
al li ŝuldatan. 35 Tiel same mia ĉiela Patro faros al
vi, se vi ne pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

19 Kaj kiam Jesuo finis ĉi tiujn parolojn, li
foriris el Galileo, kaj venis en la limojn de
Judujo trans Jordan; 2 kaj grandaj homamasoj
lin sekvis, kaj li sanigis ilin tie. 3 Kaj venis al
li Fariseoj, provante lin, kaj dirante: Ĉu estas
permesate forsendi sian edzinon pro ĉia kaŭzo?
4 Kaj responde li diris: Ĉu vi ne legis, ke en la
komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina, 5
kaj diris: Tial viro forlasos sian patron kaj sian
patrinon, kaj aliĝos al sia edzino; kaj ili estos
unu karno? 6 Sekve ili jam estas ne du, sed
unu karno. Kion do Dio kunigis, tion homo ne
disigu. 7 Ili diris al li: Kial do Moseo ordonis
doni eksedzigan leteron, kaj forsendi ŝin? 8 Li
diris al ili: Moseo, pro la malmoleco de via koro,
permesis al vi forsendi viajn edzinojn; sed ne
estis tiel de la komenco. 9 Sed mi diras al vi: Kiu
forsendos sian edzinon krom pro malĉasteco, kaj
edziĝos kun alia, tiu adultas; kaj kiu edziĝas kun
la forsenditino, tiu adultas. 10 La disĉiploj diris al
li: Se tia estas la rilato de viro al virino, ne estas
oportune edziĝi. 11 Sed li diris al ili: Ne ĉiuj homoj
akceptas ĉi tiun diron, sed nur tiuj, al kiuj tio estas
donita. 12 Ĉar estas eŭnukoj, kiuj estas naskitaj
tiaj el la patrina ventro; kaj estas eŭnukoj, kiuj
estis eŭnukigitaj de homoj; kaj estas eŭnukoj, kiuj
eŭnukigis sin pro la regno de la ĉielo. Kiu povas
tion akcepti, tiu akceptu. 13 Tiam oni venigis al
li infanojn, por ke li metu la manojn sur ilin kaj
preĝu; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14 Sed Jesuo
diris: Lasu la infanojn, kaj ne malhelpu ilin, veni
al mi; ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo. 15 Kaj
metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie. 16
Kaj jen unu viro, veninte al li, diris: Majstro, kian
bonon mi faru, por ke mi ricevu eternan vivon?
(aiōnios g166) 17 Li diris al li: Kial vi min demandas
pri bono? Ekzistas Unu, kiu estas bona; sed se vi
deziras eniri en la vivon, observu la ordonojn. 18
Li diris al li: Kiujn? Kaj Jesuo diris: Ne mortigu;
Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston;
19 Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj:
Amu vian proksimulon kiel vin mem. 20 La junulo
diris al li: Ĉion tion mi observis; kio ankoraŭ
mankas al mi? 21 Jesuo diris al li: Se vi deziras esti
perfekta, iru, vendu viajn posedaĵojn, kaj donu
al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo;
kaj venu, sekvu min. 22 Sed aŭdinte tiun diron,
la junulo foriris malĝoja, ĉar li havis multajn
posedaĵojn. 23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere
mi diras al vi: Malfacile riĉulo eniros en la regnon
de la ĉielo. 24 Kaj cetere mi diras al vi: Estas pli
facile por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol
por riĉulo eniri en la regnon de Dio. 25 Kiam la
disĉiploj tion aŭdis, ili forte miregis, dirante: Kiu
do povas esti savita? 26 Kaj Jesuo, rigardante ilin,
diris al ili: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ĉe Dio
ĉio estas ebla. 27 Tiam Petro responde diris al
li: Jen ni ĉion forlasis, kaj vin sekvis; kion do ni
havos? 28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
vi, kiuj min sekvis, en la renaskado, kiam la Filo
de homo sidos sur la trono de sia gloro, vi ankaŭ
sidos sur dek du tronoj, juĝante la dek du tribojn
de Izrael. 29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn aŭ fratojn
aŭ fratinojn aŭ patron aŭ patrinon aŭ infanojn
aŭ kampojn pro mia nomo, ricevos multoble kaj
heredos eternan vivon. (aiōnios g166) 30 Sed multaj
unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

20 Ĉar la regno de la ĉielo similas al
domomastro, kiu eliris frumatene, por
dungi laboristojn por sia vinberĝardeno. 2 Kaj
kontraktinte kun la laboristoj po unu denaro
por la tago, li ilin sendis en sian vinberejon. 3
Kaj elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn
starantajn senokupe sur la placo; 4 kaj li diris al
ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon, kaj kiom estas
justa, tiom mi donos al vi. Kaj ili iris. 5 Denove
elirinte ĉirkaŭ la sesa horo kaj la naŭa, li agis
simile. 6 Kaj elirinte ĉirkaŭ la dek-unua horo, li
trovis aliajn starantajn; kaj li diris al ili: Kial vi
staras ĉi tie senokupe la tutan tagon? 7 Ili diris al
li: Ĉar neniu nin dungis. Li diris al ili: Vi ankaŭ
iru en la vinberejon. 8 Kaj kiam vesperiĝis, la
sinjoro de la vinberejo diris al sia administranto:
Alvoku la laboristojn, kaj donu al ili la salajron,
komencante de la lastaj ĝis la unuaj. 9 Kaj venis
tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ la dek-unua horo,
kaj ili ricevis po unu denaro. 10 Kaj kiam la unuaj
venis, ili supozis, ke ili ricevos pli; kaj ili ankaŭ
ricevis po unu denaro. 11 Kaj tion ricevinte, ili
murmuris kontraŭ la domomastro, 12 dirante:
Tiuj lastaj laboris nur unu horon, kaj vi faris ilin
egalaj kun ni, kiuj elportis la ŝarĝon de la tago
kaj la varmegon. 13 Sed li responde diris al unu
el ili: Amiko, mi ne faras al vi maljustaĵon; ĉu vi
ne kontraktis kun mi por unu denaro? 14 Prenu
do la vian kaj foriru; mi volas doni al ĉi tiu lasta
tiel same, kiel al vi. 15 Ĉu ne estas permesate al
mi, fari kun la mia tion, kion mi volas? aŭ ĉu via
okulo estas malbona tial, ke mi estas bona? 16 Tiel
la lastaj estos unuaj, kaj la unuaj estos lastaj. 17
Kaj suprenirante al Jerusalem, Jesuo prenis la dek
du disĉiplojn aparte, kaj sur la vojo li diris al ili: 18

Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la Filo de homo
estos transdonita al la ĉefpastroj kaj skribistoj; kaj
ili kondamnos lin al morto, 19 kaj transdonos lin
al la nacianoj, por moki kaj skurĝi kaj krucumi;
kaj la trian tagon li releviĝos. 20 Tiam venis al li
la patrino de la filoj de Zebedeo, kun siaj filoj,
adorkliniĝante kaj farante al li peton. 21 Li diris al
ŝi: Kion vi volas? Ŝi diris al li: Ordonu, ke ĉi tiuj
miaj du filoj povu sidi, unu dekstre de vi kaj la dua
maldekstre, en via regno. 22 Sed Jesuo responde
diris: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki
la kalikon, kiun mi trinkos? Ili diris al li: Ni povas.
23 Li diris al ili: Mian kalikon vi ja trinkos; sed
sidi dekstre de mi kaj maldekstre, tion doni ne
apartenas al mi, sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi
estas preparita de mia Patro. 24 Kaj aŭdinte, la
dek indignis kontraŭ la du fratoj. 25 Sed Jesuo,
alvokinte ilin al si, diris: Vi scias, ke la regantoj de
la nacioj kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj
granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili. 26 Ne tiel
estos inter vi; sed kiu volas esti granda inter vi,
tiu estu via servanto; 27 kaj kiu volas esti la unua
inter vi, tiu estu via servisto; 28 same kiel la Filo
de homo venis, ne por esti servata, sed por servi,
kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.
29 Kaj kiam ili eliris el JeriĤo, granda homamaso
lin sekvis. 30 Kaj jen du blinduloj, sidantaj apud
la vojo, aŭdinte, ke Jesuo preterpasas, ekkriis,
dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David. 31
Kaj la homamaso admonis ilin, ke ili silentu, sed
ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin,
ho filo de David. 32 Kaj Jesuo, haltinte, alvokis
ilin, kaj diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi? 33 Ili
diris al li: Sinjoro, ke niaj okuloj estu malfermitaj.
34 Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn okulojn; kaj tuj
ili ricevis vidpovon, kaj sekvis lin.

21 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj
venis al Betfage, al la monto Olivarba, tiam
Jesuo sendis du disĉiplojn, 2 dirante al ili: Iru en
la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj vi tuj trovos
azeninon ligitan, kaj azenidon kun ĝi. Ilin malligu
kaj alkonduku al mi. 3 Kaj se iu diros ion al vi,
respondu: La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li sendos
ilin. 4 Kaj ĉi tio okazis, por ke plenumiĝu tio, kio
estis dirita per la profeto, nome: 5 Diru al la filino
de Cion: Jen via Reĝo iras al vi, Humila kaj rajdanta
sur azeno, Kaj azenido, filo de ŝarĝobesto. 6 Kaj
la disĉiploj iris, kaj faris, kiel Jesuo ordonis al
ili, 7 kaj alkondukis la azeninon kaj la azenidon,
kaj surmetis sur ilin siajn vestojn; kaj li sidis sur
tion. 8 Kaj la pli granda parto de la homamaso
sternis siajn vestojn sur la vojo; kaj aliaj detranĉis
branĉojn de la arboj, kaj dismetis ilin sur la
vojon. 9 Kaj la homamaso, kiu iris antaŭ li, kaj
kiu sekvis lin, kriis, dirante: Hosana al la Filo de
David! Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la
Eternulo; Hosana en la supera alto! 10 Kaj li eniris
en Jerusalemon, kaj la tuta urbo malkvietiĝis,
dirante: Kiu estas ĉi tiu? 11 Kaj la homamasoj diris:
Ĉi tiu estas la profeto, Jesuo el Nazaret en Galileo.
12 Kaj Jesuo eniris en la templon de Dio, kaj elpelis
ĉiujn vendantojn kaj aĉetantojn en la templo,
kaj renversis la tablojn de la monŝanĝistoj, kaj la
seĝojn de la vendantoj de kolomboj; 13 kaj li diris
al ili: Estas skribite: Mia domo estas nomata domo
de preĝo; sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 14
Kaj blinduloj kaj lamuloj venis al li en la templo,
kaj li sanigis ilin. 15 Sed la ĉefpastroj kaj skribistoj,
vidinte la mirindaĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn
kriantajn en la templo, kaj dirantajn: Hosana al
la Filo de David, indignis, 16 kaj diris al li: Ĉu vi
aŭdas, kion ĉi tiuj diras? Kaj Jesuo diris al ili: Jes;
ĉu vi neniam legis: El la buŝo de junaj infanoj kaj
suĉinfanoj Vi perfektigis laŭdon? 17 Kaj lasinte
ilin, li eliris el la urbo al Betania, kaj tie loĝis. 18
Kaj matene, dum li revenis al la urbo, li malsatis.
19 Kaj vidante figarbon apud la vojo, li iris al ĝi,
kaj trovis sur ĝi nenion krom folioj; kaj li diris
al ĝi: Ne plu estu frukto sur vi por eterne. Kaj
tuj la figarbo forvelkis. (aiōn g165) 20 Kaj kiam la
disĉiploj vidis, ili miris, dirante: Kiel rapide la
figarbo forvelkis! 21 Kaj Jesuo responde diris al
ili: Vere mi diras al vi: Se vi havos fidon kaj ne
dubos, vi ne nur faros la aferon de la figarbo, sed
eĉ se vi diros al ĉi tiu monto: Estu formovita kaj
ĵetita en la maron; tio plenumiĝos. 22 Kaj ĉion,
kion vi petos per preĝado, kredante, vi ricevos. 23
Kaj kiam li jam venis en la templon, la ĉefpastroj
kaj la pliaĝuloj de la popolo venis al li, dum li
instruis, kaj ili diris: Laŭ kia aŭtoritato vi faras
ĉi tion? kaj kiu donis al vi tian aŭtoritaton? 24
Kaj Jesuo responde diris al ili: Mi ankaŭ faros al
vi unu demandon; kaj se vi tion diros al mi, mi
ankaŭ diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi
tion. 25 La baptado de Johano, de kie ĝi estis?
El la ĉielo, aŭ el homoj? Kaj ili diskutis inter si,
dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros al ni: Kial
do vi ne kredis al li? 26 Sed se ni diros: El homoj,
ni timas la popolon, ĉar ĉiuj opinias Johanon
profeto. 27 Kaj ili responde diris al Jesuo: Ni ne
scias. Li ankaŭ diris al ili: Kaj mi ne diras al vi,
laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 28 Kiel ŝajnas
al vi? Unu viro havis du filojn; kaj li venis al la
unua, kaj diris: Filo, iru hodiaŭ kaj laboru en la
vinberĝardeno. 29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne

volas; sed poste li pentis kaj iris. 30 Kaj li venis
al la dua, kaj diris tion saman. Kaj li responde
diris: Mi iros, sinjoro; kaj ne iris. 31 Kiu el la
du plenumis la volon de la patro? Ili diris: La
unua. Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke la
impostistoj kaj malĉastistinoj iras antaŭ vi en la
regnon de Dio. 32 Ĉar Johano venis al vi en vojo
de justeco, kaj vi ne kredis al li; sed la impostistoj
kaj malĉastistinoj kredis al li. Kaj vi, kiam vi vidis,
eĉ ne pentis poste, por kredi al li. 33 Aŭskultu
alian parabolon: Estis viro dommastro, kiu plantis
vinberĝardenon, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon,
kaj fosis en ĝi vinpremejon, kaj konstruis turon,
kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis. 34
Kaj kiam alproksimiĝis la sezono de fruktoj, li
sendis siajn sklavojn al la kultivistoj, por ricevi
siajn fruktojn. 35 Kaj la kultivistoj, kaptinte
liajn sklavojn, skurĝis unu, kaj mortigis alian,
kaj ŝtonbatis alian. 36 Li sendis ankoraŭ aliajn
sklavojn, pli multajn ol la unuaj; kaj ili faris al
ili tiel same. 37 Sed poste li sendis al ili sian
filon, dirante: Ili respektos mian filon. 38 Sed
la kultivistoj, vidante la filon, diris inter si: Ĉi
tiu estas la heredonto; venu, ni lin mortigu, kaj
prenu lian heredaĵon. 39 Kaj ili kaptis lin, elĵetis
lin el la vinberejo, kaj mortigis lin. 40 Kiam do
venos la sinjoro de la vinberejo, kion li faros al
tiuj kultivistoj? 41 Ili diris al li: Tiujn malbonulojn
li mizere pereigos, kaj li luigos la vinberejon al
aliaj kultivistoj, kiuj donos al li la fruktojn en iliaj
sezonoj. 42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam legis en
la Skriboj: Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula: De la Eternulo ĉi tio
fariĝis, Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj? 43
Tial mi diras al vi: La regno de Dio estos prenita
for de vi, kaj estos donita al nacio, kiu liveros
ĝiajn fruktojn. 44 Kaj kiu falas sur tiun ŝtonon, tiu
rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, ĝi tiun polvigos.
45 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte liajn
parabolojn, komprenis, ke li parolas pri ili. 46
Kaj celante kapti lin, ili timis la popolon, ĉar oni
opiniis lin profeto.

22 Kaj respondante, Jesuo denove parolis al
ili parabole, dirante: 2 La regno de la ĉielo
similas al unu reĝo, kiu faris edziĝan feston por
sia filo, 3 kaj sendis siajn sklavojn, por voki la
invititojn al la edziĝa festo; kaj ili ne volis veni. 4
Poste li sendis aliajn sklavojn, dirante: Diru al la
invititoj: Jen mi preparis la manĝon; miaj bovoj
kaj miaj grasigitaj brutoj estas buĉitaj, kaj ĉio estas
preta; venu al la edziĝa festo. 5 Sed ili malatentis,
kaj foriris, unu al sia bieno, alia al sia komercado;
6 kaj la ceteraj, kaptinte liajn sklavojn, perfortis
kaj mortigis ilin. 7 Kaj la reĝo koleris; kaj sendinte
siajn armeojn, li pereigis tiujn mortigintojn kaj
bruligis ilian urbon. 8 Tiam li diris al siaj sklavoj:
La edziĝa festo estas preta, sed la invititoj ne
estis indaj. 9 Iru do al la disirejoj de la vojoj, kaj
ĉiujn, kiujn vi trovos, invitu al la edziĝa festo. 10
Kaj tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis
ĉiujn, kiujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn; kaj
la edziĝa festo pleniĝis de gastoj. 11 Sed la reĝo,
enveninte por rigardi la gastojn, tie vidis viron,
kiu ne havis sur si edziĝofestan veston; 12 kaj
li diris al li: Amiko, kiel vi envenis ĉi tien, ne
havante edziĝofestan veston? Kaj li silentadis. 13
Tiam la reĝo diris al siaj servantoj: Ligu lin mane
kaj piede, kaj elĵetu lin en la eksteran mallumon;
tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.
14 Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas
elektitaj. 15 Tiam iris la Fariseoj, kaj konsiliĝis,
kiel ili povos impliki lin per interparolado. 16 Kaj
ili sendis al li siajn disĉiplojn kun la Herodanoj,
por diri: Majstro, ni scias, ke vi estas verama,
kaj instruas laŭ vero la vojon de Dio, kaj ne
zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la personon
de homoj. 17 Diru do al ni, kiel ŝajnas al vi? ĉu
konvenas doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 18 Sed
Jesuo, sciante ilian ruzecon, diris: Kial vi min
provas, hipokrituloj? 19 Montru al mi la tributan
moneron. Kaj ili alportis al li denaron. 20 Kaj li
diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo?
21 Ili diris al li: De Cezaro. Tiam li diris al ili:
Redonu do al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al
Dio la propraĵon de Dio. 22 Kaj aŭdinte, ili miris,
kaj lin lasis kaj foriris. 23 En tiu sama tago alvenis
al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj
ili demandis lin, dirante: 24 Majstro, Moseo diris:
Se iu mortas, ne havante infanojn, lia frato edziĝu
kun lia edzino kaj naskigu idaron al sia frato.
25 Estis ĉe ni sep fratoj; kaj la unua edziĝis kaj
mortis, kaj ne havante idaron, lasis sian edzinon
al sia frato; 26 tiel same ankaŭ la dua, kaj la tria,
ĝis la sepa. 27 Kaj post ĉiuj la virino mortis. 28 En
la releviĝo do, por kiu el la sep ŝi estos edzino?
ĉar ĉiuj ŝin havis. 29 Sed Jesuo responde diris: Vi
eraras, ne sciante la Skribojn, nek la potencon
de Dio. 30 Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝas nek
edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 31
Sed pri la releviĝo el la mortintoj, ĉu vi ne legis
tion, kio estis dirita al vi de Dio, nome: 32 Mi
estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la
Dio de Jakob? Dio estas Dio ne de la mortintoj,
sed de la vivantoj. 33 Kaj kiam la homamaso
tion aŭdis, ili miregis pro lia instruado. 34 Sed
la Fariseoj, aŭdinte, ke li silentigis la Sadukeojn,

kune kolektiĝis. 35 Kaj unu el ili, leĝisto, demandis
lin, provante lin: 36 Majstro, kiu estas la granda
ordono en la leĝo? 37 Kaj li diris al li: Amu la
Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via
tuta animo kaj per via tuta menso. 38 Ĉi tiu estas
la granda kaj la unua ordono. 39 Kaj dua estas
simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin mem.
40 De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta leĝo kaj
la profetoj. 41 Kaj kiam la Fariseoj jam kunvenis,
Jesuo ilin demandis, 42 dirante: Kion vi pensas
pri la Kristo? kies filo li estas? Ili diris al li: De
David. 43 Li diris al ili: Kial do David, en la Spirito,
lin nomas Sinjoro, dirante: 44 La Eternulo diris
al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi faros
viajn malamikojn benketo por viaj piedoj? 45 Se
do David nomas lin Sinjoro, kiel li estas lia filo?
46 Kaj neniu povis respondi unu vorton al li, nek
iu post tiu tago plu kuraĝis fari al li demandon.

23 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al
siaj disĉiploj, dirante: 2 La skribistoj kaj la
Fariseoj sidas sur la seĝo de Moseo: 3 ĉion do, kion
ili ordonas al vi, faru kaj observu; sed ne agu laŭ
iliaj faroj, ĉar ili ordonas, sed ne faras. 4 Ili ligas
pezajn ŝarĝojn malfacile porteblajn, kaj metas ilin
sur la ŝultrojn de homoj; sed ili mem ne volas
movi ilin per sia fingro. 5 Sed ĉiujn siajn agojn ili
faras, por esti rigardataj de homoj; ĉar ili larĝigas
siajn filakteriojn kaj grandigas la franĝojn de siaj
vestoj, 6 kaj amas la ĉeflokojn ĉe festenoj, kaj
la ĉefseĝojn en la sinagogoj, 7 kaj salutojn sur
la placoj, kaj esti nomataj de homoj Rabeno. 8
Sed vi ne estu nomataj Rabeno; ĉar unu estas via
instruanto, kaj vi ĉiuj estas fratoj. 9 Kaj nomu
neniun sur la tero via patro; ĉar Unu, kiu estas en
la ĉielo, estas via Patro. 10 Kaj ne estu nomataj
edukantoj; ĉar unu, la Kristo, estas via edukanto.
11 Sed la pli granda el vi estos via servanto. 12
Kaj kiu sin plialtigos, tiu estos humiligita; kaj kiu
sin humiligos, tiu estos plialtigita. 13 Sed ve al vi,
skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ŝlosas
la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi
mem ne eniras, nek lasas al la enirantoj eniri.
14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj!
ĉar vi formanĝas domojn de vidvinoj, kaj por
preteksto vi longe preĝas; tial vi ricevos pli
severan kondamnon. 15 Ve al vi, skribistoj kaj
Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ĉirkaŭiras maron kaj
teron, por varbi unu prozeliton; kaj kiam li tia
fariĝis, vi lin faras filo de Gehena, duoble kiom vi
mem. (Geenna g1067) 16 Ve al vi, blindaj gvidantoj!
kiuj diras: Se iu ĵuras per la sanktejo, tio estas
nenio; sed kiu ĵuras per la oro de la sanktejo,
tiu estas ŝuldanto. 17 Vi malsaĝaj kaj blindaj!
ĉar kio estas pli granda, la oro, aŭ la sanktejo,
kiu sanktigas la oron? 18 Kaj: Se iu ĵuras per la
altaro, tio estas nenio; sed kiu ĵuras per la ofero,
kuŝanta sur ĝi, tiu estas ŝuldanto. 19 Vi blinduloj!
ĉar kio estas pli granda, la ofero, aŭ la altaro, kiu
sanktigas la oferon? 20 Tiu do, kiu ĵuras per la
altaro, ĵuras per ĝi, kaj per ĉio, kuŝanta sur ĝi.
21 Kaj tiu, kiu ĵuras per la sanktejo, ĵuras per ĝi,
kaj per Tiu, kiu loĝas en ĝi. 22 Kaj tiu, kiu ĵuras
per la ĉielo, ĵuras per la trono de Dio, kaj per Tiu,
kiu sidas sur ĝi. 23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj
de anizo kaj de kumino, kaj forlasis la pli gravajn
aferojn de la leĝo: juĝon kaj kompaton kaj fidon.
Sed ĉi tiujn vi devus fari, kaj la aliajn ne preterlasi.
24 Vi blindaj gvidantoj! kiuj elkribras la kulon
kaj glutas la kamelon. 25 Ve al vi, skribistoj kaj
Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi purigas la eksteron
de la kaliko kaj de la plado; sed interne ili estas
plenaj de rabado kaj malmodereco. 26 Vi blinda
Fariseo! purigu unue la internon de la kaliko kaj
de la plado, por ke ilia ekstero ankaŭ fariĝu pura.
27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj!
ĉar vi similas al tomboj blankigitaj, kiuj ekstere
ŝajnas belaj, sed interne estas plenaj de ostoj de
mortintoj kaj de ĉia malpureco. 28 Tiel ankaŭ vi
ekstere ŝajnas justaj antaŭ homoj, sed interne vi
estas plenaj de hipokriteco kaj maljusteco. 29 Ve
al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi
konstruas la tombojn de la profetoj kaj ornamas
la monumentojn de la justuloj, kaj diras: 30 Se ni
vivus en la tagoj de niaj patroj, ni ne partoprenus
kun ili en la sango de la profetoj. 31 Tial vi atestas
pri vi mem, ke vi estas filoj de tiuj, kiuj mortigis
la profetojn. 32 Vi do plenigu la mezuron de viaj
patroj. 33 Serpentoj, vipuridoj! kiel vi povos eviti
la juĝon de Gehena? (Geenna g1067) 34 Jen do mi
sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj skribistojn;
iujn el ili vi mortigos kaj krucumos, kaj aliajn el
ili vi skurĝos en viaj sinagogoj kaj persekutos
de urbo al urbo; 35 por ke venu sur vin la tuta
justa sango elverŝita sur la teron, de la sango de
la justulo Habel ĝis la sango de Zeĥarja, filo de
Bereĥja, kiun vi mortigis inter la sanktejo kaj la
altaro. 36 Vere mi diras al vi: Ĉio tio venos sur
ĉi tiun generacion. 37 Ho Jerusalem, Jerusalem,
kiu mortigas la profetojn, kaj priĵetas per ŝtonoj
tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi! kiom ofte mi volis
kolekti viajn infanojn, kiel kokino kolektas sian
idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis. 38 Jen via
domo estas lasita al vi dezerta. 39 Ĉar mi diras
al vi: De nun vi ne vidos min, ĝis vi diros: Estu
benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo.

24 Kaj Jesuo, elirinte, ekforiris de la templo; kaj
liaj disĉiploj venis al li, por montri al li la
konstruaĵojn de la templo. 2 Sed li responde diris
al ili: Ĉu vi ne vidas ĉion tion? vere mi diras al vi:
Ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos
deĵetita. 3 Kaj dum ili sidis sur la monto Olivarba,
la disĉiploj venis aparte al li, dirante: Diru al ni,
kiam tio estos? Kaj kio estas la signo de via alesto
kaj de la maturiĝo de la mondaĝo? (aiōn g165) 4 Kaj
Jesuo, respondante, diris al ili: Gardu vin, ke neniu
vin forlogu. 5 Ĉar multaj venos en mia nomo,
dirante: Mi estas la Kristo; kaj ili forlogos multajn.
6 Kaj vi aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj.
Zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu; ĉar tio devas okazi;
sed ankoraŭ ne estas la fino. 7 Ĉar leviĝos nacio
kontraŭ nacion, kaj regno kontraŭ regnon; kaj
estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj.
8 Sed ĉio tio estas komenco de suferoj. 9 Tiam
oni transdonos vin al afliktado, kaj mortigos vin;
kaj vi estos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia
nomo. 10 Tiam multaj ofendiĝos, kaj perfidos unu
la alian, kaj malamos unu la alian. 11 Kaj multaj
falsaj profetoj leviĝos, kaj forlogos multajn. 12
Kaj pro la multobligo de maljusteco, la amo de la
plimulto malvarmiĝos. 13 Sed kiu persistos ĝis la
fino, tiu estos savita. 14 Kaj ĉi tiu evangelio de
la regno estos predikita tra la tuta mondo, kiel
atesto al ĉiuj nacioj; kaj tiam venos la fino. 15
Kiam do vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco,
pri kiu estas dirite de la profeto Daniel, starantan
sur la sankta loko (la leganto komprenu), 16 tiam
tiuj, kiuj estas en Judujo, forkuru al la montoj; 17
kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru,
por preni ion el sia domo; 18 kaj kiu estas sur la
kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon.
19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj
en tiuj tagoj! 20 Kaj preĝu, ke via forkurado ne
estu en vintro nek en sabato; 21 ĉar tiam estos
granda aflikto tia, kia ne estis de la komenco de la
mondo ĝis nun, nek iam estos. 22 Kaj se tiuj tagoj
ne estus mallongigitaj, neniu karno estus savita;
sed pro la elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj.
23 Tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ:
Tie; ne kredu; 24 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj
profetoj kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn,
tiel ke ili forlogus, se eble, eĉ la elektitojn. 25 Jen
mi antaŭdiris al vi. 26 Se oni do diros al vi: Jen li
estas en la dezerto; ne eliru; aŭ: Jen li estas en
sekretaj ĉambroj; ne kredu. 27 Ĉar kiel la fulmo
venas el la oriento kaj montriĝas ĝis la okcidento,
tiel ankaŭ estos la alesto de la Filo de homo. 28
Kie ajn estos la kadavro, tien kolektiĝos la agloj.
29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj la suno
mallumiĝos, kaj la luno ne donos sian lumon, kaj
la steloj falos el la ĉielo, kaj la potencoj de la ĉielo
ŝanceliĝos; 30 kaj tiam aperos sur la ĉielo la signo
de la Filo de homo, kaj tiam ploros ĉiuj gentoj de
la tero, kaj oni vidos la Filon de homo, venantan
en la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj granda
gloro. 31 Kaj li elsendos siajn anĝelojn kun granda
sono de trumpeto, kaj ili kolektos liajn elektitojn
el la kvar ventoj, el limo ĝis limo de la ĉielo. 32 De
la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo
jam moliĝis kaj aperigas foliojn, tiam vi scias, ke
la somero estas proksima; 33 tiel same vi, kiam vi
vidos ĉion tion, tiam sciu, ke li estas proksima, ĉe
la pordoj. 34 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio
ne forpasos, ĝis ĉio tio plenumiĝos. 35 La ĉielo kaj
la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos. 36
Sed pri tiu tago kaj la horo scias neniu, eĉ ne la
anĝeloj de la ĉielo, nek la Filo, sed la Patro sola.
37 Sed kiel la tagoj de Noa, tiel estos la alesto de la
Filo de homo. 38 Ĉar kiel dum la tagoj, kiuj estis
antaŭ la diluvo, oni manĝis kaj trinkis, edziĝis
kaj edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la
arkeon, 39 kaj oni ne eksciis, ĝis la diluvo venis
kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la alesto de la Filo
de homo. 40 Tiam du viroj estos sur kampo: unu
estos prenita, kaj la alia lasita; 41 du virinoj estos
muelantaj apud muelilo: unu estos prenita, kaj
la alia lasita. 42 Tial viglu; ĉar vi ne scias, en kiu
tago via Sinjoro venos. 43 Sed sciu tion, ke se
la dommastro scius, en kiu gardoparto venos la
ŝtelisto, li viglus kaj ne lasus sian domon trafosiĝi.
44 Tial vi ankaŭ estu pretaj; ĉar en horo, kiam vi
ne atendas, la Filo de homo venas. 45 Kiu do estas
la fidela kaj prudenta servisto, kiun la sinjoro
starigis super siajn domanojn, por doni al ili
nutraĵon ĝustatempe? 46 Feliĉa estas tiu servisto,
kiun lia sinjoro, veninte, trovos tiel faranta. 47
Vere mi diras al vi, ke super sian tutan havon li
starigos lin. 48 Sed se tiu malbona servisto diros
en sia koro: Mia sinjoro malfruas; 49 kaj komencos
bati siajn kunservistojn, kaj manĝi kaj trinki kun
la drinkuloj, 50 la sinjoro de tiu servisto venos
en tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, kiam
li ne scias, 51 kaj distranĉos lin, kaj difinos lian
parton kun la hipokrituloj; tie estos la plorado kaj
la grincado de dentoj.

25 Tiam la regno de la ĉielo estos komparata
al dek virgulinoj, kiuj prenis siajn lampojn
kaj eliris renkonte al la fianĉo. 2 Kaj kvin el ili
estis malprudentaj, kaj kvin estis prudentaj. 3
La malprudentaj, prenante la lampojn, ne prenis
oleon kun si; 4 sed la prudentaj prenis oleon en
la vazoj kun siaj lampoj. 5 Kaj kiam la fianĉo

malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj dormis. 6 Sed je la
noktomezo estis ekkrio: Jen la fianĉo! eliru al li
renkonte. 7 Tiam ĉiuj tiuj virgulinoj leviĝis, kaj
ordigis siajn lampojn. 8 Kaj la malprudentaj diris
al la prudentaj: Donu al ni el via oleo, ĉar niaj
lampoj estingiĝas. 9 Sed la prudentaj respondis,
dirante: Eble ne estos sufiĉe por ni kaj vi; iru
prefere al la vendistoj, kaj aĉetu por vi mem. 10
Kaj dum ili iris, por aĉeti, alvenis la fianĉo; kaj tiuj,
kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziĝa festo,
kaj la pordo estis fermita. 11 Poste venis ankaŭ
la ceteraj virgulinoj, dirante: Sinjoro, sinjoro,
malfermu al ni. 12 Sed li responde diris: Vere mi
diras al vi: Mi vin ne konas. 13 Tial viglu, ĉar vi
ne scias la tagon nek la horon. 14 Ĉar tiel estas,
kvazaŭ viro, forvojaĝonte, alvokis siajn servistojn,
kaj komisiis al ili siajn posedaĵojn. 15 Kaj al unu li
donis kvin talantojn, al alia du, al alia unu; al ĉiu
laŭ lia kapableco; kaj li tuj forvojaĝis. 16 Kaj tiu,
kiu ricevis la kvin talantojn, iris kaj negocadis
per ili, kaj gajnis pluajn kvin talantojn. 17 Tiel
same ankaŭ tiu, kiu ricevis la du, gajnis pluajn du.
18 Sed tiu, kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en
la tero, kaj kaŝis la monon de sia sinjoro. 19 Kaj
post longa tempo la sinjoro de tiuj servistoj venis,
kaj faris kun ili kalkulon. 20 Kaj tiu, kiu ricevis
la kvin talantojn, venis kaj alportis pluajn kvin
talantojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin
talantojn; jen mi gajnis pluajn kvin talantojn.
21 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi
starigos vin super multaj; envenu en la ĝojon de
via sinjoro. 22 Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la
du talantojn, kaj diris: Sinjoro, vi komisiis al mi
du talantojn; jen mi gajnis pluajn du talantojn.
23 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi
starigos vin super multaj; envenu en la ĝojon de
via sinjoro. 24 Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la
unu talanton, kaj diris: Sinjoro, mi sciis, ke vi
estas severa homo, rikoltanta, kie vi ne semis, kaj
kolektanta, kie vi ne disŝutis; 25 kaj mi timis, kaj
foriris, kaj kaŝis vian talanton en la tero; jen vi
havas vian propraĵon. 26 Sed lia sinjoro responde
diris al li: Vi malbona kaj mallaborema servisto, vi
sciis, ke mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj kolektas,
kie mi ne disŝutis; 27 pro tio vi devus doni mian
monon al la bankistoj, kaj veninte, mi ricevus
mian propraĵon kun procento. 28 Forprenu de li
do la talanton, kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek
talantojn. 29 Ĉar al ĉiu, kiu havas, estos donite, kaj
li havos abundegon; sed for de tiu, kiu ne havas,
eĉ tio, kion li havas, estos prenita. 30 Kaj elĵetu la
senutilan serviston en la eksteran mallumon; tie
estos la plorado kaj la grincado de dentoj. 31 Sed
kiam la Filo de homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj
anĝeloj kun li, tiam li sidos sur la trono de sia
gloro; 32 kaj antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj, kaj li
apartigos ilin unu de alia, kiel paŝtisto apartigas
la ŝafojn for de la kaproj; 33 kaj li starigos la
ŝafojn dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre.
34 Tiam diros la Reĝo al tiuj, kiuj staras dekstre
de li: Venu, vi benataj de mia Patro, heredu la
regnon preparitan por vi de post la komenco de
la mondo; 35 ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi
manĝi; mi soifis, kaj vi donis al mi trinki; mi estis
fremda, kaj vi gastigis min; 36 nuda, kaj vi vestis
min; mi malsanis, kaj vi vizitis min; mi estis en
malliberejo, kaj vi venis al mi. 37 Tiam respondos
al li la justuloj, dirante: Sinjoro, kiam ni vin vidis
malsata, kaj vin satigis? aŭ soifanta, kaj trinkigis
vin? 38 Kaj kiam ni vidis vin fremda kaj gastigis
vin? aŭ nuda, kaj vin vestis? 39 Kaj kiam ni vidis
vin malsana aŭ en malliberejo, kaj venis al vi?
40 Kaj la Reĝo respondos kaj diros al ili: Vere mi
diras al vi: Kiom vi faris al unu el ĉi tiuj miaj
fratoj la plej malgrandaj, tiom vi faris al mi. 41
Tiam li diros al tiuj, kiuj staras maldekstre: For de
mi, vi malbenitaj, en la eternan fajron, kiu estas
preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj; (aiōnios g166)
42 ĉar mi malsatis, kaj vi ne donis al mi manĝi;
mi soifis, kaj vi ne donis al mi trinki; 43 mi estis
fremda, kaj vi ne gastigis min; nuda, kaj vi ne
vestis min; malsana kaj en malliberejo, kaj vi ne
vizitis min. 44 Tiam ili ankaŭ respondos, dirante:
Sinjoro, kiam ni vidis vin malsata, aŭ soifanta, aŭ
fremda, aŭ nuda, aŭ malsana, aŭ en malliberejo,
kaj ne servis al vi? 45 Tiam li respondos al ili,
dirante: Vere mi diras al vi: Kiom vi ne faris al
unu el ĉi tiuj la plej malgrandaj, tiom vi ne faris al
mi. 46 Kaj ĉi tiuj foriros en eternan punon, sed la
justuloj en eternan vivon. (aiōnios g166)

26 Kaj kiam Jesuo finis ĉiujn tiujn vortojn, li
diris al siaj disĉiploj: 2 Vi scias, ke post du
tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo de homo estos
transdonita, por esti krucumita. 3 Tiam kunvenis
la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la popolo, en la
korto de la ĉefpastro, kies nomo estis Kajafas; 4
kaj ili konsiliĝis, por ke ili povu per ruzo kapti
Jesuon, kaj mortigi lin. 5 Sed ili diris: Ne dum la
festo, por ke ne leviĝu tumulto ĉe la popolo. 6 Kaj
kiam Jesuo estis en Betania, en la domo de Simon,
leprulo, 7 venis al li virino, havanta alabastran
vazon da multekosta ŝmiraĵo, kaj ŝi verŝis ĝin sur
lian kapon, dum li sidis ĉe manĝo. 8 Sed kiam
la disĉiploj tion vidis, ili indignis, dirante: 9 Por

kio estas ĉi tiu malŝparo? Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon
oni povus vendi por granda prezo, kaj doni al
malriĉuloj. 10 Sed Jesuo, tion sciante, diris al ili:
Kial vi ĝenas la virinon? ŝi faris bonan faron al mi.
11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min
vi ne ĉiam havas. 12 Ĉar verŝante ĉi tiun ŝmiraĵon
sur mian korpon, ŝi tion faris por mia entombigo.
13 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata ĉi
tiu evangelio en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion
faris ĉi tiu virino, estos priparolata, por memoraĵo
de ŝi. 14 Tiam unu el la dek du, nomata Judas
Iskariota, iris al la ĉefpastroj, 15 kaj diris: Kion
vi volas doni al mi, se mi lin transdonos al vi?
Kaj ili pesis por li tridek arĝentajn monerojn. 16
Kaj de tiam li serĉis okazon, por transdoni lin. 17
Kaj en la unua tago de macoj la disĉiploj venis
al Jesuo, dirante: Kie vi volas, ke ni pretigu por
vi, por manĝi la Paskon? 18 Kaj li diris: Iru en la
urbon al trovotulo, kaj diru al li: La Majstro diras:
Mia tempo estas proksima; mi faros la Paskon ĉe
vi, kun miaj disĉiploj. 19 Kaj la disĉiploj faris, kiel
Jesuo ordonis al ili, kaj ili pretigis la Paskon. 20
Kaj kiam vesperiĝis, li sidis ĉe manĝo kun la dek
du disĉiploj; 21 kaj dum ili manĝis, li diris: Vere
mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min. 22 Kaj ili
tre malĝojis, kaj ĉiu komencis diri al li: Sinjoro,
ĉu eble mi? 23 Kaj li respondis kaj diris: Tiu, kiu
trempis kun mi la manon en la pladon, perfidos
min. 24 La Filo de homo iros, kiel estas skribite
pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la Filo de homo
estos perfidita! se tiu homo ne estus naskita, estus
bone por li. 25 Kaj Judas, kiu estis lin perfidonta,
responde diris: Ĉu eble mi, Rabeno? Li diris al
li: Vi diris. 26 Kaj dum ili manĝis, Jesuo prenis
panon, kaj beninte, dispecigis ĝin kaj donis al
la disĉiploj, kaj diris: Prenu, manĝu; ĉi tio estas
mia korpo. 27 Kaj li prenis kalikon, kaj doninte
dankon, donis al ili, dirante: Vi ĉiuj trinku el ĝi;
28 ĉar ĉi tio estas mia sango de la interligo, kiu
estas elverŝata por multaj, por la pardonado de
pekoj. 29 Sed mi diras al vi: De nun mi ne trinkos
el ĉi tiu frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago,
kiam mi trinkos ĝin novan kun vi en la regno de
mia Patro. 30 Kaj kantinte himnon, ili foriris al
la monto Olivarba. 31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi
ĉiuj ofendiĝos pro mi dum ĉi tiu nokto; ĉar estas
skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj de la
grego diskuros. 32 Tamen, post mia releviĝo mi
iros antaŭ vi en Galileon. 33 Sed Petro responde
diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos pro vi, mi neniam
ofendiĝos. 34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi,
ke en ĉi tiu nokto, antaŭ ol krios koko, vi trifoje
malkonfesos min. 35 Petro diris al li: Eĉ se mi
devos morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos.
Tiel same diris ĉiuj disĉiploj. 36 Tiam venis Jesuo
kun ili al loko nomata Getsemane, kaj diris al siaj
disĉiploj: Sidiĝu ĉi tie, dum mi iros tien, por preĝi.
37 Kaj li prenis kun si Petron kaj la du filojn de
Zebedeo, kaj komencis malĝoji kaj maltrankviliĝi.
38 Tiam li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo,
eĉ ĝis morto; restu ĉi tie, kaj viglu kun mi. 39
Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur sian vizaĝon,
preĝante, kaj dirante: Ho mia Patro, se povas esti,
ĉi tiu kaliko pasu for de mi; tamen ne kiel mi volas,
sed kiel Vi volas. 40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj
trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro: Ĉu vi do ne
havis forton vigli kun mi eĉ unu horon? 41 Viglu
kaj preĝu, por ke vi ne eniru en tenton; la spirito
ja estas fervora, sed la karno estas malforta. 42
Denove la duan fojon foririnte, li preĝis, dirante:
Ho mia Patro, se ĉi tio ne povos forpasi, krom
se mi trinkos ĝin, Via volo plenumiĝu. 43 Kaj
denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar
iliaj okuloj peziĝis. 44 Kaj li denove lasis ilin kaj
foriris, kaj la trian fojon preĝis, denove dirante la
samajn vortojn. 45 Tiam li venis al la disĉiploj,
kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu: jen la horo
alproksimiĝis, kaj la Filo de homo estas perfidata
en la manojn de pekuloj. 46 Leviĝu, ni iru; jen mia
perfidanto alproksimiĝas. 47 Kaj dum li ankoraŭ
parolis, jen venis Judas, unu el la dek du; kaj
kun li granda homamaso kun glavoj kaj bastonoj
venis de la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo.
48 Kaj lia perfidanto jam aranĝis kun ili signon,
dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li; kaptu lin. 49
Kaj tuj veninte al Jesuo, li diris: Saluton, Rabeno;
kaj kisis lin. 50 Kaj Jesuo diris al li: Amiko, por
kio vi venis? Tiam ili venis, kaj metis manojn sur
Jesuon kaj arestis lin. 51 Kaj jen unu el tiuj, kiuj
estis kun Jesuo, etendis sian manon kaj eltiris
sian glavon, kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro,
kaj detranĉis lian orelon. 52 Tiam diris Jesuo al
li: Remetu vian glavon en ĝian ingon; ĉar ĉiuj,
kiuj glavon prenas, per glavo pereos. 53 Ĉu vi do
supozas, ke mi ne povas alvoki mian Patron, kaj Li
tuj liveros al mi pli ol dek du legiojn da anĝeloj?
54 Sed kiel plenumiĝus la Skriboj, ke tiel devas
okazi? 55 En tiu horo Jesuo diris al la homamasoj:
Ĉu vi elvenis kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj
kaj bastonoj, por kapti min? Ĉiutage mi sidis en
la templo, instruante, kaj vi ne arestis min. 56
Sed ĉio tio okazis, por ke plenumiĝu la Skriboj
de la profetoj. Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj
forkuris. 57 Kaj la arestintoj de Jesuo forkondukis
lin al la domo de la ĉefpastro Kajafas, kie jam
kolektiĝis la skribistoj kaj pliaĝuloj. 58 Sed Petro

malproksime sekvis lin ĝis la korto de la ĉefpastro,
kaj eniris, kaj sidis kun la subuloj, por vidi la
finon. 59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio
serĉis malveran ateston kontraŭ Jesuo, por ke ili
povu lin mortigi; 60 kaj ne trovis, kvankam multaj
malveraj atestantoj venis. Sed poste venis du, kaj
diris: 61 Ĉi tiu diris: Mi povas detrui la sanktejon
de Dio, kaj rekonstrui ĝin en la daŭro de tri tagoj.
62 Kaj la ĉefpastro stariĝis, kaj diris al li: Ĉu vi
respondas nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ vi?
63 Sed Jesuo silentadis. Kaj la ĉefpastro diris al li:
Mi ĵurligas vin per Dio la vivanta, ke vi diru al ni,
ĉu vi estas la Kristo, la Filo de Dio. 64 Jesuo diris
al li: Vi diris; tamen mi diras al vi: Poste vi vidos
la Filon de homo, sidantan ĉe la dekstra mano de
la Potenco, kaj venantan sur la nuboj de la ĉielo.
65 Tiam la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn, dirante:
Li blasfemis; por kio ni plu bezonas atestantojn?
jen nun vi aŭdis la blasfemon: 66 kion vi opinias?
Ili respondis kaj diris: Li estas kondamninda al
morto. 67 Tiam oni kraĉis sur lian vizaĝon kaj
vangofrapis lin, kaj iuj frapis lin per la manplatoj,
68 dirante: Profetu al ni, ho Kristo, kiu vin frapis?
69 Kaj Petro sidis ekstere sur la korto; kaj venis
al li unu servantino, dirante: Vi ankaŭ estis kun
Jesuo, la Galileano. 70 Sed li malkonfesis antaŭ
ili ĉiuj, dirante: Mi ne scias, kion vi diras. 71 Kaj
post kiam li eliris en la vestiblon, alia vidis lin, kaj
diris al la ĉeestantoj: Ĉi tiu estis ankaŭ kun Jesuo,
la Nazaretano. 72 Kaj denove li malkonfesis kun
ĵuro: Mi ne konas tiun homon. 73 Kaj post iom da
tempo la apudstarantoj venis, kaj diris al Petro:
Vere vi ankaŭ estas el ili, ĉar via parolmaniero
malkaŝas vin. 74 Tiam li komencis malbeni kaj
ĵuri: Mi ne konas tiun homon. Kaj tuj koko kriis. 75
Kaj Petro rememoris la vorton, kiun Jesuo parolis:
Antaŭ ol krios koko, vi trifoje malkonfesos min.
Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris.

27 Kaj kiam venis la mateno, ĉiuj ĉefpastroj
kaj pliaĝuloj de la popolo konsiliĝis kontraŭ
Jesuo, por mortigi lin; 2 kaj ili ligis lin, kaj
forkondukis lin kaj transdonis lin al Pilato, la
provincestro. 3 Tiam Judas, lia perfidinto, vidinte,
ke li estas kondamnita, pentis, kaj reportis la
tridek arĝentajn monerojn al la ĉefpastroj kaj
la pliaĝuloj, 4 dirante: Mi pekis, perfidante
senkulpan sangon. Sed ili diris: Kiel tio koncernas
nin? vi zorgu pri tio. 5 Kaj li ĵetis la arĝentajn
monerojn en la sanktejon, kaj eliris; kaj foririnte,
pendigis sin. 6 Kaj la ĉefpastroj prenis la arĝentajn
monerojn, kaj diris: Ne konvenas meti ilin en
la trezorejon, ĉar tio estas prezo de sango. 7
Kaj ili konsiliĝis, kaj aĉetis per ili la kampon de
la potisto, por enterigi fremdulojn. 8 Tial tiu
kampo estas nomata Kampo de Sango, ankoraŭ
ĝis hodiaŭ. 9 Tiam plenumiĝis tio, kio estis dirita
per la profeto Jeremia, nome: Kaj ili prenis la
tridek arĝentajn monerojn, taksoprezon de tiu,
kiu estis taksita, kiujn iuj el la filoj de Izrael taksis;
10 kaj donis ilin por la kampo de la potisto, kiel la
Eternulo difinis al mi. 11 Kaj Jesuo staris antaŭ la
provincestro; kaj la estro demandis lin, dirante:
Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj Jesuo diris al
li: Vi diras. 12 Kaj kiam la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj
akuzis lin, li respondis nenion. 13 Tiam Pilato
diris al li: Ĉu vi ne aŭdas, kiom da aferoj oni
atestas kontraŭ vi? 14 Kaj li ne respondis al li
eĉ unu vorton, tiel ke la provincestro tre forte
miris. 15 Sed ĉe tiu festo la provincestro kutimis
liberigi al la homamaso unu malliberulon, kiun ili
deziris. 16 Kaj oni havis tiam faman malliberulon,
nomatan Barabas. 17 Kiam do ili kolektiĝis, Pilato
diris al ili: Kiun vi deziras, ke mi liberigu al vi? ĉu
Barabason, aŭ Jesuon, nomatan Kristo? 18 Ĉar li
sciis, ke pro envio ili transdonis lin. 19 Kaj dum
li sidis sur la tribunala seĝo, lia edzino sendis al
li, por diri: Nenion havu kun tiu justulo, ĉar mi
suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li. 20 Kaj
la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj decidigis la homamason
postuli Barabason kaj pereigi Jesuon. 21 Sed la
provincestro responde diris al ili: Kiun el la du vi
volas, ke mi liberigu al vi? Kaj ili diris: Barabason.
22 Pilato diris al ili: Kion do mi faros al Jesuo,
nomata Kristo? Ĉiuj diris: Li estu krucumita. 23
Kaj li diris: Kial? kian malbonon li faris? Sed ili
des pli ekkriis, dirante: Li estu krucumita. 24 Tial
Pilato, vidante, ke neniel prosperas al li, sed ke
kontraŭe tumulto leviĝas, prenis akvon kaj lavis
siajn manojn antaŭ la homamaso, dirante: Mi
estas senkulpa pri la sango de tiu justulo: vi zorgu
pri ĝi. 25 Kaj la tuta popolo responde diris: Lia
sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj. 26 Tiam li
liberigis al ili Barabason; sed skurĝinte Jesuon,
li transdonis lin, por esti krucumita. 27 Tiam la
soldatoj de la provincestro, kondukinte Jesuon
en la palacon, kolektis al li la tutan kohorton. 28
Kaj ili senvestigis lin, kaj surmetis al li skarlatan
mantelon. 29 Kaj ili plektis kronon el dornoj kaj
metis ĝin sur lian kapon, kaj metis kanon en lian
dekstran manon; kaj ili genuis antaŭ li, kaj mokis
lin, dirante: Saluton, Reĝo de la Judoj! 30 Kaj
ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon kaj frapis
lian kapon. 31 Kaj mokinte lin, ili demetis de
li la mantelon, kaj surmetis al li liajn proprajn
vestojn, kaj forkondukis lin, por krucumi lin. 32
Kaj elirinte, ili trovis viron Kirenanon, nomatan

Simon; tiun ili devigis, ke li portu lian krucon.
33 Kaj veninte al loko nomata Golgota, tio estas,
Loko de Kranio, 34 ili donis al li trinki vinon kun
galo enmiksita; kaj li gustumis ĝin, kaj ne volis
trinki. 35 Kaj krucuminte lin, ili dividis inter si
liajn vestojn, ĵetante lotojn; 36 kaj ili sidiĝis, kaj
gardis lin tie. 37 Kaj ili metis super lia kapo lian
akuzon, skribitan: ĈI TIU ESTAS JESUO, LA REĜO
DE LA JUDOJ. 38 Tiam kun li estis krucumitaj du
rabistoj, unu dekstre kaj unu maldekstre. 39 Kaj la
preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon,
40 kaj dirante: Vi, kiu detruas la sanktejon kaj
rekonstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj, savu
vin. Se vi estas la Filo de Dio, deiru de la kruco.
41 Tiel same ankaŭ la ĉefpastroj, mokante kun
la skribistoj kaj la pliaĝuloj, diris: 42 Aliajn li
savis; sin mem li ne povas savi. Li ja estas Reĝo
de Izrael, li nun deiru de la kruco, kaj ni kredos
al li. 43 Li apogis sin al Dio; Tiu savu lin, se Li
amas lin; ĉar li diris: Mi estas la Filo de Dio. 44
Kaj ankaŭ la rabistoj, kiuj estis krucumitaj kun
li, tiel same insultis lin. 45 Kaj de post la sesa
horo fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa
horo. 46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo Jesuo ekkriis per
laŭta voĉo, dirante: Eli, Eli, lama sabaĥtani? tio
estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min? 47
Kaj iuj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris:
Ĉi tiu vokas Elijan. 48 Kaj tuj unu el ili kuris kaj
prenis spongon kaj plenigis ĝin per vinagro, kaj
metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki. 49 Kaj la
aliaj diris: Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija, por savi
lin. 50 Kaj Jesuo, denove kriinte per laŭta voĉo,
ellasis for la spiriton. 51 Kaj jen la kurteno de
la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn de supre ĝis
malsupre; kaj la tero tremis; kaj la rokoj diskrevis;
52 kaj la tomboj malfermiĝis, kaj multaj korpoj de
dormantaj sanktuloj leviĝis, 53 kaj elirinte el la
tomboj post lia releviĝo, ili eniris en la sanktan
urbon kaj aperis al multaj. 54 Kaj la centestro, kaj
tiuj, kiuj estis kun li gardantaj Jesuon, kiam ili
vidis la tertremon kaj la okazantaĵojn, tre timis,
dirante: Vere ĉi tiu estis Filo de Dio. 55 Kaj tie estis
multaj virinoj, rigardantaj de malproksime, kiuj
sekvis Jesuon el Galileo, servante al li; 56 inter
kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino
de Jakobo kaj de Joses, kaj la patrino de la filoj
de Zebedeo. 57 Kaj kiam vesperiĝis, venis riĉulo,
nomata Jozef, el Arimateo, kiu mem estis disĉiplo
de Jesuo: 58 tiu, irinte al Pilato, petis la korpon de
Jesuo. Tiam Pilato ordonis doni ĝin. 59 Kaj Jozef
prenis la korpon, kaj envolvis ĝin en pura tolaĵo,
60 kaj metis ĝin en sian novan tombon, kiun li jam
elhakis en la roko; kaj li alrulis grandan ŝtonon al
la enirejo de la tombo, kaj foriris. 61 Kaj Maria
Magdalena estis tie, kaj la alia Maria, sidantaj
apud la tombo. 62 La sekvantan tagon, kiu estas
la tago post la Preparado, la ĉefpastroj kaj la
Fariseoj kolektiĝis al Pilato, 63 dirante: Sinjoro,
ni ekrememoras, ke tiu trompanto diris, dum
li ankoraŭ vivis: Post tri tagoj mi releviĝos. 64
Ordonu do, ke oni gardu la tombon ĝis la tria tago,
por ke liaj disĉiploj ne venu kaj ne forŝtelu lin kaj
ne diru al la popolo: Li releviĝis el la mortintoj;
kaj la lasta trompo estus pli malbona, ol la unua.
65 Pilato diris al ili: Vi havas gardistaron; iru,
kaj gardu ĝin laŭ via eblo. 66 Tial ili foriris kaj
gardis la tombon, sigelinte la ŝtonon, kune kun
gardistaro.

28 Kaj sabate malfrue, kiam eklumis por la unua
tago de la semajno, venis Maria Magdalena
kaj la alia Maria, por vidi la tombon. 2 Kaj jen
okazis granda tertremo; ĉar anĝelo de la Eternulo
malsupreniris el la ĉielo, kaj venis kaj derulis la
ŝtonon, kaj sidiĝis sur ĝi. 3 Lia aspekto estis kiel
fulmo, kaj lia vestaĵo estis blanka, kiel neĝo; 4
kaj pro timo al li la gardistoj tremis, kaj fariĝis
kiel malvivuloj. 5 Kaj la anĝelo responde diris
al la virinoj: Ne timu; ĉar mi scias, ke vi serĉas
Jesuon, la krucumitan. 6 Li ne estas ĉi tie; ĉar
li leviĝis, kiel li diris. Venu, vidu la lokon, kie
la Sinjoro kuŝis. 7 Kaj iru rapide, kaj diru al liaj
disĉiploj: Li leviĝis el la mortintoj, kaj jen li iras
antaŭ vi en Galileon; tie vi vidos lin; jen mi sciigis
al vi. 8 Kaj ili rapide foriris de la tombo kun
timo kaj granda ĝojo, kaj kuris, por sciigi al liaj
disĉiploj. 9 Kaj jen Jesuo renkontis ilin, dirante:
Saluton. Kaj alveninte, ili ekprenis liajn piedojn
kaj adorkliniĝis al li. 10 Tiam Jesuo diris al ili:
Ne timu; iru, diru al miaj fratoj, ke ili foriru en
Galileon, kaj tie ili min vidos. 11 Kaj dum ili iris,
iuj el la gardistoj venis en la urbon, kaj rakontis al
la ĉefpastroj ĉiujn okazintaĵojn. 12 Kaj kunveninte
kun la pliaĝuloj, ili konsiliĝis kune, kaj ili donis
al la soldatoj multe da mono, 13 dirante: Diru:
Liaj disĉiploj venis nokte, kaj forŝtelis lin, dum
ni dormis. 14 Kaj se la provincestro tion aŭdos,
ni konvinkos lin, kaj liberigos vin de ĉia zorgo.
15 Kaj ili prenis la monon, kaj faris, kiel ili estis
instruitaj; kaj tiu diro disvastiĝis inter la Judoj
ĝis hodiaŭ. 16 Sed la dek unu disĉiploj iris en
Galileon, sur la monton, kiun Jesuo jam difinis
al ili. 17 Kaj kiam ili vidis lin, ili adorkliniĝis al
li; sed kelkaj dubis. 18 Kaj Jesuo venis al ili, kaj
diris al ili: Estas donita al mi ĉia aŭtoritato en la
ĉielo kaj sur la tero. 19 Iru do kaj disĉipligu ĉiujn

naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj
de la Filo kaj de la Sankta Spirito; **20** instruante
ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi
estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la maturiĝo de la
mondaĝo. **(aiōn g165)**

Marko

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo,
Filo de Dio. **2** Kiel estas skribite en la profeto
Jesaja: Jen Mi sendas Mian anĝelon antaŭ via
vizaĝo, Kaj li preparos vian vojon; **3** Voĉo de
krianto en la dezerto: Pretigu la vojon de la
Eternulo, Rektigu Liajn irejojn; **4** venis Johano,
kiu baptis en la dezerto kaj predikis la bapton de
pento por la pardonado de pekoj. **5** Kaj eliris al li
la tuta Juduja distrikto, kaj ĉiuj Jerusalemanoj;
kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan,
konfesante siajn pekojn. **6** Kaj Johano estis vestita
per kamelharaĵo kaj leda zono ĉirkaŭ siaj lumboj,
kaj li manĝadis akridojn kaj sovaĝan mielon. **7** Kaj
li predikis, dirante: Venas post mi tiu, kiu estas
pli potenca ol mi; la rimenon de liaj ŝuoj mi ne
estas inda, kliniĝinte, malligi. **8** Mi vin baptis per
akvo; sed li vin baptos per la Sankta Spirito. **9**
Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el Nazaret de Galileo,
kaj estis baptita de Johano en Jordan. **10** Kaj tuj
kiam li eliris el la akvo, li vidis la ĉielon fenditan,
kaj la Spiriton kiel kolombo malsuprenirantan
sur lin; **11** kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas Mia
Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron. **12** Kaj
tuj la Spirito pelis lin for en la dezerton. **13** Kaj
li estis en la dezerto kvardek tagojn, tentata de
Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj bestoj, kaj la
anĝeloj servadis al li. **14** Kaj post kiam Johano
estis arestita, Jesuo iris en Galileon, predikante
la evangelion de Dio, **15** kaj dirante: La tempo
jam plenumiĝis, kaj la regno de Dio alproksimiĝis;
pentu, kaj kredu al la evangelio. **16** Kaj irante apud
la Galilea Maro, li vidis Simonon, kaj Andreon,
fraton de Simon, ĵetantajn reton en la maron;
ĉar ili estis fiŝkaptistoj. **17** Kaj Jesuo diris al ili:
Venu post mi, kaj mi igos vin fariĝi kaptistoj de
homoj. **18** Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj sekvis
lin. **19** Kaj irinte iom antaŭen, li vidis Jakobon,
filon de Zebedeo, kaj Johanon, lian fraton, kiuj
ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la retojn. **20** Kaj
tuj li alvokis ilin; kaj ili lasis sian patron Zebedeo
en la ŝipeto kun la dungitoj, kaj foriris post li. **21**
Kaj ili iris en Kapernaumon, kaj tuj en la sabato
li eniris en la sinagogon kaj instruis. **22** Kaj oni
miris pro lia instruado; ĉar li instruis kiel havanta
aŭtoritaton, kaj ne kiel la skribistoj. **23** Kaj en
ilia sinagogo estis viro kun malpura spirito; kaj
li ekkriis, **24** dirante: Kio estas inter ni kaj vi,
Jesuo Nazaretano? ĉu vi venis, por pereigi nin? mi
scias, kiu vi estas: la Sanktulo de Dio. **25** Kaj Jesuo
severe admonis lin, dirante: Silentu, kaj eliru el
li. **26** Kaj la malpura spirito konvulsiigis lin, kaj,
laŭte kriinte, eliris el li. **27** Kaj ĉiuj miregis tiom,
ke ili diskutis inter si, dirante: Kio estas ĉi tio? jen
nova instruado! kun aŭtoritato li ordonas eĉ al la
malpuraj spiritoj, kaj ili obeas lin. **28** Kaj tuj la
famo pri li disvastiĝis ĉie en la tutan ĉirkaŭaĵon
de Galileo. **29** Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili
eniris en la domon de Simon kaj Andreo, kun
Jakobo kaj Johano. **30** Sed la bopatrino de Simon
kuŝis malsana de febro; kaj tuj oni sciigis al li pri
ŝi; **31** kaj veninte, li prenis ŝian manon kaj levis
ŝin; kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi servis al ili. **32**
Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni venigis al
li ĉiujn, kiuj estis malsanaj kaj demonhavantaj.
33 Kaj la tuta urbo kolektiĝis ĉe la pordo. **34**
Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis de diversaj
malsanoj, kaj elpelis multajn demonojn; kaj li ne
permesis al la demonoj paroli, ĉar ili konis lin. **35**
Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis, kaj
foriris en dezertan lokon, kaj tie preĝadis. **36** Kaj
Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin; **37** kaj ili trovis
lin, kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas. **38** Kaj li diris
al ili: Ni iru aliloken en la proksimajn urbetojn,
por ke mi tie ankaŭ prediku; ĉar por tio mi venis.
39 Kaj li iris, predikante en iliaj sinagogoj tra la
tuta Galileo, kaj elpelante la demonojn. **40** Kaj
venis al li leprulo, alvokante lin, kaj genuinte, li
diris al li: Se vi nur volas, vi povas min purigi. **41**
Kaj kortuŝite, li etendis la manon kaj tuŝis lin,
kaj diris al li: Mi volas; estu purigita. **42** Kaj tuj la
lepro foriris de li, kaj li fariĝis pura. **43** Kaj severe
avertinte lin, li tuj forsendis lin, **44** kaj diris al li:
Zorgu, ke vi diru nenion al iu; sed iru, montru vin
al la pastro, kaj oferu pro via purigado tion, kion
Moseo ordonis, por atesto al ili. **45** Sed li eliris,
kaj komencis diligente rakonti kaj disfamigi la
aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis malkaŝe eniri
en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj; kaj
oni venis al li el ĉie.

2 Kaj kiam li revenis en Kapernaumon post kelke
da tagoj, oni sciiĝis, ke li estas en domo. **2** Kaj
multaj kunvenis, tiel ke jam ne estis loko eĉ apud
la pordo; kaj li parolis al ili la vorton. **3** Kaj oni
venis, alportante al li paralizulon, portatan de
kvar homoj. **4** Kaj ne povante alproksimiĝi al li
pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton, kie
li estis; kaj trafosinte ĝin, ili mallevis la liton,
sur kiu kuŝis la paralizulo. **5** Kaj Jesuo, vidante
ilian fidon, diris al la paralizulo: Filo, viaj pekoj
estas pardonitaj. **6** Sed estis iuj el la skribistoj tie,
sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj: **7** Kial tiu tiel
parolas? li blasfemas: kiu povas pardoni pekojn,
krom Dio sola? **8** Kaj Jesuo, tuj eksciante en sia
spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili: Kial vi

tion diskutas en viaj koroj? 9 Kio estas pli facila:
diri al la paralizulo: Viaj pekoj estas pardonitaj;
aŭ diri: Leviĝu, prenu vian liton, kaj piediru?
10 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas
aŭtoritaton sur la tero pardoni pekojn — li diris al
la paralizulo: 11 Mi diras al vi: Leviĝu, prenu vian
liton, kaj iru al via domo. 12 Kaj li leviĝis, kaj tuj
prenis la liton, kaj eliris antaŭ ĉiuj, tiel ke ĉiuj
miregis, kaj gloris Dion, dirante: Neniam ni vidis
ion tian. 13 Kaj denove li eliris al la marbordo,
kaj la tuta homamaso venis al li, kaj li instruis
ilin. 14 Kaj preterpasante, li vidis Levin, filon de
Alfeo, sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li:
Sekvu min. Kaj li stariĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj li
sidis ĉe manĝo en lia domo, kaj multaj impostistoj
kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj;
ĉar ili estis multaj, kaj ili sekvis lin. 16 Kaj la
skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li manĝas kun
la pekuloj kaj la impostistoj, diris al liaj disĉiploj:
Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj.
17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al ili: Ne la sanuloj
bezonas kuraciston, sed la malsanuloj: mi venis,
por alvoki ne justulojn, sed pekulojn. 18 Kaj la
disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj estis fastantaj,
kaj oni venis, kaj diris al li: Kial fastas la disĉiploj
de Johano kaj de la Fariseoj, sed viaj ne fastas? 19
Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas
fasti, dum la fianĉo estas kun ili? Tiel longe, kiel
ili havas kun si la fianĉon, ili ne povas fasti. 20
Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for
de ili, kaj tiam ili fastos en tiuj tagoj. 21 Neniu
alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur malnovan
veston; alie la nova plenigaĵo ion forprenas de la
malnova ŝtofo, kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 22
Kaj neniu enverŝas novan vinon en malnovajn
felsakojn; alie la vino krevigos la felsakojn, kaj
la vino elfluos kaj la felsakoj detruiĝos; sed oni
enverŝas novan vinon en novajn felsakojn. 23
Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj
disĉiploj komencis dum la vojiro deŝiri la spikojn.
24 Kaj la Fariseoj diris al li: Jen kial ili en la sabato
faras tion, kio ne estas permesata? 25 Kaj li diris
al ili: Ĉu vi neniam legis, kion faris David, kiam li
havis bezonon kaj malsatis, li kaj liaj kunuloj? 26
Ke li eniris en la domon de Dio, kiam Ebjatar estis
ĉefpastro, kaj manĝis la panojn de propono, kiujn
manĝi ne estas permesate krom al la pastroj, kaj
donis ankaŭ al siaj kunuloj? 27 Kaj li diris al ili: La
sabato estiĝis por la homo, kaj ne la homo por la
sabato; 28 tial la Filo de homo estas sinjoro eĉ de
la sabato.

3 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie
estis viro, havanta manon velkintan. 2 Kaj
oni observis lin, ĉu en la sabato li lin sanigos,
por ke ili povu lin akuzi. 3 Kaj li diris al la
viro, kiu havis la velkintan manon: Stariĝu en
la mezo. 4 Kaj li diris al ili: Ĉu estas permesate
bonfari en sabato, aŭ malbonfari? savi vivon, aŭ
mortigi? Sed ili silentis. 5 Kaj kiam kun kolero li
ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite pro la obstiniĝo de
ilia koro, li diris al la viro: Etendu vian manon.
Kaj li etendis ĝin, kaj lia mano resaniĝis. 6 Kaj la
Fariseoj eliris, kaj tuj konsiliĝis kun la Herodanoj
kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi. 7 Kaj Jesuo
kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro; kaj granda
homamaso el Galileo sekvis lin. Kaj el Judujo 8 kaj
el Jerusalem kaj el Edom kaj el Transjordano kaj el
ĉirkaŭ Tiro kaj Cidon, grandnombra homamaso,
aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li. 9 Kaj li diris
al siaj disĉiploj, ke malgranda ŝipeto estu je lia
dispono, pro la homamaso, por ke oni ne premu
lin; 10 ĉar multajn li jam sanigis, tiel ke ĉiuj, kiuj
havis malsanojn, premadis sur lin, por tuŝi lin. 11
Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis
antaŭ li, kaj kriis, dirante: Vi estas la Filo de Dio.
12 Kaj li severe admonis ilin, ke ili ne konatigu lin.
13 Kaj li supreniris sur la monton, kaj alvokis tiujn,
kiujn li mem volis; kaj ili venis al li. 14 Kaj li elektis
dek du, kiujn ankaŭ li nomis apostoloj, por ke ili
estu kun li, kaj por ke li dissendu ilin por prediki,
15 kaj por havi aŭtoritaton elpeli demonojn: 16 kaj
Simonon li alnomis Petro; 17 kaj Jakobon, filon de
Zebedeo, kaj Johanon, fraton de Jakobo, kaj tiujn
li alnomis Boanerges, tio estas, Filoj de tondro;
18 kaj Andreon kaj Filipon kaj Bartolomeon kaj
Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de Alfeo,
kaj Tadeon, kaj Simonon, la Fervorulon, 19 kaj
Judason Iskariotan, kiu ankaŭ perfidis lin. Kaj
li venis en domon. 20 Kaj denove la homamaso
kunvenis tiel, ke ili ne povis eĉ manĝi panon. 21
Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eliris, por kapti lin,
ĉar ili diris: Li frenezas. 22 Kaj la skribistoj, kiuj
alvenis el Jerusalem, diris: Li havas Baal-Zebubon;
per la estro de la demonoj li elpelas la demonojn.
23 Kaj li alvokis ilin, kaj parolis al ili parabole: Kiel
povas Satano elpeli Satanon? 24 Kaj se regno estas
dividita kontraŭ si, tiu regno ne povas stari. 25
Kaj se domo estas dividita kontraŭ si, tiu domo ne
povas stari. 26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si kaj
estas dividita, li ne povas stari, sed havas finon.
27 Sed neniu povas eniri en la domon de la fortulo
kaj trarabi liajn posedaĵojn, se unue li ne ligos la
fortulon, kaj poste li trarabos lian domon. 28 Vere
mi diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj estos pardonitaj al
la filoj de homoj, kaj iliaj blasfemoj, per kiuj ajn
ili blasfemos; 29 sed iu, kiu blasfemos kontraŭ

la Sankta Spirito, eterne ne havos pardonon,
sed estas kulpa pri eterna peko; (aiōn g165, aiōnios
g166) 30 ĉar oni diris: Li havas malpuran spiriton.
31 Kaj jen alvenis lia patrino kaj liaj fratoj, kaj
starante ekstere, ili sendis al li, vokante lin. 32 Kaj
homamaso sidis ĉirkaŭ li; kaj oni diris al li: Jen via
patrino kaj viaj fratoj ekstere vin serĉas. 33 Kaj li
respondis al ili, dirante: Kiuj estas mia patrino
kaj miaj fratoj? 34 Kaj ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj
ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia patrino kaj
miaj fratoj! 35 Ĉar kiu ajn faros la volon de Dio, tiu
estas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

4 Kaj denove li komencis instrui apud la maro.
Kaj kolektiĝis al li tre granda homamaso tiel,
ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis sur la maro; kaj la
tuta homamaso estis sur la tero apud la maro. 2
Kaj li multe instruis ilin per paraboloj, kaj diris
al ili en sia instruado: 3 Aŭskultu: jen semisto
eliris, por semi; 4 kaj dum li semis, iuj semoj falis
apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis
ilin. 5 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kie ili ne
havis multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne
havis profundecon de tero; 6 kaj kiam la suno
leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili ne havis radikon,
ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj
la dornoj kreskis kaj sufokis ilin, kaj ili ne donis
frukton. 8 Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj
donis frukton, kreskante kaj multobliĝante, kaj
produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.
9 Kaj li diris: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.
10 Kaj kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun
la dek du, demandis lin pri la paraboloj. 11 Kaj li
diris al ili: Al vi estas donite scii la misteron de la
regno de Dio; sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio
estas farata per paraboloj; 12 por ke, vidante, ili
vidu, sed ne rimarku; kaj aŭdante, ili aŭdu, sed
ne komprenu; por ke neniam ili konvertiĝu kaj
pardoniĝu. 13 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ne scias ĉi
tiun parabolon? kiel do vi povos kompreni ĉiujn
parabolojn? 14 La semisto semas la vorton. 15 Jen
do tiuj, kiuj estas apud la vojo, kie estas semata
la vorto; kaj kiam ili aŭdis, tuj venas Satano, kaj
forprenas la vorton, en ili semitan. 16 Kaj tiel
same jen la semitaj ĉe la ŝtonaj lokoj: ili aŭdas la
vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin; 17 kaj ili
ne havas en si radikon, sed restas nur portempe;
kiam do venas sufero aŭ persekuto pro la vorto,
tuj ili falpuŝiĝas. 18 Kaj jen la semitaj ĉe la dornoj:
tiuj, kiuj aŭdis la vorton; 19 sed la zorgoj de la
mondo kaj la trompo de riĉo kaj la deziroj al aliaj
aferoj, enirante, sufokas la vorton, kaj ĝi fariĝas
senfrukta. (aiōn g165) 20 Kaj jen la semitaj ĉe la bona
tero: tiuj, kiuj aŭdas la vorton kaj akceptas ĝin, kaj
donas frukton, jen tridekoble, kaj jen sesdekoble,
kaj jen centoble. 21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo
enportiĝas, por esti metita sub grenmezurilon
aŭ sub liton, kaj ne por stari sur la lampingo? 22
Ĉar nenio estas kaŝita krom por tio, ke ĝi estu
malkaŝita; nek io estas sekreta krom por tio, ke ĝi
estu aperigita. 23 Se iu havas orelojn por aŭdi,
tiu aŭdu. 24 Kaj li diris al ili: Atentu, kion vi
aŭdas; per kia mezuro vi mezuras, laŭ tiu sama
oni mezuros al vi, kaj eĉ faros al vi aldonon. 25
Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite; sed for de tiu,
kiu ne havas, estos prenita eĉ tio, kion li havas.
26 Kaj li diris: Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ
homo ĵetus semojn sur la teron, 27 kaj dormus
kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj burĝonus
kaj kreskus, li ne scias kiel. 28 Aŭtomate la tero
donas frukton, unue folion, poste spikon, poste
plenan grenon en spiko. 29 Sed kiam la frukto
estas preta, li tuj svingas la rikoltilon, ĉar venis la
rikolto. 30 Kaj li diris: Al kio ni komparu la regnon
de Dio? aŭ per kia parabolo ni montru ĝin? 31
Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur
la teron, estas pli malgranda ol ĉiuj aliaj semoj,
kiuj estas sur la tero, 32 tamen semite, kreskas
kaj fariĝas pli granda ol ĉiuj legomoj, kaj elmetas
grandajn branĉojn, tiel ke sub ĝia ombro povas
ekloĝi la birdoj de la ĉielo. 33 Kaj per multaj tiaj
paraboloj li parolis al ili la vorton laŭ tio, kiel ili
povis aŭskulti; 34 kaj sen parabolo li ne parolis
al ili; sed private li klarigis ĉion al siaj disĉiploj.
35 Kaj en tiu tago, kiam vesperiĝis, li diris al ili:
Ni transiru al la alia bordo. 36 Kaj forsendinte la
homamason, ili kondukis lin kun si, kiel li estis
en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akompanis lin. 37
Kaj okazis granda ventego, kaj ondoj batis en la
ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis jam pleniĝanta.
38 Kaj li estis dormanta en la posta parto sur la
kuseno; kaj ili vekis lin, kaj diris al li: Majstro, ĉu
vi ne zorgas pri tio, ke ni pereas? 39 Kaj vekite, li
admonis la venton, kaj diris al la maro: Silentu,
kvietiĝu. Kaj la vento ĉesiĝis, kaj fariĝis granda
sereno. 40 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj?
ĉu vi ankoraŭ ne havas fidon? 41 Kaj ili timis
treege, kaj diris unu al alia: Kiu do estas ĉi tiu?
ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.

5 Kaj ili venis trans la maron en la landon de la
Gerasenoj. 2 Kaj kiam li elvenis el la ŝipeto, tuj
lin renkontis el la tomboj viro, havanta malpuran
spiriton, 3 kiu havis loĝejon en la tomboj, kaj
jam neniu povis ligi lin eĉ per kateno; 4 ĉar li
ofte estis ĉirkaŭligita per katenoj kaj ĉenoj, kaj la
ĉenoj estis disŝiritaj de li kaj la katenoj frakasitaj;
kaj neniu kapablis malsovaĝigi lin. 5 Kaj ĉiam,

nokte kaj tage, inter la tomboj kaj sur la montoj,
li kriadis kaj sin tranĉis per ŝtonoj. 6 Kaj, vidinte
Jesuon el malproksime, li kuris kaj adorkliniĝis al
li; 7 kaj kriante per laŭta voĉo, li diris: Kio estas
inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta? Mi
vin ĵurpetas per Dio, ke vi ne turmentu min. 8
Ĉar li diris al li: Eliru, ho malpura spirito, el la
viro. 9 Kaj li demandis lin: Kia estas via nomo?
Kaj li respondis, dirante: Mia nomo estas Legio,
ĉar ni estas multaj. 10 Kaj li multe petegis, ke li
ne forsendu ilin el la lando. 11 Kaj estis tie sur la
monto granda grego da porkoj paŝtiĝantaj. 12 Kaj
ili petegis lin, dirante: Sendu nin en la porkojn,
por ke ni eniru en ilin. 13 Kaj li permesis tion al
ili. Kaj elirinte, la malpuraj spiritoj eniris en la
porkojn; kaj la grego kuris rapide malsupren de la
krutaĵo en la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufokiĝis
en la maro. 14 Kaj iliaj paŝtistoj forkuris, kaj
rakontis la aferon en la urbo kaj en la kamparo.
Kaj oni venis, por vidi, kio okazis. 15 Kaj ili venis
al Jesuo, kaj vidis la demonhavinton, kiu havis
la legion, sidanta, vestita kaj en sana prudento;
kaj ili timis. 16 Kaj la vidintoj rakontis al ili,
kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj
pri la porkoj. 17 Kaj ili komencis petegi lin, ke
li foriru el iliaj limoj. 18 Kaj kiam li eniris en la
ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke li povu
esti kun li. 19 Kaj li ne permesis al li, sed diris
al li: Iru al via domo, al la viaj, kaj rakontu al
ili ĉion, kion faris la Eternulo por vi, kaj kiel
Li kompatis vin. 20 Kaj li foriris, kaj komencis
famigi en Dekapolis ĉion, kion faris Jesuo por
li; kaj ĉiuj miregis. 21 Kaj kiam Jesuo retransiris
en la ŝipeto al la alia bordo, granda homamaso
kolektiĝis al li; kaj li estis apud la maro. 22 Kaj
venis unu el la sinagogestroj, nomata Jairo, kaj
ekvidinte lin, falis antaŭ liaj piedoj, 23 kaj insiste
lin petegis, dirante: Mia filineto estas en lasta
ekstremo; venu do kaj metu viajn manojn sur ŝin,
por ke ŝi saviĝu kaj vivu. 24 Kaj li iris kun li, kaj
granda homamaso sekvis lin kaj premis lin. 25 Kaj
virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon,
26 kaj multe suferis pro multaj kuracistoj, kaj
elspezis sian tutan havon, kaj estis neniel helpita,
sed kontraŭe eĉ pli malsaniĝis, 27 aŭdinte pri
Jesuo, venis en la homamaso malantaŭ lin, kaj
tuŝis lian mantelon. 28 Ĉar ŝi diris: Se mi nur
tuŝos lian mantelon, mi estos sanigita. 29 Kaj tuj
la fonto de ŝia sango sekiĝis, kaj ŝi korpe sentis,
ke ŝi resaniĝis el sia malsano. 30 Kaj Jesuo, tuj
sentante en si, ke la potenco eliris, turnis sin en
la homamaso, kaj diris: Kiu tuŝis mian veston? 31
Kaj liaj disĉiploj diris al li: Vi vidas la homamason,
premantan vin, kaj ĉu vi diras: Kiu min tuŝis? 32
Kaj li ĉirkaŭrigardis, por vidi tiun, kiu tion faris.
33 Sed la virino, timigita kaj tremanta, sciante,
kio fariĝis al ŝi, venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al
li la tutan veron. 34 Kaj li diris al ŝi: Filino, via
fido vin savis; iru en paco, kaj estu sana el via
malsano. 35 Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el
la domo de la sinagogestro, dirante: Via filino
mortis; kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston? 36
Sed Jesuo, ne atentante la parolon diritan, diris
al la sinagogestro: Ne timu, nur kredu. 37 Kaj li
ne permesis al iu sekvi kun li, krom Petro kaj
Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo. 38 Kaj ili
venis al la domo de la sinagogestro, kaj li vidis
tumulton, kaj homojn plorantajn kaj funebre
ĝemantajn. 39 Kaj enirinte, li diris al ili: Kial vi
tumultas kaj ploras? la infanino ne mortis, sed
dormas. 40 Kaj ili mokridis lin. Tamen, foriginte
ĉiujn, li kondukis la patron de la infanino kaj la
patrinon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj eniris tien,
kie estis la infanino. 41 Kaj preninte la manon
de la infanino, li diris al ŝi: Talita kumi; tio estas:
Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu. 42 Kaj tuj leviĝis
la knabineto kaj piediris; ĉar ŝi estis dekdujara.
Kaj ili miris kun granda mirego. 43 Kaj li severe
admonis ilin, ke neniu sciiĝu pri tio; kaj li ordonis
doni al ŝi manĝi.

6 Kaj li eliris de tie, kaj venis en sian patrujon;
kaj liaj disĉiploj lin sekvis. 2 Kaj kiam venis
la sabato, li komencis instrui en la sinagogo; kaj
multaj, lin aŭdante, miris, dirante: De kie tiu viro
havas tion? kaj: Kia estas la saĝeco donita al li? kaj
kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj manoj? 3
Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria,
kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj Judas kaj Simon?
kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉi tie ĉe ni? Kaj ili
ofendiĝis pro li. 4 Kaj Jesuo diris al ili: Profeto ne
estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj inter
siaj parencoj kaj en sia domo. 5 Kaj li povis tie
fari nenian potencaĵon, krom tio, ke li metis la
manojn sur kelkajn senfortulojn kaj ilin resanigis.
6 Kaj li miris pro ilia nekredemo. Kaj li rondevizitis
la vilaĝojn, instruante. 7 Kaj li alvokis al si la
dek du, kaj komencis forsendi ilin duope; kaj li
donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj;
8 kaj li ordonis, ke ili portu nenion por la vojo
krom nur bastono — nek panon, nek saketon, nek
monon en sia zono; 9 sed ili iru piedvestitaj per
sandaloj, kaj ne surmetu du tunikojn. 10 Kaj li
diris al ili: Kie ajn vi eniros en domon, tie loĝu,
ĝis vi foriros el tiu loko. 11 Kaj se ie ajn oni vin ne
akceptos, nek vin aŭskultos, tiam el tie forirante,
deskuu la polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por

atesto al ili. 12 Kaj foririnte, ili predikis, ke oni
pentu. 13 Kaj ili elpeladis multajn demonojn, kaj
ŝmiradis per oleo multajn malsanulojn kaj ilin
sanigadis. 14 Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio,
ĉar lia nomo jam konatiĝis; kaj li diris: Johano,
la Baptisto, leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj
potencaĵoj energias en li. 15 Sed aliaj diris: Tiu
estas Elija. Kaj aliaj diris: Tiu estas profeto, kvazaŭ
unu el la profetoj. 16 Sed, tion aŭdinte, Herodo
diris: Johano, kiun mi senkapigis, leviĝis. 17 Ĉar
Herodo mem jam sendis, kaj arestis Johanon, kaj
ligis lin en malliberejo pro Herodias, kiu estis
edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis edziĝinta kun
ŝi. 18 Ĉar Johano diris al Herodo: Ne decas, ke
vi havu la edzinon de via frato. 19 Kaj Herodias
klopodis kontraŭ li, kaj deziris mortigi lin, kaj ne
povis; 20 ĉar Herodo timis Johanon, sciante, ke li
estas viro justa kaj sankta, kaj nepre gardis lin.
Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis, kaj aŭskultis
lin volonte. 21 Kaj kiam venis oportuna tago, kiam
Herodo pro sia naskotago faris vespermanĝon al
siaj nobeloj kaj milestroj kaj ĉefoj de Galileo, 22
eniris la filino de Herodias mem kaj dancis, kaj
ŝi plaĉis al Herodo kaj al liaj kunmanĝantoj; kaj
la reĝo diris al la knabino: Petu de mi, kion ajn
vi volas, kaj mi tion donos al vi. 23 Kaj li ĵuris al
ŝi: Kion ajn vi petos de mi, mi tion donos al vi,
ĝis duono de mia regno. 24 Kaj elirinte, ŝi diris al
sia patrino: Kion mi petu? Kaj tiu diris: La kapon
de Johano, la Baptisto. 25 Kaj ŝi tuj eniris rapide
al la reĝo, kaj petis, dirante: Mi deziras, ke vi
tuj donu al mi sur plado la kapon de Johano, la
Baptisto. 26 Kaj la reĝo fariĝis tre malĝoja; tamen
pro siaj ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj li ne volis
rifuzi al ŝi. 27 Kaj tuj la reĝo elsendis soldaton el
sia gardistaro, kaj ordonis alporti lian kapon; kaj
elirinte, tiu senkapigis lin en la malliberejo, 28 kaj
alportis lian kapon sur plado, kaj donis ĝin al la
knabino; kaj la knabino donis ĝin al sia patrino. 29
Kaj kiam liaj disĉiploj aŭdis, ili venis kaj forportis
lian korpon, kaj metis ĝin en tombon. 30 Kaj la
apostoloj kolektiĝis al Jesuo, kaj rakontis al li ĉion,
kion ili faris kaj instruis. 31 Kaj li diris al ili: Venu
mem aparte en dezertan lokon, kaj iom ripozu.
Ĉar estis multaj venantaj kaj irantaj, kaj ili ne
havis oportunon eĉ por manĝi. 32 Kaj ili foriris en
la ŝipeto al dezerta loko aparte. 33 Kaj oni vidis
ilin forirantajn, kaj multaj rekonis ilin, kaj piede
oni kuris tien el ĉiuj urboj kaj antaŭvenis ilin. 34
Kaj li elvenis, kaj vidis grandan homamason, kaj li
kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis kiel ŝafoj ne havantaj
paŝtiston; kaj li komencis instrui al ili multon. 35
Kaj kiam la horo jam estis malfrua, liaj disĉiploj
venis al li, kaj diris: La loko estas dezerta, kaj la
horo estas jam malfrua; 36 forsendu ilin, por ke ili
iru en la ĉirkaŭajn kampojn kaj vilaĝojn kaj aĉetu
por si manĝaĵon. 37 Sed li responde diris al ili:
Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru
kaj aĉetu panojn por ducent denaroj, kaj donu al
ili manĝi? 38 Kaj li diris al ili: Kiom da panoj vi
havas? iru, por vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin,
kaj du fiŝojn. 39 Kaj li ordonis al ili, ke ĉiuj sidiĝu
laŭgrupe sur la verda herbo. 40 Kaj ili sidiĝis en
aroj, centope kaj kvindekope. 41 Kaj li prenis la
kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte
al la ĉielo, li benis kaj dispecigis la panojn, kaj
donis al la disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj li
dividis la du fiŝojn inter ĉiuj. 42 Kaj ĉiuj manĝis
kaj satiĝis. 43 Kaj oni kolektis da fragmentoj dek
du korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj. 44 Kaj tiuj, kiuj
manĝis la panojn, estis kvin mil viroj. 45 Kaj tuj
li devigis siajn disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj
iri antaŭ li al la alia bordo, al Betsaida, dum li
forsendos la homamason. 46 Kaj adiaŭinte ilin,
li foriris sur la monton, por preĝi. 47 Kaj kiam
vesperiĝis, la ŝipeto estis meze de la maro, kaj li
sola sur la tero. 48 Kaj vidante ilin laborantaj en
malfacila remado, ĉar la vento estis kontraŭa al
ili, ĉirkaŭ la kvara gardoparto de la nokto li venis
al ili, irante sur la maro, kaj li volis preterpasi ilin;
49 sed ili, vidante lin iranta sur la maro, supozis,
ke ĝi estas fantomo, kaj ili ekkriis; 50 ĉar ĉiuj vidis
lin kaj maltrankviliĝis. Sed li tuj parolis kun ili,
kaj diris al ili: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 51
Kaj li supreniris al ili en la ŝipeton, kaj la vento
ĉesiĝis; kaj ili sentis grandan miregon; 52 ĉar
ili ne komprenis pri la panoj, ĉar ilia koro estis
sensenta. 53 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe
Genesaret, kaj alligis la ŝipeton. 54 Kaj kiam ili
estis elŝipiĝintaj, tuj oni rekonis lin, 55 kaj kuris
tra tiu tuta regiono, kaj komencis ĉirkaŭporti
la malsanulojn sur iliaj litoj tien, kie ili aŭdis,
ke li estas. 56 Kaj kien ajn li eniris, en vilaĝojn
aŭ en urbojn aŭ sur la kamparon, ili demetis la
malsanulojn sur la placoj, kaj petegis lin, ke ili
tuŝu nur la randon de lia vesto; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis,
resaniĝis.

7 Kaj kolektiĝis al li la Fariseoj kaj iuj el la
skribistoj, kiuj venis el Jerusalem, 2 kaj jam
vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon
kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj. 3 Kaj
la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili ne lavis zorge
la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de
la antaŭuloj; 4 kaj veninte el komercejo, ili ne
manĝas, ne sin lavinte; kaj estas multaj aliaj
aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trempon de

pokaloj kaj mezurpotoj kaj kupraj vazoj. 5 Kaj lin
demandis la Fariseoj kaj la skribistoj: Kial ne faras
viaj disĉiploj laŭ la tradicio de la antaŭuloj, sed
manĝas panon kun manoj profanaj? 6 Kaj li diris
al ili: Bone profetis Jesaja pri vi hipokrituloj, kiel
estas skribite: Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj
lipoj, Sed ilia koro estas malproksime de Mi. 7 Sed
vane ili Min adoras, Instruante kiel doktrinojn
ordonojn de homoj. 8 Ĉar, forlasinte la ordonon
de Dio, vi tenas la tradicion de homoj. 9 Kaj li
diris al ili: Efektive vi forrifuzas la ordonon de Dio,
por observi vian tradicion. 10 Ĉar Moseo diris:
Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj: Kiu
malbenas sian patron aŭ sian patrinon, tiu nepre
mortu. 11 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro
aŭ sia patrino: Korban, tio estas Oferdono, estu
tio, per kio vi povus profiti de mi, 12 vi jam ne
permesas al li fari ion por sia patro aŭ sia patrino;
13 vantigante la vorton de Dio per via tradicio,
kiun vi transdonis; kaj multajn tiajn aferojn vi
faras. 14 Kaj denove alvokinte la homamason,
li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu:
15 ekzistas nenio, kio, enirante en homon de
ekstere, povas lin profani; sed kio eliras el homo,
tio profanas la homon. 16 Kiu havas orelojn por
aŭdi, tiu aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en domon
for de la homamaso, liaj disĉiploj demandis lin
pri la parabolo. 18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ
estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne konscias, ke
ĉio, eniranta de ekstere en homon, ne povas
profani lin; 19 ĉar ĝi eniras ne en lian koron,
sed en la ventron, kaj eliras en apartan lokon?
Tion li diris, indigante ĉiajn manĝaĵojn. 20 Kaj li
diris: Kio elvenas el homo, tio profanas la homon.
21 Ĉar de interne, el la koro de homoj, eliras
malvirtaj pensoj, malĉastaĵoj, 22 ŝteloj, mortigoj,
adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco, voluptoj,
malica okulo, blasfemo, aroganteco, malsaĝeco; 23
ĉiuj tiuj malbonoj elvenas de interne kaj profanas
la homon. 24 Kaj irinte de tie, li venis en la
limojn de Tiro kaj Cidon. Kaj enirinte en domon,
li volis, ke neniu sciu; sed li ne povis esti kaŝita.
25 Sed aŭdinte pri li, iu virino, kies filineto havis
malpuran spiriton, venis kaj falis antaŭ liaj piedoj.
26 Kaj la virino estis Grekino, rase Sirofenika. Kaj
ŝi petis lin, ke li elpelu la demonon el ŝia filino. 27
Kaj li diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar
ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al
la hundetoj. 28 Sed ŝi respondis kaj diris al li: Jes,
Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj sub la tablo manĝas el
la panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj li diris al ŝi:
Pro ĉi tiu vorto iru vian vojon; la demono eliris
el via filino. 30 Kaj kiam ŝi iris en sian domon,
ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la
demonon foririnta. 31 Kaj denove foririnte el
la limoj de Tiro, li venis tra Cidon al la Galilea
Maro, tra la mezo de la limoj de Dekapolis. 32
Kaj oni kondukis al li viron surdan kaj apenaŭ
parolkapablan, kaj petis lin, ke li metu sian manon
sur lin. 33 Kaj kondukinte lin el la homamaso
en apartan lokon, li metis siajn fingrojn en liajn
orelojn, kaj kraĉinte, li tuŝis lian langon; 34 kaj
suprenrigardinte al la ĉielo, li ĝemis, kaj diris al
li: Efata, tio estas: Malfermiĝu. 35 Kaj liaj oreloj
malfermiĝis, kaj la ligilo de lia lango malstreĉiĝis,
kaj li parolis klare. 36 Kaj li admonis ilin, ke oni
diru tion al neniu; sed ju pli li malpermesis, des
pli multe ili ĉie sciigis ĝin. 37 Kaj supermezure
ili miregis, dirante: Li faris ĉion bone; li igas la
surdulojn aŭdi, kaj la mutulojn paroli.

8 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda
homamaso, kaj ili nenion havis manĝi, li alvokis
al si siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: 2 Mi kortuŝiĝas
pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe
mi kaj nenion havas manĝi; 3 kaj se mi forsendos
ilin fastantaj al iliaj domoj, ili laciĝos sur la vojo;
kaj iuj el ili venis de malproksime. 4 Kaj liaj
disĉiploj respondis al li: De kie oni povos satigi
ĉi tiujn homojn per panoj ĉi tie en dezerto? 5
Kaj li demandis ilin: Kiom da panoj vi havas? Kaj
ili diris: Sep. 6 Kaj li ordonis al la homamaso
sidiĝi sur la tero; kaj li prenis la sep panojn,
kaj doninte dankon, li dispecigis ilin, kaj donis
al la disĉiploj por disdoni; kaj ili disdonis al la
homamaso. 7 Kaj ili havis kelkajn malgrandajn
fiŝojn; kaj beninte ilin, li ordonis disdoni ilin
ankaŭ. 8 Kaj ili manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis
da postrestintaj fragmentoj sep korbegojn. 9 Kaj
ili estis proksimume kvar mil, kaj li forsendis
ilin. 10 Kaj tuj enirinte en la ŝipeton kun siaj
disĉiploj, li iris al la regiono Dalmanuta. 11 Kaj
alvenis la Fariseoj, kaj komencis diskuti kun li,
serĉante ĉe li signon el la ĉielo, por provi lin. 12
Kaj forte ĝeminte en sia spirito, li diris: Kial ĉi
tiu generacio serĉas signon? vere, mi diras al vi:
Nenia signo estos donita al ĉi tiu generacio. 13 Kaj
forlasinte ilin, li denove enŝipiĝis kaj transiris al
la alia bordo. 14 Kaj ili forgesis preni panojn; kaj
nur unu panon ili havis kun si en la ŝipeto. 15 Kaj
li admonis ilin, dirante: Zorgu, gardu vin kontraŭ
la fermentaĵo de la Fariseoj kaj la fermentaĵo
de Herodo. 16 Kaj ili diskutis unu kun la alia,
dirante: Ĉar ni ne havas panojn. 17 Kaj Jesuo,
eksciante tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio,
ke vi ne havas panon? ĉu vi ankoraŭ ne konscias

nek komprenas? ĉu via koro estas obstinigita?
18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn
havante, ĉu vi ne aŭdas? kaj ĉu vi ne memoras?
19 Kiam mi dispecigis la kvin panojn por la kvin
mil, kiom da korboj da fragmentoj vi kolektis?
Ili respondis al li: Dek du. 20 Kaj kiam la sep por
la kvar mil, kiom da korbegoj da fragmentoj vi
kolektis? Kaj ili respondis al li: Sep. 21 Kaj li diris al
ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas? 22 Kaj ili alvenis
al Betsaida. Kaj oni alkondukis al li blindulon, kaj
petegis, ke li tuŝu lin. 23 Kaj preninte la manon
de la blindulo, li elkondukis lin ekster la vilaĝon;
kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj surmetinte la
manojn sur lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion?
24 Kaj li ekrigardis, kaj diris: Mi vidas homojn, ĉar
mi vidas kvazaŭ arbojn irantajn. 25 Tiam denove
li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li fikse
rigardis, kaj resaniĝis, kaj vidis ĉion klare. 26 Kaj li
forsendis lin al lia domo, dirante: Nepre ne eniru
en la vilaĝon. 27 Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj
en la vilaĝojn de Cezarea Filipi; kaj sur la vojo li
demandis siajn disĉiplojn, dirante al ili: Kiu, diras
la homoj, ke mi estas? 28 Kaj ili respondis al li:
Johano, la Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj:
Unu el la profetoj. 29 Kaj li demandis ilin: Sed vi —
kiu vi diras, ke mi estas? Petro responde diris al li:
Vi estas la Kristo. 30 Kaj li admonis ilin, ke ili diru
al neniu pri li. 31 Kaj li komencis instrui al ili, ke la
Filo de homo devas multe suferi, kaj esti rifuzita
de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj,
kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj releviĝi. 32
Kaj li parolis tiun diron malkaŝe. Kaj Petro prenis
lin, kaj komencis admoni lin. 33 Sed turninte sin
kaj rigardante la disĉiplojn, li admonis Petron,
dirante: Iru malantaŭ min, Satano, ĉar vi havas
pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ homoj. 34 Kaj alvokinte
al si la homamason kun siaj disĉiploj, li diris al
ili: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj
levu sian krucon, kaj sekvu min. 35 Ĉar kiu volos
savi sian animon, tiu ĝin perdos; kaj kiu perdos
sian animon pro mi kaj pro la evangelio, tiu ĝin
savos. 36 Ĉar kiel profitus homo, se li gajnus la
tutan mondon kaj perdus sian animon? 37 Ĉar
kion homo donu interŝanĝe por sia animo? 38
Ĉar kiu hontos pri mi kaj miaj paroloj antaŭ ĉi
tiu adultema kaj peka generacio, pri tiu ankaŭ
hontos la Filo de homo, kiam li venos en la gloro
de sia Patro kun la sanktaj anĝeloj.

9 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Inter la
ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos
morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio
venintan en potenco. 2 Kaj post ses tagoj Jesuo
prenis kun si Petron kaj Jakobon kaj Johanon,
kaj kondukis ilin solajn sur altan monton aparte;
kaj li estis aliformita antaŭ ili; 3 kaj liaj vestoj
fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel fulisto sur
la tero ne povas blankigi. 4 Kaj aperis al ili Elija
kun Moseo, kaj ili interparoladis kun Jesuo. 5 Kaj
Petro responde diris al Jesuo: Rabeno, estas bone
por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi,
kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija. 6 Ĉar li ne
sciis, kion respondi, ĉar ili tre timiĝis. 7 Kaj nubo
superombris ilin; kaj elvenis voĉo el la nubo: Ĉi tiu
estas Mia Filo, la amata; aŭskultu lin. 8 Kaj subite,
ĉirkaŭrigardinte, ili jam vidis neniun krom Jesuo
sola. 9 Kaj dum ili malsupreniris de la monto, li
admonis ilin, ke al neniu ili rakontu tion, kion ili
vidis, ĝis la Filo de homo releviĝos el la mortintoj.
10 Kaj ili konservis la diron, demandante inter si,
kion signifas la releviĝo el la mortintoj. 11 Kaj
ili demandis lin, dirante: Kial diras la skribistoj,
ke Elija devas veni antaŭe? 12 Kaj li diris al ili:
Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigas ĉion; kaj
kiel estas skribite pri la Filo de homo, ke li devas
multe suferi kaj esti malestimata? 13 Sed mi diras
al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris al li ĉion, kion
ili volis, kiel estas skribite pri li. 14 Kaj veninte al
la disĉiploj, ili vidis grandan homamason ĉirkaŭ
ili, kaj skribistojn diskutantajn kun ili. 15 Kaj tuj
la homamaso, vidante lin, forte miris, kaj alkuris,
kaj salutis lin. 16 Kaj li demandis ilin: Pri kio vi
diskutas kun ili? 17 Kaj unu el la amaso respondis
al li: Majstro, mi venigis al vi mian filon, kiu havas
mutan spiriton; 18 kaj kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi
ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincigas la dentojn
kaj kadukiĝas; kaj mi parolis al viaj disĉiploj, ke
ili elpelu ĝin; kaj ili ne povis. 19 Kaj li respondis
al ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu lin
al mi. 20 Kaj ili venigis lin al li; kaj vidinte lin,
tuj la spirito konvulsiigis lin, kaj li falis teren kaj
ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li demandis la patron:
De kiom da tempo okazadas ĉi tio al li? Kaj li
diris: De infaneco. 22 Kaj ofte ĝi ĵetis lin en fajron
kaj en akvon, por pereigi lin; sed se vi povas fari
ion, kompatu al ni kaj helpu nin. 23 Kaj Jesuo
diris al li: Kiel, se vi povas! Ĉio estas ebla por
kredanto. 24 Tuj ekkriante, la patro de la infano
diris: Mi kredas; helpu mian nekredemon. 25 Kaj
kiam Jesuo vidis, ke homamaso alkuras, li severe
admonis la malpuran spiriton, dirante al ĝi: Vi
muta kaj surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el li,
kaj ne plu eniru en lin. 26 Kaj ekkriinte, kaj multe
konvulsiiginte lin, ĝi eliris; kaj li fariĝis kvazaŭ
mortinto, tiel ke la plimulto diris: Li mortis. 27

Sed Jesuo, preninte lin je la mano, levis lin; kaj
li stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris en la domon, liaj
disĉiploj aparte demandis lin: Kial ni ne povis
elpeli ĝin? 29 Kaj li diris al ili: Ĉi tiu speco neniel
povas eliri, krom per preĝado. 30 Kaj foririnte,
ili trapasis tra Galileo; kaj li deziris, ke neniu
tion eksciu. 31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn,
kaj diris al ili: La Filo de homo estas transdonita
en la manojn de homoj, kaj ili mortigos lin; kaj,
mortigite, li leviĝos post tri tagoj. 32 Sed ili ne
komprenis la diron, kaj timis demandi lin. 33 Kaj
ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en la
domo, li demandis ilin: Pri kio vi diskutis sur la
vojo? 34 Sed ili silentis; ĉar ili diskutis inter si
sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda. 35 Kaj
sidiĝinte, li alvokis la dek du, kaj diris al ili: Se iu
volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj, kaj servanto
de ĉiuj. 36 Kaj preninte infanon, li starigis ĝin
meze de ili; kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris al ili: 37
Kiu akceptos unu el tiaj infanoj en mia nomo, tiu
akceptas min; kaj kiu akceptas min, tiu akceptas
ne min, sed Tiun, kiu sendis min. 38 Johano diris
al li: Majstro, ni vidis iun elpelantan demonojn en
via nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas
nin. 39 Sed Jesuo diris: Ne malpermesu lin; ĉar
neniu, kiu faros miraklon en mia nomo, povos
facile paroli malbone pri mi. 40 Ĉar tiu, kiu ne
estas kontraŭ ni, estas por ni. 41 Ĉar kiu donos al
vi trinki tason da akvo, pro tio, ke vi apartenas al
Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian
rekompencon. 42 Kaj kiu igos fali unu el ĉi tiuj
malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus pli bone por
tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ
lia kolo, kaj se li estus ĵetita en la maron. 43 Kaj
se via mano faligas vin, detranĉu ĝin: estas bone
por vi eniri en vivon kripla prefere ol, havante du
manojn, eniri en Gehenan, en la neestingeblan
fajron, (Geenna g1067) 44 kie ilia vermo ne pereas kaj
la fajro ne estingiĝas. 45 Kaj se via piedo faligas
vin, detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri en vivon
lama prefere ol, havante du piedojn, esti ĵetita en
Gehenan, (Geenna g1067) 46 kie ilia vermo ne pereas
kaj la fajro ne estingiĝas. 47 Kaj se via okulo
faligas vin, elŝiru ĝin: estas bone por vi eniri en la
regnon de Dio kun unu okulo prefere ol, havante
du okulojn, esti ĵetita en Gehenan, (Geenna g1067) 48
kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.
49 Ĉar ĉiu estos salita per fajro. 50 Salo estas bona;
sed se la salo fariĝis nesala, kiel vi rebonigos ĝin?
Havu salon en vi, kaj paciĝu unu kun alia.

10 Kaj li foriris de tie, kaj venis en la limojn de
Judujo kaj trans Jordanon; kaj homamasoj
kunvenis denove al li, kaj laŭ sia kutimo li instruis
ilin denove. 2 Kaj Fariseoj venis, kaj demandis
lin, por provi lin: Ĉu estas permesate al viro
forsendi sian edzinon? 3 Kaj li responde diris al
ili: Kion Moseo ordonis al vi? 4 Kaj ili diris: Moseo
permesis skribi eksedzigan leteron, kaj forsendi
ŝin. 5 Sed Jesuo diris al ili: Pro la malmoleco de
via koro li skribis por vi ĉi tiun ordonon. 6 Sed de
la komenco de la kreo: Li faris ilin vira kaj virina.
7 Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon,
kaj aliĝos al sia edzino, 8 kaj ili estos unu karno;
sekve ili jam estas ne du, sed unu karno. 9 Kion
do Dio kunigis, tion homo ne disigu. 10 Kaj en la
domo la disĉiploj denove demandis lin pri la afero.
11 Kaj li diris al ili: Kiu forsendos sian edzinon kaj
edziĝos kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi; 12 kaj se
ŝi mem forsendos sian edzon kaj edziniĝos kun
alia, ŝi adultas. 13 Kaj oni venigis al li infanojn,
por ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14
Sed Jesuo, vidinte tion, indignis, kaj diris al ili:
Lasu la infanojn veni al mi; ne malhelpu ilin, ĉar
el tiaj estas la regno de Dio. 15 Vere mi diras al vi:
Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu
neniel eniros en ĝin. 16 Kaj li prenis ilin en siaj
brakoj, kaj benis ilin, metinte la manojn sur ilin.
17 Kaj dum li foriris sur la vojo, unu homo kuris
al li kaj genuis antaŭ li, kaj demandis lin: Bona
Majstro, kion mi faru, por ke mi heredu eternan
vivon? (aiōnios g166) 18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi
nomas min bona? neniu estas bona krom Unu,
nome Dio. 19 Vi scias la ordonojn: Ne mortigu; Ne
adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Ne
rabu; Respektu vian patron kaj vian patrinon. 20
Kaj li responde diris al li: Majstro, ĉion tion mi
observis detempe de mia juneco. 21 Kaj Jesuo,
rigardante lin, amis lin, kaj diris al li: Unu mankon
vi havas; iru, kaj vendu ĉion, kion vi havas, kaj
donu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la
ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed li malgajiĝis ĉe
tiu vorto, kaj foriris malĝoja; ĉar li havis multajn
posedaĵojn. 23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis, kaj diris al
siaj disĉiploj: Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon,
eniros en la regnon de Dio! 24 Kaj la disĉiploj miris
pro liaj vortoj. Sed Jesuo, respondante denove,
diris al ili: Infanoj, kiel malfacile estas por tiuj,
kiuj fidas al la riĉo, eniri en la regnon de Dio!
25 Estas pli facile por kamelo iri tra trueton de
kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio. 26
Kaj ili forte miregis, dirante al li: Kiu do povas esti
savita? 27 Rigardante ilin, Jesuo diris: Ĉe homoj
tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar ĉio estas ebla
ĉe Dio. 28 Petro ekparolis al li: Jen ni ĉion forlasis
kaj vin sekvis. 29 Jesuo diris: Vere mi diras al vi:
Ekzistas neniu, kiu forlasis domon aŭ fratojn aŭ

fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ infanojn aŭ
kampojn pro mi kaj pro la evangelio, 30 kaj kiu
ne ricevos centoble en ĉi tiu tempo, domojn kaj
fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn
kaj kampojn, kun persekutado; kaj en la venonta
mondo eternan vivon. (aiōn g165, aiōnios g166) 31
Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos
unuaj. 32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al
Jerusalem, kaj Jesuo iris antaŭ ili; kaj ili miregis,
kaj la sekvantoj timis. Kaj li prenis al si denove
la dek du, kaj ekparolis pri tio, kio okazos al li,
dirante: 33 Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la
Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj
la skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto kaj
transdonos lin al la nacianoj; 34 kaj ili lin mokos
kaj sur lin kraĉos kaj lin skurĝos kaj lin mortigos;
kaj post tri tagoj li releviĝos. 35 Kaj alproksimiĝis
al li Jakobo kaj Johano, filoj de Zebedeo, dirante
al li: Majstro, ni deziras, ke, kion ajn ni petos de
vi, vi tion faru por ni. 36 Kaj li diris al ili: Kion
vi volas, ke mi faru por vi? 37 Kaj ili diris al li:
Permesu, ke ni povu sidi, unu dekstre de vi kaj la
dua maldekstre, en via gloro. 38 Sed Jesuo diris al
ili: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki la
kalikon, kiun mi trinkas? aŭ esti baptitaj per la
bapto, per kiu mi estas baptata? 39 Kaj ili diris al
li: Ni povas. Kaj Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun
mi trinkas, vi trinkos, kaj per la bapto, per kiu mi
estas baptata, vi estos baptitaj; 40 sed sidi dekstre
de mi aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas al mi;
sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita. 41
Kaj aŭdinte, la dek ekindignis kontraŭ Jakobo kaj
Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte ilin al si, diris al ili:
Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi la nacianojn,
kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj
ekzercas aŭtoritaton super ili. 43 Sed ne tiel estos
inter vi; sed kiu volas esti granda inter vi, tiu estu
via servanto; 44 kaj kiu volas esti la unua inter
vi, tiu estu sklavo de ĉiuj. 45 Ĉar la Filo de homo
venis, ne por esti servata, sed por servi, kaj por
doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj. 46 Kaj ili
venis al Jeriĥo; kaj kiam li foriris el Jeriĥo kun siaj
disĉiploj kaj granda homamaso, la filo de Timeo,
Bartimeo, blinda almozulo, sidis apud la vojo. 47
Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo, la Nazaretano, li
ekkriis, kaj diris: Jesuo, filo de David, kompatu
min. 48 Kaj multaj admonis lin, ke li silentu; sed li
des pli forte kriis: Ho Filo de David, kompatu min!
49 Kaj Jesuo haltis, kaj diris: Alvoku lin. Kaj oni
alvokis la blindulon, dirante al li: Kuraĝu; leviĝu,
li vin alvokas. 50 Kaj li forĵetis sian veston, kaj
eksaltis kaj venis al Jesuo. 51 Kaj Jesuo responde
al li diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj
la blindulo diris al li: Rabeno mia, ke mi ricevu
vidpovon. 52 Kaj Jesuo diris al li: Iru; via fido vin
savis. Kaj tuj li ricevis vidpovon, kaj sekvis lin sur
la vojo.

11 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, al
Betfage kaj Betania, apud la monto Olivarba,
li sendis du el siaj disĉiploj, 2 kaj diris al ili: Iru en
la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin,
vi tuj trovos azenidon alligitan, sur kiu ankoraŭ
neniu iam sidis; malligu kaj alkonduku ĝin. 3 Kaj
se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu: La
Sinjoro bezonas ĝin; kaj tuj li sendos ĝin ĉi tien. 4
Kaj ili iris, kaj trovis azenidon alligitan apud pordo
ekstere sur la strato; kaj ili malligis ĝin. 5 Kaj iuj
apudstarantoj diris al ili: Kion vi faras, malligante
la azenidon? 6 Sed ili respondis al ili, kiel Jesuo
diris; kaj ili lasis ilin. 7 Kaj ili alkondukis la
azenidon al Jesuo, kaj metis sur ĝin siajn vestojn;
kaj li sidis sur ĝi. 8 Kaj multaj sternis siajn vestojn
sur la vojo, kaj aliaj sternis foliarojn, tranĉinte
ilin el la kampoj. 9 Kaj kriis la antaŭirantoj kaj
la sekvantoj: Hosana! Estu benata tiu, kiu venas
en la nomo de la Eternulo; 10 Estu benata la
venanta regno de nia patro David; Hosana en
la supera alto! 11 Kaj li eniris en Jerusalemon,
en la templon; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis ĉion,
kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania
kun la dek du. 12 Kaj la morgaŭan tagon, post
ilia eliro el Betania, li malsatis. 13 Kaj vidinte el
malproksime figarbon havantan foliojn, li aliris,
por trovi, se eble, ion sur ĝi; kaj veninte al ĝi, li
trovis nenion krom folioj, ĉar la tempo de figoj
ankoraŭ ne venis. 14 Kaj responde li diris al ĝi:
Neniu por ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis la
disĉiploj. (aiōn g165) 15 Kaj ili venis en Jerusalemon;
kaj enirinte en la templon, li komencis elpeli la
vendantojn kaj la aĉetantojn en la templo, kaj
renversis la tablojn de la monŝanĝistoj kaj la
seĝojn de la vendantoj de kolomboj; 16 kaj ne
permesis, ke oni portu ian vazon tra la templo. 17
Kaj li instruis, kaj diris al ili: Ĉu ne estas skribite:
Mia domo estos nomata domo de preĝo por ĉiuj
popoloj? Sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 18
Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj aŭdis tion, kaj
serĉis, kiamaniere pereigi lin; ĉar ili timis lin, ĉar
la tuta homamaso miregis pro lia instruado. 19 Kaj
kiam vesperiĝis, li eliris el la urbo. 20 Kaj matene,
preterpasante, ili vidis la figarbon forvelkinta de
la radikoj. 21 Kaj rememorinte, Petro diris al li:
Rabeno, jen forvelkis la figarbo, kiun vi malbenis.
22 Kaj responde Jesuo diris al ili: Havu fidon al
Dio. 23 Vere mi diras al vi: Se iu diros al ĉi tiu
monto: Estu formovita kaj ĵetita en la maron,

kaj ne dubos en sia koro, sed kredos, ke okazos
tio, kion li diras, tiu ĝin havos. 24 Pro tio mi
diras al vi: Kion ajn vi petos, preĝante, kredu,
ke vi tion jam ricevis, kaj vi ĝin havos. 25 Kaj
kiam vi staras preĝante, pardonu, se vi havas ion
kontraŭ iu; por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la
ĉielo, pardonu al vi viajn erarojn. 26 Sed se vi ne
pardonos, ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo,
ne pardonos viajn erarojn. 27 Kaj ili denove venis
al Jerusalem; kaj dum li ĉirkaŭiris en la templo, la
ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj venis al
li, 28 kaj diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi
tion? aŭ kiu donis al vi tian aŭtoritaton, ke vi faru
ĉi tion? 29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi unu
demandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros al vi,
laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 30 La baptado
de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el homoj?
respondu al mi. 31 Kaj ili diskutis inter si, dirante:
Se ni diros: El la ĉielo, li diros: Kial do vi ne kredis
al li? 32 Sed se ni diros: El homoj — ili timis la
popolon, ĉar ĉiuj opiniis, ke Johano efektive estis
profeto. 33 Kaj responde ili diris al Jesuo: Ni ne
scias. Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi ne diras al vi,
laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.

12 Kaj li komencis paroli al ili per paraboloj.
Vinberĝardenon plantis unu viro, kaj
ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis vinpremejon,
kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj,
kaj forvojaĝis. 2 Kaj li sendis sklavon en la ĝusta
tempo al la kultivistoj, por ricevi de la kultivistoj
el la fruktoj de la vinberejo. 3 Kaj ili kaptis lin
kaj skurĝis lin, kaj forsendis lin senhava. 4 Kaj
poste li sendis al ili duan sklavon; kaj ili lin
kapvundis kaj malhonoris. 5 Kaj li sendis alian,
kaj ili mortigis lin; kaj multajn aliajn; skurĝante
unujn, kaj mortigante aliajn. 6 Li havis ankoraŭ
unu amatan filon: li sendis lin ankaŭ la lastan al
ili, dirante: Ili respektos mian filon. 7 Sed tiuj
kultivistoj diris inter si: Ĉi tiu estas la heredonto;
venu, ni mortigu lin, kaj la heredaĵo estos nia. 8
Kaj ili kaptis kaj mortigis lin, kaj elĵetis lin ekster
la vinberejon. 9 Kion do faros la sinjoro de la
vinberejo? li venos kaj pereigos la kultivistojn,
kaj donos la vinberejon al aliaj. 10 Ĉu vi ne legis
tiun skribon: Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula; 11 De la Eternulo ĉi tio
fariĝis, Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj? 12 Kaj
ili celis kapti lin, sed ili timis la homamason; ĉar
ili eksciis, ke li parolis la parabolon kontraŭ ili;
kaj forlasinte lin, ili foriris. 13 Kaj ili sendis al li
iujn el la Fariseoj kaj el la Herodanoj, por impliki
lin per interparolado. 14 Kaj veninte, ili diris al li:
Majstro, ni scias, ke vi estas verama kaj ne zorgas
pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la personon de homoj,
sed instruas laŭ vero la vojon de Dio. Ĉu konvenas
doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 15 Ĉu ni donu, aŭ
ne donu? Sed li, sciante ilian hipokritecon, diris
al ili: Kial vi provas min? alportu al mi denaron,
ke mi ĝin vidu. 16 Kaj ili ĝin alportis. Kaj li diris al
ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? Kaj
ili diris al li: De Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis
al ili: Redonu al Cezaro la propraĵon de Cezaro,
kaj al Dio la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pro
li. 18 Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne
estas releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante: 19
Majstro, Moseo skribis por ni: Se ies frato mortos
kaj postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato
de la mortinto prenu lian edzinon kaj naskigu
idaron al sia frato. 20 Estis sep fratoj; kaj la unua
prenis edzinon, kaj mortinte, ne lasis idaron; 21
kaj la dua prenis ŝin, kaj mortis, ne lasinte idaron;
kaj la tria same; 22 kaj la sep ne lasis idaron.
Laste post ĉiuj la virino ankaŭ mortis. 23 En la
releviĝo, por kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj
sep havis ŝin kiel edzinon. 24 Kaj Jesuo diris al ili:
Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi ne scias la Skribojn,
nek la potencon de Dio? 25 Ĉar kiam oni leviĝos
el la mortintoj, oni nek edziĝas nek edziniĝas,
sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 26 Sed pri la
mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi ne legis en la
libro de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio parolis al li,
dirante: Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de
Isaak kaj la Dio de Jakob? 27 Li estas Dio ne de
la mortintoj, sed de la vivantoj: vi multe eraras.
28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis la
diskutadon, kaj rimarkis, ke li lerte respondas
al ili; kaj tiu demandis lin: Kiu ordono estas la
unua el ĉiuj? 29 Kaj Jesuo respondis: La unua
estas: Aŭskultu, ho Izrael! la Eternulo, nia Dio, la
Eternulo estas unu; 30 kaj amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj
per via tuta menso kaj per via tuta forto. 31 Kaj
jen estas la dua: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. Pli granda ol ĉi tiuj ne estas alia ordono. 32
Kaj respondis al li la skribisto: Bone, Majstro, laŭ
vero vi respondis, ke Li estas unu, kaj ne ekzistas
alia krom Li; 33 kaj ami Lin per la tuta koro kaj per
la tuta intelekto kaj per la tuta forto, kaj ami sian
proksimulon kiel sin mem — tio multe pli valoras,
ol ĉiuj bruloferoj kaj pekoferoj. 34 Kaj Jesuo,
vidante, ke li respondis prudente, diris al li: Vi ne
estas malproksime de la regno de Dio. Kaj neniu
plu kuraĝis fari al li demandon. 35 Kaj responde
Jesuo diris, instruante en la templo: Kial diras
la skribistoj, ke la Kristo estas Filo de David? 36

David mem diris per la Sankta Spirito: La Eternulo
diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi
faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
37 David mem nomas lin Sinjoro; kaj kiel do li
estas lia filo? Kaj la granda homamaso aŭskultis
lin plezure. 38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu
vin kontraŭ la skribistoj, kiuj amas promenadi en
roboj kaj salutojn sur la placoj, 39 kaj ĉefseĝojn
en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj; 40 kaj
kiuj formanĝas la domojn de vidvinoj, kaj por
preteksto ili longe preĝas; ili ricevos pli severan
kondamnon. 41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto,
li rimarkis, kiel la homoj enĵetas monerojn en
la monkeston; kaj multaj riĉuloj enĵetis multon.
42 Kaj venis unu malriĉa vidvino, kaj enĵetis du
leptojn, kiuj faras kodranton. 43 Kaj alvokinte al si
siajn disĉiplojn, li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
tiu malriĉa vidvino enĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj en
la monkeston; 44 ĉar ili ĉiuj enĵetis el sia abundo,
sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis,
sian tutan vivrimedon.

13 Kaj dum li eliris el la templo, unu el liaj
disĉiploj diris al li: Majstro, jen kiaj ŝtonoj
kaj kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu vi
vidas ĉi tiujn grandajn konstruaĵojn? ne estos
lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita.
3 Kaj dum li sidis sur la monto Olivarba rekte
kontraŭ la templo, Petro kaj Jakobo kaj Johano
kaj Andreo demandis lin aparte: 4 Diru al ni,
kiam tio estos? kaj kio estas la signo, kiam ĉio
tio devos plenumiĝi? 5 Kaj Jesuo ekparolis, kaj
diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu. 6
Multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas;
kaj ili forlogos multajn. 7 Kaj kiam vi aŭdos pri
militoj kaj famoj de militoj, ne maltrankviliĝu; tio
devas okazi; sed ankoraŭ ne estas la fino. 8 Ĉar
leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ
regno; estos tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos
malsatoj; tio estas komenco de suferoj. 9 Sed
gardu vin; ĉar oni transdonos vin al sinedrioj, kaj
en sinagogoj vi estos skurĝitaj; kaj vi staros antaŭ
provincestroj kaj reĝoj pro mi, por atesto al ili. 10
Kaj la evangelio devas antaŭe esti predikita al ĉiuj
nacioj. 11 Kaj kiam oni forkondukos kaj transdonos
vin, ne antaŭzorgu, kion vi parolos; sed kio ajn
estos donita al vi en tiu horo, tion parolu; ĉar la
parolanto estas ne vi, sed la Sankta Spirito. 12 Kaj
frato transdonos fraton al morto, kaj patro filon;
kaj leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos
ilin. 13 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia
nomo; sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos
savita. 14 Sed kiam vi vidos la abomenindaĵon de
dezerteco starantan tie, kie ne decas (la leganto
komprenu), tiam kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru
al la montoj; 15 kaj kiu estas sur la tegmento,
tiu ne malsupreniru, nek eniru, por preni ion
el sia domo; 16 kaj kiu estas sur la kampo, tiu
ne revenu, por preni sian mantelon. 17 Sed ve
al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj
tagoj! 18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu en vintro.
19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de aflikto tia, kia ne
estis de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis,
ĝis nun, kaj neniam estos. 20 Kaj se la Eternulo
ne malplilongigus la tagojn, neniu karno estus
savita; sed pro la elektitoj, kiujn Li elektis, Li
malplilongigis la tagojn. 21 Kaj tiam se iu diros al
vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ, Jen tie; ne kredu; 22
ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj
faros signojn kaj miraklojn, por erarigi, se eble, la
elektitojn. 23 Sed gardu vin; jen mi ĉion antaŭdiris
al vi. 24 Sed en tiuj tagoj, post tiu aflikto, la suno
mallumiĝos kaj la luno ne donos sian lumon, 25
kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la potencoj,
kiuj estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos. 26 Kaj tiam oni
vidos la Filon de homo, venantan en nuboj kun
granda potenco kaj gloro. 27 Kaj tiam li elsendos
la anĝelojn kaj kolektos siajn elektitojn el la kvar
ventoj, de la limo de la tero ĝis la limo de la
ĉielo. 28 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam
ĝia branĉo jam moliĝas kaj aperigas foliojn, vi
scias, ke la somero estas proksima; 29 tiel same
vi, kiam vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke li
estas proksima, ĉe la pordoj. 30 Vere mi diras
al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos, antaŭ ol ĉio
tio fariĝos. 31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed
miaj vortoj ne forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj la
horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj en la ĉielo, nek
la Filo, sed nur la Patro. 33 Gardu vin, viglu kaj
preĝu; ĉar vi ne scias, kiam estos la ĝusta tempo.
34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian domon
kaj donis aŭtoritaton al siaj sklavoj, al ĉiu lian
propran laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li
viglu: 35 vi do viglu; ĉar vi ne scias, kiam venos la
domomastro, ĉu vespere, ĉu noktomeze, ĉu ĉe
la kokokrio, ĉu frumatene; 36 por ke li ne venu
subite kaj ne trovu vin dormantaj. 37 Kaj kion mi
diras al vi, tion mi diras al ĉiuj: Viglu.

14 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo
de macoj; kaj la ĉefpastroj kaj skribistoj
serĉis, kiamaniere ili povu per ruzo lin kapti kaj
mortigi; 2 ĉar ili diris: Ne dum la festo, por ke ne
estu tumulto de la popolo. 3 Kaj dum li estis en
Betania, en la domo de Simon, la leprulo, kiam li
sidis ĉe manĝo, venis virino, havanta alabastran
vazon da pura narda ŝmiraĵo, tre multekosta; kaj
rompinte la vazon, ŝi surverŝis lian kapon. 4 Kaj

iuj indignis inter si, dirante: Por kio fariĝis ĉi tiu
malŝparo de la ŝmiraĵo? 5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon
oni povus vendi por pli ol tricent denaroj, kaj
doni al malriĉuloj. Kaj ili murmuris kontraŭ ŝi.
6 Kaj Jesuo diris: Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? ŝi
faris bonan faron al mi. 7 Ĉar la malriĉulojn vi
ĉiam havas kun vi, kaj kiam ajn vi volas, vi povas
bonfari al ili; sed min vi ne ĉiam havas. 8 Kion
ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de
mia korpo por la entombigo. 9 Vere mi diras
al vi: Kie ajn estos predikata la evangelio en
la tuta mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos
priparolata, por memoraĵo de ŝi. 10 Kaj Judas
Iskariota, kiu estis unu el la dek du, foriris al la
ĉefpastroj, por transdoni lin al ili. 11 Kaj aŭdinte,
ili ĝojis, kaj promesis doni al li monon. Kaj li
serĉis, kiamaniere oportune transdoni lin. 12 Kaj
en la unua tago de la macoj, kiam oni buĉis la
Paskon, liaj disĉiploj diris al li: Kien vi volas, ke
ni iru, kaj pretigu, por ke vi manĝu la Paskon?
13 Kaj li sendis du el siaj disĉiploj, kaj diris al ili:
Iru en la urbon, kaj vin renkontos viro, portanta
kruĉon da akvo; 14 lin sekvu, kaj kien li eniros, tie
diru al la domomastro: La Majstro diras: Kie estas
mia gastoĉambro, en kiu mi manĝos la Paskon
kun miaj disĉiploj? 15 Kaj li mem montros al vi
grandan supran ĉambron, prete aranĝitan; kaj
tie vi pretigu por ni. 16 Kaj foriris la disĉiploj kaj
iris en la urbon, kaj trovis tiel, kiel li diris al ili;
kaj ili pretigis la Paskon. 17 Kaj kiam vesperiĝis,
li venis kun la dek du. 18 Kaj dum ili sidis kaj
manĝis, Jesuo diris: Vere mi diras al vi, ke unu el
vi perfidos min, unu, kiu manĝas kun mi. 19 Kaj
ili komencis malĝoji, kaj diri al li unu post la alia:
Ĉu eble mi? 20 Sed li diris al ili: Unu el la dek du,
kiu trempas kun mi en la pladon. 21 La Filo de
homo iros, kiel estas skribite pri li; sed ve al tiu
viro, de kiu la Filo de homo estos perfidita! Se
tiu homo ne estus naskita, estus bone por li. 22
Kaj dum ili manĝis, li prenis panon, kaj, beninte,
dispecigis ĝin kaj donis al ili, kaj diris: Prenu; ĉi
tio estas mia korpo. 23 Kaj li prenis kalikon, kaj,
doninte dankon, li donis al ili; kaj ĉiuj trinkis el
ĝi. 24 Kaj li diris al ili: Ĉi tio estas mia sango de la
interligo, kiu estas elverŝata por multaj. 25 Vere
mi diras al vi: Mi ne plu trinkos el la frukto de
la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos ĝin
novan en la regno de Dio. 26 Kaj kantinte himnon,
ili foriris al la monto Olivarba. 27 Kaj Jesuo diris al
ili: Vi ĉiuj ofendiĝos; ĉar estas skribite: Mi frapos
la paŝtiston, kaj la ŝafoj diskuros. 28 Tamen post
mia releviĝo, mi iros antaŭ vi en Galileon. 29 Sed
Petro diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos, tamen ne
mi. 30 Kaj Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi,
ke hodiaŭ en ĉi tiu nokto, antaŭ ol dufoje krios
koko, vi trifoje malkonfesos min. 31 Sed tre insiste
li diris: Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel
vin malkonfesos. Kaj tiel same diris ili ĉiuj. 32
Kaj ili venis al loko, kies nomo estas Getsemane;
kaj li diris al siaj disĉiploj: Sidu ĉi tie, dum mi
preĝos. 33 Kaj li prenis kun si Petron kaj Jakobon
kaj Johanon, kaj komencis tre konsterniĝi kaj
maltrankviliĝi. 34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja
estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi tie, kaj
viglu. 35 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur la
teron, kaj preĝis, ke, se povas esti, la horo pasu
for de li. 36 Kaj li diris: Aba, Patro, ĉio estas
ebla ĉe Vi: forportu de mi ĉi tiun kalikon; tamen
estu ne tio, kion mi volas, sed kion Vi volas. 37
Kaj li venis, kaj trovis ilin dormantaj, kaj diris
al Petro: Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi ne havis
forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu kaj preĝu,
por ke vi ne eniru en tenton; la spirito ja estas
fervora, sed la karno estas malforta. 39 Kaj denove
foririnte, li preĝis, dirante la samajn vortojn. 40
Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar
iliaj okuloj peziĝis; kaj ili ne sciis, kion respondi
al li. 41 Kaj li venis la trian fojon, kaj diris al
ili: Dormu nun kaj ripozu; sufiĉas; venis la horo;
jen la Filo de homo estas perfidata en la manojn
de pekuloj. 42 Leviĝu, ni iru; jen mia perfidanto
alproksimiĝas. 43 Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis,
venis Judas, unu el la dek du; kaj kun li homamaso
kun glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj
la skribistoj kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj lia perfidanto
jam antaŭe aranĝis kun ili signon, dirante: Kiun
mi kisos, tiu estas li; kaptu kaj forkonduku lin
garde. 45 Kaj veninte, li tuj iris al li, kaj diris:
Rabeno; kaj kisis lin. 46 Kaj ili metis la manojn sur
lin kaj arestis lin. 47 Sed unu el tiuj, kiuj staris
apude, eltiris la glavon kaj frapis la sklavon de
la ĉefpastro, kaj detranĉis al li la orelon. 48 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ
kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj, por
kapti min? 49 Ĉiutage mi estis inter vi en la
templo, instruante, kaj vi ne arestis min; tamen,
ke plenumiĝu la Skriboj. 50 Kaj ĉiuj forlasis lin kaj
forkuris. 51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita per
tolaĵo ĉirkaŭ la nuda korpo; kaj oni kaptis lin; 52
sed lasinte la tolaĵon, li forkuris nuda. 53 Kaj oni
forkondukis Jesuon al la ĉefpastro; kaj kunvenis
ĉe li ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj. 54
Kaj Petro malproksime sekvis lin ĝis interne de la
korto de la ĉefpastro; kaj sidis kun la subuloj kaj
sin varmigis apud la fajro. 55 Sed la ĉefpastroj kaj
la tuta sinedrio serĉis ateston kontraŭ Jesuo, por

lin mortigi, kaj ne trovis. 56 Ĉar multaj malvere
atestis kontraŭ li, kaj iliaj atestoj ne akordiĝis.
57 Kaj elpaŝis iuj, kaj malvere atestis kontraŭ li,
dirante: 58 Ni aŭdis lin diri: Mi detruos ĉi tiun
sanktejon manfaritan, kaj en la daŭro de tri tagoj
mi konstruos alian ne manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel
ilia atesto ne akordiĝis. 60 Kaj la ĉefpastro stariĝis
en la mezo, kaj demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi
respondas nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ vi?
61 Sed li silentadis kaj respondis nenion. Denove la
ĉefpastro demandis lin, kaj diris al li: Ĉu vi estas
la Kristo, la Filo de la Benato? 62 Kaj Jesuo diris:
Mi estas; kaj vi vidos la Filon de homo, sidantan
dekstre de la Potenco kaj venantan kun la nuboj
de la ĉielo. 63 Kaj la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn,
kaj diris: Pro kio ni plu bezonas atestantojn?
64 Vi aŭdis la blasfemon: kion vi opinias? Kaj
ili ĉiuj juĝis lin kondamninda al morto. 65 Kaj
iuj komencis kraĉi sur lin, kaj ĉirkaŭkovri lian
vizaĝon, kaj vangofrapi lin, kaj diri al li: Profetu;
kaj la subuloj frapis lin per la manplatoj. 66 Kaj
dum Petro estis malsupre sur la korto, venis unu
el la servantinoj de la ĉefpastro; 67 kaj vidante
Petron sin varmigantan, ŝi rigardis lin, kaj diris:
Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun tiu Jesuo.
68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi ne scias, nek
komprenas, kion vi diras; kaj li iris en la vestiblon;
kaj koko kriis. 69 Kaj lin vidinte, la servantino
denove komencis diri al la apudstarantoj: Tiu
estas el ili. 70 Kaj li denove malkonfesis. Kaj post
iom da tempo la apudstarantoj denove diris al
Petro: Vere vi estas el ili, ĉar vi estas ja Galileano.
71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas
tiun homon, pri kiu vi parolas. 72 Kaj tuj la duan
fojon koko kriis. Kaj Petro ekrememoris la vorton,
kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol dufoje krios koko,
vi trifoje malkonfesos min. Kaj pripensinte, li
ekploris.

15 Tuj matene la ĉefpastroj, farinte
interkonsilon kun la pliaĝuloj kaj skribistoj
kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis
lin kaj transdonis lin al Pilato. 2 Kaj Pilato
demandis lin: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj
responde li diris al li: Vi diras. 3 Kaj la ĉefpastroj
multe lin akuzis. 4 Kaj Pilato denove lin demandis:
Ĉu vi respondas nenion? vidu, pri kiom da aferoj
oni vin akuzas. 5 Sed Jesuo ankoraŭ nenion
respondis, tiel ke Pilato miris. 6 Ĉe tiu festo li
kutimis liberigi al ili unu malliberulon, iun ajn,
kiun ili pripetis. 7 Kaj estis unu, nomata Barabas,
katenita kun la ribelintoj, kiuj en la ribelo faris
mortigon. 8 Kaj suprenveninte, la homamaso
komencis peti lin pri tio, kion li kutimis fari por
ili. 9 Kaj Pilato respondis al ili, dirante: Ĉu vi
volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj? 10
Ĉar li eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj transdonis
lin. 11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason, ke
prefere li liberigu al ili Barabason. 12 Kaj Pilato,
denove respondante, diris al ili: Kion do mi faru
al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la Judoj? 13 Kaj
ili denove ekkriis: Krucumu lin. 14 Kaj Pilato
diris al ili: Kial? kian malbonon li faris? Sed
ili des pli ekkriis: Krucumu lin. 15 Kaj Pilato,
volante kontentigi la homamason, liberigis al ili
Barabason, kaj, skurĝinte Jesuon, transdonis lin,
por esti krucumita. 16 Kaj la soldatoj forkondukis
lin en la korton, kiu estas la Pretorio, kaj kunvokis
la tutan kohorton. 17 Kaj ili vestis lin per purpuro,
kaj plektinte dornan kronon, surmetis ĝin al li;
18 kaj ili komencis aklami lin: Saluton, Reĝo de
la Judoj! 19 Kaj ili frapis lian kapon per kano,
kaj kraĉis sur lin, kaj ekgenuinte, kliniĝis al li.
20 Kaj mokinte lin, ili demetis de li la purpuran
veston, kaj surmetis liajn proprajn vestojn. Kaj
ili elkondukis lin, por krucumi lin. 21 Kaj ili
devigis al servado unu preterpasanton, venantan
de la kamparo, Simonon, Kirenanon, patron de
Aleksandro kaj Rufo, ke li portu lian krucon. 22
Kaj ili kondukis lin al la loko Golgota, tio estas,
Loko de Kranio. 23 Kaj ili donis al li vinon kun
mirho enmiksita, sed li ne akceptis ĝin. 24 Kaj
ili krucumis lin kaj dividis inter si liajn vestojn,
ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili ricevu. 25
Kaj estis la tria horo, kaj ili krucumis lin. 26 Kaj
la surskribo de lia akuzo estis surskribita: LA
REĜO DE LA JUDOJ. 27 Kaj kun li ili krucumis du
rabistojn, unu dekstre kaj unu maldekstre de li.
28 Kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj li estis
alkalkulita al krimuloj. 29 Kaj la preterpasantoj
insultis lin, balancante la kapon, kaj dirante: Ha,
ha! vi, kiu detruas la sanktejon kaj konstruas ĝin
en la daŭro de tri tagoj, 30 savu vin, deirante de la
kruco. 31 Tiel same ankaŭ la ĉefpastroj, mokante
inter si kun la skribistoj, diris: Aliajn li savis; sin
mem li ne povas savi. 32 La Kristo, la Reĝo de
Izrael, deiru ja nun de la kruco, por ke ni vidu
kaj kredu. Kaj tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li,
insultis lin. 33 Kaj kiam venis la sesa horo, fariĝis
mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa horo. 34 Kaj
je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo: Eloi,
Eloi, lama sabaĥtani; tio estas: Mia Dio, mia Dio,
kial Vi forlasis min? 35 Kaj iuj el la apudstarantoj,
aŭdinte, diris: Jen li vokas Elijan. 36 Kaj unu kuris,
kaj plenigis spongon per vinagro, kaj metinte
ĝin sur kanon, donis al li trinki, dirante: Lasu; ni
vidu, ĉu venos Elija, por depreni lin. 37 Sed Jesuo,

eliginte laŭtan krion, ellasis for la spiriton. 38 Kaj
la kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn
de supre ĝis malsupre. 39 Kaj kiam la centestro,
kiu apudstaris kontraŭ li, vidis, ke li tiamaniere
ellasis for la spiriton, li diris: Vere ĉi tiu viro estis
Filo de Dio. 40 Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj de
malproksime, inter kiuj estis Maria Magdalena,
kaj Maria, la patrino de Jakobo la malgranda kaj
de Joses, kaj Salome; 41 kiuj sekvis lin, kiam li
estis en Galileo, kaj servadis al li; kaj multaj aliaj
virinoj, kiuj suprenvenis kun li en Jerusalemon.
42 Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio, ke estas la
Preparado, tio estas, la tago antaŭ sabato, 43
venis Jozef el Arimateo, honorinda konsilanto,
kiu mem atendadis la regnon de Dio; kaj li kuraĝe
eniris al Pilato, kaj petis la korpon de Jesuo. 44
Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj alvokinte la
centestron, li demandis lin, ĉu li de longe estas
mortinta. 45 Kaj sciiĝinte de la centestro, li donis
al Jozef la korpon. 46 Kaj li aĉetis tolaĵon, kaj
deprenis lin kaj envolvis lin en la tolaĵo, kaj metis
lin en tombon, kiu estis elhakita el ŝtonego; kaj li
alrulis ŝtonon al la enirejo de la tombo. 47 Kaj
Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de Joses,
vidis, kien oni metis lin.

16 Kaj kiam la sabato jam pasis, Maria
Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo,
kaj Salome aĉetis aromaĵojn, por ke ili iru kaj
ŝmiru lin. 2 Kaj tre frue en la unua tago de
la semajno ili venis al la tombo, kiam la suno
ĵus leviĝis. 3 Kaj ili diris inter si: Kiu derulos
por ni la ŝtonon de la enirejo de la tombo? 4
kaj suprenrigardante, ili vidis, ke la ŝtono estas
derulita; ĉar ĝi estis tre granda. 5 Kaj enirinte en
la tombon, ili vidis junulon sidantan ĉe la dekstra
flanko, vestitan per blanka robo; kaj ili miregis. 6
Sed li diris al ili: Ne miregu; vi serĉas Jesuon, la
Nazaretanon, la krucumitan: li leviĝis; li ne estas
ĉi tie; jen la loko, kien oni metis lin! 7 Sed iru,
diru al liaj disĉiploj kaj al Petro: Li iras antaŭ vi
en Galileon; tie vi vidos lin, kiel li diris al vi. 8 Kaj
elirinte, ili forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj
konfuziĝo posedis ilin; kaj ili diris nenion al iu, ĉar
ili timis. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts
do not include Mark 16:9-20.)** Sed leviĝinte frue en la
unua tago de la semajno, li aperis unue al Maria
Magdalena, el kiu li elpelis sep demonojn. 10 Ŝi
iris, kaj sciigis ĝin al la homoj, kiuj estis kun li,
dum ili malĝojis kaj ploris. 11 Kaj aŭdinte, ke li
vivas kaj estas vidita de ŝi, ili ne kredis. 12 Kaj
post tio li aperis sub alia formo al du el ili, dum
ili piediris en la kamparon. 13 Kaj foririnte, ili
sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili ne kredis. 14 Poste li
aperis al la dek unu, dum ili sidis ĉe manĝo, kaj
riproĉis ilian nekredemon kaj korobstinon, ĉar ili
ne kredis tiujn, kiuj vidis lin leviĝintan. 15 Kaj li
diris al ili: Iru en la tutan mondon, kaj prediku
la evangelion al ĉiu kreitaĵo. 16 Kiu kredos kaj
estos baptita, tiu estos savita; sed kiu ne kredos,
tiu estos kondamnita. 17 Kaj jenaj signoj sekvos la
kredantojn: en mia nomo ili elpelos demonojn;
ili parolos per lingvoj; 18 ili prenos en manojn
serpentojn, kaj se ili trinkos ion mortigan, ĝi
neniel difektos ilin; sur malsanulojn ili metos la
manojn, kaj ili saniĝos. 19 Tiam la Sinjoro Jesuo,
post kiam li parolis al ili, estis ricevita supren
en la ĉielon, kaj sidiĝis dekstre de Dio. 20 Kaj
elirinte, ili predikis ĉie, kaj la Sinjoro laboris kun
ili kaj fortikigis la vorton per la signoj, kiuj sekvis.
Amen.

Luko

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion
pri la faktoj, kiuj estas konstatitaj inter ni, 2
kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la komenco
vidis mem kaj estis administrantoj de la vorto, 3
ŝajnis bone ankaŭ al mi, esplorinta ĉion atente de
la komenco, skribi en ordo al vi, plej eminenta
Teofilo, 4 por ke vi povu scii la certecon pri la
aferoj, pri kiuj vi estas instruita. 5 En la tagoj
de Herodo, reĝo de Judujo, estis pastro nomata
Zeĥarja, el la deĵora grupo de Abija; kaj li havis
edzinon el la filinoj de Aaron, kaj ŝia nomo
estis Elizabeto. 6 Kaj ambaŭ estis justaj antaŭ
Dio, irantaj laŭ ĉiuj ordonoj kaj instruoj de la
Eternulo sen riproĉo. 7 Kaj ili ne havis infanon,
ĉar Elizabeto estis senfrukta, kaj ili ambaŭ estis
en profunda aĝo. 8 Kaj dum li plenumis sian
pastradon antaŭ Dio en la vico de sia grupo, 9 laŭ
la kutimo de la pastra ofico estis lia loto eniri en
la sanktejon de la Eternulo kaj incensadi. 10 Kaj la
tuta amaso de la popolo preĝis ekstere dum la
horo de la incensado. 11 Kaj aperis antaŭ li anĝelo
de la Eternulo, staranta dekstre de la altaro de
incensado. 12 Kaj Zeĥarja maltrankviliĝis, kiam li
vidis lin, kaj sur lin falis timo. 13 Sed la anĝelo
diris al li: Ne timu, Zeĥarja; ĉar via preĝo estas
aŭdita, kaj via edzino Elizabeto naskos al vi filon,
kaj vi donos al li la nomon Johano. 14 Kaj vi
havos ĝojon kaj feliĉon, kaj multaj ĝojos pro lia
naskiĝo. 15 Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro,
kaj li ne trinkos vinon nek ebriigaĵon; kaj li estos
plena de la Sankta Spirito jam de la ventro de
sia patrino. 16 Kaj multajn el la filoj de Izrael
li turnos al la Eternulo, ilia Dio. 17 Kaj li iros
antaŭ Lia vizaĝo en la spirito kaj potenco de Elija,
por turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj
la malobeemajn al la saĝeco de la justuloj, por
pretigi por la Sinjoro popolon preparitan. 18 Kaj
Zeĥarja diris al la anĝelo: Per kio mi scios tion?
ĉar mi estas maljunulo, kaj mia edzino havas
profundan aĝon. 19 Kaj la anĝelo responde diris
al li: Mi estas Gabriel, kiu staras antaŭ Dio; kaj mi
estas sendita, por paroli al vi kaj fari al vi tiun
bonan sciigon. 20 Kaj jen vi silentos kaj estos
ne kapabla paroli, ĝis la tago, kiam tio okazos,
ĉar vi ne kredis miajn vortojn, kiuj plenumiĝos
siatempe. 21 Kaj la popolo atendis Zeĥarjan, kaj
miris pro lia restado en la sanktejo. 22 Kaj kiam li
elvenis, li ne povis paroli al ili; kaj ili eksciis, ke li
vidis vizion en la sanktejo; kaj li faradis signojn
al ili, kaj restis muta. 23 Kaj kiam finiĝis la tagoj
de lia pastrado, li foriris en sian domon. 24 Kaj
post tiuj tagoj lia edzino Elizabeto gravediĝis, kaj
kaŝis sin kvin monatojn, dirante: 25 Tiamaniere
agis la Eternulo rilate al mi en la tagoj, kiam Li
favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon
inter homoj. 26 Kaj en la sesa monato la anĝelo
Gabriel estis sendita de Dio en urbon de Galileo,
nomatan Nazaret, 27 al virgulino fianĉinigita
kun viro, kies nomo estis Jozef, el la domo de
David; kaj la nomo de la virgulino estis Maria. 28
Kaj li venis al ŝi, kaj diris: Saluton al vi la grace
favorita, la Eternulo estas kun vi. 29 Sed ŝi tre
maltrankviliĝis ĉe tiu diro, kaj konsideris, kia
povas esti tiu saluto. 30 Kaj la anĝelo diris al ŝi:
Ne timu, Maria; ĉar vi trovis gracon antaŭ Dio.
31 Kaj jen vi gravediĝos en via ventro kaj naskos
filon, kaj vi nomos lin JESUO. 32 Li estos granda,
kaj estos nomata Filo de la Plejaltulo; kaj Dio, la
Eternulo, donos al li la tronon de lia patro David;
33 kaj li reĝos super la domo de Jakob eterne, kaj
lia regno ne havos finon. (aiōn g165) 34 Kaj Maria
diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar mi ne konas
viron? 35 Kaj la anĝelo responde diris al ŝi: La
Sankta Spirito venos sur vin, kaj la potenco de
la Plejaltulo superombros vin; pro kio ankaŭ la
naskotaĵo estos nomata sankta, la Filo de Dio. 36
Kaj jen via parencino Elizabeto ankaŭ gravediĝis
je filo en sia maljuneco, kaj la nuna monato estas
la sesa por ŝi, kiun oni nomis senfrukta. 37 Ĉar ĉe
Dio nenio estas neebla. 38 Kaj Maria diris: Jen la
sklavino de la Eternulo; estu al mi laŭ via diro. Kaj
la anĝelo foriris de ŝi. 39 Kaj en tiuj tagoj Maria
leviĝis kaj senprokraste vojaĝis en la montan
regionon, en urbon de Judujo; 40 kaj enirinte
en la domon de Zeĥarja, ŝi salutis Elizabeton.
41 Kaj kiam Elizabeto aŭdis la saluton de Maria,
la infaneto eksaltis en ŝia ventro; kaj Elizabeto
pleniĝis de la Sankta Spirito, 42 kaj ŝi levis sian
voĉon per laŭta krio, kaj diris: Benata vi estas
inter virinoj, kaj benata estas la frukto de via
ventro. 43 Kaj pro kio okazas al mi ĉi tio, ke la
patrino de mia Sinjoro venas al mi? 44 Ĉar jen
kiam la voĉo de via saluto venis en miajn orelojn,
la infaneto ĝoje eksaltis en mia ventro. 45 Kaj
feliĉa estas ŝi, kiu kredis, ĉar plenumiĝos tio, kio
estas dirita al ŝi de la Eternulo. 46 Kaj Maria diris:
Mia animo altigas la Eternulon, 47 Kaj mia spirito
ĝojis en Dio, mia Savanto, 48 Ĉar Li rigardis la
humilecon de Sia sklavino; Ĉar jen de nun ĉiuj
generacioj nomos min feliĉa. 49 Ĉar la Potenculo
faris al mi grandaĵojn, Kaj sankta estas Lia nomo.
50 Kaj Lia boneco estas por ĉiuj generacioj Al tiuj,
kiuj Lin timas. 51 Li montris forton per Sia brako,
Li dispelis fierulojn en la penso de ilia koro. 52

Li malaltigis potenculojn de iliaj tronoj, Kaj Li
altigis humilulojn. 53 Malsatulojn Li plenigis per
bonaĵo, Kaj riĉulojn Li forsendis malplenaj. 54
Li helpis Sian servanton Izrael, Memorante Sian
korfavoron. 55 Kiel Li parolis al niaj patroj, Al
Abraham kaj al lia idaro eterne. (aiōn g165) 56 Kaj
Maria loĝis ĉi ŝi tri monatojn, kaj reiris al sia
domo. 57 Kaj venis por Elizabeto la tempo, en
kiu ŝi devis naski; kaj ŝi naskis filon. 58 Kaj ŝiaj
najbaroj kaj ŝiaj parencoj aŭdis, ke la Eternulo
pligrandigis Sian bonecon al ŝi; kaj ili ĝojis kun ŝi.
59 Kaj en la oka tago oni venis, por cirkumcidi
la infaneton; kaj ili eknomis lin Zeĥarja, laŭ la
nomo de lia patro. 60 Kaj lia patrino responde
diris: Tute ne; sed li estos nomata Johano. 61
Kaj ili diris al ŝi: El via parencaro estas neniu,
kiu estas nomata per tiu nomo. 62 Kaj ili faris
signojn al lia patro pri tio, kiel li volas, ke li estu
nomata. 63 Kaj li petis tabuleton, kaj skribis jene:
Lia nomo estas Johano. Kaj ĉiuj miris. 64 Kaj tuj
lia buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis; kaj
li parolis, glorante Dion. 65 Kaj timo venis sur
ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj tra la tuta monta
regiono de Judujo disvastiĝis rakonto pri ĉio tio.
66 Kaj ĉiuj aŭdantoj konservis tion en sia koro,
dirante: Kia do estos ĉi tiu knabeto? Ĉar la mano
de la Eternulo estis kun li. 67 Kaj lia patro Zeĥarja
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj profetis, dirante:
68 Benata estu la Eternulo, la Dio de Izrael, Ĉar Li
vizitis Sian popolon kaj faris por ili elaĉeton, 69
Kaj levis kornon de savo por ni En la domo de Sia
servanto David, 70 Kiel Li parolis per la buŝo de
Siaj sanktaj profetoj, de post la komenco de la
mondo, (aiōn g165) 71 Savadon el niaj malamikoj kaj
el la mano de ĉiuj niaj malamantoj; 72 Por montri
Sian bonecon ĉe niaj patroj, Kaj por memori Sian
sanktan interligon; 73 La ĵuron, kiun Li ĵuris al
nia patro Abraham; 74 Ke Li donos al ni, ke,
liberigite el la mano de niaj malamikoj, Ni servu
Lin sentime, 75 En sankteco kaj justeco antaŭ Li
ĉiujn niajn tagojn. 76 Kaj vi, infano, estos nomata
profeto de la Plejaltulo, Ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo
de la Sinjoro, por pretigi liajn vojojn, 77 Por doni
al lia popolo scion de savo En la pardonado de
iliaj pekoj, 78 Pro la kompata koro de nia Dio, Per
kiu nin vizitis la sunleviĝo de supre, 79 Por lumi
sur tiujn, kiuj sidas en mallumo kaj en la ombro
de morto, Por gvidi niajn piedojn en la vojojn
de paco. 80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis en
spirito, kaj estis en la dezertoj ĝis la tago de sia
ekmontriĝo al Izrael.

2 Kaj en tiuj tagoj eliris dekreto de Cezaro
Aŭgusto, ke la tuta mondo estu registrita.
2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita, kiam
Kirenio estis reganto de Sirio. 3 Kaj ĉiuj iris,
por esti registritaj, ĉiu al sia urbo. 4 Kaj Jozef
ankaŭ supreniris el Galileo, el la urbo Nazaret, en
Judujon, al la urbo de David, kiu estas nomata Bet-
Leĥem, ĉar li estis el la domo kaj familio de David,
5 por esti registrita kun sia fianĉino Maria, kiu
estis graveda. 6 Kaj dum ili estis tie, venis la tagoj
por ŝia akuŝo. 7 Kaj ŝi naskis sian unuan filon, kaj
ŝi ĉirkaŭvindis lin kaj kuŝigis lin en staltrogon,
ĉar ne estis loko por ili en la gastejo. 8 Kaj en
tiu sama regiono estis paŝtistoj, kiuj kamploĝis
kaj nokte gardis sian gregon. 9 Kaj anĝelo de
la Eternulo alstaris apud ili, kaj la gloro de la
Eternulo brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili timis per granda
timo. 10 Kaj la anĝelo diris al ili: Ne timu; ĉar jen
mi venigas al vi bonan sciigon de granda ĝojo, kiu
estos al la tuta popolo; 11 ĉar hodiaŭ estas naskita
por vi, en la urbo de David, Savanto, kiu estas
Kristo, la Sinjoro. 12 Kaj jen la signo por vi: vi
trovos infaneton, ĉirkaŭvinditan kaj kuŝantan en
staltrogo. 13 Kaj subite estis kun la anĝelo amaso
de la ĉiela armeo, laŭdante Dion, kaj dirante: 14
Gloro al Dio en la supera alto, Kaj sur la tero
paco, inter homoj Difavoro. 15 Kaj kiam la anĝeloj
foriris de ili en la ĉielon, la paŝtistoj diris unu al
alia: Ni jam iru ĝis Bet-Leĥem, kaj vidu ĉi tiun
okazintaĵon, kiun la Eternulo sciigis al ni. 16 Kaj
rapidante, ili iris, kaj trovis Marian kaj Jozefon,
kaj la infaneton kuŝantan en la staltrogo. 17 Kaj
tion vidinte, ili sciigis pri la diro, kiu estis parolita
al ili pri ĉi tiu infano. 18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris pri
tio, kion rakontis al ili la paŝtistoj. 19 Sed Maria
konservis ĉiujn tiujn dirojn kaj pripensis ilin en
sia koro. 20 Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj
laŭdante Dion pri ĉio, kion ili aŭdis kaj vidis,
kiel estis parolite al ili. 21 Kaj kiam jam pasis ok
tagoj por cirkumcidi lin, oni donis al li la nomon
JESUO, kiel li estis nomita de la anĝelo, antaŭ ol
li estis en la ventro. 22 Kaj kiam finiĝis la tagoj
de ilia purigado laŭ la leĝo de Moseo, ili alportis
lin al Jerusalem, por prezenti lin al la Eternulo,
23 kiel estas skribite en la leĝo de la Eternulo:
Ĉiu virseksulo, kiu malfermas la uteron, estu
dediĉita al la Eternulo; 24 kaj por alporti oferon
laŭ tio, kio estas dirita en la leĝo de la Eternulo:
Paron da turtoj, aŭ du kolombidojn. 25 Kaj jen en
Jerusalem estis viro, kies nomo estis Simeon, kaj
ĉi tiu estis justa kaj pia, atendanta la konsoladon
de Izrael; kaj la Sankta Spirito estis kun li. 26 Kaj
estis montrite al li de la Sankta Spirito, ke li ne
mortos, ĝis li vidos la Kriston de la Eternulo. 27
Kaj li venis per la Spirito en la templon; kaj kiam

la gepatroj enportis la infanon Jesuo, por fari
pri li laŭ la kutimo de la leĝo, 28 tiam li ricevis
lin en siajn brakojn, kaj benis Dion, dirante: 29
Nun, ho Eternulo, Vi ellasas Vian servanton, Laŭ
Via vorto, en paco, 30 Ĉar miaj okuloj vidis Vian
savon, 31 Kiun Vi preparis antaŭ la vizaĝo de ĉiuj
popoloj, 32 Lumon por malkaŝo al la gentoj, Kaj
gloron de Via popolo Izrael. 33 Kaj lia patro kaj lia
patrino miris pri tio, kio estis parolita pri li; 34 kaj
Simeon ilin benis, kaj diris al Maria, lia patrino:
Jen ĉi tiu estas metita por la falo kaj leviĝo de
multaj en Izrael, kaj por signo kontraŭparolata;
35 kaj ankaŭ vian animon glavo trapasos; por
ke la pensoj de multaj koroj malkaŝiĝu. 36 Kaj
estis unu profetino, Anna, filino de Fanuel, el la
tribo de Aŝer (ŝi estis grandaĝa, loĝinte sep jarojn
kun sia edzo de post sia virgeco, 37 kaj estinte
vidvino okdek kvar jarojn), kiu neniam foriris el
la templo, adorante per fastoj kaj preĝoj nokte kaj
tage. 38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo, ŝi dankis
Dion, kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis la
elaĉeton de Jerusalem. 39 Kaj kiam ili jam faris
ĉion, konforme al la leĝo de la Eternulo, ili revenis
en Galileon, al sia urbo Nazaret. 40 Kaj la infano
kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante de saĝeco; kaj la
graco de Dio estis sur li. 41 Kaj liaj gepatroj iris
ĉiujare al Jerusalem ĉe la Paska festo. 42 Kaj kiam
li estis dekdujara, ili supreniris laŭ la kutimo de la
festo; 43 kaj kiam ili jam pasigis la tagojn, ĉe ilia
returniĝo la knabo Jesuo restis en Jerusalem, kaj
liaj gepatroj tion ne sciis; 44 sed supozante, ke li
estas en la karavano, ili iris tagan vojaĝon, kaj
serĉis lin inter siaj parencoj kaj konatoj; 45 kaj ne
trovinte lin, ili reiris al Jerusalem, serĉante lin. 46
Kaj post tri tagoj ili trovis lin en la templo, kie li
sidis meze de la instruistoj, aŭskultante ilin kaj
metante al ili demandojn; 47 kaj ĉiuj, kiuj aŭdis
lin, miregis pro lia kompreno kaj liaj respondoj. 48
Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia patrino diris al li:
Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni? jen via patro kaj
mi serĉis vin kun malĝojo. 49 Kaj li diris al ili: Kial
vi serĉis min? ĉu vi ne sciis, ke mi devas esti en la
domo de mia Patro? 50 Kaj ili ne komprenis la
diron, kiun li parolis al ili. 51 Kaj li malsupreniris
kun ili, kaj venis en Nazareton, kaj li estis obeema
al ili; kaj lia patrino konservis ĉiujn tiujn dirojn
en sia koro. 52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj
staturo, kaj en graco ĉe Dio kaj homoj.

3 En la dek-kvina jaro de la regado de Tiberio
Cezaro, kiam Pontio Pilato estis provincestro
de Judujo, kaj Herodo estis tetrarĥo de Galileo, kaj
lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono Iturea kaj
Traĥonitis, kaj Lisanio tetrarĥo de Abilene, 2 dum
la ĉefpastreco de Anas kaj Kajafas, venis la vorto
de Dio al Johano, filo de Zeĥarja, en la dezerto. 3
Kaj li venis en la tutan regionon ĉirkaŭ Jordan,
predikante la bapton de pento por la pardonado
de pekoj, 4 kiel estas skribite en la libro de la
vortoj de la profeto Jesaja: Voĉo de krianto en la
dezerto: Pretigu la vojon de la Eternulo, Rektigu
Liajn irejojn. 5 Ĉiu valo leviĝos, Kaj ĉiu monto
kaj monteto malaltiĝos, Kaj la malebenaĵo fariĝos
ebenaĵo, Kaj la malglataj vojoj glatiĝos; 6 Kaj ĉiu
karno vidos la savon de Dio. 7 Li do diris al la
homamasoj, kiuj eliris, por esti baptitaj de li: Ho
vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la venonta
kolero? 8 Donu do fruktojn taŭgajn por pento. Kaj
ne komencu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel
patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj
ŝtonoj starigi idojn al Abraham. 9 Kaj la hakilo jam
kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne
donas bonan frukton, estas dehakata, kaj ĵetata en
fajron. 10 Kaj la homamasoj lin demandis, dirante:
Kion do ni faru? 11 Kaj responde li diris al ili: Kiu
havas du tunikojn, tiu donu al la nehavanto; kaj
kiu havas manĝaĵon, tiu faru tiel same. 12 Venis
ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj, kaj ili diris al
li: Majstro, kion ni faru? 13 Kaj li diris al ili: Ne
postulu pli multe, ol estas ordonite. 14 Kaj ankaŭ
soldatoj lin demandis, dirante: Kaj kion ni faru?
Kaj li diris al ili: Ne perfortu iun, nek maljuste
ion postulu, kaj estu kontentaj je via salajro. 15
Kaj kiam la popolo atendis, kaj ĉiuj diskutis en
siaj koroj pri Johano, ĉu eble li estas la Kristo, 16
Johano respondis al ĉiuj, dirante: Mi ja vin baptas
per akvo, sed venas tiu, kiu estas pli potenca
ol mi; la rimenon de liaj ŝuoj mi ne estas inda
malligi; li vin baptos per la Sankta Spirito kaj per
fajro; 17 lia ventumilo estas en lia mano, por ke li
elpurigu sian draŝejon, kaj kolektu la tritikon en
sian grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos
per fajro neestingebla. 18 Kaj per multaj aliaj
konsiloj li evangeliis al la popolo. 19 Sed Herodo,
la tetrarĥo, riproĉite de li pri Herodias, la edzino
de lia frato, kaj pri ĉiuj malbonaĵoj, kiujn Herodo
faris, 20 aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke li enŝlosis
Johanon en malliberejo. 21 Kaj kiam la tuta popolo
estis baptata, Jesuo ankaŭ estis baptita, kaj dum
li preĝis, la ĉielo malfermiĝis, 22 kaj la Sankta
Spirito malsupreniris sur lin en korpa aspekto
kiel kolombo; kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas
Mia Filo, la amata; en vi Mi havas plezuron. 23
Kaj Jesuo mem, komencante, havis ĉirkaŭ tridek
jarojn, estante filo (kiel oni supozis) de Jozef,
de Eli, 24 de Mattat, de Levi, de Melĥi, de Janaj,

de Jozef, 25 de Matatias, de Amos, de Naĥum,
de Esli, de Nagaj, 26 de Maat, de Matatias, de
Semein, de Jozef, de Joda, 27 de Joĥanan, de Resa,
de Zerubabel, de Ŝealtiel, de Neri, 28 de Melĥi, de
Adi, de Kosam, de Elmodam, de Er, 29 de Jesu, de
Eliezer, de Jorim, de Mattat, de Levi, 30 de Simeon,
de Jehuda, de Jozef, de Jonam, de Eljakim, 31 de
Melea, de Mena, de Matata, de Natan, de David,
32 de Jiŝaj, de Obed, de Boaz, de Salma, de Naĥŝon,
33 de Aminadab, de Ram, de Ĥecron, de Perec, de
Jehuda, 34 de Jakob, de Isaak, de Abraham, de
Teraĥ, de Naĥor, 35 de Serug, de Reu, de Peleg, de
Eber, de Ŝelaĥ, 36 de Kenan, de Arpaĥŝad, de Ŝem,
de Noa, de Lemeĥ, 37 de Metuŝelaĥ, de Ĥanoĥ, de
Jared, de Mahalalel, de Kenan, 38 de Enoŝ, de Set,
de Adam, de Dio.

4 Kaj Jesuo, plena de la Sankta Spirito, revenis
de Jordan, kaj estis kondukata de la Spirito
en la dezerton 2 dum kvardek tagoj, tentate de
la diablo. Kaj li manĝis nenion en tiuj tagoj; kaj
kiam ili finiĝis, li malsatis. 3 Kaj la diablo diris al
li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu al ĉi tiu ŝtono,
ke ĝi fariĝu pano. 4 Kaj Jesuo respondis al li:
Estas skribite: Ne per la pano sole vivos homo. 5
Kaj kondukinte lin supren, li montris al li ĉiujn
regnojn de la mondo en momento da tempo. 6
Kaj la diablo diris al li: Mi donos al vi la tutan
ĉi tiun potencon kaj ilian gloron; ĉar ĝi estas
transdonita al mi, kaj al kiu ajn mi volas, al tiu mi
ĝin donas. 7 Se do vi adorkliniĝos antaŭ mi, ĉio
estos via. 8 Kaj responde Jesuo diris al li: Estas
skribite: Al la Eternulo, via Dio, adorkliniĝu, kaj al
Li sola servu. 9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem,
kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo,
kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu vin de ĉi
tie malsupren; 10 ĉar estas skribite: Al siaj anĝeloj
Li ordonos pri vi, ke ili vin gardu, 11 kaj: Sur la
manoj ili vin portos, Por ke vi ne falpuŝiĝu sur
ŝtono per via piedo. 12 Kaj responde Jesuo diris al
li: Estas dirite: Ne provu la Eternulon, vian Dion.
13 Kaj fininte la tutan tentadon, la diablo foriris
de li ĝis estonta tempo. 14 Kaj revenis Jesuo en la
potenco de la Spirito en Galileon; kaj eliris famo
pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo. 15 Kaj li instruadis en
iliaj sinagogoj, glorate de ĉiuj. 16 Kaj li venis al
Nazaret, kie li estis edukita; kaj laŭ sia kutimo
li eniris en la sinagogon en la sabata tago, kaj
stariĝis, por legi. 17 Kaj estis donita al li libro de
la profeto Jesaja. Kaj, malferminte la libron, li
trovis la lokon, kie estis skribite: 18 La spirito de
la Eternulo estas sur mi, Ĉar Li min sanktoleis, por
bonanonci al malriĉuloj; Li sendis min, por anonci
liberecon al kaptitoj Kaj vidpovon al blinduloj, Por
meti la vunditojn en liberecon, 19 Por proklami
favorjaron de la Eternulo. 20 Kaj kunvolvinte la
libron, kaj redoninte ĝin al la subulo, li sidiĝis;
kaj la okuloj de ĉiuj en la sinagogo atente lin
rigardis. 21 Kaj li ekparolis al ili: Hodiaŭ tiu skribo
plenumiĝas en viaj oreloj. 22 Kaj ĉiuj atestis pri
li, kaj miris pro la vortoj de graco, kiuj eliris el
lia buŝo; kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas la filo de
Jozef? 23 Kaj li diris al ili: Sendube vi diros al mi
la jenan sentencon: Kuracisto, sanigu vin mem;
kiajn aferojn, pri kiuj ni aŭdis, en Kapernaum
faritajn, tiajn faru ĉi tie en via patrujo. 24 Kaj
li diris: Vere mi diras al vi: Neniu profeto estas
akceptata en sia patrujo. 25 Kun vereco mi diras
al vi: Estis multaj vidvinoj en Izrael en la tagoj de
Elija, kiam estis ŝlosita la ĉielo tri jarojn kaj ses
monatojn, kiam okazis granda malsato sur la tuta
lando; 26 kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom
al Carfat en la lando Cidon, al virino vidvino. 27
Kaj estis multaj lepruloj en Izrael en la tagoj de la
profeto Eliŝa; sed neniu el ili estis purigita, krom
Naaman, la Siriano. 28 Kaj ĉiuj en la sinagogo
pleniĝis de kolero, aŭdante tion; 29 kaj leviĝinte,
ili elĵetis lin ekster la urbon, kaj kondukis lin ĝis
la krutaĵo de la monteto, sur kiu ilia urbo estis
konstruita, por ĵeti lin malsupren. 30 Sed li foriris,
trapasinte tra ilia mezo. 31 Kaj li malsupreniris al
Kapernaum, urbo Galilea. Kaj li instruis ilin en la
sabato; 32 kaj oni miris pro lia instruado, ĉar kun
aŭtoritato estis lia vorto. 33 Kaj en la sinagogo
estis viro, havanta spiriton de malpura demono;
kaj li kriegis per laŭta voĉo, 34 dirante: Ha! kio
estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venis,
por pereigi nin? Mi scias, kiu vi estas, la Sanktulo
de Dio. 35 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante:
Silentu, kaj eliru el li. Kaj ĵetinte lin en la mezon,
la demono eliris el li, neniel difektinte lin. 36 Kaj
falis miro sur ĉiujn, kaj ili kunparoladis inter si,
dirante: Kia vorto estas ĉi tio? ĉar kun aŭtoritato
kaj potenco li ordonas al la malpuraj spiritoj, kaj
ili eliras. 37 Kaj famo pri li eliris al ĉiu loko de la
tuta ĉirkaŭaĵo. 38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li
eniris en la domon de Simon. Kaj la bopatrino de
Simon estis tenata de granda febro, kaj ili petis
lin pri ŝi. 39 Kaj starante super ŝi, li admonis la
febron; kaj ĝi forlasis ŝin, kaj ŝi tuj leviĝis kaj
servis al ili. 40 Kaj ĉe la subiro de la suno ĉiuj,
kiuj havis malsanulojn kun diversaj malsanoj,
venigis ilin al li; kaj li metis sur ĉiun el ili la
manojn, kaj sanigis ilin. 41 Eliris ankaŭ demonoj
el multaj, kriegante, kaj dirante: Vi estas la Filo
de Dio. Kaj severe admonante, li ne permesis al
ili paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la Kristo. 42 Kaj

kiam tagiĝis, li eliris, kaj venis en dezertan lokon;
kaj la homamasoj lin serĉis, kaj venis al li, kaj
lin detenis, ke li ne foriru de ili. 43 Sed li diris
al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi devas prediki
la evangelion de la regno de Dio; ĉar por tio mi
estas sendita. 44 Kaj li predikis en la sinagogoj de
Galileo.

5 Kaj dum la homamaso ĉirkaŭpremis lin kaj
aŭskultis la vorton de Dio, li staris apud la lago
Genesaret; 2 kaj li vidis du ŝipetojn starantajn
apud la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili, kaj
lavis la retojn. 3 Kaj li eniris en unu el la ŝipetoj,
kiu apartenis al Simon, kaj petis, ke li forŝovu
iom for de la bordo. Kaj li sidiĝis, kaj instruis
la homamason el la ŝipeto. 4 Kaj kiam li ĉesis
paroli, li diris al Simon: Forŝovu ĝis la profundo,
kaj mallevu la retojn por akirado. 5 Kaj responde
Simon diris: Estro, ni jam laboris la tutan nokton
kaj kaptis nenion; tamen laŭ via diro mi mallevos
la retojn. 6 Kaj tion farinte, ili enfermis grandan
amason da fiŝoj, kaj iliaj retoj ekrompiĝis; 7 kaj ili
geste signis al siaj kompanianoj en la alia ŝipeto,
ke ili venu kaj helpu ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis
ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo. 8 Sed Simon
Petro, tion vidinte, falis teren antaŭ la genuoj de
Jesuo, dirante: Foriru de mi, ho Sinjoro, ĉar mi
estas pekulo. 9 Ĉar pro la preno de fiŝoj, kiun ili
akiris, miro kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun li,
10 kaj tiel same Jakobon kaj Johanon, filojn de
Zebedeo, kiuj estis kompanianoj de Simon. Kaj
Jesuo diris al Simon: Ne timu; de nun vi estos
kaptisto de homoj. 11 Kaj kiam ili surbordigis
siajn ŝipetojn, ili forlasis ĉion, kaj sekvis lin. 12
Kaj dum li estis en unu el la urboj, jen viro plena
de lepro; kaj vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon
kaj petegis lin, dirante: Sinjoro, se vi volas, vi
povas min purigi. 13 Kaj li etendis la manon
kaj tuŝis lin, dirante: Mi volas; estu purigita. Kaj
tuj la lepro foriris de li. 14 Kaj li ordonis al li,
ke li diru al neniu: Sed foririnte, montru vin al
la pastro kaj tiele oferu pro via purigado, kiel
ordonis Moseo, por atesto al ili. 15 Sed la famo pri
li des pli multe disvastiĝis; kaj grandaj homamasoj
kunvenis, por aŭskulti kaj por esti sanigitaj je siaj
malsanoj. 16 Sed li fortiris sin en la dezertojn,
kaj preĝadis. 17 Kaj en unu el tiuj tagoj li estis
instruanta; kaj ĉeestis Fariseoj kaj leĝinstruistoj,
sidantaj, kiuj alvenis el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj
el Judujo kaj el Jerusalem; kaj la potenco de la
Eternulo alestis, por sanigi ilin. 18 Kaj jen viroj
alportis sur lito viron, kiu estis paralizita; kaj ili
penis enporti lin kaj meti lin antaŭ li. 19 Kaj ne
trovinte, kiamaniere ili povas enporti lin, pro
la homamaso, ili supreniris sur la tegmenton,
kaj mallevis lin tra la tegoloj, kun la liteto, en la
mezon antaŭ Jesuo. 20 Kaj vidante ilian fidon, li
diris: Ho viro, viaj pekoj estas al vi pardonitaj. 21
Kaj la skribistoj kaj Fariseoj komencis diskuti inter
si, dirante: Kiu estas ĉi tiu, kiu parolas blasfemojn?
kiu povas pardoni pekojn krom Dio sola? 22 Sed
Jesuo, eksciante iliajn pensojn, responde diris al
ili: Kial vi diskutas en viaj koroj? 23 Kio estas pli
facila, diri: Viaj pekoj estas al vi pardonitaj, aŭ
diri: Leviĝu kaj piediru? 24 Sed por ke vi sciu,
ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero
pardoni pekojn — li diris al la paralizulo: Mi diras
al vi: Leviĝu, kaj prenu vian liteton, kaj iru al via
domo. 25 Kaj tuj li leviĝis antaŭ ili, kaj prenis
tion, sur kio li kuŝis, kaj iris al sia domo, glorante
Dion. 26 Kaj mirego kaptis ĉiujn, kaj li gloris
Dion; kaj ili pleniĝis de timo, dirante: Ni vidis
mirindaĵojn hodiaŭ. 27 Kaj post tio li eliris, kaj
vidis impostiston, nomatan Levi, sidantan ĉe la
impostejo, kaj diris al li: Sekvu min. 28 Kaj li
forlasis ĉion, kaj leviĝis, kaj sekvis lin. 29 Kaj Levi
faris grandan festenon por li en sia domo, kaj estis
granda amaso da impostistoj kaj aliaj, kiuj sidis ĉe
manĝo kun ili. 30 Kaj la Fariseoj kaj iliaj skribistoj
murmuris kontraŭ liaj disĉiploj, dirante: Kial vi
manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj?
31 Kaj Jesuo responde diris al ili: Ne la sanuloj
bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. 32 Mi venis,
por alvoki ne justulojn, sed pekulojn al pento. 33
Kaj ili diris al li: La disĉiploj de Johano ofte fastas
kaj faras preĝojn, kaj tiel same ankaŭ la disĉiploj
de la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj trinkas. 34
Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi povas igi la filojn de la
edziĝejo fasti, dum la fianĉo estas kun ili? 35 Sed
venos tagoj; kaj kiam la fianĉo estos prenita for
de ili, tiam ili fastos en tiuj tagoj. 36 Kaj li ankaŭ
parolis al ili parabolon: Neniu ŝiras pecon el nova
vesto kaj alkudras ĝin sur malnovan veston; ĉar
alie li ŝirus la novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la
nova ne harmonius kun la malnova. 37 Kaj neniu
enverŝas novan vinon en malnovajn felsakojn; ĉar
alie la nova vino krevigus la felsakojn, kaj ĝi mem
elfluus, kaj la felsakoj detruiĝus. 38 Sed novan
vinon oni devas enverŝi en novajn felsakojn. 39 Kaj
neniu, trinkinte malnovan vinon, deziras novan;
ĉar li diras: La malnova estas preferinda.

6 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj
disĉiploj deŝiris la spikojn, kaj manĝis, frotante
ilin en la manoj. 2 Sed iuj el la Fariseoj diris:
Kial vi faras tion, kion fari en sabato ne estas
permesate? 3 Kaj Jesuo, respondante al ili, diris:
Ĉu vi eĉ ne legis, kion faris David, kiam malsatis

li kaj liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la domon
de Dio, kaj prenis kaj manĝis kaj donis ankaŭ al
siaj kunuloj la panojn de propono, kiujn manĝi
ne estas permesate, krom nur al la pastroj? 5
Kaj li diris al ili: La Filo de homo estas sinjoro
de la sabato. 6 Kaj en alia sabato li eniris en la
sinagogon kaj instruadis; kaj tie estis viro, kies
dekstra mano estis velkinta. 7 Kaj la skribistoj
kaj Fariseoj observis lin atente, ĉu li sanigos en
la sabato, por ke ili trovu, kiel lin akuzi. 8 Sed
li sciis iliajn pensojn, kaj li diris al la viro, kiu
havis la manon velkintan: Leviĝu, kaj stariĝu en
la mezo. Kaj li leviĝis kaj stariĝis. 9 Kaj Jesuo
diris al ili: Mi vin demandas: ĉu estas permesate
bonfari en sabato, aŭ malbonfari? Savi vivon, al
ĝin pereigi? 10 Kaj ĉirkaŭrigardinte ĉiujn, li diris
al li: Etendu vian manon. Kaj li tion faris, kaj lia
mano resaniĝis. 11 Sed ili pleniĝis de frenezo,
kaj interparoladis inter si, kion ili faru al Jesuo.
12 Kaj en tiuj tagoj li foriris sur la monton, por
preĝi; kaj li pasigis la tutan nokton en preĝado al
Dio. 13 Kaj kiam tagiĝis, li alvokis siajn disĉiplojn,
kaj elektis el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis
apostoloj: 14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis Petro,
kaj Andreon, lian fraton, kaj Jakobon kaj Johanon
kaj Filipon kaj Bartolomeon 15 kaj Mateon kaj
Tomason, kaj Jakobon, filon de Alfeo, kaj Simonon,
nomatan Fervorulo, 16 kaj Judason de Jakobo, kaj
Judason Iskariotan, kiu fariĝis perfidulo. 17 Kaj li
malsupreniris kun ili, kaj staris sur ebena loko, kaj
granda amaso de liaj disĉiploj, kaj granda nombro
de la popolo el la tuta Judujo kaj Jerusalem, kaj
el la marbordo de Tiro kaj Cidon, kiuj alvenis,
por aŭskulti lin kaj saniĝi je siaj malsanoj; 18 kaj
tiuj, kiuj estis turmentataj de malpuraj spiritoj,
estis sanigitaj. 19 Kaj la tuta homamaso volis tuŝi
lin, ĉar potenco eliris el li kaj sanigis ĉiujn. 20
Kaj li levis siajn okulojn al siaj disĉiploj, kaj diris:
Feliĉaj estas vi malriĉuloj, ĉar via estas la regno
de Dio. 21 Feliĉaj estas vi, kiuj nun malsatas, ĉar
vi satiĝos. Feliĉaj estas vi, kiuj nun ploras, ĉar vi
ridos. 22 Feliĉaj vi estas, kiam oni vin malamos
kaj vin izolos kaj vin riproĉos, kaj elĵetos vian
nomon kial malbonan, pro la Filo de homo. 23
Ĝoju en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen via
rekompenco estas granda en la ĉielo; ĉar tiel same
faris iliaj patroj kontraŭ la profetoj. 24 Sed ve al
vi riĉuloj! ĉar vi jam ricevis vian konsolon. 25
Ve al vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve al vi, kiuj
nun ridas! ĉar vi malĝojos kaj ploros. 26 Ve, kiam
ĉiuj homoj parolos bone pri vi! ĉar tiel same faris
iliaj patroj al la falsaj profetoj. 27 Sed mi diras
al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn malamikojn, faru
bonon al viaj malamantoj; 28 benu tiujn, kiuj
vin malbenas; preĝu por tiuj, kiuj kun insulto
vin atakas. 29 Al tiu, kiu frapas vin sur la vango,
prezentu ankaŭ la alian; kaj de tiu, kiu prenas
vian mantelon, ne detenu vian tunikon. 30 Donu
al ĉiu, kiu petas de vi; kaj de tiu, kiu forprenas
viajn posedaĵojn, ne repostulu ilin. 31 Kaj kiel
vi volas, ke la homoj faru al vi, faru ankaŭ al ili
tiel same. 32 Kaj se vi amas tiujn, kiuj amas vin,
kian dankon vi havas? ĉar eĉ la pekuloj amas
tiujn, kiuj ilin amas. 33 Kaj se vi bonfaras al
viaj bonfarantoj, kian dankon vi havas? ĉar eĉ la
pekuloj tiel same faras. 34 Kaj se vi pruntas al tiuj,
de kiuj vi esperas ricevi, kian dankon vi havas?
eĉ pekuloj pruntas al pekuloj, por egale rericevi.
35 Sed amu viajn malamikojn, kaj bonfaru, kaj
pruntedonu, pri neniu perdante esperon; kaj via
rekompenco estos granda, kaj vi estos filoj de
la Plejalta; ĉar Li estas bona al la nedankemuloj
kaj malbonuloj. 36 Estu kompatemaj, kiel via
Patro estas kompatema. 37 Kaj ne juĝu, kaj vi ne
estos juĝitaj; kaj ne kondamnu, kaj vi ne estos
kondamnitaj; liberigu, kaj vi estos liberigitaj; 38
donu, kaj estos donite al vi; bonan mezuron,
premitan, kunskuitan, superfluantan, oni donos
en vian sinon. Ĉar per kia mezuro vi mezuras, per
tia oni remezuros al vi. 39 Kaj li parolis ankaŭ al
ili parabolon: Ĉu blindulo povas gvidi blindulon?
ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon? 40 Disĉiplo ne
estas super sia instruisto; sed perfektigite, ĉiu
estos kiel lia instruisto. 41 Kaj kial vi rigardas la
lignereton, kiu estas en la okulo de via frato, kaj
ne pripensas la trabon, kiu estas en via propra
okulo? 42 Kiel vi povas diri al via frato: Frato,
lasu min eltiri la lignereton, kiu estas en via
okulo; dum vi ne pripensas la trabon en via
propra okulo? Hipokritulo! eltiru unue la trabon
el via okulo, kaj tiam vi klare vidos, por eltiri
la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato.
43 Ĉar ne ekzistas bona arbo, kiu donas putran
frukton; nek putra arbo, kiu donas bonan frukton.
44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per sia propra frukto.
Ĉar el dornarbetoj oni ne kolektas figojn, nek el
rubusujo oni rikoltas vinberojn. 45 Bona homo el
la bona trezorejo de sia koro liveras bonon, kaj
malbona homo el la malbona trezorejo liveras
malbonon; ĉar el la abundo de la koro parolas lia
buŝo. 46 Kaj kial vi min vokas: Sinjoro, Sinjoro; kaj
ne faras tion, kion mi diras? 47 Pri ĉiu, kiu venas
al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj plenumas ilin,
mi montros al vi, al kiu li similas: 48 li similas al
viro, kiu, konstruante domon, fosis kaj profunde
kavigis, kaj metis fundamenton sur la roko; kaj

kiam okazis inundo, la rivero sin ĵetis kontraŭ
tiun domon, kaj ne povis ĝin ŝanceli; ĉar ĝi estis
bone konstruita. 49 Sed tiu, kiu aŭdas kaj ne
plenumas, similas al viro, kiu konstruis sur la tero
sen fundamento domon; kontraŭ kiun la rivero
sin ĵetis, kaj ĝi tuj enfalis, kaj la ruino de tiu domo
estis granda.

7 Fininte ĉiujn siajn dirojn en la oreloj de la
popolo, li eniris en Kapernaumon. 2 Kaj sklavo
de unu centestro, kiu estis kara por li, estis
malsana kaj preskaŭ mortanta. 3 Kaj aŭdinte
pri Jesuo, tiu sendis al li pliaĝulojn de la Judoj,
por peti, ke li venu, por savi lian sklavon. 4 Kaj
veninte al Jesuo, ili insiste petegis, dirante: Li
estas inda, ke vi faru al li tiun komplezon; 5 ĉar li
amas nian nacion, kaj li mem konstruigis por ni la
sinagogon. 6 Kaj Jesuo ekiris kun ili. Kaj kiam li
estis ne malproksime de la domo, la centestro
sendis al li amikojn, por diri al li: Sinjoro, ne ĝenu
vin; ĉar mi ne estas inda, ke vi venu sub mian
tegmenton; 7 pro tio mi ne opiniis min inda veni
al vi. Sed vorton parolu, kaj mia knabo saniĝos. 8
Ĉar mi ankaŭ estas homo metita sub aŭtoritato,
havante sub mi soldatojn; kaj mi diras al ĉi tiu:
Iru; kaj li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj
al mia sklavo: Faru ĉi tion; kaj li ĝin faras. 9
Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris pri li, kaj sin
turninte, diris al la homamaso, lin sekvanta: Mi
diras al vi: Eĉ en Izrael mi ne trovis tiom da fido.
10 Kaj la senditoj, reveninte al la domo, trovis la
sklavon sana. 11 Kaj post nelonge li iris al urbo
nomata Nain, kaj akompanis lin liaj disĉiploj kaj
granda homamaso. 12 Kaj kiam li alproksimiĝis al
la pordego de la urbo, jen oni elportis mortinton,
la solan filon de lia patrino, kaj ŝi estis vidvino;
kaj granda homamaso el la urbo estis kun ŝi. 13
Kaj kiam la Sinjoro ŝin vidis, li kortuŝiĝis pri ŝi,
kaj diris al ŝi: Ne ploru. 14 Kaj li alproksimiĝis,
kaj tuŝis la portilon, kaj la portantoj haltis. Kaj
li diris: Junulo, mi diras al vi: Leviĝu. 15 Kaj la
mortinto side leviĝis kaj komencis paroli. Kaj li
donis lin al lia patrino. 16 Kaj timo kaptis ĉiujn;
kaj ili gloris Dio, dirante: Granda profeto leviĝis
inter ni; kaj: Dio vizitis Sian popolon. 17 Kaj ĉi
tiu famo pri li eliris tra la tuta Judujo, kaj tra
la tuta ĉirkaŭaĵo. 18 Kaj la disĉiploj de Johano
sciigis lin pri ĉio tio. 19 Kaj Johano, alvokinte
al si du el siaj disĉiploj, sendis ilin al la Sinjoro,
por diri: Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu
alian? 20 Kaj kiam la viroj alvenis al li, ili diris:
Johano, la Baptisto, sendis nin al vi, por diri: Ĉu vi
estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu alian? 21 En tiu
horo li sanigis multajn je malsanoj kaj pestoj kaj
malbonaj spiritoj; kaj al multaj blinduloj li redonis
vidpovon. 22 Kaj li respondis kaj diris al ili: Iru
kaj sciigu Johanon pri tio, kion vi vidis kaj aŭdis:
blinduloj vidas, lamuloj marŝas, lepruloj estas
purigitaj, kaj surduloj aŭdas, mortintoj leviĝas, al
malriĉuloj evangelio estas predikata. 23 Kaj feliĉa
estas ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi. 24 Kaj kiam
la senditoj de Johano foriris, li komencis paroli
al la homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la
dezerton, por rigardi? ĉu junkon skuatan de la
vento? 25 Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu homon
per mola vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj portas
luksan vestaron kaj delikate vivadas, troviĝas en
domoj de reĝoj. 26 Sed kion vi eliris, por vidi?
ĉu profeton? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol
profeton. 27 Ĉar li estas tiu, pri kiu estas skribite:
Jen Mi sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo, Kaj
li preparos antaŭ vi vian vojon. 28 Mi diras al vi:
Inter naskitoj de virinoj estas neniu pli granda ol
Johano; tamen tiu, kiu estas nur malgranda en
la regno de Dio, estas pli granda ol li. 29 Kaj la
tuta popolo kaj la impostistoj, aŭdinte, pravigis
Dion, ĉar ili ricevis la bapton de Johano. 30 Sed la
Fariseoj kaj la leĝistoj rifuzis por si la intencon
de Dio, ĉar ili ne estis baptitaj de li. 31 Al kio
do mi komparos la homojn de ĉi tiu generacio?
kaj al kio ili similas? 32 Ili similas al infanoj, kiuj
sidas sur la placo kaj vokas unu al alia, dirante:
Ni flutis al vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj
vi ne ploris. 33 Ĉar Johano, la Baptisto, venis,
nek manĝante panon nek trinkante vinon; kaj
vi diras: Li havas demonon. 34 La Filo de homo
venis, manĝante kaj trinkante; kaj vi diras: Jen
manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj
kaj pekuloj! 35 Kaj la saĝeco estas pravigita de
ĉiuj siaj infanoj. 36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin,
ke li manĝu kun li. Kaj li eniris en la domon de
la Fariseo, kaj sidiĝis ĉe manĝo. 37 Kaj jen estis
en la urbo virino pekulino; kaj kiam ŝi eksciis, ke
Jesuo sidas ĉe manĝo en la domo de la Fariseo,
ŝi alportis alabastran vazon da ŝmiraĵo, 38 kaj
starante malantaŭe ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi
komencis priverŝi liajn piedojn per ŝiaj larmoj,
kaj viŝis ilin per la haroj de sia kapo, kaj kisadis
liajn piedojn, kaj ŝmiris ilin per la ŝmiraĵo. 39
Kaj kiam la Fariseo, kiu lin invitis, tion vidis, li
parolis en si, dirante: Ĉi tiu, se li estus profeto,
ja scius, kiu kaj kia virino lin tuŝas, ke ŝi estas
pekulino. 40 Kaj responde Jesuo diris al li: Simon,
mi havas ion diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu.
41 Unu pruntedoninto havis du ŝuldantojn; unu
ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek. 42
Kiam ili havis nenion, per kio pagi, li pardonis

al ambaŭ la ŝuldon. Kiu el ili do lin pli amos? 43
Simon responde diris: Tiu, mi supozas, al kiu li
pardonis la pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li:
Vi prave juĝis. 44 Kaj sin turnante al la virino,
li diris al Simon: Ĉu vi vidas ĉi tiun virinon? Mi
eniris en vian domon, vi ne donis al mi akvon
por la piedoj; sed ŝi priverŝis miajn piedojn per
siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj haroj. 45 Vi ne
donis al mi kison; sed ŝi, de la tempo, kiam mi
eniris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn. 46 Vi ne
ŝmiris mian kapon per oleo; sed ŝi ŝmiris miajn
piedojn per ŝmiraĵo. 47 Pro tio mi diras al vi: Ŝiaj
pekoj, kiuj estas multaj, estas pardonitaj; ĉar ŝi
multe amis; sed al kiu malmulto estas pardonita,
tiu malmulte amas. 48 Kaj li diris al ŝi: Viaj pekoj
estas pardonitaj. 49 Kaj tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo
kun li, komencis diri inter si: Kiu estas ĉi tiu, kiu
eĉ pardonas pekojn? 50 Kaj li diris al la virino: Via
fido vin savis; iru en pacon.

8 Kaj post ne longe li vojiradis tra urboj kaj
vilaĝoj, predikante kaj alportante la evangelion
de la regno de Dio, kaj kun li la dek du, 2 kaj iuj
virinoj, kiuj estis resanigitaj je malbonaj spiritoj
kaj malsanoj: Maria, kiu estis nomata Magdalena,
el kiu eliris sep demonoj, 3 kaj Joana, edzino de
Ĥuzas, la ĉambelano de Herodo, kaj Susana, kaj
multaj aliaj, kiuj faris al ili helpan servadon per
sia havo. 4 Kaj kiam granda homamaso kolektiĝis,
kaj homoj el ĉiu urbo venis al li, li diris per
parabolo: 5 La semisto eliris, por semi sian semon;
kaj dum li semis, iuj semoj falis apud la vojo
kaj estis piedpremitaj, kaj la birdoj de la ĉielo
formanĝis ilin. 6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon,
kaj kreskinte, velkis, ĉar ili ne havis malsekaĵon. 7
Kaj aliaj falis meze inter dornojn; kaj la dornoj
kunkreskis, kaj sufokis ilin. 8 Kaj aliaj falis en
la bonan teron, kaj kreskinte, produktis frukton
centoble. Dirinte tion, li kriis: Kiu havas orelojn
por aŭdi, tiu aŭdu. 9 Kaj liaj disĉiploj demandis al
li, kia estas ĉi tiu parabolo. 10 Kaj li diris: Al vi
estas donite scii la misterojn de la regno de Dio;
sed al la aliaj per paraboloj, por ke, vidante, ili
ne rimarku, kaj aŭdante, ili ne komprenu. 11 La
parabolo estas jena: La semo estas la vorto de Dio.
12 Kaj la falintaj apud la vojo estas tiuj, kiuj aŭdis;
tiam venas la diablo, kaj forprenas la vorton el
ilia koro, por ke ili ne kredu kaj ne estu savitaj.
13 Kaj la falintaj sur la ŝtonan lokon estas tiuj,
kiuj, aŭdinte, kun ĝojo akceptas la vorton; sed ili
ne havas radikon, kaj kredas nur portempe, kaj
en tempo de tento ili defalas. 14 Kaj tio, kio falis
inter dornojn, estas tiuj, kiuj aŭdis, kaj dum sia
irado sufokiĝas per zorgoj kaj riĉo kaj plezuroj de
la vivo, kaj ne perfektigas frukton. 15 Kaj tio, kio
falis en la bonan teron, estas tiuj, kiuj en bela kaj
bona koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj
kun pacienco donas frukton. 16 Kaj ekbruliginte
lampon, oni ne kovras ĝin per vazo, aŭ forŝovas
ĝin sub liton; sed metas ĝin sur lampingon, por
ke la enirantoj povu vidi la lumon. 17 Ĉar estas
kaŝita nenio, kio ne malkaŝiĝos; kaj ne estas io
sekreta, kio ne koniĝos kaj klare elmontriĝos.
18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas; ĉar kiu ajn
havas, al tiu estos donite; kaj kiu ajn ne havas,
de tiu estos forprenita eĉ tio, kion li ŝajne havas.
19 Kaj alvenis al li lia patrino kaj liaj fratoj, kaj
ili ne povis lin atingi pro la homamaso. 20 Kaj
oni sciigis lin: Via patrino kaj viaj fratoj staras
ekstere, kaj deziras vin vidi. 21 Sed respondante,
li diris al ili: Mia patrino kaj miaj fratoj estas tiuj,
kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin plenumas. 22
Kaj en unu el tiuj tagoj eniris en ŝipeton li kaj
liaj disĉiploj; kaj li diris al ili: Ni transiru al la
alia bordo de la lago; kaj ili surmariĝis. 23 Sed
dum ili veturis, li endormiĝis; kaj falis ventego
sur la lagon; kaj ili tute pleniĝis de akvo, kaj estis
en danĝero. 24 Kaj ili venis al li, kaj vekis lin,
dirante: Estro, estro, ni pereas. Kaj li leviĝis, kaj
admonis la venton kaj la furiozon de la akvo; kaj
ili ĉesiĝis, kaj fariĝis sereno. 25 Kaj li diris al ili:
Kie estas via fido? Kaj ili timis kaj miris, dirante
unu al la alia: Kiu do estas ĉi tiu? ĉar li ordonas eĉ
al la ventoj kaj al la akvo, kaj ili obeas al li. 26
Kaj ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu
estas kontraŭ Galileo. 27 Kaj kiam li surbordiĝis,
renkontis lin el la urbo viro, havanta demonojn;
kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj loĝis ne
en domo, sed en la tomboj. 28 Kaj vidinte Jesuon,
li ekkriis kaj falis antaŭ li, kaj laŭtvoĉe diris: Kio
estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta?
mi petas vin, ne turmento min. 29 Ĉar li ordonis
al la malpura spirito eliri el la homo. Ĉar ĝi ofte
kaptis lin, kaj li estis sub gardantaro, kaj ligita per
ĉenoj kaj katenoj; kaj disrompinte la ligilojn, li
estis peladata de la demono en la dezertojn. 30
Kaj Jesuo demandis lin: Kia estas via nomo? Kaj li
diris: Legio; ĉar multaj demonoj eniris en lin. 31
Kaj ili petegis lin, ke li ne ordonu al ili foriri en la
abismon. (Abyssos g12) 32 Kaj estis tie granda grego
da porkoj, paŝtiĝantaj sur la monto; kaj ili petegis
lin, ke li permesu al ili eniri en la porkojn. Kaj li
tion permesis al ili. 33 Kaj elirinte el la viro, la
demonoj eniris en la porkojn; kaj la grego kuris de
la krutaĵo en la lagon, kaj sufokiĝis. 34 Kaj kiam
iliaj paŝtistoj vidis la okazintaĵon, ili forkuris, kaj
rakontis ĝin en la urbo kaj en la kamparo. 35

Kaj oni eliris por vidi, kio okazis; kaj ili venis al
Jesuo, kaj trovis la viron, el kiu eliris la demonoj,
sidanta, vestita kaj en sana prudento, ĉe la piedoj
de Jesuo, kaj ili timis. 36 Kaj la vidintoj rakontis al
ili, kiamaniere la demonhavinto saniĝis. 37 Kaj la
tuta homamaso, el la ĉirkaŭaĵo de la Gerasenoj,
petis lin foriri de ili; ĉar ili estis tenataj de granda
timo; kaj li eniris en ŝipeton kaj returne veturis.
38 Sed la viro, el kiu eliris la demonoj, petis lin, ke
li povu esti kun li; sed li forsendis lin, dirante: 39
Reiru al via domo, kaj rakontu ĉion, kion Dio faris
por vi. Kaj li foriris, famigante tra la tuta urbo
ĉion, kion Jesuo faris por li. 40 Kaj kiam Jesuo
revenis, la homamaso bonvenigis lin, ĉar ĉiuj
atendis lin. 41 Kaj jen venis viro, nomata Jairos,
kaj li estis sinagogestro; kaj li sin ĵetis antaŭ la
piedojn de Jesuo, kaj petegis lin, ke li venu en
lian domon; 42 ĉar li havis unu solan filinon,
proksimume dekdujaran, kaj ŝi estis mortanta. Kaj
dum li iris, la homamaso ĉirkaŭpremis lin. 43 Kaj
virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon,
kaj elspezis sian tutan havon por kuracistoj, kaj
ne povis esti resanigita de iu, 44 venis malantaŭ
lin, kaj tuŝis la randon de lia vestaĵo; kaj tuj ŝia
sangofluo ĉesiĝis. 45 Kaj Jesuo diris: Kiu min tuŝis?
Kaj kiam ĉiuj neis, Petro diris: Estro, la homamaso
ĉirkaŭas kaj premas vin. 46 Sed Jesuo diris: Iu min
tuŝis; ĉar mi sentis, ke de mi eliris potenco. 47
Kaj kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne estas kaŝita, ŝi
venis tremanta, kaj, sin ĵetante antaŭ lin, sciigis
antaŭ la tuta popolo, pro kia motivo ŝi tuŝis lin,
kaj kiel ŝi estas tuj sanigita. 48 Kaj li diris al ŝi:
Filino, via fido vin savis; iru en pacon. 49 Dum
li ankoraŭ parolis, jen iu venis de la domo de la
sinagogestro, dirante: Via filino jam mortis; ne
ĝenu la instruiston. 50 Sed Jesuo, aŭdinte tion,
respondis al li: Ne timu; nur kredu, kaj ŝi estos
savita. 51 Kaj kiam li venis al la domo, li permesis
al neniu eniri kun li, krom Petro kaj Johano kaj
Jakobo kaj la patro kaj la patrino de la knabino.
52 Kaj ĉiuj ploris kaj ĝemis pro ŝi; sed li diris:
Ne ploru; ĉar ŝi ne mortis, sed dormas. 53 Kaj
ili mokridis lin, sciante, ke ŝi mortis. 54 Sed li,
preninte ŝian manon, vokis ŝin, dirante: Knabino,
leviĝu. 55 Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis;
kaj li ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi. 56 Kaj ŝiaj
gepatroj estis mirigitaj; sed li ordonis, ke ili diru
al neniu tion, kio estis farita.

9 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili
potencon kaj aŭtoritaton super ĉiuj demonoj,
kaj por forigi malsanojn. 2 Kaj li forsendis ilin,
por prediki la regnon de Dio, kaj por sanigi la
malsanulojn. 3 Kaj li diris al ili: Portu nenion
por la vojo — nek bastonon, nek saketon, nek
panon, nek monon; kaj ne havu du tunikojn. 4 Kaj
en kiun ajn domon vi eniros, tie loĝu, kaj el tie
ekvojaĝu. 5 Kaj se ie oni vin ne akceptos, tiam,
forirante el tiu urbo, deskuu la polvon de viaj
piedoj, por atesto kontraŭ ili. 6 Kaj ili, foririnte,
trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la evangelion
kaj sanigante. 7 Kaj la tetrarĥo Herodo aŭdis pri
ĉio, kio fariĝis; kaj li embarasiĝis, ĉar iuj diris,
ke Johano leviĝis el la mortintoj; 8 kaj aliaj,
ke Elija aperis; kaj aliaj, ke unu el la antikvaj
profetoj releviĝis. 9 Kaj Herodo diris: Johanon
mi senkapigis, sed kiu estas ĉi tiu, pri kiu mi
aŭdas tiajn aferojn? Kaj li deziris vidi lin. 10 Kaj
la apostoloj, reveninte, rakontis al li ĉion, kion
ili faris. Kaj li kondukis ilin, kaj foriris aparte
al urbo, nomata Betsaida. 11 Sed la homamaso,
eksciinte tion, sekvis lin; kaj li akceptis ilin, kaj
parolis al ili pri la regno de Dio, kaj tiujn, kiuj
bezonis kuracon, li resanigis. 12 Kaj ekvesperiĝis;
kaj la dek du, alveninte, diris al li: Forsendu la
homamason, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn vilaĝojn
kaj kampojn, por trovi ripozejojn kaj nutraĵon;
ĉar ĉi tie ni estas en dezerta loko. 13 Sed li diris al
ili: Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris: Ni havas ne
pli ol kvin panojn kaj du fiŝojn, se ni ne irus kaj
aĉetus manĝaĵon por ĉi tiu tuta homomulto. 14
Ĉar ĉeestis proksimume kvin mil viroj. Kaj li diris
al siaj disĉiploj: Sidigu ilin en aroj, po proksimume
kvindek. 15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn.
16 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn,
kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ilin benis kaj
dispecigis, kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ
la homamason. 17 Kaj ili manĝis, kaj ĉiuj satiĝis;
kaj oni kolektis da postrestintaj fragmentoj dek du
korbojn. 18 Kaj dum li preĝis en soleco, la disĉiploj
estis kun li; kaj li demandis ilin, dirante: Kiu, diras
la popolo, ke mi estas? 19 Kaj ili responde diris:
Laŭ iuj Johano, la Baptisto; sed laŭ aliaj: Elija; kaj
laŭ aliaj, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis.
20 Sed li diris al ili: Sed vi — kiu vi diras, ke mi
estas? Kaj Petro responde diris: La Kristo de Dio.
21 Sed li per severa ordono admonis, ke ili diru ĉi
tion al neniu; 22 dirante: La Filo de homo devas
multe suferi, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj
ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la
trian tagon releviĝi. 23 Kaj li diris al ĉiuj: Se iu
volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian
krucon ĉiutage, kaj sekvu min. 24 Ĉar kiu volos
savi sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu perdos
sian animon pro mi, tiu ĝin savos. 25 Ĉar kiel
profitus homo, se li gajnus la tutan mondon kaj

sin perdus aŭ pereigus? 26 Ĉar kiu hontos pri mi
kaj pri miaj paroloj, pri tiu hontos la Filo de homo,
kiam li venos en sia gloro, kaj la gloro de la Patro
kaj de la sanktaj anĝeloj. 27 Sed mi diras al vi
certe: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel
gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de
Dio. 28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok tagoj, kaj
li prenis kun si Petron kaj Johanon kaj Jakobon,
kaj supreniris sur la monton, por preĝi. 29 Kaj
dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo aliiĝis,
kaj lia vestaro fariĝis blanka kaj fulme brilanta.
30 Kaj jen interparolis kun li du viroj, kiuj estis
Moseo kaj Elija, 31 kiuj montriĝis en gloro, kaj
parolis pri lia foriro, kiun li estis plenumonta en
Jerusalem. 32 Sed Petro, kaj tiuj, kiuj estis kun
li, estis subpremataj de dormo; sed vekiĝinte, ili
vidis lian gloron, kaj la du virojn, kiuj staris kun
li. 33 Kaj dum ili foriris de li, Petro diris al Jesuo:
Estro, estas bone por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri
laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu
por Elija; li ne sciis, kion li diras. 34 Kaj dum li tion
diris, nubo venis kaj superombris ilin; kaj ili timis,
kiam ili eniris en la nubon. 35 Kaj el la nubo venis
voĉo, diranta: Ĉi tiu estas Mia Filo, Mia elektito;
lin aŭskultu. 36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis,
Jesuo troviĝis sola. Kaj ili silentis, kaj al neniu
en tiuj tagoj rakontis ion, kion ili vidis. 37 Kaj
la sekvantan tagon, post kiam ili malsupreniris
de la monto, granda homamaso renkontis lin. 38
Kaj jen unu viro el la homamaso ekkriis, dirante:
Majstro, mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar li
estas mia sola infano; 39 kaj jen spirito kaptas lin,
kaj subite li ekkrias, kaj ĝi konvulsiigas lin kun
buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas lin, kontuzinte
lin. 40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu
ĝin; sed ili ne povis. 41 Kaj Jesuo respondis kaj
diris: Ho senfida kaj perversa generacio, ĝis kiam
mi estos kun vi kaj vin toleros? venigu ĉi tien
vian filon. 42 Kaj dum li venis, la demono lin
ĵetis sur la teron kaj lin konvulsiigis. Sed Jesuo
severe admonis la malpuran spiriton, kaj sanigis
la knabon kaj redonis lin al la patro. 43 Kaj ĉiuj
miregis pro la majesto de Dio. Sed dum ĉiuj miris
pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj disĉiploj: 44
Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn orelojn: ĉar
la Filo de homo estos transdonita en la manojn
de homoj. 45 Sed ili ne komprenis tiun diron, kaj
ĝi estis kaŝita for de ili, por ke ili ne sciu ĝian
signifon; kaj ili timis demandi al li pri tiu diro.
46 Kaj komenciĝis diskutado inter ili pri tio, kiu
el ili estos la plej granda. 47 Sed Jesuo, vidinte
la diskutadon de iliaj koroj, prenis infanon, kaj
starigis lin apud si, 48 kaj diris al ili: Kiu akceptos
ĉi tiun infanon en mia nomo, tiu min akceptas;
kaj kiu min akceptos, tiu akceptas Tiun, kiu min
sendis; ĉar kiu estas plej malgranda inter vi ĉiuj,
tiu estas granda. 49 Kaj Johano respondis kaj diris:
Estro, ni vidis iun elpelantan demonojn en via
nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun
ni. 50 Sed Jesuo diris al li: Ne malpermesu; ĉar
tiu, kiu ne estas kontraŭ vi, estas por vi. 51 Kaj
kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto, li
firmigis sian vizaĝon, por iri al Jerusalem, 52 kaj
sendis senditojn antaŭ sia vizaĝo; kaj ili iris, kaj
eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por pretigi
por li. 53 Kaj tiuj lin ne akceptis, ĉar lia vizaĝo
estis direktata al Jerusalem. 54 Kaj liaj disĉiploj
Jakobo kaj Johano, tion vidinte, diris: Sinjoro, ĉu
vi volas, ke ni ordonu fajron malsuprenveni el
la ĉielo kaj ekstermi ilin? 55 Sed li sin turnis kaj
admonis ilin; kaj li diris: Vi mem ne scias, laŭ kia
spirito vi estas. 56 Ĉar la Filo de homo venis, ne
por pereigi animojn de homoj, sed por savi. Kaj ili
iris en alian vilaĝon. 57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la
vojo iu diris al li: Mi vin sekvos, kien ajn vi iros.
58 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj
la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo
de homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon. 59 Kaj
li diris al alia: Sekvu min. Sed li diris: Sinjoro,
permesu al mi unue iri kaj enterigi mian patron.
60 Sed li diris al li: Lasu la mortintojn enterigi siajn
mortintojn; sed vi iru kaj proklamu la regnon
de Dio. 61 Kaj ankoraŭ alia diris: Mi vin sekvos,
Sinjoro; sed unue permesu al mi adiaŭi tiujn, kiuj
estas en mia domo. 62 Sed Jesuo diris al li: Neniu,
metinte sian manon al la plugilo kaj rigardante
malantaŭen, taŭgas por la regno de Dio.

10 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn,
kaj ilin forsendis duope antaŭ sia vizaĝo
en ĉiun urbon kaj ĉiun lokon, kien li mem estis
venonta. 2 Kaj li diris al ili: La rikolto estas granda,
sed la laborantoj estas malmultaj; petu do la
Estron de la rikolto, ke Li sendu laborantojn en
Sian rikolton. 3 Iru; jen mi sendas vin kiel ŝafidojn
meze de lupoj. 4 Ne portu monujon, nek saketon,
nek ŝuojn; kaj salutu neniun sur la vojo. 5 Kaj
en kiun ajn domon vi eniros, unue diru: Paco
al ĉi tiu domo. 6 Kaj se tie estos filo de paco,
via paco restos sur li; sed se ne, ĝi revenos al
vi. 7 Kaj en tiu sama domo restu, manĝante kaj
trinkante tion, kion ili havas; ĉar la laboranto
meritas sian salajron. Ne transiru de domo en
domon. 8 Kaj en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni
vin akceptos, manĝu tion, kion oni metos antaŭ
vin; 9 kaj sanigu la tieajn malsanulojn, kaj diru

al ili: La regno de Dio alproksimiĝis al vi. 10 Sed
en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni ne akceptos
vin, eliru sur ĝiajn stratojn, kaj diru: 11 Eĉ la
polvon de via urbo, kiu sin tenas al niaj piedoj, ni
deviŝas kontraŭ vin; tamen sciu, ke la regno de
Dio alproksimiĝis al vi. 12 Mi diras al vi: Estos pli
elporteble en tiu tago por Sodom, ol por tiu urbo.
13 Ve al vi, Ĥorazin! ve al vi, Betsaida! ĉar se en
Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj
fariĝis en vi, ili jam antaŭ longe pentus, sidante
en sakaĵo kaj cindro. 14 Tamen estos pli elporteble
por Tiro kaj Cidon en la juĝado, ol por vi. 15 Kaj
vi, Kapernaum, ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? vi
ja malsupreniros ĝis Hades. (Hadēs g86) 16 Kiu vin
aŭskultas, tiu min aŭskultas; kiu vin malŝatas, tiu
min malŝatas; kaj kiu min malŝatas, tiu malŝatas
Tiun, kiu min sendis. 17 Kaj la sepdek revenis kun
ĝojo, dirante: Sinjoro, eĉ la demonoj submetiĝas
al ni per via nomo. 18 Kaj li diris al ili: Mi vidis
Satanon falanta de la ĉielo, kiel fulmo. 19 Jen mi
donis al vi aŭtoritaton piedpaŝi sur serpentoj kaj
skorpioj, kaj sur la tuta potenco de la malamiko;
kaj nenio iel vin difektos. 20 Tamen ne ĝoju pri
tio, ke la spiritoj submetiĝis al vi; sed ĝoju, ke viaj
nomoj estas skribitaj en la ĉielo. 21 En tiu sama
horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj diris: Mi Vin
gloras, ho Patro, Estro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi
kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj
malkaŝis al infanetoj; jes, Patro, ĉar al Vi tio bone
plaĉis. 22 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro;
kaj neniu scias, kiu estas la Filo, krom la Patro;
nek kiu estas la Patro, krom la Filo, kaj tiu, al kiu
la Filo volas malkaŝi Lin. 23 Kaj sin turninte al la
disĉiploj, li flanke diris: Feliĉaj estas la okuloj, kiuj
vidas tion, kion vi vidas; 24 ĉar mi diras al vi, ke
multaj profetoj kaj reĝoj deziris vidi tion, kion vi
vidas, kaj ili ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas,
kaj ili ne aŭdis. 25 Kaj jen unu leĝisto stariĝis,
kaj tentis lin, dirante: Majstro, kion mi faru, por
heredi eternan vivon? (aiōnios g166) 26 Kaj li diris
al li: Kio estas skribita en la leĝo? kiel vi legas?
27 Kaj li responde diris: Amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj
per via tuta forto kaj per via tuta menso, kaj vian
proksimulon kiel vin mem. 28 Kaj li diris al li: Vi
prave respondis; tion faru, kaj vi vivos. 29 Sed li,
dezirante pravigi sin, diris al Jesuo: Kaj kiu estas
mia proksimulo? 30 Jesuo respondis kaj diris: Unu
homo malsupreniris de Jerusalem al Jeriĥo; kaj li
falis en la manojn de rabistoj, kiuj lin senvestigis
kaj batis, kaj foriris, lasante lin duone senviva. 31
Kaj laŭ okazo unu pastro malsupreniris la saman
vojon; kaj lin vidinte, li preterpasis aliflanke.
32 Kaj tiel same unu Levido, veninte al la loko
kaj lin vidinte, preterpasis aliflanke. 33 Sed unu
Samariano, vojaĝante, alvenis tien, kie li estis, kaj
lin ekvidinte, li kortuŝiĝis, 34 kaj alproksimiĝis,
kaj bandaĝis liajn vundojn, kaj surverŝis oleon
kaj vinon; kaj li metis lin sur sian beston, kaj
kondukis lin al gastejo, kaj zorgis pri li. 35 Kaj la
morgaŭan tagon li elprenis du denarojn kaj donis
ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri li, kaj
kion pli vi elspezos, mi tion repagos al vi, kiam
mi revenos. 36 Kiu el tiuj tri, laŭ via opinio, sin
montris proksimulo de tiu, kiu falis en la manojn
de la rabistoj? 37 Kaj li diris: Tiu, kiu faris al li
kompaton. Kaj Jesuo diris al li: Iru vi, kaj faru tion
saman. 38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en unu
vilaĝon; kaj virino, nomata Marta, akceptis lin
en sian domon. 39 Kaj ŝi havis fratinon, nomatan
Maria, kaj ĉi tiu sidis apud la piedoj de la Sinjoro,
kaj aŭskultis lian parolon. 40 Sed Marta estis
distrata pro multo da servado; kaj ŝi alproksimiĝis,
kaj diris: Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke mia
fratino lasis al mi servi sola? diru do al ŝi, ke ŝi
min helpu. 41 Sed la Sinjoro respondis kaj diris
al ŝi: Marta, Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri
multaj aferoj; 42 sed unu afero estas necesa; kaj
Maria elektis la bonan parton, kiu ne estos prenita
for de ŝi.

11 Kaj li preĝis en iu loko; kaj kiam li ĉesis
preĝi, unu el liaj disĉiploj diris al li: Sinjoro,
instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis siajn
disĉiplojn. 2 Kaj li diris al ili: Kiam vi preĝas,
diru: Patro, Estu sanktigita Via nomo. Venu Via
regno. 3 Donu al ni tagon post tago nian ĉiutagan
panon. 4 Kaj pardonu al ni niajn pekojn, ĉar ni
ankaŭ pardonas al ĉiu, kiu ŝuldas al ni. Kaj ne
konduku nin en tenton. 5 Kaj li diris al ili: Kiu
el vi havos amikon, kaj iros al li noktomeze, kaj
diros al li: Amiko, pruntu al mi tri panojn; 6 ĉar
amiko mia venis al mi post vojaĝo, kaj mi ne
havas, kion meti antaŭ lin; 7 kaj tiu de interne
respondos kaj diros: Ne ĝenu min; la pordo estas
jam fermita, kaj miaj infanoj kun mi estas en lito;
mi ne povas min levi kaj doni al vi? 8 Mi diras
al vi: Kvankam li ne volos pro sia amikeco al li
leviĝi kaj doni al li, tamen, pro ĉi ties persisteco li
leviĝos kaj donos al li tiom, kiom li bezonas. 9 Kaj
mi diras al vi: Petu, kaj al vi estos donite; serĉu,
kaj vi trovos; frapu, kaj al vi estos malfermite. 10
Ĉar ĉiu petanto ricevas; kaj la serĉanto trovas;
kaj al la frapanto estos malfermite. 11 Kaj de
kiu el vi, kiu estas patro, filo petos panon, kaj
li donos al li ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li
anstataŭ fiŝo donos al li serpenton? 12 Aŭ se li

petos ovon, ĉu li donos al li skorpion? 13 Se vi
do, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn
al viaj infanoj, des pli via Patro ĉiela donos la
Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj petos al Li. 14 Kaj
li estis elpelanta demonon, kiu estis muta. Kaj
kiam la demono eliris, la mutulo parolis; kaj la
homamaso miregis. 15 Sed iuj el ili diris: Per Baal-
Zebub, la estro de la demonoj, li elpelas demonojn.
16 Kaj aliaj, tentante lin, postulis de li signon el
la ĉielo. 17 Sed li, sciante iliajn pensojn, diris al
ili: Ĉiu regno, dividita kontraŭ si, dezertiĝas; kaj
domo, dividita kontraŭ domo, falas. 18 Kaj se
ankaŭ Satano dividiĝas kontraŭ si, kiel staros lia
regno? ĉar vi diras, ke per Baal-Zebub mi elpelas
demonojn. 19 Kaj se per Baal-Zebub mi elpelas
demonojn, per kiu viaj filoj ilin elpelas? tial ili
estos viaj juĝantoj. 20 Sed se per la fingro de
Dio mi elpelas demonojn, tiam la regno de Dio
jam venis sur vin. 21 Kiam fortulo plene armita
gardas sian palacon, en paco estas liaj posedaĵoj;
22 sed kiam venas iu pli forta ol li kaj venkos lin, li
forprenas lian plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj
disdonas lian havon. 23 Kiu ne estas kun mi, tiu
estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu
disĵetas. 24 Kiam la malpura spirito eliris el homo,
ĝi trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon;
kaj ne trovante ĝin, diras: Mi reiros al mia domo,
el kie mi eliris. 25 Kaj alveninte, ĝi trovas ĝin
balaita kaj ornamita. 26 Tiam ĝi iras kaj alprenas
al si sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem,
kaj ili, enirinte, loĝas tie; kaj la fina stato de tiu
homo fariĝas pli malbona, ol la unua. 27 Kaj dum
li ĉi tion parolis, unu virino el la homamaso levis
sian voĉon, kaj diris al li: Feliĉaj estas la ventro,
kiu naskis vin, kaj la mamoj, kiujn vi suĉis. 28
Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj, kiuj
aŭdas la vorton de Dio kaj observas ĝin. 29 Kaj
kiam la homamaso kolektiĝis al li, li ekparolis,
dirante: Ĉi tiu generacio estas malbona generacio;
ĝi serĉas signon, kaj signo ne estos donita al
ĝi, krom la signo de Jona. 30 Ĉar kiel Jona estis
signo por la Nineveanoj, tiel ankaŭ estos la Filo
de homo por ĉi tiu generacio. 31 La reĝino de
la sudo leviĝos en la juĝado kun la viroj de ĉi
tiu generacio, kaj ilin kondamnos; ĉar ŝi venis
el la finoj de la tero, por aŭskulti la saĝon de
Salomono; kaj jen iu pli granda ol Salomono estas
ĉi tie. 32 Viroj Nineveanoj staros en la juĝado
kun ĉi tiu generacio, kaj ĝin kondamnos; ĉar ili
pentis pro la predikado de Jona; kaj jen iu pli
granda ol Jona estas ĉi tie. 33 Kiam oni ekbruligis
lampon, oni metas ĝin ne en kaŝejon, nek sub
grenmezurilon, sed sur la lampingon, por ke la
enirantoj povu vidi la lumon. 34 La lampo de
via korpo estas via okulo; kiam via okulo estas
sendifekta, via tuta korpo estas luma; sed kiam ĝi
estas malbona, via korpo ankaŭ estas malluma.
35 Tial viglu, ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu
mallumo. 36 Tial, se via tuta korpo estas luma,
havante nenian malluman parton, ĝi estos tute
lumplena, kiel kiam la lampo lumas al vi per sia
brilo. 37 Kaj dum li parolis, unu Fariseo invitis
lin matenmanĝi kun li; kaj li eniris kaj sidiĝis.
38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne lavis
sin antaŭ la matenmanĝo. 39 Kaj la Sinjoro diris
al li: Vi Fariseoj purigas la eksteron de kaliko
kaj plado, sed via interno estas plena de rabado
kaj malvirto. 40 Malsaĝuloj! ĉu Tiu, kiu faris la
eksteron, ne faris ankaŭ la internon? 41 Tamen,
uzu por almozo la internaĵojn, kaj jen ĉio estas
al vi pura. 42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi pagas
dekonaĵojn de mento kaj ruto kaj ĉiu vegetaĵo, kaj
preterlasas juĝon kaj amon al Dio; ĉi tion vi devus
fari, kaj tion ne preterlasi. 43 Ve al vi, Fariseoj!
ĉar vi amas la ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj la
salutojn sur la placoj. 44 Ve al vi! ĉar vi similas
tombojn ne vidatajn; kaj la homoj, kiuj iras super
ili, ne scias. 45 Kaj unu el la leĝistoj responde
diris al li: Majstro, dirante ĉi tion, vi ankaŭ nin
riproĉas. 46 Kaj li diris: Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar
vi ŝarĝas homojn per ŝarĝoj malfacile porteblaj,
kaj vi mem ne tuŝas eĉ per unu el viaj fingroj la
ŝarĝojn. 47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la tombojn
de la profetoj, kiujn viaj patroj mortigis. 48 Tial
vi estas atestantoj, kaj konsentas al la faroj de
viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj vi konstruas
la tombojn. 49 Tial ankaŭ diris la saĝo de Dio:
Mi sendos al ili profetojn kaj apostolojn, kaj iujn
el tiuj ili mortigos kaj persekutos; 50 por ke la
sango de ĉiuj profetoj, kiu estis elverŝita de post
la komenco de la mondo, estu postulita el ĉi tiu
generacio, 51 de la sango de Habel ĝis la sango de
Zeĥarja, kiu pereis inter la altaro kaj la sankta
domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita el ĉi
tiu generacio. 52 Ve al vi, leĝistoj! ĉar vi forprenis
la ŝlosilon de la scio; vi mem ne eniris, kaj vi
malhelpis la enirantajn. 53 Kaj kiam li eliris el tie,
la skribistoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste, kaj
instigis lin paroli pri multaj aferoj; 54 insidante
kontraŭ li, por kapti ion el lia buŝo.

12 Dume, kiam la miriadoj de la homamaso
kunkolektiĝis tiel, ke ili piedpremis unu la
alian, li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante unue:
Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj,
kiu estas hipokriteco. 2 Sed estas nenio kovrita,
kio ne estos elmontrita; kaj nenio kaŝita, kio ne

estos sciata. 3 Tial, kion vi diris en la mallumo,
tio estos aŭdita en la lumo; kaj kion vi parolis en
orelon en internaj ĉambroj, tio estos proklamita
sur la tegmentoj. 4 Kaj mi diras al vi, miaj amikoj:
Ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, kaj poste
ne povas fari ion plu. 5 Sed mi montros al vi,
kiun vi devas timi: Timu Tiun, kiu, mortiginte,
plue havas aŭtoritaton enĵeti en Gehenan; jes,
mi diras al vi: Tiun timu. (Geenna g1067) 6 Ĉu oni
ne vendas kvin paserojn por du asaroj? kaj eĉ
unu el ili ne estas forgesita antaŭ Dio. 7 Sed eĉ la
haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Ne timu;
vi pli valoras ol multaj paseroj. 8 Kaj mi diras
al vi: Ĉiun, kiu konfesos min antaŭ la homoj, la
Filo de homo ankaŭ konfesos antaŭ la anĝeloj de
Dio; 9 sed kiu malkonfesos min antaŭ la homoj,
tiu estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj de Dio. 10
Kaj por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de
homo, estos pardono; sed por tiu, kiu blasfemas
kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos pardono. 11
Kaj kiam oni kondukos vin antaŭ la sinagogojn
kaj regantojn kaj aŭtoritatulojn, ne zorgu, kiel
aŭ kion respondi, aŭ kion diri; 12 ĉar la Sankta
Spirito instruos al vi en tiu horo mem tion, kion
vi devas diri. 13 Kaj unu el la homamaso diris
al li: Majstro, diru al mia frato, ke li dividu kun
mi la heredaĵon. 14 Sed li diris al li: Ho viro, kiu
starigis min super vi kiel juĝanton aŭ dividanton?
15 Kaj li diris al ili: Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ
ĉia avideco, ĉar la vivo de homo ne konsistas en
la abundeco de liaj posedaĵoj. 16 Kaj li parolis
al ili parabolon, dirante: La bieno de unu riĉulo
donis abunde; 17 kaj li konsideris, dirante: Kion
mi faru, ĉar mi ne havas lokon, kie mi povas
amasigi miajn fruktojn? 18 Kaj li diris: Jen kion mi
faros: mi disbatos miajn grenejojn kaj konstruos
pli grandajn, kaj tie mi amasigos mian grenon kaj
miajn posedaĵojn. 19 Kaj mi diros al mia animo:
Animo, vi havas multajn posedaĵojn, provizitajn
por multaj jaroj; ripozu, manĝu, trinku, estu gaja.
20 Sed Dio diris al li: Ho senprudentulo! ĉi tiun
nokton oni postulas de vi vian animon; kies estos
tio, kion vi preparis? 21 Tia estas tiu, kiu kolektas
por si trezoron, kaj ne estas riĉa rilate Dion. 22
Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial mi diras al vi: Ne
zorgu pri via vivo, kion vi manĝu; nek pri via
korpo, kion vi surmetu. 23 Ĉar la vivo estas pli ol
nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo. 24 Pripensu la
korvojn, ke ili ne semas, nek rikoltas, kaj ne havas
provizejon nek grenejon; kaj Dio nutras ilin; kiom
pli vi valoras, ol la birdoj! 25 Kaj kiu el vi per
zorgado povas aldoni unu ulnon al sia staturo?
26 Se do vi ne povas fari eĉ la plej malgrandan
aferon, kial vi zorgas pri la ceteraj? 27 Pripensu la
liliojn, kiel ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas;
tamen mi diras al vi: Eĉ Salomono en sia tuta gloro
ne estis ornamita tiel, kiel unu el ĉi tiuj. 28 Sed se
Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu hodiaŭ
ekzistas, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom
pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj! 29
Kaj ne serĉu, kion vi manĝos, kaj kion vi trinkos,
kaj ne estu dubemaj. 30 Ĉar pri ĉio tio serĉas
la nacioj de la mondo; sed via Patro scias, ke vi
tion bezonas. 31 Sed celu Lian regnon, kaj ĉio tio
estos aldonita al vi. 32 Ne timu, malgranda grego;
ĉar bone plaĉis al la Patro doni al vi la regnon.
33 Vendu viajn posedaĵojn, kaj donu almozon;
faru por vi monujojn, kiuj ne fariĝos malnovaj,
trezoron ne mankontan en la ĉielo, kie ŝtelisto
ne alproksimiĝas kaj tineo ne detruas. 34 Ĉar
kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.
35 Viaj lumboj estu zonitaj, kaj viaj lampoj estu
brulantaj; 36 kaj vi mem estu similaj al viroj,
kiuj atendas sian sinjoron, kiam li revenos de la
edziĝa festo; por ke ili tuj malfermu al li, kiam
li venos kaj frapos. 37 Feliĉaj estas tiuj servistoj,
kiujn la sinjoro, kiam li venos, trovos viglaj; vere
mi diras al vi, ke li sin zonos, kaj sidigos ilin
por manĝi, kaj mem venos kaj servos al ili. 38
Kaj se li alvenos nokte dum la dua gardoparto,
aŭ dum la tria gardoparto, kaj tiel ilin trovos,
feliĉaj estas tiuj servistoj. 39 Sed sciu, ke se la
domomastro scius, je kioma horo la ŝtelisto venos,
li maldormus kaj ne lasus sian domon trafosiĝi.
40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo, kiun vi ne
pripensas, la Filo de homo venos. 41 Kaj Petro
diris: Sinjoro, ĉu vi parolas ĉi tiun parabolon por
ni, aŭ ankaŭ por ĉiuj? 42 Kaj la Sinjoro diris: Kiu
do estas la fidela kaj saĝa administranto, kiun lia
sinjoro starigos super sia servantaro, por doni
al ili ĝustatempe ilian porcion da nutraĵo? 43
Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, veninte,
trovos aganta tiel. 44 Vere mi diras al vi, ke li
starigos lin super ĉio, kion li havas. 45 Sed se tiu
servisto diros en sia koro: Mia sinjoro prokrastas
sian alvenon; kaj komencos bati la knabojn kaj la
knabinojn, kaj manĝos kaj trinkos kaj ebriiĝos, 46
la sinjoro de tiu servisto alvenos en tago, kiam li
ne atendas, kaj en horo, pri kiu li ne scias; kaj
tranĉe skurĝos lin, kaj difinos por li parton kun la
senfiduloj. 47 Kaj tiu servisto, kiu sciis la volon
de sia sinjoro, kaj nenion pretigis, nek faris laŭ
lia volo, suferos multajn batojn; 48 sed tiu, kiu
ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meritis batojn, suferos
malmultajn batojn. Kaj al kiu multo estas donita,
el tiu estos multo postulata; kaj al kiu oni multon

komisiis, el tiu oni des pli multon postulos. 49 Mi
alvenis, por ĵeti fajron sur la teron; kaj kion mi
volas, se jam ĝi ekbrulis? 50 Sed mi havas bapton,
per kiu esti baptita; kaj kiel mi premiĝas, ĝis ĝi
estos plenumita! 51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis,
por doni pacon sur la tero? Mi diras al vi: Ne;
sed pli vere disigon; 52 ĉar de nun estos kvin el
unu domo disigitaj, tri kontraŭ du, kaj du kontraŭ
tri. 53 Estos disigitaj patro kontraŭ filo, kaj filo
kontraŭ patro; patrino kontraŭ filino, kaj filino
kontraŭ patrino; bopatrino kontraŭ bofilino, kaj
bofilino kontraŭ bopatrino. 54 Kaj li diris al la
homamasoj: Kiam vi vidas nubon leviĝantan en
la okcidento, vi tuj diras: Venos pluveto; kaj tiel
fariĝas. 55 Kaj kiam blovas la suda vento, vi diras:
Estos varmego; kaj tiel fariĝas. 56 Ho hipokrituloj!
vi scias esplori la aspekton de la tero kaj de la
ĉielo; sed kial vi ne scias esplori ĉi tiun tempon?
57 Kaj kial eĉ per vi mem vi ne juĝas, kio estas
justa? 58 Ĉar dum vi iradas kun via kontraŭulo
al la reganto, survoje klopodu liberiĝi de li; por
ne lasi, ke li trenu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto
vin transdonu al la oficisto de la tribunalo, kaj la
oficisto vin ĵetu en malliberejon. 59 Mi diras al
vi: Vi neniel el tie eliros, ĝis vi pagos la lastan
lepton.

13 Kaj ĉeestis en tiu sama tempo iuj, kiuj
rakontis al li pri tiuj Galileanoj, kies sangon
Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj. 2 Kaj responde li
diris al ili: Ĉu vi pensas, ke tiuj Galileanoj estis
pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, pro tio, ke ili tion
suferis? 3 Mi diras al vi: Neniel; sed se vi ne
pentos, vi ĉiuj tiel same pereos. 4 Aŭ pri tiuj
dek ok, sur kiujn falis la turo en Ŝiloaĥ kaj ilin
mortigis, ĉu vi pensas, ke ili estis pekuloj pli ol ĉiuj
homoj, kiuj loĝis en Jerusalem? 5 Neniel, mi diras
al vi; sed se vi ne pentos, vi ĉiuj ankaŭ pereos. 6
Kaj li parolis la jenan parabolon: Unu viro havis
figarbon, plantitan en lia vinberĝardeno, kaj li
venis, serĉante frukton sur ĝi, kaj ne trovis. 7 Kaj
li diris al la vinberisto: Jen tri jarojn mi venas,
serĉante frukton sur ĉi tiu figarbo, kaj mi ne
trovas; elhaku ĝin; kial ĝi senutiligas ankaŭ la
teron? 8 Sed li responde diris: Sinjoro, lasu ĝin
resti ankaŭ ĉi tiun jaron, ĝis mi fosos ĉirkaŭ ĝi kaj
metos sterkon; 9 kaj se ĝi poste donos frukton,
bone; sed se ne, vi elhakos ĝin. 10 Kaj li instruadis
en unu el la sinagogoj en la sabato. 11 Kaj jen
virino, kiu dum dek ok jaroj havis spiriton de
malforteco; kaj ŝi estis kunkurbita kaj neniel povis
leviĝi. 12 Kaj vidinte ŝin, Jesuo vokis ŝin, kaj diris:
Virino, vi estas liberigita el via malforteco. 13 Kaj
li metis sur ŝin la manojn, kaj ŝi tuj rektiĝis kaj
gloris Dion. 14 Kaj la sinagogestro, indignante, ke
Jesuo resanigis en la sabato, respondis kaj diris al
la homamaso: Ekzistas ses tagoj, en kiuj oni devas
labori; en ili do venu, por esti resanigitaj, kaj ne
en la sabata tago. 15 Sed la Sinjoro respondis al
li kaj diris: Ho hipokrituloj! ĉu ne ĉiu el vi en
la sabato malligas sian bovon aŭ sian azenon el
la stalo, kaj forkondukas ĝin, por trinkigi? 16
Kaj ĉu ne devis ĉi tiu virino, estante filino de
Abraham, ligite de Satano jen dek ok jarojn, esti
malligita el ĉi tiu kateno en la sabata tago? 17 Kaj
kiam li tion diris, ĉiuj liaj kontraŭuloj hontiĝis;
kaj la tuta homamaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj,
faritaj de li. 18 Kaj li diris: Al kio similas la regno
de Dio? kaj al kio mi ĝin komparu? 19 Ĝi estas
simila al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj ĵetis
en sian ĝardenon; kaj ĝi kreskis kaj fariĝis arbo;
kaj la birdoj de la ĉielo loĝis en ĝiaj branĉoj. 20
Poste li diris: Al kio mi komparu la regnon de
Dio? 21 Ĝi estas simila al fermentaĵo, kiun virino
prenis kaj kaŝis en tri mezuroj da faruno, ĝis la
tuto fermentis. 22 Kaj li iris tra urboj kaj vilaĝoj,
instruante kaj irante ĉiam pluen al Jerusalem.
23 Kaj iu diris al li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas
la savataj? Kaj li diris al ili: 24 Strebu eniri tra
la mallarĝa pordo; ĉar multaj, mi diras al vi,
deziros eniri kaj ne povos. 25 Kiam la domomastro
leviĝos kaj ŝlosos la pordon, kaj vi komencos stari
ekstere kaj frapi sur la pordon, dirante: Sinjoro,
malfermu al ni; kaj li respondos kaj diros al vi: Mi
ne scias, de kie vi estas; 26 tiam vi ekparolos: Ni
manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj sur niaj stratoj vi
instruadis; 27 kaj li parolos, kaj diros al vi: Mi ne
scias, de kie vi estas; foriru de mi, ĉiuj farantoj de
maljusteco. 28 Tie estos la plorado kaj la grincado
de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon kaj Isaakon
kaj Jakobon kaj ĉiujn profetojn en la regno de
Dio, kaj vin mem forpelitaj eksteren. 29 Kaj oni
venos el oriento kaj el okcidento, kaj el nordo
kaj el sudo, kaj sidiĝos en la regno de Dio. 30 Kaj
jen estas lastaj, kiuj estos unuaj; kaj estas unuaj,
kiuj estos lastaj. 31 En tiu sama horo alvenis iuj
Fariseoj, kaj diris al li: Eliru kaj foriru de ĉi tie,
ĉar Herodo volas mortigi vin. 32 Kaj li diris al ili:
Iru, kaj diru al tiu vulpo: Jen mi elpelas demonojn
kaj faras sanigojn hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj la trian
tagon mi estos perfektigita. 33 Sed mi devas iradi
hodiaŭ kaj morgaŭ kaj postmorgaŭ, ĉar ne povas
esti, ke profeto pereos ekster Jerusalem. 34 Ho
Jerusalem, Jerusalem, kiu pereigas la profetojn kaj
ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi! kiom
ofte mi deziris kolekti viajn infanojn, kiel kokino
kolektas sian idaron sub la flugilojn, kaj vi ne

volis! 35 Jen via domo estas lasita al vi dezerta; kaj
mi diras al vi: Vi min ne vidos, ĝis vi diros: Estu
benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo.

14 Kaj kiam li eniris en sabato en la domon
de unu reganto de la Fariseoj, por manĝi
panon, ili lin observis. 2 Kaj jen antaŭ li estis unu
hidropsulo. 3 Kaj respondante, Jesuo parolis al la
leĝistoj kaj la Fariseoj, kaj diris: Ĉu estas permesate
sanigi en sabato, aŭ ne? 4 Sed ili silentis. Kaj li
prenis lin kaj sanigis lin, kaj forliberigis lin. 5 Kaj
li diris al ili: Kiu el vi havos azenon aŭ bovon,
falintan en puton, kaj ne tuj eltiros ĝin en sabata
tago? 6 Kaj ili ne povis respondi al tio. 7 Kaj li
parolis parabolon al la invititoj, vidinte, kiel ili
elektas la ĉefajn sidlokojn; li diris al ili: 8 Kiam vi
estas invitita de iu al edziĝa festo, ne sidiĝu en la
ĉefa loko, por ke ne okazu, ke iu, pli honorinda
ol vi, estas de li invitita; 9 kaj tiu, kiu invitis vin
kaj lin, venos, kaj diros al vi: Cedu lokon al ĉi tiu;
kaj tiam vi komencos kun honto preni la lastan
lokon. 10 Sed kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu
en la lasta loko; kaj tiel, kiam venos tiu, kiu vin
invitis, li diros al vi: Amiko, iru pli alten; tiam
vi havos honoron antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi.
11 Ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita, kaj
kiu sin humiligas, tiu estos altigita. 12 Kaj li diris
al tiu, kiu lin invitis: Kiam vi faras tagmanĝon
aŭ vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek
viajn fratojn, nek viajn parencojn, nek viajn riĉajn
najbarojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ invitos
vin, kaj vi ricevos rekompencon. 13 Sed kiam
vi faras festenon, invitu malriĉulojn, kriplulojn,
lamulojn, blindulojn; 14 kaj vi estos feliĉa, ĉar ili
ne povas rekompenci vin, sed vi rekompenciĝos
en la releviĝo de la justuloj. 15 Kaj aŭdinte tion,
unu el la kunsidantoj diris al li: Feliĉa estas tiu,
kiu manĝos panon en la regno de Dio. 16 Sed li
diris al li: Unu viro faris grandan vespermanĝon,
kaj invitis multajn; 17 kaj en la horo de la festeno
li elsendis sian serviston, por diri al la invititoj:
Venu, ĉar ĉio estas jam preta. 18 Kaj ĉiuj tiel
same komencis peti pri indulgo. La unua diris al
li: Mi aĉetis kampon, kaj mi nepre devas eliri,
por ĝin vidi; mi petas, kalkulu al mi indulgon.
19 Alia diris: Mi aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj
mi iras, por ilin provi; mi petas, kalkulu al mi
indulgon. 20 Kaj alia diris: Mi edziĝis kun edzino,
kaj tial mi ne povas veni. 21 Kaj la servisto revenis,
kaj rakontis tion al sia mastro. Tiam ekkoleris la
mastro, kaj diris al sia servisto: Eliru rapide sur la
stratojn kaj irejojn de la urbo, kaj alkonduku ĉi
tien la malriĉulojn kaj kriplulojn kaj blindulojn
kaj lamulojn. 22 Kaj la servisto diris: Sinjoro, estas
farita tio, kion vi ordonis, kaj ankoraŭ estas loko.
23 Kaj la sinjoro diris al la servisto: Eliru sur la
vojojn kaj kamplimojn, kaj devigu ilin enveni,
por ke mia domo pleniĝu. 24 Ĉar mi diras al vi,
ke neniu el tiuj viroj invititaj gustumos mian
vespermanĝon. 25 Kaj grandaj homamasoj iris
kun li, kaj li sin turnis, kaj diris al ili: 26 Se iu
venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj sian
patrinon kaj sian edzinon kaj siajn infanojn kaj
fratojn kaj fratinojn, kaj eĉ ankaŭ sian vivon, li
ne povas esti mia disĉiplo. 27 Kiu ne portas sian
krucon kaj ne sekvas min, tiu ne povas esti mia
disĉiplo. 28 Ĉar kiu el vi, dezirante konstrui turon,
unue ne sidiĝas, por kalkuli la koston, ĉu li havas
sufiĉe, por fini ĝin? 29 Por ke, kiam li metis la
fundamenton kaj ne povas ĝin fini, ĉiuj vidantoj
ne komencu moki lin, 30 dirante: Ĉi tiu homo
komencis konstrui, sed ne povis fini. 31 Kaj kiu
reĝo, ekirante, por renkonti en batalo alian reĝon,
unue ne sidiĝos, por konsiliĝi, ĉu li povas kun dek
mil renkonti tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek
mil? 32 Aŭ alie, dum la alia estas tre malproksime,
li alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco.
33 Kiu do el vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn,
tiu ne povas esti mia disĉiplo. 34 Salo do estas
bona, sed se eĉ la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos
spicata? 35 Ĝi taŭgas nek por la tero nek por
sterkejo; oni ĝin forĵetas. Kiu havas orelojn por
aŭdi, tiu aŭdu.

15 Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj alproksimiĝis
al li, por aŭskulti lin. 2 Kaj murmuris la
Fariseoj kaj la skribistoj, dirante: Ĉi tiu akceptas
pekulojn kaj manĝas kun ili. 3 Kaj li parolis al ili la
jenan parabolon, dirante: 4 Kiu el vi, havante cent
ŝafojn kaj perdinte unu el ili, ne forlasas la naŭdek
naŭ sur la stepo, kaj iras, por serĉi tiun, kiun li
perdis, ĝis li ĝin trovos? 5 Kaj trovinte, li ĝin metas
sur siajn ŝultrojn, ĝojante. 6 Kaj reveninte domen,
li kunvokas siajn amikojn kaj siajn najbarojn,
dirante al ili: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian
ŝafon, la perditan. 7 Mi diras al vi, ke tiel same
estos ĝojo en la ĉielo pro unu pekulo, kiu pentas,
pli ol pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas
penton. 8 Kiu virino, havante dek draĥmojn, se ŝi
perdis unu draĥmon, ne ekbruligas lampon kaj
balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis ŝi ĝin
trovos? 9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn amikinojn
kaj siajn najbarinojn, dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi
trovis la draĥmon, kiun mi perdis. 10 Tiel same,
mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de Dio
pro unu pekulo, kiu pentas. 11 Kaj li diris: Unu
viro havis du filojn; 12 kaj la pli juna diris al sia

patro: Patro, donu al mi la heredotan parton de
la havo. Kaj li dividis inter ili siajn vivrimedojn.
13 Kaj post ne multaj tagoj la pli juna, kolektinte
ĉion, forvojaĝis al malproksima lando; kaj tie li
disperdis sian havon per diboĉa vivado. 14 Kaj
kiam li jam elspezis ĉion, forta malsato okazis
en tiu lando, kaj li komencis havi mankon. 15
Kaj li iris, kaj aliĝis al unu el la loĝantoj de tiu
lando; kaj ĉi tiu lin sendis sur siajn kampojn, por
paŝti porkojn. 16 Kaj li deziris plenigi sian ventron
per la karoboj, kiujn la porkoj manĝis; kaj neniu
donis al li. 17 Sed reveninte al si, li diris: Kiom
da dungitoj de mia patro havas panon abunde,
sed mi ĉi tie pereas de malsato! 18 Mi leviĝos, kaj
iros al mia patro, kaj mi diros al li: Patro, mi pekis
kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi; 19 mi jam ne meritas
esti nomata via filo; faru min kiel unu el viaj
dungitoj. 20 Kaj li leviĝis, kaj iris al sia patro. Sed
kiam li estis ankoraŭ malproksime, lia patro lin
vidis kaj kortuŝiĝis, kaj kurinte, falis sur lian kolon
kaj lin kisadis. 21 Kaj la filo diris al li: Patro, mi
pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi jam ne
meritas esti nomata via filo. 22 Kaj diris la patro
al siaj servistoj: Alportu rapide la ĉefan robon,
kaj lin vestu, kaj metu ringon sur lian manon kaj
ŝuojn sur liajn piedojn; 23 kaj alportu la grasigitan
bovidon kaj buĉu ĝin, kaj ni manĝu kaj estu gajaj;
24 ĉar ĉi tiu mia filo estis mortinta, kaj denove
vivas; li estis perdita, kaj estas trovita. Kaj ili
komencis esti gajaj. 25 Sed la pli maljuna filo estis
sur la kampo; kaj kiam li venis kaj alproksimiĝis
al la domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon. 26 Kaj
li alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin, kio
estas tio. 27 Kaj li diris al li: Via frato venis, kaj
via patro buĉis la grasigitan bovidon, ĉar li ricevis
lin sana. 28 Sed li koleris, kaj ne volis eniri; kaj lia
patro elvenis, kaj lin petegis. 29 Sed li responde
diris al sia patro: Jen tiom da jaroj mi servas al vi,
kaj neniam mi malobeis vian ordonon, tamen vi
neniam donis al mi kapridon, por ke mi estu gaja
kun miaj amikoj; 30 sed kiam venis ĉi tiu via filo,
kiu formanĝis vian havon kun malĉastistinoj, vi
buĉis por li la grasigitan bovidon. 31 Kaj li diris
al li: Filo, vi estas ĉiam kun mi, kaj ĉio mia estas
via. 32 Sed konvenis esti gajaj kaj ĝoji; ĉar ĉi tiu
via frato estis mortinta, kaj denove vivas; li estis
perdita, kaj estas trovita.

16 Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis unu
riĉa homo, kiu havis administranton; kaj ĉi
tiu estis denuncita al li, ke li disperdas lian havon.
2 Kaj li alvokis lin, kaj diris al li: Kio estas tio,
kion mi aŭdas pri vi? donu al mi konton de via
administrado, ĉar vi ne plu povas administradi. 3
Tiam la administranto diris en si: Kion mi faru?
ĉar mia sinjoro deprenas de mi la administradon;
fosi mi ne povas, kaj mi hontas peti almozon.
4 Mi decidis, kion mi faros, por ke oni akceptu
min en siajn domojn, kiam mi estos eksigita el
la administra ofico. 5 Kaj alvokinte al si ĉiun
el la ŝuldantoj de sia sinjoro, li diris al la unua:
Kiom vi ŝuldas al mia sinjoro? 6 Kaj li diris:
Cent bat'ojn da oleo. Kaj li diris al li: Prenu vian
kalkulon, kaj tuj sidiĝu kaj skribu kvindek. 7 Tiam
li diris al alia: Kaj kiom vi ŝuldas? Kaj li diris:
Cent kor'ojn da tritiko. Li diris al li: Prenu vian
kalkulon, kaj skribu okdek. 8 Kaj tiu sinjoro laŭdis
la maljustan administranton, ĉar li prudente agis;
ĉar la filoj de ĉi tiu mondo estas en sia generacio
pli prudentaj, ol la filoj de la lumo. (aiōn g165)
9 Kaj mi diras al vi: Faru al vi amikojn per la
mamono de maljusteco, por ke, kiam ĝi mankos,
oni akceptu vin en eternajn loĝejojn. (aiōnios g166)
10 Kiu estas fidela en la plej malgranda afero,
tiu estas fidela ankaŭ en multo; kaj kiu estas
maljusta en la plej malgranda, tiu estas ankaŭ
maljusta en multo. 11 Se do vi ne estis fidelaj
en la maljusta mamono, kiu konfidos al vi la
veran riĉon? 12 Kaj se vi ne estis fidelaj en tio,
kio apartenas al alia homo, kiu donos al vi tion,
kio estas via propra? 13 Nenia servanto povas
servi al du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj
amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la
alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamono! 14
Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis
ĉion tion, kaj ili lin mokis. 15 Kaj li diris al ili: Vi
estas tiuj, kiuj ŝajnigas sin justaj antaŭ homoj, sed
Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas altigita inter
homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio. 16 La leĝo
kaj la profetoj estis ĝis Johano; de post tiu tempo
la evangelio de la regno de Dio estas predikata,
kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas. 17 Sed estas pli
facile por la ĉielo kaj la tero forpasi, ol por unu
punkteto de la leĝo fali. 18 Ĉiu, kiu forsendas
sian edzinon kaj edziĝas kun alia, adultas; kaj kiu
edziĝas kun tiu, forsendita de sia edzo, tiu adultas.
19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita per purpuro
kaj bisino, kaj festis lukse ĉiutage; 20 kaj apud lia
pordego estis kuŝigita almozulo, nomata Lazaro,
kiu havis ulcerojn, 21 kaj deziris esti nutrata per
la panpecetoj, kiuj falis de la tablo de la riĉulo;
kaj eĉ venis la hundoj kaj lekis liajn ulcerojn.
22 Kaj la almozulo mortis, kaj li estis forportita
de la anĝeloj sur la sinon de Abraham; la riĉulo
ankaŭ mortis, kaj estis enterigita. 23 Kaj en Hades
li levis siajn okulojn, estante en turmentoj, kaj
vidis Abrahamon malproksime kaj Lazaron sur lia

sino. (Hadēs g86) 24 Kaj li ekkriis, kaj diris: Patro
Abraham, kompatu min, kaj sendu Lazaron, por
ke li trempu en akvon la pinton de sia fingro, por
malvarmigi mian langon; ĉar mi tre suferas en ĉi
tiu flamo. 25 Sed Abraham diris: Filo, memoru,
ke dum via vivo vi ricevis viajn bonaĵojn, kaj
Lazaro tiel same malbonaĵojn; sed nun li ricevas
konsolon, kaj vi suferas. 26 Kaj krom ĉio tio staras
granda abismo inter ni kaj vi, tiel ke tiuj, kiuj
volus iri de ĉi tie al vi, ne povas, kaj oni ne povas
transiri de tie al ni. 27 Kaj li diris: Tial mi petas,
patro, ke vi sendu lin al la domo de mia patro,
28 ĉar mi havas kvin fratojn, por ke li atestu al
ili, por ke ili ne venu ankaŭ en ĉi tiun lokon de
turmento. 29 Sed Abraham diris: Ili havas Moseon
kaj la profetojn; ili aŭskultu ilin. 30 Sed li diris:
Ne, patro Abraham; sed se unu venos al ili el la
mortintoj, ili pentos. 31 Kaj li diris al li: Se ili ne
aŭskultas Moseon kaj la profetojn, ili ne kredos,
eĉ se iu leviĝus el la mortintoj.

17 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Ne povas esti,
ke faliloj ne venos, sed ve al tiu, per kiu ili
venos! 2 Pli bone estus por tiu, se muelŝtono estus
pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus ĵetita en
la maron, ol se li metus falilon por unu el ĉi tiuj
malgranduloj. 3 Gardu vin; se via frato pekos,
admonu lin; kaj se li pentos, pardonu lin. 4 Kaj
se li pekos kontraŭ vi sep fojojn en la tago, kaj
sep fojojn turniĝos al vi, dirante: Mi pentas; vi
lin pardonu. 5 Kaj la apostoloj diris al la Sinjoro:
Aldonu al ni fidon. 6 Kaj la Sinjoro diris: Se vi
havus fidon kiel semeron de sinapo, vi dirus al ĉi
tiu morusarbo: Estu elradikigita, kaj estu plantita
en la maron; kaj ĝi obeus al vi. 7 Sed kiu el vi,
havante serviston plugantan aŭ paŝtantan, diros
al li, kiam li envenis de la kampo: Tuj venu, kaj
sidiĝu, por manĝi? 8 Ĉu li ne diros al li prefere:
Preparu ion, por ke mi verspermanĝu, kaj zonu
vin, kaj servu al mi, dum mi manĝos kaj trinkos;
kaj poste vi manĝos kaj trinkos? 9 Ĉu li dankas
la serviston, ĉar li faris tion, kio estis ordonita?
10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris ĉion, kio estas
ordonita al vi, diru: Ni estas senutilaj servistoj;
ni faris tion, kion fari estis nia devo. 11 Kaj dum
ili vojiris al Jerusalem, li trapasis tra la mezo de
Samario kaj de Galileo. 12 Kaj kiam ili eniris en
unu vilaĝon, renkontis lin dek lepruloj, kiuj staris
malproksime; 13 kaj ili levis sian voĉon, dirante:
Jesuo, estro, kompatu nin. 14 Kaj vidinte ilin,
li diris al ili: Iru, kaj montru vin al la pastroj.
Kaj dum ili iris, ili fariĝis puraj. 15 Kaj unu el
ili, vidinte, ke li resaniĝis, revenis, glorante Dion
per laŭta voĉo, 16 kaj falis sur sian vizaĝon ĉe
liaj piedoj kaj dankis lin; kaj li estis Samariano.
17 Kaj Jesuo responde diris: Ĉu ne la dek estis
purigitaj? sed kie estas la naŭ? 18 Ĉu ne troviĝis
revenantoj, por doni gloron al Dio, krom ĉi tiu
fremdulo? 19 Kaj li diris al li: Leviĝu kaj iru; via
fido vin savis. 20 Kaj kiam la Fariseoj demandis al
li, kiam venos la regno de Dio, li respondis al ili,
dirante: La regno de Dio ne venas kun observado;
21 kaj oni ne diros: Jen ĉi tie, aŭ: Jen tie! ĉar jen
la regno de Dio estas inter vi. 22 Kaj li diris al la
disĉiploj: Venos tagoj, kiam vi deziros vidi unu
el la tagoj de la Filo de homo, kaj vi ne vidos.
23 Kaj ili diros al vi: Jen tie! Jen ĉi tie! Ne foriru,
nek sekvu; 24 ĉar kiel la fulmo, kiam ĝi fulmas
el unu subĉiela flanko, lumas ĝis alia subĉiela
flanko, tiel estos la Filo de homo en sia tago. 25
Sed unue li devas multon suferi, kaj esti malŝatata
de ĉi tiu generacio. 26 Kaj kiel estis en la tagoj
de Noa, tiel estos en la tagoj de la Filo de homo.
27 Oni manĝis, trinkis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la
tago, kiam Noa eniris en la arkeon, kaj venis la
diluvo kaj pereigis ĉiujn. 28 Ankaŭ tiel same, kiel
estis en la tagoj de Lot; oni manĝis, trinkis, aĉetis,
vendis, plantis, konstruis; 29 sed en la tago, kiam
Lot eliris el Sodom, fajro kaj sulfuro falis el la
ĉielo kaj pereigis ĉiujn; 30 tiel same estos en tiu
tago, kiam la Filo de homo malkaŝiĝos. 31 Kiu
estos sur la tegmento en tiu tago, kun liaj havaĵoj
en la domo, tiu ne malsupreniru, por ilin forporti;
kaj kiu estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu.
32 Memoru la edzinon de Lot. 33 Kiu penos gajni
sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu ĝin perdos,
tiu savos ĝin viva. 34 Mi diras al vi: En tiu nokto
estos du viroj sur unu lito; unu estos prenita, kaj
la alia lasita. 35 Du virinoj estos muelantaj kune;
unu estos prenita, kaj la alia lasita. 36 Du viroj
estos sur kampo; unu estos prenita, kaj la alia
lasita. 37 Kaj ili responde diris al li: Kie, Sinjoro?
Kaj li diris al ili: Kie estas la kadavro, tien ankaŭ
kolektiĝos la agloj.

18 Kaj li parolis al ili parabolon pri tio, ke oni
devas ĉiam preĝi kaj ne laciĝi, 2 dirante:
En unu urbo estis juĝisto, kiu ne timis Dion, nek
respektis homon; 3 kaj estis vidvino en tiu urbo,
kaj ŝi venadis al li, dirante: Faru por mi justecon
kontraŭ mia kontraŭulo. 4 Kaj li ne volis dum
kelka tempo, sed poste li diris en si: Kvankam mi
ne timas Dion, nek respektas homon, 5 tamen,
ĉar ĉi tiu vidvino min ĝenas, mi faros por ŝi
justecon, por ke ŝi ne malfortigu min per sia ĉiama
venado. 6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion diras
la maljusta juĝisto. 7 Kaj ĉu Dio ne faros justecon
por Siaj elektitoj, kiuj tage kaj nokte krias al Li,

kvankam Li longe pri ili paciencas? 8 Mi diras al
vi: Rapide Li faros por ili justecon. Tamen kiam
venos la Filo de homo, ĉu li trovos fidon sur la
tero? 9 Kaj li parolis la jenan parabolon, ankaŭ
por iuj, kiuj fidis al si, ke ili estas justuloj, kaj
malestimis la ceterajn: 10 Du homoj supreniris
en la templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj
la alia estis impostisto. 11 La Fariseo, starante,
preĝis kun si jene: Ho Dio, mi Vin dankas, ke mi
ne estas kiel la ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj,
adultemaj, nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. 12 Mi
fastas dufoje en semajno; mi donas dekonaĵojn el
ĉio, kion mi akiras. 13 Sed la impostisto, starante
malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la
ĉielo, sed batadis sian bruston, dirante: Ho Dio,
estu favora al mi pekulo. 14 Mi diras al vi: Ĉi tiu
malsupreniris al sia domo, pravigita pli ol tiu; ĉar
ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita; sed kiu sin
humiligas, tiu estos altigita. 15 Kaj oni venigis al
li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin; kaj
la disĉiploj, vidinte, admonis ilin. 16 Sed Jesuo
alvokis ilin al si, dirante: Lasu la infanojn veni al
mi, kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj estas la regno
de Dio. 17 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la
regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros en
ĝin. 18 Kaj unu reganto demandis al li, dirante:
Bona Majstro, kion mi faru, por heredi eternan
vivon? (aiōnios g166) 19 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi
nomas min bona? neniu estas bona krom Unu,
nome Dio. 20 Vi scias la ordonojn: Ne adultu; Ne
mortigu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston;
Respektu vian patron kaj vian patrinon. 21 Kaj
li diris: Ĉion tion mi observis detempe de mia
juneco. 22 Kaj Jesuo, aŭdinte, diris al li: Ankoraŭ
unu mankon vi havas: vendu ĉion, kion vi posedas,
kaj disdonu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron
en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 23 Sed aŭdinte
tion, li fariĝis tre malĝoja; ĉar li estis tre riĉa.
24 Kaj Jesuo, lin rigardante, diris: Kiel malfacile
tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio!
25 Ĉar estas pli facile por kamelo iri tra trueton
de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de
Dio. 26 Kaj tiuj, kiuj tion aŭdis, diris: Kiu do povos
esti savita? 27 Sed li diris: Kio estas neebla ĉe
homoj, tio estas ebla ĉe Dio. 28 Kaj Petro diris:
Jen ni forlasis niajn propraĵojn, kaj sekvis vin.
29 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Estas
neniu, kiu forlasis domon aŭ edzinon aŭ fratojn
aŭ gepatrojn aŭ infanojn pro la regno de Dio, 30
kaj kiu ne ricevos multoble en ĉi tiu tempo, kaj en
la venonta mondo vivon eternan. (aiōn g165, aiōnios
g166) 31 Kaj preninte al si la dek du, li diris al ili:
Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj ĉio skribita per
la profetoj estos plenumita al la Filo de homo. 32
Ĉar li estos transdonita al la nacianoj, kaj mokita
kaj perfortita kaj surkraĉita; 33 kaj ili skurĝos kaj
mortigos lin; kaj la trian tagon li releviĝos. 34 Kaj
ili komprenis nenion el tio, kaj ĉi tiu parolo estis
kaŝita for de ili, kaj ili ne sciis la dirojn. 35 Kaj
kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, unu blindulo sidis
apud la vojo, petante almozojn; 36 kaj aŭdinte
homamason preterirantan, li demandis, kio estas
tio. 37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo, la Nazaretano,
preteriras. 38 Kaj li kriis, dirante: Jesuo, filo
de David, kompatu min. 39 Kaj la antaŭirantoj
admonis lin, ke li silentu; sed li des pli forte
kriis: Ho filo de David, kompatu min! 40 Kaj
Jesuo haltis, kaj ordonis alkonduki lin; kaj kiam li
alproksimiĝis, li lin demandis: 41 Kion vi volas, ke
mi faru al vi? Kaj li diris: Sinjoro, ke mi ricevu
vidpovon. 42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu vidpovon;
via fido vin savis. 43 Kaj li tuj ricevis vidpovon,
kaj sekvis lin, glorante Dion; kaj la tuta popolo,
vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

19 Kaj li eniris en Jeriĥon kaj ĝin trapasis. 2
Kaj jen viro, nomata Zakĥeo; kaj li estis
ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa. 3 Kaj li penis
vidi Jesuon, kia homo li estas; kaj li ne povis
pro la homamaso, ĉar li estis malgranda je
staturo. 4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris
sur sikomorarbon, por lin vidi; ĉar li estis
preterpasonta tie. 5 Kaj kiam Jesuo venis al la
loko, li suprenrigardis, kaj diris al li: Zakĥeo,
rapide malsupreniru, ĉar hodiaŭ mi devas loĝi
en via domo. 6 Kaj li rapide malsupreniris, kaj
akceptis lin ĝoje. 7 Kaj vidinte, ĉiuj murmuris,
dirante: Ĉe pekulo li eniris, por gasti. 8 Kaj Zakĥeo,
starante, diris al la Sinjoro: Jen duonon de miaj
posedaĵoj, Sinjoro, mi donacas al la malriĉuloj;
kaj se el iu mi maljuste eldevigis ion, mi redonas
kvaroblon. 9 Kaj Jesuo diris al li: Hodiaŭ venis
savo al ĉi tiu domo, ĉar li ankaŭ estas filo de
Abraham. 10 Ĉar la Filo de homo venis, por serĉi
kaj savi la perditaĵon. 11 Kaj kiam oni aŭdis tion, li
parolis ankoraŭ parabolon, ĉar li estis proksime al
Jerusalem, kaj oni supozis, ke la regno de Dio tuj
aperos. 12 Li do diris: Unu nobelo forvojaĝis en
malproksiman landon, por ricevi al si regnon, kaj
reveni. 13 Kaj vokinte al si dek siajn servistojn, li
donis al ili dek min'ojn, kaj diris al ili: Negocadu,
ĝis mi revenos. 14 Sed liaj regnanoj lin malamis,
kaj sendis delegitaron post li, dirante: Ni ne volas,
ke tiu viro reĝu super ni. 15 Kaj kiam li revenis,
ricevinte la regnon, li ordonis voki al li tiujn
servistojn, al kiuj li donis la monon, por ke li
sciiĝu, kiom ili gajnis per negocado. 16 Kaj venis

la unua, kaj diris: Sinjoro, via min'o produktis dek
min'ojn. 17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto;
ĉar vi estis fidela en tre malgranda afero, havu
aŭtoritaton super dek urboj. 18 Kaj venis la dua,
kaj diris: Sinjoro, via min'o faris kvin min'ojn. 19 Li
diris ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu super kvin urboj.
20 Kaj alia venis, kaj diris: Sinjoro, jen via min'o,
kiun mi konservis, flankemetitan en viŝtuko; 21
ĉar mi vin timis, ĉar vi estas homo severa; vi
prenas tion, kion vi ne demetis, kaj rikoltas tion,
kion vi ne semis. 22 Li diris al li: El via propra
buŝo mi vin juĝos, vi malbona servisto. Vi sciis, ke
mi estas homo severa, kiu prenas tion, kion mi ne
demetis, kaj rikoltas tion, kion mi ne semis; 23 kial
do vi ne donis mian monon en bankon, por ke,
reveninte, mi postulu ĝin kun procento? 24 Kaj li
diris al la apudstarantoj: Forprenu de li la min'on,
kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek min'ojn. 25
(Kaj ili diris al li: Sinjoro, li havas dek min'ojn.) 26
Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos donite;
kaj for de tiu, kiu ne havas, estos prenita eĉ tio,
kion li havas. 27 Cetere tiujn miajn malamikojn,
kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili, konduku ĉi tien,
kaj mortigu ilin antaŭ mi. 28 Kaj tion dirinte, li
ekiris antaŭe, suprenirante al Jerusalem. 29 Kaj
kiam li alproksimiĝis al Betfage kaj Betania, apud
la monto nomata Olivarba, li sendis du el siaj
disĉiploj, 30 dirante: Iru en la kontraŭan vilaĝon,
en kiu, enirante, vi trovos azenidon ligitan, sur
kiu neniu iam ankoraŭ sidis; ĝin malligu kaj
alkonduku. 31 Kaj se iu demandos al vi: Kial vi
ĝin malligas? parolu jene: La Sinjoro ĝin bezonas.
32 Kaj la senditoj foriris, kaj trovis, ĝuste kiel li
diris al ili. 33 Kaj dum ili malligis la azenidon, ĝiaj
posedantoj diris al ili: Kial vi malligas la azenidon?
34 Kaj ili diris: La Sinjoro ĝin bezonas. 35 Kaj ili
alkondukis ĝin al Jesuo; kaj ĵetinte siajn vestojn
sur la azenidon, ili sidigis Jesuon sur ĝin. 36 Kaj
dum li iris, ili sternis siajn vestojn sur la vojo. 37
Kaj kiam li jam alproksimiĝis, malsupreniront la
deklivon de la monto Olivarba, la tuta amaso de
la disĉiploj komencis ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta
voĉo pro ĉiuj potencaĵoj, kiujn ili vidis; 38 dirante:
Estu benata la Reĝo, kiu venas en la nomo de la
Eternulo; paco en la ĉielo kaj gloro en la supera
alto. 39 Kaj iuj Fariseoj el la homamaso diris al li:
Majstro, admonu viajn disĉiplojn. 40 Kaj responde
li diris: Mi diras al vi, ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj
ekkrios. 41 Kaj kiam li alproksimiĝis, li rigardis la
urbon, kaj ploris pro ĝi, 42 dirante: Ho, se vi mem
scius en ĉi tiu tago la aferojn apartenantajn al
paco! sed nun ili estas kaŝitaj for de viaj okuloj.
43 Ĉar venos sur vin tagoj, kiam viaj malamikoj
ĉirkaŭbaros vin per palisaro, kaj ronde ĉirkaŭos
vin, kaj ĉiuflanke premos vin, 44 kaj detruos ĝis la
tero vin, kaj viajn infanojn en vi, kaj ne lasos en vi
ŝtonon sur ŝtono, pro tio, ke vi ne sciis la tempon
de via vizitado. 45 Kaj enirinte en la templon, li
komencis elpeli la vendantojn, 46 dirante al ili:
Estas skribite: Mia domo estos domo de preĝo; sed
vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 47 Kaj li instruis
tagon post tago en la templo. Sed la ĉefpastroj
kaj la skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo penadis
lin pereigi, 48 kaj ne trovis, kion fari, ĉar la tuta
popolo tre atente aŭskultis lin.

20 Kaj en unu el la tagoj, dum li instruis
la popolon en la templo kaj predikis la
evangelion, la ĉefpastroj kaj la skribistoj venis
kun la pliaĝuloj; 2 kaj ili ekparolis, dirante al li:
Diru al ni: Laŭ kia aŭtoritato vi ĉi tion faras? aŭ
kiu estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtoritaton?
3 Kaj responde li diris al ili: Mi ankaŭ faros al
vi demandon, kaj diru al mi: 4 La baptado de
Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el homoj? 5 Kaj
ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo;
li diros: Kial vi ne kredis al li? 6 Sed se ni diros:
El homoj; la tuta popolo ŝtonmortigos nin, ĉar
ili estas konvinkitaj, ke Johano estis profeto. 7
Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi estis. 8
Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia
aŭtoritato mi faras ĉi tion. 9 Kaj li komencis paroli
al la popolo la jenan parabolon: Unu viro plantis
vinberĝardenon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj
forvojaĝis por longa tempo. 10 Kaj en la ĝusta
tempo li sendis sklavon al la kultivistoj, por ke
ili donu al li el la frukto de la vinberejo; sed la
kultivistoj skurĝis lin, kaj forsendis lin senhava.
11 Kaj li sendis ankoraŭ alian sklavon, kaj lin
ankaŭ ili skurĝis kaj malhonoris, kaj forsendis
lin senhava. 12 Kaj li sendis ankoraŭ trian, kaj
lin ankaŭ ili vundis kaj elĵetis. 13 Kaj la sinjoro
de la vinberejo diris: Kion mi faru? Mi sendos
mian amatan filon; eble lin ili respektos. 14 Sed
kiam la kultivistoj lin vidis, ili diskutis unu kun
alia, dirante: Ĉi tiu estas la heredonto; ni lin
mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu nia. 15 Kaj ili
elĵetis lin el la vinberejo kaj lin mortigis. Kion
do faros al ili la sinjoro de la vinberejo? 16 Li
venos kaj pereigos ĉi tiujn kultivistojn, kaj donos
la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion, ili diris:
Ne tiel estu. 17 Sed li, rigardante ilin, diris: Kio
do estas la jena skribitaĵo: Ŝtono, kiun malŝatis
la konstruantoj, Fariĝis ŝtono bazangula? 18 Ĉiu,
kiu falas sur tiun ŝtonon, rompiĝos; sed sur kiun
ĝi falos, tiun ĝi polvigos. 19 Kaj la skribistoj kaj
ĉefpastroj celis meti manojn sur lin en tiu sama

horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili eksciis, ke
kontraŭ ili li parolis ĉi tiun parabolon. 20 Kaj ili
observis lin, kaj elsendis spionojn, kiuj ŝajnigis
sin justaj, por ke ili ekkaptu lian parolon, celante
transdoni lin al la potenco kaj aŭtoritato de la
provincestro. 21 Kaj ili demandis lin, dirante:
Majstro, ni scias, ke vi prave parolas kaj instruas,
kaj ne akceptas ies personon, sed instruas laŭ vero
la vojon de Dio: 22 Ĉu konvenas al ni doni tributon
al Cezaro, aŭ ne? 23 Sed sciante ilian ruzecon, li
diris al ili: 24 Montru al mi denaron. Kies bildon
kaj surskribaĵon ĝi portas? Kaj ili respondis: De
Cezaro. 25 Kaj li diris al ili: Tial redonu al Cezaro
la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de
Dio. 26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ la
popolo; kaj ili miris pro lia respondo, kaj silentis.
27 Kaj venis iuj el la Sadukeoj, kiuj diras, ke ne
estas releviĝo; kaj ili demandis lin, 28 dirante:
Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se ies frato
mortos, havante edzinon, kaj li estas seninfana,
lia frato prenu la edzinon kaj naskigu idaron al
sia frato. 29 Estis do sep fratoj; kaj la unua edziĝis,
kaj mortis seninfana; 30 ankaŭ la dua; 31 kaj la
tria ŝin prenis; kaj tiel same ankaŭ la sep ne lasis
infanojn, kaj mortis. 32 Laste mortis ankaŭ la
virino. 33 En la releviĝo do por kiu el ili ŝi estos
edzino? ĉar la sep havis ŝin kiel edzinon. 34 Kaj
Jesuo diris al ili: La filoj de ĉi tiu mondo edziĝas
kaj estas edzigataj; (aiōn g165) 35 sed kiuj estas
juĝitaj indaj atingi tiun mondon kaj la releviĝon
el la mortintoj, tiuj nek edziĝas nek edziniĝas;
(aiōn g165) 36 ĉar ili ne plu povas morti; ĉar ili
estas egalaj kun la anĝeloj, kaj estas filoj de Dio,
estante filoj de la releviĝo. 37 Sed ke la mortintoj
leviĝas, Moseo mem montris en la arbetaĵo, kiam
li nomis la Eternulon la Dio de Abraham kaj la Dio
de Isaak kaj la Dio de Jakob. 38 Li estas Dio ne de
mortintoj, sed de la vivantoj, ĉar ĉiuj vivas al Li.
39 Kaj iuj el la skribistoj responde diris: Majstro,
vi bone diris. 40 Kaj ili ne plu kuraĝis fari al li
demandon. 41 Kaj li diris al ili: Kiel oni diras, ke
la Kristo estas filo de David? 42 Ĉar David mem
diras en la Psalmaro: La Eternulo diris al mia
Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, 43 Ĝis Mi faros viajn
malamikojn benketo por viaj piedoj. 44 Tial David
nomas lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo?
45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj
disĉiploj: 46 Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj
amas promenadi en roboj kaj amas salutojn sur la
placoj, kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn
ĉe festenoj; 47 kaj kiuj formanĝas domojn de
vidvinoj, kaj por preteksto longe preĝas. Ĉi tiuj
ricevos pli severan kondamnon.

21 Kaj ekrigardante, li vidis riĉulojn enĵetantajn
siajn donacojn en la monkeston. 2 Kaj li
vidis unu malriĉan vidvinon enĵetantan tien du
leptojn. 3 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu
malriĉa vidvino enĵetis pli multe ol ĉiuj; 4 ĉar ĉiuj
tiuj el sia abundo enĵetis en la donacaron; sed ŝi el
sia malmultego enĵetis la tutan vivrimedon, kiun
ŝi havis. 5 Kaj kiam iuj parolis pri la templo, ke ĝi
estas ornamita per belaj ŝtonoj kaj oferdonoj, li
diris: 6 Rilate al tio, kion vi vidas, venos tagoj,
en kiuj ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono,
kiu ne estos deĵetita. 7 Kaj ili demandis lin,
dirante: Majstro, kiam do tio estos? kaj kio estos
la signo, kiam tio estos proksima? 8 Kaj li diris:
Gardu vin, ke vi ne estu erarigitaj; ĉar multaj
venos en mia nomo, dirante: Mi estas; kaj: La
tempo proksimiĝis; ne sekvu ilin. 9 Kaj kiam vi
aŭdos pri militoj kaj tumultoj, ne teruriĝu; ĉar
tio devas okazi unue, sed ne tuj estos la fino. 10
Tiam li diris al ili: Leviĝos nacio kontraŭ nacio,
kaj regno kontraŭ regno; 11 kaj estos grandaj
tertremoj, kaj en diversaj lokoj malsatoj kaj pestoj;
kaj estos teruraĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo.
12 Sed antaŭ ĉio tio oni metos sur vin siajn
manojn kaj persekutos vin, transdonante vin al
la sinagogoj kaj malliberejoj, kaj kondukante vin
antaŭ reĝojn kaj provincestrojn pro mia nomo. 13
Tio fariĝos por vi atesto. 14 Decidu tial en viaj
koroj, ne prizorgi antaŭe pri pleda respondo; 15
ĉar mi donos al vi buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj
atakantoj ne povos rezisti nek kontraŭdiri. 16 Sed
vi estos transdonitaj eĉ de gepatroj kaj fratoj kaj
parencoj kaj amikoj; kaj iujn el vi oni mortigos.
17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo.
18 Kaj eĉ unu haro de via kapo ne pereos. 19
Per via pacienco vi akiros viajn animojn. 20 Sed
kiam vi vidos Jerusalemon ĉirkaŭitan de armeoj,
tiam sciu, ke ĝia ruiniĝo alproksimiĝis. 21 Tiam,
kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru al la montoj;
kaj kiuj estas en ĝia mezo, tiuj elmigru; kaj kiuj
estas sur la kamparo, tiuj ne eniru tien. 22 Ĉar
tiuj estas tagoj de punado, por ke plenumiĝu ĉio,
kio estas skribita. 23 Ve al la gravedulinoj kaj al la
suĉigantinoj en tiuj tagoj! ĉar estos granda manko
sur la tero, kaj kolero kontraŭ ĉi tiu popolo. 24 Kaj
ili falos per tranĉrando de glavo, kaj forkaptiĝos
en ĉiujn naciojn; kaj Jerusalem estos piedpremata
de la nacianoj, ĝis plenumiĝos la tempoj de la
nacianoj. 25 Kaj estos signoj en la suno kaj la
luno kaj la steloj, kaj sur la tero mizero de nacioj,
konsternitaj de la muĝado de la maro kaj la
ondegoj; 26 homoj malfortiĝos de timo kaj de
atendado de tio, kio venos sur la mondon; ĉar

la potencoj de la ĉielo ŝanceliĝos. 27 Kaj tiam
oni vidos la Filon de homo, venantan en nubo
kun potenco kaj granda gloro. 28 Sed kiam tio
komencos okazi, rigardu supren kaj levu viajn
kapojn, ĉar via elaĉeto alproksimiĝas. 29 Kaj li
parolis al ili parabolon: Rigardu la figarbon kaj
ĉiujn arbojn; 30 kiam ili ekkreskigas foliojn, vi
ekvidas, kaj el vi mem scias, ke la somero jam
estas proksima. 31 Tiel same vi, kiam vi vidos,
ke tio okazas, tiam sciu, ke la regno de Dio estas
proksima. 32 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio
ne forpasos, ĝis ĉio plenumiĝos. 33 La ĉielo kaj la
tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos. 34 Sed
gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj de
trosatiĝo kaj ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj
por ke tiu tago ne venu al vi subite; 35 ĉar kiel
kaptilo ĝi venos sur ĉiujn, kiuj loĝas sur la supraĵo
de la tero. 36 Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante,
ke prosperu al vi saviĝi de ĉio, kio okazos, kaj
stari antaŭ la Filo de homo. 37 Kaj dum la tagoj li
instruis en la templo, kaj ĉiunokte li eliris, kaj
loĝis sur la monto nomata Olivarba. 38 Kaj la tuta
popolo venis al li frumatene en la templo, por
aŭskulti lin.

22 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu estas
nomata la Pasko. 2 Kaj la ĉefpastroj kaj la
skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu mortigi lin,
ĉar ili timis la popolon. 3 Kaj Satano eniris en
Judason, nomatan Iskariota, kiu estis el la nombro
de la dek du. 4 Kaj li foriris kaj interparolis kun la
ĉefpastroj kaj kapitanoj, kiamaniere transdoni lin
al ili. 5 Kaj ili ĝojis, kaj konsentis doni al li monon.
6 Kaj li promesis, kaj serĉis okazon transdoni lin
al ili, for de la homamaso. 7 Kaj venis la tago
de macoj, kiam oni devis buĉi la Paskon. 8 Kaj li
sendis Petron kaj Johanon, dirante: Iru kaj pretigu
por ni la Paskon, por ke ni ĝin manĝu. 9 Kaj
ili diris al li: Kie vi volas, ke ni pretigu? 10 Kaj
li diris al ili: Jen kiam vi estos enirintaj en la
urbon, vin renkontos viro, portanta kruĉon da
akvo; lin sekvu en la domon, en kiun li eniros. 11
Kaj vi diros al la domomastro: La Majstro diras:
Kie estas la gastoĉambro, en kiu mi manĝos la
Paskon kun miaj disĉiploj? 12 Kaj li montros al vi
grandan supran ĉambron aranĝitan; tie pretigu.
13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li diris al ili; kaj ili
pretigis la Paskon. 14 Kaj kiam alvenis la horo,
li sidiĝis, kaj la apostoloj kun li. 15 Kaj li diris al
ili: Kun deziro mi deziris manĝi ĉi tiun Paskon
kun vi, antaŭ ol mi suferos; 16 ĉar mi diras al vi:
Mi ne manĝos ĝin, antaŭ ol ĝi plenumiĝos en la
regno de Dio. 17 Kaj ricevinte kalikon, kaj doninte
dankon, li diris: Ĉi tion prenu kaj dividu inter vi;
18 ĉar mi diras al vi: De nun mi ne trinkos el la
frukto de la vinberarbo, ĝis venos la regno de
Dio. 19 Kaj li prenis panon, kaj doninte dankon,
li ĝin dispecigis kaj donis al ili, dirante: Ĉi tio
estas mia korpo, kiu estas donita por vi; ĉi tion
faru por memorigo pri mi. 20 Sammaniere ankaŭ
la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu
kaliko estas la nova interligo en mia sango, kiu
estas elverŝata por vi. 21 Sed jen la mano de tiu,
kiu min perfidas, estas apud mi sur la tablo. 22
Ĉar la Filo de homo ja iros, laŭ la antaŭdecido;
sed ve al tiu viro, de kiu li estos perfidata! 23 Kaj
ili komencis diskuti inter si: kiu el ili faros tion.
24 Kaj fariĝis ankaŭ inter ili disputo: kiun el ili
oni opinias la plej granda. 25 Kaj li diris al ili:
La reĝoj de la nacianoj faras sin sinjoroj super
ili; kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni nomas
Bonfarantoj. 26 Sed vi ne estu tiaj; sed kiu estas la
pli granda el vi, tiu fariĝu kiel la pli juna; kaj tiu,
kiu estas ĉefa, kiel la servanto. 27 Ĉar kiu estas la
pli granda, la sidanto ĉe manĝo, aŭ la servanto?
ĉu ne la sidanto ĉe manĝo? sed mi estas meze
de vi kiel la servanto. 28 Sed vi estas tiuj, kiuj
restadis apud mi en miaj tentoj; 29 kaj mi difinas
por vi regnon, kiel mia Patro difinis por mi; 30 por
ke vi manĝu kaj trinku ĉe mia tablo en mia regno,
kaj sidu sur tronoj, juĝante la dek du tribojn de
Izrael. 31 Simon, Simon, jen Satano postulis vin
ĉiujn, por kribri kiel tritikon; 32 sed mi preĝis
por vi, ke via fido ne ŝanceliĝu; kaj vi, kiam vi
konvertiĝos, firmigu viajn fratojn. 33 Kaj li diris
al li: Sinjoro, vin mi estas preta akompani eĉ al
malliberejo kaj al morto. 34 Kaj li diris: Mi diras al
vi, Petro, koko ne krios hodiaŭ, antaŭ ol vi trifoje
malkonfesos, ke vi min konas. 35 Kaj li diris al ili:
Kiam mi vin elsendis sen monujo kaj sako kaj ŝuoj,
ĉu io mankis al vi? 36 Kaj ili diris: Nenio. Kaj li
diris al ili: Sed nun kiu havas monujon, tiu prenu
ĝin, kaj ankaŭ sakon; kaj kiu ne havas, tiu vendu
sian mantelon kaj aĉetu glavon. 37 Ĉar mi diras
al vi, ke tio, kio estas skribita, devas plenumiĝi
pri mi: Kaj li estis alkalkulita al krimuloj; ĉar
tio, kio rilatas al mi, havas sian finon. 38 Kaj ili
diris: Sinjoro, jen estas du glavoj; kaj li diris al
ili: Sufiĉas. 39 Kaj elirinte, li iris laŭ sia kutimo
al la monto Olivarba, kaj la disĉiploj lin sekvis.
40 Kaj veninte al la loko, li diris al ili: Preĝu, ke
vi ne eniru en tenton. 41 Kaj li iris for de ili
proksimume ŝtonĵeton, kaj li genuis, kaj preĝis, 42
dirante: Patro, se Vi volas, formetu de mi ĉi tiun
kalikon; tamen plenumiĝu ne mia volo, sed Via.
43 Kaj aperis antaŭ li anĝelo el la ĉielo, fortigante

lin. 44 Kaj estante en agonio, li preĝis pli fervore,
kaj lia ŝvito fariĝis kiel gutoj da sango, defalantaj
sur la teron. 45 Kaj leviĝinte post la preĝo, li
venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj de
malĝojo, 46 kaj diris al ili: Kial vi dormas? leviĝu
kaj preĝu, ke vi ne eniru en tenton. 47 Dum li
ankoraŭ parolis, jen homamaso; kaj tiu, kiu estis
nomata Judas, unu el la dek du, iris antaŭ ili, kaj
alproksimiĝis al Jesuo, por kisi lin. 48 Sed Jesuo
diris al li: Judas, ĉu vi perfidas per kiso la Filon de
homo? 49 Kaj kiam tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio
sekvos, ili diris: Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo?
50 Kaj unu el ili frapis la sklavon de la ĉefpastro,
kaj detranĉis lian dekstran orelon. 51 Sed Jesuo
responde diris: Permesu tiom. Kaj li tuŝis lian
orelon kaj sanigis lin. 52 Kaj Jesuo diris al la
ĉefpastroj kaj kapitanoj de la templo kaj pliaĝuloj,
kiuj venis kontraŭ lin: Ĉu vi elvenis kun glavoj kaj
bastonoj, kvazaŭ kontraŭ rabiston? 53 Kiam mi
estis ĉiutage inter vi en la templo, vi ne etendis
kontraŭ min viajn manojn; sed ĉi tiu estas via
horo, kaj la potenco de mallumo. 54 Kaj ili kaptis
lin, kaj forkondukinte, venigis lin en la domon de
la ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime. 55 Kaj
kiam oni ekbruligis fajron meze de la korto kaj
sidis kune, Petro sidiĝis meze de ili. 56 Kaj unu
servantino, vidante lin sidantan en la fajrolumo,
kaj fikse rigardinte lin, diris: 57 Ĉi tiu ankaŭ estis
kun li. Sed li malkonfesis, dirante: Virino, mi lin
ne konas. 58 Kaj post iom da tempo alia vidis lin,
kaj diris: Vi ankaŭ estas el ili. Sed Petro diris:
Viro, mi ne estas. 59 Kaj post la daŭro de unu horo
proksimume, alia asertis persiste, dirante: Vere,
ĉi tiu ankaŭ estis kun li, ĉar li estas Galileano. 60
Sed Petro diris: Viro, mi ne scias, kion vi diras.
Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis, la koko kriis. 61
Kaj la Sinjoro sin turnis, kaj alrigardis Petron. Kaj
Petro ekmemoris la vorton de la Sinjoro, ke li
diris al li: Antaŭ ol koko krios hodiaŭ, vi trifoje
min malkonfesos. 62 Kaj li eliris, kaj maldolĉe
ploris. 63 Kaj tiuj, kiuj gardis Jesuon, lin mokis kaj
batis. 64 Kaj ili ĉirkaŭkovris lin, kaj demandis lin,
dirante: Profetu, kiu vin frapis? 65 Kaj per multaj
aliaj insultoj ili parolis kontraŭ li. 66 Kaj tuj kiam
tagiĝis la pliaĝularo de la popolo kunvenis, kaj
ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin
antaŭ sian sinedrion, kaj diris: 67 Se vi estas la
Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili: Se mi diros al
vi, vi ne kredos; 68 kaj se mi demandos, vi ne
respondos. 69 Tamen, de nun la Filo de homo
sidos dekstre de la Potenco de Dio. 70 Kaj ili ĉiuj
demandis: Ĉu vi do estas la Filo de Dio? Kaj li
respondis: Vi diras, ke mi estas. 71 Kaj ili diris:
Pro kio ni bezonas pluan atestadon? ĉar ni mem
aŭdis el lia propra buŝo.

23 Kaj la tuta ĉeestantaro leviĝis, kaj kondukis
lin antaŭ Pilaton. 2 Kaj ili komencis akuzi
lin, dirante: Ni trovis ĉi tiun viron erariganta
nian nacion, kaj malpermesanta pagi tributon
al Cezaro, kaj diranta, ke li mem estas Kristo,
reĝo. 3 Kaj Pilato demandis lin, dirante: Ĉu vi
estas la Reĝo de la Judoj? Kaj li responde al li
diris: Vi diras. 4 Kaj Pilato diris al la ĉefpastroj
kaj homamasoj: Mi trovas nenian kulpon en ĉi
tiu viro. 5 Sed ili insistis, dirante: Li malkvietigas
la popolon, instruante tra la tuta Judujo, kaj
komencante de Galileo, eĉ ĝis ĉi tie. 6 Sed kiam
Pilato tion aŭdis, li demandis, ĉu la viro estas
Galileano. 7 Kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el sub
la aŭtoritato de Herodo, li sendis lin al Herodo,
kiu ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj tagoj. 8
Sed Herodo, vidinte Jesuon, treege ĝojis; ĉar de
longe li deziris vidi lin, ĉar li jam aŭdis pri li, kaj
li esperis vidi ian signon, faritan de li. 9 Kaj li
demandis lin per multaj vortoj, sed li respondis
al li nenion. 10 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj
staris, forte lin akuzante. 11 Kaj Herodo kaj liaj
soldatoj malhonoris lin kaj mokis lin, kaj vestinte
lin per brilaj vestoj, li resendis lin al Pilato. 12
Kaj Herodo kaj Pilato fariĝis amikoj unu kun
la alia en tiu sama tago; ĉar antaŭe ili havis
inter si malamon. 13 Kaj Pilato, kunvokinte la
ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la popolon, 14
diris al ili: Vi alkondukis antaŭ min ĉi tiun viron,
kiel erarigantan la popolon; kaj jen ekzameninte
lin antaŭ vi, mi trovis nenian kulpon en ĉi tiu
viro rilate tion, pri kio vi lin akuzas; 15 nek
Herodo ankaŭ, ĉar li resendis lin al ni; kaj jen
nenio inda je morto estas farita de li. 16 Tial mi
lin skurĝos kaj liberigos. 17 Ĉar li devis liberigi
unu al ili dum la festo. 18 Sed amase ili kriis,
dirante: Forigu lin, kaj liberigu al ni Barabason;
19 kiu pro ribelado farita en la urbo, kaj pro
mortigo, estis ĵetita en malliberejon. 20 Kaj Pilato,
volante liberigi Jesuon, denove parolis al ili; 21
sed ili laŭte kriis, dirante: Krucumu, krucumu
lin. 22 Kaj la trian fojon li diris al ili: Kial? kian
malbonon faris ĉi tiu? mi trovis en li nenion indan
je morto; mi do lin skurĝos kaj liberigos. 23 Sed
ili insistis per grandaj krioj, postulante krucumi
lin. Kaj iliaj krioj superfortis. 24 Kaj Pilato donis
juĝon, ke plenumiĝu ilia postulo. 25 Kaj li liberigis
tiun, kiu pro ribelado kaj mortigo estis ĵetita en
malliberejon, kaj kiun ili postulis; sed Jesuon li
transdonis al ilia volo. 26 Kaj kiam ili forkondukis
lin, ili kaptis Simonon, Kirenanon, venantan de la

kamparo, kaj metis sur lin la krucon, por porti ĝin
post Jesuo. 27 Kaj sekvis lin granda amaso de la
popolo, kaj de virinoj, kiuj ĝemis kaj lamentis pro
li. 28 Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris: Filinoj de
Jerusalem, ne ploru pro mi, sed ploru pro vi kaj
pro viaj infanoj. 29 Ĉar jen venas tagoj, kiam oni
diros: Feliĉaj estas la senfruktaj, kaj la ventroj ne
naskintaj, kaj la mamoj ne nutrintaj. 30 Tiam oni
komencos diri al la montoj: Falu sur nin; kaj al la
montetoj: Kovru nin. 31 Ĉar se oni tiel agas en la
suka ligno, kiel oni agos en la seka? 32 Kaj estis
kondukataj kun li ankaŭ aliaj du, krimuloj, por esti
mortigitaj. 33 Kaj kiam ili alvenis al la loko nomata
Kranio, tie ili krucumis lin, kaj la krimulojn, unu
dekstre kaj unu maldekstre. 34 Kaj Jesuo diris:
Patro, pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras.
Kaj dividante inter si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn.
35 Kaj la popolo staris, rigardanta. Kaj la regantoj
ankaŭ mokis lin, dirante: Aliajn li savis: li savu sin
mem, se ĉi tiu estas la Kristo de Dio, la elektito.
36 Kaj ŝercis pri li ankaŭ la soldatoj, venante al li
kaj proponante al li vinagron, 37 kaj dirante: Se vi
estas la Reĝo de la Judoj, savu vin. 38 Kaj estis
ankaŭ surskribo super li: ĈI TIU ESTAS LA REĜO
DE LA JUDOJ. 39 Kaj unu el la pendigitaj krimuloj
insultis lin, dirante: Ĉu vi ne estas la Kristo? savu
vin kaj nin. 40 Sed la alia responde admonis lin,
dirante: Ĉu vi eĉ ne timas Dion? ĉar vi estas en la
sama kondamno. 41 Kaj ni ja juste, ĉar ni ricevas
rekompencon, merititan pro niaj faroj; sed ĉi
tiu faris nenion malbonan. 42 Kaj li diris: Jesuo,
memoru min, kiam vi venos en vian regnon. 43
Kaj li diris al li: Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi estos
kun mi en Paradizo. 44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa
horo, kaj fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la
naŭa, ĉar la sunlumo mankis; 45 kaj la kurteno de
la sanktejo disŝiriĝis en la mezo. 46 Kaj kriinte per
laŭta voĉo, Jesuo diris: Patro, en Viajn manojn
mi transdonas mian spiriton; kaj tion dirinte, li
ellasis for la spiriton. 47 Kaj kiam la centestro vidis
la okazantaĵon, li gloris Dion, dirante: Ĉi tiu estis
ja justulo. 48 Kaj ĉiuj homamasoj, kiuj kunvenis
al ĉi tiu spektaklo, kiam ili vidis la okazintaĵojn,
reiris, frapante al si la bruston. 49 Kaj ĉiuj liaj
konantoj, kaj la virinoj, kiuj sekvis lin el Galileo,
staris malproksime, vidante tion. 50 Kaj jen viro
nomata Jozef, kiu estis konsilanto, viro bona kaj
justa 51 (li ne konsentis al ilia intenco kaj faro), el
Arimateo, urbo de la Judoj, kiu atendis la regnon
de Dio, 52 irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo.
53 Kaj li deprenis ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj
metis lin en tombo, elhakita el ŝtono, kie neniu
antaŭe kuŝis. 54 Kaj estis la tago de la Preparado,
kaj la sabato eklumis. 55 Kaj la virinoj, kiuj venis
kun li el Galileo, sekvis, kaj vidis la tombon, kaj
kiamaniere la korpo estis metita. 56 Kaj ili reiris,
kaj preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn. Kaj sabate
ili ripozis laŭ la ordono.

24 Kaj la unuan tagon de la semajno, ĉe frua
tagiĝo, ili venis al la tombo, alportante la
aromaĵojn, kiujn ili preparis. 2 Kaj ili trovis la
ŝtonon derulita for de la tombo. 3 Kaj enirinte, ili
ne trovis la korpon de la Sinjoro Jesuo. 4 Kaj dum
ili embarasiĝis pri tio, jen apud ili staris du viroj
en brilaj vestoj; 5 kaj dum ili timis kaj kliniĝis
vizaĝaltere, tiuj demandis ilin: Kial vi serĉas la
vivanton inter la mortintoj? 6 Li ne estas ĉi tie,
sed leviĝis; memoru, kiamaniere li parolis al vi,
kiam li estis ankoraŭ en Galileo, 7 dirante, ke la
Filo de homo devas esti transdonita en la manojn
de pekuloj kaj esti krucumita, kaj la trian tagon
releviĝi. 8 Kaj ili rememoris liajn vortojn; 9 kaj
reveninte de la tombo, ili rakontis ĉion tion al la
dek unu kaj al ĉiuj ceteraj. 10 Kaj ili estis Maria
Magdalena, kaj Joana, kaj Maria, la patrino de
Jakobo; kaj la ceteraj virinoj kun ili rakontis tion
al la apostoloj. 11 Kaj tiuj vortoj ŝajnis al ili kiel
babilado, kaj ili ne kredis al la virinoj. 12 Sed
Petro leviĝis kaj kuris al la tombo, kaj kliniĝinte,
vidis la tolaĵojn solajn, kaj li foriris, mirante en
si pri tio, kio okazis. 13 Kaj jen du el ili iris en
tiu sama tago al vilaĝo nomata Emaus, kiu estas
malproksime de Jerusalem sesdek stadiojn. 14
Kaj ili interparolis inter si pri ĉio tio, kio okazis.
15 Kaj dum ili interparolis kaj diskutis inter si,
Jesuo mem alproksimiĝis kaj iris kun ili. 16 Sed
iliaj okuloj estis malhelpataj tiel, ke ili lin ne
rekonis. 17 Kaj li diris al ili: Kiaj vortoj estas tiuj,
kiujn vi interŝanĝas, dum vi iras? Kaj ili haltis,
kun malgaja mieno. 18 Kaj unu el ili, nomata
Kleopas, responde diris al li: Ĉu nur vi sola loĝas
en Jerusalem, kaj ne scias tion, kio tie okazis
en ĉi tiuj tagoj? 19 Kaj li diris al ili: Kion? Kaj
ili diris al li: Pri Jesuo, la Nazaretano, kiu estis
profeto potenca age kaj parole antaŭ Dio kaj
la tuta popolo; 20 kaj kiel la ĉefpastroj kaj niaj
regantoj transdonis lin por kondamno al morto,
kaj lin krucumis. 21 Sed ni esperis, ke li estas
tiu, kiu elaĉetos Izraelon. Kaj plie, krom ĉio tio,
hodiaŭ estas jam la tria tago, de kiam tio okazis.
22 Ankaŭ mirigis nin iuj virinoj el inter ni, kiuj
estis frumatene apud la tombo, 23 kaj ne trovinte
lian korpon, revenis, dirante, ke ili ankaŭ vidis
vizion de anĝeloj, kiuj diris, ke li vivas. 24 Kaj iuj
el nia kunularo iris al la tombo, kaj trovis tiel,
kiel diris la virinoj; sed lin ili ne vidis. 25 Kaj li

diris al ili: Ho malsaĝuloj kaj kore malviglaj por
kredi ĉion, kion la profetoj antaŭparolis! 26 Ĉu
la Kristo ne devis suferi ĉion tion, kaj eniri en
sian gloron? 27 Kaj komencante de Moseo kaj
de ĉiuj profetoj, li klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la
dirojn pri li mem. 28 Kaj ili alproksimiĝis al la
vilaĝo, kien ili iris, kaj li ŝajnigis al ili, kvazaŭ li
pluen iros. 29 Kaj ili retenis lin, dirante: Restu
ĉe ni, ĉar estas preskaŭ vespere, kaj la tago jam
malkreskas. Kaj li eniris, por resti ĉe ili. 30 Kaj
dum li sidis kun ili ĉe manĝo, li prenis panon,
kaj ĝin benis kaj dispecigis kaj donis al ili. 31 Kaj
iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ili rekonis lin, kaj li
fariĝis nevidebla por ili. 32 Kaj ili diris unu al alia:
Ĉu nia koro ne brulis en ni, dum li parolis kun
ni sur la vojo, dum li klarigis al ni la Skribojn?
33 Kaj leviĝinte en tiu sama horo, ili reiris al
Jerusalem, kaj trovis la dek unu kunvenintaj, kun
siaj kunuloj, kaj dirantaj: 34 La Sinjoro vere leviĝis,
kaj aperis al Simon. 35 Kaj ili rakontis tion, kio
okazis sur la vojo, kaj kiamaniere li rekoniĝis al ili
en la dispecigo de pano. 36 Kaj dum ili priparolis
tion, li mem staris meze de ili, kaj diris al ili:
Paco al vi. 37 Sed terurite kaj timigite, ili supozis,
ke ili vidas spiriton. 38 Kaj li diris al ili: Kial vi
maltrankviliĝas? kaj kial diskutoj leviĝas en viaj
koroj? 39 Vidu miajn manojn kaj miajn piedojn, ke
ĝi estas mi mem; palpu min kaj vidu; ĉar spirito
ne havas karnon kaj ostojn, kiel vi vidas min
havanta. 40 Kaj tion dirinte, li montris al ili siajn
manojn kaj siajn piedojn. 41 Kaj dum ili ankoraŭ
ne kredis pro ĝojo, kaj miris, li demandis ilin: Ĉu
vi havas ian manĝaĵon ĉi tie? 42 Kaj ili donis al li
pecon de rostita fiŝo. 43 Kaj li prenis, kaj manĝis
antaŭ ili. 44 Kaj li diris al ili: Jen estas miaj vortoj,
kiujn mi parolis al vi, kiam mi ankoraŭ estis ĉe vi,
ke devas plenumiĝi ĉio, kio estas skribita pri mi
en la leĝo de Moseo kaj en la profetoj kaj en la
psalmoj. 45 Tiam li malfermis ilian menson, por ke
ili komprenu la Skribojn; 46 kaj li diris al ili: Tiel
estas skribite, ke la Kristo devas suferi, kaj leviĝi
el la mortintoj la trian tagon; 47 kaj ke pento kaj
pardonado de pekoj estu predikataj en lia nomo
al ĉiuj nacioj, komencante ĉe Jerusalem. 48 Vi
estas atestantoj pri tio. 49 Kaj jen mi elsendos
sur vin la promeson de mia Patro; sed restu en la
urbo, ĝis vi vestiĝos per potenco de supre. 50 Kaj
li elkondukis ilin ĝis apud Betania, kaj, levinte
siajn manojn, li benis ilin. 51 Kaj dum li benis
ilin, li foriĝis de ili kaj estis suprenportita en la
ĉielon. 52 Kaj adorkliniĝinte al li, ili revenis al
Jerusalem kun granda ĝojo; 53 kaj estis konstante
en la templo, glorante Dion.

Johano

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis
kun Dio, kaj la Vorto estis Dio. **2** Tiu estis en la
komenco kun Dio. **3** Ĉio estiĝis per li; kaj aparte
de li estiĝis nenio, kio estiĝis. **4** En li estis la vivo,
kaj la vivo estis la lumo de la homoj. **5** Kaj la
lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne
venkis. **6** De Dio estis sendita viro, kies nomo estis
Johano. **7** Tiu venis kiel atestanto, por atesti pri
la lumo, por ke ĉiuj per li kredu. **8** Li ne estis la
lumo, sed li venis, por atesti pri la lumo. **9** Tio
estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo, venanta
en la mondon. **10** Tiu estis en la mondo, kaj la
mondo per li estiĝis, kaj la mondo lin ne konis. **11**
Li venis al siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj lin ne
akceptis. **12** Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis
la rajton fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj al lia
nomo, **13** kiuj naskiĝis nek el sango, nek el volo
de karno, nek el volo de homo, sed el Dio. **14** Kaj
la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni
vidis lian gloron, gloron kvazaŭ de la solenaskita
de la Patro, plena de graco kaj vero. **15** Johano
atestis pri li, kaj kriis, dirante: Ĉi tiu estas li, pri
kiu mi diris: Kiu venas post mi, tiu estas metita
super mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi. **16** Ĉar el lia
pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco. **17**
Ĉar la leĝo estis donita per Moseo; la graco kaj la
vero estiĝis per Jesuo Kristo. **18** Neniu iam vidis
Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en la sino de
la Patro, Lin deklaris. **19** Kaj jen estas la atesto
de Johano, kiam la Judoj sendis al li pastrojn
kaj Levidojn el Jerusalem, por demandi lin: Kiu
vi estas? **20** Kaj li konfesis kaj ne kaŝis; kaj li
konfesis: Mi ne estas la Kristo. **21** Kaj ili demandis
lin: Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li diris: Mi ne
estas. Ĉu vi estas la profeto? Kaj li respondis: Ne.
22 Ili do diris al li: Kiu vi estas? por ke ni donu
respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi
mem? **23** Li diris: Mi estas voĉo de krianto en la
dezerto: Rektigu la vojon de la Eternulo, kiel diris
la profeto Jesaja. **24** Kaj tiuj estis senditaj de la
Fariseoj. **25** Kaj ili demandis lin, kaj diris al li: Kial
do vi baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija,
nek la profeto? **26** Johano respondis al ili, dirante:
Mi baptas per akvo; meze de vi staras tiu, kiun
vi ne konas, **27** kiu venas post mi; la rimenon de
lia ŝuo mi ne estas inda malligi. **28** Tio okazis en
Betania transe de Jordan, kie Johano baptadis.
29 La sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al
li, kaj diris: Jen la Ŝafido de Dio, kiu forportas la
pekon de la mondo! **30** Li estas tiu, pri kiu mi
diris: Post mi venas viro, kiu estas metita super
mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi. **31** Kaj mi lin ne
konis; sed por ke li estu montrita al Izrael, tial mi
venis, baptante per akvo. **32** Kaj Johano atestis,
dirante: Mi vidis la Spiriton malsupreniranta de
la ĉielo kiel kolombo, kaj ĝi restis sur li. **33** Kaj
mi lin ne konis; sed kiu sendis min por bapti per
akvo, Tiu diris al mi: Sur kiun vi vidos la Spiriton
malsupreniranta kaj restanta sur li, tiu estas la
baptanto per la Sankta Spirito. **34** Kaj mi vidis, kaj
atestis, ke ĉi tiu estas la Filo de Dio. **35** Denove
la sekvantan tagon staris Johano, kaj du el liaj
disĉiploj; **36** kaj rigardante Jesuon promenantan,
li diris: Jen la Ŝafido de Dio! **37** Kaj la du disĉiploj
aŭdis lin paroli, kaj sekvis Jesuon. **38** Kaj Jesuo
sin turnis, kaj vidis ilin sekvantajn, kaj diris al ili:
Kion vi serĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno (tio estas,
Majstro), kie vi loĝas? **39** Li diris al ili: Venu, kaj
vi vidos. Ili do venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj ili
restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la deka horo.
40 Unu el la du, kiuj aŭdis Johanon kaj lin sekvis,
estis Andreo, la frato de Simon Petro. **41** Tiu unue
trovis sian propran fraton Simon, kaj diris al li: Ni
trovis la Mesion (tio estas, Kriston). **42** Li kondukis
lin al Jesuo. Jesuo lin rigardis, kaj diris: Vi estas
Simon, filo de Jona; vi estos nomata Kefas (tio
estas, Petro). **43** La sekvantan tagon li volis foriri
en Galileon, kaj trovis Filipon; kaj Jesuo diris al li:
Sekvu min. **44** Filipo estis el Betsaida, la urbo de
Andreo kaj Petro. **45** Filipo trovis Natanaelon, kaj
diris al li: Ni trovis tiun, pri kiu skribis Moseo en
la leĝo, kaj la profetoj, Jesuon el Nazaret, filon
de Jozef. **46** Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona
povas esti el Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj
vidu. **47** Jesuo vidis Natanaelon venanta al li, kaj
diris pri li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas
ruzeco! **48** Natanael diris al li: Per kio vi min
konas? Jesuo respondis kaj diris al li: Antaŭ ol
Filipo vin vokis, kiam vi estis sub la figarbo, mi vin
vidis. **49** Natanael respondis kaj diris al li: Rabeno,
vi estas la Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael! **50**
Jesuo respondis kaj diris al li: Ĉu vi kredas pro tio,
ke mi diris al vi: Mi vin vidis sub la figarbo? vi
vidos pli grandajn aferojn ol ĉi tio. **51** Kaj li diris
al li: Vere, vere, mi diras al vi, vi vidos la ĉielon
malfermita kaj la anĝelojn de Dio suprenirantaj
kaj malsuprenirantaj sur la Filon de homo.

2 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea,
kaj la patrino de Jesuo ĉeestis tie; **2** ankaŭ
Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj al la edziĝo. **3**
Kaj kiam mankis vino, la patrino de Jesuo diris al
li: Ili ne havas vinon. **4** Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio
estas inter mi kaj vi, virino? mia horo ankoraŭ
ne venis. **5** Lia patrino diris al la servantoj: Kion

ajn li diros al vi, tion faru. 6 Kaj estis tie ses
akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ la purigo de la
Judoj, enhavantaj po du ĝis tri metretoj. 7 Jesuo
diris al ili: Plenigu la akvokuvojn per akvo. Kaj
oni plenigis ilin ĝis la rando. 8 Kaj li diris al
ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al la festenestro. Kaj
oni alportis. 9 Kiam la festenestro gustumis la
akvon, nun fariĝintan vino, kaj ne sciis, de kie
ĝi estas (sciis tamen la servantoj, kiuj ĉerpis la
akvon), la festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj
diris al li: Ĉiu homo prezentas unue la bonan
vinon, kaj kiam oni jam drinkis, tiam la malpli
bonan; sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun.
11 Ĉi tiun komencon de signoj Jesuo faris en
Kana Galilea, kaj elmontris sian gloron, kaj liaj
disĉiploj kredis al li. 12 Post tio li malsupreniris al
Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj liaj fratoj kaj
liaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne multajn tagojn. 13
Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj Jesuo
supreniris al Jerusalem. 14 Kaj li trovis en la
templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj kaj kolomboj,
kaj la monŝanĝistojn sidantajn; 15 kaj farinte
skurĝon el ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn el la templo,
ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝutis la monerojn de la
monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn; 16 kaj al la
vendistoj de la kolomboj li diris: Forportu tion
de ĉi tie; ne faru la domon de mia Patro domo
de komerco. 17 La disĉiploj rememoris, ke estis
skribite: Fervoro pri Via domo min konsumis. 18
La Judoj do respondis kaj diris al li: Kian signon vi
montras al ni, ĉar vi faras tion? 19 Respondis Jesuo
kaj diris al ili: Detruu ĉi tiun sanktejon, kaj mi
levos ĝin en la daŭro de tri tagoj. 20 La Judoj diris:
Kvardek ses jarojn ĉi tiu sanktejo estis konstruata;
ĉu vi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj? 21 Sed li
parolis pri la sanktejo de sia korpo. 22 Kiam do
li leviĝis el la mortintoj, la disĉiploj rememoris,
ke li diris tion; kaj ili kredis la Skribon, kaj la
vorton, kiun Jesuo diris. 23 Kaj kiam li estis en
Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, multaj fidis al
lia nomo, vidante la signojn, kiujn li faris. 24 Sed
Jesuo ne konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn, 25 kaj
ne bezonis, ke iu atestu pri la homo, ĉar li mem
sciis, kio estas en la homo.

3 Estis viro el la Fariseoj, nomata Nikodemo, ĉefo
inter la Judoj; 2 tiu venis al li nokte, kaj diris al
li: Rabeno, ni scias, ke vi estas instruisto, veninta
de Dio; ĉar neniu povas fari tiujn signojn, kiujn vi
faras, se Dio ne estas kun li. 3 Jesuo respondis kaj
diris al li: Vere, vere, mi diras al vi: Se homo ne
estas denove naskita, li ne povas vidi la regnon
de Dio. 4 Nikodemo diris al li: Kiel povas homo
naskiĝi, kiam li estas maljuna? ĉu li povas eniri
denove en la ventron de sia patrino kaj naskiĝi?
5 Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se
homo ne estas naskita el akvo kaj la Spirito, li ne
povas eniri en la regnon de Dio. 6 Tio, kio naskiĝas
el la karno, estas karno; kaj tio, kio naskiĝas de la
Spirito, estas spirito. 7 Ne miru, ke mi diris al vi:
Vi devas esti denove naskitaj. 8 La vento blovas,
kie ĝi volas, kaj ĝian voĉon vi aŭdas, sed vi ne
scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia estas
ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito. 9 Nikodemo
respondis kaj diris al li: Kiel povas tio fariĝi? 10
Jesuo respondis kaj diris al li: Vi estas la instruisto
de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion? 11 Vere, vere, mi
diras al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion
ni vidis, tion ni atestas; kaj vi homoj ne akceptas
nian ateston. 12 Se mi aferojn surterajn diris al
vi, kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se mi diros
enĉielajn? 13 Kaj neniu supreniris en la ĉielon,
krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo, la Filo de
homo, kiu estas en la ĉielo. 14 Kaj kiel Moseo levis
la serpenton en la dezerto, tiel devas la Filo de
homo esti levita; 15 por ke ĉiu, fidanta al li, havu
eternan vivon. (aiōnios g166) 16 Ĉar Dio tiel amis la
mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por
ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed havu eternan
vivon. (aiōnios g166) 17 Ĉar Dio sendis Sian Filon en
la mondon, ne por juĝi la mondon, sed por ke la
mondo per li estu savita. 18 Kiu fidas al li, tiu ne
estas juĝata; sed la nekredanto jam estas juĝita,
ĉar li ne fidas al la nomo de la solenaskita Filo
de Dio. 19 Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis
en la mondon, kaj la homoj amis la mallumon
pli ol la lumon, ĉar iliaj faroj estis malbonaj. 20
Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas la lumon,
kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu
malaprobitaj. 21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas
al la lumo, por ke liaj faroj estu montrataj, ke ili
estas faritaj en Dio. 22 Post tio venis Jesuo kun siaj
disĉiploj en la landon Judujo, kaj restis tie kun ili
kaj baptadis. 23 Johano ankaŭ baptadis en Enon,
proksime de Salim, ĉar estis tie multe da akvoj;
kaj oni alvenis kaj estis baptitaj. 24 Ĉar Johano
ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon. 25 Fariĝis
do diskutado inter la disĉiploj de Johano kaj iu
Judo pri la puriĝo. 26 Kaj ili venis al Johano, kaj
diris al li: Rabeno, tiu, kiu estis kun vi transe de
Jordan, kaj pri kiu vi atestis, jen tiu sama baptas,
kaj ĉiuj venas al li. 27 Johano respondis kaj diris:
Homo ne povas ion ricevi, se ĝi ne estas donita al
li el la ĉielo. 28 Vi mem atestas pri mi, ke mi diris:
Mi ne estas la Kristo, sed mi estas sendita antaŭ
li. 29 Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo;
sed la amiko de la fianĉo, kiu staras kaj lin aŭdas,

tre ĝojas pro la voĉo de la fianĉo; ĉi tiu mia ĝojo
do plenumiĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi devas
malaltiĝi. 31 Kiu de supre venas, tiu estas super
ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu el la tero estas, kaj
el la tero parolas; kiu venas de la ĉielo, tiu estas
super ĉiuj. 32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas;
kaj neniu akceptas lian ateston. 33 Kiu akceptis
lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio estas vera. 34
Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio;
ĉar ne laŭmezure Li donas la Spiriton. 35 La Patro
amas la Filon, kaj donis ĉion en lian manon. 36
Kiu fidas al la Filo, tiu havas eternan vivon; sed
kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos vivon, sed la
kolero de Dio sur li restas. (aiōnios g166)

4 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis,
ke Jesuo faras kaj baptas pli multe da disĉiploj,
ol Johano 2 (kvankam baptadis ne Jesuo mem,
sed liaj disĉiploj), 3 li foriris el Judujo kaj reiris
al Galileo. 4 Kaj li devis trairi tra Samario. 5 Li
alvenis do al unu urbo Samaria, nomata Siĥar,
apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef;
6 kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do, lacigita
de sia vojirado, sidiĝis tiamaniere apud la fonto.
Estis ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis virino Samaria,
por ĉerpi akvon; Jesuo diris al ŝi: Donu al mi
trinki. 8 Ĉar liaj disĉiploj jam foriris en la urbon,
por aĉeti nutraĵojn. 9 La Samarianino do diris al
li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki de mi, kiu
estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas
kun la Samarianoj.) 10 Jesuo respondis kaj diris al
ŝi: Se vi scius la donacon de Dio, kaj kiu estas tiu,
kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin, kaj
li donus al vi vivan akvon. 11 La virino diris al li:
Sinjoro, vi nenian ĉerpilon havas, kaj la puto estas
profunda; de kie do vi havas tiun vivan akvon? 12
Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis
al ni la puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj
filoj kaj liaj brutoj? 13 Jesuo respondis kaj diris al
ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el ĉi tiu akvo, denove soifos;
14 sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li,
tiu neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al
li, fariĝos en li fonto de akvo, ŝprucanta supren
por eterna vivo. (aiōn g165, aiōnios g166) 15 La virino
diris al li: Sinjoro, donu al mi ĉi tiun akvon, por
ke mi ne plu soifu, kaj ne devu traveni ĉi tien,
por ĉerpi. 16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian
edzon, kaj revenu ĉi tien. 17 La virino respondis
kaj diris al li: Mi ne havas edzon. Jesuo diris al ŝi:
Vi prave diris: Mi ne havas edzon; 18 ĉar vi havis
kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas, ne estas
via edzo; ĉi tion vi diris vere. 19 La virino diris al
li: Sinjoro, mi ekvidas, ke vi estas profeto. 20 Niaj
patroj adoradis sur ĉi tiu monto; kaj vi diras, ke
en Jerusalem estas la loko, kie oni devas adori. 21
Jesuo diris al ŝi: Kredu al mi, virino; venas la horo,
kiam nek sur ĉi tiu monto, nek en Jerusalem,
vi adoros la Patron. 22 Vi adoras tion, kion vi
ne konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el la
Judoj estas la savo. 23 Sed venas la horo, kaj jam
estas, kiam la veraj adorantoj adoros la Patron
laŭ spirito kaj vero; ĉar la Patro serĉas tiajn por
esti Liaj adorantoj. 24 Dio estas Spirito: kaj Liaj
adorantoj devas adori Lin laŭ spirito kaj vero. 25
La virino diris al li: Mi scias, ke venas la Mesio (kiu
estas nomata Kristo); kiam tiu alestos, li anoncos
al ni ĉion. 26 Jesuo diris al ŝi: Tiu estas mi, kiu
parolas kun vi. 27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj
ili miris, ke li parolas kun virino; tamen neniu
diris: Kion vi volas? aŭ: Kial vi parolas kun ŝi? 28
La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en la
urbon, kaj diris al la homoj: 29 Venu, vidu homon,
kiu rakontis al mi ĉion, kion mi faris; ĉu eble ĉi tiu
estas la Kristo? 30 Ili eliris el la urbo, kaj venis al
li. 31 Dume la disĉiploj petis lin, dirante: Rabeno,
manĝu. 32 Sed li diris al ili: Por manĝi mi havas
nutraĵon, pri kiu vi ne scias. 33 La disĉiploj do
diris inter si: Ĉu iu alportis al li ion por manĝi?
34 Jesuo diris al ili: Mia nutraĵo estas plenumi la
volon de Tiu, kiu min sendis, kaj fini Lian laboron.
35 Ĉu vi ne diras: Estas ankoraŭ kvar monatoj, kaj
venas la rikolto? jen mi diras al vi: Levu viajn
okulojn kaj rigardu la kampojn, ke ili jam estas
blankaj por la rikolto. 36 La rikoltanto ricevas
salajron, kaj kolektas frukton por eterna vivo,
por ke ĝoju kune la semanto kaj la rikoltanto.
(aiōnios g166) 37 Ĉar en ĉi tio estas vera la proverbo:
Unu semas, alia rikoltas. 38 Mi vin sendis, por
rikolti tion, kion vi ne prilaboris; aliaj laboris,
kaj vi eniris en ilian laboron. 39 Kaj el tiu urbo
multaj el la Samarianoj kredis al li pro la diro de
la virino, kiu atestis: Li rakontis al mi ĉion, kion
mi faris. 40 Kiam do la Samarianoj venis al li, ili
petis, ke li restu ĉe ili; kaj li restis tie du tagojn. 41
Kaj multe pli multaj kredis pro lia vorto, 42 kaj
diris al la virino: Jam ne pro via diro ni kredas,
ĉar ni mem aŭdis lin; kaj ni scias, ke ĉi tiu estas
vere la Savanto de la mondo. 43 Kaj post la du
tagoj li foriris de tie en Galileon. 44 Ĉar Jesuo
mem atestis, ke profeto ne havas honoron en sia
propra lando. 45 Kiam do li venis en Galileon, la
Galileanoj akceptis lin, ĉar ili jam vidis ĉion, kion
li faris en Jerusalem dum la festo; ĉar ili ankaŭ
iris al la festo. 46 Li revenis en Kanan Galilean,
kie li faris la akvon vino. Kaj estis unu kortegano,
kies filo estis malsana en Kapernaum. 47 Kiam li
aŭdis, ke Jesuo alvenis el Judujo en Galileon, li

iris al li, kaj petis lin malsupreniri kaj resanigi
lian filon; ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do diris
al li: Se vi ne vidas signojn kaj mirindaĵojn, vi
tute ne kredos. 49 La kortegano diris al li: Sinjoro,
malsupreniru, antaŭ ol mia fileto mortos. 50 Jesuo
diris al li: Foriru, via filo vivas. La viro kredis
la vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj li foriris.
51 Dum li ankoraŭ malsupreniris, liaj sklavoj lin
renkontis, dirante: Via filo vivas. 52 Li demandis
al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili respondis
al li: Hieraŭ je la sepa horo la febro lin forlasis. 53
Tial la patro sciis, ke tio estis en tiu sama horo,
en kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas; kaj kredis li
mem kaj lia tuta domo. 54 Ĉi tiun jam la duan
signon faris Jesuo, veninte el Judujo en Galileon.

5 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo
supreniris al Jerusalem. 2 En Jerusalem apud
la Pordego de Ŝafoj estas lageto, nomata en la
Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin portikojn.
3 En tiuj kuŝis amaso da malsanuloj, blinduloj,
lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de la
akvo; 4 ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris
iafoje en la lageton kaj movis la akvon; kiu ajn
do unua post la movado de la akvo enpaŝis, tiu
resaniĝis, tute egale, de kia malsano li suferis. 5
Kaj tie estis unu viro, kiu estis tridek ok jarojn en
sia malforteco. 6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan,
kaj sciis, ke li jam de longe malsanas, li diris al li:
Ĉu vi volas fariĝi sana? 7 La malsanulo respondis:
Sinjoro, mi ne havas iun por enĵeti min en la
lageton, kiam la akvo moviĝis; sed dum mi venas,
alia paŝas malsupren antaŭ mi. 8 Jesuo diris al
li: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru. 9 Kaj la viro
tuj fariĝis sana, kaj prenis sian liton, kaj iris. Kaj
estis la sabato en tiu tago. 10 La Judoj do diris al
la resanigito: Estas la sabato, kaj al vi ne konvenas
porti vian liton. 11 Li respondis: Tiu, kiu min
sanigis, diris al mi: Prenu vian liton, kaj iru. 12
Ili demandis lin: Kiu estas tiu homo, kiu diris al
vi: Prenu kaj iru? 13 Sed la resanigito ne sciis,
kiu tiu estas; ĉar Jesuo jam formoviĝis pro la tiea
homamaso. 14 Poste Jesuo trovis lin en la templo,
kaj diris al li: Jen vi fariĝis sana; ne plu peku,
por ke io pli malbona ne okazu al vi. 15 La viro
foriris, kaj diris al la Judoj, ke Jesuo estas tiu,
kiu lin sanigis. 16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon
pro tio, ke li tion faris en sabato. 17 Sed Jesuo
respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras, kaj
mi laboras. 18 Pro tio do la Judoj des pli celis
mortigi lin, pro tio, ke li ne nur malobservis la
sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia propra
Patro, kaj pretendis esti egala al Dio. 19 Jesuo do
respondis kaj diris al ili: Vere, vere, mi diras al
vi: La Filo ne povas per si mem fari ion, krom
tio, kion li vidas la Patron faranta; ĉar kion ajn Li
faras, tion la Filo tiel same ankaŭ faras. 20 Ĉar la
Patro amas la Filon, kaj montras al li ĉion, kion Li
mem faras; kaj Li montros al li farojn pli grandajn
ol ĉi tio, por ke vi miru. 21 Ĉar kiel la Patro levas
la mortintojn kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo
vivigas tiujn, kiujn li volas. 22 Ĉar la Patro juĝas
neniun, sed Li donis ĉian juĝon al la Filo, 23 por ke
ĉiuj honoru la Filon tiel same, kiel ili honoras la
Patron. Kiu ne honoras la Filon, tiu ne honoras la
Patron, kiu lin sendis. 24 Vere, vere, mi diras al vi:
Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas al Tiu, kiu
min sendis, tiu havas eternan vivon kaj ne venas
en juĝon, sed jam pasis de morto en vivon. (aiōnios
g166) 25 Vere, vere, mi diras al vi: Venas horo kaj
jam estas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la
Filo de Dio; kaj la aŭdintoj vivos. 26 Ĉar kiel la
Patro havas en Si mem vivon, tiel Li donis al la
Filo ankaŭ, ke ĉi tiu havu en si mem vivon; 27 kaj
Li donis al li la rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo
de homo. 28 Ne miru pro tio; ĉar venas horo, en
kiu ĉiuj, kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian voĉon,
29 kaj eliros; la farintoj de bono, al releviĝo por
vivo; sed la farintoj de malbono, al releviĝo por
juĝo. 30 Mi ne povas per mi mem fari ion; kiel mi
aŭdas, tiel mi juĝas; kaj mia juĝo estas justa, ĉar
mi celas ne mian propran volon, sed la volon de
Tiu, kiu min sendis. 31 Se mi atestus pri mi mem,
mia atesto ne estus vera. 32 Estas alia, kiu atestas
pri mi; kaj mi scias, ke vera estas la atesto, kiun li
atestas pri mi. 33 Vi sendis al Johano, kaj li atestis
pri la vero. 34 Sed la atesto, kiun mi ricevas, ne
estas el homo, tamen mi tion diras, por ke vi estu
savitaj. 35 Li estis la lampo, kiu brulas kaj lumas;
kaj vi volis ĝoji kelkan tempon en lia lumo. 36
Sed la atesto, kiun mi havas, estas pli granda ol
la atesto de Johano; ĉar la laboroj, kiujn la Patro
donis al mi por fini, tiuj samaj laboroj, kiujn mi
faras, atestas pri mi, ke la Patro min sendis. 37
Kaj la Patro, kiu min sendis, atestis pri mi. Vi nek
aŭdis iam Lian voĉon, nek vidis Lian formon. 38
Kaj vi ne havas Lian vorton restantan en vi, ĉar vi
ne kredas al tiu, kiun Li sendis. 39 Vi esploras la
Skribojn, ĉar vi opinias, ke en ili vi havas eternan
vivon; kaj ili estas tio, kio atestas pri mi; (aiōnios
g166) 40 kaj vi ne volas veni al mi, por havi vivon.
41 De homoj mi ne prenas gloron. 42 Sed mi vin
scias, ke vi ne havas en vi la amon al Dio. 43 Mi
venis en la nomo de mia Patro, kaj vi min ne
akceptas; se alia venos en sia propra nomo, vi
lin akceptos. 44 Kiel povas kredi vi, kiuj prenas

gloron unu de alia, kaj la gloron, kiu venas de la
sola Dio, vi ne serĉas? 45 Ne pensu, ke mi akuzos
vin antaŭ la Patro; ekzistas unu, kiu akuzas vin,
Moseo, al kiu vi esperas. 46 Ĉar se vi kredus al
Moseo, vi ankaŭ kredus al mi, ĉar li skribis pri mi.
47 Sed se vi ne kredas liajn skribojn, kiel vi kredos
miajn vortojn?

6 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo,
tio estas de Tiberias. 2 Kaj granda homamaso
lin sekvis, ĉar ili vidis la signojn, kiujn li faris
por la malsanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur la
monton, kaj tie li sidis kun siaj disĉiploj. 4 Kaj
la Pasko, la festo de la Judoj, estis proksima. 5
Jesuo do, levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte,
ke granda homamaso venas al li, diris al Filipo:
De kie ni aĉetu panojn, por ke ĉi tiuj manĝu?
6 Tion li diris, por provi lin; ĉar li mem sciis,
kion li faros. 7 Filipo respondis al li: Panoj por
ducent denaroj ne sufiĉus por ili, por ke ĉiu
iometon ricevu. 8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo,
frato de Simon Petro, diris al li: 9 Ĉi tie estas
knabo, kiu havas kvin hordeajn panojn kaj du
malgrandajn fiŝojn; sed kio estas tio por tiom da
homoj? 10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis
tie multe da herbo. La viroj do sidiĝis, nombre
ĉirkaŭ kvin mil. 11 Kaj Jesuo prenis la panojn,
kaj doninte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj
tiel same el la fiŝoj tiom, kiom oni deziris. 12 Kaj
kiam ili satiĝis, li diris al siaj disĉiploj: Kolektu la
postrestantajn fragmentojn, por ke nenio perdiĝu.
13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek du korbojn
per la fragmentoj de la kvin hordeaj panoj, kiuj
postrestis al la manĝintoj. 14 Kiam do la homoj
vidis la signon, kiun Jesuo faris, ili diris: Ĉi tiu
estas vere la profeto, kiu devis veni en la mondon.
15 Tial Jesuo, eksciante, ke oni celas veni kaj kapti
lin, por fari lin reĝo, denove fortiris sin sola al
la monto. 16 Kaj kiam vesperiĝis, liaj disĉiploj
malsupreniris al la maro; 17 kaj enŝipiĝinte, ili
veturis trans la maron al Kapernaum. Kaj jam estis
mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili. 18 Kaj
la maro malsereniĝis de forta vento, kiu blovis.
19 Kiam do ili remis proksimume dudek kvin ĝis
tridek stadiojn, ili ekvidis Jesuon iranta sur la
akvo, kaj proksimiĝanta al la ŝipo; kaj ili timis. 20
Sed li diris al ili: Ĝi estas mi; ne timu. 21 Tiam
ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj la ŝipo
albordiĝis tien, kien ili veturis. 22 La sekvantan
tagon, kiam la homamaso, kiu restis trans la maro,
vidis, ke nenia ŝipeto estas tie krom unu, kaj ke
Jesuo ne eniris kun la disĉiploj en la ŝipon, sed
la disĉiploj solaj veturis 23 (venis tamen ŝipetoj
el Tiberias proksime al la loko, kie oni manĝis la
panon, post kiam la Sinjoro donis dankon) — 24
kiam do la homamaso vidis, ke Jesuo ne estas tie,
nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la ŝipetojn kaj
veturis al Kapernaum, serĉante Jesuon. 25 Kaj
trovinte lin trans la maro, ili diris al li: Rabeno,
kiam vi venis ĉi tien? 26 Jesuo respondis al ili kaj
diris: Vere, vere, mi diras al vi: Vi min serĉas,
ne ĉar vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la
panoj kaj satiĝis. 27 Laboru ne por la pereema
nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu restas ĝis eterna
vivo, kiun la Filo de homo donos al vi; ĉar lin Dio,
la Patro, sigelis. (aiōnios g166) 28 Ili do diris al li:
Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de Dio? 29
Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de Dio:
kredi al tiu, kiun Li sendis. 30 Ili do diris al li: Kian
signon vi montras, por ke ni vidu kaj kredu al vi?
kion vi faras? 31 Niaj patroj manĝis la manaon en
la dezerto, kiel estas skribite: Li donis al ili ĉielan
panon por manĝi. 32 Jesuo do diris al ili: Vere,
vere, mi diras al vi: Ne Moseo donis al vi tiun
ĉielan panon; sed mia Patro donas al vi la veran
ĉielan panon. 33 Ĉar la pano de Dio estas tiu, kiu
malsupreniras de la ĉielo kaj donas vivon al la
mondo. 34 Ili do diris al li: Sinjoro, ĉiam donu al
ni tiun panon. 35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano
de vivo; kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj
kiu kredas al mi, tiu neniam soifos. 36 Sed mi diris
al vi, ke vi min vidis, kaj tamen vi ne kredas. 37
Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj
tiun, kiu venas al mi, mi ja ne elĵetos. 38 Ĉar mi
malsupreniris de la ĉielo, por plenumi ne mian
volon, sed la volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj
estas la volo de Tiu, kiu min sendis, ke el ĉio, kion
Li donis al mi, mi ne perdu ion, sed relevu ĝin en
la lasta tago. 40 Ĉar estas la volo de mia Patro,
ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj kredas al li, havu
eternan vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago.
(aiōnios g166) 41 La Judoj do murmuris pri li, ĉar li
diris: Mi estas la pano, kiu malsupreniris de la
ĉielo. 42 Kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas Jesuo, filo
de Jozef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel
do li diras: Mi malsupreniris de la ĉielo? 43 Jesuo
respondis kaj diris al ili: Ne murmuru inter vi.
44 Neniu povas veni al mi, se la Patro, kiu min
sendis, ne tiros lin; kaj mi levos tiun en la lasta
tago. 45 Estas skribite en la profetoj: Kaj ĉiuj estos
instruitaj de Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis de la Patro kaj
lernis, venas al mi. 46 Neniu vidis la Patron, krom
tiu, kiu estas de Dio; li vidis la Patron. 47 Vere,
vere, mi diras al vi: Kiu kredas, tiu havas vivon
eternan. (aiōnios g166) 48 Mi estas la pano de vivo.
49 Viaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kaj
mortis. 50 Jen la pano, kiu malsupreniris de la

ĉielo, por ke oni manĝu el ĝi kaj ne mortu. 51 Mi
estas la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo;
se iu manĝos el ĉi tiu pano, tiu vivos eterne; kaj
la pano, kiun mi donos, estas mia karno, por la
vivo de la mondo. (aiōn g165) 52 La Judoj do disputis
inter si, dirante: Kiel ĉi tiu povas doni al ni sian
karnon por manĝi? 53 Jesuo do diris al ili: Vere,
vere, mi diras al vi: Se vi ne manĝas la karnon de
la Filo de homo kaj ne trinkas lian sangon, vi ne
havas en vi vivon. 54 Kiu manĝas mian karnon kaj
trinkas mian sangon, tiu havas eternan vivon; kaj
mi levos tiun en la lasta tago. (aiōnios g166) 55 Ĉar
mia karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango estas
vera trinkaĵo. 56 Kiu manĝas mian karnon kaj
trinkas mian sangon, tiu restas en mi, kaj mi en li.
57 Kiel la vivanta Patro min sendis, kaj mi vivas
pro la Patro, tiel, kiu min manĝas, tiu vivos pro
mi. 58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo;
ne kiel la patroj manĝis, kaj mortis; kiu manĝas ĉi
tiun panon, tiu vivos eterne. (aiōn g165) 59 Tion li
diris en la sinagogo, instruante en Kapernaum.
60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris:
Malfacila estas tiu parolo; kiu povas lin aŭskulti?
61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj disĉiploj
pri tio murmuris, diris al ili: Ĉu tio faligas vin? 62
Kio do, se vi vidos la Filon de homo supreniranta
tien, kie li antaŭe estis? 63 La spirito estas la
viviganto; la karno nenion utilas; la vortoj, kiujn
mi diris al vi, estas spirito kaj estas vivo. 64 Sed
estas iuj el vi, kiuj ne kredas. Ĉar Jesuo sciis de
la komenco, kiuj estas la nekredantoj, kaj kiu lin
perfidos. 65 Kaj li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu
povas veni al mi, se tio ne estas donita al li de mia
Patro. 66 Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris returne
kaj lin ne plu akompanis. 67 Jesuo do diris al la
dek du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri? 68 Simon Petro
respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? vi havas
la vortojn de eterna vivo. (aiōnios g166) 69 Kaj ni
ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de Dio.
70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la
dek du, kaj unu el vi estas diablo? 71 Li parolis pri
Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar tiu, unu el la
dek du, estis perfidonta lin.

7 Kaj post tio Jesuo iradis en Galileo; ĉar li ne
volis iradi en Judujo, ĉar la Judoj celis mortigi
lin. 2 La festo de la Judoj, nomata la festo de
laŭboj, proksimiĝis. 3 Liaj fratoj do diris al li:
Transiru de ĉi tie, kaj iru en Judujon, por ke viaj
disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn, kiujn vi faras. 4
Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj celas mem esti
publike konata. Se vi faras tiajn farojn, montru
vin al la mondo. 5 Ĉar liaj fratoj mem ne kredis al
li. 6 Jesuo do diris al ili: Mia tempo ankoraŭ ne
venis; sed via tempo ĉiam estas preta. 7 La mondo
ne povas vin malami; sed min ĝi malamas, ĉar
mi atestas pri ĝi, ke ĝiaj faroj estas malbonaj. 8
Supreniru vi al la festo; mi ankoraŭ ne supreniras
al la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne maturiĝis. 9
Dirinte tion al ili, li restis ankoraŭ en Galileo. 10
Sed kiam liaj fratoj supreniris al la festo, tiam li
ankaŭ supreniris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete.
11 La Judoj do serĉis lin ĉe la festo, kaj diris: Kie li
estas? 12 Kaj fariĝis multe da murmurado inter
la homamasoj pri li. Unuj diris: Li estas bonulo;
aliaj diris: Ne, sed li erarigas la amason. 13 Tamen
neniu parolis malkaŝe pri li, pro timo antaŭ la
Judoj. 14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo
supreniris en la templon kaj instruis. 15 Kaj la
Judoj miris, dirante: Kiel ĉi tiu scias skribojn,
neniam lerninte? 16 Jesuo respondis al ili kaj
diris: Mia instruado estas ne mia, sed Ties, kiu
min sendis. 17 Se iu volas plenumi Lian volon,
tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas de Dio, aŭ
ĉu mi parolas nur el mi mem. 18 Kiu parolas el
si mem, tiu celas sian propran gloron; sed kiu
celas la gloron de Tiu, kiu lin sendis, tiu estas
verema, kaj maljusteco ne estas en li. 19 Ĉu Moseo
ne donis al vi la leĝon? kaj neniu el vi observas la
leĝon. Kial vi celas mortigi min? 20 La homamaso
respondis: Vi havas demonon; kiu celas mortigi
vin? 21 Jesuo respondis kaj diris al ili: Mi faris unu
faron, kaj vi ĉiuj miras pro tio. 22 Moseo donis
al vi cirkumcidon (tamen ĝi estas ne de Moseo,
sed de la patroj); kaj vi en la sabato cirkumcidas
viron. 23 Se viro estas cirkumcidata en la sabato,
por ke oni ne malobeu al la Mosea leĝo, ĉu vi
koleras kontraŭ mi pro tio, ke mi tute sanigis
viron en sabato? 24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu
justan juĝon. 25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj
diris: Ĉu li ne estas tiu, kiun oni celas mortigi? 26
Kaj jen li parolas maltime, kaj ili diras al li nenion.
Ĉu eble la estraro certe scias, ke ĉi tiu estas la
Kristo? 27 Tamen ni scias, de kie ĉi tiu estas; sed
kiam la Kristo venos, neniu scios, de kie li estas.
28 Jesuo do, instruante en la templo, ekkriis kaj
diris: Vi jam min konas, kaj vi ankaŭ scias, de kie
mi estas; kaj mi ne venis de mi mem; sed Tiu, kiu
min sendis, estas vera, sed Lin vi ne konas. 29 Mi
Lin konas, ĉar mi estas de Li; kaj Li min sendis.
30 Oni do celis kapti lin; sed neniu metis sur lin
sian manon, ĉar lia horo ankoraŭ ne venis. 31 Kaj
multaj el la homamaso kredis al li, kaj diris: Kiam
la Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signoj,
ol ĉi tiu faris? 32 La Fariseoj aŭdis la amason
murmuranta tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj la

Fariseoj sendis oficistojn, por kapti lin. 33 Jesuo
do diris al ili: Ankoraŭ iom da tempo mi estas kun
vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu min sendis. 34 Vi min
serĉos kaj ne trovos; kaj kie mi estas, vi ne povas
tien veni. 35 Tial la Judoj inter si diris: Kien ĉi tiu
iros, ke ni lin ne trovos? ĉu li iros al la disĵetitoj
inter la Grekoj kaj instruos la Grekojn? 36 Kia diro
estas tio, kion li diris: Vi min serĉos kaj ne trovos,
kaj: Kie mi estas, vi ne povas tien veni? 37 En la
lasta tago, la granda tago de la festo, Jesuo staris
kaj kriis, dirante: Se iu soifas, tiu venu al mi kaj
trinku. 38 Kiu kredas al mi, kiel la Skribo diris, el
ties ventro fluos riveroj da viva akvo. 39 Sed tion
li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj tiuj, kiuj
kredis al li; ĉar la Spirito ankoraŭ ne estis donita,
ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis glorita. 40 Iuj do el la
homamaso, aŭdinte tiujn vortojn, diris: Vere ĉi tiu
estas la Profeto. 41 Aliaj diris: Ĉi tiu estas la Kristo.
Sed kelkaj diris: Tamen ĉu el Galileo la Kristo
venas? 42 Ĉu la Skribo ne diris, ke la Kristo venas
el la idaro de David kaj el la vilaĝo Bet-Leĥem,
kie David estis? 43 Tiel fariĝis pro li malkonsento
inter la homamaso. 44 Kaj iuj el ili volis kapti
lin, sed neniu metis sur lin la manojn. 45 Tiam
la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj Fariseoj,
kaj ĉi tiuj diris al ili: Kial vi lin ne alkondukis? 46
Respondis la oficistoj: Ankoraŭ neniam tiel parolis
homo. 47 La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu vi
ankaŭ estas erarigitaj? 48 Ĉu kredis al li iu el la
regantoj, aŭ el la Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso,
kiu ne scias la leĝon, estas malbenita. 50 Tiam
Nikodemo (tiu, kiu venis nokte al Jesuo, estante
unu el ili) diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se
antaŭe oni ne aŭskultis lin, kaj ne sciiĝis, kion li
faras? 52 Ili respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ
estas el Galileo? Esploru, kaj vidu, ke neniam el
Galileo venas profeto. 53 Kaj ĉiu iris al sia domo;

8 sed Jesuo iris al la monto Olivarba. 2 Kaj li
revenis frumatene en la templon, kaj la tuta
popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj instruadis ilin.
3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon,
kaptitan en adulto; kaj stariginte ŝin en la mezo,
4 ili diris al li: Majstro, ĉi tiu virino estas kaptita
adultante, en la faro mem. 5 En la leĝo Moseo
ordonis al ni tiajn ŝtonmortigi; sed kion vi diras?
6 Kaj tion ili diris, provante lin, por povi lin akuzi
pri io. Sed Jesuo sin klinis, kaj per fingro skribis
sur la tero. 7 Kiam ili ankoraŭ demandis lin, li
leviĝis, kaj diris al ili: Kiu el vi estas senpeka,
tiu unua ĵetu sur ŝin ŝtonon. 8 Kaj denove li sin
klinis kaj skribis sur la tero. 9 Sed aŭdinte tion,
ili eliris unu post alia, komencante de la plej
maljunaj kaj ĝis la lastaj; kaj restis Jesuo sola, kaj
la virino staranta en la mezo. 10 Kaj Jesuo leviĝis,
kaj diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu neniu vin
kondamnis? 11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo
diris al ŝi: Ankaŭ mi vin ne kondamnas; iru, kaj
de nun ne plu peku.] 12 Jesuo denove parolis al
ili, dirante: Mi estas la lumo de la mondo; kiu
min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed havos
la lumon de la vivo. 13 La Fariseoj do diris al li:
Vi atestas pri vi mem; via atesto ne estas vera.
14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi
atestas pri mi mem, tamen mia atesto estas vera;
ĉar mi scias, de kie mi venis, kaj kien mi iras; sed
vi ne scias, de kie mi venis, nek kien mi iras. 15 Vi
juĝas laŭ la karno; mi juĝas neniun. 16 Tamen, eĉ
se mi juĝas, mia juĝo estas vera; ĉar mi ne estas
sola, sed mi kaj la Patro, kiu min sendis. 17 Estas
ja skribite en via leĝo, ke la atesto de du homoj
estas vera. 18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj
la Patro, kiu min sendis, atestas pri mi. 19 Ili do
diris al li: Kie estas via Patro? Respondis Jesuo: Vi
konas nek min, nek mian Patron; se vi konus min,
vi konus ankaŭ mian Patron. 20 Tiujn vortojn
Jesuo parolis en la trezorejo, dum li instruis en la
templo; kaj neniu arestis lin, ĉar lia horo ankoraŭ
ne venis. 21 Jesuo do denove diris al ili: Mi foriras,
kaj vi serĉos min, kaj vi mortos en via peko; kien
mi iras, tien vi ne povas veni. 22 La Judoj do diris:
Ĉu li sin mortigos? ĉar li diras: Kien mi iras, tien
vi ne povas veni. 23 Kaj li diris al ili: Vi estas de
malsupre, mi estas de supre; vi estas de ĉi tiu
mondo, mi ne estas de ĉi tiu mondo. 24 Mi tial
diris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj; ĉar se vi
ne kredos, ke mi estas, vi mortos en viaj pekoj.
25 Ili do diris al li: Kiu vi estas? Jesuo diris al ili:
Laŭ tio, kion mi diradis al vi de la komenco. 26 Mi
havas multon por diri kaj juĝi pri vi; sed Tiu, kiu
min sendis, estas vera; kaj tion, kion mi aŭdis de
Li, mi parolas al la mondo. 27 Ili ne komprenis,
ke li parolas al ili pri la Patro. 28 Jesuo do diris:
Kiam vi levos la Filon de homo, tiam vi scios, ke
mi estas, kaj ke mi ne faras ion per mi mem; sed
kiel la Patro instruis min, tion mi parolas. 29 Kaj
Tiu, kiu min sendis, estas kun mi; Li ne lasis min
sola; ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al Li. 30
Dum li parolis tion, multaj kredis al li. 31 Jesuo
do diris al la Judoj, kiuj kredis al li: Se vi restos
en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj
vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos. 33 Ili
respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj
ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj; kial vi diras: Vi
estos liberigitaj? 34 Jesuo respondis al ili: Vere,
vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas
sklavo de peko. 35 Kaj la sklavo ne ĉiam restas en

la domo, sed la filo ĉiam restas. (aiōn g165) 36 Se do
la Filo vin liberigos, vi estos efektive liberaj. 37 Mi
scias, ke vi estas idaro de Abraham; sed vi celas
mortigi min, ĉar mia vorto ne progresas en vi. 38
Mi parolas tion, kion mi vidis ĉe mia Patro; kaj vi
ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via patro. 39 Ili
respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abraham.
Jesuo diris al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus
la farojn de Abraham. 40 Sed nun vi celas mortigi
min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi
aŭdis de Dio; tion Abraham ne faris. 41 Vi faras
la farojn de via patro. Tiam ili diris al li: Ni ne
naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni havas,
Dion. 42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi
min amus; ĉar de Dio mi elvenis, kaj estas veninta;
ĉar mi ne venis de mi mem, sed Li min sendis. 43
Kial vi ne komprenas mian parolon? Tial, ke vi ne
povas aŭdi mian vorton. 44 Vi estas de patro, la
diablo, kaj vi volas fari la dezirojn de via patro. Li
estis hommortiganto de la komenco, kaj ne staras
en la vero, ĉar vero ne estas en li. Kiam li parolas
mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar li estas
mensoganto, kaj la patro de ĝi. 45 Sed tial, ke mi
parolas la veron, vi ne kredas al mi. 46 Kiu el vi
pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras la veron,
kial vi ne kredas al mi? 47 Kiu estas de Dio, tiu
aŭskultas la vortojn de Dio; vi ne aŭskultas, ĉar
vi ne estas el Dio. 48 La Judoj respondis kaj diris
al li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano
kaj havas demonon? 49 Jesuo respondis: Mi ne
havas demonon; sed mi honoras mian Patron,
kaj vi min malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas mian
gloron: estas Unu, kiu serĉas kaj juĝas. 51 Vere,
vere, mi diras al vi: Se iu observos mian vorton,
tiu la morton neniam vidos. (aiōn g165) 52 La Judoj
diris al li: Nun ni scias, ke vi havas demonon.
Mortis Abraham, kaj la profetoj; kaj vi diras: Se
iu observos mian vorton, tiu la morton neniam
gustumos. (aiōn g165) 53 Ĉu vi estas pli granda ol
nia patro Abraham, kiu mortis? kaj la profetoj
mortis; kiu vi pretendas esti? 54 Jesuo respondis:
Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio; Tiu,
kiu min gloras, estas mia Patro, pri kiu vi diras,
ke Li estas via Dio; 55 kaj vi Lin ne konis, sed mi
Lin konas; kaj se mi diros, ke mi Lin ne konas,
mi estos, kiel vi, mensoganto; sed mi Lin konas,
kaj observas Lian vorton. 56 Via patro Abraham
ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis kaj estis ravita.
57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas
kvindekjara, kaj ĉu vi vidis Abrahamon? 58 Jesuo
diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ ol
naskiĝis Abraham, mi ekzistas. 59 Tiam ili prenis
ŝtonojn, por ĵeti sur lin; sed Jesuo sin kaŝis, kaj
eliris el la templo.

9 Kaj preterirante, li vidis viron blindan de post
la naskiĝo. 2 Kaj liaj disĉiploj demandis lin,
dirante: Rabeno, kiu do pekis, ĉi tiu viro, aŭ liaj
gepatroj, ke li naskiĝis blinda? 3 Jesuo respondis:
Nek ĉi tiu viro pekis, nek liaj gepatroj; sed por ke
la faroj de Dio aperu en li. 4 Dum estas tago, mi
devas prilabori la farojn de Tiu, kiu min sendis;
venas la nokto, kiam neniu povas labori. 5 Dum
mi estas en la mondo, mi estas la lumo de la
mondo. 6 Dirinte tion, li kraĉis sur la teron, kaj
faris el la kraĉaĵo koton, kaj ŝmiris per la koto la
okulojn de la blindulo, 7 kaj diris al li: Iru, lavu
vin en la lageto de Ŝiloaĥ (tio estas, Sendito). Li
do foriris, kaj sin lavis, kaj revenis vidanta. 8 La
najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li
estas almozulo, diris: Ĉu ĉi tiu ne estas tiu, kiu
sidis kaj petis almozojn? 9 Unuj diris: Li estas;
aliaj diris: Ne, sed li estas simila al tiu. Li diris:
Tiu mi estas. 10 Ili do diris al li: Kiamaniere viaj
okuloj malfermiĝis? 11 Li respondis kaj diris: La
homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris miajn
okulojn, kaj diris al mi: Iru al Ŝiloaĥ, kaj vin lavu;
kaj mi iris, kaj lavis min, kaj mi ricevis vidpovon.
12 Tiam ili diris al li: Kie li estas? Li diris: Mi ne
scias. 13 Ili kondukis al la Fariseoj la iam blindan
viron. 14 Sed estis sabato la tago, en kiu Jesuo
faris la koton kaj malfermis liajn okulojn. 15 La
Fariseoj do denove demandis lin, kiamaniere li
ricevis vidpovon. Kaj li diris al ili: Li metis koton
sur miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas.
16 Unuj do el la Fariseoj diris: Ĉi tiu homo ne estas
de Dio, ĉar li ne observas la sabaton. Aliaj diris:
Kiel povas homo pekulo fari tiajn signojn? Kaj
malkonsento estis inter ili. 17 Denove ili diris al
la blindulo: Kion vi diras pri li rilate tion, ke li
malfermis viajn okulojn? Li diris: Li estas profeto.
18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis antaŭe
blinda, kaj ke li ricevis vidpovon, ĝis ili alvokis
la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vidpovon, 19 kaj
demandis ilin, dirante: Ĉu ĉi tiu estas via filo, kiu,
vi diras, naskiĝis blinda? kiel do li nun vidas? 20
Liaj gepatroj respondis kaj diris: Ni scias, ke ĉi
tiu estas nia filo, kaj ke li naskiĝis blinda; 21 sed
kial li nun vidas, ni ne scias; kaj kiu malfermis
liajn okulojn, ni ne scias; demandu lin, li havas
plenaĝon; li pri si mem parolos. 22 Tion diris la
gepatroj, ĉar ili timis la Judojn; ĉar la Judoj jam
interkonsentis, ke se iu konfesos, ke li estas la
Kristo, tiu estu forigita el la sinagogo. 23 Tial la
gepatroj diris: Li havas plenaĝon, demandu lin. 24
Ili do denove alvokis la viron, kiu estis blinda, kaj

diris al li: Donu gloron al Dio; ni certe scias, ke tiu
homo estas pekulo. 25 Li do respondis: Ĉu li estas
pekulo, mi ne scias; unu aferon mi scias, ke mi
estis blinda kaj nun vidas. 26 Tiam ili diris al li
denove: Kion li faris al vi? kiamaniere li malfermis
viajn okulojn? 27 Li respondis al ili: Mi ĵus diris
al vi, kaj vi ne atentis; kial vi volas denove ĝin
aŭdi? ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj? 28
Tiam ili insultis lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo,
sed ni estas disĉiploj de Moseo. 29 Ni scias, ke Dio
parolis al Moseo; sed pri ĉi tiu, ni ne scias, de kie
li estas. 30 La viro respondis kaj diris al ili: Jen la
mirindaĵo, ke vi ne scias, de kie li estas, kaj tamen
li malfermis miajn okulojn. 31 Ni scias, ke Dio
ne atentas pekulojn; sed se iu estas adoranto de
Dio kaj plenumas Lian volon, tiun Li atentas. 32
De la komenco de la mondo oni neniam aŭdis,
ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu naskiĝis
blinda. (aiōn g165) 33 Se ĉi tiu homo ne estus de Dio,
li nenion povus fari. 34 Ili respondis kaj diris al li:
Vi tute naskiĝis en pekoj, kaj ĉu vi nin instruas?
Kaj ili forpelis lin eksteren. 35 Jesuo aŭdis, ke ili
forpelis lin; kaj trovinte lin, li diris al li: Ĉu vi
kredas al la Filo de Dio? 36 Li respondis kaj diris:
Kiu li estas, Sinjoro, por ke mi kredu al li? 37
Jesuo diris al li: Vi lin vidis; kaj li estas tiu, kiu
parolas kun vi. 38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas.
Kaj li adorkliniĝis al li. 39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo
mi venis en ĉi tiun mondon, por ke la nevidantoj
vidu, kaj ke la vidantoj fariĝu blindaj. 40 Kaj tion
aŭdis tiuj el la Fariseoj, kiuj estis kun li; kaj ili
diris al li: Ĉu ni ankaŭ estas blindaj? 41 Jesuo diris
al ili: Se vi estus blindaj, vi ne havus pekon; sed
nun vi diras: Ni vidas; via peko do restas.

10 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en
la ŝafejon ne tra la pordo, sed aliloke
suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto. 2
Sed kiu eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto de
la ŝafoj. 3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj la ŝafoj
aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ nomoj siajn
proprajn ŝafojn, kaj elkondukas ilin. 4 Kaj kiam li
kondukis eksteren siajn ŝafojn, li iras antaŭ ili,
kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar ili konas lian voĉon. 5
Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed forkuros de li,
ĉar ili ne konas la voĉon de fremduloj. 6 Tiun
alegorion Jesuo diris al ili; sed ili ne komprenis,
kiajn aferojn li parolas al ili. 7 Jesuo do diris
denove al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Mi estas
la pordo de la ŝafoj. 8 Ĉiuj, kiuj venis pli frue
ol mi, estas ŝtelistoj kaj rabistoj; sed la ŝafoj ne
aŭskultis ilin. 9 Mi estas la pordo; se iu tra mi
eniras, tiu estos savita; kaj li eniros kaj eliros, kaj
trovos paŝtaĵon. 10 La ŝtelisto ne venas, krom
por ŝteli kaj buĉi kaj pereigi; mi venis, por ke ili
havu vivon, kaj havu ĝin abunde. 11 Mi estas la
bona paŝtisto; la bona paŝtisto demetas sian vivon
por la ŝafoj. 12 La dungito, kaj tiu, kiu ne estas
paŝtisto, kies propraĵo la ŝafoj ne estas, ekvidas la
lupon venanta kaj lasas la ŝafojn kaj forkuras; kaj
la lupo ilin kaptas kaj dispelas; 13 li forkuras tial,
ke li estas dungito kaj ne zorgas pri la ŝafoj. 14
Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la miajn,
kaj la miaj min konas 15 tiel same, kiel la Patro
min konas, kaj mi konas la Patron; kaj mi demetas
mian vivon por la ŝafoj. 16 Kaj aliajn ŝafojn mi
havas, kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo; ilin ankaŭ
mi devas alkonduki, kaj ili aŭskultos mian voĉon;
kaj estos unu grego, unu paŝtisto. 17 Pro tio la
Patro min amas, ke mi demetas mian vivon, por
ke mi ĝin reprenu. 18 Neniu ĝin forprenas de mi,
sed mi ĝin demetas memvole. Mi havas la rajton
ĝin demeti, kaj mi havas la rajton ĝin repreni. Ĉi
tiun ordonon mi ricevis de mia Patro. 19 Denove
fariĝis malkonsento inter la Judoj pro tiuj diroj.
20 Kaj multaj el ili diris: Li havas demonon kaj
estas freneza; kial vi lin aŭskultas? 21 Aliaj diris:
Tiuj ne estas diroj de demonhavanto. Ĉu demono
povas malfermi la okulojn de blinduloj? 22 Okazis
la festo de inaŭguro en Jerusalem, kaj estis vintro;
23 kaj Jesuo promenis en la templo, en la portiko
de Salomono. 24 La Judoj do ĉirkaŭis lin, kaj diris
al li: Ĝis kiam vi tenas en dubo nian animon? Se
vi estas la Kristo, diru al ni malkaŝe. 25 Jesuo
respondis al ili: Mi diris al vi, kaj vi ne kredas;
la faroj, kiujn mi faras en la nomo de mia Patro,
atestas pri mi. 26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne
estas el miaj ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian
voĉon, kaj mi ilin konas, kaj ili min sekvas; 28
kaj mi donas al ili eternan vivon; kaj ili neniam
pereos, kaj neniu ilin forkaptos el mia mano. (aiōn
g165, aiōnios g166) 29 Mia Patro, kiu donis ilin al
mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion forkapti el
la mano de mia Patro. 30 Mi kaj la Patro estas
unu. 31 Tiam la Judoj denove prenis ŝtonojn, por
ŝtonmortigi lin. 32 Jesuo respondis al ili: Multajn
bonajn farojn mi montris al vi de mia Patro; pro
kiu el ili vi volas ŝtonmortigi min? 33 La Judoj
respondis: Ne pro bona faro ni volas ŝtonmortigi
vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo,
pretendas esti Dio. 34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas
skribite en via leĝo: Mi diris: Vi estas dioj? 35 Se li
nomis dioj tiujn, al kiuj venis la vorto de Dio (kaj
la Skribo ne povas esti nuligita), 36 ĉu vi diras
pri tiu, kiun la Patro konsekris kaj sendis en la
mondon: Vi blasfemas; ĉar mi diris: Mi estas Filo

de Dio? 37 Se mi ne faras la farojn de mia Patro,
ne kredu al mi. 38 Sed se mi faras ilin, kvankam vi
ne kredas al mi, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj
komprenu, ke la Patro estas en mi, kaj mi en la
Patro. 39 Ili denove celis kapti lin, sed li iris for
de ilia mano. 40 Li foriris denove trans Jordanon
tien, kie Johano unue baptis, kaj tie li restadis. 41
Kaj multaj venis al li, kaj diris: Johano ja ne faris
signon; sed ĉio, kion Johano diris pri ĉi tiu, estis
vera. 42 Kaj tie multaj kredis al li.

11 Kaj estis unu malsanulo, nomata Lazaro, el
Betania, la vilaĝo de Maria kaj ŝia fratino
Marta. 2 Tiu Maria, kies frato Lazaro estis malsana,
estis tiu sama, kiu ŝmiris la Sinjoron per ŝmiraĵo
kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj. 3 La fratinoj
do sendis al li, dirante: Sinjoro, jen tiu, kiun vi
amas, estas malsana. 4 Sed Jesuo, aŭdinte tion,
diris: Ĉi tiu malsano estas ne por la morto, sed
por la gloro de Dio, por ke la Filo de Dio estu
per ĝi glorata. 5 Kaj Jesuo amis Martan kaj ŝian
fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj kiam li sciiĝis, ke tiu
estas malsana, li restis ankoraŭ du tagojn en la
loko, kie li estis. 7 Poste li diris al la disĉiploj: Ni
iru returne en Judujon. 8 La disĉiploj diris al li:
Rabeno, la Judoj ĵus celis ŝtonmortigi vin; kaj ĉu
vi denove iras tien? 9 Jesuo respondis: Ĉu ne estas
dek du horoj en la tago? Se iu iras dum la tago, li
ne faletas, ĉar li vidas la lumon de ĉi tiu mondo.
10 Sed se iu iras dum la nokto, li faletas, ĉar en li
ne estas la lumo. 11 Tion li parolis, kaj poste li
diris al ili: Nia amiko Lazaro endormiĝis, sed mi
iras, por veki lin el lia dormo. 12 La disĉiploj do
diris: Sinjoro, se li endormiĝis, li resaniĝos. 13
Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supozis, ke li
parolas pri ripozo en dormo. 14 Tiam Jesuo diris
al ili klare: Lazaro jam mortis. 15 Kaj pro vi mi
ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por ke vi kredu; tamen
ni iru al li. 16 Tiam Tomaso, nomata Didimo, diris
al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni mortu
kun li. 17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar
tagojn entombigita. 18 Kaj Betania estis proksime
de Jerusalem, en la distanco de ĉirkaŭ dek kvin
stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj jam venis al Marta
kaj Maria, por konsoli ilin pri ilia frato. 20 Marta
do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo alproksimiĝas, iris al
li renkonte; sed Maria ankoraŭ sidis en la domo.
21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro, se vi estus ĉi
tie, mia frato ne estus mortinta. 22 Sed eĉ nun mi
scias, ke kion ajn vi petos de Dio, tion Dio donos
al vi. 23 Jesuo diris al ŝi: Via frato releviĝos. 24
Marta diris al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe la
releviĝo en la lasta tago. 25 Jesuo diris al ŝi: Mi
estas la releviĝo kaj la vivo; kiu kredas al mi, eĉ se
li estos mortinta, tiu vivos, 26 kaj ĉiu, kiu vivas
kaj kredas al mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion
kredas? (aiōn g165) 27 Ŝi diris al li: Jes, Sinjoro, mi
jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio,
la venanta en la mondon. 28 Kaj dirinte tion,
ŝi foriris, kaj vokis sekrete sian fratinon Maria,
dirante: La Majstro ĉeestas, kaj vokas vin. 29 Kaj
ŝi, aŭdinte tion, leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed
Jesuo ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon, sed estis
en la loko, kie Marta lin renkontis.) 31 La Judoj
do, kiuj estis kun ŝi en la domo kaj konsolis ŝin,
vidinte, ke Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis
ŝin, dirante: Ŝi iras al la tombo, por plori tie. 32
Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis, kaj
lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante: Sinjoro,
se vi estus ĉi tie, mia frato ne estus mortinta. 33
Kiam do Jesuo vidis ŝin ploranta kaj la Judojn
ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantaj, li ĝemis en
la spirito kaj maltrankviliĝis, 34 kaj diris: Kie vi
lin kuŝigis? Ili diris al li: Sinjoro, venu kaj vidu.
35 Jesuo larmis. 36 La Judoj do diris: Jen kiel li
lin amis! 37 Sed kelkaj el ili diris: Ĉu ĉi tiu, kiu
malfermis la okulojn de la blindulo, ne povus
kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo ne mortu? 38 Tiam
Jesuo, denove ĝemante en si, venis al la tombo.
Ĝi estis kaverno, kaj sur ĝi kuŝis ŝtono. 39 Jesuo
diris: Forprenu la ŝtonon. Marta, la fratino de la
mortinto, diris al li: Sinjoro, li jam malbonodoras,
ĉar li estis tie kvar tagojn. 40 Jesuo diris al ŝi:
Ĉu mi ne diris al vi, ke se vi kredos, vi vidos la
gloron de Dio? 41 Oni do forprenis la ŝtonon.
Kaj Jesuo levis siajn okulojn, kaj diris: Patro, mi
dankas Vin, ke Vi min aŭskultis. 42 Kaj mi sciis, ke
Vi ĉiam aŭskultas min; sed pro la ĉirkaŭstaranta
homamaso mi tion diris, por ke ili kredu, ke Vi
min sendis. 43 Kaj dirinte tion, li kriis per laŭta
voĉo: Lazaro, elvenu. 44 Kaj la mortinto elvenis,
kun la manoj kaj piedoj ligitaj per tombotukoj; kaj
lia vizaĝo estis ĉirkaŭligita per viŝtuko. Jesuo diris
al ili: Malligu lin, kaj lasu lin iri. 45 Tiam multaj el
la Judoj, kiuj venis al Maria, kaj vidis, kion li faris,
kredis al li. 46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj,
kaj rakontis al ili tion, kion Jesuo faris. 47 Tial la
ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion, kaj
diris: Kion ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn
signojn; 48 se ni lasos lin tiel, ĉiuj kredos al li, kaj
la Romanoj venos kaj forigos nian lokon kaj nian
nacion. 49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro en
tiu sama jaro, diris al ili: Vi scias nenion, 50 nek
konsideras, ke bone estas por vi, ke unu homo
mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio ne pereu.
51 Sed li diris tion ne de si mem; sed estante

ĉefpastro en tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos
por la nacio; 52 kaj ne nur por la nacio, sed ankaŭ
por ke li kunvenigu en unu la ĉie disĵetitajn filojn
de Dio. 53 De post tiu tago do ili konsiliĝis, por
lin mortigi. 54 Tial Jesuo ne plu iris publike inter
la Judoj, sed foriris de tie en la kamparon apud
la dezerto, en urbon nomatan Efraim; kaj tie li
restadis kun la disĉiploj. 55 Kaj la Pasko de la Judoj
proksimiĝis, kaj multaj supreniris el la kamparo
al Jerusalem antaŭ la Pasko, por sin sanktigi. 56 Ili
do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si, starante en
la templo: Kion vi pensas? Ĉu ke li ne venos al
la festo? 57 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj jam
antaŭe ordonis, ke se iu scias, kie li estas, tiu
montru tion, por ke oni lin kaptu.

12 Jesuo do ses tagojn antaŭ la Pasko venis al
Betania, kie estis Lazaro, kiun Jesuo relevis
el inter la mortintoj. 2 Oni do pretigis por li tie
vespermanĝon, kaj Marta servadis; sed Lazaro
estis unu el tiuj, kiuj sidis kun li ĉe manĝo. 3 Tiam
Maria prenis funton da pura narda ŝmiraĵo tre
multekosta, ŝmiris la piedojn de Jesuo, kaj viŝis
liajn piedojn per siaj haroj; kaj la domo pleniĝis de
la odoro de la ŝmiraĵo. 4 Sed diris Judas Iskariota,
unu el liaj disĉiploj, kiu estis lin perfidonta: 5
Kial oni ne vendis ĉi tiun ŝmiraĵon por tricent
denaroj kaj donis al malriĉuloj? 6 Tion li diris,
ne ĉar li zorgis pri la malriĉuloj; sed ĉar li estis
ŝtelisto, kaj havis la monujon kaj forprenadis tion,
kion oni metis en ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin
konservi ĝin por la tago de mia entombigo. 8 Ĉar
la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min vi ne
ĉiam havas. 9 La amaso de la Judoj do sciiĝis, ke li
estas tie; kaj ili venis ne nur pro Jesuo, sed ankaŭ
por vidi Lazaron, kiun li levis el la mortintoj. 10
Sed la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili mortigu ankaŭ
Lazaron; 11 ĉar pro li multaj Judoj foriris, kaj
kredis al Jesuo. 12 En la sekvanta tago granda
homamaso, veninte al la festo, kaj sciiĝinte, ke
Jesuo venas al Jerusalem, 13 prenis branĉojn de la
palmoj, kaj iris al li renkonte, kaj kriis: Hosana!
Estu benata la Reĝo de Izrael, kiu venas en la
nomo de la Eternulo! 14 Kaj Jesuo, trovinte junan
azenon, sidis sur ĝi, kiel estas skribite: 15 Ne timu,
filino de Cion: jen via Reĝo venas, sidanta sur ido
de azeno. 16 Tion la disĉiploj unue ne komprenis;
sed post la gloriĝo de Jesuo ili rememoris, ke tio
estis skribita pri li kaj ke oni faris al li tion. 17 La
homamaso do, kiu ĉeestis kun li, kiam li elvokis
Lazaron el la tombo, kaj levis lin el la mortintoj,
atestis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la homamaso iris al
li renkonte, ĉar ili sciiĝis, ke li faris tiun signon.
19 La Fariseoj do diris inter si: Vidu, kiel nenio
prosperis al vi; jen la mondo eliris post li. 20
Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por adorkliniĝi ĉe la
festo, estis iuj Grekoj; 21 tiuj do venis al Filipo,
kiu estis el Betsaida Galilea, kaj petis lin, dirante:
Sinjoro, ni volas vidi Jesuon. 22 Filipo venis kaj
sciigis Andreon; kaj poste Andreo kaj Filipo venis
kaj sciigis Jesuon. 23 Sed Jesuo respondis al ili,
dirante: Venis la horo, por ke la Filo de homo
estu glorata. 24 Vere, vere, mi diras al vi: Se la
tritika grenero ne falas en la teron kaj ne mortas,
ĝi restas sola; sed se ĝi mortas, ĝi donas multe da
frukto. 25 Kiu amas sian vivon, tiu ĝin perdas;
kaj kiu malamas sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu
ĝin konservos ĝis eterna vivo. (aiōnios g166) 26 Se
iu min servas, tiu sekvu min; kaj kie mi estas,
tie ankaŭ estos mia servanto; se iu min servas,
tiun la Patro honoros. 27 Nun maltrankviliĝas
mia animo; kaj kion mi diru? Patro, savu min el
ĉi tiu horo. Sed por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo.
28 Patro, gloru Vian nomon. Tiam voĉo venis el
la ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove gloros. 29
Do la apudstaranta homamaso, aŭdinte, diris, ke
tondris; aliaj diris: Anĝelo parolis al li. 30 Jesuo
respondis kaj diris: Ne por mi venis tiu voĉo, sed
por vi. 31 Nun estas la juĝo de ĉi tiu mondo;
nun la estro de ĉi tiu mondo estos elpelita. 32
Kaj mi, se mi estos suprenlevita de sur la tero,
altiros al mi ĉiujn homojn. 33 Tion li diris, per
aludo montrante, per kia morto li mortos. 34 La
homamaso respondis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke
la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel vi diras: La
Filo de homo devas esti suprenlevita? Kiu estas ĉi
tiu Filo de homo? (aiōn g165) 35 Jesuo do diris al ili:
Ankoraŭ mallongan tempon estas la lumo kun vi.
Iradu, dum vi havas la lumon, por ke la mallumo
ne venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne
scias, kien li iras. 36 Dum vi havas lumon, kredu
al la lumo, por ke vi fariĝu filoj de lumo. Tion
parolis Jesuo, kaj li foriris, kaj sin kaŝis for de ili.
37 Sed kvankam li jam faris tiom da signoj antaŭ
ili, tamen ili ne kredis al li; 38 por ke plenumiĝu
la vorto de la profeto Jesaja, kiun li parolis: Ho
Eternulo, kiu kredis nian raporton? Kaj super kiu
malkaŝiĝis la brako de la Eternulo? 39 Pro tio ili
ne povis kredi, ĉar Jesaja diris plue: 40 Li blindigis
iliajn okulojn kaj sensentigis ilian koron, Por ke ili
ne vidu per siaj okuloj, kaj ke ili ne komprenu per
sia koro, Kaj ke ili ne konvertiĝu, Kaj ke Mi ilin ne
sanigu. 41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis lian gloron
kaj parolis pri li. 42 Tamen eĉ el la regantoj multaj
kredis al li; sed pro la Fariseoj ili ne konfesis lin,
por ke ili ne estu elpelitaj el la sinagogo; 43 ĉar

ili ŝatis la laŭdon de homoj pli, ol la gloron de
Dio. 44 Kaj Jesuo kriis kaj diris: Kiu kredas al mi,
tiu kredas ne al mi, sed al Tiu, kiu min sendis. 45
Kaj kiu vidas min, tiu vidas ankaŭ Tiun, kiu min
sendis. 46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu,
kiu kredas al mi, ne restadu en mallumo. 47 Kaj se
iu aŭdas miajn dirojn kaj ne plenumas ilin, mi lin
ne juĝas; ĉar mi venis, ne por juĝi la mondon, sed
por savi la mondon. 48 Tiu, kiu forrifuzas min
kaj ne akceptas miajn dirojn, havas juĝonton; la
vorto, kiun mi parolis, juĝos lin en la lasta tago.
49 Ĉar mi ne parolis de mi mem; sed la Patro, kiu
sendis min, mem ordonis al mi, kion mi parolu,
kaj kion mi diru. 50 Kaj mi scias, ke Lia ordono
estas eterna vivo; kion do mi parolas, ĝuste kiel la
Patro diris al mi, tiel mi parolas. (aiōnios g166)

13 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke
lia horo venis, por ke li transiru el ĉi tiu
mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj
estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj
dum la vespermanĝo, kiam la diablo jam metis
en la koron de Judas Iskariota, filo de Simon, la
intencon perfidi lin, 3 Jesuo, sciante, ke la Patro
donis ĉion en liajn manojn, kaj ke li venis de Dio
kaj iras al Dio, 4 leviĝis de la vespermanĝo kaj
demetis siajn vestojn; kaj li prenis viŝtukon, kaj
sin zonis. 5 Poste li verŝis akvon en la pelvon, kaj
komencis lavi la piedojn de la disĉiploj kaj viŝi
ilin per la tuko, per kiu li estis zonita. 6 Tiam li
venis al Simon Petro. Ĉi tiu diris al li: Sinjoro, ĉu
vi lavas al mi la piedojn? 7 Jesuo respondis kaj
diris al li: Kion mi faras, vi nun ne scias, sed poste
vi komprenos. 8 Petro diris al li: Vi ja neniam
lavos miajn piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi
ne lavas vin, vi ne partoprenas kun mi. (aiōn g165)
9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn
piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la kapon. 10
Jesuo diris al li: Kiu sin jam banis, tiu bezonas nur,
ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tuta pura; kaj vi
estas puraj, tamen ne ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu
perfidos lin; tial li diris: Vi ne ĉiuj estas puraj. 12
Kiam do li jam lavis iliajn piedojn kaj surmetis
siajn vestojn kaj denove sidiĝis, li diris al ili: Ĉu vi
scias, kion mi faris al vi? 13 Vi nomas min Majstro
kaj Sinjoro; kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas.
14 Se do mi, la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn
piedojn, vi ankaŭ devas inter vi lavi la piedojn. 15
Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru
tion, kion mi faris al vi. 16 Vere, vere, mi diras al
vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro; nek
estas la sendito pli granda ol la sendinto. 17 Se ĉi
tion vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi faras. 18 Ne
pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn mi elektis;
sed por ke plenumiĝu la Skribo: Tiu, kiu manĝas
mian panon, levis kontraŭ min la piedon. 19 De
nun mi parolas al vi pri tio, antaŭ ol ĝi okazos,
por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas. 20
Vere, vere, mi diras al vi: Kiu akceptas tiun, kiun
mi sendas, tiu akceptas min; kaj kiu min akceptas,
tiu akceptas Tiun, kiu min sendis. 21 Dirinte tion,
Jesuo maltrankviliĝis en spirito, kaj ateste parolis,
dirante: Vere, vere, mi diras al vi, ke unu el vi
min perfidos. 22 Tiam la disĉiploj rigardis unu
la alian, dubante pri kiu li parolas. 23 Estis apud
la sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj, kiun Jesuo
amis. 24 Simon Petro do faris signon al li, ke li
demandu, pri kiu li parolas. 25 Tiu do, kliniĝante
al la brusto de Jesuo, diris al li: Sinjoro, kiu ĝi
estas? 26 Jesuo respondis: Ĝi estas tiu, por kiu mi
trempos la pecon kaj donos al li. Kaj trempinte
la pecon, li donis ĝin al Judas Iskariota, filo de
Simon. 27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en
lin. Jesuo do diris al li: Kion vi faras, tion faru
senprokraste. 28 Sed neniu el la kunmanĝantoj
sciis, kial li diris al li tion. 29 Iuj pensis, ĉar Judas
havis la monujon, ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion,
kion ni bezonas por la festo; aŭ ke li donu ion al la
malriĉuloj. 30 Li do, ricevinte la pecon, tuj eliris;
kaj estis nokto. 31 Kiam li eliris, Jesuo diris: Nun
la Filo de homo estas glorata, kaj Dio estas glorata
en li; 32 kaj Dio gloros lin en Si mem, kaj tuj Li
gloros lin. 33 Infanoj, ankoraŭ mallongan tempon
mi estas kun vi. Vi min serĉos; kaj kiel mi diris al
la Judoj: Kien mi iras, tien vi ne povas veni, tiel
ankaŭ al vi mi nun diras. 34 Novan ordonon mi
donas al vi, ke vi amu unu alian; kiel mi amis vin,
tiel vi ankaŭ amu unu alian. 35 Per tio ĉiuj homoj
scios, ke vi estas miaj disĉiploj, se vi havos amon
unu al alia. 36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien
vi iras? Jesuo respondis: Kien mi iras, vi ne povas
min sekvi nun, sed poste vi min sekvos. 37 Petro
diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas vin sekvi nun?
mi demetos por vi mian vivon. 38 Jesuo respondis
al li: Ĉu vi demetos por mi vian vivon? Vere, vere,
mi diras al vi: La koko ne krios, antaŭ ol vi min
malkonfesos tri fojojn.

14 Ne maltrankviliĝu via koro; vi kredas al Dio,
kredu ankaŭ al mi. 2 Ĉe la domo de mia
Patro estas multe da loĝejoj; se ne tiel estus, mi
dirus al vi; mi iras, por pretigi por vi lokon. 3 Kaj
se mi iros kaj pretigos por vi lokon, mi revenos
kaj ricevos vin al mi mem, por ke vi ankaŭ estu
tie, kie mi estas. 4 Kaj kien mi iras, vi scias, kaj
vi konas la vojon. 5 Tomaso diris al li: Sinjoro,
ni ne scias, kien vi iras; kiel ni konas la vojon? 6

Jesuo diris al li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la
vivo; neniu venas al la Patro krom per mi. 7 Se
vi min konus, vi konus ankaŭ mian Patron; kaj
de nun vi konas Lin kaj Lin vidis. 8 Filipo diris al
li: Sinjoro, montru al ni la Patron, kaj por ni tio
sufiĉos. 9 Jesuo diris al li: Ĉu mi estas kun vi tiel
longan tempon, kaj vi min ne konas, Filipo? tiu,
kiu vidis min, vidis ankaŭ la Patron; kiel vi diras:
Montru al ni la Patron? 10 Ĉu vi ne kredas, ke mi
estas en la Patro kaj la Patro en mi? la vortojn,
kiujn mi parolas al vi, mi parolas ne de mi mem;
sed la Patro, restanta en mi, faras Siajn farojn. 11
Kredu al mi, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro
en mi; aŭ almenaŭ kredu al mi pro la faroj mem.
12 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas al mi, tiu
ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras; kaj li faros
pli grandajn ol tiuj, ĉar mi iras al la Patro. 13 Kaj
kion ajn vi petos en mia nomo, tion mi faros,
por ke la Patro estu glorata en la Filo. 14 Se vi
petos ion de mi en mia nomo, tion mi faros. 15
Se vi min amas, vi observos miajn ordonojn. 16
Kaj mi petos la Patron, kaj Li donos al vi alian
Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam;
(aiōn g165) 17 tiu estas la Spirito de la vero, kiun
la mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi lin ne vidas
nek konas; vi lin konas, ĉar li restadas kun vi kaj
estos en vi. 18 Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al
vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj la mondo ne plu
vidos min, sed vi vidos min; ĉar mi vivas, tial vi
ankaŭ vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke mi estas
en mia Patro, kaj vi en mi, kaj mi en vi. 21 Kiu
havas miajn ordonojn kaj observas ilin, tiu estas,
kiu min amas; kaj kiu min amas, tiu estos amata
de mia Patro, kaj mi amos lin, kaj elmontros min
al li. 22 Judas (ne la Iskariota) diris al li: Sinjoro,
kio okazis, ke vi elmontros vin al ni, kaj ne al
la mondo? 23 Jesuo respondis kaj diris al li: Se
iu min amas, tiu observos mian vorton; kaj mia
Patro lin amos; kaj ni venos al li kaj faros loĝon
kun li. 24 Kiu min ne amas, tiu ne observas miajn
vortojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, estas ne mia,
sed de la Patro, kiu min sendis. 25 Tion mi parolis
al vi, dum mi ĉe vi restas. 26 Sed la Parakleto,
la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia
nomo, instruos vin pri ĉio, kaj vin rememorigos
pri ĉio, kion mi diris al vi. 27 Pacon mi lasas al
vi; mian pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo
donas, mi donas al vi. Ne maltrankviliĝu via koro,
nek senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭdis, ke mi diris al vi: Mi
foriras, kaj mi revenas al vi. Se vi min amus, vi
ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro
estas pli granda ol mi. 29 Kaj nun mi diris al
vi, antaŭ ol ĝi okazos, por ke vi kredu, kiam ĝi
okazos. 30 De nun mi jam ne multe parolos kun
vi; ĉar la estro de la mondo venas; kaj li havas
nenion en mi; 31 sed por ke la mondo sciu, ke mi
amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi, tiel
mi faras. Leviĝu; ni foriru de ĉi tie.

15 Mi estas la vera vinberarbo, kaj mia Patro
estas la kultivisto. 2 Ĉiun nefruktodonan
branĉon en mi Li forprenas; kaj ĉiun fruktodonan
branĉon Li purigas, por ke ĝi donu pli da frukto. 3
Jam vi estas puraj pro la vorto, kiun mi parolis al
vi. 4 Restadu en mi, kaj mi en vi. Kiel la branĉo
ne povas de si mem doni frukton, se ĝi ne restas
en la vinberarbo, tiel ankaŭ vi ne povas, se vi ne
restas en mi. 5 Mi estas la vinberarbo; vi estas la
branĉoj; kiu restadas en mi, kaj mi en li, tiu donas
multe da frukto; ĉar sen mi vi nenion povas fari.
6 Se iu ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la
branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni ilin kolektas kaj ĵetas
en fajron, kaj ili brulas. 7 Se vi restadas en mi,
kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion ajn vi
volos, kaj tio estos farita por vi. 8 En tio mia Patro
estas glorata, ke vi donas multe da frukto; kaj vi
estos miaj disĉiploj. 9 Kiel la Patro min amis, tiel
mi ankaŭ vin amis; restadu en mia amo. 10 Se vi
observos miajn ordonojn, vi restados en mia amo
tiel same, kiel mi observis la ordonojn de mia
Patro kaj restadas en Lia amo. 11 Tion mi parolis
al vi, por ke mia ĝojo en vi restadu, kaj via ĝojo
estu plena. 12 Jen estas mia ordono: ke vi amu
unu alian tiel same, kiel mi vin amis. 13 Neniu
havas amon pli grandan ol tio, ke iu demetus sian
vivon por siaj amikoj. 14 Vi estas miaj amikoj, se
vi faras tion, kion mi al vi ordonas. 15 Mi jam ne
nomas vin sklavoj, ĉar la sklavo ne scias, kion lia
sinjoro faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion,
kion mi aŭdis de mia Patro, mi sciigis al vi. 16 Vi
ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj starigis vin,
por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto
daŭru; por ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi
petos de Li en mia nomo. 17 Tion mi ordonas al
vi, por ke vi amu unu la alian. 18 Se la mondo
malamas vin, vi scias, ke ĝi malamis min pli frue,
ol vin. 19 Se vi estus el la mondo, la mondo amus
siajn proprajn; sed ĉar vi ne estas el la mondo, kaj
mi elektis vin for de la mondo, tial la mondo vin
malamas. 20 Memoru la vorton, kiun mi diris al
vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro. Se ili
min persekutis, vin ankaŭ ili persekutos; se ili
observis mian vorton, ankaŭ vian ili observos. 21
Sed ĉion ĉi tion ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili
ne konas Tiun, kiu min sendis. 22 Se mi ne estus
veninta kaj parolinta al ili, ili ne havus pekon; sed
nun ili ne havas pretekston por sia peko. 23 Tiu,

kiu min malamas, malamas ankaŭ mian Patron. 24
Se mi ne estus farinta inter ili farojn, kiajn neniu
alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili vidis kaj
malamis min kaj ankaŭ mian Patron. 25 Sed tio
okazas, por ke plenumiĝu la vorto skribita en ilia
leĝo: Ili malamis min senkaŭze. 26 Sed kiam venos
la Parakleto, kiun mi sendos de la Patro al vi, la
Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu pri
mi atestos; 27 kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi estis kun
mi de la komenco.

16 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu.
2 Ili forpelos vin el la sinagogoj; eĉ venas la
horo, kiam iu, kiu mortigos vin, opinios, ke li faras
servon al Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili ne
konis la Patron, nek min. 4 Sed tion mi parolis al
vi, por ke vi rememoru, kiam ĝia tempo venos,
ke mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed en la komenco mi
ne diris al vi tion, ĉar mi estis kun vi. 5 Sed nun
mi foriras al Tiu, kiu min sendis; kaj neniu el vi
demandas min: Kien vi iras? 6 Sed ĉar mi tiel
parolis al vi, malĝojo plenigis vian koron. 7 Tamen
mi diras al vi la veron: Estas bone por vi, ke mi
foriros; ĉar se mi ne foriros, la Parakleto ne venos
al vi; sed se mi foriros, mi sendos lin al vi. 8 Kaj
kiam li alvenos, li pruvos la mondon kulpa rilate
pekon kaj justecon kaj juĝon: 9 rilate pekon, ĉar ili
ne kredas al mi; 10 rilate justecon, ĉar mi foriras
al la Patro, kaj vi jam ne rigardas min; 11 rilate
juĝon, ĉar la estro de ĉi tiu mondo estas juĝita. 12
Mi havas ankoraŭ multon por diri al vi, sed vi ne
povas ĝin nun elporti. 13 Tamen kiam venos li, la
Spirito de la vero, li gvidos vin en ĉian veron; ĉar
li parolos ne de si mem; sed kion ajn li aŭdos, tion
li parolos; kaj li anoncos al vi venontajn aferojn.
14 Li gloros min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos
al vi. 15 Ĉio ajn, kion la Patro havas, estas mia;
tial mi diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al
vi. 16 Mallongan tempon, kaj vi jam ne rigardas
min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi min
vidos. 17 Iuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio
estas ĉi tio, kion li diras al ni: Mallongan tempon,
kaj vi ne rigardas min; kaj denove mallongan
tempon, kaj vi min vidos; kaj: Ĉar mi foriras al
la Patro? 18 Ili do diris: Kio estas ĉi tio, kion li
diras: Mallongan tempon? Ni ne komprenas lian
diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras demandi
lin, kaj li diris al ili: Ĉu vi serĉas inter vi klarigon
pri tio, kion mi diris: Mallongan tempon, kaj vi
ne rigardas min; kaj denove mallongan tempon,
kaj vi min vidos? 20 Vere, vere, mi diras al vi, ke
vi ploros kaj lamentos, sed la mondo ĝojos; vi
estos malĝojaj, sed via malĝojo fariĝos ĝojo. 21
Virino, kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia
horo venis; sed kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam
ne memoras sian doloregon, pro ĝojo, ĉar homo
naskiĝis en la mondon. 22 Vi do ankaŭ havas
nun malĝojon; sed mi revidos vin, kaj via koro
ĝojos, kaj neniu forprenos de vi vian ĝojon. 23
Kaj en tiu tago vi demandos min pri nenio. Vere,
vere, mi diras al vi, se vi petos ion de la Patro,
Li donos ĝin al vi en mia nomo. 24 Ĝis nun vi
petis nenion en mia nomo; petu, kaj vi ricevos,
por ke via ĝojo estu plena. 25 Ĉi tion mi parolis al
vi alegorie; sed venas la horo, kiam mi jam ne
parolos al vi alegorie, sed anoncos al vi malkaŝe
pri la Patro. 26 En tiu tago vi petos en mia nomo;
kaj mi ne diras, ke mi petos de la Patro pro vi; 27
ĉar la Patro mem vin amas tial, ke vi min amis,
kaj kredis, ke mi elvenis de Dio. 28 Mi elvenis
de la Patro, kaj alvenis en la mondon; denove
mi lasas la mondon, kaj iras al la Patro. 29 Liaj
disĉiploj diris: Jen nun vi parolas malkaŝe, kaj
nenian alegorion diras. 30 Nun ni scias, ke vi ĉion
scias, kaj ne bezonas, ke iu demandu vin; pro tio
ni kredas, ke vi elvenis de Dio. 31 Jesuo respondis
al ili: Ĉu vi nun kredas? 32 Jen venas la horo, kaj
eĉ jam venis, kiam vi disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi
lasos min sola; kaj tamen mi ne estas sola, ĉar la
Patro estas kun mi. 33 Tion mi parolis al vi, por
ke en mi vi havu pacon. En la mondo vi havos
suferadon; sed kuraĝu; mi venkis la mondon.

17 Tion Jesuo parolis; kaj levinte la okulojn al
la ĉielo, li diris: Patro, la horo venis; gloru
Vian Filon, por ke la Filo Vin gloru; 2 kiel Vi
donis al li aŭtoritaton super ĉiu karno, por ke li
donu eternan vivon al ĉiuj tiuj, kiujn Vi donis al
li. (aiōnios g166) 3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke
ili konu Vin, la sole veran Dion, kaj tiun, kiun Vi
sendis, Jesuon Kriston. (aiōnios g166) 4 Mi gloris Vin
sur la tero, plenuminte la faron, kiun Vi donis al
mi por fari. 5 Kaj nun, ho Patro, gloru min kun
Vi, per la gloro, kiun mi havis kun Vi, antaŭ ol la
mondo ekzistis. 6 Mi elmontris Vian nomon al
la homoj, kiujn Vi donis al mi el la mondo; Viaj
ili estis, kaj al mi Vi ilin donis; kaj ili konservis
Vian vorton. 7 Nun ili scias, ke ĉio ajn, kion Vi
donis al mi, estas de Vi; 8 ĉar mi donis al ili la
vortojn, kiujn Vi donis al mi; kaj ili akceptis ilin,
kaj scias vere, ke mi elvenis de Vi; kaj ili kredas,
ke Vi min sendis. 9 Mi preĝas por ili; mi preĝas ne
por la mondo, sed por tiuj, kiujn Vi donis al mi,
ĉar ili estas Viaj; 10 kaj ĉio mia estas Via, kaj Via
estas mia; kaj mi estas glorita per ili. 11 Mi jam ne
estas en la mondo, kaj ĉi tiuj estas en la mondo,

kaj mi venas al Vi. Patro Sankta, gardu en Via
nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi, por ke ili estu
unu tiel same, kiel ni. 12 Dum mi estis kun ili, mi
konservis en Via nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi;
kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis, krom la
filo de perdiĝo, por ke plenumiĝu la Skribo. 13
Sed nun mi venas al Vi; kaj tion mi parolas en la
mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco
en si mem. 14 Mi donis al ili Vian vorton; kaj la
mondo malamis ilin, ĉar ili ne estas el la mondo,
kiel mi ne estas el la mondo. 15 Mi petas, ne ke
Vi forigu ilin el la mondo, sed ke Vi gardu ilin
kontraŭ la malbono. 16 Ili ne estas el la mondo,
kiel mi ne estas el la mondo. 17 Konsekru ilin
en la vero; Via vorto estas vero. 18 Kiel Vi min
sendis en la mondon, tiel ankaŭ mi ilin sendis en
la mondon. 19 Kaj por ili mi konsekras min, por
ke ili mem ankaŭ estu konsekritaj en la vero. 20
Kaj mi preĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj,
kiuj kredos al mi pro ilia vorto; 21 por ke ili ĉiuj
estu unu; kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj mi en Vi,
tiel ili ankaŭ estu en ni; por ke la mondo kredu,
ke Vi min sendis. 22 Kaj la gloron, kiun Vi donis al
mi, mi donis al ili; por ke ili estu unu tiel same,
kiel ni estas unu; 23 mi en ili, kaj Vi en mi, por ke
ili perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke Vi
min sendis, kaj ke Vi ilin amis, kiel Vi min amis.
24 Patro, pri tiuj, kiujn Vi donis al mi, mi volas,
ke ili ankaŭ estu kun mi tie, kie mi estas; por ke
ili vidu mian gloron, kiun Vi donis al mi; ĉar Vi
amis min antaŭ la fondo de la mondo. 25 Ho Patro
justa, la mondo Vin ne konis, tamen mi Vin konis;
kaj ĉi tiuj scias, ke Vi min sendis; 26 kaj al ili Vian
nomon mi konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke la
amo, per kiu Vi amis min, estu en ili, kaj mi en ili.

18 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun
siaj disĉiploj trans la torenton Kidron, kie
estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj
disĉiploj. 2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la
lokon; ĉar Jesuo ofte venis tien kun siaj disĉiploj.
3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj oficistojn,
senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venis tien
kun lanternoj kaj torĉoj kaj batililoj. 4 Jesuo do,
sciante ĉion, kio venos al li, paŝis antaŭen, kaj
diris al ili: Kiun vi serĉas? 5 Ili respondis al li:
Jesuon Nazaretan. Jesuo respondis: Mi estas tiu.
Kaj Judas, lia perfidanto, staris kun ili. 6 Kiam do
li diris al ili: Mi estas tiu, ili malantaŭen ekpaŝis
kaj falis sur la teron. 7 Tiam denove li demandis
ilin: Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan. 8
Jesuo respondis: Mi ĵus diris al vi, ke mi estas tiu;
se do vi min serĉas, lasu ĉi tiujn foriri; 9 por ke
plenumiĝu la vorto, kiun li diris: El tiuj, kiujn Vi
donis al mi, mi perdis neniun. 10 Simon Petro do,
havante glavon, eltiris ĝin, kaj frapis sklavon de la
ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La
nomo de la sklavo estis Malĥo. 11 Jesuo do diris al
Petro: Metu la glavon en ĝian ingon; la kalikon,
kiun la Patro donis al mi, ĉu mi ne trinkos? 12 La
kohorto kaj la milestro kaj la oficistoj de la Judoj
kaptis do Jesuon kaj ligis lin, 13 kaj kondukis lin
unue al Anas; ĉar ĉi tiu estis bopatro de Kajafas,
kiu estis ĉefpastro en tiu jaro. 14 Kajafas estis
tiu, kiu donis konsilon al la Judoj, ke estos bone,
ke unu homo mortu por la popolo. 15 Kaj Simon
Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu
disĉiplo estis konata de la ĉefpastro, kaj eniris
kun Jesuo en la korton de la ĉefpastro; 16 sed
Petro staris ekstere apud la pordo. Kaj la alia
disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris
kaj parolis kun la pordistino, kaj enirigis Petron.
17 La sklavino pordistino diris al Petro: Ĉu vi ne
estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diris:
Mi ne estas. 18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte
karban fajron (ĉar estis malvarme), staris kaj sin
varmigis; Petro ankaŭ estis kun ili, starante kaj
sin varmigante. 19 La ĉefpastro demandis Jesuon
pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado. 20 Jesuo
respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo;
mi ĉiam instruis en la sinagogoj kaj en la templo,
kie ĉiuj Judoj kunvenas; kaj sekrete mi nenion
parolis. 21 Kial vi min demandas? demandu tiujn,
kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi
diris. 22 Kaj kiam li parolis tion, unu el la apude
starantaj oficistoj per la manplato frapis Jesuon,
dirante: Ĉu tiel vi respondas al la ĉefpastro? 23
Respondis Jesuo al li: Se mi malbone parolis,
atestu pri la malbono; sed se bone, kial vi min
frapas? 24 Anas sendis lin ligitan al la ĉefpastro
Kajafas. 25 Simon Petro staris kaj sin varmigis. Oni
do diris al li: Ĉu vi estas unu el liaj disĉiploj? Li
neis, dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la sklavoj de
la ĉefpastro, estante parenco de tiu, kies orelon
Petro detranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis vin kun li
en la ĝardeno? 27 Petro do denove neis; kaj tuj
la koko ekkriis. 28 Kaj oni kondukis Jesuon de
Kajafas en la palacon; estis frumatene; kaj ili ne
eniris en la palacon, por ke ili ne malpuriĝu, sed
povu manĝi la Paskon. 29 Pilato do eliris al ili,
kaj diris: Kian akuzon vi prezentas kontraŭ ĉi
tiu viro? 30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne
estus malbonfaranto, ni ne transdonus lin al vi. 31
Pilato do diris al ili: Vi mem prenu lin, kaj juĝu lin
laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne estas permesate
al ni mortigi homon; 32 por ke plenumiĝu la vorto
de Jesuo, kiun li parolis, montrante, per kia morto

li mortos. 33 Pilato do reeniris en la palacon, kaj
alvokis Jesuon, kaj diris al li: Ĉu vi estas la Reĝo
de la Judoj? 34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras de
vi mem, aŭ ĉu aliaj diris ĝin al vi pri mi? 35 Pilato
respondis: Ĉu mi estas Judo? Via propra nacio kaj
la ĉefpastroj transdonis vin al mi; kion vi faris?
36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas el ĉi tiu
mondo; se mia regno estus el ĉi tiu mondo, miaj
servantoj bataladus, por ke mi ne transdoniĝu al
la Judoj; sed nun mia regno ne estas el ĉi tie. 37
Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo
respondis: Vi diras, ke mi estas reĝo. Por tio mi
naskiĝis kaj venis en la mondon, ke mi atestu pri
la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas mian
voĉon. 38 Pilato diris al li: Kio estas la vero? Kaj
dirinte tion, li eliris denove al la Judoj, kaj diris al
ili: Mi trovas en li nenian kulpon. 39 Sed estas ĉe
vi kutime, ke mi liberigu al vi unu dum la Pasko:
ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la
Judoj? 40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne ĉi tiun,
sed Barabason. Barabas estis rabisto.

19 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj lin skurĝigis.
2 Kaj la soldatoj plektis kronon el dornoj kaj
metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin per purpura
mantelo; 3 kaj venis al li, kaj diris: Saluton, Reĝo
de la Judoj! kaj ili frapis lin per la manplatoj.
4 Pilato do denove eliris, kaj diris al ili: Jen mi
elkondukas lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas
en li nenian kulpon. 5 Jesuo do eliris, portante la
dornan kronon kaj la purpuran mantelon. Pilato
diris al ili: Jen la homo! 6 Kiam do la ĉefpastroj
kaj oficistoj lin vidis, ili kriis: Krucumu, krucumu
lin. Pilato diris al ili: Mem prenu lin kaj krucumu
lin, ĉar mi trovas en li nenian kulpon. 7 La Judoj
respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ tiu leĝo li
devas morti tial, ke li pretendis esti Filo de Dio. 8
Kiam do Pilato aŭdis tiun diron, li des pli timis; 9
kaj reenirinte en la palacon, li diris al Jesuo: De
kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis. 10 Tiam
diris Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi? ĉu vi ne
scias, ke mi havas povon krucumi vin, kaj povon
liberigi vin? 11 Jesuo respondis: Vi havus nenian
povon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de
supre; tial tiu, kiu transdonis min al vi, havas la pli
grandan pekon. 12 Ĉe tio Pilato penis liberigi lin;
sed la Judoj kriis, dirante: Se vi liberigos tiun, vi
ne estas amiko de Cezaro; ĉiu, kiu pretendas esti
reĝo, parolas kontraŭ Cezaro. 13 Kiam do Pilato
aŭdis tiun vorton, li elkondukis Jesuon, kaj sidiĝis
sur tribunala seĝo en loko nomata La Pavimo, sed
en la Hebrea lingvo Gabata. 14 Estis la Preparado
de la Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al la
Judoj: Jen via Reĝo! 15 Ili kriegis: Forigu, forigu,
krucumu lin. Pilato diris al ili: Ĉu mi krucumu
vian Reĝon? La ĉefpastroj respondis: Ni ne havas
reĝon krom Cezaro. 16 Tiam do li transdonis lin al
ili, por esti krucumita. 17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj
li eliris, portante sian krucon, al la loko nomata
Loko de Kranio, kiu estas en la Hebrea lingvo
Golgota; 18 tie ili krucumis lin, kaj kun li du
aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj Jesuon meze. 19 Kaj
Pilato ankaŭ skribis titolon, kaj surmetis ĝin sur
la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA, LA
REĜO DE LA JUDOJ. 20 Tiun titolon multaj el la
Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo estis krucumita,
estis proksime de la urbo; kaj ĝi estis skribita
Hebree kaj Latine kaj Greke. 21 Tiam la ĉefpastroj
de la Judoj diris al Pilato: Ne skribu: La Reĝo de la
Judoj; sed, ke li diris: Mi estas Reĝo de la Judoj. 22
Respondis Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.
23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis
liajn vestojn, kaj dividis ilin en kvar partojn, po
unu parto por ĉiu soldato; kaj la tunikon; sed
la tuniko estis senkudra, desupre teksita tra la
tuto. 24 Ili do diris unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin,
sed lotu pri ĝi, kies ĝi estos; por ke plenumiĝu la
Skribo, kiu diras: Ili dividis miajn vestojn inter
si, Pri mia tuniko ili lotis. Tion la soldatoj faris.
25 Sed apud la kruco de Jesuo staris lia patrino,
kaj la fratino de lia patrino, Maria, la edzino de
Klopas, kaj Maria Magdalena. 26 Jesuo, rigardante
sian patrinon, kaj la apudstarantan disĉiplon,
kiun li amis, diris al sia patrino: Virino, jen via
filo! 27 Tiam li diris al la disĉiplo: Jen via patrino!
Kaj de post tiu horo la disĉiplo akceptis ŝin en
sian domon. 28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis,
por ke plenumiĝu la Skribo, diris: Mi soifas. 29
Kuŝis tie vazo plena de vinagro; oni do metis
spongon, plenigitan per la vinagro, sur hisopon,
kaj levis ĝin al lia buŝo. 30 Kiam do Jesuo ricevis
la vinagron, li diris: Estas finite; kaj, klininte sian
kapon, li ellasis for la spiriton. 31 La Judoj, ĉar
estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu
sur la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu
sabato estis granda tago), petis Pilaton, ke oni
rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin. 32 Tiam la
soldatoj venis, kaj rompis la krurojn de la unua
kaj de la alia krucumita kun li; 33 sed kiam ili
venis al Jesuo, kaj vidis, ke li jam mortis, ili ne
rompis liajn krurojn; 34 tamen unu el la soldatoj
per lanco pikis lian flankon, kaj tuj elvenis sango
kaj akvo. 35 Kaj la vidinto atestis, kaj vera estas lia
atesto; kaj li scias, ke li diras la veron, ke vi ankaŭ
kredu. 36 Ĉar tio okazis, por ke plenumiĝu la
Skribo: Osto en li ne estos rompita. 37 Kaj ankoraŭ
alia Skribo diras: Ili rigardos tiun, kiun ili trapikis.

38 Post tio, Jozef el Arimateo, kiu estis disĉiplo
de Jesuo, sed sekrete pro timo antaŭ la Judoj,
petis Pilaton, ke li povu forpreni la korpon de
Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis
lian korpon. 39 Venis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu
unue venis al Jesuo nokte), portanta miksaĵon
de mirho kaj aloo, ĉirkaŭ cent funtoj. 40 Ili do
prenis la korpon de Jesuo, kaj ĉirkaŭvindis ĝin per
tolaĵoj kun aromaĵoj, laŭ la kutimo de la Judoj por
entombigo. 41 Kaj estis ĝardeno en la loko, kie li
estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo,
en kiun ankoraŭ neniu estis metita. 42 Tien do,
pro la Preparado de la Judoj (ĉar la tombo estis
proksima) ili enmetis Jesuon.

20 La unuan tagon de la semajno Maria
Magdalena venis frue, dum estis ankoraŭ
mallume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon prenita
for de la tombo. 2 Ŝi do kuris kaj venis al Simon
Petro kaj al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo amis, kaj
ŝi diris al ili: Oni forprenis el la tombo la Sinjoron,
kaj ni ne scias, kien oni lin metis. 3 Eliris do Petro
kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la tombo. 4 Kaj ambaŭ
ekkuris kune; kaj la alia disĉiplo kuris antaŭen pli
rapide ol Petro, kaj unua alvenis al la tombo; 5
kaj kliniĝinte, li enrigardis, kaj vidis la tolaĵojn
kuŝantajn; tamen li ne eniris. 6 Kaj poste venis
Simon Petro, sekvante lin, kaj eniris en la tombon;
kaj li vidis la tolaĵojn kuŝantajn, 7 kaj la viŝtukon,
kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tolaĵoj,
sed kunvolvitan en aparta loko. 8 Tiam eniris do
la alia disĉiplo, kiu unua alvenis al la tombo, kaj li
vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis
la Skribon, ke li devas releviĝi el la mortintoj.
10 Kaj la disĉiploj iris returne hejmen. 11 Sed
Maria staris ekstere apud la tombo, plorante;
kaj dum ŝi ploris, ŝi kliniĝis, kaj enrigardis en la
tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝelojn en blankaj
vestoj, sidantajn, unu ĉe la kaploko kaj unu ĉe la
piedloko, kie la korpo de Jesuo antaŭe kuŝis. 13 Kaj
ili diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? Ŝi respondis:
Ĉar oni forprenis mian Sinjoron, kaj mi ne scias,
kien oni lin metis. 14 Dirinte tion, ŝi sin turnis
malantaŭen, kaj vidis Jesuon staranta, kaj ne sciis,
ke ĝi estas Jesuo. 15 Jesuo diris al ŝi: Virino, kial vi
ploras? kiun vi serĉas? Ŝi, supozante, ke li estas la
ĝardenisto, diris al li: Sinjoro, se vi forportis lin,
sciigu min, kien vi metis lin, kaj mi lin forprenos.
16 Jesuo diris al ŝi: Maria. Ŝi sin turnis, kaj diris
al li Hebrelingve: Raboni; tio estas Majstro. 17
Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne
supreniris al la Patro; sed iru al miaj fratoj, kaj
diru al ili: Mi supreniras al mia Patro kaj via Patro,
kaj al mia Dio kaj via Dio. 18 Maria Magdalena
venis al la disĉiploj, sciigante: Mi vidis la Sinjoron;
kaj ke li tion diris al ŝi. 19 Kiam do estis vespero
en tiu sama tago, la unua de la semajno, kaj kiam
estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj estis, pro
timo antaŭ la Judoj, Jesuo venis kaj staris meze de
ili, kaj diris al ili: Paco al vi. 20 Kaj dirinte tion, li
montris al ili siajn manojn kaj sian flankon. La
disĉiploj do ĝojis, vidante la Sinjoron. 21 Jesuo
denove diris al ili: Paco al vi; kiel la Patro sendis
min, tiel ankaŭ mi vin sendas. 22 Kaj dirinte tion,
li elspiris sur ilin, kaj diris: Ricevu la Sanktan
Spiriton: 23 kies pekojn vi pardonos, al tiuj ili
estas pardonitaj; kies vi retenos, ili estas retenitaj.
24 Sed Tomaso, unu el la dek du, nomata Didimo,
ne ĉeestis kun ili, kiam Jesuo venis. 25 La aliaj
disĉiploj do diris al li: Ni vidis la Sinjoron. Sed li
diris al ili: Se mi ne vidos en liaj manoj la truon
de la najloj, kaj se mi ne metos mian fingron en
la lokon de la najloj, kaj ne metos mian manon
en lian flankon, mi tute ne kredos. 26 Kaj post
ok tagoj la disĉiploj denove estis interne, kaj
Tomaso kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj
estis fermitaj, kaj staris en la mezo, kaj diris: Paco
al vi. 27 Tiam li diris al Tomaso: Etendu ĉi tien
vian fingron kaj vidu miajn manojn; kaj etendu
vian manon kaj enmetu ĝin en mian flankon; kaj
ne estu nekredema, sed estu kredanta. 28 Tomaso
respondis al li kaj diris: Mia Sinjoro kaj mia Dio. 29
Jesuo diris al li: Ĉar vi vidis min, vi kredas; feliĉaj
estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj tamen kredas. 30 Jesuo
faris antaŭ la disĉiploj multajn aliajn signojn, kiuj
ne estas skribitaj en ĉi tiu libro; 31 sed ĉi tiuj estas
skribitaj, por ke vi kredu, ke Jesuo estas la Kristo,
la Filo de Dio, kaj ke kredante, vi havu vivon en
lia nomo.

21 Post tio Jesuo denove sin montris al la
disĉiploj apud la maro de Tiberias; kaj li
montris sin jene. 2 Estis kune Simon Petro, kaj
Tomaso, nomata Didimo, kaj Natanael el Kana
Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj aliaj du el liaj
disĉiploj. 3 Simon Petro diris al ili: Mi iras, por
fiŝkapti. Ili diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi. Ili
do eliris, kaj iris sur la ŝipon; kaj tiun nokton ili
nenion kaptis. 4 Sed ĉe la tagiĝo Jesuo staris sur la
marbordo; tamen la disĉiploj ne sciis, ke ĝi estas
Jesuo. 5 Tiam Jesuo diris al ili: Infanoj, ĉu vi havas
ian manĝaĵon? Ili respondis al li: Ne. 6 Kaj li diris
al ili: Ĵetu la reton ĉe la dekstra flanko de la ŝipo,
kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis; kaj pro la multeco
de la fiŝoj ili ne plu povis ĝin treni. 7 Tiu disĉiplo,
kiun Jesuo amis, diris al Petro: Ĝi estas la Sinjoro.
Kiam do Simon Petro aŭdis, ke ĝi estas la Sinjoro,
li alzonis al si sian kitelon (ĉar li estis nuda) kaj

ĵetis sin en la maron. **8** Sed la aliaj disĉiploj venis
en la ŝipeto (ĉar ili estis ne malproksime de la
tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la
reton plenan de fiŝoj. **9** Kaj kiam ili eliris sur la
teron, ili vidis fajron karban aranĝitan tie, kaj
fiŝon kuŝantan sur ĝi, kaj panon. **10** Jesuo diris
al ili: Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis. **11**
Simon Petro iris sur la ŝipon, kaj tiris la reton al
la tero, plenan de grandaj fiŝoj, cent kvindek tri;
kaj kvankam estis tiel multaj, tamen la reto ne
disŝiriĝis. **12** Jesuo diris al ili: Venu, matenmanĝu.
Kaj neniu el la disĉiploj kuraĝis lin demandi: Kiu
vi estas? sciante, ke ĝi estas la Sinjoro. **13** Jesuo
venis kaj prenis la panon kaj donis al ili, kaj tiel
same la fiŝon. **14** Tiu estas jam la tria fojo, kiam
aperis Jesuo al siaj disĉiploj, post sia releviĝo el la
mortintoj. **15** Post la matenmanĝo Jesuo diris al
Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min
pli, ol tiuj? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi
vin amas. Li diris al li: Paŝtu miajn ŝafidojn. **16** Li
diris al li ankoraŭ la duan fojon: Simon, filo de
Jona, ĉu vi min amas? Li diris al li: Jes, Sinjoro;
vi scias, ke mi vin amas. Li diris al li: Zorgu pri
miaj ŝafoj. **17** Li diris al li la trian fojon: Simon,
filo de Jona, ĉu vi min amas? Petro ĉagreniĝis, ke
li diris al li la trian fojon: Ĉu vi min amas? kaj
respondis al li: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias, ke
mi vin amas. Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn.
18 Vere, vere, mi diras al vi: Kiam vi estis juna,
vi zonis vin, kaj iris, kien vi volis; sed kiam vi
maljuniĝos, vi etendos viajn manojn, kaj alia vin
zonos, kaj portos vin, kien vi ne volos. **19** Tion li
diris, montrante per aludo, per kia morto li gloros
Dion. Kaj dirinte tion, li diris al li: Sekvu min. **20**
Petro, sin turninte, vidis malantaŭe la disĉiplon,
kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis sin al lia brusto
dum la vespermanĝo, kun la diro: Sinjoro, kiu
estas la perfidanta vin?). **21** Petro do, vidinte lin,
diris al Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri ĉi tiu? **22** Jesuo
diris al li: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi venos, kio
estas al vi? vi sekvu min. **23** Tial inter la fratoj
disiris la famo, ke tiu disĉiplo ne mortos; tamen
Jesuo ne diris al li, ke li ne mortos, sed: Se mi
volas, ke li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi? **24**
Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tio kaj skribis
tion: kaj ni scias, ke lia atesto estas vera. **25** Estas
ankaŭ multaj aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj mi
supozas, ke se ĉiu el ili estus skribita detale, la
tuta mondo ne havus lokon por la skribotaj libroj.

Agoj

1 La unuan historion mi faris, ho Teofilo, pri
ĉio, kion Jesuo komencis fari kaj instrui, **2** ĝis
la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte
ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj,
kiujn li elektis; **3** al kiuj ankaŭ post sia suferado
li montris sin vivanta per multaj pruvoj, dum
kvardek tagoj aperante al ili kaj parolante pri
la aferoj de la regno de Dio; **4** kaj kunestante, li
admonis ilin ne foriri el Jerusalem, sed atendi tiun
promeson de la Patro, pri kiu (li diris) vi aŭdis de
mi; **5** ĉar kiel Johano baptis per akvo, vi baptiĝos
per la Sankta Spirito post ne multe da tagoj. **6** Ili
do, kunveninte, demandis lin, dirante: Sinjoro,
ĉu en ĉi tiu tempo vi restarigas la regadon al
Izrael? **7** Kaj li diris al ili: Ne apartenas al vi scii
tempojn aŭ epokojn, kiujn la Patro rezervis en
Sia aŭtoritato. **8** Sed vi ricevos povon, kiam la
Sankta Spirito venos sur vin; kaj vi estos miaj
atestantoj en Jerusalem kaj en la tuta Judujo kaj
Samario kaj ĝis la plej malproksima parto de la
tero. **9** Kaj tion dirinte, li suprenleviĝis, ankoraŭ
dum ili rigardis, kaj nubo ricevis lin for de iliaj
okuloj. **10** Kaj dum ili fikse rigardis al la ĉielo,
kiam li foriris, jen staris apud ili du viroj blanke
vestitaj; **11** kiuj ankaŭ diris: Viroj Galileanoj, kial
vi staras rigardantaj al la ĉielo? ĉi tiu Jesuo, kiu
estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel
same revenos, kiel vi vidis lin iranta en la ĉielon.
12 Tiam ili iris returne al Jerusalem de la monteto
nomata Olivarba, kiu estas proksime de Jerusalem,
en la distanco de sabata vojaĝo. **13** Kaj kiam ili
envenis, ili supreniris en la supran ĉambron, kie
loĝis Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj Andreo,
Filipo kaj Tomaso, Bartolomeo kaj Mateo, Jakobo,
filo de Alfeo, kaj Simon, la Fervorulo, kaj Judas,
filo de Jakobo. **14** Ĉiuj ĉi tiuj unuanime persistis
en preĝado kaj petado, kun la virinoj, kaj Maria,
la patrino de Jesuo, kaj kun liaj fratoj. **15** Kaj en
tiuj tagoj Petro, stariĝinte meze de la fratoj, diris
(kaj multego da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent
dudek): **16** Fratoj, estis necese, ke plenumiĝu tiu
Skribo, kiun la Sankta Spirito antaŭparolis per la
buŝo de David pri Judas, kiu fariĝis gvidanto al
tiuj, kiuj kaptis Jesuon. **17** Ĉar li estis kalkulita
inter ni kaj ricevis sian parton en ĉi tiu servado.
18 (Tiu ja akiris kampon per la rekompenco de
sia maljusteco, kaj falinte kapantaŭe, li diskrevis
meze, kaj ĉiuj liaj internaĵoj elŝutiĝis. **19** Kaj tio
fariĝis sciata al ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, tiel ke
en ilia dialekto tiu kampo estas nomita Akeldama,
tio estas, Kampo de Sango.) **20** Ĉar estas skribite
en la Psalmaro: Lia loĝejo dezertiĝu, Kaj en ĝi ne
ekzistu loĝanto; kaj: Lian oficon ricevu alia. **21**
El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis dum la tuta
tempo, en kiu la Sinjoro Jesuo eniris kaj eliris
inter ni, **22** komencante de la bapto de Johano ĝis
la tago, kiam li estis akceptita supren for de ni,
unu devas esti atestanto kun ni pri lia releviĝo. **23**
Kaj ili starigis du: Jozefon, nomatan Barsabas, kies
alnomo estis Justo, kaj Mattiason. **24** Kaj preĝante,
ili diris: Vi, ho Sinjoro, kiu konas la korojn de
ĉiuj, elmontru, kiun el ĉi tiuj du Vi elektis, **25** por
ricevi la parton en ĉi tiu servado kaj apostoleco,
de kiu Judas forfalis, por iri al sia propra loko. **26**
Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis por Mattias; kaj
li estis alkalkulita al la dek unu apostoloj.

2 Kaj kiam venis la Pentekosta tago, ili ĉiuj estis
unuanime en unu loko. **2** Kaj subite venis el la
ĉielo sono kvazaŭ blovego de forta vento, kaj ĝi
plenigis la tutan domon, kie ili sidis. **3** Kaj al ili
aperis disirantaj langoj kvazaŭ el fajro, kaj sidiĝis
sur ĉiun el ili. **4** Kaj ĉiuj pleniĝis de la Sankta
Spirito, kaj komencis paroli aliajn lingvojn, kiel la
Spirito donis al ili parolpovon. **5** Kaj en Jerusalem
tiam loĝis piaj Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo. **6** Kaj
kiam aŭdiĝis tiu sono, la homamaso kunvenis kaj
miregis, ĉar ĉiu aparte aŭdis ilin paroli per lia
propra dialekto. **7** Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris,
dirante unu al alia: Rigardu! ĉu ne estas Galileanoj
ĉiuj tiuj parolantoj? **8** Kiel do ni aŭdas ĉiu en sia
dialekto, en kiu ni naskiĝis? **9** Partoj kaj Medoj kaj
Elamanoj, kaj loĝantoj en Mezopotamio, Judujo,
Kapadokio, Ponto kaj Azio, **10** Frigio kaj Pamfilio,
Egiptujo kaj la partoj de Libio apud Kireno, kaj
pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj prozelitoj, **11**
Kretanoj kaj Araboj — ni aŭdas ilin paroli en niaj
lingvoj la mirindaĵojn de Dio. **12** Kaj ĉiuj konfuziĝis
kaj embarasiĝis, dirante unu al alia: Kion ĉi tio
signifas? **13** Sed aliaj moke diris: Ili estas plenaj de
mosto. **14** Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu,
levis sian voĉon kaj parolis al ili, dirante: Ho Judoj
kaj ĉiuj loĝantaj en Jerusalem, ĉi tio estu al vi
sciata, kaj aŭskultu miajn vortojn. **15** Ĉar ĉi tiuj ne
estas ebriaj, kiel vi supozas, ĉar estas la tria horo
de la tago; **16** sed jen tio, kio estis dirita per la
profeto Joel: **17** Kaj en la lasta tempo, diras Dio, Mi
elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon; Kaj viaj
filoj kaj viaj filinoj profetos, Kaj viaj junuloj havos
viziojn, Kaj viaj maljunuloj havos sonĝojn; **18** Kaj
eĉ sur Miajn sklavojn kaj Miajn sklavinojn en tiu
tempo Mi elverŝos Mian spiriton, Kaj ili profetos.
19 Kaj Mi donos miraklojn en la ĉielo supre, Kaj
signojn sur la tero malsupre: Sangon, fajron, kaj

vaporon de fumo; 20 La suno fariĝos malluma, Kaj
la luno fariĝos sanga, Antaŭ ol venos la granda kaj
majesta tago de la Eternulo; 21 Kaj ĉiu, kiu vokos
la nomon de la Eternulo, saviĝos. 22 Izraelidoj,
aŭskultu la jenajn vortojn: Jesuon, la Nazaretanon,
viron de Dio, elmontritan al vi per potencaĵoj kaj
mirakloj kaj signoj, kiujn Dio faris per li meze
de vi, kiel vi mem scias, 23 lin, laŭ la difinita
intenco kaj antaŭscio de Dio transdonitan, vi per
la manoj de senleĝuloj krucumis kaj mortigis; 24
lin Dio levis, malliginte la suferojn de morto, ĉar
estis neeble, ke li estu tenata de ĝi. 25 Ĉar David
diris pri li: Ĉiam mi vidis la Eternulon antaŭ mi,
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne
falu; 26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia lango,
Eĉ mia karno ripozas en espero; 27 Ĉar Vi ne
lasos mian animon al Ŝeol, Vi ne permesos, ke
Via sanktulo forputru. (Hadēs g86) 28 Vi konigis
al mi la vojojn de la vivo, Vi plenigos min per
ĝojo antaŭ Vi. 29 Fratoj, mi povas libere paroli
al vi pri la patriarko David, ke li mortis kaj estis
enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ĝis la nuna
tago. 30 Estante do profeto, kaj sciante, ke Dio
ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el la
frukto de liaj lumboj, 31 li, antaŭvidante, parolis
pri la relevo de la Kristo, ke li ne estos lasita
al Ŝeol, kaj lia karno ne forputros. (Hadēs g86) 32
Ĉi tiun Jesuon relevis Dio, pri kio ni ĉiuj estas
atestantoj. 33 Levite do ĝis dekstre de Dio, kaj
ricevinte de la Patro la promeson de la Sankta
Spirito, li elverŝis tion, kion vi vidas kaj aŭdas. 34
Ĉar David ne supreniris en la ĉielojn; sed li mem
diris: La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre
de Mi, 35 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo
por viaj piedoj. 36 Kun certeco do sciu la tuta
domo de Izrael, ke tiun Jesuon, kiun vi krucumis,
Dio faris Sinjoro kaj Kristo. 37 Kaj aŭdinte tion, ili
estis pikitaj en la koro, kaj diris al Petro kaj la aliaj
apostoloj: Kion ni faru, fratoj? 38 Kaj Petro diris al
ili: Ekpentu, kaj baptiĝu ĉiu el vi en la nomo de
Jesuo Kristo por forigo de pekoj, kaj vi ricevos la
donacon de la Sankta Spirito. 39 Ĉar la promeso
estas por vi kaj por viaj infanoj, kaj por ĉiuj ĝis
malproksime, kiujn alvokos la Eternulo, nia Dio.
40 Kaj per multaj aliaj paroloj li atestis kaj alvokis
ilin, dirante: Savu vin el ĉi tiu perversa generacio.
41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, baptiĝis, kaj
en tiu tago aldoniĝis ĉirkaŭ tri mil animoj. 42
Kaj ili persistis en la instruo de la apostoloj kaj
en la kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en
preĝoj. 43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj
mirakloj kaj signoj fariĝis per la apostoloj. 44 Kaj
ĉiuj kredantoj estis kune, kaj havis ĉion komuna;
45 kaj ili vendis siajn havojn kaj posedaĵojn, kaj
dividis ilin al ĉiuj laŭ ĉies aparta bezono. 46 Kaj
ĉiutage, vizitadante unuanime la templon, kaj
dispecigante panon dome, ili prenis sian nutraĵon
kun ĝojo kaj unueco de koro, 47 laŭdante Dion kaj
havante favoron ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro
aldonis ĉiutage al la eklezio la savatojn.

3 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en
la templon je la horo de preĝado, la naŭa. 2
Kaj unu viro, lama de la patrina ventro, estis
portata; oni lin metis ĉiutage apud tiu pordego
de la templo, kiu estas nomata La Bela, por ke
li petu pri almozoj la enirantojn en la templon;
3 tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn en
la templon, petis almozon. 4 Kaj Petro, fikse
rigardante lin, kun Johano, diris: Rigardu nin. 5
Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion de ili. 6 Kaj
Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon mi havas,
sed kion mi havas, tion mi donas al vi. En la nomo
de Jesuo Kristo, la Nazaretano, piediru. 7 Kaj li
prenis lin per la dekstra mano kaj lin levis; kaj
tuj liaj plandoj kaj liaj maleolostoj fortiĝis. 8 Kaj
li suprensalte stariĝis, kaj piediris; kaj li eniris
kun ili en la templon, piedirante kaj saltante,
kaj laŭdante Dion. 9 Kaj la tuta popolo vidis lin
piedirantan kaj laŭdantan Dion; 10 kaj ili rekonis
lin, ke li estas tiu, kiu sidis por almozo apud la
Bela Pordego de la templo, kaj ili pleniĝis de
mirego kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li. 11 Kaj
dum li tenis Petron kaj Johanon, la tuta popolo
kunkuris al ili en la portiko nomata Salomona,
miregante. 12 Kaj Petro, vidante tion, respondis
al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras pri ĉi tio?
kaj kial vi fikse rigardas nin, kvazaŭ per propra
potenco aŭ pieco ni igis lin piediri? 13 La Dio
de Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob, la Dio de
niaj patroj, gloris Sian Servanton Jesuo, kiun vi
transdonis, kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo de
Pilato, kiam ĉi tiu decidis liberigi lin. 14 Sed vi
malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon, kaj petis,
ke mortiginto estu donita al vi, 15 kaj mortigis la
Estron de la vivo, kiun Dio relevis el la mortintoj,
pri kio ni estas atestantoj. 16 Kaj lia nomo, per
fido en lia nomo, fortigis ĉi tiun, kiun vi vidas kaj
konas; kaj la fido, kiu estas per li, donis al li ĉi tiun
plensanecon antaŭ vi ĉiuj. 17 Kaj nun, fratoj, mi
scias, ke vi agis de nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj.
18 Sed tiel Dio plenumis tion, kion Li antaŭanoncis
per la buŝo de ĉiuj profetoj, ke Lia Kristo suferos.
19 Pentu do, kaj konvertiĝu, por ke viaj pekoj estu
forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝiĝo de la
vizaĝo de la Eternulo, 20 kaj por ke Li sendu la
por vi difinitan Kriston, Jesuon, 21 kiun la ĉielo

devas ricevi ĝis la tempoj de restarigo de ĉio,
pri kiuj parolis Dio per la buŝo de Siaj sanktaj
profetoj jam de antikva tempo. (aiōn g165) 22 Ĉar
Moseo diris: Profeton el viaj fratoj, similan al mi,
starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu
pri ĉio ajn, kion li al vi parolos. 23 Kaj ĉiu animo,
kiu ne aŭskultos tiun profeton, ekstermiĝos el la
popolo. 24 Kaj ĉiuj profetoj de post Samuel kaj
liaj posteuloj, kiuj parolis, antaŭanoncis ankaŭ
tiujn tagojn. 25 Vi estas la filoj de la profetoj,
kaj de la interligo, kiun Dio faris kun viaj patroj,
dirante al Abraham: Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj
gentoj de la tero. 26 Al vi unue Dio, relevinte Sian
Servanton, sendis lin, por vin beni, deturnante
ĉiun el vi for de liaj pekoj.

4 Kaj dum ili parolis al la popolo, venis sur
ilin la ĉefpastroj, la kapitano de la templo,
kaj la Sadukeoj, 2 ĉagrenate, ke ili instruas la
popolon kaj proklamas per Jesuo la releviĝon el
la mortintoj. 3 Kaj ili metis sur ilin la manojn,
kaj metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta tago;
ĉar estis jam vespero. 4 Tamen multaj el tiuj,
kiuj aŭdis la vorton, kredis; kaj la nombro de
la viroj estis proksimume kvin mil. 5 Kaj en la
sekvanta tago kunvenis en Jerusalem la regantoj
kaj pliaĝuloj kaj skribistoj 6 kaj Anas, la ĉefpastro,
kaj Kajafas kaj Johano kaj Aleksandro, kaj ĉiuj, kiuj
estis de la ĉefpastra parencaro. 7 Kaj stariginte ilin
en la mezo, tiuj demandis: Per kia potenco aŭ per
kia nomo vi faris tion? 8 Tiam Petro, plenigite de
la Sankta Spirito, diris al ili: Regantoj de la popolo
kaj pliaĝuloj, 9 se ni hodiaŭ estas eldemandataj
pri la bonfaro al la senfortulo, per kio li resaniĝis,
10 estu sciate al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo Izraela,
ke en la nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano,
kiun vi krucumis, kiun Dio levis el la mortintoj,
ĉi tiu staras sana antaŭ vi. 11 Tiu estas la ŝtono,
kiun vi konstruantoj malŝatis, kaj kiu fariĝis ŝtono
bazangula. 12 Kaj en neniu alia estas savo; ĉar
ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter
homoj, per kiu ni devas esti savitaj. 13 Sed kiam
ili rimarkis la kuraĝon de Petro kaj Johano, kaj
komprenis, ke ili estas malkleruloj kaj nesciuloj,
ili miris, kaj rekonis ilin, ke ili estis kun Jesuo. 14
Kaj vidante la resanigiton starantan apud tiuj,
ili ne havis, kion kontraŭdiri. 15 Sed ordoninte
ilin foriri el la sinedrio, ili interkonsiliĝis, 16
dirante: Kion ni devas fari al ĉi tiuj homoj? ĉar
estas videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, ke
rimarkinda signo fariĝis per ili, kaj nei ĝin ni ne
povas. 17 Sed por ke ĝi ne plu disvastiĝu inter la
popolo, ni minacu ilin, ke ili de nun ne parolu
al iu ajn en ĉi tiu nomo. 18 Kaj ili vokis ilin, kaj
ordonis al ili tute ne paroli nek instrui en la nomo
de Jesuo. 19 Sed Petro kaj Johano responde diris
al ili: Ĉu estas juste antaŭ Dio aŭskulti vin prefere
ol Dion, vi juĝu; 20 ĉar ni ne povas ne paroli
pri tio, kion ni vidis kaj aŭdis. 21 Kaj ili, denove
minacinte, liberigis ilin, trovinte nenion, pro kio
ili povus ilin puni, pro la popolo; ĉar ĉiuj gloris
Dion pro la faritaĵo. 22 Ĉar estis pli ol kvardekjara
la viro, sur kiu fariĝis ĉi tiu signo resaniga. 23
Kaj liberigite, ili venis al siaj kunuloj kaj rakontis
ĉion, kion la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili. 24
Kaj aŭdinte, ili levis la voĉon al Dio unuanime, kaj
diris: Ho Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj la
teron kaj la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, 25 kaj
kiu per la Sankta Spirito, per la buŝo de nia patro
David, Via servanto, diris: Kial tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon? 26 Leviĝis la reĝoj
de la tero, Kaj la regantoj kolektiĝis kune, Kontraŭ
la Eternulo kaj kontraŭ Lia Sanktoleito; 27 ĉar
vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis kontraŭ Via sankta
Servanto Jesuo, kiun Vi sanktoleis, kune Herodo
kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj la popoloj de
Izrael, 28 por fari ĉion, kion Via mano kaj Via
intenco antaŭdifinis. 29 Kaj nun, ho Eternulo,
rigardu iliajn minacojn; kaj donu al Viaj sklavoj
paroli Vian vorton kun plena kuraĝo, 30 dum
Vi etendos Vian manon por sanigado, kaj signoj
kaj miraklo j fariĝos per la nomo de Via sankta
Servanto Jesuo. 31 Kaj post ilia preĝado skuiĝis la
loko, en kiu ili kolektiĝis; kaj ili ĉiuj pleniĝis de la
Sankta Spirito, kaj parolis kuraĝe la vorton de
Dio. 32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora
kaj unuanima, kaj neniu diris, ke io el lia havaĵo
estas propra al li; sed ĉe ili ĉio estis komuna. 33
Kaj kun granda potenco la apostoloj atestis pri
la releviĝo de la Sinjoro Jesuo; kaj granda graco
estis sur ĉiuj. 34 Inter ili neniu havis mankon,
ĉar ĉiuj posedantoj de bienoj aŭ domoj vendis
ilin, kaj alportis la prezon de la venditaĵoj 35 kaj
metis ĝin antaŭ la piedoj de la apostoloj; kaj estis
disdonate al ĉiu laŭ ĉies aparta bezono. 36 Kaj
Jozef, kiu de la apostoloj estis alnomita Barnabas
(tio estas, Filo de Konsolo), Levido, Kiprano laŭ
sia naskiĝo, 37 posedante kampon, vendis ĝin, kaj
alportis la prezon kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de
la apostoloj.

5 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino
Sapfira vendis posedaĵon, 2 kaj retenis iom
el la prezo, kun la konsento de sia edzino, kaj
iun parton alportis kaj metis antaŭ la piedoj
de la apostoloj. 3 Sed Petro diris: Ananias, kial
Satano plenigis vian koron tiel, ke vi mensogas

al la Sankta Spirito kaj retenas iom el la prezo
de la bieno? 4 Dum ĝi restis, ĉu ĝi ne estis via?
kaj post la vendo, ĉu ĝi ne estis en via rajto?
Kial do ĉi tiun faron vi celis en via koro? vi
mensogis ne al homoj, sed al Dio. 5 Kaj aŭdante
ĉi tiujn vortojn, Ananias falis kaj senspiriĝis; kaj
granda timo venis sur ĉiujn aŭdantojn. 6 Kaj la
junuloj leviĝis, kaj lin ĉirkaŭvindis, kaj forportis
kaj enterigis. 7 Kaj post paso de ĉirkaŭ tri horoj
eniris lia edzino, ne sciante, kio okazis. 8 Kaj
Petro ŝin demandis: Diru al mi, ĉu por tiom vi
vendis la bienon? Kaj ŝi respondis: Jes, por tiom. 9
Kaj Petro respondis al ŝi: Kial estis interkonsento
inter vi, por inciti la Spiriton de la Eternulo? jen
la piedoj de tiuj, kiuj enterigis vian edzon, estas
apud la pordo, kaj ili vin forportos. 10 Kaj ŝi tuj
falis apud liaj piedoj kaj senspiriĝis; kaj la junuloj
eniris, kaj trovis ŝin mortinta, kaj ŝin forportis
kaj enterigis apud ŝia edzo. 11 Kaj granda timo
venis sur la tutan eklezion kaj sur ĉiujn aŭdantajn
pri tio. 12 Kaj per la manoj de la apostoloj estis
faritaj multaj signoj kaj mirindaĵoj meze de la
popolo; kaj ili ĉiuj estis unuanime en la portiko
Salomona. 13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi
al ili; tamen la popolo gloris ilin; 14 kaj kredantoj
pligrandnombre aldoniĝis al la Sinjoro, amasoj
da viroj kaj virinoj; 15 tiel, ke oni elportis la
malsanulojn sur la stratojn kaj kuŝigis ilin sur
litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de Petro,
almenaŭ lia ombro ombru iun el ili. 16 Kunvenis
ankaŭ en Jerusalemon la amaso el la ĉirkaŭaj
urboj, portante malsanulojn kaj la turmentatajn
de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj estis sanigitaj. 17 Sed
stariĝis la ĉefpastro, kaj ĉiuj, kiuj estis kun li (tio
estas la sekto de la Sadukeoj), kaj ili pleniĝis de
ĵaluzo, 18 kaj ĵetis manojn sur la apostolojn, kaj
metis ilin en la publikan gardejon. 19 Sed anĝelo
de la Eternulo nokte malfermis la pordojn de la
karcero, kaj elkondukis ilin, kaj diris: 20 Iru, kaj
staru kaj parolu en la templo al la popolo ĉiujn
vortojn pri ĉi tiu Vivo. 21 Kaj tion aŭdinte, ili
eniris ĉe la tagiĝo en la templon kaj ekinstruis.
Sed venis la ĉefpastro, kaj tiuj, kiuj estis kun li,
kaj kunvokis la sinedrion kaj la tutan senaton de
la Izraelidoj, kaj sendis al la malliberejo, por ilin
venigi. 22 Sed la oficistoj venis, kaj ne trovis ilin en
la karcero, kaj ili revenis kaj rakontis, 23 dirante:
Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute fortike,
kaj la gardistojn starantaj antaŭ la pordoj; sed
malferminte, ni trovis interne neniun. 24 Kiam do
la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj aŭdis ĉi
tiujn vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos el
tiu afero. 25 Tiam iu venis, kaj sciigis al ili: Jen la
viroj, kiujn vi metis en la karceron, estas en la
templo, kaj staras kaj instruas la popolon. 26 Tiam
foriris la kapitano kun la oficistoj, kaj alkondukis
ilin sen perforto; ĉar ili timis la popolon, por ke ili
ne estu priĵetitaj per ŝtonoj. 27 Kaj oni alkondukis
ilin kaj starigis ilin antaŭ la sinedrio. Kaj la
ĉefpastro ilin demandis, 28 dirante: Ni severe
ordonis al vi, ke vi ne instruu en ĉi tiu nomo;
kaj jen vi plenigis Jerusalemon per via instruado,
kaj intencas survenigi sur nin la sangon de tiu
homo. 29 Tiam Petro kaj la apostoloj responde
diris: Oni devas obei Dion prefere ol homojn. 30
La Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis,
pendigante lin sur lignaĵo. 31 Lin altigis Dio per
Sia dekstra mano, por esti Estro kaj Savanto, por
doni al Izrael penton kaj pardonadon de pekoj. 32
Kaj ni estas atestantoj de ĉi tiuj vortoj, kiel ankaŭ
estas la Sankta Spirito, kiun Dio donis al tiuj, kiuj
Lin obeas. 33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis pikitaj
en la koro, kaj ili konsiliĝis, por pereigi ilin. 34
Sed unu Fariseo, nomata Gamaliel, leĝinstruisto
honorata ĉe la tuta popolo, ekstaris en la sinedrio,
kaj ordonis, ke oni eksteren forigu la homojn por
kelka tempo. 35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj, estu
singardaj rilate al ĉi tiuj homoj pri tio, kion vi
celas fari. 36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj leviĝis Teŭdas,
dirante, ke li estas ia persono; kaj al li aliĝis
nombro da viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj li pereis;
kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis kaj nuliĝis. 37
Post tiu leviĝis Judas, Galileano, en la tagoj de la
registrado, kaj fortiris post si homojn; li ankaŭ
pereis, kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis. 38 Kaj
nun mi diras al vi: Detenu vin de ĉi tiuj homoj, kaj
lasu ilin; ĉar, se ĉi tiu intenco aŭ ĉi tiu laboro estas
de homoj, ĝi renversiĝos; 39 sed se ĝi estas de Dio,
vi ilin ne povos renversi; aŭ eble iel vi troviĝos
batalantaj kontraŭ Dio. 40 Kaj ili konsentis kun
li; kaj alvokinte la apostolojn kaj batinte ilin, ili
ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de Jesuo, kaj
liberigis ilin. 41 Sed ili foriris de antaŭ la sinedrio,
ĝojante, ke ili estis juĝitaj indaj suferi malhonoron
pro la Nomo. 42 Kaj ĉiutage en la templo kaj dome
ili ne ĉesis instrui kaj prediki Jesuon, la Kriston.

6 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la disĉiploj
multiĝis, fariĝis murmurado de la Grekaj Judoj
kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke iliaj vidvinoj estas
preterlasataj en la ĉiutaga servado. 2 Kaj la dek
du, alvokinte la amason de la disĉiploj, diris: Ne
estas dezirinde, ke ni forlasu la vorton de Dio,
por servi ĉe tabloj. 3 Tial elserĉu, fratoj, el inter
vi sep homojn, bone atestatajn, plenajn de la
Spirito kaj de saĝo, kiujn ni difinos por tiu afero.

4 Sed ni persistos en preĝado kaj la servado de
la Vorto. 5 Kaj tiu diro plaĉis al la tuta amaso;
kaj ili elektis Stefanon, viron plenan de fido kaj
de la Sankta Spirito, kaj Filipon kaj Proĥoron
kaj Nikanoron kaj Timonon kaj Parmenason, kaj
Nikolaon, prozeliton el Antioĥia; 6 tiujn ili starigis
antaŭ la apostoloj; kaj ĉi tiuj, preĝinte, metis
sur ilin la manojn. 7 Kaj la vorto de Dio kreskis,
kaj la nombro de la disĉiploj multiĝis treege en
Jerusalem, kaj granda aro el la pastroj obeis al la
fido. 8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco,
faris grandajn mirindaĵojn kaj signojn inter la
popolo. 9 Sed stariĝis iuj el la sinagogo nomata
la Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj
kaj el la Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikio
kaj Azio; kaj ili diskutis kun Stefano. 10 Kaj ili ne
povis rezisti al la saĝeco kaj la Spirito, per kiu li
parolis. 11 Tiam ili subinstigis virojn, kiuj diris: Ni
aŭdis lin paroli blasfemajn vortojn kontraŭ Moseo
kaj kontraŭ Dio. 12 Kaj ili incitis la popolon kaj
la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj venis sur lin
kaj kaptis lin, kaj kondukis lin al la sinedrio, 13
kaj starigis mensogajn atestantojn, kiuj diris: Ĉi
tiu homo ne ĉesas paroli vortojn kontraŭ ĉi tiu
sankta loko kaj la leĝo; 14 ĉar ni aŭdis lin diri, ke
ĉi tiu Jesuo, la Nazaretano, detruos ĉi tiun lokon,
kaj ŝanĝos la kutimojn, kiujn Moseo transdonis
al ni. 15 Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sinedrio, fikse
rigardante lin, vidis lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon
de anĝelo.

7 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi tiuj aferoj estas
tiel? 2 Kaj tiu diris: Fratoj kaj patroj, aŭskultu.
La Dio de gloro aperis al nia patro Abraham,
kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis
en Ĥaran, 3 kaj diris al li: Iru el via lando kaj
de via parencaro, kaj venu en tiun landon, kiun
Mi montros al vi. 4 Tiam li iris el la lando de
la Ĥaldeoj, kaj loĝis en Ĥaran; kaj el tie, post
la morto de lia patro, Li transloĝigis lin en ĉi
tiun landon, kie vi nun loĝas; 5 kaj Li donis al li
nenian heredaĵon en ĝi, eĉ ne piedspacon, sed
Li promesis doni ĝin al li por posedaĵo kaj al lia
idaro post li, kiam li ankoraŭ ne havis infanon. 6
Kaj Dio parolis jene: ke lia idaro loĝos en fremda
lando, kaj ke oni sklavigos kaj turmentos ilin dum
kvarcent jaroj. 7 Kaj la popolon, ĉe kiu ili estos
sklavoj, Mi juĝos, diris Dio; kaj poste ili eliros
kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko. 8 Kaj Li
donis al li la interligon de cirkumcido; kaj tiel
Abraham naskigis Isaakon kaj cirkumcidis lin
en la oka tago, kaj Isaak naskigis Jakobon, kaj
Jakob la dek du patriarkojn. 9 Kaj la patriarkoj,
enviante Jozefon, lin vendis en Egiptujon; kaj
Dio estis kun li, 10 kaj liberigis lin el ĉiuj liaj
suferoj, kaj donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ
Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj ĉi tiu estrigis lin
super Egiptujo kaj super lia tuta domo. 11 Kaj
venis malsato sur la tutan landon Egiptujon kaj
Kanaanon, kaj granda sufero; kaj niaj patroj ne
trovis nutraĵon. 12 Sed kiam Jakob aŭdis, ke estas
greno en Egiptujo, li sendis unue niajn patrojn. 13
Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj,
kaj la gento de Jozef estis montrita al Faraono. 14
Kaj Jozef sendis, kaj alvokis sian patron Jakob, kaj
la tutan parencaron, sepdek kvin animojn. 15 Kaj
Jakob venis en Egiptujon, kaj mortis li mem kaj
niaj patroj; 16 kaj ili estis transportitaj al Ŝeĥem
kaj metitaj en la tombon, kiun Abraham aĉetis
por prezo arĝenta de la filoj de Ĥamor en Ŝeĥem.
17 Sed kiam alproksimiĝis la tempo de la promeso,
kiun Dio ĵuris al Abraham, la popolo diskreskis kaj
multiĝis en Egiptujo, 18 ĝis aperis alia reĝo, kiu ne
konis Jozefon. 19 Tiu agis ruze kontraŭ nia gento,
kaj premis niajn patrojn tiel, ke ili elĵetis siajn
infanojn, por ke ili ne vivadu. 20 En tiu tempo
Moseo naskiĝis, kaj estis eksterordinare bela; kaj
li estis nutrata tri monatojn en la domo de sia
patro; 21 kaj kiam oni lin elĵetis, prenis lin la
filino de Faraono kaj lin nutris kiel sian filon. 22
Kaj Moseo estis instruita en la tuta saĝeco de la
Egiptoj, kaj estis potenca per siaj vortoj kaj agoj.
23 Sed kiam li jam havis la aĝon de kvardek jaroj,
venis en lian koron la penso viziti siajn fratojn,
la Izraelidojn. 24 Kaj vidinte unu el ili suferi
maljustecon, li defendis kaj venĝis la premiton,
batante la Egipton; 25 kaj li supozis, ke liaj fratoj
komprenos, ke Dio per lia mano donas al ili savon,
sed ili ne komprenis. 26 Kaj en la sekvanta tago
li aperis al ili, dum ili malpacis, kaj li deziris
repacigi ilin, dirante: Ho viroj, vi estas fratoj; kial
vi malbonfaras unu al alia? 27 Sed la ofendanto de
sia proksimulo forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin
estro kaj juĝanto super ni? 28 Ĉu vi celas mortigi
min, kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? 29 Kaj ĉe
tiu parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis en la lando
Midjana, kie li naskigis du filojn. 30 Kaj post paso
de kvardek jaroj anĝelo aperis al li en la dezerto
apud monto Sinaj, en flama fajro en arbetaĵo. 31
Kaj kiam Moseo ĝin vidis, li miris pri la fenomeno;
kaj kiam li alproksimiĝis, por rigardi, venis al li
voĉo de la Eternulo: 32 Mi estas la Dio de viaj
patroj, la Dio de Abraham, kaj de Isaak, kaj de
Jakob. Kaj Moseo tremis, kaj ne kuraĝis rigardi. 33
Kaj la Eternulo diris al li: Deprenu la ŝuojn de viaj
piedoj; ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas tero
sankta. 34 Mi rigardis, kaj vidis la mizeron de

Mia popolo, kiu estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis
ĝian ĝemadon, kaj Mi malsupreniris, por savi ĝin;
venu do, kaj Mi vin sendos en Egiptujon. 35 Tiun
Moseon, kiun ili malakceptis, dirante: Kiu faris
vin estro kaj juĝanto? tiun Dio sendis, por esti
estro kaj savanto, per la mano de la anĝelo, kiu
aperis al li en la arbetaĵo. 36 Tiu elkondukis ilin,
farinte mirindaĵojn kaj signojn en Egiptujo, kaj en
la Ruĝa Maro, kaj en la dezerto dum kvardek jaroj.
37 Ĝi estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj:
Profeton el viaj fratoj, similan al mi, starigos por
vi la Eternulo, via Dio. 38 Li estis tiu, kiu estis en
la komunumo en la dezerto kun la anĝelo, kiu
parolis kun li sur la monto Sinaj, kaj estis kun niaj
patroj; kaj ricevis vivajn orakolojn, por doni al
ni; 39 al tiu niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed
forpuŝis lin, kaj returniĝis en sia koro al Egiptujo,
40 dirante al Aaron: Faru al ni diojn, kiuj irus
antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu elkondukis nin el
la lando Egipta, ni ne scias, kio okazis al li. 41 Kaj
ili faris bovidon en tiuj tagoj, kaj alportis oferon
al la idolo, kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj manoj.
42 Tiam Dio turniĝis, kaj lasis ilin servi al la armeo
de la ĉielo, kiel estas skribite en la libro de la
profetoj: Ĉu vi alportis al Mi buĉitajn bestojn kaj
oferojn Dum kvardek jaroj en la dezerto, ho domo
de Izrael? 43 Kaj vi portis la tabernaklon de Moleĥ
Kaj la stelon de la dio Refan, La figuraĵojn, kiujn vi
faris, por adorkliniĝi al ili; Kaj Mi elpatrujigos vin
preter Babelon. 44 Kun niaj patroj en la dezerto
estis la tabernaklo de atesto, kiel ordonis Tiu, kiu
parolis al Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la modelo,
kiun li vidis. 45 Ĝin ankaŭ niaj patroj siavice
enportis kun Josuo, kiam ili eniris en la posedaĵon
de la nacioj, kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj,
ĝis la tagoj de David; 46 kiu trovis favoron antaŭ
Dio, kaj petis trovi loĝejon por la Dio de Jakob. 47
Sed Salomono konstruis por Li domon. 48 Tamen
la Plejaltulo ne loĝas en manfaritaj temploj, kiel
diris la profeto: 49 La ĉielo estas Mia trono, Kaj
la tero estas Mia piedbenketo; Kian domon vi
konstruos por Mi? diras la Eternulo; Kaj kia estas
la loko por Mia ripozo? 50 Ĉu ne faris Mia mano
ĉion tion? 51 Vi malmolnukaj, vi necirkumciditaj
je koro kaj oreloj, vi ĉiam rezistas al la Sankta
Spirito; kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi. 52 Kiun
el la profetoj viaj patroj ne persekutis? kaj ili
mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri la alveno
de la Justulo, de kiu vi nun fariĝis la perfidintoj
kaj mortigintoj; 53 vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel
anoncitan per anĝeloj, sed ĝin ne observis. 54 Kaj
aŭdante tion, ili koleriĝis en la koro, kaj grincigis
kontraŭ li siajn dentojn. 55 Sed li, plena de la
Sankta Spirito, rigardis fikse al la ĉielo, kaj vidis la
gloron de Dio, kaj Jesuon starantan dekstre de Dio,
56 kaj diris: Jen mi vidas la ĉielon malfermitan kaj
la Filon de homo starantan dekstre de Dio. 57 Sed
ili ekkriis per laŭta voĉo, kaj fermis siajn orelojn,
kaj kuregis sur lin unuanime, 58 kaj elpelis lin el
la urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la atestantoj
demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo,
nomata Saŭlo. 59 Kaj ili ŝtonmortigis Stefanon,
vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro, akceptu
mian spiriton. 60 Kaj li genuiĝis, kaj kriis per laŭta
voĉo: Sinjoro, ne metu sur ilin ĉi tiun pekon. Kaj
tion dirinte, li endormiĝis.

8 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo. Kaj en tiu
tago komenciĝis granda persekutado kontraŭ
la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj ĉiuj estis
dispelitaj tra la regionoj de Judujo kaj Samario,
kun escepto de la apostolaro. 2 Kaj piuloj enterigis
Stefanon, kaj faris pri li grandan funebron. 3 Sed
Saŭlo atakis la eklezion, enirante en ĉiun domon,
kaj li trenis virojn kaj virinojn, kaj transdonis
ilin en malliberejon. 4 Sed la dispelitoj trairis,
predikante la vorton. 5 Kaj Filipo, malsuprenirinte
en la urbon Samario, proklamis al ili la Kriston. 6
Kaj la homamaso unuanime atentis la parolojn de
Filipo, kiam ili lin aŭdis kaj vidis la signojn, kiujn
li faris. 7 Ĉar el multaj el ili, kiuj havis malpurajn
spiritojn, ĉi tiuj elvenis, kriante per laŭta voĉo;
kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj resaniĝis. 8 Kaj
estis granda ĝojo en tiu urbo. 9 Sed unu viro,
nome Simon, jam antaŭe faradis magion en la
urbo kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante,
ke li estas iu granda; 10 al li atentadis ili ĉiuj, de la
malgrandaj ĝis la grandaj, dirante: Ĉi tiu homo
estas la granda potenco de Dio. 11 Kaj ili atentadis
lin, ĉar li jam de longe sorĉis ilin per magiaĵoj.
12 Sed kiam ili kredis al Filipo, predikanta la
evangelion pri la regno de Dio kaj la nomo de
Jesuo Kristo, ili baptiĝis, viroj kaj virinoj. 13 Kaj
Simon mem ankaŭ kredis; kaj kiam li baptiĝis,
li forte aliĝis al Filipo, kaj vidante signojn kaj
grandajn miraklojn farataj, li konfuziĝis. 14 Kaj
la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke Samario
akceptis la vorton de Dio, sendis al ili Petron kaj
Johanon; 15 kiuj, alveninte, preĝis por ili, ke ili
ricevu la Sanktan Spiriton, 16 ĉar ankoraŭ sur
neniun el ili li falis; ili nur baptiĝis en la nomon
de la Sinjoro Jesuo. 17 Tiam ili metis la manojn
sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan Spiriton. 18 Kaj
kiam Simon vidis, ke la Sankta Spirito estis donata
per la surmetado de la manoj de la apostoloj, li
proponis al ili monon, 19 kaj diris: Donu ankaŭ al
mi ĉi tiun rajton, por ke ĉiu ajn, sur kiun mi metos

la manojn, ricevu la Sanktan Spiriton. 20 Sed Petro
diris al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar
vi pensis ricevi per mono la donacon de Dio. 21
Vi havas nek parton nek loton en tiu afero, ĉar
via koro ne estas rekta antaŭ Dio. 22 Pentu do
pri tiu via malboneco, kaj preĝu al la Eternulo, se
eble la penso de via koro estu pardonita al vi. 23
Ĉar mi vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉeco
kaj en la kateno de maljusteco. 24 Kaj Simon
responde diris: Preĝu vi al la Eternulo por mi, ke
trafu min neniom el tio, pri kio vi parolis. 25 Ili
do, atestinte kaj parolinte la vorton de la Sinjoro,
revenis al Jerusalem, kaj predikis la evangelion al
multaj vilaĝoj de la Samarianoj. 26 Sed anĝelo de
la Eternulo parolis al Filipo, dirante: Leviĝu, kaj
iru suden ĝis la vojo, kiu kondukas de Jerusalem
al Gaza; tio estas dezerto. 27 Kaj li leviĝis, kaj
ekiris; kaj jen viro, Etiopo, eŭnuko, potenculo
sub Kandake, reĝino de la Etiopoj, kaj kiu estis
super ŝia tuta trezoro, jam venis al Jerusalem, por
adorkliniĝi; 28 tiu vojaĝis returne, kaj, sidante
en sia ĉaro, legis la profeton Jesaja. 29 Kaj la
Spirito diris al Filipo: Aliru, kaj aliĝu al tiu ĉaro.
30 Kaj Filipo alkuris, kaj aŭdis lin legi la profeton
Jesaja, kaj diris: Ĉu vi komprenas tion, kion vi
legas? 31 Kaj tiu diris: Kiel mi povas, se neniu min
gvidas? Kaj li petis Filipon, ke li supreniru kaj
sidiĝu kun li. 32 La peco de la Skribo, kiun li legis,
estis jena: Li estis kondukata kiel ŝafo al la buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia tondanto, Li ne
malfermis sian buŝon; 33 En lia humiliĝo lia juĝo
estis deprenita; Pri lia generacio kiu rakontos?
Ĉar lia vivo estas prenita for de la tero. 34 Kaj
la eŭnuko responde al Filipo diris: Mi petas vin,
pri kiu parolis la profeto ĉi tion? ĉu pri si, aŭ pri
iu alia? 35 Kaj Filipo malfermis sian buŝon, kaj
komencante de tiu Skribo, predikis al li Jesuon. 36
Kaj dum ili iris sur la vojo, ili alvenis al iu akvo;
kaj la eŭnuko diris: Jen estas akvo; kio malhelpas
min baptiĝi? 37 Kaj Filipo diris: Se vi kredas per
via tuta koro, tio estas permesata. Kaj li respondis:
Mi kredas, ke Jesuo Kristo estas la Filo de Dio.
38 Kaj li ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ
malsupreniris en la akvon, Filipo kaj la eŭnuko;
kaj li baptis lin. 39 Kaj kiam ili supreniris el la
akvo, la Spirito de la Eternulo forkaptis Filipon;
kaj la eŭnuko ne plu lin vidis, kaj li iris sian
vojon, ĝojante. 40 Sed Filipo troviĝis en Aŝdod;
kaj trapasante, li predikis la evangelion en ĉiuj
urboj, ĝis li alvenis en Cezarean.

9 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj
mortigon kontraŭ la disĉiploj de la Sinjoro,
iris al la ĉefpastro, 2 kaj petis de li leterojn al la
sinagogoj en Damasko, por ke, se li eble trovos
homojn, aliĝintajn al la Vojo, ĉu virojn aŭ virinojn,
li alkonduku ilin katenitajn al Jerusalem. 3 Kaj
dum li vojaĝis, li alproksimiĝis al Damasko; kaj
subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la ĉielo; 4 kaj
li falis sur la teron, kaj aŭdis voĉon dirantan al
li: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas? 5 Kaj li
diris: Kiu vi estas, ho Sinjoro? Kaj tiu diris: Mi
estas Jesuo, kiun vi persekutas; 6 sed leviĝu, kaj
eniru en la urbon, kaj estos dirite al vi, kion vi
devas fari. 7 Kaj liaj kunvojaĝantoj staris mutaj,
aŭdante la voĉon, sed vidante neniun. 8 Kaj Saŭlo
leviĝis de la tero; kaj kiam liaj okuloj malfermiĝis,
li vidis nenion; kaj ili kondukis lin je la mano,
kaj venigis lin en Damaskon. 9 Kaj li estis sen
vidpovo tri tagojn; kaj ne manĝis, nek trinkis.
10 Kaj en Damasko estis unu disĉiplo nomata
Ananias; kaj la Sinjoro diris al li en vizio: Ananias.
Kaj li respondis: Jen mi, Sinjoro. 11 Kaj la Sinjoro
diris al li: Leviĝu, kaj iru sur la straton, kiun oni
nomas Rekta, kaj serĉu en la domo de Judas viron,
nomatan Saŭlo, el Tarso; ĉar jen li preĝas; 12
kaj li vidis viron, nomatan Ananias, enirantan
kaj metantan sur lin la manojn, por ke li ricevu
vidpovon. 13 Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi
aŭdis de multaj pri ĉi tiu viro, kiom da malbono li
faris kontraŭ viaj sanktuloj en Jerusalem; 14 kaj
ĉi tie li havas de la ĉefpastroj aŭtoritaton kateni
ĉiujn, kiuj vokas vian nomon. 15 Sed la Sinjoro
diris al li: Ekiru, ĉar li estas elektita ilo por mi,
por porti mian nomon antaŭ la nacianoj kaj la
reĝoj kaj la Izraelidoj; 16 ĉar mi montros al li,
kiom li devas suferi pro mia nomo. 17 Kaj Ananias
ekiris, kaj eniris en la domon, kaj metinte sur
lin la manojn, diris: Frato Saŭlo, min sendis la
Sinjoro Jesuo, kiu aperis al vi en la vojo, laŭ kiu vi
venis, por ke vi ricevu vidpovon kaj pleniĝu de la
Sankta Spirito. 18 Kaj tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ
skvamoj; kaj li tuj ricevis vidpovon, kaj leviĝis kaj
baptiĝis; 19 kaj preninte nutraĵon, li refortiĝis.
Kaj dum kelke da tagoj li restis kun la disĉiploj en
Damasko. 20 Kaj en la sinagogoj li tuj proklamis
Jesuon, ke li estas la Filo de Dio. 21 Kaj miregis
ĉiuj, kiuj lin aŭdis, kaj ili diris: Ĉu li ne estas tiu,
kiu en Jerusalem pereigis tiujn, kiuj vokis ĉi tiun
nomon? kaj li venis ĉi tien por tio, ke li konduku
ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn. 22 Sed Saŭlo
des pli fortiĝis, kaj li konfuzis la Judojn loĝantajn
en Damasko, pruvante, ke tiu estas la Kristo. 23
Kaj post la paso de multaj tagoj, la Judoj kune
konsiliĝis, por lin mortigi; 24 sed ilia konspiro
sciiĝis al Saŭlo. Kaj ili observadis la pordegojn
tage kaj nokte, por lin mortigi; 25 sed liaj disĉiploj

prenis lin nokte, kaj mallevis lin tra la urba muro,
malsupren lasante lin en korbego. 26 Kaj kiam li
venis en Jerusalemon, li provis aliĝi al la disĉiploj;
kaj ĉiuj lin timis, ne kredante, ke li estas disĉiplo.
27 Sed Barnabas prenis lin, kaj kondukis lin al
la apostoloj, kaj rakontis al ili, kiel li sur la vojo
vidis la Sinjoron, kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel
en Damasko li sentime parolis en la nomo de
Jesuo. 28 Kaj li estis kun ili, enirante kaj elirante
en Jerusalem, 29 kaj sentime predikante en la
nomo de la Sinjoro; kaj li parolis kaj disputadis
kontraŭ la Grekaj Judoj; sed ili entreprenis mortigi
lin. 30 Kaj la fratoj, eksciinte tion, kondukis lin al
Cezarea, kaj forsendis lin al Tarso. 31 Kaj la eklezio
tra la tuta Judujo kaj Galileo kaj Samario havis
pacon kaj ricevis edifon; kaj iradante en la timo de
la Sinjoro kaj en la konsolo de la Sankta Spirito, ĝi
kreskis. 32 Kaj dum Petro trairis ĉiujn regionojn,
li ankaŭ malsupreniris al la sanktuloj loĝantaj en
Lida. 33 Kaj tie li trovis unu viron, nomatan Eneas,
kiu kuŝadis en sia lito jam ok jarojn; ĉar li estis
paralizulo. 34 Kaj Petro diris al li: Eneas, Jesuo
Kristo vin sanigas; leviĝu, kaj ordigu vian liton.
Kaj li tuj leviĝis. 35 Kaj ĉiuj loĝantoj en Lida kaj
en Ŝaron lin vidis, kaj turniĝis al la Sinjoro. 36 Kaj
estis en Jafo unu disĉiplino, nomata Tabita, kiu
laŭ traduko estas nomata Dorkas; ŝi estis plena de
bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris. 37 Kaj en tiu
tempo ŝi malsaniĝis, kaj mortis; kaj ili ŝin lavis kaj
metis en supran ĉambron. 38 Kaj ĉar Lida estis
proksime de Jafo, la disĉiploj, aŭdinte, ke Petro
estas tie, sendis al li du virojn, por petegi lin:
Ne prokrastu veni al ni. 39 Kaj Petro leviĝis kaj
iris kun ili. Kaj kiam li alvenis, ili lin kondukis
en la supran ĉambron; kaj alestis apud li ĉiuj
vidvinoj, plorante kaj montrante tunikojn kaj
vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi estis ankoraŭ
kun ili. 40 Sed Petro, formetinte ĉiujn, genuiĝis
kaj preĝis, kaj, turninte sin al la korpo, li diris:
Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj,
vidinte Petron, ŝi side leviĝis. 41 Kaj li donis al ŝi la
manon kaj starigis ŝin, kaj, vokinte la sanktulojn
kaj vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta. 42 Kaj tio
fariĝis sciata tra la tuta Jafo, kaj multaj kredis al
la Sinjoro. 43 Kaj dum multe da tagoj li loĝis en
Jafo ĉe unu Simon, tanisto.

10 En Cezarea estis unu viro, nomata Kornelio,
centestro de la kohorto nomata la Itala, 2
viro pia, kiu timis Dion kune kun sia tuta familio,
kaj donis multajn almozojn al la popolo, kaj
preĝis al Dio konstante. 3 Tiu vidis klare en vizio,
ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago, anĝelon de Dio,
alvenantan al li, kaj dirantan al li: Kornelio. 4
Kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin kaj timante, diris:
Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al li: Viaj preĝoj
kaj viaj almozoj supreniris kiel memoraĵo antaŭ
Dio. 5 Kaj nun sendu virojn al Jafo, kaj venigu
Simonon, kiu estas alnomata Petro; 6 li gastas
ĉe unu Simon, tanisto, kies domo estas apud la
marbordo. 7 Kaj kiam foriris la anĝelo, kiu parolis
al li, li alvokis du el siaj domservantoj, kaj pian
soldaton el tiuj, kiuj ĉiam deĵoris apud li; 8 kaj
klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Jafo. 9 Kaj en
la sekvanta tago, kiam ili vojaĝis kaj alproksimiĝis
al la urbo, Petro supreniris sur la tegmenton, por
preĝi, ĉirkaŭ la sesa horo; 10 kaj li fariĝis malsata,
kaj deziris manĝi; sed dum oni pretigis, falis sur
lin ekstazo; 11 kaj li vidis la ĉielon malfermitan,
kaj ian ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan
tukon, mallevatan per la kvar anguloj sur la teron;
12 kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj kaj
rampaĵoj de la tero kaj birdoj de la ĉielo. 13 Kaj
venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu.
14 Sed Petro diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar mi neniam
manĝis ion profanan aŭ malpuran. 15 Kaj voĉo
venis al li denove duan fojon: Kion Dio purigis,
tion vi ne nomu profana. 16 Kaj tio estis farita
trifoje; kaj la ujo estis tuj prenita for en la ĉielon.
17 Kaj dum Petro spirite embarasiĝis, kia povas
esti la vizio, kiun li vidis, jen la viroj senditaj de
Kornelio, eldemandinte pri la domo de Simon,
staris antaŭ la pordo, 18 kaj vokis kaj demandis,
ĉu Simon, kiu estas alnomata Petro, tie gastas.
19 Kaj dum Petro pripensis pri la vizio, la Spirito
diris al li: Jen tri viroj vin serĉas. 20 Sed leviĝu, kaj
malsupreniru, kaj vojaĝu kun ili, tute ne hezitante;
ĉar mi ilin sendis. 21 Kaj Petro malsupreniris al la
viroj, kaj diris: Jen mi estas tiu, kiun vi serĉas; kia
estas la kaŭzo, pro kiu vi venis? 22 Kaj ili diris:
Kornelio, centestro, viro justa kaj timanta Dion,
kaj bone atestata de la tuta nacio de la Judoj,
estas avertita de sankta anĝelo, ke li venigu vin
al sia domo kaj aŭdu parolojn de vi. 23 Tial li
envokis kaj gastigis ilin. Kaj en la sekvanta tago li
leviĝis, kaj foriris kun ili, kaj iuj fratoj el Jafo lin
akompanis. 24 Kaj la morgaŭan tagon ili eniris en
Cezarean. Kaj Kornelio atendis ilin, kunvokinte
siajn parencojn kaj intimajn amikojn. 25 Kaj kiam
Petro estis eniranta, Kornelio lin renkontis, kaj,
falinte antaŭ liaj piedoj, adorkliniĝis al li. 26 Sed
Petro lin levis, dirante: Stariĝu; mi mem ankaŭ
estas homo. 27 Kaj interparolante kun li, li eniris,
kaj trovis multajn kunvenintajn; 28 kaj li diris
al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe estas por
Judo kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed Dio min
admonis, ke mi ne nomu ian homon profana aŭ

malpura; 29 tial, kiam mi estis vokita, mi alvenis
sen kontraŭdiro. Mi do demandas, por kio vi min
venigis? 30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj ĝis
ĉi tiu horo, mi preĝis la naŭahoran preĝon en mia
domo; kaj jen antaŭ mi staris viro hele vestita,
31 kaj diris: Kornelio, via preĝo estas aŭdita, kaj
viaj almozoj estas memoritaj antaŭ Dio. 32 Sendu
do al Jafo, kaj invitu al vi Simonon, kiu estas
alnomata Petro; li gastas en la domo de Simon,
tanisto, apud la marbordo. 33 Tial mi tuj sendis al
vi; kaj vi bone faris, ke vi venis. Nun do ni ĉiuj
alestas ĉi tie antaŭ Dio, por aŭdi ĉion, kio estas
ordonita al vi de la Sinjoro. 34 Kaj Petro malfermis
sian buŝon, kaj diris: Vere mi ekkomprenas, ke
Dio ne privilegias personojn; 35 sed en ĉiu nacio
tiu, kiu timas Lin kaj agas juste, estas akceptata
de Li. 36 Vi konas tiun vorton, kiun Li sendis al
la Izraelidoj, predikante la evangelion de paco
per Jesuo Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj); 37 vi
konas tiun diron, kiu estas disvastigita tra la tuta
Judujo, komencante de Galileo, post la bapto, kiun
predikis Johano — 38 Jesuon, la Nazaretanon,
kiun Dio sanktoleis per la Sankta Spirito kaj
potenco; li ĉirkaŭiris, bonfarante kaj sanigante
ĉiujn premegatajn de la diablo, ĉar Dio estis kun
li. 39 Kaj ni estas atestantoj pri ĉio, kion li faris
en la lando de la Judoj kaj en Jerusalem; lin oni
mortigis, pendigante lin sur lignaĵo. 40 Lin Dio
levis en la tria tago, kaj donis, ke li estu videbla,
41 ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis
elektitaj antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj
trinkis kun li post lia releviĝo el la mortintoj. 42
Kaj li ordonis al ni prediki al la popolo, kaj atesti,
ke li estas la difinito de Dio, por esti la juĝisto de la
vivantoj kaj de la mortintoj. 43 Pri li ĉiuj profetoj
atestas, ke per lia nomo ĉiu kredanta al li ricevos
pardonadon de pekoj. 44 Dum Petro parolis tiujn
vortojn, la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj aŭdis
la diron. 45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj,
kiuj venis kun Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ
sur la nacianojn estis surverŝata la donaco de
la Sankta Spirito. 46 Ĉar ili aŭdis ilin paroli per
lingvoj kaj glori Dion. Tiam respondis Petro: 47 Ĉu
iu povas malpermesi la akvon, ke ne baptiĝu ĉi
tiuj, kiuj ricevis la Sanktan Spiriton tiel same, kiel
ni? 48 Kaj li ordonis, ke ili baptiĝu en la nomo de
Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ
kelkajn tagojn.

11 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en
Judujo, aŭdis, ke la nacianoj ankaŭ ricevis la
vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro venis al Jerusalem,
tiuj, kiuj estis el la cirkumcido, disputis kun li,
3 dirante: Vi eniris al viroj ne cirkumciditaj, kaj
manĝis kun ili. 4 Sed Petro klarigis la aferon al ili
orde, dirante: 5 Dum mi preĝis en la urbo Jafo, en
ekstazo mi vidis vizion, ujon malsuprenirantan,
kvazaŭ grandan tukon, mallevatan el la ĉielo per la
kvar anguloj; kaj ĝi venis ĝis mi; 6 kun fiksa rigardo
mi ĝin observis, kaj vidis kvarpiedajn bestojn
de la tero kaj sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn
kaj birdojn de la ĉielo. 7 Kaj mi aŭdis voĉon
dirantan al mi: Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu. 8
Sed mi diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar nenio profana aŭ
malpura eniris iam en mian buŝon. 9 Sed voĉo
respondis al mi la duan fojon el la ĉielo: Kion Dio
purigis, tion vi ne nomu profana. 10 Ĉi tio fariĝis
trifoje, kaj ĉio estis retirata en la ĉielon. 11 Kaj jen
antaŭ la domo, en kiu mi estis, tuj staris tri viroj
senditaj el Cezarea al mi. 12 Kaj la Spirito ordonis,
ke mi iru kun ili, tute ne hezitante. Kaj ĉi tiuj ses
fratoj min akompanis, kaj ni eniris en la domon
de la viro; 13 kaj li diris al ni, ke li vidis en sia
domo la anĝelon starantan, kaj dirantan: Sendu al
Jafo, kaj venigu Simonon, kies alnomo estas Petro,
14 kiu parolos al vi vortojn, per kiuj vi kaj via tuta
familio saviĝos. 15 Kaj dum mi komencis paroli, la
Sankta Spirito malsupreniris sur ilin tiel same,
kiel sur nin en la komenco. 16 Kaj mi rememoris
la vorton de la Sinjoro, ke li diris: Johano ja baptis
per akvo; sed vi baptiĝos per la Sankta Spirito.
17 Se do al ili Dio donis la saman donacon, kiel
al ni, kiam ni ekkredis al la Sinjoro Jesuo Kristo,
kia homo mi estis, ke mi povus kontraŭstari al
Dio? 18 Kiam ili tion aŭdis, ili silentiĝis, kaj gloris
Dion, dirante: Ankaŭ do al la nacianoj Dio donacis
penton por vivo. 19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro
la suferado, kiu okazis pro Stefano, vojaĝis ĝis
Fenikio kaj Kipro kaj Antioĥia, priparolante la
vorton al neniu krom nur Judoj. 20 Sed iuj el ili,
viroj el Kipro kaj Kireno, veninte en Antioĥian,
parolis al la Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron
Jesuo. 21 Kaj la mano de la Sinjoro estis kun ili; kaj
granda nombro kredis kaj turniĝis al la Sinjoro. 22
Kaj la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu
estis en Jerusalem; kaj ili forsendis Barnabason
ĝis Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante la gracon
de Dio, ĝojis; kaj li admonis ilin ĉiujn, ke kun
korfirmeco ili restu fidelaj al la Sinjoro; 24 ĉar
li estis bona viro, kaj plena de la Sankta Spirito
kaj de fido; kaj multo da homoj aldoniĝis al la
Sinjoro. 25 Kaj li iris al Tarso, por serĉi Saŭlon;
26 kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj
dum tuta jaro ili kunvenadis kun la eklezio, kaj
instruis grandan aron da homoj; kaj en Antioĥia
la disĉiploj unue nomiĝis Kristanoj. 27 Kaj en tiuj

tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis al Antioĥia. 28
Kaj stariĝis unu el ili, nomata Agabo, kaj deklaris
per la Spirito, ke estos granda malsato tra la tuta
mondo; kaj tio okazis en la tagoj de Klaŭdio. 29
Kaj la disĉiploj decidis, ke ĉiu laŭ sia bonstato
sendu helpon al la fratoj, kiuj loĝis en Judujo; 30
tion ankaŭ ili faris, sendante al la presbiteroj per
la manoj de Barnabas kaj Saŭlo.

12 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo Herodo etendis
siajn manojn, por premi iujn el la eklezianoj.
2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon, la fraton de
Johano. 3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li
plue aldonis la areston de Petro. Kaj tiam estis la
tagoj de macoj. 4 Kaj kaptinte lin, li metis lin en
malliberejon, transdonante lin al kvar kvaroj da
soldatoj, por gardi lin, intencante elkonduki lin
post la Pasko al la popolo. 5 Tial Petro estis gardata
en la malliberejo; sed preĝo por li estis fervore
farata de la eklezio al Dio. 6 Kaj kiam Herodo
intencis elkonduki lin, en tiu sama nokto Petro
dormis inter du soldatoj, ligite per du katenoj; kaj
gardistoj antaŭ la pordoj gardis la malliberejon. 7
Kaj jen apudstaris anĝelo de la Eternulo, kaj lumo
ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de
Petro, kaj vekis lin, dirante: Leviĝu rapide. Kaj
liaj katenoj defalis de liaj manoj. 8 Kaj la anĝelo
diris al li: Zonu vin, kaj alligu viajn sandalojn.
Kaj li faris tion. Kaj li diris al li: Ĵetu ĉirkaŭ vin
vian mantelon kaj sekvu min. 9 Kaj li eliris, kaj
sekvis; kaj li ne sciis, ke reala estas tio, kion faris
la anĝelo, sed li pensis, ke li vidas vizion. 10 Kaj
trapasinte la unuan postenon kaj la duan, ili venis
al la fera pordego, kiu kondukas en la urbon; kaj
ĝi malfermiĝis al ili propramove; kaj ili eliris, kaj
pasis laŭlonge de unu strato; kaj la anĝelo tuj
foriris de li. 11 Kaj Petro, rekonsciiĝinte, diris: Nun
mi certe scias, ke la Eternulo elsendis Sian anĝelon
kaj liberigis min el la mano de Herodo kaj el la tuta
atendado de la popolo Juda. 12 Kaj pripensinte, li
venis al la domo de Maria, la patrino de Johano,
alnomata Marko, kie estis multaj kunvenintaj
kaj preĝantaj. 13 Kaj kiam li frapis ĉe la pordo
de la pordego, venis knabino nomata Roda, por
aŭskulti, 14 kaj rekonante la voĉon de Petro, ŝi
pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris,
kaj diris, ke Petro staras antaŭ la pordego. 15 Kaj
oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste certigis,
ke tiel estas. Kaj ili diris: Ĝi estas lia anĝelo. 16 Sed
Petro daŭrigis la frapadon; kaj ili, malferminte,
vidis lin, kaj miregis. 17 Sed li gestis per la mano,
ke ili silentu, kaj rakontis al ili, kiamaniere la
Eternulo elkondukis lin el la malliberejo. Kaj li
diris: Sciigu pri tio Jakobon kaj la fratojn. Kaj li
foriris, kaj iris al alia loko. 18 Kaj kiam tagiĝis,
fariĝis inter la soldatoj ne malgranda ekscitiĝo,
kio fariĝis kun Petro. 19 Kaj Herodo, serĉinte
kaj ne trovinte lin, ekzamenis la gardistojn, kaj
ordonis forkonduki ilin al morto. Kaj li vojaĝis el
Judujo al Cezarea, kaj tie restis iom da tempo. 20
Kaj li estis tre kolera kontraŭ la homoj de Tiro kaj
Cidon; kaj ili venis unuanime al li, kaj, akirinte la
favoron de Blasto, la reĝa ĉambelano, petis pacon,
ĉar ilia lando estis nutrata de la lando de la reĝo.
21 Kaj en difinita tago Herodo, vestita en reĝaj
vestoj, sidis sur tribunala seĝo kaj deklamis al ili.
22 Kaj la popolo kriis: Ĝi estas voĉo de dio, kaj ne
de homo. 23 Kaj anĝelo de la Eternulo tuj frapis
lin, pro tio, ke li ne donis al Dio la gloron; kaj
manĝate de vermoj, li senspiriĝis. 24 Sed la vorto
de Dio kreskis kaj pligrandiĝis. 25 Kaj Barnabas
kaj Saŭlo revenis de Jerusalem, plenuminte sian
servadon, kondukante kun si Johanon, kiu estis
alnomata Marko.

13 Kaj en Antioĥia, en la tiea eklezio, estis
profetoj kaj instruistoj, Barnabas, kaj Simeon,
nomata Niger, kaj Lucio, la Kirenano, kaj Manaen,
kunvartito de la tetrarĥo Herodo, kaj Saŭlo. 2
Kaj dum ili faris servon al la Sinjoro kaj fastis, la
Sankta Spirito diris: Apartigu al mi Barnabason
kaj Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi ilin vokis.
3 Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj metinte sur
ilin la manojn, ili forsendis ilin. 4 Kaj ĉi tiuj,
forkondukite de la Sankta Spirito, malsupreniris
al Seleŭkia; kaj de tie ili ŝipiris al Kipro. 5 Kaj
estante en Salamis, ili proklamis la vorton de Dio
en la sinagogoj de la Judoj; kaj ili havis Johanon
kiel helpanton. 6 Kaj trairinte la tutan insulon
ĝis Pafos, ili trovis unu magiiston, Judan falsan
profeton, kies nomo estis Bar-Jesuo, 7 kiu estis
kun la prokonsulo Sergio Paŭlo, prudenta viro.
Ĉi tiu venigis al si Barnabason kaj Saŭlon, kaj
deziris aŭdi la vorton de Dio. 8 Sed kontraŭstaris
al ili Elimas, la magiisto (ĉar tion signifas lia
nomo), penante deturni la prokonsulon for de la
fido. 9 Sed Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la
Sankta Spirito kaj fikse rigardante lin, 10 diris:
Ho vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco, filo de
diablo, malamiko de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos
defleksi la rektajn vojojn de la Sinjoro? 11 Kaj
nun jen la mano de la Sinjoro estas sur vi, kaj
vi estos blinda, ne vidante la sunon dum kelka
tempo. Kaj tuj falis sur lin nebulo kaj mallumo,
kaj ĉirkaŭvagante, li serĉis mankondukantojn.
12 Tiam la prokonsulo, vidinte la okazintaĵon,
kredis, mirigite de la instruado de la Sinjoro. 13

Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipiris de Pafos
kaj venis al Perga en Pamfilio; kaj Johano forlasis
ilin kaj reiris al Jerusalem. 14 Sed ili, trapasante
de Perga venis al Antioĥia en Pisidio; kaj en la
sabato ili eniris en la sinagogon, kaj sidiĝis. 15
Kaj post la legado de la leĝo kaj la profetoj, la
sinagogestroj sendis al ili, dirante: Fratoj, se estas
ĉe vi vorto de admono por la popolo, parolu. 16
Kaj Paŭlo, stariĝinte kaj gestinte per la mano,
diris: Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu.
17 La Dio de ĉi tiu popolo Izrael elektis niajn
patrojn, kaj altigis la popolon dum la loĝado en
Egiptujo, kaj per alta brako elkondukis ilin el tie.
18 Kaj en la daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj Li toleris
ilian konduton en la dezerto. 19 Kaj eksterminte
sep naciojn en la lando Kanaana, Li donis al ili
ilian landon kiel heredon por ĉirkaŭ kvarcent
kvindek jaroj; 20 kaj post tio Li donis juĝistojn ĝis
la profeto Samuel. 21 Kaj poste ili petis reĝon;
kaj Dio donis al ili Saulon, filon de Kiŝ, viron el
la tribo de Benjamen, por kvardek jaroj. 22 Kaj
formetinte lin, Li levis al ili Davidon kiel reĝon,
pri kiu Li parolis, atestante: Mi trovis Davidon,
filon de Jiŝaj, viron laŭ Mia koro; li plenumos
Mian tutan volon. 23 El lia idaro Dio laŭ promeso
venigis al Izrael Savanton, Jesuon, 24 kiam Johano
jam predikis antaŭ lia alveno la bapton de pento al
la tuta popolo Izrael. 25 Kaj dum Johano plenumis
sian kuradon, li diris: Kiu vi supozas, ke mi estas?
mi ne estas tiu. Sed jen venas post mi unu, al kiu
mi ne estas inda malligi la sandalojn de la piedoj.
26 Fratoj, idoj el la raso de Abraham, kaj tiuj inter
vi, kiuj timas Dion, al ni estas sendita la vorto de
ĉi tiu savo. 27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj
iliaj regantoj ne konis lin; kaj kondamnante lin,
ili plenumis la voĉojn de la profetoj ĉiusabate
legatajn. 28 Kaj trovinte en li nenian kaŭzon de
morto, ili tamen petis Pilaton mortigi lin. 29
Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li, ili
forprenis lin de la lignaĵo kaj metis lin en tombon.
30 Sed Dio levis lin el la mortintoj; 31 kaj li estis
vidata multajn tagojn de tiuj, kiuj venis kun li
el Galileo en Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj
atestantoj ĉe la popolo. 32 Kaj ni alportas al vi
bonan sciigon pri la promeso farita al la patroj,
33 ke Dio plenumis tion al ni, la filoj, relevinte
Jesuon, kiel ankaŭ estas skribite en la dua psalmo:
Vi estas Mia Filo, hodiaŭ Mi vin naskis. 34 Kaj
pri tio, ke Li relevis lin el la mortintoj, jam ne
venontan en forputron, Li parolis jene: Mi donos
al vi la fidindajn favorkoraĵojn de David. 35 Ĉar
li ankaŭ diris en alia psalmo: Vi ne permesos,
ke Via sanktulo forputru. 36 Ĉar David, servinte
en sia generacio al la intenco de Dio, ekdormis,
kaj alkolektiĝis al siaj patroj kaj vidis forputron;
37 sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron.
38 Estu do sciate al vi, fratoj, ke per ĉi tiu estas
proklamata al vi pardonado de pekoj; 39 kaj ĉiu
kredanto al li estas pravigita pri ĉio, pri kio vi
ne povis esti pravigitaj per la leĝo de Moseo. 40
Gardu vin do, ke ne venu sur vin tio, kio estas
dirita en la profetoj: 41 Rigardu, vi malestimantoj,
kaj miru, kaj malaperu, Ĉar en via tempo Mi faras
ion, Kion vi ne kredus, se oni rakontus al vi. 42 Kaj
dum ili eliris el la sinagogo, oni petegis, ke ĉi tiuj
vortoj estu parolataj al ili la venontan sabaton. 43
Kaj kiam la sinagogo disiĝis, multaj el la Judoj kaj
el la piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj Barnabason,
kiuj, alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en
la graco de Dio. 44 En la sekvanta sabato preskaŭ
la tuta urbo kolektiĝis, por aŭdi la vorton de Dio.
45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn, pleniĝis
de ĵaluzo, kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo, kaj
blasfemis. 46 Kaj Paŭlo kaj Barnabas, parolante
kuraĝe, diris: Estis necese paroli al vi unue la
vorton de Dio. Sed ĉar vi forpuŝis ĝin kaj ne juĝas
vin indaj je la eterna vivo, jen ni turnas nin al la
nacianoj. (aiōnios g166) 47 Ĉar tiel ordonis al ni la
Sinjoro: Mi vin metis kiel lumon por la nacioj,
Por ke vi estu por savo ĝis la plej malproksima
parto de la tero. 48 Kaj aŭdinte tion, la nacianoj
ĝojis, kaj gloris la vorton de Dio; kaj el ili kredis
ĉiuj, kiuj estis difinitaj por eterna vivo. (aiōnios
g166) 49 Kaj la vorto de la Sinjoro estis disportata
tra la tuta regiono. 50 Sed la Judoj incitis la piajn
virinojn bonfamajn kaj la ĉefojn de la urbo, kaj
instigis persekutadon kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas,
kaj forpelis ilin el siaj limoj. 51 Sed ili forskuis la
polvon de siaj piedoj kontraŭ ili, kaj iris al Ikonio.
52 Kaj la disĉiploj pleniĝis de ĝojo kaj de la Sankta
Spirito.

14 Kaj en Ikonio ili ambaŭ eniris en la sinagogon
de la Judoj, kaj tiel parolis, ke granda amaso
da Judoj kaj Grekoj kredis. 2 Sed la nekredantaj
Judoj ekscitis kaj malbonigis la animojn de la
nacianoj kontraŭ la fratoj. 3 Tial ili restis longan
tempon tie, sentime parolante en la Sinjoro, kiu
atestadis pri la vorto de Sia graco, lasante, ke
signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj manoj. 4 Sed la
loĝantaro de la urbo dividiĝis; unuj estis kun la
Judoj, kaj aliaj kun la apostoloj. 5 Kaj kiam fariĝis
atenco de la nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj kun
iliaj regantoj, por ataki kaj ŝtonmortigi ilin, 6
sciiĝinte pri ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de
Likaonio — Listran kaj Derben kaj la ĉirkaŭaĵon; 7
kaj tie ili proklamis la evangelion. 8 Kaj en Listra

sidadis unu viro senforta en la piedoj, kiu estis
lama de la patrina ventro, kaj neniam piediris. 9
Li aŭdis Paŭlon paroli; kaj ĉi tiu, fikse rigardante
lin, kaj vidante, ke ili havas fidon por esti sanigita,
10 diris per laŭta voĉo: Stariĝu rekte sur viaj
piedoj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris. 11 Kaj la
homamaso, vidinte tion, kion Paŭlo faris, levis
sian voĉon, kaj diris en la Likaonia lingvo: La
dioj en homa formo malsupreniris al ni. 12 Kaj
Barnabason ili nomis Zeŭs, kaj Paŭlon Hermes,
ĉar ĉi tiu estis la ĉefa parolanto. 13 Kaj la pastro
de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo, alkondukis
bovojn kaj girlandojn al la pordegoj, kaj volis
oferi kun la homamasoj. 14 Sed la apostoloj Paŭlo
kaj Barnabas, aŭdinte, disŝiris siajn vestojn, kaj
antaŭensaltis en la amason, kriante, 15 kaj dirante:
Ho viroj, kial vi tion faras? Ni ankaŭ estas homoj,
samsentaj kiel vi, kaj ni alportas al vi evangelion,
por turni vin de ĉi tiuj vantaĵoj al la vivanta Dio,
kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion
en ili; 16 kaj kiu en la pasintaj generacioj permesis,
ke ĉiuj nacioj iru siajn proprajn vojojn. 17 Tamen
Li ne lasis Sin sen atesto, ĉar Li bonfaris, donante
al vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoportajn sezonojn,
plenigante viajn korojn per nutraĵo kaj feliĉo. 18
Kaj tiel dirante, ili apenaŭ retenis la amasojn de
oferado al ili. 19 Sed alvenis Judoj el Antioĥia
kaj Ikonio, kaj, instiginte la amason, ili prijetis
Paŭlon per ŝtonoj, kaj trenis lin ekster la urbon,
pensante, ke li mortis. 20 Sed kiam la disĉiploj
staris ĉirkaŭ li, li leviĝis, kaj eniris en la urbon; kaj
en la sekvanta tago li eliris kun Barnabas al Derbe.
21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu urbo, kaj
varbinte multajn disĉiplojn, ili revenis al Listra
kaj Ikonio kaj Antioĥia, 22 firmigante la animojn
de la disĉiploj, kaj admonante, ke ili restu en la
fido, kaj ke tra multaj suferoj ni devas eniri en
la regnon de Dio. 23 Kaj elektinte presbiterojn
por ili en ĉiu eklezio, kaj preĝinte kun fastado, ili
rekomendis ilin al la Sinjoro, al kiu ili ekkredis. 24
Kaj trairinte Pisidion, ili venis en Pamfilion. 25
Kaj parolinte la vorton en Perga, ili malsupreniris
al Atalia; 26 kaj de tie ili ŝipiris al Antioĥia, de
kie ili estis konfiditaj al la graco de Dio por la
laboro, kiun ili plenumis. 27 Kaj kiam ili alvenis,
ili kunvenigis la eklezion, kaj rakontis ĉion, kion
Dio per ili faris, kaj ke Li malfermis al la nacianoj
pordon de fido. 28 Kaj ili restis kelkan tempon
kun la disĉiploj.

15 Kaj iuj homoj vojaĝis tien el Judujo, kaj
instruis la fratojn: Se vi ne cirkumcidiĝos
laŭ la moro de Moseo, vi ne povas saviĝi. 2 Kaj
kiam Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan
malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ ili, oni
aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj
iru Jerusalemon al la apostoloj kaj presbiteroj
pri tiu demando. 3 Ili do, forkondukite de la
eklezio, trairis Fenikion kaj Samarion, anoncante
la konvertadon de la nacianoj, kaj faris grandan
ĝojon al ĉiuj fratoj. 4 Kaj alveninte en Jerusalemon,
ili estis akceptitaj de la eklezio kaj apostoloj kaj
presbiteroj, kaj raportis ĉion, kion Dio faris per ili.
5 Sed leviĝis iuj kredantoj el la sekto de la Fariseoj,
dirante: Estas necese cirkumcidi ilin, kaj ordoni,
ke ili observu la leĝon de Moseo. 6 Kaj kunvenis la
apostoloj kaj presbiteroj, por esplori tiun aferon.
7 Kaj post multe da diskutado, Petro stariĝis, kaj
diris al ili: Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe
Dio elektis min el inter vi, por ke per mia buŝo
la nacianoj aŭdu la vorton de la evangelio kaj
kredu. 8 Kaj Dio, kiu konas la korojn, atestis al ili,
donante al ili la Sanktan Spiriton tiel same, kiel al
ni; 9 kaj Li faris nenian diferencon inter ni kaj ili,
per la fido puriginte iliajn korojn. 10 Nun do kial
vi incitas Dion, dezirante meti sur la kolon de la
disĉiploj jugon, kiun povis porti nek niaj patroj,
nek ni? 11 Sed ni kredas pri nia savo per la graco
de la Sinjoro Jesuo tiel same, kiel ankaŭ ili. 12 Kaj
silentis la tuta amaso; kaj ili aŭskultis, dum Paŭlo
kaj Barnabas rakontis, kiom da signoj kaj mirakloj
Dio faris ĉe la nacianoj per ili. 13 Kaj kiam ili ĉesis
paroli, Jakobo respondis, dirante: Fratoj, aŭskultu
min; 14 Simeon rakontis, kiel unue Dio vizitis
nacianojn, por elekti el ili popolon por Sia nomo.
15 Kaj al tio konsentas la vortoj de la profetoj,
kiel estas skribite: 16 Post tio Mi revenos, Kaj Mi
restarigos la falintan tabernaklon de David, Mi
restarigos la detruitaĵojn, Kaj Mi rekonstruos ĝin;
17 Por ke strebu al la Eternulo la ceteraj homoj
Kaj ĉiuj nacioj, inter kiuj estas proklamata Mia
nomo, Diras la Eternulo, 18 Kiu tion faras jam de
la tempo antikva. (aiōn g165) 19 Tial mi decidas,
ke ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj, kiuj turniĝas
al Dio; 20 sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin
de malpuriĝoj ĉe idoloj kaj de malĉasteco kaj de
sufokitaĵoj kaj de sango. 21 Ĉar de post antikvaj
generacioj Moseo havas en ĉiuj urboj tiujn, kiuj
lin predikas, legate en la sinagogoj ĉiusabate. 22
Tiam al la apostoloj kaj presbiteroj kun la tuta
eklezio ŝajnis bone elekti virojn el inter si kaj
sendi ilin al Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas:
nome Judas, alnomata Barsabas, kaj Silas, viroj
konataj inter la fratoj; 23 kaj ili sendis per ili la
jenan leteron: La apostoloj kaj presbiteroj, al la
fratoj, kiuj estas el la nacianoj en Antioĥia kaj
Sirio kaj Kilikio, kun saluto: 24 Ĉar ni aŭdis, ke iuj

el ni ĝenis vin per vortoj maltrankviligaj por viaj
animoj, al kiuj ni ne ordonis tion, 25 ŝajnis bone al
ni unuanime, ke ni elektu virojn kaj sendu ilin al
vi kun niaj amataj Barnabas kaj Paŭlo, 26 homoj,
kiuj riskis siajn vivojn pro la nomo de nia Sinjoro
Jesuo Kristo. 27 Ni do sendis Judason kaj Silason,
kiuj ankaŭ mem buŝe diros tion saman. 28 Ĉar al
la Sankta Spirito kaj al ni ŝajnis bone meti sur
vin nenian alian ŝarĝon, krom la jenaj necesaj
aferoj: 29 ke oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj de
sango kaj de sufokitaĵoj kaj de malĉasteco; se vi
vin gardos kontraŭ tio, vi bone agos. Adiaŭ! 30 Ili
do, forsendite, iris al Antioĥia; kaj kunveniginte
la amason, ili transdonis la leteron. 31 Kaj leginte
ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32 Kaj Judas kaj
Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj, konsolis la
fratojn per multe da parolo kaj firmigis ilin. 33
Kaj pasiginte kelkan tempon, ili kun paco foriris
de la fratoj al siaj forsendintoj. 34 Tamen plaĉis
al Silas tie restadi.) 35 Sed Paŭlo kaj Barnabas
restis en Antioĥia, instruante kaj predikante, kun
multaj aliaj, la vorton de la Sinjoro. 36 Kaj post
kelke da tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni reiru, kaj
vizitu niajn fratojn en ĉiu urbo, kie ni proklamis la
vorton de la Sinjoro, kaj vidu, kiel ili fartas. 37 Kaj
Barnabas konsilis kunpreni Johanon, alnomatan
Marko. 38 Sed Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun,
kiu sin fortiris de ili en Pamfilio, kaj ne kuniris
en la laboron. 39 Kaj fariĝis disputo, tiel ke ili
disiĝis unu de la alia; kaj Barnabas, kunprenante
Markon, ŝipiris al Kipro; 40 sed Paŭlo, elektinte
Silason, foriris, konfidite de la fratoj al la graco de
Dio. 41 Kaj li iris tra Sirio kaj Kilikio, firmigante la
ekleziojn.

16 Kaj li venis al Derbe kaj Listra; kaj jen tie
estis unu disĉiplo, nomata Timoteo, filo de
kredanta Judino kaj de Greka patro. 2 Tiu estis
bone atestata de la fratoj en Listra kaj Ikonio. 3
Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru kun li, kaj li prenis
kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj estis en tiuj
regionoj; ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas Greko.
4 Kaj dum ili trapasis la urbojn, ili transdonis al
ili por observado la dekretojn, deciditajn de la
apostoloj kaj presbiteroj en Jerusalem. 5 Tiel la
eklezioj firmiĝis en la fido, kaj kreskis laŭnombre
ĉiutage. 6 Kaj ili trairis la Frigian kaj Galatujan
regionon, malpermesite de la Sankta Spirito
priparoli la vorton en Azio; 7 kaj veninte apud
Misia, ili klopodis eniri en Bitinion, kaj la Spirito
de Jesuo tion ne permesis al ili; 8 kaj pasinte preter
Misia, ili malsupreniris al Troas. 9 Kaj vizio aperis
al Paŭlo dum la nokto: viro Makedona staris, kaj
petegis lin, dirante: Transpasu al Makedonujo,
kaj nin helpu. 10 Kaj post kiam li vidis la vizion,
ni tuj penis foriri en Makedonujon, konkludinte,
ke Dio vokis nin, por prediki al ili la evangelion.
11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni rekte veturis al
Samotrake, kaj la sekvantan tagon al Neapolis; 12
kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio, ĉefurbo de la
Makedonuja provinco; kaj en tiu urbo ni restis
dum kelke da tagoj. 13 Kaj en la sabato ni eliris
ekster la pordegon apud rivero, kie, ni supozis,
estis kunvenejo por preĝado; kaj ni sidiĝis, kaj
parolis al la virinoj kunvenintaj. 14 Kaj unu virino,
nomata Lidia, vendistino de purpuro, el la urbo
Tiatira, adorantino de Dio, nin aŭdis; ŝian koron
la Sinjoro malfermis, por atenti la parolojn de
Paŭlo. 15 Kaj kiam ŝi estis baptita, kun sia familio,
ŝi nin petegis, dirante: Se vi juĝas min fidela al
la Sinjoro, venu, kaj loĝu en mia domo. Kaj ŝi
devigis nin. 16 Kaj kiam ni iris al la kunvenejo por
preĝado, renkontis nin unu knabino, kiu havis
orakolan spiriton kaj kiu per aŭgurado alportadis
al siaj mastroj multan gajnon. 17 Ŝi sekvis Paŭlon
kaj nin, kaj kriadis, dirante: Tiuj homoj estas
servistoj de Dio la Plejalta, kiuj proklamas al vi
vojon de savo. 18 Kaj tion ŝi faris dum multe
da tagoj. Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis sin, kaj
diris al la spirito: Mi ordonas al vi en la nomo
de Jesuo Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris en
tiu sama horo. 19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke
eliris la espero de ilia gajno, kaptis Paŭlon kaj
Silason, kaj trenis ilin en la placon al la regantoj,
20 kaj kondukinte ilin al la urbestroj, diris: Ĉi tiuj
homoj treege maltrankviligas nian urbon, estante
Judoj, 21 kaj ili proklamas morojn, kiujn ne decas
akcepti nek fari por ni, kiuj estas Romanoj. 22
Kaj la popolo amase sin kolektis kontraŭ ili; kaj la
urbestroj, forŝirinte de ili la vestojn, ordonis, ke
oni vergobatu ilin. 23 Kaj metinte sur ilin multajn
batojn, ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante al
la estro de la malliberejo, ke li forte gardu ilin;
24 kaj li, ricevinte tiun ordonon, ĵetis ilin en la
internan karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la
trabon. 25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas
preĝis kaj himnis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis
ilin; 26 kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel
ke la fundamentoj de la malliberejo skuiĝis; kaj
tuj ĉiuj pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.
27 Kaj la malliberejestro, vekiĝinte, kaj vidante
la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris sian
glavon kaj volis mortigi sin, supozante, ke la
malliberuloj forkuris. 28 Sed Paŭlo vokis per laŭta
voĉo, dirante: Nenian malbonon faru al vi, ĉar
ni ĉiuj estas ĉi tie. 29 Kaj veniginte lumilon, li

ensaltis, kaj, tremante de timo, kliniĝis antaŭ
Paŭlo kaj Silas, 30 kaj kondukis ilin eksteren, kaj
diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti savita?
31 Kaj ili diris: Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos
savita, vi kaj via familio. 32 Kaj ili parolis la vorton
de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj en lia domo. 33 Kaj
li kondukis ilin en tiu sama nokta horo kaj lavis
al ili la batovundojn; kaj baptiĝis senprokraste li
kaj ĉiuj liaj domanoj. 34 Kaj li kondukis ilin en
sian domon, kaj aranĝis por ili manĝotablon, kaj
tre ĝojis kun sia tuta domanaro, ekkredinte al
Dio. 35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la
liktorojn, por diri: Forliberigu tiujn homojn. 36 Kaj
la malliberejestro raportis la vortojn al Paŭlo: La
urbestroj ĵus sendis, por ke vi forliberiĝu; tial nun
elvenu kaj foriru pace. 37 Sed Paŭlo diris al ili: Ili
publike vergobatis nin ne kondamnitajn, kvankam
ni estas Romanoj, kaj nin ĵetis en malliberejon; kaj
ĉu ili nun elĵetas nin kaŝe? tute ne; ili mem venu
kaj forkonduku nin. 38 Kaj la liktoroj raportis tiujn
vortojn al la urbestroj; kaj ĉi tiuj timis, aŭdante,
ke ili estas Romanoj; 39 kaj ili venis kaj petegis
ilin, kaj, elkondukinte ilin, petis, ke ili foriru de la
urbo. 40 Kaj ili eliris el la malliberejo, kaj eniris
en la domon de Lidia; kaj vidinte kaj konsolinte la
fratojn, ili foriris.

17 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili
alvenis en Tesalonikon, kie estis sinagogo de
la Judoj; 2 kaj laŭ sia kutimo Paŭlo eniris al ili, kaj
dum tri sabatoj li rezonadis kun ili el la Skriboj, 3
klarigante kaj montrante, ke la Kristo devis suferi
kaj releviĝi el la mortintoj, kaj dirante: Ĉi tiu Jesuo,
kiun mi predikas al vi, estas la Kristo. 4 Kaj unuj el
ili estis konvinkitaj, kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj
Silas; kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la
ĉefaj virinoj ne malmultaj. 5 Sed la Judoj, enviante,
varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo, kaj,
kolektinte homamason, entumultigis la urbon;
kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis
elkonduki ilin al la popolo. 6 Sed ne trovinte
ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la
urbestrojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj renversis la
tutan mondon, alestas ankaŭ ĉi tie; 7 ilin Jason
akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj
de Cezaro, dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo.
8 Kaj ili maltrankviligis la homamason kaj la
urbestrojn, kiuj tion aŭdis. 9 Kaj ĉi tiuj, ricevinte
garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.
10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason
nokte al Berea; kaj alveninte tien, ili iris en la
sinagogon de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis pli noblaj
ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun
plena fervoro, kaj ĉiutage esploris la Skribojn, por
konstati, ĉu tiuj aferoj estas veraj. 12 Tial multaj
el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj virinoj
honorindaj kaj el la viroj. 13 Sed kiam la Judoj en
Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la vorto de
Dio estas proklamita de Paŭlo, ili venis ankaŭ tien,
maltrankviligante kaj ekscitante la homamason.
14 Kaj tiam la fratoj tuj forsendis Paŭlon, por
ke li iru ĝis la marbordo; sed Silas kaj Timoteo
restis ankoraŭ tie. 15 Kaj la gvidantoj de Paŭlo
kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte komision
al Silas kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel eble
plej rapide, ili foriris. 16 Kaj dum Paŭlo atendis
ilin en Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li, kiam li
vidis la urbon idolplena. 17 Tial li rezonadis en la
sinagogoj kun la Judoj kaj la diotimantoj, kaj sur
la placo ĉiutage kun la renkontitoj. 18 Kaj iuj el
la Epikuranaj kaj Stoikaj filozofoj lin renkontis.
Kaj unuj diris: Kion volus diri ĉi tiu vortŝutanto?
aliaj diris: Li ŝajnas esti proklamanto de fremdaj
diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon kaj la releviĝon. 19
Kaj ili prenis lin, kaj kondukis lin al la Areopago,
dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas tiu nova instruo,
priparolata de vi? 20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al
niaj oreloj; ni do volas scii, kion signifas tiuj aferoj.
21 (Ĉiuj Atenanoj kaj la tie loĝantaj fremduloj
pasigadis la tempon ĉe nenio alia, krom diri aŭ
aŭdi ion plej novan.) 22 Kaj Paŭlo staris meze de
la Areopago, kaj diris: Atenanoj, mi rimarkas, ke
vi estas ĉiurilate tro servemaj al diaĵoj. 23 Ĉar
preterpasante kaj rigardante viajn adoataĵojn, mi
trovis ankaŭ altaron, sur kiu estis skribite: AL DIO
NEKONATA. Kiun do vi nekonante adoras, Tiun mi
predikas al vi. 24 La Dio, kiu faris la mondon kaj
ĉion, kio estas en ĝi, estante per Si mem Sinjoro
de la ĉielo kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj
temploj; 25 kaj ne estas servata de homaj manoj,
kvazaŭ Li ion bezonus, ĉar Li mem donas al ĉiuj
vivon kaj spiron kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li
faris ĉiujn naciojn de la homoj, por loĝi sur la tuta
supraĵo de la tero, difininte ordigitajn epokojn
kaj la limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili serĉu
Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi kaj trovi Lin,
kvankam Li ne estas malproksime de ĉiu el ni; 28
ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj ekzistas, kiel
ankaŭ iuj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ Lia
idaro. 29 Tial ni, estante idaro de Dio, devas ne
opinii la Diecon simila al oro aŭ arĝento aŭ ŝtono,
gravuraĵo de homa arto kaj imagado. 30 Kaj la
tempojn de nesciado preterrigardis Dio, sed nun
Li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu; 31 tial Li
difinis tagon, en kiu Li juĝos la mondon en justeco
per tiu viro, kiun Li elektis, doninte garantion
pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke Li relevis lin el

la mortintoj. 32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la
mortintoj, unuj mokis; sed aliaj diris: Ni aŭskultos
vin denove pri tio. 33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter
ili. 34 Sed iuj viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj
estis Dionisio, Areopagano, kaj virino, nomata
Damaris, kaj aliaj kun ili.

18 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis en
Korinton. 2 Kaj li trovis Judon, nomatan
Akvila, Pontanon laŭ gento, antaŭ ne longe
venintan el Italujo, kaj Priskilan, lian edzinon, ĉar
Klaŭdio jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru el Romo;
kaj li iris al ili; 3 kaj, ĉar li estis sammetiisto, li
loĝis ĉe ili, kaj ili laboris, ĉar ili estis laŭ metio
tendofaristoj. 4 Kaj li diskutadis en la sinagogo
ĉiusabate, kaj penis konvinki Judojn kaj Grekojn. 5
Kiam do Silas kaj Timoteo alvenis el Makedonujo,
Paŭlo estis premata per la predikado, atestante
al la Judoj, ke Jesuo estas la Kristo. 6 Sed kiam
ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis siajn
vestojn, kaj diris al ili: Via sango estu sur viaj
kapoj; mi estas pura; de nun mi iros al la nacianoj.
7 Kaj foririnte de tie, li iris en la domon de
homo nomata Tito Justo, kiu adoris Dion, kaj kies
domo estis tuj apud la sinagogo. 8 Kaj Krispo,
la sinagogestro, kredis al la Sinjoro kune kun
ĉiuj siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj, aŭdinte,
kredis kaj baptiĝis. 9 Kaj la Sinjoro diris per vizio
nokte al Paŭlo: Ne timu, sed parolu, kaj ne silentu;
10 ĉar mi estas kun vi, kaj neniu vin atakos,
por fari al vi malbonon; ĉar mi havas multe da
homoj en ĉi tiu urbo. 11 Kaj li loĝis tie jaron kaj
ses monatojn, instruante inter ili la vorton de
Dio. 12 Sed kiam Galiono estis prokonsulo de la
Aĥaja lando, la Judoj leviĝis unuanime kontraŭ
Paŭlo, kaj kondukis lin al la tribunala seĝo, 13
dirante: Kontraŭ la leĝo ĉi tiu instigas homojn
adori Dion. 14 Sed kiam Paŭlo estis malfermonta
la buŝon, Galiono diris al la Judoj: Se vere tio
estus ia maljustaĵo aŭ malbonega kanajlaĵo, ho
Judoj, estus racie, ke mi vin toleru; 15 sed se
prezentiĝas demandoj pri vortoj kaj nomoj kaj via
propra leĝo, vi mem ĝin atentu; pri tiaj aferoj mi
ne volas esti juĝanto. 16 Kaj li forpelis ilin de la
tribunala seĝo. 17 Kaj ili ĉiuj ekkaptis Sosteneson,
la sinagogestron, kaj batis lin antaŭ la tribunala
seĝo. Kaj Galiono atentis nenion el tio. 18 Kaj
Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ dum multe da
tagoj, adiaŭis la fratojn, kaj de tie ŝipiris al Sirio,
kaj kun li Priskila kaj Akvila; sed li razis sian
kapon en Kenkrea, ĉar li faris sanktan promeson.
19 Kaj ili alvenis en Efeson, kaj li lasis ilin tie; sed
li mem eniris en la sinagogon, kaj diskutis kun la
Judoj. 20 Kaj kiam ili petis lin restadi pli longe, li
ne konsentis; 21 sed adiaŭinte ilin, kaj dirinte:
Mi denove revenos al vi, se plaĉos al Dio — li
ekŝipiris el Efeso. 22 Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li
supreniris kaj salutis la eklezion, kaj poste vojaĝis
al Antioĥia. 23 Kaj pasiginte iom da tempo tie, li
foriris, kaj trapasis laŭvice la Galatujan kaj Frigian
regionon, fortikigante ĉiujn disĉiplojn. 24 Kaj unu
Judo, nomata Apolos, Aleksandriano laŭ gento,
viro klera, venis al Efeso; kaj li estis potenca en la
Skriboj. 25 Ĉi tiu jam estis instruita pri la vojo
de la Sinjoro; kaj estante fervora en spirito, li
paroladis kaj instruadis precize pri Jesuo, konante
nur la bapton de Johano; 26 kaj li komencis paroli
sentime en la sinagogo. Sed Akvila kaj Priskila,
aŭdinte lin, alprenis lin al si, kaj klarigis al li
pli precize la vojon de Dio. 27 Kaj kiam li volis
transiri en la Aĥajan landon, la fratoj kuraĝigis
lin, kaj skribis al la disĉiploj, ke ili akceptu lin; kaj
alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj kredis per
graco; 28 ĉar konvinke li refutis la Judojn publike,
pruvante per la Skriboj, ke Jesuo estas la Kristo.

19 Kaj dum Apolos estis en Korinto, Paŭlo,
trapasinte la supran regionon, venis al Efeso,
kaj trovinte iujn disĉiplojn, 2 li diris al ili: Ĉu
vi ricevis la Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis?
Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne aŭdis, ĉu estas
Sankta Spirito. 3 Kaj li diris al ili: En kion do vi
baptiĝis? Kaj ili diris: En la bapton de Johano.
4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per la bapto de
pento, dirante al la popolo, ke ili kredu al tiu, kiu
venos post li, tio estas al Jesuo. 5 Kaj tion aŭdinte,
ili baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo. 6 Kaj
kiam Paŭlo metis siajn manojn sur ilin, la Sankta
Spirito venis sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj
kaj ekprofetis. 7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du
viroj. 8 Kaj li eniris en la sinagogon, kaj parolis
sentime en la daŭro de tri monatoj, diskutante
kaj rezonante rilate la regnon de Dio. 9 Sed kiam
kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la
Vojon antaŭ la homamaso, li foriris de ili, kaj
forigis la disĉiplojn, kaj diskutis ĉiutage en la
lernejo de Tiranos. 10 Kaj tio daŭris dum du jaroj;
tiel ke ĉiuj loĝantoj en Azio, Judoj kaj Grekoj,
aŭdis la vorton de la Sinjoro. 11 Kaj Dio faris per
la manoj de Paŭlo eksterordinarajn miraklojn; 12
tiel ke al la malsanuloj oni alportis de lia korpo
viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la malsanoj forlasis
ilin, kaj la malbonaj spiritoj eliris. 13 Sed ankaŭ
kelkaj el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj, entreprenis
nomi super tiuj, kiuj havis la malbonajn spiritojn,
la nomon de la Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas
vin per Jesuo, kiun Paŭlo predikas. 14 Kaj sep filoj
de unu Judo, Skeva, ĉefpastro, tion faris. 15 Kaj

la malbona spirito responde diris al ili: Jesuon
mi konas, kaj Paŭlon mi konas; sed kiuj estas vi?
16 Kaj la viro, en kiu estis la malbona spirito, sin
ĵetis sur ilin, kaj venkis kaj superfortis ilin, tiel
ke ili forkuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj. 17
Kaj tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso, Judoj kaj
Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo
de la Sinjoro Jesuo grandiĝis. 18 Multaj ankaŭ el
la kredantoj venis, kaj konfesis, montrante siajn
agojn. 19 Kaj ne malmultaj el tiuj, kiuj praktikis
magiajn artojn, alportis amase siajn librojn, kaj
bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis
ilian valoron, kaj trovis ĝin kvindek miloj da
moneroj arĝentaj. 20 Tiel forte kreskis la vorto de
la Sinjoro kaj sukcesis. 21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo
intencis en la spirito, trapasinte Makedonujon
kaj la Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li
diris: Post kiam mi iros tien, mi devos ankaŭ vidi
Romon. 22 Kaj sendinte en Makedonujon du el siaj
helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li mem restis
iom da tempo en Azio. 23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo
leviĝis ne malgranda ekscitiĝo pri la Vojo. 24
Ĉar unu viro, nomata Demetrio, arĝentaĵisto, kiu
faradis arĝentajn templetojn de Artemis, liveris al
la metiistoj multe da okupo; 25 kaj li kunvenigis
ilin, kune kun la samokupaj laboristoj, kaj diris:
Ho viroj, vi scias, ke per ĉi tiu metio ni havas
bonajn enspezojn. 26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne
sole en Efeso, sed ankaŭ tra preskaŭ la tuta Azio,
ĉi tiu Paŭlo jam influis kaj forturnis multe da
homoj, dirante, ke tio, kio estas manfarita, estas
ne-dioj; 27 kaj estas danĝero, ne sole ke ĉi tiu nia
metio estos malestimata, sed ankaŭ ke la templo
de la granda diino Artemis estos malŝatata; kaj
eble estos senigita je sia majesto tiu, kiun la tuta
Azio kaj la tuta mondo adoras. 28 Aŭdinte tion, ili
pleniĝis de kolero, kaj ekkriis, dirante: Granda
estas Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la urbo pleniĝis
de tumulto; kaj oni kure kolektiĝis unuanime
en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj Aristarĥon,
Makedonojn, kunvojaĝantojn de Paŭlo. 30 Kaj kiam
Paŭlo volis eniri antaŭ la popolon, la disĉiploj
tion ne permesis al li. 31 Kaj ankaŭ kelkaj el
la ĉefoj de Azio, kiuj estis liaj amikoj, sendis al
li, kaj petegis lin ne riski sin en la teatron. 32
Kriadis ili do diverse ion kaj alion, ĉar la kunveno
estis konfuzita; kaj la plimulto ne sciis, kial ili
kunvenis. 33 Kaj el la homamaso ili elpaŝigis
Aleksandron, kiun la Judoj puŝis antaŭen. Kaj
Aleksandro gestis per la mano, kaj ekprovis pledi
antaŭ la popolo. 34 Sed sciiĝinte, ke li estas Judo,
ĉiuj unuvoĉe en la daŭro de ĉirkaŭ du horoj
kriadis: Granda estas Artemis de la Efesanoj! 35
Kaj kiam la urboskribisto kvietigis la amason, li
diris: Ho Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta,
ke la urbo de la Efesanoj estas templogardanto
de Artemis la granda kaj de la elĉiela falintaĵo?
36 Ĉar tio do ne estas kontraŭdirebla, vi devas
esti trankvilaj, kaj fari nenion senpripense. 37
Ĉar vi alkondukis ĉi tiujn virojn, kiuj estas nek
templorabistoj nek blasfemantoj de nia diino.
38 Se do Demetrio kaj la kun li metiistoj havas
plendaferon kontraŭ iu, la juĝejoj estas je ilia
dispono, kaj ekzistas prokonsuloj; ili procesu unu
kontraŭ alia. 39 Sed se vi faras esploron pri io alia,
tio decidiĝos en la laŭleĝa kunveno. 40 Ĉar estas
danĝero, ke oni akuzos nin pri tumulto rilate la
hodiaŭan aferon, pro manko de motivo; kaj rilate
ĝin, ni ne povos pravigi ĉi tiun homamasiĝon. 41
Kaj tion dirinte, li dissendis la kunvenintojn.

20 Kaj kiam la tumulto ĉesiĝis, Paŭlo, veniginte
al si kaj admoninte la disĉiplojn, adiaŭis ilin,
kaj foriris, por iri en Makedonujon. 2 Kaj trairinte
tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj kuraĝiginte
la tieulojn, li venis en Grekujon. 3 Kaj pasiginte
tie tri monatojn, post konspiro farita de la Judoj
kontraŭ li, kiam li volis ŝipiri al Sirio, li decidis
reveni tra Makedonujo. 4 Kaj ĝis Azio akompanis
lin Sopater el Berea, la filo de Pirho; kaj el la
Tesalonikanoj, Aristarĥo kaj Sekundo; kaj Gajo
el Derbe, kaj Timoteo; kaj Tiĥiko kaj Trofimo,
Azianoj. 5 Sed ĉi tiuj, antaŭirinte, atendis nin en
Troas. 6 Kaj ni ŝipiris de Filipi post la tagoj de
macoj, kaj alvenis al ili en Troas post kvin tagoj,
kaj tie ni restis sep tagojn. 7 Kaj en la unua tago
de la semajno, kiam ni kunvenis, por dispecigi
panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri en
la sekvanta tago; kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis
noktomezo. 8 Kaj estis multaj lumiloj en la supra
ĉambro, kie ni kunvenis. 9 Kaj sur la fenestro sidis
junulo, nomata Eŭtiĥo, premegata de profunda
dormo; kaj dum Paŭlo ankoraŭ longe paroladis,
tiu, venkite de la dormo, falis malsupren de la
tria etaĝo, kaj estis levita malviva. 10 Kaj Paŭlo
malsupreniris, kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte
lin, diris: Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en
li. 11 Kaj suprenirinte, kaj dispeciginte la panon,
kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis
la tagiĝo, fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis la
knabon vivantan, kaj multe konsoliĝis. 13 Sed ni,
irinte pli frue al la ŝipo, ekveturis al Asos, por
tie enŝipigi Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis, intencante
mem piediri. 14 Kaj kiam li renkontis nin en Asos,
ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene. 15 Kaj de tie
ŝipirinte, ni alvenis la sekvantan tagon kontraŭ

Ĥios; kaj la duan tagon ni atingis Samoson; kaj la
trian tagon ni alvenis en Mileton. 16 Ĉar Paŭlo
decidis preterveturi Efeson, por ne perdi tempon
en Azio; ĉar li rapidis, por esti en Jerusalem, se li
nur povos, en la Pentekosta tago. 17 Kaj de Mileto
li sendis al Efeso, kaj alvokis al si la presbiterojn
de la eklezio. 18 Kaj kiam ili alvenis, li diris al
ili: Vi mem scias de post la tago, kiam mi unue
enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kondutis inter vi
dum la tuta tempo, 19 servante la Sinjoron kun ĉia
humileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj okazis
al mi per la konspiroj de la Judoj; 20 kaj ke mi ne
hezitis deklari al vi ĉion utilan, instruante vin
publike, kaj de domo al domo, 21 ateston farante
al Judoj kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio kaj pri
fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo. 22 Kaj nun jen,
enkatenite en spirito, mi iras al Jerusalem, ne
sciante, kio okazos al mi tie, 23 krom tio, ke la
Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu urbo, dirante,
ke katenoj kaj afliktoj min atendas. 24 Sed mi
taksas je nenio mian vivon kiel al mi mem karan,
se nur mi povos plenumi mian kuradon, kaj la
komision, kiun mi ricevis de la Sinjoro Jesuo,
atesti la evangelion de la graco de Dio. 25 Kaj
nun jen mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi iradis,
predikante la regnon, ne plu vidos mian vizaĝon.
26 Tial mi atestas al vi hodiaŭ, ke mi estas pura
pri la sango de ĉiuj homoj. 27 Ĉar mi ne hezitis
anonci al vi la tutan intencon de Dio. 28 Gardu
vin kaj la tutan gregon, en kiu la Sankta Spirito
faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de Dio,
kiun li aĉetis per sia propra sango. 29 Mi scias, ke
post mia foriro eniros inter vi kruelaj lupoj, ne
lasante la gregon sendifekta; 30 kaj eĉ el inter
vi mem leviĝos viroj perverse parolantaj, por
forlogi post si la disĉiplojn. 31 Tial gardu vin,
memorante, ke dum tri jaroj mi ne ĉesis admoni
ĉiun nokte kaj tage kun larmoj. 32 Kaj nun mi vin
rekomendas al Dio kaj al la vorto de Lia graco, kiu
povas vin edifi kaj doni al vi la heredon inter ĉiuj
sanktigitoj. 33 Mi ne deziras ies arĝenton, nek
oron, nek vestaron. 34 Vi mem scias, ke ĉi tiuj
manoj servadis al miaj bezonoj kaj al miaj kunuloj.
35 En ĉio mi montris al vi, ke tiel laborante, vi
devas helpi la malfortulojn, kaj memori la vortojn
de la Sinjoro Jesuo, kiujn li mem diris: Pli feliĉe
estas doni, ol ricevi. 36 Kaj tiel dirinte, li genuiĝis,
kaj preĝis kun ili ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj ploregis, kaj falis
sur la kolon de Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante
precipe pro la vorto, kiun li diris, ke ili ne plu
vidos lian vizaĝon. Kaj ili akompanis lin ĝis la
ŝipo.

21 Kaj kiam ni, apartiĝinte de ili, ekŝipiris, ni
rekte veturis al Kos, kaj en la sekvanta tago
al Rodo, kaj de tie al Patara; 2 kaj trovinte ŝipon
transirontan al Fenikio, ni enŝipiĝis kaj ekveturis.
3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte ĝin maldekstre,
ni veturis al Sirio, kaj elŝipiĝis en Tiro; ĉar tie la
ŝipo devis senŝarĝiĝi. 4 Kaj trovinte la disĉiplojn,
ni restis tie sep tagojn; kaj tiuj diris al Paŭlo per la
Spirito, ke li ne aliru Jerusalemon. 5 Kaj pasiginte
la tagojn, ni eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili ĉiuj kune
kun edzinoj kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster
la urbo; kaj genuiĝinte sur la marbordo, ni preĝis;
6 kaj adiaŭinte unuj aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili
returne iris hejmen. 7 Kaj fininte la marvojaĝon
de Tiro, ni alvenis ĉe Ptolemais; kaj ni salutis la
fratojn, kaj restis kun ili unu tagon. 8 Kaj en la
sekvanta tago ni foriris, kaj alvenis en Cezarean;
kaj enirinte en la domon de la evangeliisto Filipo,
kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi tiu
havis kvar filinojn virgulinojn, kiuj profetadis. 10
Kaj dum ni restis tie ankoraŭ dum kelke da tagoj,
unu profeto, nomata Agabo, alvojaĝis el Judujo.
11 Kaj veninte al ni, li prenis la zonon de Paŭlo,
kaj ligis siajn piedojn kaj manojn, kaj diris: Tiele
diras la Sankta Spirito: Tiamaniere la Judoj en
Jerusalem ligos la viron, kies estas ĉi tiu zono, kaj
ili transdonos lin en la manojn de la nacianoj. 12
Kaj aŭdinte tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke li ne
aliru Jerusalemon. 13 Sed Paŭlo respondis: Kion vi
faras, plorante kaj dispremante mian koron? ĉar
mi estas preta ne nur esti ligita, sed ankaŭ morti
en Jerusalem pro la nomo de la Sinjoro Jesuo.
14 Kaj kiam li ne konsentis, ni silentis, dirante:
Plenumiĝu la volo de la Sinjoro. 15 Kaj post tiuj
tagoj ni pretigis niajn pakaĵojn, kaj supreniris al
Jerusalem. 16 Kaj iris ankaŭ kun ni kelkaj el la
disĉiploj el Cezarea, kunkondukante Mnasonon,
Kipranon, unuatempan disĉiplon, ĉe kiu ni devis
loĝadi. 17 Kaj kiam ni alvenis en Jerusalemon, la
fratoj nin ĝoje akceptis. 18 Kaj la sekvantan tagon
Paŭlo akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj presbiteroj
ĉeestis. 19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale ĉion,
kion Dio faris inter la nacianoj per lia servado. 20
Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion; kaj ili diris al li:
Vi vidas, frato, kiom da miloj da kredantoj estas
el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj estas fervoruloj por la
leĝo; 21 kaj oni raportis al ili pri vi, ke vi instruas
ĉiujn Judojn, kiuj estas inter la nacianoj, forlasi
Moseon, dirante, ke ili ne cirkumcidu la infanojn,
nek sekvu la kutimojn. 22 Kio do estas? nepre
ili aŭdos, ke vi venis. 23 Faru do tion, kion ni
diras al vi: Ni havas kvar virojn, kiuj faris sanktan
promeson; 24 prenu ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili,

kaj pagu iliajn elspezojn, por ke ili razu sian kapon;
kaj ĉiuj scios, ke nenia vero estas en tio, kion
oni raportis pri vi, sed ke vi mem ankaŭ iradas
orde, observante la leĝon. 25 Sed koncerne la
nacianojn, kiuj ekkredis, ni jam skribis, decidante,
ke ili gardu sin kontraŭ idoloferitaĵoj kaj sango kaj
sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam Paŭlo alprenis
al si la virojn, kaj, sanktiginte sin kun ili, en la
sekvanta tago li eniris en la templon, kaj deklaris
la plenumon de la tagoj de la purigado, ĝis la
oferaĵo estos alportita por ĉiu el ili. 27 Kaj kiam la
sep tagoj preskaŭ finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte
lin en la templo, incitis la tutan homamason,
kaj lin kaptis, 28 ekkriante: Izraelidoj, helpu: Jen
estas la viro, kiu ĉie instruadas ĉiujn kontraŭ la
popolo kaj la leĝo kaj ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li
kondukis Grekojn en la templon kaj profanis ĉi
tiun sanktan lokon. 29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li
en la urbo la Efesanon Trofimo; kaj ili supozis,
ke Paŭlo kondukis lin en la templon. 30 Kaj la
tuta urbo ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris; kaj
preninte Paŭlon, oni trenis lin ekster la templon;
kaj tuj la pordoj estis ŝlositaj. 31 Kaj dum ili
penis lin mortigi, famo venis al la ĉefkapitano
de la kohorto, ke la tuta Jerusalem tumultas.
32 Kaj li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn,
kaj kuris malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte
la ĉefkapitanon kaj soldatojn, ĉesis bati Paŭlon.
33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝis, kaj arestis
lin, kaj ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj,
kaj demandis, kiu li estas, kaj kion li faris. 34
Kaj la amaso kriadis diverse ion kaj alion; kaj,
ne povante konstati la ĝuston pro la tumulto, li
ordonis, ke oni konduku lin en la fortikaĵon. 35
Kaj kiam li venis sur la ŝtuparon, li estis portata
de la soldatoj pro la perforto de la amaso; 36 ĉar
la multego de la popolo sekvis, kriante: Forigu lin!
37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon,
diris al la ĉefkapitano: Ĉu estas permesate al mi
diri ion al vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias la Grekan
lingvon? 38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu antaŭ
kelka tempo ekmovis ribele kaj elkondukis en
la dezerton la kvar mil virojn de la Sikarioj? 39
Sed Paŭlo diris: Mi estas Judo el Tarso en Kilikio,
burĝo de urbo ne malnobla; kaj mi petas vin,
permesu al mi paroli al la popolo. 40 Kaj kiam
li tion permesis, Paŭlo, starante sur la ŝtuparo,
gestis per la mano al la popolo; kaj kiam fariĝis
granda silento, li parolis al ili en la Hebrea lingvo,
dirante:

22 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun
mi faras nun antaŭ vi. 2 Kaj kiam ili aŭdis,
ke li parolas al ili en la Hebrea lingvo, ili des pli
silentiĝis; kaj li diris: 3 Mi estas Judo, naskita
en Tarso en Kilikio, sed edukita en ĉi tiu urbo
ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj instruita laŭ la
preciza maniero de nia prapatra leĝo, kaj mi estis
fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ. 4 Kaj mi
persekutis ĉi tiun Vojon ĝis la morto, katenante
kaj en karcerojn transdonante virojn kaj virinojn.
5 Kiel ankaŭ atestas pri mi la ĉefpastro kaj la
tuta pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ ricevis leterojn
por la fratoj, kaj iris al Damasko, por konduki
tiujn, kiuj tie estis, katenitajn al Jerusalem, por
puniĝi. 6 Kaj dum mi vojaĝis kaj alproksimiĝis
al Damasko, ĉirkaŭ tagmezo subite ekbrilis el la
ĉielo granda lumo ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi falis sur
la teron, kaj aŭdis voĉon dirantan al mi: Saŭlo,
Saŭlo, kial vi min persekutas? 8 Kaj mi respondis:
Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi estas
Jesuo, la Nazaretano, kiun vi persekutas. 9 Kaj
tiuj, kiuj estis kun mi, vidis ja la lumon, sed ne
aŭdis la voĉon de tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi
diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris al
mi: Leviĝu, kaj iru al Damasko; kaj tie vi ricevos
informon pri ĉio, kio estas difinita, ke vi ĝin faru.
11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu
lumo, mi eniris en Damaskon mane kondukata
de tiuj, kiuj estis kun mi. 12 Kaj unu Ananias,
piulo laŭ la leĝo, bone atestata de ĉiuj Judoj tie
loĝantaj, 13 venis al mi, kaj apudstarante, diris
al mi: Frato Saŭlo, ricevu vian vidpovon. Kaj en
tiu sama horo mi ekvidis, kaj lin rigardis. 14 Kaj
li diris: La Dio de niaj patroj difinis vin, por ke
vi sciu Lian vojon kaj vidu la Justulon kaj aŭdu
voĉon el lia buŝo. 15 Ĉar vi estos lia atestanto
antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio, kion vi vidis kaj aŭdis. 16
Kaj nun kial vi prokrastas? leviĝu, kaj baptiĝu, kaj
forlavu viajn pekojn, vokante lian nomon. 17 Kaj
reveninte al Jerusalem kaj preĝante en la templo,
mi estis en ekstazo, 18 kaj mi vidis lin dirantan
al mi: Rapidu, kaj eliru tuj el Jerusalem, ĉar ili
ne akceptos vian ateston pri mi. 19 Kaj mi diris:
Sinjoro, ili mem scias, ke mi malliberigis kaj batis
en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas al vi; 20 kaj
kiam estis verŝata la sango de via martiro Stefano,
mi ankaŭ staris apude kaj konsentis, kaj gardis la
vestojn de tiuj, kiuj lin mortigis. 21 Kaj li diris
al mi: Foriru; ĉar mi vin sendos malproksimen
al la nacianoj. 22 Ili aŭskultis lin ĝis tiu vorto,
sed tiam ili levis sian voĉon, dirante: Forigu tian
homon de sur la tero; ĉar ne decas, ke li vivu.
23 Kaj dum ili kriis kaj forĵetis siajn vestojn kaj
ĵetis polvon en la aeron, 24 la ĉefkapitano ordonis
konduki lin en la fortikaĵon, kaj diris, ke oni
ekzamenu lin per skurĝado, por ke li sciiĝu, kial

oni tiel forte kriis kontraŭ li. 25 Kaj kiam ili ligis
lin per rimenoj, Paŭlo diris al la apudstaranta
centestro: Ĉu estas laŭleĝe por vi skurĝi Romanon
ne kondamnitan? 26 Kaj kiam la centestro tion
aŭdis, li iris al la ĉefkapitano kaj raportis, dirante:
Kion vi celas fari? ĉar ĉi tiu viro estas Romano.
27 Kaj la ĉefkapitano venis, kaj diris al li: Diru al
mi, ĉu vi estas Romano? Kaj li diris: Jes. 28 Kaj
la ĉefkapitano respondis: Per granda sumo mi
akiris tiun civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed
mi naskiĝis tia. 29 Tiuj do, kiuj devis ekzameni
lin, tuj foriris de li; kaj la ĉefkapitano ankaŭ timis,
konstatinte, ke tiu estas Romano, kaj ke li lin ligis.
30 Sed en la sekvanta tago, ĉar li volis certiĝi, pri
kio la Judoj lin akuzis, li malligis al li la katenojn,
kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio
kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon malsupren, kaj
starigis lin antaŭ ili.

23 Kaj Paŭlo, fikse rigardante la sinedrion, diris:
Fratoj, mi vivadis antaŭ Dio laŭ tute bona
konscienco ĝis la nuna tago. 2 Kaj la ĉefpastro
Ananias ordonis al la apudstarantoj frapi lian
buŝon. 3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio vin frapos, vi
kalkeblanka muro; ĉu vi sidas, por juĝi min laŭ
la leĝo, kaj kontraŭ la leĝo ordonas, ke oni min
frapu? 4 Kaj la apudstarantoj diris: Ĉu vi insultas
la ĉefpastron de Dio? 5 Kaj Paŭlo diris: Mi ne
sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro; ĉar estas skribite:
Estron de via popolo ne insultu. 6 Sed kiam Paŭlo
eksciis, ke unu parto konsistas el Sadukeoj, kaj la
alia el Fariseoj, li ekkriis en la sinedrio: Fratoj,
mi estas Fariseo, filo de Fariseo; pri la espero kaj
la releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata. 7 Kaj
kiam li tion diris, malpaco okazis inter la Fariseoj
kaj la Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro dividiĝis. 8 Ĉar
la Sadukeoj diras, ke ne estas releviĝo, nek anĝelo,
nek spirito; sed la Fariseoj konfesas ambaŭ. 9 Kaj
fariĝis bruego; kaj kelkaj skribistoj el la partio de
la Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis, dirante: Ni
trovas nenian malbonon en ĉi tiu viro; kaj kio,
se parolis al li spirito aŭ anĝelo? 10 Kaj kiam
fariĝis granda malpaco, la ĉefkapitano, timante, ke
Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la soldataro
malsupreniri kaj forkapti lin perforte el la mezo
de ili, kaj konduki lin en la fortikaĵon. 11 Kaj la
sekvantan nokton la Sinjoro staris apud li, kaj
diris: Kuraĝu; ĉar kiel vi jam atestis pri mi en
Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en Romo.
12 Kaj je la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj per
solena ĵuro sin ligis, dirante, ke ili nek manĝos
nek trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon. 13 Kaj pli ol
kvardek estis la tiel kunĵurintaj. 14 Kaj ili venis al
la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, kaj diris: Ni per solena
ĵuro ligis nin gustumi nenion, ĝis ni mortigos
Paŭlon. 15 Nun do vi kune kun la sinedrio instigu
la ĉefkapitanon, ke li konduku lin al vi, kvazaŭ vi
volus juĝi pri la afero pli precize; kaj ni, antaŭ ol
li alproksimiĝos, estos pretaj pereigi lin. 16 Sed
la filo de la fratino de Paŭlo, enveninte, aŭdis
pri la embusko, kaj li iris en la fortikaĵon, kaj pri
tio sciigis Paŭlon. 17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la
centestroj, kaj diris: Konduku ĉi tiun junulon al la
ĉefkapitano, ĉar li havas ion por diri al li. 18 Li
do prenis lin kaj kondukis lin al la ĉefkapitano,
kaj diris: La katenito Paŭlo min alvokis, kaj petis,
ke mi konduku al vi ĉi tiun junulon, kiu havas
ion por diri al vi. 19 Kaj la ĉefkapitano prenis
lian manon, kaj, flankenirante, demandis lin
aparte: Kio estas tio, kion vi havas por diri al
mi? 20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis peti,
ke vi konduku Paŭlon malsupren morgaŭ en la
sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari pri li esploron
iom pli precizan. 21 Sed ne konsentu al ili, ĉar
embuskas kontraŭ li pli ol kvardek el ili, kiuj per
solena ĵuro sin ligis nek manĝi nek trinki, ĝis ili
lin pereigos; kaj nun ili estas pretaj, kaj atendas de
vi la promeson. 22 Tiam la ĉefkapitano forsendis
la junulon, ordonante al li: Eldiru al neniu, ke
vi sciigis min pri ĉi tio. 23 Kaj alvokinte du el
la centestroj, li diris: Pretigu ducent soldatojn,
por ke ili iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajdistoj
kaj ducent lancistoj, je la tria horo nokte; 24 kaj
provizu bestojn, por sidigi Paŭlon kaj konduki lin
sendanĝere al Felikso, la provincestro. 25 Kaj li
skribis leteron laŭ jena formo: 26 Klaŭdio Lisias al
lia ekscelenco Felikso, la provincestro, saluton. 27
Ĉi tiu viro estis kaptita de la Judoj, kaj ili volis
mortigi lin; sed mi alvenis kun la soldataro kaj
forsavis lin, sciiĝinte, ke li estas Romano. 28 Kaj
dezirante scii la kaŭzon, pro kio ili lin akuzas, mi
lin enkondukis en ilian sinedrion; 29 kaj mi trovis
lin akuzata pri demandoj rilatantaj al ilia leĝo,
sed havanta nenian akuzon meritantan morton
aŭ katenojn. 30 Kaj ĉar oni montris al mi, ke
estos konspiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin
al vi, ordonante ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu
kontraŭ li antaŭ vi. 31 Tial la soldatoj, kiel estis
ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kondukis lin
nokte al Antipatris. 32 Kaj en la sekvanta tago ili
lasis la rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris returne
al la fortikaĵo; 33 sed tiuj, enirinte en Cezarean
kaj transdoninte la leteron al la provincestro,
enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin. 34 Kaj kiam li
ĝin legis, li demandis, el kiu provinco li venas;
kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el Kilikio, 35 li diris:
Mi aŭskultos vian proceson, kiam viaj akuzantoj

ankaŭ ĉeestos; kaj li ordonis, ke oni gardu lin en
la palaco de Herodo.

24 Kaj post kvin tagoj la ĉefpastro Ananias
malsupreniris tien kun kelkaj pliaĝuloj,
kaj unu advokato, nomata Tertulo; kaj ili faris
denuncon antaŭ la provincestro kontraŭ Paŭlo. **2**
Kaj kiam ĉi tiu estas vokita, Tertulo komencis akuzi
lin, dirante: Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon
per vi, kaj malbonaĵoj estas ĝustigitaj por ĉi tiu
nacio per via antaŭzorgeco, **3** ni akceptas tion, ĉiel
kaj ĉie, plej nobla Felikso, kun plena dankemeco.
4 Sed (por ke mi vin ne tro tedu) mi vin petegas
aŭskulti nin mallonge, laŭ via bonkoreco. **5** Ĉar
ni trovis ĉi tiun viron pestulo, kaj incitanta al
ribelado inter ĉiuj Judoj tra la tuta mondo, kaj
ĉefo de la Nazaretana sekto; **6** li provis ankaŭ
profani la templon; kaj ni arestis lin kaj volis
juĝi lin laŭ nia leĝo. **7** Sed la ĉefkapitano Lisias
venis, kaj per granda perforto forprenis lin el
niaj manoj, **8** kaj ordonis al liaj akuzantoj veni
antaŭ vin; kaj nun, ekzamenante lin, vi mem
povos certiĝi pri ĉio, pro kio ni lin akuzas. **9** Kaj
la Judoj ankaŭ konsentis, dirante, ke ĉi tio estas
vera. **10** Tiam Paŭlo, kiam la provincestro signis,
ke li parolu, respondis: Sciante, ke jam de multaj
jaroj vi estas juĝisto por ĉi tiu nacio, mi des pli
volonte min defendas; **11** ĉar vi povas certiĝi, ke
pasis ne pli ol dek du tagoj, de kiam mi supreniris
al Jerusalem, por adorkliniĝi; **12** kaj ili ne trovis
min disputanta kun iu aŭ incitanta la popolon en
la templo, nek en la sinagogoj, nek en la urbo. **13**
Kaj ili ne povas pruvi la aferojn, pri kiuj ili nun
akuzas min. **14** Sed mi konfesas al vi jenon: ke laŭ
tiu Vojo, kiun ili nomas sekto, mi adoras la Dion
de miaj patroj, kredante ĉion, kio estas laŭ la leĝo,
kaj ĉion skribitan en la profetoj; **15** kaj mi havas
tiun esperon al Dio, kiun ili mem ankaŭ akceptas,
ke estos iam releviĝo de la justuloj kaj de la
maljustuloj. **16** En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas,
havi ĉiam konsciencon neriproĉeblan antaŭ Dio
kaj homoj. **17** Kaj post multe da jaroj mi alvenis,
por alporti al mia nacio almozojn kaj oferojn;
18 ĉe tiaj okupoj ili trovis min sanktigitan en la
templo, ne kun homamaso, nek kun tumulto; sed
ĉeestis iuj Judoj el Azio, **19** kiuj devus esti ĉi tie
antaŭ vi kaj fari akuzon, se ili havus ion kontraŭ
mi. **20** Alie ĉi tiuj mem diru, kian malbonfaron
ili trovis en mi, kiam mi staris antaŭ la sinedrio,
21 krom eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis,
starante inter ili: Pri la releviĝo de la mortintoj mi
estas juĝata de vi hodiaŭ. **22** Sed Felikso, konante
iom precize la Vojon, prokrastis rilate ilin, kaj
diris: Kiam alvenos la ĉefkapitano Lisias, tiam
mi decidos vian aferon. **23** Kaj li ordonis al la
centestro gardi Paŭlon kun malsevereco, kaj ne
malpermesi al iu ajn el liaj amikoj lin viziti kaj
helpi. **24** Kaj post kelke da tagoj, Felikso venis
kun sia edzino Drusila, kiu estis Judino, kaj li
venigis al si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al
Kristo Jesuo. **25** Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco,
sinregado, kaj la juĝo estonta, Felikso timiĝis, kaj
respondis: La nunan fojon foriru; kiam mi havos
oportunan tempon, mi alvokos vin al mi. **26** Li
ankaŭ esperis, ke mono estos donita de Paŭlo al
li, por ke li lin liberigu; tial li des pli ofte venigis
Paŭlon kaj interparoladis kun li. **27** Sed post du
jaroj Felikso estis anstataŭita de Porcio Festo; kaj
Felikso, dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, lasis
Paŭlon ligita.

25 Festo do, veninte en la provincon, post tri
tagoj supreniris de Cezarea al Jerusalem.
2 Kaj la ĉefpastro kaj la ĉefoj de la Judoj faris
denuncon al li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis, **3**
petante de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke li venigu
lin al Jerusalem; ĉar ili aranĝis embuskon, por
mortigi lin sur la vojo. **4** Tamen Festo respondis,
ke Paŭlo estas gardata en Cezarea, kaj ke li mem
baldaŭ iros tien. **5** Tial, li diris, la eminentuloj
el vi tien iru kun mi, kaj se estas io krima en la
viro, ili lin akuzu. **6** Kaj restinte inter ili ne pli
ol ok aŭ dek tagojn, li iris al Cezarea; kaj en la
sekvanta tago li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj
ordonis, ke oni alkonduku Paŭlon. **7** Kaj kiam li
alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de Jerusalem,
staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gravaj
kulpoj, kiujn ili ne povis pruvi; **8** tiam Paŭlo
responde pledis: Nek kontraŭ la leĝo de la Judoj,
nek kontraŭ la templo, nek kontraŭ Cezaro mi
iamaniere ofendis. **9** Sed Festo, dezirante akiri
favoron ĉe la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu
vi volas supreniri al Jerusalem, kaj tie esti juĝata
antaŭ mi pri ĉi tiuj aferoj? **10** Sed Paŭlo diris:
Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi
devas esti juĝata; kontraŭ la Judoj mi faris nenian
malbonon, kiel ankaŭ vi tre bone scias. **11** Se do
mi estas krimulo, kaj faris ion meritantan morton,
mi ne rifuzas morti; sed se estas vera nenio el tiuj
aferoj, pri kiuj ili min akuzas, neniu povas cedi
min al ili. Mi apelacias al Cezaro. **12** Tiam Festo,
kunparolinte kun la konsilantaro, respondis: Vi
apelaciis al Cezaro; al Cezaro vi devos iri. **13** Kaj
post paso de kelke da tagoj, la reĝo Agripo kaj
Bernike venis al Cezarea kaj salutis Feston. **14** Kaj
dum ili restis tie multajn tagojn, Festo montris al
la reĝo la aferon de Paŭlo, dirante: Felikso lasis
katenita unu viron, **15** pri kiu, kiam mi estis en

Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la Judoj
sciigis min, postulante juĝon kontraŭ li. 16 Al ili
mi respondis, ke ĉe la Romanoj ne estas moro
transdoni iun al morto, antaŭ ol la akuzito havos
la akuzantojn vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos
permeson defendi sin pri la akuzo. 17 Kiam do ili
kunvenis ĉi tien, mi faris nenian prokraston, sed
en la sekvanta tago mi sidiĝis sur la tribunala seĝo
kaj ordonis alkonduki la viron. 18 La akuzantoj,
stariĝinte, prezentis pri li nenian kulpigon tian,
kian mi atendis, 19 sed havis kelkajn demandojn
kontraŭ li pri sia propra religio, kaj pri unu Jesuo,
kiu mortis, kaj pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas. 20
Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri tio,
demandis, ĉu li volas iri al Jerusalem kaj tie esti
juĝata koncerne tiun aferon. 21 Sed kiam Paŭlo
apelaciis, ke li estu rezervata por la decido de
lia Imperiestra Moŝto, mi ordonis gardi lin, ĝis
mi povos lin sendi al Cezaro. 22 Kaj Agripo diris
al Festo: Volonte ankaŭ mi aŭskultus tiun viron.
Morgaŭ, li diris, vi lin aŭskultos. 23 Tial en la
sekvanta tago, kiam venis Agripo kaj Bernike kun
grandioza parado, kaj ili eniris en la aŭditorion
kun la ĉefkapitanoj kaj la eminentuloj el la urbo,
Festo ordonis, kaj oni enkondukis Paŭlon. 24
Kaj Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj
ĉeestas kun ni, vi vidas ĉi tiun, pri kiu la tuta
amaso de la Judoj instigis min en Jerusalem kaj
ankaŭ ĉi tie, kriante, ke ne decas, ke li vivu plu.
25 Sed mi trovis, ke li ne faris ion meritantan
morton; kaj ĉar li mem apelaciis al lia Imperiestra
Moŝto, mi decidis sendi lin. 26 Sed pri li mi havas
nenion precizan por skribi al mia sinjoro. Tial
mi elkondukis lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe
antaŭ vin, reĝo Agripo, por ke post ekzameno mi
havu ion por skribi. 27 Ĉar ŝajnas al mi senracie,
sendi arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ
li metitajn.

26 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al
vi paroli por vi mem. Tiam Paŭlo, etendinte
sian manon, responde pledis: 2 Mi min trovas
feliĉa, reĝo Agripo, ke mi respondos antaŭ vi
hodiaŭ rilate ĉion, pri kio mi estas akuzita de
la Judoj; 3 precipe ĉar vi estas klera pri ĉiuj
moroj kaj demandoj, kiuj ekzistas ĉe la Judoj; tial
mi petegas vin aŭskulti min pacience. 4 Mian
vivmanieron de post mia juneco, kiu estis de la
komenco en mia nacio, en Jerusalem, ĉiuj Judoj
scias, 5 konante min jam longe, kaj sciante (se
ili volus atesti), ke laŭ la plej severa sekto de
nia religio mi vivis Fariseo. 6 Kaj nun mi staras
ĉi tie juĝota pro la espero de la promeso farita
de Dio al niaj patroj, 7 al kiu promeso niaj dek
du triboj, fervore servante Dion nokte kaj tage,
esperas atingi. Kaj pri tiu espero mi estas akuzita
de la Judoj, ho reĝo! 8 Kial oni ĉe vi opinias
nekredinde, ke Dio levos la mortintojn? 9 Mi mem
ja pensis en mi, ke mi devas fari multajn agojn
kontraŭ la nomo de Jesuo, la Nazaretano. 10 Kaj
tion mi ankaŭ faris en Jerusalem; kaj multajn el la
sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de la
ĉefpastroj la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado
mi ilin per voĉdono kondamnis. 11 Kaj punante
ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis devigi
ilin blasfemi; kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi
persekutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj. 12 Por tiaj
celoj vojaĝante al Damasko kun aŭtoritato kaj
komisio de la ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho
reĝo, sur la vojo lumon el la ĉielo, superantan
la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ mi kaj
miaj kunvojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj falis sur la
teron, mi aŭdis voĉon, dirantan al mi en la Hebrea
lingvo: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas? estas
malfacile por vi piedbati kontraŭ la pikiloj. 15
Kaj mi diris: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj la Sinjoro
diris: Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas. 16 Sed
leviĝu, kaj stariĝu sur viaj piedoj; ĉar por tio mi
aperis al vi, por difini vin kiel servanton al mi
kaj atestanton pri la cirkonstancoj, en kiuj vi
jam vidis min, kaj ankaŭ en kiuj mi poste aperos
al vi; 17 liberigante vin de la popolo kaj de la
nacianoj, al kiuj mi vin sendas, 18 por malfermi
iliajn okulojn, ke ili sin turnu de mallumo al lumo,
kaj de la aŭtoritato de Satano al Dio, por ke ili
ricevu pardonon de pekoj, kaj heredaĵon inter
tiuj, kiuj sanktiĝis per fido al mi. 19 Tial, ho reĝo
Agripo, mi ne iĝis malobeema al la ĉiela vizio;
20 sed proklamis unue al la Damaskanoj, kaj en
Jerusalem, kaj tra la tuta regiono de Judujo, kaj
ankaŭ al la nacianoj, ke ili pentu kaj sin turnu al
Dio, farante farojn indajn je pento. 21 Pro ĉi tio la
Judoj kaptis min en la templo kaj celis mortigi
min. 22 Ricevinte do la helpon, kiu estas de Dio, mi
staras ĝis la nuna tago, atestante al malgranduloj
kaj granduloj, dirante nenion krom tio, kion la
profetoj kaj Moseo anoncis kiel venontan: 23 ke la
Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la revivigado
de mortintoj proklamos lumon al la popolo kaj
al la nacianoj. 24 Kaj dum li tiel pledis, Festo
diris per laŭta voĉo: Paŭlo, vi frenezas; multe da
studado vin frenezigas. 25 Sed Paŭlo diris: Mi ne
frenezas, plej nobla Festo, sed mi malkaŝe parolas
vortojn de vero kaj prudento. 26 Ĉar tiujn aferojn
tre bone scias la reĝo, al kiu mi parolas maltime;
ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉi tio estas kaŝita
for de li, ĉar ĉi tio ne estas farita en angulo. 27

Reĝo Agripo, ĉu vi kredas la profetojn? mi ja
scias, ke vi kredas. 28 Kaj Agripo diris al Paŭlo: En
mallonga tempo vi konvinkos min fariĝi Kristano.
29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu
en mallonga aŭ en longa, ne nur vi, sed ankaŭ
ĉiuj, kiuj aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj, kia mi
estas, krom ĉi tiuj katenoj. 30 Kaj stariĝis la reĝo
kaj la provincestro kaj Bernike kaj la kunsidantoj;
31 kaj apartiĝinte, ili parolis inter si, dirante: Tiu
viro faris nenion meritantan morton aŭ katenojn.
32 Kaj Agripo diris al Festo: Tiu viro povus esti tuj
liberigita, se li ne apelacius al Cezaro.

27 Kaj kiam estis decidite, ke ni ŝipiru al Italujo,
oni transdonis Paŭlon kaj kelkajn aliajn
malliberulojn al centestro, nomata Julio, el la
Aŭgusta kohorto. 2 Kaj enirinte en ŝipon el
Adramitio, veturontan al la lokoj ĉe la marbordo
de Azio, ni ekveturis sur la maron, havante kun
ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko. 3 Kaj
la sekvantan tagon ni vizitis Cidonon; kaj Julio
kondutis afable rilate Paŭlon, kaj permesis al li iri
al siaj amikoj kaj refreŝiĝi. 4 Kaj irinte de tie sur
la maron, ni preterveturis sub la ŝirmo de Kipro,
ĉar la ventoj estis kontraŭaj. 5 Kaj transveturinte
la maron apud Kilikio kaj Pamfilio, ni alvenis al
Mira en Likio. 6 Kaj la centestro, trovinte tie ŝipon
Aleksandrian veturontan al Italujo, enirigis nin
en ĝin. 7 Kaj veturante malrapide dum multe da
tagoj kaj venkinte kun malfacileco proksime al
Knido (ĉar la vento ne permesis al ni atingi ĝin),
ni veturis sub la ŝirmo de Kreto, apud Salmone; 8
kaj kun malfacileco veturinte preter la marbordo,
ni alvenis al loko, nomata Belaj Havenoj, proksime
de kiu estas la urbo Lasaja. 9 Kaj kiam pasis multe
da tempo, kaj la vojaĝo jam fariĝis danĝera, ĉar
jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis ilin, 10 dirante
al ili: Ho viroj, mi ekvidas, ke la vojaĝo estos
kun difekto kaj multa perdo, ne nur de la ŝarĝo
kaj de la ŝipo, sed ankaŭ de niaj vivoj. 11 Sed la
centestro atentis pli la konsilon de la direktilisto
kaj la posedanto de la ŝipo, ol la parolon de Paŭlo.
12 Kaj ĉar la haveno ne estis sufiĉe vasta, por
tie travintri, la plimulto konsilis ŝipiri de tie, se
eble ili povos atingi Fenikson, havenon de Kreto,
kiu rigardas en la direkto al la nordokcidenta
kaj la sudokcidenta ventoj, por tie travintri. 13
Kaj kiam la suda vento blovis malpli forte, ili
supozis, ke ili atingis sian celon, kaj levinte la
ankrojn, ili preterveturis Kreton tre proksime. 14
Sed post mallonga tempo atakis nin el ĝi uragana
vento, kiu estas nomata Eŭrakilo; 15 kaj kiam la
ŝipo estis kaptita kaj ne povis kontraŭstari al la
vento, ni cedis kaj estis pelataj. 16 Kaj kurinte
sub la ŝirma flanko de insuleto, nomata Kaŭda, ni
kun granda klopodo apenaŭ povis savi la boaton;
17 kaj suprenlevinte ĝin, oni uzis helpilojn, por
subzoni la ŝipon; kaj timante, ke ni estos ĵetataj
sur la Sirtison, oni mallevis la ilaron kaj tiel
estis pelataj. 18 Kaj kiam ni estis treege premataj
de la ventego, la sekvantan tagon ili komencis
elĵetadon; 19 kaj la trian tagon oni elĵetis per siaj
propraj manoj la ekipaĵon de la ŝipo. 20 Kaj kiam
dum multe da tagoj nek suno nek steloj ekbrilis
sur nin, kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis nin,
fine ĉia espero pri nia savo estis forprenita. 21
Kaj kiam ili jam de longe nenion manĝis, Paŭlo,
stariĝinte meze de ili, diris: Ho viroj, vi devis
aŭskulti min, kaj ne ŝipiri el Kreto, kaj ne suferi ĉi
tiun difekton kaj perdon. 22 Kaj nun mi admonas
vin esti kuraĝaj; ĉar estos neniu perdo de vivo
inter vi, sed nur de la ŝipo. 23 Ĉar en tiu nokto
staris apud mi anĝelo de la Dio, kies mi estas kaj al
kiu mi servas, 24 dirante: Paŭlo, ne timu; vi devas
stari antaŭ Cezaro; kaj jen Dio donacis al vi ĉiujn,
kiuj marveturas kun vi. 25 Tial, viroj, kuraĝu; ĉar
mi kredas al Dio, ke la afero estos tiel, kiel estas
dirite al mi. 26 Tamen ni devas esti ĵetitaj sur ian
insulon. 27 Sed kiam venis la dek-kvara nokto, kaj
ni estis ĉirkaŭpelataj en la Adria maro, la maristoj
eksentis ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas al
ia lando; 28 kaj sondinte, ili trovis dudek klaftojn;
kaj post mallonga interspaco ili ree sondis, kaj
trovis dek kvin klaftojn. 29 Kaj timante, ke ni falos
sur malmolajn lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el la
ŝiplmalantaŭo, kaj preĝis, ke tagiĝu. 30 Kaj kiam
la maristoj serĉis rimedon forkuri el la ŝipo, kaj
jam mallevis la boaton en la maron sub preteksto,
ke ili demetos ankrojn el la antaŭo, 31 Paŭlo
diris al la centestro kaj la soldatoj: Se ĉi tiuj ne
restos en la ŝipo, vi ne povas saviĝi. 32 Tiam
la soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la boato, kaj
lasis ĝin defali. 33 Sed ĝis venis la tagiĝo, Paŭlo
petis ĉiujn, ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li
diris: La nuna tago estas la dek-kvara, en kiu
vi daŭre atendas kaj fastadas, preninte nenion.
34 Tial mi petas vin preni nutraĵon, ĉar ĉi tio
koncernas vian savon; ĉar eĉ unu haro ne pereos
el la kapo al vi ĉiuj. 35 Kaj dirinte tion kaj preninte
panon, li donis dankon al Dio antaŭ ĉiuj; kaj
dispeciginte ĝin, li komencis manĝi. 36 Tiam ili
ĉiuj kuraĝiĝis, kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon.
37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent sepdek ses
animoj. 38 Kaj manĝinte ĝissate, ili malpezigis
la ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron. 39
Kaj kiam plene tagiĝis, ili ne rekonis la landon;
sed ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili

konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli sur ĝin la
ŝipon. 40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin
en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn
de la direktiloj; kaj suprenlevinte la antaŭvelon
kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo. 41 Sed
trafinte lokon, kie du marmovoj sin renkontas, ili
surterigis la ŝipon; kaj la antaŭo fiksiĝis kaj restis
nemovebla, sed la malantaŭo rompiĝis de la forto
de la ondoj. 42 Kaj fariĝis intenco ĉe la soldatoj
mortigi la malliberulojn, por ke neniu el ili elnaĝu
kaj forkuru. 43 Sed la centestro, dezirante savi
Paŭlon, malhelpis ilin de tiu decido, kaj ordonis,
ke tiuj, kiuj povas naĝi, forĵetu sin unuaj kaj iru
al la tero; 44 kaj ke la ceteraj sin savu, jen sur
tabuloj, jen sur diversaj objektoj el la ŝipo. Kaj
tiamaniere ĉiuj saviĝis sur la teron.

28 Kaj kiam ni saviĝis, tiam ni sciiĝis, ke
la insulo estas nomata Melita. 2 Kaj la
barbaroj montris al ni neordinaran bonecon; ĉar
ili ekbruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro
la tiama pluvo kaj pro la malvarmeco. 3 Sed
kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj metis
ĝin sur la fajron, vipuro, elveninte de la varmo,
alkroĉiĝis al lia mano. 4 Kaj kiam la barbaroj vidis
la beston pendantan de lia mano, ili diris unu al
alia: Sendube ĉi tiu viro estas mortiginto, al kiu,
kvankam li saviĝis de la maro, tamen Justeco ne
permesas vivi. 5 Sed li forskuis la beston en la
fajron, kaj ne suferis malbonon. 6 Sed ili atendis,
ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta; sed longe
atendinte, kaj vidinte, ke nenia malbono okazas al
li, ili ŝanĝis sian opinion, kaj diris, ke li estas dio. 7
Proksime de tiu loko estis bieno, apartenanta al la
estro de la insulo; lia nomo estis Publio; li akceptis
nin kaj amike gastigis nin tri tagojn. 8 Kaj la patro
de Publio kuŝis malsana de febro kaj disenterio; al
li Paŭlo eniris, kaj preĝis, kaj, metinte la manojn
sur lin, sanigis lin. 9 Kaj post tiu faro, ankaŭ
ceteraj insulanoj, kiuj havis malsanojn, venis kaj
estis sanigitaj; 10 ĉi tiuj ankaŭ honoris nin per
multaj honoroj; kaj kiam ni ekveturis, ili surŝipigis
ĉion, kion ni bezonis. 11 Kaj post tri monatoj ni
ekveturis en ŝipo Aleksandria, kiu travintris ĉe
la insulo; kaj ĝia insigno estis la Ĝemeloj. 12 Kaj
albordiĝinte ĉe Sirakuso, ni restis tie tri tagojn. 13
Kaj de tie ni ĉirkaŭiris kaj alvenis en Region; kaj
post unu tago ekblovis suda vento, kaj la duan
tagon ni venis al Puteoli, 14 kie ni trovis fratojn
kaj estis petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel
poste ni vojaĝis al Romo. 15 Kaj de tie la fratoj,
aŭdinte pri ni, venis al ni renkonte ĝis la Vendejo
de Apio kaj la Tri Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo
dankis Dion, kaj kuraĝiĝis. 16 Kaj kiam ni eniris
en Romon, al Paŭlo estis permesate loĝi sola kun
la soldato, kiu lin gardis. 17 Kaj post tri tagoj,
li kunvokis tiujn, kiuj estis eminentuloj inter la
Judoj; kaj kiam ili kunvenis, li diris al ili: Fratoj,
kvankam mi faris nenion kontraŭ la popolo nek
kontraŭ la moroj de niaj patroj, tamen mi estis
transdonita kiel malliberulo el Jerusalem en la
manojn de la Romanoj, 18 kiuj, ekzameninte min,
volis liberigi min, ĉar en mi estis nenio meritanta
morton. 19 Sed kiam la Judoj kontraŭparolis, tiam
mi estis devigata apelacii al Cezaro; ne kvazaŭ mi
havis ion, pri kio akuzi mian nacion. 20 Pro tio do
mi petis vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la
espero de Izrael mi portas ĉi tiun katenon. 21 Kaj
ili diris al li: Ni ne ricevis el Judujo leterojn pri
vi, kaj neniu el la fratoj, alveninte, raportis aŭ
parolis pri vi ion malbonan. 22 Sed ni deziras aŭdi
de vi, kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni scias,
ke ĉie oni kontraŭparolas al ĝi. 23 Kaj difininte
tagon por li, ili grandnombre venis al li en lian
loĝejon; kaj li faris al ili klarigon, atestante la
regnon de Dio, kaj penante konvinki ilin pri Jesuo,
el la leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de mateno
ĝis vespero. 24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj
aliaj ne kredis. 25 Kaj ne konsentante inter si, ili
foriris, post kiam Paŭlo parolis unu vorton: Bone
parolis la Sankta Spirito per la profeto Jesaja al
viaj patroj, 26 dirante: Iru al tiu popolo, kaj diru:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos; Kaj vidante,
vi vidos, sed ne rimarkos; 27 Ĉar la koro de tiu
popolo grasiĝis, Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis, Por ke ili ne vidu per
siaj okuloj, Kaj por ke ili ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj por ke ili ne komprenu per sia koro, Kaj por
ke ili ne konvertiĝu, Kaj por ke Mi ne sanigu ilin.
28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu savado de Dio estas
sendata al la nacianoj, kaj ili aŭskultos. 29 Kaj
kiam li diris tion, la Judoj foriris, havante inter si
multe da disputado. 30 Kaj li loĝadis tutajn du
jarojn en sia propra loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn,
kiuj eniris al li, 31 predikante la regnon de Dio, kaj
instruante la aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo
kun plena maltimo, malhelpate de neniu.

Romanoj

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo vokita,
apartigita al la evangelio de Dio, **2** kiun Li
promesis antaŭe per Siaj profetoj en la sanktaj
skriboj, **3** pri Sia Filo, kiu naskiĝis el la idaro de
David laŭ la karno, **4** la difinita Filo de Dio en
potenco laŭ la Spirito de sankteco per la releviĝo
de la mortintoj — Jesuo Kristo, nia Sinjoro, **5**
per kiu ni ricevis gracon kaj apostolecon por
obeemo de fido ĉe ĉiuj nacioj pro lia nomo, **6**
inter kiuj estas ankaŭ vi, vokitaj de Jesuo Kristo; **7**
al ĉiuj, kiuj estas en Romo, amataj de Dio, vokitaj
sanktuloj: Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro,
kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. **8** Unue mi dankas
al mia Dio per Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via
fido estas proklamata tra la tuta mondo. **9** Ĉar
mia atestanto estas Dio, kiun mi servas en mia
spirito en la evangelio de Lia Filo, ke mi senĉese
memorigas pri vi en miaj preĝoj, **10** ĉiam petante,
ke iel al mi jam fine prosperos veni al vi per la
volo de Dio. **11** Ĉar mi sopiras vin vidi, por ke
mi transdonu al vi ian spiritan donacon, por ke
vi estu firmigitaj; **12** tio estas, por ke estu inter
ni reciproka kuraĝigo, per la komuna fido, egale
via kaj mia. **13** Kaj mi ne volas, ke vi nesciu,
fratoj, ke ofte mi celis veni al vi (sed mi estas
malhelpita ĝis nun), por ke mi havu iom da frukto
ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe la aliaj nacioj. **14** Mi estas
ŝuldanto al Grekoj kaj al Barbaroj, al saĝuloj kaj
al senprudentuloj. **15** Tial laŭ mia eblo mi estas
fervora prediki la evangelion ankaŭ al vi, kiuj estas
en Romo. **16** Ĉar mi ne hontas pri la evangelio;
ĉar ĝi estas la potenco de Dio al savo por ĉiu, kiu
kredas, al la Judoj unue, kaj ankaŭ al la Grekoj.
17 Ĉar la justeco de Dio malkaŝiĝas en ĝi de fido
al fido, kiel estas skribite: La virtulo vivos per
sia fideleco. **18** Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas
el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj maljusteco
de homoj, kiuj tenas la veron en maljusteco; **19**
ĉar la scio pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar
Dio elmontris ĝin al ili. **20** Ĉar Liaj nevideblaj
ecoj de post la kreado de la mondo fariĝas
videblaj, sentate per Liaj faritaĵoj, nome, Lia
eterna potenco kaj dieco; tial al ili mankas defenda
pledo; **(aïdios g126)** **21** ĉar konante Dion, ili ne gloris
Lin kiel Dion, nek estis dankemaj, sed vaniĝis
per diskutadoj, kaj ilia sensaĝa koro mallumiĝis.
22 Pretendante esti saĝaj, ili malsaĝiĝis, **23** kaj
ŝanĝis la gloron de la senmorta Dio en bildon de
morta homo kaj de birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj
rampaĵoj. **24** Tial Dio fordonis ilin al la voluptoj
de iliaj koroj, al malpureco, por ke iliaj korpoj
malhonoriĝu inter ili mem; **25** kiuj ŝanĝis la veron
de Dio en mensogon, kaj adoris kaj servis la
kreitaĵojn prefere ol la Kreinton, kiu estas eterne
benata. Amen. **(aiōn g165)** **26** Tial Dio fordonis ilin
al malhonoraj pasioj; ĉar iliaj virinoj ŝanĝis la
naturan uzadon en kontraŭnaturan; **27** kaj tiel
same ankaŭ la viroj, forlasante la naturan uzadon
de la virino, brulis en sia volupto unu al alia, kaj
viroj kun viroj faris hontindaĵon kaj ricevis en si
mem la taŭgan rekompencon de sia malvirto. **28**
Kaj ĉar ili malŝatis teni Dion en sia konado, Dio
fordonis ilin al malaprobinda menso, por ke ili
faru nedecaĵojn; **29** plenigite de ĉia maljusteco,
malvirteco, avideco, malboneco; plenaj de envio,
mortigo, malpaco, ruzo, malico; flustrantaj,
30 kalumniantaj, Dimalamantaj, insultantaj,
arogantaj, fanfaronemaj, elpensantaj malbonaĵojn,
malobeemaj al gepatroj, **31** senprudentaj,
nefidindaj, neparencamaj, senkompataj; **32** kiuj,
sciante pri la juĝo de Dio, ke la farantoj de tiaj
agoj meritas morton, ne nur mem faras ilin, sed
ankaŭ konsentas al la farantoj de ili.

2 Sekve, vi estas nedefendebla, ho ĉiu homo
juĝanta; ĉar dum vi juĝas alian, vi kondamnas
vin mem, ĉar vi, la juĝanto, faradas la samajn
agojn. **2** Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ
vero kontraŭ tiuj, kiuj faradas tiajn agojn. **3** Kaj
ĉu vi kalkulas, ho homo, kiu juĝas la farantojn
de tiaj agoj kaj faras la samajn, ke vi evitos la
juĝon de Dio? **4** Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon
de Lia boneco kaj toleremeco kaj pacienco, ne
sciante, ke la boneco de Dio alkondukas vin al
pento? **5** sed laŭ via obstineco kaj senpenta
koro vi amasigas por vi koleron en la tago de
kolero kaj malkaŝigo de la justa juĝo de Dio, **6**
kiu redonos al ĉiu homo laŭ liaj faroj; **7** al tiuj,
kiuj per pacienco en bonfarado celas al gloro kaj
honoro kaj senmorteco, eternan vivon; **(aiōnios
g166)** **8** sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne
obeas al la vero, sed obeas al maljusteco, koleron
kaj indignon, **9** aflikton kaj maltrankvilon, sur
ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, de
Judo unue kaj de Greko; **10** sed gloron kaj honoron
kaj pacon al ĉiu, kiu faras bonon, al Judo unue
kaj al Greko; **11** ĉar ne estas personfavorado ĉe
Dio. **12** Ĉar ĉiu, kiu pekis sen leĝo, ankaŭ pereos
sen leĝo; kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata
per leĝo; **13** ĉar ne la aŭskultantoj de leĝo estos
justaj antaŭ Dio, sed la plenumantoj de leĝo estos
pravigitaj **14** ĉar kiam la nacianoj, kiuj ne havas la
leĝon, faras nature la aferojn de la leĝo, ĉi tiuj,
ne havante leĝon, estas leĝo por si mem; **15** kiuj

elmontras la faradon de la leĝo skribita en iliaj
koroj, kiam ilia konscienco kunatestas, kaj iliaj
rezonadoj inter si akuzas aŭ defendas ilin.) 16 en
la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn de homoj,
laŭ mia evangelio, per Jesuo Kristo. 17 Sed se vi
estas nomata Judo, kaj apogas vin sur la leĝon, kaj
fieras pri Dio, 18 kaj konas Lian volon, kaj aprobas
la aprobindaĵojn, kaj estas instruita el la leĝo, 19
kaj estas konvinkita, ke vi mem estas gvidanto por
la blinduloj, lumo por tiuj, kiuj estas en mallumo,
20 edukanto por la senprudentuloj, instruanto
por infanoj, havante en la leĝo la formon de la
scio kaj la vero; 21 vi, kiu instruas alian, ĉu vi ne
instruas vin mem? vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi
ŝtelas? 22 vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi adultas?
vi, kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas templojn?
23 vi, kiu fieras pri la leĝo, ĉu vi malhonoras Dion
per via transpaŝo de la leĝo? 24 Ĉar pro vi, la
nomo de Dio estas blasfemata inter la nacianoj,
kiel estas skribite. 25 Ĉar cirkumcido vere utilas,
se vi estas faranto de la leĝo; sed se vi estas
pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido fariĝas
necirkumcido. 26 Se do necirkumcidulo plenumas
la ordonojn de la leĝo, ĉu lia necirkumcido ne
kalkuliĝos kiel cirkumcido? 27 kaj ĉu la laŭnatura
necirkumcidulo, se li plenumas la leĝon, ne juĝos
vin, kiu kun la skribo kaj cirkumcido transpaŝas la
leĝon? 28 Ĉar Judo estas ne tiu, kiu estas ekstere
tia, kaj cirkumcido estas ne tio, kio estas tia
ekstere en la karno; 29 sed Judo estas tiu, kiu estas
interne tia, kaj cirkumcido estas en la koro, laŭ
la spirito, ne laŭ la litero, kies laŭdo estas ne de
homoj, sed de Dio.

3 Kia do estas la supereco de la Judoj? aŭ kia
estas la utilo de cirkumcido? 2 Multa en ĉiu
rilato: unue, ke al ili estis konfiditaj la orakoloj
de Dio. 3 Ĉu do estas grave, se kelkaj ne fidis?
ĉu ilia senfideco vantigos la fidelecon de Dio?
4 Nepre ne! Dio montriĝu vera, sed ĉiu homo
mensoganto, kiel estas skribite: Ke Vi estu justa
en Via vorto Kaj pura en Via juĝo. 5 Sed se
nia maljusteco rekomendas la justecon de Dio,
kion ni diros? Ĉu maljusta estas Dio, kiu alportas
koleron? (Mi parolas kiel homo.) 6 Nepre ne! ĉar
kiel Dio juĝus la mondon? 7 Ĉar se la vero de Dio
per mia mensogo abundis al Lia gloro, kial mi
estas ankoraŭ juĝata, kiel pekinto? 8 kaj kial ne
(kiel ni estas kalumniataj, kaj kelkaj asertas, ke
ni diras): Ni faru malbonon, por ke venu bono?
ilia kondamno estas justa. 9 Kio do? ĉu ni nin
senkulpigas? Tute ne: ĉar ni jam akuzis egale
Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko; 10 kiel
estas skribite: Ne ekzistas justulo, ne eĉ unu; 11
Ne ekzistas prudentulo, Ne ekzistas iu, kiu serĉas
Dion; 12 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj senutiliĝis; Ekzistas
neniu, kiu faras bonon, ne eĉ unu; 13 Malfermita
tombo estas ilia gorĝo; Per sia lango ili hipokritis;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj; 14 Ilia
buŝo estas plena de malbenado kaj malico; 15
Iliaj piedoj rapidas, por verŝi sangon; 16 Ruinigo
kaj pereigo estas sur iliaj vojoj; 17 Kaj vojon de
paco ili ne konas; 18 Antaŭ iliaj okuloj ne ekzistas
timo antaŭ Dio. 19 Sed ni scias, ke ĉion ajn, kion
la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj, kiuj estas sub la
leĝo; ke ĉiu buŝo fermiĝu, kaj ke la tuta mondo
submetiĝu sub la juĝon de Dio; 20 ĉar per la faroj
de la leĝo neniu karno praviĝos antaŭ Li; ĉar
per la leĝo venas konscio pri peko. 21 Sed nun,
ekster la leĝo, justeco de Dio montriĝis, atestata
per la leĝo kaj la profetoj; 22 nome, la justeco de
Dio, per fido al Jesuo Kristo, por ĉiuj kredantoj,
ĉar ne ekzistas diferencigo; 23 ĉar ĉiuj pekis kaj
maltrafis la gloron de Dio; 24 pravigite donace
de Lia graco, per la elaĉeto, kiu estas en Kristo
Jesuo; 25 kiun Dio antaŭdifinis kiel repacigilon
per fido en lia sango, por la elmontrado de Sia
justeco per la pardono de la pekoj, antaŭe faritaj
laŭ la toleremeco de Dio; 26 por la elmontrado de
Lia justeco en la nuna tempo, kaj ke Li estas mem
justa, kaj estas la praviganto de tiu, kiu havas
fidon en Jesuo. 27 Kie do estas la fanfaronado?
Ĝi estas esceptita. Per kia leĝo? de faroj? Ne; sed
per la leĝo de fido. 28 Ni do konkludas, ke homo
praviĝas per fido, ekster la faroj de la leĝo. 29 Ĉu
Dio estas nur Dio de la Judoj? ĉu ne ankaŭ de la
nacianoj? Jes, ankaŭ de la nacianoj; 30 ĉar Dio
estas unu, kaj Li pravigos la cirkumcidularon pro
fido kaj la necirkumcidularon per fido. 31 Ĉu ni
do per fido vantigas la leĝon? Nepre ne! sed ni
firmigas la leĝon.

4 Kion do, ni diros, trovis Abraham, nia praavo
laŭ la karno? 2 Ĉar se Abraham praviĝis per
faroj, li havas ion, pri kio fieri, sed ne antaŭ Dio.
3 Ĉar kion diras la Skribo? Kaj Abraham kredis
al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel virto. 4 Al
tiu, kiu laboras, la salajro estas kalkulata ne kiel
favoro, sed kiel ŝuldo. 5 Sed al tiu, kiu ne laboras,
sed kredas al Tiu, kiu pravigas la malpiulon, lia
fido estas kalkulata kiel virto. 6 Kiel David ankaŭ
pridiras la feliĉon de la homo, al kiu Dio kalkulas
virton ekster faroj, 7 dirante: Feliĉaj estas tiuj, kies
krimoj estas pardonitaj, Kies pekoj estas kovritaj. 8
Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas
lian kulpon. 9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la
cirkumcidularo, aŭ al la necirkumcidularo ankaŭ?
Ĉar ni diras, ke al Abraham la fido estis kalkulita

kiel virto. 10 Kiel do ĝi estis kalkulita? kiam li
estis en cirkumcido, aŭ en necirkumcido? Ne
en cirkumcido, sed en necirkumcido; 11 kaj li
ricevis la signon de cirkumcido, kiel sigelon de la
virto de la fido, kiu ekzistis en lia necirkumcido;
por ke li estu la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ en
necirkumcido kredas, por ke virto estu kalkulata
al ili; 12 kaj la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj
ne nur estas anoj de la cirkumcido, sed kiuj
ankaŭ sekvas la paŝojn de tiu fido, kiun nia patro
Abraham havis dum sia necirkumcido. 13 Ĉar ne
per la leĝo fariĝis la promeso al Abraham aŭ al
lia idaro, ke li estos heredanto de la mondo, sed
per la virto el fido. 14 Ĉar se tiuj, kiuj estas laŭ
la leĝo, estas heredantoj, la fido nuliĝis, kaj la
promeso vantiĝis; 15 ĉar la leĝo elfaras koleron;
sed kie ne ekzistas leĝo, tie ankaŭ ne ekzistas
transpaŝo. 16 Ĝi do estas el fido por tio, ke ĝi estu
laŭ graco; por ke la promeso estu firma al la tuta
idaro, ne nur al tiu, kiu estas el la leĝo, sed ankaŭ
al tiu, kiu estas el la fido de Abraham, kiu estas la
patro de ni ĉiuj 17 (kiel estas skribite: Mi faris
vin patro de multe da popoloj) antaŭ Tiu, al kiu li
kredis, nome Dio, kiu vivigas la mortintojn, kaj
vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ ili ekzistus. 18
Li ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu
patro de multe da popoloj, laŭ la diritaĵo: Tiel
estos via idaro. 19 Kaj ne senfortigite en fido,
li pripensis sian propran korpon jam pereintan
(estante preskaŭ centjara), kaj la senvivecon de la
utero de Sara; 20 tamen pri la promeso de Dio li
ne ŝanceliĝis en nekredemo, sed fortiĝis per fido,
donante la gloron al Dio, 21 kaj plene certigite,
ke tion, kion Li promesis, Li povas ankaŭ fari. 22
Tial ĝi estis kalkulita al li kiel virto. 23 Kaj ne por
li sola estis skribite, ke ĝi estis kalkulita al li; 24
sed ankaŭ por ni, al kiuj ĝi estos kalkulata, kaj
kiuj kredas al Tiu, kiu levis el la mortintoj Jesuon,
nian Sinjoron, 25 kiu estis transdonita pro niaj
pekoj kaj estis relevita por nia pravigo.

5 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun Dio
per nia Sinjoro Jesuo Kristo, 2 per kiu ankaŭ ni
ricevis enkondukon per fido en ĉi tiun gracon, en
kiu ni staras; kaj ni ĝoju pro espero de la gloro
de Dio. 3 Kaj krome ni ĝoju ankaŭ pro la afliktoj,
sciante, ke aflikto faras paciencon; 4 kaj pacienco
provitecon, kaj proviteco esperon; 5 kaj la espero
ne hontigas, ĉar la amo de Dio estas verŝita en
niajn korojn per la Sankta Spirito, donita al ni. 6
Ĉar kiam ni ankoraŭ estis senfortaj, tiam Kristo
ĝustatempe mortis pro malpiuloj. 7 Ĉar apenaŭ
pro justulo iu mortus; ĉar pro bonulo eble iu
kuraĝus morti. 8 Sed Dio rekomendas al ni Sian
amon en tio, ke dum ni ankoraŭ estis pekuloj,
Kristo mortis por ni. 9 Des plimulte do ni, jam
pravigite per lia sango, estos per li savitaj el la
kolero. 10 Ĉar se ni, estante malamikoj, estas
repacigitaj kun Dio per la morto de Lia Filo, des
plimulte, repacigite, ni estos savitaj per lia vivo;
11 kaj krom tio ni fieras ankaŭ en Dio pro nia
Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni jam ricevis la
repacigon. 12 Pro tio, kiel per unu homo peko
eniris en la mondon, kaj morto per peko, kaj tiel
morto atingis ĉiujn homojn pro tio, ke ĉiuj pekis;
13 ĉar ĝis la leĝo peko estis en la mondo, sed peko
ne estas alkalkulata, kiam ne ekzistas leĝo. 14 Sed
morto reĝis de post Adam ĝis Moseo, eĉ super tiuj,
kiuj ne pekis simile al la transpaŝo de Adam, kiu
estis la tipo de la venonto. 15 Sed ne kia la eraro,
tia estas la donaco. Ĉar se per la eraro de unu
mortis la multaj, des plimulte abundis al la multaj
la graco de Dio kaj la donaco per la graco de la
unu homo Jesuo Kristo. 16 Kaj la donaco ne estis
laŭ la unu pekinta; ĉar la juĝo venis el unu ĝis
kondamno, sed la donaco venis el multaj eraroj ĝis
pravigo. 17 Ĉar se, per la eraro de la unu, morto
reĝis per unu, des plimulte reĝos en vivo per la
unu Jesuo Kristo tiuj, kiuj ricevis abundon de la
graco kaj de la donaco de justeco. 18 Tial, kiel per
unu eraro venis juĝo al ĉiuj homoj ĝis kondamno,
tiel same per unu justaĵo venis la donaco al ĉiuj
homoj ĝis la pravigo de vivo. 19 Ĉar kiel per la
malobeo de unu la multaj fariĝis pekuloj, tiel per
la obeo de unu la multaj fariĝos justaj. 20 Kaj la
leĝo eniris, por ke la eraro plimultiĝu; sed kie
peko plimultiĝis, graco multe pli superabundis,
21 por ke tiel same, kiel la peko reĝis en morto, la
graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo
Kristo, nia Sinjoro. (aiōnios g166)

6 Kion do ni diru? Ĉu ni restu en peko, por ke
graco abundu? 2 Nepre ne! Ĉu ni, kiuj mortis
al peko, ankoraŭ vivus en ĝi? 3 Ĉu vi ne scias, ke
ni ĉiuj, kiuj baptiĝis al Jesuo Kristo, baptiĝis al
lia morto? 4 Ni do estas entombigitaj kun li per
bapto al morto, por ke, kiel Kristo estas levita el
la mortintoj per la gloro de la Patro, tiel same ni
ankaŭ iradu en noveco de vivo. 5 Ĉar se ni jam
kuniĝis al la simileco de lia morto, ni tiel same
kuniĝos al la simileco de lia releviĝo, 6 sciante, ke
nia malnova homo estas kun li krucumita, por ke
la korpo de peko estu neniigita, por ke ni jam ne
estu sklavoj al peko; 7 ĉar tiu, kiu mortis, estas
pravigita pri peko. 8 Sed se ni mortis kun Kristo,
ni kredas, ke ni ankaŭ vivos kun li; 9 sciante, ke
Kristo, levite el la mortintoj, ne plu mortas; la

morto ne plu lin regas. 10 Ĉar mortante, li mortis
al peko unufoje por ĉiam; sed vivante, li vivas al
Dio. 11 Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko,
sed vivantoj al Dio en Kristo Jesuo. 12 Tial peko
ne reĝu en via morta korpo tiel, ke vi obeu al ĝiaj
deziroj; 13 ankaŭ ne prezentu viajn membrojn iloj
de maljusteco al peko, sed prezentu vin al Dio
vivantoj el la mortintoj, kaj viajn membrojn iloj
de justeco por Dio. 14 Ĉar peko ne regos vin, ĉar
vi estas ne sub la leĝo, sed sub graco. 15 Kio do?
ĉu ni peku, pro tio, ke ni estas ne sub leĝo, sed
sub graco? Nepre ne! 16 Ĉu vi ne scias, ke kiam
vi vin prezentas, kiel sklavoj al iu por obeado, vi
estas sklavoj de tiu, al kiu vi obeas, ĉu de peko
por morto, aŭ de obeemeco por justeco? 17 Sed
danko estu al Dio, ke kvankam vi estis la sklavoj
de peko, vi tamen fariĝis kore obeemaj al tiu tipo
de instruado, al kiu vi estas kondukitaj; 18 kaj
liberigite el peko, vi sklaviĝis al justeco. 19 Mi
parolas home pro la malforteco de via karno;
ĉar kiel vi prezentis viajn membrojn sklavoj al
malpureco kaj al maljusteco ĝis maljusteco, tiel
nun prezentu viajn membrojn sklavoj al justeco
ĝis sanktigo. 20 Ĉar kiam vi estis sklavoj de peko,
vi estis liberaj de justeco. 21 Kian frukton do vi
havis tiam el tio, pri kio vi nun hontas? ĉar la
fino de tio estas morto. 22 Sed nun, liberigite el
peko, kaj sklaviĝinte al Dio, vi havas vian frukton
ĝis sanktiĝo, kaj por fino eternan vivon. (aiōnios
g166) 23 Ĉar la salajro de peko estas morto; sed la
donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo,
nia Sinjoro. (aiōnios g166)

7 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas al
konantoj de la leĝo), ke la leĝo regas la homon
tiel longe, kiel li vivas? 2 Ĉar la edzinigita virino
estas leĝe alligita al sia edzo dum lia vivo; sed
se la edzo mortas, ŝi liberiĝas el la leĝo de la
edzo. 3 Se do, dum la edzo vivas, ŝi kuniĝas kun
alia viro, ŝi estos nomata adultulino; sed se la
edzo mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj ne estas
adultulino, kvankam kuniĝinte kun alia viro. 4
Tiel, miaj fratoj, vi same mortis al la leĝo per la
korpo de Kristo, por kuniĝi kun alia, nome kun
tiu, kiu leviĝis el la mortintoj, por ke ni donu
frukton al Dio. 5 Ĉar dum ni estis en karno, la
laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo, energiis en
niaj membroj, por doni frukton al morto. 6 Sed ni
jam liberiĝis el la leĝo, mortinte rilate tion, en
kio ni estis tenataj, por ke ni servu en noveco de
spirito, kaj ne en malnoveco de litero. 7 Kion do
ni diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen
mi ne konus pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne
konus deziron, se la leĝo ne dirus: Ne deziru; 8
sed la peko, trovante pretekston, estigis en mi
per la ordono ĉian deziremon, ĉar ekster leĝo la
peko estas senviva. 9 Kaj iam mi vivadis ekster la
leĝo; sed kiam la ordono venis, la peko viviĝis,
kaj mi mortis; 10 kaj tiun ordonon, kiu estas por
vivo, mi trovis por morto; 11 ĉar la peko, trovinte
pretekston, per la ordono min trompis, kaj per ĝi
min mortigis. 12 Tiel la leĝo estas sankta, kaj la
ordono estas sankta kaj justa kaj bona. 13 Ĉu do
tio, kio estas bona, fariĝis morto por mi? Nepre
ne! Sed la peko, por ke ĝi montriĝu peko, estigante
morton en mi per la bono — por ke per la ordono
la peko fariĝu treege peka. 14 Ĉar ni scias, ke la
leĝo estas spirita; sed mi estas karna, vendite sub
pekon. 15 Ĉar mi ne havas certecon pri tio, kion
mi faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas;
sed kion mi malamas, tion mi faras. 16 Sed se mi
faras tion, kion mi ne volas fari, mi konsentas al
la leĝo, ke ĝi estas bona. 17 La faranto do estas
jam ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. 18 Ĉar mi
scias, ke en mi (tio estas, en mia karno) bono ne
loĝas; ĉar ĉe mi estas la volo, sed ne la elfaro de la
bono. 19 Ĉar la bonon, kiun mi volas fari, mi ne
faras; sed la malbonon, kiun mi ne volas fari, mi
faradas. 20 Sed se mi faras tion, kion mi ne volas
fari, faras ĝin jam ne mi, sed la peko, loĝanta en
mi. 21 Mi do trovas leĝon, ke kiam mi volas fari
bonon, la malbono estas ĉe mi. 22 Ĉar mi ĝojas en
la leĝo de Dio laŭ la interna homo; 23 sed mi vidas
alian leĝon en miaj membroj, militantan kontraŭ
la leĝo de mia menso, kaj forkaptantan min sub
la leĝon de la peko, kiu estas en miaj membroj.
24 Ho ve, mi malfeliĉulo! kiu min liberigos el la
korpo de ĉi tiu morto? 25 Danko estu al Dio, per
Jesuo Kristo, nia Sinjoro. Per la menso do mi mem
servas al la leĝo de Dio, sed per la karno al la leĝo
de peko.

8 Ekzistas do jam nenia kondamno kontraŭ tiuj,
kiuj estas en Kristo Jesuo. 2 Ĉar la leĝo de la
Spirito de vivo en Kristo Jesuo liberigis min de
la leĝo de peko kaj morto. 3 Ĉar kiam la leĝo
troviĝis nekapabla pro tio, ke ĝi estis malforta
pro la karno, Dio, sendante Sian propran Filon en
simileco de peka karno kaj pro peko, kondamnis
la pekadon en la karno; 4 por ke la postulo de la
leĝo plenumiĝu en ni, kiuj iradas ne laŭ la karno,
sed laŭ la spirito. 5 Ĉar kiuj estas laŭ la karno,
tiuj sin interesas pri la aferoj de la karno; sed kiuj
estas laŭ la spirito, pri la aferoj de la spirito. 6 Ĉar
la intereso de la karno estas morto, sed la intereso
de la spirito estas vivo kaj paco; 7 ĉar la intereso
de la karno estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi
ne obeas al la leĝo de Dio, kaj ĝi ja ne povas obei;

8 kaj tiuj, kiuj estas en la karno, ne povas plaĉi al
Dio. 9 Sed vi estas ne en la karno, sed en la spirito,
se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed se iu ne
havas la Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia. 10 Kaj
se Kristo estas en vi, la korpo malvivas pro peko,
sed la spirito estas vivo pro justeco. 11 Kaj se la
Spirito de Tiu, kiu levis Jesuon el la mortintoj,
loĝas en vi, tiam la Levinto de Kristo Jesuo el la
mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per
Sia Spirito, loĝanta en vi. 12 Tial do, fratoj, ni
estas ŝuldantoj, ne al la karno, por vivi laŭ la
karno; 13 ĉar se vi vivas laŭ la karno, vi mortos;
sed se per la spirito vi malvivigas la farojn de la
korpo, vi vivos. 14 Ĉar ĉiuj, kiuj estas kondukataj
de la Spirito de Dio, estas filoj de Dio. 15 Ĉar vi ne
ricevis la spiriton de sklaveco denove al timo; sed
vi ricevis la spiriton de adopto, per kiu ni krias:
Aba, Patro. 16 La Spirito mem kunatestas kun
nia spirito, ke ni estas idoj de Dio; 17 kaj se idoj,
tial heredantoj, heredantoj de Dio, kunheredantoj
kun Kristo, se vere ni suferas kun li, por ke ni estu
gloratаj kun li. 18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de
la nuna tempo ne indas komparon kun la gloro,
kiu estas malkaŝota al ni. 19 Ĉar la fervora sopiro
de la kreitaro atendas la malkaŝon de la filoj de
Dio. 20 Ĉar la kreitaro subiĝis sub la vanecon, ne
volonte, sed, pro la subiganto, kun espero, 21 ke
la kreitaro mem ankaŭ liberiĝos el la sklaveco
de pereo en la liberecon de la gloro de la idoj
de Dio. 22 Ĉar ni scias, ke la tuta kreitaro kune
ĝemas kaj naskodoloras ĝis nun. 23 Kaj krom tio,
ni mem, kiuj havas la unuaaĵon de la Spirito,
ĝemas en ni, atendante nian adopton, nome la
elaĉeton de nia korpo. 24 Ĉar per espero ni estas
savitaj; sed la espero, kiu estas vidata, ne estas
espero; ĉar kiu esperas al tio, kion li vidas? 25
Sed, se ni esperas al tio, kion ni ne vidas, tiam ni
ĝin atendas pacience. 26 Kaj tiel same la Spirito
ankaŭ helpas nian malfortecon; ĉar ni ne scias,
kiel preĝi dece, sed la Spirito mem propetadas por
ni per ĝemoj neeldireblaj; 27 kaj Tiu, kiu esploras
la korojn, scias, kio estas la penso de la Spirito,
ĉar li propetadas por la sanktuloj laŭ la volo de
Dio. 28 Kaj ni scias, ke por tiuj, kiuj amas Dion,
por tiuj, kiuj estas vokitaj laŭ Lia intenco, ĉio
kunlaboras al bono. 29 Ĉar kiujn Li antaŭkonis,
tiujn Li antaŭdifinis kiel konformajn al la bildo de
Lia Filo, por ke ĉi tiu estu la unuenaskita inter
multaj fratoj; 30 kaj kiujn Li antaŭdifinis, tiujn
Li ankaŭ vokis; kaj kiujn Li vokis, tiujn Li ankaŭ
justigis; kaj kiujn Li justigis, tiujn Li ankaŭ gloris.
31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se Dio estas por ni,
kiu estas kontraŭ ni? 32 Ĉu Tiu, kiu ne indulgis
Sian propran Filon, sed fordonis lin por ni ĉiuj, ne
donos al ni libere ĉion kun li? 33 Kiu akuzos la
elektitojn de Dio? Dio estas la justiganto; 34 kiu
estas la kondamnanto? Kristo estas tiu, kiu mortis,
sed leviĝis el la mortintoj, kiu estas dekstre de Dio,
kaj ankaŭ propetadas por ni. 35 Kiu apartigos nin
de la amo de Kristo? ĉu aflikto, aŭ turmento, aŭ
persekutado, aŭ malsato, aŭ nudeco, aŭ danĝero,
aŭ glavo? 36 Kiel estas skribite: Pro Vi ni estas
mortigataj ĉiutage; Oni rigardas nin kiel ŝafojn
por buĉo. 37 Sed en ĉio tio ni supervenkas per
tiu, kiu nin amis. 38 Ĉar mi konvinkiĝis, ke nek
morto, nek vivo, nek anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek
estantaĵoj, nek estontaĵoj, nek potencoj, 39 nek
alteco, nek profundeco, nek iu alia kreitaĵo povos
apartigi nin de la amo de Dio, kiu estas en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.

9 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas, kaj
mia konscienco atestas kun mi per la Sankta
Spirito, 2 ke mi havas grandan malĝojon kaj
senĉesan doloron en la koro. 3 Ĉar mi volus, ke mi
estu anatemita for de Kristo por miaj fratoj, miaj
parencoj laŭ la karno; 4 kiuj estas Izraelidoj, kies
estas la adopto kaj la gloro kaj la interligoj kaj
la leĝdono kaj la Diservo kaj la promesoj; 5 kies
estas la patroj, kaj el kiuj laŭ la karno estas Kristo,
kiu estas super ĉiuj, Dio benata eterne. Amen.
(aiōn g165) 6 Sed la afero ne estas, kvazaŭ la vorto
de Dio estus neniiĝinta. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael,
kiuj estas el Izrael; 7 nek, ĉar ili estas idoj de
Abraham, ĉiuj estas filoj, sed: Per Isaak oni nomos
vian idaron. 8 Tio estas, ne la filoj de la karno
estas la filoj de Dio, sed la filoj de la promeso
estas rigardataj kiel idaro. 9 Ĉar jen estas la vorto
de promeso: En la sama jartempo Mi venos, kaj
estos filo ĉe Sara. 10 Kaj plue, kiam Rebeka ankaŭ
gravediĝis per unu, nia patro Isaak 11 (ĉar la
infanoj ankoraŭ ne naskiĝis, nek faris ion bonan
aŭ malbonan, por ke la intenco de Dio restu laŭ
elekto, ne pro faroj, sed pro la alvokanto), 12
estis dirite al ŝi: La pli granda servos la malpli
grandan. 13 Kiel estas skribite: Mi ekamis Jakobon,
sed Esavon Mi malamis. 14 Kion do ni diru? Ĉu
estas maljusteco ĉe Dio? Nepre ne! 15 Ĉar Li diris
al Moseo: Mi favorkoros tiun, kiun Mi favorkoros,
kaj Mi kompatos tiun, kiun Mi kompatos. 16 Tial
do tio apartenas ne al tiu, kiu volas, nek al tiu, kiu
kuras, sed al Dio, kiu kompatas. 17 Ĉar la Skribo
diras al Faraono: Nur por tio Mi vin konservis,
ke Mi montru sur vi Mian forton, kaj por ke oni
rakontu pri Mia nomo sur la tuta tero. 18 Tial Li
favorkoras ĉiun, kiun Li volas; kaj ĉiun, kiun Li

volas, Li obstinigas. 19 Vi do diras al mi: Kial Li
ankoraŭ riproĉas? Ĉar kiu rezistas al Lia volo? 20
Sed antaŭ tio, ho viro, kiu vi estas, ke vi respondas
kontraŭ Dio? Ĉu faritaĵo diros al sia farinto: Kial
vi faris min tiel? 21 Aŭ ĉu la potfaristo ne havas
rajton super la argilo, el la sama maso fari jen
vazon por honoro, kaj jen vazon por malhonoro?
22 Kiel do, se Dio, volante elmontri Sian koleron
kaj konatigi Sian potencon, toleris kun plena
pacienco vazojn de kolero, taŭgajn por pereo;
23 kaj por ke Li konatigu la riĉon de Sia gloro
sur vazojn de favoro, kiujn Li antaŭe pretigis por
gloro, 24 nome nin, kiujn Li ankaŭ vokis, ne nur el
la Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj? 25 Kiel Li diras
ankaŭ en Hoŝea: La popolon ne Mian Mi nomos
Mia popolo, Kaj la neamatinon amatino. 26 Kaj sur
la sama loko, kie estis al ili dirite: Vi ne estas Mia
popolo, Tie oni nomos ilin infanoj de la vivanta
Dio. 27 Kaj Jesaja krias pri Izrael: Se la nombro de
la filoj de Izrael eĉ estos kiel la apudmara sablo,
la restintoj saviĝos; 28 ĉar la Sinjoro efektivigos
Sian vorton en la mondo, akcelante kaj tranĉe
mallongigante ĝin. 29 Kiel Jesaja diris antaŭe:
Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni restaĵon, Ni
fariĝus kiel Sodom, ni similiĝus al Gomora. 30
Kion do ni diru? Ke la nacianoj, kiuj ne sekvis
justecon, atingis justecon, la justecon, kiu estas el
fido; 31 sed ke Izrael, sekvante la leĝon de justeco,
ne atingis tiun leĝon. 32 Kial? Ĉar ili sekvis ĝin
ne per fido, sed kvazaŭ per faroj. Ili falpuŝiĝis
ĉe la ŝtono de falpuŝiĝo; 33 kiel estas skribite:
Jen Mi kuŝigas en Cion ŝtonon de falpuŝiĝo kaj
rokon de alfrapiĝo; Kaj tiu, kiu fidos al li, ne estos
hontigita.

10 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo
al Dio pri ili estas por ilia savado. 2 Ĉar
mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio,
sed ne laŭ scio. 3 Ĉar nesciante la justecon de
Dio, kaj penante starigi sian propran justecon,
ili ne subiĝis al la justeco de Dio. 4 Ĉar Kristo
estas la fino de la leĝo por justeco por ĉiu, kiu
kredas. 5 Ĉar Moseo skribis, ke tiu, kiu plenumas
la justecon de la leĝo, vivos per ĝi. 6 Sed la
justeco, kiu estas el fido, diras jene: Ne diru en via
koro: Kiu suprenirus en la ĉielon? (tio estas, por
malsuprenigi Kriston), 7 nek: Kiu malsuprenirus
en la abismon? (tio estas, por suprenkonduki
Kriston el la mortintoj). **(Abyssos g12)** 8 Sed kion
ĝi diras? La afero estas proksime de vi, en via
buŝo kaj en via koro; tio estas, la vorto de fido,
kiun ni predikas; 9 ĉar se vi per via buŝo konfesas
Jesuon Sinjoro, kaj kredas en via koro, ke Dio
lin levis el la mortintoj, vi saviĝos; 10 ĉar per la
koro la homo kredas ĝis justeco, kaj per la buŝo
konfesas ĝis savo. 11 Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu
fidas al li, ne estos hontigita. 12 Ĉar estas nenia
diferencigo inter Judo kaj Greko, ĉar unu sama
estas Sinjoro de ĉiuj, kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj
lin vokas; 13 ĉar: Ĉiu, kiu vokos la nomon de la
Eternulo, saviĝos. 14 Kiel do ili vokos Tiun, al kiu
ili ne kredis? kaj kiel ili kredos al Tiu, pri kiu ili
ne aŭdis? kaj kiel ili aŭdos sen predikanto? 15
kaj kiel oni predikos, se ili ne estos senditaj? kiel
estas skribite: Kiel ĉarmaj estas la piedoj de la
anoncantoj de la evangelio de bono! 16 Sed ne
ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Jesuo diris: Ho
Eternulo! kiu kredus al tio, kion ni aŭdis? 17 La
fido venas do per aŭdado, kaj aŭdado per la vorto
de Kristo. 18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis? Certe:
Tra la tuta mondo iris ilia sono, Kaj ĝis la finoj de
la tero iris iliaj vortoj. 19 Sed mi diras: Ĉu Izrael
ne sciis? Unue Moseo diris: Mi incitos vin per ne-
popolo, Per popolo malnobla Mi vin kolerigos.
20 Kaj Jesaja estis tre kuraĝa, kaj diris: Mi estas
trovebla por tiuj, kiuj Min ne serĉis; Mi montris
Min al tiuj, kiuj pri Mi ne demandis. 21 Sed pri
Izrael li diris: Ĉiutage Mi etendis Miajn manojn al
popolo malobeema kaj obstina.

11 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis Sian popolon?
Nepre ne! Ĉar ankaŭ mi estas Izraelido, el la
idoj de Abraham, el la tribo de Benjamen. 2 Dio
ne forpuŝis Sian popolon, kiun Li antaŭkonis. Aŭ
ĉu vi ne scias, kion la Skribo diras pri Elija? kiel li
pledis ĉe Dio kontraŭ Izrael: 3 Ho Eternulo, oni
mortigis Viajn profetojn, detruis Viajn altarojn;
kaj mi sola restis, kaj oni serĉas mian animon. 4
Sed kion diras al li la orakolo de Dio? Mi restigis
por Mi sep mil virojn, kies genuoj ne fleksiĝis
antaŭ Baal. 5 Tiel same do estas ankaŭ nuntempe
restaĵo laŭ la elektado de graco. 6 Sed se per
graco, ne plu el faroj; alie graco jam ne estus
graco. 7 Kion do? Kion Izrael serĉadas, tion li ne
atingis, sed la elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo
estis obstinigita; 8 kiel estas skribite: Dio donis
al ili spiriton de profunda dormo, okulojn, por
ke ili ne vidu, kaj orelojn, por ke ili ne aŭdu, ĝis
la nuna tago. 9 Kaj David diris: Ilia tablo fariĝu
por ili reto kaj kaptilo Kaj falpuŝilo kaj repago; 10
Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu; Kaj iliajn
lumbojn malfortigu por ĉiam. 11 Mi do diras: Ĉu
ili falpuŝiĝis, por ke ili falu? Nepre ne! sed per
ilia eraro venis savo al la nacianoj, por ĵaluzigi
ilin. 12 Se do ilia eraro riĉigis la mondon, kaj ilia
perdo estas la gajno de la nacianoj, kiom pli ilia
pleneco? 13 Sed mi parolas al vi, nacianoj. Laŭ

tio, kiom mi estas apostolo al nacianoj, mi gloras
mian servadon; 14 se nur mi iel povos ĵaluzigi
tiujn, kiuj estas mia karno, kaj savi kelkajn el
ili. 15 Ĉar se la forĵetado de ili estas la repacigo
de la mondo, kio estos la akcepto de ili, se ne
vivo el la mortintoj? 16 Kaj se la unuaaĵo estas
sankta, la maso ankaŭ estas sankta; kaj se la radiko
estas sankta, la branĉoj ankaŭ estas sanktaj. 17
Sed se kelkaj el la branĉoj derompiĝis, kaj vi,
estante sovaĝa olivarbo, engreftiĝis inter ili kaj
fariĝis partoprenanto en la radiko kaj graso de la
olivarbo, 18 ne fieru super la branĉoj; sed se vi
fieras, ne vi portas la radikon, sed la radiko portas
vin. 19 Vi do diros: Branĉoj estis derompitaj, por
ke mi estu engreftita. 20 Bone; pro nekredemeco
ili estis derompitaj, kaj vi staras per via fido. Ne
tenu vin alte, sed timu; 21 ĉar se Dio ne indulgis
la naturajn branĉojn, Li ankaŭ vin ne indulgos. 22
Vidu do la bonecon kaj severecon de Dio: al la
falintoj severecon, sed al vi bonecon, se vi restados
en Lia boneco; alie vi ankaŭ detranĉiĝos. 23 Kaj
ili ankaŭ, se ili ne restados en sia nekredemeco,
engreftiĝos; ĉar Dio povas reengrefti ilin. 24
Ĉar se vi eltranĉiĝis el tio, kio estas nature
sovaĝa olivarbo, kaj kontraŭnature engreftiĝis
en bonan olivarbon, kiom pli ĉi tiuj, kiuj estas
la naturaj branĉoj, engreftiĝos en sian propran
olivarbon? 25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu
ĉi tiun misteron, por ke vi ne opiniu vin saĝaj, ke
laŭparta obstiniĝo okazis al Izrael, ĝis la pleneco
de la nacianoj envenos; 26 kaj tiamaniere la tuta
Izrael saviĝos, kiel estas skribite: El Cion venos
la Liberiganto; Li deturnos de Jakob malpiecon;
27 Kaj ĉi tio estos Mia interligo kun ili, Kiam Mi
forigos iliajn pekojn. 28 Rilate al la evangelio, ili
estas malamikoj pro vi; sed rilate al la elekto, ili
estas amataj pro la patroj. 29 Ĉar la donacoj kaj
la vokado de Dio estas nerevokeblaj. 30 Ĉar kiel
vi iam estis malobeemaj al Dio, sed jam ricevis
kompaton per ilia malobeo, 31 tiel same ankaŭ ĉi
tiuj jam malobeis, por ke, per la kompato montrita
al vi, ili ankaŭ nun ricevu kompaton. 32 Ĉar Dio
kunŝlosis ĉiujn en malobeo, por ke Li kompatu
ĉiujn. (eleēsē g1653) 33 Ho, profundo de riĉeco kaj
saĝeco kaj scio de Dio! kiel neesploreblaj estas
Liaj juĝoj, kaj nesekveblaj Liaj vojoj! 34 Ĉar kiu
sciis la spiriton de la Eternulo? aŭ kiu estis Lia
konsilanto? 35 aŭ kiu antaŭe al Li donis ion, poste
redonotan al li? 36 Ĉar el Li kaj per Li kaj al Li
estas ĉio. Al Li estu la gloro por ĉiam. Amen. (aiōn
g165)

12 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj
de Dio, ke vi prezentu viajn korpojn kiel
vivantan oferon, sanktan, plaĉantan al Dio, kio
estas via racia servo. 2 Kaj ne konformiĝu al
ĉi tiu mondo; sed aliformiĝu per renovigado de
via menso, por ke vi provu, kio estas la bona
kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio. (aiōn g165)
3 Ĉar mi diras al ĉiu el vi, per la graco al mi
donita, ke li ne tro estimu sin, sed estimu sin kun
modereco, laŭ mezuro de la fido, kiun Dio disdonis
al ĉiu. 4 Ĉar kiel ni havas multajn membrojn en
unu korpo, kaj ne ĉiuj membroj havas la saman
funkcion, 5 tiel same ni multaj estas unu korpo
en Kristo, kaj ĉiuj aparte membroj unu de alia.
6 Sed havante donacojn diversajn laŭ la graco
donita al ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la
mezuro de nia fido; 7 aŭ servadon, ni laboru en
nia servado; aŭ instruanto, en sia instruado; 8
aŭ admonanto, en sia admonado; la disdonanto
agu malavare, la administranto kun diligenteco,
la kompatanto kun ĝojo. 9 Via amo estu sen
hipokriteco. Abomenu tion, kio estas malbona;
algluiĝu al la bona. 10 En fratamo estu kore
unuigitaj unu al alia, honore preferantaj unu la
alian; 11 en diligenteco ne malviglaj, en spirito
fervoraj, servantaj la Sinjoron; 12 en espero ĝojaj,
en aflikto paciencaj, en preĝado persistaj; 13
kotizantaj por la bezonoj de la sanktuloj, sekvantaj
gastamecon. 14 Benu tiujn, kiuj vin persekutas;
benu, kaj ne malbenu. 15 Ĝoju kun ĝojantoj,
ploru kun plorantoj. 16 Estu simpatiaj unu al alia.
Ne pripensadu altajn aferojn, sed klinadu vin al
humilaj aferoj. Ne opiniu vin saĝaj. 17 Redonu al
neniu malbonon pro malbono. Celu aprobindaĵojn
antaŭ ĉiuj homoj. 18 Se estos eble, restu pacaj
viaparte kun ĉiuj homoj. 19 Ne venĝu vin, amataj,
sed cedu lokon al kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi
estas venĝo, Mi repagos, diras la Sinjoro. 20 Sed
se via malamiko malsatas, donu al li manĝi; se li
soifas, donu al li trinki; ĉar tion farante, fajrajn
karbojn vi kolektos sur lia kapo. 21 Ne venkiĝu de
malbono, sed venku malbonon per bono.

13 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj aŭtoritatoj,
ĉar ne ekzistas aŭtoritato, krom de Dio; kaj
tiuj, kiuj ekzistas, estas starigitaj de Dio. 2 Tiu
do, kiu kontraŭstaras al aŭtoritato, rezistas al
la ordono de Dio; kaj tiuj, kiuj rezistas, ricevos
juĝon. 3 Ĉar regantoj estas teruraĵo ne al la bona
agado, sed al la malbona. Ĉu vi volas ne timi
aŭtoritatulon? faru bonon, kaj vi havos de li
laŭdon; 4 ĉar li estas servanto de Dio al vi por
bono. Sed timu, se vi faras malbonon; ĉar ne
vane li portas la glavon, ĉar li estas servanto de
Dio, venĝanto por kolero kontraŭ tiu, kiu faras
malbonon. 5 Sekve estas necese submetiĝi, ne

nur pro la kolero, sed ankaŭ pro konscienco. 6
Ĉar pro tio vi ankaŭ pagas tributon, ĉar ili estas
servantoj de Dio, klopodantaj por ĉi tio mem. 7
Redonu ŝuldon al ĉiuj: tributon, al kiu tributo
estas ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon,
al kiu timo; honoron, al kiu honoro. 8 Al neniu
ŝuldu ion, krom la reciproka amo; ĉar amante sian
proksimulon, oni plenumis la ceteran leĝon. 9 Ĉar
tio: Ne adultu, Ne mortigu, Ne ŝtelu, Ne deziru, kaj
ĉiu alia ordono, estas resumitaj en la jena parolo:
Amu vian proksimulon kiel vin mem. 10 Amo ne
faras malbonon al proksimulo; amo do estas la
plenumado de la leĝo. 11 Kaj tion faru, sciante la
ĝustan tempon, ke nun estas la horo por leviĝo
el dormo; ĉar nun nia savo estas pli proksima,
ol kiam ni ekkredis. 12 La nokto jam finiĝas, kaj
la tago alproksimiĝas; ni demetu do la farojn de
mallumo kaj surmetu la armilojn de lumo. 13 Ni
iradu dece, kiel en la tago, ne en diboĉado kaj
drinkado, nek en volupto kaj senbrideco, nek en
malpaco kaj ĵaluzo. 14 Sed surmetu la Sinjoron
Jesuo Kristo, kaj ne sekvu la intencojn de la karno
al voluptoj.

14 Sed akceptu malfortulon en fido, tamen ne
por dubaj disputadoj. 2 Unu homo kredas,
ke li povas ĉion manĝi; sed alia, estante malforta,
manĝas legomojn. 3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu
tiun, kiu ne manĝas; kaj kiu ne manĝas, tiu ne
juĝu tiun, kiu manĝas; ĉar Dio lin akceptis. 4 Kiu
estas vi, ke vi juĝas la servanton de alia? antaŭ
sia propra sinjoro li staras aŭ falas. Li ja estos
starigita, ĉar la Sinjoro povas lin starigi. 5 Unu
juĝas unu tagon pli alte ol alian, alia egale juĝas
ĉiun tagon. Ĉiu homo konvinkiĝu en sia menso.
6 Kiu observas la tagon, tiu observas ĝin al la
Sinjoro; kaj la manĝanto manĝas al la Sinjoro, ĉar
li dankas Dion; kaj la nemanĝanto nemanĝas al la
Sinjoro, kaj li dankas Dion. 7 Ĉar neniu el ni vivas
al si mem, kaj neniu mortas al si mem. 8 Ĉar se ni
vivas, ni vivas al la Sinjoro, kaj se ni mortas, ni
mortas al la Sinjoro; ĉu ni vivas do, aŭ mortas, al
la Sinjoro ni apartenas. 9 Ĉar por tio Kristo mortis
kaj viviĝis, por esti Sinjoro de la mortintoj kaj de
la vivantoj. 10 Sed vi, kial vi juĝas vian fraton?
kaj vi, kial vi malestimas vian fraton? ĉar ni ĉiuj
staros antaŭ la tribunala seĝo de Dio. 11 Ĉar estas
skribite: Kiel Mi vivas, diras la Eternulo, antaŭ Mi
kliniĝos ĉiu genuo, Kaj ĉiu lango gloros Dion. 12
Tial do ĉiu el ni respondos al Dio pri si mem. 13
Tial ni ne plu juĝu unu alian; sed prefere ni juĝu,
ke neniu metu en la vojo de sia frato faligilon aŭ
ian ofendilon. 14 Mi scias, kaj konvinkiĝis en la
Sinjoro Jesuo, ke nenio estas malpura per si; sed
por tiu, kiu opinias ion malpura, ĝi estas malpura.
15 Ĉar se pro manĝaĵo via frato ĉagreniĝas, vi jam
ne iradas en amo. Ne pereigu per via manĝaĵo
tiun, por kiu Kristo mortis. 16 Via bono do ne
estu kalumniita; 17 ĉar la regno de Dio estas ne
manĝado kaj trinkado, sed justeco kaj paco kaj
ĝojo en la Sankta Spirito. 18 Ĉar tiu, kiu en tio
servas Kriston, plaĉas al Dio, kaj estas aprobata
de homoj. 19 Ni do celu tion, kio apartenas al
paco kaj al reciproka edifo. 20 Ne detruu pro
manĝaĵo la faron de Dio. Ĉio estas ja pura; sed
estas malbone por tiu, kiu manĝas kun ofendo. 21
Estas bone ne manĝi viandon, nek trinki vinon,
nek fari ion, per kio via frato ofendiĝas. 22 Tiun
fidon, kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ Dio.
Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas sin mem per tio, kion
li aprobas. 23 Sed tiu, kiu estas sendecida, estas
kondamnita, se li manĝas; ĉar li manĝas ne el
fido, kaj ĉio, kio ne estas el fido, estas peko.

15 Ni, kiuj estas fortaj, devas porti la
malfortaĵojn de la nefortaj, kaj ne plaĉi al
ni mem. 2 Ĉiu el ni plaĉu al sia proksimulo
per tia bono, kia taŭgas, por edifi. 3 Ĉar Kristo
ankaŭ ne plaĉis al si mem, sed, kiel estas skribite:
La insultoj de Viaj insultantoj falis sur min. 4
Ĉar ĉio, kio estas antaŭe skribita, estas skribita
por nia instruado, por ke per pacienco kaj per
konsolo de la Skriboj ni havu esperon. 5 Kaj la
Dio de pacienco kaj konsolo donu al vi, ke vi
simpatiu unu kun alia laŭ Kristo Jesuo; 6 por ke vi
unuanime per unu voĉo gloru la Dion kaj Patron
de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 7 Tial akceptu unu la
alian, kiel ankaŭ Kristo akceptis vin, al la gloro de
Dio. 8 Ĉar mi diras, ke Kristo fariĝis servanto al la
cirkumcidularo pro la vereco de Dio, por konfirmi
la promesojn al la patroj, 9 kaj ke la nacianoj
pro lia kompato gloru Dion, kiel estas skribite:
Tial mi gloros Vin inter la popoloj, Kaj pri Via
nomo mi kantos. 10 Kaj ankaŭ oni diras: Ĝoju,
ho gentoj, kun Lia popolo. 11 Kaj ankaŭ: Gloru la
Eternulon ĉiuj popoloj, Kaj laŭdu Lin ĉiuj gentoj.
12 Kaj ankaŭ Jesaja diras: Estos radiko de Jiŝaj, Kaj
la stariĝanto por regi la naciojn. Al li celados la
nacioj. 13 Kaj la Dio de espero plenigu vin per ĉia
ĝojo kaj paco en kredado, por ke vi abunde havu
esperon, laŭ la potenco de la Sankta Spirito. 14
Kaj, ho miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi,
ke vi mem estas plenaj de boneco, plenigitaj per
ĉia sciado, kaj kapablaj admoni unu la alian. 15
Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ
rememorigante vin per la graco, donita al mi de
Dio, 16 ke mi estu servanto de Kristo Jesuo al
la nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por

ke la oferado de la nacianoj fariĝu akceptebla,
sanktigite de la Sankta Spirito. 17 Mi povas do
fieri en Kristo Jesuo pri tio, kio rilatas al Dio. 18
Ĉar mi ne kuraĝos priparoli ion, krom tio, kion
Kristo faris per mi, por obeigi la nacianojn, vorte
kaj fare, 19 en la potenco de signoj kaj mirindaĵoj,
en la potenco de la Sankta Spirito; tiel, ke de
Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi plene predikis
la evangelion de Kristo; 20 jenon ambiciante: tiel
prediki la evangelion, ne tie, kie Kristo jam estis
priparolita, ke mi ne konstruu sur la fundamento
de alia; 21 sed kiel estas skribite: Vidos tiuj, al kiuj
ne estis dirite pri li, Kaj komprenos tiuj, kiuj ne
aŭdis. 22 Pro tio ankaŭ mi ofte estis malhelpita
veni al vi; 23 sed jam ne havante lokon en ĉi tiuj
regionoj, kaj dum multe da jaroj sopirante veni
al vi, 24 kiam mi veturos al Hispanujo, mi venos
al vi (ĉar mi esperas vin viziti travojaĝante, kaj
esti helpata de vi sur la vojo, se antaŭe mi estos
sufiĉe gastinta ĉe vi); 25 sed nun mi veturas al
Jerusalem, farante servon al la sanktuloj. 26 Ĉar
Makedonujo kaj la Aĥaja lando volonte decidis fari
monoferon por la neriĉaj sanktuloj en Jerusalem.
27 Volonte ili decidis, estante iliaj ŝuldantoj. Ĉar se
la nacianoj partoprenas en iliaj spiritaj aferoj, tiuj
siavice devas servi al ili ankaŭ en materiaj aferoj.
28 Tial, plenuminte ĉi tion, kaj sigelinte por ili ĉi
tiun frukton, mi ekiros Hispanujon, kaj vizitos
vin survoje. 29 Kaj mi scias, ke venante al vi, mi
venos en la pleneco de la beno de Kristo. 30 Sed
mi petas vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo Kristo
kaj pro la amo de la Spirito, ke vi kunluktu kun
mi en viaj preĝoj al Dio pro mi; 31 ke mi liberiĝu
de la malobeemuloj en Judujo, kaj ke mia servo al
Jerusalem estu akceptebla al la sanktuloj; 32 por
ke mi venu ĝoje al vi per la volo de Dio kaj trovu
ripozon ĉe vi. 33 Kaj la Dio de paco estu kun vi
ĉiuj. Amen.

16 Mi rekomendas al vi nian fratinon Febe, kiu
estas diakonino de la eklezio en Kenkrea; 2
por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, kiel konvenas
al sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en ĉiuj aferoj, pri
kiuj ŝi bezonos vin; ĉar ŝi ankaŭ estis helpantino
de multaj, kaj de mi mem. 3 Salutu Priskilan kaj
Akvilan, miajn kunlaborantojn en Kristo Jesuo, 4
kiuj pro mia vivo riskis siajn kolojn; ilin dankas
ne nur mi, sed ankaŭ ĉiuj eklezioj de la nacianoj;
5 kaj salutu la eklezion en ilia domo. Salutu
mian amatan Epajneton, kiu estas la unuaaĵo
de Azio por Kristo. 6 Salutu Marian, kiu multe
laboris por vi. 7 Salutu Andronikon kaj Junion,
miajn parencojn kaj miajn kunkaptitojn, kiuj estas
konataj inter la apostoloj, kaj ankaŭ estis en Kristo
antaŭ ol mi. 8 Salutu Ampliason, mian amaton en
la Sinjoro. 9 Salutu Urbanon, nian kunlaboranton
por Kristo, kaj mian amatan Staĥison. 10 Salutu
Apeleson, la aprobitan en Kristo. Salutu tiujn,
kiuj estas ĉe Aristobulo. 11 Salutu mian parencon
Herodion. Salutu tiujn ĉe Narkiso, kiuj estas
en la Sinjoro. 12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan,
kiuj laboras en la Sinjoro. Salutu Persison, la
virinon amatan, kiu multe laboris en la Sinjoro. 13
Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj lian kaj
mian patrinon. 14 Salutu Asinkriton, Flegonon,
Hermeson, Patrobason, Hermason, kaj la fratojn
ĉe ili. 15 Salutu Filologon kaj Julian, Nereon kaj
lian fratinon, kaj Olimpason, kaj ĉiujn sanktulojn
kun ili. 16 Salutu unu la alian per sankta kiso. Ĉiuj
eklezioj de Kristo vin salutas. 17 Nun mi vin petas,
fratoj, observi tiujn, kiuj kaŭzas la malkonsentojn
kaj ofendojn kontraŭ la instruado, kiun vi lernis;
kaj forturni vin de ili. 18 Ĉar tiaj homoj servas
ne al nia Sinjoro Kristo, sed al sia ventro; kaj per
siaj belaj kaj flataj vortoj ili trompas la korojn de
la naivuloj. 19 Ĉar via obeemeco estas sciigita al
ĉiuj homoj. Tial mi ĝojas pro vi; sed mi deziras,
ke vi estu saĝaj rilate la bonon kaj malkleraj
rilate la malbonon. 20 Kaj la Dio de paco baldaŭ
subpremos Satanon sub viaj piedoj. La graco de
nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi. 21 Salutas vin
Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio kaj Jason
kaj Sosipatro, miaj parencoj. 22 Mi, Tertio, kiu
skribis ĉi tiun epistolon, salutas vin en la Sinjoro.
23 Vin salutas Gajo, la gastiganto de mi kaj de la
tuta eklezio. Vin salutas Erasto, la ekonomo de
la urbo, kaj Kvarto, la frato. 24 La graco de nia
Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi ĉiuj. Amen. 25 Al
Tiu, kiu povas fortikigi vin, laŭ mia evangelio kaj
la predikado de Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de
la mistero, silentigita tra eternaj tempoj, (aiōnios
g166) 26 sed nun elmontrita, kaj per la profetaj
skriboj laŭ la ordono de la eterna Dio sciigita al
ĉiuj nacioj por obeado de fido; (aiōnios g166) 27 al la
sola saĝa Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro por
ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn g165)

1 Korintanoj

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo
per la volo de Dio, kaj Sostenes, nia frato, **2** al
tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, al tiuj, kiuj
estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti
sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en ĉiu loko vokas la
nomon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj
nia: **3** Graco estu al vi kaj paco de Dio, nia Patro,
kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. **4** Mi ĉiam dankas
mian Dion pri vi, pro la graco de Dio al vi donita
en Kristo Jesuo; **5** ke en ĉio vi riĉiĝis en li, en ĉia
parolo kaj ĉia scio; **6** kiel ankaŭ la atesto de Kristo
konfirmiĝis en vi; **7** tiel, ke vi malatingas nenian
donacon; atendante la malkaŝon de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, **8** kiu ankaŭ konfirmos vin ĝis la
fino, por ke vi estu neriproĉeblaj en la tago de nia
Sinjoro Jesuo Kristo. **9** Fidela estas Dio, per kiu vi
estas alvokitaj en la kunulecon de Lia Filo Jesuo
Kristo, nia Sinjoro. **10** Mi petegas vin, fratoj, per la
nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi ĉiuj parolu
tion saman, kaj ke estu neniaj skismoj inter vi; sed
ke vi estu perfekte kunigitaj en la sama spirito kaj
en la sama juĝo. **11** Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas
sciigite al mi de la domanoj de Ĥloe, ke ekzistas
inter vi malpacoj. **12** Kaj la jenon mi volas diri, ke
ĉiu el vi diras: Mi estas de Paŭlo; kaj mi de Apolos;
kaj mi de Kefas; kaj mi de Kristo. **13** Ĉu Kristo
estas dividita? ĉu Paŭlo krucumiĝis por vi? aŭ ĉu
vi baptiĝis en la nomon de Paŭlo? **14** Mi dankas
Dion, ke mi baptis neniun el vi krom Krispo kaj
Gajo; **15** por ke neniu diru, ke vi baptiĝis en mian
nomon. **16** Kaj mi baptis ankaŭ la familion de
Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun
alian. **17** Ĉar Kristo sendis min, ne por bapti,
sed por prediki la evangelion; ne en saĝeco de
vortoj, por ke la kruco de Kristo ne vantiĝu. **18**
Ĉar la priparolo de la kruco estas por la pereantoj
malsaĝeco; sed por ni, la savatoj, ĝi estas la
potenco de Dio. **19** Ĉar estas skribite: Mi pereigos
la saĝecon de la saĝuloj, Kaj la kompetentecon
de la kompetentuloj Mi malaperigos. **20** Kie estas
la saĝulo? kie estas la skribisto? kie estas la
diskutisto de ĉi tiu tempaĝo? ĉu Dio ne malsaĝigis
la saĝecon de la mondo? **(aiōn g165)** **21** Ĉar pro tio,
ke en la saĝeco de Dio la mondo per sia saĝeco
ne konis Dion, bonvolis Dio per la malsaĝeco
de la prediko savi la kredantojn. **22** Ĉar Judoj
postulas signojn, kaj Grekoj serĉas saĝecon; **23** sed
ni predikas Kriston krucumitan, por Judoj falilon,
kaj por Grekoj malsaĝon; **24** sed por la vokitoj
mem, ĉu Judoj aŭ Grekoj, Kriston la potencon de
Dio, kaj la saĝecon de Dio. **25** Ĉar la malsaĝeco de
Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj la malforteco de
Dio estas pli forta ol homoj. **26** Ĉar rigardu vian
vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj laŭ la karno,
ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas
vokataj; **27** sed Dio elektis la malsaĝajn objektojn
de la mondo, por hontigi la saĝulojn; kaj Dio
elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por
hontigi la fortajn; **28** kaj la malnoblajn objektojn
de la mondo, kaj la malestimatajn Dio elektis, kaj
eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn; **29** por ke
neniu karno fieru antaŭ Dio. **30** Sed el Li vi estas
en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj
justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto; **31** por ke, kiel
estas skribite: Kiu fieras, tiu fieru en la Eternulo.

2 Kaj mi, fratoj, venante al vi, venis ne kun
supereco de parolo aŭ de saĝeco, proklamante
al vi la misteron de Dio. **2** Ĉar mi decidis scii ĉe
vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj tiu krucumita.
3 Kaj mi estis ĉe vi en malforteco kaj en timo
kaj en multa tremado. **4** Kaj mia parolo kaj mia
prediko estis ne en allogaj paroloj de saĝeco, sed
en elmontro de la Spirito kaj potenco, **5** por ke
via fido estu ne laŭ la saĝeco de homoj, sed laŭ la
potenco de Dio. **6** Tamen ni parolas saĝecon inter
plenaĝuloj, sed saĝecon ne de ĉi tiu mondo, nek
de la regantoj de ĉi tiu mondo, kiuj neniiĝas; **(aiōn
g165)** **7** sed ni parolas la saĝecon de Dio en mistero,
la saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭdestinis antaŭ
la mondaĝoj por nia glorado; **(aiōn g165)** **8** kaj kiun
scias neniu el la regantoj de ĉi tiu mondo; ĉar
se ili ĝin scius, ili ne krucumus la Sinjoron de
gloro; **(aiōn g165)** **9** sed kiel estas skribite: Tion,
kion okulo ne vidis kaj orelo ne aŭdis, Kaj kio
en la koron de homo ne eniris, Dio preparis por
tiuj, kiuj Lin amas. **10** Sed al ni Dio malkaŝis ilin
per la Spirito; ĉar la Spirito esploras ĉion, eĉ la
profundaĵojn de Dio. **11** Ĉar kiu inter homoj scias
la aferojn de iu homo, krom la spirito de la homo,
kiu estas en li? tiel same la aferojn de Dio scias
neniu, krom la Spirito de Dio. **12** Sed ni ricevis
ne la spiriton de la mondo, sed la spiriton, kiu
estas de Dio; por ke ni sciu tion, al ni donacitan
de Dio. **13** Pri kio ankaŭ ni parolas per vortoj, ne
kiujn instruas homa saĝeco, sed kiujn instruas
la Spirito; komparante spiritajn kun spiritaj. **14**
Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la
Spirito de Dio; ĉar ili estas por li malsaĝeco; kaj
li ne povas ilin scii, pro tio, ke ili estas juĝataj
spirite. **15** Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li
mem estas juĝata de neniu. **16** Ĉar kiu sciis la
menson de la Eternulo, ke li instruu Lin? Sed ni
havas la menson de Kristo.

3 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al
spirituloj, sed kiel al karnuloj, kiel al infanetoj
en Kristo. 2 Mi nutris vin per lakto, ne per
manĝaĵoj; ĉar vi ankoraŭ tion ne kapablis; kaj eĉ
nun vi ne kapablas; 3 ĉar vi estas ankoraŭ karnaj;
ĉar dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj malpaco,
ĉu vi ne estas karnaj kaj iradas laŭ la maniero
de homoj? 4 Ĉar kiam unu diras: Mi estas de
Paŭlo; kaj alia: Mi estas de Apolos; ĉu vi ne estas
homoj? 5 Kio do estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo?
Servantoj, per kiuj vi ekkredis; kaj ĉiu, kiel la
Sinjoro al li donis. 6 Mi plantis, Apolos akvumis;
sed Dio kreskigis. 7 Tial nek la plantanto estas
io, nek la akvumanto; sed Dio, la kreskiganto.
8 Sed la plantanto kaj la akvumanto estas unu;
sed ĉiu ricevos sian propran rekompencon laŭ
sia laboro. 9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio:
vi estas la kultivotaĵo de Dio, la konstruotaĵo de
Dio. 10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel saĝa
majstromasonisto mi metis fundamenton; kaj aliaj
surkonstruas. Sed ĉiu zorgu, kiel li surkonstruas.
11 Ĉar neniu povas meti alian fundamenton krom
tiu, kiu estas metita, tio estas Jesuo Kristo. 12 Sed
se iu konstruas sur la fundamento oron, arĝenton,
multekostajn ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon, 13
ĉies laboraĵo evidentiĝos; ĉar la tago ĝin montros,
pro tio, ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro
mem provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas. 14 Se
restos ies laboraĵo, kiun li surkonstruis, li ricevos
rekompencon. 15 Se ies laboraĵo forbrulos, li
suferos perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel
tra fajro. 16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de
Dio kaj ke en vi loĝas la Spirito de Dio? 17 Se
iu detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio;
ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj vi estas
tio. 18 Neniu sin trompu. Se iu el vi opinias sin
saĝa en ĉi tiu mondo, li fariĝu malsaĝulo, por
ke li saĝiĝu. (aiōn g165) 19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu
mondo estas malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skribite:
Li kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo; 20 kaj ankaŭ:
La Eternulo scias la pensojn de saĝuloj, ke ili estas
vantaj. 21 Tial neniu fanfaronu pri homoj. Ĉar
ĉio apartenas al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ Apolos, aŭ
Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la morto, aŭ
estantaĵoj aŭ estontaĵoj: ĉio apartenas al vi, 23 kaj
vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

4 Tiel oni rigardu nin, kiel servantojn de Kristo
kaj administrantojn de la misteroj de Dio. 2
Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe administrantoj, ke
oni troviĝu fidela. 3 Sed ĉe mi estas tre malgrava
afero esti juĝata de vi, aŭ per homa juĝo: mi
ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi scias nenion
kontraŭ mi; tamen mi ne estas pro tio pravigita;
sed tiu, kiu juĝas min, estas la Sinjoro. 5 Tial juĝu
nenion antaŭ la tempo, ĝis venos la Sinjoro, kiu
enlumigos la kaŝitaĵojn de la mallumo kaj klarigos
la intencojn de la koroj; kaj tiam ĉiu ricevos de
Dio sian propran laŭdon. 6 Tion do, fratoj, mi
alifigure rilatigis al mi kaj Apolos pro vi; por ke vi
en ni lernu ne preterpasi la skribitaĵojn; por ke
neniu el vi bloveŝvelu por unu kontraŭ la alia. 7
Ĉar kiu vin diferencigas? kaj kion vi havas, kion vi
ne ricevis? sed se vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas,
kvazaŭ vi ĝin ne ricevus? 8 Jam vi estas plenigitaj,
jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen ni; kaj mi ja volus, ke vi
efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu kun vi. 9 Ĉar
ŝajnas al mi, ke Dio elmetis nin, la apostolojn, la
plej lastajn, kiel mortkondamnitajn; ĉar ni fariĝis
spektaklo al la mondo kaj al anĝeloj kaj al homoj.
10 Ni estas malsaĝuloj pro Kristo, sed vi estas saĝaj
en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj;
vi estas gloraj, sed ni estas senhonoraj. 11 Eĉ ĝis
la nuna horo ni malsatas kaj soifas, kaj ni estas
nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj; 12 kaj
ni penadas, laborante per niaj propraj manoj;
insultate, ni benas; persekutate, ni eltenas; 13
kalumniate, ni petegas; ni fariĝas kiel la balaaĵo
de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun. 14 Ne
por hontigi vin mi tion skribas, sed, kiel miajn
amatajn filojn, por admoni vin. 15 Ĉar kvankam
vi eĉ havus dek mil pedagogojn en Kristo, tamen
vi havas ne multajn patrojn; ĉar en Kristo Jesuo
mi naskigis vin per la evangelio. 16 Mi do petegas
vin, estu imitantoj de mi. 17 Pro tio mi sendis al
vi Timoteon, kiu estas mia amata kaj fidela filo en
la Sinjoro, kaj kiu vin memorigos pri miaj vojoj en
Kristo, ĝuste kiel mi instruas ĉie en ĉiu eklezio. 18
Kelkaj bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne venus al vi. 19
Sed mi venos al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos;
kaj mi ekscios, ne la parolon de la bloveŝvelintoj,
sed la potencon. 20 Ĉar la regno de Dio estas ne
en parolo, sed en potenco. 21 Kion vi volas? ĉu
kun vergo mi venu al vi, aŭ en amo kaj en spirito
de humileco?

5 Efektive oni raportas, ke estas ĉe vi malĉasteco,
kaj tia malĉasteco, kia ne ekzistas eĉ inter la
nacianoj, ke iu havas la edzinon de sia patro. 2
Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis, por
ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el inter vi. 3 Ĉar
mi vere, korpe forestante, sed spirite ĉeestante,
jam juĝis, kvazaŭ ĉeestante, tiun, kiu tiel faris
tion, 4 en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, en
kunveno de vi kaj de mia spirito kun la potenco
de nia Sinjoro Jesuo, 5 transdoni tian homon al
Satano por la detruo de la karno, por ke la spirito

saviĝu en la tago de la Sinjoro Jesuo. 6 Ne bona
estas via fanfaronado. Ĉu vi ne scias, ke malmulto
da fermentaĵo fermentigas la tutan mason? 7
Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi
estu nova maso, kiel vi estas nefermentintaj. Ĉar
por ni ankaŭ Pasko estas oferita, nome Kristo; 8
tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per
fermentaĵo de malico kaj malboneco, sed per la
senfermenta pano de sincereco kaj vereco. 9 En
mia epistolo mi skribis al vi, ke vi ne intermiksu
vin kun malĉastuloj; 10 ne tute kun la malĉastuloj
de ĉi tiu mondo, aŭ kun la aviduloj kaj rabemuloj,
aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze estus necese, ke
vi eliru el la mondo; 11 sed nun mi skribas al
vi, ke vi ne intermiksu vin, se iu, nomata frato,
eble estas malĉastulo, aŭ avidulo, aŭ idolano,
aŭ insultanto, aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun tia
homo eĉ ne kunmanĝu. 12 Ĉar kiel koncernas min
juĝi la eksterulojn? Ĉu vi ne juĝas la internulojn,
13 dum la eksterulojn juĝas Dio? Forigu el inter vi
la malvirtulon.

6 Ĉu iu el vi, havante aferon kontraŭ sia
proksimulo, kuraĝas procesi antaŭ la malpiuloj,
kaj ne antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi ne scias, ke
la sanktuloj juĝos la mondon? kaj se la mondon vi
juĝos, ĉu vi ne estas indaj juĝi la plej malgrandajn
aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn?
kiom pli do aferojn de la nuna vivo? 4 Se do vi
devas starigi tribunalon pri la aferoj de la nuna
vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn, kiuj estas negravaj
en la eklezio? 5 Mi diras tion, por vin hontigi.
Ĉu efektive ne ekzistas ĉe vi eĉ unu saĝulo,
kiu povus decidi inter siaj fratoj, 6 sed frato
procesas kontraŭ frato, kaj eĉ antaŭ nekredantoj?
7 Certe jam estas ĉe vi granda domaĝo, ke vi faras
procesojn unu kontraŭ alia. Kial vi ne prefere
suferas maljustecon? kial vi ne prefere suferas
rabadon? 8 Tamen eĉ vi mem faras maljustecon
kaj rabadon, kaj eĉ kontraŭ la fratoj. 9 Aŭ ĉu vi ne
scias, ke la maljustuloj ne heredos la regnon de
Dio? Ne trompiĝu: nek malĉastuloj, nek idolanoj,
nek adultuloj, nek molmoruloj, nek viruzaĉantoj,
10 nek ŝtelistoj, nek aviduloj, nek drinkuloj, nek
insultantoj, nek rabemuloj, heredos la regnon de
Dio. 11 Kaj tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis,
sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la nomo de la
Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.
12 Ĉio estas por mi permesata, sed ne ĉio estas
oportuna. Ĉio estas por mi permesata; sed mi ne
volas sub io submetiĝi. 13 Manĝaĵoj por la ventro,
kaj la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune
ĝin kaj ilin. Sed la korpo estas ne por malĉasteco,
sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por la korpo;
14 kaj Dio levis la Sinjoron, kaj levos ankaŭ nin
per Sia potenco. 15 Ĉu vi ne scias, ke viaj korpoj
estas membroj de Kristo? ĉu mi do prenos la
membrojn de Kristo, kaj faros ilin membroj de
malĉastistino? Nepre ne! 16 Aŭ ĉu vi ne scias, ke
tiu, kiu kuniĝas kun malĉastistino, estas kun ŝi
unu korpo? ĉar: Ili, Li diris, estos unu karno. 17
Sed tiu, kiu kuniĝas kun la Sinjoro, estas kun li
unu spirito. 18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu peko,
kiun homo faras, estas ekster la korpo; sed tiu,
kiu malĉastas, pekas kontraŭ sia propra korpo. 19
Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la
Sankta Spirito, kiu estas en vi kaj kiun vi havas de
Dio? kaj vi ne apartenas al vi mem, 20 ĉar vi estas
aĉetitaj per prezo; gloru do Dion en via korpo.

7 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis: Estas
bone por viro, ne tuŝi virinon. 2 Sed pro
malĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon, kaj
ĉiu virino havu propran edzon. 3 La edzo donu al
la edzino ŝian rajtaĵon; tiel same ankaŭ la edzino
al la edzo. 4 Ne la edzino, sed la edzo rajtas pri ŝia
korpo; tiel same ankaŭ ne la edzo, sed la edzino
rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu unu la alian, krom
eble kun konsento por kelka tempo, por ke vi
dediĉu vin al preĝado, kaj kuniĝu denove, por ke
Satano vin ne tentu pro manko de sinregado. 6
Sed tion mi diras kiel permeson, ne kiel ordonon.
7 Sed mi volus, ke ĉiuj homoj estu kiel mi mem.
Tamen ĉiu havas sian propran donacon de Dio,
unu tiel, alia alie. 8 Sed mi diras al senedzinuloj
kaj al vidvinoj: Estas bone por ili resti kiel mi.
9 Sed se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu; ĉar
estas pli bone edziĝi, ol bruladi. 10 Sed al geedzoj
mi ordonas (tamen ne mi, sed la Sinjoro): Ke
edzino ne foriĝu de sia edzo 11 (tamen, se ŝi
foriĝas, ŝi restu senedza, aŭ denove konsentiĝu
kun sia edzo); kaj ke la edzo ne forsendu sian
edzinon. 12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro:
Se iu frato havas nekredantan edzinon, kaj ŝi
konsentas loĝadi kun li, li ne forigu ŝin. 13 Kaj se
virino havas nekredantan edzon, kaj li konsentas
loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon. 14 Ĉar la
nekredanta edzo estas sanktigita per la edzino,
kaj la nekredanta edzino estas sanktigita per la
frato; alie viaj infanoj estus profanaj, sed nun ili
estas sanktaj. 15 Tamen se la nekredanto volas
foriri, li foriru: la frato aŭ la fratino en tiaj okazoj
ne estas sklavigita; sed Dio vokis nin en paco.
16 Ĉar kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos vian
edzon? aŭ kiel vi scias, ho edzo, ĉu vi savos vian
edzinon? 17 Sed kiel la Sinjoro disdonis al ĉiu, kiel
Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi ordonas en

ĉiuj eklezioj. 18 Ĉu iu estas vokita, cirkumcidite?
li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu estas vokita,
necirkumcidite? li ne cirkumcidiĝu. 19 Cirkumcido
estas nenio, kaj necirkumcido estas nenio; sed la
plenumado de la ordonoj de Dio. 20 Ĉiu restadu
en tiu voksorto, en kiu li estas vokita. 21 Ĉu vi
estas vokita, estante sklavo? ne ĉagreniĝu pro
tio; sed se vi povas liberiĝi, tion uzu prefere. 22
Ĉar kiu estas vokita en la Sinjoro, estante sklavo,
tiu estas liberulo de la Sinjoro; tiel same tiu, kiu
estas vokita, estante libera, estas sklavo de Kristo.
23 Vi estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj
de homoj. 24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie
restadu kun Dio. 25 Sed rilate al virgulinoj, mi ne
havas ordonon de la Sinjoro; sed mi donas mian
opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro indulgon,
por esti fidela. 26 Mi opinias do, ke la jeno estas
bona pro la nuna neceseco, nome, ke estas bone
por viro samstate resti. 27 Ĉu vi estas ligita kun
edzino? ne serĉu malligon. Ĉu vi estas malligita je
edzino? ne serĉu edzinon. 28 Sed se vi edziĝas, vi
ne pekas; kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas.
Sed tiaj personoj havos maltrankvilon en la karno;
kaj mi volas indulgi vin. 29 Sed la jenon mi diras,
fratoj: La tempo estas mallongigita, por ke de
nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne
havus; 30 kaj la plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj
la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj,
kvazaŭ ne posedantaj; 31 kaj tiuj, kiuj uzas la
mondon, kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar la formo
de ĉi tiu mondo forpasas. 32 Sed mi volas, ke
vi estu sen zorgoj. La needziĝinto prizorgas la
aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li povos plaĉi
al la Sinjoro; 33 sed la edziĝinto prizorgas la
aferojn de la mondo, kiamaniere li povos plaĉi
al sia edzino. 34 Kaj estas diferenco ankaŭ inter
edzino kaj virgulino. La needziniĝinto prizorgas
la aferojn de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta
korpe kaj spirite; sed la edziniĝinto prizorgas la
aferojn de la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al
sia edzo. 35 Kaj tion mi diras por via propra utilo;
ne por ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco,
kaj por ke vi atentu la Sinjoron nedistrite. 36 Sed
se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ sia
virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se
tio estas necesa, li faru tion, kion li volas; li ne
pekas; ili geedziĝu. 37 Sed tiu, kiu staras firma en
sia koro, havante nenian neceson, sed regas sian
propran volon, kaj decidis en sia koro gardi sian
virgulinon, faras bone. 38 Tiel tiu, kiu lasas sian
virgulinon edziniĝi, faras bone; kaj tiu, kiu ne
lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone. 39 Edzino estas
ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo; sed se la edzo
mortis, ŝi estas libera edziniĝi kun iu, kun kiu ŝi
volas; nur en la Sinjoro. 40 Sed laŭ mia opinio
ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas samstate; kaj mi
opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de Dio.

8 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: Ni scias, ke
ni ĉiuj havas scion. La scio bloveŝveligas, sed
la amo edifas. 2 Se iu opinias, ke li scias ion, tiu
ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii; 3 sed se iu
amas Dion, tiu estas konata de Li. 4 Rilate do la
manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni scias, ke idolo
estas neniaĵo en la mondo, kaj ke ne ekzistas
Dio krom unu. 5 Ĉar kvankam estas tiel nomataj
dioj, ĉu en la ĉielo aŭ sur la tero, kiel estas
dioj multenombraj, kaj sinjoroj multenombraj, 6
tamen por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu estas
ĉio, kaj ni por Li; kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo, per
kiu estas ĉio, kaj ni per li. 7 Tamen ne ĉe ĉiuj estas
tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna kutimiĝo al la
idolo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon al idolo;
kaj ilia konscienco, estante malforta, malpuriĝas.
8 Sed manĝaĵo ne rekomendos nin al Dio; ĉar ni
havas nek mankon, se ni ne manĝas, nek profiton,
se ni manĝas. 9 Sed gardu vin, por ke ĉi tiu via
libereco ne fariĝu faligilo por la malfortuloj. 10
Ĉar se iu vidas vin, kiu havas scion, sidantan ĉe
manĝo en idolejo, ĉu lia konscienco, se li estas
malforta, ne kuraĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn? 11
Pro via scio do pereas la malfortulo, la frato, pro
kiu Kristo mortis. 12 Kaj tiamaniere, pekante
kontraŭ la frataro, kaj vundante ilian konsciencon
malfortan, vi pekas kontraŭ Kristo. 13 Tial se
manĝaĵo maledifas mian fraton, mi neniam plu
manĝos karnon, por ke mi ne maledifu mian
fraton. (aiōn g165)

9 Ĉu mi ne estas libera? ĉu mi ne estas apostolo?
ĉu mi ne vidis nian Sinjoron Jesuo? ĉu vi ne
estas mia laboraĵo en la Sinjoro? 2 Se ĉe aliaj mi ne
estas apostolo, tamen almenaŭ mi estas ĉe vi; ĉar
la sigelo de mia apostoleco vi estas en la Sinjoro.
3 Mia respondo al tiuj, kiuj min ekzamenas, estas
jena: 4 Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki? 5 Ĉu
ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki edzinon, kiu estas
kredantino, kiel ankaŭ la ceteraj apostoloj kaj la
fratoj de la Sinjoro kaj Kefas? 6 Aŭ mi sola kaj
Barnabas, ĉu ni ne rajtas ĉesi labori? 7 Kiu soldato
iam deĵoras je sia propra elspezo? kiu plantas
vinberĝardenon, kaj ne manĝas ĝian frukton? aŭ
kiu paŝtas ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de la
ŝafaro? 8 Ĉu mi parolas tion kiel homo? ĉu ne diras
la leĝo tion saman? 9 Ĉar estas skribite en la leĝo
de Moseo: Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Ĉu
pri la bovoj Dio zorgas? 10 aŭ ĉu Li diras tion tute

pro ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita; ĉar pluganto
devas plugi kun espero, kaj draŝanto devas draŝi
kun espero al partopreno. 11 Se ni semis al vi
spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni rikoltos
viajn karnajn aferojn? 12 Se aliaj partoprenas ĉi
tiun rajton super vi, ĉu ne ni ankoraŭ pli multe?
Tamen ni ne uzis ĉi tiun rajton; sed ni eltenas
ĉion, por ke ni neniel malhelpu la evangelion de
Kristo. 13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj sin okupas
pri sanktaj aferoj, manĝas el la templaj manĝaĵoj,
kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe la altaro, partoprenas kune
kun la altaro? 14 Tial same la Sinjoro ordonis,
ke la proklamantoj de la evangelio vivadu per la
evangelio. 15 Sed mi uzis nenion el tiuj rajtoj;
kaj mi skribas ĉi tion, ne por ke tio estu farita
ĉe mi; ĉar estus pli bone por mi morti, ol se iu
vantigus mian fieraĵon. 16 Ĉar se mi predikas la
evangelion, mi havas nenion, pri kio fieri; ĉar
neceseco kuŝas sur mi; ĉar ve al mi, se mi ne
predikus la evangelion! 17 Ĉar se mi tion faras
propravole, mi havas rekompencon; sed se ne
propravole, kiel administranto mi estas komisiita.
18 Kio do estas mia rekompenco? Ke kiam mi
predikas la evangelion, mi faru la evangelion
senpaga, por ke mi ne plene uzu mian rajton en
la evangelio. 19 Ĉar estante libera de ĉiuj, mi
min sklavigis sub ĉiujn, por ke mi gajnu des pli
multajn. 20 Kaj al la Judoj mi fariĝis kiel Judo,
por ke mi gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la
leĝo, kiel sub la leĝo, ne estante mem sub la leĝo,
por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sub la leĝo; 21 al
tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne estante
sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston,
por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo. 22 Al la
malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi gajnu la
malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke mi nepre
savu kelkajn. 23 Kaj mi faras ĉion pro la evangelio,
por ke mi ĝin partoprenu. 24 Ĉu vi ne scias, ke ĉiuj
kurantoj en la areno kuras, sed nur unu ricevas la
premion? Tiel same kuru, por ke vi atingu. 25 Kaj
ĉiu konkuranto sin regas en ĉio. Ili faras tion, por
ricevi pereontan kronon; sed ni, nepereontan. 26
Mi do tiel kuras, kiel ne sendecide; tiel mi boksas,
kiel ne batante la aeron; 27 sed mi kontuzas mian
korpon, kaj ĝin subpremas; por ke mi, predikinte
al aliaj, nepre ne estu mem forrifuzata.

10 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke
niaj prapatroj estis ĉiuj sub la nubo, kaj ĉiuj
trairis la maron; 2 kaj ĉiuj baptiĝis en Moseon en
la nubo kaj en la maro; 3 kaj ĉiuj manĝis la saman
spiritan manĝaĵon; 4 kaj ĉiuj trinkis la saman
spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko,
kiu ilin sekvis; kaj la roko estis Kristo. 5 Tamen la
plejmulto el ili ne plaĉis al Dio; ili ja disĵetiĝis en
la dezerto. 6 Sed tio okazis kiel ekzemploj por ni,
por ke ni ne deziregu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ
deziregis. 7 Kaj vi ne estu idolanoj, kiel estis kelkaj
el ili; kiel estas skribite: La popolo sidiĝis, por
manĝi kaj trinki, kaj ili leviĝis, por ludi. 8 Kaj
ni ne malĉastadu, kiel kelkaj el ili faris, kaj falis
en unu tago dudek tri mil. 9 Kaj ni ne incitu la
Eternulon, kiel kelkaj el ili incitis, kaj pereis per
serpentoj. 10 Kaj vi ne murmuru, kiel kelkaj el ili
murmuris, kaj pereis per la ekstermanto. 11 Tio
okazis al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas skribita
kiel admono por ni, sur kiujn venis la finoj de la
mondaĝoj. (aiōn g165) 12 Tiu do, kiu opinias, ke li
staras, sin gardu, por ke li ne falu. 13 Nenia tento
vin prenis, krom laŭ homa forto; sed fidela estas
Dio, kiu ne lasos vin esti tentataj super via forto;
sed kune kun la tento ankaŭ faros la forkurejon,
por ke vi povu ĝin elporti. 14 Tial, miaj amataj,
forsavu vin de idolservado. 15 Mi parolas kiel al
saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi diras. 16 Ĉu ne estas
la kaliko de beno, kiun ni benas, partopreno en
la sango de Kristo? Ĉu ne estas la pano, kiun ni
dispecigas, partopreno en la korpo de Kristo? 17
pro tio, ke ni, kiuj estas multaj, estas unu pano,
unu korpo; ĉar ni ĉiuj prenas parton el la unu
pano. 18 Rigardu Izraelon laŭ la karno: ĉu ne estas
tiuj, kiuj manĝas la oferojn, partoprenantoj en la
altaro? 19 Kion do mi diras? ke idoloferitaĵo estas
io, aŭ ke idolo estas io? 20 Sed mi diras, ke tion,
kion oferas la nacianoj, ili oferas al demonoj, kaj
ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi partoprenu kun
demonoj. 21 Vi ne povas trinki la kalikon de la
Sinjoro kaj la kalikon de demonoj; vi ne povas
partopreni ĉe la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo
de demonoj. 22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu
ni estas pli fortaj ol li? 23 Ĉio estas permesata; sed
ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas permesata; sed
ne ĉio edifas. 24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu
la bonon de sia proksimulo. 25 Kion oni vendas
en la buĉejo, ĉion manĝu, demandante nenion
pro konscienco; 26 ĉar al la Eternulo apartenas
la tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas. 27 Se iu el la
nekredantoj invitas vin al festeno, kaj vi volas iri,
kion oni metas antaŭ vi, ĉion manĝu, demandante
nenion pro konscienco. 28 Sed se iu diras al vi: Ĉi
tio estas oferitaĵo — ne manĝu, pro la montrinto,
kaj pro konscienco: 29 konscienco, mi diras, ne
via propra, sed de la alia; ĉar kial mia libereco
estus juĝata per alia konscienco? 30 Se mi danke
partoprenas, kial mi estus mallaŭdata pri tio, pro
kio mi donas dankon? 31 Ĉu do vi manĝas, aŭ
trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro

de Dio. 32 Ne metu faligilon, ĉu por Judoj, aŭ por
Grekoj, aŭ por la eklezio de Dio; 33 tiel same, kiel
mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio, celante ne mian
propran utilon, sed la utilon de la multaj, por ke
ili saviĝu.

11 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas
imitanto de Kristo. 2 Mi laŭdas vin, ke vi
min memoras en ĉio, kaj ke vi firme tenas la
tradiciojn, ĝuste kiel mi transdonis ilin al vi. 3
Sed mi volas sciigi vin, ke la kapo de ĉiu viro
estas Kristo; kaj la kapo de virino estas viro; kaj
la kapo de Kristo estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝanta
aŭ profetanta kun kapo kovrita, malhonoras sian
kapon. 5 Sed ĉiu virino, preĝanta aŭ profetanta
kun kapo senvuala, malhonoras sian kapon; ĉar
tio estas tia sama, kvazaŭ ŝi estus razita. 6 Ĉar se
virino ne estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed se
estas hontinde por virino esti kun haroj tonditaj
aŭ razitaj, ŝi estu vualita. 7 Ĉar viro devas ne havi
la kapon vualita, pro tio, ke li estas la bildo kaj
gloro de Dio; sed virino estas la gloro de viro.
8 Ĉar viro ne estas el virino, sed virino el viro;
9 ĉar ankaŭ viro ne estas kreita por virino, sed
virino por viro; 10 pro tio virino devas havi sur
la kapo signon de aŭtoritato, pro la anĝeloj. 11
Tamen ne ekzistas virino sen viro, nek viro sen
virino, en la Sinjoro. 12 Ĉar kiel virino estas el
viro, tiel same ankaŭ estas viro per virino; sed
ĉio estas el Dio. 13 Juĝu en vi mem: ĉu decas, ke
virino preĝu al Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la naturo
mem ne instruas vin, ke se viro havas longajn
harojn, tio estas por li malhonoro? 15 Sed se
virino havas longajn harojn, tio estas por ŝi gloro;
ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo. 16
Sed se iu ŝajnas esti disputema, ni ne havas tian
kutimon, nek la eklezioj de Dio. 17 Sed ordonante
al vi jene, mi ne laŭdas vin, ke vi kunvenas ne por
pliboniĝo, sed por malpliboniĝo. 18 Ĉar unue mi
aŭdas, ke kiam vi kunvenas en la eklezio, ekzistas
inter vi skismoj; kaj mi parte kredas tion. 19
Ĉar necese estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi,
por ke la aprobitoj evidentiĝu inter vi. 20 Kiam
do vi kunvenas, estas neeble manĝi la Sinjoran
vespermanĝon; 21 ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ
alia prenas sian propran vespermanĝon; kaj unu
malsatas, kaj alia drinkas. 22 Kio? ĉu vi ne havas
domojn, en kiuj vi povas manĝi kaj trinki? aŭ ĉu
vi malestimas la eklezion de Dio, kaj hontigas la
nehavantojn? Kion mi diros? ĉu mi vin laŭdos en
tio? Mi ja vin ne laŭdas. 23 Ĉar mi ricevis de la
Sinjoro tion, kion mi ankaŭ transdonis al vi, ke la
Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu li estis perfidata,
prenis panon; 24 kaj doninte dankon, li dispecigis
ĝin, kaj diris: Ĉio tio estas mia korpo, kiu estas
por vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi. 25
Tiel same ankaŭ la kalikon post la vespermanĝo,
dirante: Ĉi tiu kaliko estas la nova interligo en
mia sango; ĉi tion faru ĉiufoje, kiam vi trinkos,
por memorigo pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje, kiam vi
manĝos ĉi tiun panon kaj trinkos la kalikon, vi
proklamos la morton de la Sinjoro, ĝis li venos. 27
Tial ĉiu, kiu neinde manĝos la panon aŭ trinkos la
kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri la korpo kaj la
sango de la Sinjoro. 28 Sed oni sin provu, kaj tiele
manĝu el la pano kaj trinku el la kaliko. 29 Ĉar la
manĝanto kaj trinkanto manĝas kaj trinkas juĝon
al si mem, se li ne pripensas la korpon. 30 Pro
tio multaj inter vi estas malfortaj kaj malsanaj,
kaj ne malmultaj dormas. 31 Sed se ni pripensus
nin mem, ni ne estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas
juĝataj, ni estas punataj de la Sinjoro, por ke ni
ne estu kondamnitaj kune kun la mondo. 33 Tial,
miaj fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu
unu la alian. 34 Se iu malsatas, li manĝu hejme,
por ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj la
ceteron mi ordigos, kiam mi venos.

12 Rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas,
ke vi estu nesciantaj. 2 Vi scias, ke kiam
vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj
mutaj idoloj, kiel ajn oni vin kondukis. 3 Tial
mi sciigas vin, ke neniu parolanta en la Spirito
de Dio diras: Jesuo estas anatemita; kaj neniu
povas diri: Jesuo estas Sinjoro, krom per la Sankta
Spirito. 4 Ekzistas diverseco de donacoj, sed la
sama Spirito. 5 Kaj ekzistas diverseco de servoj,
kaj la sama Sinjoro. 6 Kaj ekzistas diverseco de
energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en
ĉiuj. 7 Sed al ĉiu estas donita la elmontro de la
Spirito por utilo. 8 Ĉar al unu estas donita per la
Spirito la vorto de saĝeco; kaj al alia, la vorto de
scio, laŭ la sama Spirito; 9 al alia, fido, en la sama
Spirito; al alia, donacoj de resanigoj, en la unu
Spirito; 10 kaj al alia, energioj por mirakloj; kaj al
alia, profetpovo; kaj al alia, distingoj de spiritoj;
al alia, diversaj lingvoj; kaj al alia, interpreto de
lingvoj; 11 sed ĉion tion energias la unu sama
Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al li plaĉas.
12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj havas multajn
membrojn, kaj ĉiuj membroj de la korpo, estante
multaj, estas unu korpo; tiel same ankaŭ estas
Kristo. 13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj baptiĝis en
unu korpon, ĉu Judoj aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ
liberaj; kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito. 14
Ĉar la korpo estas ne unu membro, sed multaj. 15
Se la piedo diros: Pro tio, ke mi ne estas la mano,
mi ne apartenas al la korpo — ne sekvas de tio, ke

ĝi ne apartenas al la korpo. 16 Kaj se la orelo diros:
Pro tio, ke mi ne estas la okulo, mi ne apartenas
al la korpo — ne sekvas de tio, ke ĝi ne apartenas
al la korpo. 17 Se la tuta korpo estus okulo, kie
estus la aŭdado? Se la tuta estus aŭdado, kie estus
la flarado? 18 Sed Dio jam metis la membrojn
al la korpo, ĉiun, kiel al Li plaĉis. 19 Kaj se ĉiuj
estus unu membro, kie estus la korpo? 20 Nun
do ekzistas multaj membroj, sed unu korpo. 21
Kaj la okulo ne povas diri al la mano: Mi vin ne
bezonas; nek same la kapo al la piedoj: Mi vin
ne bezonas. 22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj
membroj de la korpo estas necesaj; 23 kaj al
tiuj partoj de la korpo, kiujn ni opinias malpli
honorindaj, ni donas pli abundan honoron; kaj
niaj negraciaj partoj havas pli abundan gracion;
24 sed niaj graciaj partoj ne havas bezonon; tamen
Dio kunakordigis la korpon, doninte pli abundan
honoron al la parto, kiu havas mankon, 25 por ke
ne estu skismo en la korpo; sed ke la membroj
prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj se unu membro
suferas, ĉiuj membroj kune suferas; aŭ se unu
membro honoriĝas, ĉiuj membroj kunĝojas. 27
Vi do estas la korpo de Kristo, kaj membroj en
ĝi, ĉiu laŭ sia parto. 28 Kaj Dio metis iujn en
la eklezio, unue apostolojn, due profetojn, trie
instruantojn, poste miraklojn, poste donacojn de
kuracado, helpojn, direktojn, diversajn lingvojn.
29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj? ĉu ĉiuj profetoj? ĉu ĉiuj
instruantoj? ĉu ĉiuj mirakluloj? 30 ĉu ĉiuj havas
kuracan povon? ĉu ĉiuj parolas per lingvoj? ĉu ĉiuj
interpretas? 31 Sed vi deziru forte la pligrandajn
donacojn. Kaj ankoraŭ pli preferindan vojon mi
montras al vi.

13 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj
anĝeloj, sed ne havus amon, mi fariĝus
sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se mi
posedus la profetpovon, kaj komprenus ĉiujn
misterojn kaj ĉian scion; kaj se mi havus ĉian
fidon, tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne
havus amon, mi estus nenio. 3 Kaj se mi disdonus
mian tutan havon por nutri la malsatulojn, kaj
se mi lasus mian korpon por forbrulo, sed ne
havus amon, per tio mi neniom profitus. 4 Amo
longe suferas, kaj bonfaras; amo ne envias; amo
ne fanfaronas, ne ŝveligas sin, 5 ne kondutas
nedece, ne celas por si mem, ne koleriĝas, ne
pripensas malbonon, 6 ne ĝojas pri maljusteco,
sed kunĝojas kun vereco; 7 ĉion toleras, ĉion
kredas, ĉion esperas, ĉion eltenas. 8 Amo neniam
pereas; sed, ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos; ĉu
lingvoj, ili ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos. 9 Ĉar
ni scias laŭparte, kaj ni profetadas laŭparte; 10
sed kiam venos perfektaĵo, tiam neniiĝos tio, kio
estas laŭparta. 11 Kiam mi estis infano, kiel infano
mi parolis, kiel infano mi sentis, kiel infano mi
pensis; nun fariĝinte plenaĝulo, mi jam forigis
la infanaĵojn. 12 Ĉar nun ni vidas per spegulo,
malhele; sed tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas
laŭparte; sed tiam mi konos tiel same, kiel ankaŭ
mi estas konita. 13 Restas do nun fido, espero,
amo, tiuj tri; kaj la plej granda el ili estas amo.

14 Sekvu amon; tamen deziregu spiritajn
donacojn, sed prefere, ke vi profetadu. 2 Ĉar
tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj parolas,
sed al Dio; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito
li parolas misterojn. 3 Sed la profetanto parolas
al homoj edifon kaj konsilon kaj konsolon. 4
Tiu, kiu per lingvo parolas, edifas sin mem; sed
la profetanto edifas la eklezion. 5 Mi volas, ke
vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed prefere, ke vi
profetadu; kaj pli granda estas la profetanto,
ol la per lingvoj parolanta, krom se li ankaŭ
interpretas, por ke la eklezio ricevu edifon. 6
Sed nun, fratoj, se mi venus al vi, parolante per
lingvoj, kiel mi vin helpus, se mi ne parolus al vi,
aŭ en formo de malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ de
profetado, aŭ de instruado? 7 Eĉ la senvivaĵoj,
kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne
donas diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio
estas flutata aŭ harpata? 8 Ĉar se la trumpeto
donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por batalo? 9
Tiel ankaŭ vi, se vi per la lango ne donas parolon
facile kompreneblan, kiel oni scios, kio estas
parolata? ĉar en la aeron vi parolus. 10 Eble estas
tiom da specoj de voĉoj en la mondo, kaj nenia
estas sensignifa. 11 Se do mi ne scios la signifon
de la voĉo, mi estos, rilate la parolanton, barbaro,
kaj la parolanto estos por mi barbaro. 12 Tiel
same ankaŭ vi, dum vi fervore deziras spiritajn
donacojn, klopodu, ke vi havu abunde por la edifo
de la eklezio. 13 Tial kiu parolas per lingvo, tiu
preĝu, ke li interpretu. 14 Ĉar se mi preĝas per
lingvo, mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas
senfrukta. 15 Kio do estas? Mi preĝos spirite, kaj
mi preĝos ankaŭ intelekte; mi kantos spirite, kaj
mi kantos ankaŭ intelekte. 16 Alie, se vi benas
spirite, kiamaniere tiu, kiu okupas la lokon de
la malklerulo, diros Amen ĉe via dankesprimo?
ĉar li ne scias, kion vi diras. 17 Ĉar vi ja bone
dankesprimas, sed la alia ne estas edifata. 18 Mi
dankas Dion, mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj;
19 tamen en la eklezio mi preferus paroli kvin
vortojn per mia intelekto, por ke mi instruu ankaŭ

aliajn, ol dek mil vortojn per lingvo. 20 Fratoj,
ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen en malico
estu infanetoj, sed en la mensoj estu plenaĝuloj.
21 En la leĝo estas skribite: Per balbutantaj lipoj
kaj per lingvo fremda Mi parolos al ĉi tiu popolo;
kaj tamen tiel ili ne volos aŭskulti Min, diras la
Eternulo. 22 Tial la lingvoj estas kiel signo, ne al la
kredantoj, sed al la nekredantoj; sed la profetpovo
estas kiel signo, ne al la nekredantoj, sed al la
kredantoj. 23 Se do la tuta eklezio kunvenos,
kaj ĉiuj parolos per lingvoj, kaj tien envenos
nekleruloj aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi
frenezas? 24 Sed se ĉiuj profetos, kaj envenos
nekredanto aŭ neklerulo, li estos konvinkata de
ĉiuj, li estos juĝata de ĉiuj; 25 la sekretoj de lia
koro estos elmontrataj; kaj sekve li falos sur sian
vizaĝon kaj adoros Dion, deklarante, ke Dio ja estas
ĉe vi. 26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi kunvenas, ĉiu
havas psalmon, havas instruon, havas malkaŝaĵon,
havas lingvon, havas interpretaĵon. Ĉio fariĝu
por edifo. 27 Se oni parolas per lingvo, tio estu
duope, aŭ triope je plejmulto, kaj laŭvice; kaj unu
interpretu; 28 sed se ne ĉeestas interpretanto,
oni silentu en la eklezio; kaj li parolu al si kaj al
Dio. 29 Kaj la profetoj parolu duope aŭ triope,
kaj la aliaj interdiferencigu. 30 Sed se al alia
apudsidanta io malkaŝiĝos, la unua silentu. 31 Ĉar
vi ĉiuj povas profeti unuope laŭvice, por ke ĉiuj
lernu, kaj ĉiuj ricevu konsilon; 32 kaj la spiritoj
de la profetoj estas submetataj al la profetoj; 33
ĉar Dio estas Dio ne de konfuzo, sed de paco;
kiel en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj. 34 La virinoj
silentadu en la eklezioj; ĉar ne estas permesate
al ili paroli, sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras
la leĝo. 35 Kaj se ili volas lerni ion, ili demandu
al siaj edzoj hejme; ĉar estas honte por virino
paroli en la eklezio. 36 Kio? ĉu el vi la vorto de Dio
eliris? ĉu ĝi venis al vi solaj? 37 Se iu ŝajnas al si
esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu pri tio, kion mi
skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de la Sinjoro.
38 Sed se iu ne scias, li ne sciu. 39 Tial, fratoj,
deziregu profeti, kaj ne malpermesu paroli per
lingvoj. 40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

15 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio,
kiun mi predikis al vi, kiun ankaŭ vi ricevis,
en kiu ankaŭ vi staras, 2 per kiu vi saviĝis; se vi en
memoro tenas, per kiuj vortoj mi ĝin predikis al
vi, krom se vi kredis vane. 3 Ĉar mi transdonis al
vi komence tion, kion mi ankaŭ ricevis, ke Kristo
mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj; 4 kaj ke li
estis entombigita; kaj ke li releviĝis la trian tagon
laŭ la Skriboj; 5 kaj ke li aperis al Kefas; poste
al la dek du; 6 poste li aperis al pli ol kvincent
fratoj samtempe, el kiuj la plimulto restas ĝis
nun, sed kelkaj jam ekdormis; 7 poste li aperis al
Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj; 8 kaj fine li aperis
al mi ankaŭ, kiel al infano ekstertempe naskita.
9 Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj,
kaj ne meritas esti nomata apostolo pro tio, ke
mi persekutis la eklezion de Dio. 10 Sed per la
graco de Dio mi estas tio, kio mi estas; kaj Lia
graco donacita al mi montriĝis ne vana; sed mi
laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen ne mi,
sed la graco de Dio, kiu estis kun mi. 11 Ĉu do
mi, ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi kredis. 12
Nu, se Kristo estas predikata, ke li releviĝis el la
mortintoj, kiel do diras kelkaj el vi, ke ne ekzistas
releviĝo de mortintoj? 13 Sed se ne ekzistas
releviĝo de mortintoj, ankaŭ Kristo ne releviĝis;
14 kaj se Kristo ne releviĝis, vana ja estas nia
predikado, vana ankaŭ estas via fido. 15 Jes, kaj ni
montriĝas kiel falsaj atestantoj de Dio; tial ke ni
atestis pri Dio, ke Li relevis Kriston; kiun Li ne
relevis, se la mortintoj ja ne releviĝas. 16 Ĉar se la
mortintoj ne releviĝas, ankaŭ Kristo ne releviĝis;
17 kaj se Kristo ne releviĝis, via fido estas vana; vi
estas ankoraŭ en viaj pekoj. 18 Tiuokaze ankaŭ
pereis la ekdormintoj en Kristo. 19 Se nur en
ĉi tiu vivo ni esperis en Kristo, ni estas el ĉiuj
homoj la plej mizeraj. 20 Sed nun Kristo releviĝis
el la mortintoj, la unuaaĵo de la dormantoj. 21
Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo
ankaŭ venis la releviĝo de la mortintoj. 22 Ĉar
kiel en Adam ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en
Kristo ĉiuj estos vivigitaj. 23 Sed ĉiu en sia propra
vico: Kristo la unuaaĵo, poste tiuj, kiuj apartenas
al Kristo, ĉe lia alveno. 24 Poste venos la fino,
kiam li transdonos la reĝecon al Dio, al la Patro;
kiam li estos neniiginta ĉian regadon kaj ĉian
aŭtoritaton kaj potencon. 25 Ĉar li devas reĝadi,
ĝis li metos ĉiujn malamikojn sub siajn piedojn.
26 La lasta neniigota malamiko estas la morto.
27 Ĉar: Ĉion Li metis sub liajn piedojn. Sed kiam
estas dirate: Ĉio estas submetita, estas evidente,
ke esceptita estas Tiu, kiu submetis ĉion al li. 28
Kaj kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo
ankaŭ mem estos submetita al Tiu, kiu submetis
ĉion al li, por ke Dio estu ĉio en ĉio. 29 Alie kion
faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la mortintoj? Se la
mortintoj tute ne releviĝas, kial do ili baptiĝas
pro ili? 30 kial ni ankaŭ endanĝeriĝas ĉiun horon?
31 Mi asertas per la singratulado pro vi, fratoj,
kiun mi havas en Kristo Jesuo, nia Sinjoro, mi
mortas ĉiutage. 32 Se laŭ homa maniero mi batalis
kontraŭ bestoj en Efeso, kiel mi per tio profitas?

Se la mortintoj ne releviĝas, ni manĝu kaj trinku,
ĉar morgaŭ ni mortos. 33 Ne trompiĝu; Malbonaj
kuniĝoj malbonigas bonajn morojn. 34 Malebriiĝu
en justeco, kaj ne peku; ĉar kelkaj havas nenian
scion pri Dio; mi tion diras, por hontigi vin. 35
Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun
kia korpo ili venas? 36 Ho malsaĝulo! tio, kion vi
mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne mortos; 37 kaj
tio, kion vi semas, estas ne la estonta korpo, sed
nuda grenero, eble de tritiko, aŭ de alia speco;
38 sed Dio donas al ĝi korpon, kiel Li volis, kaj al
ĉiu semo ĝian propran korpon. 39 Ne ĉiu karno
estas unu sama karno; sed ekzistas unu karno
de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia karno de
birdoj, kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas ankaŭ korpoj
ĉielaj kaj korpoj teraj; sed la gloro de la ĉielaj
estas unu, kaj la gloro de la teraj estas alia. 41
Ekzistas unu gloro de la suno, kaj alia gloro de
la luno, kaj alia gloro de la steloj; ĉar unu stelo
diferencas de alia stelo rilate al gloro. 42 Tia sama
ankaŭ estas la releviĝo de la mortintoj. Ĝi estas
semata en putreco, ĝi releviĝas en senputreco;
43 ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en
gloro; ĝi estas semata en malforteco, ĝi releviĝas
en potenco; 44 ĝi estas semata laŭanima korpo, ĝi
releviĝas laŭspirita korpo. Se ekzistas laŭanima
korpo, ekzistas ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele
ankaŭ estas skribite: La unua homo Adam fariĝis
viva animo. La lasta Adam fariĝis viviganta spirito.
46 Tamen unua estas ne tio, kio estas laŭspirita,
sed tio, kio estas laŭanima; poste tio, kio estas
laŭspirita. 47 La unua homo estas el la tero,
elpolva; la dua homo estas el la ĉielo. 48 Kia estas
la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj; kaj kia
estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la elĉieluloj. 49
Kaj kiel ni portis la figuron de la elpolvulo, tiel
same ni portos la figuron de la elĉielulo. 50 Kaj la
jenon mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne povas
heredi la regnon de Dio; kaj putreco ne heredas
senputrecon. 51 Jen mi sciigas al vi misteron: Ni ne
ĉiuj dormos, sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos, 52 en momento,
en okula ekmovo, ĉe la lasta trumpetsono: ĉar
la trumpeto sonos, kaj la mortintoj releviĝos
senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos. 53 Ĉar estas necese,
ke ĉi tiu putrema surmetu senputrecon, kaj ke
ĉi tiu mortema surmetu senmortecon. 54 Sed
kiam ĉi tiu putrema surmetos senputrecon, kaj
ĉi tiu mortema surmetos senmortecon, tiam
plenumiĝos la skribita diro: La morto forglutiĝis
en venko. 55 Ho morto, kie estas via venko? Ho
morto, kie estas via pikilo? (Hadēs g86) 56 La pikilo
de la morto estas la peko; kaj la forto de la peko
estas la leĝo; 57 sed danko estu al Dio, kiu donas
al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo Kristo. 58
Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj, nemoveblaj,
ĉiam abundaj en la laboro de la Sinjoro, sciante,
ke via penado ne estas vanta en la Sinjoro.

16 Nun rilate al la monkolekto pro la sanktuloj,
kiel mi ordonis al la eklezioj de Galatujo, tiel
ankaŭ vi faru. 2 La unuan tagon de la semajno, ĉiu
el vi provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere akiris,
por ke ne estu kolektoj tiam, kiam mi venos. 3
Kaj kiam mi alvenos, kiujn vi per leteroj aprobos,
tiujn mi sendos, por alporti vian donacon al
Jerusalem; 4 kaj se konvenos, ke mi ankaŭ tien
vojaĝu, ili vojaĝos kun mi. 5 Sed mi venos al
vi, kiam mi estos trapasinta Makedonujon; ĉar
Makedonujon mi ja trapasos; 6 sed ĉe vi eble
mi restos, aŭ eĉ travintros, por ke vi antaŭen
irigu min, kien mi veturos. 7 Ĉar mi ne volas
vidi vin nun dumvojaĝe; ĉar mi esperas resti
kelkan tempon ĉe vi, se la Sinjoro permesos. 8
Sed mi restos en Efeso ĝis Pentekosto; 9 ĉar pordo
granda kaj efika malfermiĝis al mi, kaj estas multaj
kontraŭstarantoj. 10 Se Timoteo venos, zorgu, ke
li estu ĉe vi sentime; ĉar li faras la laboron de la
Sinjoro, kiel mi ankaŭ; 11 neniu do lin malestimu.
Sed antaŭen irigu lin en paco, por ke li venu al
mi; ĉar mi atendas lin kun la fratoj. 12 Sed rilate
al la frato Apolos, mi multe petegis lin veni al vi
kun la fratoj; sed tute mankis volo veni nun; sed li
venos, kiam li havos oportunan tempon. 13 Viglu,
staru firme en la fido, viriĝu, fortiĝu. 14 Ĉio via
estu farata en amo. 15 Mi petegas vin, fratoj (vi
konas la domon de Stefanas, ke ĝi estas la unuaaĵo
de la Aĥaja lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo
de la sanktuloj), 16 ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj,
kaj al ĉiu kunhelpanto kaj kunlaboranto. 17 Kaj
mi ĝojas pro la alveno de Stefanas kaj Fortunato
kaj Aĥaiko, tial, ke vian mankaĵon ili plenigis. 18
Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj vian; rekonu do
tiajn. 19 La eklezioj de Azio vin salutas. Akvila kaj
Priskila vin salutas multe en la Sinjoro, kune kun
la eklezio en ilia domo. 20 Ĉiuj fratoj vin salutas.
Salutu unu la alian per sankta kiso. 21 La saluto
de mi, Paŭlo, per mia propra mano. 22 Se iu ne
amas la Sinjoron Jesuo Kristo, li estu anatemita.
Maran-ata. 23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo
estu kun vi. 24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en Kristo
Jesuo. Amen.

2 Korintanoj

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de
Dio, kaj la frato Timoteo, al la eklezio de Dio,
kiu estas en Korinto, kune kun ĉiuj sanktuloj, kiuj
estas en la tuta Aĥaja lando: **2** Graco al vi kaj paco
de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, la Patro de kompatoj kaj Dio de ĉia
konsolo; **4** kiu konsoladas nin en nia tuta aflikto,
por ke ni povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per
la konsolo, per kiu ni mem estas konsolataj de
Dio. **5** Ĉar kiel la suferoj de Kristo abundas ĉe ni,
tiel same abundas ankaŭ per Kristo nia konsolo.
6 Sed se ni afliktiĝas, tio estas por via konsolo
kaj saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via
konsolo, kiu energias, per la pacienca elportado
de la samaj suferoj, kiujn ni ankaŭ suferadas; **7** kaj
nia espero pri vi estas firma, ĉar ni scias, ke kiel
vi estas partoprenantoj en la suferoj, tiel ankaŭ vi
estas partoprenantoj en la konsolo. **8** Ĉar ni ne
volas, ke vi nesciu, fratoj, pri la aflikto, kiu okazis
al ni en Azio, ke ni ekstreme super la forto estis
depremitaj, tiel, ke ni forte malesperis, eĉ pri la
vivo; **9** ni ja ricevis la aljuĝon al morto en ni mem,
por ke ni fidu ne nin mem, sed Dion, kiu levas la
mortintojn, **10** kaj kiu nin forsavis el tia granda
morto kaj forsavos; al kiu ni esperis, ke Li ankoraŭ
plu nin forsavos; **11** dum vi ankaŭ nin kunhelpas
per via petegado, por ke, pro la donaco donita
al ni per multaj personoj, danko estu donata de
multaj pro ni. **12** Ĉar jen estas nia singratulado,
nome la atesto de nia konscienco, ke en sankteco
kaj sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed
laŭ la graco de Dio, ni kondutadis en la mondo,
kaj precipe ĉe vi. **13** Ĉar ni skribas al vi nenion
alian krom tio, kion vi legas kaj prikonsentas,
kaj mi esperas, ke vi prikonsentos ĝis la fino; **14**
kiel ankaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke ni
estas via singratulado, tiel same, kiel vi ankaŭ
estas la nia en la tago de nia Sinjoro Jesuo. **15**
Kaj en ĉi tiu fidado mi intencis veni unue al vi,
por ke vi havu duoblan gracon, **16** kaj vizitinte
vin survoje, trairi en Makedonujon, kaj denove
el Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti antaŭen
irigita al Judujo. **17** Kiam mi do tiel intencis, ĉu
mi elmontris kapricemon? aŭ kion mi celas, ĉu
mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes,
Jes, kaj la Ne, Ne? **18** Sed, kiel Dio estas fidela, nia
parolo al vi ne estas Jes kaj Ne. **19** Ĉar la Filo de
Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas predikita inter
vi, de mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis Jes kaj
Ne, sed en li la Jes estiĝis. **20** Ĉar kiel ajn multaj
estas la promesoj de Dio, en li estas la Jes; tial
ankaŭ per li estas la Amen, por la gloro al Dio per
ni. **21** Kaj tiu, kiu fortikigas nin kune kun vi en
Kristo kaj sanktoleis nin, estas Dio, **22** kiu ankaŭ
nin sigelis kaj donis al ni la antaŭgarantiaĵon de
la Spirito en niaj koroj. **23** Sed mi vokas Dion kiel
atestanton sur mian animon, ke por indulgi vin
mi ankoraŭ ne venis al Korinto. **24** Ne kvazaŭ ni
estrus super via fido, sed ni estas kunhelpantoj de
via ĝojo; ĉar per via fido vi staras.

2 Sed mi decidis por mi mem, ke mi ne venos
al vi denove en malĝojo. **2** Ĉar se mi vin
malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom tiu, kiu estas
malĝojigata de mi? **3** Kaj mi skribis tion saman,
por ke, veninte, mi ne havu malĝojon de tiuj, pri
kiuj mi devus ĝoji, fidante pri vi ĉiuj, ke mia ĝojo
estas la ĝojo de vi ĉiuj. **4** Ĉar el multe da aflikto kaj
kora dolorego mi skribis al vi kun multaj larmoj,
ne por ke vi malĝoju, sed ke vi sciu la amon,
kiun mi havas al vi abunde. **5** Sed se iu kaŭzis
malĝojon, li kaŭzis malĝojon ne al mi, sed parte
(por ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj. **6** Sufiĉa al
tia homo estas tiu puno, farita de la plimulto; **7**
pro tio, kontraŭe, vi devus lin pardoni kaj konsoli,
por ke tia homo neniel forglutiĝu per sia troa
malĝojo. **8** Tial mi petegas vin, ke vi konfirmu
al li vian amon. **9** Ĝuste por tio mi ja skribis, ke
mi vin provu, ĉu vi en ĉio estas obeemaj. **10** Sed
al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ; ĉar kion mi
ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis, mi tion faris
pro vi antaŭ Kristo, **11** por ke Satano ne gajnu
profiton kontraŭ ni: ĉar ni ne estas sen scio pri
liaj ruzoj. **12** Kiam mi venis al Troas, por disvastigi
tie la evangelion de Kristo, kaj kiam en la Sinjoro
malfermiĝis al mi pordo, **13** mi ne ricevis ripozon
por mia spirito, ĉar mi ne trovis mian fraton
Tito; sed mi adiaŭis ilin kaj foriris al Makedonujo.
14 Sed danko estu al Dio, kiu ĉiam kondukadas
nin triumfe en Kristo kaj montras ĉie per ni la
bonodoron de Sia koniĝo. **15** Ĉar ni estas al Dio
dolĉa odoro de Kristo, en la savatoj, kaj en la
pereantoj; **16** al ĉi tiuj, odoro de morto al morto;
al tiuj, odoro de vivo al vivo. Kaj kiu estas taŭga
por ĉi tio? **17** Ĉar ni ne similas al multaj, kiuj faras
la vorton de Dio komercaĵo; sed kun sincereco,
kaj kiel per Dio, antaŭ Dio ni parolas en Kristo.

3 Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi?
aŭ ĉu ni bezonas, kiel iuj, leterojn rekomendajn
al vi, aŭ de vi? **2** Vi mem estas nia letero, skribita
sur nia koro, kaj konata kaj legata de ĉiuj; **3** ĉar
vi montriĝis, ke vi estas letero de Kristo liverita
per ni, skribita ne per inko, sed per la Spirito

de la vivanta Dio; ne sur ŝtonaj tabeloj, sed sur
la karnaj tabeloj de la koro. 4 Kaj tian fidon ni
havas per Kristo al Dio; 5 ne kvazaŭ ni taŭgas
ion fari per ni mem, sed nia taŭgeco estas el
Dio, 6 kiu ankaŭ taŭgigis nin kiel administrantojn
de nova interligo, ne laŭ litero, sed laŭ spirito;
ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas. 7
Sed se la administrado mortiga, esprimita per
literoj kaj enĉizita sur ŝtonoj, estiĝis en gloro,
tiel, ke la Izraelidoj ne povis fikse rigardi la
vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa brileco, jam
tamen malpliiĝanta, 8 kiel do la administrado
spirita ne estos pli multe en gloro? 9 Ĉar se la
administrado de kondamno estas gloro, multe pli
abunde la administrado de justeco superas en
gloro. 10 Ĉar vere tio, kio havis gloron, ne estis
glorigita en ĉi tiu rilato, pro la superabunda gloro.
11 Ĉar se tio, kio forpasas, havis gloron, ankoraŭ pli
multe tio, kio restadas, estas en gloro. 12 Havante
do tian esperon, ni uzas grandan liberecon de
parolo, 13 kaj ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur
sian vizaĝon, por ke la Izraelidoj ne fikse rigardu
ĝis finiĝo de tio, kio estis forpasanta; 14 sed iliaj
animoj sensentiĝis; ĉar eĉ ĝis hodiaŭ, ĉe la legado
de la malnova testamento, nelevita restadas tiu
sama vualo, kiu estas forigita en Kristo, 15 sed
ĝis hodiaŭ, kiam ajn oni legas Moseon, vualo
kuŝas sur ilia koro. 16 Sed kiam ajn oni turnas
sin al la Sinjoro, la vualo estas forprenata. 17 La
Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la Spirito
de la Sinjoro, tie estas libereco. 18 Sed ni ĉiuj,
per nevualita vizaĝo spegulante la gloron de la
Sinjoro, transformiĝas en la saman bildon, de
gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la Spirito.

4 Pro tio, ke ni havas ĉi tiun administradon, kiel
ni ricevis kompaton, ni ne senkuraĝiĝas; 2 sed
ni formetis la kaŝitajn aferojn de honto, ne irante
kun ruzeco kaj ne falsante la vorton de Dio, sed
per elmontro de la vero rekomendante nin al ĉies
konscienco antaŭ Dio. 3 Sed se nia evangelio eble
estas vualita, ĝi estas vualita rilate al tiuj, kiuj
pereas; 4 en kiuj la dio de ĉi tiu mondo blindigis
la animojn de la nekredantoj, por ke la lumo de
la evangelio de la gloro de Kristo, kiu estas la
bildo de Dio, ne brilu sur ilin. (aiōn g165) 5 Ĉar ni
predikadas ne nin mem, sed Kriston Jesuon kiel
Sinjoron, kaj nin mem kiel viajn servistojn pro
Jesuo. 6 Ĉar Dio, kiu diris: El mallumo lumo brilos,
Tiu brilis en niaj koroj, por doni lumon de la scio
de la gloro de Dio en la vizaĝo de Jesuo Kristo. 7
Sed ni havas ĉi tiun trezoron en argilaj vazoj, por
ke la treega grandeco de la potenco estu de Dio,
kaj ne de ni mem; 8 ni estas premegataj ĉe ĉiu
flanko, tamen ne enanguligitaj; embarasataj, sed
ne konsternataj; 9 persekutataj, sed ne forlasataj;
faligataj, sed ne detruataj; 10 ĉiam portante en
la korpo la mortiĝon de Jesuo, por ke la vivo
ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia korpo. 11 Ĉar
ni, la vivantoj, ĉiam estas submetataj al morto pro
Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu
en nia morta karno. 12 La morto do energias en
ni, sed la vivo en vi. 13 Sed havante la saman
spiriton de fido laŭ la skribo: Mi kredis, kaj tial mi
parolis; ni ankaŭ kredas, kaj tial ankaŭ ni parolas;
14 sciante, ke Tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuo, levos
nin ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi. 15
Ĉar ĉio estas pro vi, por ke la graco, multobligita
per multaj, abundigu la dankon al la gloro de Dio.
16 Pro tio ni ne senkuraĝiĝas; sed kvankam nia
ekstera homo kadukiĝas, tamen nia interna homo
renoviĝas tagon post tago. 17 Ĉar nia malpeza
kaj momenta sufero elfaras por ni, pli kaj pli
ekster mezuro, eternan pezon da gloro; (aiōnios
g166) 18 dum ni rigardas ne la vidataĵojn, sed la
nevidataĵojn; ĉar la vidataĵoj estas tempaj, sed la
nevidataĵoj estas eternaj. (aiōnios g166)

5 Ĉar ni scias, ke se la surtera loĝejo de
nia tabernaklo dissolviĝos, ni havas de Dio
konstruaĵon, domon ne manfaritan, eternan en la
ĉieloj. (aiōnios g166) 2 Ĉar vere en ĉi tiu ni ĝemas,
sopirante al la survestado per nia loĝejo, kiu
devenas de la ĉielo; 3 se almenaŭ, vestite, ni
ne troviĝos nudaj. 4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi tiu
tabernaklo, ĝemas ŝarĝite, ne pro tio, ke ni deziras
senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survestiĝi, por ke la
mortaĵo estu elsorbita de la vivo. 5 Kaj Tiu, kiu
nin elfaris por ĉi tiu celo, estas Dio, kiu donis al ni
la antaŭgarantiaĵon de la Spirito. 6 Ni do ĉiam
ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke dum ni ĉeestas en la
korpo, ni forestas de la Sinjoro 7 (ĉar ni iradas
fide, ne vide); 8 ni ĝoje kuraĝas, kaj ni plivolas
foresti de la korpo kaj ĉeesti kun la Sinjoro. 9 Tial
ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante aŭ forestante, esti
akceptindaj ĉe li. 10 Ĉar ni ĉiuj devos elmontriĝi
antaŭ la tribunala seĝo de Kristo, por ke ĉiu
ricevu tion, kion li faris en la korpo, laŭ siaj
faritaĵoj, ĉu bonaj aŭ malbonaj. 11 Sciante do la
timon al la Sinjoro, ni celas konvinki homojn,
sed ni ja elmontriĝas al Dio; kaj ni esperas, ke
ni elmontriĝas ankaŭ al viaj konsciencoj. 12 Ni
ne denove nin rekomendas al vi, sed donas al vi
kaŭzon fieriĝi pri ni, por ke vi havu ion respondi
al tiuj, kiuj fieriĝas ŝajne kaj ne kore. 13 Ĉar ĉu
ni estis frenezaj, tio estis pro Dio, aŭ ĉu ni estas

seriozaj, tio estas pro vi. 14 Ĉar la amo de Kristo
nin devigas; ĉar ni juĝas jene, ke ĉar unu mortis
pro ĉiuj, tial ĉiuj mortis; 15 kaj li mortis pro ĉiuj,
por ke la vivantoj jam vivu ne por si mem, sed por
tiu, kiu pro ili mortis kaj releviĝis. 16 Tial ni de
nun konas neniun laŭkarne; eĉ kvankam ni konis
Kriston laŭkarne, tamen ni ne plu lin tiel konas.
17 Tial se iu homo estas en Kristo, estas jam nova
kreitaĵo; la malnovaĵoj forpasis, jen ili jam estiĝis
novaj. 18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis nin al
Si mem per Kristo kaj donis al ni la administradon
de la repacigo; 19 nome, ke Dio estis en Kristo,
repacigante la mondon al Si, ne alkalkulante al ili
la kulpojn, kaj komisiis al ni la vorton repacigan.
20 Ni do estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio
per ni petadus; ni vin petegas pro Kristo, repaciĝu
al Dio. 21 Tiun, kiu ne konis pekon, Li faris peko
pro ni; por ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

6 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ,
ke vi ne vane akceptu la gracon de Dio 2
(ĉar Li diris: En tempo de favoro Mi aŭskultis
vin, Kaj en tago de savo Mi helpis vin; jen nun
la tempo de favoro; jen nun la tago de savo);
3 ni donu en nenio okazon por maledifo, por
ke oni ne kulpigu nian administradon; 4 sed
en ĉio ni aprobigu nin, kiel servantoj de Dio,
en multa pacienco, en suferoj, en afliktoj, en
malfacilaĵoj, 5 en batovundoj, en malliberigoj, en
tumultoj, en laboroj, en maldormoj, en malsatoj,
6 en ĉasteco, en sciado, en pacienco, en afableco,
en Spirito Sankta, en amo senhipokrita, 7 en
la vorto de vero, en la potenco de Dio; per la
armaĵo de justeco dekstre kaj maldekstre, 8 per
gloro kaj malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo;
kiel trompantoj, tamen veraj; 9 kiel nekonataj,
tamen bone konataj; kiel mortantaj, kaj jen ni
vivas; kiel pune korektataj, tamen ne mortigataj;
10 kiel dolorplenaj, tamen ĉiam ĝojantaj; kiel
malriĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel nenion
havantaj, tamen posedantaj ĉion. 11 Nia buŝo estas
malfermita al vi, ho Korintanoj, nia koro estas
plivastigita. 12 Vi ne estas malvastigitaj en ni, sed
vi estas malvastigitaj en viaj propraj internaĵoj.
13 Pro rekompenco samspeca do (mi parolas kiel
al infanoj) vi ankaŭ estu plivastigitaj. 14 Ne estiĝu
kunjuguloj maltaŭge kun nekredantoj; ĉar kian
partoprenon havas justeco kun maljusteco? aŭ
kian komunaĵon havas lumo kun mallumo? 15
Kaj kian akordon havas Kristo kun Belial? aŭ kian
kunecon havas kredanto kun nekredanto? 16 Kaj
kian konsenton havas templo de Dio kun idoloj?
ĉar ni estas templo de Dio vivanta; kiel diris Dio:
Mi loĝos inter ili, kaj Mi iros inter ili; kaj Mi estos
ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. 17 Tial Eliru el
inter ili, kaj estu apartaj, diras la Eternulo, Kaj
ne tuŝu malpuraĵon; Kaj Mi vin akceptos, 18 Kaj
Mi estos por vi Patro, Kaj vi estos Miaj filoj kaj
filinoj, diras la Eternulo Plejpotenca.

7 Havante do ĉi tiujn promesojn, amataj, ni
purigu nin de ĉia malpureco karna kaj spirita,
perfektigante sanktecon en la timo al Dio. 2
Malfermu al ni viajn korojn; ni kontraŭ neniu
maljuste agis, ni ruinigis neniun, al neniu ni
friponis. 3 Ne por vin kondamni mi tion diras; ĉar
mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj koroj, por kune
vivi kaj kune morti. 4 Granda estas mia parola
libereco al vi, granda estas mia fiereco pri vi:
mi estas plena de konsolo, al mi superabundas
la ĝojo meze de nia tuta aflikto. 5 Ĉar eĉ kiam
ni jam alvenis en Makedonujon, nia karno tute
ne faciliĝis, sed ni ĉiel depremiĝis; ekstere estis
bataloj, interne timoj. 6 Tamen Dio, kiu konsolas
la humilulojn, konsolis nin per la alveno de Tito; 7
kaj ne nur per lia alveno, sed ankaŭ per la konsolo,
per kiu li konsoliĝis pri vi, dum li pridiris al ni
vian sopiron, vian doloron, vian fervoron pro mi;
tiel, ke mi ankoraŭ pli ĝojis. 8 Ĉar kvankam mi
vin malĝojigis per mia epistolo, mi ne bedaŭras
pri tio, kvankam mi ja bedaŭris; ĉar mi vidas,
ke tiu epistolo vin malĝojigis, sed nur mallonge.
9 Mi nun ĝojas, ne pro tio, ke vi malĝojis, sed
pro tio, ke vi malĝojis ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio
malĝojis, por ke vi havu nenian malutilon per
ni. 10 Ĉar la malĝojo laŭ Dio elfaras penton ĝis
savo, ne bedaŭrindan; sed la malĝojo de la mondo
elfaras morton. 11 Ĉar jen kian zorgemon tiu
sama malĝojo laŭ Dio elfaris en vi, plue kian
senkulpigon, plue kian indignon, plue kian timon,
plue kian sopiron, plue kian fervoron, plue kian
venĝon! En ĉio vi elmontris vin puraj pri la afero.
12 Tial kvankam mi skribis al vi, tamen tio estis
ne pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu,
kiu suferis la malbonon, sed por ke via zorgemo
por ni elmontriĝu al vi mem antaŭ Dio. 13 Tial
ni konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis des pli
multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia animo estas
refreŝigita de vi ĉiuj. 14 Ĉar se en io mi fanfaronis
al li pro vi, mi ne hontis; sed kiel ni ĉion parolis
vereme al vi, tiel same ankaŭ nia fanfaronado,
kiun mi faris antaŭ Tito, montriĝis vera. 15 Kaj lia
interna amo pli abundas al vi, dum li memoras la
obeadon de vi ĉiuj, kiel kun timo kaj tremo vi lin
akceptis. 16 Mi ĝojas, ke en ĉio mi povas fidi al vi.

8 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio,
kiu estas donacita en la eklezioj Makedonaj; 2

nome, en grava provo per suferado, la abundo de
ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis al la
riĉo de ilia malavareco. 3 Ĉar mi konstatas, ke
laŭ sia povo — jes, kaj super sia povo — ili donis
memvole, 4 petegante nin per multe da petado
fari tiun komplezon kaj la komunan helpservadon
al la sanktuloj; 5 kaj ne kiel ni esperis, sed unue
ili sin dediĉis al la Sinjoro, kaj al ni per la volo de
Dio. 6 Tiel, ke ni instigis Titon, ke kiel li antaŭe
komencis, tiel same li perfektigu en vi ĉi tiun
pluan gracon. 7 Sed kiel al vi ĉio abundas: fido kaj
parolo kaj scio kaj fervoro kaj via amo al ni, tiel
abundu al vi ankaŭ ĉi tiu graco. 8 Mi parolas ne
ordonante, sed provante per la fervoro de aliaj
la sincerecon de via amo ankaŭ. 9 Ĉar vi scias la
gracon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke kvankam
li estis riĉa, tamen pro vi li fariĝis malriĉa, por
ke vi per lia malriĉeco fariĝu riĉaj. 10 Kaj en tio
mi donas mian opinion; ĉar ĉi tio utilas por vi,
kiuj unuaj komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari,
sed ankaŭ voli. 11 Sed nun kompletigu la faradon
ankaŭ; tiel ke, kiel estis la volonteco voli, tiel
ankaŭ estu la plenumo el via havo. 12 Ĉar kie
ekzistas la volonteco, ĝi estos akceptita laŭ la
havo, ne laŭ la nehavo. 13 Ĉar mi diras tion, ne
por ke aliaj estu faciligataj kaj vi premataj, 14 sed
laŭ egaleco: via abundo nuntempe fariĝu por ilia
manko, por ke ilia abundo fariĝu por via manko,
por ke estu egaleco; 15 kiel estas skribite: Tiu,
kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj tiu, kiu
kolektis malpli, ne havis mankon. 16 Sed danko
estu al Dio, kiu metas en la koron de Tito la saman
zorgon pri vi. 17 Ĉar li ja akceptis la instigon; sed
estante mem tre fervora, li ekiris al vi memvole.
18 Kaj ni sendis kune kun li la fraton, kies laŭdo
en la evangelio disvastiĝas tra ĉiuj eklezioj; 19 kaj
krom tio, li ankaŭ estis elektita de la eklezioj, por
vojaĝadi kune kun ni rilate al ĉi tiu graco, kiun ni
administradas al la gloro de la Sinjoro, kaj por
elmontri nian volontecon, 20 evitante tion, ke
iu riproĉus nin rilate al ĉi tiu monhelpo, kiun ni
administras; 21 ĉar ni celas aferojn konvenajn ne
nur antaŭ la Sinjoro, sed ankaŭ antaŭ homoj. 22
Kaj ni sendis kune kun ili nian fraton, kiun ni ofte
pruvis fervora en multaj aferoj, sed nun multe pli
fervora pro la granda fido, kiun li havas al vi. 23
Se iu demandas pri Tito, li estas mia kunulo kaj
mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj fratoj, ili
estas apostoloj de eklezioj, la gloro de Kristo. 24
Vi do elmontru al ili antaŭ la eklezioj la pruvon
de via amo kaj de nia fanfaronado pro vi.

9 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas por
mi superflue skribi al vi; 2 ĉar mi scias vian
volontecon, pri kiu mi fanfaronas pro vi al la
Makedonoj, ke la Aĥaja lando jam antaŭ unu jaro
pretiĝis; kaj via fervoro instigis la plimulton el ili.
3 Sed mi sendis la fratojn, por ke nia fanfaronado
pro vi ne fariĝu vanta rilate al ĉi tio, sed, kiel
mi diris, por ke vi estu pretaj, 4 por ke, se venus
kune kun mi iuj el Makedonujo kaj trovus vin
ne pretaj, ni (por ne diri, vi) ne hontu pro ĉi tiu
fido. 5 Mi do opiniis necesa, peti la fratojn, ke ili
antaŭe iru al vi, kaj antaŭe pretigu vian de longe
promesitan helpmonon, por ke tio estu preta, kiel
volonte donita, kaj ne kiel eldevigita. 6 Sed jen:
Tiu, kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare; kaj
tiu, kiu semas malavare, ankaŭ rikoltos malavare.
7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li intencas en la koro,
ne domaĝante, nek pro neceseco; ĉar Dio amas
donacanton ĝojan. 8 Kaj Dio povas abundigi ĉe vi
ĉian gracon, por ke vi, havante ĉiam en ĉio ĉian
sufiĉecon, abunde rilatu al ĉia bona faro; 9 kiel
estas skribite: Li ŝutis kaj donis al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne. (aiōn g165) 10 Kaj Tiu, kiu
donas semon al la semanto kaj panon por nutraĵo,
donos kaj multobligos vian semotan semon, kaj
plimultigos la fruktojn de via justeco; 11 dum vi
pliriĉiĝos en ĉio al ĉia malavareco, kiu efikas per
ni dankdonadon al Dio. 12 Ĉar la administrado de
ĉi tiu servado ne nur kompletigas la mezuron de
la bezonoj de la sanktuloj, sed ankaŭ abundas per
multaj dankoj al Dio; 13 ĉar provinte vin per ĉi
tiu administrado, ili gloras Dion pro la obeo de
via konfeso al la evangelio de Kristo, kaj pro la
malavareco de via donaco al ili kaj al ĉiuj; 14 dum
ili mem ankaŭ, per petado por vi, tre sopiras al vi
pro la grandega graco de Dio en vi. 15 Danko estu
al Dio pro Lia neesprimebla donaco.

10 Mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco
kaj dolĉanimeco de Kristo, mi, kiu en via
ĉeesto estas humila inter vi, sed, forestante, tre
kuraĝas rilate al vi: 2 mi mem petegas vin, ke
ĉeestante, mi ne kuraĝu per la insisteco, per kiu
mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj rigardas
nin kiel laŭkarne iradantajn. 3 Ĉar kvankam ni
iradas en karno, tamen ni ne militadas laŭ karno
4 (ĉar la iloj de nia militado estas ne laŭkarnaj, sed
potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de fortikaĵoj);
5 deĵetante diskutojn, kaj ĉian altaĵon levatan
kontraŭ la scio konforma al Dio, kaj ekkaptante
ĉiun penson al la obeo al Kristo, 6 kaj starante
pretaj puni ĉian malobeon, tuj kiam via obeo
plenumiĝos. 7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via
vizaĝo. Se iu fidas en si mem, ke li apartenas al
Kristo, li denove pripensu en si mem, ke kiel li
apartenas al Kristo, tiel same ankaŭ ni. 8 Ĉar eĉ

se mi fierus iom supermezure pri nia aŭtoritato
(kiun donis la Sinjoro, por vin edifi, kaj ne por vin
deĵeti), mi ne hontus; 9 por ke ne ŝajnu, kvazaŭ mi
volus timigi vin per miaj leteroj. 10 Ĉar, oni diras,
liaj leteroj estas gravaj kaj fortaj; sed lia korpa
aspekto estas malforta, kaj lia parolo malŝatinda.
11 Tiu homo konsideru, ke kiaj, forestante, ni
estas per leteroj, tiaj, ĉeestante, ni estas ankaŭ
per agado. 12 Ĉar ni ne kuraĝas nin interkalkuli
aŭ kompari kun iuj el la sin rekomendantaj;
ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ si
mem kaj komparante sin al si mem. 13 Sed ni
fieros ne pretermezure, sed laŭ la amplekso de
la mezurilo, kiun Dio destinis al ni, por mezuri,
por atingi eĉ ĝis vi. 14 Ĉar ni ne tro etendas
nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi; ĉar ni jam venis
ĝis vi en la evangelio de Kristo, 15 ne fierante
pretermezure, nome en laboroj malpropraj, sed
esperante, ke dum kreskos via fido, ni kreskos en
vi laŭ nia mezurilo ĝis plua abundo, 16 por prediki
la evangelion ĝis la regionoj preter vi, kaj ne fieri
pri malpropra mezurilo rilate al aferoj jam faritaj.
17 Sed kiu fieras, tiu fieru en la Eternulo. 18 Ĉar
ne tiu, kiu sin mem rekomendas, estas akceptata,
sed tiu, kiun rekomendas la Sinjoro.

11 Mi volas, ke vi pacience toleru min pro iom
da malsaĝeco; sed efektive vi ja pacience min
toleras. 2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia ĵaluzo, ĉar
mi fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi prezentu
vin kiel ĉastan virgulinon al Kristo. 3 Sed mi timas,
ke kiel trompis Evan la serpento per sia ruzeco,
viaj animoj iel dekliniĝos for de la simpleco kaj la
ĉasteco, kiu estas en Kristo. 4 Ĉar se iu vizitanto
predikas alian Kriston, kiun ni ne predikis, aŭ se
vi ricevas malsaman spiriton, kiun vi ne ricevis,
aŭ malsaman evangelion, kiun vi ne akceptis,
facilanime vi lin toleras. 5 Ĉar mi opinias, ke mi
neniel malsuperas la plej eminentajn apostolojn.
6 Kaj kvankam mi estas neklera laŭ parolo, mi
tamen ne tia estas laŭ scio; sed en ĉio ni malkaŝe
agis ĉe vi inter ĉiuj. 7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante
min, por ke vi estu altigitaj, en tio, ke mi senpage
predikis al vi la evangelion de Dio? 8 Mi senigis
aliajn ekleziojn, ricevante de ili pagon, por servi
al vi; 9 kaj kiam mi ĉeestis ĉe vi kaj havis mankon,
mi ne estis ŝarĝo sur iu; ĉar la fratoj, veninte el
Makedonujo, plenigis la mezuron de mia bezono;
kaj en ĉio mi tenis min ne ŝarĝa rilate vin, kaj
ankoraŭ tenos. 10 Jen estas la vero de Kristo en
mi, ke ĉi tiu fanfarono ne estos barita kontraŭ
mi en la regionoj Aĥajaj. 11 Kial? ĉu tial, ke mi
vin ne amas? Dio scias. 12 Sed kiel mi faras,
tiel mi ankaŭ faros, por forigi la pretekston al
tiuj, kiuj deziras pretekston, por ke, en kio ili
fieras, ili troviĝu samaj, kiel ni. 13 Ĉar tiaj homoj
estas falsaj apostoloj, trompemaj laboristoj, sin
aliformante kvazaŭ apostolojn de Kristo. 14 Kaj
nenia miro; ĉar Satano mem sin aliformas kvazaŭ
anĝelon de lumo. 15 Estas do nenio granda, se liaj
servantoj ankaŭ sin aliformas kvazaŭ servantojn
de justeco; ilia finiĝo estos laŭ iliaj faroj. 16
Denove mi diras: Neniu opiniu min malsaĝa; sed
se vi ja tiel opinias min, tamen min akceptu kiel
malsaĝan, por ke mi ankaŭ iom fanfaronu. 17
Tion, kion mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed
kvazaŭ malsaĝe, en ĉi tiu insistado pri fierado. 18
Ĉar multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi ankaŭ
fanfaronos. 19 Ĉar vi afable toleras malsaĝulojn,
estante mem saĝaj. 20 Ĉar vi toleras homon, se li
vin sklavigas, se li vin formanĝas, se li vin kaptas,
se li sin altigas, se li batas al vi la vizaĝon. 21
Mi parolas kvazaŭ per sinmallaŭdo, kvazaŭ ni
estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio iu kuraĝas, pri
tio (mi parolas en malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas.
22 Ĉu ili estas Hebreoj? mi ankaŭ. Ĉu ili estas
Izraelidoj? mi ankaŭ. Ĉu ili estas el la idaro de
Abraham? mi ankaŭ. 23 Ĉu ili estas servantoj al
Kristo? (mi parolas kiel frenezulo) mi plie; en
laboroj pli abunde, en malliberejoj pli abunde, en
batoj supermezure, en mortiĝoj ofte. 24 De la Judoj
kvinfoje mi ricevis batojn po kvardek sen unu. 25
Trifoje mi estas batita per vergoj, unufoje mi estas
priĵetita per ŝtonoj, trifoje mi suferis ŝippereon,
nokton kaj tagon mi pasis en la profunda maro; 26
en oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj, danĝeroj
de rabistoj, danĝeroj de Judoj, danĝeroj de la
nacianoj, danĝeroj en urbo, danĝeroj en dezerto,
danĝeroj en la maro, danĝeroj inter falsaj fratoj;
27 en laboro kaj sufero, en oftaj sendormiĝoj, en
malsato kaj soifo, en oftaj fastoj, en malvarmo kaj
senvesteco. 28 Krom tiuj aferoj eksteraj estas tio,
kio min premas ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj
eklezioj. 29 Kiu estas malforta, kaj mi ne estas
malforta? kiu estas faligata, kaj mi ne indignas?
30 Se mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos
pri tio, kio rilatas al mia malforteco. 31 La Dio
kaj Patro de la Sinjoro Jesuo, Tiu, kiu ĉiam estas
benata, scias, ke mi ne mensogas. (aiōn g165) 32 En
Damasko, la urbestro sub la reĝo Aretas starigis
gardistaron en la urbo de la Damaskanoj, por min
kapti; 33 kaj tra fenestro oni min delasis laŭflanke
de la muro en korbo, kaj mi eliĝis de liaj manoj.

12 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio ne
konvenas; sed mi venos al vizioj kaj malkaŝoj
de la Sinjoro. 2 Mi konas viron en Kristo, antaŭ
dek kvar jaroj (ĉu en la korpo, mi ne scias, ĉu

ekster la korpo, mi ne scias; Dio scias) eklevitan
ĝis en la trian ĉielon; 3 kaj mi scias pri la tiela viro
(ĉu en la korpo, aŭ ekster la korpo, mi ne scias; Dio
scias), 4 ke li estis eklevita en Paradizon, kaj aŭdis
nedireblajn vortojn, kiujn ne estas permesate al
homo paroli. 5 Pro tia homo mi fieros; sed pro mi
mem mi ne fieros, krom rilate al miaj malfortaĵoj.
6 Ĉar se mi deziros fieri, mi ne estos malsaĝa;
ĉar mi diros la veron; sed mi min detenas, por
ke neniu min opiniu supera ol tia, kia li vidas
min, aŭ aŭdas ĉe mi. 7 Kaj pro la treega grandeco
de la malkaŝoj — por ke mi ne tro altiĝu, estis
donita al mi dornego por la karno, sendito de
Satano, por min kontuzi, por ke mi ne tro altiĝu.
8 Pri tio mi petegis trifoje la Sinjoron, ke ĝi foriru
de mi. 9 Kaj li diris al mi: Mia graco sufiĉas por
vi, ĉar mia potenco perfektiĝas en malforteco.
Plej ĝoje do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj,
por ke la potenco de Kristo kovru min. 10 Mi
do plezuron havas en malfortaĵoj, en atencoj, en
bezonegoj, en persekutoj, en suferoj, pro Kristo;
ĉar kiam mi estas malforta, tiam mi estas forta. 11
Mi malsaĝiĝis: vi min devigis; ĉar mi devus estis
laŭdata de vi; ĉar en nenio mi malsuperis la plej
eminentajn apostolojn, kvankam mi estas nenio.
12 Vere la signoj de apostolo estis elfaritaj inter
vi en ĉia pacienco, per signoj kaj mirindaĵoj kaj
potencaĵoj. 13 Ĉar en kio vi fariĝis malsuperaj
kompare al la aliaj eklezioj, krom en tio, ke mi
mem ne ŝarĝiĝis al vi? pardonu al mi ĉi tiun
maljustaĵon. 14 Jen la trian fojon mi min tenas
preta veni al vi; kaj mi ne fariĝos ŝarĝo por vi,
ĉar mi celas ne viajn, sed vin; ĉar devus provizi
ne la idoj por la gepatroj, sed la gepatroj por la
idoj. 15 Kaj plej ĝoje mi elspezos kaj elspeziĝos
por viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde, ĉu mi
estas des malpli amata? 16 Tio estu, tamen mi
ne estis ŝarĝo por vi; sed estante ruzema, mi vin
kaptis per logo. 17 Ĉu mi superruzis vin per iu el
tiuj, kiujn mi sendis al vi? 18 Mi instigis al Tito,
kaj kune kun li mi sendis la fraton. Ĉu Tito vin
superruzis? ĉu ni ne iradis laŭ la sama Spirito?
ĉu ni ne iradis en la samaj piedosignoj? 19 Vi
ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas
antaŭ vi. Antaŭ Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio,
amataj miaj, estas por via edifo. 20 Ĉar mi timas,
ke veninte, mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi
volas; kaj ke mi mem estos trovata tia, kian vi ne
volas; ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj,
kalumnioj, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj; 21 ke
kiam mi revenos, mia Dio min humiliĝos antaŭ
vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe
pekis kaj ne pentis pri la malpureco kaj adulto kaj
volupto, kiujn ili faris.

13 Jen la trian fojon mi venas al vi. Laŭ la
diro de du atestantoj aŭ tri ĉiu vorto estu
konfirmita. 2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras,
kiel ĉeestante la duan fojon, tiel nun forestante,
al la jam pekintaj kaj al ĉiuj ceteraj, ke se mi
revenos, mi ne indulgos; 3 ĉar vi serĉas pruvon
de tio, ke parolas en mi Kristo, kiu rilate al vi ne
estas malforta, sed energias en vi; 4 ĉar li estis
krucumita pro malforto, tamen li vivas per la
potenco de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune
kun li, sed ni vivos kune kun li per la potenco
de Dio rilate al vi. 5 Provu vin mem, ĉu vi estas
en la fido; ekzamenu vin mem. Aŭ ĉu vi ne scias
pri vi mem, ke Jesuo Kristo estas en vi? se ja vi
ne estas malaprobindaj. 6 Sed mi esperas, ke vi
sciiĝos, ke ni ne estas malaprobindaj. 7 Ni preĝas
al Dio, ke vi faru nenian malbonon; ne por tio,
ke ni montriĝu aprobataj, sed por ke vi faradu
tion, kio estas honorinda, eĉ kvankam ni estus
malaprobindaj. 8 Ĉar ni ne povas fari ion kontraŭ
la vero, sed nur por la vero. 9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni
estas malfortaj kaj vi estas fortaj; ankaŭ ni preĝas
por via perfektiĝo. 10 Pro tio mi skribas ĉi tion,
forestante, por ke, ĉeestante, mi ne agu severe
laŭ la aŭtoritato, kiun la Sinjoro donis al mi por
edifado kaj ne por deĵetado. 11 Fine, fratoj, adiaŭ.
Perfektiĝu, konsoliĝu, estu unuanimaj, vivu pace;
kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe vi. 12 Salutu
unu la alian per sankta kiso. 13 Ĉiuj sanktuloj vin
salutas. 14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj
la amo de Dio kaj la kuneco de la Sankta Spirito
estu kun vi ĉiuj.

Galatoj

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo,
sed per Jesuo Kristo, kaj Dio, la Patro, kiu levis
lin el la mortintoj), **2** kaj ĉiuj fratoj, kiuj estas
kun mi, al la eklezioj de Galatujo: **3** Graco al vi
kaj paco de Dio, la Patro, kaj de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, **4** kiu sin donis pro niaj pekoj, por liberigi
nin el la nuna malbona mondo, laŭ la volo de
nia Dio kaj Patro; **(aiōn g165)** **5** al kiu estu la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen. **(aiōn g165)** **6** Mi miras,
ke tiel rapide vi foriĝas for de Tiu, kiu vokis vin
en la gracon de Kristo, al malsama evangelio;
7 kiu ja ne estas alia, sed troviĝas iuj, kiuj vin
maltrankviligas kaj deziras renversi la evangelion
de Kristo. **8** Tamen se eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo,
al vi instruus ian evangelion krom tiu, kiun ni jam
al vi instruis, tiu estu anatemita. **9** Kiel ni antaŭe
diris, tiel nun mi denove diras: Se iu al vi instruas
ian evangelion krom tiu, kiun vi ricevis, tiu estu
anatemita. **10** Ĉar ĉu mi nun influas homojn,
aŭ Dion? aŭ ĉu mi celas plaĉi al homoj? se mi
ankoraŭ nun plaĉus al homoj, mi ne estus servisto
de Kristo. **11** Ĉar mi sciigas vin, fratoj, rilate al la
evangelio predikita de mi, ke ĝi ne estas laŭ homo.
12 Ĉar mi ne ricevis ĝin de homo, kaj ĝi ne estas
instruita al mi krom per malkaŝo de Jesuo Kristo.
13 Ĉar vi iam aŭdis pri mia estinta vivmaniero en
Judismo, ke mi forte persekutis la eklezion de Dio
kaj ĝin atakis; **14** kaj mi plimulte progresis en
Judismo, ol multaj miaj samaĝuloj en mia nacio,
estante multe pli fervoranima pri la tradicioj
de miaj prapatroj. **15** Sed kiam bonvole plaĉis
al Dio, kiu el la ventro de mia patrino apartigis
min kaj per Sia graco min vokis, **16** por malkaŝi
en mi Sian Filon, por ke mi prediku lin inter la
nacianoj: mi ne konsiliĝis kun karno kaj sango,
17 kaj mi ne supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi
apostoloj, sed mi tuj foriris en Arabujon, kaj poste
mi revenis al Damasko. **18** Tiam, post tri jaroj, mi
supreniris al Jerusalem, por viziti Kefason, kaj mi
restis kun li dek kvin tagojn. **19** Sed neniun alian
el la apostoloj mi vidis, krom Jakobo, la frato de
la Sinjoro. **20** Pri tio, kion mi skribas al vi, jen,
antaŭ Dio, mi ne mensogas. **21** Poste mi venis en
la regionojn de Sirio kaj Kilikio. **22** Kaj mi ankoraŭ
estis vizaĝe nekonata de la eklezioj de Judujo, kiuj
estis en Kristo; **23** sed ili nur aŭdis la jenon: Kiu
nin iam persekutis, tiu nun predikas la fidon, kiun
iam li atakis; **24** kaj ili gloris Dion en mi.

2 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj, mi
denove supreniris al Jerusalem kun Barnabas,
kunkondukante ankaŭ Titon. **2** Kaj mi supreniris
laŭ Dia malkaŝo; kaj mi prezentis al ili la
evangelion, kiun mi predikas inter la nacianoj, sed
aparte al la eminentuloj, por ke mi ne estu vane
kuranta, aŭ kurinta. **3** Sed eĉ Titon, kiu estis kun
mi, estante Greko, oni ne devigis cirkumcidiĝi;
4 sed tio estis pro la kaŝe enportitaj fratoj, kiuj
ruze envenis, por spioni nian liberecon en Kristo
Jesuo, por ke ili nin sklavigu; **5** al kiuj ni ne
submetiĝis cedeme, eĉ por unu horo; por ke la
vero de la evangelio restadu kun vi. **6** Sed el tiuj,
kiuj ŝajne iom valoris (kiaj ajn ili estis, tio por mi
ne estas grava: ĉe Dio ne estas personfavorado)
— tiuj valoruloj nenion aldonis al mi; **7** sed
kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de la
necirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel
Petro je la evangelio de la cirkumcido **8** (ĉar
Tiu, kiu forte energiis en Petro por la apostoleco
de la cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por la
nacianoj), **9** Jakobo kaj Kefas kaj Johano, kiuj
ŝajne estis kolonoj, rimarkinte la gracon donitan
al mi, donis al mi kaj al Barnabas la dekstrajn
manojn de kunuleco, por ke ni iru al la nacianoj,
kaj ili al la cirkumcidularo; **10** kondiĉe nur, ke
ni memoru la malriĉulojn, kion ja mi klopodis
jam fari. **11** Sed kiam venis Kefas al Antioĥia, mi
lin rezistis vizaĝon kontraŭ vizaĝo, ĉar li estis
mallaŭdinda. **12** Ĉar antaŭ ol iuj alvenis de Jakobo,
li kunmanĝis kun la nacianoj; sed kiam ili alvenis,
li sin fortiris kaj apartigis, timante tiujn, kiuj
estis el la cirkumcido. **13** Kaj la aliaj Judoj kune
hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas mem fortiriĝis
per ilia hipokriteco. **14** Kaj kiam mi vidis, ke ili
ne prave kondutas laŭ la vero de la evangelio,
mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi, estante Judo,
naciane vivas, kaj ne kiel Judoj, kial vi devigas la
nacianojn agi laŭ Judismo? **15** Ni, nature Judoj, kaj
ne pekuloj el la nacianoj, **16** sciante, ke praviĝas
homo ne per faroj de la leĝo, sed nur per fido al
Jesuo Kristo, ni mem en Kristo Jesuo kredis, por
ke ni praviĝu per fido al Kristo, kaj ne per faroj de
la leĝo; tial, ke per faroj de la leĝo neniu karno
praviĝos. **17** Sed se, dezirante praviĝi en Kristo, ni
mem montriĝis pekuloj, ĉu Kristo estas servanto
de peko? Nepre ne! **18** Ĉar se mi rekonstruas tion,
kion mi detruis, mi montras min pekulo. **19** Ĉar
per la leĝo mi al la leĝo mortis, por ke mi al Dio
vivu. **20** Kun Kristo mi krucumiĝis, tamen mi
vivas; jam ne mi mem, sed Kristo vivas en mi; kaj
tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en
fido al la Filo de Dio, kiu min amis kaj sin donis
pro mi. **21** Mi ne vanigas la gracon de Dio; ĉar se
per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane mortis.

3 Ho malsaĝaj Galatoj, kiu vin ensorĉis? vin,
antaŭ kies okuloj Kristo Jesuo estis publike
prezentita krucumita. 2 Nur la jenon mi deziras
sciiĝi de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis
la Spiriton, aŭ per la aŭdado de fido? 3 Ĉu vi
tiel malsaĝaj estas? komencinte en Spirito, ĉu
vi en karno nun perfektiĝas? 4 Ĉu vi vane tiom
suferis? se ja tio estas vana. 5 Ĉu do Tiu, kiu donas
al vi la Spiriton kaj faras ĉe vi miraklojn, tion
faras per faroj de la leĝo, aŭ per la aŭdado de
fido? 6 Tiel same, kiel Abraham kredis al Dio, kaj
tio estis kalkulita al li kiel virto. 7 Sciu do, ke
tiuj, kiuj rilatas al fido, estas filoj de Abraham.
8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos la
nacianojn, la Skribo antaŭpredikis la evangelion
al Abraham, dirante: Beniĝos per vi ĉiuj gentoj.
9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, beniĝas kun la
fidela Abraham. 10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al faroj
de la leĝo, estas sub malbeno; ĉar estas skribite:
Malbenita estas ĉiu, kiu ne persistos en ĉio, kio
estas skribita en la libro de la leĝo, por plenumi
ĝin. 11 Sed ke neniu praviĝas antaŭ Dio per la
leĝo, estas evidente; ĉar: La virtulo vivos per fido;
12 kaj la leĝo ne rilatas al fido; sed: Kiu plenumas
ilin, tiu vivos en ili. 13 Kristo elaĉetis nin el la
malbeno de la leĝo, fariĝinte malbeno pro ni; ĉar
estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu pendas sur
lignaĵo; 14 por ke venu sur la nacianojn la beno de
Abraham en Kristo Jesuo; por ke per fido ni ricevu
la promeson de la Spirito. 15 Fratoj, mi parolas
laŭ homo: Konfirmitan interligon, eĉ nur homan,
neniu nuligas nek prialdonas. 16 Sed al Abraham
kaj al lia semo la promesoj estis parolitaj. Li ne
diras: Kaj al semoj, kvazaŭ pri multaj; sed kvazaŭ
unu: Kaj al via semo, kiu estas Kristo. 17 Sed jen
kion mi diras: Interligon, antaŭe konfirmitan de
Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent tridek jarojn poste,
ne nuligas, tiel ke ĝi malefektivigus la promeson.
18 Ĉar se la heredaĵo estas de la leĝo, ĝi jam ne
estas de promeso; sed Dio ĝin donis al Abraham
per promeso. 19 Kio do estas la leĝo? Ĝi estis
aldonita kaŭze de eraroj, ĝis venos la idaro, al kiu
la promeso estas donita; ordigite per anĝeloj en la
mano de interulo. 20 Interulo ne estas de unu, sed
Dio estas unu. 21 Ĉu do la leĝo kontraŭstaras al la
promesoj de Dio? Nepre ne! ĉar se estus donita
leĝo, kiu povus vivigi, efektive justeco estus per
la leĝo. 22 Tamen la Skribo kune enŝlosis ĉion sub
peko, por ke la promeso per fido al Kristo Jesuo
estu donata al ĉiuj, kiuj fidas. 23 Sed antaŭ ol
fido venis, ni estis gardataj sub la leĝo, enŝlositaj
por la fido malkaŝota. 24 Tial la leĝo fariĝis nia
pedagogo, kondukanta al Kristo, por ke ni praviĝu
per fido. 25 Sed nun, post kiam la fido alvenis, ni
jam ne estas sub pedagogo. 26 Ĉar vi ĉiuj per la
fido estas filoj de Dio en Kristo Jesuo. 27 Ĉar ĉiuj
el vi, kiuj al Kristo baptiĝis, surmetis al si Kriston.
28 Ne estas ja Judo nek Greko, ne estas sklavo nek
liberulo, ne estas ja vira kaj virina; ĉar vi ĉiuj
estas unu en Kristo Jesuo. 29 Se do vi apartenas
al Kristo, vere vi estas la idaro de Abraham, kaj
heredantoj laŭ la promeso.

4 Kaj mi sciigas vin, ke tiel longe, kiel la heredanto
estas infano, li neniel malsimilas sklavon,
kvankam li estas estro de ĉio; 2 sed li estas sub
guvernantoj kaj administrantoj, ĝis la templimo
difinita de la patro. 3 Tiel ankaŭ ni, dum ni estis
infanoj, estis en sklaveco sub la elementoj de la
mondo; 4 sed kiam venis la pleneco de la tempo,
Dio elsendis Sian Filon, el virino naskitan, sub
leĝo naskitan, 5 por reaĉeti tiujn, kiuj estas sub
la leĝo, por ke ni ricevu la filadopton. 6 Kaj
ĉar vi estas filoj, Dio elsendis la Spiriton de Sia
Filo en niajn korojn, kriantan, Aba, Patro! 7 Tiel
ke ĉiu el vi estas jam ne sklavo, sed filo; kaj se
filo, ankaŭ heredanto per Dio. 8 Tamen, tiam ne
konante Dion, vi estis en sklaveco al tiuj, kiuj
nature ne estas dioj; 9 sed jam nun konante Dion,
aŭ pli ĝuste, de Dio konate, kial vi returniĝas
al la malfortaj kaj mizeraj elementoj, al kiuj vi
deziras denove sklaviĝi? 10 Vi observas tagojn kaj
monatojn kaj tempojn kaj jarojn. 11 Mi timas pri
vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi. 12 Mi petegas
vin, fratoj, estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel
vi. Vi neniel al mi malbonfaris; 13 sed vi scias,
ke pro malforteco de la karno mi la unuan fojon
predikis al vi la evangelion; 14 kaj vian elprovon
en mia karno vi ne malestimis nek abomenis, sed
kvazaŭ anĝelon de Dio vi akceptis min, kvazaŭ
Kriston Jesuon. 15 Kie do estas via singratulado?
mi atestas al vi, ke se estus eble, vi estus elŝirintaj
viajn okulojn kaj donintaj ilin al mi. 16 Ĉu mi do
per verdirado fariĝis al vi malamiko? 17 Ili fervore
serĉas vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi vin, por ke
vi serĉu ilin. 18 Sed estas bone esti fervore serĉata
ĉiam en bona afero, kaj ne nur tiam, kiam mi estas
ĉe vi. 19 Miaj infanetoj, pro kiuj mi denove suferas
naskodoloron, ĝis Kristo formiĝos en vi, 20 mi tute
deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian voĉon; ĉar
vere mi dubas pri vi. 21 Diru al mi, vi, kiuj volas
esti sub la leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la leĝon? 22 Ĉar
estas skribite, ke Abraham havis du filojn, unu el
la sklavino kaj unu el la liberulino. 23 Tamen tiu
el la sklavino naskiĝis laŭ la karno, sed ĉi tiu el la
liberulino naskiĝis per promeso. 24 Ĉi tio enhavas
alegorion; ĉar la du virinoj estas du interligoj,

unu el la monto Sinaj, por sklaveco naskante, kiu
estas Hagar. 25 Ĉar tiu Hagar estas la monto Sinaj
en Arabujo, kaj prezentas la nunan Jerusalemon,
ĉar ŝi estas sklavigita kune kun siaj infanoj. 26 Sed
la supera Jerusalem estas libera, kiu estas patrino
nia. 27 Estas ja skribite: Ĝoju, ho senfruktulino,
kiu ne naskis, Sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho vi, kiu
ne suferas naskodoloron; Ĉar la forlasitino havos
pli da infanoj, ol la havanta edzon. 28 Sed ni,
fratoj, estas filoj de promeso tiel same, kiel Isaak.
29 Sed kiel tiam la laŭ karno naskita persekutis la
laŭspiritulon, tiel estas ankaŭ nuntempe. 30 Sed
kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj ŝian
filon; ĉar la filo de la sklavino ne heredos kun la
filo de la liberulino. 31 Tial, fratoj, ni estas filoj ne
de sklavino, sed de la liberulino.

5 Por libereco Kristo nin liberigis; tial staru
fortike, kaj ne reimplikiĝu en jugon de sklaveco.
2 Jen mi, Paŭlo, diras al vi, ke, se vi cirkumcidiĝos,
Kristo al vi tute ne utilos. 3 Mi denove atestas
al ĉiu homo cirkumcidata, ke li estas ŝuldanto,
por plenumi la tutan leĝon. 4 Vi, kiuj volas vin
pravigi per la leĝo, apartiĝis for de Kristo; vi
forfalis de graco. 5 Ĉar ni en la Spirito atendas la
esperon de justeco per la fido. 6 Ĉar en Kristo
Jesuo nek cirkumcido nek necirkumcido valoras
ion, sed nur fido, energianta per amo. 7 Vi bone
kuradis; kiu vin malhelpis, ke vi ne obeu la veron?
8 Ĉi tiu influo ne venas de tiu, kiu vin vokas. 9
Malmulto da fermentaĵo fermentigas la tutan
mason. 10 Mi fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi
ne alie sentados; sed tiu, kiu malkvietigas vin,
elportos sian propran juĝon, kiu ajn li estas. 11 Sed
mi, fratoj, se mi ankoraŭ predikas cirkumcidon,
kial mi estas ankoraŭ persekutata? tiuokaze la
falpuŝilo de la kruco estas formovita. 12 Mi volus,
ke tiuj, kiuj vin maltrankviligas, sin fortranĉu. 13
Ĉar vi, fratoj, estas vokitaj al libereco; tamen ne
uzu vian liberecon kiel pretekston por la karno,
sed per amo servu unu la alian. 14 Ĉar la tuta
leĝo estas plenumata en unu diro, jene: Amu vian
proksimulon kiel vin mem. 15 Sed se vi mordas
kaj manĝegas unu la alian, gardu vin, ke vi ne
estu detruitaj unu de la alia. 16 Sed mi diras:
Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon de la karno vi
ne plenumos. 17 Ĉar la karno deziregas kontraŭ
la Spirito, kaj la Spirito kontraŭ la karno; ĉar
ĉi ĉiuj interbatalas reciproke, por ke vi ne faru
tion, kion vi volas. 18 Sed se vi estas kondukataj
de la Sinjoro, vi jam ne estas sub la leĝo. 19
Evidentaj estas la faroj de la karno, kiuj estas
malĉasteco, malpureco, voluptemo, 20 idolkulto,
sorĉado, malamikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj,
partiemeco, skismoj, herezoj, 21 envioj, ebrieco,
diboĉado, kaj aliaj similaj; pri kiuj mi avertas
vin, kiel mi jam antaŭe admonis vin, ke tiuj,
kiuj tion faradas, ne heredos la regnon de Dio.
22 Sed la frukto de la Spirito estas amo, ĝojo,
paco, pacienco, komplezo, bonkoreco, fideleco, 23
mildeco, sinregado; kontraŭ tiaj ne ekzistas leĝo.
24 Kaj tiuj, kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam
krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj.
25 Se ni vivas per la Spirito, en la Spirito ni ankaŭ
iradu. 26 Ni ne fariĝu fanfaronemaj, incitante kaj
enviante unu la alian.

6 Fratoj, eĉ se homo estos trovita en ia kulpo, vi,
kiuj estas spiritaj, restarigu tiun per spirito de
mildeco; rigardante vin, ĉiu sin mem, por ke vi ne
estu tentataj. 2 Reciproke subtenadu viajn ŝarĝojn,
kaj tiamaniere plenumu la leĝon de Kristo. 3 Ĉar,
se iu, estante nenio, sin estimas, kvazaŭ li estas
io, li sin trompas. 4 Sed ĉiu kontrolu sian propran
faradon, kaj tiam li havos singratuladon pri si
mem, kaj ne pri sia proksimulo. 5 Ĉar ĉiu devas
subteni sian propran portaĵon. 6 Tiu, kiu estas
instruata en la parolo de Dio, partoprenu kun tiu,
kiu lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj. 7 Ne trompiĝu;
Dio ne estas mokata; ĉar ĉion, kion oni semas, tion
ankaŭ li rikoltos. 8 Ĉar kiu semas por sia karno, el
la karno tiu rikoltos putradon; sed kiu semas por
la Spirito, el la Spirito tiu rikoltos eternan vivon.
(aiōnios g166) 9 Kaj ni ne laciĝu en bonfarado; ĉar
ĝustatempe ni rikoltos, se ni ne senfortiĝos. 10
Tial laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu al ĉiuj,
precipe al tiuj, kiuj apartenas al la familio de la
fido. 11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi skribis al
vi propramane. 12 Kiuj deziras sin paradi per la
karno, tiuj devigas vin cirkumcidiĝi; sole por ke
ili ne estu persekutataj pro la kruco de Kristo. 13
Ĉar eĉ tiuj mem, kiuj cirkumcidiĝas, ne observas
la leĝon; sed ili deziras, ke vi cirkumcidiĝu, por
ke ili fanfaronu pri via karno. 14 Sed por mi ne
estu fanfarono krom pri la kruco de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, per kiu la mondo estas krucumita al
mi, kaj mi al la mondo. 15 Ĉar nek cirkumcido
nek necirkumcido estas io, sed nova kreitaĵo. 16
Kaj kiuj irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato
estu sur ili ĉiuj, kaj sur la Izrael de Dio. 17 De nun
neniu min ĝenu, ĉar mi portas en mia korpo la
signojn de Jesuo. 18 La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

Efesanoj

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo de
Dio, al la sanktuloj, kiuj estas en Efeso, kaj
al la fideluloj en Kristo Jesuo: **2** Graco estu al
vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro
Jesuo Kristo. **3** Benata estu la Dio kaj Patro de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin per ĉia beno
spirita en la ĉielejoj en Kristo; **4** kiel Li elektis
nin en li antaŭ la fondo de la mondo, por ke ni
estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ Li en amo; **5**
antaŭdestininte nin por filadopto per Jesuo Kristo
al Si mem, laŭ la aprobo de Sia volo, **6** al la laŭdo
de la gloro de Lia graco, per kiu Li favoris nin en
la Amata; **7** en kiu ni havas la elaĉeton per lia
sango, la pardonon de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia
graco, **8** kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco kaj
prudento, **9** sciiginte al ni la misteron de Lia volo,
laŭ Lia bonvolo, kiun Li antaŭdecidis en li, **10** por
dispono en la pleneco de la tempo, por sumigi en
Kristo ĉion, kio estas en la ĉieloj kaj sur la tero; **11**
en li, en kiu ni fariĝis heredaĵo, destinite laŭ la
antaŭdecido de Tiu, kiu ĉion faras laŭ la intenco
de Sia volo; **12** por ke ni estu por la laŭdo de Lia
gloro, ni, kiuj antaŭe esperis en Kristo; **13** en kiu
vi ankaŭ esperas, aŭdinte la vorton de la vero, la
evangelion de via savo; al kiu ankaŭ kredinte, vi
estas sigelitaj per la Sankta Spirito de promeso, **14**
kiu estas antaŭgarantiaĵo de nia heredaĵo, por la
elaĉeto de la posedaĵo, por laŭdo de Lia gloro. **15**
Pro tio mi ankaŭ, aŭdinte pri via fido al la Sinjoro
Jesuo, kaj via amo al ĉiuj sanktuloj, **16** ne ĉesas
danki pro vi, vin nomante en miaj preĝoj; **17** por
ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de
gloro, donu al vi spiriton de saĝeco kaj malkaŝo
en la konado de Li; **18** dum la okuloj de via koro
estas lumigataj, por ke vi sciu, kia estas la espero
de Lia voko, kaj kia la riĉeco de la gloro de Lia
heredaĵo en la sanktuloj, **19** kaj kia la supermezura
grandeco de Lia potenco al ni, kiuj kredas, laŭ
la energio de la efikeco de Lia forto, **20** kiun Li
faris en Kristo, relevante lin el la mortintoj, kaj
sidigante lin dekstre de Li en la ĉieloj, **21** multe
super ĉiu reganto kaj aŭtoritato kaj potenco kaj
regeco, kaj ĉiu nomo nomata, ne nur en ĉi tiu
mondo, sed ankaŭ en la estonta; **(aiōn g165)** **22** kaj
ĉion Li metis sub liajn piedojn, kaj donis lin kiel
kapon super ĉio por la eklezio, **23** kiu estas lia
korpo, la pleneco de Tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.

2 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per
eraroj kaj pekoj, **2** en kiuj vi iam iradis laŭ la
vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la estro de la potenco
de la aero, de la spirito, kiu nun energias en la
filoj de malobeo; **(aiōn g165)** **3** inter kiuj ni ĉiuj
iam ankaŭ vivis, plenumante la dezirojn de nia
karno, farante la volojn de la karno kaj de la
menso, kaj ni estis laŭ naturo infanoj de kolerego,
kiel ankaŭ la aliaj. **4** Sed Dio, estante riĉa en
kompateco, pro Sia granda amo, per kiu Li amis
nin, **5** eĉ kiam ni estis malvivaj en niaj eraroj, nin
vivigis en Kristo (per graco vi saviĝis), **6** kaj nin
levis, kaj nin kunsidigis en la ĉielejoj en Kristo
Jesuo; **7** por montri en la mondaĝoj estontaj la
superabundan riĉecon de Sia graco en korfavoro
al ni en Kristo Jesuo: **(aiōn g165)** **8** ĉar per graco
vi saviĝis per fido; ne per vi mem: ĝi estas dono
de Dio; **9** ne el faroj, por ke neniu fanfaronu. **10**
Ĉar ni estas Lia faritaĵo, kreitaj en Kristo Jesuo
por bonaj faroj, kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni
iradu en ili. **11** Kaj pro tio rememoru, ke iam vi,
nacianoj laŭ la karno, nomataj la Necirkumcido
ĉe la tiel nomata Cirkumcido, mane farita sur la
karno — **12** ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj
for de la komunumo de Izrael, kaj eksteruloj de la
interligoj de la promeso, esperon ne havantaj kaj
sen Dio en la mondo. **13** Sed nun en Kristo Jesuo
vi, iam malproksimaj, proksimiĝis en la sango
de Kristo. **14** Ĉar nia paco estas li, kiu unuigis
ambaŭ kaj rompis la intermuron de disigo, **15**
en sia karno neniiginte la malamon, la leĝon
de ordonoj en dekretoj; por krei en si el la du
unu novan homon, tiel farante pacon; **16** kaj por
kunakordigi ambaŭ en unu korpo al Dio per la
kruco, mortiginte per tio la malamon; **17** kaj li
venis kaj predikis pacon al vi malproksimaj kaj
al la proksimaj; **18** ĉar per li ni ambaŭ havas
en unu Spirito alkondukon al la Patro. **19** Sekve
vi jam estas ne fremduloj kaj pasloĝantoj, sed
samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el la domanaro
de Dio, **20** konstruitaj sur la fundamento de la
apostoloj kaj profetoj, kies bazangula ŝtono estas
Kristo Jesuo mem; **21** en kiu ĉiu aparta konstruaĵo,
bone kunigita, kreske fariĝas sankta templo en
Kristo; **22** en kiu vi ankaŭ estas kunkonstruitaj
por sanktejo de Dio en la Spirito.

3 Pro tio mi, Paŭlo, malliberulo de Kristo Jesuo
por vi nacianoj, **2** se vi aŭdis pri la dispono de
tiu graco de Dio, kiu estas donita al mi por vi, **3** ke
per malkaŝo la mistero estas sciigita al mi, kiel mi
jam antaŭe mallonge skribis, **4** per kio vi povas
rimarki, dum vi legas, mian komprenon en la
mistero de Kristo, **5** kiu en aliaj generacioj ne estis
sciigita al la homidoj, kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj
sanktaj apostoloj kaj profetoj en la Spirito, **6** ke la

nacianoj estas kunheredantoj, kaj samkorpanoj,
kaj partoprenantoj en la promeso en Kristo Jesuo
per la evangelio, 7 al kiu mi fariĝis servanto laŭ
la dono de la graco de Dio, donita al mi laŭ la
energio de Lia potenco. 8 Al mi, kiu estas malpli
ol la malplej granda el ĉiuj sanktuloj, ĉi tiu graco
estas donita, por ke mi prediku inter la nacioj la
neesploreblan riĉon de Kristo; 9 kaj por ke mi
klarigu al ĉiuj, kia estas la dispono de la mistero
kaŝita tra ĉiuj mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion;
(aiōn g165) 10 por ke nun konatiĝu al la regantoj
kaj aŭtoritatoj en la ĉielejoj, per la eklezio, la
multobla saĝeco de Dio, 11 laŭ la eterna decido,
kiun Li faris en Kristo Jesuo, nia Sinjoro; (aiōn g165)
12 en kiu ni havas kuraĝon kaj alkondukon en
fidado per nia fido al li. 13 Pro tio mi petas, ke vi
ne senfortiĝu pro miaj suferoj por vi, kiuj estas
via gloro. 14 Pro tio mi fleksas miajn genuojn
antaŭ la Patro, 15 el kiu ĉiu familio, en la ĉielo
kaj sur la tero, estas nomata, 16 por ke Li donu
al vi, laŭ la riĉo de Sia gloro, ke vi estu potence
fortigitaj en la interna homo, per Lia Spirito; 17
por ke Kristo loĝu per fido en viaj koroj; tiel, ke
vi, enradikigite kaj bazite en amo, 18 kapabliĝu
kun ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas la larĝeco
kaj longeco kaj alteco kaj profundeco, 19 kaj scii
la amon de Kristo, kiu superas scion, por ke vi
pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio. 20 Nun al Tiu,
kiu povas tre abunde fari, super ĉio, kion ni povas
peti aŭ pensi, laŭ la potenco, kiu energias en ni,
21 estu gloro en la eklezio kaj en Kristo Jesuo ĝis
ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn
g165)

4 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petegas vin,
ke vi iradu inde je la voko, en kiu vi estas
vokitaj, 2 kun ĉia humileco kaj mildeco, kun
toleremeco, paciencante unu al alia en amo, 3
penante konservi la unuecon de la Spirito en la
ligilo de paco. 4 Estas unu korpo, kaj unu Spirito,
kiel ankaŭ vi estas vokitaj en unu espero de via
voko; 5 unu Sinjoro, unu fido, unu bapto, 6 unu
Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj, kaj tra
ĉiuj, kaj en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu el ni la graco estas
donita, laŭ la mezuro de la dono de Kristo. 8 Tial
li diras: Kiam li supreniris alten, li alkondukis
kaptitojn, Kaj donis donacojn al homoj. 9 (Ĉi tio
do: Li supreniris — kio ĝi estas krom tio, ke li
ankaŭ antaŭe malsupreniris ĝis la profundaĵoj de
la tero? 10 La malsuprenirinto — tiu sama estis
la suprenirinto alte super ĉiuj ĉieloj, por plenigi
ĉion.) 11 Kaj unujn li donis por esti apostoloj;
aliajn, profetoj; aliajn, evangeliistoj; kaj aliajn,
paŝtistoj kaj instruistoj; 12 por perfektigo de
la sanktuloj, por la laboro de pastrado, por la
konstruo de la korpo de Kristo, 13 ĝis ni ĉiuj
atingos la unuecon de la fido kaj de la scio de la
Filo de Dio, ĝis la homo perfekta, ĝis la mezuro de
la matureco de la pleneco de Kristo; 14 por ke ni
jam ne estu infanoj, onde ĵetataj kaj ĉirkaŭpelataj
de ĉiu vento de doktrino, per ĵonglado de homoj,
per ruzo laŭ artifiko de trompo; 15 sed parolante
la veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas
la kapo, Kristo, 16 el kiu la tuta korpo, kunigita kaj
kunfortikigita tra ĉiu artiko de la livera sistemo,
per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto, faras
kreskadon de la korpo, por la sinedifado en amo.
17 La jenon do mi diras, kaj protestas en la Sinjoro,
ke vi ne plu iru tiel, kiel iras ankaŭ la nacianoj
en la vanteco de siaj mensoj, 18 mallumigitaj en
intelekto, fremdigitaj for de la vivo de Dio, pro
la nescio, kiu estas en ili, pro la malmoleco de
ilia koro; 19 kiuj, sensentiĝinte, fordonis sin al
malĉasteco por la praktikado de ĉia malpureco
kun avideco. 20 Sed vi ne tiel lernis Kriston; 21
se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis instruitaj,
kiel en Jesuo estas vero; 22 por ke vi formetu,
rilate al antaŭa konduto, la malnovan homon,
pereeman laŭ trompaj deziroj, 23 kaj renoviĝu
rilate al la spirito de via menso, 24 kaj surmetu
la novan homon, kreitan laŭ Dio en justeco kaj
vera sankteco. 25 Pro tio, formetante malveron,
ĉiu parolu veron kun sia proksimulo, ĉar ni estas
membroj unu de alia. 26 Koleru kaj ne peku, la
suno ne subiru sur via kolero; 27 ankaŭ ne donu
lokon al la diablo. 28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed
prefere li laboru, farante bonon per siaj manoj,
por ke li havu ion por doni al bezonanto. 29 El via
buŝo eliru neniu putra vorto, sed nur tio, kio estas
bona, por konvena edifado, por ke ĝi donu gracon
al la aŭdantoj. 30 Kaj ne ĉagrenu la Sanktan
Spiriton de Dio, en kiu vi estis sigelitaj al la tago
de elaĉeto. 31 Ĉia akreco kaj indigno kaj kolero
kaj voĉbruado kaj kalumnio estu formetitaj el
inter vi, kune kun ĉia malico; 32 kaj estu bonfaraj
unu al alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia, kiel
ankaŭ Dio en Kristo pardonis al vi.

5 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj;
2 kaj iradu en amo, kiel Kristo nin amis kaj
sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio
por agrabla odoraĵo. 3 Sed malĉasteco kaj ĉia
malpureco kaj avideco ne eĉ estu nomataj inter
vi, kiel decas por sanktuloj; 4 nek ia hontindaĵo,
nek sensenca parolado, nek tro libera babilado,
kiuj ne konvenas; sed prefere dankesprimo. 5 Ĉar
vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo kaj malpurulo kaj

avidulo, kiu estas idolano, havas nenian heredon
en la regno de Kristo kaj Dio. 6 Neniu vin trompu
per vantaj vortoj; ĉar pro tiuj aferoj venas sur
la infanojn de malobeo la kolero de Dio. 7 Ne
estu do partoprenantoj kun ili; 8 ĉar iam vi estis
mallumo, sed jam vi estas lumo en la Sinjoro;
iru kiel infanoj de lumo 9 (ĉar la frukto de la
lumo estas en ĉia boneco kaj justeco kaj vero), 10
provante, kio bone plaĉas al la Sinjoro; 11 kaj ne
partoprenu kun la senfruktaj faroj de mallumo,
sed prefere refutu ilin; 12 ĉar estas hontinde eĉ
paroli pri tio, kion ili faras sekrete. 13 Sed ĉio, kio
estas refutata, estas elmontrata per la lumo, ĉar
ĉio elmontrata estas lumo. 14 Tial estas dirite:
Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la mortintoj, kaj
Kristo al vi lumos. 15 Zorgu do, ke vi atente iradu,
ne kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj; 16 elaĉetante la
tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj. 17 Ne estu do
senprudentaj, sed komprenu, kio estas la volo de
la Sinjoro. 18 Kaj ne ebriiĝu per vino, en kio estas
diboĉo, sed pleniĝu per la Spirito; 19 parolante
unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj kantoj
spiritaj, kantante kaj psalmante en viaj koroj al la
Sinjoro, 20 dankante Dion, la Patron, ĉiam pro
ĉio en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo; 21
submetiĝante unu al alia en la timo al Kristo. 22
Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj tiel same, kiel
al la Sinjoro. 23 Ĉar edzo estas kapo de edzino,
kiel ankaŭ Kristo estas kapo de la eklezio; kaj li
estas la savanto de la korpo. 24 Sed kiel la eklezio
sin submetas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj al edzoj
en ĉio. 25 Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo
amis la eklezion kaj pro ĝi sin donis, 26 por ke li
sanktigu ĝin per akvolavo, kun la vorto, 27 por ke
li starigu ĝin antaŭ si glora eklezio, ne havanta
makulon, nek malglataĵon, nek ion tian, sed por
ke ĝi estu sankta kaj sendifekta. 28 Tiel same
devas edzoj ami siajn edzinojn kiel siajn proprajn
korpojn. Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin
mem; 29 ĉar oni neniam malamas sian propran
karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ
la Sinjoro la eklezion; 30 ĉar ni estas membroj
de lia korpo. 31 Tial viro forlasos sian patron kaj
sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili du
estos unu karno. 32 Ĉi tiu mistero estas granda,
sed mi parolas pri Kristo kaj la eklezio. 33 Tamen
ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian edzinon, kiel
sin mem; kaj la edzino timu sian edzon.

6 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro,
ĉar tio decas. 2 Respektu vian patron kaj vian
patrinon (ĝi estas la unua ordono kun promeso),
3 por ke estu al vi bone kaj por ke longe daŭru
via vivo sur la tero. 4 Kaj patroj, ne kolerigu
viajn infanojn; sed nutradu ilin en la disciplino
kaj admono de la Sinjoro. 5 Sklavoj, obeu al
tiuj, kiuj laŭ la karno estas viaj sinjoroj, kun
timo kaj tremo, en simpleco de via koro, kiel al
Kristo; 6 ne laŭ okulservo, kiel homplaĉantoj, sed
kiel sklavoj de Kristo, plenumante el la koro la
volon de Dio; 7 kun bonvoleco servante, kiel al
la Sinjoro, kaj ne al homoj; 8 sciante, ke, kian
ajn bonon faras ĉiu, ĉu sklavo aŭ liberulo, tion
saman li ricevos de la Sinjoro. 9 Kaj sinjoroj,
agu tiel same al ili, forlasante minacon; sciante,
ke via kaj ilia Sinjoro estas en la ĉielo, kaj ne
ekzistas ĉe li personfavorado. 10 Cetere, fortiĝu
en la Sinjoro kaj en la forteco de lia potenco. 11
Surmetu la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu
kontraŭstari al la artifikoj de la diablo. 12 Ĉar nia
luktado estas ne kontraŭ sango kaj karno, sed
kontraŭ regantoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ
mondpotenculoj de la nuna mallumo, kontraŭ la
spiritaroj de malbono en la ĉielejoj. (aiōn g165) 13
Tial prenu al vi la tutan armilaron de Dio, por ke
vi povu rezisti en la malbona tago, kaj, farinte
ĉion, stari. 14 Staru do, ĉirkaŭzoninte la lumbojn
per vero, kaj surmetinte la kirason de justeco,
15 kaj enŝuiginte la piedojn per la pretiĝo de la
evangelio de paco; 16 super ĉio tenante la ŝildon
de fido, per kiu vi povos estingi ĉiujn fajrajn
sagojn de la malbonulo. 17 Kaj ricevu la kaskon de
savo, kaj la glavon de la Spirito, kiu estas la vorto
de Dio; 18 per ĉia preĝado kaj petegado en ĉiu
tempo preĝante en la Spirito, kaj viglante por tio
en ĉia persisteco kaj petego por ĉiuj sanktuloj, 19
kaj por mi, ke al mi estu donita parolpovo kun
malfermo de mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe
la misteron de la evangelio, 20 pro kiu mi estas
ambasadoro en kateno, por ke mi parolu kuraĝe
en ĝi, kiel mi devus paroli. 21 Plue, por ke vi sciiĝu
pri miaj aferoj, kiel mi statas, raportos ĉion al
vi Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono en la
Sinjoro, 22 kiun mi sendis al vi ĝuste por tio, ke
vi sciiĝu pri nia stato kaj por ke li konsolu viajn
korojn. 23 Paco estu al la fratoj, kaj amo kun fido
de Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. 24
Graco estu kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe amas nian
Sinjoron Jesuo Kristo.

Filipianoj

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo,
al ĉiuj sanktuloj en Kristo Jesuo, kiuj estas
en Filipi, kun la episkopoj kaj diakonoj: **2** Graco
al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo. **3** Mi dankas mian Dion ĉe
ĉiu rememoro pri vi, **4** ĉiam en ĉiu mia preĝo
por vi ĉiuj farante la peton kun ĝojo, **5** pro
via partopreno en la evangelio de post la unua
tago ĝis nun; **6** pri tio mem fidante, ke Tiu, kiu
komencis bonan faron ĉe vi, ĝin perfektigados
ĝis la tago de Jesuo Kristo; **7** kaj ja decas, ke mi
tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi havas min en via
koro, kaj vi ĉiuj estas kun mi partoprenantoj en
la graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ en la
defendo kaj fortigado de la evangelio. **8** Ĉar Dio
estas mia atestanto, kiel fervore mi sopiras al
vi ĉiuj laŭ la koramo de Kristo Jesuo. **9** Kaj mi
preĝas, ke via amo abundu ankoraŭ plie kaj plie,
en scio kaj ĉia saĝo, **10** por ke vi aprobu la plej
bonajn aferojn kaj estu sinceraj kaj senofendaj
ĝis la tago de Kristo, **11** plenigite de la fruktoj de
justeco, kiuj estas per Jesuo Kristo, al la gloro kaj
laŭdo de Dio. **12** Sed, fratoj, mi volas certigi vin,
ke miaj aferoj plie efektiviĝis por la progresado
de la evangelio, **13** tiel, ke miaj katenoj estas
evidentigitaj en Kristo tra la tuta Pretorio kaj ĉie
aliloke; **14** kaj la plimulto el la fratoj en la Sinjoro,
pro miaj katenoj fariĝinte sentimaj, supermezure
kuraĝas persiste elparoladi la vorton de Dio. **15**
Unuj ja proklamas Kriston eĉ envie kaj malpace,
sed aliaj bonvole; **16** ĉi tiuj kun amo, sciante, ke
mi estas metita, por defendi la evangelion; **17** sed
tiuj kun partieco predikas Kriston, ne sincere,
supozante, ke ili aldonos doloron al miaj katenoj.
18 Kio do? nur tio, ke ĉiamaniere, ĉu pretekste aŭ
vere, oni predikas Kriston: kaj pro tio mi ĝojas
kaj ankoraŭ plu ĝojos. **19** Ĉar mi scias, ke ĉi tio
efikos al mia savo, per viaj preĝoj kaj la provizado
de la Spirito de Jesuo Kristo, **20** laŭ mia fervora
atendado kaj espero, ke mi pri nenio hontiĝos,
sed ke per ĉia liberparolo, kiel ĉiam, tiel ankaŭ
nun, Kristo estos glorata en mia korpo, ĉu per
vivo aŭ per morto. **21** Ĉar ĉe mi la vivado estas
Kristo, kaj morti estas gajno. **22** Sed se mi vivados
korpe, tio signifas pluan frukton de laboro; kaj
mi ne scias, kion elekti. **23** Ĉar ambaŭflanke mi
estas embarasata, havante deziron foriri kaj esti
kun Kristo, kio estas multe pli bona; **24** tamen
mia restado en la karno estas pli bezona por
vi. **25** Kaj tiel fidante, mi scias, ke mi restos kaj
apudrestados kun vi ĉiuj, por via progreso kaj
ĝojo de fido; **26** por ke mi pli abunde en Kristo
Jesuo gratulu min pri vi, per mia denova ĉeestado
kun vi. **27** Sed via vivmaniero nur estu inda je la
evangelio de Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vin
vidos, aŭ forestos, mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi
fortike staras unuspirite, kunbatalantaj unuanime
por la fido de la evangelio, **28** kaj neniel timigitaj
de la kontraŭuloj: kio estas al ili certa signo de
pereo, sed al vi certa signo (nepre de Dio) pri via
saviĝo; **29** ĉar estas al vi permesite pro Kristo, ne
sole kredi al li, sed ankaŭ suferi pro li; **30** havantaj
la saman bataladon, kiun vi vidis ĉe mi, kaj pri
kiu vi nun aŭdas, ke ĉe mi ĝi ankoraŭ ekzistas.

2 Se do en Kristo ekzistas ia konsolo, ia simpatio
de amo, ia kunuleco de la Spirito, ia korfavoro
kaj kompato, **2** plenigu mian ĝojon, ke vi tiel
same sentu, havante la saman amon, estante
unuanimaj, sampensaj, **3** nenion farante malpace
aŭ arogante, sed kun humileco rigardante unu la
alian kiel pli indan, ol li mem; **4** ne atentu ĉiu
siajn proprajn aferojn, sed ĉiu ankaŭ la aferojn
de aliaj. **5** Tiu sama spirito estu en vi, kiu estis
ankaŭ en Kristo Jesuo, **6** kiu, estante en la formo
de Dio, ne rigardis kiel ŝatindaĵon la egalecon kun
Dio **7** sed sin malplenigis, alprenante la formon
de sklavo, fariĝante laŭ la bildo de homoj; **8** kaj
troviĝinte laŭfigure kiel homo, li sin humiligis
kaj fariĝis obeema ĝis morto, eĉ ĝis la morto per
kruco. **9** Pro tio do Dio tre alte superigis lin, kaj
donis al li nomon, kiu estas super ĉia nomo, **10**
por ke en la nomo de Jesuo kliniĝu ĉiu genuo, de
enĉieluloj kaj surteruloj kaj subteruloj, **11** kaj ĉiu
lango konfesu, ke Jesuo Kristo estas Sinjoro, al la
gloro de Dio, la Patro. **12** Tial, miaj amatoj, kiel vi
ĉiam obeis, ne nur dum mia ĉeestado ĉe vi, sed
nun eĉ pli multe dum mia forestado, ellaboru kun
timo kaj tremo vian propran savon; **13** ĉar Dio
estas Tiu, kiu elfaras en vi la volon kaj la energion
laŭ Sia bonvolo. **14** Ĉion faru sen murmuroj kaj
disputoj, **15** por ke vi estu senkulpaj kaj simplaj,
filoj de Dio, neriproĉindaj, meze de perversa kaj
malhonesta generacio, inter kiuj vi brilas kiel
lumiloj en la mondo, **16** forte tenante la vorton de
la vivo; por ke estu por mi io, pri kio mi povos min
gratuli en la tago de Kristo, ke mi ne vane kuris
kaj laboris. **17** Cetere, eĉ se mi estas elverŝata
sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas kaj
kunĝojas kun vi ĉiuj; **18** kaj tiel same vi ankaŭ
ĝoju kaj kunĝoju kun mi. **19** Sed mi esperas en la
Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi Timoteon, por
ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi certiĝos pri via
stato. **20** Ĉar mi havas neniun samsentan, kiu
sincere zorgos pri via stato. **21** Ĉar ĉiu celas siajn

aferojn, ne la aferojn de Jesuo Kristo. 22 Sed vi
ja konas lian provadon, ke kiel filo servas al sia
patro, tiel li servis kun mi por la evangelio. 23
Lin do mi esperas tuj sendi, kiam mi certiĝos, kio
al mi okazos, 24 sed mi fidas al la Sinjoro, ke mi
mem ankaŭ venos baldaŭ. 25 Tamen ŝajnis al mi
necese sendi al vi Epafroditon, mian fraton kaj
kunlaboranton kaj kunbatalanton, vian senditon
kaj helpanton por mia bezono; 26 ĉar li sopiris
al vi ĉiuj, kaj forte maltrankviliĝis pro tio, ke
vi jam sciiĝis pri lia malsano; 27 ĉar efektive li
malsanis, preskaŭ ĝis morto; sed Dio kompatis
lin, kaj ne sole lin, sed ankaŭ min, por ke mi ne
havu malĝojon super malĝojo. 28 Mi do sendis lin
des pli diligente, por ke, revidante lin, vi ĝoju, kaj
ke mi estu sen malĝojo. 29 Akceptu lin do en la
Sinjoro kun plena ĝojo, kaj tiajn homojn honoru;
30 ĉar pro la laboro por Kristo li alproksimiĝis al
morto, riskante sian vivon, por kompletigi tion,
kio mankis ĉe via servado al mi.

3 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Tute ne ĝenas
min al vi skribi ripete, kaj por vi tio estas
sendanĝeriga. 2 Gardu vin kontraŭ la hundoj,
gardu vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin
kontraŭ la karntranĉuloj; 3 ĉar ni estas la
cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio adoras,
kaj nin gratulas pri Kristo Jesuo, kaj ne havas fidon
al la karno; 4 kvankam mi mem povas havi fidon
al la karno; se iu alia pretendas fidi la karnon, mi
ja pli efektive; 5 cirkumcidita la okan tagon, el la
raso Izraela, el la tribo de Benjamen, Hebreo el
Hebreoj; rilate la leĝon, Fariseo; 6 rilate fervoron,
persekutanto de la eklezio; rilate la justecon, kiu
fariĝas per la leĝo, senkulpa. 7 Sed kio estis al mi
gajno, tion mi rigardis kiel malgajnon pro Kristo.
8 Kaj efektive mi rigardas ĉion kiel malgajnon pro
la supereco de la scio de Kristo Jesuo, mia Sinjoro,
pro kiu mi suferis malgajnon de ĉio, kaj rigardas
ĉion kiel rubon, por ke mi gajnu Kriston, 9 kaj
estu trovata en li, ne havante mian justecon, kiu
devenas de la leĝo, sed la justecon, kiu estas per
la fido al Kristo, la justecon, kiu devenas de Dio
sur fidon; 10 por ke mi sciu lin kaj la potencon
de lia releviĝo kaj la kunulecon en liaj suferoj,
konformiĝinte al lia morto, 11 se mi povos iel
atingi la releviĝon el la mortintoj. 12 Ne kvazaŭ
mi jam trafis, aŭ jam perfektiĝis; sed mi min pelas
antaŭen, se mi nur povos ekteni tion, pro kio
mi estas tenata de Kristo Jesuo. 13 Miaj fratoj,
mi ne rigardas min kiel jam ektenantan; sed nur
jene: forgesante tion, kio estas malantaŭe, kaj
strebante al tio, kio estas antaŭe, 14 mi min pelas
al la celo, por akiri la premion de la supera voko
de Dio en Kristo Jesuo. 15 Ĉiuj el ni do, kiuj estas
perfektaj, tiel pensu; kaj se pri io vi pensas alie,
tion ankaŭ Dio malkaŝos al vi; 16 sed ĉiaokaze,
laŭ tio, kiom ni jam atingis, ni iradu. 17 Fratoj,
estu kunimitantoj de mi; kaj observu tiujn, kiuj
tiel iradas, kiel vi havas nin kiel ekzemplon. 18
Ĉar iradas multaj, pri kiuj mi ofte diris al vi, kaj
nun eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj de la
kruco de Kristo; 19 ilia fino estas pereo, ilia dio
estas la ventro, kaj ilia gloro estas en ilia honto,
ili atentas surteraĵojn. 20 Ĉar nia burĝrajto estas
en la ĉielo, de kie ankaŭ ni atendas Savonton, la
Sinjoron Jesuo Kristo, 21 kiu denove elformos la
korpon de nia humiliĝo, por ke ĝi konformiĝu al
la korpo de lia gloro, laŭ la energio, per kiu li eĉ
povas ĉion al si submeti.

4 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia
ĝojo kaj mia krono, tiel staru fortike en la
Sinjoro, miaj amataj. 2 Mi admonas Eŭodian, kaj
mi admonas Sintiĥen, ke ili estu unuanimaj en
la Sinjoro. 3 Kaj mi petegas vin ankaŭ, sincera
kunjugulo, helpu tiujn virinojn, ĉar ili kunlaboris
kun mi en la evangelio, kune kun Klemento kaj
miaj ceteraj kunlaborantoj, kies nomoj estas en la
libro de vivo. 4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove
mi diros: Ĝoju. 5 Via mildeco estu konata al ĉiuj.
La Sinjoro estas proksima. 6 Pri nenio trozorgu;
sed pri ĉio, per preĝo kaj peto kun dankesprimo,
viaj deziroj sciiĝu al Dio. 7 Kaj la paco de Dio, kiu
superas ĉian intelekton, gardos viajn korojn kaj
pensojn en Kristo Jesuo. 8 Fine, fratoj, kio ajn estas
vera, kio ajn honesta, kio ajn justa, kio ajn ĉasta,
kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfama; se estas ia virto,
se estas ia laŭdo, tion pripensu. 9 Kion vi lernis
kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis en mi, tion faru;
kaj la Dio de paco estos kun vi. 10 Sed mi forte
ĝojas en la Sinjoro, ke vi jam nun revivigis vian
zorgon pri mi; vi ja estis zorgemaj, sed mankis
al vi oportuna tempo. 11 Tamen mi ne parolas
rilate bezonon; ĉar mi lernis, en kia ajn stato mi
estas, en tio esti kontenta. 12 Mi scias humiliĝi,
kaj mi scias ankaŭ esti en abundeco; ĉie kaj ĉiel
mi lernis la sekreton pleniĝi kaj malsati, havi
abundon kaj havi mankon. 13 Mi ĉion povas fari
en tiu, kiu min fortikigas. 14 Tamen vi bone agis,
partoprenante kun mi en mia suferado. 15 Kaj vi
mem, Filipianoj, ankaŭ scias, ke en la komenco de
la evangelio, kiam mi foriris el Makedonujo, neniu
eklezio komunikiĝis kun mi rilate donadon kaj
ricevadon, krom vi solaj; 16 ĉar eĉ en Tesaloniko
vi pli ol unufoje sendis ion por mia bezono. 17 Mi
ne deziras la donacon; sed mi deziras la frukton,
kiu plimultiĝos por via profito. 18 Sed mi havas

ĉion, kaj estas en abundeco; mi jam pleniĝis,
ricevinte per Epafrodito vian senditaĵon, agrablan
odoraĵon, oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio.
19 Kaj mia Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ Sia
riĉo en gloro en Kristo Jesuo. **20** Nun al nia Dio
kaj Patro estu gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) **21** Salutu ĉiun sanktulon en Kristo Jesuo.
La fratoj, kiuj estas kun mi, vin salutas. **22** Ĉiuj
sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj estas el la
domanaro de Cezaro. **23** La graco de la Sinjoro
Jesuo Kristo estu kun via spirito.

Koloseanoj

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de
Dio, kaj Timoteo, nia frato, **2** al la sanktuloj
kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj estas en Kolose:
Graco al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro. **3** Ni
dankas Dion, la Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
ĉiam preĝante por vi, **4** aŭdinte pri via fido en
Kristo Jesuo kaj pri via amo al ĉiuj sanktuloj, **5**
pro la espero konservita por vi en la ĉielo, pri
kiu vi jam antaŭe aŭdis en la vorto de la vero de
la evangelio, **6** kiu venis ĝis vi, kiel ankaŭ en la
tuta mondo ĝi estas fruktodona kaj kreskanta,
kiel ankaŭ en vi de post tiu tago, en kiu vi aŭdis
kaj eksciis la gracon de Dio laŭ la vero; **7** kiel
vi lernis de Epafras, nia amata kunservanto, kiu
estas fidela diakono de Kristo pro ni, **8** kaj kiu
ankaŭ sciigis nin pri via amo en la Spirito. **9** Tial
ni ankaŭ, de post la tago, en kiu ni tion aŭdis, ne
ĉesas preĝi kaj peti por vi, ke vi pleniĝu per la
scio de Lia volo en ĉia spirita saĝo kaj prudento,
10 por ke vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉado,
en ĉia bona farado fruktodonaj kaj kreskantaj
en la scio de Dio; **11** fortigitaj per ĉia forto laŭ
la potenco de Lia gloro, por ĉia pacienco kaj
toleremeco kun ĝojo; **12** dankante la Patron, kiu
taŭgigis nin por partopreno en la heredaĵo de
la sanktuloj en lumo, **13** kaj liberigis nin el la
potenco de mallumo, kaj transportis nin en la
regnon de la Filo de Sia amo; **14** en kiu ni havas la
elaĉeton, la pardonon de pekoj; **15** li estas bildo
de la nevidebla Dio, la unuenaskito inter la tuta
kreitaro; **16** ĉar en li kreiĝis ĉio en la ĉielo kaj sur
la tero, ĉio videbla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu
regecoj, ĉu estrecoj, ĉu aŭtoritatoj; ĉio kreiĝis per
li, kaj por li; **17** kaj li estas antaŭ ĉio, kaj en li ĉio
ekzistas. **18** Kaj li estas la kapo de la korpo, la
eklezio; kaj li estas la komenco, la unuenaskita el
la mortintoj, por ke li fariĝu superulo en ĉio. **19**
Ĉar la Patro bonvolis, ke en li la tuta pleneco loĝu;
20 kaj per li kunakordigi ĉion al Si mem, pacon
farinte per la sango de lia kruco; per li ĉion, ĉu sur
la tero, ĉu en la ĉielo. **21** Kaj vin, iam fremdigitajn,
kaj mense malamikojn en malbonaj faroj, li tamen
jam kunakordigis **22** en la korpo de sia karno, per
morto, por starigi vin sanktaj kaj senmakulaj kaj
neriproĉeblaj antaŭ li; **23** se efektive vi restas en
la fido, fonditaj kaj fiksitaj kaj firmaj en la espero
de la evangelio, kiun vi aŭdis, kiu estas predikita
tra la tuta kreitaro sub la ĉielo, kaj kies diakono
mi, Paŭlo, fariĝis. **24** Nun mi ĝojas pri miaj suferoj
pro vi, kaj plenigas la mankon de la afliktoj de
Kristo en mia karno pro lia korpo, kiu estas la
eklezio; **25** kies diakono mi fariĝis laŭ la aranĝo
de Dio, donita al mi pro vi, por plenumi la vorton
de Dio, **26** la misteron, kiu estas kaŝita for de la
mondaĝoj kaj de la generacioj, sed nun klarigita
al liaj sanktuloj, **(aiōn g165)** **27** al kiuj Dio volis sciigi,
kia estis la riĉeco de la gloro de ĉi tiu mistero
inter la nacianoj; kiu estas Kristo en vi, la espero
de gloro; **28** kaj kiun ni anoncas, admonante ĉiun
homon kaj instruante ĉiun homon en ĉia saĝo, por
ke ni starigu ĉiun homon perfekta en Kristo Jesuo;
29 por tiu celo mi ankaŭ laboras, klopodante laŭ
lia energio, kiu energias en mi kun potenco.

2 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon
mi havas pro vi, kaj pro tiuj en Laodikea, kaj
pro ĉiuj, kiuj ne vidis mian vizaĝon en la karno; **2**
por ke iliaj koroj konsoliĝu, dum ili kunkroĉiĝas
en amo, kaj al ĉia riĉeco de la plena certiĝo de
kompreno, por ke ili sciu la misteron de Dio,
Kriston, **3** en kiu estas kaŝitaj ĉiuj trezoroj de
saĝeco kaj de scio. **4** Tion mi diras, por ke neniu
vin trompu per parola allogeco. **5** Ĉar kvankam
mi laŭ karno forestas, tamen laŭ spirito mi estas
kun vi, ĝojante kaj vidante vian ordon kaj la
firmecon de via fido al Kristo. **6** Kiel do vi ricevis
Kriston Jesuon, la Sinjoron, tiel vi iradu en li, **7**
enradikigite kaj konstruite en li, kaj firmigite en
la fido, kiel vi estas instruitaj, kun abundo da
dankesprimo. **8** Gardu vin, ke neniu prirabu vin
per filozofio kaj vanta trompo, laŭ la tradicio de
homoj, laŭ la elementoj de la mondo, kaj ne laŭ
Kristo; **9** ĉar en li korpe loĝas la tuta pleneco
de la Dieco, **10** kaj vi estas plenigitaj en li, kiu
estas la kapo de ĉia estreco kaj aŭtoritato; **11** en
kiu ankaŭ vi cirkumcidiĝis per cirkumcido ne
manfarita, en la demeto de la korpo de la karno,
en la cirkumcido de Kristo; **12** enterigite kun li
en bapto, en kiu ankaŭ vi estas kunlevitaj per
la fido al la energio de Dio, kiu lin levis el la
mortintoj. **13** Kaj vin, kiuj estis malvivaj per viaj
eraroj kaj la necirkumcido de via karno, Li vivigis
kun li, pardoninte al ni ĉiujn erarojn; **14** elviŝinte
la dekreton kontraŭ ni en ordonoj skribitan, kiu
estis al ni malfavora, kaj li forprenis ĝin el la
mezo, najlinte ĝin al la kruco; **15** kaj foriginte de
si la estrecojn kaj la aŭtoritatojn, parade malkaŝis
ilin, triumfante super ili en ĝi. **16** Neniu do vin
juĝu pri manĝaĵo, aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festo,
aŭ novmonato, aŭ sabato; **17** kiuj estas ombro de
la estontaĵoj, sed la korpo apartenas al Kristo. **18**
Neniu forrabu de vi vian premion per memvola
humileco kaj kulto de la anĝeloj, entrudante
sin en tion, kion li ne vidis, vante blovoŝvelinte
per sia karna menso, **19** kaj ne tenante sin al la

Kapo, el kiu la tuta korpo, per la artikoj kaj ligiloj
provizita kaj kunigita, kreskas laŭ la kreskigo de
Dio. 20 Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj
de la mondo, kial, kiel vivantaj en la mondo, vi
submetiĝas al dekretoj: 21 Ne tuŝu, ne gustumu,
ne palpu, 22 pri ĉio, kio pereas per la uzado, laŭ la
ordonoj kaj doktrinoj de homoj? 23 Ĉio tio havas
ŝajnon de saĝeco en volokulto kaj humileco kaj
severeco rilate al la korpo, sed ne en ia valoro por
plensatigo de la karno.

3 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu tion,
kio estas supre, kie Kristo sidas dekstre de
Dio. 2 Atentu tion, kio estas supre, ne surteraĵojn.
3 Ĉar vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis kun Kristo
en Dio. 4 Kiam aperos Kristo, nia vivo, tiam vi
ankaŭ kun li aperos en gloro. 5 Malvivigu do viajn
membrojn, kiuj estas sur la tero: malĉastecon,
malpurecon, volupton, malbonan deziron, kaj
avidecon, kiu estas idolkulto; 6 pro kio venas la
kolero de Dio sur la filojn de malobeo; 7 en kiuj vi
ankaŭ iam iradis, kiam vi vivis en ili. 8 Sed nun
formetu ankaŭ la jenajn: koleron, pasian indignon,
malicon, kalumnion, hontindan parolon el via
buŝo; 9 ne mensogu unu al alia, ĉar vi jam formetis
la malnovan homon kun liaj agoj, 10 kaj surmetis
la novan homon, kiu estas renovigata al scio laŭ
la bildo de Tiu, kiu lin kreis; 11 kie ne povas esti
Greko kaj Judo, cirkumcido kaj necirkumcido,
barbaro, Skito, sklavo, liberulo, sed Kristo estas
ĉio kaj en ĉio. 12 Surmetu do, kiel elektitoj
de Dio, sanktaj kaj amataj, koron de kompato,
bonkorecon, humilecon, mildecon, toleremecon;
13 reciproke paciencante kaj pardonante, se iu
havas plendon kontraŭ iu; kiel la Sinjoro pardonis
vin, tiel vi ankaŭ faru; 14 kaj super ĉion tion
surmetu amon, kiu estas ligilo de perfekteco. 15
Kaj la paco de Kristo prezidu en viaj koroj, al
kiu ankaŭ vi estas vokitaj en unu korpo, kaj estu
dankemaj. 16 La vorto de Kristo loĝu en vi riĉe, en
ĉia saĝeco; kaj instruu kaj admonu unu la alian per
psalmoj kaj himnoj kaj spiritaj kantoj, kantante
kun graco en viaj koroj al Dio. 17 Kaj kion ajn vi
faras per vorto aŭ ago, faru ĉion en la nomo de
la Sinjoro Jesuo, dankante Dion, la Patron, per
li. 18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel decas
en la Sinjoro. 19 Edzoj, amu viajn edzinojn, kaj
ne maldolĉiĝu kontraŭ ili. 20 Infanoj, obeu viajn
gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas al la Sinjoro. 21
Patroj, ne kolerigu viajn infanojn, por ke ili ne
senkuraĝiĝu. 22 Sklavoj, obeu en ĉio al la sinjoroj
laŭ la karno, ne per okulservo, kiel homplaĉantoj,
sed en simpleco de koro, timante la Sinjoron; 23
kaj kion ajn vi faras, laboru plenanime, kiel por
la Sinjoro, kaj ne por homoj, 24 sciante, ke de la
Sinjoro vi ricevos la rekompencon de la heredaĵo;
ĉar vi servas la Sinjoron Kristo. 25 Sed ĉiu maljuste
faranta ricevos returne laŭ sia maljustaĵo, kaj ne
ekzistas personfavorado.

4 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj
egalaĵon, sciante, ke vi ankaŭ havas Sinjoron
en la ĉielo. 2 En preĝado persistu, viglante en ĝi
kun danko; 3 preĝante samtempe ankaŭ pro ni,
por ke Dio malfermu al ni pordon por la vorto,
por paroli la misteron de Kristo, pro kiu mi estas
ankaŭ enkatenita; 4 por ke mi klarigu ĝin, kiel
mi devus paroli. 5 Iradu en saĝeco rilate al la
eksteruloj, elaĉetante la tempon. 6 Via parolo
estu ĉiam kun graco, spicita per salo, por ke vi
sciu, kiel vi devus respondi al ĉiu. 7 Pri ĉiuj miaj
aferoj sciigos vin Tiĥiko, la amata frato kaj fidela
diakono kaj kunservanto en la Sinjoro, 8 kiun
mi sendis al vi ĝuste por tio, ke vi sciiĝu pri nia
farto, kaj ke li konsolu viajn korojn, 9 kune kun
Onesimo, la fidela kaj amata frato, kiu estas el vi.
Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi tieaj aferoj. 10 Salutas
vin Aristarĥo, mia kunmalliberulo, kaj Marko,
kuzo de Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn: se
li venos al vi, akceptu lin), 11 kaj Jesu, nomata
Justo, kiuj estas el la cirkumcido; tiuj solaj estas
miaj kunlaborantoj por la regno de Dio, kiuj estis
al mi konsolilo. 12 Salutas vin Epafras, kiu estas el
vi, servisto de Kristo Jesuo, ĉiam klopodeganta
pro vi en siaj preĝoj, por ke vi staru perfektaj
kaj konvinkitaj en la tuta volo de Dio. 13 Ĉar mi
atestas pri li, ke li havas multan fervoron pro
vi, kaj pro tiuj, kiuj estas en Laodikea, kaj en
Hierapolis. 14 Salutas vin Luko, la amata kuracisto,
kaj Demas. 15 Salutu la fratojn en Laodikea, kaj
Nimfason, kaj la eklezion en ilia domo. 16 Kaj
kiam la epistolo estos legita ĉe vi, faru, ke ĝi estu
legata ankaŭ en la eklezio en Laodikea; kaj ke vi
ankaŭ legu la epistolon el Laodikea. 17 Kaj diru al
Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco, kiun vi ricevis en
la Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin. 18 La saluto
per la propra mano de mi, Paŭlo. Memoru miajn
katenojn. Graco estu kun vi.

1 Tesalonikanoj

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de
la Tesalonikanoj en Dio, la Patro, kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco. **2** Ni ĉiam dankas
Dion pri vi ĉiuj, memorigante pri vi en niaj preĝoj;
3 memorante senĉese vian laboron de fido kaj
penadon de amo kaj paciencon de espero al nia
Sinjoro Jesuo Kristo, antaŭ nia Dio kaj Patro; **4**
sciante, fratoj, amataj de Dio, vian elekton, **5** ĉar
nia evangelio venis al vi ne nur parole, sed ankaŭ
kun potenco kaj kun la Sankta Spirito kaj plena
certigo; vi scias, kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis
pro vi. **6** Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj de la
Sinjoro, ricevinte la vorton en multe da aflikto,
kun ĝojo de la Sankta Spirito; **7** tiel, ke vi fariĝis
modelo por ĉiuj kredantoj en Makedonujo kaj en
la Aĥaja lando. **8** Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro
estas diseĥita ne nur en Makedonujo kaj la Aĥaja
lando, sed en ĉiu loko via fido al Dio disvastiĝis,
tiel, ke ni ne bezonas diri ion. **9** Ĉar ili mem pri ni
rakontas, kian alvenon ni havis ĉe vi; kaj kiel vi
vin turnis al Dio for de idoloj, por servi vivantan
kaj veran Dion, **10** kaj atendi Lian Filon el la ĉielo,
la Filon, kiun Li levis el la mortintoj, Jesuon, kiu
nin savas de la estonta kolerego.

2 Ĉar vi mem scias, fratoj, ke nia alveno al vi
ne montriĝis senfrukta; **2** sed suferinte kaj
insultite en Filipi, kiel vi scias, ni kuraĝiĝis en nia
Dio prediki al vi la evangelion de Dio meze de
granda konflikto. **3** Ĉar nia instruado ne devenis
de eraro, nek de malpureco, kaj ĝi ne estas kun
ruzo; **4** sed kiel Dio nin aprobis, por konfidi al
ni la evangelion, tiel ni parolas, por plaĉi ne al
homoj, sed al Dio, kiu esploras niajn korojn. **5** Ĉar,
kiel vi scias, ni neniam troviĝis kun vortoj flataj,
nek kun avideca preteksto (Dio estas atestanto),
6 nek celante homan gloron ĉe vi aŭ ĉe iu alia,
kvankam ni povis esti al vi ŝarĝaj, kiel apostoloj
de Kristo. **7** Sed ni estis mildaj inter vi, kiel
vartistino, fleganta siajn proprajn infanojn; **8** tiel
same ni, sentante por vi koran inklinon, volonte
tiam dividus kun vi, ne nur la evangelion de Dio,
sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar vi fariĝis
por ni tre karaj. **9** Ĉar vi memoras, fratoj, nian
penadon kaj laboregon: nokte kaj tage laborante,
por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi, ni predikadis
al vi la evangelion de Dio. **10** Vi estas atestantoj,
kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj senkulpe
ni kondutis ĉe vi kredantoj; **11** kiel vi scias, ke
por ĉiu el vi ni estis kiel patro ĉe siaj infanoj, vin
admonante kaj kuraĝigante, kaj petegante, **12** ke
vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en Sian regnon
kaj gloron. **13** Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese dankas
Dion, ke ricevinte per nia parolo la vorton de Dio,
vi akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi vere
estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi,
kiuj kredas. **14** Ĉar vi, fratoj, fariĝis imitantoj de
la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo, kiuj estas en
Judujo; ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ spertis
ĉe viaj samlandanoj, kiajn tiuj ĉe la Judoj, **15** kiuj
mortigis la Sinjoron Jesuo kaj la profetojn, kaj nin
elpelis, kaj ne plaĉas al Dio, kaj estas kontraŭuloj
al ĉiuj homoj; **16** ili malhelpis al ni prediki al la
nacianoj, por ke ili saviĝu, por kompletigi ĉiam la
sumon de siaj pekoj; kaj sur ilin venis la kolero
ĝis ekstrema mezuro. **17** Sed, fratoj, ni, senigite
je vi dum kelka tempo, persone, ne kore, des
pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa
sopiro; **18** ĉar ni deziris veni al vi; mi, Paŭlo, tion
deziris pli ol unufoje; sed malhelpis nin Satano.
19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo, aŭ krono
de singratulado? Ĉu ĝi ja ne estas vi, antaŭ nia
Sinjoro Jesuo Kristo ĉe lia alveno? **20** Ĉar vi estas
nia gloro kaj nia ĝojo.

3 Kiam do ni jam ne povis resti trankvilaj, ni
decidis esti lasitaj solaj en Ateno; **2** kaj ni sendis
Timoteon, nian fraton kaj servanton de Dio en la
evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli
vin pri via fido, **3** por ke neniu estu ŝancelita de
tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili apartenas al
nia sorto. **4** Ĉar kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris
al vi, ke ni nepre suferos; kaj tio efektive okazis,
kiel vi ja scias. **5** Pro tio mi ankaŭ, kiam mi jam ne
povis resti trankvila, sendis, por ke mi certiĝu pri
via fido, pro timo, ke eble la tentanto vin tentis
kaj ke nia laboro fariĝos senutila. **6** Sed kiam
Timoteo, ĵus veninte al ni de vi, donis al ni bonajn
sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj ke vi ĉiam
memoras nin bonkore, sopirante vidi nin, kiel ni
ankaŭ vin, **7** pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi,
en ĉia nia malĝojo kaj aflikto, per via fido; **8** ĉar
nun ni vivas, se vi staras firme en la Sinjoro. **9**
Ĉar kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro
la tuta ĝojo, per kiu ni ĝojas pro vi antaŭ Dio;
10 nokte kaj tage preĝante fervore, ke ni povu
vidi vian vizaĝon kaj perfektigi la mankojn de via
fido? **11** Nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro
Jesuo direktu nian vojon al vi; **12** kaj la Sinjoro
pligrandigu kaj abundigu ĉe vi la amon de unu al
la alia kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin; **13** por ke li faru
viajn korojn senkulpaj kaj sanktaj antaŭ nia Dio
kaj Patro, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo kun
ĉiuj liaj sanktuloj.

4 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin en la
Sinjoro Jesuo, ke kiamaniere vi lernis de ni, kiel
vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi ja tiel iradas),
tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu. **2** Ĉar vi scias,
kian admonon ni donis al vi en la Sinjoro Jesuo. **3**
Ĉar jen estas la volo de Dio, via sanktiĝo, ke vi vin
detenu de malĉasteco; **4** ke ĉiu el vi sciu preni al si
sian propran aĵon en sankteco kaj honoro, **5** ne en
la pasio de volupto, kiel la nacianoj, kiuj ne konas
Dion; **6** ke neniu peku kaj trompu sian fraton en
ĉi tio; ĉar la Eternulo estas venĝanto en ĉio tio,
kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj atestis. **7** Ĉar
Dio nin vokis ne por malpureco, sed por sanktiĝo.
8 Tiu do, kiu malakceptas, malakceptas ne homon,
sed Dion, kiu donas al vi Sian Sanktan Spiriton. **9**
Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke oni
skribu al vi, ĉar vi mem estas instruitaj de Dio
ami unu la alian; **10** ĉar vi ja tion faras al ĉiuj
fratoj, kiuj estas en la tuta Makedonujo. Sed ni
admonas vin, fratoj, ke vi amu pli kaj pli abunde,
11 kaj ke vi celu esti kvietaj, kaj fari viajn proprajn
aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel ni al
vi ordonis; **12** por ke vi iradu konvene antaŭ tiuj,
kiuj estas ekstere, kaj por ke nenio al vi manku.
13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj, kiuj
endormiĝis; por ke vi ne malĝoju, kiel la ceteraj,
kiuj havas nenian esperon. **14** Ĉar se ni kredas, ke
Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj
endormiĝis en Jesuo, Dio venigos kun li. **15** Ĉar ni
diras al vi per la vorto de la Sinjoro, ke ni, kiuj
estos vivaj, restantaj ĝis la alveno de la Sinjoro,
tute ne havos lokon antaŭ la endormiĝintoj. **16**
Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo, kun
signalkrio, kun la voĉo de la ĉefanĝelo, kaj kun
la trumpeto de Dio; kaj la mortintoj en Kristo
leviĝos la unuaj; **17** poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ
restantaj, estos kune kun ili suprenkaptitaj en la
nubojn, por renkonti la Sinjoron en la aero; kaj
tiel ni estos por ĉiam kun la Sinjoro. **18** Tial per
tiuj vortoj konsolu unu la alian.

5 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi ne
bezonas, ke oni skribu al vi. **2** Ĉar vi mem tute
bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas, kiel
ŝtelisto en la nokto. **3** Dum oni diras: Paco kaj
sendanĝereco, tiam subita detruo venas sur ilin,
kiel naskodoloro al gravedulino, kaj ili tute ne
forsaviĝos. **4** Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo
tiel, ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto; **5** ĉar vi ĉiuj
estas filoj de lumo kaj filoj de la tago; ni ne estas el
la nokto, nek el mallumo; **6** tial ni ne dormu, kiel
la ceteraj, sed ni viglu kaj estu sobraj. **7** Ĉar kiuj
dormas, tiuj dormas en la nokto; kaj kiuj ebriiĝas,
tiuj ebriiĝas en la nokto. **8** Sed ĉar ni estas el la
tago, ni estu sobraj, surmetante la kirason de fido
kaj amo, kaj, kiel kaskon, la esperon de savo. **9** Ĉar
Dio nin destinis ne al kolero, sed al la ricevo de
savado per nia Sinjoro Jesuo Kristo, **10** kiu mortis
por ni, por ke ni vivu kune kun li, ĉu ni maldormos
aŭ dormos. **11** Tial admonu vin reciproke kaj edifu
unu la alian, kiel ankaŭ vi jam faradas. **12** Sed ni
petegas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj laboras ĉe vi
kaj estras ĉe vi en la Sinjoro kaj vin admonas, **13**
kaj estimi ilin treege kun amo pro ilia laboro. Estu
pacemaj unu kun la alia. **14** Kaj ni petas vin, fratoj,
admonu la senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn,
subtenu la malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ
ĉiuj. **15** Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon
por malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona,
unu por alia kaj por ĉiuj. **16** Ĝoju ĉiam; **17** preĝu
senĉese; **18** pri ĉio donu dankon; ĉar tia estas la
volo de Dio en Kristo Jesuo pri vi. **19** Ne estingu la
Spiriton; **20** ne malestimu profetaĵojn; **21** elprovu
ĉion; tenu firme tion, kio estas bona; **22** detenu
vin de ĉia formo de malbono. **23** Kaj la Dio de
paco vin sanktigu tute; kaj via spirito kaj animo
kaj korpo estu plene konservitaj sen kulpo, ĉe
la alveno de nia Sinjoro Jesuo Kristo. **24** Fidela
estas Tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros. **25** Fratoj,
preĝu por ni. **26** Salutu ĉiujn fratojn per sankta
kiso. **27** Mi solene petegas vin per la Sinjoro, ke
oni legu ĉi tiun epistolon antaŭ la tuta frataro. **28**
La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

2 Tesalonikanoj

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio
de la Tesalonikanoj en Dio, nia Patro, kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo: **2** Graco al vi kaj paco de
Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. **3** Ni
devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, kiel estas
ja dece, pro tio, ke via fido kreskas treege, kaj
abundas via reciproka amo de ĉiu al ĉiu, **4** tiel, ke
ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj de Dio, pro
via pacienco kaj fido sub ĉiuj viaj persekutoj kaj
afliktoj, kiujn vi elportadas; **5** tio estas evidenta
signo de la justa juĝo de Dio; por ke vi montriĝu
indaj je la regno de Dio, por kiu vi ankaŭ suferas;
6 ĉar estas justaĵo ĉe Dio redoni afliktojn al tiuj,
kiuj vin afliktas, **7** kaj al vi, la afliktataj, ripozon
kun ni, ĉe la malkaŝiĝo de la Sinjoro Jesuo el la
ĉielo kun la anĝeloj de lia potenco, **8** en flamanta
fajro, por venigi venĝon sur tiujn, kiuj ne konas
Dion kaj ne obeas al la evangelio de nia Sinjoro
Jesuo; **9** kiuj suferos punadon, eternan detruon
de antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro kaj de la gloro de
lia potenco, **(aiōnios g166)** **10** kiam li venos por esti
glorata en siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe ĉiuj,
kiuj ekkredis (ĉar nia atestado ĉe vi estis kredata)
en tiu tago. **11** Por tiu celo ni ankaŭ konstante
preĝas por vi, ke nia Dio vin trovu indaj je la
voko, kaj kun potenco plenumu ĉiun bonvolon de
boneco kaj ĉiun laboron de fido; **12** por ke la nomo
de nia Sinjoro Jesuo estu glorata en vi, kaj vi en li,
laŭ la graco de nia Dio kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.

2 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la alvenon
de nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj nian alkolektiĝon
al li, **2** ke vi ne fariĝu facile skueblaj mense, kaj
ne konsterniĝu, ĉu per spirito, aŭ per parolo, aŭ
per letero ŝajne de ni, kvazaŭ la tago de la Sinjoro
jam apudestus; **3** neniu vin trompu iamaniere;
ĉar nepre antaŭe okazos la apostateco, kaj la
homo de peko malkaŝiĝos, la filo de pereo, **4**
kiu kontraŭmetas sin kaj levas sin super ĉion,
kion oni nomas Dio aŭ adoras; tiel, ke li sidas
en la templo de Dio, elmontrante sin, kvazaŭ li
estas Dio. **5** Ĉu vi ne memoras, ke mi diris tion al
vi, dum mi estis kun vi? **6** Kaj nun vi scias, kio
malhelpas, por ke li malkaŝiĝu siatempe. **7** Ĉar la
mistero de maljusteco jam energias; sed restas
ankoraŭ la malhelpanto, ĝis li estos formovita. **8**
Kaj tiam malkaŝiĝos la maljustulo, kiun la Sinjoro
Jesuo detruos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos
per la apero de sia alveno; **9** tiun, kies alveno
estas pro la energio de Satano kun ĉia potenco kaj
kun signoj kaj mensogaj mirindaĵoj, **10** kaj kun ĉia
trompo de maljusteco por la pereantoj, pro tio, ke
ili ne ricevis la amon al la vero por esti savitaj. **11**
Kaj pro tio Dio sendas al ili energion de eraro,
tiel, ke ili kredos mensogon; **12** por ke estu juĝataj
ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron
en maljusteco. **13** Sed ni devas ĉiam danki Dion
pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro, pro tio, ke Dio
vin elektis de la komenco al savo en la sanktigo
de la Spirito kaj kredo al la vero; **14** al kiu Li vin
vokis per nia evangelio, por la akiro de la gloro
de nia Sinjoro Jesuo Kristo. **15** Tial, fratoj, staru
firme, kaj tenu la tradiciojn, kiujn vi lernis ĉu per
parolo, aŭ per ia letero nia. **16** Nia Sinjoro Jesuo
Kristo mem, kaj Dio, nia Patro, kiu nin amis kaj
al ni donis eternan konsolon kaj bonan esperon
per graco, **(aiōnios g166)** **17** konsolu viajn korojn kaj
fortigu ilin por ĉia bona faro kaj vorto.

3 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la
Sinjoro disvastiĝu kaj estu glorata, kiel ankaŭ
ĉe vi; **2** kaj ke ni forsaviĝu de senprudentaj kaj
malbonaj homoj; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido. **3** Sed
fidela estas la Sinjoro, kiu vin fortikigos kaj vin
defendos kontraŭ la malbonulo. **4** Sed ni fidas
la Sinjoron rilate vin, ke vi faras kaj faros tion,
kion ni ordonas. **5** Kaj la Sinjoro direktu viajn
korojn en la amon al Dio kaj en la paciencon
de Kristo. **6** Ni ordonas al vi, fratoj, en la nomo
de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi vin apartigu for
de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj ne laŭ la
tradicio, kiun oni ricevis de ni. **7** Ĉar vi mem
scias, kiel vi devas nin imiti; ĉar ni ne kondutis
senorde inter vi; **8** nek manĝis panon donace
de iu, sed per laboro kaj penado, nokte kaj tage
laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi; **9**
ne kvazaŭ ni ne havus tian rajton, sed por estigi
nin ekzemplo antaŭ vi, ke vi nin imitu. **10** Ĉar eĉ
kiam ni estis ĉe vi, la jenon ni ordonis al vi: Se
iu ne volas labori, tiu ankaŭ ne manĝu. **11** Ĉar
ni aŭdas, ke inter vi iradas senorde kelkaj, kiuj
tute ne laboras, sed en ĉies aferojn sin enŝovas.
12 Tiajn ni ordonas kaj admonas pro la Sinjoro
Jesuo Kristo, ke kviete ili laboru kaj manĝu sian
propran panon. **13** Sed vi, fratoj, ne laciĝu en
bonfarado. **14** Sed se iu ne obeos al la parolo
de ĉi tiu nia epistolo, rimarku tiun, kaj ne estu
por li kamaradoj, por ke li hontiĝu. **15** Tamen
ne rigardu lin kiel malamikon, sed admonu lin
kiel fraton. **16** La Sinjoro de paco mem donu al vi
pacon ĉiutempe kaj ĉiumaniere. La Sinjoro estu
kun vi ĉiuj. **17** La saluto de mi, Paŭlo, per mia
propra mano, kiu estas la signo en ĉiu epistolo;

tiel mi skribas. **18** La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun vi ĉiuj.

1 Timoteo

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono
de Dio, nia Savanto, kaj Kristo Jesuo, nia
espero, **2** al Timoteo, mia vera filo en fido:
Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj de
Kristo Jesuo, nia Sinjoro. **3** Kiel mi, ekironte en
Makedonujon, petis vin resti en Efeso, por ke vi
admonu kelkajn homojn, ke ili ne instruu alian
doktrinon, **4** nek atentu fabelojn kaj senfinajn
genealogiojn, kiuj naskas diskutojn, pli ol tiun
administradon de Dio, kiu estas laŭ la fido — tiel
faru. **5** Sed la celo de la admono estas amo el
pura koro kaj bona konscienco kaj sincera fido;
6 kion maltrafinte, kelkaj homoj sin deturnis al
vanta babilado, **7** dezirante esti instruistoj de
la leĝo, kvankam ili ne komprenas tion, kion
ili diras, nek tion, pri kio ili faras aserton. **8**
Sed ni scias, ke la leĝo estas bona, se oni ĝin
laŭleĝe uzas, **9** sciante, ke la leĝo ekzistas ne por
justulo, sed por homoj senleĝaj kaj malobeemaj,
malpiaj kaj pekemaj, malsanktaj kaj profanaj,
por patromortigantoj kaj patrinomortigantoj,
hommortigantoj, **10** malĉastuloj kaj viruzaĉantoj,
homŝtelistoj, mensogantoj, falseĵurantoj, kaj ĉio
ajn alia kontraŭa al la sana doktrino; **11** laŭ la
konfidita al mi evangelio de la gloro de la benata
Dio. **12** Mi dankas Kriston Jesuon, nian Sinjoron,
kiu min kapabligas, tial, ke li trovis min fidela,
destinante min al sia servado; **13** kvankam mi
antaŭe estis blasfemanto kaj persekutanto kaj
insultanto; tamen mi ricevis kompaton, ĉar mi
tion faris nesciante kaj nekredante; **14** kaj la
graco de nia Sinjoro abunde sufiĉegis kun fido
kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. **15** Fidinda
estas la diro, kaj inda je plena akcepto, ke Kristo
Jesuo envenis en la mondon, por savi pekantojn,
el kiuj mi estas la ĉefa; **16** tamen pro tiu kaŭzo
mi ricevis kompaton, por ke en mi, kiel la ĉefa,
Jesuo Kristo elmontru sian tutan paciencegon,
kiel ekzemplo por tiuj, kiuj poste kredos al li por
eterna vivo. **(aiōnios g166)** **17** Nun al la Reĝo eterna,
senmorta, nevidebla, la sola Dio, estu honoro kaj
gloro por ĉiam kaj eterne. Amen. **(aiōn g165)** **18** Ĉi
tiun zorgadon mi komisias al vi, mia filo Timoteo,
laŭ la profetaĵoj, kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi
militadu la bonan militon, **19** tenante la fidon kaj
bonan konsciencon, kiun forpuŝinte de si, kelkaj
homoj ŝippereis rilate la fidon; **20** el kiuj estas
Himeneo kaj Aleksandro, kiujn mi transdonis al
Satano, por ke ili lernu ne blasfemi.

2 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn, preĝojn,
propetadojn, dankojn por ĉiuj; **2** por reĝoj kaj
ĉiuj eminentuloj, por ke ni vivadu trankvile kaj
kviete en plena pieco kaj seriozeco. **3** Tio estas
bona kaj akceptebla antaŭ Dio, nia Savanto, **4**
kiu volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj kaj venu al
la scio de la vero. **5** Ĉar ekzistas unu Dio, kaj
unu interulo inter Dio kaj homoj, homo, Kristo
Jesuo, **6** kiu sin donis kiel elaĉetaĵon por ĉiuj,
ateston elmontrotan en konvenaj tempoj; **7** por
kio mi estas nomita predikisto kaj apostolo (mi
diras la veron, mi ne mensogas), instruisto por la
nacianoj en fido kaj vero. **8** Mi deziras do, ke la
viroj preĝu en ĉiu loko, levante sanktajn manojn,
sen kolero kaj disputado. **9** Tiel same, ke virinoj
sin vestu per decaj vestoj, kun modesteco kaj
sobreco; ne kun harplektaĵoj, aŭ oro, aŭ perloj, aŭ
multekostaj vestoj; **10** sed (kio konvenas al virinoj
konfesantaj la piecon) per bonfaroj. **11** Virino
lernu en kvieteco kun ĉia submetiĝo. **12** Sed mi
ne permesas al virino instruadi, nek regi super
viro, sed esti en kvieteco. **13** Ĉar Adam kreiĝis la
unua, poste Eva; **14** kaj Adam ne trompiĝis; sed la
virino, trompite, falis en pekon; **15** sed ŝi saviĝos
per la naskado, se ili daŭras en fido kaj amo kaj
sanktiĝo kun sobreco.

3 Fidinda estas la diro: Se iu celas episkopecon,
tiu deziras bonan laboron. **2** Episkopo do
devas esti neriproĉebla, edzo de unu edzino,
sobra, moderema, ordema, gastama, instruema, **3**
ne vindrinkema, ne batema; sed mildanima, ne
disputema, ne monamanto; **4** reganta bone sian
propran domanaron, tenante siajn gefilojn sub
regado kun ĉia seriozeco **5** (sed se iu ne scias regi
sian propran domon, kiel li zorgos pri la eklezio de
Dio?); **6** ne novico, por ke li ne ŝvelu per fiereco kaj
ne falu en la kondamnon de la diablo. **7** Krom tio li
devas havi bonan ateston de la eksteruloj, por ke
li ne falu en riproĉon kaj kaptilon de la diablo. **8**
Tiel same diakonoj devas esti seriozaj, ne duflanke
parolantaj, ne tro amantaj vinon, ne avidantaj
malhonoran gajnon; **9** tenantaj la misteron de la
fido en pura konscienco. **10** Kaj tiuj ankaŭ estu
unue provitaj; poste ili servu kiel diakonoj, se ili
estos neriproĉeblaj. **11** Virinoj ankaŭ devas esti
seriozaj, ne kalumniantoj, sobraj, fidelaj pri ĉio. **12**
La diakonoj estu edzoj de po unu edzino, regantaj
bone siajn gefilojn kaj siajn proprajn domojn. **13**
Ĉar tiuj, kiuj bone servadis kiel diakonoj, akiras al
si bonan gradon kaj grandan kuraĝon en la fido,
kiu estas en Kristo Jesuo. **14** Ĉi tion mi skribas
al vi, esperante veni al vi baldaŭ, **15** sed se mi
prokrastos, por ke vi komprenu, kiel oni devas

konduti en la domo de Dio, kiu estas la eklezio de
la vivanta Dio, la kolono kaj bazo de la vero. 16 Kaj
laŭ konsento, granda estas la mistero de pieco:
Tiu, kiu elmontriĝis en la karno, praviĝis en la
spirito, estis vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe la
nacioj, prikredita en la mondo, prenita supren en
gloro.

4 Sed la Spirito klare diras, ke en la venontaj
tempoj kelkaj defalos de la fido, atentante
delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demonoj,
2 per la hipokriteco de trompantoj, kiuj havas
la konsciencon kaŭterizitan kvazaŭ per brule
varmega fero, 3 admonante ne edziĝi, kaj deteni
sin de manĝaĵoj, kiujn Dio kreis por ke ili estu
danke ricevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la
veron. 4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona, kaj
nenio devas esti forĵetita, se oni ĝin ricevas kun
dankesprimo, 5 ĉar ĝi estas sanktigita per la
parolo de Dio kaj per preĝo. 6 Se vi memorigos la
fratojn pri tio, vi estos bona servanto de Kristo
Jesuo, nutrita per la vortoj de la fido kaj de la
bona doktrino, kiun vi jam sekvis; 7 sed forrifuzu
profanajn kaj avinajn fabelojn. Kaj ekzercu vin
al pieco; 8 ĉar korpa ekzercado malmulte utilas;
sed pieco utilas al ĉio, havante promeson pri la
nuna vivo kaj pri la estonta. 9 Fidinda estas la
diro, kaj inda je plena akcepto. 10 Ĉar por tio ni
laboras kaj batalas, ĉar ni apogas nian esperon
sur la vivantan Dion, kiu estas la Savanto de ĉiuj
homoj, precipe de la kredantoj. 11 Tion ordonu
kaj instruu. 12 Neniu malestimu vian junecon, sed
vi estu ekzemplo al la kredantoj, per parolo, per
konduto, per amo, per fido, per ĉasteco. 13 Ĝis mi
venos, atentu legadon, konsilon, instruadon. 14
Ne malŝatu la donacon, kiu estas en vi, donita al
vi per profetado, kun la surmetado de la manoj
de la presbiteraro. 15 Estu diligenta pri tiuj aferoj;
dediĉu vin al ili, por ke via progreso evidentiĝu
al ĉiuj. 16 Zorgu pri vi mem kaj pri via instruo.
Persistu en tio; ĉar, tion farante, vi savos vin mem,
kaj tiujn, kiuj vin aŭskultas.

5 Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel
patron; la pli junajn virojn, kiel fratojn; 2
la maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli junajn
virinojn, kiel fratinojn, kun ĉia ĉasteco. 3 Respektu
tiujn vidvinojn, kiuj estas efektive vidvinoj. 4
Sed se iu vidvino havas filojn aŭ nepojn, ĉi tiuj
lernu unue montri piecon ĉe sia propra familio
kaj rekompenci siajn gepatrojn; ĉar tio estas
akceptebla antaŭ Dio. 5 Tiu, kiu estas efektiva
vidvino kaj izolitino, apogas sian esperon sur Dion,
kaj persistas en petegoj kaj preĝoj nokte kaj tage.
6 Sed la voluptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas.
7 Tion ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen riproĉo. 8
Sed se iu ne zorgas pri siaj propraj, kaj precipe
pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon, kaj
estas pli malbona ol nekredanto. 9 Estu registrata
kiel vidvino tiu, kiu havas ne malpli ol sesdek
jarojn, estis edzino de unu viro, 10 estas bone
atestata pri bonfarado, edukis infanojn, gastigis
fremdulojn, lavis la piedojn de la sanktuloj, helpis
la suferantojn, kaj sekvis ĉian bonfaradon. 11 Sed
la pli junajn vidvinojn malakceptu; ĉar post kiam
ili ekfariĝos luksemaj kontraŭ Kristo, ili deziras
edziniĝi, 12 meritante kondamnon, ĉar ili vantigis
sian unuan fidon. 13 Krom tio ili lernas esti
senutilaj, rondirante de domo al domo; kaj ne sole
senutilaj, sed ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj,
parolante nekonvenaĵojn. 14 Mi volas do, ke la pli
junaj edziniĝu, nasku infanojn, mastrumadu, ne
donu al la malamiko pretekston por kalumnio; 15
ĉar kelkaj jam turniĝis flanken post Satano. 16
Se iu kredantino havas vidvinojn, ŝi helpu ilin,
kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu
la efektivajn vidvinojn. 17 La presbiteroj, kiuj
regas bone, estu rigardataj kiel indaj je duobla
honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto
kaj instruado. 18 Ĉar la Skribo diras: Ne fermu la
buŝon al bovo draŝanta. Kaj: La laboristo meritas
sian salajron. 19 Kontraŭ presbitero ne akceptu
denuncon krom ĉe du aŭ tri atestantoj. 20 La
pekintojn riproĉu antaŭ la okuloj de ĉiuj, por ke
la ceteraj ankaŭ timu. 21 Mi admonas vin antaŭ
Dio kaj Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj, ke
vi zorgu pri tiuj aferoj sen antaŭjuĝo, farante
nenion pro partieco. 22 Sur neniun surmetu la
manojn tro rapidece, kaj ne estu partoprenanto
en la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta. 23 Ne
plu estu akvotrinkanto, sed uzu iom da vino pro
la stomako kaj viaj oftaj malfortoj. 24 La pekoj
de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la juĝo;
kaj aliajn homojn ili sekvas. 25 Tiel same ankaŭ
ekzistas bonaj faroj, kiuj estas evidentaj, kaj la
alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

6 Ĉiuj subjugaj sklavoj rigardu siajn estrojn kiel
indajn je ĉia honoro, por ke la nomo de Dio
kaj la doktrino ne estu blasfemataj. 2 Kaj tiuj,
kiuj havas kredantajn estrojn, ne malestimu ilin
tial, ke ili estas fratoj, sed servu al ili tiom pli,
ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Didonaco, estas
fidelaj kaj amataj. Tion instruu kaj konsilu. 3 Se
iu instruas malsame kaj ne konsentas al sanaj
vortoj, la vortoj de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj
al la laŭpieca doktrino, 4 tiu estas fanfaronema,
nenion sciante, sed malsana je demandoj kaj

privortaj diskutoj, de kiuj naskiĝas envio, malpaco,
mallaŭdoj, malbonaj suspektoj, 5 disputadoj de
homoj mense perversigitaj kaj senigitaj je la vero,
supozantaj, ke la pieco estas gajnilo. 6 Sed la
pieco kun kontenteco estas granda gajnilo; 7
ĉar ni nenion enportis en la mondon, kaj ni ne
povas ion forporti; 8 sed havante manĝaĵojn kaj
vestojn, ni estos per tio kontentaj. 9 Tamen tiuj,
kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon kaj
multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn tiajn,
kiaj dronigas la homojn en detruo kaj pereo. 10
Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono;
celante al tio, kelkaj forvagis de la fido kaj sin
trapikis per multaj malĝojoj. 11 Sed vi, ho homo
de Dio, forsaviĝu de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon,
piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon. 12
Batalu la bonan batalon de la fido, kaj ektenu la
eternan vivon, al kiu vi estas vokita kaj konfesis
la bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj. (aiōnios
g166) 13 Mi vin admonas antaŭ Dio, kiu ĉion
vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu antaŭ Pontio
Pilato atestis la bonan konfeson, 14 ke vi plenumu
la ordonon sen makulo, sen riproĉo, ĝis la apero
de nia Sinjoro Jesuo Kristo, 15 kiun aperon en Siaj
propraj tempoj montros Tiu, kiu estas la benata
kaj sola Potenculo, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de
sinjoroj, 16 kiu sola havas senmortecon, loĝante
en lumo neatingebla, kaj kiun neniu vidis nek
povas vidi, al kiu estu honoro kaj potenco eterna.
Amen. (aiōnios g166) 17 Admonu tiujn, kiuj estas
riĉaj en la nuna mondo, ke ili ne estu arogantaj,
kaj ke ili apogu sian esperon ne sur la malcertecon
de la riĉo, sed sur Dion, kiu donas al ni riĉe
ĉion por ĝuado; (aiōn g165) 18 ke ili bone agadu,
ke ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj
disdoni, simpatiemaj; 19 provizante por si bonan
fundamenton kontraŭ la venonta tempo, por ke
ili ektenu la efektivan vivon. 20 Ho Timoteo,
gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante
vin for de la babiladoj kaj kontraŭparoloj de
la falsenomata scio; 21 kiun konfesante, kelkaj
maltrafis rilate la fidon. Graco estu kun vi.

2 Timoteo

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo
de Dio, laŭ la promeso de vivo, kiu estas
en Kristo Jesuo, **2** al Timoteo, mia amata filo:
Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj
de Kristo Jesuo, nia Sinjoro. **3** Mi dankas Dion,
kiun mi adoras de post miaj praavoj kun pura
konscienco, ke konstantan memoron mi havas
pri vi en miaj preĝoj, nokte kaj tage **4** sopirante
vidi vin, memorante viajn larmojn, por ke mi
pleniĝu de ĝojo; **5** ricevinte rememoron pri la
sincera fido, kiu estas en vi, kaj kiu loĝis unue en
via avino Lois kaj en via patrino Eŭnike, kaj, mi
konvinkiĝis, en vi ankaŭ. **6** Pro tio mi memorigas
vin, ke vi reekbruligu la donacon de Dio, kiu estas
en vi per la surmetado de miaj manoj. **7** Ĉar Dio
donis al ni spiriton ne de malkuraĝeco, sed de
potenco kaj amo kaj sinregado. **8** Ne hontu do pri
la atesto de nia Sinjoro, nek pri mi, lia malliberulo;
sed kunelportu suferojn kun la evangelio laŭ la
potenco de Dio, **9** kiu nin savis kaj vokis per
sankta voko, ne laŭ niaj faroj, sed laŭ Sia propra
antaŭintenco kaj laŭ la graco donita al ni en
Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj, **(aiōnios g166)** **10**
sed nun malkaŝita per la apero de nia Savanto
Jesuo Kristo, kiu neniigis la morton kaj enlumigis
la vivon kaj la senmortecon per la evangelio, **11** al
kiu mi estas nomita predikisto kaj apostolo kaj
instruisto. **12** Pro tio mi ankaŭ suferas tiel; tamen
mi ne hontas; ĉar mi konas tiun, al kiu mi kredis,
kaj mi konvinkiĝis, ke li havas la povon gardi mian
konfiditaĵon ĝis tiu tago. **13** Konservu la modelon
de sanaj vortoj, kiujn vi aŭdis de mi, en fido
kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. **14** La bonan
konfiditaĵon gardu per la Sankta Spirito, kiu loĝas
en ni. **15** Vi scias, ke forturniĝis de mi ĉiuj en Azio,
el kiuj estas Figelo kaj Hermogenes. **16** La Sinjoro
donu kompaton al la domo de Onesiforo; ĉar li
ofte min refreŝigis, kaj li ne hontis pri mia kateno,
17 sed kiam li estis en Romo, li elserĉis min tre
diligente kaj min trovis **18** (la Sinjoro donu al li,
ke li trovu kompaton ĉe la Sinjoro en tiu tago), kaj
vi scias tre bone, kiom da servoj li faris en Efeso.

2 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu
estas en Kristo Jesuo. **2** Kaj kion vi de mi
aŭdis inter multaj atestantoj, tion transdonu al
fidelaj homoj, kompetentaj instrui ankaŭ aliajn.
3 Vi do elportu suferojn, kiel bona militisto de
Jesuo Kristo. **4** Neniu militanto sin implikas en
la aferojn de ĉi tiu vivo; por ke li plaĉu al sia
varbinto. **5** Kaj se iu konkuras kiel atleto, li ne
estas kronata, se li ne laŭregule konkuris. **6** La
laboranta terkultivisto devas la unua partopreni
en la fruktoj. **7** Konsideru tion, kion mi diras;
ĉar la Sinjoro donos al vi komprenon pri ĉio. **8**
Memoru Jesuon Kriston, levitan el la mortintoj, el
la idaro de David, laŭ mia evangelio; **9** en ĝi mi
elportas suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo, sed
la vorto de Dio ne estas ligita. **10** Tial mi suferas
ĉion pro la elektitoj, por ke ili ankaŭ atingu la en
Kristo Jesuo savon kun gloro eterna. **(aiōnios g166)**
11 Fidinda estas la diro: Ĉar se ni mortis kun li,
ni ankaŭ vivos kun li; **12** se ni suferas, ni ankaŭ
reĝos kun li; se ni malkonfesos lin, li ankaŭ nin
malkonfesos; **13** se ni malfidas, li restas fidela; ĉar
li ne povas malkonfesi sin mem. **14** Memorigu ilin
pri tio, admonante ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili ne
vortobatalu, kio estas neniel utila, kun risko de
ŝancelo por la aŭdantoj. **15** Klopodu prezenti vin
ĉe Dio kiel aprobita, laboranto senriproĉa, ĝuste
pritaksante la vorton de la vero. **16** Sed evitu
profanajn babiladojn; ĉar ili iros antaŭen al pli
multe da malpieco, **17** kaj ilia parolo dismordos
kiel gangreno; el kiuj estas Himeneo kaj Fileto, **18**
kiuj pri la vero eraris, dirante, ke la releviĝo estas
jam pasinta; kaj ili renversas la fidon de kelkaj.
19 Tamen la firma fundamento de Dio staras,
havante la jenan sigelon: La Sinjoro konas tiujn,
kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu
nomas la nomon de la Sinjoro. **20** Sed en granda
domo estas vazoj ne nur oraj kaj arĝentaj, sed
ankaŭ lignaj kaj argilaj, kaj unuj por honoro kaj
aliaj por malhonoro. **21** Se do iu purigos sin de ĉi
tiuj, li estos vazo por honoro, sanktigita, taŭga por
la mastro, pretigita por ĉiu bona laboro. **22** Sed
forkuru de junulaj voluptoj, kaj sekvu justecon,
fidon, amon, pacon, kune kun tiuj, kiuj vokas
la Sinjoron el pura koro. **23** Sed malsaĝajn kaj
neklerajn demandojn evitu, sciante, ke ili naskas
malpacojn. **24** Kaj la servisto de la Sinjoro devas
ne malpaci, sed esti afabla al ĉiuj, instruema,
tolerema, **25** en humileco instruante tiujn, kiuj
kontraŭstaras; eble Dio donos al ili penton, por ke
ili venu al scio de la vero, **26** kaj por ke ili sobraj
eliĝu el la kaptilo de la diablo, kaptite de li, por
plenumi lian volon.

3 Sed sciu, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj
tempoj. **2** Ĉar homoj estos sinamantaj,
monamantaj, fanfaronemaj, arogantaj, insultemaj,
malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj,
3 neparencamaj, nepacigeblaj, kalumniemaj,
nesinregantaj, malmildaj, ne bonamantaj, **4**
perfidemaj, pasiemaj, ventoplenaj, plezuron
amantaj pli ol Dion; **5** havante ŝajnon de pieco,

sed neinte ĝian potencon; de ĉi tiuj ankaŭ vin
forturnu. 6 Ĉar el ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas
en domojn, kaj forkaptas malsaĝajn virinojn,
ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per diversaj
voluptoj, 7 ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn
veni al la scio de la vero. 8 Kaj kiel Janes kaj
Jambres kontraŭstaris al Moseo, tiel same ĉi
tiuj ankaŭ kontraŭstaras al la vero, homoj kun
malnobligita spirito, por la fido senvaloraj. 9
Sed ili ne plu iros antaŭen; ĉar ilia malsaĝeco
evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe tiuj. 10 Sed
vi sekvis mian instruon, konduton, celon, fidon,
toleremecon, amon, paciencon, 11 persekutojn,
suferojn, kiaj okazis al mi en Antioĥia, en Ikonio,
en Listra; kiajn persekutojn mi suferis; kaj el ĉio
tio la Sinjoro min savis. 12 Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas
vivi pie en Kristo Jesuo, estos persekutataj. 13 Sed
malbonaj homoj kaj ruzuloj ĉiam iros antaŭen al
pli granda malbono, trompantaj kaj trompataj. 14
Sed restu vi en tio, kion vi lernis kaj pri kio vi
certiĝis, sciante, de kiu vi ĝin lernis, 15 kaj ke jam
de frua infaneco vi konas la sanktajn skribojn,
kiuj povas fari vin saĝa por savo per la fido, kiu
estas en Kristo Jesuo. 16 Ĉiu skribaĵo inspirita de
Dio estas ankaŭ utila por instruo, por admono,
por korekto, por disciplino en justeco; 17 por ke
la homo de Dio estu perfekta, plene provizita por
ĉiu bona laboro.

4 Mi ordonas al vi antaŭ Dio, kaj antaŭ Kristo
Jesuo, kiu juĝos la vivantojn kaj la mortintojn,
kaj pro lia apero kaj lia regno; 2 prediku la vorton;
insistu ĝustatempe, malĝustatempe; konvinku,
admonu, konsilu, en ĉia pacienco kaj instruado. 3
Ĉar venos tempo, kiam oni ne toleros la sanan
instruon; sed havante jukantajn orelojn, amasigos
al si instruantojn, laŭ siaj deziroj; 4 kaj ili deturnos
de la vero sian orelon, kaj turnos sin flanken
al fabeloj. 5 Sed vi estu sobra en ĉio, elportu
suferojn, faru la laboron de evangeliisto, plenumu
vian servadon. 6 Ĉar mi jam estas elverŝata kvazaŭ
verŝofero, kaj venis la horo de mia foriro. 7 Mi
batalis la bonan batalon, mi finis la kuradon, mi
gardis la fidon; 8 de nun estas konservita por mi la
krono de justeco, kiun la Sinjoro, la justa juĝisto,
donos al mi en tiu tago; kaj ne nur al mi, sed ankaŭ
al ĉiuj, kiuj amis lian aperon. 9 Klopodu veni
baldaŭ al mi; 10 ĉar Demas min forlasis, amante la
nunan mondon, kaj iris al Tesaloniko; Kreskens
al Galatujo, Tito al Dalmatujo. (aiōn g165) 11 Nur
Luko estas kun mi. Prenu Markon kaj alkonduku
lin kun vi, ĉar li utilas al mi por la servado. 12
Sed TiĤikon mi sendis al Efeso. 13 La mantelon,
kiun mi lasis en Troas ĉe Karpo, alportu, kiam
vi venos, kaj la librojn, precipe la pergamenojn.
14 Aleksandro, la kupristo, faris al mi multe da
malbono; la Sinjoro redonos al li laŭ liaj faroj;
15 kontraŭ li vi ankaŭ vin gardu, ĉar li multege
kontraŭstaris al niaj vortoj. 16 Ĉe mia unua pledo,
neniu staris kun mi, sed ĉiuj min forlasis; tio ne
estu kalkulita kontraŭ ili. 17 Sed la Sinjoro staris
apud mi, kaj min fortigis, por ke per mi la anonco
estu plene publikigita, kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu;
kaj mi forsaviĝis el la buŝo de la leono. 18 La
Sinjoro min savos de ĉiu malbona faro, kaj min
savkondukos en sian ĉielan regnon; al li la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn g165) 19 Salutu
Priskilan kaj Akvilan kaj la domon de Onesiforo.
20 Erasto restis en Korinto; sed Trofimon mi lasis
malsanan en Mileto. 21 Klopodu veni antaŭ la
vintro. Salutas vin Eŭbulo kaj Pudens kaj Lino kaj
Klaŭdia kaj ĉiuj fratoj. 22 La Sinjoro estu kun via
spirito. Graco estu kun vi.

Tito

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo
Kristo, laŭ la fido de la elektitoj de Dio, kaj
laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ pieco, **2** kun
espero al eterna vivo, kiun la senmensoga Dio
promesis antaŭ la tempoj eternaj, **(aiōnios g166)** **3** sed
ĝustatempe Li elmontris Sian vorton en la anonco,
kiu estas al mi konfidita konforme al la ordono
de Dio, nia Savanto; **4** al Tito, mia vera filo laŭ
komuna fido: Graco kaj paco de Dio, la Patro, kaj
de Kristo Jesuo, nia Savanto. **5** Pro tio mi lasis vin
en Kreto, ke vi aranĝu la aferojn mankohavajn kaj
starigu presbiterojn en ĉiu urbo, kiel mi ordonis
al vi; **6** se iu troviĝas neriproĉebla, edzo de unu
edzino, kies infanoj estas kredantoj, kaj ne estas
akuzitaj pri diboĉo, nek ribelemaj. **7** Ĉar episkopo
devas esti sen riproĉo, kiel administranto de
Dio; ne obstina, ne kolerema, ne drinkema, ne
malpacema, ne avidanta malhonoran gajnon; **8**
sed gastama, bonamanta, sobra, justa, sankta,
sinreganta, **9** tenanta la fidelan vorton, kiu estas
laŭ la instruado, por ke li povu admoni pri la sana
doktrino kaj ankaŭ refuti la kontraŭdirantojn.
10 Ĉar ekzistas multaj homoj ribelemaj, vantaj
parolantoj kaj trompistoj, precipe tiuj el la
cirkumcido, **11** kies buŝoj devas esti fermitaj;
homoj, kiuj renversas tutajn domojn, instruantaj
nekonvenaĵojn por malhonora gajno. **12** Unu
el ili, profeto samnacia, diris: La Kretanoj ĉiam
estas mensogantoj, malbonaj bestoj, mallaboremaj
manĝeguloj. **13** Tiu atesto estas vera. Tial akre
riproĉu ilin, por ke ili estu sanaj en la fido, **14**
ne atentante Judajn fabelojn, kaj ordonojn de
tiuj homoj, kiuj deturnas sin de la vero. **15** Ĉe
la puraj, ĉio estas pura; sed ĉe la malpuraj kaj
nekredantaj, nenio estas pura; sed ilia menso kaj
ilia konscienco estas malpurigitaj. **16** Ili pretendas
koni Dion; sed per siaj agoj ili malkonfesas Lin,
estante abomenaj kaj malobeemaj kaj por ĉiu
bona faro senvaloraj.

2 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana
doktrino: **2** ke la maljunuloj estu sobraj,
seriozmienaj, prudentaj, sanaj en la fido, en
amo en pacienco; **3** ke la maljunulinoj tiel same
estu je sintenado respektemaj, ne kalumniantoj,
nek sklavigitaj de troa vino, sed instruantaj
la bonon; **4** por ke ili eduku la junulinojn
ami siajn edzojn, ami siajn infanojn, **5** esti
prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfaremaj,
submetiĝemaj al siaj propraj edzoj, por ke la vorto
de Dio ne estu blasfemita; **6** konsilu tiel same la
junulojn, ke ili estu prudentaj; **7** pri ĉio montrante
vin ekzemplo de bonaj faroj, en via instruado
montrante sincerecon, seriozecon, **8** paroladon
sanan, nekondamneblan; por ke la kontraŭulo
hontu, havante nenion malbonan diri kontraŭ ni.
9 Admonu sklavojn, ke ili estu submetiĝemaj al
siaj propraj sinjoroj kaj plaĉantaj al ili en ĉio; ne
kontraŭdiremaj, **10** ne ŝtelantaj, sed montrantaj
ĉian bonan fidelecon; por ke ili ornamu en ĉio
la doktrinon de Dio, nia Savanto. **11** Ĉar jam
aperis la graco de Dio, portante savon al ĉiuj
homoj, **12** instruante nin, ke foriginte malpiecon
kaj laŭmondajn dezirojn, ni vivadu sobre, juste,
kaj pie en la nuna mondo, **(aiōn g165)** **13** atendantaj
la feliĉan esperon kaj la malkaŝon de la gloro de
nia granda Dio kaj Savanto, Jesuo Kristo, **14** kiu
donis sin por ni, por elaĉeti nin el ĉia maljusteco
kaj por purigi al si popolon propran, fervoran pri
bonaj faroj. **15** Tion parolu, kaj konsilu kaj riproĉu
kun ĉia aŭtoritato. Neniu vin malestimu.

3 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj
estroj, ke ili estu obeemaj, pretaj por ĉiu bona
laboro, **2** ke ili ne parolu malbonon pri iu ajn,
estu ne malpacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj
ĉian mildecon al ĉiuj homoj. **3** Ĉar ni ankaŭ estis
iam malsaĝaj, malobeemaj, trompitaj, servantaj al
diversaj pasioj kaj voluptoj, vivantaj en malico kaj
envio, malamindaj, kaj malamantaj unu la alian. **4**
Sed kiam aperis la boneco de Dio, nia Savanto,
kaj Lia amo al homoj, **5** ne per laboroj faritaj en
justeco, kiujn ni mem farus, sed laŭ Sia kompato
Li savis nin, per la lavado de renasko, kaj per
la renovigo de la Sankta Spirito, **6** kiun Li riĉe
surverŝis sur nin per Jesuo Kristo, nia Savanto; **7**
por ke ni, justigite per Lia graco, fariĝu heredantoj
laŭ la espero de eterna vivo. **(aiōnios g166)** **8** Fidinda
estas la diro, kaj mi volas, ke pri tio vi atestadu
kun certeco, por ke tiuj, kiuj ekkredis al Dio, zorgu
pri bonaj faroj. Tiuj aferoj estas bonaj kaj utilaj al
la homoj; **9** sed evitu malsaĝajn demandojn kaj
genealogiojn kaj diskutojn kaj prileĝajn disputojn,
ĉar ili montriĝas senutilaj kaj vanaj. **10** Se iu estas
herezulo ankoraŭ post unua admono kaj dua,
evitu tiun, **11** sciante, ke tia homo perversiĝis
kaj pekas, estante memkondamnita. **12** Kiam mi
sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon, rapidu veni al
mi al Nikopolis; ĉar mi decidis travintri tie. **13**
Antaŭen irigu Zenason, la leĝiston, kaj Apoloson
sur ilia vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke nenio
manku al ili. **14** Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu daŭrigi
bonajn laborojn, por necesaj bezonoj, por ke ili
ne estu senfruktaj. **15** Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin

salutas. Salutu vi tiujn, kiuj amas nin en la fido.
Graco estu kun vi ĉiuj.

Filemon

1 Paŭlo, malliberulo por Kristo Jesuo, kaj
Timoteo, la frato, al Filemon, nia amato kaj
kunlaboranto, **2** kaj al Apfia, la fratino, kaj al
Arĥipo, nia kunbatalanto, kaj al la eklezio en via
domo: **3** Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro,
kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. **4** Mi ĉiam dankas
mian Dion, memorigante pri vi en miaj preĝoj, **5**
aŭdinte pri via amo kaj pri la fido, kiun vi havas
al la Sinjoro Jesuo kaj al ĉiuj sanktuloj; **6** por
ke la partoprenado en via fido fariĝu energia
per la sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi, por
Kristo. **7** Ĉar mi tre ĝojis kaj havis multon da
konsolo pro via amo, ĉar la koroj de la sanktuloj
refreŝiĝis per vi, frato mia. **8** Kvankam do mi
havas plenan kuraĝon en Kristo, por ordoni al vi
tion, kio estas konvena, **9** tamen pro la amo mi
preferas petegi tia, kia mi estas, Paŭlo, maljunulo
kaj nun ankaŭ malliberulo pro Kristo Jesuo; **10** mi
petegas vin koncerne mian filon, kiun mi naskis
en miaj katenoj; tio estis Onesimo, **11** kiu estis
iam senutila por vi, sed nun estas utila por vi kaj
por mi; **12** mi ĵus resendis al vi lin mem, alivorte,
mian propran koron; **13** lin mi volonte ja tenus
apud mi, por ke anstataŭ vi li estu al mi helpanto
en la ligiloj de la evangelio; **14** sed mi nenion volis
fari sen via konsento; por ke via boneco estu ne
kvazaŭ deviga, sed laŭvola. **15** Ĉar eble li pro tio
estas apartigita for de vi por kelka tempo, por ke
vi havu lin por ĉiam; **(aiōnios g166)** **16** jam ne kiel
sklavon, sed kiel pli bonan ol sklavo, kiel fraton
amatan, precipe por mi, sed des pli por vi, kaj en
la karno kaj en la Sinjoro. **17** Se vi do rigardas
min kiel kunulon, akceptu lin tiel same, kiel min
mem. **18** Se tamen li faris ian malhonestaĵon, aŭ
ŝuldas ion al vi, tion enkalkulu en mian konton;
19 mi, Paŭlo, skribas per mia propra mano, mi ĝin
repagos; mi tamen ne diras al vi, ke vi viaparte
ŝuldas al mi eĉ vin mem. **20** Jes, frato mia, lasu
min havi plezuron de vi en la Sinjoro; refreŝigu
mian koron en Kristo. **21** Fidante pri via obeo,
mi skribas al vi, sciante, ke vi faros eĉ pli multe,
ol kiom mi diras. **22** Sed krom tio pretigu por
mi gastoĉambron; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ viaj
preĝoj, estos donita al vi. **23** Salutas vin Epafras,
mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo, **24** Marko,
Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj. **25**
La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via
spirito. Amen.

Hebroj

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis en
la tempo antikva al niaj patroj en la profetoj, **2**
en tiuj lastaj tagoj parolis al ni en Filo, kiun Li
nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ Li faris
la mondaĝojn, **(aiōn g165)** **3** kiu, estante la elbrilo
de Lia gloro kaj plena bildo de Lia substanco, kaj
subtenante ĉion per la vorto de sia potenco, kaj
farinte la elpurigon de niaj pekoj, sidiĝis dekstre
de la Majesto en altaĵoj; **4** fariĝinte tiom pli granda
ol la anĝeloj, kiom pli bonegan nomon ol ili li
heredis. **5** Ĉar al kiu el la anĝeloj Li iam diris: Vi
estas Mia Filo, Hodiaŭ Mi vin naskis? kaj denove:
Mi estos al li Patro, Kaj li estos al Mi Filo? **6** Kaj
ankoraŭ, kiam Li enkondukas la unuenaskiton
en la mondon, Li diras: Kaj kliniĝu antaŭ li ĉiuj
anĝeloj de Dio. **7** Kaj pri la anĝeloj Li diras: Kiu
faras la ventojn Liaj senditoj, Flamantan fajron
Liaj servantoj; **8** sed pri la Filo: Via trono estas
Dia trono por ĉiam kaj eterne; La sceptro de via
regno estas sceptro de justeco. **(aiōn g165)** **9** Vi amas
virton kaj malamas malvirton; Tial Dio, via Dio,
oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
10 Kaj: En antikveco Vi, ho Eternulo, fondis la
teron, Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
11 Ili pereos, sed Vi restos; Kaj ĉiuj ili eluziĝos
kiel vesto, **12** Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili
ŝanĝiĝos. Sed Vi restas la sama, Kaj Viaj jaroj ne
finiĝos. **13** Sed al kiu el la anĝeloj Li iam diris:
Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi faros viajn malamikojn
benketo por viaj piedoj? **14** Ĉu ne estas ili ĉiuj
spiritoj servantaj, elsendataj, por servi al tiuj, kiuj
estas heredontoj de la savo?

2 Pro tio ni devas pli diligente atenti la aŭditaĵojn,
por ke ni de ili ne forflosu. **2** Ĉar se la vorto
parolata per anĝeloj montriĝis konstanta, kaj ĉiu
dekliniĝo kaj malobeo ricevis justan rekompencon,
3 kiamaniere ni forsaviĝos, malŝatinte tian gravan
savon? kiu, unue ekanoncite per la Sinjoro, estas
konfirmita al ni de la aŭdintoj; **4** dum Dio ankaŭ
kunatestis per signoj kaj mirindaĵoj kaj diversaj
potencaĵoj kaj disdonoj de la Sankta Spirito, laŭ
Sia volo. **5** Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la estontan
mondon, pri kiu ni paroladas. **6** Sed iu atestis ie,
dirante: Kio estas homo, ke Vi lin memoras? Kio
estas homido, ke Vi pensas pri li? **7** Vi malaltigis
lin malmulte antaŭ la anĝeloj, Per honoro kaj
beleco Vi lin kronis. Vi faris lin reganto super
la faritaĵoj de Viaj manoj; **8** Ĉion Vi metis sub
liajn piedojn. Ĉar, metante ĉion sub lin, Li nenion
lasis ne submetita. Sed nun ni ankoraŭ ne vidas
ĉion submetita sub lin. **9** Sed la malmulte sub la
anĝeloj malaltigitan Jesuon ni vidas, pro la sufero
de morto, kronita per honoro kaj beleco, por ke
per la favoro de Dio li gustumu morton por ĉiu.
10 Ĉar konvenis al Li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu
ĉio estas, alkondukanta multajn filojn al gloro,
perfektigi per suferado la estron de ilia savo. **11**
Ĉar la sanktiganto kaj la sanktigatoj estas ĉiuj el
unu; pro tiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj, **12**
dirante: Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros. **13**
Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj ankaŭ: Jen mi kaj
la infanoj, kiujn Dio donis al mi. **14** Ĉar do la
infanoj partoprenas en sango kaj karno, li ankaŭ
mem egale partoprenis en ili, por ke per morto
li neniigu tiun, kiu havis la potencon de morto,
tio estas la diablo, **15** kaj liberigu tiujn, kiuj per
timo de morto dum la tuta vivo estis subigitaj
al sklaveco. **16** Ĉar vere li ektenas ne anĝelojn,
sed la idaron de Abraham li ektenas. **17** Tial li
devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por ke li fariĝu
kompatema kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de
Dio, por fari repacigon por la pekoj de la popolo.
18 Ĉar per tio, ke li mem, tentate, suferis, li povas
helpi la tentatojn.

3 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj en ĉiela
voko, pripensu la Apostolon kaj Ĉefpastron de
nia konfeso, Jesuon, **2** kiu estis fidela al Tiu, kiu
nomis lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo. **3** Ĉar
ĉi tiu estas rigardita kiel inda je tiom pli granda
gloro ol Moseo, kiom pli grandan honoron, ol la
domo, havas ĝia stariginto. **4** Ĉar ĉiu domo estas
starigita de iu; sed la stariginto de ĉio estas Dio. **5**
Kaj Moseo ja estis fidela en Lia tuta domo, kiel
servanto, por atestaĵo pri tio, kio estis parolota; **6**
sed Kristo, kiel filo super Lia domo; kies domo ni
estas, se ni tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon de
nia espero firmaj ĝis la fino. **7** Tial, kiel diras la
Sankta Spirito: Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo, Kiel
en la tago de la tento en la dezerto, **9** Kiam viaj
patroj Min incitis, Esploris kaj vidis Miajn farojn
kvardek jarojn. **10** Pro tio Mi indignis kontraŭ tiu
generacio, Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun koro
malĝusta, Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn; **11**
Tial Mi ĵuris en Mia kolero, Ke ili ne venos en
Mian ripozejon. **12** Gardu vin, fratoj, ke ne estu en
iu el vi koro malbona de nekredemo, en defalo de
la vivanta Dio; **13** sed konsilu unu la alian ĉiutage,
dum estas nomate hodiaŭ, por ke neniu el vi estu
obstinigita per la trompeco de peko; **14** ĉar ni
fariĝis partoprenantoj en Kristo, se la komencon
de nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino; **15** dum

estas dirite: Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo.
16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? ĉu ne ĉiuj
elirintoj el Egiptujo per Moseo? 17 Kaj kontraŭ
kiuj Li indignis kvardek jarojn? ĉu ne kontraŭ la
pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto? 18 Kaj
al kiuj Li ĵuris, ke ili ne venos en Lian ripozejon,
krom al la neobeantoj? 19 Kaj ni vidas, ke ili pro
nekredemo ne povis enveni.

4 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso veni
en Lian ripozejon, iu el vi eble ŝajne malatingos
ĝin. 2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio anoncita
tiel same, kiel al ili; sed al ili la aŭdita parolo ne
utilis, ne miksite kun fido ĉe la aŭdantoj. 3 Ĉar ni
ekkredintoj venas en la ripozejon, kiel Li diris:
Tial Mi ĵuris en Mia kolero, Ke ili ne venos en
Mian ripozejon; kvankam la faritaĵoj estis finitaj
jam de post la fondo de la mondo. 4 Ĉar Li diris
ie pri la sepa tago jene: Kaj Dio ripozis en la
sepa tago de Sia tuta laboro; 5 kaj ankaŭ jene:
Ili ne venos en Mian ripozejon. 6 Ĉar restas do
por iuj veni en ĝin, kaj tiuj, al kiuj la evangelio
unue estis predikita, ne envenis pro malobeo,
7 denove Li difinis iun tagon, dirante en David:
Hodiaŭ, post tiom da tempo; kiel estas dirite:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon, Ne obstinigu
vian koron. 8 Ĉar se Josuo al ili estus doninta
ripozon, Li ne parolus poste pri alia tago. 9 Tial
restas sabata ripozo por la popolo de Dio. 10
Ĉar tiu, kiu venis en sian ripozejon, ankaŭ mem
ripozas de siaj faroj, kiel Dio de Siaj. 11 Ni klopodu
do veni en tiun ripozejon, por ke neniu falu laŭ
la sama ekzemplo de malobeo. 12 Ĉar la vorto
de Dio estas viva kaj energia, kaj pli akra ol ĉia
glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la
animo kaj spirito, kaj de artikoj kaj medolo, kaj
kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro. 13 Kaj
ne ekzistas kreitaĵo kaŝita antaŭ Lia vidado; sed
ĉio estas nuda kaj evidenta al la okuloj de Tiu, al
kiu nia afero rilatas. 14 Havante do ĉefpastron
grandan, trapasintan la ĉielon, Jesuon, la Filon de
Dio, ni tenu firme nian konfeson. 15 Ĉar ni havas
ĉefpastron ne tian, kiu ne povus simpatii kun niaj
malfortaĵoj, sed tentitan en ĉio tiel same, tamen
sen peko. 16 Ni do alvenu kun kuraĝo al la trono
de graco, por ke ni ricevu kompaton kaj trovu
gracon por ĝustatempa helpo.

5 Ĉar ĉiu ĉefpastro, prenata el inter homoj, pro
homoj estas difinita por aferoj rilatantaj al
Dio, por ke li oferu kaj donacojn kaj oferojn pro
pekoj; 2 povante indulgi tiujn, kiuj estas malkleraj
kaj erarantaj, tial, ke li mem estas ĉirkaŭata de
malforteco; 3 kaj pro tio li devas, kiel por la
popolo, tiel ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.
4 Kaj neniu alprenas al si tiun honoron krom la
vokato de Dio, tiel same, kiel Aaron. 5 Tiel ankaŭ
Kristo sin mem ne honoris, por fariĝi ĉefpastro,
sed lin honoris Tiu, kiu diris al li: Vi estas Mia
Filo, Hodiaŭ Mi vin naskis; 6 kiel ankaŭ aliloke Li
diris: Vi estas pastro por ĉiam, Laŭ la maniero
de Melkicedek. (aiōn g165) 7 En siaj karnaj tagoj,
preĝojn kaj petegojn oferinte, kun forta kriado
kaj larmoj, al Tiu, kiu povis lin savi el morto, kaj
aŭdite pro sia pia timo, 8 tiu, kvankam li estis
Filo, tamen lernis obeon per tio, kion li suferis; 9
kaj perfektigite, li fariĝis la fonto de eterna savo
al ĉiuj al li obeantaj; (aiōnios g166) 10 nomite de
Dio ĉefpastro laŭ la maniero de Melkicedek. 11
Pri tiu ni havas dirotaĵojn multajn, kaj malfacile
klarigeblajn tial, ke vi surdiĝis en aŭdado. 12 Ĉar
kvankam vi jam devus esti instruistoj, vi ankoraŭ
bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas la komencaj
elementoj de la orakoloj de Dio, kaj vi fariĝis
bezonantoj de lakto kaj ne de solida nutraĵo. 13
Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto, estas nesperta
rilate la vorton de justeco; ĉar li estas infaneto. 14
Sed solida nutraĵo estas por la plenaĝuloj, kiuj
per uzado havas la sentojn ekzercitaj, por distingi
inter bono kaj malbono.

6 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj de
Kristo, ni iru antaŭen al perfektiĝo, ne metante
denove fundamenton de pento el malvivaj faroj
kaj de fido al Dio, 2 de la dogmaro pri baptoj,
surmetado de manoj, de revivigo de mortintoj,
de eterna juĝo. (aiōnios g166) 3 Kaj tion ni faros,
se Dio permesos. 4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje
estas allumitaj kaj gustumis la ĉielan donon kaj
fariĝis partoprenantoj en la Sankta Spirito, 5 kaj
gustumis la bonan vorton de Dio kaj la potencojn
de la estonta mondo, (aiōn g165) 6 kaj defalis, ne
estas eble renovigi ilin ankoraŭ al pento, dum
ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj elmetas
lin al publika malhonoro. 7 Ĉar la tero, kiu
entrinkis la pluvon, sur ĝin ofte venantan, kaj
produktas kreskaĵojn, taŭgajn por tiuj, pro kiuj
ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas benon de Dio;
8 sed se ĝi donas dornojn kaj kardojn, ĝi estas
malaprobata kaj proksima al malbeno; ĝia fino
estas en brulado. 9 Sed ni certigas al ni aferojn pli
bonajn pri vi, amatoj, kaj aferojn, kiuj akompanas
savon, kvankam ni tiel parolas; 10 ĉar Dio ne
estas maljusta, por forgesi vian laboron kaj la
amon, kiun vi montris al Lia nomo, servinte al la
sanktuloj kaj ankoraŭ servante. 11 Sed ni deziras,
ke ĉiu el vi montru tian saman diligentecon por

la plenumo de la espero ĝis la fino; 12 por ke vi
fariĝu ne maldiligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj
per fido kaj pacienco heredas la promesojn. 13 Ĉar
kiam Dio promesis al Abraham, Li ĵuris per Si mem
(ĉar Li ne povis ĵuri per iu pli granda), 14 dirante:
Certe benante Mi benos vin, kaj multigante Mi
multigos vin. 15 Kaj tiel, atendinte kun pacienco,
li atingis la promeson. 16 Ĉar homoj ĵuras per
la pli granda, kaj ĉe ili la ĵuro por certigo estas
fino de ĉia disputado. 17 Kaj Dio, volante montri
pli abunde al la heredantoj de la promeso la
neŝanĝeblecon de Sia intenco, intermetis ĵuron,
18 por ke per du neŝanĝeblaj aferoj, en kiuj ne eble
estas por Dio mensogi, fortan konsolon havu ni,
kiuj rifuĝis, por akiri la esperon antaŭ ni metitan,
19 kiun ni havas kiel ankron de la animo, firman
kaj konstantan, enirantan internen de la kurteno;
20 kien eniris Jesuo, la antaŭulo por ni, fariĝinte
ĉefpastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.
(aiōn g165)

7 Ĉar tiu Melkicedek, reĝo de Salem, pastro
de Dio la Plejalta, kiu renkontis Abrahamon
revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj lin
benis, 2 kaj al kiu ankaŭ Abraham donis dekonon
el ĉio (unue laŭ interpreto reĝo de justeco, kaj
poste reĝo de Salem, tio estas reĝo de paco;
3 senpatra, senpatrina, sengenealogia, havanta
nek komencon de tagoj, nek finon de vivo, sed
similigita al la Filo de Dio), restas pastro por ĉiam.
4 Nun pripensu, kiel granda estis ĉi tiu, al kiu la
patriarko Abraham donis dekonon el la akiraĵoj. 5
Kaj efektive el la filoj de Levi tiuj, kiuj ricevas la
pastran oficon, havas ordonon imposti laŭleĝe
podekone la popolon, tio estas, siajn fratojn,
kvankam elirintajn el la lumboj de Abraham; 6
sed tiu, kies genealogio ne estas el ili, ricevis de
Abraham dekonaĵon, kaj benis tiun, kiu havis la
promesojn. 7 Sed ekster ĉia kontraŭparolo, la
malpli granda ricevas benon de la pli granda. 8
Kaj ĉi tie homoj, kiuj mortas, ricevas dekonaĵojn,
sed tie unu, pri kiu estas atestate, ke li vivas. 9 Kaj,
por tiel diri, per Abraham ankaŭ Levi, la ricevanto
de dekonaĵoj, donis dekonaĵon; 10 ĉar li estis
ankoraŭ en la lumboj de la patro, kiam Melkicedek
lin renkontis. 11 Tial, se ekzistis perfekteco per
la Levida pastreco (ĉar sub ĝi la popolo ricevis
la leĝon), kia plua bezono estis, ke leviĝu alia
pastro laŭ la maniero de Melkicedek, kaj ne estu
nomata laŭ la maniero de Aaron? 12 Ĉar kiam la
pastraro ŝanĝiĝas, necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo
de leĝo. 13 Ĉar tiu, pri kiu tio estas dirita, estas
ano de alia tribo, el kiu neniu servis ĉe la altaro.
14 Ĉar evidente estas, ke nia Sinjoro devenis de
Jehuda, pri kiu tribo Moseo diris nenion rilate
pastrecon. 15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ
simileco de Melkicedek leviĝas pastro alia, 16
kiu estas farita ne laŭ la leĝo de ordono karna,
sed laŭ la potenco de vivo nedetruebla; 17 ĉar li
havas la ateston: Vi estas pastro por ĉiam Laŭ la
maniero de Melkicedek. (aiōn g165) 18 Ĉar okazas
vere nuligado de antaŭiranta ordono, pro ĝia
malforteco kaj senutileco 19 (ĉar la leĝo nenion
perfektigis); kaj okazas la enkonduko de pli bona
espero, per kiu ni alproksimiĝas al Dio. 20 Kaj pro
tio, ke ne mankas ĵurado 21 (ĉar ili sen ĵurado
estas faritaj pastroj, sed ĉi tiu kun ĵuro laŭ Tiu,
kiu diris pri li: La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos: Vi
estas pastro por ĉiam); (aiōn g165) 22 Jesuo fariĝis
garantiulo de des pli bona interligo. 23 Kaj ili
ja fariĝis pastroj multenombraj, ĉar pro morto
estas malpermesate al ili daŭri; 24 sed ĉi tiu,
pro sia eterna daŭrado, havas sian pastrecon
neŝanĝebla. (aiōn g165) 25 Tial ankaŭ li povas savi
ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj alproksimiĝas per li al
Dio, ĉar li ĉiam vivas, por propeti pro ili. 26 Ĉar
por ni konvenis tia ĉefpastro, sankta, senpeka,
senmakula, apartigita for de pekuloj, kaj farita pli
alta ol la ĉielo; 27 li ne havas ĉiutagan necesecon,
kiel tiuj ĉefpastroj, oferi oferojn, unue pro la
propraj pekoj, poste pro la pekoj de la popolo; ĉar
tion li faris unufoje por ĉiam, oferante sin mem.
28 Ĉar la leĝo starigas kiel ĉefpastrojn homojn,
kiuj havas malfortecon; sed la vorto de la ĵuro,
kiu estas post la leĝo, nomas Filon, perfektigitan
por ĉiam. (aiōn g165)

8 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Ni havas
tian ĉefpastron, kiu sidiĝis dekstre de la trono
de la Majesto en la ĉielo, 2 servanto de la sanktejo,
kaj de la vera tabernaklo, kiun starigis ne homo,
sed la Sinjoro. 3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas enoficigita
por oferi donacojn kaj oferojn; kaj tial estas
necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion por oferi. 4 Sed
se li estus sur la tero, li tute ne estus pastro,
tial, ke jam ekzistas oferantoj de donacoj laŭ la
leĝo; 5 kiuj servas al la ekzemplo kaj ombro de
ĉielaj aferoj, kiel Moseo estis admonita, faronte la
tabernaklon; ĉar: Zorgu, Li diris, ke vi faru ĉion laŭ
la modelo, kiu estis montrita al vi sur la monto. 6
Sed nun li ricevis servadon des pli bonan, ju pli
bona estas la interligo, kies interulo li fariĝis kaj
kiu sur pli bonaj promesoj estas dekretita. 7 Ĉar se
tiu unua interligo estus sendifekta, tiam ne estus
serĉita loko por dua. 8 Ĉar riproĉante ilin, Li diris:
Jen venos la tempo, diras la Eternulo, Kiam Mi
faros kun la domo de Izrael kaj la domo de Jehuda
interligon novan: 9 Ne tian, kiel la interligo, kiun

Mi faris kun iliaj patroj En la tago, kiam Mi prenis
ilian manon, por elkonduki ilin el la lando Egipta,
Ĉar ili ne restis en Mia interligo, Kaj Mi malatentis
ilin, diris la Eternulo. 10 Sed jen estas la interligo,
kiun Mi faros kun la domo de Izrael Post tiu
tempo, diras la Eternulo: Mi metos Miajn leĝojn
en ilian internon, Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos,
Kaj Mi estos ilia Dio, Kaj ili estos Mia popolo. 11 Kaj
ne plu instruos ĉiu sian proksimulon, Kaj ĉiu sian
fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon; Ĉar ĉiuj Min
konos, De iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj; 12
Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn, Kaj iliajn pekojn
kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros. 13 Dirante:
Novan interligon — Li malnovigis la unuan. Kaj
tio, kio kadukiĝas kaj malnoviĝas estas proksima
al malapero.

9 Sed eĉ la unua interligo havis ordonojn pri
Diservado, kaj sanktejon mondan. 2 Ĉar
tabernaklo estis pretigita: la unua, en kiu estis la
kandelabro kaj la tablo kaj la panoj de propono; ĝi
estas nomata la Sanktejo; 3 kaj post la dua kurteno,
la tabernaklo nomata la Plejsanktejo, 4 havanta la
oran incensilon, kaj la keston de interligo, tegitan
entute per oro, en kiu estis vazo ora (enhavanta
la manaon) kaj la ekflorinta bastono de Aaron kaj
la tabeloj de la interligo, 5 kaj super tio kerubojn
de gloro superombrantajn la fermoplaton, pri
kiuj ni nun ne povas detale paroli. 6 Kiam do ĉi
tio estis tiel aranĝita, en la unuan tabernaklon
eniras ĉiam la pastroj, farante la Diservojn; 7 sed
en la duan, unufoje en la jaro eniras la ĉefpastro
sola, ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la
eraroj de la popolo; 8 per tio la Sankta Spirito
montras, ke la vojo en la sanktejon ankoraŭ ne
estas elmontrita, dum la unua tabernaklo ankoraŭ
staras; 9 kio estas parabolo por la nuna tempo;
laŭ kio estas oferataj donacoj kaj oferoj, kiuj ne
povas laŭ la konscienco perfektigi la adoranton,
10 nur altrudate (kun manĝaĵoj kaj trinkaĵoj kaj
diversaj lavadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis tempo de
reformo. 11 Sed Kristo, aperinte kiel ĉefpastro de
la estontaj bonoj, per la pli granda kaj pli perfekta
tabernaklo, ne manfarita, tio estas ne el ĉi tiu
kreo, 12 nek per la sango de kaproj kaj bovidoj,
sed per sia propra sango, eniris unufoje por ĉiam
en la sanktejon, atinginte eternan elaĉeton. (aiōnios
g166) 13 Ĉar se la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la
cindro de bovidino, ŝprucigite sur malpurulojn,
sanktigas ĝis la purigado de la karno: 14 kiom pli
la sango de Kristo, kiu per la eterna Spirito sin
oferis senmakula al Dio, purigos vian konsciencon
el malvivaj faroj, por servi al la vivanta Dio?
(aiōnios g166) 15 Kaj pro tio li estas interulo de
nova testamento, por ke (post kiam morto okazis
por la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la
unua testamento) la vokitoj ricevu la promeson
de la eterna heredaĵo. (aiōnios g166) 16 Ĉar kiam
estas testamento, nepre devas esti la morto de
la testamentinto. 17 Ĉar testamento efektiviĝas
rilate mortinton, ĉar ĝi neniam efikas, dum vivas
la testamentinto. 18 Tial ankaŭ la unua testamento
ne sen sango dediĉiĝis. 19 Ĉar Moseo, parolinte
ĉiun ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis
la sangon de bovidoj kaj kaproj, kun akvo kaj lano
skarlata kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem kaj
la tutan popolon, 20 dirante: Jen estas la sango
de la interligo, kiun Dio ordonis al vi. 21 Plue li
aspergis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn
vazojn de la Diservo. 22 Kaj laŭ la leĝo, preskaŭ
ĉio puriĝas per sango; kaj sen sangoverŝado ne
fariĝas absolvo. 23 Necese do estis, ke la ekzemploj
de la enĉielaj aferoj estu purigitaj per ĉi tiuj,
sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferoj,
ol ĉi tiuj. 24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon
manfaritan, ekzemplon de la vera; sed en la ĉielon
mem, por aperi antaŭ la vizaĝo de Dio por ni;
25 nek estas necese, ke li oferu sin ofte, kiel la
ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron post jaro,
kun sango ne propra; 26 alie li devus ofte suferi
de post la fondo de la mondo; sed nun unufoje
en la fino de la mondaĝoj li aperis, por forigi la
pekon per la ofero de si mem. (aiōn g165) 27 Kaj
kiel estas dekretite por homoj unufoje morti, kaj
post tio juĝo; 28 tiel ankaŭ Kristo, oferite unufoje,
por porti la pekojn de multaj, aperos duan fojon,
aparte de peko, al tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

10 Ĉar la leĝo, havante ombron de estontaj
bonaĵoj, ne la bildon mem de la aferoj,
neniam povas, per tiuj samaj oferoj, kiujn oni
oferadas senĉese jaron post jaro, perfektigi la tien
venantajn. 2 Ĉar alie ĉu ili ne ĉesus esti oferataj?
tial, ke la adorantoj, unufoje purigite, jam ne
havus konsciencon pri pekoj. 3 Sed en tiuj oferoj
estas ĉiujara rememorigo pri pekoj. 4 Ĉar ne eble
estas, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenus
pekojn. 5 Tial, venante en la mondon, li diris:
Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras, Sed korpon Vi
preparis por mi; 6 Bruloferojn kaj pekoferojn Vi
ne ŝatis. 7 Tiam mi diris: Jen mi venis (En la rulaĵo
de la libro estas skribite pri mi), Por plenumi
Vian volon, ho Dio! 8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj
donacojn kaj bruloferojn kaj pekoferojn Vi nek
deziris nek ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo),
9 tiam li diris: Jen mi venis, por plenumi Vian
volon. Li forprenas la unuan, por ke li starigu
la duan. 10 Laŭ tiu volo ni estas sanktigitaj per

la ofero de la korpo de Jesuo Kristo unufoje por
ĉiam. 11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage, servante
kaj oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam
povas forpreni pekojn; 12 sed li, oferinte unu
oferon por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de Dio;
13 de nun atendante, ĝis liaj malamikoj fariĝos
benketo por liaj piedoj. 14 Ĉar per unu ofero li
perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn. 15 Kaj la
Sankta Spirito ankaŭ atestas al ni; ĉar, dirinte: 16
Jen estas la interligo, kiun Mi faros kun ili Post tiu
tempo, diras la Eternulo: Mi metos Miajn leĝojn
en ilian internon, Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos;
li ankaŭ diras: 17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn
Mi ne plu rememoros. 18 Sed kie estas absolvo de
ĉi tiuj, ne plu estas oferado pro peko. 19 Havante
do, fratoj, kuraĝon eniri en la plejsanktejon per la
sango de Jesuo, 20 per la vojo nova kaj vivanta,
kiun li dediĉis por ni, tra la kurteno, tio estas,
lia karno, 21 kaj havante grandan pastron super
la domo de Dio, 22 ni alproksimiĝu kun sincera
koro, en pleneco de fido, kun niaj koroj aspergitaj
for de malbona konscienco, kaj kun la korpoj
lavitaj per akvo pura; 23 ni tenu firme la konfeson
de nia espero sendekliniĝe; ĉar la promesinto
estas fidela; 24 kaj ni pripensu unu la alian, por
instigi al amo kaj bonaj faroj; 25 ne forlasante
nian kunvenadon, kiel estas la kutimo de iuj;
sed konsilante unu la alian, kaj des pli forte, ju
pli vi vidas la tagon alproksimiĝanta. 26 Ĉar se,
ricevinte la scion de la vero, ni pekos memvole,
jam ne restas ofero pro pekoj, 27 sed ia timoplena
atendo de juĝo, kaj de fajra kolero, kiu ekstermos
la kontraŭulojn. 28 Tiu, kiu malŝatis la leĝon
de Moseo, sen kompato mortas ĉe du aŭ tri
atestantoj; 29 kiom pli severan punon, vi opinias,
ke meritos tiu, kiu piedpremis la Filon de Dio kaj
rigardas kiel ne sanktan la sangon de la interligo,
per kiu li estis sanktigita, kaj kiu spitis la Spiriton
de graco? 30 Ĉar ni konas Tiun, kiu diris: Ĉe Mi
estas venĝo, Mi repagos. Kaj ankaŭ: La Eternulo
juĝos Sian popolon. 31 Terure estas fali en la
manojn de la vivanta Dio. 32 Sed memoru la
antaŭajn tagojn, en kiuj vi, jam allumite, elportis
grandan konflikton de suferoj; 33 unuflanke, kiam
vi fariĝis spektaklo per riproĉoj kaj doloroj, kaj
aliflanke, kiam vi partoprenis kun tiuj, kiuj tian
sperton havis. 34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis
en katenoj, kaj ĝoje akceptis la rabadon de via
posedaĵo, sciante, ke vi mem havas pli bonan
kaj restantan posedaĵon. 35 Tial ne forĵetu vian
kuraĝon, kiu havas rekompencon grandan. 36 Ĉar
vi havas bezonon de pacienco, por ke, plenuminte
la volon de Dio, vi ricevu la promeson. 37 Ĉar
ankoraŭ iomete da tempo, La venonto venos, kaj
ne malfruos. 38 Sed virtulo vivos per sia fideleco;
Kaj se li sin tiros malantaŭen, mia spirito ne ĝojos
en li. 39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj
en pereon, sed el la kredantaj por la gajnado de la
animo.

11 Kaj la fido estas realigo de esperataĵoj,
provado de aferoj ne vidataj. 2 Ĉar per tio
la antikvuloj ricevis bonan ateston. 3 Per la fido
ni komprenas, ke la mondaĝoj estas kreitaj per
vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata, ne estas
farita el aperantaĵoj. (aiōn g165) 4 Per la fido Habel
oferis al Dio pli bonan oferon ol Kain, per kio li
ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio atestis
pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ
parolas. 5 Per la fido Ĥanoĥ estis transportita,
por ne vidi morton; kaj li ne estis trovata, ĉar
Dio lin transportis; ĉar antaŭ lia transporto estis
atestite pri li, ke li plaĉis al Dio; 6 kaj sen fido
neeble estas plaĉi al Li; ĉar necese estas, ke tiu,
kiu alvenas al Dio, kredu, ke Li ekzistas, kaj ke Li
fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj Lin diligente
serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ
ne viditaj aferoj, kun pia timo konstruis arkeon
por la savado de sia domo; per kio li kondamnis la
mondon, kaj fariĝis heredanto de la justeco laŭ
fido. 8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri
en lokon, kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon;
kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. 9 Per la fido
li fariĝis pasloĝanto en la lando de la promeso,
kiel lando fremda, loĝante en tendoj kun Isaak
kaj Jakob, kunheredantoj de la sama promeso; 10
ĉar li serĉis la urbon havantan la fundamentojn,
kies arĥitekturisto kaj konstruanto estas Dio. 11
Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis kapablon
gravediĝi, eĉ post la ordinara aĝo, ĉar ŝi kredis la
Promesinton fidela; 12 sekve ankaŭ el unu, kaj tiu
kvazaŭ malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la steloj
de la ĉielo laŭnombre, kaj kiel la sablo, kiu estas
sur la bordo de la maro, nekalkulebla. 13 Ĉiuj
tiuj mortis en fido, ne ricevinte la promesojn,
sed vidinte kaj salutinte ilin de malproksime, kaj
konfesinte, ke ili estas fremduloj kaj migrantoj
sur la tero. 14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere,
konstatas, ke patrolandon ili serĉas. 15 Kaj se ili
tenadus en memoro tiun landon, el kiu ili eliris, ili
havus ian okazon por reiri. 16 Sed nun pli bonan
landon ili celas, tio estas, ĉielan; tial Dio ne hontas
pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar Li por ili pretigis
urbon. 17 Per la fido Abraham, provate, oferis
Isaakon; tiu, kiu akceptis la promesojn, ekoferis ja
sian solenaskiton; 18 nome tiu, al kiu estis dirite:
Per Isaak oni nomos vian idaron; 19 pensante, ke

Dio povas relevi lin eĉ el la mortintoj; el kie ankaŭ
li en similaĵo lin retrovis. 20 Per la fido Isaak benis
Jakobon kaj Esavon pri estontaj aferoj. 21 Per la
fido Jakob, mortante, benis ĉiun el la filoj de Jozef,
kaj adorkliniĝis sur la supro de sia bastono. 22 Per
la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo, aludis la foriron
de la Izraelidoj, kaj pri siaj ostoj ordonis. 23 Per la
fido Moseo, naskiĝinte, estis kaŝata tri monatojn
de la gepatroj, ĉar ili vidis la infaneton belega,
kaj ne timis la dekreton de la reĝo. 24 Per la fido
Moseo, plenkreskinte, rifuzis esti nomata filo de
filino de Faraono, 25 plivole elektante kunsuferi
kun la popolo de Dio, ol havi la kelktempan
ĝuadon de peko, 26 taksante la riproĉon de Kristo
pligranda riĉeco ol la trezoroj Egiptaj, ĉar li
rigardis al la estonta rekompenco. 27 Per la fido
li forlasis Egiptujon, ne timante la koleregon de
la reĝo; ĉar li persistis, kiel vidante Tiun, kiu ne
estas videbla. 28 Per la fido li observis la Paskon
kaj la sangaspergon, por ke la ekstermanto de
la unuenaskitoj ne tuŝu ilin. 29 Per la fido li
trapasis la Ruĝan Maron kvazaŭ sekteron, kion
fari penante, la Egiptoj dronis. 30 Per la fido la
muroj de Jeriĥo falis, ĉirkaŭirite sep tagojn. 31
Per la fido la malĉastistino Raĥab ne pereis kun la
nekredantoj, akceptinte la spionojn kun paco. 32
Kaj kion mi diru plu? ĉar mankus al mi tempo por
rakonti pri Gideon kaj Barak kaj Ŝimŝon kaj Jiftaĥ
kaj David kaj Samuel kaj la profetoj; 33 kiuj pere
de fido venkis regnojn, plenumis justecon, atingis
promesojn, fermis la buŝojn de leonoj, 34 estingis
la forton de fajro, forsaviĝis de la tranĉrando de
glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj
en militado, forkurigis armeojn de fremduloj. 35
Virinoj rericevis siajn mortintojn per revivigo;
kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante
liberigon, por atingi pli bonan releviĝon; 36
kaj aliaj elproviĝis per mokado kaj skurĝado kaj
ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo; 37 ili estis
ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj; per glavo ili
estis mortigitaj; ili ĉirkaŭvagis en ŝafaj kaj kapraj
feloj, senigite, subpremate, dolorigate 38 (je kiuj
la mondo ne estis inda); ili vagadis en dezertoj,
sur montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de la tero.
39 Kaj ĉiuj tiuj, ricevinte bonan ateston per sia
fido, ne ricevis la promeson, 40 ĉar Dio antaŭvidis
por ni ion pli bonan, por ke ili sen ni ne estu
perfektigataj.

12 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon
da atestantoj, formetu ĉion pezan kaj la
pekon embarasantan, kaj persiste kuru la kuradon
antaŭ ni metitan, 2 direktante la rigardon al la
aŭtoro kaj perfektiganto de la fido, Jesuo, kiu,
pro la ĝojo antaŭ li metita, suferis la krucon,
malestimante honton, kaj sidiĝis dekstre de la
trono de Dio. 3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian
kontraŭdiradon de pekuloj kontraŭ li, por ke vi
ne laciĝu kaj ne malfortiĝu en viaj spiritoj. 4 Vi
ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango, batalante
kontraŭ peko; 5 kaj vi forgesis la admonon, kiu
rezonas kun vi, kiel kun filoj: Mia filo, ne malŝatu
la punon de la Eternulo, Nek svenu, riproĉate de Li;
6 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kaj Li skurĝas ĉiun filon, kiun Li akceptas. 7 Se vi
suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi; ĉar
kia filo estas, kiun la patro ne punas? 8 Sed se vi
estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas partoprenantoj,
tiuokaze vi estas bastardoj, kaj ne filoj. 9 Cetere
ni havis patrojn de nia karno, kiuj nin punis, kaj
ni respektis ilin; ĉu ni ne multe pli submetiĝu al
la Patro de la spiritoj, kaj vivu? 10 Ĉar ili ja dum
kelke da tagoj laŭ sia volo punis; sed Li, por utilo,
por ke ni partoprenu en Lia sankteco. 11 Ĉiu puno
portempe ŝajnas esti ne ĝoja, sed malĝoja; sed
poste ĝi donas la pacplenan frukton de justeco al
tiuj, kiuj per ĝi estas ekzercitaj. 12 Tial levu la
manojn pendantajn kaj la senfortajn genuojn; 13
kaj faru rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke tio,
kio estas lama, ne deturniĝu, sed prefere resaniĝu.
14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu
neniu vidos la Sinjoron; 15 rigardante zorge, por
ke neniu maltrafu la gracon de Dio, por ke nenia
radiko de maldolĉeco, altkreskante, vin ĝenu, kaj
por ke per tio multaj ne malpuriĝu; 16 por ke ne
estu iu malĉastulo aŭ malpiulo, kiel Esav, kiu por
unu manĝo vendis sian unuenaskitecon. 17 Ĉar vi
scias, ke eĉ kiam li poste deziris heredi la benon,
li estis rifuzita; ĉar por pentado li trovis nenian
lokon, kvankam kun larmoj li ĝin serĉis. 18 Ĉar vi
ne alvenis al monto tuŝebla kaj brulanta per fajro,
kaj al nigreco kaj mallumo kaj ventego, 19 kaj sono
de trumpeto kaj voĉo de paroloj, kies aŭdantoj
petegis, ke plua vorto ne estu parolata al ili, 20
ĉar ili ne povis elporti la ordonon: Se eĉ bruto
tuŝos la monton, ĝi estu ŝtonmortigita; 21 kaj tiel
terura estis la aperaĵo, ke Moseo diris: Mi timegas
kaj tremas; 22 sed vi alvenis al la monto Cion kaj
al la urbo de vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem, kaj al
miriadoj da anĝeloj, 23 al la ĝenerala kunveno kaj
eklezio de la unuenaskitoj, en la ĉielo enskribitaj,
kaj al Dio, la Juĝisto de ĉiuj, kaj al la spiritoj de
justuloj perfektigitaj, 24 kaj al Jesuo, la interulo
de nova interligo, kaj al la sango de aspergo, kiu
parolas pli bonajn aferojn ol la sango de Habel. 25
Gardu vin, ke vi ne forrifuzu la parolanton. Ĉar se

ne forsaviĝis tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton
sur la tero, des malpli ni, deturnante nin de la
parolanto el la ĉielo, 26 kies voĉo tiam skuis la
teron; sed nun Li promesis, dirante: Ankoraŭ
unufoje Mi ekmovos ne sole la teron, sed ankaŭ la
ĉielon. 27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ unufoje — montras
la translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj,
por ke la neskueblaj restu. 28 Tial, ricevante
regnon neskueblan, ni havu dankemecon, per kiu
ni adoru Dion akcepteble kun respektego kaj pia
timo; 29 ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

13 La fratamo daŭradu. 2 Ne forgesu gastamon
al nekonatoj; ĉar per tio iuj gastigis anĝelojn,
ne sciante. 3 Memoru la katenitojn, kvazaŭ vi
ankaŭ estus katenitaj, kaj la suferantojn, ĉar vi
ankaŭ estas en la korpo. 4 Estu honorata la edzeco
ĉe ĉiuj, kaj la lito estu senmakula; ĉar malĉastulojn
kaj adultulojn Dio juĝos. 5 Estu via karaktero sen
monamo; estu kontentaj je tio, kion vi havas; ĉar
Li mem diris: Mi ne foriros de vi kaj ne forlasos
vin. 6 Tial ni kuraĝas diri: La Eternulo estas mia
helpanto, mi ne timos; Kion faros al mi homo?
7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la
vorton de Dio; kaj ilian fidon imitu, pripensante
la finon de ilia vivmaniero. 8 Jesuo Kristo estas la
sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj ĝis eterneco. (aiōn g165) 9
Ne forportiĝu per dogmaroj diversaj kaj fremdaj;
ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per
graco, ne per manĝaĵoj, per kiuj ne profitis la
okupiĝantaj pri ili. 10 Ni havas altaron, el kiu la
servantoj de la tabernaklo havas nenian rajton
manĝi. 11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies sango
estas en la sanktejon enportata de la ĉefpastro
pro peko, estas bruligataj ekster la tendaro. 12
Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon
per sia propra sango, ekster la pordego suferis.
13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro, portante
lian riproĉon. 14 Ĉar ĉi tie ni ne havas restantan
urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per li do ni
oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas, la
frukton de niaj lipoj konfesantaj al lia nomo. 16
Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon; ĉar
tiaj oferoj plaĉas al Dio. 17 Obeu al tiuj, kiuj vin
regas, kaj submetiĝu; ĉar ili viglas pro viaj animoj,
kvazaŭ liveronte raporton; por ke kun ĝojo ili faru
tion, kaj ne ĝemante, ĉar ĉi tio estus senprofita
por vi. 18 Preĝu por ni; ĉar ni fidas, ke ni havas
bonan konsciencon, dezirante en ĉio honeste vivi.
19 Sed des pli urĝe mi petegas vin fari tion, por ke
mi tiom pli frue estu redonata al vi. 20 Nun la
Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj la grandan
paŝtiston de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuo, per
la sango de la eterna interligo, (aiōnios g166) 21
perfektigu vin en ĉia bona laboro, por plenumi
Lian volon, farante en vi tion, kio plaĉas al Li,
per Jesuo Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam
kaj eterne. Amen. (aiōn g165) 22 Kaj mi petegas
vin, fratoj, toleru la vorton de konsilo, ĉar mi
skribis al vi per malmulte da vortoj. 23 Sciu, ke
estas liberigita nia frato Timoteo, kun kiu, se li
venos baldaŭ, mi vin vidos. 24 Salutu ĉiujn, kiuj
vin regas, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas
el Italujo, vin salutas. 25 Graco estu kun vi ĉiuj.
Amen.

Jakobo

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo, al la dek du triboj, kiuj estas dispelitaj:
Saluton! **2** Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj fratoj,
kiam vi falas en diversajn tentojn, **3** sciante, ke
la provado de via fido faras paciencon. **4** Kaj
la pacienco havu sian perfektan faradon, por
ke vi estu perfektaj kaj kompletaj, ne havante
mankon. **5** Sed se al iu el vi mankas saĝeco, li
petu Dion, kiu donacas al ĉiuj malavare kaj ne
riproĉas, kaj ĝi estos al li donata. **6** Sed li petu en
fido, neniel dubante; ĉar la dubanto similas ondon
de la maro, ventopelatan kaj skuatan. **7** Ĉar tiu
homo ne pensu, ke li ricevos ion de la Sinjoro — **8**
duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj. **9**
Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco; **10**
kaj la riĉulo pri sia humiliĝo; ĉar kiel floro de
herbo li forpasos. **11** Ĉar la suno leviĝas kun la
brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia floro falas,
kaj la gracio de ĝia formo pereas; tiel ankaŭ la
riĉulo velkos en siaj vojoj. **12** Feliĉa estas la homo,
kiu elportas tenton; ĉar kiam li estos elprovita, li
ricevos la kronon de vivo, kiun la Sinjoro promesis
al tiuj, kiuj lin amas. **13** Neniu diru, kiam li
estas tentata: Mi estas tentata de Dio; ĉar Dio
ne estas tentebla de malbono, kaj Li mem tentas
neniun; **14** sed ĉiu estas tentata, kiam li estas
fortirata de sia dezirado, kaj delogata. **15** Tiam la
dezirado, gravediĝinte, naskas pekon; kaj la peko,
maturiĝinte, naskas morton. **16** Ne trompiĝu, miaj
amataj fratoj. **17** Ĉiu bona donaĵo kaj ĉiu perfekta
donaco estas de supre, malsuprenvenante de la
Patro de lumoj, ĉe kiu ne povas ekzisti ŝanĝo,
nek ombro de sinturnado. **18** Laŭ Sia propra
volo Li naskis nin per la vorto de la vero, por
ke ni estu kvazaŭ unuaaĵo de Liaj kreitaĵoj. **19**
Tion vi scias, miaj amataj fratoj. Sed ĉiu rapidu
aŭdi, malrapidu paroli, malrapidu koleri; **20** ĉar la
kolero de homo ne efektivigas la justecon de Dio.
21 Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj superfluon
de malico, akceptu kun humileco la enplantitan
vorton, kiu povas savi viajn animojn. **22** Sed estu
plenumantoj de la vorto, kaj ne nur aŭskultantoj,
trompantaj vin mem. **23** Ĉar se iu estas aŭskultanto
de la vorto, kaj ne plenumanto, li similas iun, kiu
rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo; **24** ĉar li
sin rigardas kaj foriras, kaj tuj forgesas, kia li estis.
25 Sed tiu, kiu fikse rigardas en la perfektan leĝon,
la leĝon de libereco, kaj tiel restas, ne estante
aŭskultanto, kiu forgesas, sed plenumanto, kiu
energias, tiu estos benata en sia faro. **26** Se iu
ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon, sed
trompante sian koron, ties religio estas vanta.
27 Religio pura kaj senmakula antaŭ nia Dio kaj
Patro estas jena: viziti orfojn kaj vidvinojn en ilia
mizero, kaj sin gardi sen malpuriĝo de la mondo.

2 Miaj fratoj, ne kun personfavorado tenu la
fidon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la glora
Sinjoro. **2** Ĉar se en vian sinagogon envenas viro
kun oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas ankaŭ
malriĉulo en malpura vestaro; **3** kaj vi respektas
la bele vestitan homon, kaj diras: Sidiĝu ĉi tie
en bona loko; kaj diras al la malriĉulo: Staru tie,
aŭ sidiĝu sube apud mia piedbenketo; **4** ĉu vi
ne diferencigas en vi mem, kaj fariĝas juĝistoj
malbone pensantaj? **5** Aŭskultu, miaj amataj
fratoj; ĉu Dio ne elektis la malriĉulojn laŭ la
mondo, por esti riĉaj rilate al fido, kaj heredantoj
de la regno, kiun Li promesis al tiuj, kiuj Lin
amas? **6** Sed vi malhonoradis la malriĉulon. Ĉu
ne subpremas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin
antaŭ la tribunalojn? **7** Ĉu ili ne blasfemas la
honorindan nomon, sur vin metitan? **8** Tamen, se
vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo: Amu
vian proksimulon kiel vin mem — vi faras bone;
9 sed se vi favoras personojn, vi faras pekon,
kulpigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj. **10** Ĉar ĉiu,
kiu observas la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri
unu punkto, fariĝis kulpa pri ĉio. **11** Ĉar Tiu, kiu
diris: Ne adultu — diris ankaŭ: Ne mortigu. Se do
vi ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis malobeinto
kontraŭ la leĝo. **12** Tiel parolu, kaj tiel agu, kiel
juĝotoj laŭ leĝo de libereco. **13** Ĉar al tiu, kiu ne
kompatis, la juĝo estos senkompata; la kompato
sin altigas super la juĝo. **14** Kia estas la profito,
miaj fratoj, se iu diras, ke li havas fidon, sed ne
havas farojn? ĉu tiu fido povas lin savi? **15** Se frato
aŭ fratino estas nuda kaj sen ĉiutaga manĝo, **16**
kaj iu el vi diras al ili: Iru en paco, estu varmaj kaj
sataj; tamen vi ne donas al ili tion, kion la korpo
bezonas, kia estas la profito? **17** Tiel same fido,
ne havante farojn, estas en si mem malviva. **18**
Kaj cetere iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas
farojn; montru al mi vian fidon aparte de faroj, kaj
mi per miaj faroj montros al vi la fidon. **19** Vi ja
kredas, ke Dio estas unu; vi faras bone; la demonoj
ankaŭ kredas kaj tremas. **20** Se ĉu vi volas scii, ho
vantulo, ke la fido sen faroj estas senfrukta? **21** Ĉu
nia patro Abraham ne praviĝis per faroj, oferinte
sian filon Isaak sur la altaro? **22** Vi vidas, ke la
fido kunagis kun liaj faroj, kaj per faroj la fido
perfektiĝis; **23** kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras:
Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita
al li kiel virto; kaj li estis nomita: amiko de Dio. **24**
Vi vidas, ke homo praviĝas per faroj, kaj ne sole

per fido. 25 Tiel same, ĉu ankaŭ la malĉastistino
Raĥab ne praviĝis per faroj, kiam ŝi akceptis la
senditojn kaj forsendis ilin per alia vojo? 26 Ĉar
kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva,
tiel ankaŭ fido aparte de faroj estas malviva.

3 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante,
ke ni ricevos pli severan juĝon. 2 Ĉar multokaze
ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas parole,
tiu estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ la
tutan korpon. 3 Se ni al la ĉevaloj enmetas la
bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu al ni, ni ankaŭ
ĉirkaŭturnas ilian tutan korpon. 4 Jen ankaŭ
la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel grandaj kaj
estas kurepelataj de fortaj ventoj, tamen per tre
malgranda direktilo turniĝadas, kien ajn la volo de
la direktilisto decidas. 5 Tiel ankaŭ la lango estas
malgranda membro, kaj fanfaronas grandaĵojn.
Jen, kiel grandan arbaron ekbruligas fajrero! 6
Kaj la lango estas fajro; mondo da maljusteco
inter niaj membroj estas la lango, kiu malpurigas
la tutan korpon kaj ekbruligas la radon de la
naturo kaj estas ekbruligita de Gehena. (Geenna
g1067) 7 Ĉar ĉiun specon de bestoj kaj birdoj, de
rampaĵoj kaj enmaraĵoj la homa raso al si subigas
kaj subigis; 8 sed la langon neniu povas subigi;
ĝi estas malkvieta malbono, plena de mortiga
veneno. 9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj Patron;
kaj per ĝi ni malbenas homojn, faritajn laŭ la
bildo de Dio; 10 el la sama buŝo eliras beno kaj
malbeno. Miaj fratoj, tio devus ne tiel esti. 11 Ĉu
la fonto elŝprucigas el la sama aperturo dolĉan
akvon kaj maldolĉan? 12 ĉu figarbo, miaj fratoj,
povas doni olivojn, aŭ vinberarbo figojn? kaj sala
akvo ne donas dolĉaĵon. 13 Kiu inter vi estas
saĝa kaj prudenta? tiu elmontru per honesta
vivado siajn farojn en mildeco de saĝeco. 14 Sed
se vi havas akran ĵaluzon kaj malpacon en via
koro, ne fieru, kaj ne mensogu kontraŭ la vero.
15 Ĉi tiu saĝeco ne devenas de supre, sed estas
monda, laŭsenta, demona. 16 Ĉar kie estas ĵaluzo
kaj malpaco, tie estas konfuzo kaj ĉia malnobla
ago. 17 Sed la saĝeco, kiu estas de supre, estas
unue ĉasta, poste pacema, milda, cedema, plena
de kompatemo kaj bonaj fruktoj, sen partieco,
sen hipokriteco. 18 Kaj la frukto de justeco estas
semata en paco por tiuj, kiuj faras pacon.

4 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne
de viaj voluptoj, militantaj en viaj membroj? 2
Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas kaj konkuras,
kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne
havas, ĉar vi ne petas. 3 Vi petas kaj ne ricevas,
tial, ke vi petas malprave, por ke vi elspezu por
viaj voluptoj. 4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias, ke la
amikeco al la mondo estas malamikeco al Dio?
Ĉiu do, kiu volas esti amiko de la mondo, fariĝas
malamiko de Dio. 5 Aŭ ĉu vi opinias, ke la Skribo
vane parolas? Ĉu la spirito, kiun Li loĝigis en ni,
deziregas envieme? 6 Sed Li donas pli grandan
gracon. Tial estas dirite: Dio kontraŭstaras al la
fieruloj, sed al la humiluloj Li donas gracon. 7
Submetiĝu do al Dio; sed rezistu la diablon, kaj
li forkuros de vi. 8 Alproksimiĝu al Dio, kaj Li
alproksimiĝos al vi. Purigu la manojn, vi pekuloj,
kaj ĉastigu la korojn, vi duoblanimuloj. 9 Mizeru
kaj malĝoju kaj ploru; via ridado turniĝu en
ploron, kaj via ĝojo en malĝojon. 10 Humiliĝu
antaŭ la Sinjoro, kaj Li vin altigos. 11 Ne kalumniu
unu la alian, fratoj. Kiu kalumnias fraton aŭ
juĝas sian fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj
juĝas la leĝon; sed se vi juĝas la leĝon, vi jam
estas ne plenumanto de la leĝo, sed juĝanto.
12 Unu estas la leĝdonisto kaj juĝisto, Tiu, kiu
povas savi aŭ pereigi; kiu vi estas, juĝanta vian
proksimulon? 13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ
aŭ morgaŭ ni iros al tiu urbo kaj restos tie unu
jaron kaj negocados kaj profitos; 14 kvankam
vi ne scias, kio morgaŭ okazos. Kio estas via
vivo? Vi ja estas vaporo, kiu mallongan tempon
montriĝas kaj poste malaperas. 15 Anstataŭ diri:
Se la Sinjoro volos, ni vivados kaj faros ĉi tion aŭ
tion. 16 Sed nun vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu
tia singratulado estas malbona. 17 Kiu do scias
bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas peko.

5 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la
mizeroj sur vin alvenontaj. 2 Via riĉo putriĝis,
kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj. 3 Via oro kaj
via arĝento rustiĝis; kaj ilia rusto atestos kontraŭ
vi, kaj konsumos vian karnon, kiel fajro. En la
lastaj tagoj vi kolektadis trezoron. 4 Jen krias la
de vi trompe retenata salajro de la laboristoj, kiuj
falĉis viajn kampojn; kaj la krioj de la rikoltintoj
venis en la orelojn de la Eternulo Cebaot. 5 Vi
luksadis sur la tero, kaj diboĉadis; vi nutradis
viajn korojn en tago de buĉado. 6 Vi kondamnis,
vi mortigis la justulon; li ne kontraŭstaras al vi. 7
Paciencu do, fratoj, ĝis la alveno de la Sinjoro. Jen
la terkultivisto atendas la multevaloran frukton
de la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos la
fruan kaj la malfruan pluvon. 8 Vi ankaŭ paciencu;
fortikigu viajn korojn; ĉar la alveno de la Sinjoro
alproksimiĝas. 9 Ne murmuru, fratoj, unu kontraŭ
la alia, por ke vi ne estu juĝataj; jen la juĝisto
staras antaŭ la pordoj. 10 Prenu, fratoj, kiel
ekzemplon de suferado kaj pacienco, la profetojn,
kiuj parolis en la nomo de la Sinjoro. 11 Jen ni

nomas feliĉaj tiujn, kiuj elportis suferon; vi aŭdis
pri la pacienco de Ijob, kaj vidis la finan agadon
de la Sinjoro, ke la Sinjoro estas kompatema kaj
indulgema. 12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru,
nek per la ĉielo, nek per la tero, nek per ia alia
ĵuro; sed via jes estu jes, kaj via ne estu ne; por
ke vi ne falu sub juĝon. 13 Ĉu iu el vi suferas? li
preĝu. Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu. 14 Ĉu
iu el vi malsanas? li venigu la presbiterojn de la
eklezio; kaj ili preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo
en la nomo de la Sinjoro; 15 kaj la preĝo de fido
savos la malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin;
kaj se li faris pekojn, tio estos pardonita al li. 16
Konfesu do viajn pekojn unu al la alia, kaj preĝu
unu por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego de
justulo multe efikas per sia energio. 17 Elija estis
homo samnatura, kiel ni, kaj li preĝis fervore, ke
ne pluvu; kaj ne pluvis sur la teron dum tri jaroj
kaj ses monatoj. 18 Kaj denove li preĝis; kaj la
ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian
frukton. 19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de
la vero, kaj iu lin returnos, 20 oni sciu, ke tiu,
kiu returnas pekulon de la elvoja forvago, savos
animon el morto kaj kovros amason da pekoj.

1 Petro

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj,
kiuj estas el la dispelitaro, pasloĝantaj en
Ponto, Galatujo, Kapadokio, Azio, kaj Bitinio, **2**
laŭ la antaŭscio de Dio, la Patro, en sanktigo de
la Spirito, por obeo kaj aspergo de la sango de
Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco pligrandiĝu. **3**
Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, kiu laŭ Sia granda kompato nin renaskis
en esperon vivan per la releviĝo de Jesuo Kristo
el la mortintoj, **4** en heredaĵon ne pereontan, ne
makulotan, ne velkontan, rezervitan en la ĉielo
por vi, **5** kiuj estas gardataj de la potenco de Dio
per fido al savo preta malkaŝiĝi en la lasta tempo.
6 En tio vi ĝojegas, kvankam por kelka tempo,
se estas necese, malĝojigite en diversaj tentoj,
7 por ke la provado de via fido, pli multevalora
ol oro, kiu pereas, kvankam per fajro provite,
troviĝu efika por laŭdo kaj gloro kaj honoro en
la malkaŝo de Jesuo Kristo; **8** kiun, ne vidinte,
vi amas; kiun kvankam nun vi ne vidas, tamen,
al li kredante, vi ĝojegas per ĝojo nedirebla kaj
gloroplena; **9** ricevante la celon de via fido, savon
de animoj. **10** Koncerne tiun savon esploris kaj
serĉis la profetoj, kiuj profetis pri la graco venonta
al vi; **11** serĉante, kiun kaj kian tempon montris
la enestanta en ili Spirito de Kristo, kiu atestis
antaŭe la suferojn por Kristo kaj la sekvontajn
glorojn. **12** Kaj al ili malkaŝiĝis, ke ne al si mem,
sed al vi, ili liveris tion, kio nun estas proklamita
al vi de tiuj, kiuj predikis al vi la evangelion
per la Spirito Sankta, elsendita el la ĉielo; en
kiujn aferojn anĝeloj deziras enrigardi. **13** Tial,
ĉirkaŭzoninte la lumbojn de via menso, estu
sobraj kaj esperadu perfekte la gracon alportotan
al vi en la malkaŝo de Jesuo Kristo; **14** kiel infanoj
de obeo, ne formiĝante laŭ la voluptoj, kiujn vi
antaŭe havis en via nescio; **15** sed kiel via Vokinto
estas sankta, tiel vi ankaŭ fariĝu sanktaj en ĉia
konduto; **16** pro tio, ke estas skribite: Vi estu
sanktaj, ĉar Mi estas sankta. **17** Kaj se vi vokas
la Patron, kiu sen personfavorado juĝas laŭ la
faro de ĉiu, vi pasigu en timo la tempon de via
ĉi tiea loĝado; **18** sciante, ke ne per pereemaj
objektoj, oro aŭ arĝento, vi elaĉetiĝis el via vanta
vivmaniero, kiun vi ricevis de viaj patroj; **19** sed
per multekosta sango, kiel de ŝafido senmakula
kaj sendifekta, la sango de Kristo; **20** kiu estis
antaŭdifinita antaŭ la fondo de la mondo, sed
elmontrita en la fino de la tempoj pro vi, **21** kiuj
per li fidas Dion, kiu relevis lin el la mortintoj
kaj donis al li gloron; por ke via fido kaj espero
estu al Dio. **22** Ĉastiginte viajn animojn, en la
obeo al la vero, por sincera amo al la frataro, amu
unu la alian el la koro fervore; **23** renaskite, ne el
pereema semo, sed el nepereema, per la vorto
de Dio, vivanta kaj restanta. **(aiōn g165)** **24** Ĉar: Ĉiu
karno estas herbo, Kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel
kampa floreto. Sekiĝas herbo, velkas floreto; **25**
Sed la vorto de la Eternulo restas eterne. Kaj ĉi tiu
estas la parolo, kiu estas predikita al vi. **(aiōn g165)**

2 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian
trompon kaj hipokritecon kaj enviojn kaj ĉiajn
kalumniojn, **2** kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj, sopiru
al la spirita lakto pura, por ke vi per tio kresku en
savon, **3** se vi gustumis, ke la Sinjoro estas bona;
4 al kiu alvenante, kvazaŭ al ŝtono vivanta, de
homoj rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honorinda, **5**
vi ankaŭ, kiel ŝtonoj vivantaj, konstruiĝas domo
spirita, sankta pastraro, por oferi spiritajn oferojn,
akcepteblajn de Dio per Jesuo Kristo. **6** Ĉar
estas enhavate en skribo: Jen Mi kuŝigas en Cion
bazangulan ŝtonon, elektitan, valoregan; Kaj kiu
lin fidas, tiu ne estos hontigita. **7** Por vi do, la
fidantoj, estas la valoregeco; sed por nefidantoj:
Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, Fariĝis ŝtono
bazangula; **8** kaj: Ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de
alfrapiĝo; ili falpuŝiĝas pro la vorto, malobeante,
por kio ankaŭ ili estas difinitaj. **9** Sed vi estas
raso elektita, pastraro reĝa, nacio sankta, popolo
Diposedata, por ke vi proklamu la gloron de Tiu,
kiu vokis vin el mallumo en Sian lumon mirindan;
10 kiuj iam estis ne-popolo, sed nun estas popolo
de Dio; antaŭe nekompatitoj, sed nun kompatitoj.
11 Amataj, mi petegas vin kiel fremdulojn kaj
migrantojn, detenu vin de karnaj voluptoj, kiuj
militadas kontraŭ la animo; **12** kondutante dece ĉe
la nacianoj, por ke, kvankam ili kalumnias vin kiel
malbonagulojn, tamen, vidante viajn bonfarojn,
ili gloru Dion en la tago de vizitado. **13** Submetu
vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro; ĉu al
la reĝo, la superreganto; **14** ĉu al regantoj, kiel
liaj senditoj por venĝo al malbonaguloj kaj por
laŭdo al bonaguloj. **15** Ĉar la volo de Dio estas, ke
bonfarante, vi silentigu la nesciadon de homoj
malsaĝaj; **16** kiel liberaj, kaj ne farantaj el via
libereco kovrilon de malico, sed kiel servistoj de
Dio. **17** Ĉiujn honoru. La frataron amu. Dion timu.
La reĝon honoru. **18** Servantoj, submetu vin al
viaj sinjoroj kun ĉia timo; ne sole al la bonaj kaj
malseveraj, sed ankaŭ al la malbonhumoraj. **19**
Ĉar tio estas laŭdinda, se pro konscienco al Dio
oni elportas malĝojon, suferante maljuste. **20** Ĉar
kia honoro estas, se, pekante kaj sekve batate,
vi tion pacience elportas? sed se, bonfarante kaj

sekve suferante, vi tion pacience elportas, tio
estas laŭdinda antaŭ Dio. 21 Ĉar al ĉi tio vi estas
vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ suferis pro vi,
postlasante por vi ekzemplon, por ke vi sekvu
liajn postesignojn; 22 pekon li ne faris, kaj trompo
ne troviĝis en lia buŝo; 23 insultate, li ne insultis
responde; suferante, li ne minacis, sed submetis
sin al la juste juĝanta; 24 li mem portis niajn
pekojn en sia korpo sur la lignaĵo, por ke ni,
malvivigite koncerne pekojn, vivu por justeco;
per lia vundo vi resaniĝis. 25 Ĉar vi estis kiel
ŝafoj erarvagantaj; sed nun vi returne venis al la
Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

3 Tiel same, edzinoj, submetu vin al viaj propraj
edzoj; por ke, eĉ se iuj ne obeas al la vorto,
ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto de
siaj edzinoj, 2 rigardante vian konduton kun
timo ĉastan. 3 Via ornamo estu ne la ekstera
ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ la
surmetado de vestoj; 4 sed la kaŝita homo de la
koro en la nedifektebla vesto de spirito milda
kaj trankvila, kiu estas multevalora antaŭ Dio.
5 Ĉar tiel same ankaŭ, en la tempo antikva, la
sanktaj virinoj, kiuj esperis al Dio, ornamis sin,
submetante sin al siaj propraj edzoj; 6 kiel Sara
obeis al Abraham, nomante lin sinjoro; kies infanoj
vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate per ia
teruro. 7 Tiel same, edzoj, kunvivadu kun viaj
edzinoj laŭscie, donante honoron al la virino kiel
al la plimalforta ilo, kaj estante ankaŭ kun ili
kunheredantoj de la graco de vivo, por ke viaj
preĝoj ne malhelpiĝu. 8 Fine, estu ĉiuj samideaj,
simpatiaj, fratamemaj, kompatemaj, humilanimaj;
9 ne repagantaj malbonon kontraŭ malbono, nek
insulton kontraŭ insulto, sed kontraŭe benadantaj;
ĉar al tio vi estas vokitaj, por ke vi heredu benon.
10 Ĉar: Kiu volas ami vivon kaj vidi bonajn tagojn,
Tiu gardu sian langon kontraŭ malbono, Kaj sian
buŝon kontraŭ mensoga parolo; 11 Li dekliniĝu
de malbono kaj faru bonon, Li serĉu pacon, kaj
ĉasu ĝin. 12 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas
turnitaj al la piuloj, Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj; Sed
la vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj
faras malbonon. 13 Kaj kiu faros al vi malbonon,
se vi fariĝos fervoraj en la bono? 14 Sed se vi
eĉ suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus; kaj
ilian timon ne timu, nek maltrankviliĝu; 15 sed
la Sinjoron Kriston sanktigu en viaj koroj; estu
ĉiam pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu
vin demandas pri la motivo de la espero en vi,
sed kun humileco kaj timo; 16 havantaj bonan
konsciencon; por ke, dum vi estas malestimataj,
hontu tiuj, kiuj kalumnias vian bonan konduton
en Kristo. 17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus Dio,
suferi pro bonfarado, ol pro malbonfarado. 18 Ĉar
Kristo ankaŭ unufoje suferis pro pekoj, justulo
pro maljustuloj, por ke li nin konduku al Dio;
mortigite en la karno, sed vivigite en la spirito; 19
en kiu ankaŭ li iris kaj predikis al la enkarceraj
spiritoj, 20 kiuj iam malobeis, kiam la longedaŭra
pacienco de Dio atendis en la tagoj de Noa dum la
pretigado de la arkeo, en kiu malmultaj, tio estas
ok personoj, elsaviĝis tra akvo; 21 kiu ankaŭ vin
nun savas en antitipo, la bapto, ne la formetado
de la karna malpuraĵo, sed la demando de bona
konscienco al Dio per la releviĝo de Jesuo Kristo;
22 kiu estas dekstre de Dio, irinte en la ĉielon;
al li anĝeloj kaj aŭtoritatoj kaj potencoj estas
submetitaj.

4 Ĉar Kristo do suferis en la karno, vi ankaŭ
armu vin per la sama intenco; ĉar la suferinto
en la karno apartiĝis de pekoj; 2 por ke vi travivu
la reston de la enkarna tempo jam ne laŭ la
voluptoj de homoj, sed laŭ la volo de Dio. 3 Ĉar
la tempo pasinta sufiĉas, por elfari la deziron
de la nacianoj kaj iradi en diboĉoj, voluptoj,
vindrinkado, brufestenoj, ebrieco, kaj abomenaj
idolkultoj; 4 en kio ili miras, ke vi ne kuras kune
kun ili en la saman superfluon de diboĉado, kaj
ili kalumnias vin; 5 ili prirespondos al Tiu, kiu
estas preta juĝi la vivantojn kaj la mortintojn.
6 Ĉar por tio ankaŭ la evangelio estas anoncita
al la mortintoj, por ke ili estu korpe juĝitaj laŭ
homoj, sed spirite vivu laŭ Dio. 7 Sed la fino
de ĉio alproksimiĝas; prudentiĝu do, kaj sobriĝu
por preĝoj; 8 antaŭ ĉio havante fervoran amon
unu al alia; ĉar amo kovras amason da pekoj;
9 estu gastamaj unu al alia sen murmurado;
10 laŭmezure, kiel ĉiu ricevis donacon, tiel ĝin
administrante inter vi, kiel bonaj administrantoj
de la diversaspeca graco de Dio; 11 se iu parolas, li
parolu kvazaŭ orakolojn de Dio; se iu administras,
li administru kvazaŭ el la forto, kiun Dio provizas;
por ke en ĉio Dio estu glorata per Jesuo Kristo,
kies estas la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj
eterne. Amen. (aiōn g165) 12 Amataj, ne surpriziĝu
pri la fajrego ĉe vi okazanta por provi vin, kvazaŭ
io stranga okazus ĉe vi; 13 sed laŭ tio, ke vi
partoprenas en la suferoj de Kristo, ĝoju; por
ke ankaŭ en la elmontro de lia gloro vi ĝoju
ravege. 14 Se vi estas riproĉataj pro la nomo
de Kristo, feliĉegaj vi estas; ĉar la Spirito de
gloro kaj la Spirito de Dio restas sur vi. 15 Nur
neniu el vi suferu kiel mortiginto, aŭ ŝtelisto, aŭ
malbonfarinto, aŭ kiel sintrudanto en malpropraj
aferoj; 16 sed se iu suferas kiel Kristano, li ne

hontu; sed li gloru Dion en tiu nomo. 17 Ĉar
jam venis la tempo por la komenco de la juĝo ĉe
la domo de Dio; kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni, kia
estos la sorto de tiuj, kiuj ne obeas al la evangelio
de Dio? 18 Kaj se justulo apenaŭ saviĝas, kie
aperos malpiulo kaj pekulo? 19 Tial ankaŭ tiuj,
kiuj suferas laŭ la volo de Dio, alkonfidu siajn
animojn en bonfarado al fidela Kreinto.

5 La presbiterojn do inter vi mi admonas, estante
kunpresbitero kaj atestanto de la suferoj de
Kristo kaj partoprenanto en la malkaŝota gloro:
2 Paŝtu la gregon de Dio ĉe vi, direktante ĝin,
ne devige, sed volonte, laŭ Dio; ne pro avideco,
sed bonvole; 3 ne kvazaŭ sinjorante super la
heredo, sed fariĝante ekzemploj al la grego. 4
Kaj kiam elmontriĝos la Ĉefpaŝtisto, vi ricevos
la nevelkontan kronon de gloro. 5 Tiel same, vi
plijunuloj, submetu vin al la pliaĝuloj. Tial ankaŭ
vi ĉiuj submetu vin unu al la alia, kaj zonu vin per
humileco; ĉar Dio kontraŭstaras al la fieruloj, sed
al la humiluloj donas gracon. 6 Humiligu vin do
sub la potencan manon de Dio, por ke Li altigu
vin ĝustatempe; 7 surĵetante sur Lin ĉian vian
zorgon, ĉar Li zorgas pri vi. 8 Estu sobraj, vigladu;
via kontraŭulo, la diablo, kiel leono blekeganta
ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos forgluti; 9 lin
rezistu, konstantaj en la fido, sciante, ke la samaj
suferoj plenumiĝas en via frataro en la mondo.
10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin alvokis al Sia
eterna gloro en Kristo, mem perfektigos, firmigos,
plifortigos vin ne longe suferintajn. (aiōnios g166) 11
Al Li estu la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) 12 Per Silvano, la fidela frato, kiel mi
opinias, al vi mi skribis mallonge, konsilante kaj
atestante, ke ĉi tio estas la vera graco de Dio;
en ĝi firme staru. 13 Vin salutas la en Babel
kunelektitino, kaj Marko, mia filo. 14 Salutu unu
la alian per ama kiso. Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en
Kristo.

2 Petro

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo
Kristo, al tiuj, kiuj ricevis egale altvaloran
fidon, kiel ni, en la justeco de nia Dio kaj Savanto
Jesuo Kristo: **2** Graco al vi kaj paco pligrandiĝu en
sciado pri Dio, kaj pri Jesuo, nia Sinjoro; **3** pro tio,
ke lia Dia povo donacis al ni ĉion rilatantan al
vivo kaj pieco, per la scio de tiu, kiu nin vokis per
sia propra gloro kaj virto; **4** per kiuj li donacis
al ni la promesojn karegajn kaj tre grandajn;
por ke per ili vi fariĝu partoprenantoj en Dia
naturo, forsaviĝinte el la putreco, kiu estas en la
mondo per voluptemo. **5** Kaj pro tiu sama kaŭzo
viaflanke aplikante ĉian diligentecon, en via fido
aldonu virton; kaj en virto scion; **6** kaj en scio
sinregadon; kaj en sinregado paciencon; kaj en
pacienco piecon; **7** kaj en pieco fratamikecon, kaj
en fratamikeco amon. **8** Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili
troviĝas kaj abundas, faras vin nek mallaboremaj
nek senfruktaj en la scio de nia Sinjoro Jesuo
Kristo. **9** Ĉar tiu, al kiu mankas tiuj ecoj, estas
blinda, miopa, forgesinte la forpurigon el siaj
antaŭaj pekoj. **10** Sekve, fratoj, pli diligente
klopodu, por certigi vian vokon kaj elekton; ĉar
farante tion, vi neniam falpuŝiĝos; **11** ĉar tiel al vi
estos riĉe provizita la eniro en la eternan regnon
de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. **(aiōnios g166)** **12** Pro tio mi ĉiam estos preta rememorigi
vin pri tiuj aferoj, kvankam vi ilin scias kaj estas
fortigitaj en la ĉeestanta vero. **13** Kaj mi opinias
konvena, dum mi estas en ĉi tiu tabernaklo,
vigligi vin per rememorigo; **14** sciante, ke baldaŭ
estos la demeto de mia tabernaklo, ĝuste kiel
nia Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi. **15** Kaj
mi diligente penos, ke post mia foriro vi povu
konstante rememori tion. **16** Ĉar ne sekvinte
fabelojn sofismajn, ni konigis al vi la potencon kaj
alvenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, sed vidinte
per propraj okuloj lian majeston. **17** Ĉar li ricevis
de Dio, la Patro, honoron kaj gloron, kiam al li
tia voĉo estis alportita el la brilega gloro: Ĉi tiu
estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron;
18 kaj tiun voĉon, alportitan el la ĉielo, ni mem
aŭdis, kunestante kun li sur la sankta monto. **19**
Kaj ni havas la profetan vorton konfirmitan; kiun
atentante, vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan
en malhela loko, ĝis ektagiĝos kaj la matenstelo
ekleviĝos en viaj koroj; **20** antaŭ ĉio sciante, ke
neniu profetaĵo de la Skribo enhavas en si sian
propran klarigon. **21** Ĉar neniam profetaĵo estas
alportita per homa volo; sed homoj, movataj de la
Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.

2 Sed ankaŭ falsaj profetoj troviĝis inter la
popolo tiel same, kiel inter vi estos falsaj
instruistoj, kiuj sekrete enkondukos herezojn
pereigajn, eĉ malkonfesante la Sinjoron, kiu ilin
elaĉetis, kaj venigante sur sin rapidan pereon.
2 Kaj ilian senbridecon sekvos multaj, per kiuj
la vojo de la vero estos kalumniata. **3** Kaj en
avideco per trompaj paroloj ili vin komercos; ilia
kondamno nun de post tre longe ne malfruas, kaj
ilia pereo ne dormas. **4** Ĉar se Dio ne indulgis
anĝelojn pekintajn, sed, eninferiginte ilin en
kavernojn de mallumo, transdonis ilin rezervatajn
por la juĝo; **(Tartaroō g5020)** **5** kaj ne indulgis la
mondon antikvan, sed gardis Noan kun sep aliaj,
predikanton de justeco, kiam Li sendis diluvon
sur la mondon de malpiuloj; **6** kaj, cindriginte
la urbojn Sodom kaj Gomora, kondamnis ilin
per katastrofo, farinte ilin ekzemplo al estontaj
malpiuloj; **7** kaj savis justan Loton, ĉagrenegatan
de la senbrida konduto de la malvirtuloj **8** (ĉar tiu
justulo, loĝante inter ili, en vidado kaj aŭdado,
turmentis sian justan animon, tagon post tago,
pro iliaj malvirtaj faroj): **9** la Sinjoro do scias savi el
tento la piulojn, kaj teni sub puno la maljustulojn
ĝis la tago de juĝo; **10** sed precipe tiujn, kiuj iras laŭ
la karno en volupto de malpuraĵo, kaj malestimas
regadon. Arogantaj, obstinaj, ili ne timas insulti
aŭtoritatojn; **11** sed kontraŭe, anĝeloj, superante
laŭ forto kaj potenco, ne faras insultan akuzon
kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro. **12** Sed tiuj, kiel bestoj
senprudentaj, naskitaj laŭ naturo por kaptado kaj
pereo, blasfemante en aferoj, kiujn ili ne scias,
en sia putreco pereos, **13** en malbono ricevante
pagon por malbono; homoj, kiuj opinias entagan
diboĉon plezuro kaj estas makuloj kaj hontindaĵoj,
diboĉante en sia uzado de la agapoj, dum ili
kunfestenas kun vi; **14** havante okulojn plenajn de
adulto kaj ne reteneblajn de pekado; forlogante
malfirmajn animojn; havante koron lertan por
avideco; estante filoj de malbeno; **15** forlasinte la
rektan vojon kaj erarvaginte, sekvinte la vojon
de Bileam, filo de Beor, kiu amis la rekompencon
de malbonfarado; **16** sed li estis riproĉita pro sia
malobeo; muta azeno, parolante per homa voĉo,
haltigis la frenezecon de la profeto. **17** Ili estas
putoj senakvaj, kaj nebuletoj pelataj de ventego;
por ili la nigreco de mallumo estas rezervita.
18 Ĉar, elparolante fanfaronaĵojn de vanteco, ili
forlogas en la karnovolupton per senbrideco tiujn,
kiuj ĵus forsaviĝis de tiuj, kiuj vivadas en eraro; **19**
anoncante al ili liberecon, ili mem estas sklavoj de
putreco; ĉar al kiu iu submetiĝas, al tiu ankaŭ li
sklaviĝas. **20** Ĉar se, forsaviĝinte el la malpuraĵoj

de la mondo per la scio de la Sinjoro kaj Savanto
Jesuo Kristo, ili estos denove tien implikitaj kaj
venkitaj, ilia lasta stato fariĝos pli malbona, ol la
unua. 21 Ĉar estus por ili pli bone ne ekkoni la
vojon de justeco, ol, ekkoninte ĝin, returni sin
for de la sankta ordono al ili transdonita. 22 Al
ili okazis laŭ la vera proverbo: Hundo reveninta
al sia vomitaĵo, kaj porkino lavita al ruliĝado en
koto.

3 Jam ĉi tiun duan epistolon, amataj, mi skribas
al vi; en ambaŭ mi instigas vian sinceran
menson per rememorigo; 2 por ke vi memoru la
antaŭdirojn de la sanktaj profetoj, kaj la ordonon
de la Sinjoro kaj Savanto per viaj apostoloj; 3 unue
sciante, ke en la lastaj tagoj mokemuloj venos kun
mokado, irante laŭ siaj propraj voluptoj, 4 kaj
dirante: Kie estas la anonco de lia alveno? ĉar de
kiam la patroj endormiĝis, ĉio restas kiel de post
la komenco de la kreo. 5 Ĉar ili volonte forgesas,
ke ĉielo ekzistis de antikve, kaj tero kunmetita el
akvo kaj meze de akvo, laŭ la vorto de Dio; 6 per
kio la tiama mondo, diluvite, pereis; 7 sed la nuna
ĉielo kaj la tero per la sama vorto estas destinitaj
por fajro, rezervate ĝis la tago de juĝo kaj pereo
de malpiuloj. 8 Sed ne forgesu ĉi tiun unu aferon,
amataj, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas kiel mil
jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago. 9 La Sinjoro ne
malrapidas pri la promeso, kiel iuj malrapidecon
kalkulas; sed paciencas al vi, volante, ne ke iuj
pereu, sed ke ĉiuj venu al pento. 10 Sed la tago de
la Sinjoro venos, kvazaŭ ŝtelisto; en tiu tago la
ĉielo forpasos kun muĝa bruego, kaj la elementoj
brulante solviĝos, kaj la tero kaj la faritaĵoj en
ĝi forbrulos. 11 Ĉar tiamaniere ĉio tio solviĝos,
kiaj homoj vi do devus esti en sankta konduto kaj
pieco, 12 atendante kaj akcelante la alvenon de la
tago de Dio, pro kio la ĉielo flamanta solviĝos,
kaj la elementoj per fajra brulado fluidiĝos? 13
Sed laŭ Lia promeso ni atendas novan ĉielon
kaj novan teron, en kiuj loĝas justeco. 14 Tial,
amataj, tion atendante, klopodu troviĝi en paco,
senmakulaj kaj neriproĉindaj antaŭ Li. 15 Kaj
rigardu la paciencon de nia Sinjoro kiel savon;
kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco
donita al li, jam skribis al vi, 16 kiel ankaŭ en
ĉiuj siaj epistoloj, parolante en ili pri ĉi tio; en
kiuj estas iuj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn
la malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel
ankaŭ la ceterajn skribaĵojn, al sia propra pereo.
17 Vi do, amataj, ĉi tion antaŭsciante, gardu vin,
por ke vi ne forlogiĝu per la eraro de la pekuloj,
kaj ne defalu de via propra konstanteco. 18 Sed
kresku en graco kaj scio de nia Sinjoro kaj Savanto
Jesuo Kristo. Al li estu la gloro nun kaj ĝis la tago
de eterneco. Amen. (aiōn g165)

1 Johano

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis,
kion ni vidis per niaj propraj okuloj, kion ni
rigardis kaj niaj manoj palpis, koncerne la Vorton
de vivo **2** (kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj
atestas kaj anoncas al vi la vivon, la eternan vivon,
kiu estis ĉe la Patro kaj montriĝis al ni); **(aiōnios g166)** **3** kion ni vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al
vi, por ke vi ankaŭ havu kunulecon kun ni; kaj
nia kunuleco estas kun la Patro kaj kun Lia Filo
Jesuo Kristo; **4** kaj ĉi tion ni skribas, por ke nia
ĝojo kompletiĝu. **5** Kaj jen estas la anonco, kiun
ni aŭdis de Li kaj anoncas al vi, ke Dio estas lumo,
kaj da mallumo estas en Li neniom. **6** Se ni diras,
ke ni havas kunulecon kun Li, kaj iradas en la
mallumo, ni mensogas, kaj ne faras la veron; **7** sed
se ni iradas en la lumo, kiel Li estas en la lumo, ni
havas kunulecon unu kun la alia, kaj la sango de
Jesuo, Lia Filo, nin purigas de ĉia peko. **8** Se ni
diras, ke pekon ni ne havas, ni nin trompas, kaj la
vero ne estas en ni. **9** Se ni konfesas niajn pekojn,
Li estas fidela kaj justa por pardoni al ni niajn
pekojn kaj nin purigi de ĉia maljusteco. **10** Se ni
diras, ke ni ne pekis, ni faras Lin mensoginto, kaj
Lia vorto ne estas en ni.

2 Infanetoj miaj, ĉi tion mi skribas al vi, por ke
vi ne peku. Kaj se iu pekas, ni havas Advokaton
ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan; **2** kaj li estas
repacigo pro niaj pekoj, kaj ne sole pro niaj, sed
ankaŭ pro la tuta mondo. **3** Kaj per ĉi tio ni scias,
ke ni konas lin: se ni observas liajn ordonojn.
4 Kiu diras: Mi lin konas, kaj ne observas liajn
ordonojn, tiu estas mensoganto, kaj la vero ne
estas en li; **5** sed en ĉiu ajn, kiu observas lian
vorton, vere perfektiĝis la amo al Dio. Per ĉi tio
ni scias, ke ni estas en li: **6** kiu diras, ke li restas
en li, tiu mem devus tiel iradi, kiel li iradis. **7**
Amataj, al vi mi skribas ne ordonon novan, sed
malnovan ordonon, kiun vi havis de la komenco;
la malnova ordono estas la vorto, kiun vi aŭdis. **8**
Ankaŭ mi skribas al vi novan ordonon, kiu estas
vera en li kaj en vi; ĉar la mallumo forpasas, kaj
la vera lumo jam brilas. **9** Kiu diras, ke li estas
en la lumo, kaj malamas sian fraton, tiu estas en
la mallumo ankoraŭ ĝis nun. **10** Kiu amas sian
fraton, tiu restas en la lumo, kaj en li ne estas
faligaĵo. **11** Sed kiu malamas sian fraton, tiu estas
en la mallumo, kaj iras en la mallumo, kaj ne
scias, kien li iras, ĉar la mallumo blindigis al li
la okulojn. **12** Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la
pekoj al vi estas pardonitaj pro lia nomo. **13** Mi
skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas
de la komenco. Mi skribas al vi, junuloj, ĉar vi
venkis la malbonulon. Mi skribis al vi, infanoj, ĉar
vi konas la Patron. **14** Mi skribis al vi, patroj, ĉar
vi konas tiun, kiu estas de la komenco. Mi skribis
al vi, junuloj, ĉar vi estas fortaj, kaj la vorto de
Dio restas en vi, kaj vi venkis la malbonulon. **15**
Ne amu la mondon, nek la mondaĵojn. Se iu amas
la mondon, la amo al la Patro ne estas en li. **16**
Ĉar ĉio, kio estas en la mondo, la dezirego de la
karno kaj la dezirego de la okuloj kaj la fiereco
de vivo, estas ne de la Patro, sed de la mondo.
17 Kaj forpasas la mondo kaj ĝia dezirego; sed la
plenumanto de la volo de Dio restas por eterne.
(aiōn g165) **18** Infanoj, jam estas la lasta horo; kaj
kiel vi aŭdis, ke antikristo venas, jam leviĝis multe
da antikristoj; per tio ni scias, ke estas la lasta
horo. **19** De ni ili eliris, sed ili ne estis el ni; ĉar
se ili el ni estus, ili restus ĉe ni; sed ili eliris, por
ke ili elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne estas el ni. **20**
Kaj vi havas sanktoleadon de la Sanktulo, kaj vi
scias ĉion. **21** Mi skribis al vi ne pro tio, ke vi
ne scias la veron, sed pro tio, ke vi ĝin scias, kaj
pro tio, ke nenia mensogo estas el la vero. **22** Kiu
estas la mensogisto, krom tiu, kiu malkonfesas,
ke Jesuo estas la Kristo? Tiu estas la antikristo,
kiu malkonfesas la Patron kaj la Filon. **23** Ĉiu, kiu
malkonfesas la Filon, ne havas la Patron; tiu, kiu
konfesas la Filon, havas ankaŭ la Patron. **24** Vi do
lasu resti en vi tion, kion vi aŭdis de la komenco.
Se tio, kion vi aŭdis de la komenco, restos en vi,
vi ankaŭ restos en la Filo kaj en la Patro. **25** Kaj
jen estas la promeso, kiun li promesis al ni: la
vivo eterna. **(aiōnios g166)** **26** Ĉi tion mi skribis al vi
pri tiuj, kiuj vin forlogas de la vojo. **27** Pri vi, la
sanktoleado, kiun vi ricevis de li, restas en vi, kaj
vi ne havas bezonon, ke iu vin instruu; sed kiel lia
sanktoleado vin instruas pri ĉio kaj estas vera kaj
ne estas mensogo, kaj kiel ĝi vin instruis, vi restas
en li. **28** Kaj nun, infanetoj, restu en li; por ke,
se li elmontriĝos, ni havu kuraĝon, kaj ne hontu
antaŭ li ĉe lia alveno. **29** Se vi scias, ke li estas
justa, vi scias, ke ankaŭ ĉiu, kiu faras justecon, el
li naskiĝis.

3 Rigardu, kian amon la Patro donis al ni, ke
ni estas nomataj infanoj de Dio; kaj tiaj ni
estas. Pro tio la mondo nin ne konas, ĉar ĝi Lin
ne konis. **2** Amataj, nun ni estas infanoj de Dio,
kaj ankoraŭ ne elmontriĝis, kio ni estos. Ni scias,
ke se li elmontriĝos, ni estos similaj al li; ĉar ni
vidos lin, kiel li estas. **3** Kaj ĉiu, kiu havas ĉi tiun
esperon rilate lin, sin sanktigas tiel same, kiel
li estas sankta. **4** Ĉiu, kiu faras pekon, faras ion

kontraŭ la leĝo; kaj peko estas kontraŭleĝeco. 5
Kaj vi scias, ke li elmontriĝis, por forigi pekojn;
kaj peko ne estas en li. 6 Ĉiu, kiu restas en li, ne
pekas; ĉiu pekanto lin ne vidis, nek lin konas. 7
Infanetoj, neniu vin forlogu; kiu faras justecon, tiu
estas justa tiel same, kiel li estas justa; 8 kiu faras
pekon, tiu estas el la diablo; ĉar la diablo pekas de
la komenco. Por tio la Filo de Dio elmontriĝis,
por ke li detruu la farojn de la diablo. 9 Ĉiu, kiu
naskiĝis de Dio, ne faras pekon, ĉar lia semo restas
en li; kaj li ne povas peki, ĉar li naskiĝis de Dio. 10
Jen kiel evidentiĝas la infanoj de Dio, kaj la infanoj
de la diablo: ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas
de Dio, nek tiu, kiu ne amas sian fraton. 11 Ĉar
jen estas la anonco, kiun vi aŭdis de la komenco:
ke ni amu unu la alian; 12 ne kiel Kain estis de
la malbonulo kaj mortigis sian fraton. Kaj pro
kio li lin mortigis? Ĉar liaj faroj estis malbonaj,
kaj la faroj de lia frato estis justaj. 13 Ne miru,
fratoj, se la mondo vin malamas. 14 Ni scias, ke
ni jam pasis el morto en vivon, ĉar ni amas la
fratojn. Kiu ne amas, tiu restas en morto. 15 Ĉiu,
kiu malamas sian fraton, estas hommortiganto;
kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne havas vivon
eternan, restantan en li. (aiōnios g166) 16 Per ĉi
tio ni konas amon: ĉar li demetis sian vivon pro
ni; kaj ni devus demeti nian vivon pro la fratoj.
17 Sed se iu havas mondan posedaĵon kaj vidas
sian fraton havantan bezonon kaj fermas sian
kompaton kontraŭ li, kiel la amo de Dio restas
en li? 18 Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto nek laŭ
lango, sed laŭ faro kaj vero. 19 Per tio ni scios, ke
ni estas el la vero, kaj ni certigos nian koron antaŭ
Li 20 en ĉio ajn, pri kio nia koro nin kondamnas;
ĉar Dio estas pli granda ol nia koro, kaj scias ĉion.
21 Amataj, se nia koro ne kondamnas nin, ni havas
kuraĝon antaŭ Dio; 22 kaj ĉion ajn, kion ni petas,
ni ricevas de Li, ĉar ni observas Liajn ordonojn,
kaj faras tion, kio plaĉas antaŭ Li. 23 Kaj jen estas
Lia ordono, ke ni kredu al la nomo de Lia Filo,
Jesuo Kristo, kaj amu unu la alian tiel same, kiel
Li al ni donis ordonon. 24 Kaj kiu observas Liajn
ordonojn, tiu en Li restas, kaj Li en tiu. Kaj per tio
ni scias, ke Li restas en ni: per la Spirito, kiun Li
donis al ni.

4 Amataj, kredu ne al ĉiu spirito, sed provu la
spiritojn, ĉu ili estas el Dio; ĉar multaj falsaj
profetoj eliris en la mondon. 2 Jen kiel vi ekkonas
la Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu konfesas, ke
Jesuo Kristo venis en la karno, estas el Dio; 3 kaj
ĉiu spirito, kiu ne konfesas Jesuon, ne estas el
Dio; kaj ĉi tiu estas la spirito de antikristo, pri kiu
vi aŭdis, ke ĝi venas; kaj nun ĝi jam estas en la
mondo. 4 Infanetoj, vi estas el Dio, kaj ilin venkis;
ĉar pli granda estas Tiu, kiu estas en vi, ol tiu,
kiu estas en la mondo. 5 Ili estas el la mondo;
pro tio ili parolas laŭ la mondo, kaj la mondo
ilin aŭskultas. 6 Ni estas el Dio; kiu konas Dion,
tiu nin aŭskultas; kiu ne estas el Dio, tiu nin ne
aŭskultas. Jen kiel ni ekkonas la spiriton de vero,
kaj la spiriton de eraro. 7 Amataj, ni amu unu la
alian; ĉar la amo estas el Dio; kaj ĉiu, kiu amas,
naskiĝas el Dio kaj Dion konas. 8 Kiu ne amas, tiu
ne konas Dion, ĉar Dio estas amo. 9 Jen kiel la
amo de Dio elmontriĝis en ni: ke Dio sendis en la
mondon Sian Filon solenaskitan, por ke ni vivu
per li. 10 Jen estas la amo, ne ke ni amis Dion, sed
ke Li amis nin, kaj sendis Sian Filon kiel repacigon
pro niaj pekoj. 11 Amataj, se Dio tiel amis nin, ni
ankaŭ devus ami unu la alian. 12 Dion neniu iam
vidis; se ni reciproke nin amas, Dio restas en ni,
kaj Lia amo perfektiĝis en ni; 13 jen kiel ni scias,
ke ni restas en Li, kaj Li en ni: ĉar el Sia Spirito Li
donis al ni. 14 Kaj ni vidis kaj atestas, ke la Patro
sendis la Filon por esti la Savonto de la mondo.
15 En ĉiu ajn, kiu konfesas, ke Jesuo estas la Filo
de Dio, Dio restas, kaj li en Dio. 16 Kaj ni konas
kaj kredis la amon, kiun Dio havas al ni. Dio estas
amo; kaj kiu restas en amo, tiu restas en Dio, kaj
Dio restas en li. 17 Jen kiel amo perfektiĝis ĉe ni:
ke ni havu kuraĝon en la tago de juĝo; ĉar ĝuste
kia li estas, tiaj ankaŭ ni estas en ĉi tiu mondo.
18 Timo ne ekzistas en amo; sed perfekta amo
elĵetas timon, ĉar timo havas turmentegon; kaj
timanto ne perfektiĝas en amo. 19 Ni amas, ĉar Li
unue nin amis. 20 Se iu diras: Mi amas Dion, kaj
malamas sian fraton — tiu estas mensoganto; ĉar
kiu ne amas sian fraton, kiun li vidis, tiu ne povas
ami Dion, kiun li ne vidis. 21 Kaj la jenan ordonon
ni havas de Li: ke kiu amas Dion, tiu amu ankaŭ
sian fraton.

5 Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis
el Dio; kaj ĉiu, kiu amas la Naskinton, amas
ankaŭ la naskiton el Li. 2 Per tio ni ekscias, ke
ni amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion
kaj plenumas Liajn ordonojn. 3 Ĉar jen estas la
amo al Dio: ke ni observas Liajn ordonojn; kaj
Liaj ordonoj ne estas pezaj. 4 Ĉar ĉio, kio el Dio
naskiĝis, venkas la mondon; kaj jen estas la venko
venkinta la mondon: nia fido. 5 Kaj kiu estas la
venkanto de la mondo, krom tiu, kiu kredas, ke
Jesuo estas la Filo de Dio? 6 Ĉi tiu estas la veninto
per akvo kaj sango, Jesuo Kristo; ne sole en la
akvo, sed en la akvo kaj en la sango. 7 Kaj la
Spirito estas la atestanto, ĉar la Spirito estas la
vero. 8 Ĉar tri estas la atestantoj: la Spirito, kaj la

akvo, kaj la sango; kaj la tri en unu konsentas. **9**
Se ni akceptas la ateston de homoj, pli granda
estas la atesto de Dio; ĉar jen estas la atesto de
Dio: ke Li atestis pri Sia Filo. **10** Kiu kredas al
la Filo de Dio, tiu havas en si la ateston; kiu ne
kredas al Dio, tiu faris Lin mensoginto, pro tio,
ke li ne kredis la ateston, kiun Dio atestis pri Sia
Filo. **11** Kaj jen estas la atesto: ke Dio donis al ni la
vivon eternan; kaj tiu vivo estas en Lia Filo. **(aiōnios g166)** **12** Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon; kiu
ne havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne havas. **13**
Ĉi tion mi skribis al vi, por ke vi sciu, ke vi havas
vivon eternan; al vi, kiuj kredas al la nomo de la
Filo de Dio. **(aiōnios g166)** **14** Kaj jen estas la kuraĝo,
kiun ni havas antaŭ Li: ke se ni ion petas laŭ lia
volo, Li nin aŭskultas; **15** kaj se ni scias, ke kion
ajn ni petas, Li nin aŭskultas, ni scias, ke ni havas
la petojn, kiujn ni petis de Li. **16** Se iu vidas sian
fraton pekantan pekon ne al morto, tiu petos, kaj
Li donos al li vivon, por la pekantoj ne al morto.
Ekzistas peko al morto; ne pri tio mi diras, ke li
petegu. **17** Ĉia nejusteco estas peko; kaj ekzistas
peko ne al morto. **18** Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio
ne pekas; sed la naskito el Dio sin gardas, kaj la
malbonulo lin ne tuŝas. **19** Ni scias, ke ni el Dio
estas, kaj la tuta mondo kuŝas en la malbonulo. **20**
Kaj ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj al ni donis
komprenon, por ke ni ekkonu la Verulon; kaj ni
estas en la Verulo, en Lia Filo, Jesuo Kristo. Tiu
estas la vera Dio, kaj la vivo eterna. **(aiōnios g166)** **21**
Infanetoj, gardu vin kontraŭ idoloj.

2 Johano

1 La presbitero al la elektita sinjorino kaj ŝiaj
infanoj, kiujn mi amas en la vero; kaj ne mi
sola, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron; **2** pro
la vero restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por
ĉiam: **(aiōn g165)** **3** Graco, kompato, paco, estos
ĉe ni, de Dio, la Patro, kaj de Jesuo Kristo, la
Filo de la Patro, en vero kaj amo. **4** Mi treege
ĝojas, ke mi trovis iujn el viaj infanoj iradantajn
en la vero tiel same, kiel ni ricevis ordonon de
la Patro. **5** Kaj nun mi vin petegas, sinjorino,
skribante ne kvazaŭ novan ordonon al vi, sed
tiun, kiun ni havis de la komenco, ke ni amu unu
la alian. **6** Kaj jen estas la amo: ke ni iradu laŭ
Liaj ordonoj. Tio estas la ordono, tiu sama, kiun
vi aŭdis de la komenco, ke vi iradu en ĝi. **7** Ĉar
multaj delogantoj eliris en la mondon, kiuj ne
konfesas Jesuon Kriston venantan en karno. Tio
estas la deloganto kaj la antikristo. **8** Gardu vin,
ke vi ne perdu viajn elfaritaĵojn, sed ke vi ricevu
plenan rekompencon. **9** Ĉiu, kiu iras antaŭen kaj
ne restas en la instruado de Kristo, ne havas Dion;
kiu restas en la instruado, tiu havas kaj la Patron
kaj la Filon. **10** Se iu al vi venas kaj ne kunportas
ĉi tiun instruadon, ne ricevu lin en la domon, kaj
al li ne donu salutan vorton; **11** ĉar kiu al li salute
parolas, tiu partoprenas en liaj malbonfaroj. **12**
Havante multon por skribi al vi, mi ne volis skribi
per papero kaj inko; sed mi esperas veni al vi kaj
paroli vizaĝon kontraŭ vizaĝo, por ke via ĝojo
estu plena. **13** Salutas vin la infanoj de via fratino,
la elektita.

3 Johano

1 La presbitero al Gajo, la amata, kiun mi amas en
la vero. **2** Amato, mi preĝas, ke al vi prosperu
ĉio, kaj vi bonsanu tiel same, kiel prosperas al via
animo. **3** Ĉar mi treege ĝojis, kiam fratoj venis kaj
atestis pri via vereco, kiel vi iradas en la vero. **4**
Pli grandan ĝojon mi ne havas, ol aŭdi pri miaj
infanoj iradantaj en la vero. **5** Amato, vi faras
fidele rilate al ĉiuj viaj klopodoj por la fratoj kaj
tiuj fremduloj, **6** kiuj atestis vian amon antaŭ la
eklezio; kaj vi faros bone, tiujn antaŭenigante
dece je Dio, **7** ĉar pro la Nomo ili eliris, akceptante
nenion de la nacianoj. **8** Ni devas do akcepti tiajn,
por ke ni estu kunlaborantoj kun la vero. **9** Mi
skribis iom al la eklezio; sed Diotrefes, kiu amas
la estrecon inter ili, nin ne akceptas. **10** Tial, se
mi venos, mi rememorigos al li la farojn, kiujn
li faras, per malbonaj paroloj babilante kontraŭ
ni; kaj ne kontenta je tio, li mem ne akceptas la
fratojn, nek tion permesas al tiuj, kiuj volas, kaj
ilin el la eklezio elpelas. **11** Amato, imitu ne la
malbonon, sed la bonon. Bonfaranto estas el Dio;
malbonfaranto ne vidis Dion. **12** Pri Demetrio
estas atestite de ĉiuj, kaj de la vero mem; kaj ni ja
atestas; kaj vi scias, ke nia atesto estas vera. **13**
Mi havis multon por skribi al vi; sed mi ne volas
skribi al vi per inko kaj kano; **14** sed mi esperas
vidi vin baldaŭ, kaj ni parolos vizaĝon kontraŭ
vizaĝo. Paco al vi. Salutas vin la amikoj. Salutu
laŭ nomo la amikojn.

Judas

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de
Jakobo, al la alvokitoj, amataj en Dio, la Patro,
kaj konservitaj por Jesuo Kristo: **2** Kompato al
vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu. **3** Amataj, kiam
mi faris ĉian diligentecon, por skribi al vi pri
nia komuna savo, mi deviĝis skribi al vi, por
kuraĝigi vin batali por la kredo, jam per unu
fojo transdonita al la sanktuloj. **4** Ĉar enŝteliĝis
iuj homoj, jam antaŭ longe destinitaj por ĉi tiu
kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la gracon de nia
Dio en diboĉecon, kaj malkonfesante la solan
Estron kaj nian Sinjoron Jesuo Kristo. **5** Mi do
volas rememorigi vin, kvankam vi jam per unu
fojo sciiĝis pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon
el la Egipta lando, poste pereigis la nekredantojn.
6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis sian regadon,
sed forlasis sian propran loĝejon, Li rezervis
sub mallumo en katenoj ĉiamaj ĝis la juĝo en
la granda tago. **(aïdios g126)** **7** Kiel ankaŭ Sodom
kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj urboj tiel same, kiel
ĉi tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte post fremdan
karnon, estas elmontritaj kiel ekzemplo, suferante
la punon de eterna fajro. **(aiōnios g166)** **8** Tamen tiel
same ankaŭ ĉi tiuj en siaj sonĝadoj malpurigas
la karnon, malestimas aŭtoritaton, kaj insultas
honorojn. **9** Sed Miĥael, la ĉefanĝelo, kiam en
kontraŭstaro al la diablo li disputis pri la korpo
de Moseo, ne kuraĝis lin akuzi insulte, sed diris:
La Sinjoro vin riproĉu. **10** Sed tiuj insultas ja
ĉion, kion ili ne scias; sed kion ili per naturo
komprenas, kiel la bestoj senprudentaj, en tio
ili malvirtiĝas. **11** Ve al ili! ĉar ili iris sur la vojo
de Kain, kaj forĵetis sin en la eraron de Bileam
por dungopago, kaj pereis en la kontraŭdirado de
Koraĥ. **12** Ili estas la subakvaj rokoj en viaj agapoj,
kun vi kunfestenante, sentime sin paŝtante; nuboj
senakvaj, per vento disportataj; aŭtunaj arboj
senfruktaj, dufoje mortintaj, elradikigitaj; **13**
sovaĝaj marondoj, elŝaŭmantaj siajn hontindaĵojn;
steloj vagantaj, por kiuj la nigreco de mallumo
por eterne estas rezervata. **(aiōn g165)** **14** Kaj al
ili ankaŭ Ĥanoĥ, la sepa post Adam, profetis,
dirante: Jen la Sinjoro venis kun Siaj sanktaj
miriadoj, **15** por fari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por
kondamni ĉiujn malpiulojn pri ĉiuj malpiaĵoj,
kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj obstinaj paroloj,
kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ Li. **16** Ili
estas murmuremuloj, plendemuloj, irantaj laŭ siaj
voluptoj (dum ilia buŝo parolas fanfaronaĵojn)
kaj favorantaj personojn pro profito. **17** Sed vi,
amataj, memoru la dirojn antaŭe parolitajn de la
apostoloj de nia Sinjoro Jesuo Kristo; **18** nome, ke
ili diris al vi: En la lasta tempo estos mokemuloj,
irantaj laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj. **19** Tiuj
estas la apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la
Spiriton. **20** Sed vi, amataj, konstruante vin sur
via plej sankta fido, preĝante en la Sankta Spirito,
21 konservu vin en la amo al Dio, atendante la
kompaton de nia Sinjoro Jesuo Kristo por eterna
vivo. **(aiōnios g166)** **22** Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas,
indulgu; **23** kaj unujn savu, eltirante ilin el la
fajro; kaj aliajn kompatu kun timo; malamante eĉ
la veston makulitan de la karno. **24** Kaj al Tiu, kiu
povas vin gardi senfalaj, kaj starigi vin senriproĉaj
antaŭ Sia gloro en granda ĝojo, **25** al la sola Dio,
nia Savanto, per Jesuo Kristo, nia Sinjoro, estu
gloro, majesto, potenco, kaj aŭtoritato, antaŭ ĉiu
mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis la eterneco. Amen. **(aiōn
g165)**

Apokalipso

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al
li, por montri al siaj servistoj tion, kio devas
baldaŭ okazi; kaj Li sendis kaj montris ĝin per
Sia anĝelo al Sia servisto Johano, **2** kiu atestis la
vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri
ĉio, kion li vidis. **3** Feliĉaj estas la leganto kaj la
aŭskultantoj de la vortoj de la profetaĵo kaj la
observantoj de la skribitaĵoj en ĝi; ĉar la tempo
estas proksima. **4** Johano al la sep eklezioj en
Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu, kiu estas kaj
estis kaj venos; kaj de la sep spiritoj antaŭ Lia
trono; **5** kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto,
la unuenaskita el la mortintoj, kaj la reganto de
la reĝoj de la tero. Al tiu, kiu nin amas, kaj nin
malligis de niaj pekoj per sia sango, **6** kaj faris nin
regno, pastroj al lia Dio kaj Patro; al li la gloro kaj
la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen. **(aiōn g165)** **7**
Jen li venas kun la nuboj; kaj lin vidos ĉiu okulo,
kaj tiuj, kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj gentoj de la tero
ploros pro li. Vere, Amen. **8** Mi estas la Alfa kaj
la Omega, diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas kaj
estis kaj venos, la Plejpotenca. **9** Mi, Johano, via
frato kaj partoprenanto kun vi en la aflikto kaj
regno kaj pacienco de Jesuo, estis sur la insulo
nomata Patmos pro la vorto de Dio kaj la atesto
de Jesuo. **10** Mi min trovis en la Spirito en la tago
de la Sinjoro, kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan
voĉon kvazaŭ de trumpeto, **11** dirantan: Kion vi
vidas, tion skribu en libron kaj sendu al la sep
eklezioj: al Efeso kaj al Smirna kaj al Pergamo
kaj al Tiatira kaj al Sardes kaj al Filadelfia kaj al
Laodikea. **12** Kaj mi min turnis, por vidi la voĉon,
kiu parolis kun mi. Kaj turniĝinte, mi vidis sep
orajn lampingojn; **13** kaj meze de la sep lampingoj
iun similan al la Filo de homo, vestitan ĝispiede,
kaj zonitan ĉirkaŭ la brusto per ora zono. **14** Kaj
lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj kiel blanka
lano, kiel neĝo; kaj liaj okuloj estis kiel fajra flamo;
15 kaj liaj piedoj estis kiel brilanta latuno, kvazaŭ
rafinita en forno; kaj lia voĉo estis kiel voĉo de
multaj akvoj. **16** Kaj li havis en sia dekstra mano
sep stelojn; kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa
glavo; kaj lia aspekto estis kiel brilas la suno en
sia forteco. **17** Kaj kiam mi vidis lin, mi falis ĉe liaj
piedoj kvazaŭ senviva. Kaj li metis sian dekstran
manon sur min, dirante: Ne timu; mi estas la
unua kaj la lasta, **18** kaj la vivanta; kaj mi fariĝis
mortinta, kaj jen, mi estas vivanta por ĉiam kaj
eterne, kaj mi havas la ŝlosilojn de la morto kaj de
Hades. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Skribu do tion, kion
vi vidis, kaj kio estas, kaj kio okazos poste; **20** la
misteron de la sep steloj, kiujn vi vidis en mia
dekstra mano, kaj la sep orajn lampingojn. La sep
steloj estas la anĝeloj de la sep eklezioj; kaj la sep
lampingoj estas la sep eklezioj.

2 Al la anĝelo de la eklezio en Efeso skribu:
Tiele diras la tenanto de la sep steloj en sia
dekstra mano, la iranto meze de la sep oraj
lampingoj: **2** Mi scias viajn farojn, kaj vian laboron
kaj vian paciencon, kaj ke vi ne povas toleri la
malbonulojn, kaj ke vi provis tiujn, kiuj nomas sin
apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj trovis ilin malveraj;
3 kaj vi havas paciencon kaj toleris pro mia nomo
kaj ne laciĝis. **4** Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi
forlasis vian unuan amon. **5** Memoru do, de kie vi
falis, kaj pentu, kaj faru la unuajn farojn; alie mi
venos al vi, kaj formovos vian lampingon el ĝia
loko, se vi ne pentos. **6** Sed ĉi tion vi havas, ke vi
malamas la farojn de la Nikolaitoj, kiujn mi ankaŭ
malamas. **7** Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion
la Spirito diras al la eklezioj. Al la venkanto mi
donos manĝi el la arbo de vivo, kiu estas en la
Paradizo de Dio. **8** Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Smirna skribu: Tiele diras la unua kaj la lasta, kiu
fariĝis senviva kaj vivis: **9** Mi scias vian aflikton
kaj vian malriĉecon (vi tamen estas riĉa), kaj la
blasfemon de tiuj, kiuj nomas sin Judoj, kaj estas
ne tiaj, sed sinagogo de Satano. **10** Ne timu tion,
kion vi suferos; jen la diablo ĵetos iujn el vi en
malliberejon, por ke vi estu elprovataj; kaj vi
havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis morto,
kaj mi donos al vi la kronon de vivo. **11** Kiu havas
orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj. La venkanto tute ne difektiĝos de la dua
morto. **12** Kaj al la anĝelo de la eklezio en Pergamo
skribu: Tiele diras la portanto de la akra dutranĉa
glavo: **13** Mi scias, kie vi loĝas: tie, kie estas la
trono de Satano; kaj vi tenas firme mian nomon,
kaj ne malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de
Antipas, mia fidela atestinto, kiu estis mortigita
inter vi, kie loĝas Satano. **14** Sed mi havas kelkon
kontraŭ vi: ke vi havas tie sekvantojn de la instruo
de Bileam, kiu instruis al Balak ĵeti falilon antaŭ
la Izraelidojn, por ke ili manĝu idoloferitaĵojn kaj
malĉastu. **15** Kaj vi ankaŭ havas sekvantojn de la
instruo de la Nikolaitoj tiel same. **16** Pentu do;
alie mi rapide venos al vi, kaj militos kontraŭ ili
per la glavo de mia buŝo. **17** Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj. Al
la venkanto mi donos el la kaŝita manao, kaj mi
donos al li blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto
novan nomon skribitan, kiun konas neniu krom
la ricevanto. **18** Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Tiatira skribu: Tiele diras la Filo de Dio, kiu havas

okulojn kiel fajra flamo, kaj liaj piedoj estas kiel
brilanta latuno: 19 Mi scias viajn farojn, kaj viajn
amon kaj fidon kaj servadon kaj paciencon, kaj
pri viaj faroj, ke la lastaj estas pli multaj ol la
unuaj. 20 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi toleras
la virinon Izebel, kiu nomas sin profetino; kaj
ŝi instruas kaj delogas miajn servistojn malĉasti
kaj manĝi idoloferitaĵojn. 21 Kaj mi donis al ŝi
tempon, por ke ŝi pentu; kaj ŝi ne volas penti pri
sia malĉasteco. 22 Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj la
kun ŝi adultantojn en grandan aflikton, se ili ne
pentos pri ŝiaj faroj. 23 Kaj mi pereigos ŝiajn idojn
per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu,
kiu esploras internaĵojn kaj korojn; kaj mi donos
al ĉiu el vi laŭ viaj faroj. 24 Sed al vi mi diras, al la
ceteraj en Tiatira, al ĉiuj, kiuj ne havas ĉi tiun
instruon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de
Satano, kiel oni diras: Mi ne ĵetos sur vin alian
ŝarĝon. 25 Tamen tion, kion vi havas, tenu, ĝis mi
venos. 26 Kaj al la venkanto kaj la observanto de
miaj faroj ĝis la fino mi donos aŭtoritaton super
la nacioj; 27 kaj li regos ilin per fera sceptro, kiel
la potaj vazoj estas dispecigataj; kiel mi ankaŭ
ricevis de mia Patro; 28 kaj mi donos al li la
matenan stelon. 29 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu,
kion la Spirito diras al la eklezioj.

3 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu:
Tiele diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de
Dio, kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke
vi estas nomata viva, kaj estas malviva. 2 Fariĝu
vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis preskaŭ
mortantaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn plenumitaj
antaŭ mia Dio. 3 Memoru do, kiel vi ricevis kaj
aŭdis; kaj observu, kaj pentu. Se do vi ne viglos,
mi venos, kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne scios, je kiu
horo mi venos al vi. 4 Sed vi havas en Sardes
kelkajn nomojn, kiuj ne makulis siajn vestojn; kaj
ili promenos kun mi en blankaĵoj; ĉar ili estas
indaj. 5 La venkanto estos tiel vestita per blankaj
vestoj; kaj mi ja ne elstrekos lian nomon el la libro
de vivo, kaj mi konfesos lian nomon antaŭ mia
Patro kaj antaŭ Liaj anĝeloj. 6 Kiu havas orelon,
tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj. 7
Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfia skribu:
Tiele diras la sanktulo, la verulo, kiu havas la
ŝlosilon de David, tiu, kiu malfermas, kaj neniu
fermas; kiu fermas, kaj neniu malfermas: 8 Mi
scias viajn farojn (jen mi donis antaŭ vi pordon
malfermitan, kiun neniu povas fermi), ke vi havas
kelkan potencon, kaj observis mian vorton, kaj
ne malkonfesis mian nomon. 9 Jen mi donas el
la sinagogo de Satano, kiuj sin nomas Judoj, kaj
estas ne tiaj, sed mensogas; jen mi igos ilin veni
kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin
amis. 10 Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco,
mi ankaŭ vin konservos el tiu horo de provo, kiu
venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn
sur la tero. 11 Mi venos rapide; tenadu tion, kion
vi havas, por ke neniu forprenu vian kronon. 12
La venkanton mi faros kolono en la templo de
mia Dio, kaj li ne plu eliros el ĝi; kaj mi skribos
sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon de la
urbo de mia Dio, la nova Jerusalem, kiu venas
malsupren de mia Dio el la ĉielo, kaj mian novan
nomon. 13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion
la Spirito diras al la eklezioj. 14 Kaj al la anĝelo
de la eklezio en Laodikea skribu: Tiele diras la
Amen, la atestanto fidela kaj vera, la komenco
de la kreo de Dio: 15 Mi scias viajn farojn, ke vi
estas nek malvarma, nek varmega; mi volus, ke
vi estu aŭ malvarma aŭ varmega. 16 Tial, ĉar vi
estas varmeta, kaj nek malvarma nek varmega, mi
elsputos vin el mia buŝo. 17 Ĉar vi diras: Mi estas
riĉa kaj akiris riĉon, kaj nenion mi bezonas; kaj
vi ne scias, ke vi estas la mizera kaj kompatinda
kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda; 18 mi konsilas al
vi aĉeti de mi oron rafinitan per fajro, por ke vi
riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por ke vi vin vestu,
kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj
kolirion, por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu. 19
Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas; estu
do fervora, kaj pentu. 20 Jen mi staras ĉe la pordo
kaj frapas; se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas
la pordon, mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li
kun mi. 21 Al la venkanto mi donos sidiĝi kun mi
sur mia trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj sidiĝis
kun mia Patro sur Lia trono. 22 Kiu havas orelon,
tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

4 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita
en la ĉielo, kaj la unua voĉo, kiun mi aŭdis,
estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta kun mi,
dirante: Suprenvenu ĉi tien, kaj mi montros al vi
tion, kio devas okazi poste. 2 Tuj mi min trovis
en la Spirito; kaj jen trono stariĝis en la ĉielo,
kaj sur la trono unu sidanta; 3 kaj la Sidanto
estis en aspekto simila al ŝtono jaspisa kaj sardia;
kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono, aspekte simila
al smeraldo. 4 Kaj ĉirkaŭ la trono estis dudek
kvar tronoj; kaj sur la tronoj mi vidis dudek
kvar presbiterojn sidantajn, vestitajn per blankaj
vestoj; kaj sur iliaj kapoj orajn kronojn. 5 Kaj el
la trono eliris fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj. Kaj
antaŭ la trono brulis sep fajraj torĉoj, kiuj estas la
sep Spiritoj de Dio; 6 kaj antaŭ la trono kvazaŭ
vitra maro, simila al kristalo; kaj meze apud la
trono kaj ronde ĉirkaŭ la trono kvar kreitaĵoj,

plenaj de okuloj antaŭe kaj malantaŭe. 7 Kaj la
unua kreitaĵo similis leonon, kaj la dua kreitaĵo
similis bovidon, kaj la tria kreitaĵo havis vizaĝon
kvazaŭ homan, kaj la kvara kreitaĵo similis aglon
flugantan. 8 Kaj la kvar kreitaĵoj, havantaj po ses
flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj interne plenaj de okuloj;
kaj paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante:
Sankta, sankta, sankta, estas Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca, la estanta kaj estinta kaj venonta. 9
Kaj kiam la kreitaĵoj donos gloron kaj honoron kaj
dankon al la Sidanto sur la trono, al la Vivanto
por ĉiam kaj eterne, (aiōn g165) 10 la dudek kvar
presbiteroj falos antaŭ la Sidanto sur la trono, kaj
ili adorkliniĝos al la Vivanto por ĉiam kaj eterne,
kaj ĵetos siajn kronojn antaŭ la trono, dirante: (aiōn
g165) 11 Inda Vi estas, ho nia Sinjoro kaj nia Dio,
ricevi la gloron kaj la honoron kaj la potencon;
ĉar Vi kreis ĉion, kaj pro Via volo ĉio ekzistis kaj
kreiĝis.

5 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto
sur la trono libron, skribitan interne kaj
malantaŭe, sigelitan per sep sigeloj. 2 Kaj mi
vidis fortan anĝelon, proklamantan per granda
voĉo: Kiu estas inda malfermi la libron kaj rompi
ĝiajn sigelojn? 3 Kaj neniu en la ĉielo, nek sur la
tero, nek sub la tero, povis malfermi la libron,
aŭ rigardi ĝin. 4 Kaj mi multe ploris, ĉar troviĝis
neniu inda malfermi la libron, aŭ ĝin rigardi; 5
kaj unu el la presbiteroj diris al mi: Ne ploru;
jen la leono el la tribo de Jehuda, la Markoto de
David, venkis, por malfermi la libron kaj ĝiajn
sep sigelojn. 6 Kaj mi vidis meze inter la trono
kaj la kvar kreitaĵoj, kaj meze de la presbiteroj,
Ŝafidon starantan, kvazaŭ oferbuĉitan, havantan
sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj estas la sep
Spiritoj de Dio, senditaj sur la tutan teron. 7 Kaj
li venis, kaj prenis ĝin el la dekstra mano de la
Sidanto sur la trono. 8 Kaj kiam li prenis la libron,
la kvar kreitaĵoj kaj la dudek kvar presbiteroj falis
antaŭ la Ŝafido, havantaj ĉiu harpon, kaj orajn
pelvojn plenajn de incenso, kiuj estas la preĝoj
de la sanktuloj. 9 Kaj ili kantis novan kanton,
dirante: Vi estas inda preni la libron kaj malfermi
ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis mortigita, kaj vi elaĉetis
al Dio per via sango homojn el ĉiu tribo kaj lingvo
kaj popolo kaj nacio, 10 kaj faris ilin al nia Dio
regno kaj pastroj; kaj ili reĝas sur la tero. 11
Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj
anĝeloj, ronde ĉirkaŭ la trono kaj la kreitaĵoj
kaj la presbiteroj; kaj ilia nombro estis miriadoj
da miriadoj kaj miloj da miloj; 12 dirantaj per
granda voĉo: Inda estas la Ŝafido, la mortigita,
ricevi la potencon kaj riĉon kaj saĝecon kaj forton
kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon. 13 Kaj ĉiun
kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur la tero kaj
sub la tero kaj sur la maro, kaj ĉion en ili, mi
aŭdis dirantajn: Al la Sidanto sur la trono, kaj al
la Ŝafido, estu la laŭdo kaj la honoro kaj la gloro
kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 14
Kaj la kvar kreitaĵoj diris: Amen. Kaj la presbiteroj
falis kaj adorkliniĝis.

6 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu
el la sep sigeloj, kaj mi aŭdis unu el la kvar
kreitaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo de tondro:
Venu. 2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo, kaj
la sidanta sur ĝi havis pafarkon; kaj estis donita al
li krono; kaj li eliris venkanta, kaj por venki. 3 Kaj
kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la duan
kreitaĵon dirantan: Venu. 4 Kaj eliris alia ĉevalo,
flamkolora; kaj al la sidanta sur ĝi estis donite
forpreni pacon de la tero, kaj ke oni mortigu unu
la alian; kaj al li estis donita granda glavo. 5 Kaj
kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la
trian kreitaĵon dirantan: Venu. Kaj mi rigardis, kaj
jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta sur ĝi havis en la
mano pesilon. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze
de la kvar kreitaĵoj, dirantan: Mezuro da tritiko
por denaro, kaj tri mezuroj da hordeo por denaro;
kaj la oleon kaj la vinon ne difektu. 7 Kaj kiam li
malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis la voĉon de
la kvara kreitaĵo dirantan: Venu. 8 Kaj mi rigardis,
kaj jen pala ĉevalo; kaj la nomo de la sidanta sur
ĝi estis Morto; kaj Hades sekvis kun li. Kaj estis
donita al ili aŭtoritato super kvarono de la tero,
por mortigi per glavo kaj per malsato kaj per
morto kaj per la sovaĝaj bestoj de la tero. (Hadēs
g86) 9 Kaj kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi
vidis sub la altaro la animojn de la mortigitaj pro
la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili havadis;
10 kaj ili kriis per granda voĉo, dirante: Ĝis kiam,
ho Estro, la sankta kaj vera, Vi ne juĝas kaj ne
venĝas nian sangon al la loĝantoj sur la tero?
11 Kaj estis donita al ĉiu el ili blanka robo; kaj
estis dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ kelkan
tempon, ĝis ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj,
mortigotaj kiel ili mem, plensumiĝos. 12 Kaj mi
rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon, kaj
fariĝis granda tertremo; kaj la suno fariĝis nigra
kiel sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno fariĝis kiel
sango; 13 kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron,
kiel figarbo, skuate de forta vento, ĵetas siajn
nematurajn figojn. 14 Kaj la ĉielo formoviĝis,
kvazaŭ kunvolvata libro; kaj ĉiu monto kaj ĉiu
insulo formoviĝis de sia loko. 15 Kaj la reĝoj de la
tero kaj la granduloj kaj la milestroj kaj la riĉuloj

kaj la fortuloj kaj ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo sin
kaŝis en la kavernoj kaj inter la rokoj de la montoj;
16 kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur
nin, kaj nin kaŝu for de la vizaĝo de la Sidanto sur
la trono, kaj for de la kolero de la Ŝafido; 17 ĉar
venis la granda tago de ilia kolero; kaj kiu povas
stari?

7 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur
la kvar anguloj de la tero, retenantajn la kvar
ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la
teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. 2
Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la
sunleviĝo, havantan sigelilon de la vivanta Dio;
kaj li ekkriis per granda voĉo al la kvar anĝeloj, al
kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, 3
dirante: Ne difektu la teron, nek la maron, nek
la arbojn, antaŭ ol ni sigelos sur iliaj fruntoj la
servistojn de nia Dio. 4 Kaj mi aŭdis la nombron
de la sigelitoj, cent kvardek kvar miloj, sigelitaj el
ĉiuj triboj de la Izraelidoj: 5 El la tribo de Jehuda
estis sigelitaj dek du miloj; El la tribo de Ruben,
dek du miloj; El la tribo de Gad, dek du miloj; 6
El la tribo de Aŝer, dek du miloj; El la tribo de
Naftali, dek du miloj; El la tribo de Manase, dek
du miloj; 7 El la tribo de Simeon, dek du miloj; El
la tribo de Levi, dek du miloj; El la tribo de Isaĥar,
dek du miloj; 8 El la tribo de Zebulun, dek du
miloj; El la tribo de Jozef, dek du miloj; El la tribo
de Benjamen estis sigelitaj dek du miloj. 9 Post
tio mi rigardis, kaj jen granda homamaso, kiun
neniu povis kalkuli, el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj triboj
kaj popoloj kaj lingvoj, starantaj antaŭ la trono
kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj,
kaj kun palmoj en iliaj manoj; 10 kaj ili kriis per
granda voĉo, dirante: Savo al nia Dio, la sidanta
sur la trono, kaj al la Ŝafido. 11 Kaj ĉiuj anĝeloj
staris ĉirkaŭ la trono kaj la presbiteroj kaj la kvar
kreitaĵoj; kaj ili falis sur sian vizaĝon antaŭ la
trono, kaj adorkliniĝis al Dio, 12 dirante: Amen;
La laŭdo kaj la gloro kaj la saĝeco kaj la danko
kaj la honoro kaj la potenco kaj la forto estu al
nia Dio por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn g165) 13
Kaj respondis unu el la presbiteroj, dirante al mi:
Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj, kaj de
kie ili venis? 14 Kaj mi diris al li: Mia sinjoro, vi
scias. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas la venantoj
el la granda afliktado, kaj ili lavis siajn robojn,
kaj blankigis ilin en la sango de la Ŝafido. 15 Tial
ili estas antaŭ la trono de Dio; kaj ili servas al Li
tage kaj nokte en Lia templo; kaj la Sidanto sur la
trono etendos super ili Sian tabernaklon. 16 Ili
ne plu malsatos, nek plu soifos; ne frapos ilin la
suno nek ia varmego; 17 ĉar la Ŝafido, kiu estas
meze de la trono, paŝtos ilin kaj kondukos ilin al
akvofontoj de vivo; kaj Dio forviŝos de iliaj okuloj
ĉiun larmon.

8 Kaj kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis
silento en la ĉielo por ĉirkaŭ duono de horo. 2
Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj staras antaŭ Dio;
kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj. 3 Kaj alia
anĝelo venis, kaj staris apud la altaro, havante
incensilon oran; kaj estis donita al li multe da
incenso, por ke li aldonu ĝin al la preĝoj de
ĉiuj sanktuloj sur la altaro ora, kiu estis antaŭ
la trono. 4 Kaj la fumo de la incenso, kun la
preĝoj de la sanktuloj, leviĝis antaŭ Dio el la
mano de la anĝelo. 5 Kaj la anĝelo prenis la
incensilon, kaj li plenigis ĝin per la fajro de la
altaro, kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj fariĝis tondroj
kaj voĉoj kaj fulmoj kaj tertremo. 6 Kaj la sep
anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin pretigis,
por trumpeti. 7 Kaj la unua trumpetis, kaj fariĝis
hajlo kaj fajro, miksitaj kun sango, kaj ili estis
ĵetitaj sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis,
kaj triono de la arboj forbrulis, kaj la tuta verda
herbo forbrulis. 8 Kaj la dua anĝelo trumpetis,
kaj kvazaŭ granda monto, per fajro brulanta,
estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro
fariĝis sango; 9 kaj mortis triono de la kreitaĵoj
en la maro, kiuj havis vivon; kaj triono de la ŝipoj
pereis. 10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj falis el
la ĉielo granda stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi
falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de
la akvoj; 11 kaj la nomo de la stelo estas Absinto;
kaj triono de la akvoj fariĝis absintaĵo; kaj multe
da homoj mortis de la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.
12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita
triono de la suno kaj triono de la luno kaj triono
de la steloj, por ke mallumiĝu triono de ili, kaj
ke ne lumu dum triono de la tago, kaj por la
nokto tiel same. 13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis
unu aglon, flugantan en meza ĉielo, dirantan per
granda voĉo: Ve! ve! ve al la loĝantoj sur la tero,
pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri anĝeloj
ankoraŭ trumpetontaj!

9 Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis
stelon el la ĉielo falintan sur la teron; kaj al
li estis donita la ŝlosilo de la puto de la abismo.
(Abyssos g12) 2 Kaj li malfermis la puton de la
abismo; kaj el la puto leviĝadis fumo, kiel fumo el
granda forno; kaj mallumiĝis la suno kaj la aero
pro la fumo de la puto. (Abyssos g12) 3 Kaj el la fumo
eliris akridoj sur la teron; kaj al ili estis donita
povo, kiel havas povon la skorpioj de la tero. 4 Kaj
estis ordonite al ili, ke ili ne difektu la herbon de

la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon, sed nur
tiujn homojn, kiuj ne havas sur la frunto la sigelon
de Dio. 5 Kaj al ili estis komisiite, ke ili ne mortigu
ilin, sed ke ili estu turmentataj kvin monatojn;
kaj ilia turmento estis kiel turmento de skorpio,
kiam ĝi pikvundas homon. 6 Kaj en tiuj tagoj la
homoj serĉos morton, kaj ĝin tute ne trovos; kaj ili
deziregos morti, kaj morto forflugos de ili. 7 Kaj
la formoj de la akridoj similis ĉevalojn, pretigitajn
por milito; kaj sur iliaj kapoj estis kvazaŭ kronoj
similaj al oro, kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de
homoj. 8 Kaj ili havis harojn kiel haroj de virinoj,
kaj iliaj dentoj estis kiel de leonoj. 9 Kaj ili havis
kirasojn, kiel kirasoj el fero; kaj la sono de iliaj
flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj, de multe da
ĉevaloj kurantaj en militon. 10 Kaj ili havis vostojn
similajn al vostoj de skorpioj, kaj pikilojn; kaj en
iliaj vostoj estas ilia kapablo difekti la homojn
kvin monatojn. 11 Ili havis super si reĝon, la
anĝelon de la abismo; lia nomo estas en la Hebrea
lingvo Abadon, kaj en la Greka lingvo li havas la
nomon Apolion. (Abyssos g12) 12 La unua Veo jam
pasis; jen post tio venas ankoraŭ du Veoj. 13 Kaj
la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la
kornoj de la ora altaro, kiu staras antaŭ Dio, 14
dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton:
Malligu la kvar anĝelojn, ligitajn apud la granda
rivero Eŭfrato. 15 Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj,
pretigitaj por la horo kaj tago kaj monato kaj jaro,
por ke ili mortigu trionon de la homoj. 16 Kaj la
nombro de la armeoj de la kavalerio estis ducent
milionoj; mi aŭdis ilian nombron. 17 Kaj tiel mi
vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur
ili, havantajn kirasojn kiel el fajro kaj el jacinto
kaj el sulfuro; kaj la kapoj de la ĉevaloj estis kiel
kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj
fumo kaj sulfuro. 18 Per tiuj tri plagoj triono de
la homoj estis mortigita, per la fajro kaj la fumo
kaj la sulfuro elirantaj el iliaj buŝoj. 19 Ĉar la
kapablo de la ĉevaloj estas en iliaj buŝoj kaj en
iliaj vostoj; ĉar iliaj vostoj similas serpentojn kaj
havas kapojn; kaj per ĉi tiuj ili vundas. 20 Kaj la
ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj
plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ne
adorkliniĝi al demonoj, kaj al la idoloj oraj kaj
arĝentaj kaj kupraj kaj ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas
nek vidi, nek aŭdi, nek marŝi; 21 kaj ili ne pentis
pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia
malĉastado, nek pri siaj ŝteloj.

10 Kaj mi vidis alian fortan anĝelon,
malsupreniranta el la ĉielo, vestitan per
nubo; kaj la ĉielarko estis super lia kapo, kaj
lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj liaj piedoj kiel
kolonoj el fajro; 2 kaj li havis en la mano libreton
malfermitan; kaj li metis la dekstran piedon sur
la maron, kaj la maldekstran sur la teron; 3 kaj
li ekkriis per granda voĉo, kiel leono blekas; kaj
kiam li kriis, la sep tondroj parolis per siaj voĉoj.
4 Kaj kiam la sep tondroj parolis, mi volis skribi;
kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan: Sigelu
tion, kion parolis la sep tondroj, kaj ĝin ne skribu.
5 Kaj la anĝelo, kiun mi vidis staranta sur la maro
kaj sur la tero, levis sian dekstran manon al la
ĉielo, 6 kaj ĵuris per la Vivanto por ĉiam kaj
eterne, kiu kreis la ĉielon kaj tion, kio estas en
ĝi, kaj la teron kaj tion, kio estas en ĝi, kaj la
maron kaj tion, kio estas en ĝi, ke tempo ne plu
ekzistos; (aiōn g165) 7 sed en la tagoj de la voĉo
de la sepa anĝelo, kiam li tuj trumpetos, tiam
finiĝos la mistero de Dio, kiel Li evangeliis al Siaj
servistoj, la profetoj. 8 Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis
el la ĉielo, parolis al mi denove, dirante: Iru, prenu
la libreton malfermitan en la mano de la anĝelo,
staranta sur la maro kaj sur la tero. 9 Kaj mi iris
al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton.
Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj
ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo ĝi
estos dolĉa kiel mielo. 10 Kaj mi prenis la libreton
el la mano de la anĝelo, kaj formanĝis ĝin; kaj en
mia buŝo ĝi estis dolĉa kiel mielo, kaj kiam mi ĝin
manĝis, mia ventro maldolĉiĝis. 11 Kaj ili diris al
mi: Vi devas denove profeti ĉe multaj popoloj kaj
nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

11 Kaj estis donita al mi kano, simila al bastono;
kaj iu diris: Leviĝu, kaj mezuru la templon de
Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi. 2 Kaj la
korton ekster la templo preterlasu, kaj ne mezuru
ĝin, ĉar ĝi estas donita al la nacioj; kaj la sanktan
urbon ili piedpremos kvardek du monatojn. 3
Kaj mi donos komision al miaj du atestantoj,
kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite
per sakaĵo. 4 Ili estas la du olivarboj kaj la du
lampingoj, starantaj antaŭ la Sinjoro de la tero. 5
Kaj se iu volas difekti ilin, fajro elvenas el ilia buŝo
kaj formanĝas iliajn malamikojn; kaj se iu volas
difekti ilin, tiamaniere li devas esti mortigita.
6 Ili havas la povon fermi la ĉielon, por ke ne
pluvu dum la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas
povon super la akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj
frapi la teron per ĉia plago ĉiufoje, kiam ili volos.
7 Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu
suprenvenas el la abismo, faros militon kontraŭ
ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin. (Abyssos g12) 8
Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la strato de la granda
urbo, kiu nomiĝas laŭspirite Sodom kaj Egiptujo,
kie ankaŭ ilia Sinjoro estis krucumita. 9 Kaj el

la popoloj kaj triboj kaj lingvoj kaj nacioj oni
rigardas iliajn kadavrojn dum tri tagoj kaj duono,
kaj ne lasas meti iliajn kadavrojn en tombon. 10
Kaj la loĝantoj sur la tero ĝojas pri ili, kaj gajiĝas;
kaj ili sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj du
profetoj turmentadis la loĝantojn sur la tero. 11
Kaj post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo el
Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj piedoj; kaj
granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin rigardis. 12
Kaj ili aŭdis grandan voĉon el la ĉielo, dirantan
al ili: Suprenvenu ĉi tien. Kaj ili supreniris en la
ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj rigardis ilin.
13 Kaj en tiu horo fariĝis granda tertremo, kaj
dekono de la urbo falis; kaj en la tertremo mortis
sep mil homoj; kaj la ceteraj pleniĝis de timo,
kaj donis laŭdon al la Dio de la ĉielo. 14 La dua
Veo jam pasis; jen la tria Veo rapide venas. 15
Kaj la sepa anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj
voĉoj en la ĉielo, dirante: La regno de la mondo
fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de Lia Kristo; kaj
li reĝos por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 16 Kaj la
dudek kvar presbiteroj, kiuj antaŭ Dio sidas sur
siaj tronoj, falis sur la vizaĝon kaj adorkliniĝis al
Dio, 17 dirante: Ni dankas Vin, ho Dio, la Sinjoro,
la Plejpotenca, kiu estas kaj estis; ĉar Vi alprenis
Vian grandan potencon kaj reĝis. 18 Kaj la nacioj
furiozis, kaj venis Via kolero, kaj la tempo de la
mortintoj, por esti juĝataj, kaj la tempo doni la
rekompencon al Viaj servistoj, la profetoj, kaj
al la sanktuloj, kaj al la timantoj de Via nomo,
malgrandaj kaj grandaj, kaj pereigi la detruantojn
de la tero. 19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo
de Dio, kaj vidiĝis en Lia templo la kesto de Lia
interligo; kaj fariĝis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj
kaj tertremo kaj granda hajlo.

12 Kaj granda signo vidiĝis en la ĉielo: virino
vestita per la suno, kaj la luno sub ŝiaj piedoj,
kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj; 2 kaj
estante graveda, ŝi ekkriis, naskodolorigate kaj
suferante por naski. 3 Kaj vidiĝis alia signo en
la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako, havanta sep
kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep
diademojn. 4 Kaj ĝia vosto trenis trionon de la
steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj
la drako staris antaŭ la virino naskonta, por ke,
kiam ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian infanon.
5 Kaj ŝi naskis filon, viran infanon, kiu regos
ĉiujn naciojn per fera sceptro; kaj ŝia infano estis
forkaptita supren al Dio kaj al Lia trono. 6 Kaj la
virino forkuris en la dezerton, kie ŝi havis lokon
pretigitan de Dio, por ke tie oni nutru ŝin mil
ducent sesdek tagojn. 7 Kaj fariĝis milito en la
ĉielo: Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis kontraŭ la
drako; kaj militis la drako kaj ĝiaj anĝeloj; 8 kaj
ne prosperis al ili, kaj ne plu troviĝis ilia loko en
la ĉielo. 9 Kaj ĵetiĝis malsupren la granda drako,
la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano,
la trompanto de la tuta mondo; ĝi ĵetiĝis sur la
teron, kaj ĝiaj anĝeloj ĵetiĝis kun ĝi. 10 Kaj mi
aŭdis grandan voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun
fariĝis la savo kaj la potenco kaj la reĝeco de
nia Dio, kaj la aŭtoritato de Lia Kristo; ĉar ĵetiĝis
malsupren la akuzanto de niaj fratoj, kiu tage kaj
nokte akuzas ilin antaŭ nia Dio. 11 Kaj ili venkis
ĝin pro la sango de la Ŝafido, kaj pro la vorto de
sia atesto; kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto
mem. 12 Pro tio ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj en ili
loĝas. Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo
malsupreniris en vin, havante grandan koleron,
sciante, ke li havas nur mallongan tempon. 13
Kaj kiam la drako vidis, ke ĝi estas ĵetita sur
la teron, ĝi persekutis la virinon, kiu naskis la
viran infanon. 14 Kaj al la virino estis donitaj la
du flugiloj de la granda aglo, por ke ŝi flugu en
la dezerton, sur sian lokon, kie ŝi estas nutrata
tempon kaj tempojn kaj duontempon, for de la
vizaĝo de la serpento. 15 Kaj la serpento elĵetis el
sia buŝo, post la virinon, akvon kvazaŭ riveron,
por ke ĝi igu ŝin forportiĝi de la fluo. 16 Kaj la tero
helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon,
kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia
buŝo. 17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino,
kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintojn
de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj
havas la ateston de Jesuo;

13 kaj ĝi staris sur la sablo de la maro. Kaj
mi vidis beston suprenirantan el la maro,
havantan dek kornojn kaj sep kapojn, kaj sur siaj
kornoj dek diademojn, kaj sur siaj kapoj nomojn
de blasfemo. 2 Kaj la besto, kiun mi vidis, estis
simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel de
urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de leono; kaj la drako
donis al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj
grandan aŭtoritaton. 3 Kaj mi vidis unu el ĝiaj
kapoj kvazaŭ morte vunditan; kaj la morta vundo
saniĝis; kaj la tuta tero miris post la besto; 4
kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar ĝi donis sian
aŭtoritaton al la besto; kaj ili adorkliniĝis al la
besto, dirante: Kiu estas simila al la besto? kaj kiu
povas militi kontraŭ ĝi? 5 kaj estis donita al ĝi
buŝo, parolanta grandaĵojn kaj blasfemaĵojn; kaj
estis donita al ĝi aŭtoritato agadi dum kvardek
du monatoj. 6 Kaj ĝi malfermis la buŝon por
blasfemoj kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon
kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo.
7 Kaj estis donite al ĝi fari militon kontraŭ la

sanktuloj, kaj venki ilin; kaj estis donita al ĝi
aŭtoritato sur ĉiu tribo kaj popolo kaj lingvo kaj
nacio. 8 Kaj adorkliniĝos al ĝi ĉiuj loĝantoj de la
tero, kies nomo ne estas skribita en la libro de
vivo, libro de la Ŝafido oferita jam de la fondo de
la mondo. 9 Se iu havas orelon, tiu aŭskultu. 10 Se
iu malliberigas, en malliberecon li iras; se iu per la
glavo mortigos, li devas per la glavo esti mortigita.
Ĉi tie estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj.
11 Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la
tero; kaj ĝi havis du kornojn, simile al ŝafido,
kaj ĝi parolis kiel drako. 12 Kaj ĝi ekzercas la
tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi
devigas la teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi
al la unua besto, kies morta vundo saniĝis. 13
Kaj ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ fajron
malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la
homoj. 14 Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la tero
per la signoj, kiujn estis donite al ĝi fari antaŭ la
besto; dirante al la loĝantoj sur la tero, ke ili faru
bildon al la besto, kiu havis la glavovundon kaj
vivis. 15 Kaj estis donite, ke ĝi donu spiron al la
bildo de la besto, por ke eĉ parolu la bildo de la
besto, kaj faru, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi
al la bildo de la besto, estu mortigitaj. 16 Kaj ĝi
devigas ĉiujn, la malgrandajn kaj la grandajn, la
riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn kaj la sklavajn,
ricevi markon sur la dekstra mano aŭ sur la
frunto; 17 por ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom
tiuj, kiuj havas la markon, la nomon de la besto,
aŭ la numeron de ĝia nomo. 18 Ĉi tie estas saĝeco.
Kiu havas prudenton, tiu kalkulu la numeron de
la besto; ĉar ĝi estas la numero de homo; kaj ĝia
numero estas sescent sesdek ses.

14 Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta sur
la monto Cion, kaj kun li cent kvardek kvar
miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon de lia
Patro, skribitajn sur ilia frunto. 2 Kaj mi aŭdis
voĉon el la ĉielo, kiel voĉon de multaj akvoj, kaj
kiel voĉon de granda tondro; kaj la voĉo, kiun
mi aŭdis, estis kiel de harpistoj, harpantaj per
siaj harpoj; 3 kaj ili kantas kvazaŭ novan kanton
antaŭ la trono kaj antaŭ la kvar kreitaĵoj kaj la
presbiteroj; kaj neniu povis lerni la kanton krom
la cent kvardek kvar miloj, la elaĉetitoj el la tero.
4 Ili estas tiuj, kiuj ne malpuriĝis kun virinoj; ĉar
ili estas virguloj. Ili estas la sekvantoj de la Ŝafido,
kien ajn li iras. Ili estas elaĉetitaj el inter la homoj,
la unuaaĵo al Dio kaj al la Ŝafido. 5 Kaj en ilia buŝo
ne troviĝis mensogo; ili estas senkulpaj. 6 Kaj
mi vidis alian anĝelon, flugantan en meza ĉielo,
havantan eternan evangelion, por evangelii la
loĝantojn de la tero kaj ĉiun nacion kaj tribon kaj
lingvon kaj popolon, (aiōnios g166) 7 kaj dirantan
per granda voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron,
ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al la
Kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj la maro kaj la
fontoj akvaj. 8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis, dirante:
Falis, falis Babel la granda, kiu trinkigis ĉiujn
naciojn el la vino de la kolero de ŝia malĉastaĵo.
9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per
granda voĉo: Se iu adorkliniĝas al la besto kaj al
ĝia bildo, kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ
sur sia mano, 10 tiu ankaŭ trinkos el la vino de la
kolero de Dio, kiu estas pretigita nemiksite en la
pokalo de Lia kolero, kaj li turmentiĝos en fajro
kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la
Ŝafido; 11 kaj la fumo de ilia turmento leviĝas
por ĉiam kaj eterne; kaj ne havas paŭzon tage
kaj nokte tiuj, kiuj adorkliniĝas al la besto kaj al
ĝia bildo, kaj ĉiu, kiu ricevas la markon de ĝia
nomo. (aiōn g165) 12 Ĉi tie estas la pacienco de la
sanktuloj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la
fidon de Jesuo. 13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo,
dirantan: Skribu: Feliĉaj estas la mortintoj, kiuj de
nun mortas en la Sinjoro; vere, diras la Spirito,
por ke ili ripozu de siaj laboroj; ĉar iliaj faroj
sekvas kun ili. 14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka
nubo, kaj sur la nubo sidanto, simila al la Filo
de homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj
en sia mano akran rikoltilon. 15 Kaj alia anĝelo
eliris el la templo, kriante per granda voĉo al la
sidanta sur la nubo: Sendu vian rikoltilon, kaj
rikoltu; ĉar venis la horo por rikolti, ĉar la rikolto
de la tero tromaturiĝis. 16 Kaj la sidanta sur la
nubo ĵetis sian rikoltilon sur la teron; kaj la tero
rikoltiĝis. 17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela
templo, ankaŭ havante akran rikoltilon. 18 Kaj
alia anĝelo eliris el la altaro, havante aŭtoritaton
super la fajro; kaj li kriis per granda voĉo al la
portanto de la akra rikoltilo, dirante: Sendu vian
akran rikoltilon, kaj detranĉu la vinberarojn de
la vinberarbo de la tero; ĉar tute maturiĝis ĝiaj
vinberoj. 19 Kaj la anĝelo ĵetis sian rikoltilon en la
teron kaj detranĉis la vinberarbon de la tero kaj
ĵetis ĝin en la grandan vinpremilon de la kolero
de Dio. 20 Kaj la vinpremilo estis tretita ekster la
urbo, kaj eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj
de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj.

15 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan
kaj mirindan: sep anĝelojn havantajn sep
plagojn, la finajn, ĉar en ili finiĝis la kolero de
Dio. 2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron, miksitan
kun fajro; kaj tiujn, kiuj venkis la beston kaj ĝian
bildon kaj la numeron de ĝia nomo; kaj ili staris

sur la vitra maro, havante harpojn de Dio. 3 Kaj
ili kantis la kanton de Moseo, la servanto de Dio,
kaj la kanton de la Ŝafido, dirante: Grandaj kaj
mirindaj estas Viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca; justaj kaj veraj estas Viaj vojoj, ho
Reĝo de la nacioj. 4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj
ne gloros Vian nomon? ĉar Vi sola estas sankta;
ĉar ĉiuj nacioj venos kaj adorkliniĝos al Vi; ĉar
Viaj justaĵoj elmontriĝis. 5 Kaj post tio mi rigardis,
kaj malfermiĝis la templo de la tabernaklo de la
atesto en la ĉielo; 6 kaj elvenis el la templo la sep
anĝeloj, havante la sep plagojn, vestite per linaĵo
pura kaj luma, kaj zonite ĉirkaŭ la brusto per ora
zono. 7 Kaj unu el la kvar kreitaĵoj donis al la sep
anĝeloj sep orajn pelvojn, plenajn de la kolero de
Dio, la vivanta por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 8 Kaj
la templo pleniĝis de fumo el la gloro de Dio kaj el
Lia potenco; kaj neniu povis eniri en la templon,
ĝis finiĝos la sep plagoj de la sep anĝeloj.

16 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo,
dirantan al la sep anĝeloj: Iru, kaj elverŝu
sur la teron la sep pelvojn de la kolero de Dio. 2
Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur
la teron; kaj fariĝis malbona kaj dolora ulcero
sur la homoj, kiuj havis la markon de la besto kaj
kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo. 3 Kaj la dua elverŝis
sian pelvon en la maron; kaj fariĝis sango, kiel de
mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta estaĵo en la maro.
4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj
en la fontojn de akvoj; kaj fariĝis sango. 5 Kaj mi
aŭdis la anĝelon de la akvoj dirantan: Justa estas
Vi, la estanta kaj estinta, la Sanktulo, ĉar Vi tiele
juĝis; 6 ĉar ili elverŝis la sangon de sanktuloj kaj
profetoj, kaj sangon Vi donis al ili trinki; ili tion
meritas. 7 Kaj mi aŭdis la altaron dirantan: Vere,
ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj
estas Viaj juĝoj. 8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon
sur la sunon; kaj estis donite al ĝi brulvundi
homojn per fajro. 9 Kaj la homoj brulvundiĝis per
granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de
Dio, kiu havas aŭtoritaton sur tiuj plagoj; kaj ili
ne pentis, por doni al Li gloron. 10 Kaj la kvina
elverŝis sian pelvon sur la tronon de la besto; kaj
ĝia regno mallumiĝis; kaj ili mordis sian langon
pro dolorego, 11 kaj ili blasfemis la Dion de la
ĉielo pro siaj doloroj kaj siaj ulceroj; kaj ili ne
pentis pri siaj faroj. 12 Kaj la sesa elverŝis sian
pelvon sur la grandan riveron, la riveron Eŭfrato;
kaj ĝia akvo forsekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la
reĝoj, kiuj venas el la sunleviĝejo. 13 Kaj mi vidis
tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantaj
el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto,
kaj el la buŝo de la falsa profeto; 14 ĉar ili estas
spiritoj de demonoj, farantaj signojn; ili foriras al
la reĝoj de la tuta mondo, por kolekti ilin por la
milito de la granda tago de Dio, la Plejpotenca.
15 (Jen mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu,
kiu viglas kaj konservas siajn vestojn, por ke li
ne iru nuda, kaj oni ne vidu lian honton.) 16 Kaj
oni kolektis ilin en lokon, nomatan en la Hebrea
lingvo Har-Magedon. 17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis
sian pelvon sur la aeron; kaj eliris granda voĉo
el la templo, for de la trono, dirante: Fariĝis! 18
kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj; kaj okazis
granda tertremo tia, kia ne okazis de kiam homoj
estiĝis sur la tero, tiela tertremo, tiel granda. 19
Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la
urboj de la nacioj falis; kaj Babel la granda estis
memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la pokalon de
la vino de la furiozeco de Lia kolero. 20 Kaj ĉiu
insulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis. 21 Kaj
granda hajlo, peza kvazaŭ po talanto, falis el la
ĉielo sur la homojn; kaj la homoj blasfemis Dion
pro la plago de la hajlo; ĉar ĝia plago estas treege
granda.

17 Kaj unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep
pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante:
Venu ĉi tien, mi montros al vi la juĝon de la
granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj; 2
kun kiu la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj
sur la tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco.
3 Kaj li forportis min en la Spirito en dezerton;
kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarlata besto,
plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn
kaj dek kornojn. 4 Kaj la virino estis vestita per
purpuro kaj skarlato, kaj ornamita per oro kaj
altvaloraj ŝtonoj kaj perloj, kaj havis en sia mano
oran pokalon, plenan de abomenindaĵoj kaj la
malpuraĵoj de ŝia malĉasteco, 5 kaj sur sia frunto
nomon skribitan: MISTERO, BABEL LA GRANDA,
LA PATRINO DE LA MALĈASTISTINOJ KAJ DE LA
ABOMENINDAĴOJ DE LA TERO. 6 Kaj mi vidis la
virinon ebria de la sango de la sanktuloj, kaj de
la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj vidinte ŝin,
mi miris per granda miro. 7 Kaj la anĝelo diris
al mi: Kial vi miris? mi diros al vi la misteron
de la virino, kaj de la besto, kiu portas ŝin kaj
kiu havas la sep kapojn kaj la dek kornojn. 8 La
besto, kiun vi vidis, ekzistis, sed ne ekzistas, kaj
venos supren el la abismo kaj iros en pereon.
Kaj la loĝantoj sur la tero, kies nomoj ne estas
skribitaj en la libro de vivo jam de la fondo de
la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ke ĝi
ekzistis kaj ne ekzistas, sed venos. (Abyssos g12) 9 Ĉi
tie estas la signifo, kiu havas saĝecon: la sep kapoj

estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino; 10 kaj ili
estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la unu estas, la
alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam li venos, li devos
resti kelkan tempon. 11 Kaj la besto, kiu ekzistis
kaj ne ekzistas, estas ankaŭ oka, kaj estas el la
sep; kaj ĝi iras en pereon. 12 Kaj la dek kornoj,
kiujn vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne
ricevis regnon; sed ili ricevas aŭtoritaton kiel
reĝoj, kun la besto, por unu horo. 13 Tiuj havas
unu intencon, kaj ili donas sian potencon kaj
aŭtoritaton al la besto. 14 Tiuj militos kontraŭ la
Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar li estas Sinjoro
de sinjoroj, kaj Reĝo de reĝoj; kaj venkos tiuj, kiuj
estas kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj. 15 Kaj
li diris al mi: La akvoj, kiujn vi vidis, kie sidas la
malĉastistino, estas popoloj kaj homamasoj kaj
nacioj kaj lingvoj. 16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi
vidis, kaj la besto, malamos la malĉastistinon, kaj
faros ŝin izolita kaj nuda, kaj manĝos ŝian karnon,
kaj forbruligos ŝin per fajro. 17 Ĉar Dio enmetis en
ilian koron efektivigi Lian intencon, kaj efektivigi
unu intencon, kaj doni sian regnon al la besto, ĝis
la vortoj de Dio plenumiĝos. 18 Kaj la virino, kiun
vi vidis, estas la granda urbo, kiu havas reĝecon
super la reĝoj de la tero.

18 Post tio mi vidis alian anĝelon,
malsuprenirantan el la ĉielo, havantan
grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per lia
gloro. 2 Kaj li forte kriis per granda voĉo, dirante:
Falis, falis Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo de
demonoj, kaj malliberejo de ĉia malpura spirito,
kaj malliberejo de ĉia malpura kaj malaminda
birdo. 3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia
malĉasteco falis ĉiuj nacioj; kaj la reĝoj de la tero
malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero
riĉiĝis per la potenco de ŝia lukso. 4 Kaj mi aŭdis
alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Elvenu el ŝi, ho
Mia popolo, por ke vi ne partoprenu en ŝiaj pekoj,
kaj por ke vi ne ricevu el ŝiaj plagoj; 5 ĉar ŝiaj
pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio memoris ŝiajn
maljustaĵojn. 6 Redonu al ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj
duobligu duoble laŭ ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun
ŝi miksis, miksu al ŝi duoblon. 7 Kiom ŝi gloris
sin kaj voluptis, tiom donu al ŝi da turmento kaj
funebro; ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino,
kaj mi ne estas vidvino, kaj mi tute ne vidos
funebron. 8 Tial en unu tago venos ŝiaj plagoj,
morto kaj funebro kaj malsatego; kaj ŝi forbrulos
per fajro; ĉar forta estas Dio, la Sinjoro, kiu ŝin
juĝas. 9 Kaj la reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun
ŝi kaj voluptis, ploros kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili
rigardos la fumon de ŝia brulado, 10 starante
malproksime pro timo de ŝia turmento, dirante:
Ve! ve, la granda urbo, Babel, la forta urbo! ĉar en
unu horo venis via juĝo. 11 Kaj la komercistoj de
la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu
aĉetas ilian komercaĵon; 12 komercaĵon el oro
kaj arĝento kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj kaj
bisino kaj purpuro kaj silko kaj skarlato, kaj ĉia
parfuma ligno kaj ĉia vazo ebura kaj ĉia vazo
el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj fero kaj
marmoro, 13 kaj cinamo kaj amomo kaj incenso
kaj ŝmiraĵo kaj olibano kaj vino kaj oleo kaj faruno
kaj tritiko kaj brutoj kaj ŝafoj, kaj el ĉevaloj kaj
ĉaroj, kaj korpoj kaj animoj de homoj. 14 Kaj la
fruktaro de la deziroj de via animo malaperis for
de vi, kaj ĉio bongusta kaj brila pereis for de vi,
kaj oni ne plu trovos ilin. 15 La negocintoj de
tiuj komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, malproksime
staros pro la timo de ŝia turmento, plorante kaj
lamentante, 16 kaj dirante: Ve! ve, la granda urbo,
la vestita per bisino kaj purpuro kaj skarlato,
kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj
perloj! 17 ĉar en unu horo pereis tiom da riĉeco.
Kaj ĉiu ŝipestro, kaj ĉiu ien ŝipe veturanta, kaj
maristoj, kaj ĉiuj, kiuj sur la maro laboris, staris
malproksime, 18 kaj kriis, vidante la fumon de ŝia
brulego, dirante: Kio similas la grandan urbon?
19 Kaj ili ĵetis polvon sur siajn kapojn, kaj kriis,
plorante kaj lamentante, kaj dirante: Ve! ve, la
granda urbo! en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn
ŝipojn sur la maro per ŝia luksego! ĉar en unu
horo ŝi dezertiĝis. 20 Ĝojegu super ŝi, ho ĉielo, kaj
la sanktuloj, kaj la apostoloj, kaj la profetoj; ĉar
Dio decidis pri ŝi laŭ via juĝo. 21 Kaj forta anĝelo
prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj
ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel per puŝego
deĵetiĝos Babel, la granda urbo, kaj jam ne plu
troviĝos. 22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzikistoj
kaj flutistoj kaj trumpetistoj jam ne plu aŭdiĝos
en vi; kaj ĉia metiisto de ĉia metio jam ne plu
troviĝos en vi; kaj sono de muelŝtono jam ne plu
aŭdiĝos en vi; 23 kaj lumo de lampo jam ne plu
brilos en vi; kaj voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam
ne plu aŭdiĝos en vi; ĉar viaj komercistoj estis
la granduloj de la tero; ĉar per via sorĉado ĉiuj
nacioj trompiĝis. 24 Kaj en ŝi troviĝis la sango de
profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj mortigitoj sur la
tero.

19 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon
de granda homamaso en la ĉielo, dirantan:
Haleluja! La savo kaj la gloro kaj la potenco
apartenas al nia Dio; 2 ĉar veraj kaj justaj estas
Liaj juĝoj; ĉar Li juĝis la grandan malĉastistinon,
kiu infektis la teron per sia malĉasteco, kaj Li
venĝis la sangon de Siaj servistoj el ŝia mano.

3 Kaj duan fojon ili diris: Haleluja! Kaj ŝia fumo
leviĝas por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 4 Kaj la
dudek kvar presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj falis
kaj adorkliniĝis al Dio, la sidanta sur la trono,
dirante: Amen, Haleluja! 5 Kaj el la trono eliris
voĉo, dirante: Laŭdu nian Dion, ĉiuj Liaj servistoj,
vi, kiuj timas Lin, la malgrandaj kaj la grandaj. 6
Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon de granda homamaso
kaj kvazaŭ voĉon de multaj akvoj kaj kvazaŭ
voĉon de fortaj tondroj, dirantajn: Haleluja! ĉar la
Sinjoro, nia Dio, la Plejpotenca, reĝas. 7 Ni ĝoju
kaj triumfu, kaj donu al Li la gloron; ĉar venis la
edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis. 8
Kaj estis donite al ŝi, ke ŝi sin vestu per bisino
luma kaj pura; ĉar la bisino estas la justaĵoj de la
sanktuloj. 9 Kaj li diris al mi: Skribu: Feliĉaj estas
la invititaj al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj
li diris al mi: Tio estas la veraj vortoj de Dio. 10
Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li.
Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru;
mi estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj,
kiuj konservas la ateston de Jesuo; adorkliniĝu
al Dio; ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de
profetado. 11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan;
kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi, nomata
Fidela kaj Vera; en justeco li juĝas kaj militas.
12 Kaj liaj okuloj estas fajra flamo, kaj sur lia
kapo estas multaj diademoj; kaj li havas nomon
skribitan, kiun konas neniu krom li mem. 13 Kaj li
estas vestita per vesto, trempita en sangon; kaj
lia nomo estas: La Vorto de Dio. 14 Kaj la armeoj
en la ĉielo sekvis lin sur blankaj ĉevaloj, vestite
per bisino blanka kaj pura. 15 Kaj el lia buŝo
eliras akra glavo, por ke li per ĝi frapu la naciojn;
kaj li regos ilin per fera sceptro; kaj li tretas la
vinpremilon de la furiozeco de la kolero de Dio, la
Plejpotenca. 16 Kaj li havas sur la vesto kaj sur
la femuro nomon skribitan: REĜO DE REĜOJ KAJ
SINJORO DE SINJOROJ. 17 Kaj mi vidis unu anĝelon,
starantan en la suno; kaj li ekkriis per granda
voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj flugas en meza
ĉielo: Venu, kolektiĝu al la granda festeno de Dio;
18 por ke vi manĝu karnon de reĝoj kaj karnon
de milestroj kaj karnon de fortuloj kaj karnon de
ĉevaloj kaj de iliaj rajdantoj, kaj karnon de ĉiuj
homoj, liberaj kaj sklavaj, grandaj kaj malgrandaj.
19 Kaj mi vidis la beston, kaj la reĝojn de la tero
kaj iliajn armeojn, kunigitajn, por fari militon
kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia
armeo. 20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi
la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per
kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de
la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo; ili ambaŭ
estis ĵetitaj vivaj en la lagon fajran, brulantan per
sulfuro; (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 kaj la ceteraj estis
mortigitaj per la glavo de la sidanta sur la ĉevalo,
la glavo, kiu eliris el lia buŝo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis
per ilia karno.

20 Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el
la ĉielo, havantan la ŝlosilon de la abismo
kaj grandan katenon en sia mano. (Abyssos g12) 2
Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton,
kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin
por mil jaroj, 3 kaj ĵetis lin en la abismon kaj
fermis ĝin kaj sigelis ĝin super li, por ke li ne
plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj;
post tio li devos esti malligita por kelka tempo.
(Abyssos g12) 4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis
sur ili, kaj juĝo estis donita al ili; kaj mi vidis
la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de
Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiujn, kiuj ne
adorkliniĝis al la besto, nek al ĝia bildo, kaj ne
ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia mano;
kaj ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil jarojn. 5 La
ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj.
Tio estas la unua releviĝo. 6 Feliĉa kaj sankta
estas la partoprenanto en la unua releviĝo; super
tiuj la dua morto havas nenian aŭtoritaton; sed
ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj reĝos
kun li mil jarojn. 7 Kaj kiam finiĝos la mil jaroj,
Satano estos ellasita el sia malliberejo, 8 kaj eliros,
por trompi la naciojn en la kvar anguloj de la
tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por la milito;
ilia nombro estas kiel la sablo de la maro. 9 Kaj
ili supreniris laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la
tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon;
kaj fajro malsupreniris el la ĉielo, kaj ekstermis
ilin. 10 Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita
en la lagon fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la
besto kaj la falsa profeto; kaj ili estos turmentataj
tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165, Limnē
Pyr g3041 g4442) 11 Kaj mi vidis grandan blankan
tronon, kaj la Sidanton sur ĝi, antaŭ kies vizaĝo
forflugis la tero kaj la ĉielo; kaj ne troviĝis loko
por ili. 12 Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn kaj
malgrandajn, starantajn antaŭ la trono; kaj libroj
estis malfermitaj; kaj estis malfermita alia libro,
kiu estas la libro de vivo; kaj la mortintoj estis
juĝataj el la skribitaĵoj en la libroj, laŭ siaj faroj.
13 Kaj la maro liveris la mortintojn, kiuj estis en
ĝi; kaj la morto kaj Hades liveris la mortintojn,
kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj.
(Hadēs g86) 14 Kaj la morto kaj Hades estis ĵetitaj en
la fajran lagon. Tio estas la dua morto — la fajra
lago. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Kaj se iu ne

troviĝis skribita en la libro de vivo, tiu estis ĵetita
en la fajran lagon. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron;
ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero forpasis; kaj
la maro jam ne ekzistis. 2 Kaj mi vidis la sanktan
urbon, novan Jerusalemon, malsuprenirantan
el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel fianĉino,
ornamita por sia edzo. 3 Kaj mi aŭdis grandan
voĉon el la trono, dirantan: Jen la tabernaklo de
Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos kun ili, kaj
ili estos Liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili
kaj estos ilia Dio; 4 kaj Li forviŝos ĉiun larmon
el iliaj okuloj; kaj la morto jam ne ekzistos; ne
plu ekzistos funebro, nek plorado, nek doloro; la
unuaj aferoj forpasis. 5 Kaj diris la Sidanto sur
la trono: Vidu, Mi faras ĉion nova. Kaj Li diris:
Skribu, ĉar tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj. 6 Kaj
Li diris al mi: Ĉio fariĝis. Mi estas la Alfa kaj la
Omega, la komenco kaj la fino. Mi donos donace
al la soifanto el la fonto de la akvo de vivo. 7
La venkanto heredos ĉion; kaj Mi estos por li
Dio, kaj li estos por Mi filo. 8 Sed por la timemaj
kaj nekredemaj kaj abomenindaj kaj mortigistoj
kaj malĉastuloj kaj sorĉistoj kaj idolanoj kaj ĉiuj
mensoguloj, ilia lotaĵo estos en la lago, brulanta
per fajro kaj sulfuro; tio estas la dua morto. (Limnē
Pyr g3041 g4442) 9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj,
havantaj la sep pelvojn, plenajn de la sep finaj
plagoj; kaj li parolis kun mi, dirante: Venu ĉi tien,
mi montros al vi la fianĉinon, la edzinon de la
Ŝafido. 10 Kaj li forportis min en la Spirito sur
monton, grandan kaj altan, kaj li montris al mi la
sanktan urbon Jerusalem, malsuprenirantan el la
ĉielo for de Dio, 11 havantan la gloron de Dio; ĝia
lumo estis simila al ŝtono plej altvalora, kvazaŭ
jaspiso kristaleca; 12 kun muro granda kaj alta,
kun dek du pordegoj, kaj apud la pordegoj dek du
anĝeloj; kaj nomoj surskribitaj, kiuj estas la nomoj
de la dek du triboj de la Izraelidoj; 13 oriente estis
tri pordegoj, kaj norde tri pordegoj, kaj sude tri
pordegoj, kaj okcidente tri pordegoj. 14 Kaj la
muro de la urbo havis dek du fundamentojn, kaj
sur ili dek du nomojn de la dek du apostoloj de la
Ŝafido. 15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon,
oran vergon, por mezuri la urbon kaj ĝiajn
pordegojn kaj ĝian muron. 16 Kaj la urbo staras
kvadrate, kaj ĝia longo estas tiom, kiom la larĝo;
kaj li mezuris la urbon per la vergo, dek du mil
stadiojn; ĝia longo kaj ĝia larĝo kaj ĝia alto estas
egalaj. 17 Kaj li mezuris ĝian muron, cent kvardek
kvar ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio estas, de
anĝelo. 18 Kaj la strukturo de ĝia muro estis
jaspiso; kaj la urbo estis pura oro, simila al pura
vitro. 19 La fundamentoj de la muro de la urbo
estis ornamitaj per altvaloraj ŝtonoj ĉiuspecaj. La
unua fundamento estis jaspiso; la dua, safiro; la
tria, kalcedonio; la kvara, smeraldo; 20 la kvina,
sardonikso; la sesa, sardio; la sepa, krizolito; la
oka, berilo; la naŭa, topazo; la deka, krizopraso; la
dek-unua, jacinto; la dek-dua, ametisto. 21 Kaj
la dek du pordegoj estis dek du perloj, ĉiu el la
pordegoj estis el unu perlo; kaj la strato de la
urbo estis pura oro, kvazaŭ travidebla vitro. 22
Kaj templon en ĝi mi ne vidis; ĉar Dio, la Sinjoro,
la Plejpotenca, kaj la Ŝafido estas ĝia templo. 23
Kaj la urbo ne bezonas la sunon, nek la lunon, por
brili al ĝi; ĉar la gloro de Dio lumis al ĝi, kaj ĝia
lampo estas la Ŝafido. 24 Kaj la nacioj promenos
per ĝia lumo; kaj la reĝoj de la tero alportas en
ĝin sian gloron. 25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos
fermitaj tage (ĉar nokto ne ekzistos tie); 26 kaj
ili alportos en ĝin la gloron kaj la honoron de la
nacioj; 27 kaj tute ne eniros en ĝin io malpura,
nek faranto de abomenindaĵo kaj mensogo; sed
nur la skribitaj en la libro de vivo de la Ŝafido.

22 Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo,
helan kiel kristalo, elirantan el la trono de
Dio kaj de la Ŝafido, 2 meze de ĝia strato. Kaj ĉe
ĉiu flanko de la rivero estis arbo de vivo, portanta
dek du fruktojn, liveranta sian frukton ĉiumonate;
kaj la folioj de la arbo estis por la resanigo de
la nacioj. 3 Kaj ne plu ekzistos malbeno; kaj en
ĝi estos la trono de Dio kaj de la Ŝafido; kaj Liaj
servistoj Lin adoros; 4 kaj ili vidos Lian vizaĝon;
kaj Lia nomo estos sur ilia frunto. 5 Kaj nokto ne
plu ekzistos; kaj ili ne bezonas lumon de lampo,
nek lumon de suno; ĉar Dio, la Sinjoro, lumos al
ili; kaj ili reĝos por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 6
Kaj li diris al mi: Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj;
kaj la Sinjoro, la Dio de la spiritoj de la profetoj,
sendis Sian anĝelon, por montri al Siaj servistoj
tion, kio devas okazi baldaŭ. 7 Kaj jen mi rapide
venos. Feliĉa estas tiu, kiu observas la vortojn de
la profetaĵo de ĉi tiu libro. 8 Kaj mi, Johano, estis
la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj kiam mi
aŭdis kaj vidis, mi falis, por adorkliniĝi antaŭ la
piedoj de la anĝelo, kiu montris tion al mi. 9 Kaj li
diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi estas
kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, la profetoj,
kaj kun la observantoj de la vortoj de ĉi tiu libro;
adorkliniĝu al Dio. 10 Kaj li diris al mi: Ne sigelu la
vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro; ĉar la tempo
estas proksima. 11 La maljustulo ankoraŭ estu
maljusta; kaj la malpurulo ankoraŭ estu malpura;
kaj la justulo ankoraŭ faru juston; kaj la sanktulo

ankoraŭ sanktiĝu. **12** Jen mi rapide venos; kaj mia
rekompenco estas kun mi, por repagi al ĉiu laŭ lia
faro. **13** Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj
la lasta, la komenco kaj la fino. **14** Feliĉaj estas
tiuj, kiuj lavas siajn robojn, por ke ili havu rajton
sur la arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra la pordegoj
en la urbon. **15** Ekstere estas la hundoj kaj la
sorĉistoj kaj la malĉastuloj kaj la mortigistoj kaj
la idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras mensogon.
16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon, por atesti al vi
ĉi tion por la eklezioj. Mi estas la markoto kaj ido
de David, la hela, la matena stelo. **17** Kaj la Spirito
kaj la fianĉino diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru:
Venu. Kaj la soifanto venu; kiu volas, tiu prenu
donace la akvon de vivo. **18** Mi atestas al ĉiu, kiu
aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro:
Se iu aldonos al ili, Dio aldonos al li la plagojn,
skribitajn en ĉi tiu libro; **19** kaj se iu forprenos el
la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo, skribitaj en
ĉi tiu libro, Dio forprenos lian lotaĵon el la arbo de
vivo kaj el la sankta urbo. **20** La atestanto de tio
diras: Vere, mi rapide venos. Amen; venu, Sinjoro
Jesuo. **21** La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun
ĉiuj sanktuloj. Amen.

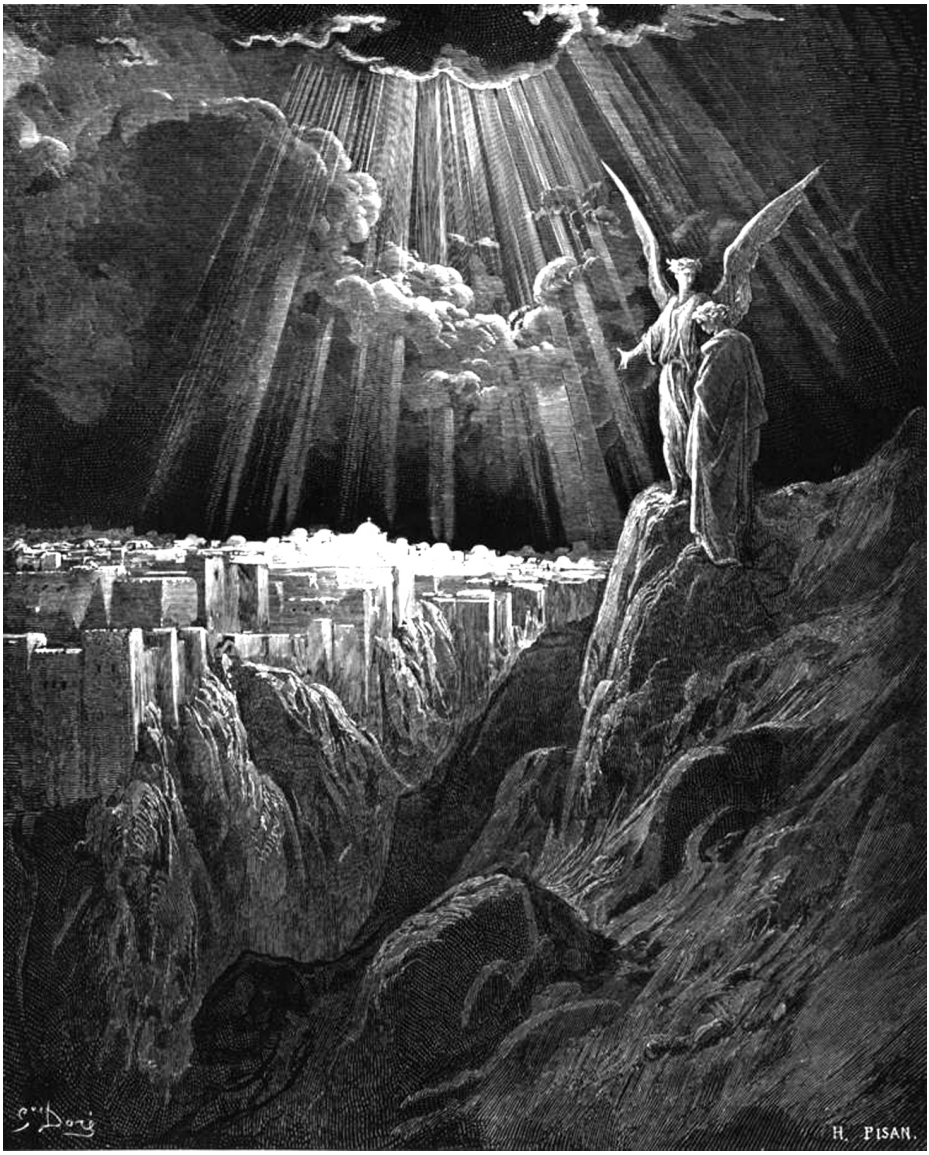

Kaj mi vidis la sanktan urbon, novan Jerusalemon, malsuprenirantan el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel fianĉino, ornamita por sia edzo. Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono, dirantan: Jen la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos kun ili, kaj ili estos Liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio;

Apokalipso 21:2-3

Gvidilo por Legantoj

Esperanto at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Glosaro

Esperanto at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Glosaro +

AionianBible.org/Bibles/Esperanto---Esperanto-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Luko 8:31
Romanoj 10:7
Apokalipso 9:1
Apokalipso 9:2
Apokalipso 9:11
Apokalipso 11:7
Apokalipso 17:8
Apokalipso 20:1
Apokalipso 20:3

aïdios

Romanoj 1:20
Judas 1:6

aiōn

Mateo 12:32
Mateo 13:22
Mateo 13:39
Mateo 13:40
Mateo 13:49
Mateo 21:19
Mateo 24:3
Mateo 28:20
Marko 3:29
Marko 4:19
Marko 10:30
Marko 11:14
Luko 1:33
Luko 1:55
Luko 1:70
Luko 16:8
Luko 18:30
Luko 20:34
Luko 20:35
Johano 4:14
Johano 6:51
Johano 6:58
Johano 8:35
Johano 8:51
Johano 8:52
Johano 9:32
Johano 10:28
Johano 11:26
Johano 12:34
Johano 13:8
Johano 14:16
Agoj 3:21
Agoj 15:18
Romanoj 1:25
Romanoj 9:5
Romanoj 11:36
Romanoj 12:2
Romanoj 16:27
1 Korintanoj 1:20
1 Korintanoj 2:6
1 Korintanoj 2:7
1 Korintanoj 2:8
1 Korintanoj 3:18
1 Korintanoj 8:13
1 Korintanoj 10:11
2 Korintanoj 4:4
2 Korintanoj 9:9
2 Korintanoj 11:31
Galatoj 1:4
Galatoj 1:5
Efesanoj 1:21
Efesanoj 2:2
Efesanoj 2:7
Efesanoj 3:9
Efesanoj 3:11
Efesanoj 3:21
Efesanoj 6:12
Filipianoj 4:20
Koloseanoj 1:26
1 Timoteo 1:17
1 Timoteo 6:17
2 Timoteo 4:10
2 Timoteo 4:18
Tito 2:12
Hebroj 1:2
Hebroj 1:8
Hebroj 5:6
Hebroj 6:5
Hebroj 6:20
Hebroj 7:17
Hebroj 7:21
Hebroj 7:24
Hebroj 7:28
Hebroj 9:26
Hebroj 11:3
Hebroj 13:8
Hebroj 13:21
1 Petro 1:23
1 Petro 1:25
1 Petro 4:11
1 Petro 5:11
2 Petro 3:18
1 Johano 2:17
2 Johano 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Apokalipso 1:6
Apokalipso 1:18
Apokalipso 4:9
Apokalipso 4:10
Apokalipso 5:13
Apokalipso 7:12
Apokalipso 10:6
Apokalipso 11:15
Apokalipso 14:11
Apokalipso 15:7
Apokalipso 19:3
Apokalipso 20:10
Apokalipso 22:5

aiōnios

Mateo 18:8
Mateo 19:16
Mateo 19:29
Mateo 25:41
Mateo 25:46
Marko 3:29
Marko 10:17
Marko 10:30
Luko 10:25
Luko 16:9
Luko 18:18
Luko 18:30
Johano 3:15
Johano 3:16
Johano 3:36
Johano 4:14
Johano 4:36
Johano 5:24
Johano 5:39
Johano 6:27
Johano 6:40
Johano 6:47
Johano 6:54
Johano 6:68

Johano 10:28
Johano 12:25
Johano 12:50
Johano 17:2
Johano 17:3
Agoj 13:46
Agoj 13:48
Romanoj 2:7
Romanoj 5:21
Romanoj 6:22
Romanoj 6:23
Romanoj 16:25
Romanoj 16:26
2 Korintanoj 4:17
2 Korintanoj 4:18
2 Korintanoj 5:1
Galatoj 6:8
2 Tesalonikanoj 1:9
2 Tesalonikanoj 2:16
1 Timoteo 1:16
1 Timoteo 6:12
1 Timoteo 6:16
2 Timoteo 1:9
2 Timoteo 2:10
Tito 1:2
Tito 3:7
Filemon 1:15
Hebroj 5:9
Hebroj 6:2
Hebroj 9:12
Hebroj 9:14
Hebroj 9:15
Hebroj 13:20
1 Petro 5:10
2 Petro 1:11
1 Johano 1:2
1 Johano 2:25
1 Johano 3:15
1 Johano 5:11
1 Johano 5:13
1 Johano 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Apokalipso 14:6

eleēsē

Romanoj 11:32

Geenna

Mateo 5:22
Mateo 5:29
Mateo 5:30
Mateo 10:28
Mateo 18:9
Mateo 23:15
Mateo 23:33
Marko 9:43
Marko 9:45
Marko 9:47
Luko 12:5
Jakobo 3:6

Hadēs

Mateo 11:23
Mateo 16:18
Luko 10:15
Luko 16:23
Agoj 2:27
Agoj 2:31
1 Korintanoj 15:55
Apokalipso 1:18
Apokalipso 6:8
Apokalipso 20:13
Apokalipso 20:14

Limnē Pyr

Apokalipso 19:20
Apokalipso 20:10
Apokalipso 20:14
Apokalipso 20:15
Apokalipso 21:8

Sheol

Genezo 37:35
Genezo 42:38
Genezo 44:29
Genezo 44:31
Nombroj 16:30
Nombroj 16:33
Readmono 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
1 Reĝoj 2:6
1 Reĝoj 2:9
Ijob 7:9
Ijob 11:8
Ijob 14:13
Ijob 17:13
Ijob 17:16
Ijob 21:13
Ijob 24:19
Ijob 26:6
Psalmaro 6:5
Psalmaro 9:17
Psalmaro 16:10
Psalmaro 18:5
Psalmaro 30:3
Psalmaro 31:17
Psalmaro 49:14
Psalmaro 49:15
Psalmaro 55:15
Psalmaro 86:13
Psalmaro 88:3
Psalmaro 89:48
Psalmaro 116:3
Psalmaro 139:8
Psalmaro 141:7
Sentencoj 1:12
Sentencoj 5:5
Sentencoj 7:27
Sentencoj 9:18
Sentencoj 15:11
Sentencoj 15:24
Sentencoj 23:14
Sentencoj 27:20
Sentencoj 30:16
Predikanto 9:10
Alt Kanto 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 7:11
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Jeĥezkel 31:15
Jeĥezkel 31:16
Jeĥezkel 31:17
Jeĥezkel 32:21
Jeĥezkel 32:27
Hoŝea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Ĥabakuk 2:5

Tartaroō

2 Petro 2:4

Questioned

None yet noted

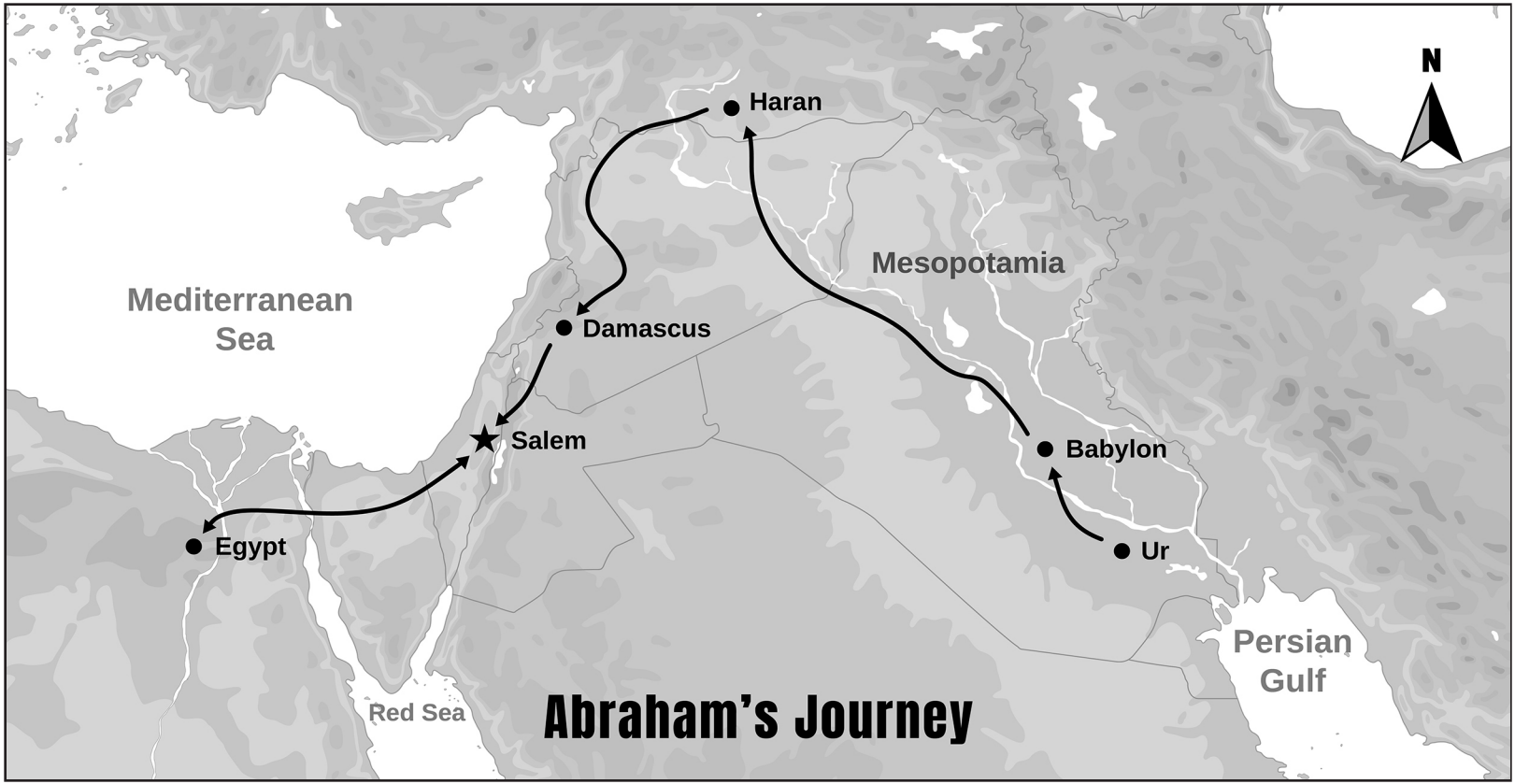

Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon, kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon; kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. - Hebroj 11:8

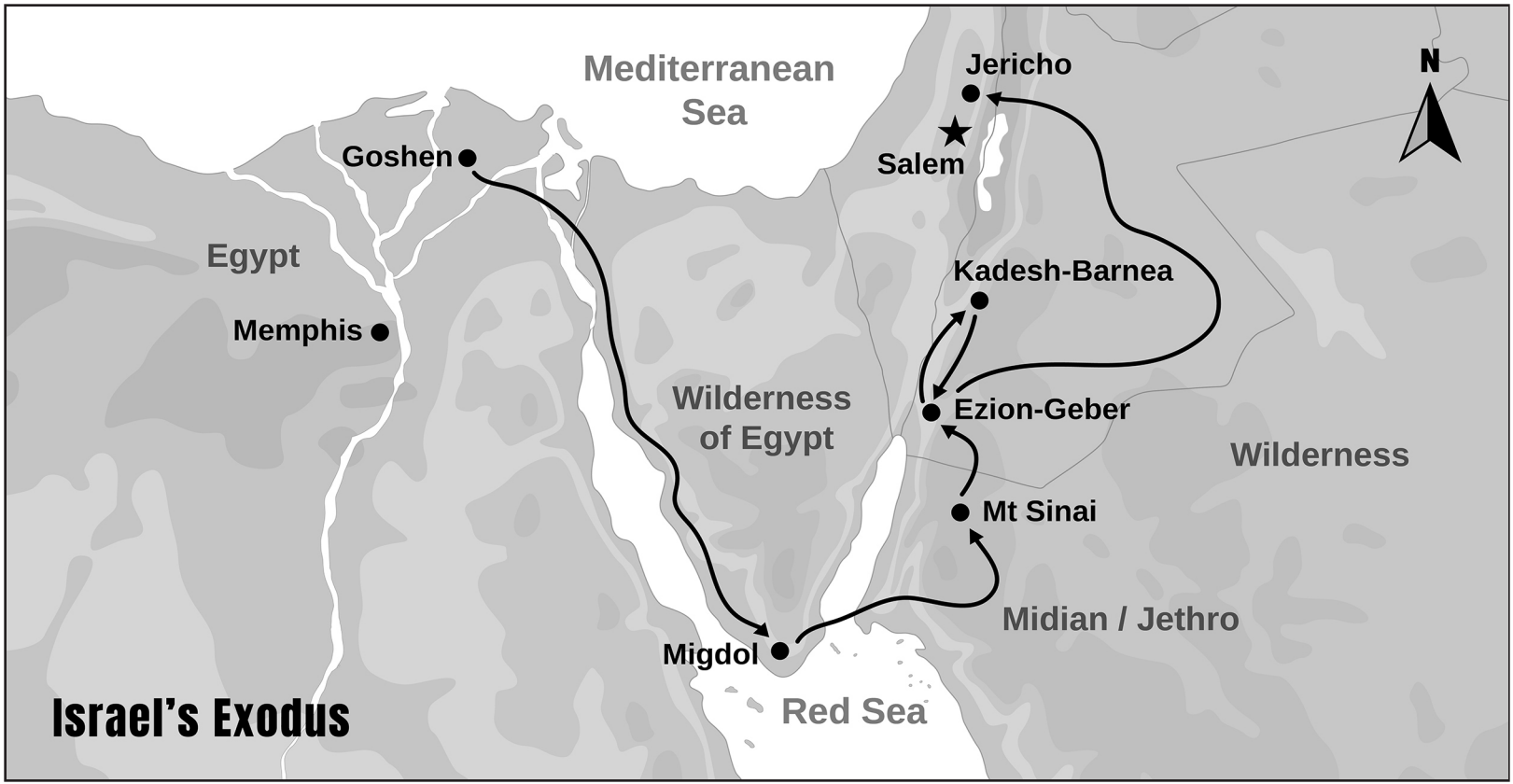

Kiam Faraono forliberigis la popolon, Dio ne irigis ilin per la vojo de la lando Filiŝta, kiu estis proksima; ĉar Dio diris: Eble la popolo pentos, kiam ĝi ekvidos militon, kaj ĝi reiros Egiptujon. - Eliro 13:17

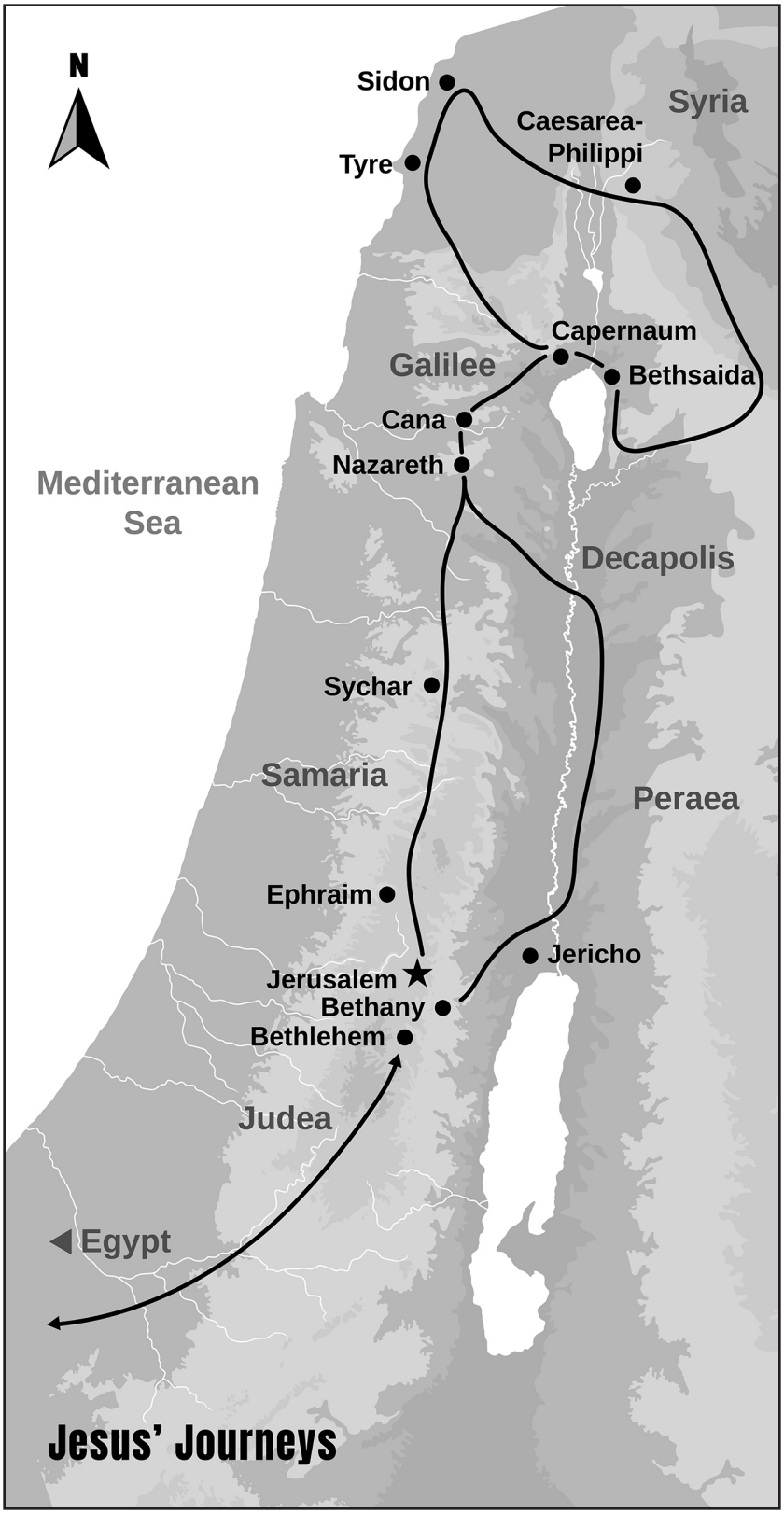

Ĉar la Filo de homo venis, ne por esti servata, sed por servi, kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj. - Marko 10:45

Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo vokita, apartigita al la evangelio de Dio, - Romanoj 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Destino

Esperanto at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

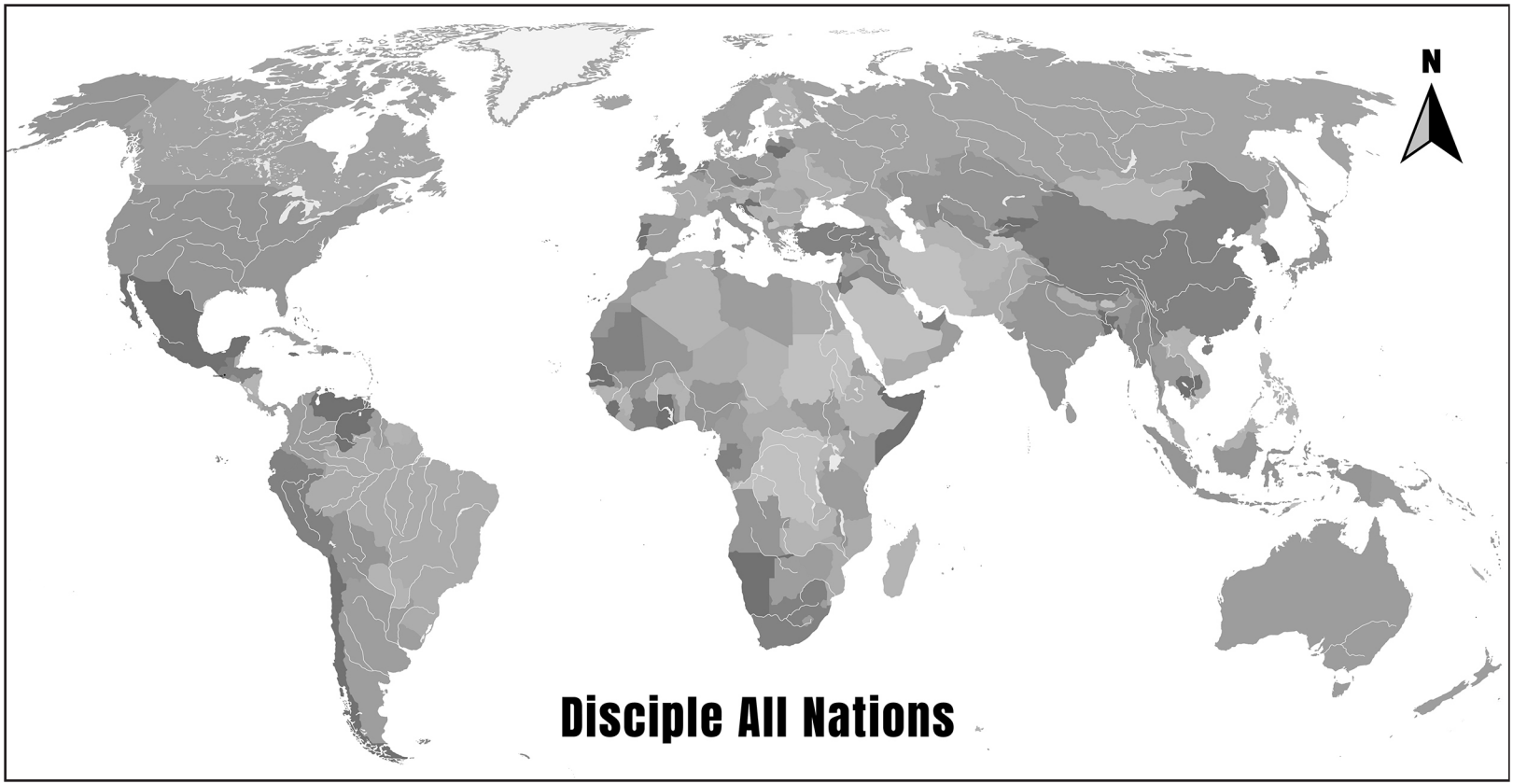

Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito; - Mateo 28:19